

FRANCISCI VIGERI

DE

PRÆCIPUIS GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS

LIBER.

CUM

ANIMADVERSIONIBUS

HENRICI HOOGEVEENI, JOANNIS CAR. ZEUNII,

ET

GODOFREDI HERMANNI.

CUJUS ACCEDIT

DE PRONOMINE ΑΥΤΟΣ

DISSERTATIO.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCXIII.

MONITUM.

In repetita hac Vigeriani De Græcæ dictionis Idiotismis libri editione, secuti sumus exemplar Lipsiæ impressum 1802. Accedit insuper doctissimi et acutissimi Godofr. Hermanni Dissertatio de Pronomine αὐτὸς, ex *Actis Seminarii Regii et Societatis Philologicæ Lipsiensis* An. 1811. Beckio curante evulgatis.

Oxon. Kal. Sextil. 1813.

GODOFREDI HERMANNI

PRÆFATIO.

QUUM repetenda esset Vigeri editio, mihi demandatum hoc negotium est. Sed ego quum cognovissem Godofr. Henr. Schaeferum, virum eximia Græcæ linguæ peritia instructum, jam antea de edendo Vigero cogitasse, et multa parasse ad eam rem subsidia, huic eo lubentius meam tradidi provinciam, quo majorem fructum ex ejus opera percepturos esse litterarum Græcarum studiosos intelligebam. Jam aliquid temporis præterierat, quum ille repente rem renunciavit, meque, ut eam susciperem, hortatus est. Frustra repugnavi. Ita mea cura auctus in lucem Vigerus prodiit. Permiserat Fritschius hanc editionem plane meo arbitrio, sive hic illic aliquid emendare vel addere, sive omnem libri conformationem mutare vellem. Atque erunt fortasse, qui me reprehendant, quod hac copia justo parcius usus esse videar. Hi sciant, me neque rationem, quam Vigerus iniit, probare, et magnopere optare, ut aliquis ex iis, qui huic negotio pares sunt, meliorem in hoc genere librum scribat. Equidem id facere nec potui, nec volui. Satis habui, quæ errasse Vigerum vel ejus interpretes animadverterem, adnotare atque emendare; tum hic illic, quæ ab his prætermissa erant, addere. In ea re adjumento mihi fuere duo exemplaria Vigeri, alterum, quod Frid. Volg. Reizius olim possederat, a Fritschio post ejus mortem emptum; alterum Schaeferi, quod is mihi utendum concessit. Quæ Reizius adnotaverat, addito ejus nomine omnia vel ipsi Vigero et Hoogeveeni notis, vel meis adnotationibus inserui. Schaeferus in suo

exemplo nullas disputationes, sed plurimos locos vel veterum scriptorum, vel interpretum et criticorum adscripsit. His ita usus sum, ut, qui Græcæ linguæ studiosis utiles viderentur, eos afferrem; reliquos omitterem. In his locis conferendis, dici non potest quantum operæ non sine summo tædio consumpserim. Quippe sæpe ex ingenti numero aut nullus aut perpauci fuere, quos ad meos usus adhibere possem. Aliam molestiam Hoogeveeni et inprimis Zeunii errores afferebant. Quare factum est, ut hos sæpe acerbius notarem. Omnino tirones monitos velim, ne temere aut Vigero aut Hoogeveeno et Zeunio credant, sed ea in quoque loco adhibeant, quæ ab Reizio et a me ad illos refellendos adnotata sunt. Quæ licet sæpenumero paucis verbis contineantur, spectant tamen ad longas illorum disputationes, in quibus aut nihil veri est, aut pauca tantum probabiliter tradita sunt. Etiam dictione isti utuntur non modo non eleganti, quod in tali argumento nemo requiret, sed vel solœca, vel speciem elegantiæ, quæ aut nulla aut inepta est, habente. Hæc mutare nolui, ne semel aggressus mutandi negotium, nihil intactum relinquerem. Itaque repeti curavi editionem, quæ novissima erat, ipso servato paginarum numero, nisi ut hic illic aliquam adnotationem insererem aut Reizii, aut meam, addito, cujus quæque est, nomine. In calce alias addidi adnotationes. Ad eas spectant numeri, qui in Vigero et Hoogeveeni ac Zeunii notis hoc adjecto signo ¶ leguntur. Ii numeri in margine mearum adnotationum positi sunt: qui autem in initio cujusque ex meis adnotationibus numerus adscriptus est, is paginæ est, ad quam ea adnotatio pertinet. Indices auxi iis rebus, quæ in hac editione accesserunt. Novum etiam indicem addidi scriptorum, qui in meis adnotationibus emendati vel explicati sunt.

LIBRARIUS LECTORI.

DIVENDITIS exemplis libri Vigeriani noſtris ſumtibus ante hos duodecim annos vulgati, cum iteratam pararemus editionem facile obtinuimus ab eruditiſſimo Viro, Zeunio, jam morte præmatura literis erepto, ut Operis utiliſſimi denuo ſuſciperet recenſionem. Qui cum præclare ſemper ſolitus eſſet elaborare in eo, ut ad cognoſcendam linguæ Græcæ indolem ejus ſtudioſis prodeſſet quam plurimum, tanta ſedulitate ac diligentia, etiam inter medias morbi moleſtias, in hoc negotio verſatus eſt, ut iſtum laborem paullo ante obitum abſolverit. Ratio autem inſtituti Zeuniani fere hæc fuit, ut primo delerentur vel certe emollirentur pauca quædam, ea inprimis, quæ in doctiſſimum Hoogeveenum durius inclementiuſque ſcripta eſſe quidam judicaſſent; deinde ut retractarentur atque corrigerentur, quæ in priori editione non ſatis ſubtiliter fuiſſent definita; porro ut adderentur paſſim, quibus præceptorum a Vigero Hoogeveenoque traditorum auctoritas firmaretur; denique ut ſupplerentur nonnulla, quæ viſa eſſent non recte deeſſe. Nobis vero hoc agendum exiſtimavimus, ut Opus præclarum non modo, quoad ejus fieri poſſet, emendate deſcriberetur, quæ prima eſt librorum, hujus præſertim generis, commendatio, ſed etiam ut chartarum nitor et typorum elegantia lectoribus blandiretur. Quodſi judices æqui atque harum rerum periti ſtudium noſtrum probaverint, operæ nos pretium feciſſe exiſtimabimus.

LECTORI

ERUDITO ET ÆQUO

S.

JO. CAROLUS ZEUNIUS.

Si Vigeri liber hic de exquifitioribus dicendi formis Græcis et partim paulo rarioribus, earumque ufu vario ac multiplici nunc aut primus prodiret, aut e loco obfcuro, quo adhuc quafi fepultus jacuerit, in lucem notitiamque noftrorum hominum protraheretur opella noftra qualicunque: fortaffis paulo copiofius de ejus dotibus, præftantia atque ufu differere, et libri patrocinium fufcipere conaremur. Verum enim vero cum repetitæ fæpenumero libri in Gallia olim nati, et poftea, inprimis diligentia et doctrina Hoogeveeni Belgici, nutriti cultique egregie, editiones, atque confenfus virorum doctorum, qui et fcriptis et fermonibus eum tanquam utiliffimum ac maxime neceffarium commendant tironibus, ultra vulgares Grammaticorum libellos fapere audentibus, ufum ac præftantiam ejus fatis comprobare videantur: nova commendatione non opus effe exiftimamus. Igitur potius de ratione, quam in hac editione curanda fecuti fimus, dicendum paucis effe videtur.

Cum editio tertia, quæ ante hos undecim annos Lugduni Batavorum fuperioribus editionibus multo auctior cura doctiffimi Hoogeveeni prodiit, ad me effet delata, ut, fi fieri poffet, et accuratior et ornatior efficeretur: primum hanc operam dedi, ut vitia typographica, quæ fat multa in illam recentiffimam irrepferant editionem, tollerentur,

atque, ne forte in noſtra editione nova eaque graviora, uti facile ſit, in priſtinorum locum ſuccederent, ſpecimina typographica a me omni diligentia emendarentur. Etenim præterquam quod ſemper exiſtimavimus, primam libri alicujus dotem et virtutem eſſe puritatem, etiam voluntati Fritſchii noſtri parendum eſſe duximus, qui, ne forte aliena culpa vitium aliquod intactum relinqueretur, ſingula ſpecimina e typographeo Lipſienſi ad me Vitebergam usque, haud ſine ſumtibus, tranſmittenda curavit.

Deinde ſententias quidem Vigeri Hoogeveenique intactas reliqui, ne forte nonnullis arrogans, nimiumque in aliena bona mihi ſumſiſſe viderer, quamquam multa videbantur brevius, accuratius, et fortaſſis quoque elegantius dici conſtituique poſſe: ſed, quicquid commode, et ad uſum eorum, quibus hic liber inprimis deſtinatus eſt, accommodate addi poſſe ac debere exiſtimabamus, id vel inſeruimus orationi Vigeri, vel Hoogeveeni adjunximus animadverſionibus, atque mea, ne alii nomini forte invito obtruderentur, aut uncis [ ], aut alio modo, qui facile cognoſci poterit, diſtinxi, ubique addita ſigla Z. In addendis autem meis potiſſimum id egi, ut vel non ſatis probata novis confirmarentur exemplis, vel perperam dicta refellerentur, vel quæ omnino deeſſent, de novo accederent, vel confuſa et perturbata diſcernerentur diligentius.

Inprimis vero mihi paulo accuratius elaborandum eſſe cenſui in œconomia uſuque particularum explicando deſcribendoque propterea, quod neque a Vigero neque ab ipſo Hoogeveeno ad hunc librum generi illi ſatisfactum eſſe videbatur, cum tamen ab idonea particularum intelligentia, uti ſatis inter rei peritos conſtat, haud mediocris recte intelligendi interpretandive pars pendeat. Cauſa autem, cur Hoogeveenus minus diligens in natura particularum tradenda et explicanda eſſet, fuit hæc, quod eo ipſo tempore, cum tertiam curabat Vigeri editionem, erat in eo, ut ederet ſeparatim *Doctrinam Particularum linguæ Græcæ*, quæ quoque paulo poſt, anno hujus ſeculi undeſeptuageſimo, voluminibus duobus in forma majori quarta, quæ dicitur, ſatis nitide, ſumtu ipſius auctoris, ſed non

ſine præcipua Anglorum liberalitate, prodiit, (nam hæc horum Inſulanorum virtus non raro deprehenditur) cum alio modo, uti eſt admodum probabile, liber in lucem edi non poſſet. Multa præclare diſputata de uſu particularum ibi continentur, et multi errores Budæi, Devarii aliorumque recte refutantur. Verum ob ingens pretium, quo vendi ſolet, vix emi poteſt a ſtudioſis Græcarum litterarum, qui fere tenuitate rei familiaris confliĉtantur. Quapropter ego hic operam dedi, ut illa volumina ſat magna quaſi in compendiolum redigerem, ſed ita, ut res meo modo ordinarem, et meas obſervationes, quas adhuc in legendis Græcorum libris ſubinde collegeram, adderem.

Atque cum in ratione particularum, tum in aliis capitibus copioſior eſſe ſtudui in uſibus rarioribus confirmandis et a corrigendi audacia vindicandis. Nam ut omnino hic Vigeri liber ad interiorem Græci ſermonis naturam cognoſcendam valet, ita idem conſiderari et adhiberi debet tanquam remedium levitatis audaciæque in verbis, formis, modiſque ſtruendæ orationis paulo inſolentioribus mutandis, et, uti ſæpe fit, corrumpendis.

Denique Indicum rationem plane mutavi et meo modo inſtitui. Nam pro ſeptem, qui in prioribus editionibus erant, confeci quatuor: quia pro binis auĉtorum, totidem vocum Græcarum, et denique vocum Latinarum, ſingulos earundem rerum conſcripſi. Ita certe commoditatibus lectorum conſulere ſtudui, ne ad locum auĉtoris alicujus, aut verbum Græcum Latinumve quærendum duplicem cogerentur adire indicem. Verum quamquam numerus indicum ita eſt imminutus, noli tamen credere, B. L. loca ipſa eſſe prætermiſſa. Nam, quantum fieri potuit, id operam dedi, ne facile verbum aut dicendi formula negligeretur, quæ jure poſſet poſtulari atque hic quæri.

Igitur, ut opella noſtra qualicunque ſis contentus, vehementer rogamus. Vale. Scripſi Vitebergæ, die 20. Aprilis, A. C. MDCCLXXVII.

BENEVOLO LECTORI

HENRICUS HOOGEVEEN S.

OPINIONE citius diſtractis *Franciſci Vigeri de præcipuis Græcæ dictionis idiotiſmis libelli,* quem mea cura illuſtratum et perpetuis animadverſionibus auctum in publicum adſpectum lucemque protulerat, exemplaribus; qui reliqua ex publica auctione ſuæ poteſtatis fecerat, librarius, noſtri laboris novator, rogare me cœpit, ut et hujus editionis curam ſuſciperem, et, ſi quid haberem, quo locupletaretur, adderem. Ego, quæ novem annorum ſpatio, ex quo prior editio lucem viderat, non data quidem opera collegeram, ſed caſus, dum aliud agebam, ex auctorum Græcorum lectione obtulerat, communi uſui ſubducere nolui, quicquid nonnulli prioris editionis emtores de injuria queruntur, quod aut his additamentis carere, aut geminato pretio alteram hanc editionem priori inutili adjicere coguntur: etenim ſi quid commodi ſit, cum omnibus privari malle quam cum paucis, minus generoſi fuerit. Quod ſi, quæ ad communem utilitatem conferant, ſuppreſſero, quid his profuerit? Si adjecero, quid nocuerit? Si digna ſiat prioribus acceſſio, juventuti φιλέλληνι eſſe conſultum, gaudeant; ſin minus, non neceſſariorum facilem eſſe jacturam, ſciant. At commode, inquiunt, hæc ſeparatim edi potuiſſent! Potuiſſent, fateor, ſed an commode, neſcio. Quanto enim facilius eſt utenti eodem ex libro, iiſdem ex locis, quæ cupiat, haurire, quam duobus ex commentariis disjecta a reliquo corpore membra colligere? Ego, cum fœtus hujus παλιγγενεσία inſtaret, adhibita obſtetricia manu integrum eum, quam, divulſis non ſine

fœda deformitate artubus, monſtroſum partum edere, antiquius duxi.

Intelligis, Amice Lector, locupletiorem prodire aureum vere de præcipuis Græcæ dictionis idiotiſmis libellum; quam multa ſupellectile inſtructiorem, mox ſcies, ubi, quid priori editione præſtitum ſit, ex iis, quæ antea præmonui, cognoveris. Sunt autem talia.

" Præter idiotiſmos, quos auctor noſter magno labore, " nec minore ſucceſſu in uſum ſtudioſæ juventutis collegit, " plurimis copioſa Græcorum lingua abundat, quos cla- " riſſimus ille Rotomagenſis non attigit, ut vel ipſe in pro- " logo ad juventutem φιλέλληνα, quem hic ſubjunxi, *præ-* " *ſtare ſe nolle*, ait, hunc librum, *quæ hoc in genere obſer-* " *vanda videri poſſint, complexum eſſe omnia*. Quare eos " idiotiſmos, qui interiori hujus linguæ cognitioni operam " daturis non levem crucem figere ſolent, quantum vel " memori mente recolligere, vel magno ſtudio et labore " ex optimorum auctorum lectione adornare licuit, ſuis " quoſque locis, quos putavi maxime idoneos, interſerui, " adeo ut libellus altero tanto copioſior et amplius nunc " renaſcatur. Generaliorem cujuſcunque orationis partis " doctrinam, cui ſatis commodus locus deerat, ad calcem " capitum adjeci. Voces, de quibus apud Noſtrum altum " ſilentium, et quarum tamen elegantiorem et ſignifican- " tiorem uſum cum inſigni diſcentium damno præterire " religio fuit, ſervato ad præſcriptam normam ordine al- " phabetico, interpoſui. Ubi doctrinam ſuam nullo ex- " emplo, vel ſaltem nulla auctoritate confirmat, ſi ob lo- " cutionis vim vel ſtructuræ elegantiam operæ pretium " viſum eſt, exempla addidi. Idiomata illa, quæ cum " noſtris plane conveniunt, totidem verbis vernacule red- " didi, ut tironibus ea cum communi dialecto conferenti- " bus ad Græciſmorum intellectum planior pateret aditus. " Et, quia his magis, quam eruditis ſcribo, nullum, quod " ſciam, exemplum non verſum reliqui. Eadem de cauſſa " paſſim in notis illas voces, in quibus idiomatis vis conſi- " ſtit, ut ea primo intuitu apprehendatur, literis majuſcu- " lis excudendas curavi. Editionis Leidenſis lectionem

"constanter retinui, omissis etiam quibusdam ex Demo-
"sthene exemplis ad Cap. viii. Sect. 3. Reg. 5. a clarissimo
"Lederlino ex Parisiensi editione servatis, cum quia hæc
"verius pertinent ad regulam ejusdem sectionis ultimam,
"tum quia in fine sectionis ipse Auctor lectorem remittit
"ad sectionem sextam, ubi regula quinta eadem exempla
"occurrunt, quæ hic repetere supervacuum duxi. Alte-
"ram editionum discrepantiam invenies in capitis ejus-
"dem sectione decima, ubi itidem Leidensi editioni ad-
"hæsi. Ne quid tamen novæ huic editioni deesset, ea,
"quæ in Parisiensi editione a regula prima usque ad quar-
"tam inveniuntur, notis meis admiscui, et præmissis ad
"oram his signis (") distinxi. Retinui etiam, quæ a viro
"quodam docto addita in Leidensi editione his signis [ ]
"inclusa inveniuntur. Ad hæc, quæ in eadem editione
"per incuriam σφάλματα remanserunt, diligenter emen-
"davi. Ad pleniorem usum in citatis poetis non libros
"tantum, sed et versus; in cæteris etiam capita, vel, ubi
"ea deerant, paginas notavi; quæ postremæ quoniam ob
"editionum diversitatem discrepant, eæ, quibus usus sum,
"editiones, et in quibus talia τμήματα non inveniuntur,
"utenti ex indice Auctorum innotescent. Denique qua-
"tuor indices adjeci; primum Auctorum, secundum lo-
"corum ex N. T. reliquos duos copiosissimos, alterum
"Græcarum, alterum Latinarum vocum."

Hunc in modum olim præfatus, nunc, quid integrata hæc editio præter ea novi ferat, paucis docebo. Cunctos totius linguæ, quaqua late ipsius patet ambitus, idiotismos colligendo illustrandoque neque Vigeri, neque meus suffecit labor, nec secundæ hæ quidem curæ id præstabunt. Universos vel longissimo studio non facile quisquam complectetur: sed aut priorum majori luce illustratorum, aut ampliatorum, aut plane etiam novorum, qui diligentem indagationem antea effugerant, numerosam offero multitudinem, adhibita religiosa cautione, ne vel minutias consectando, vel minus necessaria coacervando, vel exempla cumulando opus inutiliter cresceret: excipias tamen, velim, loca ex N. T. citata, quorum non contemnendam tur-

bam adjeci, si qua forte etiam Theologis horum commentariorum utilitas foret: ex illis tamen, quæ superioribus abunde auctoritate stabilitis, tanquam cumulus accedunt, suis dumtaxat numeris designavi. Cur ad caput septimum et octavum inprimis, rariores accesserint observationes, caussam habeto. Ego in his plurima, sicubi alias, quæ notatu digna videbantur, animadverteram, et in quibus doctissimum virum communi nonnunquam errore abripi videbam; sed, quia intelligebam, longe aliam ea demonstrandi, prolixioribusque argumentis, quam libelli hujus magnitudo patiebatur, enodandi rationem postulare, huic operis parti supersedere, quam rudem informemque rei pulchræ speciem præbere malui, quamprimum per publica, quibus distringor, negotia licebit, peculiari commentario, quem *de Doctrina Particularum Græcarum* paro, hunc hiatum σὺν Θεῷ abunde suppleturus.

Ad ipsum quoque Vigerum diligentius attendens, præter ea, quæ prior editio dedit haud pauca sane, in quibus eruditus ille humani quid passus videbatur, emendatrici manu sanare conatus sum. Consule super his indicem Auctorum.

Nihil admodum notavi, quod probata auctoritate non suffulserim; quod utinam Noster fecisset! non multa si non falsa, controversa saltem et dubia dedisset, nec infirmioribus, quam æquum est, fundamentis nixas regulas præscripsisset. Vid. p. 138, seq. 143. &c.

In auctoribus citandis Budæi, unde pleraque hausit, exemplum secutus, scriptorum verbis sua loca passim non assignavit, quæ investigare in opere sæpe diffuso improbus nec tædio carens labor fuit. Nec hunc quidem, ubi utile visum est, detrectavi, plurimisque, quæ citat, exemplis sua capita, paginas aut versus, quo facilius linguæ Græcæ studiosi consulere possint ipsos scriptores, addidi, quo cum fructu, videsis p. 170, 275, 375, 381, 393, 395, 410, seq. 429, seq. 466.

Reperire vero, quæ prorsus vel neglecto, vel suppresso auctoris nomine, quasi de propria penu sive integra, sive paucis commutatis, exempla profert, hoc opus, hic labor:

nec quicquam hic præter memoriam, dicendi characterem, aut fortunam succurrere potuit. Contigit tamen non semel, ut Cap. v. Sect. 14. Reg. 2. Cap. viii. 2, 8. Cap. vii. 13, 9. Cap. viii. 5, 8. et Sect. vii. Reg. 10. 15. 19. 20. 23. et 25; et Sect. viii. Reg. 17. Cap. ix. 4, 11. et alibi sæpius.

Tali apparatu instructior recentatus prodit Vigeri libellus, ut, animadversionibus, quantum conjicio, quinta sui parte auctioribus, paucæ inveniantur paginæ, in quibus non aliquid secundæ hæ curæ præstiterint. Ne tamen pro crescenti observationum numero libri moles pretiumque increscerent, altera cura fuit invenire, quo huic incommodo occurreretur, non imminuta pristinorum characterum magnitudine. Typothetæ id negotii datum est, ut talem typorum structuram formaret, qua cuique paginæ versus, singulis versibus quatuor accederent literæ. Id eo valuit, ut magnitudo voluminis copiosa minus additamenta, quam revera continet, polliceatur.

Denique indices quoque habes prioribus locupletiores, sextum inprimis et septimum, ita ut eorum, quæ pulchre a Græcis dicta sunt, tironibus lexici vicem facile præstare possint.

Hæc editioni secundæ præmiseram: quid huic tertiæ sit præstitum, et, qua vel veste nitidior, vel supellectili copiosior prodeat, paucis habeto. Librarium optatus secundæ editionis, cujus omnia exemplaria expectatione citius jam erant distracta, successus impulit, ut novorum characterum formas pararet, quo comtius prælo exiret. Ii ut superiores magnitudine excederent, voluit, faciliori lætiorique, ut aiebat, legentium usui consulturus, et nihilominus, coarctandis paginarum marginibus, curaturus, ne opusculi, quod cæteroquin sua debet commendare brevitas, moli nimium adderetur. Et sane, nisi nova fuissent addita, quæ supprimere eadem, qua supra motum me esse dixi, vetuit ratio, aut nihil, aut parum magnitudo crevisset libelli. Tantum quoque exemplarium numerum parandum curavit, ut minus sit periculi, ne copia facile exhauriatur, quare opera quam maxime exacta ut in lucem

hæc prodirent, cupere ſe aiebat. Rogabat etiam, ut tertiam hanc editionem nova præfatione munirem. Ego vero, quæ lectorem in ipſo opuſculi veſtibulo paululum morentur, neceſſaria, in duabus prioribus editionibus, ſatis multa monuiſſe me arbitror; nonnulla tamen, ne nihil cura hæc tertia præſtitiſſe videretur, quo minus adjicerem, ſubterfugere nolui.

Principio editionibus, Pariſienſi anni MDCXLIV. Leidenſi MDCLXXX. Argentoratenſi MDCCVIII. collatis, quæ inter ſe diſcrepabant, diligenter notavi. Dein hanc editionem novis idiotiſmis, quæ olim et Vigeri, et meam diligentiam fefellerant, locupletavi, non data quidem, ut candide dicam, opera; ſed, arreptis quæcunque, quod et ſupra monitum, in legendis auctoribus ſe ſponte obtulerunt. Similis fortuna correxit quoque multis in locis ipſum auctorem, ubi ille vel humanum quid paſſus, vel non ſatis dilucide rem explicuiſſe, aut tetigiſſe viſus eſt. Exempla nulla adjeci, niſi vel iis locis, quibus doctrina auctoritate nulla erat firmata: vel, ubi unicum ſufficere non videbatur: vel, ubi idiotiſmi ratio poſtulabat: vel, ubi ſimilis idiomatis amplificatio neceſſaria habuit: vel denique, ſi nulla horum cauſa ſuberat, nuda loca, numeroſque librorum, capitum verſuumque addidi, neglectis verbis, ut facile quiſque ipſos auctores conſuleret, neve libri moles citra neceſſitatem creſceret.

Cur ad caput ſeptimum et octavum inprimis, frequentes minus, pæne dixeram, nullæ novæ obſervationes reperiantur, rationem ſupra indicatam non repeto. Exſpectet patientiſſimus Lector, donec promiſſa olim *Particularum Græcarum Doctrina* publici juris fiat, miſertus hominis, graviſſimis publici muneris curis obruti, et negotiorum ſpinis, quibuſcum quotidie luctandum eſt, circumſepti, quæ difficillima nodoſaque, quæ particularum doctrina fert, meditanti vix ſubſecivas horas concedit. Iniquis pæne votis optaveram, ut novum in recentando Vigero laborem in unius anni ſpatium differre licuiſſet, intra quod tempus non vana ſpes affulgebat, fore ut Particularum fœtus obſtetricia arte ſub communem adſpectum ederetur. Nunc,

quod reliquum fuit otii, curandæ huic editioni, indicibus ſeptem mutandis locupletandiſve impendi debuit. Quod niſi improviſum quid novam ſpem disjiciat, intra annum aut quod fortaſſe excurrat paulum, datam fidem σὺν Θεῷ præſtare potero.

Hæc interim, Candidiſſime Lector, ſi a me navata opera, ad propagandam linguæ Græcæ cognitionem, quæ ad reliquas ſcientias, Divinarum quoque literarum puriorem intellectum, atque adeo ad ſplendidiſſimam illam omnium ſcientiarum reginam, viam atque aditum feliciorem aperiat, aliquid conferet, id eſt, quod pro virili adnixus ſum, et,

Præmia ſi ſtudio conſequar iſta, ſat eſt.

Tu meis laboribus fruere feliciter, et vale.

FRANCISCI VIGERI

PRÆFATIO.

JUVENTUTI ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ

S.

Expressum hunc mihi, vel extortum libellum dicerem, nisi vel contritum hoc, jamque tralatitium præfandi genus, veritatis fidem elevaret; vel, utcunque res cesserit, non tam id oratione prædicandum mea, quam vivorum in testium conscientia relinquendum putarem. Nunc cum eorum ad studia voluntatem quoque meam adjunxerim, consilii nostri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multa jam lectione maturis: discipulos ipsi nos facilius habeant, quam doctores: nec tamen plane novis aut rudibus. Medium quoddam Lectoris ingenium quærimus, hoc est, grammaticis præceptionibus mollitum nonnihil ac subactum. Huic viam sternimus ad majora, non vocum immani congerie, quam invidiam ab immensis voluminibus, vel ipsa brevissimi opusculi species facile deprecatur: sed eorum, ut vocamus, idiotismorum delectu, qui singulis in orationis partibus et occurrunt frequenter, et præcipuam quandam vim, atque elegantiam Græcæ dictionis includunt. Ita enim se res habet, ut nonnullo quoque docendi usu didicimus; Linguæ omni, Græcæque præsertim, suus quidam est, ac singularis genius, et certis quasi formulis illigatus! quem simul ac deprehendere cœperis, ames continuo, nec ante persequi desinas, quam assequare. Idem nisi te afflaverit, frustra sudes, nec minus inani, quam molesto labore jacteris necesse est. Hujus ergo tibi vestigia quædam indicamus, eaque, ut speramus,

nec levia nimium, nec obſcura. Facem ad ea nonnunquam Budæus prætulit, fateor. Quem enim adhuc tantum hunc Gallogræciæ Muſagetem δᾳδοῦχον habuiſſe, aut pœnituit aut puduit? Extabunt ſimilia quædam in amplioribus aliorum ſpatiis. Ne id quidem admodum negaverim. Cur enim nova prorſus, et inaudita cudere ambitioſe velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel paſſim diſtracta, vel partem maximam parum explicata, vel tam alta mole conſepulta lateant; fit omnino, vix ut unquam a tironibus aut videri poſſint, aut depromi. Eadem ſi unum in faſciculum collecta fuerint, ſi brevius preſſiuſque compacta, ſi digeſta commodius, ſi familiarius enucleata, vel manu, vel pera claudi potuerint, tam avide legi ſolent, quam facile comparari. Horum ut deeſſet nihil, efficere contendimus. Et erunt, opinor, præter ordinem cultumque non pauca, quæ nobis etiam, ſtudioque noſtro debeantur. Quod ſupereſt, tanti fuerit, Juventus optima, priuſquam ad Græcorum Auctorum lectionem aſpires, totum hunc libellum ſemel iterumque decurrere. Ita enim evenire vulgo ſolet, ut præpropera feſtinatione legendi, multa prætervoles, quæ diligentiorem et oculum poſtularent et manum, quæ tamen prætcrita ſemel atque neglecta, et hoc quaſi damnata præjudicio, vix unquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare poſſunt. At poſtquam his utcunque notionibus conſignata mens eſt, occurrentium imaginum ſimilitudine, cum excitatur afficiturque facilius, tum ad illas inter ſeſe componendas ſuavius invitatur. Ex quo dici vix poteſt, quantum in poſterum ad iſta vel pervidenda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et quidem multos videas, qui cum in legendo laboris plurimum operæque conſumſerint, vix aliquot Demoſthenis periodos integro perpetuoque ſenſu contexere noverint; confuſa quadam vocabulorum, ut loquuntur, notitia, ut re ipſa ſentiunt, perturbatione contenti. Quod enim illa ſententiæ totius abſolutio ex quarundam ſæpe vocularum aut ſignificatione, aut collocatione apta ſit atque nexa; his vel omiſſis, ut fere fit, vel perperam intellectis, hiet ipſa proinde pendeatve neceſſe eſt. Cui malo,

quod nec leve quidem, nec mediocre videri debet, libellus hic noſter commode, ut ſpero, facileque medebitur. Equidem præſtare nolim, quæ hoc etiam in genere obſervanda videri poſſint, complexum eum eſſe omnia: temeritatis hoc eſſet, non fiduciæ: polliceri tamen auſim, qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius, cuicuimodi eſt, ſupellectili paratus acceſſerit, eum per ſeſe, in cæteris prope omnibus, quæ vel præterierit memoria, vel judicium reliquerit, et ſubodorandis ſagaciorem, et agnoſcendis oculatiorem futurum. Vale, ſtudioſa Juventus, et fruere.

INDEX

CAPITUM ET SECTIONUM.

CAPUT I.

CAPUT II.

CAPUT III.

DE NOMINE.

CAPUT IV.

CAPUT V.

DE VERBO.

CAPUT VI.

DE PARTICIPIO.

CAPUT VII.

DE ADVERBIO.

CAPUT VIII.

DE CONJUNCTIONE.

CAPUT IX. ET ULTIMUM.

DE PRÆPOSITIONE.

DE PRÆCIPUIS GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS.*

CAPUT I.

DE ARTICULO PRÆPOSITIVO.

REGULA I.

ARTICULUS præpositivus ad Nomen sæpe ac Participium refertur, tametsi neutrum expressum est: ut τῆς 'Ασίας ἡ πρὸς τὰς ἀνατολὰς, id est, *pars Asiæ quæ ad Orientem spectat*; ubi subauditur μερὶς, *pars*, vel πλευρὰ, *latus*, et Participium οὖσα, vel στρεφομένη[1], *conversa*, vel aliud simile. Ita neutrum τὸ usurpari possit, intelligendo μέρος cum Participio ejusdem generis[2]. Ad Nomen ac Participium refertur.

* Perperam *Idiotismos* vocat Auctor, quæ debebat dicere *Idiomata*, h. e. proprietates linguæ. Nam idiotismus est locutio, seu forma orationis sordida et plebeia. Z. ¶. 1.

1 Repone rectius τετραμμένη. H. sive ὁρῶσα. Utrumque expressum reperitur apud Thucyd. lib. ii. p. 46. edit. Hervag. Πρῶτον μὲν ἔστιμον ταύτην, ἣ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ· ἔπειτα δὲ τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην. Sic apud eundem pag. 38. occurrit τὸ ὑπ' ἀκρόπολιν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον, scil. μέρος, uti ipse Vigerus statim monet. Z.

2 Exemplum suppeditat Æschin. Socr. Dial. de Morte c. iii. init. Ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ἦμεν. *Cum autem cito per viam juxta muros venissemus.* Ubi subauditur ὁδός. ¶. 2. Ita quoque Arrian. lib. iii. cap. 18. de Exp. Al. Ἤιει σπουδῇ τὴν διὰ τῶν ὀρῶν. *Per montana citatim iter faciebat.* At Articulus neutrius generis τὸ, sequente Genitivo, itidem suo Articulo vestito, sæpe nomen involvit sine Participio, πρᾶγμα puta, vel πάθος, vel simile quid. Exemplum exhibet Plato in Parm. pag. mihi 136. in fine: Δοκῶ μοι ΤΟ ΤΟΥ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι. *Videtur mihi accidisse id, quod Ibyceo equo.* Similiter Lucian. Demosth. Enc. pag. 931. Δεδιέναι, μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι ΤΟ ΤΟΥ Περι-

Eodem sensu geminatur.

II. Eodem sensu hic Articulus eleganter geminatur[3]: ut ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *salutis viam insistere*, ubi subauditur Participium φερούσης, vel ἀγούσης[4].

Cum adverbio, et præpositione.

III. Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Præpositione jungi solet; tumque Adverbium et Præpositio vice Nominis funguntur: ut ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν βασιλέων πάνυ[5], subauditur ὤν[6], *Rex regum maximus:* οἱ καθ' ἡμᾶς, subauditur ὄντες, *nostri temporis homines*. Quo in genere usurpantur maxime Adverbia loci, ut ἄνω, *sursum*, κάτω, *deorsum:* temporis, ut πάλαι, *olim:* quantitatis, ut ἄγαν, ὑπεράγαν, id est, *nimium, excellenter, supra modum*; v. c. ἡ ἄνω βασιλεία, *cœleste regnum*, οἱ πάλαι ἄνθρωποι, *prisci homines*. [τὰ οἴκοι, *res domesticæ*, s. *patria*; huc refer quoque ἐν τοῖς μάλιστα, de quo infra sub finem cap. vii. sect. 8. Z.]

Ὁ μὲν, ὁ δὲ.

IV. Quod Latini dicunt, *alter quidem, alter vero*, Græci, ὁ μὲν, ὁ δὲ, per omnes casus: ut τῶν ἡμῖν συμμαχούντων οἱ μὲν ῥαθυμοῦσιν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, *ex sociis nostris alii torpent, alii deficiunt animo*[7]. Quo sensu nonnunquam genitivus

τέως. *Timere, ne ad extremum idem mihi accidat, quod Proteo.* Pro quo Græci etiam dicunt, πάσχω, ὅπερ ὁ Πρωτεύς. Ut Aristoph. in Nub. v. 1200.

Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν.

Idem illis accidere mihi videtur, quod prægustatoribus. Plenius Plat. in Hipp. Maj. p. 286. lin. 11. Οὐ ταὐτὸ πείσεται, ὅπερ τὸ τῶν χυτρῶν τῷ τῶν παρθένων συμβαλλόμενον; *Nonne idem eveniet, ac si quis ollam cum virgine compararet?* Nec adeo abhorret, quod Servator discipulos docet de ficu, quæ exaruerat, apud Matth. cap. xxi. 21. Οὐ μόνον ΤΟ ΤΗΣ συκῆς ποιήσετε. *Non solum id, quod ficui accidit, facietis*; subaudi θαῦμα. Simile est et illud plurale τὰ cum secundo casu: ut in Evang. Matth. cap. viii. com. 33. Ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ ΤΑ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΩΝ. *Omnia nunciaverunt, et ea, quæ dæmoniacis contigerant.* ¶. 3.

3 Sed non, nisi nomine expresso. Sic apud Arrian. de Exped. Alex. lib. vii. cap. 26. Σὺν τριακοντόρῳ ἐκπεμφθεὶς ἐπὶ κατασκοπῇ τοῦ παράπλου, τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς Ἄραβας. *Cum navi triginta remorum missus ad explorandam navigationem in Arabiam.* De idiomate ὡς ἐπὶ vid. infra ad Cap. viii. sect. 10. reg. 16.

4 Id quod et additur nonnunquam. Sic idem Arrianus, lib. cit. cap. 23. Κεῖται δὲ ἡ Ὑρκανία χώρα ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπὶ Βάκτρα φερούσης. *Sita porro est Hyrcania regio ad sinistram viæ ad Bactra ducentis.* H. Atque Ceb. Tab. cap. x. reperitur, ὁδὸς ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα. It. Philo in de vita Mosis habet, ἡ πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγουσα ὁδός. Z.

5 Minus recte pro ὁ τῶν πάνυ βασιλέων.

6 Vel potius adjectivum περιβόητος. Vide Cl. L. Bos Ellipf. Gr. in hac voce.

7 Habet hic idiotismus locum inprimis in partitionibus: fitque aliquando, ut ad majorem personarum declarationem, ad quas referuntur hæ particulæ, suo quæque membro, vel alterutro saltem, addatur, e. g. Arrian. de Exp. Alex. lib. i. pag. mihi 33. lin. 11. Συνεχόμενοι γὰρ ἵπποι τε ἵπποις, καὶ ἄνδρες ἀνδράσιν, ἠγωνίζοντο· ΟΙ ΜΕΝ ἐξῶσαι εἰσάπαν ἀπὸ τῆς ὄχθης, καὶ εἰς τὸ πεδίον βιάσασθαι τοὺς Πέρσας ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ· ΟΙ ΔΕ εἶρξαι αὐτῶν τὴν ἔκβασιν, ΟΙ ΠΕΡΣΑΙ. *Equi enim equis, et viri viris conserti confligebant; Macedones quidem omnino arcere a ripa, et Persas in campum repellere nitentes; Persæ vero exitu illos prohibere.* Aristot. Polit. lib. ii. cap. 8. Ἔχει δὲ ἀνάλογον ἡ Κρητικὴ τάξις πρὸς τὴν Λακωνικήν· γεωργοῦσί τε γὰρ τοῖς μὲν Εἵλωτες, τοῖς δὲ Κρησὶν οἱ Περίοικοι. *In*

partitionis transit in casum articuli; ut in exemplo allato,

hoc Cretensium cum Lacedæmoniorum institutione convenit, quod apud hos Helotes, apud illos Periœci agros colunt. Nec minus elegans hic est Hellenismus articulorum ὁ μὲν, ὁ δὲ, ubi non de pluribus, sed de una tantum re sermo est; significantque hac acceptione varios rei, de qua agitur, respectus aut partes; v. g. apud Platonem in Phædro pag. mihi 255. lin. 24. Ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγὴ (quæ hic interponuntur, brevitatis gratia omitto) Η ΜΕΝ εἰς αὐτὸν ἔδυ, Η ΔΕ ἀπομεστουμένου, ἔξω ἀποῤῥεῖ. *Fluxus illius fons partim in ipsum ingressus est, partim, quum exuberat, extra fluit.* Hic si verteremus: *Fl. ill. fons alter quidem in ips. ingr. est, alter vero, q. ex. ext. fl.* mentio videretur fieri non de uno, sed de duobus fontibus. Et lib. v. de Rep. pag. 475. lin. 15. Ἆρ' οὖν ἄν τινος ἐπιθυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἴδους τούτου φήσομεν ἐπιθυμεῖν; ἢ ΤΟΥ ΜΕΝ, ΤΟΥ ΔΕ οὔ; *An, si quem cujusspiam rei cupidum dicimus, totam hanc speciem eum cupere dicemus, an vero ejus partem cupere, partem non cupere?* Aliquando, omisso articulo, ex præmissis alterum repetitur. Thucyd. lib. i. cap. 84. Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα· ΤΟ ΜΕΝ, ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία. ΕΥΒΟΥΛΟΙ ΔΕ, ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι. *Propter modestiam bellicosi et circumspecti sumus: bellicosi quidem, quia verecundia plurimum habet modestiæ, et verecundiæ fortitudo: circumspecti vero, quia ad legum contemtum minus sumus instituti.* Similiter apud Herodot. in Terps. cap. xciv. ubi se mutuo bello petere dicuntur Μυτιληναῖοί τε καὶ Ἀθηναῖοι. ΟΙ ΜΕΝ ἀπαιτέοντες τὴν χώρην· ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΔΕ, et quæ sequuntur. *Mitylenæi et Athenienses; illi repetentes regionem; hi* etc. Rarius ὁ μὲν in priori membro omittitur citra ullam præcedentis vocabuli repetitionem. Pausanias in Eliacis libro posteriori, ubi vergit ad finem: Θεῶν δὲ ἱερὰ ἐν Κυλλήνῃ, Ἀσκληπιοῦ, ΤΟ ΔΕ Ἀφροδίτης ἐστίν. *Cyllenæ deorum sunt templa, alterum Æsculapii, Veneris alterum.* At ὁ δὲ, vel plurale οἱ δὲ, non præcedente ὁ μὲν, reddendum aliquando, *Nonnulli, Alii,* vel, *sunt, qui.* Arrian. de Exp. Alex. lib. i. cap. 11. in initio: Τὸν ἀγῶνα ἐν Αἰγαῖς διέθηκε τὰ Ὀλύμπια. ΟΙ ΔΕ καὶ ταῖς Μούσαις λέγουσιν ὅτι ἀγῶνα ἐποίησεν. *Certamen Olympicum apud Ægas constituit. Sunt etiam, qui cum Musis ludos fecisse dicant.* Adde Histor. Ind. cap. xxiv. in fine: Ἐσθῆτα δὲ ἐφόρεον δέρματα θήρεια· ΟΙ ΔΕ καὶ ἰχθύων τῶν μεγάλων τὰ παχέα. *Vice vestium gestabant ferarum tergora: nonnulli etiam grandium piscium crassiores pelles.* Aliquando tamen, inquam, ita reddendum est: non semper. Nonnunquam enim οἱ μὲν, in priori membro omnino subaudiendum relinquitur, ubi plura per antithesin opponuntur. Egregium habet exemplum Plut. περὶ παιδ. ἀγωγ. Τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ πατέρες νήφειν παραινοῦσιν· ΟΙ ΔΕ (scil. κόλακες) μεθύειν· σωφρονεῖν, ΟΙ ΔΕ ἀσελγαίνειν· φυλάττειν, ΟΙ ΔΕ δαπανᾶν· φιλεργεῖν, ΟΙ ΔΕ ῥᾳθυμεῖν. *Liberis divitibus patres sobrietatem commendant; hi (adulatores) ebrietatem: illi temperantiam; hi libidinem: illi parsimoniam; hi prodigalitatem: illi diligentiam; hi ignaviam.* Est et ubi τοῦ οἱ μὲν dissimulati vice fungitur, τινὲς, πολλοὶ, vel huic quidpiam simile. Ita Æschines de fals. legat. pag. 258. lin. 39. Ἐξ ὧν αὑτοὺς ἀνῃρήκασί ΤΙΝΕΣ, ΟΙ ΔΕ καὶ δημοσίᾳ ἐτελεύτησαν. *Quorum aliquot sibi mortem consciverunt, alii publico supplicio perierunt.* [Xenoph. Hist. Gr. iv. 5, 14. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ ἠκοντίζοντο, καὶ Ο ΜΕΝ ΤΙΣ ἐτέτρωτο, Ο ΔΕ καὶ ἐπεπτώκει etc. Z.] Dicunt etiam in priori membro οἱ μὲν, et in posteriori οἱ δέ τινες, vel ἤδη δέ τινες. Utrumque habet Plut. περὶ παιδ. ἀγ. ΟΙ μὲν γὰρ αὐτῶν κόλακας καὶ παρασίτους ἀναλαμβάνουσι, ΟΙ ΔΕ ΤΙΝΕΣ ἑταίρας καὶ χαμαιτύπας λυτροῦνται. . . . . . ΗΔΗ ΔΕ ΤΙΝΕΣ καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν. *Illorum enim alii adulatores et parasitos sibi adjungunt, alii meretrices et vilia scorta redimunt; sunt qui majoribus sese vitiis adstringant.* At οἱ δὲ, neque præcedente, neque intellecto οἱ μὲν, nihil cum οἱ μὲν, οἱ δὲ distributivis habet commune, quando absolute ponitur pro οἱ ἄνθρωποι. Rara sunt exempla. Utitur Lycophron, loquens de diluvio v. 81.

Οἳ ἠμάθυνε πᾶσαν ὀμβρήσας χθόνα

οἱ συμμαχοῦντες pro τῶν συμμαχούντων [8]. Recte tamen dicitur, εἷς μὲν, ἕτερος δὲ, id eft, *alter quidem, alter vero*; Gallice, *l'un, l'autre*. Demofth. pro Cor. Δύο δὲ καὶ μεγάλα, ἓν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἴσων ἀγωνίζομαι, ἕτερον δὲ, etc. id eft, *Tum duo præfertim, quæ fane magna funt; alterum, quod non æqualibus de rebus contendam, alterum* etc.[9]

Ζηνὸς καχλάζων νιφετὸς, οἱ δὲ πρὸς πέδῳ
Πύργοι κατηρείποντο, ΤΟΙ ΔΕ λοισθίαν
Νήχοντο μοῖραν προὔμματων δεδορκότες.

Ubi τοὶ δὲ Ionice et poetice pro οἱ δὲ, et hoc pro οἱ ἄνθρωποι. *Quum vaftabat omnem tellurem imbribus Jovis fonantis diluvium, et turres humi cadebant; et homines natabant ultimum fatum ante oculos videntes.* ¶. 4.

8 Exemplum eft apud Thucydidem, lib. iii. cap. 105. ΟΙ δὲ Ἀκαρνᾶνες, ΟΙ ΜΕΝ ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν, ΟΙ ΔΕ etc. Pro Τῶν δὲ Ἀκαρνάνων οἱ μέν. *Acarnanes autem partim Argos contendebant fuppetias laturi, partim* etc. Et Lucian. in Conviv. tom. iii. pag. 432. lin. 23. [ed. Amft.] ΟΙ ΠΑΡΟΝΤΕΣ δὲ, ΟΙ ΜΕΝ ᾐδοῦντο, ΟΙ ΔΕ ἐγέλων. *Præfentes vero partim pudebat, partim ridebant.* Pro τῶν παρόντων. Et hoc Latini imitati funt. Ita Salluftius B. C. cap. ii. init. *Igitur initio* reges diverfi, pars *ingenium, alii corpus exercebant.* Et Virg. Æn. xii. 277.

At FRATRES, animofa phalanx, accenfaque luctu,
PARS gladios ftringunt manibus, PARS miffile ferrum
Corripiunt.——

Adde Val. Flacc. lib. iii. 462.

ILLI alacres, PARS arma locant: PARS ardua celfis
Infternunt tabulata thoris.——

Suet. in Vefp. cap. viii. *MILITES, PARS victoriæ fiducia, PARS ignominiæ dolore, ad omnem licentiam audaciamque proceſſerant.* At nemo Romanorum dixerit: *Milites, pars illorum:* et fane apud Græcos quoque rara avis. Ita tamen Lucian. Dial. Ven. et Cupid. genitivum pronominis addit, ad præcedentem nominativum relatum: ΟΙ ΚΟΡΥΒΑΝΤΕΣ δὲ, inquit, Ο ΜΕΝ ΑΥΤΩΝ τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Ο ΔΕ etc. *Corybantum alius incidit fibi brachium, alius* etc. Idem Dial. Junon. et Laton. ΟΙ δέ σοι ΠΑΙΔΕΣ, Η ΜΕΝ ΑΥΤΩΝ ἀῤῥενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· Ο Δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι etc. *Ad liberos tuos quod attinet, horum altera ultra modum mafcula et montivaga, denique in Scythiam profecta omnes fciunt, quæ voret hofpites mactans, Scythafque, qui et ipfi humana carne vefcuntur, imitetur: Apollo vero præ fe fert, cuncta fe fcire.* Audacius eft illud Æliani in initio capitis 16. lib. x. V. H. Πολλοὺς προὔτρεψεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, ΟΙ ΔΕ ΟΥΔΕΙΣ αὐτῷ προσεῖχον. *Multos adhortatus eft ad Philofophiam; At eorum nemo ei obtemperavit.* Pro τῶν δὲ οὐδεὶς προσεῖχεν.

9 Dicitur etiam ὁ εἷς καὶ ὁ ἕτερος. Matth. vi. 24. Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ ΤΟΝ ΕΝΑ μισήσει, ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΤΕΡΟΝ ἀγαπήσει· ἢ ΕΝΟΣ ἀνθέξεται, ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΤΕΡΟΥ καταφρονήσει. *Nemo poteft duobus fervire dominis; nam vel alterum odio habebit, et alterum diliget; vel alteri adhærebit, et alterum afpernabitur.* Item ὁ εἷς, ὁ δὲ ἕτερος, in Evang. Luc. vii. 41. Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· Ο ΕΙΣ ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, Ο ΔΕ ΕΤΕΡΟΣ πεντήκοντα. *Duo erant debitores cuidam fœneratori, alter debebat denarios quingentos, alter quinquaginta.* Pro iifdem et invenias Matth. cap. xxiv. 40. et 41. ὁ εἷς καὶ ὁ εἷς. Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραλαμβάνεται, καὶ ὁ εἷς ἀφίεται. Δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλωνι· μία παραλαμβάνεται, καὶ μία ἀφίεται. *Tunc duo erunt in agro, quorum alter accipietur, alter dimittetur. Duæ molentes in piftrino, quarum altera accipietur, altera dimittetur.* Eodem modo Ariftoteles Eth. lib. vi. cap. 1. ait, ἔστω δύο τὰ λόγον ἔχοντα, ΕΝ μὲν, ᾧ θεωροῦμεν τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων, ὧν αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν· ΕΝ δέ γε, ᾧ τὰ ἐνδεχόμενα. *Duas animæ rationalis partes, alteram, qua confideramus talia, quorum principia alio modo fe habere non poffunt; alteram, qua con-*

Cum præpos. κατά.

V. Idem Articulus in omni genere, cum præpositione κατὰ elegantes habet significatus: ut τὰ καθ' ἡμᾶς, *res nostri temporis* [10]: τὸ καθ' ὅλον, *in universum*, vel *quicquid uni-*

tingentia. De participii ἐνδεχόμενον usu infra dicetur, Cap. vi. Sect. 3. Reg. 14. Cæterum ὁ μὲν, ὁ δὲ longe usitatius est. H. Adde et *elegantius*. Nam quæ exempla ex Nov. Test. allata modo sunt, sapiunt Ebraismum. vid. Vorst. de Ebraism. cap. vii. pag. 180. Cæterum εἷς μὲν, εἷς δὲ apud Græcos puros occurrit. Nam præter locum Aristotelis laudatum, idem quoque reperitur in ejusdem Rhet. ii. 20. Παραδειγμάτων εἴδη δύο ἐστίν· EN MEN γάρ ἐστι—EN ΔE τὸ αὐτὸ ποιεῖν· Τούτου δ' EN MEN, παραβολή· EN ΔE, λόγοι. Ap. Xen. Cyrop. i. 2, 8. in oratione quadrimembri reperitur ἓν μὲν—ἓν δὲ—ἄλλο—ἄλλο. Præterea post ὁ μὲν solet poni ἕτερος δέ τις, et cætera membra conjunguntur per ὁ δὲ, v. c. Aristoph. Plut. v. 162. sqq. Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ (sermo est de Pluto) καὶ σοφίσματα ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἔσθ' εὑρημένα. O MEN γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ,—ETEPOΣ ΔE χαλκεύει TIΣ, O ΔE τεκταίνεται, O ΔE χρυσοχοεῖ,—O ΔE λωποδυτεῖ, O ΔE κατορύττει TIΣ, O ΔE etc. It. ὁ δὲ ἕτερος sine τις: ut Xenoph. de Re Equest. x. 6. Τούτων δὲ ἔστω O MEN λεῖος—O ΔE ETEPOΣ etc. Insolentius esse videtur μὲν οἱ—δὲ οἱ, Xenoph. Mem. iii. 1, 8. ἵνα ὑπὸ MEN TΩN ἄγωνται, ὑπὸ ΔE TΩN ὠθῶνται. Thucyd. iii. 61. νῦν δὲ πρὸς MEN TA ἐκείνου δεῖ, TΩN ΔE ἔλεγχον ποιήσασθαι. Z. ¶. 5.

10 Nam κατὰ cum Accusativo hunc usum habere, dicetur infra ad Cap. ix. Sect. 5. Reg. 8. Alias τὰ καθ' ἡμᾶς sunt res, casus, vel in summa ea omnia, quæ nobis accidunt. Ita claudit Thucydides caput 138. libri i. TA KATA ΠATΣANIAN τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Θεμιστοκλέα τὸν 'Αθηναῖον, λαμπροτάτους τῶν καθ' ἑαυτοὺς Ἑλλήνων, οὕτως ἐτελεύτησεν. *Res Pausaniæ Lacedæmonii, et Themistoclis Atheniensis, illustrissimorum Græcorum suæ ætatis, hunc exitum habuerunt.* Lib. ii. Macchab. cap. xv. com. 37. TΩN οὖν KATA NIKANOPA χωρησάντων οὕτω. *Rebus igitur Nicanoris ita cedentibus.* Ep. Pauli ad Philipp. i. 12. Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοὶ, ὅτι TA KAT' EME μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. *Scire autem vos volo, fratres, meos casus magis ad profectum evangelii evenisse.* [Herodian. iii. 1, 17. 'O Νίγρος ἐξήρτυε TA KAΘ' EATTON, h. e. τὰ ἑαυτοῦ, scil. πράγματα, *res suas*, quæ ad suam salutem pertinebant, suas opes, ordinavit Niger. Z.] Item ad Coloss. iv. 7. Pro eodem dicitur etiam τὰ περὶ ἡμᾶς. Plut. in Vit. Cic. pag. 872. init. Ἅμα τῷ πυθέσθαι TA ΠEPI ΛENTΛON καὶ KEΘHΓON. *Simul ac audierant casum Lentuli et Cethegi.* [Τὰ περὶ Θηβαίους, *status in quo res sunt Thebanorum.* Isocrat. Or. ad Phil. Τὰ ἀμφὶ τὴν 'Εώαν, *res* orientis. Zosim. i. 37. Z.] At si pro neutro τὰ dicas in masc. gen. οἱ, longe alius est sensus, et significat *unum tantum illum Lentulum vel Cethegum.* Ita Dionys. Halic. de Isocrate loquens: Πεφορημένην δὲ παραλαβὼν τὴν ἄσκησιν τῶν λόγων ὑπὸ TΩN ΠEPI ΓOPΓIAN καὶ ΠPΩTAΓOPAN. *Cum confusam accepisset dicendi exercitationem a Gorgia et Protagora.* Idem usus est hujus Accusativi cum Præpositione ἀμφί· ut οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, *Socrates*: οἱ ἀμφὶ 'Αλέξανδρον, *Alexander*. Estque fere nihil frequentius apud auctores, præsertim Attice scribentes. Ita Ælian. V. H. lib. i. cap. 13. init. 'Επετίθεντο τῷ Σωκράτει καὶ ἐπεβούλευον OI AMΦI TON ANTTON. *Adoriebatur Socratem et insidiis petebat Anytus.* Eodem modo apud Hom. Il. Γ. v. 146.

OI δ' AMΦI ΠPIAMON, καὶ ΠAN-
ΘOON, ἠδὲ ΘTMOITHN.

Ipse autem Priamusque, et Panthous,
atque Thymoetes.

Etiam in feminino genere dixit Joannes in Evang. cap. xi. com. 19. 'Εληλύθεισαν πρὸς TAΣ ΠEPI MAPΘAN καὶ MAPIAN. *Venerant ad Martham et Mariam.* Sed et feminæ præmittit Articulum masculini generis Heliodorus lib. i. Æthiop. cap. 8. Τὴν ἐρημίαν τῶν ὀχλησάντων εὐπορίαν εἰς θρήνους OI ΠEPI THN KOPHN ἐλάμβανον. *Tumultuantium absentiam, datam sibi ad lamenta occasionem virgo arripuit.* Et cap. iii. OI μὲν AMΦI THN KOPHN δεύτερον ἤδη ἡλίσκοντο. *Et virgo quidem iterum capta jam est.* Negligunt quandoque articulum Poetæ. Sic Hom. Il. Z. v. 436.

verse fit: οἱ καθ' ἕνα, *un à un* [h. e. *singuli*, v. c. Ælian. V. H. ii. 1. ubi opponitur, τοῖς ἠθροισμένοις. Z.] ut οἱ καθ'

ΑΜΦ' ΑΙΑΝΤΕ ΔΥΩ, καὶ ἀγακλυτὸν ΙΔΟΜΕΝΗΑ,
'ΗΔ' ΑΜΦ' ΑΤΡΕΙΔΑΣ, καὶ Τυδέος ἄλκιμον ΥΙΟΝ.
Ajacesque duo, Idomeneus celeberrimus, ipsi
Nec non Atridæ, et Tydei fortissima proles.

Conferatur lib. I. v 81. et sqq.

ΑΜΦΙ τε ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΝ ΘΡΑΣΥΜΗΔΕΑ, ποιμένα λαῶν,
'ΗΔ' ΑΜΦ' ΑΣΚΑΛΑΦΟΝ, καὶ ΙΑΛΜΕΝΟΝ, υἷας Ἄρηος,
ΑΜΦΙ τε ΜΗΡΙΟΝΗΝ, ΑΦΑΡΗΑ τε, ΔΗΙΠΥΡΟΝ τε,
'ΗΔ' ΑΜΦΙ Κρείοντος υἱὸν, ΛΥΚΟΜΗΔΕΑ δῖον.

Et Nestorides Thrasymedes, pastor populorum, et Ascalaphus, et Ialmenus, filii Martis, et Meriones, et Aphareus, et Deipyrus, et Creontis filius, Nicomedes nobilis. Non semper tamen unus ille intelligitur, sed quandoque etiam comitatus ejus. Sic distinguuntur ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν, apud Arrian. lib. ii. cap. 10. Καὶ ταύτῃ μὲν ἐνίκα λαμπρῶς ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ τε καὶ ΟΙ ΑΜΦ' ΑΥΤΟΝ. *Et hic quidem celebrem victoriam reportavit Alexander cum suis.* Adde Act. Apost. xxi. 8. Ἐξελθόντες ΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟΝ ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν. Ubi ex prima plurali distincte cognoscimus, non Paulum solum, sed et ipsius comites intelligi: *Egressi una cum Paulo venimus Cæsaream*. H. Cum vulgo non satis subtiliter de forma οἱ περὶ seu ἀμφὶ τινὰ, scil. ὄντες præcipi videatur: tironum gratia summam rei breviter tradere conabor. Primum non Poetæ solum, sed prosaici quoque scriptores promiscue dicunt οἱ περὶ ΤΟΝ Πλάτωνα, et οἱ περὶ Πλάτωνα, neglecto articulo, uti patebit exemplis statim afferendis. Deinde de sensu formulæ tenenda sunt hæc: apud auctores bonæ græcitatis duplex tantum subjecta esse illi animadvertitur potestas. *Primum* enim dicitur in eo, qui ob dignitatem aliquam nominatur cum suis, sociis aut comitibus, vid. Cel. Ernest. ad Xenoph. Mem. i. 1, 18. ubi est οἱ ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην, h. e. *Thrasylus et Erasinides cum collegis*. Huc pertinent alia exempla, ut Palæph. Fab. xiv. οἱ περὶ Ἀταλάντην, h. e. *Atalanta cum Melanione suo*: οἱ ἀμφὶ Ὀδυσσῆα, *Ulysses cum suis*, Odyss. Γ. 163. οἱ ἀμφὶ Αὐτόλυκον, *Autolycus cum patre*, Xen. Symp. i. 3. οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, *Socrates et qui cum eo erant*, Ib. §. 7. οἱ ἀμφὶ τὸν Ἄνυτον, Ælian. V. H. ii. 13. seu οἱ ἀμφὶ Ἄνυτον, sine articulo, Plat. Apol. vii. h. e. *Anytus cum cæteris Socratis accusatoribus, Melito et Lycone*: οἱ περὶ τὸν Ἰωάννην, *Joannes cum latronibus suis*, Joseph. B. J. vi. 2. *Deinde* non nisi eum significat, qui nominatur diserte; qui modus loquendi fere convenit figuræ Latinorum, ubi nomen plurale ponitur pro singulari, v. g. *Platones*, pro *Plato*. Sic οἱ ἀμφὶ Πρίαμον etc. Iliad. Γ. 146. est *Priamus*: οἱ ἀμφὶ Καινέα, Δρύαντα etc. Hes. Scut. Herc. 179—188. οἱ ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα καὶ Σιμμίαν καὶ Φαίδωνα, Æl. V. H. i. 16. οἱ περὶ Θηραμένην καὶ Καλλίξενον, Æschin. Dial. iii. 12. οἱ περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον, ib. iii. 20. οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Χρύσιππον καὶ Πυθαγόραν, φίλοι, Lucian. Pseudom. Apud Herodotum occurrunt οἱ περὶ τοὺς Κορινθίους, h. e. *Corinthii*: apud eundem lib. i. p. 12. lin. 21. edit. Camerar. verbum in numero sing. additur, id quod rarius reperitur alias, et emendatiores editiones hic quoque exhibent ἀπικνέονται et ἔθεντο· οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος ἤισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐς τωὐτὸ συνιόντες ΑΠΙΚΝΕΕΤΑΙ ἐπὶ παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρὸν, καὶ ἀντία ΕΘΕΤΟ τὰ ὅπλα. ¶. 6. Huc nonnulli male referunt formulam τὰ περὶ τινὰ pro τὶς, quia utraque forma differt ratione ellipseos et sensus. Etsi enim concedo, veluti illud Charitonis i. 8. τὰ περὶ Καλλιρρόην poni pro ἡ Καλλιρρόη, uti interdum in aliis fit, v. c. τὰ τῆς μοίρας, pro ἡ μοῖρα, etc. tamen non semper et ubique hanc vim habet. Sæpe enim *res alicujus, statum* significat, ut illud Isocratis Or. ad Phil. p. m 167. τὰ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, est *consilium*, seu *res gestæ Alcibiadis*, sicut paulo ante ibidem τὰ περὶ Θηβαίους sunt *res statusque Thebanorum*. Sic apud Thucydidem τὰ ἀμφὶ ἄριστον non tam ipsum est prandium, quam quæ ad prandium parandum pertinent. His duabus significationibus, inprimis apud posteriores

ἕνα πορευόμενοι στρατιῶται, milites sigillatim incedentes: αἱ κατὰ μίαν, une à une: οἱ καθ' ἕκαστον, singuli. [Plura exempla huc pertinentia reperies infra, sub finem capitis primi. Z.]

VI. Adverbium *νῦν*, et Participium neutrum *ἔχον* cum præpositivo neutro[11], vel uno verbo *τονυνέχον*, significat *nunc*: ut *τονυνέχον ἐν ἀγαθαῖς γίνομαι ταῖς ἐλπίσι, nunc quidem optima spe vivo.* τονυνέχον.

VII. *Ὅδε, ἥδε, τόδε*, repetito præpositivo articulo, Attice pro *οὗτος* usurpatur: ut *ὅδε ὁ ἄνθρωπος, hic homo*: nec unquam nisi utcumque demonstrando. Sæpe autem *δί* acutum, pro *δὲ* enclitico usurpatur [apud Atticos Z.]; at fere cum masculino tantum, *ὁ*, vel neutro *τὸ*, quod tunc accentu caret: sic *ὁδὶ* pro *ὅδε*, et *τοδὶ*, pro *τόδε*· vix autem, *ἡδὶ* pro *ἥδε*. ¶. 7. Demosth. pro Cor. *Διόπερ ταῦτ' ἔγραφεν ὁδὶ περὶ ἐμοῦ. Quare hæc ille scripsit, vel decrevit mea causa*[12]. Ὅδι, ἥδι, τόδι.

[Ipse simplex articulus locum pronominis *οὗτος* sustinet non modo apud Ionicos auctores fere semper, sed etiam interdum apud Atticos, v. c. in illo *τὸν καὶ τὸν*, pro *οὗτον* Pro οὗτος.

Græcos, accessit *tertia*, qua tantum amici aut comites intelliguntur ejus, qui nominatur, adeo ut is ipse, qui nominatur, excipiatur. V. c. *οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον* Æl. V. H. xii. 64. fuit Alexandri duces, qui, Alexandro mortuo, contenderunt de imperio. Huc pertinent alia: ut *οἱ περὶ τινὰ δημόσιον*, Herodian. i. 6, 22. *οἱ περὶ τὸν Κόμμοδον*, ibid. i. 9, 15. *Κλέανδρος τε καὶ οἱ περὶ αὐτὸν*, ibid. i. 13, 12. *οἱ περὶ τὸν Ἀλβῖνον φίλοι*, ibid. iii. 5, 9. *οἱ περὶ τὸν Ἐμισηνὸν Ἀντωνῖνον*, Zosim. i. 10. h. e. *factio Emeseni Antonini.* Quæ formula ibi permutatur cum *οἱ τοῦ Μαξιμίνου στρατιῶται*, it. *οἱ σὺν τῷ Δεκίῳ*, ib. i. 22. *οἱ σὺν τῷ Γάλλῳ*, ib. i. 41. Adde, *οἱ περὶ τὸν Φλωριανὸν*, ib. i. 65. et *αἱ περὶ σφᾶς δυνάμεις*, h. e. *copiæ ipsorum*, ib. ii. 18. Z.

11 Ita fit *τὸ νῦν ἔχον*. Exemplum quære apud Plut. Ἐρωτ. init. et in libr. Tobiæ, cap. vii. 11. Intelligo præpositionem *κατὰ*; cujusmodi ellipses plures notavi in fine hujus capitis. Et inde constat, participium illud *ἔχον* non esse supervacaneum, ut scribit Steph. ad Corinth. art. 70. sed notare aliquam conditionem, vid. Nostrum Cap. v. Sect. 7. Reg. 9. et sic *τὸ νῦν ἔχον*, perinde est, ac si dicas, *ὡς νῦν ἔχει τὰ πράγματα, Ut res ita nunc se habent.* H. Ad ellipsin non est quod confugiamus, cum potius nominativi absoluti sint statuendi. Recte enim Cel. Ern. monuit ad Xen. Mem. i. 3, 2. Atticos inprimis omnes casus consequentiæ adhibere. Z.

12 Articulus hic etiam absque ulla syllabica adjectione cum participio constructus, ponitur pro relativo *αὐτὸς*, mediante particula *ὡς*. Cujus tamen structuræ exempla sunt rariora, tironibusque intelligenda magis, quam imitanda. Non semel hoc fit apud omnis novitatis studiosum Thucydidem. Ita ille lib. iii. cap. 81. *Οἱ Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς δοκοῦντας εἶναι ἐφόνευον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπιφέροντες* ΤΟΙΣ *τὸν δῆμον* ΚΑΤΑΛΥΟΥΣΙΝ. Pro, *αὐτοῖς ὡς τὸν δῆμον καταλύουσιν. Eos Corcyræi hostes judicatos interfecerunt, crimini illis dantes, quod popularem statum everterent.* Vel sine participio in fine ejusdem capitis: *Καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν* ΤΟΙΣ *πρώτη ἐγένετο. Eoque* [*crudelior*] *visa est, quod hæc prima inter illos extitit.* ¶. 8. At longe frequentior est Articulus sine syllabica adjectione pro *αὐτὸς* positus, quando significat, *Heus tu.* Sic apud Aristoph. in Avib. v. 1627. *Ὁ Τριβαλλὸς, οἰμώζειν δοκεῖ σοι; Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur?*

καὶ ἐκεῖνον, de quo infra: it. διὰ τὸ, pro διὰ τοῦτο, Thucyd. vii. 71. ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις. Xenoph. Mem. iii. 10. extr. τὰ νῦν pro ταῦτα νῦν. Z.] ¶. 9.

τῇδε. VIII. Τῇδε, id est, ἐν τουτωὶ τῷ τόπῳ, *hoc in loco*, vel *hac* adverbialiter [vel *hac via*, *hoc modo*, pro οὕτως, intellecto nomine ὁδῷ: ut Plat. Apol. 32. ἐννοήσωμεν δὲ καὶ τῇδε, *videamus vero ita:* Et Eurip. Orest. 781. φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. *hac ratione effugiam ignaviæ crimen*. Z.]: opponitur autem τῷ κἀκεῖσε, *illuc*, vel *illic:* nam τῇδε κἀκεῖσε στρέφεσθαι, *huc illucque volvi*, significat [13].

τόδετι. IX. Τόδετι apud Philosophos, *rei substantiam essentiamque* significat, quam Aristoteles vocat, τὸ τί ἦν εἶναι, *quod quid est esse* [14].

X. Τὸ διὰ τί apud eosdem, *causa est, propter quam aliquid fit*.

τὴν πρώτην. XI. Τὴν cum numerali πρώτην, id est, *ab initio:* τὴν ταχίστην, id est, *celerrime:* ut τὴν ταχίστην ὅτι πορρωτάτω προὐχώρησεν, *longissime summa cum celeritate provectus est* [15].

13 Sæpissime τῇ μὲν, τῇ δὲ sunt relativa sibi mutuo in diversis orationis partibus respondentia, et aliquando significant, *Hic, illic*; ut in illo Arriani lib. iii. cap. 23. de Exp. Al. Τῇ μὲν ὄρεσιν ἀπείργεται δασέσι καὶ ὑψηλοῖς, τῇ δὲ πεδίον αὐτῆς καθήκει ἐς τε ἐπὶ τὴν μεγάλην τὴν ταύτῃ θάλασσαν. *Coercetur* [*Hyrcania sc.*] *hac quidem parte montibus densis et altis, illa vero campus ejus ad mare magnum, quod illic est, extenditur.* Ubi obiter observa idioma ἐς τε ἐπὶ, de quo infra Cap. ix. Sect. 2. Reg. 14. et ellipsin τῇ, pro ἐν τῇ μερίδι, de qua consulatur Cl. Bos. Aliquando redduntur, *partim quidem, partim vero*. Aristot. Eth. lib. vi. cap. 13. Καὶ Σωκράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν. *Et Socrates partim recte inquisivit, partim erravit.*

14 Simili modo a Philosophis articulus hic præmittitur particulis τί, ποιὸν, ποσὸν &c., ubi rei *essentiam*, *qualitatem* et *quantitatem* significare volunt. Sic τὸ τί, *essentia:* τὸ ποιὸν, *qualitas:* τὸ ποσὸν, *quantitas* apud Aristotelem in Ethicis, lib. i. cap. 6. Καὶ γὰρ (τἀγαθὸν) ἐν τῷ τί λέγεται, οἷον ὁ θεὸς καὶ ὁ νοῦς· καὶ ἐν τῷ ποιῷ, αἱ ἀρεταί· καὶ ἐν τῷ ποσῷ, τὸ μέτριον· καὶ ἐν τῷ πρός τι, τὸ χρήσιμον· καὶ ἐν χρόνῳ, καιρός· καὶ ἐν τόπῳ, δίαιτα, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. *Etenim bonum dicitur et in substantia, ut Deus et mens: et in qualitate, ut virtutes: et in quantitate, ut modicum: et in relatis, ut utile: et in tempore, ut opportunitas: et in loco, ut habitatio, et id genus alia.*

15 Ita Epict. Enchir. cap. xxxiv. Τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἕξεις, μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος· ὕστερον δὲ &c. *Principio quidem alacer eris, nihil pensi habens, quid consecuturum sit: at postea* &c. Ælianus V. H. lib. vii. cap. 5. Δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο. *Ipse per se celerrime confecit.* Simili idiomate dicitur, τὴν ἀρχὴν, *initio*, vel *omnino*; de quo infra Cap. iii. Sect. 3. Reg. 8. Sic τὴν εὐθεῖαν, *recta*, *aperte*, apud Plut. in Vit. Cic. p. 864. lin. 29. Τοῦ δὲ ῥήτορος Ὁρτησίου ΤΗΝ μὲν ΕΥΘΕΙΑΝ τῷ Βέῤῥῃ συνειπεῖν μὴ τολμήσαντος. *Oratore Hortensio aperte Verrem defendere non sustinente.* In cujusmodi structuris suppressa est præpositio κατά. Integra sunt: Κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν, Κατὰ τὴν ταχίστην τέχνην, vel βάδισιν, ut vult Cl. Bos. Ὁδὸν subaudit H. Stephanus ad Al. script. de dial. pag. 110. Et τὴν ταχίστην explicat per τὴν συντομωτάτην, *viam maxime compendiariam*, quæ eadem celerrime conficitur. Κατὰ τὴν εὐθεῖαν φωνήν. Eodem modo construuntur χάριν et δίκην cum Genitivo, sed sine articulo. Redduntur *gratia*, *caussa*, et, *more*, *instar*. Alterius exemplum est apud Aristotelem in Eth. lib. i. cap. 3. Αἱρούμεθα δὲ τῆς εὐδαιμονίας ΧΑΡΙΝ. *Eligimus vero* [*hæc*]

XII. Articulus hic præpositivus, cum gignendi casu nominis proprii, vel involvit substantivum υἱὸς, aut παῖς *filius*; vel pro illo sumitur. Nam ὁ τοῦ Δημοσθένους, est *filius Demosthenis*. Ita Virg. Æn. vi. 36. *Deiphobe Glauci*, Δηϊφόβη ἡ τοῦ Γλαύκου. Sæpe tamen Articulus etiam subintelligitur. Demosth. pro Corona: Κτησιφῶν Λεωσθένους, *Ctesiphon Leosthenis filius*: et paulo post, Δημοσθένης Δημοσθένους, *Demosthenes Demosthenis filius*[16]. ¶. 11. ὁ pro παῖς.

[Ut ὁ in singulari numero pro παῖς, aut υἱὸς, sic οἱ in plurali pro παῖδες vel υἱοὶ usurpatur. Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς· Μεγαλαυχίας ἐμπίμπλανται καὶ φρυάγματος οἱ γονέων διασήμων, scilicet παῖδες vel υἱοὶ, qui ἐλλειπτικῶς subintelliguntur.] οἱ pro παῖδες vel υἱοί.

XIII. Τὸ cum neutro adjectivo, ac fere superlativi gradus, ponitur eleganter pro subjunctivo ὃ, *quod*, maxime cum, recensitis levioribus, ad id, quod gravissimum sit, devenitur: ut τοὺς μὲν φίλους πεφενάκικε, τὴν δ' οἰκίαν διέφθειρε· τὸ δὲ μιαρώτατον, καὶ τὸν πατέρα ᾐκίσατο. *Amicos ludificatus est, domum pessundedit, quodque scelestissimum est, patrem verberavit*[17]. ¶. 12. τὸ pro ὅ.

XIV. Ἐπὶ τάδε, [scil. κλίματα, aut μέρη. Certe alterutrum nomen interdum a scriptoribus additur, Z.] significat ἐπὶ τάδε.

felicitatis gratia. Et cap. 12. in fine: Ταύτης [εὐδαιμονίας] γὰρ ΧΑΡΙΝ τἆλλα πάντες πάντα πράττομεν. *Hujus felicitatis gratia cætera omnia omnes facimus*. Sic dicunt, σὴν χάριν, *Tui caussa, in tuam gratiam*. Plat. in Soph. Alterius est apud Lucian. Dem. Encom. pag. 911. ΔΙΚΗΝ τῶν δειλινῶν πνευμάτων. *Instar vespertini flatus*. Pro δίκην aliquando invenies τρόπον itidem cum Genitivo. Sic Philo Jud. de Confus. ling. p. m. 252. in fine: Ἀτιμία, Ἀδοξία, Πενία, πολεμίων τρόπον καταράττουσι. *Infamia, Ignominia, Paupertas, ut totidem hostes, impetuose ruunt*. Huc refer ἀκμὴν pro ἔτι καὶ νῦν adhibitum a Matthæo xv. 16. Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε. *Adhuc et vos non intelligitis?* Plura vide in Casauboni et Cl. Alberti Observ. ad h. l. ¶. 10.

16 Estque hoc inprimis frequens in genealogiis. Herodotus Erat. cap. lii. Θυγατέρα δὲ αὐτὴν λέγουσι εἶναι Αὐτεσίωνος, τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ Θερσάνδρου, τοῦ Πολυνείκεος. *Filiam illam fuisse aiunt Autesionis, qui fuit Tisameni, qui Thersandri, qui Polynicis filius fuit*. Longissimam seriem dabit Lucas in Evang. cap. iii. Ellipsin supplet Xenophon Κύρ. παιδ. lib. i. cap. 27. Ὁ δὲ Κυαξάρης, ὁ τοῦ Ἀστυάγους παῖς. *Cyaxares vero, Astyagis filius*. Et sic initio capitis sequentis.

17 Exemplum habet Thucydides, lib. ii. cap. 65. Οἱ δὲ δυνατοὶ καλὰ κτήματα, κατὰ τὴν χώραν, οἰκοδομίαις τε καὶ πολυτελέσι κατασκευαῖς ἀπολωλεκότες· τὸ δὲ μέγιστον, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχοντες. *Potentes vero pulcris possessionibus in agris ædificiisque sumptuosa supellectile instructis amissis, et, quod omnium maximum est, bellum pro pace habentes*. Aliquando articulus negligitur. Thucyd. lib. i. cap. 142. init. Μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. *Quod vero maximum est, pecuniarum inopia prohibebuntur*. Plane ut Latini suo *Id, quod* utuntur. Cic. pro Mil. cap. xxx. fin. *Neque, ID QUOD maximum est, majorum nostrorum sapientia*. Et in 2. Catilinaria cap. viii. *Quod si maturius facere voluissent, neque (id quod stultissimum est) certare cum usuris*. Virg. Ecl. iii. v. 35.

Verum, ID QUOD multo tute ipse
fatebere majus etc.

Ter. Phorm. ii. 1, 66. *ID, QUOD lex jubet, dotem daretis*.

proprie *cis*, cum genitivo loci atque ut plurimum fluvii vel montis; ut, *ἐπὶ τάδε τῶν ὀρῶν*, *cis montes*; *ἐπὶ τάδε τοῦ ποταμοῦ*, *cis fluvium*. Opponitur *τῷ ἐπέκεινα*, *trans*, *ultra*: ut *ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπέων Κελτικὴ*, id eſt, *Gallia Tranſalpina*, at *ἡ ἐπὶ τάδε τῶν Ἀλπέων*, *Ciſalpina*. Simili fere ſenſu dicitur, *ἐπὶ θάτερα μὲν*, *ἐπὶ θάτερα δὲ*, *ex hac quidem parte*, *ex altera vero*.

τὸ ὄν. XV. Τὸ ὂν ſingulari modo ſignificat *τὸ μέρος*, *partem*, ut apud Ariſtidem in Panath. Τῆς χώρας τὸ μὲν ὂν πρὸς ἄρκτον ἐστὶ, τὸ δὲ ὂν πρὸς μεσημβρίαν. *Regionis pars altera ſeptentrionalis eſt, altera meridionalis*.

τὸ μὲν, τὸ δέ. XVI. Τὸ *μὲν*, *τὸ δὲ*, vel *τὸ μέν τι*, *τὸ δέ τι* [18], ſignificant

18 Non tamen particulam *τὶ*, ſi proprie loquamur, temere vel addendam vel negligendam cenſeo: quatenus enim ſemper partitionem aliquam ſignificat, diminuit ſignificationem, et reddendum vel ſubaudiendum eſt in verſione, *Quodammodo*, *Aliquantulum*, vel ſimile quid: inprimis tunc, cum *τὸ δέ τι* ſequitur poſt ſimplicem particulam *μὲν*, quo ſenſu commode ſequentem habet particulam *καὶ*, ut in illo Thucydidis, lib. i. cap. 118. Ὄντες MEN *καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο*, TO ΔE TI KAI *πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι*. Lacedæmonii quieſcebant, et ab armis abſtinebant, *tum quod vel antea minus celeres ad bella ſuſcipienda eſſent*, *tum etiam quodammodo domeſticis bellis impediti*. Clarius illud Platonis de Rep. lib. viii. p. 547. TA MEN *μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν* [Ἀριστοκρατίαν ſcilicet] TA ΔE *τὴν Ὀλιγαρχίαν*, ἅτε ἐν *μέσῳ οὖσα*, TO ΔE TI KAI *αὑτῆς ἕξει ἴδιον*. *Imitabitur partim priorem reipublicæ formam, partim Oligarchiam, quippe quæ medium inter utramque locum obtinet; aliquid quoque ſibi proprium habebit*. Hæc tamen ut tironibus planiora fiant, triplici hac ratione exponuntor.

Primo, ſi duo periodi membra ſunt, vel ſpeciatim duæ dantur rationes æque valentes, fere invenies *τὸ μὲν*, *τὸ δέ*. V. c. hæc verba: *Ad magnam nominis famam pervenit, partim pietatis ſtudio, partim ingenio ad cæteras virtutes præclare propenſo*, ſic Græce vertas: *Μεγίστην δόξαν εἴληφε*, TO MEN *εὐσεβεῖν βουλόμενος*, TO ΔE *πρὸς τὴν ἄλλην ἀρετὴν καλῶς διακείμενος*.

Deinde, ſi rationes minus ſunt valentes, recte additur earum vires minuens particula *τί*. Ita Lucian. Macrob. pag. m. 825. TO MEN TI *πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς*, TO ΔE TI *ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασάμενος*, *ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον*. *Partim propter filii crudelitatem male audiens, partim ſe ipſe violatarum legum accuſans, præ triſtitia vitam finivit*. Habetque particula inprimis locum tunc, cum vera ratione ſuppreſſa, aliæ quæruntur.

Denique, ſi alterutra ratio minor fuerit, minori illi addatur particula *τί*. E. g. *Librum edidit, partim publicæ utilitati ſtudens, partim etiam quodammodo ut gloriam ſuam augeret*. Ἐξέδωκε *βιβλίον*, TO MEN *τοῦ κοινῇ ξυμφέροντος προνοούμενος*, TO ΔE TI KAI *ἐπιδοῦναι τὴν ἰδίαν δόξαν ποιεῖν βουλόμενος*. Quo pertinet exemplum modo ex Platone citatum, et illud Arriani, Exped. Al. lib. ii. cap. 15. ubi ſermo eſt de quibuſdam captivis ab Alexandro dimiſſis: *Καὶ οὗτοι ὡς ἧκον παρ' Ἀλέξανδρον, Θεσσαλίσκον μὲν καὶ Διονυσόδωρον, καίπερ Θηβαίους ὄντας, εὐθὺς ἀφῆκε*, TO MEN TI *κατοικτίσει τῶν Θηβῶν*, TO ΔE *ὡς συγγνωστὰ δεδρακέναι ἐφαίνοντο*. *Et hi quidem ut venerunt ad Alexandrum, Theſſaliſcum et Dionyſodorum, licet Thebanos, dimiſit, partim commiſeratione Thebarum, partim ob res geſtas, quibus venia ſe dignos oſtenderant*. Certe horum virtute magis commotus fuit Alexander, qua patriæ ſuæ ſalutem quæſierant (etenim virtus vel in hoſte laudanda), quam commiſeratione hoſtilis urbis a Macedonibus everſæ. Ac proinde priori rationi, ut infirmiori, additur particula *τί*. Nec abſimili ratione in maſculino genere: ita Xenoph. *Κύρ. παιδ.* lib. vi. init. Ἐν *τούτῳ οἱ φίλοι τῷ Κύρῳ προσῆγον* OI MEN *Καδουσίους*

partim quidem, partim vero: ut, τὸ μὲν ὑπ' ἐλπίδος, τὸ δὲ ὑπὸ δέους, *partim spe, partim metu.* [vel *partem*: ut in illo Platonis Epist. ix. τῆς γενέσεως ἡμῶν ΤΟ ΜΕΝ ΤΙ ἡ πατρὶς μερίζεται, ΤΟ ΔΕ ΤΙ οἱ γεννήσαντες, ΤΟ ΔΕ οἱ λοιποὶ φίλοι. *Ortus nostri partem patria vindicat sibi, partem parentes, partem reliqui amici.* Z.] Eodem ſenſu dicunt, τὰ μὲν, τὰ δὲ [19], et τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ [20]; quæ voces nonnunquam uſurpantur in principiis periodorum, maxime disjunctarum, præſertim ubi res pluribus aut teſtimoniis, aut exemplis illuſtratur.

XVII. Τὸ λεγόμενον, verbatim *dictum*, id eſt, *ut eſt in proverbio, quod aiunt.* Plato in Gorgia, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *An vero poſt feſtum, quod aiunt, advenimus* [21]? [It. Plat. Phæd. cap. xi. ὥστε, ΤΟ ΛΕΓΟΜΕ- τὸ λεγόμενον.

λισμένους αὐτοῦ μένειν, ΟΙ ΔΕ Ὑρκανίους, Ο ΔΕ ΤΙΣ Γωβρύαν, Ο ΔΕ ΤΙΣ Σάκαν. *Interea amici ad Cyrum adducebant, alii Caduſios, alii Hyrcanios, alius item Gobryan, alius Sacan.* ¶. 13.

19 Aliquando poſt τὰ μὲν non ſequitur τὰ δὲ, ſed pro eo ſingulare τὸ δὲ, ita tamen ut ſubjungatur vocula, cum qua poſterius τὸ δὲ, conveniat. Thucyd. lib. i. cap. 90. init. Λακεδαιμόνιοι δὲ, αἰσθόμενοι τὸ μέλλον, ἦλθον ἐς πρεσβείαν, ΤΑ ΜΕΝ καὶ αὐτοὶ ἥδιον ἂν ὁρῶντες μήτε ἐκείνους, μήτε ἄλλον μηδένα τεῖχος ἔχοντα, ΤΟ ΔΕ πλέον, τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων etc. *Lacedæmonii vero id, quod futurum erat, cum cognoviſſent, legati venerunt, partim quod et ipſi libentius viderent, neque illos, neque alium quemquam, muros habere, partim vero, idque præcipue, quod ſocii illos impellerent* etc. Subjungit ἀλλὰ δὲ Jeſ. Sirach. cap. xiv. comm. 18. Ὡς φύλλον θάλλον ἐπὶ δένδρου δασέος, ΤΑ ΜΕΝ καταβάλλει, ΑΛΛΑ ΔΕ φύει. *Ut foliorum viridantium in arbore denſa, alia decidunt, alia naſcuntur.* ¶. 14.

20 Hujus exemplum habet Herodot. lib. viii. cap. 134. Καὶ δὴ καὶ εἰς Θήβας πρῶτα ὡς ἀπίκετο (Ionice pro ἀφίκετο) ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι ἐχρήσατο· ΤΟΥΤΟ ΔΕ ξεῖνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον χρήμασι πείσας, κατεκοίμησε ἐς Ἀμφιάρεω. *Quin etiam ut primum Thebas adiit, tum Apollinem Iſmenium conſuluit, tum non Thebanum, ſed exterum quendam pecunia corruptum, in delubro Amphiarai incubare juſſit.* Conſentit Ariſtides pro Quatuorviris, p. m. 404. Καὶ ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ ἐντὸς ἐκαίετο· ΤΟΥΤΟ ΔΕ οἱ νεκροὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἑωρῶντο. *Et tum caput et inteſtina ardebant, tum mortui noctes et dies conſpiciebantur.* Hunc Idiotiſmum ex Virgilio etiam demonſtrat Thom. Linacer Grammaticus. Verba ſunt lib. Georg. ii. v. 350.

— Jamque reperti,
Qui ſaxo ſuper atque ingentis pondere teſtæ
Urgerent, HOC effuſos munimen ad imbres,
HOC, ubi hiulca ſiti findit canis æſtifer arva. ¶. 15.

21 Mira eſt Græciſmi hujus elegantia, quando Articulus cum Participio, ſi quod ſubſtantivum additur, ejuſdem Genus adſumit, ut in illo Platonis Theæt. p. 173. lin. 41. Εὖ δὲ ἢ κακῶς τι γέγονεν ἐν πόλει, ἤ τί τῳ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ ΟΙ τῆς θαλάττης ΛΕΓΟΜΕΝΟΙ ΧΟΕΣ. *Beneve an male quid factum ſit in civitate, aut quid cui ex majoribus vitio detur, vel a viris vel a mulieribus geſtum, magis ipſum latet, quam maris (quod aiunt) arenæ.* Verbatim: *Quam dictæ maris arenæ.* Similiter lib. vi. de Rep. p. 493. Η ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΑΝΑΓΚΗ ποιεῖν αὐτῷ πάντα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν. *Diomedea (ut eſt in proverbio) neceſſitas eſt illi, omnia facere, quæcunque hi probarint.* Eundem ferme uſum habet Articulus cum participio, καλούμενος pro λεγόμενος poſito. Dem. de Cor. p. m. 322. lin. 48. Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἔχοιεν, ἀλλὰ ΤΗΝ ΜΥΣΩΝ ΛΕΙΑΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗΝ τὴν

NON ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, ὑπὸ τοῦ σώματος οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. *Igitur, uti veriſſime dicitur, corporis culpa nunquam ullo modo nobis ſapere licet.* Hanc loquendi rationem vel ab intellecta præpoſitione κατὰ pendere puto, vel, quod fortaſſe melius eſt, interpretandam eſſe ὅπερ λέγεται, *quod dici ſolet.* Z.]

τὸ cum infinit. XVIII. Neutrum τὸ in ſingulari non ſolum cum infinitivo[22] conjungitur per omnes caſus, ſi vocantem excipias; ut, τὸ ποιεῖν, *facere*, τοῦ ποιεῖν, *faciendi*, εἰς τὸ ποιεῖν, *ad faciendum*, ἐν τῷ ποιεῖν, *faciendo*; ſed etiam aliis quibuſdam modis obſervatione dignis. Primus eſt, in dandi caſu, qui fere per *quod*, vel *quoniam*, vel *cum*[23], reſolvi debeat. Demoſth. pro Cor. Τὰς βλασφημίας (αὐτοῦ) συκοφαντίας οὔσας ἐπιδείξω, μὴ μόνον τῷ ψευδεῖς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ (εἰ τὰ μάλιστα ἦσαν ἀληθεῖς) οὕτως, ὡς ἐγὼ κέχρημαι, τοῖς πράγμασι συμφέρειν χρήσασθαι. *Ejus maledicta, ſycophantæ criminationes eſſe oſtendam, non modo quod falſa ſint, ſed etiam quod, ut veriſſima eſſent, ita tamen gerendæ res fuerint, ut ego geſſi.* Secundus eſt, in accuſandi[24] caſu, cum voce alterius cujuſ-

Ἑλλάδα οὖσαν ὀφθῆναι. *Nam ſi non oportuit, ſed æquo ferre animo, Græciam (quod dicitur) Myſorum prædam fieri.* Iſocr. ad Nicocl. p. 45. Εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν ΤΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΑΣ γνώμας. *Si quis excerperet præſtantium poetarum, quæ vocantur, ſententias.* Similis generis eſt τὸ τοῦ λόγου, in Luciani Demonacte: Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, ΤΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, πρὸς ταῦτα ἧκεν. *Non tamen illotis (quod aiunt), pedibus ad hæc [Philoſophiæ ſtudia] acceſſit.* Et apud Phil. Jud. de Cherubim: Πάντα γὰρ, ΤΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ δὴ τοῦτο, κινοῦσι λίθον. *Omnem enim (quod aiunt) movent lapidem.* Si proverbii, axiomatis ſive cujuſcunque dicti additur auctor, is τοῦ λεγομένου vel τοῦ λόγου vicem explens in Generandi caſu ſequitur. Sic Plat. Theæt. p. 183. prope finem: Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται, ΤΟ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ, αἰδοῖός τε μοι εἶναι, ἅμα δεινός τε. *Parmenides vero mihi videtur (ut Homeri verbis utar) auguſtus mihi eſſe ſimul et acer.* ¶. 16.

22 Quomodo idem articulus cum participio neutro conjungatur, vide quæ notabimus infra ad Cap. vi. Sect. 1. Reg. 18.

23 Quandoque per *ut*, vel, ſequente Negativo, *Ne*. Ita Greg. Naz. ad Epiſc. v. 21.

Οὐ γὰρ ὀνομαστὶ τοὺς λόγους ποιήσομαι,
Τῷ μὴ δοκεῖν ἐλέγχειν, ἃ κρύπτειν χρεών.
Nam nominatim non perſtringam quempiam,
Ut non proferre videar, quæ celanda ſunt.

Pro τῷ etiam dixeris τοῦ, intellecto ἕνεκα. H.; vel ὑπὲρ, vid. Lamb. Boſ. Ellipſ. ſub v. ὑπέρ. Z. ¶. 17.

24 Neſcio, quare Auctor addat, *in Accuſandi* caſu, cum, poſtulante ita ſtructura, omnes caſus, excepto Vocativo, induere poſſit Articulus. Nam quemadmodum dicitur τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, ſic quoque in Dandi caſu licet dicere: τῷ δ' ὑμεῖς ὅταν χρῶμαι, *Cum illo ὑμεῖς utor.* Similiter in Genitivo: Τοῦ δ' ὑμεῖς ὅτι μέμνημαι, *Cum illius ὑμεῖς recordor.* Verba Demoſthenis occurrunt p. m. 325. lin. 22. Exemplum Nominativi habes in Epicteti Enchir. cap. lviii. Ὡς τὸ Ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, Νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν. *Ut hoc pronunciatum, Dies eſt, et hoc, Nox eſt, in ſejunctione quidem magnam vim habet.* Latini præmittunt voculam *illud*, ut in tritiſſimo:

Vix ILLUD potui dicere triſte, Vale.

Huc refero illud Thucydidis, lib. i.

cumque casus, materialiter (ut loquuntur) posita, sequente verbo activo. Demosth. ibid. Ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δ᾽ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, id est, *Vos Athenienses, vos autem cum dico:* ubi τὸ est accusat. casus, ὑμεῖς autem nominat. Tertius est, cum aliis etiam orationis partibus, maximeque adverbio, quod tamen verbum sequitur. Demosth. ibid. Μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι, περὶ τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ, id est, *Ne ab adversario consilium petatis, quemadmodum audire me debeatis*[25].

XIX. Sæpe, apud Oratores præsertim, præpositivus articulus ita præmittitur, ut casus nominis sequentis ob verbum adjunctum mutetur; ubi dubium est, quo ex pluri- Articulus et nomen diversi casus.

cap. 41. ubi infinitæ orationi præfigitur: Καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε, καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δι᾽ ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν. *Et hoc beneficium, et illud contra Samios, quo Peloponnesii per nos illis opem non tulerunt, peperit vobis quidem de Æginetis victoriam, de Samiis vero vindictam.* ¶. 18. Fit aliquando, ut articulus vocabulo materialiter usitato præfixus, neglecto neutro genere, adsumat genus dissimulati nominis artificialis. Ita Schol. Aristoph. Nub. v. 1083. ad hæc verba: Ἦν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ, ait, Λείπει Ἡ εἰς. Scilicet, πρόθεσις· pro, τὸ εἰς, *Deest præpositio* εἰς. Similiter apud Thucyd. lib. iv. init. ubi Schol. ad verba: τὸ μὴ προελόντας· Λείπει Ἡ διά. His adde articulum τὸ, subsequente particula δὲ, ita infinitivo cum suo accusativo præmitti, ut structura omnino pendeat. Estque hujus articuli hic usus ἐν τοῖς ἀσυντάκτοις. Aristoph. in Avib. v. 5.

ΤΟ Δ᾽ ΕΜΕ κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον
Ὁδοῦ ΠΕΡΙΕΛΘΕΙΝ στάδια πλεῖν ἢ χίλια.

Et statim:

ΤΟ Δ᾽ ΕΜΕ κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον
ΑΠΟΣΠΟΔΗΣΑΙ τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Mene miserum cornici obsequentem iter decucurrisse stadiorum plus millium! Mene infelicem graculo obsequentem decussisse ungues digitorum! Latini articuli ope destituti, utuntur infinitivo præcedente accusativo; ut Virg. Æn. lib. i. v. 41.

—— *Mene incepto desistere victam?*

—— Τὸ δ᾽ ἐμ᾽ ἥσσονα ἔργ᾽ ἀπολείπειν. H. ¶. 19.

Interdum τὸ ante infinitivum intelligitur: ut Xen. Cyrop. viii. 5, 4. ἔρχονται πάντες ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν. Cf. Bach. ad Xen. Œcon. ix. 11. Z. ¶. 20.

25 Notandum est, Articulum aliis orationis partibus in omni genere ita præmitti, ut pro ὅτι sumi videatur, quum videlicet vel verba, quæ quis dixit, citantur, vel, quæ dicere posset, in medio proponuntur. Exemplum extat apud Platonem in Phædro, p. 273. lin. 20. Τὸν δὲ (subaudi δεῖ) τοῦτο μὲν ἐλέγχειν, ὡς μόνω ἥττην, ἐκείνῳ δὲ καταχρήσασθαι ΤΩι, πῶς δ᾽ ἂν ἐγὼ τοιόσδε τοιῷδε ἐπεχείρησα; *Hunc vero oportet illud quidem refellere, hoc vero abuti: Quomodo ego talis talem invadere potui?* Ita verba sonant, quorum sensus hic est: *Hunc vero hujusmodi quodam argumento abuti oportet; Qui fieri potest, ut ego, qui sum imbecillus, tam validum adgressus fuerim?* Hic pro τῷ, ὅτι usurpare permittet Græcia. Huc refer ep. Pauli ad Gal. cap. v. comm. 14. Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν ΤΩι· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Lex enim universa uno verbo impletur, nempe hoc: Diliges proximum tuum, ut te ipsum.* Idem scribens ad Roman. cap. xiii. comm. 9. ait: ΤΟ γὰρ, Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ φονεύσεις· etc. ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν ΤΩι· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, ὡς ἑαυτόν. *Hoc enim: Non mœchaberis: non occides etc. in hoc uno verbo summatim comprehenditur, nempe: Diliges proximum tuum, ut te ipsum.* Sic tempora et *occasiones loquendi et tacendi* vocat Plato, καιροὺς ΤΟΥ πότε λεκτέον καὶ ἐπισχετέον, in Phædro p. 272. init.

bus nomine res appellanda sit. Demosth. pro Corona: Ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρὴ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε καὶ ταῦτα ἀμφότερα, εἰπεῖν, id est, *Aliorum Græcorum, sive oportet improbitatem, sive ignorantiam, sive hoc utrumque dicere:* pro ἡ[26] τῶν Ἑλλήνων, εἴτε κακία, εἴτε ἄγνοια, εἴτε καὶ ἀμφότερα, *Aliorum Græcorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel utrumque.*

[*Nomen appellativum* articulo præpositivo vestitum, per Synecd. generis 1. Proprium sæpe designat. 2. Certi aliquid et definiti ἐμφατικῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν demonstrat: et 3. cognomenti loco Proprium nonnunquam immediate sequitur.

Artic. cum Appellativo Proprium designat.

1. *Proprium designat:* Præter vulgaria, alia nonnulla exempla subjiciam, non cuivis fortasse obvia, et quæ tironibus aliquoties negotium facessunt: qualia sunt, ὁ Δειπνοσοφιστής, *Athenæus:* ὁ γεωγράφος, *Strabo:* ὁ περιηγητής, *Dionysius, cujus poema inscribitur,* περιήγησις τῆς οἰκουμένης· ὁ ἐθνικογράφος, sive ὁ ἐθνογράφος, *Stephanus Byzantinus, qui librum* περὶ πόλεων καὶ δήμων *scripsit:* Ὁ παραβάτης, *Julianus Imperator, qui vulgo* ἀποστάτης *dicitur:* ὁ τῶν στάσεων ἐξηγητής, *Hermogenes Rhetor:* ὁ τεχνικὸς, *Herodianus Grammaticus:* ὁ τεχνικὸς Γεώργιος, *Chœroboscus:* ὁ πορθμεὺς, *Charon:* ὁ πονηρὸς, *Diabolus:* ὁ βουκόλος, *Theocritus:* ὁ συγγραφεὺς, *Thucydides, apud Aphthon.* ¶. 21. ὁ χρυσοῤῥήμων, *Joan. Chrysostomus:* ὁ θεολόγος, *Gregorius Nazianzenus:* ὁ ποιητής, *Homerus:* ὁ ῥήτωρ, *Demosthenes.*

Et cum participio.

Idem *valet participium, Hebræorum more, nominis loco positum cum articulo: e. g.* ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, *Stephanus,* qui supra dicitur ἐθνικογράφος· ὁ ποιήσας τὰ Διονυσιακὰ, *Nonnus Panopolitanus, cujus lib.* xlviii. *Dionysiacῶn titulo Græce extant:* Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ, ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας, *Achilles Tatius, qui* viii. *libr. lusit de Clitophontis et Leucippes amoribus:* ὁ τὰ βουκολικὰ γράψας, *Theocritus:* ὁ τὰ Κύπρια γράψας (scilicet ἔπη, vel ποιήματα) Stasimus, ὁ τὴν πατρίδα Κύπριος· ὁ πειράζων, *Diabolus*[27].

26 Locus Demosthenis est p. 315. lin. 32. Cæterum, ut hic casus, ita nonnunquam numerus esse potest diversus, quum nempe articulus pluralis ad duo nomina singularia refertur, ut apud Hom. Iliad. E. v. 418.

> AI δ' αὖτ' εἰσορόωσαι, ΑΘΗΝΑΙΗ τε καὶ ΗΡΗ,
> Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον·

Minerva vero et Juno, testes oculatæ, mordacibus verbis Jovem Saturnium irritabant. Pro ἡ Ἀθηναίη καὶ ἡ Ἥρη.

27 Hoc modo cum perfectissimum veri Dei nomen ab Joanne exprimitur per verbum et duo participia articulis vestita, mirum est, quam sanctum illud nomen duxerit Apostolus, quod potius quam per casus mutaret, præfixo altero articulo, indeclinabile censuit. Ita ille in Apocal. cap. i. 4. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ Ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος. *Gratia vobis et pax ab Eo, Qui est, et Qui erat, et Qui*

Artic. præpositivus certi aliquid δεικτικῶς demonstrat.

2. *Certi aliquid ὁριστικῶς*[28] *vel δεικτικῶς demonstrat:* ut Matth. ii. 2. Ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; *Ubi est ille, qui natus est rex Judæorum? non de quovis rege, sed κατ' ἐξοχὴν de illo, qui expectabatur humani generis redemtor:* v. 10. Οἱ μάγοι ἰδόντες τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸ παιδίον· hic *certa* stella, *certa* domus, et *certus* puerulus ἐμφατικῶς καὶ ὁριστικῶς indicatur. Plurima ejusdem farinæ exempla ubique obvia.

Cognomenti loco proprium sequitur.

3. *Cognomenti loco Proprium nonnunquam sequitur,* ut Ἀπολλώνιος ὁ δύσκολος· Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινός· Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής[29].

Interdum v. cognomentum apponitur, omisso articulo: unde Antiphon dicitur λογομάγειρος· Apion Grammaticus πλειστο-

venturus est. Pro ἀπὸ τοῦ ὄντος etc. Similiter eodem cap. comm. 8. et cap. iv. comm. 8. et xvi. 5. Ubi occurrit in secunda persona: Δίκαιος, Κύριε, εἶ, Ὁ ΩΝ, καὶ Ὁ ΗΝ, καὶ Ὁ ΕΣΟΜΕΝΟΣ. *Justus, Domine, es, qui es, et qui eras, et qui eris.* Hic idiotismus etiam locum habet in titulis librorum indicandis, quando ad partes vocantur alicujus auctoris verba. Sic Lucianum in exemplum afferens Thom. Mag. in v. ΕΙ ita loquitur: Καὶ αὖθις ἐν ΤΩι, βίων πράσεως, vel πρᾶσις, *Et rursus in vitarum Auctione.* Potuisset dicere, ἐν τῷ βίων πράσει. vel ἐν ταῖς βίων πράσεσιν. Grammaticis legibus obstrictior inscriptio est, quam narrat Plutarchus in Isid. et Osirid. p. 354. lin. 26. fuisse in fano Minervæ, quod fuit Sai in Ægypto: Ἐγώ εἰμι πᾶν τὸ γεγονὸς, καὶ ὂν, καὶ ἐσόμενον. *Ego sum omne id, quod fuit, quod est, et erit.*

28 Contra, sed rarius, hic articulus cum participio junctus ponitur pro τις, ἀορίστως. Ita Plutarch. in Conj. præcept. p. 144. initio: Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μύλωνα, Ποῦ δ' ἂν, ἔφη, σε μᾶλλον εὑρεῖν ἐβουλήθην ἢ ἐνταῦθα; *Quidam fugitivum aliquanto post tempore videns et persequens, quum ille in pistrinum profugisset: Quis, inquit, locus est, ubi te offendere malim, quam hic?* Eodem modo paulo superius: Ἡ μὲν γὰρ ὠδίνουσα καὶ δυσφοροῦσα πρὸς τοὺς κατακλίνοντας αὐτὴν ἔλεγε, Πῶς δ' ἂν ἡ κλίνη ταῦτα θεραπεύσειεν, ἃς ἐπὶ τῆς κλίνης πειρῶμαι; *Quædam mulier instantis partus dolores ferens iisque pressa, inclinantibus ipsam in lectum ait: Quomodo lectus his mederi poterit malis, quæ in eo concepta sunt?* H.

Hic articulus sæpe, inprimis apud Atticos scriptores, in omnibus casibus, non solum participio, sed etiam nomini junctus, habet vim ἀόριστον, et ponitur pro τις. De nominativo quidem vide exempla, modo ab Hoogev. allata. De genitivo, Xenoph. Mem. iv. 6, 13. εἰ δέ τις αὐτῷ περὶ ΤΟΥ ἀντιλέγοι: it. Ælian. V. H. viii. 1. ἐάν τις τῶν φίλων ἀνακοινῶται ὑπὲρ ΤΩΝ. De dativo, Plat. Phæd. xxv. εἴπερ ΤΩι ἄλλῳ. De accusativo, Xenoph. Cyrop. ii 4, 23. εἰ προπέμψαις ΤΟΥΣ εὐζώνους ἄνδρας, *si quos expeditos præmiseris.* Ad quem locum alia sunt laudata exempla. Interdum quoque τίς interrogativum in hunc articulum mutatur. Ex pluribus unum attulisse exemplum sat erit, Xen. Mem. iv. 5, 10. ΤΩι (h. e. τίνι, uti est paulo ante §. 7.) γὰρ ἂν ἧττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν, ἢ ᾧ ἥκιστα ἔξεστι ταῦτα πράττειν; cf. Xen. Œcon. xi. 20. Z. ¶. 22.

29 Aliquando post Nomen Proprium Articulus Præpositivus, sequente Præpositione cum suo Casu, cognomenti loco ponitur ἐλλειπτικῶς. Ita Plat. Gorg. p. 516. lin. 40. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. *Miltiadem illum, qui in campo Marathonio* (supple, *victoriam reportavit*) *in barathrum conjiciendum decreverunt.* Et ex Platone Aristides Orat. pro Quatuor-viris, p. 267. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι ποῦ χοροῦ τάξομεν; *Miltiadem vero Marathonium qua in chori parte collocabimus?*

νίκης et *μόχθος ob sedulitatem: Cleanthes φιλόπονος* et *φρεάντλης· Crassus ἀγέλαστος· Didymus χαλκέντερος· Euripides μισογύνης· Hercules ἀλεξίκακος· Hermes τρισμέγιστος· Timon μισάνθρωπος*, etc.

Articulus geminatus. *Articulus geminatus rem exponit, et distinguit:* ut, [*ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων*, it. *ὁ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων*, Z.] *ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς*, Joh. x. 11. Ego sum pastor *ille* bonus *κατ' ἐξοχήν*[30].]

30 Insolentior Articuli geminatio est in illo Pausaniæ; in Eliacis, p. m. 314. ΤΟΙΣ Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς, *Herculis fratribus.* Pro ΤΟΙΣ Ἡρακλέους ἀδελφοῖς, vel, τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς Ἡρακλέους. Sic Arrian. lib. ii. cap. 10. ΟΙ δὲ Ἕλληνες, ΟΙ μισθοφόροι, ΟΙ σὺν Δαρείῳ. *Græci vero mercenarii, qui cum Dario erant.* Audacius illud lib. iii. cap. 11. si sat fida est lectio: Εἴπέρ τι ἄλλο, καὶ τοῦτο ἐκάκωσε τοῖς Πέρσαις ἐν τῷ τότε τὰ πράγματα, Ἡ στάσις Ἡ ξὺν τοῖς, Ἡ πολλὴ, ὅπλοις. *Longa illa in armis commoratio, si quid aliud, tunc temporis Persarum res fregit.* Minus intricate dixisset: Ἡ στάσις, ἡ πολλὴ, ἡ ξὺν τοῖς ὅπλοις. Sensus est: *Mora illa in armis, et quidem adeo longa, Persis obfuit.* ¶. 23.

Articuli geminationi subjungo Articulorum concursum, qui, ut ut sæpe exornat dictionem, ita quandoque obscurat. Sic trium Articulorum concursum invenies apud Plut. de Oraculorum Defectu, p. 415. init. Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσι πλείονας λῦσαι καὶ μείζονας ἀπορίας ΟΙ ΤΟ ΤΩΝ Δαιμόνων γένος ἐν μέσῳ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ τρόπον τινὰ κοινωνίαν ἡμῶν συνάγον εἰς ταυτὸ καὶ συνάπτον ἐξευρόντες. *Mihi vero videntur illi plures et majores solvisse dubitationes, qui primi censuerunt, Dæmonas esse medium genus inter Deos et homines, et nos cum illis communione quadam conjungere et conciliare.* Et apud Æschin. in Timarch. p. 172. lin. 43. Ἔνοχος ἔστω ὁ γυμνασιάρχης ΤΩι ΤΗΣ ΤΩΝ ἐλευθέρων φθορᾶς νόμῳ. Pro τῷ νόμῳ τῆς φθορᾶς τῶν ἐλευθέρων. *Teneatur gymnasiarcha lege de corruptela ingenuorum puerorum.* Adde Plat. in Phædr. p. 269. lin. 30. Ἀλλὰ δὴ ΤΗΝ ΤΟΥ ΤΩι ὄντι ῥητορικοῦ τε καὶ πιθανοῦ τέχνην, πῶς καὶ πόθεν ἄν τις δύναιτο πορίσασθαι; *Sed hic age, quo pacto et unde eam artem, qua quis præditus dicendo et persuadendo vere valeat, aliquis sibi comparare possit?* Inprimis autem tunc obscuram reddunt orationem Articuli, cum longissime a casu suo removentur. In exemplo ex Plutarcho citato Articulus οἱ referendus est ad τὸ ἐξευρόντες, τὸ ad γένος, et τῶν ad δαιμόνων, cui jungitur.

Est et diversa ab hac geminandi Articuli ratio, qua in neutro genere repetitur, mediante Conjunctione καὶ, et Græci utuntur eo loco, ubi Latini *hoc et illud.* Demosth. pro Cor. p. 347. lin. 44. Εἰ ΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ἐποίησεν ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. *Si hoc et illud fecisset homo, non mortuus esset.* Consentit Aristides in Orat. pro Quatuorviris, p. 420. Σωθείσης τῆς νεὼς, ΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ποιήσειν. *Servata navi hoc vel illud se facturum.* Item in Plurali Numero τὰ καὶ τὰ dicitur, in eadem orat. p. 356. Ἃς [scil. γυναῖκας] σὺ κελεύεις μετὰ τῶν ἀνδρῶν συστρατεύεσθαι, ΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ποιούσας. *Quas tu jubes una cum viris militare, hæc et illa facientes.* At pro Masculino ὁ καὶ ὁ invenies ὁ δεῖνα duplicatum: vid. ibid. p. 506. Καί τινες ἤδη διὰ ΤΟΝ ΔΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΕΙΝΑ τῶν παλαιῶν ἐπιείκειάν τιν' εὕροντο ἐν ταῖς συμφοραῖς. *Et quædam [civitates] propter hunc vel illum e majoribus invenisse levamen in calamitatibus.* Ibid. p. 495. Τὸ πρᾶγμα ἀφεὶς ΤΟΝ ΔΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΕΙΝΑ λέγεις κακῶς; *Ab instituta oratione digressus hunc et illum calumniaris?* Utraque conjungit ibid. p. 267. Ἔβλαψέ με ὁ ΔΕΙΝΑ ΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ποιήσας. *Aliquis me læsit hoc vel illo facto.* Rarius in plurali occurrit, apud Dem. contra Androtion. ubi vergit ad finem: ΟΙ ΔΕΙΝΕΣ τὸν δῆμον [sc. ἐστεφάνωσαν] σωθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου. *Hi vel illi populum corona ornarunt, servati a populo.* Pro iisdem solum pronomen οὗτος ponitur, ut in fine cap. iv. ostendemus. Cæterum obiter hic monendum censui, Devarium Lexicographum reprehendere, qui dicit, Græcos hac voce uti, cum certum

hominem significare volunt, quem tamen nominare nolunt, quæ contra ex ejusdem sententia incertam et indeterminatam personam notat: id quod non uno exemplo confirmat. Cui sententiæ ut ut palma danda videtur, quo minus tamen affirmem, Græcos nunquam nisi indeterminatam personam per hanc vocem significare, obstat unus Luciani locus in Cataplo: Δέχου τοῦτον, σὺ πορθμεῦ, καὶ ΤΟΝ ΔΕΙΝΑ. *Cape hunc, tu portitor, atque illum alterum.* Ubi certæ personæ intelliguntur, Megapenthes scilicet et Cyniscus. ¶. 24. Sed ut ad Articulum redeam: hujus tres inprimis usus mihi notandi videntur.

Primus est, quando præmittitur voculæ interrogativæ, et significat idem, quod apud Latinos Particula expletiva *nam*. Sic *Quidnam?* Græcis est, τὸ ποῖον, Sophocl. in Electr. v. 672.

Π. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

Κ. τὸ ΠΟΙΟΝ, ὦ ξέν'; εἰπέ. *P. Phanoteus Phocensis, qui rem magnam adfert. C. Quamnam, O hospes? dic.* Quo sensu non raro post se habet Particulam δὴ, ut in illo Platonis in Phædro p. 265. init. ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΔΗ λέγεις; *Quidnam id est, quod dicis?* ¶. 25.

Alter est, quod in Neutro Genere cum omnibus orationis partibus, si Conjunctionem excipias, constructus absolute ponitur in casu quarto, subaudita tamen in plurimis præpositione κατὰ, cumque illis aliquando ita coalescit, ut una vox videatur. Redditur autem aliquando per Adverbium, aliquando per Periphrasin: Et quidem

Primo, cum Nomine substantivo, ut, τὸ κεφάλαιον, *ut summatim dicam.* Ita Plat. Theæt. p. 190. lin. 14. Ἀναμνήσθητι δὴ, εἰ πώποτε εἶπες πρὸς σεαυτὸν, ὅτι παντὸς μᾶλλον τό τοι καλὸν αἰσχρόν ἐστι, ἢ τὸ δίκαιον ἄδικον, ἢ καὶ τὸ πάντων ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, σκόπει etc. *In memoriam revoca, si quando apud te ipsum dixeris, pulcrum omnino turpe, et justum injustum esse: aut etiam, ut summatim dicam, vide* etc. Cum Nomine Adjectivo per omnes Gradus. Cum Positivo: τὸ δ' ἀληθὲς, *Revera*, Herodian. lib. iii. cap. 8. pro quo, τὸ δ' ἀτρεκὲς, Theogn. v. 167. v. c. hoc sensu: *verbo quidem, ut ei gratum faceret, re autem vera* etc. Λόγῳ μὲν αὐτῷ χαρίζεσθαι βουλόμενος, τὸ δ' ἀληθὲς etc. Τὸ ἀρχαῖον vel τὸ παλαιὸν, *Antiquis temporibus, Antiquitus*, Plat. Hipp. Maj. p. 285. et Heraclid. de Polit. Τοὐναντίον, Ceb. tab. sub finem: Τὸ λοιπὸν, *In posterum, Deinde.* Thucyd. lib. i. cap. 31. et 56. Τούς τε δημιουργοὺς ἐκπέμπειν (sc. ἐκέλευον) καὶ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ μὴ δέχεσθαι. *Magistratusque expellere jusserunt, nec in posterum recipere.* Hoc modo Genitivum post se habet. Ita Xenoph. Hist. Gr. lib. vii. p. 626. in fine: Ἐποίησαν τοὺς πολεμίους ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗΣ ἩΜΕΡΑΣ ὑπὸ τὰς ἀκρωρείας ὑποχωρεῖν. *Effecerunt, ut hostes reliquo diei spatio sub cacumina montium se reciperent.* ¶. 26. Τὸ ὅλον, *Omnino, omni ex parte*, Plat. Phædr. p. 261. lin. 7. cui simile, τὸ πᾶν, Lucian. Dear. Jud. de Paride: ΤΟ ΠΑΝ βουκόλος, *Totus bubulcus.* Τὸ σύμπαν, Isocr. ad Nicocl. Ejusdem farinæ est τὸ πολὺ, *Magna ex parte.* Arrian. lib. iii. de Exp. Al. cap. 11. Ταύτην [ὁδὸν] δρόμῳ ΤΟ ΠΟΛΥ ἦγεν. *Hanc viam magna ex parte cursu peregit.* Τὸ σύνολον apud Diod. Sicul. Bibl. lib. i. quod idem ac τὸ κεφάλαιον, Τὸ τελευταῖον vel τοτελευταῖον, *Tandem.* De quo infra Cap. iii. Sect. 11. Reg. 2. Cum Comparativo, ut, τὸ πλέον, *Magis*, Thucyd. lib. i. cap. 69. Τὸ πρότερον, *Antea*, ibid. cap. 59. Et sequente Conjunctione ἢ, *Antequam*, ut apud Herodot. lib. i. cap. 72. ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ Η Πέρσας ἄρξαι. *Priusquam Persæ imperarent.* Τὸ ὕστερον, *Iterum*, Thucyd. lib. cit. cap. 73. Cui simile Τὸ δεύτερον, Plat. l. c. p. 286. Τὸ τρίτον, *Tertium*, Plat. Theag. p. 129. Cum Superlativo, ut, τὰ κράτιστα, *Optime*, Thucyd. lib. cit. cap. 31. Τοὐλάχιστον pro τὸ ἐλάχιστον, *Ad minimum*, Plut. in vit. Cic. p. 865. Τὸ μέγιστον, *Maxime*, Theogn. v. 111. [Xenoph. Cyrop. v. 1, 22. Καὶ τὸ μέγιστον δή. *Atque quod caput rei quidem est.* Z.] Τὸ πρῶτον, Lucian. tom. i. p. 282.

Secundo, cum Pronomine, ut, τὸ αὐτὸ, *Eodem modo, sic.* vid. infra ad Cap. iv. Reg. 9.

Tertio, cum verbo Infinito et præsertim εἶναι, Atticum est, ut, τὸ νῦν εἶναι, *Inpræsentiarum.* Ita malim vertere quam *Nunc.* Belgice, *voor als nu.* Ita Xen. Exped. Cyri, lib. iii. p. 305. Ὀπισθοφυλακῶμεν δὲ ἡμεῖς οἱ νεώτατοι, ἐγώ τε καὶ Τιμασίων, ΤΟ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ. τὸ δὲ λοιπὸν etc. *Nos autem agminis tergum, ego et Timasion, custodiamus*

inpræsentiarum, *dein vero* etc. Barbare diceremus: *by provisie*. Consentit Lucianus de Merced. conduct. p. 312. ΤΟ δὲ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι. *In præsentia satis erit ostendere*. Simili modo τὸ σήμερον εἶναι adfert H. Steph. ad Corinth. art. 29. vid. Alciph. i. Ep. 1. Sic, τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶναι. *Quod ad me attinet*. De quo vid. Clariss. Dukerum, ad Thucyd. lib. iv. cap. 48. Et Nostrum infra, Cap. v. Sect. 6. Reg. 11.

Quarto, cum Participio, quo pertinet id, quod supra dictum est in τὸ λεγόμενον Reg. 17. Item τὸ νῦν ἔχον, de quo supra, Reg. 6.

Quinto, cum Adverbio, ut, τὸ ἀνέκαθεν, *Olim*, *Antea*, apud Nicol. Damasc. de Moribus Gentium. Τὸ μεταξὺ, *Interea*, Lucian. in Tox. Τὸ μέχρι ἐμοῦ, *Ad meam usque ætatem*, apud Herodot. in Thal. cap. x. Τὸ πάλαι, *Olim*, Plat. Phædr. p. 251. lin. 19. Τὸ παραυτίκα, *In præsentia*, Thucyd. lib. i. cap. 134. Τὸ πρὶν, *Antea*, Hom. Iliad. E. v. 54. Τὸ πρόσθεν, *Antehac*, Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. p. 129. Τὸ πῶς, *Modus*, vel etiam, *quomodo*, Act. Apost. cap. iv. comm. 21. Evang. Luc. cap. xxii. comm. 2. Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν. *Et quærebant principes sacerdotum et scribæ, quomodo interimerent eum*. Sed tunc nullus τῷ κατὰ locus dari potest. Sed articulus indicium habet accusativi rei patientis, quæ pluribus vocibus exprimitur. Cf. comm. 4. Atque ita articulus τὸ præfigitur toti orationi, ut in eodem capite v. 24. Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων. *Et orta est inter eos æmulatio, quis ipsorum esse videretur præstantissimus*. Hoc in genere rarius est, quod invenitur apud Plat. de Rep. lib. vi. p. 510. ubi articulus præpositivus in neutro genere præmittitur articulo postpositivo. Verba sunt: Ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς ΤΟ Ὧι ὡμοιώθη. *Ut id, quod opinione comprehenditur, se habet ad id quod cognoscitur, ita id, quod assimilatur, ad id, cui assimilatur*.

Sexto, cum Præpositione, ut, Τὰ ἐς γένους δόξαν. *Quod ad generis splendorem attinet*. Pauf. in Arcad. Τὸ ἀπὸ τούτου, τὸ ἀπὸ τοῦδε, τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ἐκ τοῦδε, seu τουντεῦθεν. *In posterum*, *Ex hoc tempore*, *Deinceps*. Exempla ubivis obvia. Τὸ ἀπὸ τούτου et τὸ ἐπὶ τούτοις, *Mox*, *statim post hæc*, apud Lucian. in Conviv. tom. iii. p. 427. 433. et 447. Τὸ ἐξ ἀρχῆς, *Initio*, Pauf. Achaic. p. 401. Τὸ ἐξ ὑμῶν, *Quantum in vobis est*, Rom. xii. 18. Τὸ ἐπ' ἐκείνῳ, *Quod ad illum attinet*, Isocrat. Paneg. Τὸ κατ' αὐτὸν, *Quantum in ipso est*, Lucian. Dem. Encom. p. 908. et 922. Καὶ νῦν, Ἀρχία, ΤΟ ΚΑΤ' ΕΜΑΥΤΟΝ, οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας. *Et nunc, O Archia, quantum in me est, non dedecorabo Athenas*. Confer Rom. i. 15. [Τὸ κατ' ἐμὲ, scil. ὄν, Ælian. V. H. i. 32. Eodem sensu et ellipsi dicitur quoque ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *per me*, *quod me attinet*, Lucian. Cataplo, ab initio. Z.] At τὸ καθ' ἑαυτὸν, *Privatim*, Thucyd. lib. ii. cap. 60. Τὸ καθ' ἡμέραν, *Quotidie*, Plat. Phædr. p. 240. lin. 16. Τὸ κατὰ σάρκα, Act. Apost. ii. 30. *Quantum ad carnem attinet*. Τὸ πρὸς τὴν ἠῶ, *Orientem versus*, Herodot. Melp. cap. 19. Τὸ πρὸ τούτου, *Antea*, Thucyd. lib. cit. cap. 15. Τὰ πρὸς πατρὸς Ἀθηναῖος, *Quod ad patrem attinet*, *Atheniensis*. Vid. Cap. ix. Sect. 8. Reg. 5.

Denique, cum præpositione et adjectivo, vel potius præpositione cum adjectivo composito, ut τὸ ἐπίπαν, *omnino*, *plerumque*, Herodot. in Polyhymn. cap. 157.

Tertius denique usus est, quo in Dandi casu non tantum pro Pronomine οὕτως, sed etiam κατ' ἔλλειψιν Substantivi τρόπῳ apud Poetas Adverbialiter ponitur, et redditur, *sic*, *ita*. Hom. Iliad. Δ. v. 290.

Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος.

Sic, vel, *Hoc modo cito exscinderetur urbs Priami regis*.

Est et ubi redditur, *Ideo*, *Idcirco*, *Quare*. Id. Iliad. B. v. 250. et 254.

Τῷ νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ἧσαι ὀνειδίζων.—

Quare nunc Atridæ Agamemnoni, ductori militum, sedes convicians. ¶. 27.

Pro eodem *hoc* dixit Flaccus lib. i. sat. vi. 41.

At Novius collega gradu post me sedet uno;
Namque est ille, pater quod erat meus. Hoc tibi Paulus
Et Messalla videris.

CAPUT II.

DE SUBJUNCTIVO ARTICULO.

REGULA I.

ΟΣ μὲν, ὃς δὲ, non tantum apud Poetas, sed interdum apud Oratores, pro ὁ μὲν, ὁ δέ *. sic καὶ ὃς, verbatim, *et qui:* id est, *tum ille*, supple, *ita loqui cœpit, vel perrexit:* pro καὶ ὁ, vel αὐτός [31]. sic ἦ δ᾽ ὃς, *inquit ille*, pro αὐτὸς [32], Dialogistis frequentissimum est. Quibus in locis, ἦ pro ἔφη usurpatur, et δὲ abundat. Imo absolute ὃς pro ὁ nonnunquam usurpatur. Plutarch. Public. Ὧν (λόγου καὶ πλούτου) τῷ μὲν ὀρθῶς ἀεὶ χρώμενος, ἀφ᾽ οὗ δὲ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν. *Quorum duorum altero recte semper utens, altero indigentibus abunde subveniens:* ubi ἀφ᾽ οὗ, pro ἀπὸ τοῦ [33]. ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro ὁ.

* Etsi Thomas Magister Eclog. ab initio negat, ἃ μὲν, ἃ δὲ, eleganter dici, cum potius sit dicendum τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, si vera est lectio, nec potius cum Laur. Normanno legi debet τὰ μὲν, τὰ δὲ: tamen ex multis exemplis omnis generis, quæ interpretes ad hunc locum congesserunt, facile apparet, illam dicendi rationem ab usu eleganter scribentium non omnino abhorrere. His addamus unum ex Matthæi Evang. xxi. 35. locum, quem laudat Devarius, ὋΝ ΜΕΝ ἔδειραν, ὋΝ ΔΕ ἀπέκτειναν, ὋΝ ΔΕ ἐλιθοβόλησαν. Z.

31 In sermonibus τῶν διαλεγομένων referendis tantum non ubivis occurrunt exempla, quæ in perpetua oratione sunt rariora. Ita Arrian. Exp. Al. lib. i. cap. 16. (longiorem periodum breviter contraho) Δημάρατος δὲ δίδωσιν αὐτῷ τὸ αὐτοῦ δόρυ. ΚΑΙ ὋΣ ἀναλαβὼν καταβάλλει τὸν Μιθριδάτην. *Demaratus suam illi hastam porrigit, qua ille arrepta Mithridatem trajicit.*

32 Nihil apud Platonem tritius. Sæpe etiam præcedentem personæ nominativum sequitur ἦ δ᾽ ὅς. ut lib. i. de Rep. init. Καὶ Ὁ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, Ἆρά γε, Η Δ᾽ ὋΣ, οὐδ᾽ ἴστε etc. *Et Adimantus; Numquid, inquit, nescitis* etc. Nonnunquam et præcedit, ut apud eundem lib. v. p. 450. lin. 13. Τί δέ; Η Δ᾽ ὋΣ Ὁ ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, *Quid vero? inquit Thrasymachus.* Et lib. i. sub initium: Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, Η Δ᾽ ὋΣ Ὁ ΓΛΑΥΚΩΝ. *At expectabimus, inquit Glauco.* Sic Lucian. in Conviv. tom. iii. p. 440. edit. Amstel. Ἀλλ᾽ οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς, Η Δ᾽ ὋΣ Ὁ ΚΛΕΟΔΗΜΟΣ, ὥσπερ σύ. *At ego non sum leno uxoris meæ, Cleodemus inquit, ut tu.* Et ibid. p. 443. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, Η Δ᾽ ὋΣ Ὁ ΖΗΝΟΘΕΜΙΣ, εἰπέ. *Non, inquit Zenothemis, sed tu dic.*

33 In exemplo citato pro τῷ μὲν procul dubio ᾧ μὲν dixisset Plutarchus, nisi ὧν præcessisset. Locus est in Poplicol. in principio. Alias hoc frequens est, ut pro ὁ μὲν, ὁ δὲ, ponantur ὃς μὲν, ὃς δέ. Ita in monumento veteri Ptolemæi Euergetæ; ubi gloriatur se multas subegisse regiones, ἃ μὲν, inquit, αὐτὸς ἐγὼ ἐλθὼν καὶ νικήσας, ἃ δὲ διαπεμπόμενος. *Victoriam referens partim ipse profectus, partim misso sub meis auspiciis exercitu.* Similiter Herodian. lib. iii. cap. 8. Πικρῶς κατηγόρησε τῶν Ἀλβίνου φίλων, ὯΝ ΜΕΝ ἐπιστολὰς προκομίζων ἀπορρήτους, —ΟἿΣ ΔΕ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ πολυτελέστερα. *Vehementer Albini amicos incusavit, aliorum arcanas epistolas proferens, aliis exprobrans dona splendida ad eum missa.* Similiter Apostolus scribens ad Romanos cap. ix. comm. 21. Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι Ὃ ΜΕΝ εἰς τιμὴν σκεῦος, Ὃ ΔΕ εἰς ἀτιμίαν; *An non habet potestatem figulus in lutum, ex eadem massa fin-*

ὅστις, *quis.* II. Ὅστις primo redditur *quis*, vel *quisnam*, sine interrogatione, ut, οὐκ οἶδα ὅστις ἂν τοῦτο ποιήσειεν, *nescio quis hoc fecerit*; sic ἥτις, ὅ, τι, cum virgulâ post ὅ, (ut distinguatur a conjunctione ὅτι, *quod*:) *quænam*, *quodnam*, per omnes casus.

quisquis, πᾶς ὅστις, ὁστισοῦν. [34] Secundo, *quisquis*, ut ὅστις ἐντυγχάνει αὐτῷ, *quisquis in eum incidit*. [35] Quo sensu non raro præcedit πᾶς, vel sequitur οὖν, quæ particula unicam vocem efficit cum ὅστις. sic ὁστισοῦν, οὑτινοσοῦν, οἱτινεσοῦν, in omnibus numeris. At πᾶς tantum in singulari, ac fere in nominandi casu, πᾶς

πάντες ὅσοι, non οἵτινες. ὅστις, *quicunque*: in plurali autem πάντες ὅσοι, non πάντες οἵτινες, id est, *quotquot*. Sequi etiam possunt περ, vel δή, vel ποτε, vel utrumque simul, vel cum eadem particula

ὅ, τι δηποτοῦν. οὖν· ut ὅ, τί περ, ὅ, τι δή, ὅ, τί ποτε, ὅ, τι δή ποτε, vel ὁτιδήποτε unico verbo: vel ὁτιδηποτοῦν una itidem voce, id est, *quicquid tandem* [36].

gendi aliud vas ad decus, aliud ad dedecus? Interim, quod in οἱ μὲν, οἱ δὲ superiori capite diximus, pro altero sæpe τινὲς, πολλοὶ, vel simile poni, idem hic dictum puta. Unum id addam, nonnunquam post ὁ μὲν, pro ὁ δὲ, sequi ὃς δέ. Exemplum habet Theognis v. 205.

Ἀλλ' ὉΟ ΜΕΝ αὐτὸς τῖσε κακὸν χρέος,
ὉΟΣ ΔΕ φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.

Sed alius ipse malorum supplicium luit, alius in damnum carorum liberorum luendum post se relinquit. Addatur Oppian. Halieut. lib. i. v. 585.—ΤΟΙΣ ΜΕΝ θέρος, ὉΟΙΣΙ ΔΕ χεῖμα,

ΤΟΙΣ Δ' ἔαρ, ἣ φθινύθουσα τόκον
προὔφηνεν ὀπώρη.

Aliis æstas, aliis hiems, aliis ver, aut in hiemem inclinans auctumnus subolem parat. [Adde Appian. Punic. p. 59. καὶ τῶν ἀρχόντων ΤΟΥΣ ΜΕΝ ἐπαινοῦσιν, ὉΟΥΣ ΔΕ ψέγουσιν. it. Ælian. V. H. vi. 1.—ΤΟΥΣ ΔΕ τῶν ἀνδρῶν ἀπέλιπον γεωργεῖν, ὉΟΥΣ ΔΕ ἀπέδοντο, ὉΟΥΣ ΔΕ ἀπέκτειναν. Z.] Contra præmisso ὃς μὲν, sequitur ὁ δὲ in epist. ad Rom. cap. xiv. comm. 2. ὉΟΣ ΜΕΝ πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὉΟ ΔΕ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. *Alius credit omnia edi licere, alius infirmior vescitur oleribus.* ¶. 28.

34 Plurimum autem locum habet in responsione, præcedente τίς; particula interrogativa. E. g. apud Aristoph. in Avib. v. 961. ubi, rogante Pisthetæro: Σὺ δ' εἶ τίς; respondet vates: Ὅστις; χρησμολόγος, *Tu vero, quis es? Quisnam* (scilicet, *sim?*) *Vates.* Eodem modo paulo post, v. 698. Σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν, *Quis tu es homo?* Resp. Ὅστις εἰμ' ἐγώ; Μέτων, *Quisnam ego sim? Meto.* Eadem ratio est in neutro ὅ, τι. Ita apud eundem v. 1528.

ΠΕΙ. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
Τί ἐστιν; ΠΡΟ. Ὅ, τι ἐστί; Τριβαλλοί.

Pis. *Nomen vero his Diis barbaris
Quodnam est?* Pro. *Quodnam sit? Triballi.*

35 At in negatione, οὐδεὶς ὅστις οὐ, est, *nemo non*, et more Latinorum duæ negationes adfirmant. Nec raro hæc in fine sententiæ inveniuntur. Plat. Hipp. maj. p. 299. init. Ὅτι καταγελῷ ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ὅστις οὔ. *Quia nemo non nos irridebit.* Quasi diceret, Οὐδείς ἐστιν, ὅστις οὐ etc. *Nemo est, qui non.* ¶. 29. In plurali numero non raro vertendum, *nonnulli, quidam.* Ita Arrian. de Exped. Alex. lib. iii. cap. 23. Πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινεν αὐτῶν φεύγοντας, οὓς δέ τινας ἐς ἀλκὴν τετραμμένους. *Multos illorum fugientes, nonnullos ad arma conversos interfecit.*

36 Nostro idiomate, *Het zy wat het zy. Het is wat het is.* repetito verbo. A quo nec Græcos omnino abhorruisse invenio. Ita enim apud Arrianum Epictetus, lib. iii. cap. 26. ΗΝ Εὐρυσθεὺς μὲν ὉΟΣ ΗΝ, οὔτε Ἄργους οὔτε Μυκηνῶν βασιλεὺς, ὅς γ' οὐδ' αὐτὸς ἑαυτοῦ. *Eurystheus, qualiscunque is fuerit,* (hy was, die hy was.) *neque Argis, neque Mycenis, qui ne sibi ipse quidem, imperabat.* Nec omnino dissentit Aristides, orat. fun. in Eteon. p. 136.

ὅστις ἄν, κε, κεν.

III. Falluntur qui putant, κε vel ἄν, eodem plane modo addi posse, ita ut ὅστις ἄν, vel apud Poetas ὅστις κε, aut κεν, simpliciter usurpentur, pro ὅστις. Adhibentur enim istæ particulæ, ut conjungantur cum modis et temporibus sibi propriis, optativo, vel subjunctivo, imperfecto, vel aoristo indicativi, (ut fusius ostendetur Cap. de Conjunctione, sectione secunda:) non autem ut aliquid ad eam significationem conferant: alioqui diceretur ὅστις ἄν ποιεῖ, ut ὅστις ποιεῖ, *quicunque facit*, quod tamen falsum est: dicitur enim ὅστις ἄν, vel ὅστις κε ποιήσειεν, aut aliud simile, id est, *quicunque fecerit*. Ita ὅς κε, vel ἄν simul, non significat *quis*, sed ὅς tantum.

ὅτις Poetice pro ὅστις.

IV. Ὅτις, Poetice eodem utroque sensu ponitur, quo ὅστις. [nempe metri gratia: ubi vero hæc necessitas non est, adhibent ipsi Poetæ vulgare ὅστις, ut Odyss. Θ. 210. ΟΣΤΙΣ ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων. cf. Odyss. O. 400. et Callim. in Apoll. 23. 27. Z.] Homerus sæpissime, ut Odyss. M. 39.

—— Αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

Quæ quidem (Sirenes) cunctos homines demulcent, quisquis ad eas venerit, ubi tamen ὅτις non sumitur pro οἵτινες, ut nonnulli volunt, etiamsi pluralis præcedat. Imo accusativus Poeticus, ὅτινα, pro ὅντινα, et ὅτινας, pro οὕστινας usitatus est, et ὅτινα in neutro plurali, pro ἅτινα *.

ΠΡΟΕΙΛΕΤΟ μὲν διδάσκαλον ἐξ ἁπάντων, ὉΝΤΙΝΑ ΔΗ καὶ ΠΡΟΕΙΛΕΤΟ. *Ex omnibus elegit præceptorem, quicunque is fuit.* Eodem plane modo Aristoph. Thesmoph. v. 717. Ἥκεις γ' ὅθεν ἥκεις, *Gy koomt van daan, daar gy van daan koomt.* Idem in Acharn. v. 559.

— Λέγει γ' ἍΠΕΡ ΛΕΓΕΙ,
Δίκαια πάντα, κ' οὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

Loquitur, quæcunque loquitur, omnia æqua dicit, et nihil eorum mentitur. Et Heliod. Æthiop. initio lib. v. Ἡ μὲν δὴ πόλις ἡ Δελφῶν ἐν τούτοις ἦν, καὶ ΕΔΡΑΣΕΝ Ὃ, ΤΙ ΔΗ ΚΑΙ ἔδρασεν. *Et his quidem turbis occupata erat Delphorum civitas, fecitque quicquid tandem fecit.* H. ¶. 30.

Res, quæ a Vigero in hac sectione traditur, paucis ut dicam, huc redit. Ὅστις vel simpliciter dicitur, vel pro diversitate sensus adjunctas habet particulas: veluti a) ἄν, vide exemplum ab Hoogev. allatum: b) ποτε, Ælian. V. H. ii. 13. ἐζήτουν, ὉΣΤΙΣ ΠΟΤΕ (*quis tandem*) οὗτος ὁ Σωκράτης ἐστί: Aristoph. Pac. 189. εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομα, Ὃ, ΤΙ ΠΟΤ' ἐστί σοι: c) δήποτε, Demosth. in Cherson. initio, ἔνιοι τὰ μὲν φιλονεικίᾳ, τὰ δ' ἩΤΙΝΙ ΔΗΠΟΤΕ αἰτίᾳ προάγονται λέγειν. *Sunt qui partim ambitione, partim* quacunque tandem *causa ad dicendum impellantur*: d) οὖν, Plat. Euthyphr. cap. vi. ἐάντε πατὴρ ὢν τυγχάνῃ, ἐάντε μήτηρ, ἐάντε ἄλλος ὁστισοῦν, *sive pater fuerit, sive mater, sive* alius quilibet: it. Æsch. Dial. ii. 13. περὶ ἑτέρου οὑτινοσοῦν, *de alia re quacunque*: e) περ, Plat. l. l. ΠΑΝ, Ὃ, ΤΙ ΠΕΡ ἂν μέλλοι ἀνόσιον εἶναι, *quicquid impium esse potest*: f) δή, ut Odyss. O. 400. Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ etc. *Qui quidem* etc. Z.

* Sic ὅτις pro ὅστις occurrit Iliad. T. 260. Ἀνθρώπους τίνυνται (Furiæ), ὍΤΙΣ κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Conf. Callim. in Apoll. 10. Deinde ὅτινα pro ὅντινα, Odyss. Θ. 204. Τῶν δ' ἄλλων ὍΤΙΝΑ κραδίη θυμός τε κελεύει. Ad

ὅστις, qui quidem.

V. Tertio, ὅστις est *qui quidem*, in omni genere, numero et casu[37]: Poetice, ὅς τε. ¶. 31. male enim diceretur ὅς μέν †. vide Cap. de Conjunctione, Sectione octava, Regula prima.

ὅστις pro aliquis.

[Interdum ὅστις ponitur pro τὶς, *aliquis*. V. c. Callim. in Dian. 18. — πόλιν δέ μοι ἭΝΤΙΝΑ νεῖμον, Ἥντινα λῇς, *urbem aliquam tribue, quamcunque velis*. Cf. de hac significatione Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 320. et Munker. ad Anton. Lib. c. v. p. 40. Z.] ¶. 32.

ὅτου.

VI. Amant etiam Oratores [Imo omnino scriptores Attici, Z.] ὅτου, pro οὗ, vel οὗ τινος· et ὅτῳ pro ᾧ, vel ᾧ τινι· non autem ὅτον, pro ὃν, vel ὅντινα. Ita sæpe, ἀνθ' ὅτου, id est, *cujus rei causa*, vel *quamobrem*. Ἐφ' ὅτῳ, *Qua in re:* ubi non raro ἀφορμήν τινα, id est, *commoditatem et occasionem aliquam* significant. Demosth. pro Cor. Οὗτος ὑμῖν τοῖς προδιδοῦσι, τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτῳ δωροδοκήσετε, περιποιεῖ, id est, *Efficit, ut vos proditores, aliquam semper munerum accipiendorum commoditatem habeatis*; verbat. *in quo*, vel *pro quo munera capiatis*.

ὃς pro τίς.

VII. Ὃς aliquando sumitur, rarius licet, pro τίς interrogativo, ac præsertim in neutro genere. Sic enim Œnomaus apud Eusebium, lib. vi. Præparation. p. 257. nov. edit. Ὧν δὲ ἕνεκα ταῦτα προσήνεγκα τῷ λόγῳ; *Quorsum autem ista dicendo persequutus sum?*[38] Tu parce imitari.

ᾗ quatenus.

VIII. Dativus femininus ᾗ[39], *quatenus*, aut *qua ex parte*, aut *quomodo*, sæpe significat, eique fere respondet ταύτῃ· ut ὁ ἄνθρωπος, ᾗ μὲν λογικός ἐστιν, ἐφίεται τῆς ἀρετῆς, ᾗ δὲ σαρκικὸς, ἔχεται τῶν γηΐνων· id est, *Homo, qua ratione præditus est, virtuti studet, qua vero corpore, ad res terrenas adhærescit.*

ᾗ ἐνδέχεται.

Hac ratione conjungitur cum verbo ἐνδέχεται, id est, *qua licet*, et cum verbo παρήκει, *qua contingit, qua fert casus*,

quem locum Eustathius sic: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὉΤΙΝΑ, ποιητικὸν ὄν, κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ὉΝΤΙΝΑ· (uti quoque a quibusdam metri parum curiosis, perperam est editum) γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ΤΙΝΑ, πλεονασμῷ τοῦ Ὁ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὉΤΟΥ, καὶ ὉΤΩι, καὶ ὉΤΟΙΣΙΝ. Tum ὅτινας pro οὕς τινας, Iliad. Ο. 492. Ἠδ' ὉΤΙΝΑΣ μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. Denique ὅτινα pro ἅτινα, Iliad. Χ. 450. Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὉΤΙΝ' ἔργα τέτυκται. Z.

37 Exempla quære in epist. ad Rom. cap. xvi. comm. 4. 6. 7. 12.

† Ad vim τοῦ *qui quidem*, si *quidem* explicative pro *nempe* dicitur, Græci eleganter solent adhibere ὅς δὴ aut ὅστις δή. Exempla ubivis facile sunt obvia. Z.

38 Confer Matth. xxvi. 50. Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; *Amice, quorsum hic ades?* Ubi ἐφ' ᾧ pro ἐπὶ τίνι. Vide infra ad Cap. ix. Sect. 4. Reg. 14. H.

Vide quoque locum, quem supra ad not. 28. p. 15. laudavimus ex Xenophonte. Sic ὃν τρόπον pro τίνα τρόπον; *quomodo?* sæpenumero apud Lucianum aliosque occurrit. Z.

39 Vel addita syllaba περ, ut fiat ᾗπερ. Plat. in Phædon: Διαλυθήσεται ταύτῃ, ᾗπερ συνετέθη, *Eatenus dissolvi, quatenus est compositum.*

ubicunque: sæpius tamen dicitur ὅπη ἂν παρήκῃ vel παρήκοι, ut dicetur infra.

IX. Eodem fere sensu dici potest, καθ' ὃ, παρ' ὃ, vel καθ' ἃ, καθ' ὅ, τι: vel unica voce καθὸ, παρὸ, καθὰ, καθότι: ut καθ' ὃ τοῖς ὤμοις συνέχεται, *qua parte humeris conjungitur*. Aliquando tamen καθ' ὅ, τι significat *ut*; v. g. καθ' ὅ, τι φιλεῖ ἐκ πολλοῦ, id est, *ut jam pridem solet:* καθότι πόλις ἄριστα διοικηθήσεται, *quomodo civitas quam optime gubernari possit* *. καθὸ, παρό.

X. Idem fere significant ἀνθ' ὅτου, ἀνθ' ὧν, ἐξ ὧν: quæ tamen sæpius reddi debent, *quamobrem* †: estque loquendi ratio persamiliaris Aphthonio: frequentius tamen dicitur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' ᾧ δὴ, ad significandum, *quamobrem*. Sæpe tamen ἐφ' οἷς, et ἐφ' ᾧ, sumuntur pro ἐπὶ τοῖς, ἐφ' οἷς, et ἐπὶ τῷ, ἐφ' ᾧ, id est, *propter illa, in quibus*. Demosthenes pro Corona, Αὐτὸς οὗτός μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς οὐχ ὑπεύθυνος ἦν, ἐστεφανῶσθαι, id est, *Ille ipse testificatur, me propter ea, quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, coronatum esse* ‡. ἀνθ' ὅτου etc.

* Statuendum potius est ita, Καθὸ, καθὰ, καθότι significare *Quatenus, in quantum, quoniam, prout, qua ratione:* sed παρὸ præter vim particulæ *quoniam, quare*, habere quoque potestatem excipiendi, *extraquam, præterquam quod* etc. Z.

† Non satis subtiliter auctor hic præcepisse videtur de vi ἀνθ' ὧν, si tanquam particula est spectanda, h. e. si absolute ponitur, adeo ut non referatur ad antecedens aliquod nomen. Primum quidem enim significat, id quod auctor recte tradit, *quamobrem, quare, quocirca*, v. c. Luc. Evang. xii. 3. ΑΝΘ' ΩΝ ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε etc. it. Lycurg. adv. Leocrat. cap. xviii. Deinde vero significat *propterea quod, pro eo quod*, velut Ælian. V. H. xiii. 28. τῷ ὀνόματι τοῦ δεσπότου δίκας ἐκτίσας, ΑΝΘ' ΩΝ ἀπέδρασεν, *cum hero pœnas dedisset*, propterea quod *aufugerat*. Conf. lib. Judith. vii. 15. Act. Apost. xii. 23. Luc. Evang. i. 20. xix. 44. 2 Thess. ii. 10. Ezech. v. 11. apud τοὺς ό. Z. ¶. 33.

‡ De usu particularum ἐφ' οἷς, scil. συμβολαίοις, ἐφ' ᾧ, et ἐφ' ᾧτε tenendum est, semper et ubique nil significare, nisi vel *his conditionibus, hac conditione* aut *lege, ut*, seu Gr. ὥστε, vel *conditione, qua*, quodcunque tempus verbi vel modum adjunctum habeat. Igitur temere videtur Thomas Magister contendere, ἐφ' ᾧ cum tempore præterito valere διότι, cum futuro ἵνα, et cum infinitivo ἐπὶ τῷ. De singulis aliquot afferamus exempla: sic Xen. Cyrop. i. 6, 11. ἴσασι γὰρ, ΕΦ' ΟΙΣ αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται, h. e. *sub quibus conditionibus*. It. Xenoph. Agesf. i. 4. οὔτε βασιλεῖς οὐδεπώποτε μειζόνων ὠρέχθησαν, ἢ ἐφ' οἷσπερ ἐξ ἀρχῆς τὴν βασιλείαν παρέλαβον. *Reges nunquam majora concupiverunt, quam* ea lege, qua *ab initio regnum acceperant*. Cum præterito: Synes. Epist. lxxiii. Τὸν ἥλιον εἶδεν ἐπὶ ῥητοῖς ἄνθρωπος, ΕΦ' ΩΙ Γεννάδιον ἔγραψεν. *Solem aspexit homo* hac lege, ut *Gennadium in jus vocaret*. ¶. 34. Cum futuro: Thucyd. i. 113. Σπονδὰς ποιησάμενοι, ΕΦ' ΩΙ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. *Induciis factis* ea lege, ut *captivos reciperent*. Cum infinitivo: Xenoph. Agesf. iv. 1. ΕΦ' ΩΙ κακόδοξος εἶναι, Hac conditione, ut *male audiat:* it. Xenoph. Hist. Gr. vi. 3, 7. Ἐψηφίσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, ΕΦ' ΩΙ τούς τε ἁρμοστὰς ἐκ τῶν πόλεων ἐξάγειν, τά τε στρατόπεδα διαλύειν etc. *Decreverunt Lacedæmonii, pacem accipere* hac conditione, ut *et præfectos ex urbibus avocarent, et exercitus dimitterent* etc. It. Xen. Exped. Cyr. iv. 2, 12. Οἱ δ' ἔφασαν ἀποδώσειν, ΕΦ' ΩΙ μὴ καίειν τὰς κώμας. *Illi aiunt sese ea reddituros esse* hac lege, ne *vicos exurerent*. Xen. Hist. Gr. ii. 2, 12. Ἐποιοῦντο εἰρήνην, ΕΦ' ΩΙ—Λακε-

ᾗ pro ὡς.

XI. Idem femininum ᾗ, in dativo, ſumitur interdum pro ὡς, ut ᾗπερ ἂν σοι δόξειεν, *ut tibi videtur:* interdum pro ἐξ οὗ, ut ᾗπερ φανερώτατον ἂν γένοιτο τἀληθὲς, *ex quo,* vel *qua ratione veritas clariſſime intelligi poſſit.* Interdum pro ὅσον, tuncque jungitur comparativo; ut ᾗ μακροτέρα ὁδὸς, ταύτῃ καὶ θᾶσσον ἔδραμεν, *quo longior via, eo celerius excurrit* [40].

δαιμονίοις ἕπεσθαι. *Hac lege pacem fecerunt, ut Lacedæmonios duces ſequerentur.* Interdum quoque additur particula τε, præſertim ſi infinitivum adjunctum habet: v. g. Xenoph. Exped. Cyr. vi. 6, 13. Δέξιππον αἱρεθέντα οἶδα, ΕΦ' ᾯΤΕ πλοῖα συλλέγειν. *Dexippum lectum eſſe novi* ad hoc, ut *navigia cogeret.* Xen. Hiſt. Gr. ii. 3, 8. Οἱ τριάκοντα αἱρεθέντες, ΕΦ' ᾯΤΕ συγγράψαι νόμους. It. ii. 4, 28. Οἱ δὲ διήλλαξαν, ΕΦ' ᾯΤΕ εἰρήνην ἔχειν ὡς πρὸς ἀλλήλους. *Hi rem compoſuerunt* ita, ut *pacem inter ſe mutuo colerent.* It. iii. 1, 17. Ἠρώτα, ἐπὶ τίσιν ἂν ξύμμαχος γίγνοιτο; ὁ δ' ἀπεκρίνατο, ΕΦ' ᾯΤΕ τοὺς πολίτας ἐλευθέρους τε καὶ αὐτονόμους ἐᾶν. *Rogat, quibus conditionibus ſocius fieri velit? Hic reſpondet,* ut *cives ſint liberi et ſuis utantur legibus.* Ariſtoph. Plut. 1001. Ἄμητά τε προσέπεμψεν ὑμῖν τουτονὶ, ΕΦ' ᾯΤ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι. *Hanc placentam miſit vobis* ea conditione, ne *unquam illuc venirem ego* etc. Z.

40 Jungitur etiam cum nomine ſubſtantivo, pro ὡς, i. e. *Quam,* Plut. in vit. Cic. p. 870. lin. 33. Ἐκέλευσαν ᾗ τάχος χωρεῖν πρὸς τὸν ἄνδρα. *Juſſerunt, qua poterat celeritate, ad virum properare.* Ubi, ᾗ τάχος, pro, ὡς τάχιστα cum quo adverbio etiam conſtruitur apud Phil. Jud. de Vita Moyſ. lib. i. Ἧι τάχιστα προὔτρεπεν ἀναζευγνύναι. *Quam citiſſime poſſent, jubet caſtra moveri.* H.

De uſu particulæ ᾗ, Poetice ᾗχι (ut Iliad. A. 608.) aut ᾗπερ, hæcce fere ſunt tenenda. Omnino reſpondet Latinæ particulæ *Qua,* adeo ut intelligatur ὉΔᾯι, aut ΜΕΡΙΔΙ. Semper quoque vim relationis ſervat, ut ponatur tum, cum vel diſerte præcedit, vel certe intelligitur aut nomen aliquod, aut particulæ ταύτῃ, τῇδε, ὅπῃ et πῇ. Significat igitur 1) *locum ubi:* v. c. Plat. in Phædr. p. 246. Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω μετεωρίζουσα, Ἧι τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ. h. e. *Vis alarum et natura ea eſt, ut grave quod eſt ſurſum tollant,* ubi *deorum natio habitat.* It. Thucyd. iv. 53. Καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης, ἩΙΠΕΡ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι. h. e. *Atque piratæ ſimul Laconicam minus vexabant e mari,* qua *tantum infeſtari poterat.* 2) *locum per quem,* ſ. *qua, qua via:* ut Plat. in Phædr. p. 251. ubi præcedit nomen diverſi numeri, Τὰ τῶν διεξόδων στόματα, Ἧι τὸ πτερὸν ὁρμᾷ. *Meatuum ora,* qua *penna nititur emergere.* It. Plat. in Phædr. 32. ΤΑΥΤΗι τρέπονται, Ἧι ἡ φιλοσοφία ὑφηγεῖται. h. e. *Hac revertuntur, qua ſapientia ducit.* 3) *Qua ratione, quemadmodum, prout:* v. g. Plat. ii. de Rep. Μηδαμῶς ἀποκάμῃς, Ἧι σοι δοκεῖ, διεξιών. *Ne te ullo modo deterreri ſinas, quo minus rem perſequaris,* prout *tibi viſum fuerit.* It. Xenoph. Cyrop. iv. 24. Πάντ' ἂν πραχθείη, Ἧι ἡμεῖς βουλόμεθα. *Omnia poſſunt abſolvi,* quemadmodum *volumus.* 4) *Quatenus,* ſive *ex qua parte,* veluti Ariſtot. i. de Rep. cap. 9. Ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος, ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, Ἧι ὑπόδημα, ἀλλ' οὐ τὴν οἰκείαν χρῆσιν. *Qui numo aut cibo permutat calceum cum eo, qui calcei indiget, is utitur quidem calceo,* quatenus *calceus eſt, ſed non et uſu proprio.* It. Plat. in Euthyphr. cap. xii. Μανθάνεις, ὅτι ἕτερα ἀλλήλων ἐστὶ, καὶ Ἧι ἕτερα; *Num intelligis, res inter ſe differre, et* quatenus, (ſ. cur, διότι) *differant?* 5) Devarius putat ᾗ quoque interdum ſignificare *Quare, Quocirca.* Sed Hoogevenius in Doctr. Partt. p. 1262. recte hanc ſignificationem ut ſpuriam damnat. Nam in locis, ubi ſic occurrere dicitur, commode reddi poteſt vel per *quatenus,* vel per *qua ratione,* ſ. *quemadmodum.* 6) Jungitur Comparativis pro ὅσον. Præter locum a Vigero laudatum, videſis illud Gazæ ex lib. de Seneſt. Τί γὰρ ἀτοπώτερον τοῦ, ταύτῃ πλείω ζητεῖν ἐφόδια, ᾗ ἐλάσσων ὁδὸς καταλείπεται. Quo Ciceronianum eſt expreſſum, *Quo vitæ*

XII. Subjunctivus articulus, more Latinis ignoto, ita præpositivum aut nomen involvit, ut in eodem casu eleganter ponatur, in quo præpositivus aut nomen poneretur, licet verbum sequens alium post se casum postulet: ut μηδένα ὧν, vel περὶ ὧν ἔπαθεν, ὑπόλογον ποιεῖται, *nullam eorum, quæ passus est, rationem habet*; pro μηδένα περὶ τῶν [41], ἃ vel ὧν ἔπαθεν, ὑπόλ. etc.[42] Sic, οἷς ἔχει φίλοις προσηνῶς τε καὶ φιλανθρώπως ἀεὶ προσφέρεται, *quos habet amicos, suaviter eos semper humaniterque tractat*. Subjunctivus cum verbis etiam activis.

XIII. Græcis hoc cum Latinis commune est, ut subjunctivus Articulus Pronomen antecedat elegantius, quam sequatur. Demosth. pro Cor. ipso statim in limine: Ἔπειθ᾽, ὅπερ ἐστὶ μάλισθ᾽ ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, id est, *Deinde, quod vestra maxime interest, id ut Dii vobis in animum inducant*[43]. Est enim hic, παραστῆσαι, *mentem injicere*. Subjunctivus art. præpositus.

XIV. Neutrum singulare ὃ, maxime apud Thucydid. aut sæpe vacat, aut idem est quod καθ᾽ ὃ, *in quo*. Insignis est locus ille lib. ii. ubi ὃ in duo membra sic tribuitur, ut per sese vel omnino pendeat, vel utrumque resolvatur in καθ᾽ ὅ. Sic enim ait: Ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. *Quo quidem in genere, cæteris audaciam ignoratio, consideratio timiditatem affert:* ubi ὃ duobus nominibus ἀμαθία, et λογισμὸς explicatur[44].

restat minus, eo plus viatici quærere.
7) Junctum superlativis significatum particulæ *Quam*, Gr. ὡς, obtinet. Sic Ciceronis illud, *Quam maxime possumus*, reddit Gaza Ἡι μάλιστα δυνατόν. Xenoph. Cyrop. vii. 5, 82. ᾗ ἂν δύνωμαι τάχιστα. Cf. Xen. Hist. Gr. vi. 3, 4. Quamquam Hoogevenio libenter concedimus, hic quoque primæ significationis haberi rationem, *qua via, qua ratione:* tamen hoc ipsum cum superlativo copulatum habet vim intendendi, h. e. particulæ *Quam*. Z.

41 Scribe rectius, περὶ ἐκείνων, vel τούτων. Nam περὶ τῶν, non sequente participio, Græcum non est [at Ionicum. Z.]

42 Plane ut nos utimur singulari, *Het geen*. v. c. Διὰ μνήμης ἔχει οὐδὲν ὧν ἔμαθεν, *Hy heeft niets onthouden van het geen hy geleert heeft*. Sequens autem exemplum minus ad rem appositum est. Nam articulus οἷς non involvit nomen φίλοις, sed ei additur eodem casu, more Atticorum proprio, licet verbum ἔχει Accusativum poscat: et ordo est, προσφέρεται φίλοις, οἷς ἔχει. Aptius est illud Platonis Apol. Socr. p. 22. de Poetis: Λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. *Dicunt quidem multa et pulcra, sed nihil eorum, quæ dicunt, intelligunt.*

43 Nec hac elegantia destituuntur sacri scriptores. Sic Marc. vi. 16. Ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν. *Quem ego decollavi Joannem, hic est.* Pro, *Hic est Joannes, quem* etc. Confer Matth. xxvi. 48. Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστιν. *Quem osculatus fuero, is est.* ¶. 35.

44 Optime: sed ob id ipsum Articulus ὃ neque abundat, neque pro καθ᾽ ὃ ponitur, ut Noster et Hudsonus putant. Minus arridet H. Stephani conjectura, pro ὃ legentis ὅπου vel ὅπουγε. Mira est verborum structura, et egregium profundi linguæ Græcæ idiomatis specimen exhibet. Verba sunt lib. ii. cap. 40. Διαφερόντως γὰρ δὴ καὶ ΤΟΔΕ ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν, ἐκλογίζεσθαι, Ὃ τοῖς ἄλλοις etc.

ἅτε, *utpote.* XV. Neutrum plurale ἅ, cum particula τε, significat *utpote*, vel *quippe*: ut, ὑπ' ἐνεστῶτος πολέμου, ἅτε κάκιστος ὤν, μέγιστον ἐφοβήσατο φόβον, *propter imminens bellum, utpote ignavissimus summo timore perculsus est.* Dicunt etiam ἅτε δή, et οἷα δή, eodem sensu *.

ᾧ cum verbo, pro nomine. XVI. Idem neutrum in dandi casu numeri utriusque, maximeque pluralis, cum opportuno verbo conjunctum, pro substantivo ejusdem significationis, ac verbum illud, usurpatur. Demosth. pro Corona: Οἷς γὰρ εὐτυχήκεισαν ἐν

Ubi ὃ refero ad præcedens τόδε, quod ut explicatur per duo verba, τολμᾷν et ἐκλογίζεσθαι, ita ὃ per duo nomina ἀμαθία καὶ λογισμός. Ipsa verba ita reddo: *Hoc vero præ aliis eximium habemus, ut et iidem quam maxime audeamus, et diligenter ea consideremus, quæ adgressuri sumus: id quod aliis non ita usu venit*, vel, *aliis non item, quorum imperitia audaciam, et consideratio cunctationem parturit:* adeo ut τὸ φέρει non modo ad duos Nominativos ἀμαθία et λογισμὸς referatur, sed etiam ad Articulum ὃ. q. d. ὅ, nempe τολμᾷν [ἀμαθῶς scilicet, i. e. μὴ προδιδαχθῆναι λόγῳ] καὶ ἐκλογίζεσθαι, ἄλλοις φέρει θράσος καὶ ὄκνον, τὸ μὲν ἀμαθία, τὸν δὲ ὄκνον λογισμός. *Quod, nempe audere et deliberare, in illis parturit audaciam et cunctationem: audaciam quidem imperitia, cunctationem vero deliberatio.* Hic si ὃ plane abundaret, inter τοῖς et ἄλλοις necessario conjunctio δὲ interseri, vel si qua alia aptior vocula, quæ hæc cum præcedentibus, utpote opposita, connecteret, addi debuisset. H.

Observetur triplex usus ὃ in sensu particulæ. Significat enim 1) *quod*, i. e. *quantum attinet ad id quod:* ut Xenoph. Exped. v. 5, 20. Ὃ δὲ λέγεις, βίᾳ παρελθόντας σκηνοῦν, ἡμεῖς ἠξιοῦμεν τοὺς κάμνοντας εἰς τὰς στέγας δέξασθαι. *Quod dicis, nos vi urbem ingressos in tectis degere, scias velim, nos voluisse ægrotos in tecta recipi.* 2) *quapropter*, intellecta præp. διά: ut Xenoph. Cyrop. iv. 3, 17. Ὃ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ ζώων ἐξηλωκέναι ἱπποκενταύρους. *Quapropter ex animalibus videor maxime admirari Centauros.* 3) apud Homerum pro ὅτι, *dass*, ut Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. *Videtis enim hoc omnes, præmium a me transferri alio.* Z.

* Ἅτε, cui interdum jungitur περ, aut δή, si vim particulæ habet, pendet ab omissa præpositione κατά. Fere construitur cum participio, cujus casus pendet ab antecedentibus: nonnunquam vero sequuntur casus absoluti. Reddi hic potest *utpote, quippe qui*, s. *cum, propterea quod.* Ad primum genus hæc pertinent exempla: Plat. in Phædr. p. 245. Μόνον δὴ τὸ αὑτὸ κινοῦν, ἍΤΕ οὐκ ἈΠΟΛΕΙΠΟΝ ἑαυτό, οὔποτε λήγει κινούμενον. *Solum id, quod se ipsum movet*, quia *a se ipso non deseritur, nunquam moveri desinit.* Ibid. p. 275. Τοῖς μὲν οὖν τότε ἍΤΕ οὐκ ΟΥΣΙ σοφοῖς, ὥσπερ ὑμεῖς οἱ νέοι, ἀπέχρη. *Hominibus illius temporis*, cum *non essent tam sapientes, quam vos recentiores, suffecit.* It. Æsch. Dial. iii. extr. Ἤδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν, ἍΤΕ εἰς ἀμείνω οἶκον μεταστησόμενος. *Jam vitam sperno*, quippe qui *in meliorem domum migrabo.* It. Plat. in Phædr. cap. xxxv. Οἱ κύκνοι, ἍΤΕ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες, μαντικοί εἰσιν. *Cycni*, cum *sint Apollinis, vim divinandi habent.* Cf. Plat. ibid. cap. xxvii. xxviii. xxx. Perraro autem participium omittitur, ut Plat. Rep. viii. p. 568. Τοὺς ποιητὰς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα, ἍΤΕ τυραννίδος ὑμνητάς. Interdum vero hæc particula, uti ὡς, cum casibus absolutis reperitur; v. c. Æsch. Dial. iii. 19. Ἐν ᾧ βασίλεια Πλούτωνος οὐχ ἥττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς, ἅτε τῆς μὲν γῆς ἐχούσης τὰ μέσα τοῦ κόσμου, τοῦ δὲ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς. *Ubi sunt Plutonis palatia non minora, quam Jovis aula, cum terra medium teneat mundi locum* etc. Si jungitur verbo finito, quod raro fit, significat *ut, quemadmodum*, καθάπερ: v. c. Pindar. Pyth. iv. Φιλίαν δ' ἐπέων Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται δαῖτ' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. *Sermones gratos ordiebatur*, quemadmodum *qui benigne advenis hospitibus cœnam promittunt primum.* Z.

Λεύκτροις (de Thebanis loquitur), οὐ μετρίως ἐκέχρηντο· verbatim, *Iis quibus felices in Leuctris fuerant*, id est, τοῖς εὐτυχήμασι, *sua illa apud Leuctra felicitate minus moderate usi erant*. Ibid. Ἐν οἷς ἡμάρτανον οἱ ἄλλοι, καὶ κακῶς ἐφρόνουν, αὐτὸς παρεσκευάζετο, pro τοῖς τῶν ἄλλων ἁμαρτήμασι, καὶ τοῖς ἄφροσι λογισμοῖς. *Aliorum peccatis stolidisque consiliis instructior fiebat*.

XVII. Hic articulus apud Atticos nomen aliquod diverso in genere sequitur, ita ut sensus pendeat, ac necessario phrasis alias in voces resolvi debeat, ut explicari commode possit. Tale est illud Thucydid. ex lib. ii. in oratione Periclis, qua parentes eorum consolatur, qui pro patria occubuerant. Τὸ δ' εὐτυχὲς, inquit, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης· verbatim, *Felicitas autem, qui honestissimum sortiuntur, ut illi nunc, exitum, vos vero dolorem*. Ubi articulus οἳ cum εὐτυχὲς, nullo modo construi potest. Ita ergo sententiam exple, τὸ δὲ εὐτυχὲς τούτοις ἂν παραγένοιτο, οἳ ἂν, etc. vel τὸ δ' εὐτυχὲς τότε ἂν γένοιτο, εἴ τινες ἂν τῆς εὐπρ. etc. aut alio simili modo[45]: id est, *Illis autem vere felicitas obvenit, qui honestissimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi, dolorem, sortiantur*: vel, *In eo autem sita felicitas est, si qui*, etc.

XVIII. Ἅττα spiritu aspero sæpe Attici, maxime Plato, pro τινὰ usurpant[46], partim interrogative, partim indefinite. Interrogative quidem, ut Demosthenes, Πῶς καὶ ἅττα διελέχθη; *Quomodo, et quænam locutus est?* Indefinite vero, ut Plato secundo de Rep. Εἴ τις ἐρωτῴη αὐτὰ, ἅττα ἐστίν. *Si quæsierit quispiam, quænam ista sint*. ἅττα, pro τινά.

XIX. Ἄττα spiritu leni, aliquando significat *nonnulla, quædam*: ut ἄλλ' ἄττα, *alia quædam*: ὀλίγα ἄττα, *pauca quædam*. Alibi vero, ornatus causa tantum adhibetur: ut πολλὰ ἄττα μάτην διὰ σπουδῆς ἔσχεν, *multa studiose frustra curavit*. Aliquando idem valet, quod particula expletiva *nam* apud Latinos; maxime cum πόσα, vel ποῖα· ut ποῖα ἄττα, pro τινά. ἄττα, nam.

45 Ita ad verbum clarissimus Hudsonus ad hunc locum, qui est cap. xliv. Ut ingenue dicam, durior illa videtur mihi Ellipsis. Locus difficultate non caret. Ait Pericles, se parentes eorum, qui pro patria occubuerant, non magis deflere, quam consolari. Complorationis caussam subdit in his verbis: Ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες. *Nam variis fortunæ casibus agitari se sentiunt*. Deinde hanc addit consolationem: Τὸ δ' εὐτυχὲς, etc. Quid, si dicamus, esse μετάθεσιν, et ita verba transponamus? οἳ δὲ, τὸ εὐτυχὲς etc. Et sensus erit: *Variis se fortunæ casibus jactari sentiunt, sed qui (quæ ipsorum est felicitas) honestissimum, ut illi [mortui sc.] vitæ exitum, vel, ut vos, dolorem sortiantur*. Quomodo post εὐτυχὲς nihil aliud, quam verbum ἐστὶ, subauditur. ¶. 36.

46 Dicitur enim ἅττα quasi ἅτινα. Vid. Harpocrat. Ammon. Suid. et Thom. Mag. in v. Ἅττα. H.

ἄττα διεπράξατο; *quænam perfecit?* πόσα ἄττα; *quotnam?* *

* Non alienum puto, pauca de origine, differentia et usu utriusque particulæ ex Grammaticorum nostrisque observationibus attulisse. Eustathius aliique contendunt, hanc particulam conflatam esse ex articulo ἃ et Dorico σὰ, quod τινὰ significet. Hinc apud Homerum et omnino Ionicos scriptores dici ἄσσα et ἅσσα. Sed Hoogevenus ortam putat ex ἀοριστολογικῷ illo ἂν et Dorico σά. At huic rationi obstat, quod sæpenumero diserte ἂν additur. Quare, ne frigidus pleonasmus statuatur, vulgarem opinionem tuendam esse existimo. De scriptura plerique omnes veteres Grammatici, veluti Thomas Magister, Ammonius, Auctor Glossarii περὶ Πνευμάτων, quod Ammonio suo adjunxit Valquenarius, Etymologicum M. Suidas, Eustathius, Lucianus in Solœc. Phavorinus etc. consentiunt, ἅττα esse τινὰ *aliqua*, et ἄττα dici pro ἅτινα, h. e. *quænam.* His repugnant duo, Harpocration in Lex. et Tzetzes ad Lycophr. 8. quorum ille videtur contendere ἄττα promiscue adhiberi, adeo ut et ἅτινα sive ἅσσα, et τινὰ significet: hic vero ait, scribendum esse ἄττα, sive ἅτινα sive τινὰ significet, cum ἅττα scribi debeat vox ὑποκοριστικὴ, qua juniores compellent seniores. At non est, quod rationem vulgarem, eamque constantem, deseramus, cum locus Harpocrationis sit admodum ambiguus, et corruptus, et Tzetzæ auctoritas adversus tot veteres eosque doctissimos Grammaticos sit nulla. De usu utriusque particulæ hæc sunt tenenda: Ἅττα a) est ἅτινα, sine interrogatione sive recta, sive obliqua: ut Plat. in Phæd. cap. lxv. ἐπιστείλας ἅττα ἐβούλετο, *cum mandasset quæ voluerat.* Sympos. iv. ἅττ' ἂν περὶ ἰατρικῆς λέγῃς, *quicquid de arte medica dixeris.* Sophist. xli. extr. πραγμάτων, περὶ ἅττ' ἂν κέηται τὰ ὀνόματα, *quibuscunque rebus nomina sunt indita.* Crit. xii. ἆρ', ἅττ' ἂν ἡμεῖς σε ἐπιχειρῶμεν ποιεῖν, ταῦτα καὶ σὺ ἀντιποιεῖν οἴει δίκαιον εἶναι; *num tibi fas esse videtur, eadem nobis facere,* quæ *nos tibi conamur facere?* Iliad. A. 554. τὰ φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλῃσθα, *deliberas ea,* quæ *tibi placent.* b) Significat τίνα, cum interrogatione obliqua: v. c. Iliad. K. 206. ubi Nestor, *quis audet adire Trojanorum castra?* εἴ τινά που δηΐων ἕλοι,—ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, ἍΣΣΑ τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν; *quænam inter se ineant consilia.* Plat. lib. ii. de Rep. Ἀλλ' εἴτις αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτῴη ἡμᾶς, αὐτὰ ἍΤΤΑ ἐστι, καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνας ἂν φαῖμεν; c) valet τίνα cum interrogatione recta, sed raro: ut Iliad. K. 409. εἰπὲ, ποῦ λίπες Ἕκτορα; ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι; πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; ἍΣΣΑ τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν; it. Demosth. de falsa legat. p. 241. ὁ δὲ πρεσβεύων Αἰσχίνης οὑτοσὶ πῶς καὶ ἄττα (sic haud dubie legi debet pro isto inepto ἅττα) ποτὲ διελέχθη; *quomodo et quæ tandem dixit?* Huc referri possunt alia exempla, ubi hæc particula aliis vocibus, vim interrogandi habentibus, additur, v. c. Odyss. T. 218. ὁπποῖ' ἄσσα εἵματα; *qualia* quæso *vestimenta?* et Plat. in Phæd. 31. ὁποῖα ἄττα. Sed in ejusmodi locis haud dubie rescribendum est ἅττα, nisi malis confugere huc, ut dicas, Græcos interdum duas interrogationes deinceps ponere, vid. cl. Fischer. ad Plat. Soph. 45. et Polit. 36.

Ἅττα reddi potest *quædam, fere, hujusmodi.* Jungitur a) Adjectivis; v. c. Plat. Phæd. 63. ἢ ταῦτ' ἐστὶν, ἢ ΤΟΙΑΥΤΑ ἍΤΤΑ, *vel hæc eadem sunt, quæ dixisti, nec alia, vel certe quam proxime ad eorum vim accedunt.* Sic τοιαῦτ' ἅττα, *hæcce fere,* occurrit Plat. Phæd. 3. 42. 44. it. in Sympos. 2. Alia Adjectiva, quibus jungi solet, sunt ἄλλα Plat. Phæd. 19. 52. 57. et Apol. 18. ubi præmittitur, μέλλω ἅττα ἐρεῖν ὑμῖν καὶ ἄλλα· ὁποῖα, ut Æschin. Dial. ii. 19. πολλὰ, ut Plat. Phæd. 44. 65. ἕτερα, ut Æsch. Dial. ii. 36. Lucian. Solœc. ὀλίγα, ut Aristoph. Vesp. 55. σμικρὰ, ut Plat. Polit. 3. τοιάδε, ut ἅττα τοιάδε Plat. Phæd. 4. δεινὰ, ut ibid. 64. οἰκτρὰ, ut Xenoph. Cyrop. ii. 2, 6. ἔνιοι καὶ ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις ΟΙΚΤΡΑ ἍΤΤΑ λογοποιοῦντες εἰς δάκρυα πειρῶνται ἄγειν, etc. b) Numeralibus; ut Plat. Phæd. 61. τέτταρ' ἅττα ῥεύματα. c) absolute ponitur; ut Plat. Sophist. 30. πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν

XX. Eadem vox est ὑποκοριστικὴ, id est, adulantis atque blandientis, qua minor majorem blande appellat quo sensu a veteribus quoque Romanis usurpata est, auctore Festo; ut τέττα amici minores, seniores appellando, dicere soliti erant [47]. ἄττα, blandientis est.

ΑΤΤΑ τῃ. It. Rep. v. ab initio, καὶ ἐκτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ΑΤΤΑ προσκεκυφώς. d) additur Substantivis interdum; ut Plat. Phædr. p. 259. ἡγούμενοι ΑΝΔΡΑΠΟΔΑ ἄττα σφίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον: et Rep. x. p. 601. χρώματα ἄττα: et Lucian. Nigr. ἔργ' ἄττα. e) Adverbio πηνίκα apud Aristoph. Avib. 1513. ΠΗΝΙΚ' ἄττ' ἀπώλετο ὁ Ζεύς; h. e. *quando tandem, quo tempore fere*, seu *circiter?* et in ejusdem fragm. apud Harpocrat. Πύθου, χελιδὼν ΠΗΝΙΚ' ΑΤΤΑ φαίνεται, *quære, quando circiter hirundo adveniat*. Igitur, si sic interpretamur, sensus non abhorret a prioribus exemplis. Nec est, quod cum quibusdam statuamus, hic vel redundare, vel significare πότε. Z. ¶. 37.

47 De origine hujus vocis ἄττα nihil certi constat. Etenim neque Heinsii ad Aristarch. Præf. 665. Barnesiique ad Homerum, conjectura probabilis videtur, qui contendunt esse Ebraicum אתה *tu*: neque Scholiastæ Homer. Odyss. Π. 31. qui putat ortum a Macedonico ἄππα, litteris π mutatis in τ. Sufficit tenere, quod idem Scholiastes recte docet, esse ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρου πρὸς παλαιότερον: seu, uti Hesychius ait, προσφώνησιν φιλοφρονητικὴν νέου πρὸς πρεσβύτερον καὶ τροφέα, ὡς ΠΑΠΠΑ πρὸς τὸν πατέρα. Nam hunc sensum satis comprobant exempla. Sic Callimach. Epigr. i. 3. est ἄττα γέρον, h. e. *carissime*, seu *venerabilis senex*, it. Iliad. I. 603. ubi Achilles Phœnicem nutritorem compellat, Φοῖνιξ, ΑΤΤΑ, γεραὶ etc. Eodem nomine Telemachus alloquitur Eumæum senem honestum, Odyss. Π. 31. 57. P. 6. 599. Φ. 369. Sic quoque Menelaus Phœnicem, Iliad. P. 561. Z.

Coronidis sit instar id, quod cum Latinis commune est Græcis: nempe Articulum hunc in oratione obliqua in Accusandi Casu poni, more nostratibus inaudito. Ita Æschin. contra Ctesiph. p. 288. *Aiebat*, εἶναι πολλοὺς ἄλλους τῶν Ἑλλήνων, ΟΥΣ ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ etc. Pro, οἳ ἐβούλοντο. *Esse e Græcis alios multos, quos velle*. Pro, *qui volebant*. Et Plato in Phædr. p. 272. lin. 41. Τοῦτο δ' εἶναι τὸ εἰκὸς, ὯΙ ΔΕΙΝ προσέχειν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν. *Hoc vero esse verosimile, cui attendere eum oportet, qui arte dicturus est*. Ælian. V. H. lib. xii. cap. 35. Ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα [Σιβύλλας], ὯΝ ΕΙΝΑΙ καὶ ΤΗΝ ΚΥΜΑΙΑΝ, καὶ τὴν ΙΟΥΔΑΙΑΝ. *Ita ut omnino sint decem, in quibus sunt Cumæa et Judæa*. Latinis hoc itidem frequens est. Sic Corn. Nep. in Vit. Themistoclis, cap. vii. *Nam illorum urbem, ut propugnaculum oppositum esse barbaris, apud quam jam bis classem regiam fecisse naufragium*. Et alibi. Et Curt. lib. vii. cap. 4. §. 6. *Venturos autem Chorasmios et Dahas, Sacasque et Indos, QUORUM NEMINEM adeo HUMILEM ESSE, ut humeri ejus non possent Macedonis militis verticem æquare*. Sic Suet. Cæs. 47. *Britanniam petiisse spe margaritarum, QUARUM amplitudinem conferentem interdum sua manu EXEGISSE pondus*. Tacit. Annal. lib. xi. cap. 15. *Primoresque Etruriæ sponte, aut patrum Romanorum impulsu, retinuisse scientiam, et in familias propagasse; QUOD nunc segnius FIERI*. Confer Curt. vi. 8, 10. viii. 1, 25.

CAPUT III.

DE NOMINE.

SECTIO I.

De nomine in univerſum: ac primum de ſubſtantivo.

REGULA I.

Caſuum, numerorum, generumque mutatio.

NOTANDUM eſt apud Atticos, maximeque Plat. creberrimas eſſe caſuum[48] et numerorum[49] mutationes, imo

48 Sic a Nominativo ad Accuſativum temerarius fit tranſitus apud Ælian. V. H. lib. ii. cap. 11. initio, ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΙΔΩΝ *κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τοὺς ἐνδόξους ἀναιρουμένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβουλευομένους*, *Ἀντισθένει φασὶ* ΠΕΡΙΤΥΧΟΝΤΑ *εἰπεῖν*. *Socratem videntem, imperantibus triginta Tyrannis ſummos viros interfici, et divites graviſſimis inſidiis a Tyrannis peti, in Antiſthenem incidentem dixiſſe aiunt.* Ubi, *Σωκράτης ἰδὼν*, pro, *Σωκράτην ἰδόντα*. Confer Xenoph. *Κύρ. παιδ.* lib. ii. p. 39. Ὁ δὲ ΑΣΣΥΡΙΟΣ Ὁ *Βαβυλῶνά τε* ΕΧΩΝ *καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν* ΑΞΕΙΝ *οὐ μεῖον δισμυρίων*. Pro *ἄξει*, vel *τὸν Ἀσσύριον ἄξειν*. *Aſſyrius vero, qui Babyloni et reliquæ Aſſyriæ imperat, equitum, opinor, non pauciores viginti millibus ducturus eſt.* Contra ab accuſativo ad nominativum tranſit Homerus Iliad. B. v. 350.

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα ΚΡΟΝΙΩΝΑ
Ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ᾽ ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
ΑΣΤΡΑΠΤΩΝ *ἐπιδέξι᾽, ἐναίσιμα σήματα* ΦΑΙΝΩΝ.

Aio enim, Saturnium potentiſſimum annuiſſe illo die, quo citas naves conſcenderunt Argivi, Trojanis cædem et fata ferentes, fulgurans dextra, fauſta ſigna oſtendens. Ubi, *ἀστράπτων* et *φαίνων* non bene reſpondent præmiſſo accuſativo *Κρονίωνα*. Cujuſmodi alia *ἀκαταλλήλως* poſita ibidem refert Euſtathius p. 236. Item Apoſtolus in epiſt. ad Rom. cap. ii. 8. Ubi ait, Deum unicuique dignum factis præmium redditurum, juſtis quidem (ut plura in brevius contraham), *ζωὴν αἰώνιον*· injuſtis vero *θυμὸς καὶ ὀργή*· pro *θυμὸν καὶ ὀργήν*. A genitivo ad nominativum et dativum ſimul, et a participio ad verbum tranſit B. Joannes Apocalypſ. cap. i. comm. 5. et 6. *Καὶ ἀπὸ* ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ [ſc. *χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη*] Ὁ ΜΑΡΤΥΣ Ὁ ΠΙΣΤΟΣ, Ὁ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ *ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ* Ὁ ΑΡΧΩΝ *τῶν βασιλέων τῆς γῆς* ΤΩι ΑΓΑΠΗΣΑΝΤΙ *ἡμᾶς καὶ* ΛΟΥΣΑΝΤΙ *ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ· καὶ* ΕΠΟΙΗΣΕΝ *ἡμᾶς βασιλεῖς*. Pro *τοῦ μάρτυρος τοῦ πιστοῦ, τοῦ πρωτοτόκου, τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἀγαπήσαντος καὶ λούσαντος, καὶ ποιήσαντος*. *Gratia vobis et pax a Jeſu Chriſto, teſte illo fideli, primogenito ex mortuis, et principe regum terræ; qui nos dilexit, ſuoque ſanguine a peccatis noſtris abluit, et fecit nos reges.* Similem caſuum *ἀνακολουθίαν* jam olim in Terentio obſervarunt, in Hecyr. iii. 1, 6.

Nam NOS OMNES, quibus alicunde aliquis objectus eſt labos,
Omne quod eſt interea tempus, priuſquam id reſcitum eſt, lucro eſt.

Ubi *τὸ lucro eſt* non bene convenit

cum ſuperiori, *vos omnes*. Cujuſmodi ἀνακόλουθα, ſi nemini alii, ſaltem conveniunt Comicis aliiſque familiarem ſermonem hominum, qui non raro, dum loquuntur, aliudque animo occurrit, dicendi genus mutant, imitantibus. Plura hac de re habet Th. Linacer de Emendat. ſtructur. Lat. Serm. Conſule etiam Sanct. Min. lib. iv. cap. 11. in fin. et Perizonium ibid. Græv. ad Cic. Verr. iii. 71. H. ¶. 38.

Inprimis digniſſima eſt, quæ de hoc rerum genere legatur, Cel. Erneſt. Diatr. de grata negligentia orationis. Z.

49 Numerorum Enallage non tantum trita eſt in Atticiſmo, quando Nomen Plurale Neutrum Singulari Verbo cohæret, vel in Zeugmate, Latinis etiam cognito; ſed et Numerale δύο, etiam cum Dualiter declinatur, Subſtantivum Plurale poſt ſe habet. Ita apud Ariſtid. pro Quatuorviris, p. 481. ΔΥΟΙΝ τῆς δικαιοσύνης ΜΕΡΩΝ ΟΝΤΩΝ. *Cum ſint duæ juſtitiæ partes.* Et apud Theophraſt. in Charactere Adulatoris: ΔΥΟΙΝ σου ‛ΗΜΕΡΩΝ οὐκ ἐντετύχηκα. *Biduo te non conveni.* Adde Hom. Iliad. Ε. 10.

—ΔΥΩ δέ οἱ ‛ΥΙΕΕΣ ΗΣΤΗΝ.

Duo illi erant filii. Heliod. Æthiop. lib. x. cap. 6. Τριῶν δε βωμῶν τῶν πάντων εἰς ὕψος ἠρμένων, καὶ ΤΩΝ. μὲν ΔΥΟΙΝ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΩΝ. *Cum tres omnino aræ in altum eſſent erectæ, et duæ ſeparatim ſtructæ.* Et hanc numeri enallagen etiam citra numerale δυοῖν adhiberi, liquet ex Hom. Iliad. Α. 338.

—Τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Vos ipſi teſtes eſte. Et Ælian. V. H. lib. i. cap. 15. in fine: ΑΔΕΛΦΩ δὲ ἄρα ΗΣΤΗΝ ‛ΟΥΤΟΙ ‛ΡΟΔΙΩ. *Nempe fratres erant hi duo Rhodii.* Vel verbum plurale ſequitur nominativum dualem: ut apud Hom. Iliad. Ε. 275.

ΤΩ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ΗΛΘΟΝ—

Illi vero cito prope acceſſerunt. Pro ἠλθέτην. Ad Plurale a Singulari tranſit Homerus Iliad. Α. 549. ubi Jupiter ait:

'ΟΝ δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε Θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ΤΑΥΤΑ ‛ΕΚΑΣΤΑ διείρεο.

Quod [*conſilium*] *ego ſeorſim a Diis volo meditari, ne tu ſingula hæc perſcrutare.* Ubi ταῦτα ἕκαστα non bene convenit cum præcedenti ὃν μῦθον.

Poteſt nonnunquam referri ad *Syntheſin*, quæ ſub forma ſingularis numeri multitudinem comprehendit. Ut in Act. Apoſt. cap. xv. com. 46. Κατὰ ΠΑΣΑΝ ΠΟΛΙΝ, ἐν ‛ΑΙΣ κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. *Oppidatim*, i. e. *per omnes urbes, in quibus nunciavimus verbum Domini.* [Sic poſt τὶς, cum habet vim pluralem, ſequitur τούτοις, Xenoph. Memorab. i. 2, 62. et apud eundem Mem. i. 2, 42. poſt τὸ πλῆθος ponitur ἐνόμισαν, loco ἐνόμισε. Z.] Latinis talia parciora, quippe qui arctioribus analogiæ regulis teneantur. Ita tamen Cicero lib. x. ad Att. *Multas a te accepi LITERAS eodem die, omnes diligenter ſcriptas. EA vero, quæ voluminis inſtar ERAT, ſæpe LEGENDA, ſicuti facio, in QUA non fruſtra laborem ſuſcepiſti.* Pro, *eæ erant legendæ, in quibus:* niſi mavis intelligere *epiſtolam:* nam *littera* in ſing. num. ſoli dixere Poetæ. Vide ſis Martin. Phileticum ad Ciceronis epiſt. ad fam. quæ ordine decima quinta eſt in edit. Aſcenſiana MDX. Nec obſtat, quod lib. xiv. ad Att. epiſt. 16. dicit: *Herodi autem mandaram, ut mihi κατὰ μίτον ſcriberet: a quo adhuc NULLA LITERA eſt.* Ubi *litera* elementum verius, quam epiſtolam notat. Haud abſimilis eſt appoſitio diverſi numeri apud Sil. Ital. lib. xi. ver. 25.

Jam vero Eridani TUMIDISSIMUS ACCOLA, CELTÆ
INCUBUERE malis Italum.

Aliud eſt, quod legere eſt apud Terent. Eun. i. 2, 88.

—*Porro EUNUCHUM dixti velle te,*
Quia ſolæ utuntur HIS reginæ.—

Ubi non licuit dicere *utuntur hoc*; ſic enim intelligeremus, reginas eodem eunucho uti, quem Phædria mercatus erat: ſed numerus pluralis idoneus eſt toti generi indicando. Confer Evang. Matth. cap. xxvii. 44. et Marc. xv. 32. coll. cum Evang. Luc. cap. xxiii. 39. Joan. v. 16. et Act. Apoſt. vii. 35. coll. cum comm. 27. It. 2 Chron. xxviii. 3. coll. cum 4 Reg. xvi. 3. Jeſ. Sirach. cap. xlviii. comm. 8. Et Virg. Ecl. iii. 16.

Quid DOMINI facient, audent cum talia FURES?

Pro, *Quid dominus tuus Ægon faciet, cum tu fur talia audeas?* Imo præcedente ſingulari dixit idem lib. Æn. viii. 427.

FULMEN erat, toto genitor QUÆ PLURIMA cælo
Dejicit in terras—

i. e. *Fulmen erat, ex eorum genere, quæ* etc. Adde Terent. Heaut. ii. 4, 13. Aptissima est hæc loquendi ratio, ubi prodest rem amplificare, convenitque iratis, indignantibusque. Ita Hannibal apud Lucianum Dial. Mort. Alexandro sua vitia objiciens ait: Καὶ ἐμιαιφόνει ἐν ΤΟΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΙΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ. *Et in conviviis amicorum cædibus se inquinavit*, cum tamen de uno Clito hoc constet. Intelligit, eum, qui hoc Clito fecit, aliis etiam, si quando ira et vinum juberet, non parciturum fuisse. Cæterum, quia hæc sensum magis, quam verba spectant, non Græcorum propria, sed aliis etiam communis loquendi ratio habenda est, ideoque in hoc commentario proprie locum habere non debent. Liceat tamen ob nobilem hunc enallages usum etiam per Latina exempla paulum excurrere. Sceleris atrocitatem hac enallage augens Simo apud Ter. Andr. v. 4, 7. ait:

—Tune hic HOMINES ADOLESCENTULOS,
IMPERITOS rerum, EDUCTOS libere, in fraudem illicis?

Solum ille Pamphilum intelligit, innuens hujus exemplo Critonis consueta scelera. Similiter Æneæ nuptias suggillans Juno ait, apud Virg. Æn. lib. x. 79. et 81.

Quid SOCEROS legere, et GREMIIS abducere PACTAS?
Tu potes Ænean manibus subducere GRAIUM.

De solo Latino, sola Lavinia, soloque Diomede. Irarum furore acta Amata sic loquitur Æn. lib. vii. 359.

EXULIBUS ne datur ducenda Lavinia TEUCRIS?

De solo Ænea, ubi et indignationis indicium est, ut et lib. xii. 799. Ubi Jupiter Junoni:

Mortalin' decuit violari vulnere Divum?
Aut ensem (quid enim sine te Juturna valeret?)
Ereptum reddi TURNO, et vim crescere VICTIS?

Victis, cum præcedat *Turno*; nisi, quod tamen minus arridet, per *victos* intelligere quis malit, *Rutulos*, quorum res Turno vincente vel cadente, starent caderentve. Sed clarius ver. 947. ubi Æneas Turno parciturus, nisi conspectus baltei, quem Pallanti interfecto exuerat ante, nunc ipse gestabat, animum ad misericordiam pronum revocasset, ita loquitur *furiis accensus et ira terribilis*:

—Tune hinc spoliis indute MEORUM
Eripiare mihi? PALLAS te hoc vulnere, PALLAS Immolat.—

Musæ suæ audaciam, post recitatam Junonis apud Superos orationem, hoc modo auget Horatius lib. iii. od. 3. in fine:

Non hæc jocosæ conveniunt lyræ.
Quo, Musa, tendis? Desine pervicax
Referre SERMONES DEORUM, et
Magna modis tenuare parvis.

Quis non majorem videt verborum emphasin, quam si dixisset *sermonem Junonis*? Non absimili modo apud Curtium lib. iv. cap. 10. init. milites ob lunæ defectum sollicitos, et rerum suarum trepidos, ita querentes audias: *Jam nec flumina posse adiri, nec SIDERA pristinum præstare fulgorem.* Lunam intelligunt, sidera dicunt, quo periculi perspiciatur magnitudo. Sed satis de his multa: confer Virg. Æn. lib. vii. 98. viii. 379. vi. 616. et Curtium cap. cit. et lib. viii. cap. 5. §. 18. et cap. 7. §. 8. cap. 8. §. 14. et lib. x. cap. 5. §. 33. Horat. lib. ii. od. 13. v. 3. et lib. iv. od. 12. v. 8. Sen. in Troad. v. 328. et 568. vel ex Ed. Scriverii v. 331. et 570. Ter. Heaut. i. 1, 99. Cæterum hæc loquendi forma lucem aliquam adferre potest verbis Apostoli in priori ad Corinth. epist. cap. xv. comm. 29. Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ; *Alioquin quid facient illi, qui baptizantur pro mortuis, si omnino mortui non suscitantur? Cur etiam baptizantur pro mortuis?* si per τοὺς νεκροὺς intelligimus unum Christum, νεκρωθέντα nempe illum; sive ὑπὲρ θανάτου vel εἰς θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ut loquitur idem scribens Romanis cap. vi. comm. 3. Ἢ ἀγνοεῖτε, ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΒΑΠΤΙΣΘΗΜΕΝ; Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ, ἵνα, ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.

etiam aliquando generum †: quæ sæpissime fallent, nisi caute ac diligenter attendantur [50]; quasque tirones facile

Ut sit argumentandi ratio: *Si Christus non resurrexit, qui tamen est ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν* (Apoc. i. 5.) *et tanquam prodromus piorum semel resurrecturorum: frustra pro eo mortuo baptizantur* (sive baptismum intelligimus proprium, sive metaphorice baptismum martyrii.) *quippe nunquam resurrecturi:* ut fere loquitur comm. 13. Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται. Illud autem τί ποιήσουσιν exprimit miserrimam fidelium conditionem, si Christus morte teneretur, ut fere ait comm. 19. Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν. Ut autem magis eluceat et amplificetur hæc absurditas, utitur plurali numero: *Quid agent illi, qui extrema patiuntur, καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῶν νεκρῶν*; Hæc si recipiatur explicatio, omnis evanescit obscuritas, omne dubium. H.

Interdum vero etiam nomini neutrius generis jungitur verbum plurale: ut Xenoph. Exp. i. 2, 27. τὰ δὲ ἡρπασμένα ἀνδράποδα, ἤν που ἐντυγχάνωσιν, ἀπολαμβάνειν, ἔδωκεν. *Concessit ei, mancipia, si reperirentur, recipere.* Memor. ii. 4, 7. τὰ ὦτα προακούουσιν. Conf. Xenoph. de Mag. Equit. viii. 6. et Fischer. Animad. ad Weller. p. 306. Z.

† Generis permutationis exemplum habet Thucyd. lib. i. cap. 59. Τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ καὶ τὸ πρότερον ἐξεπέμποντο. *In Macedoniam se converterunt, quo antea etiam missi fuerant.* Ubi ἐφ᾽ ὅπερ non bene referri potest ad præcedens Μακεδονίαν, nisi substantivum tacite subaudiatur, puta ἔργον, vel aliquid opportunius; ut sensus sit: Τρέπονται ἐπὶ τὸ ἔργον τὸ ἐν Μακεδονίᾳ, ut explicat Stephanus hunc locum. Atque hujus locutionis ratio ita quidem constare potest, tolliturque omnis ἀταξία. Et sane solent Græci Articulum Præpositivum Neutrius Generis τὸ vel τὰ præmittere Nominibus propriis locorum, mediante Præpositione. Sic Aristoph. in Avib. v. 1369. Ἐς τἀπὶ (pro τὰ ἐπὶ) Θρᾴκης ἀποπέτου. *Avola ad ea, quæ sunt in Thracia:* vel simplicius, *Avola in Thraciam.* Quæ verba sic explicantur convenienter structuræ Thucydidis: Ἐς Θρᾴκην ἀποπέτου, ἐφ᾽ ἅπερ vel ἐφ᾽ ὅπερ σὲ πέμπω. At obscurius est illud Thucydidis lib. ii. cap. 47. Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι. *Morbus primum invadere cœpit Athenienses, qui quidem antea dicitur multas regiones invasisse.* Ubi λεγόμενον in Neutro, et præcedens νόσος in Feminino Genere. Scholiastes putat respexisse Auctorem ad vocem νόσημα, et addit simile exemplum ex Homero; quem adi. Atque hoc loquendi genus Thucydidi familiare esse, auctor est Suidas; ita enim ille de Thucydide: Οὗτος ὁ συγγραφεὺς μεταβαίνειν εἴωθεν ἀπὸ τῶν θηλυκῶν εἰς οὐδέτερα. *Hic Historicus a Feminino ad Neutrum Genus transire solet.* Additque locum modo a me ex lib. i. citatum. ¶. 39. Contra ea a neutro ad femininum transit simili temeritate Lucianus in Dial. Antilochi et Achillis: ΤΟ ΑΥΣΤΗΝΟΝ ΕΚΕΙΝΟ ΔΟΞΑΡΙΟΝ προτίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ΕΚΕΙΝΗ μὲν ἀνωφελής. *Infelicem illam gloriolam vitæ prætuli: nunc vero didici, quam illa sit inutilis.* Hic τὸ ἐκείνη diverso genere refertur ad δοξάριον. Potuit respicere ad cognatam vocem δόξαν, quæ, licet longius, præcedit in verbis Antilochi. H.

Conf. quæ præclare de hac re monuit Cel. Ern. ad Xenoph. Memor. i. 3, 3. Z.

50 Fit enim non raro, ut in scriptoribus constructiones inveniantur, quæ prima fronte Enallagen admittere videntur, cum, re propius inspecta, omnia Analogiam sequuntur. Ita Enallagen Casus agnoscit Sylburgius in his Pausaniæ verbis, libro Eliacorum posteriori, p. 352. lin. 35. Ubi ait, cladem quampiam accidisse, Δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, ἣν Δάμων Θούριος ἐνίκα τὸ δεύτερον, ΤΑΥΤΗΣ ἔτει δευτέρῳ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ. i. e. *Olympiadis centesimæ secundæ anno secundo, cum Damon Thurius secundum victor extitit.* In quibus primo adspectu τὸ, ταύτης τῆς Ὀλυμπιάδος non bene convenire videtur τῷ, δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι. Res autem sic se habet: Pausanias rem, cujus mentionem facit, ait accidisse Olymp. cii.

imitari non oportebit. Demosth. pro Cor. cum dixisset, Λέγεις ἃ δεῖ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ, ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. Id est, *Ea commemoras, quæ in homine populari esse debeant, perinde ut si statuam aliquam elaborandam ex syngrapha locasses:* addit, ἢ λόγῳ τοὺς δημοτικοὺς, ἀλλ' οὐ τοῖς πράγμασι γινωσκομένους, in accusativo, cum præcedentia in nominat. dixisset [51]: id est, *aut quasi populares homines verbis, non rebus ipsis agnoscerentur:* ὥσπερ enim cum accusat. construi potest.

deinde ubi addidit, quis victor fuerit, quasi per oblivionem annum omisisset, repetens ait, factum fuisse ἔτει δευτέρῳ ταύτης τῆς Ὀλυμπιάδος. Qualia plurima cum in lectione Auctorum occurrant, plurimorum hoc instar fit. Cæterum δευτέρᾳ ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν elegantius quam δευτέρᾳ καὶ ἑκατοστῇ. Vide infra ad Sect. ii. Reg. 13. Neque etiam enallagis adnumeravero, cum nomen ad præcedens aliud nomen per appositionem relatum, diverso casu effertur, si verbum additum utrique casui jungitur. V. g. dicitur λαλεῖν πρός τινα, et λαλεῖν τινι, quæ duo conjungit Lucas in Evang. cap. i. comm. 55. Καθὼς ΕΛΑΛΗΣΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ἡμῶν, ΤΩι, Ἀβραὰμ καὶ ΤΩι ΣΠΕΡΜΑΤΙ αὐτοῦ. *Sicut locutus est patribus nostris, Abrahamo et ipsius semini.* Ubi τὸ, τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι non bene consentit τῷ, πρὸς τοὺς πατέρας.

Est et alia ἀνακολουθίας species, cum claudicat sensus, nec eodem, quo cœpta est, pede continuata hiat oratio. Talis est illa Ælian. V. H. lib. ix. cap. 24. Ubi sic incipit: Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοσοῦτον τρυφῆς ἐξώκειλε. *Smindyrides Sybarita eo luxuriæ est prolapsus.* Deinde cum Analogice post τοσοῦτον sequi deberet, ὡς, ὥστε, ὅσον, vel simile quid, omnino mutat sententiam, ita pergens: Καὶ γάρ τοι Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾷν, καὶ τῷ βίῳ διαῤῥεῖν. Ὁ δὲ Σμινδυρίδης καὶ πλέον. *Etenim omnes Sybaritæ deliciis et vitæ dissolutæ dediti sunt, sed Smindyrides adhuc amplius.* Alia hujusce generis ἀκατάλληλα omitto, tum quia vix cuiquam sunt imitanda, tum quia præter plurima, quæ ἀνακολουθίας falso sunt suspecta, ut jam uno alterove exemplo planum fecimus, cætera perpauca, ex imprudentia potius excidisse, quam ornatus gratia orationi inserta videntur. Et sane quod in nobis, qui hanc linguam non vernaculam habemus, sed tædioso labore ejusdem cognitionem comparare debemus, ferula dignum vitium clamarent, id in antiquis scriptoribus elegantiæ tribuunt Grammatici.

51 Non mirum: nam prius participium refertur ad personam immediate præcedentem, sed posterius ad diversam ab hac. Estque eadem ratio particulæ ὥσπερ, quæ est particulæ ὡς. Vide omnino, quæ dicemus ad Cap. vi. Sect. 1. Reg. 1. ubi patebit, Demostheni ex recepta apud optimos scriptores et præsertim Atticos consuetudine non licuisse utrumque Participium per Nominandi vel Accusandi casum efferre. Differentia hoc modo constituatur: *Fratrem persequitur, quasi ab ipso injuria adfectus.* Καταδιώκει τὸν ἀδελφὸν, ὥσπερ vel ὡς ΗΔΙΚΗΜΕΝΟΣ ὑπ' αὐτοῦ. At *Fratrem persequitur, quasi ipsum injuria adfecisset.* Καταδιώκει τὸν ἀδελφὸν, ὥσπερ ΗΔΙΚΗΚΟΤΑ αὐτόν. Ubi ἠδικημένος in Nominativo convenienter casui, qui latet in Verbo καταδιώκει, et ἠδικηκότα ἀδελφὸν in eo Casu ponitur, sed quia ὥσπερ post se Accusativum habet diversæ personæ. Ut est apud Æschin. contra Ctesiph. p. 301. lin. 34. Οὐδὲ γὰρ Φιλάμμονα φήσει τὸν πύκτην Ὀλυμπιάσι στεφανωθῆναι, νικήσαντα Γλαῦκον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον πύκτην, ἀλλὰ τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνιστάς. ὩΣΠΕΡ ἩΜΑΣ ΑΓΝΟΟΥΝΤΑΣ, ὅτι τοῖς μὲν etc. *Negabit enim Philammonem pugilem in ludis Olympicis coronatum fuisse, cum Glaucum, veterem illum pugilem, vicisset, quasi nos ignoraremus, pugilibus* etc. Si jam dixisset: *Quasi ipse ignoraret,* posuisset in Nominativo, ὥσπερ ἀγνοῶν αὐτός.

II. Substantiva membrum eleganter aut periodum terminant, præmisso adjectivo, et verbo interposito: ut, τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα κυριολεξίας μετὰ πάσης ἔχεσθαι τῆς φιλοπονίας, *omni studio Græcæ dictionis proprietatem sectari:* sic, πάσαις δεξιώσασθαι ταῖς φιλοφροσύναις, *omnibus humanitatis officiis colere* [52]. Substantivum in fine.

III. Substantiva quædam, ac præsertim ὁδὸς, *via*, γραμμὴ, *linea*, μερὶς, *pars*, vel *portio*, μέρος, idem, eleganter subaudiuntur. Ut εὐθείας ἐκτραπῆναι, vel ἐξεστηκέναι, vel διαμαρτεῖν, subauditur ὁδοῦ, *a recta via aberrasse:* sic, τὴν ἐπὶ πολυμαθίαν ἰέναι, supple ὁδὸν, *rectam ad eruditionem viam insistere.* Quod etiam uno verbo εὐθυπορεῖν, vel εὐθυπορεῖν dicitur. Sic apud eos creberrimum est, ἐναντίαν ἰέναι, vel ὑπ' ἐναντίας φέρεσθαι, subintellecto substantivo μερὶς, vel ὁδὸς, id est, *contraria via ferri:* ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, id est, *ad mortem rapi* *. Substantiva, quæ subaudiuntur. ὁδὸς.

IV. Subauditur etiam δίκη, in rebus forensibus, ut δι' εὐθείας, vel κατ' εὐθεῖαν ἀνταγωνίζεσθαι, *candide, sincere, cum adversario, et quasi recto pede contendere* [53]; quod etiam dicitur εὐθυδικίᾳ χρήσασθαι, vel εὐθυδικεῖν. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, subint. δίκην οὖσαν, id est, *capitis caussam dicere.* δίκη.

V. Subauditur etiam ἡμέρα, *dies:* nam τῇ προτεραίᾳ, id est, *pridie*, quod Plutarchus in Theseo dixit, Μιᾷ πρότερον ἡμέρα, cum gignendi casu, τῶν Θησείων, id est, *Pridie festi in Thesei honorem instituti:* et τῇ ὑστεραίᾳ, id est, *postridie*, cum gignendi etiam casu, quod forte dici non possit μιᾷ ὕστερον ἡμέρᾳ [54]. ἡμέρα.

[Exemplis reg. hisce subjectis adde, si lubet, sequentia, quæ frequenter etiam per ellipsin subintelliguntur: qualia sunt, ἀπόφθεγμα, γωνία, γνώμη, διάστημα, δόμος vel οἶκος, ἐνδύματα vel ἱμάτια, εἷς, ἑορτάσιμοι ἡμέραι, ἡλικία, μοῖρα, ὄντες, ὅρα, Substantiva quædam per ellipsin subaudita.

52 Fit hoc etiam, adjectivo non præcedente. Arrian. de Exped. Alex. lib. i. cap. 18. in fine: Γνοὺς, ὅτι ὁμοῦ τῆς αἰτίας καὶ οὐ ξὺν δίκῃ τινὰς, τοὺς μὲν κατ' ἔχθραν, τοὺς δὲ καθ' ἁρπαγὴν χρημάτων, ἀποκτινεῖ, ξυγχωρηθὲν αὐτῷ, ὁ δῆμος. *Animadvertens, populum, potestate sibi facta, una cum sontibus etiam quosdam immerito, partim odio, partim spe prædæ, interemturum.* In quibus verbis observa obiter, participium ξυγχωρηθὲν impersonaliter usurpari. Vide infra ad Cap. vi. Sect. 1. §. 5.

* In ejusmodi formis loquendi fere duplex est ellipsis. Nam, præter ὁδὸν, etiam præpositio κατὰ est intelligenda. Z.

53 Supplet ellipsin ex veteri poeta Suidas in v. Ἰθεῖα

—Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.
Non leviter enim novit ex Jove lances rectæ justitiæ.

54 Non dubito; nam, quemadmodum dicunt, δευτέρῳ ἔτει τούτων, *Secundo post hæc anno:* τρίτῃ ἡμέρᾳ αὐτοῦ ἥκοντος, *Tertio die, postquam venerat:* ut ostendam ad Sect. ii. Reg. 16. cur eadem plane syntaxi non liceret dicere μιᾷ ἡμέρᾳ ὕστερον τούτων; cum genitivus non ab ὕστερον, sed ab adjectivo numerali regatur. Locus Plutarchi non ita longe est ab initio, cui adde, si vis, Herodotum in Urania, cap. xxvii.

πράγματα vel *ὄντα*, *συγγράμματα*, *τέχνη*, *τιμωρία*, *τρίχες*, *ὕδωρ*, *ὕπνος*, *ὑπόνοια* vel *ὑπόληψις*, *χείρ*, *χρόνος* [55].

Ἀπόφθεγμα. — Τὸ τοῦ Σόλωνος, fcil. *ἀπόφθεγμα*, *Solonis dictum* [56].

Γωνία. — Πρὸς ὀρθήν, fcil. *γωνίαν*, *ad rectum angulum* [57].

Γνώμη. — Τὴν ἐμὴν συνῆκας, fupple *γνώμην*, *meam intellexifti fententiam.*

Διάστημα. — Διὰ τοσούτου, fcil. *διαστήματος*, *tanto intervallo.* Vid. Cap. ix. Sect. 2. Reg. 6.

Δόμος vel οἶκος. — Εἰς ᾅδου, fuppl. *δόμον* vel *οἶκον*, *ad inferos* [58].

Ἐνδύματα vel ἱμάτια. — Οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες, fcil. *ἱμάτια* vel *ἐνδύματα*, *qui mollia veftimenta geftant.* Matth. xi. 8. [59]

Εἷς. — Ὁ Πλάτων ἦν τῶν σοφῶν, fcil. *εἷς* [60]. *Plato erat fapientum unus.*

Ἑορτάσιμοι ἡμέραι. — Ἐν ταῖς Διονύσου, fcil. *ἑορτασίμοις ἡμέραις*, *in Bacchi feftis diebus.* Demofth. orat. de pace. Vid. Cap. ix. Sect. 3. Reg. 6.

Ἡλικία. — Τὴν ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, fcil. *ἡλικίας*, *virtutem a pueritia exerce.* Synef. [61]

55 Quæ addere his operæ pretium vifum eft, fuis quæque locis, ne ordo turbaretur, addidi, nec ea tamen multa, quia de his peculiarem aureum libellum confcripfit L. Bos, qui confulendus.

56 Huc refer id, quod diximus ad Cap. i. Reg. 17.

57 Vid. Euclid. in Optic. Theor. 24. init. Πρὸς ὀρθὰς ἤχθω. *Ducatur ad angulos rectos.* Idem mox ellipfin fupplet: Ὀρθαὶ ἔσονται αἱ πρὸς τοῖς ΛΝ γωνίαι. *Recti erunt ad LN anguli.* Talia apud eundem funt ubique obvia.

58 Nec tantum hoc modo ἐλλειπτικῶς, ἐν cum genitivo conftruitur nominis proprii vel appellativi, fed etiam articuli. Ita Herodot. lib. i. cap. 133. Ὁ στέγαρχος, ΕΝ ΤΟΥ ἂν ἐόντες βουλεύωνται. *Dominus illius domus, in cujus ædibus confultaverint.*

Δρόμον intelligit L. Bos in phrafi, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς. et plenam locutionem probat ex Ariftoph. Vefp. v. 375. Ellipticam invenies apud Ariftidem pro Quatuorviris, p. 430. Καὶ ταῦτα τὸν περὶ τῆς ψυχῆς τρέχων. In quo tamen loco, ut et plerifque aliis accufativi κίνδυνον mihi potior ellipfis videtur: atque ita noftro idiomati hæc Græca locutio optime quadrat; nam ut Græci dicunt τρέχειν κίνδυνον, eodem modo nos, *Gevaar loopen.* Nec dedignantur Galli dicere: *Courir danger.* Supplet ellipfin Dionyfius Hal. in Ifocrate p. 98. in fine; ΤΟΝ περὶ ψυχῆς ΤΡΕΧΟΝΤΙ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ἐν δικασταῖς τὰ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτα οὐκ οἶδα, ὅ τι ἂν δύναιτο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν. *Capitis cauffam in judicio dicenti, five, capite apud judices periclitanti nefcio quomodo venufta ifta et theatrica et juvenilia poffunt aliquid utilitatis adferre.* Et Antiq. Rom. lib. iv. p. 209. lin. 28. ubi Tarquinius dicitur reliquiffe παιδία ΚΙΝΔΥΝΟΝ οὐ τὸν ἐλάχιστον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ΤΡΕΧΟΝΤΑ. *Liberos, non leviter de vita periclitantes.* Cui fimile eft illud Euripidis in Phœniff. v. 730. Πρὶν ΚΙΝΔΥΝΟΝ εἰς ἅπαξ ΜΟΛΕΙΝ. *Priusquam femel in periculum incurras.*

59 At ibi *ἱμάτια* præcedit eodem verfu: atque adeo otiofa præcedentis Nominis eft repetitio. H.

Recte. Interdum autem veram illius nominis ellipfin effe, docent exempla a Bofio in libro de Ellipfibus Gr. collecta. V. c. Artemidorus Oneir. ii. 3. ἐν λευκοῖς ἐκφέρεσθαι dicit. Sic Jo. Evang. xx. 12. reperitur ἐν λευκοῖς καθέζεσθαι. Z.

60 Vel *τίς*. Vide, quæ notabimus ad Sect. ii. Reg. 4. et xi. Reg. 11.

61 Μάχη fubauditur apud Pauf. in Atticis, Πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις. *Ante pugnam Leuctricam.* Μέρος fubauditur in illo Platonis, Τὸ πολὺ τῆς Ῥητορικῆς.

Ἐσύλησε τῆς Κελτικῆς τῆς πρὸς τὰς ἀνατολάς. *Spoliavit Galliæ partem, quæ spectat ad ortum.* μοῖρα.

Οἱ ἐν τῷ τέλει, suppl. ὄντες· τουτέστιν, ἐν τῇ ἀρχῇ. Vid. infra Sect. 11. §. 2.[62] ὄντες.

Lysias pro Erat. Ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς πεύσεται. *Vide sis, cave sis, ne quisquam hæc audiat:* ἔλλειψις Attica: deest enim ὅρα. Vid. Cap. vii. Sect. 10. Reg. 6. ὅρα.

Τὰ τῶν φίλων κοινά. *Amicorum omnia communia:* scil. πράγματα vel ὄντα[63]. ¶. 40. πράγματα vel ὄντα.

Τὰ τοῦ Ἡροδότου, scil. συγγράμματα. *Herodoti scripta.* συγγράμματα.

Γραμματικὴν ἔμαθε, supple τέχνην. τέχνη.

Ἀξίαν ἀποτίνειν, scil. τιμωρίαν. *Dignam pœnam solvere.* τιμωρία.

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι. *Ejusdem mensæ cibis uti,* supple τραπέζης. τράπεζα. τρίχες.

> Τέκνα, πόνοι, πήρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες,
> Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.

Epigr. Græc. lib. i. cap. 13.

Ποτήριον ψυχροῦ, scil. ὕδατος, *poculum frigidæ*, scil. *aquæ*. Matth. x. 42. ὕδωρ.

Lucian. in Dialog. Cyclop. et Neptuni.: Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον. *Ut alte dormivisti, fili.* sub. ὕπνον. ὕπνος.

Μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν φόβους. *Infinitos alios metus nobis ipsis temere fingebamus.* Dionys. Halicarnass. lib. vi. ubi subaudiri videtur ὑπονοίας vel ὑπολήψεως, vel al. simile, quod *suspicionem* significet. Vid. Cap. ix. Sect. 2. Reg. 3. ὑπόνοια vel ὑπόληψις.

> Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δ' ἑτέρᾳ δὲ τὸ πῦρ. χείρ.
> *Una manu aquam, altera ignem ferebat.*

Matth. ix. 15. ἐφ' ὅσον, scil. χρόνον[64]. χρόνος.

Item apud Latinos substantiva sæpe per ellipsin istam subaudiuntur: ut

Præcipua pars Rhetorices. Vide, quæ notabimus ad finem Sect. 5. Similiter apud Arrian. de Exped. Alex. lib. iii. cap. 7. Τῆς σελήνης τὸ πολὺ ἐκλειπὴς ἐγένετο. *Luna maximam partem defecit.* Nomen μέρος additur eodem libro, cap. 24. Ἐπελθὼν δὲ τὸ πολὺ μέρος τῆς χώρας τῶν Μάρδων. *Cum maximam partem Mardorum regionis invasisset.* Idem nomen, præterquam quod in multis adjectivis et quibusdam verbis reticetur, quorum magna turba apud L. Bos, desideratur etiam in pronomine τοῦτο· ut in illo Platonis in Gorg. p. 493. Τῆς δὲ ψυχῆς τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσίν. *Animæ pars hæc, in qua cupiditates sunt.*

62 Eodem modo, οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις. Vid. infra ad Cap. ix. Sect. 3. §. 12.

63 Ut apud Latinos vox *Casus* fere omittitur, ita apud Grammaticos Græcos πτῶσις subaudiri solet. Ita v. g. Scholiastes Aristophanis in Plut. ad v. 93. Ἰστέον, ὅτι ἡ διὰ πρόθεσις οὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ. *Sciendum est, præpositionem* διὰ *non solum cum genitivo construi, quando effectionem significat, sed etiam cum accusativo.*

64 Addit χρόνον Paulus Ep. ad Gal. cap. iv. initio.

Aqua. *Aqua* deeſt in his formulis, *calida* lavari: *frigidam* bibere.

Ars. *Ars* vel *ſcientia* vel *facultas* in *Grammatica*, *Rhetorica*, *Muſica*, ut Græcis *τέχνη ars*, *δύναμις facultas*, vel ſimile.

Arvum. *Arvum* in *Novale*.

Caro. *Caro* in *agnina*, *bubula* etc.

Dies. *Dies* in *prima* et *noviſſima*. Ovid. i. Faſt..

Bruma novi prima eſt, veteriſque noviſſima ſolis.

Sic Græci *τῇ προτεραίᾳ*, *τῇ ὑστεραίᾳ*, ſive *τῇ ἐπιούσῃ*.

Febris. *Febris* in *tertiana*, *quartana*, *quotidiana*.

Feſta. *Feſta* in *Agonalia*, *Saturnalia*, *Terminalia*, et ſimilibus.

Finis. *Finis* in *hactenus*, *quatenus*, nam integre fit, *hac fine tenus*.

Frater. *Frater* in *Germanus*.

Homo. *Homo* in *adoleſcens*, *amicus*, *familiaris*, etc.

Manus. *Manus* in *dextra*, *ſiniſtra*.

Nummus. *Nummus* in *quinarius*, *denarius*.

Ventus. *Ventus* in *favonius*, *ſubſolanus*, *africus*. Sic Græcis *ἐτησίαι*, quaſi dicas *anniverſarii*, puta *ἄνεμοι*, *venti*, *flatus*.

Verba. *Verba* in iſtis, *paucis* te volo, quid opus eſt *multis?* *Homeri illud*, ut Græcis *Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο*, nempe *ἔπος verbum*.

Veſtes. *Veſtes* in *Sericæ*, *Coæ*, *Bombycinæ*.

Vinum. *Vinum* in *muſtum*, *merum*, *Falernum*, *Maſſicum*. Cl. Voſſius plura enumerat, ſed hæc uſitatiora.

ἡμέρα. Ἥμερος *manſuetus*. Ἡμέρα non eſt vocabulum per ſe, ſed ſubauditur, inquit Euſtathius, *φάσις* vel *κατάστασις τοῦ ἀέρος*, *illuminatio mitis*, *aut placida aëris conſtitutio*. Dies *ἡμέροις ζώοις*, *manſuetis animalibus*, h. e. *hominibus*, *nox feris opportunior*[65]. Ab eodem argumento Latini dicunt *mane* et *immanis*. Varro lib. v. ling. Lat. *mane*, quod tum *manat dies ab oriente:* niſi potius, quod *bonum* dicebant antiqui *manum*. Ad cujuſmodi religionem Græci quoque cum *lumen adfertur* ſolent dicere *φῶς ἀγαθόν*.

Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν, quum luceret.

—ἑσπέραν, quum adveſperaſceret *.]

ὁδός. φωνή. λέξις. VI. Satis dici non poteſt, quodnam ſubſtantivum intelligatur in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii Maximi vita: *Τὴν ἧτταν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔφρασεν*, id eſt,

65 Aliam etymi rationem monſtrat Socrates apud Platonem in Cratyl. p. 418. Ubi docet, antiquos non *ἡμέρα*, ſed *ἱμέρα* dixiſſe; et paulo poſt addit, inde dictum eſſe, *Ὅτι ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο. Quod deſiderantibus hominibus e tenebris lux fit exorta.* Derivatur igitur ex ejuſdem ſententia *ἐκ τοῦ ἱμείρειν*. Quia lux eſt deſiderabilis.

* Si quis plura ejuſmodi ellipſeos deſideret exempla, adeat Lamb. Boſii librum de Ellipſibus Gr. qui nuper cura Cl. Schwebelii auctus prodiit. Z.

Acceptam cladem nuncius, uti res erat, aperte ingenueque non retulit. Videtur tamen subintelligi ὁδοῦ, ut tota phrasis sit metaphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διηγήσεως [66].

VII. In dandi casu singulari οὐδετέρᾳ, id est, *neutra*, sub- οὐδετέρᾳ
auditur etiam aliquid, ut χειρὶ [67], μερίδι, aut aliud simile, λῃπτός.
cum verbali λῃπτὸς, *capiendus*: est enim ἄνθρωπος οὐδετέρᾳ λῃπτὸς, *homo tam solers ac providus, ut neutra parte*, aut potius *nulla*, vel (quod melius) *nulla ratione capi possit*. Themistius Or. x. Καίτοιγε προήγορον εἶχον οὐδετέρᾳ λῃπτόν. *Tametsi patronum habebant, qui nullo modo capi posset*, id est, *omni ex parte tutum ac tectum*. Huic aliquatenus opponitur θατέρᾳ λῃπτὸς, id est, *altera ex parte captu facilis*. Eusebius Demonstrat. lib. iv. cap. 9. de dæmone loquens: Δεινὰ δὲ κατὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων ἀπειλήσας θατέρᾳ λῃπτοὺς τοῖς προβολίοις ἀνθρώπους εὕρατο, id est, *At gentibus omnibus gravia minatus cum esset, alia ratione suis ipse venabulis captu faciles homines reperit.* Intelligit autem voluptatis illecebram, de qua ibidem.

VIII. Nomina quædam neutra multitudinis numero Neutra de-
fere ἐλλειπτικῶς usurpantur; ac potissimum cum sequenti- fective po-
bus verbis junguntur, ἑορτάζειν, *festum celebrare*, πανηγυρί- sita.
ζειν, *conventu publico aliquid celebrare*, et θύειν, *sacrificare*. Hujusmodi sunt, τὰ σωτήρια, id est, *ea, quæ pro salute recuperanda*, vel *recuperata fiunt*: τὰ χαριστήρια, *quæ in gratiarum actionem*: τὰ μειλίχια, et τὰ ἱλαστήρια, *quæ valent ad placandum et conciliandum numen*: τὰ διαβατήρια, *ad*, vel *ob felicem transitum*: τὰ ἐπινίκια, *ob victoriam*: τὰ εἰσιτήρια θύειν, *ob felicem, Athenis, ingressum in ordinem senatorium, sacrificium persolvere*: τὰ εὐαγγέλια, *quæ ob felicem nuncium*: τὰ γενέθλια, *quæ in natalis diei memoriam*: τὰ γαμήλια, *quæ ob lætiorem nuptiarum diem*: τὰ κατοικέσια, *ob sedem aliquam primum ac feliciter occupatam*: τὰ ἐτήσια, *anniversaria*: τὰ κουρόσυνα, *quæ in ejus diei memoriam, quo inter juvenes olim Athenienses pueri censebantur.* Quæ postrema quinque conjungit B. Gregorius Nazianz. orationis vi. initio. Dicunt ergo εὐαγγέλια θύειν, id est, *victimam ob lætum nuncium immolare*: τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, *recupera-*

66 Vel ψυχῆς, γνώμης, διανοίας. Vide Cl. L. Bos, Ellipf. in v. ψυχή. Pro defectu genitivi ὁδοῦ facit Terentii locus (si modo Græca ex Latinis illustrare licet) in Heaut. iv. 2, 28. *Imo et RECTA VIA rem narret ordine omnem.* Pro eodem dicitur ἀπὸ τοῦ εὐθέος. Thucyd. lib. iii. cap. 43. Καθέστηκε δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν. *Ita humana se habent, ut bonæ sententiæ, cum directe et aperte dicuntur, nihilo minus sint suspectæ, quam malæ.* Proximum est subaudire θυμοῦ. Confer, quæ dicam ad Cap. ix. Sect. 1. Reg. 16.

67 Eandem ellipsin notat, et eodem exemplo confirmat L. Bos in v. χείρ.

tam, aut conservatam salutem, publica solennique lætitia celebrare, etc. similiter *.

Genit. cum verbo activo.

IX. Genitivus etiam interdum apud Atticos, præcipueque Demosthenem et Xenophontem, cum verbo activo conjungitur accusativi loco [68]. Demosthenes i. Olynth. Λαμβάνειν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ. *Aliquid ex regionis fructibus decerpere.* Xenoph. in Oratione de Agesilao: Τῶν κατὰ κράτος ἀναλώτων τειχέων τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο, pro τὰ τῶν τειχέων ἀνάλωτα· quod affine est Gallico idiotismo, *il prenoit des villes par sa courtoisie:* nam particula *des* genitivi nota est. Idem: Καὶ καταδύειν οὐκ εἴα στρογγύλων πλοίων. *Il ne permettoit pas, qu'on enfonçast des navires rondes.* Idem, Ἐς δὲ τῶν μειζόνων ἐμβαίνειν, ait, pro εἰς τὰ μείζονα. *Monter en des grands vaisseaux.* Idem lib. iii. hist. Οἱ δὲ ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων, id est, *Illi autem miserunt ex iis, qui sub triginta viris equites fuerant.* Demosth. ii. Olynth. Μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προϊεμένους. *Non tantum urbes et loca illa palam negligere ac perdere* [69].

* Nomina, quæ fere in ante commemoratis et similibus exemplis intelliguntur, hæc sunt: ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ, ut Ἐπινίκια, Ἴσθμια· ΑΘΛΑ, ut νικητήρια· ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ, ut ἱλαστήρια· ΔΩΡΑ, ut γαμήλια, γενέθλια etc. ΘΥΜΑΤΑ, ut χαριστήρια, ἐπινίκια, ἱλαστήρια etc. In universum enim certo satis definiri non potest, quod nomen sit intelligendum, sed in singulis locis ex serie orationis debet colligi, sit ne sermo de *certamine*, an de *sacrificio*, an *dono* seu *munere*, an *præmio*, et quæ his sunt similia. Z.

68 Cum scilicet non tota res, sed ejusdem pars intelligitur, ut ex subjectis exemplis patet. Subauditur vel Nomen τὶς, vel Præpositio ἐκ vel ἀπὸ, pro re nata: quam ellipsin suppletam videas in Act. Apost. cap. ii. comm. 17. Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου. *Effundam de Spiritu meo.* v. Joel. ii. 28. H.

Græci genitivum jungunt verbo non modo tum, cum non nisi pars rei est intelligenda, uti recte Hoogevenus statuit, verum etiam omnino ob vim præpositionis alicujus, quæ vel plane est prætermissa, vel certe partem verbi efficit compositi. Sic v. c. genitivus pendet a præpositione ἐκ in verbis ἀκούειν τι τινὸς, *ex aliquo aliquid audire:* ἔχεσθαί τινος, *adhærere alicui, conjunctum esse cum aliquo, pendere ex aliquo:* a præpositione ἀπὸ in verbis παύεσθαι τῆς ὀργῆς, h. e. *se avocare ab ira:* κωλύειν τινά τινος, *coercere a re:* ἁμαρτάνειν τινὸς, *a re aberrare:* ἀπολαύειν τινὸς, *a re fructum percipere:* ἄρχεσθαί τινος, *initium facere a re:* ἀμύνειν τινὸς τὸ κακὸν, *propulsare ab aliquo malum:* a præp. ἐπὶ s. κατὰ in verbis ἄρχειν, βασιλεύειν, δεσπόζειν, κυριεύειν, στρατηγεῖν, ἡγεῖσθαι τινός. Tum idem casus proficiscitur a præpositione, ex qua verbum ipsum est compositum: v. c. ἀποπηδᾷν τοῦ ἅρματος, h. e. πηδᾷν ἀπὸ τοῦ ἅρματος· ἐπιβαίνειν ἵππου, h. e. βαίνειν ἐφ' ἵππου· ἐκβαίνειν τῆς φύσεως, h. e. βαίνειν ἐκ τῆς φύσεως, *a naturæ recedere:* περιγίγνεσθαί τινος, h. e. γίγνεσθαι περί τινος, *præ aliquo esse, aliquo esse excellentiorem, meliorem, fortiorem:* καταφρονεῖν τινος, h. e. φρονεῖν κατά τινος, *contra aliquem sentire*, seu *contemnere.* Eadem quoque est ratio verborum καταδικάζειν, καταμαρτυρεῖν, καταψεύδεσθαι, καταγινώσκειν, καταψηφίζεσθαι, ἐφιέσθαι, ἀποπλανᾷν, ἀποπλάζεσθαί τινος etc. Z.

69 Quæ de Substantivis in genere, deque ejus Casibus observanda putavi, quibusque in superioribus locus satis commodus dari non potuit, ad hujus capitis calcem adjicere visum

[Sæpenumero nominibus verbalibus, quæ vocantur, eosdem casus jungere solent Græci, quos regunt verba ipsa, Usus nominum verbalium.

est. Ac primo quidem nota de Nomine Substantivo, quando conjungitur cum Nomine Possessivo a Proprio derivato, Possessivum illud per Nomen Proprium, Substantivum autem in Adjectivum cognatum verti debere, Poetice. Est præcipuus hujus idiomatis usus, ubi de persona eximiæ dignitatis sermo est. Ex Substantivis illis præcipua sunt *βίη*, *μένος*, *ἲς*, *σθένος*, *φόβος*. e. g. Hom. in Bœot. v. 173.

Τῶν, υἱωνοί τε ΒΙΗΣ ʽΗΡΑΚΛΗΕΙ-
ΗΣ.

Filii et nepotes roboris Herculei. Pro ʽΗρακλῆος βιαίου, *Herculis robusti.* Eodem modo v. 165.

ʽΟν τέκεν ʼΑστυόχεια ΒΙΗι ʽΗΡΑΚΛΗ-
ΕΙΗι

Quem peperit Astyochia robori Herculeo, pro, *Herculi robusto.* Imitatus est Horat. lib. i. od. 3, 36.

Perrupit Acheronta HERCULEUS
LABOR.

Pro Adjectivo illo, quod mutua permutatione pro Substantivo Nominis Proprii ponebatur, non raro ipsum Nomen in generandi Casu ponitur, et cum Substantivo regente significat ipsum illum, qui per secundum Casum exprimitur. ¶. 41. Ita modo citatus Homerus in Iliad. lib. Γ. 105. ait:

ʼΑξετε δὲ ΠΡΙΑΜΟΙΟ ΒΙΗΝ,

Adducite vero Priamum. Ubi *Priami vis* pro *ipso Priamo.* Eadem significatione vox *μένος* usurpatur eidem Od. lib. Θ. init.

ʼΩρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν ΜΕΝΟΣ
ΑΛΚΙΝΟΟΙΟ.

Surrexit e lecto præstantissimus Alcinous. Et cognata vox *ἲς* lib. Π. in fine:

ʽΩς φάτο· μείδησεν δ' ἱερὴ ΙΣ ΤΗΛΕ-
ΜΑΧΟΙΟ.

Sic dixit, et risit præstantissimus Telemachus. Simili ratione nomen *σθένος* construit Q. Calab. lib. viii. v. 171.

ʼΑλλ' οὐδ' ὣς τάρβησε θρασὺ ΣΘΕ-
ΝΟΣ ΕΥΡΥΠΥΛΟΙΟ.

Sed ne sic quidem conterritus est audax Eurypylus. [Plura ejusmodi loca, quæ commode possunt referri ad Pleonasmi figuram, reperies apud Cel. Fischerum in Animadverss. super Weller. p. 295. seq. Z.] Vel Genitivus ille est Nominis Appellativi, ut in illo Hesiodi, in Scut. Herc. v. 144.

ʼΕν μέσσῳ δὲ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ ἔην ΦΟ-
ΒΟΣ.

In medio vero draconis erat terror, i. e. *draco terribilis.* Nec destituuntur hac elegantia Latini. Ita Maro Æn. lib. xii. 199.

—Terram, mare, sidera juro,
Latonæque genus duplex, Janumque
bifrontem,
VIMque DEUM infernam.—

Hinc sunt, qui hæc verba apud Virg. Æn. iv. 132.

Massylique ruunt equites, et odora
CANUM VIS,

ita interpretentur, ut, *canum vis*, idem sit, quod *ipsi canes:* quamvis Servius explicat, *multitudo.* Certe *multitudo* sive *copia* intelligitur in rebus inanimis certius, ut in illo Horatii lib. iv. od. 11.

— Est in horto,
Phylli, nectendis apium coronis,
Est HEDERÆ VIS.

Huc refero illud Sallustii, B. C. cap. xlix. *Quia in tali tempore tanta VIS HOMINIS magis leniunda quam exagitanda videbatur.* Invenitur et per appositionem apud Horat. Epod. od. vi.

Nam qualis aut Molossus aut fulvus
Lacon,
AMICA VIS pastoribus etc.

Clarius exemplum habet Phædrus, lib. i. fab. 13.

Tum demum ingemuit CORVI dece-
ptus STUPOR.

Pro, *corvus stupidus.* Est et ubi Græci per Appositionem efferunt, ut: ΛΑΙΣ, ʽΗ *μέγα* ΚΛΕΟΣ, *Lais, fama magna*, Strattis apud Athen. lib. xiii. p. 589. pro *famosissima.*

Huc refer et Substantiva pro Adjectivis posita. ¶. 42. Sic, *ὦ φιλότης*, pro, *ὦ φίλε*, apud Platonem in Phædr. p. 228. et Aristid. pro iv. viris, p. 434. Εἶεν, *ὦ φιλότης. Esto, amice.* Similiter Herodot. Clio, p. 32. Πᾶς ἐστιν ἄνθρωπος συμφορή. *Omnis homo est calamitas:* pro, *calamitosus.* Nec absimile est Latinum illud, *scelus*, pro *scelesto.* Estque hæc locutio inter Latinos, si cui alii, Phædro utique familiarissima. Sic lib. i. fab. 3.

a quibus illa nomina sunt ducta. V. c. Ælian. V. H. ii. 41. extr. Κλεινὼ εἰς ἅμιλλαν ἰοῦσα οὐ γυναιξὶ μόναις, ἀλλὰ καὶ

Nec hanc repulsam tua sentiret CALAMITAS.

Et fab. 4.

Decepta AVIDITAS demisit cibum.

Fab. 5.

Sic totam prædam sola IMPROBITAS abstulit.

Pro *improbo leone*. Et passim apud eundem. Nec tamen ubique hunc idiotismum assequuntur Latini; perperam enim verba hæc Græca, Ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, verteres: *Necessitas duorum alterum*, pro, *Alterutrum necesse est*. [Si quis plura hujus generis exempla ex Græcis auctoribus desideret: is adeat Cel. Fischer. Observatt. ad Weller. p. 297. Z.]

Deinde, Nomina Propria urbium, aliorumque locorum, si sunt composita ex duobus declinabilibus, Græci disjungere sæpissime solent. Sic pro Μεγαλόπολις, dixere Μεγάλη πόλις. Ἡλίου πόλις, *Heliopolis*. Κοίλη Συρία, *Cœlesyria*. Κυνὸς κεφαλαὶ, *Cynocephalæ*. Imo disjuncta illa Nomina aliquando transpositionem patiuntur, et vocula interponitur. Sic Συρία ἡ Κοίλη, apud Arrian. Exp. Alex. lib. ii. cap. 13. Similiter Zosim. lib. i. cap. 4. Ἐπὶ τὴν μέσην διέβη τῶν ποταμῶν, pro, ἐπὶ τὴν Μεσοποταμίαν: *Transiit Mesopotamiam*. At non item hoc fit in Gentilibus inde derivatis, ut, Ἀρεοπαγίτης, Μεγαλοπολίτης. Sic lib. ii. Machab. cap. ix. comm. 30. legimus Σκυθοπολῖται, cum comm. 29. mentio esset facta τῆς Σκυθῶν πόλεως.

De Casibus, præter Enallagen initio hujus capitis observatam, sequentia notentur. Et *primo* quidem Nominativus absolute ponitur, ubi tamen sequens vocabulum alium casum exigit, quem tunc pronominum, aut nominum aliquod, relatum ad præcedens Substantivum, adsumit. Exempla rara, nec ubivis obvia. Vide apud Philostr. de vita Apollonii Tyanensis, lib. iv. cap. 28. ubi agit de Milonis statua: Ῥόαν δὲ, inquit, ξυνέχει τῇ ἀριστερᾷ, Ἡ δὲ ΔΕΞΙΑ, ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ΕΚΕΙΝΗΣ οἱ δάκτυλοι. *Malum Punicum sinistra tenet: dextræ vero digiti sunt recti*. Pro τῆς δεξιᾶς δὲ οἱ δάκτυλοι. In quotidianis sermonibus non raro sic loquuntur nostrates: *Waar zyn regterhand, daer van waren de vingers regt*. Adde Apocalypſ. Joann. cap. ii. 26. Καὶ Ὁ ΝΙΚΩΝ, καὶ Ὁ ΤΗΡΩΝ ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω ΑΥΤΩι ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν. *Qui vincit et servat usque ad finem opera mea, dabo ei potestatem in gentes*. Pro τῷ νικῶντι καὶ τῷ τηροῦντι, absente αὐτῷ, vel etiam præsente, ut loquitur Idem ibid. comm. 7. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν etc. Adde Daniel, cap. i. 17. Confer etiam geminum locum Exod. xxxii. init. Act. Apostol. cap. vii. 40. et Apocal. iii. 21. auctorem libri Tobiæ cap. vi. comm. 7, 8. Judith. cap. xi. 9. Jes. Sirach. cap. x. comm. 22. xx. 30. xl. 29. et xli. 14. ΣΟΦΙΑ δὲ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ καὶ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΑΦΑΝΗΣ, τίς ὠφέλεια ΕΝ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ; Pro, Τίς ὠφέλεια ἐν ἀμφοτέροις, τῇ τε σοφίᾳ κεκρυμμένῃ καὶ θησαυρῷ ἀφανεῖ; *Quæ utilitas est in utroque, nempe sapientia occulta et thesauro latente?* Qui autem vere Atticum leporem et priscam Græcorum elegantiam amant, ita non locuti sunt: ut nec inter Græcorum elegantias recensere velim nominativum ita absolute positum, ut sensus omnino pendeat. Fit hoc a recentioribus in temporum designatione. Ita in Evang. Lucæ cap. ix. comm. 28. Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὡσεὶ ἩΜΕΡΑΙ ὀκτὼ, καὶ etc. *Factum est post hanc orationem habitam, exactis fere octo diebus, ut* etc. H. Ejusmodi constructionis ἀνακόλουθα, ubi nominativus absolutus pro dativo, sequente verbo δοκεῖν, ponitur, occurrunt multa apud Xenophontem: v. c. Cyrop. vi. 1, 31. ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ δὲ κατάσκοπόν τινα πέμψαι—ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσπας. Cf. Cyrop. i. 4, 20: iv. 2, 3: vii. 5, 37. Exped. vii. 6, 37. Cf. Kypkius ad Act. Apost. xx. 3. Z. ¶. 43.

Secundo, Genitivo casu Nomen Appellativum ad præcedens (non Substantivum, sed) Adjectivum per Appositionem refertur. Ita Arrian. Exped. Alex. lib. ii. cap. 15. Εὐθυκλέα, Λακεδαιμόνιον ὄντα, ΠΟΛΕΩΣ περιφανοῦς. *Euthyclem natum Lacedæmone, urbe celebri*. Ubi πόλεως in secundo Casu refertur ad Λακεδαιμόνιον. Huc refer, cum pronomen vel adjectivum,

τοῖς ἀνθρώποις. Dativi hic pendent a nomine ἅμιλλα propterea, quod ἁμιλλᾶσθαι cum dativo copulari solet. Sic Plat.

præcedens substantivum respicit, quod non additur, sed per cognatum substantivum vel verbum vel adverbium intelligitur. ¶. 44. Ut apud Ælian. V. H. lib. xiv. cap. 15. *Καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς* ΔΙΑΛΕΓΕΣΘΑΙ· *εἰ γοῦν τις* ΑΥΤΟΥΣ *στρέψει, ὀρθότατα ἔχειν. Οὐκ ἐβούλετο δὲ ἄρα ἀπεχθάνεσθαι τούτοις, πρὸς οὓς* ΔΙΕΛΕΓΕΤΟ, *καὶ διὰ τοῦτο αἰνιγματώδεις* ΑΥΤΟΥΣ *παρείχετο καὶ πλαγίους. Et Socratem non perspicue disseruisse; ac si quis ejus dicta inverteret, fuisse plana. Nolebat itaque his odiosus esse, inter quos disserebat, et ob eam caussam obscuras et obliquas dissertationes proponebat.* Ubi *αὐτοὺς* referendum ad nomen *διαλόγους*, quod non exprimitur, sed in verbo *διαλέγεσθαι* latet. *Λόγους* quidem in initio capitis invenitur, verum ad id nomen recurrere, interjecta longior de Pausone vetat narratio. Vid. Periz. ad hunc locum, qui similem addit ex Anton. Liberal. cap. xxxvii. *Καὶ ἔτι νῦν Ἑλληνικὴ μὲν ἐπὰν καθορμίσηται* ΝΑΥΣ, *φοιτῶσι πρὸς* ΑΥΤΟΥΣ *αἱ ὄρνιθες. Atque etiamnum, quum Græca navis appellit, illæ aves ad eos advolant.* Αὐτοὺς dicit, cum *ναῦς* præcedat, intelligens *ναύτας*. Sic loquitur Joannes in Evang. cap. viii. comm. 44. de diabolo: ΨΕΥΣΤΗΣ *ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ* ΑΥΤΟΥ. Ubi *τὸ αὐτοῦ* non debet referri ad *τὸ ψεύστης*, sed ad cognatum *ψεῦδος*, ita ut dicatur *pater mendacii*. Vide, sis, Lucian. in Nigrin. principio: *Ἡ μὲν παροιμία φησί· Γλαῦκα εἰς* ΑΘΗΝΑΣ. *ὡς γελοῖον ὄν, εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ'* ΑΥΤΟΙΣ *εἰσιν.* Παρ' *αὐτοῖς*, sc. *Ἀθηναίοις*, cum præcedat *Ἀθήνας*. *Noctua Athenas, proverbium est: quippe ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quia multæ sunt apud illos.* Consule omnino ibid. *τὸν πάνυ* Tib. Hemsterh. Adde Evang. Matth. cap. iv. comm. 23. *Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν* ΓΑΛΙΛΑΙΑΝ *ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς* ΑΥΤΩΝ. *Et obiit Jesus totam Galilæam, docens in Synagogis eorum.* Ubi *αὐτῶν* non bene refertur ad *Γαλιλαίαν*, sed ad cognatum gentile *Γαλιλαίους*. Hanc loquendi formam non nescivit Cornelius Nepos, cum ait in v. Timoth. cap. 2. *Idem classi præfectus, circumvehens Peloponnesum,* LACONICAM *populatus, classem* EORUM *fugavit.*

Similiter adjectivum respicit substantivum, quod præcedenti verbo implicite inest apud Hom. Iliad. Ψ. 561.

—*Ἐγὼν, αὐτὸς* ΔΙΚΑΣΩ, *καὶ μ' οὔτινά φημι*
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ΙΘΕΙΑ *γὰρ ἔσται.*

Ubi *ἰθεῖα* femininum non bene respondet verbo *δικάσω*, sed ad cognatum substantivum *δίκη* referri debet. *Ipse ego*, inquit, *judicabo, neque quemquam Danaorum puto me reprehensurum esse; meum enim judicium erit justum.* Ubi Eustathius p. ed. Rom. 1316. *Τὸ δὲ* ΙΘΕΙΑ, *ἐλλειπῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται· εἴληπται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ* ΔΙΚΗ *ὄνομα ἐκ τοῦ δικάσασθαι ῥήματος· εἰς δὲ σαφήνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσιόδου τὸ, Ἰθεῖαν ἔνειμαν, ἤτοι τὴν εὐθυτάτην δίκην. Ἔστι δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σχῆμα τοιοῦτον, ἔνθα ἑπταχῆ διαμοιρᾶται ὁ Εὔμαιος.* i. e. *Illud ἰθεῖα elliptice dictum est: assumtum est enim communi sensu nomen δίκη ex verbo δικάσασθαι. Ad hujusmodi locutionis explicationem conducit et hoc Hesiodi, ἰθεῖαν ἔνειμαν, sive τὴν εὐθυτάτην δίκην. Est et in Odyssea talis loquendi ratio.* Locum, quem respicit, invenire est in Odyss. lib. Ξ. 434.

Καὶ τὰ μὲν ἙΠΤΑΧΑ *πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·*
ΤΗΝ *μὲν ἴαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱῖ*
Θῆκεν ἐπευξάμενος, ΤΑΣ *δ'* ΑΛΛΑΣ *νεῖμεν ἑκάστῳ.*

Et omnia quidem in septem partes dividens partitus est: unam Nymphis et Mercurio Maiæ filio apposuit precatus, alias singulis distribuit. Ubi *τὸ, τὴν μὲν* et *τὰς δ' ἄλλας* respondent *τῇ μοίρᾳ* implicite intellecto in adverbio *ἕπταχα*; est enim *ἕπταχα* idem, quod *εἰς ἑπτὰ μοίρας*.

Huc refero, cum adjectivum respondet substantivo, non quod præcedit, sed præcedenti composito inest. Ut cum Achilles ait apud Hom. Iliad. lib. I. 383. de Thebis loquens Ægyptiis:

Αἵ θ' ἙΚΑΤΟΜΠΥΛΟΙ *εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν'* ἙΚΑΣΤΗΝ

Apol. xvii. ait, ἡ ἐμὴ τῷ Θεῷ ὑπηρεσία, quia verbum ὑπηρετεῖν, unde nomen ὑπηρεσία formatum est, dativum postulat. Cf.

Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Quæ cum centum portas habeant, per singulas ducenti viri egrediuntur cum equis et curribus. Ubi ἑκάστην referri debet ad nomen πύλη, quod in composito ἑκατόμπυλοι delitescit.

Tertio, observetur Dativi Casus usus hic quadruplex. *Primus* est, quo pro Genitivo ponitur, ut: Τῷ Ἀνδραίμονι ὁ τάφος. Pro, τοῦ Ἀνδραίμονος, *Andræmonis sepulcrum*; apud Pauf. Ach. p. 401. Sed et hoc cum Græcis commune habent Latini. Ita enim Virg. Æn. vi. 596. de Tityo,

— Per tota novem CUI jugera corpus
Porrigitur.—

Pro, *cujus corpus*. Similiter Ovid. Met. lib. xv. 46.

OMNIBUS e nigro color est mutatus in album.

Pro, *omnium*.

Secundus est, quando Latine redditur per Præpositionem *Propter*, *Ob*. Ita Demosth. ep. iii. p. 115. Μνησίβουλον δὲ τῇ τοῦ βίου σωφροσύνῃ σώσαντες. *Qui Mnesibulum ob ejus vitæ frugalitatem servavistis.* ¶. 45.

Tertio, Dativus, seu mavis, Ablativus κατ' ἔλλειψιν præpositionum adverbialiter usurpatur. Hujusmodi sunt: δημοσίᾳ, *publice*. ἰδίᾳ, *privatim*. σχολῇ, pro, μόγις, *ægre*, *vix*, apud Ælian. V. H. lib. ix. cap. 24. [Ad quem locum laudat Perizonius locum Suidæ, qui interpretatur, οὐδ' ὅλως, οὐδαμῶς, βραδέως. Cf. Xenophont. Mem. iii. 14, 3. Z.] σιγῇ, *silentio*, i. e. *attente*. Plat. Phædr. p. 238. lin. 29. Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε. *Attente igitur me audi.* Sic, δρόμῳ, pro, δρομάδην, apud Arrian. Exped. Alex. lib. i. Ἐπῆγεν Ἀλέξανδρος τούς τε Ἀγριᾶνας καὶ τοὺς τοξότας δρόμῳ ὡς ἐπὶ τὸν ποταμόν. *Induxit Alexander Agrianas et sagittarios cursim in flumen.* Χρόνῳ δὲ, *postea vero*, *interjecto deinde tempore*. Lucian. in Tox. p. 621. ¶. 46. Ἡσυχῇ, *quiete*, *paululum*, Herodian. i. cap. 4. Ὑπερβολῇ, *excellenter*, *egregie*, *supra modum*. Conjungitur cum Adjectivo apud Plut. Apophthegm. p. 183. fin. Ἱερείαν ἰδὼν ὑπερβολῇ καλὴν φανεῖσαν. *Sacerdotem videns forma egregie bona.* His adde Adjectivum τοῖς ὅλοις, *omnino*, (vernacule, *met allen*) Demosthen. pro Cor. p. 318. lin. 40. Τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν. *Omnino enim nihil moderatum mihi facere videmini.* Pro eodem etiam dicebant ἅπασι. Vid. infra ad Sect. x. Reg. 4. Nec abludit illud Maronis, Æn. iv. 337.

— Nec ego hanc abscondere FURTO
Speravi, ne finge, fugam.—

Ubi, *furto*, pro, *furtim*. His similes sunt Latinorum Ablativi Adverbialiter positi, *recta*, *forte*, *sponte*, *hodie*, *pridie*, *postridie*, *hac*, *illac*. Esse enim hos ablativos substantivorum, evincunt adjectiva, quando adduntur. Sic *sponte sua* frequens est. *Forte sua* dicit Virg. Æn. lib. i. 381.

Nos Troja antiqua (si vestras forte per aures
Trojæ nomen iit) diversa per æquora vectos
FORTE SUA Libycis tempestas appulit oris.

Quartus usus Dativorum rarior est, quando post Substantiva sequuntur, subaudito Adjectivo ad rem apposito. Talis inprimis Thucydidi placuit, apud quem legere est: ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι. *Oppugnatio muro*, pro *muri*. Supple γενομένη. Quod Clariss. Dukerus pluribus illustrat ad Thucyd. lib. v. cap. 46. Quomodo et Latinos locutos fuisse, probat Perizonius ad Sanct. Min. lib. iv. cap. 4. p. m. 617. Vid. Sallust. B. C. cap. xxxii. *Neque insidiæ consuli procedebant*, h. e. *quæ consuli erant structæ*. Audacius illud Horatii, construentis personam agentem cum Ablativo,

— Evulsisque truncis
Enceladus jaculator audax.

Nisi mavis intelligere ablativum absolutum.

Quarto, de Accusativo præter id, quod notavimus ad Cap. i. Reg. 11. observa sequentia. Accusativo Nominis substantivi, præfixo Articulo, Græci utuntur eleganter post Adjectivum, quod quantitatem vel qualitatem significat, ubi Latini fere duo adhibent Adjectiva, media Conjunctione *Et*. Æschin. contra Ctesiph. p. 285. lin. 22. ubi Demosthenes vocatur τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κόλαξ.

2 Cor. ix. 12. διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ. Latina hujus generis exempla reperies apud Heufingerum ad Vechneri Hellenol. p. 264. Vid. Cl. Fifcher. ad Weller. p. 304. Z.] ¶. 47.

SECTIO II.

De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.

REGULA I.

ADJECTIVUM neutrum fumitur eleganter pro fubftan- Adject. pro
tivo feminino, ut τὸ σοφὸν καὶ τὸ Ἀττικὸν τῆς Ἑλλάδος γλώτ- fubftant.

Tantas magnitudinem adulator, i. e. *Tantus et ingens adulator*, vel, ut interpres, *Tam infignis adulator*. Eodem modo Ifocrat. Paneg. p. 133. Τοσαύτας τὸ πλῆθος τριήρεις, καὶ τηλικαύτας τὸ μέγεθος δυνάμεις. *Tantas multitudinem triremes, et tantas magnitudinem vires.* i. e. *Tantam triremium multitudinem, et tam ingentes exercitus.* Subaudiri debet Præpofitio κατά. Talia funt apud optimos fcriptores frequentia. Eft tamen ubi pro Accufativo Dativus invenitur, etiam non Articulo veftitus, ut apud Pauf. in Arcad. Μέγιστοι μεγέθει. *Ingenti magnitudine.* Rarior avis eft Accufativus Nominis Subftantivi ita abfolute pofitus, ut fenfus omnino pendere videatur, et non indoctos viros torferit. Thucyd. lib. ii. cap. 62. ΤΟΝ δὲ ΠΟΝΟΝ ΤΟΝ κατὰ τὸν πόλεμον, μὴ γένηταί τε πολὺς, καὶ οὐδὲν μᾶλλον περιγενώμεθα, ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἄλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον. Quæ ita reddit interpres: *Quod autem attinet ad belli laborem [et ad veftram opinionem,] qua adducti veremini, ne fit diuturnus, nec tamen ideo magis victoriam obtineamus, vobis et illa fufficiant, in quibus jam fæpe alias demonftravi, ipfum non recte fufpectum effe.* Adde locum ex Act. Apoft. cap. x. 36. Τὸν λόγον, ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, q. d. Οὗτός ἐστιν ὁ λόγος. Vid. Kuhnium ad Ælian. V. H. lib. ii. cap. 13. Confer Evang. Luc. cap. xxi. comm. 6. ΤΑΥΤΑ, ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι, ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθου. *Quod attinet ad ea, quæ fpectatis, veniet tempus, quo lapis fuper lapide non relinquetur.* Addatur lib. Ecclefiaftic. cap. xl. comm. 2. ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥΣ αὐτῶν καὶ ΦΟΒΟΝ καρδίας, ἐπίνοια προσδοκίας, ἡμέρα τελευτῆς. *Quod attinet ad cogitationes eorum et metum cordis, verfatur meditatio circa diem fatalem.* [Adde Ariftoph. Nub. 1113. Τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι. Xen. Exped. v. 5, 19. Κοτυωρίτας δὲ, οὓς ὑμετέρους φατὲ εἶναι, εἴ τι αὐτῶν εἰλήφαμεν, αὐτοὶ αἴτιοι εἰσίν. Cyrop. ii. 1, 5. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 642. Interprr. ad 1 Cor. x. 16. Lamb. Bof. Ellipf. Gr. p. 521. et Kufter. ad Ariftoph. Plut. 55. Z.] Denique Accufandi Cafus etiam Adverbialiter ufurpatur, cum durationem temporis notat. Ita Arrian. Exped. Al. lib. i. p. 31. ΧΡΟΝΟΝ μὲν δὴ ἀμφότερα τὰ στρατεύματα ἐπ' ἄκρου τοῦ ποταμοῦ ἐφεστῶτες—ἡσυχίαν εἶχον. *Aliquamdiu porro uterque exercitus in fumma fluminis ripa fubfiftens quiete fe tenuit.* Ubi commode fubaudias ποιήσαντα, nam ποιεῖσθαι χρόνον, dixere pro *morari*. Ita Archimedes de fpiralibus Dofitheo fcribens in principio: Μὴ θαυμάσῃς δὲ, εἰ πλείονα ΧΡΟΝΟΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ ἐκδίδομεν τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν. *Ne mireris, nos in horum edendis demonftrationibus aliquod tempus triviffe*, five *aliquamdiu fuiffe moratos*. Ubi fuppletur ellipfis.

τῆς, id est, *dignitas et elegantia linguæ Græcæ.* Sic, τὸ δεινὸν τῆς φράσεως, *vis dictionis* [70].

Adject. et substant. diversi generis.

II. Aliquando adjectivum diversi generis est a substantivo, cum significationis potius, quam vocis, ratio haberi debet: ut χόριον καλλίστη, pro κάλλιστον, *puella pulcherrima.* Ita Synesius μειράκια εὐτυχεῖς, dixit pro εὐτυχῆ, id est, *beatos*

70 Hinc, quia hic idiotismus Græcis longe familiarior est quam Latinis, non raro ad periphrasin in versione confugiendum esse, satis ostendit elegans Thucydidis locus, lib. i. cap. 22. ubi de scriptis suis hæc dicit: Ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν, ἀτερπέστερον φανεῖται. *Forsan, quod nulla in illis extant fabularum vestigia, auditu minus jucunda videbuntur.* Aliquando (sed hoc rarius) pro Adjectivo Neutro, Masculinum invenies: Epict. Enchir. Τίνα οὖν χώραν ἕξω ἐν τῇ πόλει; ἣν ἂν δύνῃ, φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. pro τὴν πίστιν καὶ αἰδῶ. Ita vertitur: *Quem ergo locum habebo in urbe? Quem poteris, integritate et verecundia conservata.* Nisi mavis subaudire θυμόν. Donatus certe *animum, ingenium, morem* vel *institutum* intelligit in illo Ter. Eun. v. 8, 36.

Non cognosco vestrum tam superbum.—

Ut et in illo ejusdem: *Antiquum obtines.* In verbis tamen Epicteti commodius subauditur Pronomen σεαυτόν. Ita enim ille eodem modo in præcedentibus; δύναμαι κτήσασθαι τηρῶν ΕΜΑΥΤΟΝ αἰδήμονα, καὶ πιστὸν καὶ μεγαλόφρονα. Ut et in verbis Plut. in Cæsare p. 734. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα, τῶν ἐμφυλίων αὐτῷ πολέμων πέρας ἐσχηκότων, ΑΝΕΓΚΛΗΤΟΝ παρεῖχεν. *In cæteris, compositis bellis civilibus, inculpabilem se præstitit:* pronomen ἑαυτὸν intelligitur. At eo modo frequenter ὁ νεκρὸς substantive ponitur pro *cadavere.* Paus. in Achaicis, p. m. 399. in fine: Ἐφέσιοι δὲ ἀνελόμενοι τοῦ Ἀνδρόκλου τὸν νεκρὸν ἔθαψαν. *Ephesii autem sublatum Androcli cadaver sepelivere.* Et ibid. p. 397. Τισαμενοῦ δὲ τὸν νεκρὸν Ἀχαιοὶ ἐν Ἑλίκῃ θαψάντων. *Tisameni autem cadaver cum Achæi Helicæ sepeliverant.* Similiter nomen ὁ νέκυς construi, evincit locus Appian. Alex. lib. i. B. C. pag. mihi 693. Καὶ ἐφέρετο ὁ νέκυς ὁ τοῦ Σύλλα διὰ τῆς Ἰταλίας. *Et ferebatur Syllæ cadaver per Italiam.* Sed Adjectivum neutrum plurale, articulo præfixo, a nomine proprio derivatum, significat id, quod ei rei, unde deducitur, præcipue accidit. Obscura verba exemplum illustrabit: τὰ Τρωϊκὰ, *Res Trojanæ,* i. e. *bellum Trojanum.* Talia in auctoribus cum occurrunt adjectiva, legentem in memoriam revocare oportet, si quid illustre ei rei acciderit: e. g. Πολλῷ ὕστερος τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος: ad verbum; *Multo posterior Troicis natus.* Rectius: *multo post bellum Trojanum natus.* (Nam, in mentione rerum Troicarum, quid decennali bello magis nobilitatum?) apud Thucyd. lib. i. cap. 3. Sic apud Isocratem in Panegyrico, Τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκὰ γεγενημένους. *Qui Trojani belli tempore vixerunt.* ¶. 48.

Cum autem pro plurali singularis occurrit numerus, in quibusdam subauditur substantivum πλῆθος: qualia sunt, Τὸ Ἑλληνικὸν, *Græci.* Τὸ Ἰλλυρικὸν, *Illyrici.* quod et fit in appellativis: ut τὸ βάρβαρον, *barbari.* τὸ ὑπήκοον, *subditi.* τὸ στρατιωτικὸν, *milites.* τὸ πεζικὸν, *pedites.* de quibus consule Cl. Bosii Ellips. Gr. in voce Πλῆθος. Sic apud Romanos hos tres ordines, *senatorium* scilicet, *equestrem* et *plebeium* Dio vocat, ΤΟ τε βουλευτικὸν, καὶ ΤΟ ἱππικὸν, καὶ τὸν ὅμιλον. Sic τὸ κοινὸν, *vulgus.* quod imitatur Ovid. Met. lib. xii. v. 7.

— Conjuratæque sequuntur
Mille rates, gentisque simul COMMUNE Pelasgæ.

Ad quem locum, similem citat ex Cicerone iv. Verrin. Farnabius: *Statua a COMMUNI Siciliæ data.* Nonnunquam commodius ἔθνος intelligitur. Ita Τὸ Ἑλληνικὸν, cum generaliter *Græca gens* significatur. Integre habet Thucydides lib. i. cap. 24. Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. *Taulantii barbari, Illyricum genus.* Nomen γένος addit Max. Tyr. Dissert. viii. p. m. 45. Τὸ Δωρικὸν ἐν Λιβύῃ γένος. *Dores, qui in Libya sunt.*

adolescentes. ¶. 49. Quanquam interdum tota significationis ratio negligitur[71]; ut apud Xenoph. τούτω τω ἡμέρα, pro *ταύτα τὰ ἡμέρα, bi duo dies* *. At hoc parce tirones imitentur.

[Huic regulæ unum tantum exemplum subjungam, idque a sacris literis petitum, Anabaptistarum errori oppositum. Hi enim ex verbis Servatoris nostri, Matth. xxviii. 19. Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς etc. satis fidenter asserunt, relativum αὐτοὺς referri debere ad nomen μαθητὰς in τῷ μαθητεύσατε subintellectum; et nullo modo referri posse ad antecedens ἔθνη. Rationem addunt, quod scilicet τὸ αὐτοὺς sit masculini generis, et τὸ ἔθνη neutrius. Vid. librum Anglicano idiomate scriptum, qui inscribitur *Pædobaptismi vanitas*. Linguæ vero Græcæ imperiti non animadvertunt, usitatissimam esse in verbis istis enallagen sive heterosin, in qua attenditur solum τὸ σημαινόμενον (ut loquuntur Græci) non τὸ ῥητόν. τὸ αὐτοὺς vero referri ad suum antecedens ἔθνη ἀναντιῤῥήτως docent verba B. Pauli Rom. ii. 14. Ὅταν γὰρ τὰ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ. οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος. ubi τὸ οὗτοι manifeste cum τὰ ἔθνη per hanc heterosin sive enallagen concordat sensu, etiamsi genere non concordet. Apud Hom. sæpissime usurpatur φίλε τέκνον. Idem etiam legitur apud Dionys. Halicarnass.[72] solutæ orationis auctorem, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, in ipso principio: Δῶρόν τοι ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, etc. ubi φίλε est masculini generis, τέκνον neutrius, et tamen bene concordant κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Anabaptistarum error notatus.

Textus Matth. xxviii. 19. clarissime expositus.

Præterea, si Anabaptistarum in hunc locum interpretatio admitti debeat, sequeretur hoc absurdi, integræ scilicet ætatis viros (masculinum solum genus) ad baptismum et doctrinam admitti oportere, et penitus excludi sexum femineum et infantes, cum τὸ αὐτοὺς, secundum illos, sit tantum masculini generis: hoc autem est ἐσχάτως ἄτοπον, impium, et sacris literis contrarium.

Τὸ ἔθνη vero, cum sit nomen περιληπτικὸν non solum com-

τὸ ἔθνη comprehendit infantes.

71 Hoc tamen non fit extra numerum dualem. H.

Hoc genus Enallages Grammaticis proprie dicitur *Synesis generum*. De genere quidem masculino, quomodo et quando tribuatur feminis, vide Cel. Ernest. ad Xenoph. Memor. ii. 7, 8. Clark. ad Iliad. E. 778. ¶. 50. et auctores, quos laudat Dorvillius ad Charit. p. 153. et 571. de aliis generibus hujus Syneseos conf. Dorvill. lib. laud. p. 353. Wesseling. ad Diod. Sic. i. 93. xi. 25. Fischer. ad Weller. p. 299. sq. Z.

* At Attici solent constanter τὼ et τούτω etiam in feminino dicere; ut Xenoph. Cyrop. i. 2, 11. τούτω τὼ ἡμέρα: Memor. ii. 3, 18. τὼ χεῖρε. Cf. Kœn. ad Gregor. de Dial. p. 304. Z. ¶. 51.

72 Est tamen locus Homeri, qui extat Od. lib. O. 125.

prehendit utrumque sexum, sed et omnem ætatem, etiam *infantes*; quod satis apparet ex Gen. xxv. 23. ubi *infantes* adhuc in utero luctantes diserte vocat Dominus *gentes*, et per τὸ ἔθνη οἱ ο' interpp. reddunt[73].]

Adject. sine verbo subſtant.

III. Adjectivum neutrum, intellecto fere verbo substantivo, eleganter cum omni genere numeroque conjungitur: ut χρησιμώτατον ἡ νηστεία πρὸς τὴν σωφροσύνην, id est, *jejunium ad conservandam temperantiæ virtutem potentissimum est*: sic, ἐνεργητικώτατον αἱ πρὸς θεὸν εὐχαί, *nuncupatæ Deo preces potentissimæ sunt*, pro χρησιμωτάτη, et ἐνεργητικώταται[74].

73 Frequens et hæc heterosis est apud Græcos in Articulis subjunctivis, qui cum præcedenti substantivo genere, κατὰ τὸ σημαινόμενον, conveniunt, κατὰ δὲ τὸ ῥητὸν, differunt. Ut apud Dinarch. contra Demosth. p. 97. lin. 29. Ἐκεῖνοι ἦσαν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν, μὰ Δί' οὐ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ ΚΙΝΑΔΗ, ΟΙ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν, ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. *Illi erant, O Athenienses, digni consultores et duces vestri, non per Jovem istiusmodi vulpeculæ, qui neque quicquam egerunt, neque acturi sunt, pro utilitate Reip.* Conf. Machab. lib. i. cap. v. 2. Ἐβουλεύσαντο τοῦ ἆραι ΤΟ ΓΕΝΟΣ Ἰακὼβ, ΤΟΥΣ ΟΝΤΑΣ ἐν μέσῳ αὐτῶν. *Genus Jacobi, qui erant.* Pro, *quod erat*. Imitantur et Latini, ut Tibullus, si modo carmen Tibulli sit, quod est in lib. iv. 1, 62.

Quamvis illiceret solis GENUS, APTA vel herbis,
APTAque vel cantu veteres mutare figuras.

Genus exprimitur, *filia* intelligitur. Neque a tali Generis permutatione abhorruerunt Latinæ aures, ut in illo notissimo: *Pars mersi tenuere ratem.* [Hujuscemodi Græcismorum apud Latinos exempla reperies apud Cortium ad Sallust. Catil. lvi. 5. Z.] At etiam ulterius procedunt Græci; apud quos articulus præpositivus genere neglecto substantivi appositi, cui jungitur, cum nomine præcedente convenit. Ita apud Athenæum Deipnosoph. lib. xiii. p. 589. Λαΐς, ἡ μέγα κλέος.

His addo: Adjectivum eleganter, ui substantivi servato quidem genere atque numero, casu tamen differens, cum substantivum pluralis numeri Gignendi Casum assumsit. Quod constat ex Plat. Gorg. p. 519. lin. 41. Νῦν γοῦν συχνοὺς τείνω ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ, pro τοὺς λόγους. *Nunc itaque longos produco sermones.* Sic apud Ælian. V. H. lib. i. cap. 12. Τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων. Talia sunt et Latinorum: *Convexa vallium*; *alta montium*; *opaca locorum*. Substantivo vero necessario præmittendus est articulus, ne perperam dicamus συχνοὺς λόγων. ¶. 52. Est et ubi ne genere quidem convenit; sed nulla ejus ratione habita in neutro genere ponitur. Ita Thucyd. lib. iii. cap. 82. in fine: ΤΑ δὲ ΜΕΣΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ὑπ' ἀμφοτέρων διεφθείροντο. *Medii cives* (h. e. qui neutram partem sequebantur) *ab utraque factione perdebantur.* Ubi Schol. Ἤγουν, οἱ μέσοι πολῖται, et Aristid. Serm. Sacr. p. 505. Οἱ γὰρ φίλοι, ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΩΝ τότε ἙΛΛΗΝΩΝ ὄντες, ἀπήντων ἀεί. *Amici enim, Græcorum tunc principes, invisebant me continuo.* Pro, οἱ πρῶτοι. Potest subaudiri μέρη, ut constet syntaxis. Insolentius hoc in genere illud Propertii lib. iii. el. 9. v. 7.

OMNIA non pariter RERUM sunt omnibus apta.

74 Intellige Substantivum χρῆμα. [Adde: modo πρᾶγμα, modo ἔργον, modo ζῶον. Z.] Qualia sunt tritissima illa apud Latinos: Virg. Ecl. iii. 80.

Triste lupus stabulis.——

Et ibidem, 82.

Dulce satis humor.——

Et Ovid.

Turpe senex miles, turpe senilis amor.

Simili modo nomini feminini generis subjungit articulum neutrius generis Theognis v. 317.

Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα

IV. Genitivus, præsertim adjectivorum[75] neutrorum in plurali, pro nominativo singulari neutro, Attice usurpari solet. Demosthenes Olynth. ii. Ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων. *Turpe enim est*, seu potius *turpissimum*: verbatim, *est rerum turpium*, subaudiendo τί: sic, ἔστι δὴ τῶν πάνυ θαυμαστῶν, ἐς τοσοῦτον προχωρῆσαι τῆς παιδείας, id est, *summa dignum est admiratione, tantos in doctrina fecisse progressus.*

Genit. plural. pro nominat. singul.

V. Quædam Comparativa laudem significantia, genus aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id, quod gignendi casu conjuncto significatur, aspirare non potest; ut τοῦ λόγου κρείττων, *oratione melior*; id est, *excellentior, quam ut oratione celebrari pro dignitate possit*[76]:

Comparat. excel.

ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ ΤΟ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Sed nos cum illis non permutabimus virtute divitias, quandoquidem illa semper firma est, opes vero alias alius habet. Aliquando χρῆμα additur. Vid. infra, Sect. xiii. init. Cum plurali numero singulare neutrum constructum invenies apud Aristoph. in Acharn. ver. 1115.

Πότερον ΑΚΡΙΔΕΣ ἩΔΙΟΝ ἐστιν ἢ ΚΙΧΛΑΙ.

Utrum locustæ an turdi suavius sit: pro *suaviores sint.*

75 Imo cujusvis Generis, ut et Substantivorum. Masculini exemplum est apud Plut. in Vit. Cic. p. 867. lin. 30. Ἄνδρα τῶν ἐπιφανῶν ὑπὸ Σύλλᾳ στρατευσαμένων. *Virum nobilem, qui sub Sylla meruerat.* Feminini, ibid. p. seq. Φουλβία, γυνὴ τῶν ἐπιφανῶν. *Fulvia, mulier nobilis.* Pro ἐπιφανής. Atque adeo hoc idioma in nulla alia re consistit, quam in defectu voculæ τις, de quo vide infra, Sect. xi. Reg. 11. Substantivi, apud Plat. Theæt. p. 201. lin. 3. Οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως; *Hoccine est brevis disquisitionis?* vel, *Hoccine brevem disquisitionem postulat?* Supple ἔργον. id, quod nonnunquam additur. Plena oratio invenitur apud Isocrat. in Nicocl. p. 68. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα σωφροσύνης ἔργα καὶ δικαιοσύνης ἐστίν. *Omnia enim hæc temperantiæ et justitiæ opera sunt.* Sed et hoc cum Græcis commune habent Latini. Ita Cicero pro Deiot. in fine: *Quorum alterum optare, illorum CRUDELITATIS est: alterum conservare, CLEMENTIÆ TUÆ.* Et in tertia Catilinaria cap. 8. *Quod vix videtur HUMANI CONSILII tantarum rerum gubernatio esse potuisse.* Corn. Nep. in vita Attici, cap. xiii. *Non mediocris est INDUSTRIÆ.* Tale est illud Sallustii, B. J. cap. iii. *Frustra autem niti, neque aliud se fatigando, nisi odium quærere, EXTREMÆ DEMENTIÆ est.* Alio sensu Græcis magis proprio dicitur quis εἶναι τοῦ λέγοντος, qui vel *ipse* aliquid *dicit*, vel *verbis dicentis persuadetur*. Qua de re vide infra Cap. v. Sect. 6. Reg. 13. Est et alius genitivi usus, quando pro cognato adjectivo ponitur, ut ἔργον ὕβρεως pro ὑβριστικὸν, apud Solonem:

Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὝΒΡΙΟΣ ΕΡΓΑ πέλει.

Neque enim opera mortalium injuriosa durant diu.

76 Exemplum habet Athenæus lib. xiii. Deipnos. p. 588. Ὅτι δὲ καλλίστη εἴη καὶ στέρνα ΚΡΕΙΤΤΩ ΛΟΓΟΥ παντὸς ἔχοι, ἔλεγεν. *Fuisse eam pulcherrimam, et pectore pulchriore, quam ut dici queat, dixit.* Eodem modo dicitur aliquid κρεῖσσον ἐλπίδος, quod *majus est, quam ut sperari queat.* Paus. in Bœot. p. 563. Ὡς ἑλεῖν τὸν Κιρησσὸν σφισὶ πειρωμένοις ἐφαίνετο ΕΛΠΙΔΟΣ ΚΡΕΙΣΣΟΝ. ¶. 53. Verbatim: *Cum capereCeressum ipsis tentantibus videbatur spe præstantius*, i. e. *Cum capere desperarent.* Eodem modo Cicero dicit, lib. vii. ep. 6. ad Att. *Est illa quidem impudens postulatio, OPINIONE VALENTIOR.* Alio sensu dicitur quis κρείσσων χρημάτων, qui, cum opes possideat maximas, ita se parat, ut

· *κρείττων ὀργῆς*, vel *ἐπιθυμίας*, *iracundia* vel *cupiditate melior*, id est, *moderatior, quam ut vel cupiditate, vel iracundia vinci possit: κρείττων ἀπειλῶν, καὶ λόγου στεῤῥότερος*, id est, *constantior, quam ut minis terreri, aut verbis decipi queat.*

Comparat. laudis in probrum.

VI. Aliquando tamen Comparativus laudem sonans, probro vertitur: ut apud Aristot. *Κρείττων τῆς παιδείας, Eruditione melior*, id est, *in scelere constantior, quam ut praeceptis ullis inde abduci possit*[77].

Comparat. infirmitatis.

VII. Contrario sensu usurpatur *ἥττων*, et *ἐλάττων*. dicitur enim *ἥττων πάθους, calamitate minor*, qui ab ea vincitur. Plut. Pompeio[78]: *Ταῦτα λέγοντες, ἄνδρα δόξης ἥττονα, καὶ πρὸς τοὺς φίλους αἰδοῦς, τὸν Πομπήϊον ἐβιάσαντο. Hac illi oratione Pompeium, qui hominum de se opinioni, suoque erga familiares ac necessarios pudori, facile succumberet, pepulerunt.*

Comparat. cum praepofit.

VIII. Caeterum ea Comparativa, aliquando loco genitivi, cum accusativo junguntur, et praepositione *κατὰ*[79], vel *πρός*· ut *ἐλάττω, ἢ πρὸς τὸ κατόρθωμα, νομίζων εἶναι τὴν δόξαν*, pro *τοῦ κατορθώματος*, *gloriam facinore minorem existimans: χαλεπώτερον ἢ κατὰ*, vel *πρὸς ἄνθρωπον*, *difficilius, quam ut humanis viribus ferri, vel obtineri possit.* Quo sensu male diceretur, *ἀνθρώπου χαλεπώτερον*, recte *τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως*, *humana facultate*[80].

iis non serviat, sed imperet. Aristid. pro iv. vir. p. 197. ΧΡΗΜΑΤΩΝ *τοίνυν τοσοῦτον γενέσθαι* ΚΡΕΙΤΤΟΝΑ. *Pecuniae itaque eum adeo imperasse.* Et p. 290. *Παντὸς* ΚΕΡΔΟΥΣ ΚΡΕΙΤΤΩ *παρέχειν ἑαυτόν*. Verbatim: *Omni lucro se praebere praestantiorem.* sive, *Talem se praestare, qui omne lucrum aspernetur.* Contra *ἥσσων χρημάτων, ἥσσων γαστρὸς* dicitur, *qui a pecunia, a gulositate in servitutem rapitur.* Aelian. V. H. lib. x. cap. 9. init. *Φιλόξενος λίχνος ἦν καὶ* ΓΑΣΤΡΟΣ ἩΤΤΩΝ. *Philoxenus gulosus erat et ventri deditus.* Sic in Orat. Aristid. modo citata, p. 243. ubi, *κέρδους ἥττων*, est, *lucro deditus.* Et Plutarch. in Mario p. 413. lin. 18. Lusius dicitur *ἥττων μειρακίων καλῶν. Adolescentium impotenti amori deditus.* Utrumque *κρείττονα* et *ἐλάττονα* non ineleganter jungit Heliod. Aethiop. lib. v. cap. 4. de Theagene, qui amore captus decori fere fines transgrediebatur: Ὁ δὲ, inquit, *οὐ χαλεπῶς ἐπανήγετο, καὶ σωφρονῶν ῥᾳδίως ἀντείχετο*, ΕΡΩΤΟΣ *μὲν* ΕΛΑΤΤΩΝ, ἩΔΟΝΗΣ *δὲ* ΚΡΕΙΤΤΩΝ *γιγνόμενος. Ille quidem haud difficulter retrahebatur, et ad moderationem facile revocabatur, amore quidem victus, sed libidinis pruriginem reprimens.*

77 Huc refer illud Thucyd. lib. ii. cap. 50. init. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΛΟΓΟΥ ΤΟ *εἶδος τῆς νόσου. Genus morbi atrocius, quam ut oratione exprimi possit.* Hoc tamen non adeo mirum videbitur tironibus, si observent, vocabulum *κρείσσων*, quod natura sua significat *valentior*, tum in bonam, tum in malam partem accipi posse pro natura Genitivi, quem post se habet. Sic *νόσος κρείσσων φαρμάκων*, dicitur *morbus nulla sanabilis arte*, seu verbatim, *praestantior medicamine*, i. e. *valentior.* Apposite Ovid.

— *Docta plus valet arte malum.*

Graece:

— *Νόσος κρείσσων ἐστὶν ἀκεστορίης.*

¶. 54.

78 Pag. 655. lin. 4.

79 Scilicet in significatione *τοῦ secundum*: nam quando *κατὰ* tempus notat, alia est ratio; v. c. Pauf. Achaic. p. 399. lin. 14. ΤΟ *ἱερὸν*—*ἐστιν* ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ Η ΚΑΤΑ *τὴν Ἰώνων ἐνοίκησιν. Templum jam ante Ionum commigrationem conditum est.*

80 Ita apud Demosth. epist. iii. p.

IX. Aliquando idem genitivus per infinitivum resolvitur: ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας τοὺς πολεμίους, ἢ ἁλῶναι, pro τῆς ἁλώσεως, id est, *ut cognoverunt, fortiores esse hostes, quam ut vinci capive possent*[81]. Comparat. cum ἢ et infinitivo.

X. Alius est Comparativi usus, a quo Latini prorsus abhorrent, cum genitivus Comparativum sequitur, licet alius casus præcesserit: ut, ταῖς τῶν μάλιστα τῷ φρονεῖν διαφερόντων ἁπλαῖς φάσεσι προσέχειν δεῖ, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, ait Aristot. pro ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν, id est, *Nihilo minus est nudis sapientum dictis, quam evidentissimis argumentis, adhibenda fides*: sic, δικαιότερον εὖ ποιεῖν τοὺς οἰκείους τῶν ὀθνείων, pro ἢ τοὺς ὀθνείους, id est, *æquius est domesticis beneficia conferre, quam alienis*. In his et similibus, ne Genitivus occurrens, etsi a Comparativo paulum aliquando remotior, sensum perturbet; videndum, an præcedat Comparativum aliquod, tumque Genitivus ille reddendus erit per *quam*, et eum casum, quem verbum Latinum postulabit, ut patet ex superioribus exemplis[82]. ¶. 55.

XI. Accidit non raro, maximeque apud Atticos, ut Genitivus ille nonnihil a Comparativo remotior, obscuriorem sensum efficiat. Ubi ergo talis Genitivus occurret, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuo, num Compara-

114. prope finem: *Εἰ δὲ Μοιροκλῆς ἀποκρίνεται, ταῦτα μὲν σοφώτερα, ἢ καθ' ἑαυτὸν, εἶναι. Si vero Mœrocles respondet, hæc quidem esse argutiora quam ipse intelligat.* Præpositionem κατά in hac acceptione posse omitti, conatur probare Sylburgius ad Pausaniæ locum, qui extat in Messeniacis p. 244. l. 18. Ἀριστομένην δὲ ἔργα φασὶν ἀποδείξασθαι πλέον τι ἢ ἄνδρα. (Ulterius ille non habet.) Hujus sententiæ sensum hunc esse ait: *Aristomenem talia edidisse facinora, quæ hominis vires maxima ex parte superarent.* Et vult, ante ἄνδρα subaudiri præpositionem κατά. Si hæc omnino essent Pausaniæ verba, potuisset vera conjicere: sed viri diligentiam effugerunt verba sequentia; nam sensus non est absolutus, et accusativus ἄνδρα non regitur a subaudita præpositione κατὰ, sed omnino dependet a sequentibus, εἰκὸς ἦν. Ita enim ait Pausanias: Ἀριστομένην δὲ ἔργα φασὶν ἀποδείξασθαι πλέον τι ἢ ἄνδρα ἕνα εἰκὸς ἦν. Id est: *Aristomenem, aiunt, majora*, sive, *plura edidisse facinora, quam unum virum verosimile erat*, scil. *factum fuisse.*

81 Huic infinitivo præcedit particula ὡς. Aristid. ad Capitonem, p. 529. *Εἴτε τι καὶ κρεῖττον ἐν τοῖς λόγοις ἔνεστιν, ἢ ὡς τοῦτο τὸ ἆθλον πρέπειν αὐτοῖς. Sive melius quid nostræ orationi insit, quam ut hoc præmium mereatur.*

82 Non minus a Latinorum consuetudine abhorret, cum Comparativus post se habet Genitivum unicæ vocis, quæ per totam sententiam reddi debet. Estque ille Genitivus Substantivi, quod est Subjectum dicti vel proverbii alicujus, quod fertur in primis. E. g. Ita Theophrastus περὶ Ἀρεσκείας· Φησὶ ΣΥΚΟΥ ὉΜΟΙΟΤΕΡΑ [sc. τέκνα] εἶναι τῷ πατρί. Verbatim: *Ait, liberos patri esse similiores fico.* h. e. *Ficum non tam similem fico esse, quam filios patri.* Est autem proverbium: Σῦκον σύκῳ οὐδὲν ὁμοιότερον. *Ficus fico non similior est.* Videndum tamen tironibus; ne hac βραχυλογίᾳ utantur, nisi in illis dictis vel parœmiis, quæ in omnium ore versantur, et cuivis adeo notæ sunt, ut, si vel unicam voculam audiunt, cætera facile conjiciant. Quæ nisi cautio adhibeatur, in obscurum ænigma abibit oratio.

tivum aliquod, aut etiam Superlativum præcedat, quo referri poſſit. Demoſth. pro Cor.[83] Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις, διήγαγεν ὑμᾶς, τῆς νῦν εἰρήνης, ubi τῆς εἰρήνης regitur a Comparat. ἀφθονωτέροις, et εὐωνοτέροις, id eſt, *Bellum enim, quod tum incumbebat, præterquam quod* (id enim valet ἄνευ) *illuſtrem gloriam afferebat, in majore nos rerum ad vitam pertinentium abundantia, et annonæ vilitate, quam præſens iſta pax, conſtituebat*[84].

XII. Superlativus etiam uſum habet Latinis ignotum, et cum pronomine reciproco jungitur, ideoque per *ſuperandi* verbum Latine reddi ſolet: ut κατ' ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν ἑαυτοῦ ἐλλογιμώτατος ἐγένετο, id eſt, *in eo argumento tractando, ſe ipſum eloquentia ſuperavit*[85]: id quod etiam per ad-

83 Pag. m. 325.

84 Comparativorum doctrinæ adde ſequentia. Nonnunquam comparativus pro ſuperlativo ponitur, ut in Evang. Matth. cap. xviii. 4. Οὗτός ἐστιν ὁ ΜΕΙΖΩΝ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. *Hic eſt maximus in regno cælorum.* Ubi μείζων pro μέγιστος. Confer 1 Cor. xiii. 13. Nec abſimile illud Virgilii Æn. i. 347.

Pygmalion, ſcelere ante alios IMMANIOR omnes.

Ubi comparativus pro ſuperlativo ponitur, quidquid contra putat H. Steph. ad Corinth. p. 40. *in Latino ſermone hunc comparativi uſum apud ullum ex claſſicis ſcriptoribus vix inveniri:* cum autem *vix inveniri ſe putare* dicat, addit tamen, *ſicubi apud eorum quempiam inveniatur, non immerito ſuſpectam ſibi librarii fidem eſſe.* ¶. 56.

Contra pro comparativo quandoque ſuperlativum invenies, qui ritu comparativorum genitivum poſt ſe habet. Ita in Evang. Joan. i. 15. Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ἦν. *Qui poſt me venit, antevertit me, quia prior me erat.* pro πρότερος. Confer ver. 30. Quæ ſyntaxis etiam ſervatur in adverbiis; nam, ſicut dicitur πρῶτός μου, ita etiam dicitur πρῶτόν μου, id. cap. xv. 18. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ ΠΡΩΤΟΝ ὙΜΩΝ μεμίσηκεν. *Si mundus vos odit, ſcitote, eum me prius quam vos odiſſe.* Comparativi vis ex particula ἤ cognoſcitur in lib. iii. Machab. vii. 21. ΠΛΕΙΣΤΗΝ Η ἔμπροσθεν ἐν τοῖς ἐχθροῖς ἐξουσίαν ἐσχηκότες. *Plus poteſtate quam antea in hoſtes valentes.* ¶. 57. Eſt quoque, ubi poſitivus invenitur pro comparativo, qui ex ſequenti particula ἤ intelligendus eſt [ſc. ob ellipſin μᾶλλον. Z.]: ut Marci ix. 45. ΚΑΛΟΝ ἐστί σοι εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν, Η δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν. *Melius eſt tibi ingredi in vitam claudo, quam duos pedes habenti in gehennam conjici.* Simile huic illud Phocylidis Admon. ver. 77.

ΚΑΛΟΝ ξεινίζειν ταχέως λιτοῖσι τραπέζαις,
Ἠ πλείσταις δολίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.

Satius eſt hoſpitem excipere tenuibus dapibus ſtatim, quam ſubdole tergiverſando præter tempus plurimis. Cf. Marc. l. c. comm. 47. et quod infra dicetur in βούλομαι ἤ, Cap. vii. Sect. 8. Reg. 5. Eſt et ubi contra pro poſitivo comparativus ponitur, quod frequentiſſimum eſt in πρεσβύτερος, γεραίτερος, νεώτερος, de quibus abunde H. Stephanus in lib. de Dialect. p. 38. ¶. 58.

85 Vel præmiſſo genitivo ἑαυτοῦ alio pronomine αὐτὸς, utrumque prima fronte abundare videtur, et in Latina verſione haud raro omittitur. Sed, ſi ad vim locutionis reſpicitur, habet aliquid, quod Latini vix ac ne vix quidem exprimere poſſunt. Ita Herodot. Euterp. cap. cxxiv. Ὕψος δὲ, τῇ ὙΨΗΛΟΤΑΤΗ ἐστὶν ΑΥΤΗ ἙΑΥΤΗΣ, ὀκτὼ ὄργυιαί. *Altitudo vero, qua parte eſt altiſſima, octo paſſuum.* Proprie *altiſſima* vel *altior ſe ipſa.* Ad hunc loquendi morem Belgæ proxi-

verbium ſuperlativi gradus in *α* deſinens, eleganter exprimitur, ut *αὑτοῦ τάχιστα ἔδραμεν*, id eſt, *ſe ipſum curſus velocitate ſuperavit.*

XIII. De numeralibus ſex præcipue notanda ſunt. Primum eſt, *ἐλλείψει* quadam Attica, Genitivum abſolute

me accedimus, cum dicimus, *Daar zy op daar hoogſt is*, pronomine *ἑαυτοῦ* patrio more in poſſeſſivum mutato. Huic adde Æſchin. Socr. dialog. de Divitiis, ubi vergit ad finem: Ὅταν ἄρα ΑΥΤΟΙ ʽΑΥΤΩΝ τυγχάνομεν ΦΑΥΛΟΤΑΤΑ διακείμενοι. *Cum itaque nos quam peſſime habemus.* Et paulo poſt: Ὥσπερ ΑΥΤΟΣ ʽΑΥΤΟΥ τότε φαίνεται ΒΕΛΤΙΣΤΑ ἔχων. *Ut ipſe ſibi tunc videtur quam optime habere.* Eſtque hujus idiomatis pleniſſima gratia, quando compluribus alicujus virtutibus vel vitiis enumeratis, in illo, quo maxime inter omnia excellit, dicitur αὐτὸς ἑαυτοῦ φαυλότατος, κάλλιστος, χρησιμώτατος etc. Ita de Ariſtodemo Plutarchus de virt. mul. p. 261. Ἐκ δὲ τούτου γινόμενος τύραννος ἐν μὲν ἐν ταῖς περὶ γυναῖκας καὶ παῖδας ἐλευθέρους ἀδικίαις ΑΥΤΟΣ ʽΕΑΥΤΟΥ ΜΟΧΘΗΡΟΤΑΤΟΣ. *Hinc ut factus tyrannus eſt, injuriæ, quas in mulieres puerosque ingenuos patrabat, omnia illius ſuperabant flagitia.* Eſt ubi pronomen αὐτὸς deſideratur. Egregium exemplum habet Arrianus lib. iii. de Exp. Al. cap. 4. de fonte apud Hammonem, qui meridie aquas habet frigidiſſimas, vergente ad occaſum ſole, calidiores, a veſpera ad mediam uſque noctem, multo calidiores: μέσων δὲ νυκτῶν [τὸ ὕδωρ ἐστὶν] ʽΕΑΥΤΟΥ ΘΕΡΜΟΤΑΤΟΝ. *Media vero nocte calidiſſima eſt aqua.* H. ¶. 59.

His in exemplis genitivus explicari poteſt recte ita, ut ſtatuamus, ſuperlativum loco comparativi eſſe poſitum. Certe hanc ſententiam defendit Cel. Erneſtius ad Xenoph. Mem. i. 2, 46. ubi eſt, δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα, h. e. *in hoc genere te ipſe ſuperabas.* Conf. Markland. ad Max. Tyr. Diſſ. xxiii. p. 437. Z.

Idem pronomen eodem modo cum Comparativo conſtructum perquam ſcitam habet elegantiam, cujus pulchrum quære exemplum apud Thucydidem lib. iii. cap. 11. Ὄντες ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΙ ΑΥΤΟΙ ʽΑΥΤΩΝ ἐγίγνοντο. Verbatim: *Quo potentiores ſe ipſis facti ſunt.* i. e. *Potentiores quam unquam ante fuerunt.* Nam cum antea fuiſſent iidem, non quidem κατὰ τὸ ποσὸν, ſed κατὰ τὸ τί, hinc eleganter dicuntur potentiores iis, qui antea fuerant. i. e. ſe ipſis. Ita rogat Socrates Plat. lib. iv. de Rep. p. 421. Πλουτήσας χυτρεὺς ἀργὸς καὶ ἀμελὴς γενήσεται ΜΑΛΛΟΝ ΑΥΤΟΣ ʽΑΥΤΟΥ; *An figulus, qui dives evaſit, non fiet ſe ipſo pigrior et negligentior?* i. e. Pigrior, quam ante fuerat. ¶. 60.

Cæterum pro ſuperlativi terminatione in ότατος etc. aliquando integræ dictioni præfigitur particula ζα, ut ζάπλουτος, *ditiſſimus*, apud Herodot. Clio. cap. xxxii. Πολλοὶ μὲν γὰρ ΖΑΠΛΟΥΤΟΙ ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσιν, *Multi enim hominum ditiſſimi infelices ſunt.* De aliis præfixis, qualia ſunt, ἵππος, βοῦς, πᾶν, vide infra Sect. v. Reg. 1. Pro ſuperlativo, μέγιστος non ſemel Pauſanias habet, μεγέθει μέγας vel μέγιστος. ut in Corinthiacis, p. 103. Κήτους ὀστοῦν μεγέθει μέγα. *Balenæ os maximum*, ſive, *ingentis magnitudinis.* H.

Quemadmodum vel neceſſitate vel alia quadam cauſa commoti Græci ad Comparativum efficiendum addunt Poſitivo μᾶλλον, v. c. μᾶλλον παντοδαπὰ, Æſch. Dial. ii. 39. et μᾶλλον φανερὸν, ibid. ii. 37. ita ad Superlativum circumſcribendum a) Poſitivo jungunt particulam μάλιστα, ut apud Charit. p. 7. εἰμί σοι μάλιστα εὔνους: b) alias particulas, magnitudinem et excellentiam aliquam ſignificantes, ut πάνυ, πάντως, παντάπασι, μάλα, λίαν, μέγα, ἄγαν, κάρτα, πάμπαν, κομιδῇ, ἰσχυρῶς, τῷ ὄντι, σφόδρα, πολλοῦ, ὑπερφυῶς, εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφὸς, Xen. Lac. Rep. i. 2. etc. c) nomen ſubſtantivum aliquod, ut μεγέθει, ὑπερβολῇ, v. g. μεγέθει μέγας apud Pauſaniam, vid. ante Hoogev. et ὑπερβολῇ καλὴ, ap. Plutarch. in Apophth. d) idem nomen bis ponunt, ut Æſchyl. Suppl. 532. Ἄναξ ἀνάκτων, *Rex præſtantiſſimus.* Conf. Fiſcher. ad Weller. Grammat. p. 152. inprimis Staver. ad Nep. Ageſ. cap. ii. Z.

uſurpari, alio nomine ſubintellecto, ut ἓν, vel θάτερον. Sic Thucyd. lib. i. c. 33. Μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι, verbatim, *Nec duorum occupare errent*, id eſt, *nec altero e duobus excidant*; ubi δυοῖν pro δυοῖν θάτερον ponitur, *neu calamitate nos afficiant, neu ſe ipſos tutiores efficiant*.

Secundum eſt, quod Latini exprimunt per *unde*, et *duode*, id a Græcis per participium verbi δέω, cum eo numero qui deeſt, ſignificari. v. c. *undeviginti annos natus*, Græce duobus modis exprimi poteſt; uno quidem, per Genitivum abſol. ἔτη γεγονὼς εἴκοσι, ἑνὸς δέοντος, id eſt, *annos xx. natus uno deficiente*, pro *undeviginti annos*; altero, per Participium cum nomine conveniens, a quo Genitivus regatur numeri, qui deeſt; ut, ἔτη γεγονὼς εἴκοσιν ἑνὸς δέοντα [86].

86 Prioris exemplum habet Demoſthenes adverſus Leptinem, p. 371. Πεντήκοντα, ΜΙΑΣ ΔΕΟΥΣΗΣ, ἔλαβεν αἰχμαλώτους τριήρεις. *Quadraginta novem captivas abduxit triremes.* Alterius Thucydid. lib. ii. cap. 2. Ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἄργει τότε πεντήκοντα, ΔΥΟΙΝ ΔΕΟΝΤΑ, ἔτη ἱερωμένης. *Tempore, quo Chryſis duodequinquageſimum ſacerdotii annum Argis agebat.* Ubi obiter nota, præpoſitionem ἐπὶ cum genitivo conſtructam tempus ſignificare, ut ſuo loco dicam. Eodem modo ejus compoſitum ἀποδέων conſtruitur. Lucian. in Macrob. p. 831. Περὶ ἔτη, ἑνὸς ἀποδέοντα, ἑκατὸν γεγονώς. *Natus annos circiter nonaginta novem.* Fit tamen, ut idem participium diverſam ab his ſtructuram ſequatur, et conveniens cum perſona præcedenti regat ſecundum caſum numeri, non qui deeſt, ſed cui quid deeſt. E. g. ita Arrian. de Exp. Al. i. 15. Ξένοι πεζοὶ μισθοφόροι ὀλίγον ΑΠΟΔΕΟΝΤΕΣ ΔΙΣΜΥΡΙΩΝ. *Peregrinorum peditum conductitiorum circiter viginti millia.* Similem ſyntaxin habet participium λείπων, ut apud Polybium, lib. v. Πεζοὶ οὐ πολὺ λείποντες μυρίων. *Peditum fere erant decem millia.* Atque hæc quidem ſufficiant de numero, qui deeſt. Numerus autem, qui ſupereſt, præponitur numero rotundo in ſexto caſu poſito, præcedente præpoſitione ἐπί. Sic Pauſanias Eliacorum libro poſteriori, p. 352. ΔΕΥΤΕΡΑι Ὀλυμπιάδι ΕΠΙ ΤΑΙΣ ἙΚΑΤΟΝ. *Secunda Olympiade ſupra centum.* Pro, *Olympiade centeſima ſecunda.* Ubi obiter obſerva, numerum principalem poni pro ordinali, ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, pro ἐπὶ τῇ ἑκατοστῇ. Eſtque hæc conſtructio inprimis frequentiſſima in numerandis menſium diebus. Ita enim in Calendario: τρίτῃ ἐπὶ δεκάδι, *Decimo tertio die.* Ἑβδόμῃ ἐπὶ εἰκάδι, *Vigeſimo ſeptimo*, et ſic deinceps. Pro præpoſitione ἐπὶ, etiam utuntur conjunctione καὶ, quæ ſimul efficit, ut numerus minor ex ordinali vertatur in principalem. Ita Herodot. lib. v. 89. narrat, Athenienſibus ab oraculo imperatum fuiſſe, ut ab Æginetis laceſſendis triginta annos abſtinerent, ſed τῷ ἙΝΙ ΚΑΙ ΤΡΙΗΚΟΣΤΩι ἄρχεσθαι τοῦ πρὸς Αἰγινήτας πολέμου. Pro πρώτῳ καὶ τριακοστῷ. *Trigeſimo primo anno belli contra Æginetas initium facerent.* Plane ut nos vernacule loquimur, ſiquidem numerus rotundus centenario minor eſt. Ita enim: *het een en dertigſte jaar.* non autem: *het eerſte en dertigſte.* Sic lib. i. Machab. cap. vii. init. Ἔτους ἙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ ΚΑΙ ἙΚΑΤΟΣΤΟΥ ἐξῆλθε Δημήτριος. *Anno quinquageſimo primo ſupra centeſimum egreſſus eſt Demetrius.* Non conſtat tamen, dixiſſe Græcos, δυοῖν vel τριῶν καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους. *Uno et viceſimo libro* dixit Gellius xiii. 12. Qua de re dignus eſt, qui conſulatur I. Vorſtius de Lat. falſ. ſuſpecta, cap. 27. Vid. et Gruter. ad Cic. Verr. iii. 70. Mira hoc in genere eſt Græcorum βραχυλογία, quam obſervavit Caſaubonus ad Theophraſtum; qua numerus major omnino ſubaudiendus relinquitur. V. g. Ἔτη ἑκκαίδεκα ἀπεδήμησε· τῷ δὲ ἙΒΔΟΜΩι ἐπανῆλ-

XIV. Tertium eſt, Latinum *ſemi*, quod numeros integros ſequitur, Græce per numerum integrum exprimi, ſequente nomine pecuniam ſignificante, et cum ἡμὶ ἐκ τοῦ ἥμισυ, ἀποκοπῇ, compoſito: v. c. *duo talenta cum dimidio*, Græce, τρίτον ἡμιτάλαντον· quod verbatim ſonat, *tertium ſemitalentum:* ſic, *quatuor drachmæ cum dimidia*, πέμπτον ἡμίδραχμον, *quinta ſemidrachma*[87]. **Semi, ἡμὶ in compoſ.**

XV. Quartum eſt, numeralia in αῖος uſurpari ſolita ad ſignificandum dierum intervallum, quo quis aliquid fecerit: ut, ἀπὸ τῶν Παρισίων ὁρμηθεὶς ἐς τὴν Ῥοτόμαγον τριταῖος ἀφίκετο. *Pariſiis profectus triduo Rotomagum pervenit*[88]. **Numeralia in αῖος.**

XVI. Quintum eſt, rarius quidem, aliquando tamen, vocem numeralem ſecum involvere ſignificationem adverbii *ante*, ſeu *prius*, quam res aliqua adveniat. Plutarch. in Alexandr. Αὐτὸς ἡμέρᾳ τρίτῃ κατὰ τοὺς ὕπνους εἶδεν ὄψιν ἄτοπον. *Ipſimet Alexandro, die tertio*, id eſt triduo, *antequam ab eo Clitus interficeretur, in ſomnis fœda ſpecies oblata erat*[89]. **Numerale involvens adverb. ante.**

XVII. Sextum eſt, ſpatium temporis, ſeu numerum dierum, menſium, annorum, quo aliquid fiat, in gignen-

ϑει. Pro τῷ ἑβδόμῳ ἐπὶ δέκα, vel τῷ ἑβδόμῳ καὶ δεκάτῳ. *Sedecim annos peregrinatus, ſeptimo autem* [*et decimo*] *rediit.* Denique numerum principalem Græci jungunt adverbiis ex numero ortis. Sic in Evang. Matth. xviii. 22. Οὐ λέγω σοι, ἕως ἑπτάκις, ἀλλὰ ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά. *Non dico tibi, uſque ad ſepties, ſed uſque ad ſeptuagies ſeptem.* Pro, *ſeptuagies ſepties.*

87 Nos admodum feliciter: *derd' half, ſeſd' half.* q. d. *derde half*, etc. Heſych. Τέταρτον ἥμισυ, τὸ τέταρτον ἡμιτάρτηρον.

88 Vide Herodot. in Erat. cap. cvi. ΔΕΥΤΕΡΑΙΟΣ ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄστεος ἦν ἐν Σπάρτῃ. Ubi fallitur interpres vertens: *Iterum Athenis egreſſus Spartam pervenit.* Verti enim debet: *Poſtridie quam Athenis egreſſus eſt:* ut Stephanus recte corrigit. Ad verbum: *ſecundanus ex Athenienſium urbe fuit Spartæ.* Arrian. Exped. Alex. i. 1. Λέγουσιν, ὅτι ΔΕΚΑΤΑΙΟΣ ἀφίκετο ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Αἶμον. *Aiunt, eum perveniſſe ad montem Æmum decimo poſt die, quam profectus erat.* Cæterum, quo verbo Latine adjectivum illud numerale circumſcribendum ſit, locus ipſe et rei circumſtantia ſuppeditabit. Ita de Lazaro Martha apud Joan. Evang. cap. xi. 39. Ὄζει ἤδη· ΤΕΤΑΡΤΑΙΟΣ γάρ ἐστιν. *Olet jam; nam quartus hic eſt dies, ex quo ſepultus* vel *mortuus eſt.* ¶. 61. Sic interrogative, ποσταῖος; *quoto die?* Ut Cyrus rogat apud Xenoph. lib. v. Κύρ. παιδ. p. 129. ΠΟΣΤΑΙΟΣ ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; *Quoto die cum exercitu eo pervenire poſſim?* Tempus, ex quo quis dicitur δευτεραῖος etc. in ſecundo caſu ponitur, præcedente præpoſitione ἀπό. Arrian. lib. cit. cap. 3. Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται Ἀλέξανδρος ἐπὶ τὸν Ἴστρον, *Tertio poſt hanc pugnam die pervenit Alexander ad flumen Iſtrum.*

89 Locum Plutarchi invenies p. 693. At numerus dierum etc. poſtquam aliquid fiat vel factum ſit, genitivum poſt ſe habet ejus rei, a qua incipit computatio. Herod. Erat. cap. xlvi. Δευτέρῳ δὲ ἔτει τουτέων. *Secundo poſt hæc anno.* Thucydid. viii. 23. Τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντος. *Tertio die poſtquam eo venerat.* H.

Genitivus his in locis pendet a præpoſitione ἐκ, aut ἀπὸ, quæ nonnunquam addita reperitur: v. c. Herodot. iii. p. 92. edit. Camerar. πέμπτῃ δὲ ἢ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τούτων. Sæpe vero ſequitur ἢ: v. c. Plat. Phæd. 2, Τῇ ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ᾗ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον. *Mihi moriendum eſt poſtero die, quam quo navis advenerit.* Cf. Plat. Sympoſ. i. Z,

di[90] casu poni solitum. Demosthenes pro Corona: Ἐξὸν ἡμερῶν δέκα, μᾶλλον δὲ τριῶν ἢ τεττάρων, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφῖχθαι· id est, *Cum liceat dierum decem, imo trium quatuorve spatio, ad Hellespontum pervenire.* Ibid. Ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, id est, *Audietis intra duos tresve dies.* Ubi etiam obiter notandum est, dualem in numeralibus istis cum plurali posse conjungi, v. c. δυοῖν cum ἡμερῶν[91].

90 Vel in sexto casu, præcedente præpositione ἐπί. Q. Calaber lib. xii. ver. 143.

Τετέλεστο δ' ἐπὶ τρισὶν ἤμασι πάντα. *Omnia intra trium dierum spatium erant absoluta.*

91 Non satis meo judicio ex addito exemplo hoc constat. Non enim potuisset dicere Demosthenes δυοῖν ἢ τριῶν ἡμέραιν, quod male convenisset cum τριῶν. Cæterum, Dualem cum plurali posse conjungi, ex planioribus exemplis patet, qualia supra notavi Sect. i. initio. Uterque Demosthenis locus extat p. 317.

His adde septimum, quum numerus ordinalis involvit reliqua numerata, ita ut ipsi singulariter expresso, respondeant relata pluraliter; ut epist. poster. Petri cap. iii. init. Ταύτην ἤδη, ἀγαπητοὶ, ΔΕΥΤΕΡΑΝ ὑμῖν γράφω ἐπιστολὴν, ἐν ΑΙΣ διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν. *Has ego jam, dilecti, alteras vobis literas scribo, in quibus sinceram vestram mentem submonitione excito.* Ubi τὸ δευτέραν involvit etiam τὴν πρώτην, quare sequitur ἐν αἷς, pro ἐν ᾗ.

Subjungo octavam numeri ἰδιολογίαν, eamque perelegantem. Ut modo diximus, numerum cardinalem sive principalem pro ordinali poni, ita vicissim ordinali pro principali utuntur Græci, seu potius ex pluribus unius tantum mentionem faciunt, cæterorum numero in adjectivo ordinali implicite latente. Estque hoc frequens inprimis Thucydidi. Vide sis libro i. cap. 61. Πέμπουσι Καλλίαν τὸν Καλλιάδου ΠΕΜΠΤΟΝ αὐτῶν στρατηγόν. *Mittunt Calliam filium Calliadis, quintum ipsorum præfectum.* Ita verbatim, pro quo rectius Latini: *Mittunt Calliam præfectum cum quatuor collegis.* Pro αὐτῶν legit Stephanus αὐτὸν, quam genuinam lectionem putat. Et suo quidem jure; nam in hujusmodi occasione pronomen αὐτὸς fere semper adhibetur, et cum substantivo eo, ad quod numerus pertinet, convenit. Vide eodem libro, cap. 116. et lib. ii. cap. 13. Περικλῆς ὁ Ξανθίππου στρατηγὸς ὢν ΔΕΚΑΤΟΣ ΑΥΤΟΣ. *Pericles Xanthippi filius dux decimus ipse,* i. e. *cum novem collegis.* Cf. cap. 79. et lib. iii. cap. 3. Κλεϊππίδης δὲ ὁ Δεινίου ΤΡΙΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ἐστρατήγει. *Cleippides autem Diniæ filius cum duobus collegis exercitui præfuit.* Et cap. 19. Ἐξέπεμψαν ναῦς δώδεκα καὶ Λυσικλέα, ΠΕΜΠΤΟΝ ΑΥΤΟΝ στρατηγόν. *Emiserunt naves duodecim, et Lysiclem cum quatuor collegis.* Atque ita passim apud eundem. Adde Aristidem, orat. pro Quatuorviris, p. 225. Ἐπὶ Σάμον ΔΕΚΑΤΟΣ ΑΥΤΟΣ στρατηγῶν. *Ad Samum e decem prætoribus unus fuit.* Vide et ibidem, p. 286. et alibi sæpe. Nec obstant Polybii verba apud Athenæum lib. v. p. 193. Ἀποδιδράσκων ἐκ τῆς αὐλῆς ἐνίοτε τοὺς θεραπεύοντας, οὗ τύχοι τῆς πόλεως ΑΥΤΩΝ ἐφαίνετο ΔΕΥΤΕΡΟΣ καὶ ΤΡΙΤΟΣ. Nam locus est mendæ suspectus, et substituit Casaubonus pro αὐτῶν, ἀλύων, ut sit sensus: *Nonnunquam ex aula ministris se subducens, ubivis per urbem otiose vagans, cum uno alterove comite conspiciebatur.* Adde, quod mihi hactenus observare licuit, consuetudine in legem abeunte, pronomen αὐτὸς post numerum ordinalem semper collocari: et sic dicere debuisset, δεύτερος καὶ τρίτος αὐτός. Jam mutato αὐτῶν in ἀλύων, ipsum quidem pronomen desideratur; sed et absque eo, quamquam rarius, construi is numerus potest. ¶. 62. Exemplum quære in epist. posteriori Petri ii. 5. Καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ΟΓΔΟΟΝ ΝΩΕ, δικαιοσύνης κήρυκα, ἐφύλαξεν. *Et prisco mundo non pepercit, sed octavum Noe, justitiæ præconem, custodivit,* i. e. *Noe cum septem de suis.* Similiter apud Herodotum in Melpomene cap. cxiii. Τὴν Ἀμάζονα εὗρε ΔΕΥΤΕΡΗΝ, αὐτὴν ὑπομένουσαν. Ubi

minus recte interpres: *Reperit Amazonem exspectantem sociam.* Corrigit Stephanus: *Amazonem alteram ipsum exspectantem.* Ego malim: *Amazonem ipsam cum comite, quam unam secum duxerat, exspectantem.* Sic ut ipsa esset altera. In cujusmodi locutionibus supprimitur numerus principalis, v. c. in verbis Apostoli pro, ὄγδοον Νῶε ἐφύλαξε, intelligas, ἑπτὰ ἐφύλαξε, καὶ ὄγδοον Νῶε. Plenam orationem habet Homerus Iliad. T. 246.

Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
ἘΠΤ', ἀτὰρ ΟΓΔΟΑΤΗΝ Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

Eduxerunt autem statim mulieres formosas, operum peritas, septem, sed et octavam Briseida pulchram genas. Et lib. B. 313.

Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
ΟΚΤΩ· ἀτὰρ μήτηρ ΕΝΑΤΗ ἦν, ἣ τέκε τέκνα.

Ibi erant passeris pulli, parvuli nati in summo ramo, præ metu foliis occulti, octo, sed mater, quæ illos pepererat, nona erat. Simile quid observes apud B. Joann. Apocal. cap. xvii. comm. 10. et 11. Καὶ βασιλεῖς ἑπτά εἰσι.—Καὶ τὸ θηρίον, ὃ ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ ΑΥΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐστι. *Et reges sunt septem.—Et bestia, quæ erat, et non est, et ipse est [rex] octavus, et ex illis septem est.* Et apud Heliod. Æthiop. v. 18. Παῖδές εἰσί μοι δύο, καὶ ΤΡΙΤΟΣ ἐγώ. *Filii mihi sunt duo, et ego tertius.* Nec dubito (nam quo auctore probem, non habeo in præsentia) quin idem idiotismus, ut per adjectivum numeralem enunciative, ita per vocem ποσαστός; vel πόστος; interrogative efferri possit. E. g. quando quis rogat: *Quot collegas habuit imperator?* Gr. Ποσαστὸς ἐστρατήγει; sive, Πόστος ἐστρατήγει αὐτός; Hoc certe Latinis concessum est. Ita enim Horatius scribens ad Torquatum in fine epistolæ eum ad cœnam vocat, rogatque, ut rescribat, quot convivas simul cum ipso vocari velit:

Tu, QUOTUS esse velis, rescribe—.

i. e. *Rescribe* vel, *quot sodales una tecum vocari velis*, vel, *quot umbras adducas.* Quomodocunque intelligas, vocula *quotus* Græcorum idioma plane exprimit; Gr. Σὺ δὲ πόστος ἂν θέλοις εἶναι, αὐτὸς ἀντίγραφε. Certe ὀλιγοστὸς eadem ἰδιολογίᾳ dixit Berosus apud Joseph. Antiq. x. 11. Αὐτὸς ἐρήμεας ΟΛΙΓΟΣΤΟΣ παραγίνεται διὰ τῆς ἐρήμου εἰς Βαβυλῶνα. *Ipse cum paucis per desertum properans Babylonem venit.* Ubi præcedens αὐτὸς non pertinet ad idioma locutionis, sed ad personam præmissam relatum, necessario in versione exprimi debet: neque enim citra expressum numerum adesse solet pronomen, id quod patet ex gemino ejusdem loco apud Joseph. contra Appion. p. 1045. Ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ, καὶ φυγὼν ΟΛΙΓΟΣΤΟΣ συνεκλείσθη εἰς τὴν Βορσιππηνῶν πόλιν. *Prælio victus, et fugiens cum paucis se Borsippenorum urbe clausit.* Adde lib. i. Machab. cap. iii. comm. 16. Καὶ ἐξῆλθεν Ἰούδας εἰς συνάντησιν αὐτῶν ΟΛΙΓΟΣΤΟΣ. *Et egressus est Judas iis obviam cum paucis.*

Nonus denique usus est, quo numerus cardinalis declinabilis, si centenarium excedit, cum voce collectiva construitur singulariter. Exempla habet H. Stephanus in v. Ἵππος, quibus adde lib. i. Machab. cap. iii. comm. 39. Καὶ ἀπέστειλε μετ' αὐτῶν τεσσαράκοντα χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ ἙΠΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΝ ἽΠΠΟΝ. *Et misit cum illis quadraginta millia peditum, et equitum quinque millia.* Et cap. iv. comm. 28. Et initio ejusdem capitis occurrit χιλίαν ἵππον, pro χιλίους ἱππεῖς. ¶. 63.

SECTIO III.

De Nominibus[92] ἀποφρὰς, ἄνθρωπος, ἀρετὴ, ἀρχὴν, αὐτόφωρος.

REGULA I.

Fasti, nefasti dies.

FASTI Romanorum dies, a Græcis δικάσιμοι et ἔνδικοι· nefasti vero ἄδικοι, et ἀποφράδες vocabantur, voce composita

92 Præmitto, ἀγαθὸς, ἄκρος, ἄλλος, ἄμφω, ἀνὴρ, quemadmodum et in sequentibus alia suo loco συντάξεως ergo addam, quorum mihi notandus usus visus est. Ac primum quidem Adjectivum ἀγαθὸς, præterquam quod *bonum*, *peritum* etc. significat, quando cum præcedente Adverbio ὦ tam stricte conjungitur, ut unam vocem efficiat, in Vocandi Casu positum Latini per *Quæso*, *Obsecro*, vel etiam *Age*, exponunt. Vide Plat. Gorg. p. 491. lin. 25. Ἀλλ' ὦγαθὲ, *Sed O bone*, i. e. *quæso* vel *agedum*. Vid. infra ad vii. 11, 5. ¶. 64.

Ἄκρος, *summus*, præterquam quod Genitivum amat Personæ vi comparationis, vel potius superlativi Partitivi, etiam rei, in qua quis dicitur esse summus vel præstantissimus, eundem Casum sequentem habet. Plat. Theæt. p. 152. lin. 44. Καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, κωμῳδίας μὲν Ἐπίχαρμος· τραγῳδίας δὲ Ὅμηρος. *Et poetarum summi in utroque Poetices genere: Comœdiæ quidem Epicharmus, Tragœdiæ vero Homerus.*

Adjectivum ἄλλος quosdam habet usus notandos:

I. Comparativorum naturam et constructionem sequens Generandi casum post se habet, qui Latine redditur per, *quam* vel *atque*. Ut Ἄλλο ἂν αἰσθήσεως ἐπιστήμη, apud Plat. Theæt. p. 186. fin. *Aliud est scientia quam sensus.* Vel, *Diversa est a sensu scientia.* Quæ etiam est structura adjectivi cognati ἕτερος. [E. g. Plat. in Phæd. cap. xix. Τὰ ἴσα ἕτερά ἐστιν ἐκείνου τοῦ ἴσου. *Æqualia* diversa *sunt ab illo æquali.* Cæterum aliud exemplum de vi ἄλλου extat Xen. Mem. iv. 4, 25. Πότερον οὖν τοὺς θεοὺς ἡγῇ τὰ δίκαια νομοθετεῖν, ἢ ἄλλα τῶν δικαίων; *Num existimas, a Diis proficisci justa, an* quæ a justis differunt, h. e. *injusta?* Z.] Eodem modo Latini suo adjectivo *alius* utuntur. Ita Horat. lib. i. ep. 16. ver. 20.

Neve putes ALIUM SAPIENTE
BONOque beatum.

Et lib. ii. ep. 1. ver. 240.

Edicto vetuit, ne quis se præter Apellem
Pingeret, aut ALIUS LYSIPPO duceret æra.

[It. Phædr. Prol. libri iii. 41. *Quod si accusator* alius *Seiano foret.* Plura ejusmodi loca Latina reperies apud Interpretes ad locum illum Phædri. Z.]

II. Plurale Neutrum τὰ ἄλλα, positum ἐλλειπτικῶς redditur: *Aliis de caussis*, ap. Plat. eundem Apol. Socr. p. 41. lin. 25. Τάτε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν. *Etenim aliis de caussis sunt feliciores.* Pro eodem dicitur, Ἔς τ' ἄλλα et ἔς τε τὰ λοιπά. Pauf. Ach. p. 401. ¶. 65.

III. Aliquando cum Nomine, inprimis regionis proprio, conjunctum, partitionem notat. Sic Σικελία ἡ ἄλλη, *Reliquæ Siciliæ partes*, apud Plat. ep. viii. p. 357. lin. 6. similiter apud Thucyd. lib. i. cap. 114. in fine: Καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὔβοιαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν· καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο, Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. *Et Athenienses rursus in Eubœam trajicientes, Pericle duce, omnem in suam potestatem redegerunt: et reliquas quidem ejus partes certis conditionibus in fidem acceperunt: sed, Histiæensibus sede sua pulsis, ipsi regionem tenuerunt.*

IV. Ἄλλοτε ἄλλος, sive ἄλλος καὶ ἄλλος dicitur ille qui sibi non constat, sed variabilis est. Hinc Plato in Gorg. p. 482. lin. 9. Ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων. *Modo hoc ait, modo illud.*

ab ἀπὸ, *sine*, vel *procul*, et φράζω, *loquor*, (quasi procul a verbis semoti,) quibus causæ non disceptabantur. Lucianus eosdem vocat ἀπράκτους, *quibus agitur nihil*; ἐπαράτους, quasi *execrandos*, μιαροὺς, *sceleratos*, ἀπαισίους, *infaustos*.

II. Ἀποφράδες etiam ἄνθρωποι nuncupabantur, id est, *scelerati*: qui et μιάστορες, παλαμναῖοι, ἀλιτήριοι, ἀλάστορες, κατάρατοι, ἐναγεῖς, ἐξάγιστοι, ἀποτρόπαιοι, qui a Latinis *sacrilegi* plerumque nuncupabantur. Cæterum vox ἀλιτήριος, cum gignendi casu jungitur, ejus, aut Numinis, cujus sacer aliquis erat, aut rei, cujus pestis esset: ut ἀλιτήριος τοῦ Διός, *Jovi sacer*: ἀλιτήριος τῆς πόλεως, *reipublicæ pestis*: ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε, *O Græciæ pestis!* Ἀποφράδες, *scelerati.* Ἀλιτήριος.

[Sic Plat. Phæd. cap. xxv. Composita dicuntur ἄλλοτ' ἄλλως ἴσχειν, h. e. uti a Platone ipso explicantur, *non* ὡσαύτως ἀεὶ ἴσχειν κατὰ ταυτά. Z.] Aristid. pro IV. viris, p. 393. Οἱ δ' ἄνδρες ἄλλοι καὶ ἄλλοι παρὰ τοὺς χρόνους. *Hominum mores pro variis temporibus variantur.*

Habet vocabulum ἄμφω hoc peculiare, quod, ubi duorum mentio fit, in Neutro Genere absolute, nulla casus ratione habita, adjungitur sententiæ, sic ut omnino pendere videatur. Ita Q. Calaber παραλειπ. lib. i. ver. 20.

Ἤλυθε Πενθεσίλεια, Θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
ΑΜΦΩ, καὶ στονόεντος ἐελδομένη πολέμοιο,
Καὶ μέγα αἰδομένη στυγερὴν καὶ ἀεικέα φήμην.

Venit Penthesilea, Dearum præferens speciem, quam luctuosi belli desiderium incesserat, una cum pudore odiosæ turpisque famæ. Potest intelligi παθοῦσα, vel huic simile. Similiter Orpheus de Lapidibus in Chabazio:

ΑΜΦΩ γὰρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
Καί μοι σκορπιόθεν βεβλημένῳ ἤρα κομίζεις.

Utrumque enim (scil. *præstas*,) *et morbum refrigeras ignitum, et mihi a scorpio vulnerato opem fers.* Eandem structuram sequitur cognatum ἀμφότερα, ut in illo Platonis, Gorg. p. 542. lin. 20. Εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει, ἢ τροφῇ, ἢ ΑΜΦΟΤΕΡΑ. *Si cujus magnum esset corpus, vel natura, vel alimento, vel utrumque*, pro, *utroque*. [Casus regitur ab ellipsi κατά. Est forma dicendi Homerica: v. c. Iliad. Γ. 179. Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. *Duabus virtutibus præditus, est rex bonus et bellator fortis.* Iliad. N. 166. Χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε. *Gravi commotus est ira ob utramque causam, ob victoriam et hastam fractam.* Z.]

Vocabulum ἀνὴρ junctum substantivo hominis, studium vel artem aliquam exercentis, in versione Latina commode omittitur. Ut, Λατόμοι ἄνδρες apud Q. Calabr. *Lapicidæ*. Βουκόλος ἀνὴρ, *Armentarius*, apud eundem lib. vi. ver. 347. Eodem modo ἄνθρωπος construitur. Vid. Luc. ii. 15. et Matth. xviii. 23. Deinde, quemadmodum ἄνθρωπος, etiam ponitur pro τὶς, *aliquis*; quod tamen magis Poeticum est. Theogn. 199.

Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ΑΝΗΡ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται.—

Si quis vero injuste præter tempus avaro animo paraverit. Homer. Iliad. E. 770.

Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ΑΝΗΡ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.

Quantum late patentis aeris spatium oculis aliquis perlustrat. Habet etiam hunc usum nomen *vir* apud Latinos, suaviorem tamen, si cum altero diverso casu jungitur. Horat. lib. iii. od. 1, 9.

Est ut VIRO VIR latius ordinet
Arbusta sulcis.—

Quod tamen poetis, quam oratoribus convenientius. Junguntur ἀνὴρ et τὶς in Act. Apost. cap. v. init. Ἀνὴρ δέ τις, Ἀνανίας ὀνόματι. *Vir autem quidam, nomine Ananias.* Xenoph. Cyrop. ii. 3, 5. Ἀποπειρώμενον, εἴτις ἄρα ἔσται ἀνήρ. *Periculum faciens, sitne quisquam futurus.* ¶. 66.

[De hac voce ἀποφρὰς[93] vide Luciani Pſeudologiſtam, ſive περὶ τῆς ἀποφράδος.

Ἄνθρωπος, femina. De dictione ἄνθρωπος obſervandum, quod aliquando ſignificet *feminam*, licet rarius. Dionyſ. Halicarnaſſ. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. Γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν. *Nudam videre hominem*, id eſt, *feminam:* ſcilicet Candaulis uxorem[94].

Vir, id eſt, maritus. Aliquando de *viro* κατ' ἐξοχὴν dicitur, et opponitur feminæ, non quidem adverſe, ſed relate: ut Æſchines, Ἄνθρωπος καὶ γυνή. *Vir et femina.* Sic Matth. xix. 10. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ συμφέρει γαμῆσαι· hic ἄνθρωπος ponitur pro *viro*, quem ἄνδρα Græci κυριολέκτως nuncupant.

Quidam. Interdum ἄνθρωπος vertitur *quidam:* ut Marc. xii. 1. Ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος. *Quidam vineam plantavit.*]

III. Ἀρετὴ[95], apud Thucyd. maxime, uſus aliquot obſervandos habet. Primo, ſumitur pro *benignitate, beneficentia, liberalitate*, ut lib. ii. Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν, ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, id eſt, *Præterea, benignitatem quod attinet, alia longe noſtra, quam vulgi hominum, ratio eſt.* Sequitur enim, Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, id eſt, *Nec enim accipiendis, ſed dandis ultro beneficiis, amicos paramus.*

Et paulo poſt clarius: Ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος· εἰδὼς οὐκ εἰς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, id eſt, *At referendæ gratiæ debitor, minus alacer eſt, quod ſciat, eam ſe beneficentiam rependere, non cui habendæ gratiæ ſint, ſed qua contractum nomen diſſolvat*[96].

93 Mœris Attic. Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς· ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν· ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι· ἀπηγορευμέναι δὲ πρὸς πράξεις, Ἑλληνικῶς. i. e. *Nefaſti dies, Attice, quibus mortuis libamina offerunt: vel qui ad actiones non ſunt idonei, Communiter: Quibus nefas agere.* Ita Heſychius: Ἀποφράδες ἡμέραι ἑπτὰ, οὕτως ὀνομαζόμεναι, ἐν αἷς ἐναγίζουσι τοῖς νεκροῖς· μεταφέρουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοὺς πονηρούς· ἢ ἀπαγορευόμεναι πρὸς τὰς πράξεις. i. e. *Nefaſti dies ſeptem, ita dicti, quod illis parentant mortuis. Transfertur etiam vocabulum ad ſacrilegos: Vel etiam dicti, quia his nefas agere.* Ex quibus verbis clare patet triplex hujus vocis notio.

94 Non adeo raro: exempla enim paſſim obvia. Adi Plutarchum de Aud. Poet. p. 26. lin. 47. ubi ſermo eſt de Agamemnone Chryſeida dimittente: Οὗτος δὲ αὐτὸς εἰς τὴν ναῦν ἐμβιβάζων καὶ παραδιδοὺς καὶ ἀποπέμπων τὴν ἄνθρωπον. *Hic autem ipſe eam navi imponens et tradens et dimittens* etc. Et Athen. lib. xiii. p. 576. Adde Demoſth. pro corona, p. 518. lin. 43. Ælian. V. H. xii. 1. xiii. 33. Xenoph. Κυροπαιδ. lib. v. non longe ab initio. Dionyſ. Hal. lib. i. p. 64. lin. 8. H.

Sic quoque ἡ θεὸς de femina dici, ſatis notum eſt. Z.

95 Ἀρετὴν Socrates apud Platonem in Cratylo ſignificare primo dicit εὐπορίαν, i. e. *facilem et expeditam rerum et conſiliorum facultatem.* Deinde λελυμένην τὴν ῥοὴν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς. i. e. *Solutum, et quaſi ſecundo alveo manantem bonæ animæ fluxum.* Loca Thucydidis invenies lib. ii. cap. 40.

96 Sic pro *Deorum benignitate*, dixit *Deorum virtute* Plaut. in Mil. glor. iii. 1, 82. *Deûm VIRTUTE, ut tranſeuntem hoſpitio accipiam, eſt apud*

IV. Secundo, affini admodum acceptione, *humanitatem cum pietate conjunctam* fignificat, qua laborantibus ultro fuccurrimus. Idem eodem lib.[97] ubi diram luem, quæ Athenis incubuerat, luculente defcribit: Καὶ μάλιστα (fub. διεφθείροντο) οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι· αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, id eft, *Maxime vero* (fub. *interibant*) *qui humanitatis ac pietatis fenfu ducebantur : eos enim fibi parcere fuppudebat.* Sic lib. iv.[98] Brafidas, Acanthios ab Athenienfibus abducere dum conatur, metum illis omnem amittendæ libertatis eximit: alioqui enim, αὐτοὶ ἂν, inquit, φαινοίμεθα ἐχθίονα (fub. ἀρχὴν), ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετὴν, καταπτώμενοι, id eft, *infeftius palam imperium nobis pararemus, quam qui nullam omnino virtutem* (id eft, *nullum in confervanda, vel afferenda Græcorum libertate ftudium*) *oftenderunt.* Profitebantur enim Lacedæmonii, fe Græciam ab Athenienfium tyrannide liberare velle.

V. Tertio, *nominis celebritatem* et *gloriam* fignificat. Idem lib. i. ubi Corcyræi Athenienfium opem efflagitant, cujus ea fit opportunitas, ἡ φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν, οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχὺν, id eft, *quæ cum apud homines gloriam conciliet, tum etiam eos, quorum defenfionem fufcipietis, obftringat beneficio, vobis denique novam potentiam novafque vires adjungat.*

VI. Quarto, quod minus rarum eft, de *bonitate* cujufque rei propria dicitur, ut de bonitate foli: Thucyd. initio lib. i. Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς, αἱ δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγινόμεναι, στάσεις ἐνεποίουν, id eft, *Nam propter foli bonitatem, opes nonnullorum auctæ feditiones excitarunt.* Plat. de legib. Ἀρετὴ τῆς χώρας. *Soli bonitas, fœcunditas*[99].

VII. Quinto, *virtutis* omnis et honeftatis officium fignificat: ut apud eund. lib. iii.[1] Mytilenæi Lacedæmoniorum focietatem expetentes, Περὶ γὰρ τοῦ δικαίου, καὶ τῆς

ne comitas. Et paulo poft : *Nam mihi Deûm VIRTUTE, dicam propter divitias meas licuit uxorem dotatam genere fummo ducere.*

97 Cap. 51.

98 Cap. 86.

99 De bona corporis habitudine utitur Plato in Gorg. p. 517. in fine. Ubi ait, Medicinam præftare cæteris artibus, διὰ τὸ εἰδέναι ὅ, τι χρηστὸν καὶ πονηρὸν τῶν σιτίων ἢ ποτῶν ἐστιν εἰς ἀρετὴν σώματος. *Quia novit, quid in cibis obfit vel conferat ad bonam corporis conftitutionem.* H.

Vide omnino Æfchinis Dialogum i. περὶ τῆς ἀρετῆς, ubi hoc nomen dicitur de arte coquinaria, arte medica, arte opificis, rei equeftris, muficæ tractandæ peritia etc. Sic apud Ælianum V. H. ix. 16. occurrit quoque ἡ τῆς χώρας ἀρετὴ, *agri bonitas*, ib. v. 21. ἡ τοῦ ποιητοῦ ἀρετὴ, *ars et præftantia poetæ*, et ii. 13. ἡ ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴ, h. e. *rei metricæ peritia*, etc. Sic Xen. Cyrop. iii. 1, 16. ἀρετὴ comprehendit *corporis robur, fortitudinem animi, rei equeftris peritiam, divitias, potentiam.* Omnino ἀρετὴ eft quicquid five in corpore five in animo five in re eft, quod placet quacunque de caufa. Z.

1 Loca Thucydidis extant lib. iii. cap. 10. et lib. ii. cap. 45.

ἀρετῆς πρῶτον τοὺς λόγους ποιησόμεθα. *Primum enim de æqui, et honesti officiis dicemus.* Hoc modo proprium cujusque officium, viri, mulieris, senis, adolescentis, magistratus, privati, ἀρετὴ optime dicitur. Sic idem Thucydid. lib. ii. Εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, id est, *Quod si de mulierum officio, quæ viduæ nunc futuræ sunt, mentionem fieri abs me oporteat*; ubi etiam notandum, ὅσαι, perinde ut αἱ, sequi post γυναικείας ἀρετῆς, ac si præcessisset γυναικῶν, ut paulo ante observatum est in appendice iii. ad articul. subjunctivum.

Τὴν ἀρχήν. VIII. Τὴν ἀρχὴν, et τὸ καταρχὰς, significat *initio*. Quod etiam rarius dicitur, ἀρχὴν, sine articulo, Xenoph. expedit. vii. Ὅσῳπερ χαλεπώτερον, ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι· καὶ ὅσῳ λυπηρότερον, ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι. *Quo gravius est, ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non fuisse: quantoque molestius, ex rege privatum fieri, quam regem fuisse nunquam*[2].

Ἐπ' αὐτοφώρῳ. IX. In flagranti delicto deprehensus, dicitur ἑαλωκὼς ἐπ' αὐτοφώρῳ, vel simpliciter αὐτόφωρος, vel περίφωρος, vel εὐπερίφωρος, a verbo Græco φωρᾶν, quod est *luce palam deprehendere*. Conjunguntur autem tria ista cum verbo εἶναι, vel γίνεσθαι [vel ἁλίσκεσθαι, vel φανῆναι· Z.], ut ὁ φεύγων ἐπ' αὐτοφώρῳ γενόμενος, id est, *reus in flagranti delicto deprehensus*: dicunt etiam ἁλίσκειν παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα.

2 Quandoque ita fert sententia, ut τὴν ἀρχὴν exponatur, *prorsus*. Plat. Apol. Socr. p. 29. lin. 21. Ὃς ἔφη, ἢ τὴν ἀρχὴν οὐ δεῖν ἐμὲ δεῦρο εἰσελθεῖν, ἢ, ἐπειδὴ εἰσῆλθεν, οὐχ οἷόν τε εἶναι τὸ μὴ ἀποκτεῖναί με. *Qui dicebat, aut me prorsus non debuisse huc venire, aut, quandoquidem veni, me non posse non occidi.* Et sine articulo apud eundem in Gorg. p. 478. lin. 24. Ἆρ' οὖν οὕτως ἂν περὶ σῶμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος εἴη ὁ ἰατρευόμενος, ἢ ὁ μηδὲ κάμνων ἀρχήν; *Itane, quod ad corpus attinet, felicissimus homo esset is, qui sanatur, an is, qui prorsus non ægrotavit?* Adde Sophocl. Philoct. 1232. ubi Neoptolemo dicenti; *Vis eadem me bis terve repetere?* respondet Ulysses:

Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.

Vellem ne semel quidem nec omnino audivisse. ¶. 67. Pausanias addit præpositionem ἐς in Laconicis p. 211. lin. 16. Οὕτως οὐδὲ ἐγχωρεῖν ἔστιν ἐς ἀρχήν. *Ita omnino absurdum est.*

Alia etiam est hujus voculæ significatio, cum construitur cum præpositione κατὰ in quarto casu, sequente adverbio ὅτε. Sic Κατ' ἀρχὰς ὅτε, proprie, *Initio, quum*, elegantius vertitur, *Quamprimum*. Vid. Plat. ep. iii. p. 310. lin. 19. Κατ' ἀρχὰς, ὅτ' ἦλθον. *Quamprimum venissem*. H.

Τὴν ἀρχὴν pertinet ad ea nomina, quæ, propter ellipsin præpositionis, εἰς, s. κατὰ, vim adverbiorum accipiunt: qualia sunt, ἀκμὴν, *adhuc*, δίκην, *more, ut, ad modum*, σύντονον, *intense, vehementer*, ὅλον, *omnino*, τὸ τέλος, *plane*, δωρεὰν, *gratis*, προῖκα, *gratuito*, τὴν πρώτην, *ab initio*, ὄναρ, *per quietem*, μακρὰν, *longe*, ὃν τρόπον, *quomodo*, ἅπαντα, *omnino, ex toto*, etc. Cæterum haud scio, an (h. e. annon) Vigerus sit reprehendendus, quod dixit, τὴν ἀρχὴν etiam significare *initio*. Certe in omnibus locis, ubi occurrit, si reddatur *prorsus, omnino*, ab orationis serie non abhorret. Z.

Φὼρ, ὁ κλέπτης. φωρίον, τὸ κλέμμα. φωρῶ, τὸν κλέπτοντα καταλαμβάνω· ἀφ' οὗ τὸ ἐπαυτοφώρῳ, ἤγουν ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ. Μοσχοποῦλος περὶ σχεδῶν. Usurpatur igitur hoc vocabulum proprie de iis, qui in ipso furto sunt deprehensi, habentes in manibus τὰ φωρία, quæ furati sunt, a se ipsis proditi. Transfertur postea etiam ad alia facinora et scelera, in quibus quis deprehenditur: Joh. viii. 4. ἐπαυτοφώρῳ, *in ipso facto*, i. e. adulterio.

SECTIO IV.

De Nominibus ἀφορμὴ, δείλη, δῆλος, δίαιτα, δίκαιος, ἐξούλης, ἐπίδοξος, ἔργον, ἐτεὸν, ἕτοιμος.

REGULA I.

DE hac voce ἀφορμὴ notanda quæ sequuntur. Primum enim significat *vim naturæ quandam ad perniciosa fugienda*; quemadmodum ὁρμὴ utilium appetentia est. Beatus Damascenus ait Christum ostendisse, ἐν τοῖς συστατικοῖς τῆς φύσεως, τὴν ὁρμὴν, ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς, τὴν ἀφορμὴν, id est, *In iis, quæ ad naturæ conservationem pertinent, vim appetendi, in iis, quæ eandem perimunt, vim aversandi.* Ἀφορμὴ, *vis adversa fugiendi.*

II. Secundo, apud Atticos idem est quod *res familiaris*, et *domestica* [3]: imo et *ars quælibet tolerandæ vitæ idonea*, quam alii passim Græci, maximeque recentiores, προβολὴν εἰς τὸ ζῆν vocant; ut, μηδεμίαν ἀφορμὴν ἔχει τοῦ βίου, id est, quod vulgo dicitur, *il n'a aucun moyen de vivre.* Hinc pro *opibus, subsidiis*, et *commoditatibus* sumitur. Cicero, *Amicitia*, inquit, *plurimas et maximas commoditates habet.* Ἡ φιλία πλείστας ἔχει καὶ μεγίστας ἀφορμάς. Itemque pro *occasione rei gerendæ*, quæ inter præcipuas commoditates numerari solet: ut, τοιαύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς τοῦ τὸν ἀντίδικον ῥᾳδίως ὑποσκελίσαι. *Ejusmodi nactus supplantandi adversarii occasiones.* Huc pertinet illud Demosth. Olynth. ii.[4] Πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς, εἰς τὸ τὴν παρὰ θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, ὁρῶ

Ἀφορμὴ, *Res familiaris.*

Ἀφορμὴ, *commoditas, occasio.*

3 Ita Xenoph. Memorab. lib. iii. cap. 12. sect. 4. Τοῖς ἑαυτῶν παισὶ καλλίους ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσι. *Liberis suis pulchriora ad vitam sustentandam subsidia relinquunt.*

In hac acceptione non raro additur ἰδία. Demosth. pro Phormione p. 601. lin. 6. Οὐδὲ τούτοις παρέδωκεν ἰδίαν ἀφορμήν. *Ne his quidem de suo quidquam dedit.* H.

4 P. 8. lin. 51.

ὑμῖν ἐνούσας, ἢ ἐκείνῳ. *Que vous avez beaucoup plus de moyens que luy, d'obtenir la bienveillance des Dieux* *.

Ἀφορμὴ, *pecunia trapezitarum.* III. Tertio, iisdem Atticis, pecunia erat, quæ ad mensam dabatur, vel inde sumebatur: unde, quod Galli dicunt, *mettre de l'argent à la banque*, Græci, ἀφορμὴν αὐτῷ παρασκευάζειν πρὸς τῇ τραπέζῃ· quam Græci recentiores ἐνθήκην vocare solent; tametsi apud illos ἐνθήκη sit etiam id omne, quod reponitur ac reconditur, ut sunt τὰ κειμήλια, *lautior, pretiosiorque supellex, et carior.*

Ἐνθήκη, pro ἀφορμή.

Ἀφορμὴ, *conditio.* IV. Quarto, idem penitus est quod ὁρμὴ, ut cum Plutarchus Homerum ait, πάντων ζώων ἀφορμὰς ἢ διαθέσεις ὑπογράψαι, id est, *omnium animantium affectiones et proprias conditiones expressisse.*

Ἀφορμὴ, *circumstantia.* Quinto, Budæus existimat, significare argumenta cujuscunque disputationis: sed meo judicio, ex locis iis, quæ profert, intelligere quivis poterit, significare potius ejusdem argumenti, quas Græci Rhetores περιστάσεις, Latini *adjuncta* nominant: v. c. cum Dionys. Halicarn. ait de Lysia Rhetore: Ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάβῃ· sensus videtur hic, *Ubi vero nullam ejusmodi ansam ex rebus ipsis arripere potest.* Plutarchus in Homero etiam clarius, Πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται, πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος etc. id est, *Omnes autem narrationis circumstantiæ sunt, persona, causa, locus, tempus,* etc. Verum tamen est, ex illis adjunctis Rhetores novas argumenta cudendi occasiones arripere [5].

* Sic Xenoph. Mem. ii. 7, 11. Ἔργων ἀφορμὴ, *opportunitas, occasio operis suscipiendi.* Huc pertinet locus Schol. Euripid. quem laudat Cl. Hindenburgius ad Xenoph. ἣν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς τὸ ζῆν, Ἀττικοὶ ἀφορμὴν καλοῦσι. Atque Suidas ita: Ἀφορμή· ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται κ. τ. λ. Z.

Βασιλεύς. 5 De Nomine βασιλεὺς observa, illud præter vulgarem *regis* denotationem, sæpe κατ' ἐξοχὴν, inprimis apud Atticos, notare regem Persarum. Probent hoc duo exempla, alterum e Demosthene, alterum e Platone petitum. Ita ille in orat. de Rhodiorum libert. p. 81. lin. 5. Ὁρῶ δ' ὑμῶν ἐνίους, Φιλίππου μὲν, ὡς ἄρα οὐδενὸς ἀξίου, πολλάκις ὀλιγωροῦντας. ΒΑΣΙΛΕΑ δ' ὡς ἰσχυρὸν ἐχθρὸν, οἷς ἂν προέληται πολεμεῖν, φοβουμένους. *Video autem vestrum quosdam, Philippum quidem, ut hominem nullius pretii, sæpenumero negligentes, REGEM vero [Persarum] ut potentem hostem, si quando bellum moliatur, formidare.* Hic in Gorgia p. 524. prope finem, inquit: *Rhadamanthum omnium animas intueri, et cujus quæque sit ignorare,* ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως, et quæ sequuntur: *Sed sæpe prehendens magni regis* [Persarum] *animam, vel alius cujusdam regis.* In exemplo priori diserte a rege Philippo rex Persarum distinguitur, nudo nomine βασιλέως: in posteriori ab aliis sub nomine τοῦ μεγάλου βασιλέως, præmisso articulo, certum illum regem significante. Et Magni cognomen Persarum regibus apud Græcos peculiare fuisse, docet nos Aristides, orat. in Romam p. 352. Ἡ (scilicet τῶν Περσῶν ἀρχὴ) πάνυ ποτὲ ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐβεβόητο, καὶ ΜΕΓΑΝ παρέσχε τὸ ἐπώνυμον καλεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὴν ΒΑΣΙΛΕΑ. *Persarum imperium maxime olim inter Græcos celebratum fuit, et ei, qui id teneret,*

V. Δείλη absolute quidem tempus significat, quo lux aut decrescit, aut paulo ante desiit, aut nondum coepit: ideoque pro crepusculo sumitur, tam matutino, quam vesper- *Δείλη, mane, vespere, meridie.*

MAGNI REGIS cognomen tributum esse effecit. Hinc reprehenduntur Persarum reges apud Arrianum de Exped. Alexand. lib. vii. cap. 1. utpote qui immerito hoc sibi cognomen vindicarunt. Verba haec sunt: Τοὺς γάρ τοι Περσῶν καὶ Μήδων βασιλέας, οὐδὲ τοῦ πολλοστοῦ μέρεος τῆς Ἀσίας ἐπάρχοντας, οὐ σὺν δίκῃ καλεῖν σφᾶς ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΑΣ. *Persarum enim ac Medorum reges, ne multesimae quidem Asiae parti imperantes, immerito sibi nomen MAGNORUM REGUM vindicasse.* Alias additur τῶν Περσῶν, ut apud Dinarch. in Dem. p. 96. lin. 26. et alibi. H.

Illis exemplis de hac potestate βασιλέως adde haec: a) βασιλεὺς simpliciter significat Persarum Regem, Xenoph. Mem. iv. 2, 33. ἄλλους δὲ πόσους οἴει διὰ σοφίαν ἀναρπάστους πρὸς ΒΑΣΙΛΕΑ γεγονέναι, καὶ ἐκεῖ δουλεύειν; *Quot alios existimas ob famam prudentiae repente et vi abreptos ad* Regem *perductos esse, ut ibi servirent?* it. Aelian. V. H. i. 22. Δῶρα τὰ ἐκ ΒΑΣΙΛΕΩΣ διδόμενα τοῖς παρ' αὐτὸν ἥκουσι πρεσβευταῖς. Conf. Aristoph. Acharn. 647. Sic quoque Corn. Nepos in Ages. ii. *bellum* Regi *facere* dixit. b) βασιλεὺς ὁ μέγας eundem significat, ut Ael. V. H. xii. 1. Καὶ εἰς ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ἧκεν ἡ δόξα. *Fama perlata est ad ipsum* Regem magnum. it. Aesch. Dial. ii. 4. Οὐδεὶς γὰρ ἂν οὖν, ὅστις οὐχὶ προτιμήσειεν ὑγιαίνειν ὀλίγον κεκτημένος ἀργύριον μᾶλλον, ἢ τὰ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ χρήματα κεκτημένος νοσεῖν. *Nemo est, quin malit recte valere quamvis pauper, quam in adversa valetudine* Regis magni *possidere divitias.* Causa hujus appellationis quaerenda est in potentia et amplitudine regni Persici, quod complectebatur multas regiones et fere totam Asiam, quae quidem tunc Graecis cognita erat. Hinc Eustathius ad Dionys. Perieget. ver. 1056. Μόνοι οἱ Πέρσαι, inquit, ἔθνος ἔχουσιν Ἀσίας βασιλεύτατον. καὶ ΜΕΓΑΣ διὰ τοῦτο ἐλέγετο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ὁ τῶν Περσῶν. Ad hanc appellationem haud dubie contulit quicquam etiam hoc, quod Reges ipsi parebant Regibus Persarum. Quare Cyrus dicitur βασιλεὺς βασιλέων, in Epigr. apud Eustath. ad ver. 1069. libri laudati. Etenim Satrapas Persarum ipsos βασιλεῖς esse appellatos, fit clarum ex Aeschyl. Pers. ver. 24. Conf. Scheffer. in Indice ad Aelian. et Staveren. ad Corn. Nep. l. l. Z.

Βούλημα praeter vulgarem *voluntatis* significationem, etiam aliquando *mentem*, *sensum*, vel *scopum* alicujus dicti notat. Ita postquam Aristides, in Orat. pro Quatuorviris, p. 423. verba Homeri exposuerat, addit: Τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ τῶν ῥημάτων τὸ βούλημα εἶναι. *Huc enim verba ejus tendere mihi videntur.* H. *Βούλημα.*

Ad ejusmodi prosopopeiam quoque referenda puto verba ipsa βούλεσθαι et ἐθέλειν, quando usurpantur de rebus vita, adeoque ipsa voluntate carentibus. V. c. Plat. in Phaed. cap. xix. Ὅταν τις τι ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι ΒΟΥΛΕΤΑΙ μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ, καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι, οἷον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι φαυλότερον, etc. *Si quis intellexerit, rem aliquam visam velle quidem esse talem, qualis est idea rei in mente jam formata* (h. e. spectare, tendere quidem et accedere ad similitudinem ideae abstractae), *sed eam carere partibus nonnullis, et esse deteriorem, quam ut possit plane respondere ideae illi* etc. It. Plat. in Phaedr. p. 230. Συγγίγνωσκέ μοι, ὦ ἄριστε, φιλομαθὴς γάρ εἰμι. Τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ΕΘΕΛΕΙ διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. Conf. Xenoph. Mem. iii. 12. extr. Z.

Substantivum βία praeter *violentiae* significationem etiam in Dandi Casu positum Genitivum post se requirit, et redditur *Invitus*. Thucyd. i. 43. Βίᾳ ἡμῶν· *Nobis invitis.* Plut. in Caes. p. 719. Τὴν μὲν Ἰουλίαν ΒΙΑι ΤΩΝ ΔΗΜΑΡΧΩΝ ἀράμενον τὸ πλῆθος εἰς τὸ Ἄρειον ἤνεγκε πεδίον. *Juliam, invitis tribunis plebis, populus in campum Martium extulit.* H. ¶. 68. *Βία.*

Interdum idem nomen, eodem sensu, absolute ponitur, adeo ut genitivus sit intelligendus: v. c. Plat. Symp. 32. ΒΙΑι οὖν, ὥσπερ ἀπὸ τῶν Σειρήνων ἐπισχόμενος τὰ ὦτα, οἴχομαι φεύγων. Z.

tino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, varias temporis differentias significantibus: nam δείλης ἑώας est *summo mane*, quod etiam ἀρχομένης ἑώας dicitur: contra δείλης ὀψίας, id est, *sero*, vel *sub vesperum*: δείλης μεσημβρίας, *sub meridiem* *.

Δῆλος, φανερὸς, cum participiis.

VI. Δῆλος, φανερὸς, et alia significationis ejusdem [6], cum Participiis cujuslibet temporis eleganter conjunguntur, tumque resolvuntur per accusativum, et infinitivum, aut particulam ὡς, vel ὅτι, et indicativum: sic δῆλός ἐστι παρανομήσας, pro δῆλόν ἐστιν αὐτὸν παρανομῆσαι. *Certum est eum contra leges fecisse.* Demosth. pro Corona, Φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν, ἀναγκασθησόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς, id est, *Constabat omnibus, coactum eos iri ad vos confugere:* pro Φανερὸν πᾶσιν ἦν αὐτοὺς ἀναγκασθήσεσθαι καταφ. etc. Sic compositum et privativum ἄδηλος, ut apud eund. Demosth. in Midiam, Ἔστι δὲ οὐκ ἄδηλος ἐρῶν. *Dubium non est, quin dicturus sit:* pro οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ὡς ἐρεῖν [7]. ¶. 69.

Δίαιτα, cubiculum.

[Δίαιτα non solum est τρόπος τοῦ βίου, *vitæ degendæ ratio*; sed etiam τόπος· ἀνδρωνῖτις, δίαιτα τῶν ἀνδρῶν, ut γυναικωνῖτις, γυναικῶν. Sic Plutarchus τὰς τῶν θεραπόντων διαίτας famulorum cubicula dixit. Plin. lib. ii. ep. 17. *Hinc turris erigitur, sub qua diætæ duæ:* ἐνδιαίτημα a *Logd:* Pontus est ἐνδιαίτημα τῶν ἰχθύων· στρατόπεδον *castra*, ἐνδιαίτημα τοῦ στρατοῦ, Schol. Æschyl. †]

Δίκαιός ἐστιν, debet.

VII. Δίκαιος, eodem fere modo usurpatur, quo δίκαιον, vel ἄξιόν ἐστιν· ut, Δίκαιος εἶ κᾂν ἅπαξ ἀντευεργετεῖν τόν σε

* Thomas Magister et Mœris negant, δείλης simpliciter, sine adjecto nomine ὀψίας, apud Atticos dici. Verum horum errorem Interpretes ad Thomam exemplis Xenophontis et Thucydidis satis refutarunt. Z.

6 Sunt tamen diversæ significationis Adjectiva, quæ hoc modo, licet rarius, cum Participiis junguntur. Ita eleganter dicas: Ἀμείνων εἰμὶ σιγῶν ἢ πολλὰ λαλῶν. *Melior sum tacens quam multa loquens.* Pro *melius est*, sive, *præstat mihi tacere, quam multa loqui.* Exemplum auctoritate firmabimus infra ad Cap. vi. Sect. 1. Reg. 23. Eodem modo construitur δίκαιος, paulo post, Reg. 7. et ἐπίδοξος, Reg. 10.

7 Dicitur etiam Δῆλός ἐστιν, ὅτι vel ὡς ποιεῖ. Exemplum exhibet Plat. in Euthyph. p. 14. lin. 20. Ἀλλὰ γὰρ, ὡς οὐ πρόθυμός με εἶ διδάξαι, δῆλος εἶ. *Sed apparet, te non esse promtum*, vel, *quam non sis promtus ad me docendum.* [Atque cum ὅτι occurrit Xenoph. Cyrop. iii. 3, 12. Ἀλλὰ δῆλοι ἦμεν, ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα. Conf. Xenoph. Œcon. vii. 8. Z.] Similiter construitur contrarium ejus ἄδηλος cum εἰ dubitativo. Plutarch. in Cæs. p. 710. Οἷς εἰ μὲν κρύφα παρέσχέν τι θάρσους καὶ δυνάμεως ὁ Καῖσαρ, ΑΔΗΛΟΣ ΕΣΤΙΝ. *Quibus* [*Lentulo et Cethego*] *utrum confidentiæ quid aut virium Cæsar ministraverit, non constat.* Rarum admodum est, quod Aristophanes τὸ δῆλος εἶ addat non Participio, sed alii verbo. Ita enim ille in Avib. 1408. Καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ: pro, καταγελῶν. *Irrides me, manifestus es.* Pro, *Irrides me manifeste.* H.

† In jure Attico δίαιτα est κρίσις πρὸ δίκης, uti Mœris Atticista interpretatur, seu *arbitrium*, cum lis, antequam ad judices itur, ab arbitris, qui διαιτηταὶ appellantur, ex æquo componitur. De διαιτηταῖς vid. Valquenar. ad Ammon. i. 15. Z.

πολλάκις εὐεργετήσαντα· pro δίκαιόν ἐστί σε, id eſt, *Æquum eſt, cum tot ejus erga te meritis, unum ſaltem beneficium abs te compenſari.* Demoſthenes pro Cor. Τούτου τὴν αἰτίαν οὗτός ἐστι δίκαιος ἔχειν. verbat. *Hujus cauſam hic eſt juſtus habere,* id eſt, *æquum eſt, in iſtum hujus rei culpam omnem conferri.*

VIII. Δίκαιον κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem accipere videtur, pro τὸ ἄδικον ἐλέγχειν, *injuſtitiam coarguere:* ſic enim ille: Πάνυ ἀχθοίμην ἄν, εἰ τοῦτο μόνον δόξαιμι δίκαιον κατηγορεῖν τοῦ νόμου. *Ferrem admodum moleſte, ſi hoc uno legis hujus injuſtitiam coarguere poſſe viderer,* vel, *hoc ſolum jus adverſus legem afferre:* nam τὰ δίκαια, ſunt jura, et rationum atque argumentorum momenta, ſeu defenſionum capita. Δίκαιον κατηγορεῖν.

[Ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.* Plutarchus in aureo iſto libello περὶ παίδων ἀγωγῆς [8]. Δεῖ τοίνυν τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων, μήτε ἀνήκοον, μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι, etc. *Oportet igitur ingenuum adoleſcentem nullam diſciplinarum, quas vocant, liberalium, inauditam, incognitamque præterire:* ubi interpres ob vulgarem uſum ἐγκύκλια dici videtur aſſerere: vel idcirco fortaſſe, quod univerſim *totum artium* κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, a Grammatica et Logicis, quas in ſcholis vocant, diſciplinis, et deinceps Mathematicas complecterentur. Has ſimul connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Fabius lib. i. *orbem diſciplinarum* vertit: Seneca ep. lxxxviii. ἐλευθερίας artes nominat. Hor. in arte poetica, Ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.*

Nec circa vilem, patulumque moraberis orbem.

Per *orbem patulum* poema κύκλος dictum intelligit, quod Cyclicus ille ſcriptor τὰ Ἰλιακὰ κύκλῳ ſcripſerit, quaſi a gemino ovo, belli Trojani reliqua καθολικῶς univerſe complectens: *vilem* vocat, quia projecti eſt animi κατὰ πλάτος καὶ παχυλῶς docere. Schottus Obſ. Hum. ii. 1.]

IX. Ἐξούλης δίκη, verbatim, *expulſionis judicium,* Latinis, *judicium unde vi.* Sic vocabatur Athenis judicium publicum, in gratiam ejus conſtitutum, qui miſſus in bonorum quorundam poſſeſſionem, ea per vim a debitore pellebatur: a verbo ἐξείλλω, id eſt, *ejicio*; licet apud Suidam legatur ἐξίλλω, per ſimplex ι, apud Harpocrationem ἐξέλλειν, [apud Heſych. ἐξούλλειν, ὅ ἐστιν, ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν.] Demoſth. in Midiam, Τί δή ποτε, ἄν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησε τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; *Cur tandem, ſi quis damnatus judicio, mulctam indictam non ſolveret, judicium unde vi privatum eſſe noluit* (legiſlator) *ſed cum juſſit ærario publico ſolvere?* Ἐξούλης δίκη, Judicium unde vi.

8 Pag. 7.

Metaphorice et eleganter Ariſtides in Panathen. Οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τέ ἐστιν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἰς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι. *Quare ſolis quidem nobis, ſi ita loqui fas eſt, nemo hujus terræ cauſa, judicium unde vi jure intenderit, nihilo ſane magis, quam alicui matris ſuæ cauſa.* Loquitur de Athenienſibus, qui αὐτόχθονες eſſent, nec aliunde primum eam in regionem immiſſi.

Ἐπίδοξος, ἐν δόξῃ ὤν.

X. Ἐπίδοξος eleganter is dicitur, de quo vulgo aliquid opinentur; adeoque cum infinitivo jungitur, non tantum in futuro, ſed etiam in præſenti, et aoriſto, ſed tamen cum ſignificatione futuri: ut, ἐπίδοξός ἐστι μάλα ὀξέως ἅψεσθαι τοῦ καιροῦ, *eum opinantur oblatam occaſionem avide arrepturum*: ἐπίδοξός ἐστιν, ὧν ἤδη πέπονθεν, πλείω ἔτι καὶ δεινότερα παθεῖν, *illum exiſtimant plura adhuc atque graviora, quam quæ paſſus eſt, deinceps eſſe paſſurum* *.

Ἔργον, lucrum.

XI. Ἔργον, id eſt *opus*, aliquando ſumitur pro lucro ex pecunia fœneratitia proveniente. Demoſthen. adverſus Aphobum [9], Τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν (ſupple ταλάντων) πεντήκοντα μναῖ, τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου, id eſt, *Lucrum autem ex illis talentis proveniens minarum quinquaginta eſt, in annos ſingulos.* Vide infra, Sectione xiii. Regula 5. Aliquando *munus*, et *officium* eſt: ut τὸ λοιπὸν δὴ ἔργον ἡμέτερον, ἀνδρείως κρίνειν περὶ ὅλων· *quod ſupereſt, noſtrarum jam partium fuerit, de ſumma rerum fortiter dimicare.* Quo in exemplo notandum, elegantius ſine verbo ἐστὶν uſurpari [10].

Ἔργον, officium.

* Ammonius. Ἐπίδοξος, ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος. Et Thomas Mag. ita: Ἐπίδοξος, οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος. De uſu et exemplis vid. Oudend. ad Thomam. Z.

9 Oratione i. p. 548.

10 Hinc Philippus, fuſis ad Chæroneam Athenienſibus, ne hac victoria elatus, contumelioſius ſe jactaret, voluit, ut quidam ex pueris ſingulis diebus mane ſe hominem eſſe moneret, καὶ προσέταξε τῷ παιδὶ τοῦτο ἔχειν ΕΡΓΟΝ. *Et hoc officium injunxit puero.* narrante Æliano V. H. lib. viii. cap. 15. Hinc, σὸν ἔργον, ubi aliquid imperamus, ſive aliquem hortamur, cum imperativo orationi inſeritur, et non male redditur, *Hoc age.* Ita Ariſtoph. in Avibus ver. 863.

Ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θῦε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

Sacrifice, hoc age, ſacrifica novis Diis.

Hinc redditur *Decet*, Ariſtoph. Lyſiſtr. 615.

Οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.

Non amplius decet dormire, quicunque eſt liber.

Non plane abſimile eſt, cum in quibuſdam occaſionibus accipitur pro ἔθος. Ita Æſchines, Epiſt. xii. Ὑμεῖς οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ἀθηναίων ἔργον, ἐλεήσαντες αὐτοὺς καὶ χαρισάμενοι, ἐποιήσατε. *Nihil aliud feciſtis, quam Athenienſium morem*: hoc eſt: *plane, ut Athenienſium mos eſt, feciſtis, quum illorum miſerti eſtis, illiſque condonaſtis.* Similiter in malam partem, Ælian. V. H. lib. ix. cap. 24. Συβαρίταις πᾶσιν ΕΡΓΟΝ ἦν τρυφᾶν. *Omnium Sybaritarum opus*, h. e. *conſuetudo erat genialiter vivere.* Quo ſenſu non raro ipſum nomen ἔργον diſſimulatur. Ita Ariſtid. orat. Leuctr. ii. p. 72. init. Ἠδικοῦμεν ἂν ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐχ ἡμῶν ἐποιοῦμεν. *Injuſte ageremus re vera, nec pro noſtro more faceremus.*

Aliquando pro ἐργῶδες sumitur, ut opus apud Virgilium Æneidos vi. *Hoc opus, hic labor est*. Aristoteles de historia Animalium vi. Ἔργον μὴ συνήθει ὄντι, καταμαθεῖν ταῦτα, id est, *Difficile est rerum istarum insolenti eas perdiscere:* ubi etiam absque verbo usurpatur, licet verbum adjungi possit. Ἔργον, difficile.

XII. Aliquando τὰ ἔργα in plurali significant *loca culta, et arva*. Ita Xenoph. passim: In Κυνηγετ.[11] Τὰ μὲν ὄρη θέοντι ἐστὶ καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ἔργα οὐδέτερα, διὰ τοὺς τρίμμους, id est, *Montes et pervestigari et transcurri sine offensione possunt: arva neutrum patiuntur, ob tramites limitesque crebros*. Contra ὀργὰς, ἄδος, id est, ἄνετος γῆ, *terra inculta*, qualis est saltus. Ἔργα, loca culta.

Ἔργα ἀργύρεια, vel ἀργύρια apud Demosth. Chers. sumi videntur pro *argenti fodinis*, cum ex Ulpiano loquatur de Laurio, qui locus erat, ἔνθα ἄργυρος τίκτεται· quæ una voce ἀργύρια Xenophonti dicuntur Memorab. ii. 5, 2. et ἀργυρεῖα passim *. Male sumunt nonnulli pro *vasis, ac poculis argenteis*, de quibus infra, Sectione xiii. Reg. 7. ubi de nomine χρυσός[12]. Ἔργα ἀργύρεια, argenti fodinæ.

11 P. 978. Solon de vento:

Ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠρινὸς, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
Δηώσας καλὰ ΕΡΓΑ, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
Οὐρανόν.—

Ut ventus vernus cito nebulas dissipat, qui agitans fundum ponti undosi sterilis, per terram triticiferam vastans arva culta, attollit se ad Deorum sedem, cælum altum. H.

Fundus hujus significationis quoque est Homerus; v. c. Iliad. Μ. 283. occurrunt ἀνδρῶν πίονα ἔργα, et Odyss. Β. 22. πατρώϊα ἔργα. Atque Odyss. Ξ. 222. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, interpretes accipiunt κατ' ἐξοχὴν de γεωργίᾳ μόνῃ. Z.

* Sic apud eundem Xenoph. Mem. iii. 6, 12. ὥς γε μὴν τἀργύρεια οἶδ', ὅτι οὐκ ἀφῖξαι. Conf. Xenoph. de Reditibus, cap. iv. 1. it. iv. 5. ubi ἀργυρεῖα ΕΡΓΑ diserte dicuntur: it. §. 11, 13, 14. etc. De argentifodinis Atticæ Ernestius ὁ πάνυ laudat Casaubonum ad Strab. lib. ix. et Caryophilum de Marmor. Ant. p. 4. Z.

12 Habet et alios usus observatione dignos, quos non abs re fuerit addere. Construitur cum substantivo per appositionem, sequente verbo γίγνεσθαι, ubi res aliqua dicitur ad effectum perduci, ut apud Plutarch. qui ita in Cæsare p. 739. Ὁ δὲ δεξάμενος τὸν φόνον ἐκεῖνον χῶρος—παντάπασιν ἀπέφηνεν, δαίμονός τινος ὑφηγουμένου καὶ καλοῦντος ἐκεῖ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ ΕΡΓΟΝ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ. *Locus, ubi illa cædes [Cæsaris] patrata est, manifesto est argumento, ductu alicujus Numinis [eum illuc tanquam] vocantis, negotium esse confectum*. Aliquando, licet raro, nomen hoc ἔργον cum verbo γίγνεσθαι constructum non tantum usurpatur, cum aliquis dicitur aliquid effectum dare, sed etiam aliud admittit substantivum, secum casu conveniens addito dandi casu personæ agentis. E. g. Lucian. Dem. encom. p. 904. Πρὶν ἢ τὴν ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ΕΡΓΟΝ ΣΟΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. *Priusquam* (ita ad verbum) *promissum opus tibi fiat*, i. e. *Priusquam promissum præstiteris*.

Cum eodem verbo γίγνεσθαι, si quod substantivum addatur in secundo casu, redditur Latine per solum Ablativum, substantivo ἔργον omisso. Exemplum habet idem Lucianus ibid. p. 910. Τάχα τῆς ὑμετέρας ΓΕΓΟΝΕΝ ΕΡΓΟΝ ἀλογιας. Non amant

Ἐτεὸν abundat in orat.

XIII. Ἐτεὸν, quod ex se *verum* significat, adverbialiter sumtum sæpe παρέλκει apud Poetas, maxime Comicos, explicarique potest per *tandem*, *obsecro*, Gallice, *en verité*, *en bonne foy:* idque fere interrogando. Aristoph. Nubib. sub fin. Socratem inducens, Strepsiadi, e summo tecto domum ejus inscendenti, loquentem: Οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν οὑπὶ τοῦ τέγους; id est, *Heus tu, quid agis rerum, obsecro, istic supra tectum?**

Latini dicere: *Forsan opus negligentiæ vestræ est*, sed pro eo: *Forsan hoc vestra negligentia factum est.* Non plane absimile est illud Æliani lib vii. cap. 2. in fine: Βιαίου θανάτου ἔργον ἐγίνοντο. *Violentæ mortis opus facti sunt*, id est, *Violenta morte perierunt.* Placuit inprimis hæc locutio Heliodoro, cui dicuntur ἔργον βελῶν γίγνεσθαι, qui sagittis confodiuntur: vid. Æthiop. i. 1. Οἱ δὲ πλεῖστοι ΒΕΛΩΝ ΕΡΓΟΝ καὶ ΤΟΞΕΙΑΣ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΙ. *Plurimi autem jaculis arcu missis confossi.* Verbatim, *opus sagittarum et arcuum facti.* Similiter ii. 4. Κεῖται Χαρίκλεια, καὶ ΠΟΛΕΜΙΑΣ ΧΕΙΡΟΣ ΕΡΓΟΝ ἡ φιλτάτη ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ. *Jacet Chariclea, et hostili manu peremta est.* Et vi. 13. ΠΟΛΕΜΟΥ γοῦν ΕΡΓΟΝ μαχομένους γενέσθαι. *Bello certe pugnantes occubituros.*

Præterea non tantum peculiariter usurpatur de bello, ut Τρωϊκὸν ἔργον, *Bellum Trojanum:* apud Arrian. Exped. Alex. i. 11. in fin. sed etiam, si quid magnum vel calamitosum acciderit, et præsertim novissime. Ibidem cap. x. postquam narraverat, quomodo Alexander Thebas oppugnavisset, cepisset, et solo adæquavisset, subdit, quosdam Thebanos venisse ad Athenienses ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, *Ex ipsa clade*; vel, *Illico post acceptam cladem.* Eodem modo, quoniam inter res a Miltiade gestas, pugna Marathonia nihil clarius, eadem hæc vocatur κατ᾽ ἐξοχὴν, ἔργον. Pausf. in Achaicis p. 425. Ἀθηναίων βούλευμα πρὸ τοῦ ΕΡΓΟΥ τοῦ ἐν Μαραθῶνι μιμούμενος. *Atheniensium consilium (quod ceperant) ante pugnam illam Marathoniam imitatus.* ¶. 70. In malam partem facinus denotat. Thucyd. ii. 29. Καὶ τὸ ΕΡΓΟΝ τὸ περὶ τὸν Ἴτυν αἱ γυναῖκες ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἔπραξαν. *Et facinus illud in Ityn mulieres in hac terra perpetrarunt.* Monendi præterea tirones, ut veram hujus nominis versionem ex præcedentibus conjiciant. V. c. Quum Alexander apud Arrianum præmittit, qui Mallorum urbem obsidione tenerent, mandans simul, ΕΡΓΟΥ μὴ ἔχεσθαι, ἔστ᾽ ἂν ἀφίκοιτο αὐτὸς, facile ex re ipsa conjici potest, ἔργον vertendum esse per *oppugnationem* ita: *Nec oppugnationem aggrederentur, donec advenerit ipse.*

Non plane absimili modo dixit Virgilius navem *urbis opus*, Æn. lib. v. ver. 119.

Ingentemque Gyas ingenti mole Chimæram,
Urbis opus.—

Adhæc μέγα ἔργον per Appositionem Nomini cuipiam additum, rei magnitudinem significat. Ita eleganter Hom. Iliad. Ε. 303.

—Ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΝ.
Lapidem vero prehendit manu
Tydides, ingentis magnitudinis, vel *ponderis.*

Dixere etiam pro eodem, μέγα πρᾶγμα, μέγα χρῆμα. De quibus vide sis infra suis locis. H.

* Quæ Hoogevenus in Corpore partt. p. 421. de hac voce tradidit, eorum summam hic recensere non alienum erit. Ἐτεὸν, quod originem haud dubie duxit ab ἔω, seu εἰμὶ, sua natura est Adjectivum. Unde ab Hesychio redditur ἀληθές. Iliad. Β. 300. Ὄφρα δαῶμεν, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί. *Ut intelligamus, utrum Calchas* verum *vaticinetur, nec ne.* Verum fere vim Adverbii obtinet, et significat a) *vere, revera, serio, ex animo*, ut Iliad. Η. 359. Εἰ ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις. *Si vere et* serio *hoc loqueris.* Aristoph. Vesp. 8. Ἀλλ᾽ ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. Iliad. Ο. 53. Ἀλλ᾽ εἰ δή ῥ᾽ ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Ad quem locum Eustathius, Τὸ δὲ ἐτεὸν, inquit, καὶ τὸ ἀτρεκέως, τῇ ἐκ παραλλήλου θέσει, ἕν τι δηλοῦσιν ἐπὶ ἀπαιτή-

XIV. Ἕτοιμος, *promtus*, *paratus*; usum aliquem habet, quo sumitur pro eo, quod est *velut in penu repositum*, unde facile promi possit: idque duobus fere modis: Ἕτοιμος, ἀ part.

Primo, sine ulla præpositione. Plutarch. in Æmil.[13] Καθάπερ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν, οὐχ, ὥσπερ ἀγγεῖα, πλήρεις εἰσὶν ἐπιῤῥέοντος ἑτοίμου γάλακτος. *Quemadmodum ubera mulierum, non vasorum instar, plena sunt affluente ac velut reposito lacte.* Ibid. Οἱ πιδακώδεις τόποι οὐκ ἔχουσι κόλπους, ῥεύματα ποταμῶν τοσούτων ἐξ ἑτοίμης καὶ ὑποκειμένης ἀφίεντας ἀρχῆς. *Scaturientia loca sinus aliquos non habent, qui tantorum fluviorum cursus ex innato quodam interiusque reposito fonte profundant.*

Secundo, cum præpositione et gignendi casu: Isocr. ad Phil. Στρατιώτας ἐξ ἑτοίμου λήψῃ τοσούτους, id est, *Tot milites, sic tanquam e penu expeditos, promtosque sumes.* Ἐξ ἑτοίμου.

Aliquando tamen ἐξ ἑτοίμου videtur esse *sponte, ultro:* Xenophon[14] Ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. *Sponte et naturali quadam propensione, bonorum ac proborum amicum esse.* Utrovis sensu illud Philonis, de legatione ad Caium sumi possit: Ἐξ ἑτοίμου τἀγαθὰ ἀθρόα σωρηδὸν κεκληρονομηκότα, id est, *Eum, qui bona sponte, quasi unum in cumulum coacervata, hæreditario jure obtinuerat:* vel, *bona tanquam ex penu facile confertimque promenda*[15].

ἐν ἀληθείας ἄκρας. b) Inprimis adhibetur in petitionibus seriis et interrogationibus, ubi reddi potest *obsecro*. V. c. Aristoph. Vesp. 832. Τί δ' ἐστὶν ἐτεόν; in Equit. 730. Σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν; in Nub. 93. Τί οὖν τοῦτ' ἔστιν ἐτεόν, ὦ πάτερ; etc. Z.

13 Uterque Plutarchi locus extat p. 262.

14 Lib. Memorab. ii. 6, 16.

In hoc loco Xenophontis ἐξ ἑτοίμου potius reddi debet, *facile, statim, sine ulla difficultate*. Z.

15 Sectionem isthanc claudant duo vocabula, εὐώνυμος et θάτερον. Priore, cujus significatio propria est, *qui est boni nominis*, veteres, ad evitandum malum vocis omen, superstitiose admodum pro ἀριστερὸς, i. e. *sinister*, usi sunt: et Græci v. c. in acie struenda *cornu dextrum* vocarunt δεξιὸν κέρας, utpote boni ominis; at *sinistrum cornu*, non ἀριστερὸν, sed pro eo εὐώνυμον κέρας dicebant, q. d. cujus infelicem appellationem Dii in melius omen vertant. Exempla quære apud Arrianum de Exped. Alex. lib. i. p. 6, lin. 1. et 6. p. 7. lin. 26. p. 14. lin. 7. p. 31. lin. 5. 19. et 34. et p. 57. lin. 2. 4. et 7. Thucyd. lib. i. cap. 48. et lib. iii. cap. 107. prope fin. Atque hæc vocabuli acceptio tanto valuit usu, ut postea citra superstitiosam cautionem hoc modo uterentur Græci. Ita non semel occurrit in literis sacris. Adi Matth. xx. 21. et 23. xxv. 41. xxvii. 38. Ubi de latronibus, qui una cum Christo cruci adfixi erant, εἷς ἐκ δεξιῶν, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων, *alter ad dextram, et alter ad sinistram*. Addatur Apocal. x. 2. Act. Apost. xxi. 3. Cæterum de hac veterum sollicita cautione vid. Hudson. ad Thucyd. i. 126. Εὐώνυμος.

Vocabuli θάτερον, conflati ex τὸ ἕτερον, in dilemmatibus maximus est usus, præcedente δυοῖν. Et δυοῖν θάτερον, absolute dicitur et elliptice, subaudito ἀνάγκη, ἀληθὲς, σαφές ἐστιν, aut simili. Nos totidem verbis dicimus, *een van tween*. Ita contra Platonem argumentatur Aristides, pro Quatuorviris, p. 469. quem oratores adulationis accusare ait, et tamen unum Aristidem laudavisse. Verba sunt: Πάλιν δ' αὖ τῶν ῥητόρων ἵνα τῶν Θάτερον.

SECTIO V.

De Nominibus ἵππος, ἱππογνώμων, ἴσος, καιρὸς, κακὸς, κάκωσις ἐπαρχίας, κλοπὴ τῶν δημοσίων, κοινὸς, κατάχρεως, κυρία, κύριος.

REGULA I.

Ἵππος, feminini generis.

ἽΠΠΟΣ, feminino genere, pro *equitatu* sumitur: Ἵππον προσήγαγε μυρίαν ὅσην, id est, *infinitam vim equitatus immisit*. ¶. 71. Eadem vox in compositione, vim augentem et amplificantem habet. Sic enim ἱππογνώμων dicitur, qui *grandia statuit, et magnifice admodum de se sentit*. Sic apud Aristoph.[16] ἱπποβάμονα ῥήματα, id est, *grandia verba*, quæ Horatio *sesquipedalia*, quasi non nisi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen, ac reliqua id genus, poetica magis, quam oratoria sunt. ¶. 72.

Ἵππος, in voce ἱππογνώμων, non est intendendi particula.

[Atque ita ἱππογνώμων idem esset quod μεγαλογνώμων· sic Stephanus, eumque secuti alii Lexicographi, atque ipse Vigerus hoc in loco. Istius vero significationis exemplum non reperitur apud ullum probatum auctorem. Extat quidem verbum apud Æschylum in Jaculatricibus, sed in alio sensu:

Ἁδὴν γὰρ ἀγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥέπει βολή·
Νέας γυναικός τ' οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Puræ tororum namque nuptialium
Acies immota virgini defigitur,
Nec me puellæ lumina ardescentia
Fallant, solent quæ prodere expertam virum.
Mens mi perita dignoscendi bujusmodi.

Ἀθήνησιν ἐπαινῶν—τὸν Ἀριστείδην, λέγω, καὶ ΔΥΟΙΝ ΘΑΤΕΡΟΝ, ἢ μὴ προσήκοντα ἐπαινεσόμενον, ἢ, κείνους διωκνύντα, ἀμφὶ προσῆκεν, ἀκηκοότας. *Rursus unum ex Rhetoribus Atheniensibus laudans, Aristidem, inquam. Hinc alterutrum constat, vel eum, quem non oportuit, esse laudatum, vel cæteros immerito male audivisse.* Hæc verba nonnunquam mediæ sententiæ ita interferuntur, ut, iisdem sublatis, integer maneat sensus.

16 In Ran. ver. 839. Quæ et verba ἱππόκρημνα vocantur ibid. ver. 960. Idem paulo post ἱππαλεκτρυόνα nominat, quem nonnulli explicant *Magnum gallum*. H.

Ejusmodi ἱπποβάμονα ῥήματα a Luciano in de Conscrib. Hist. cap. xlv. dicuntur ἱπποτυφία, *tumor verborum ineptus et vanus*. Z.

Ἱππογνώμων, qui equorum ætatem ex dentibus dignoscit.

Rectissime Salmasius ad artem illam alludi autumat, qua ex dentibus ætas equorum dignoscitur: γνώμονες enim Xenophonti De re equestri sunt dentes equini ἡλικίας γνωριστικοί, *ætatis indices*, ut Pollux lib. i. cap. 11. sect. 1. unde ἀγνώμονες et λιπογνώμονες equi, quorum ætas ex dentibus amplius cognosci non potest, postquam γνώμονας illos amiserunt. Sicut ergo γνώμονες hi in equis ætatem eorum produnt: sic etiam signa sunt, quibus virgines et nuptæ discernantur, eaque in oculis plurimum sita. Horum autem peritiam sibi singularem arrogat is, quisquis est, qui apud Tragicum ista profatur. Æschylus in Agamemn. hanc vocem ἱππογνώμονα usurpavit pro simplici minimeque vafro: cujus vocabula haud pauca, e quibus et istud H. Stephanus, aliique Lexicographi omiserunt. Hesychius ἱππογνώμονα vult dici τὸν ἵππους διαγινώσκοντα κυούσας, ἢ μή· *eum qui equas internoscit, fœtæne sint, necne*; prior autem expositio magis arridet; neutra tamen τὸ ἵππος in voce ἱππογνώμων, pro intendendi particula agnoscit. Hoc autem, (aliaque ejusmodi plurima) animadversum est a Cl. V. *Tho. Gatakero* Theologo præstantissimo, et in Philologiæ studiis κριτικωτάτῳ Adv. Misc. Post. cap. x. p. 503.

Ἱππογνώμων, simplex.

Ἵππος et βοῦς intendendi particula.

Ἵππος et βοῦς in compositione τὸ μέγα significant, εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, οἷον, βούλιμος, ὁ μέγας λιμός. βούπαις, ὁ μέγας παῖς. Etym. Magn.[17]

17 Atticum esse adfirmat Mœris: Βούπαις, Ἀττικῶς· Ἔξακμος, Ἑλληνικῶς. Consentit Triclin. ad Sophocl. in Aj. v. 232. additque de epitatico βοῦς, unicum tantum esse exemplum in βούπαις. De altero, ἵππος duo adfert: de ἱππογνώμων altum silentium. Sed ipsius hic verba addere non tædet. Ἱππονόμος γὰρ, inquit, ὁ τῶν ἵππων νομεὺς, ἢ ἱππονόμους, τοὺς μεγάλους νομεῖς καὶ φύλακας τῶν ποιμνίων· ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς· καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς παράδειγμα τὸ βούπαις· τοῦ δὲ ἑτέρου τὸ ἱππόβινος καὶ ἱπποβούκολος. i. e. *Ἱππονόμος enim est agaso, vel Ἱππονόμους, magnos pastores et custodes gregum. Nam ἵππος apud Atticos magnum significat, ut et βοῦς· hujus unum exemplum habemus in βούπαις, illius sunt ἱππόβινος [valde libidinosus] et ἱπποβούκολος [insignis equorum domitor]*. Sic βουλιμιᾷ utitur Aristophanes pro *vehementi fame* in Plut. ver. 874. Est et ubi epitaticum illud βοῦς vel βου resolvitur in adjectivum βόειος, unde βόεια ῥήματα apud eundem in Ran. ver. 955. id est, ut ipse explicat, Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα, μορμορωπά. *Verba bubula, supercilia et cristas habentia, grandia, terrifica*. H.

Ad classem nominum ex βοῦς compositorum pertinent quoque hæc: βούβρωστις, *fames ingens et dira*, Iliad. Ω. 532. et Callim. Cer. 103. βούπεινα, *fames ingens*, Callim. Cer. 24. βουγάϊος, *homo ingentis staturæ et plumbeus*, Iliad. N. 824. Odyss. Σ. 78. ad locum priorem Eustathius ita: Ὅτι δὲ—ὁ βοῦς πολὺ μέγεθος παρεμφαίνει ἐν ταῖς συνθέσεσι, δηλοῖ καὶ ἡ βοῦς ἐπίτασις, ἣν ἐκ τοῦ ζώου τούτου εἰλῆφθαι λέγουσιν· ἐξ ἧς ἐπιτάσεως καὶ ἡ βούβρωστις, καὶ ἡ βούπεινα, καὶ ὁ βούλιμος (*ingens fames*), καὶ ὁ βουθοίνας (*homo edax*), καὶ ὁ βούπαις. Idem βοῶπις, *femina magnis oculis augusta*: sic solet Juno vocari apud Homerum. Refer huc quoque illum Βουκέφαλον Alexandri. it. βούϊβρος, *magnus hinnulus*, Æ-

Græci etiam adverbio τρὶς adjectiva intendere solent, ut τρισμακάριος, *ter felix*: τριβάρβαρος, *valde barbarus*.][18]

Ἴσον ἴσῳ, *par pari.*

Μετρεῖν τὴν ἴσην.

Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι.

II. Habet ἴσος usus aliquot observatione dignos. Primum, quod Latini dicunt *par pari referre*, Græci ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν[19]; quod etiam dicebatur, μετρεῖν τὴν ἴσην, supple μοῖραν, quasi *æquam portionem metiri*: vel τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, cum accusativo rei, vel personæ, ut τὴν εὐεργεσίαν, *beneficium*; vel τὸν εὐεργετήσαντα, *beneficii auctorem*.

Ἀπὸ τοῦ ἴσου, etc. *æquo jure.*

Τὰ ἴσα, idem.

III. Deinde, quod Latini *æquo jure*, Græci ἀπὸ τοῦ ἴσου· vel ἀπὸ τῆς ἴσης· vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ. adduntque nonnumquam huic feminino, καὶ τῇ ὁμοίᾳ[20], quo fere sensu plurale neutrum, τὰ ἴσα καὶ ὅμοια, frequentissimum est: unde τῶν ἴσων τυγχάνειν is dicitur, *quocum agitur æqua et pari conditione*, vel *qui pœnam scelere, aut præmium virtute dignum consequi-*

sop. Fab. xxxix. βουθερὴς, *multa herba obsitus*, Sophocl. Trachin. 191. Z. ¶. 73.

18 Eadem ratio est Adjectivi πᾶς, quod Neutro Genere per Compositionem Nomini vel adverbio adhærens, superlativi vim habet, ut πάνσοφος apud Platonem, item πάγκαλος, *pulcherrimus*, et παγκάλως apud eundem in Phædro p. 171. Παγγέλοιον, *perridiculum*, ibid. p. 260. Et πάγχρηστος, *utilissimus*, apud Aristoph. Acharn. 934. Παμπόνηρος, ibid. 854. Πάμμεγα apud Plat. in Phædro p. 273. sic πάγκακος, *nequissimus*, apud Theogn. Παμμίαρος et Μιαρώτατος conjungit Aristoph. in Ran. 469. Καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε. *O hominem impurum, et perquam impurum, et impurissimum!* Πανόλβιος, *Felicissimus*, Theogn. 441. Quomodo nos eodem sensu utimur nostro *al* vel *aller* ut *allerwyst*, *allerschoonst*, *allerondeugenst*. Cui tamen nostro idiomati magis respondent Græci, cum ipsum adjectivum in superlativo ponitur; ut παμμέγιστος, *allergrootst*, Ælian. V. H. lib. x. cap. 2. Πάμπρωτος, *allereerst*, Pindar. Isthm. Od. vi. Hom. Il. I. 93. Πανύστατος, *Ultimus*, unde adverbialiter Aristoph. in Acharn. ver. 1133. Νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν, *Nunc extremum te conspiciens*. Euripid. Orest. 367. et 1021.

19 At ἴσον ἴσῳ in compotationibus apud veteres solenni tanquam formula κράσεως vocabatur genus, quo par vini portio pari aquæ mixtura temperabatur. Adeoque receptus erat hic loquendi mos, ut etiam, nulla structuræ ratione habita, hæc absolute medio sensu insererentur. Ita ex Alexide Athenæus lib. Deipnosoph. x. p. 431. Τῆ φιλοτησίας ἐγὼ μεστὰς προπίνω ΙΣΟΝ ΙΣΩι κεκραμένας. *Huic ego amicitiæ pocula plena propino, vino pari aquæ portione temperato*, i. e. *eo potionis genere, quæ vocatur* ἴσον ἴσῳ. Ita absolute pro οἶνον ἴσον κεράσας ὕδατι ἴσῳ. In hanc sententiam vide alia ex aliis poetis exempla ibidem collecta.

20 Exemplum habet Thucyd. i. 26. Καὶ ἅμα ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ΕΠΙ ΤΗι ΙΣΗι ΚΑΙ ὉΜΟΙΑι τὸν βουλόμενον ἰέναι. *Simulque coloniam Epidamnum edixerunt, ut, si quis vellet, pari jure atque æqua conditione eo proficisceretur.* Pro eodem dicitur ἐκ τοῦ ἴσου apud Julian. Misopog. p. 359. Ἁπλῶς καὶ ἐλευθέρως ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΟΥ πᾶσι προσφέρεσθαι. *Simpliciter et libere cum omnibus æquo jure vivere.* At ἐξ ἴσου, vel ἐξίσης Latine vertitur, *æque ac*; *juxta et*; *cum*, *tum*. Ibid. p. 358. Ὅθεν, οἶμαι, συμβαίνει νέους καὶ πρεσβύτας ΕΞΙΣΗΣ εἶναι φιλομύθους. *Hinc, puto, fit, ut juvenes juxta et senes fabulis delectentur.* Eodem sensu adhibetur ἐπίσης. Antoninus εἰς ἑαυτ. lib. ii. cap. 8. Θάνατός γε καὶ ζωὴ, δόξα καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονὴ, πλοῦτος καὶ πενία, πάντα ΕΠΙΣΗΣ συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς. *Mors et vita, gloria et dedecus, dolor et voluptas, opes et inopia, omnia hæc bonis æqua sorte ac malis obtingunt.* In cujusmodi locutionibus substantivum μοῖρα subaudiri ostendit Cl. Bos.

tur[21]. Similiter in dandi casu, cum præpositione ἐπὶ, ut ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις πολιτεύεσθαι, id est, *æquis in republica conditionibus*, vel *æquo jure vivere*.

Τῶν ἴσων μετεῖναι, et μετέχειν.

IV. Conjungitur etiam in eodem plurali cum μετέχειν, vel μετεῖναι, sed in gignendi casu, sequente dativo personæ. Demosth. in Midiana, Οὐ μέτεστι τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους, τοῖς πολλοῖς· id est; *Non gaudet multitudo eodem jure, quo divites*. Idem, Τῶν ἴσων οὐ μετεῖχε τοῖς ἄλλοις. *Eodem quo nos jure non gaudebat*. Quibus in exemplis, duo breviter observanda sunt. Alterum est, si verbum impersonale sit, adhiberi πρὸς cum accusativo ejus personæ, quacum fit comparatio, ut in superiori exemplo, πρὸς τούς· sin vero personale, melius dativum ejusdem personæ usurpari; ut τῶν ἴσων μετέχω σοι, *eadem qua tu conditione sum*. Alterum est, peculiaris usus pronominis ἄλλος, quo, more prorsus Gallico, cum pronominibus ἡμεῖς, et ὑμεῖς conjungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, ut nos vernacule, *à nous autres*; sic, ἀλλὰ πάντα ἐπίκειται τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *mais tout tombe sur nous autres*[22].

Τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *à nous autres*.

Ἐν ἴσῳ cum genitivo.

V. Ἐν ἴσῳ cum gignendi casu, *quod æqualiter ad omnes alios pertinet*. Lucianus de judicio vocalium, initio: Ὡς ὀλίγου δεῖν, ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου· id est, *Ita dum quiescerem, parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque adeo meus iste metus ad omnes literas æqualiter pertinet*. [Errat. Vid. Hemsterh. ad Lucian. p. 84. Herm.]

Ἴσον, ἴσα cum dativo.

VI. Præterea ἴσον et ἴσα cum dandi casu, maxime apud Poetas, significant *perinde ac, æque atque*[23]. Apud Homerum Iliad. Γ. de Paride ver. 454.

Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

Gallice, *car ils le haissoient tous comme la mort*[24]. Quo sensu

21 Hinc ἐπ' ἴσης junctum adverbio ἀξίως notat, *Pro rei dignitate*. Lucian. Dem. Enc. tom. iii. p. 498. ed. Amst. p. 891. Νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ Πειραιῶς etc. οὐδ' ἂν εἷς ΕΠ' ΙΣΗΣ ΑΞΙΩΣ ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ ὁ Δημοσθένης. *Legum autem, et judiciorum, et concionum, et Piræei ne ipse quidem Demosthenes dignitatem oratione assequi posset*, i. e. *de legibus* etc. *pro dignitate dicere*.

22 Ita Lucian. in Dial. Mort. Καὶ ΥΜΕΙΣ ΟΙ ΑΛΛΟΙ, πολὺ ἀμείνονες ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα· Gallice: *Et vous autres, qui etiez beaucoup meilleurs, avez quitté le debat*.

23 Simili modo apud oratores construitur cum dativo τῷ, materialiter, ut vocant, sumto, et convenit exponenti sive docenti, qui verba alicujus interpretatur. V. g. Verba Dei ad Moysen Exod. iii. 5. Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε, hoc modo explicantur: Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε ΙΣΟΝ ΤΩι, Μὴ πρόσιθι τοιαύτῃ διασκέψει, etc. *Ne huc propinques, quasi dicat: Ne accedas tali mente*.

24 Vel in plurali numero ἴσα, apud Hom. Iliad. E. 70.

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ,
ΙΣΑ ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕΚΕΣΣΙ.

Qui quidem spurius erat, sed quem studiose educavit diva Theano, perinde ac caros liberos. In soluta oratione exem-

dicitur apud Oratores ἐν ἴσῳ[25], sequente dandi casu; vel particulis εἰ καὶ, cum verbo neutro: ut ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μηδὲν ἂν ᾔσθετο, *ac si nihil omnino sensisset:* quod etiam recte diceretur, ἐν ἴσῳ τῷ μηδὲν ᾐσθημένῳ, *perinde, ut qui sensisset nihil:* vel neutrum plurale usurpatur, cum particula καὶ ut *hanc artem perinde ac filiolam carissimam deosculatur*, τήνδε τὴν τέχνην ἴσα καὶ τεκνίδιον ἥδιστον καταφιλεῖ[26]. Sic: *plerique ita respondent, ac si nihil omnino audierint*, Πολλοὶ οὑτωσί πως ἀποκρίνονται, ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι μήτε ἕν· quo in exemplo cum infinitivo jungitur[27].

VII. Dicebant, ἴσα τοῖς λόγοις ἔργα καταστῆσαι, vel ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοὺς λόγους καθιστάναι, cum verborum fidem operibus implebant; quasi, paria facere verba inter et opera. Thucydid. lib. i. Ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοὺς λόγους, πρὶν διαγωνίζεσθαι, καθιστάντα, id est, *Sed eum, qui ante disceptationem omnem verborum fidem factis impleverit*[28].

plum occurrit in jurejurando Hippocratis. [Item apud Lysiam p. 3. ἴσα ἔχειν τὰ ἄνω τοῖς κάτω. Z.]

25 Cui simile est ἐν ὁμοίῳ. utrumque occurrit, sed extra regimen, apud Thucyd. ii. 25. Θεῶν δὲ φόβος καὶ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν κρίνοντες ΕΝ ὉΜΟΙΩι, καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους. *Deorum vero cultus, vel hominum lex neutiquam eos arcebat; non ille, quia judicabant perinde esse Deos colere, et non colere, quoniam omnes æqua sorte mori videbant* &c.

26 Exemplum quære apud modo cit. Thucyd. iii. 14. Ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ΙΣΑ ΚΑΙ ἱκέται ἐσμέν. *In cujus templo supplicibus similes sumus.* Ubi subauditur præpositio κατά. Ad hunc idiotismum formata videtur Latinorum locutio, nisi quod hi adjectivum *æquus* in constructione cum suo substantivo conjungunt, poetice. Ita Horat. lib. ii. Od. 18. ver. 31.

—*ÆQUA tellus*
Pauperi recluditur
Regum QUE pueris.

Pro, *Æque ac.* Similiter lib. i. od. 4. ver. 13.

Pallida mors ÆQUO pulsat pede
pauperum tabernas,
Regum QUE turres.—

Et lib. iii. od. 1. ver. 13.

—*ÆQUA lege necessitas*
Sortitur insignes ET imos.

27 Pro iisdem dicitur etiam ἴσον, ὥσπερ vel ὥσπερ ἄν. Ita Æschines Socr. dialogo περὶ πλούτου· Καταμαθὼν δὲ αὐτὸν ἐγὼ, ὅτι ΙΣΟΝ ἂν εἴη πεῖσαι, ὍΠΕΡ ΑΝ, τὸ λεγόμενον, λίθον ἑψῆσαι. *Ego autem animadvertens, illum (velle) persuadere perinde esse ac, quod dicitur, laterem coquere*, sive, *lavare.*

28 Cum de numero mentio est, redditur *Totidem.* Thucyd. i. 115. Ὁμήρους ἔλαβον τῶν Σαμίων, πεντήκοντα μὲν παῖδας, ΙΣΟΥΣ δὲ ἄνδρας. *Obsides a Samiis acceperunt, quinquaginta quidem pueros, et totidem viros.* Eodem modo Arrian. de Exp. Alex. lib. ii. cap. 2. Πληρώσαντες πεντήρεις μὲν τρεῖς, καὶ τετρήρεις ΙΣΑΣ. *Instruentes tres quinqueremes, et totidem quadriremes.* Hoc sensu aliquando Dandi casum regit, qui in versione commode omittitur. Plat. Sympos. p. 189. in fine: χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ΙΣΑ ΤΑΙΣ ΧΕΡΣΙ. *Manus quatuor habuit, totidemque crura.* Additur et accusativus ἀριθμόν. Ita Arrianus Exp. Al. lib. i. p. 12. in fine, narrat crudelia Illyriorum sacrificia, quippe qui mactabant παῖδας τρεῖς καὶ κόρας ΙΣΑΣ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ. *Pueros tres et puellas numero pares.* At cum quantitas significatur: *Tantundem, æquali portione:* quo sensu eleganter duplicatur, et alterum in Dativo ponitur. Hippocr. de Nat. Mul. p. 570. lin. 48. Ἀδιάντου ἴσον στατῆρα Αἰγιναῖον, ἐν οἴνῳ λευκῷ ΙΣΟΝ ΙΣΩι κεράσας δίδου πίνειν. *Adiantum stateris Æginæi pon-*

VIII. Καιροὶ, in plurali, maxime apud Atticos, absolute ponuntur pro *commoda*, vel *incommoda occasione*, quasi, ἀφορμῇ, in utramque partem. Thucyd. lib. i. cap. 36. Χωρίον προσλαβεῖν, ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦται καὶ πολεμοῦται, id est, *Locum eum sibi adjungere, qui et summa cum utilitate nobis concilietur, et summo incommodo hostilis fiat*, vel *momentis in utramque partem maximis aut amicus reddatur, aut hostis*. Καιροί.

IX. Ut ἀρετὴ de rebus etiam inanimis dicitur; sic εὐτελῆ[29] omnia, vel οὐτιδανὰ, hoc est, *vilia, nulliusque pretii*, καλὰ dici solent. Demosth. orat. de Chers. Ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸν Φίλιππον, τῶν μὲν ἐν Θράκῃ κακῶν, (τί γὰρ ἄλλό τις ἂν εἴποι Δρογγίλον, καὶ Καβύλην, καὶ Μάστειρον, καὶ ἃ νῦν ἐξαιρεῖ, καὶ κατασκευάζεται;) τούτων μὲν ἐπιθυμεῖν. *Ut existimet Philippum, vilium quorundam Thraciæ locorum, (quo enim alio nomine Drongilum, Cabylam, et Mastirum appellemus, ac cætera, quæ nunc in potestatem redigit?) horum, inquam, cupiditate teneri*. Καλά.

X. Quod Latinis *repetundarum crimen* dicitur, (id est, repetundarum pecuniarum, quibus provinciam magistratus spoliaverat) Græcis κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, quasi *vexatio provinciæ*. At peculatus crimen, κλοπὴ τῶν δημοσίων, supple χρημάτων, id est, *pecuniæ publicæ furtum*. Exempla passim obvia, maximeque apud Plutarchum, aliosque rerum Romanarum Græcos Historicos[30]. Κάκωσις ἐπαρχίας, *repetundarum crimen*. Κλοπὴ τῶν δημοσίων, *peculatus*.

dere, ex vino albo æquali [aquæ] portione temperato, bibendum dato.

At τὸ ἴσον substantive redditur *Jus*. Thucyd. i. 34. Πολέμῳ μᾶλλον ἢ ΤΩι ΙΣΩι ἐβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν. *Bello magis, quam jure voluerunt crimina persequi*. Sed, addito generandi casu, in versione redditur per adjectivum. Sic eodem lib. cap. 39. ΤΗΣ ἀφ' ἡμῶν ΑΙΤΙΑΣ ΤΟ ΙΣΟΝ ἕξετε. *Parem apud nos culpam habebitis*.

Nominis hujus Compositum Plurale ἡμίσεες (q.d. *semitotidem* i. e. *pars alteri numero æqualis*, seu simpliciter, *pars altera*), more Latinis incognito, cum Substantivo personæ Adjective construitur. Vitiose enim Latine diceres: *Dimidii nautæ perierunt*, pro *Nautarum pars altera*. Græce: ΤΩΝ ΝΑΥΤΩΝ ʹΟΙ ʹΗΜΙΣΕΕΣ ἀπώλοντο. Ratio hujus in utraque lingua differentiæ est diversa vocum, ex quibus conflatio fit, significatio. Arrian. Exp. Al. lib. iii. cap. 12. Κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχόμενοι τῆς βασιλικῆς ἴλης τῶν Ἀγριάνων ἐτάχθησαν ʹΟΙ ʹΗΜΙΣΕΕΣ. *Ad dextrum cornu proxima regiæ turmæ Agrianorum collocata erat pars altera*. Proprie, *Agriani dimidii*. Et paulo post, Καὶ τούτων τῆς ἑταιρικῆς ἵππου σχεδόν τι ʹΟΙ ʹΗΜΙΣΕΕΣ. *Et en his dimidia fere pars ex equitatu sociorum*. Sic, ἡμίσεων πλείους, *pars major*, apud Hom. Od. Ω. 463.

29 Ἐντελῆ habent editiones Argentoratensis, Leidensis et Parisiensis, sed in manifesto errore; hoc enim nunquam notat *vilia*, sed contra *perfecta*: quare non dubito, quin Auctor dederit εὐτελῆ.

30 Adjectivum καλὸς, *Pulcher, Honestus*, in neutro genere pluralis numeri significat quicquid in aliquo est illustre et egregium, et explicatur per *Virtutes*. Ita Lucian. Dem. Encom. p. 900. Οὔκουν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν ΤΩΝ αὐτοῦ ΚΑΛΩΝ ἐπαινούμενος. *Itaque ne Demosthenes quidem ægre feret, si singulæ ejus virtutes non laude prædicantur*.

Τὰ κοινὰ, idem quod χάριτες.

XI. Τὰ κοινὰ, id eſt, *communia*, idem aliquando ſunt, quod χάριτες· id eſt, *morum congreſſuſque facilitas cuilibet obvia*, ut in præpoſit. ἀπὸ diximus [31], ἀπὸ πασῶν τῶν χαρίτων ὁμιλεῖν. Plutarch. in Publicola p. 99. b. Μάλιστά πως τοῖς κοινοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπαχθεὶς τοῦ ἀνδρός· id eſt, *Obvia hominis facilitate, ac morum ſuavitate maxime conciliatus*.

Κατάχρεως οὐσία, biens hypotheques. Οὐσία φανερὰ, bona immobilia.

XII. Κατάχρεως, ὑπόχρεως, ὑπέγγυος οὐσία, *nexu obligata bona*; quemadmodum *ſoluta nexu*, ἀνέπαφος οὐσία· quæ poſtrema vox ſæpe cum ὑποθήκῃ, id eſt, *pignore* conjungitur, ſignificatque pignus ab omni manus injectione liberum: οὐσία autem φανερὰ videtur *bona immobilia* ſignificaſſe. Demoſth. de pace, Ἐπειδὴ διὰ τὴν εἰρήνην ἀδείας ἔτυχεν, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο οὐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας. *Ille pacis beneficio ſecuritatem nactus, quæ hic poſſidebat, immobilia bona cum vendidiſſet.* Quare οὐσία ἀφανὴς, *bona mobilia, quæque minus oculis pateant*, ſignificabit.

Κυρία, vadimonium. vadimonium obire, deſerere.

XIII. Quod Latini *vadimonium* accipiunt pro *die certo et dicto*, vel pro *ſponſione conveniendi ac ſiſtendi ſe dicto die*, Græcis fere ἡ κυρία dicitur; intellecto ſubſtantivo ἡμέρα, quaſi dicas *domina*, vel *propria dies* [32], ut *vadimonium promittere*, τὴν κυρίαν ὁμολογεῖν· *ad vadimonium venire*, ſeu potius *obire vadimonium*, ἀπαντᾶν εἰς τὴν κυρίαν· ſic *vadimonium deſerere*, τῆς κυρίας ἀπολείπεσθαι, vel ὑστερεῖσθαι. Cæterum κυρία abſolute ponitur pro quocumque die ſtato ac fixo, qui etiam ἀφωρισμένη, τακτὴ, ἀποτεταγμένη, νενομισμένη dicitur.

Προθεσμία, idem.

Ἐκπρόθεσμος. et ὑπερήμερος.

XIV. Eodem fere modo ſumitur ἡ προθεσμία· unde ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, dicitur, *qui in mora eſt, nec dicto die aut ſiſtit ſeſe, aut rem judicatam facit.* Is etiam ὑπερήμερος [33] abſolute vocari poteſt, vel ἐκπρόθεσμος, vel ὑπερπρόθεσμος. Hinc apud Athenienſes, dicebatur aliquis ὑπερήμερόν τινα λαβεῖν, quando mittebatur in poſſeſſionem bonorum ejus, qui vel intra diem non adfuiſſet, vel rem judicatam non feciſſet [34], et ὑπερημερία dicebatur, ſuprema dies

31 *Dicemus*, reponerem, ſed in capite de præpoſitionibus altum ſilentium. Cæterum hæc regula in edit. Pariſ. collocatur ordine decima quarta; malim duodecima, ut ſervetur literarum ordo alphabeticus.

32 Ita Electra apud Euripid. in Oreſte ver. 48. ubi ἡμέρα additur:

Κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις.

Hæc autem dicta dies eſt, qua feret ſententiam Argivorum civitas. H.

Sic apud Achillem Tat. viii. 405. Ἠκούσης τῆς κυρίας, *cum dies judicii adeſſet.* Z.

33 Ita narrat Demoſthenes adverſ. Mid. p. 386. ſub finem, non licere legibus, diebus feſtis, μήτε ἐνεχυράσαι, μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἑτέρου, μηδὲ τῶν ὑπερημέρων. *Neque pignori accipere, neque, quod alterius eſt, capere, ne ab illis quidem, qui rem judicatam non fecere.*

34 Et ὑπερημέρους εἰσπράττειν, *ab iiſdem ea exigere, quæ ex judicis ſententia debent.* Utitur Dem. l. c. H.

alicui obeundo muneri concessa: unde ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, *diem illum prorogare*: et μέλλει μοι ἐξήκειν ὑπερημερία, *jam vergit illa dies, in quam judicatum facere debeo*. Qui vero die dicta se sistit, ἐμπρόθεσμος dicitur.

XV. Ab eadem significatione non est alienum, quod ἐρήμη δίκη, vel ἐρήμη simpliciter dicebatur, pro *causa et judicio, cui alterius præsentia defuisset*; aut pro *vadimonio deserto*. Hinc ἐρήμην λαβεῖν, aut ἑλεῖν, adversarius dicebatur, cum is, altero vadimonium deserente, causam vincebat, aut etiam judicata causa damnabat, vulgo, *gagner sa cause, ou faire condamner sa partie par defaut*[35]. Uno quoque verbo dicebatur ἐρημοδίκιον, in neutro, *desertum vadimonium*. Ἐρήμη δίκη, *desertum vadim.*

XVI. Κύριος νόμος, *lex domina*, id est, *quæ vim ac robur suum obtinet*: unde populus, τὸν νόμον τοῖς ψηφίσμασι κύριον ποιῆσαι, vel κυρῶσαι, id est, *suffragiis suis sancire* dicebatur. Contra vero ἄκυροι, *abrogatæ*, vel etiam οὐκ ὄντες νόμοι, *non amplius existentes* dicebantur: quemadmodum ἡ μὴ οὖσα δίκη, *lis extincta penitusque composita*. Ἄκυροι denique τῶν ἑαυτῶν, vel τῶν πρὸς αὐτοὺς illi dicebantur, *quibus jus et potestas in suas facultates adimebatur*: cujusmodi erant, οἰκοφθόροι, id est, *qui patrimonium misere consumsissent*, aut *qui domum et familiam perdidissent*: quod vitium οἰκοφθορία dicebatur[36]. Κύριος νόμος. Ἄκυρος νόμος. Δίκη μὴ οὖσα. Οἰκοφθόροι.

Ἡ προθεσμία omnino est dies certa atque rei agendæ alicui destinata. Hinc apud Lucianum in Nigr. dicitur de *die, ad quem quis statuit redire ad meliorem mentem*. Ibidem quoque adhibetur de *die fatali, quo mors est subeunda*. Cf. Epist. ad Galat. iv. 2. Z.

35 At ἐρήμην κατηγορεῖν videtur Plato dicere pro *Absentem accusare*. Exemplum quære in Apol. Socr. p. 18. lin. 28. ΕΡΗΜΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἀπολογουμένου οὐδενός. *Absentem accusantes, defendente nemine.*

36 Κύρωσις, est *primaria et princeps alicujus rei virtus et facultas*, i. e. *id, quod in aliqua arte dominatur et præcipue tractatur*. Plat. Gorg. p. 450. lin. 20. Τῆς δὲ ῥητορικῆς—πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ΚΥΡΩΣΙΣ διὰ λόγων ἐστί. *Rhetorices vero omnis actio et princeps primariaque facultas circa orationem versatur*, vel *in oratione dominatur*. Apposite minus mea sententia Scapula explicat per *comprobationem, quæ fit auctoritate alicujus, vel confirmationem et ratam fidem*. Sed, quia paulo post per τὸ πολὺ, i. e. *principalem partem* et *opus* ejus artis, eandem vocem κύρωσιν explicat (his verbis: Πασῶν δὴ οἶμαι τῶν τεχνῶν, τῶν μὲν ἐργασία ΤΟ ΠΟΛΥ ἐστὶ, καὶ λόγου βραχέος δέονται· ἔνιαι δὲ, οὐδενός. *Ex omnibus arbitror artibus, in aliis quidem opus principatum obtinet, et brevi oratione indigent: aliæ nulla.*) ita ut ἡ κύρωσις καὶ τὸ πολὺ τῆς Ῥητορικῆς sit illud, quod ejus artis summam efficit, nempe λόγος vel oratio; priori adhæremus explicationi. Paulo post in eadem significatione utitur κῦρος, lin. 40. Καὶ σχεδὸν παράπαν πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ΚΥΡΟΣ αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. *Atque omnino omnis illarum actio et primaria virtus in oratione versatur*. Alibi, nempe p. 453. idem effertur per τὸ κεφάλαιον· Ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα, καὶ τὸ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ εἰς τοῦτο τελευτᾷ. *Omnisque illius actio, et summa caputque in illud desinit*. Et ut mira Græcorum in dicendo copia et felicitas appareat, possunt etiam præcedentia per Participium vel etiam per Verbum exprimi, non minus eleganter. Prioris exemplum exstat ibid. p. 451. lin. 17. Εἰ δ' αὖ ἔροιτο· τὴν δὲ λογιστικὴν τίνα Κύρωσις.

SECTIO VI.

De Nomine λόγος.

REGULA I.

Λόγον αἰτεῖν, dicendi locum poscere.

ΛΟΓΟΣ nonnullos habet significatus notatione dignos[37]. Primum enim, λόγον αἰτεῖν, *dicendi veniam et locum poscere*: cui respondent λόγον διδόναι, *dicendi facere potestatem*; et λόγον λαβεῖν, sive λόγου τυχεῖν, id est, *dicendi facultatem accipere*: hinc passim apud Oratores, λόγον κατὰ μέρος δοῦναί τε, καὶ λαβεῖν· hoc est, *loqui vicissim, et vicissim audire.*

Λόγον διδόναι, Rationes reddere. Interroganti locum dare.

II. Secundo, λόγον διδόναι[38], idem est, quod εὐθύνας ὑπέχειν, id est, *rationes reddere.* Aliquando *locum interroganti vicissim dare*: ut, ἐπειδὰν ἱκανῶς ἐρωτήσῃς, δίκαιος εἶ λόγον ἐν μέρει δοῦναι, id est, *ubi abunde interrogaveris, æquum est te alteri vicissim interrogaturo locum dare*[39]. Aliquando deni-

καλοῖς τέχνην; εἴποιμ' ἂν ὅτι καὶ αὕτη ἐστὶ τῶν λόγῳ τὸ πᾶν ΚΥΡΟΥΜΕΝΩΝ. *Si vero iterum interroget, ecquam artem Logisticam appellem? responderem, eam quoque esse ex illis, in quibus oratio dominatur,* i. e. *priores partes obtinet*; vide et paulo post lin. 32. Posterioris exemplum est ibid. lin. 27. Καὶ αὐτὴ (scilicet ἀστρονομία) λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα. *Et hæc quoque maxime in oratione consistit.*

37 Tres præcipuas λόγου significationes explicat Plato Theæt. p. 206. et 208.

1. Prima, inquit, λόγου significatio est διανοίας ἐν φωνῇ ὥσπερ εἴδωλον. *Cogitationis in voce tanquam simulacrum.*
2. Altera διὰ στοιχείου ὁδὸς ἐπὶ τὸ ὅλον. *Per elementum progressio ad ipsum totum.*
3. Tertia est Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ εἴποιεν, Τὸ ἔχειν τι σημεῖον εἰπεῖν, ᾧ ἁπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν. i. e. *Quod multi explicarent, posse signum aliquod enunciare, quo id, quod interrogatum est, ab omnibus differat.* Id est: Certa quædam explicatio, quæ rem definit et ab aliis distinguit. ¶. 74.

38 Vel ἀποδιδόναι et ὑπέχειν. Exempla quære apud Platonem in Cratylo, p. 426. Αὗται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν καὶ μάλα κομψαὶ τῷ μὴ ἐθέλοντι ΛΟΓΟΝ ΔΙΔΟΝΑΙ περὶ τῶν πρώτων ὀνομάτων. *Hæc enim sint subterfugia, et quidem admodum speciosa, nolentis rationem reddere de primis nominibus.* Et in Phædone p. 63. Ὑμῖν τοῖς δικασταῖς βούλομαι τὸν ΛΟΓΟΝ ΑΠΟΔΟΥΝΑΙ. *Vobis judicibus volo rationem reddere.* Id. in Gorg. Τούτων δὲ πέρι εἰ ἀμφισβητεῖς, ἐθέλω ὙΠΟΣΧΕΙΝ ΛΟΓΟΝ. *His de rebus si dubitas, volo reddere rationem.* At λόγον ζητεῖν, λαμβάνειν παρά τινος vel ἀπαιτεῖν τινα, est, *requirere rationem ab aliquo.* Exempla invenies apud Demosthenem, Philipp. i. Τῶν πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὸν λόγον ζητοῦντες. *Rerum gestarum ab imperatore rationem exigentes.* Et Philipp. iv. Δεῖ τὸν μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν, τὸν δὲ τῶν ἔργων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ. *Ab his* (sc. *quæstoribus*) *pecuniarum, ab imperatore vero rerum gestarum rationes exigendæ.* Et de Cherson. Εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπαιτήσειαν οἱ Ἕλληνες. *Si a vobis reposcerent rationes Græci.*

39 Exemplum habet Demosth. Olynth. ii. p. 9. lin. 44. Similis farinæ est, διδόναι ἔλεγχον, *Arguendi locum dare*; apud Plat. Gorg. p. 474. lin. 11. Ὅρα οὖν, εἰ ἐθελήσεις ἐν τῷ μέρει ΔΙΔΟΝΑΙ ΕΛΕΓΧΟΝ. *Vide igitur, an velis vicissim arguendi partes tribuere.*

que est, *colloqui cum aliquo*: ut, μηδενὶ παρ' ὁδὸν, ὅτι μὴ ἑταίρῳ προσφιλεστάτῳ, λόγον ἔδωκεν, id est, *cum nemine prorsus in via, nisi cum amicissimo socio, collocutus est.*

III. At λόγον διδόναι cum dativo casu pronominis reciproci, est *rem diligenter expendere, ratiocinari, et argumento aliquid colligere*: ut, λόγον ἑαυτῷ δοὺς, τῷ τῆς πολυμαθίας ἀξιωματικῷ τὴν φιληδονίαν ἀπέκρουσεν· id est, *dignitas eruditionis ab eo diligentius æstimata omnem ei voluptatis cupiditatem excussit*[40]. Συμφρονῆσαι idem significare potest: de quo infra, Cap. v. Sect. 11. 3. *Rem expendere.*

IV. Λόγον παρέχειν, sequente ut plurimum ὡς, id est, *occasionem loquendi, aut ea dicendi præbere, quæ sequentibus verbis significantur*: ut, λόγον παρεῖχεν, ὡς ἀποδεδειλιακὼς, καὶ καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀνεβάλλετο. *Dictitandi occasionem præbuit, se periculi metu ac formidine, diem ex die trahere.* *Λόγον παρέχειν, apprêter à parler.*

Tullius ad Varronem scribens prope verbatim *sermonem dare* dixit: Gallice, *apprêter à parler*. *Dabimus*, inquit ille, *sermonem iis, qui nesciunt, nobis in quocumque loco simus eundem cultum, eundem victum esse*: λόγον παρέξομεν τοῖς ἡμᾶς οὐκ εἰδόσιν, ὡς τὴν αὐτὴν, ὅπουπερ ἂν εἴημεν, τήν τε περιβολὴν, καὶ τὴν δίαιταν φυλάσσοντες διατελοῦμεν.

V. Λόγοι in plurali fere significant *genus aliquod orationis*. Nam ποιούς τινας λόγους λέγειν, id est, *certo quodam orationis genere uti*, Demosthenes passim in Oratione pro Corona[41]: ut τίνες οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες; *quænam ergo tum hujus hominis erat oratio?* verbatim, *quinam ergo erant ab eo sermones tunc dicti?* ubi notandum, optime hoc nomen cum verbis ἐρεῖν, et λέγειν conjungi solitum esse. *Λόγοι, genus orationis.*

Alias λόγοι eodem sensu, quo *verba* Latinis. Demosthenes passim, λόγοι ταῦτα καὶ σκῆψις, vel πρόφασις, *verba ista sunt, vanique prætextus.* *Λόγοι, verba.*

VI. Εἰς λόγους ἐλθεῖν, vel ἰέναι, vel καταστῆναι, vel συνελθεῖν, vel συνιέναι, vel ἀφικέσθαι, *in mutuum colloquium venire*: ut, ἐν μεθορίῳ τῶν ἑκατέρωθεν δυναστειῶν κατέστησαν ἐς λόγους, id est, *ad utriusque regni confinia, in mutuum de rerum summa colloquium venerunt.* Herodot. lib. ii. Τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐμοὶ ἀπικομένων (Ionice pro ἀφικομένων) ἐς λόγους, οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι. *Ex Græcis, qui mecum ea de re locuti sunt, nemo se* *Εἰς λόγους ἐλθεῖν, in colloquium venire.*

40 Ita Plut. de Orac. Def. p. 419. Τοῦτ' ἀκούσαντας ὁ Ἐπιθέρσης ἔφη πάντας ἐκπλαγῆναι, καὶ ΔΙΔΟΝΤΑΣ ἙΑΥΤΟΙΣ ΛΟΓΟΝ, εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη τὸ προστεταγμένον, εἴτε μὴ πολυπραγμονεῖν. *His auditis, aiebat Epitherses, exhorruisse omnes, et inter se rem diligenter perpendisse, utrum exsequenda essent mandata, an nihil curiose perquirere melius esset.*

41 Pag. mihi 317.

Ἐν λόγῳ εἶναι, être en propos.

nosse professus est. Eodem pertinet, quod dicebatur, ἐν λόγῳ εἶναι, id est, *in mutuo versari colloquio*; idque cum dandi casu personam significante. Gallice, *être en propos avec quelqu'un*, quemadmodum εἰσιέναι εἰς τοὺς λόγους, *entrer en propos*.

Ἐν λόγοις εἶναι, in hominum ore versari.

VII. At vero ἐν λόγοις εἶναι, verbatim *in sermonibus esse*: id est, *hominum ore famaque celebrari*: quo sensu fere additur πολὺς, ut, πολύς ἐστιν ἐν τοῖς τῶν ἐνδοξοτάτων λόγοις, id est, *hominum clarissimorum fama majorem in modum celebratur*; vel, ut Latini Græco propius, *in clarissimorum hominum ore multus est*[42].

Λόγος ἐστὶ, fama est.

VIII. Jam λόγος per se sumtum, significat idem quod λόγος ἐστὶ, vel λόγος κατέχει, *fama est*, quo sensu præmittunt aliquando particulam ὡς, tuncque significat, *ut fama est, ut ferunt*.

κατ' ἐμὸν λόγον, ut sentio.

IX. At λόγος cum pronomine, *opinionem* significat, ut, κατ' ἐμὸν γε λόγον, id est, *quemadmodum sentio, ut mea fert sententia*[43].

Λόγος πεζὸς, vulgaris oratio.

X. Λόγος πεζὸς, Stephano quidem est *oratio soluta*: sed longe meo judicio melius, *oratio vulgaris*[44], eique opposita, quam λόγον ἐμβάμονα ante nominavimus: nam κατα-

42 Contra aliquis dicitur οὐκ εἶναι ἐν λόγῳ, cujus nulla habetur ratio, et qui nullius pretii est. Sic in oraculo, quod citat Suidas de Æginetis:

Ὑμεῖς δ' Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ΕΝ ΛΟΓΩι, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

Vos autem, Æginetæ, neque tertii, neque quarti, neque duodecimi, neque in sermone, neque in numero.

43 Sic ὡς τοὺς λόγους, apud Plat. in Gorg. p. 477.

44 Non tamen omnino improbanda est Stephani explicatio. Nam soluta oratio sic vocari potest, quatenus stilus est humilior. Certe πεζῇ λέγειν καὶ μετὰ μέτρων opponit Plato. Verba sunt in Sophista, p. 237. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας ἡμῖν τοῦτο ἀπεμαρτύρετο ΠΕΖΗι τε ΛΕΓΩΝ καὶ ΜΕΤΑ ΜΕΤΡΩΝ. *Magnus ille Parmenides nobis hoc testatus est, soluta et stricta oratione.* Adstrictam magis oppositionem habet Strabo lib. i. p. 18. Ἆρα γὰρ οὐκ ὁ λόγος ἐστὶ γενικὸς, οὗ εἴδη ὁ ΕΜΜΕΤΡΟΣ καὶ ὁ ΠΕΖΟΣ; *Nonne oratio est genus, cujus species sunt oratio ligata et soluta?* Imo nomen λόγος simpliciter, non adjecto πεζὸς, opponitur carmini a Platone in Gorg. p. 502. Φέρε δὴ, εἴτις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος, καὶ τὸν ῥυθμὸν, καὶ τὸ μέτρον, ἄλλό τι ἢ ΛΟΓΟΙ γίγνονται τὸ λειπόμενον; *Age jam, si quis ex universa poesi detrahat et modulationem, et numeros, et metrum, ecquid aliud præter sermonem pedestrem supererit?* ¶. 75. [Cf. Lucian. de Conscribenda Hist. ubi Historia, ob fictionem et adulationem, vocatur πεζή τις ποιητικὴ, cum careat metro cæterisque virtutibus carminis. Z.] Æquiorem sibi habuisset Vigerum Stephanus, si in Horatii verba incidisset, lib. ii. od. 12. ubi Mæcenatem alloquitur:

—Tuque PEDESTRIBUS
Dices Historiis prælia Cæsaris Mæcenas melius.—

An humili dicendi genere Mæcenatem usurum esse, ausus fuisset dicere Flaccus? Verum *pedestrem Musam* pro *humili* dicit idem lib. ii. sat. 6. ver. 17.

Quid prius illustrem satyris, MUSAQUE PEDESTRI?

Nec λόγος πεζὸς ex Stephani sententia est *soluta oratio*, sed *pedestris*: addit tantum: *Quæ et soluta oratio, item prosa oratio secundum quosdam.* Dignus est, qui legatur in v. Πεζὸς λόγος, ubi etiam Horatii verba, modo ab Auctore et me citata, ad partes vocat.

λογάδην εἰπεῖν est proprie *soluta oratione uti*; quemadmodum ἔμμετρος λόγος, *stricta oratio* dicebatur. Hinc *sermo pedestris*, Horatio, λόγος πεζὸς, id est, *humilis*. Sic enim in Arte Poetica, ver. 93.

Interdum tamen et vocem Comœdia tollit,
Et Tragicus plerumque dolet sermone pedestri:

An soluta oratione Tragicus utitur? Significat utique, præter morem accidere nonnunquam, uti et Comœdia graviori, et Tragœdia humiliori dicendi genere utatur[45].

XI. Quod Latini dicunt, *mentis compotem esse*, hoc Græci ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, vel ὑπάρχειν, quasi *in ratiocinationibus esse*. Ita enim Basilius, Οὐκ ἄν ποτε ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων, τοιοῦτό τι ποιήσαιμι, id est, *Neque enim unquam id agerem, si mentis compos essem*. Ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, *mentis compotem esse*.

SECTIO VII.

De Nominibus μέρος, μοῖρα, μηδεὶς, μηχανὴ, μικρὸν καὶ μέγα, νεανικός.

REGULA I.

DE nomine μέρος, id est, *pars*, nota quæ sequuntur. Primo, quæ a Latinis *singularia* dicuntur, ea Græcis, τὰ ἐν μέρει, vel τὰ ἐπὶ μέρους, vel τὰ κατὰ μέρος dici solent: verbatim, *quæ in parte*; idemque omnino sunt, quod τὰ καθ' ἕκαστον. Τὰ ἐν μέρει, *singularia*.

45 Tria hic addam:
I. Ἐν λόγῳ cum quibusdam Genitivis significat Latine *Titulo*, Belgice *Onder den naam*. Sic apud Herodot. Erat. cap. 23. Τοὺς μὲν δὴ πλεῦνας (pro πλέονας) τῶν Ζαγκλαίων αὐτὸς ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ εἶχε δήσας. *Et quidem plerosque Zanclæorum ipse captivorum titulo constrictos habebat.*
II. Ἐν λόγῳ; *Ut verbo dicam*, apud Plat. Gorg. p. 524. lin. 31. [et in Phæd. cap. 45. quæ formula idem significat, quod ὡς ἔπος εἰπεῖν, de qua infra dicetur. Z.]
III. Quod Latini efferunt per *Magnus mihi dicendi campus patet*, id Græci Ἱκανός μοι λόγος, apud Plat. Gorg. p. 512. lin. 23. Cum Latino magis convenit illud Lucian. Dem. Encom. p. 894. Καὶ περὶ μὲν, ἔφη, σοὶ τὸ χωρίον τοῦ λόγου. *Et hic quidem, inquit, tibi dicendi campus.* Construitur hoc sensu cum infinitivo. Ita Græci dicunt, Ταῦτα λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν. *Hæc longum esset narrare.* Simili modo dicitur ἄλλος λόγος, pro, *Alius erit dicendi locus.* Ita Plato: Ἀλλ' εἰ μὲν θαρραλέως ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον, ἢ μὴ, ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ. *Sed ad mortem obeundam constanti sim animo, nec ne, alius est dicendi locus.* Et Athenæus, lib. Deipnosoph. xiii. p. 587. Ὅτι δὲ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, διόπερ οὐδ' εἰς ἀκρόπολιν ἄνεισι τὸ ζῶον, οὐδ' ὅλως Ἀθηνᾷ θύεται, ΑΛΛΟΣ ἔσται ΛΟΓΟΣ. *Thallum capras in deliciis habere, ideoque in Acropolin nec adscendere, nec omnino Minervæ immolari, hac de re alias agemus.* ¶. 76.

Ἐν μέρει, *vicissim.* II. Secundo, ἐν μέρει, vel κατὰ μέρος[46], aliquando significat, non tantum *sigillatim*, sed etiam *vicissim*: ut, ἐν τῷ μέρει τὰ καθήκοντα ποιεῖσθαι, *vicissim munus suum obire*: ἐν μέρει πάντα διεξελθεῖν, *omnia sigillatim percensere*. Gallice, *à part*.

Μέρος, *locus.* III. Tertio, μέρος eodem interdum sensu accipitur, quo *pars* apud Latinos, id est, pro loco: ut apud Tullium Philipp. xi. *Mors in beneficii parte numeratur*. Græce, Ὁ θάνατος ἐν εὐεργεσίας μέρει τίθεται. Demosthenes Olynth. ii. Παρεωρᾶσθαι, καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. *Qui talis sit, eum negligi, nulloque in numero haberi*[47]. Sic, μέρος ἂν μοι τοῦτο γένοιτο τῆς εὐσεβείας, *id ego pietatis loco ducam*. Ita fere Virg. Æneid. vii. ver. 266.

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse Tyranni.

Πολὺ μέρος, *pars magna.* IV. Quarto, μέρος ἐστὶ, vel γίνεται, aliquando idem est, quod apud Latinos, *unus e numero*, ut Virg. Æneid. ii. ver. 6.

Et quorum pars magna fui.

Græci: ὧν δὴ καὶ πλεῖστον μέρος γέγονα[48].

Τὸ ἐμόν γε μέρος, *pro viribus.* V. Aliquando etiam μέρος cum aliis quibusdam particulis, *facultates cujusque ac vires proprias* significat. Ac pri-

46 Quando Auctor hanc regulam nulla auctoritate munit, eam confirmabimus exemplis, probantes alterum ex Platone, ex Thucydide alterum. Prior locus est in Gorg. p. 462. in initio: ΕΝ τῷ ΜΕΡΕΙ ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμενος. *Per vices rogans et rogatus.* Vide an hoc Horatii admodum sit dissimile Epod. ii. 39.

Quod si pudica mulier IN PARTEM juvet
Domum atque dulces liberos.

Posterior ex Thucyd. lib. iii. cap. 49. Οἱ μὲν ὕπνον ᾑροῦντο ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ, οἱ δὲ ἤλαυνον. *Per vices alii somnum capiebant, alii remigabant.* Alias κατὰ μέρος dicuntur fieri res, quæ non universæ simul, sed per partes et diversis temporibus confiunt: Belg. *by stuffen en broffen.* Ut cum v. c. dicimus: *Idololatriam per partes in Ecclesiam irrepsisse*: Gr. Τὴν εἰδωλολατρείαν ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρεισδῦναι. Huc refer illud Plutarchi Cæsare p. 715. Μυριάσι παραταξάμενος ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ τριακοσίαις. *Collatis signis diversis temporibus cum tricies centenis millibus.* At ἀπὸ μέρους redditur *partim, ex aliqua parte, aliquatenus.* vid. Epist. ad Rom. cap. xv. comm. 15. Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοὶ, ἀπὸ μέρους. *Audacius aliquatenus vobis scripsi fratres.* et comm. 24. Ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ. *Si præsentia vestra prius ex parte fuero expletus.* Dicitur pro eodem et ἐκ μέρους, ep. poster. ad Cor. ii. 5.

47 Hoc modo cum Præpositione ἐν, et sequenti Genitivo notat statum vel conditionem alicujus: e. g. apud Isocr. in Evag. p. 382. Ἡγούμενος, οὐχ ὅσιον τ' εἶναι τὸν τοιοῦτον τὴν φύσιν ΕΝ ΙΔΙΩΤΟΥ ΜΕΡΕΙ διαγαγεῖν. *Ducentes, fieri non posse, ut is, qui tali natura præditus erat, privato habitu vitam degeret.* Huc pertinet ἐν οὐδενὸς μέρει τίθεσθαι. *Nullo in numero habere.* Vide infra, Cap. v. Sect. 11. Reg. 7.

48 Confer Æn. lib. x. ver. 427.

At non cæde viri tanta perterrita Lausus
PARS ingens belli.

Et ver. 737.

PARS belli haud temnenda, viri, jacet altus Orodes.

Ovid. Her. ep. iii. ver. 46.

Et fueram patriæ PARS ego magna meæ.

Ep. viii. ver. 46.

Hic PARS militiæ; dux erat ille ducum.

Lib. iv. de Pont. ep. i. in fine:

Sic ego PARS rerum non ultima, Sexte, tuarum.

mum quidem Græci dicunt, τὸ ἐμόν γε μέρος, [τὸ σὸν μέρος, *per te, quantum in te eſt*, Plat. Crit. ſect. 5. et 11. Huc refero quoque τὸ γοῦν ἐμὸν, ſcil. μέρος, Ælian. V. H. i. 32. Z.] intellecta præpoſitione κατὰ, id eſt, *pro mea virili parte*[49].

49 Mira eſt hujus Nominis μέρος, ſive expreſſi, ſive ſubauditi, elegantia, ſi Adjectivum additur conveniens, non cum Perſona, de qua ſermo eſt, ſed cum Subſtantivo μέρος. Exemplum dabit Plato in Theag. p. 128. lin. 20. ΤΟ Γ' ΕΜΟΝ ἙΤΟΙΜΟΝ, ἐὰν οὗτος ἐθέλῃ. Verbatim: *Pars mea eſt parata*, i. e. *Quod ad me attinet, ego ſum paratus, ſi ille velit*. Alii dicerent: Τό γε ἐμὸν, ἕτοιμός εἰμι.

Poſt μέρος operæ pretium videtur varios et elegantes admodum uſus Nominis μέσος addere:

I. Hoc Nomen cum ſuo Articulo in Neutro Genere Græci adhibent pro ἐμποδὼν, et cum verbo Subſtantivo εἰμὶ conſtructum Latine redditur, *Impedit, obſtat*, ſequente Particula ἀλλά. v. c. Æſchin. contra Cteſiph. p. 287. lin. 24. Οὐδὲν γὰρ ΗΝ ΤΟ ΜΕΣΟΝ, ΑΛΛ' ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι. *Nihil enim obſtabat, quin ei aut Chalcide exulandum, aut moriendum eſſet*. Ubi obiter obſerva, ὑπῆρχεν poni, pro ἀνάγκη ἦν. Vide noſtrum infra, Cap. v. Sect. 12. Reg. 5.

II. Conſtruitur et in ſexto Caſu, præmiſſa Præpoſitione ἐν, varia acceptione: primo, Articulo neglecto, et ſequente Genitivo τοῦ cum Infinitivo, idem ſignificat. Ita Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. p. 113. Τί δ' ΕΝ ΜΕΣΩι, ἔφη, ἐστὶ ΤΟΥ ΣΥΜΜΙΞΑΙ; *Quid in medio?* i. e. *Quid obſtat, quo minus conjungantur?* [Conf. Dorvillius ad Charit. p. 601. Z.]

III. Deinde, ſubaudito itidem Verbo ſubſtantivo, et ſequente Conjunctione καὶ, redditur per Verbum *Intercedere*. Sic modo citata orat. Æſchin. p. 284. lin. 36. Νὺξ ΕΝ ΜΕΣΩι, ΚΑΙ παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ad verbum: *Nox in medio*, i. e. *Nox interceſſit, et poſtridie convenimus in concionem*. Et Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. iii. cap. 23. Χρόνος ΕΝ ΜΕΣΩι, ΚΑΙ τινος ἐπιστάσης χρείας, ἀνακαλοῦσι τὸν Ἰωάννην. *Aliquo poſt tempore, cum aliqua incidiſſet neceſſitas, revocant Joannem*. Prope accedit Propertius lib. iii. el. 14. init.

Nox MEDIA, ET dominæ mihi
venit epiſtola noſtræ.

Et Ovidius Met. lib. iv. ver. 167.

Deſierat, MEDIUMque fuit breve
TEMPUS, ET orſa eſt
Dicere Leuconoe.

Et Faſt. lib. iii. ver. 809.

Una DIES MEDIA eſt, ET fiunt
ſacra Minervæ.

Pro quo, ut ad Græciſmum propius accedat oratio, dicere licet:

In medio una dies, et fiunt ſacra
Minervæ.

Dixit enim Maro Æn. lib. ix. ver. 395. Μέσος.

Nec longum IN MEDIO tempus,
cum clamor ad aures
Pervenit.

i. e. *Non longum tempus interceſſit*, ut loquitur Cic. Or. i. in Cat. cap. 2. init. *Decrevit quondam ſenatus, ut L. Opimius COS. videret, ne quid reſp. detrimenti caperet: NOX NULLA INTERCESSIT, interfectus eſt propter quaſdam ſeditionum ſuſpiciones C. Gracchus.*

Eodem ferme modo apud Photium in Excerptis Herodiani: Οὐ πολὺ ΤΟ ΕΝ ΜΕΣΩι, ΚΑΙ οἱ στρατιῶται στασιάσαντες ἐξάγουσι τῶν βασιλείων Βαλβῖνον καὶ Μάξιμον. *Non longo adeo temporis intervallo, tumultuantes milites palatio educunt Balbinum et Maximum.* Quod etiam efferri poteſt, Μετὰ οὐ πολὺν τὸν χρόνον μέσον. Vid. Ariſtid. pro Quatuorv. p. 500.

IV. At, non ſequente Conjunctione καὶ, τὸ ἐν μέσῳ ſubſtantive pro τὸ διαφέρον ponitur. v. c. *Magna eſt differentia*, Πολὺ τὸ ἐν μέσῳ. Ibid. p. 478. et 502. Affinis huic uſus eſt metaphoricus, deductus a certamine curſus, in quo qui vincit, adverſarium aliquo intervallo poſt ſe relinquere dicitur: ita in aliis quibuſlibet, puta forma vel virtute dicitur aliquis alium ὀ μικρῷ τῷ μέσῳ ſuperare. Exemplum habet Heliod. l. vii. Æthiop. c. 10. Οὐ γὰρ ΜΙΚΡΩι ΤΩι ΜΕΣΩι τοὺς ἄλλους τῷ κάλλει κατήστραπτεν. *Non enim exiguo intervallo pulchritudine præſtantior reliquos tanquam fulgore obruebat.*

V. Alias ἐν μέσῳ ſine Articulo red-

Τὸ ἧκον μέρος, idem.

¶. 77. Secundo, τὸ ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, *partem ad me venientem*, id est, *quantum in me situm est*, quod etiam

ditur *Publice* [reddi interdum debet, *palam*. Vid. Dorvillius ad Charit. p. 547. ubi etiam exempla reperiuntur, in quibus Articulus est additus. Z.] Aristid. pro Quatuorv. p. 495. Σὺ δὲ τῶν Ἑλλήνων κωμῳδεῖς τὰ ἀγάλματ' ΕΝ ΜΕΣΩι. *Tu vero eos, qui Græcorum sunt ornamenta, viros publico scripto lædis*. Conf. Plutarch. in Cæs. p. 721. Πολλοὶ δὲ ἦσαν, οἱ καὶ λέγειν ΕΝ ΜΕΣΩι τολμῶντες. *Et multi erant, qui publice etiam dictitare sustinerent*. Sic οἱ λόγοι ΕΝ ΜΕΣΩι κείμενοι, sunt *scripta in lucem publice edita*. H.

Sæpe ἐν μέσῳ εἶναι dicuntur ea, *quæ adsunt, in promtu sunt, quibus uti pro arbitrio possis*. Sic Theocrit. Idyll. xxi. 17. Οὐδεὶς ἐν μέσσῳ γείτων. *Non adest vicinus*. Sic apud Terent. Adelph. iii. 4, 7. occurrit, *Mater virginis in medio est*, h. e. adest, quæ potest igitur consuli, ut res inde eliciatur etc. Sic οἱ καρποὶ ἐν τῷ μέσῳ Xen. Oec. v. 7. sunt *fructus, qui facile rapi possunt*: et Xen. Exped. iii. 1, 21. est ἐν μέσῳ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἆθλα. Conf. Bergler. ad Alciphr. iii. 3. p. 235. Z.

VI. Idem Adjectivum cum suo substantivo conveniens construitur cum duobus Genitivis, qui, mediante Conjunctione καὶ, duos temporis, loci vel conditionis terminos notant, inter quos quid esse vel accidisse dicitur; tuncque commode per μεταξὺ explicatur. Aristid. pro Quatuorv. p. 474. ΤΗΣ δὲ ἐν Κορίνθῳ μάχης ΚΑΙ ΤΗΣ ἐν Λεχαίῳ ΜΕΣΟΣ ἄρχων Εὐβουλίδης. *Eubulides imperavit inter pugnam Corinthiacam, eamque, quæ in Lechæo commissa est*. Sic Ἐν γράμμασι τὰ ἡμίφωνα ΜΕΣΑ ΤΩΝ ΑΦΩΝΩΝ, ἐστὶ καὶ ΤΩΝ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ. *In literis semivocales mediæ sunt inter mutas et vocales*. Nec abludit illud Nasonis, Met. lib. x. ver. 174.

Jamque fere MEDIUS Titan VENIENTIS ET ACTÆ
NOCTIS erat, spatioque pari distabat utrimque.

Simile quid habet idem, lib. eod. ver. 233.

—Si quid MEDIUM MORTISQUE FUGÆQUE.

Græce

— Εἴ τι μέσον θανάτε τε φυγῆς τε.

Nec abludit Flacci de Baccho, lib. ii. od. 19. ver. 28.

—Sed idem
PACIS eras MEDIUSque BELLI.

VII. Contrarius Latinorum consuetudini usus est, quo Adjectivum μέσος relatum ad præcedens substantivum, post se regit generandi Casum ejus rei, in cujus medio versatur. Ita in Evang. Matth. xiv. 24. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη ΜΕΣΟΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ἦν. *Navis autem jam erat in medio mari*. Ad verbum: *erat media maris*. Gregor. Naz. Carm. de se ipso, ver. 52. Ὡς ΝΑΥΝ ΜΕΣΗΝ ΚΑΤΑΚΛΥΔΩΝΟΣ. *Ut navim mediis in fluctibus*. Non tamen omnino alienum illud Virgilianum:

Urbis ubi captæ casum convulsaque vidit
Limina tectorum, et MEDIUM in penetralibus HOSTEM.

Confer lib. x. ver. 56. 379. et lib. xii. ver. 564.

VIII. Latinorum quoque consuetudini adversatur, cum regit Genitivum ejus rei, quæ contra Genitivum regere debuisset. e. g. *Erat tempus mediæ æstatis*, Ἦν τῆς ὥρης μέσον θέρος, apud Herodot. Uran. cap. 12.

IX. Deinde, διὰ μέσου, pro ἐν τῷ μέσῳ, utitur Scholiastes Thucydidis, quoties aliqua verba *in Parenthesi posita* significat. Ita enim ille ad lib. iii. cap. 20. in initio ad hæc verba: Οἱ Πλαταιῆς (ἔτι γὰρ ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν Βοιωτῶν) ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο, ait: Οἱ Πλαταιῆς. τὸ ἑξῆς οὕτως· Οἱ Πλαταιῆς ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ. τὰ γὰρ ἄλλα ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ. supple, ἐστίν. *Nam cætera in medio*, i. e. *in Parenthesi posita sunt*. At ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ, *Interea temporis*, apud Herodot. Uran. cap. 27.

X. Eidem Thucydidi μέσος δικαστὴς, non tam est *judex medius*, qui neutri parti favet, quam *arbiter*, cujus opera in dirimenda controversia adhibetur. Vid. lib. iv. cap. 83. Quo refer illud Ovidii Met. lib. v. ver. 564.

At MEDIUS FRATRISque sui, mœstæque SORORIS
Jupiter ex æquo volventem dividit annum.

Eidem Thucydidi μέσος πολίτης, *civis* est *mediæ conditionis* inter πένητα et πλούσιον. Diversa acceptione μέσος dicitur *mediæ ætatis homo*, ut in illo, ut

dicitur ἧκον, subaudito nomine *μέρος*· ut, τὸ εἰς αὐτὸν ἧκον, *quantum in se fuit*. Tertio, dicunt etiam ὅσον ἔμοιγε μέρος ἐπιβάλλει, eodem plane sensu: vel brevius, τό μοι ἐπιβάλλον, sub. *μέρος*. Vide infra de nomine ὅσος, Sect. ix. Reg. 6. etc. Cap. v. de verbo, Sect. viii. Reg. 1.[50] Μέρος ἐπιβάλλει, idem.

VI. Substantivum ἡ *μοῖρα* sæpe idem est, quod *μέρος*, præsertim ea significatione, qua *locum* significat. Dicunt enim, ἐν ἐξαιρέτῳ εὐτυχήματος μοίρᾳ τιθέναι, *summæ felicitatis loco ducere:* tametsi vulgo *fatum* significet: quod enim Latini, *divino quodam fato*, hoc Græci, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ[51]. Μοῖρα, *locus.* Θεία μοῖρα, *divinum beneficium.*

VII. Μηδεὶς, cum *μήτε* vel *μηδὲ* repetito, efferri Attice solet in ejus tantum substantivi genere, quo cum proxime conjungitur, licet alterius generis alia substantiva sequantur. Demosth. περὶ παραπρεσβ. Δεήσομαι πάντων ὑμῶν, in- Μηδεὶς, μηδέ.

lectur, Hesiodi:

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ ΜΕΣΩΝ, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Opera sunt juvenum, consilia perfectorum virorum, preces senum.

XI. Agmen claudat *μέσον λαμβάνειν*, proprie, *medium capere*, sed aliquando scite admodum, *Intercipere*, q. d. *Aliquid, dum medium est inter eos, qui mittit et accepturus est, capere.* Plut. παραλλ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. p. 305. et 307. Ubi, Πορσίνας—ἐπολέμησε Ῥωμαίοις καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις ΜΕΣΗΝ ΛΑΒΩΝ, λιμῷ τοὺς προειρημένους ἔτρυχε. *Porsena bellum contra Romanos gessit, interceptoque, qui ad eos portabatur, commeatu, fame illos vexavit.*

50 Locus posterior frustra citatus.

51 Qui sunt *in summa æstimatione*, Græce dicuntur εἶναι ἐν μεγάλῃ μοίρᾳ. Vid. Plat. in Critone p. 51. lin. 10. Quin etiam qua sancti post hanc vitam fruuntur, beatissima sors hoc nomine insignitur, apud eundem in Cratylo, p. 398. lin. 20. Ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ μεγάλην ΜΟΙΡΑΝ καὶ τιμὴν ἔχει. *Postquam aliquis probus vita functus fuerit, is beatissima sorte et honore fruitur.*

Per *μοῖραν* Græci etiam intellexerunt, quidquid *æquum, justum, rectum, concinnum, elegans* etiam, et *honorificum* est. Dicunt enim Poetæ πράττειν vel εἰπεῖν τι κατὰ μοῖραν. *Ut æquum est facere. Eleganter dicere.* Ita Hom. Odyss. I. ver. 353.

Ἐπεὶ οὐ ΚΑΤΑ ΜΟΙΡΑΝ ἔρεξας.

Quoniam præter jus æquum egisti. Sic alibi apud eundem in Odyss. H. ver. 227.

Ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ ΚΑΤΑ ΜΟΙΡΑΝ ἔειπεν.

Jubebant dimitti hospitem, quoniam recte dixerat. sive, *Honesta ejus erat oratio:* Et lib. Θ. ver. 496.

Αἴκεν δή μοι ταῦτα ΚΑΤΑ ΜΟΙΡΑΝ καταλέξῃς.

Siquidem hæc eleganti ordine recensueris. Ubi κατὰ μοῖραν idem est, quod paulo ante dixerat κατὰ κόσμον. Similiter lib. M. ver. 35. H.

Œconomia nominis *μοῖρα* sic fere tenenda est. a) Est *sors*, seu, *quicquid consilio divino est tributum et stabilitum.* V. c. Odyss. T. 592. Ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν. Æsch. Dial. i. extr. Οὕτως ἔοικεν οὔτε διδακτὸν εἶναι, οὔτε φύσει ἀρετὴ, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ παραγίγνεται κτωμένοις. Xen. Mem. ii. 3, 18. Τὼ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν. Odyss. T. 171. Οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, h. e. *Nec pudor ipsis obtigit*, s. *pudorem natura sortiti sunt nullum.* b) Quia, quod illi sorti, consilio divino, seu, uti Eustathius ait, τῷ καθ' εἱρμὸν βίῳ διανεμέσει, convenit, bonum, rectum, honestumque est: illud κατὰ μοῖραν Homericum, et ἐν μοίρᾳ Odyss. X. 54. significat *recte, ordine, decore.* c) *Statio vitæ et conditio, quam quis sortitus est.* Vid. antea Hoogeveni exempla et Vigeri. d) Ipsæ *Parcæ*, seu præsides fatorum humanorum, hoc nomine appellantur: ut Iliad. Ω. 49. Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. Z.

quit, μηδεμίαν μήτε χάριν, μήτε ἄνδρα ποιεῖσθαι περὶ πλείονος, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὅρκον, id eſt, *Vos omnes obſecrabo, nullam ut gratiam, hominemque nullum, pluris, quam æquitatem ac jusjurandum, faciatis:* ubi μηδεμίαν reſpondet nominibus χάριν, et ἄνδρα.

Μηχανὴ, modus, ratio.

VIII. Μηχανὴ, aliquando per ſeſe ponitur, aliquando cum interrogativo τίς; μηδεμία μηχανὴ ſignificat, *fieri non poteſt*, vel *cauſæ nihil eſt*; v. g. quod Latinus diceret, *nunquam efficies, ut hoc in argumento acquieſcam:* Græcus ita redderet, μηδεμία μηχανὴ, τό μ' ἐπὶ τῷδε ἀτρεμεῖν ἐνθυμήματι. [Plat. Sympoſ. cap. 6. Εἰ οὖν μηχανή τις γένοιτο, ὥστε πόλιν γενέσθαι ἐραστῶν etc. *Quare ſi fieri ullo modo poſſet, ut civitas aliqua conſtaret amatoribus* etc. Conf. Plat. Apol. cap. 15. et Phæd. cap. 36. Z.[52]]

IX. At cum interrogativo τίς aliquando negatio conjungitur, ſignificatque, *quomodo fieri poſſet?* vel *quid cauſæ eſſe queat?* v. c. Τὸν ὑπὸ ῥαθυμίας κατατηκόμενον, τίς ἂν μηχανὴ πολυμαθέστατόν ποτε γίνεσθαι; *Qui fieri poſſit, ut qui veterno contabeſcit, doctiſſimus unquam evadat?* quod exemplum Græca negatione caret.

Contra negatio adhibetur, in exemplo ſequente, τὸν πάντα κινοῦντα λίθον, τίς μηχανὴ οὐδ' ὁτιοῦν αὐτὸν προχωρεῖν. *Qui lapidem omnem moveat, qui fieri poteſt, ut nihil omnino promoveat?* quo ſenſu duæ negationes ſæpe junguntur, ut, μὴ οὐχί[53].

Μικρὸν καὶ μέγα.

X. Μικρὸν et μέγα, vel μεῖζον, *parvum* et *magnum*, vel *majus*, eleganter ſæpe conjunguntur, tam affirmando quam negando: et affirmando quidem reddi poſſunt, *fanda et infanda*. Sic apud Demoſth. in Midiana, Ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς, καὶ μικρὰ, καὶ μείζω· verbatim, *Probra in me aſſidue conjiciens, parva et majora*, id eſt, *horrenda et infanda*. Negando ſignificant, *nihil penitus in argumento propoſito eſſe il-*

52 Hinc ἀμηχανία, *conſilii inopia*, et ἀμηχανέω, *nulla ratione poſſum*, quod verbum cum infinitivo conſtruitur apud Ælian. V. H. lib. i. cap. 3. Ὁ δὲ ΑΜΗΧΑΝΕΙ ΚΑΤΑΠΙΕΙΝ αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. *Ille vero eam* [ranam] *una cum calamo deglutire nullo modo poteſt.* Ubi obiter notare liceat verbum καταπιεῖν ſive καταπίνειν a ſimplicis *bibendi* ſignificatione degenerans; vix enim usquam invenies extra *abſorbendi, deglutiendi*, vel *devorandi* notionem. Sic de Saturno filios devorante Apollodorus lib. i. Biblioth. et eod. lib. non ſemel. 1 Pet. v. 8. Ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ ζητῶν τίνα ΚΑΤΑΠΙΗι. *Adverſarius veſter diabolus, ut rugiens leo, obambulat, quærens, quem devoret.* Conferenda loca Matth. xxiii. 24. 1 Cor. xv. 54. 2 Cor. ii. 7. et v. 4. Hebr. xi. 29. Hujus verbi uſus ratio eſt, quod, cum citius per gulam demittatur liquor quam ſolidus cibus, qui avide vorat, ſolidum cibum inſtar liquoris abſorbet, et per fauces agit, adeoque cibum non tam comedere, quam combibere videtur.

53 Ita Plato in Phædone, ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΗ ΜΗ ΟΥΧΙ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; *Quomodo fieri poteſt, ut non omnia morte abſumantur?*

ἑῖus rei, quæ negatur: v. c. ὐδὲν ὄφελός ἐστι μήτε μικρὸν, μήτε μέγα, ¶. 78. *nihil prorſus utilitatis eſt.* Galli Græcos ſecuti: *il n'y a aucun profit, ni petit, ni grand*[54].

Idem Demoſthenes pro Cor. μεῖζον et ἔλαττον conjungit, Μεῖζον,
id eſt, *majus et minus*: Οὐδ' ἐστὶν, ὔτε μεῖζον, ὔτ' ἔλαττον ἔλαττον.
ψήφισμα ὐδὲν, Αἰσχίνη, περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει. *Nec ullum eſt majus, minuſve decretum* (id eſt, *nullum penitus*) *de reipublicæ commodis.*

XI. Μικρῦ, interdum abſolute ponitur, pro μικρῦ δεῖν, id Μικρῦ δεῖν.
eſt, *parum abeſt:* et ὀλίγυ, pro ὀλίγυ δεῖν. Plutarch. Pomp. Ὥστε ἅπαξ μικρῦ συντριβῆναι, καὶ τὴν στρατιὰν ἀποβαλεῖν. *Ut ſemel parum abſuerit, quin et ipſe contereretur, et exercitum amitteret*[55].

XII. Μέγας et πολὺς, eleganter et Attice, cum verbis Μέγας et
quibuſdam adverbiorum loco uſurpari ſolent: v. c. μέγας πολύς.
αἴρεσθαι, apud Demoſthen. in ii. Olynth. quaſi μεγάλως αἴρεσθαι, vel αὔξεσθαι, id eſt, *majorem in modum efferri, vel augeri.* Sic, πολὺς ῥέειν ποταμὸς, verbatim *multus fluere fluvius* dicitur, id eſt, *vehementer.* Exempla paſſim. Demoſth. pro Corona, Ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, ὐκ εἶξα. *Equidem Pythoni, cum audacius ac vehementius in vos inveheretur, non ceſſi.* Philo de Legat. ad Caium, ubi de invidia loquitur, πολὺς jungit cum ἄγαν, id eſt, *vehementer*, et πνέω, *ſpiro:* Ἰοβόλυ, inquit, τρόπον ἑρπετῦ φωλεύει, βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις, ἀνδρὶ ἐνὶ ἢ οἴκῳ ἐνὶ, ἢ εἴποτε πολὺς ἄγαν πνέοι, πόλει μιᾷ, id eſt, *Venenati ſerpentis more latitat, anguſtis quibuſdam adrepens locis, viro uni, uni familiæ, aut, ſi quando vehementius ſpiraverit, uni certe urbi*[56].

54 Ita Plato in Philebo p. 32. in fine: Ἆρ' ὐ πᾶσα ἀνάγκη, πᾶν ἐν τῷ τότε χρόνῳ ζῶον μήτέ τι λυπεῖσθαι, μήτι ἥδεσθαι, ΜΗΤΕ ΜΕΓΑ, ΜΗΤΕ ΣΜΙΚΡΟΝ; *Nonne omnino neceſſe eſt, omne animal in tali occaſione nulla prorſus ratione contriſtari aut lætari?* Et interjectis paucis: Μηδὲν δεῖν ΜΗΤΕ ΜΕΓΑ, ΜΗΤΕ ΣΜΙΚΡΟΝ χαίρειν τῷ τὸν τῦ νοῦν καὶ φρονεῖν βίον ἑλομένῳ. *Eum, qui prudentem ſapientemque vitam elegerit, nulla prorſus lætitia affici oportere.* Similiter in Apol. Socr. p. 19. Ὧν ἐγὼ ὐδὲν, ὔτε μέγα, ὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω. *Quorum ego nulla prorſus cognitione valeo.* Οἱ ό Num. xxii. 18. Ἐὰν δῷ μοι Βαλὰκ πλήρη τὸν οἶκον αὐτῦ ἀργυρίυ καὶ χρυσίυ, ὐ δυνήσομαι παραβῆναι τὸ ῥῆμα Κυρίυ τῦ Θεῦ, ποιῆσαι αὐτὸ ΜΙΚΡΟΝ ἢ ΜΕΓΑ. *Si dederit mihi Balac ſuam domum argento et auro plenam, non poſſem tranſgredi verbum Domini Dei, ut illud faciam* (ſcil. quod Balac petit) *ſive magnum eſt, ſive parvum.* Quam locutionem ſatis uſitatam multis exemplis confirmant Steph. Bergler. ad Alciphr. ii. Ep. 4. p. 260. et Jo. Conr. Schwartz in Anim. ad Jo. Olear. de Stil. N. T.

55 Alterius exemplum quære apud Plat. in Phædr. p. 258. lin. 44. Ὃ δὴ ΟΛΙΓΟΥ πᾶσαι αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἔχυσι. *Cui rei fere omnes corporeæ voluptates ſunt obnoxiæ.* Vel, *cui rei, parum abeſt, quin omnes* etc. Eodem modo Lyſias contra Alcibiadem: Διὰ τὰ πατρὸς ἁμαρτήματα ΟΛΙΓΟΥ τοῖς ἕνδεκα παρεδόθη. *Ob patris delicta, parum abfuit, quin undecimviris traderetur.*

56 Eodem modo jungitur cum Adjectivo, ſed non, niſi Genere Neu-

Νεανικά. XIII. Νεανικὰ (*juvenilia*) eleganter dicuntur σφοδρὰ omnia, id eſt, *acria, et vehementia*, ut νεανικὴ ὁρμὴ, *vehemens impetus:* νεανικὴ φιλοτιμία, *vehemens ambitio:* νεανικὴ σπουδὴ, *acre ſtudium* [Herodian. i. 7, 3. Z.]: νεανικῶς ἐνίστασθαι, *vehementer obniti:* νεανικὴ διαφορὰ, *ingens controverſia.* Plutarch. in Numa, Ἔστι δὲ καὶ περὶ τῶ Νυμᾶ χρόνων, καθ' ὃς γέγονε, νεανικὴ διαφορά. *Ingens præterea de tempore, quo natus Numa fuerit, controverſia eſt.* [νεανικῶς μαίνεσθαι, *immanem in modum furere, rationis plane eſſe expertem*, Ælian. V. H. xiv. 37. Z.] [57]

SECTIO VIII.

De Nominibus ὁδὸς, οἰκονόμος, οἷος, ὀργή.

REGULA I.

Ὁδὸς pro *itinere.* ὉΔΟΣ, non tantum pro *via*, ſed etiam pro *itinere* ſumitur, id eſt, ἀντὶ τῆς πορείας, vel ὁδοιπορίας. Nam ἐν ὁδῷ εἶναι, eſt, *in itinere eſſe.* Syneſ. epiſt. 54. Ὀνήσομαι τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, id eſt, *Hunc fructum capiam ex itinere Athenas ſuſcepto.* [it. Ælian. V. H. xiv. 33. ἡ τοῦ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν ὁδός. Z.]

Ὁδὸς pro *legatione.* Quo ſenſu Euſtathius, Ἰλιάδ. Α. notat εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verb. *in viam ire*) ſumi, pro εἰς πρεσβείαν ἐλθεῖν, id eſt, *Legationem obire:* cujus nullum exemplum affert, nec mihi ullum occurrit.

Ὁδὸν ποιεῖν. Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν, et ὁδὸν ὁδοποιεῖν, eſſe proprie *viam munire:* quæ frequentiſſima ſunt. Hinc ὁδὸς ὁδοποιουμένη, *via munita, ſtrata, unde ſummota ſunt impedimenta:* et ὁδοποιεῖν, unico verbo, id eſt, *alicui viam munire*, aut *præire:* cum dativo caſu, vel etiam (quod familiare Xenophonti

tro, ut μέγα ὄλβιος, *Prædives* apud Herodot. Erat. cap. 24. Et Ælian. V. H. lib. viii. cap. 17. Μέγα ὄλβιος ὢν, γήρᾳ κατέστρεψε τὸν βίον. *Summa felicitate peracta vita, in ſenectute diem obiit ſupremum.* Cum comparativo conſtruit Hom. Iliad. Ψ. ver. 315.

Νόμῳ.

Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι.

Arte lignarius multo præſtantior quam viribus. Cum ſuperlativo apud Hom. Bœot. ver. 275. Ubi μέγ' ἄριστος. *Longe præſtantiſſimus.* Cum verbo paulo poſt ver. 291.

— Μέγα στεναχίζετο γαῖα.

Valde gemiſcebat terra.

Quomodo et dicunt τὰ μεγάλα σοφὸς τὰ μέγιστα ὠφελῶν, ſed, diſſimulata præpoſitione κατά.

57 Ablativus νόμῳ generandi caſum poſt ſe regens reddendus eſt Latine per *inſtar*, vel *in morem.* Ut τετράποδος νόμῳ, *Quadrupedis in morem*, apud Plat. in Phædr. p. 250. in fine. Poteſt ſubaudiri participium χρώμενος. vide infra ad Cap. v. Sect. 14. Reg. 7.

est) cum accusat. ut lib. iii. de expedit. Καὶ ὁδοποιήσειέ γ' ἂν αὐτοῖς, καὶ εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιντο ἀπιέναι, id est, *Imo viam quoque illis præiret*[58], *etiamsi quadrigis abire vellent.* Dicitur et προοδοποιεῖν, ac fere cum dativo personæ et accusativo rei: nam προοδοποιῶ σοι τοῦτο, est, *viam tibi banc ad rem præeo*, vel *auctor tibi sum:* et προοδοποιεῖσθαι dicuntur, quæ ad aliquid suapte natura promtiora sunt, in bonam et malam partem *.

Πρὸ ὁδοῦ, *opportune.*

II. Ὁδὸς in gignendi casu, cum præpositione πρὸ, et verb. εἶναι, vel γίνεσθαι, idem est quod *opportunum et commodum*, vel etiam *in promtu et obvium*; ut, Μηδὲν ἂν μᾶλλον τοῦ φιλομαθοῦς πρὸ ὁδοῦ γένοιτο ἐς τὸ πολυμαθές. *Nihil est quod magis ad eruditionem conferat, quam eruditionis studium* †.

Ὁδοῦ πάρεργον, *obiter.*

III. Idem Genitivus cum voce πάρεργον, videtur παρέλκειν· nam idem penitus est quod πάρεργον, *obiter.* Tullius ad Atticum: *Nam*, inquit, ὁδοῦ πάρεργον, *volo te boc scire.* Sic: *At bæc quidem obiter dicta sint.* Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ πάρεργον εἰρήσθω.

Ὁδῷ βαδίζειν, *recta ire.*

IV. In dandi casu, cum βαδίζειν, προϊέναι, aut simili verbo, significat, *recta via et ordine progredi:* ut, *recta se perditum eunt*, ὁδῷ εἰς ὄλεθρον βαδίζουσι· cum præpositione ἐν, ut, ἐν ὁδῷ βαδίζειν, id est, *aller par chemin.* at ὁδῷ βαδίζειν, absolute, est *sese modeste sapienterque gerere.*

Καθ' ὁδὸν, *recta, ordine.*

Affinis est significatio accusativi, cum præpositione κατὰ, ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnasiis: Καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη. ubi Interpres pessime, *Inter eundum vero nobis in longum profluxit oratio.* Atqui Solon et Anacharsis sedebant eo tempore, non ambulabant. Verto igitur, *boc enim modo rectiorem ac faciliorem cursum nostra tenebit oratio.* Sic, οὕτωσὶ δὴ καθ' ὁδὸν ἡμῖν ἂν προχωροίη τὸ πρᾶγμα, *sic enim res bene nobis feliciterque procedet*, id est, κατορθώσεται.

Ὁδὸς, *insidiæ.*

V. Aliquando λόχον significat, id est, *insidias.* Demosth. adversf. Aristocrat. Ἐν ὁδῷ καθελὼν, id est, *cum ex insidiis confecisset.* Quo sensu Poetis frequentius est: dicunt enim ὁδὸν ἔρχεσθαι, vel ἰέναι (verbatim, *ire viam*), pro *insidias ponere:* Homer. Iliad. A. ver. 149. Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, id est, *Aut insidias struere, aut cum bostibus*

58 Locus est p. mihi 303. Præcedentia omnia apud eundem occurrunt in lib. iv. p. 340. et v. p. 345. et 349. H.

* Præterea ὁδὸς quoque dicitur de *vitæ genere*, ut Æsch. Dial. iii. 8. ἡ τοῦ βίου ὁδός. Item de *morte*, uti de eadem re *supremum iter* adhibuit Horatius ii. Od. 17. Conf. Dorvillius ad Charit. p. 522. Z.

† Sic reperitur apud Plat. Sympos. cap. 2. Σύν τε δύ' ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ, τι ἐροῦμεν, h. e. *cum nos soli ambulaturi simus*, facile *deliberabimus, qua excusatione nobis sit utendum.* Z.

strenue dimicare: quod ibid. ver. 224. dicit, λόχον δ' ἰέναι, *in insidias ire*. [Sed vulgo ὁδὸν ἐλθεῖν est *iter facere*, seu, *ire*, Ælian. V. H. vi. 5. Z.]

Eustath. autem observat, universe ὁδὸν sumi posse πρὸς διαστολὴν ἀντιπροσώπου παρατάξεως, id est, *ut distinguatur a pugna, quæ instructa et adversa hinc atque hinc acie committitur*. Itaque ὁδὸν ἐλθεῖν (*venire viam*), erit, τὸ ἐπὶ λεία ἀπελθεῖν που, id est, *prædæ causa aliquo proficisci*: vel ἐπὶ κατασκοπεύσει, id est, *ad explorandum*, vel ἐπὶ τείχους ἀναμετρήσει, *ad metiendos hostiles muros* [59].

Ἡ οἰκονόμος, *materfamilias*. [Ὁ οἰκονόμος est dispensator rei familiaris, villicus, ὁ νέμων τὸν οἶκον· οἶκος autem τὰ χρήματα καὶ κτήματα res familiaris: οἰκία ædificium. Usurpatur vero Attice pro *femina*: Lysias pro Erat. Οἰκονόμος καὶ φειδωλὸς ἀγαθὴ καὶ ἀκριβῶς πάντα διοικοῦσα. *Materfamilias sedula erat, et parsimoniæ dedita, et diligenter omnia administrabat*: paucissimis verbis, bonæ matrisfamilias virtutes atque officia complectitur.]

Οἷος, cum infinitivo. VI. Οἷος primum cum infinitivo eleganter jungitur, ἐλλειπτικῶς, idque sive præcedat τοιοῦτος, sive reticeatur. Et quidem præcedente, ut, τὸ τῆς ἀγγελίας τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἅπασαν εὐφρᾶναι τὴν πόλιν, id est, *ejusmodi nuncius hic est, ut civitatem universam lætitia complere possit*: ubi εὐφρᾶναι, pro εὐφραίνοι ἂν vel εὐφρᾶναι δύναιτ' ἄν. Demosth. Olynth. ii. Τοιούτους ἀνθρώπους, οἵους μεθυσθέντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι. *Ejusmodi homines, qui ebrii eo saltationum genere utantur, quod nunc apud vos referre me pudeat*. Subintellecto vero eodem nomine, ut, τὸ στεῤῥὸν ἔχει τῆς ψυχῆς, οἷον μὴ μεταβάλλειν· verbatim, *robur habet animi, quale non mutare*, id est, *ea est animi constantia, quæ mutari non possit* *.

Οἰκεῖος. 59 Nomen οἰκεῖος præter cætera notissima, etiam in neutro genere substantive positum, alicujus χαρακτῆρα significat, i. e. mores cæterasque in homine naturæ ἰδιότητας. Exemplum est in Platonis Phædro p. 232. in fine: Καὶ μὲν δὴ τῶν ἐρώντων πολλοὶ πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν, ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν, καὶ τῶν ἄλλων ΟΙΚΕΙΩΝ ἔμπειροι ἐγένοντο. *Quin etiam amantium multi prius corpus expetere solent quam mores noverint, et cæteram indolem animi* (scil. *amasiorum*) *perspexerint*. H.

* Utriusque rei alia exempla sunt hæc: Plat. Phæd. cap. 28. Οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον, οἷον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν, πεφυκέναι; *Nonne videtur tibi divinum quod est, ita natura sua esse comparatum, ut regnet principatumque obtineat?* it. Xenoph. Cyrop. ii. 2, 16. Δοκεῖ γάρ μοι τὸ μὲν πολὺ τῶν στρατιωτῶν εἶναι, οἷον ἕπεσθαι, ᾗ ἄν τις ἡγῆται. Xenoph. Mem. i. 4, 6. Τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας πᾶσι ζώοις, οἵους τέμνειν, εἶναι, h. e. *omnibus animantibus esse dentes priores*, qui *secent*. Xenoph. Mem. ii. 6, 37. Τοιοῦτός μοι φίλος εἶ, οἷος συλλαμβάνειν. *Is mihi es amicus, qui mihi possis succurrere*. Cf. Xen. Mem. ii. 9, 3. iii. 11, 1. et Schwarzius ad Theophr. Charact. cap. 1. Sunt qui putent, Infinitivum regi a prætermisso verbo εἰμὶ, quod interdum addatur. At hæc ratio mihi quidem non satis probatur propterea, quod hoc solet fieri post οἷός τε. De-

VII. Hoc ſenſu eleganter cum nomine χρόνος conjungitur, vel præcedente, vel ſequente, tuncque pro ὅσος uſurpatur. Plutarch. Alexand. Οὔτε τὴν Ἑλλάδα κρατήσας τοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος, οἷον καταζεῦξαι καὶ τιθασσεῦσαι, χρόνον ἔχειν. *Nec Philippus, armis ſubacta Græcia, ſatis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atque cicurandam:* ubi ordo poſtulabat, χρόνον ἔσχεν οἷον καταζ. id eſt, ὅσον, vel ὡς, ut dicetur Sect. ix. Reg. 9.

Rarum etiam illud eſt, quod habet idem Demoſthenes Olynth. ii. Εἰ μὲν γάρ τις ἀνήρ ἐστιν ἐν αὐτοῖς, οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων· ubi οἷος vel omnino abundat, vel explicari debet per τοιοῦτος, οἷος ἔμπειρος εἶναι, id eſt, *ejuſmodi, qui belli ac certaminum peritus ſit* [60].

VIII. Interdum per ſe ſumitur, pro ὡς, ut, ἀλλ', οἷοι πάντες γε ἀπράγμονες, καὶ φιλοπράγμονες τυγχάνουσιν, id eſt, *verum, ut otioſi fere omnes, curioſi pariter eſſe ſolent* [61]. Οἷος, pro ὡς.

Per ſe quoque ſumitur apud Atticos, ſubintellecto articulo præpoſitivo ejuſdem caſus. Thucydides lib. ii. cap. 41. Καὶ μόνη (ſub. Ἀθηναίων πόλις) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, ὡς

inde, ſi vel maxime concederemus, hoc ferri poſſe tum, cum οἷος in caſu recto ponitur, at quomodo hæc res ferri poteſt in caſibus obliquis, uti ex quibuſdam antecedentibus exemplis patet? Potius ſtatuendum eſt, οἷος per ſe regere infinitivum, uti alia nonnulla adjectiva. Cæterum ſciendum eſt, interdum idem nomen cum tempore finito poni, ut Xen. Mem. iii. 6, 16. Ἐνθυμοῦ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσους οἶσθα τοιούτους, οἷοι φαίνονται etc. Cf. ad Xen. Cyrop. i. 2, 3. Z.

60 Hoc quia rarum eſt, ſimile et cognatum ex Platone exemplum addam. Ita ille in Theæt. p. 197. initio: Εἰ μέν τοι ἦν ἀντιλογικὸς ΟἿΟΣ ἀνήρ. Sic vertitur: *At ſi quis modo adeſſet homo contentioſus.* Ubi intellecto τοιοῦτος, hæc eſt ſententia: *ſi talis vir hic adeſſet, qualis eſt contentioſus.* Hoc modo eleganter Accuſandi caſum poſt ſe habet ſubſtantivi, qualitatem alicujus notantis. Redditurque tunc vel per *Tam*, mutato illo ſubſtantivo in Adjectivum, vel, retento eo per *Tantus.* Sic apud Lucian. in Encomio Demoſthenis, reprehenditur ille, quod vitam ſuam in diſcrimina adduxerat ὑπὲρ ΟἽΩΝ ὄντων Ἀθηναίων ΤΗΝ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΝ, *pro Athenienſibus tam ingratis.* Verbatim: *pro qualibus exiſtentibus Athenienſibus ingratum animum.* Quæ verba apud Latinos nullum plane ſenſum habent. Verba Græca ſic poſſunt reſolvi: ὑπὲρ οὕτως ἀχαρίστων, οἷοι εἰσὶν οἱ Ἀθηναῖοι, *pro tam ingratis, quales ſunt Athenienſes.* H.

Sic quoque idem nomen accipi debet, nec eſt, quod cum Devario ad novam ſignificationem τοῦ ὅμοιος comminiſcendam fugiamus, cum ponitur in caſu obliquo: v. c. Xenoph. Mem. ii. 9, 3. Πολλῷ ἥδιόν ἐστι, χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρὶ, ἢ ἀπεχθανόμενον, ὠφελεῖσθαι. Nam ſi reſolveris, uti leges linguæ poſtulant, ἀνδρὶ τοιούτῳ, οἷός συ εἶ, res redit ad exemplorum Vigeri et Hoogeveni ſimilitudinem. Vide Grævii Lect. Heſiod. ad Ἔργ. 314. Z.

61 Nec ſic tantum, verum aliquando, modo Latinis inaudito, Adjectivo præponitur pro ὡς, i. e. *quam.* Dicunt enim Græci, οἷος μέγας, οἷος χαλεπός. Verbatim, *Qualis magnus, Qualis difficilis*, pro, *Quam magnus, Quam difficilis.* Exemplum habet Lyſias in Orat. Funebri: ΟἿΟΣ ΜΕΓΑΣ καὶ ΔΕΙΝΟΣ τῇδε τῇ πόλει κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἠγωνίσθη; *Quanto et quam gravi periculo hæc urbs eſt jactata pro libertate Græcorum?*

ὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται, id est, *Solaque* (sub. *Atheniensium civitas*) *nec hosti bellum inferenti indignationem moveat, a qualibus male habetur:* (id est, *eorum ex conditione ortam, a quibus male habetur:* quasi dicat, Athenienses ejusmodi esse, a quibus vinci neminem pudeat) *nec sibi subditis querelam,* (id est, *querendi occasionem præbet*) *sibi ab indignis imperari*[62].

Οἷος distinguit.

[Quemadmodum Latini ad rem distinguendam et accuratius definiendam adhibent nomen *Is*, cum particula *et*, s. *que*, v. c. Cic. Epist. ix. 21. *Privatas causas*, et eas *tenues*, *agimus subtilius*: ita quoque interdum eandem ob causam Græci utuntur illo οἷος. V. g. Plat. Apol. cap. ix. Πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι, ΚΑΙ ΟἹΑΙ χαλεπώταται καὶ βαρύταται, h. e. *Multæ offensiones mihi sunt ortæ*, eæque (ad verbum, *quales sunt*) *molestissimæ et gravissimæ*. Z.]

Οἷος, cupidus.

IX. Aliquando significat *promtum, expeditum*, ac *suapte natura in aliquid propendentem:* ut, δεινόν τι παθὼν, οἷος ἦν ἐπεξιέναι τῷ φεύγοντι, *incommodo graviore suscepto, reum peragere vehementius cupiebat.* Sic οἷός εἰμι κἀγὼ πάνθ' ὑπὲρ πατρίδος κίνδυνον κινδυνεύειν, *paratus sum ipse quoque nullum non pro patria subire periculum*[63].

Οἷός τ' ἐστὶ, potest.

Affinis huic significatio, qua sumitur ἀντὶ τῦ δύνασθαι: nam et οἷός τέ ἐστιν, et οἷός ἐστι, sine τε, significat δύναται, *potest*[64]. Et in neutro, ὐχ οἷόν τέ ἐστιν, *fieri non potest.*

62 Hic observa, phrasin ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, poni pro παρέχω, nec esse vertendam: *Ego indignor tibi:* sed, *Indignationis caussam præbeo.* Sic ἔχω φόβον verbatim, *Habeo timorem*, non est, *Timeo*, sed potius, *Timeor*, vel κυριολέκτως, *Habeo aliquid terribile in me, quod alicui timorem incutit.* Vide Clariss. Dukerum ad Thucydidis locum citatum, qui extat cap. 41. et Nostrum Cap. v. Sect. 7. Reg. 12.

63 Exemplum habet Theophr. Charact. περὶ Μικρολογ. Τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, ΟἹΟΣ μεταφέρειν τὰ σκεύη, καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰς κιβωτὺς, καὶ διφᾶν τὰ καλύμματα. Vertit Casaubonus: *Quod si uxor trichalcum amiserit, ille vero omnem supellectilem, lectos etiam, atque capsas loco movebit, et omnia stragula scrutabitur.* Confer Platonem in Gorg. p. 493. Τῆς δὲ ψυχῆς τῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τυγχάνει ὂν ΟἹΟΝ ἀναπείθεσθαι. *Animæ pars hæc, in qua cupiditates sunt, ejusmodi est, ut persuasionibus facile impellatur.* Non dissimili modo dicitur res οἵα εἰς τι, *quæ apta, commoda, opportuna, accommodata est alicui rei:* sic eidem in Euthydemo, λόγοι ΟἹΟΙ ΕἸΣ ΤΑ δικαστήρια, sunt orationes forensibus *negotiis accommodatæ.*

64 Non minus elegans quam frequens hic est loquendi mos apud Græcos; quem si tirones clare percipere velint, intelligant locutionem esse ellipticam. V. g. Οὐχ οἷός τέ ἐστι φιλοσοφεῖν. Proprie: *Non est qualis philosophari.* Hæc verba ita supplentor: Οὐκ ἔστι τοιῦτος, οἷον δεῖ εἶναι τὸν μέλλοντα φιλοσοφεῖν. *Non est talis, qualem illum esse oportet, qui vult philosophari.* Vel simpliciter, ut Nominativus casus constet, Οὐκ ἔστι τοιῦτος, οἷος ὁ μέλλων φιλοσοφεῖν. [Simplicius haud dubie est, quod ante diximus, Infinitivum nomini οἷος eodem modo jungi, quo aliis Adjectivis, adeo ut intelligatur præpositio κατά: v. g. δεινὸς εἰπεῖν,

Herodot. οἷά τε, dixit, pro οἷόν τε, ut lib. ii. Χοιράδες πολλαὶ εἰσι, δι' ὧν ὐκ οἷά τέ ἐστι πλέειν. *Saxa multa sunt, per quæ navigari non potest:* ubi ὐκ οἷα, Ionice pro ὐχ οἷα.

X. Οἷον, præcedente ὐδὲν, vel μηδὲν, absque ullo verbo significat, *nihil vetat:* ὐδὲν οἷον περὶ τῶ κρείττονος ἐλπίζειν, τὸν ἐλάττονος ὐκ ἀποτυχόντα, *nihil vetat, quo minus, qui minora consecutus sit, majora speret.* ¶. 80. *Οὐδὲν οἷον, nihil vetat.*

Quanquam videtur interdum significare quod Gallice dicitur, *il n'y a rien de tel.* Demosthen. in Midiam, Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκύειν αὐτῶ τῶ νόμυ. *Car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy même.* Alii [65] minus solerter, ut existimo, *nihil vetat, quo minus legem audiamus.* ¶. 82. *Οὐδὲν οἷον, rien de telque.*

XI. Οὐχ οἷον, et μὴ οἷον, *non solum non*, vel *ne dum.* Polyb. Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τὺς φίλυς, ἀλλ' ὐδ' αὐτὴν σώζειν. id est, *Non solum amicos juvare non potest, sed ne se ipsam quidem servare.* ¶. 83. Idem lib. v. Μὴ οἷον τυχεῖν ἐπὶ τύτοις χάριτος, ἀλλὰ τὐναντίον παρ' ὀλίγον κινδυνεύεσθαι τῷ βίῳ. id est, *Non solum gratiam propterea tulisse nullam, sed contra vitæ ipsius fere periculum adiisse.* *Οὐχ οἷον, ne dum.*

XII. Οἷον, per se solum, non raro significat *verbi causa, exempli gratia.* Crebra passim exempla, maximeque apud Platonem, apud quem etiam reperitur, οἷον δὴ λέγω, vel φημὶ, eodem significatu. Apud alios: οἷόν τι λέγω. *Οἷον, verbi causa.*

Denique οἷον, vel, quod frequentius est, οἱονεὶ, idem est quod ὡσεὶ, ὡσανεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσπερανεὶ, id est, *tanquam* vel *quasi* [66]. *Οἷον pro ὡσεὶ, quasi.*

λέγειν, πίνειν, φαγεῖν, ἰσχυρὸς ἰδεῖν, ὀξὺς βλέπειν, εὐπρεπὴς ἰδεῖν, μοχθηρὸν ἰδεῖν etc. cujus rei exempla ubivis facile occurrunt. ¶. 79. Z.] Soletque verbum ἐστὶ ultimum locum obtinere, præterquam quod primo loco ponitur, si nova inchoatur periodus, ut apud Isocr. Panegyr. p. 131. b. ΕΣΤΙ δ' ΟΥΧ 'ΟΙΟΝ ΤΕ ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων. *A peccando autem deterreri non possunt.* Rarius in media periodo. Pauf. in Achaicis p. 418. in initio. Ubi ait, Gallo a Senatu Romano mandatum esse, πόλεις ὁπόσας ΕΣΤΙΝ 'ΟΙΟΣ ΤΕ ὡς πλείστας ἀφιέσθαι συλλόγυ τῶ 'Αχαιῶν. *Ut urbes quam posset plurimas ab Achæorum conventu disjungeret.* Non minus naturalis hujus adjectivi virtus perspicitur, quando solum per se sine verbo substantivo ponitur, ut in illo Platonis de Rep. lib. iii. init. 'Αρ' ὐ ταῦτά τε λεκτέον, καὶ 'ΟΙΑ αὐτὺς ποιῆσαι ἥκιστα τὸν θάνατον δεδιέναι; *Nonne talia dicenda sunt, quæ mortis metum illis omnino eripere possunt?* Eleganter aliquando verbum substantivum omittitur, et infinitivus ex præcedenti oratione est supplendus; ipsum autem adjectivum οἷος variat casus pro ratione structuræ. Sic Æschin. Socr. Dialogo περὶ πλούτου, p. 72. Ἢ δύναιτο ἀκούειν ἐκ ΤΟΥ ΜΗ 'ΟΙΟΥ ΤΕ, *vel an recuperaret auditum, cum antea audire non posset?* Nam non est, quod Latine verbatim vertas: *vel posset audire ex non quali.* At sequente substantivo dativi casus, pro *intelligere*, etc. ponitur Plat. Ion. ΕΙ γὰρ τέχνῃ οἷός τε ἦσθα. *Si enim arte valeres.*

65 In his Budæus, cui quomodo occurrat Devarius in aureo suo de particulis Gr. libello, vide. ¶. 81.

66 His simile est οἱονπερ εἰ, præcedente ὅμοιον. pro, *Quasi, Perinde ac si.* Xenoph. Κύρυ παιδ. lib. i. cap. 19. 'ΟΜΟΙΟΝ γὰρ ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι, 'ΟΙΟΝΠΕΡ ΕΙ τις δεδεμένα ζῶα θηρώη. *Perinde enim videtur mihi esse, ac si quis vinctas venetur feras.* Eodem modo

Οἷά γε vel δὴ, *utpote.*

XIII. Neutrum vero plurale οἷα, vel οἷά γε vel οἷα δὴ idem est, quod ἅτε δὴ, *utpote, quippe*[67]. Sic intelligendus Herodotus lib. ii. cap. 28. cum ait, Οἷα δὲ ἐμβαλόντος τοῦ ὕδατος τοῖσι οὔρεσι, μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρατηρίην ἐς βυσσὸν ἰέναι, id est, *Utpote autem aqua in montes illabente,* (vel, *quod autem aqua in montes illabatur*) *demissam bolidem ad fundum usque pervenire non posse:* ubi male Interpres, *quemadmodum e montibus præcipitantis aquæ.*

Aliquando tamen οἷα, reddi potius debet per τοιάδε, *talia,* vel οὕτω δὴ, *sic, ita,* ut apud Aristidem Panathen. Οἷα τὴν ναῦν ἀεὶ κύκλῳ περιΐσταται κάλλη παντοδαπά, id est, *Ita navim istam omnia ornamentorum genera in orbem perpetuo circumsistunt*[68].

ὡσπερανεὶ vel conjunctim, vel tribus voculis ὥσπερ ἂν εἰ, vel etiam ὡς adjectivum ὅμοιον ante se habent, ut in illo Æschinis, Epist. xi. Τὴν ἰσχὺν πάλαι σοι ἰσχηκέναι μεγάλην, ὍΜΟΙΟΝ γε φαίνεται, ὭΣΠΕΡ ἊΝ ΕἸ τις Ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, etc. *Habuisse olim magnam potentiam perinde mihi videtur, ac si quis sæpius in ludis Olympicis victor,* et quæ sequuntur. Æschin. Dialog. de Morte, cap. 14. Καὶ ὍΜΟΙΟΝ ὩΣΕΙ περὶ τῆς Σκύλλης ἢ τοῦ Κενταύρου τὶς ὀδύροιτο. *Et perinde ac si quis de Scylla vel de Centauro lugeret.* Contra οὐχ ὅμοιον, sequente καὶ, proprie, *Non simile,* utuntur Græci, ubi Latini *Aliud* geminant. E. g. *Aliud est in medio mari de rebus nauticis differere et suam ostendere fortitudinem, aliud extra procellam intra parietes sedentem.* ΟΥ̓Χ ὍΜΟΙΟΝ ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ περὶ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ λέγειν, καὶ τὴν εὐψυχίαν τὴν αὐτοῦ δεικνύναι, ΚΑῚ καθήμενον ἔξω τῆς ζάλης ὑπὸ τῷ τειχίῳ. Aristid. Orat. pro Quatuorviris, p. 335. H.

De vi et usu *particulæ* οἷον hæc, ut summatim dicam, sunt tenenda. a) Significat *quemadmodum, ut,* Gr. ὡς, ὥσπερ, οἵως, ut Plat. Phædr. p. 225. ΟἿΟΝ πνεῦμα ἤ τις ἠχὼ ἀπὸ λείων καὶ στερεῶν ἁλλομένη πάλιν, ὅθεν ὡρμήθη, φέρεται· ΟΥ̓́ΤΩ τὸ τοῦ κάλλους ῥεῦμα πάλιν εἰς τὸν καλὸν διὰ τῶν ὀμμάτων ἰὸν κ. τ. λ. b.) *veluti, exempli gratia:* ut Plat. ibid. p. 340. Τίς ἔμιξε Δαίμων τοῖς πλείστοις κακοῖς ἐν τῷ παραυτίκα ἡδονήν; ΟἿΟΝ κόλακι, δεινῷ θηρίῳ, καὶ βλάβῃ μεγάλῃ, ὅμως ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. c) *circiter:* ut Thucyd. iv. 90. Τὸ στρατόπεδον προαπεκεχωρήκει ἀπὸ τοῦ Δηλίου ΟἿΟΝ δέκα σταδίους. d) habet vim intendendi et admirandi, Lat. *quam.* Ut Odyss. Β. 239. ΟἿΟΝ ἄπαντες ἧσθ' ἄνεῳ. *Quam muti sedetis omnes!* et Aristoph. Pac. 33. ΟἿΟΝ δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει! *Quam vorat pronus iste perditus!* Z.

67 Vel, *quatenus,* ut apud Greg. Naz. Carm. xiii. qui ibidem de Christo ita loquitur:

Ὅστις ἐπὶ σταυροῖο μόρον τέτληκας ἐπισπεῖν,
ΟἿΑ βροτός. ΤΡΙΤΑΤΗ͂ι δὲ πύλας λίπες ἀϊδωνῆος.
ΟἿΑ Θεός. —

Qui in cruce mortem sustinuisti subire, quatenus homo (es). Tertio vero post die portas reliquisti Orci, quatenus Deus (es). H.

Atque apud Plat. in Critia, p. 113. Αὐτὸς δὲ τὴν ἐν μέσῳ νῆσον ΟἿΑ ΔΗ θεὸς (*utpote Deus*) εὐμαρῶς διεκόσμησεν. Z. ¶. 84.

68 Singularis apud Homerum formula, οἷ' ἀγορεύεις, *Qualia loqueris,* elliptice pro τοιάδε ἐστὶν, οἷα ἀγορεύεις, fere in malam partem. Latine dicas: *Pro,* vel *cum istis dictis.* Ita in Odyss. Ρ. v. 479. Ulyssem Antinous monens, ut taceat et mittat male loqui, ait:

Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', ΟἿ' ἈΓΟΡΕΥΕΙΣ.

Ne te juvenes per ædes trahant pro istis dictis. Similiter Odyss. Σ. ver. 388.

— Ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, ΟἿ' ἈΓΟΡΕΥΕΙΣ.

Certe illico mihi pro dictis supplicium dabis. Verbatim: *Certe cito tibi perficio malum, qualia loqueris.*

Idem patitur (ut illud hac quoque regula complectar) nomen ὅσος in neutro plurali, apud Q. Calabr. Παραλιπ. lib. ix. ver. 424.

XIV. 'Οργὴ, vulgo, *ira*. Non raro tamen sumitur pro 'Οργὴ, *ira*.
τρόπος, ¶. 85. vel ἦθη, id est, *mores*, *ingenium*, *indoles*, vel ὁρμὴ, id est, *nativus quidam impetus et appetitus*, vel διάνοια, *cogitatio*, *sensus*: Gallice, *naturel*, *humeur*, *affection*: ὀργὴ enim, quasi ὀρεγὴ, ab ὀρέγω, *appeto*, καὶ συγκοπῇ, ὀργή. 'Οργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις. Phocyl. vel a ῥέζειν, id est, *facere*, cujus præt. med. ἔοργα. Thucyd. lib. i. p. 92. Καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας. *Licet probe norim homines non eodem sensu et animo ad bellum gerendum induci, et illud reipsa gerere*, id est, *non eodem sensu gerere, quo ad gerendum inducuntur*.

Hinc εὐοργήτως, id est, μετρίως, *moderate*. Idem ibid. p. 79[69]. 'Εν ᾧ, ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει. *In quo quidem qui moderate se gerit, is firmior est: qui autem iracundius, is non leviter offendit*: ubi εὐόργητος, et ὀργισθεὶς opponuntur. Id. lib. iii. p. 227. ait, Τὸν πόλεμον πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς ὁμοιοῦν, id est, *Hominum mores præsenti rerum statui similes efficere*[70]. Eod. modo χόλος, id est, ὀργὴ, sumitur: unde δίχολοι γνῶμαι, a Zenobio, Adagiorum Centuria iii. Adag. 25. explicantur διχῇ ἰδιότροποι, *homines duplicibus moribus præditi*: ubi male Erasmus reponit δίχωλοι, quasi *utrinque claudicantes*.

(Margin: Εὐοργήτως, i. e. μετρίως.)

XV. Eadem vox in plurali maxime cum verbo ἐπιφέρειν, et dativo personæ, idem est quod Poetis τὸ, ἦρα φέρειν, id est, χαρίζεσθαι, *gratificari*, *indulgere*, *oblectare*. Qui tamen usus antiquiorum Atticorum proprius videtur: Thucyd. lib. viii. p. 610. Πάντων τε 'Αστύοχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει, διὰ ἴδια κέρδη. *Omnium porro causam Astyochum esse, qui sese privati lucri studio ad Tissaphernis voluntatem accommodaret*. Ita Cratinus Comicus dicebat, Τὴν Μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι, id est,

(Margin: 'Οργὰς ἐπιφέρειν.)

"Εκπαγλον τοπάροιθε χολούμενος,
'ΟΣΣ' ΕΠΕΠΟΝΘΕΙ.

Supra modum antea iratus ob tanta, quanta passus erat.

Utrumque conjungit Homer. Iliad. E. 758.

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε
καρτερὰ ἔργα,
'ΟΣΣΑΤΙΟΝ τε καὶ 'ΟΙΟΝ ἀπώλεσε
λαὸν 'Αχαιῶν;

Jupiter, nonne te irritant hæc a Marte atrociter patrata, quodque tantum ac talem populum Achivorum perdiderit? In quibus verbis si Grammaticæ legis ratio habeatur, hæc plenior erit oratio: 'ΟΤΙ τόσον καὶ τοῖον λαὸν ἀπώλεσεν, ὅσος καὶ οἷός ἐστι λαὸς 'Αχαιῶν.

69 Cap. cxxii.

70 Clarius Theognis ὀργὴν ῥυθμὸν et τρόπον conjungit ver. 958.

Μήποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄν-
δρα σαφηνῶς,
'Οργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις
ἂν ᾖ.

Nunquam laudaveris aliquem, priusquam manifeste noveris, quo sit affectu, ingenio vel moribus. Primus Thucydidis locus est lib. i. cap. 140. init. ad quem omnino consulatur Wasse.

Musicam moderatis hominibus oblectationem afferre sine fastidio. [Apud schol. ad locum Thucyd. qui exstat cap. 83. *Herm.*]

SECTIO IX.

De Nomine ὅσος.

REGULA I.

"Οσοι pro οἵ, *qui.* ADJECTIVUM ὅσος perelegantes in omni genere significationes habet. Primum ergo in plurali numero sumitur sæpe pro articulo subjunctivo, ut τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅσοι μέλλουσιν εἰς ἄκρον ἐλαύνειν τῆς γλώττης. *Quotquot ex iis, qui linguæ Græcæ operam dantes, ad ejus perfectionem aspirant.* Quo sensu plerumque jungitur cum nomine collectivo πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πάντες ὅσοι, πᾶσαι ὅσαι, πᾶν ὅσον, πάνθ' ὅσα· ut, πάνθ' ὅσα διὰ τιμῆς ἄγεται, *quæcunque bonori ducuntur.*

Πάντες ὅσοι, *quotquot.* Solet etiam verbum substantivum omitti, ut πάντες ὅσοι φιλολόγοι, *omnes eloquentiæ et eruditionis amantes*, supple εἰσὶ vel τυγχάνουσιν[71]. Eodem modo usurpatur ὁπόσος per omnia genera et casus pluralis numeri; sed rarius[72].

Ὁπόσοι pro ὅσοι. Ἐφ' ὅσον, etc. *quatenus.* II. Ex eadem significatione nata sunt quæ sequuntur ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, id est, *quatenus*, vel *eo quod*, ut ante diximus, ἐφ' ὃ, παρ' ὃ, καθ' ὃ. Quo sensu aliquando τοσοῦτον cum eadem præpositione, quasi ex adverso respon-

71 Exemplum habet Philó Judæus, de Confusione linguarum p. 251. Λέγεται γὰρ, ὡς ἄρα ΠΑΝΘ' ὍΣΑ ζῶα χερσαῖα καὶ ἔνυδρα καὶ πτηνὰ τὸ παλαιὸν ὁμόφωνα ἦν. *Aiunt itaque, quotquot in terris, et in aquis, et in aere degunt, omnium animantium eandem fuisse vocem antiquis temporibus.* Cæterum, intelligi verbum substantivum, inde patet, quod, quocunque casu præcedens vox πάντες occurrit, sequens vocula ὅσοι cum suo substantivo constanter in *nominativo* manet. Vide eundem de Monarchia lib. i. in initio: Ἄρχοντας μὲν (ἔχει κόσμος) τοὺς ἐν οὐρανῷ ΠΑΝΤΑΣ ὉΣΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ καὶ ΑΠΛΑΝΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ. *Magistratus habet mundus in cælo, quotquot vel errantes vel fixæ stellæ sunt.* Idem fit in partitivis, in quibus pro genitivo nominativus sequitur, præcedente ὅσοι. Ita Homerus Iliad. I. ver. 55.

Οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὍΣΣΟΙ ΑΧΑΙΟΙ.

Pro οὔτις Ἀχαιῶν, *Neque quisquam Achivorum hoc verbum carpet.* Quomodo et Latini suo *Quisque* uti solent. Sallustius B. C. cap. xliii. *Cætera multitudo conjurationis suum quisque negotium exsequeretur.*

72 Usurpat Hippocrates, de Insomn. paulo post init. Ὁκόσαι τοῦ σώματος ὑπηρεσίαι ἢ τῆς ψυχῆς· ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται. *Quæcunque corporis atque animæ sunt ministeria: hæc omnia in somno anima peragit.* Illa autem πάντα ταῦτα, referenda ad ea, quæ superius dixerat.

det: ut, καθ' ὅσον ἂν ἔχοιμι, κατὰ τοσοῦτον βοηθήσω, *quatenus mihi licebit, eatenus auxilium feram* [73].

Παρ' ὅσον, *niſi quod.*

III. Aliquando παρ' ὅσον, ſignificat differentiam aliquam, ac veluti exceptionem; ideoque recte verti poteſt, per *niſi quod*, vel *præterquam quod*; ut, ταυτὸ πρὸς τόνδε πέπονθα, ὃ καὶ πρὸς ἕτερον, παρ' ὅσον τουτουὶ ῥᾷον ἀπήλλαχα. *Eodem erga eum, quo adverſus alterum animo fui, niſi quod me ab iſto citius liberavi.*

Παρ' ὅσον, *ideo.*

IV. Significat etiam *idcirco*, *ideo*, quemadmodum et παρ' ὅ, ut, πανστρατιᾷ ὤσαντο, παρ' ὅσον καὶ ῥαδίως αὐτὸν ἠρπάσαντο. *Exercitum in eum univerſum egerunt, ideoque facile ipſum oppreſſerunt:* ubi notandus uſus verbi ὠθεῖσθαι, pro *impreſſionem facere:* qua in ſignificatione fere jungitur cum præpoſitione εἰς et accuſandi caſu.

Εἰς ὅσον, *quatenus.*

Nec abſimiliter, εἰς ὅσον, id eſt, *quatenus*. Ariſtid. Panathen. Πλὴν εἰς ὅσον αὐτοὺς ἄν τις ἐπιμαρτύραιτο. *Niſi quatenus, vel niſi ſi quis ipſos teſtes appellarit* [74].

Παρ' ὅσον, *extra quam.*

V. Eſt etiam παρ' ὅσον, *extra quam*, ut loquitur Cicero, vel *contra quam*, ut χρήσασθαί τινι, παρ' ὅσον, vel παρ' ὃ πέφυκε, *uti re aliqua extra quam ejus natura poſtulet.* Quo ſenſu addi etiam poteſt εἰ, cum optativo, et particula ἄν: ut, παρ' ὅσον εἰ τοιοῦτό τι γένοιτ' ἄν, *extra quam ſi quid ejuſmodi contigerit.* Sic dicitur, παρ' ὃ vel παρ' ὅσον δεῖ, *ſupra modum*, vel *ſupra quam oporteat.*

Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *pro viribus.*

VI. Ὅσον, et ὅσα in neutro, cum dativo et præpoſitione ἐπὶ, ſignificat *pro viribus*, ut, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *quantum in me ſitum eſt* [75]: ὅσα ἐπ' αὐτῷ, *pro virili ejus parte*, ſupple ἐστὶ, vel aliud ſimile. Eodem ſenſu jungitur cum verbo ἥκω, et accuſativo, quem regat ἐπὶ, vel εἰς: ut, ὅσον, vel ὅσα γε ἥκει ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ, vel εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, id eſt, κατὰ τὴν ἐμοῦ δύναμιν, *pro viribus meis* [76]. Vide ſupra in nomine

73 Alias ἐφ' ὅσον, in primis ſequente Superlativo notat, *Quam fieri poteſt.* Ita Lucian. in Navig. Ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιστος, *Somnus, quam fieri poteſt, ſuaviſſimus.* Idem obſerva in εἰς ὅσον, de quo mox. [Interdum ὅσον, pro ἐφ' ὅσον, ſeu εἰς ὅσον, ſimpliciter Superlativis jungitur, ut in his, ὅσον μάλιστα, ὅσον πλεῖστον. it. Iliad. A. 516. ὅσσον ἀτιμοτάτη ἐγὼ εἰμι θεός. ¶. 86. Z.] Crebro etiam temporis durationem notat. Vid. Cap. ix. Sect. 4. in fine.

74 At ἐς ὅσον ſuperlativo junctum intendendi vim habet. Ita Arrian. de Exp. Alex. lib. ii. cap. 19. initio: Δύο ἱστοὺς ἐπὶ τῇ πρῴρᾳ καταπηγνύουσι, καὶ ἐν κύκλῳ περιφράσσουσιν ΕΣ ΌΣΟΝ ΜΑΚΡΟΤΑΤΟΝ (Al. μακρότερον). *Duos malos in prora conſtituunt, et quam latiſſime poſſunt, in orbem circumſepiunt.*

75 Lucian. in Aſino: Ἀφιλομένη ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ΌΣΟΝ ΕΠ' ΑΥΤῌ. *Quæ nos multa pecunia privavit, quantum in ipſa fuit.*

76 Simili idiomate conſtruitur cum præpoſitione ἀπὸ, ſequente vel ſuppreſſo verbo infinitivo. Lucian. in Lexiphane: Σὺ δὲ ΌΣΟΝ ΑΠΟ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. *Tu autem, quantum ex ſympoſio colligere licet, Platonem mihi narrare videris.* Ubi ſupprimitur infinitivus εἰκάσαι, τεκμαίρεσθαι, vel ſimilis. Cum

μέρος. Sect. vii. Reg. 5. et infra Cap. v. de Verbo, Sect. 8. Reg. 1.[77]

"Οσον ἥκει, *quod attinet.* Licet ὅσον ἥκει aliquando significet potius, *quod attinet.* Demosth. pro Corona: "Οσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, pro ὅσα πρεσβείας ἐπὶ τὴν σωτηρίαν ἧκε. *Quatenus ea legatio Phocensium ad salutem pertinebat,* verbatim, *quotquot Phocensium salutis in hanc legationem veniebant.*

"Οσοι et ὅσα, abundant. VII. Aliquando ὅσοι et ὅσα παρέλκουσιν, et solius ornatus causa adhibentur, ut μυρίοι ὅσοι, *infiniti,* πλεῖστα ὅσα *plurima*; nisi substantivum verbum intelligas, ut, μυρίοι ὅσοι ἐς ταυτὸ συνεῤῥυήκασιν, *eundem in locum infiniti confluxere,* subaudi εἰσὶ, vel τυγχάνουσι. Quod etiam in fine membri aut periodi eleganter usurpatur, ut, πράγματα αὐτῷ παρέσχε, μυρία ὅσα, *plurimum ei facessit negotii.*

Similiter post enumerationem aliquam rerum vel partium affinium, ita concludunt, καὶ ἄλλοι ὅσοι, *et cæteri id genus.* καὶ ἄλλα ὅσα, *et reliqua ejusmodi:* ut, τοιαῦτα δὴ προφασίζεται, καὶ ἄλλα ὅσα, *his atque aliis ejusmodi excusationibus utitur.*

Dicunt etiam θαυμαστὸν ὅσον, *mirum quantum,* tam in principio quam in fine periodi, licet in fine rarius: ut, δι' ὀλίγου προὐχώρησε, θαυμαστὸν ὅσον, id est, *mirum, quantum brevi tempore profecerit*[78].

"Οσον et ὅσα cum infinit. VIII. "Οσον et ὅσα cum particula καὶ accusativo et infinitivo conjunguntur, loco subjunctivi, vel optativi: ut, ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, *quod quidem sciam*; ubi conjunctio καὶ vel παρέλκει, vel sumitur pro γε[79], id est *saltem, quidem:* sic

verbo ἐστὶ, quæ ellipsis suppletur in libro Sapient. cap. ult. comm. 18. "Οσπερ ΕΣΤΙΝ ΕΙΚΑΣΑΙ ἐκ τῆς τῶν γεγονότων ὄψεως. *Quod conjicere licet ex contemplatione earum rerum, quæ facta sunt.*

77 Locum posteriorem quærere supersedeto; nam huc remittere.

78 Exemplum exhibet Plato Hipp. maj. p. 282. lin. 27. Χρήματα ἔλαβε ΘΑΥΜΑΣΤΑ 'ΟΣΑ. *Mirum, quantam* (i. e. *ingentem*) *pecuniæ copiam corraserit.* Estque hæc locutio etiam Latinis concessa. Clarissimus Terentii locus, Eunuch. *Mira vero, militi quæ placeant!* Græce ita possis: ΘΑΥΜΑΣΙΑ 'ΟΣΑ τῷ στρατηγῷ ἀρέσκει. Adde Horat. i. Od. 27, 6. *Vino et lucernis Medus acinaces* Immane quantum *discrepat.* De conjunctione ὡς eodem modo adhibita vide infra Cap. viii. Sect. 10. Reg. 10. Pro eodem dicitur: θαυμαστὸν ἡλίκον. Demosth. pro Phormione, p. 605. lin. 34. "Εστι δ' ἐν ἐμπορίῳ καὶ χρήμασιν ἐργαζομένοις ἀνθρώποις, φιλεργὸν δόξαι καὶ χρηστὸν εἶναι τὸν αὐτὸν ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ 'ΗΛΙΚΟΝ. *Est autem in mercatu et inter homines rem pecuniariam exercentes, sedulum videri et probum esse ingens miraculum.* Habetque magnam emphasin, quod hæc verba θαυμαστὸν ὅσον vel θαυμαστὸν ἡλίκον in fine ponuntur. H.

His adde ὑπερφυὴς ὅσος, ut Aristoph. Nub. 750. Ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. Atque πλεῖστος ὅσος, v. c. Heliodor. vi. 8. Θυγατέρα ταυτηνὶ τὴν ἐμὴν ἁρμόζω Ναυσικλεῖ, προῖκα ἐπιδιδοὺς πλείστην ὅσην. Z. ¶. 87.

79 Hæc particula additur in illo Luciani in Jove Tragœdo: Οὐχ 'ΟΣΑ ΓΕ κἀμὲ ὁρῶ. *Non, quantum quidem ego video.*

ὅσα κἀμοὶ δοκεῖν, *ut mihi quidem videtur:* ὅσα κἀμὲ δύνασθαι, *quantum possum.*

IX. Contra, nonnunquam ἐλλειπτικῶς usurpatur, ut, περιέμεινε χρόνον, ὅσον καταστῆσαι τὰ κινούμενα τῶν πραγμάτων, *tandiu expectavit, donec res turbari cœptas componeret*; verbatim, *expectavit tempus, quantum componere*; ubi subauditur ἐχρῆν, vel ἔδει, et particula quædam, ut εἰς, vel ὡς: ¶. 88. ut, ἀλλήλων διέστησαν ὅσον οὐκ ἐν ἐμβολαῖς γενέσθαι τῶν τοξῶν, id est, *tanto spatio disjuncti sunt, quantum, ut extra telorum jactum esse possent, necessarium erat.* Thucyd. lib. i. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν. *Sua singuli colligentes quantum modice vivere*, id est, ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἂν που ἀρκέσειεν [80], *quantum ad modice vivendum satis esset.* v. Sect. viii. Reg. 7.

Ὅσος, aliquid involvens.

X. Οὐχ ὅσον, id est, οὐχ οἷον, *ne dum*, vel *non solum non*: Aristid. Panathen. Μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν. *Ingens ac perspicuum argumentum est, eam statim ab initio excelluisse, nedum ut lateret* [81]. ¶. 89.

οὐχ ὅσον, *ne dum.*

XI. Ὅσον, aliquando *circiter* significat, ut, στρατιώτας ὅσον δισχιλίους ἀνάγεσθαί φασιν, id est, *milites ad duo millia navigasse ferunt* [82].

Ὅσον, *circiter.*

80 Huc refer tritissimum illud, quod Eveno tribuitur, epigramma:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ΌΣΣΟΝ ΕΠΙΣΠΕΙΣΑΙ σοι, τράγε, θυομένῳ.

Ubi ὅσον ἐπισπεῖσαι, pro τοσοῦτον ὅσον ἀρκέσει ἐπισπεῖσαι vel εἰς τὸ ἐπισπεῖσαι. Ipsum epigramma Latinum reddit Ovidius Fast. lib. vi. 357.

Rode, caper, vitem; tamen huic, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.

Supplet ellipsin Arrianus lib. vii. de Exp. Al. cap. i. in fine: Καὶ οὖν ὀλίγον ὕστερον ἀποθανὼν ΤΟΣΟΥΤΟΝ καθέξεις τῆς γῆς, ΌΣΟΝ ΕΞΑΡΚΕΙ ΕΝΤΕΤΑΦΘΑΙ τῷ σώματι. *Quin igitur brevi post tempore moriturus tantum terræ possidebis, quantum cadaveri sepeliendo sufficiat.* Ἔξεστιν, vel δυνατὸν, vel, si quid his simile, subaudi in illo Æliani V. H. i. 4. de canibus, qui currentes e Nilo flumine πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι, *bibunt, quantum rapiendo possunt.* [Item, Hippocr. de Morb. p. 496. Τοσοῦτον, ὅσον τοῖσι τρισὶ δακτύλοισι λαβεῖν, μέλιτι μίξας. Interdum quoque Hoogeveno in Doctr. Partic. p. 1278. videtur Infinitivus pendere ab omisso εἰκός ἐστι, ut in illo Luciani adv. Indoct. Ὅσα γε κἀμὲ, Σύρον ὄντα, εἰδέναι. *Quantum quidem me, Syrum natione, scire æquum est.* Z.]

81 Ex Budæo p. 479. Verba Aristidis sunt tom. i. p. 202. Est et ubi οὐχ ὅσον pro μόνον ponitur. Ita Aristides, Orat. pro Quatuorviris, p. 319. Πράγματα αἴσχιστα ἔμελλε συμβήσεσθαι, καὶ ΟΥΧ ΌΣΟΝ τὸ τῆς δουλείας, ἀλλ' ἀποδρᾶναι πρῶτον, εἶτα δουλεύειν. *Res turpissimas moliebantur, nec servitutem tantum, sed etiam post fugam servitutem.* Vide infra, Reg. 12.

82 Exemplum quære apud Arrian. lib. i. p. 36. lin. 22. Ἀπέχοντος αὐτοῦ ΌΣΟΝ ἑβδομήκοντα σταδίους Σαρδίων. *Cum circiter septuaginta stadiis abesset a Sardibus.* Item, Plat. in Phædr. p. 229. Ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια. *Circiter duo aut tria stadia.* Hoc sensu conjunctum cum præpositione ἐς, πλεονάζει. Pausanias in Achaicis, p. 421. lin. 35. ΌΣΟΝ μὲν ΕΣ χιλίους οἱ ἡλικίᾳ μάλιστα αὐτῶν καὶ τόλμαις ἀκμάζοντες πίπτουσιν ἐν τῇ μάχῃ. *Ex illis, qui præ cæteris ætate et fortitudine*

Ὅσον, i. e. μόνον.

XII. Interdum sumi videtur pro *μόνον*. Plutarch. in Publicola: Καὶ δᾳδά τις ἡμμένην λαβὼν ὅσον ὑπήνεγκεν, εἶτα ἀναιρεῖται, id est, *Facem ardentem aliquis tantum subjicit, mox eandem retrabit*[83]. ¶. 91.

Ὅσον αὐτίκα, οὔπω, οὐδέπω, οὐκ ἤδη, jam jam.

XIII. Ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὔπω, ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη, id est, *jam jam*, de futuro potissimum: ut, Ὅσον αὐτίκα τοῦ πράγματος ἅψομαι. *Jam jam me ad opus accingam*[84]. Interdum etiam de præterito: ut, Ὅσον οὐκ ἤδη ἀπῆλθεν, Gallice, *Il ne fait que de partir*. Thucyd. etiam unica voce, ὁσονού: ut lib. i. cap. 36. ait, Τὸν μέλλοντα, καὶ ὁσονοὺ παρόντα πόλεμον. *Bellum futurum, ac pene jam præsens*. ¶. 92.

Ὅσον, fere.

XIV. Eadem significant aliquando ὅσον et σχεδὸν, id est, *fere, prope*; ut, Αὐτοῦ δὴ ὅσον οὐδέπω τὸ παράπαν ἀπεγνωκότος. *Cum is fere jam omnino desperasset*. Quod etiam dicunt, ὅσον οὐ, ut, ὅσον οὐκ αὐτόπτης γενόμενος, verbatim, *quantum non oculatus testis factus*, id est, *suis fere oculis usurpavit*: quasi dicatur, *si hoc unum excipias, quod oculis non viderit, tam præsens fuit, quam qui maxime.*

Σχεδὸν ὅσον, fere.

XV. Imo jungitur cum σχεδὸν, tuncque παρέλκει; Euseb. Præp. Evang. xiii. Εἰς ἀλόγου δὲ ζώου σχεδὸν ὅσον παρα-

maxime florebant, circiter mille in prælio cadunt. ¶. 90.

83 Clarius Pausanias in Arcad. p. 457. Ἐπ' ἐμοῦ δὲ οὔτι θεὸς ἐγίνετο οὐδεὶς ἔτι ἐξ ἀνθρώπου, πλὴν ὍΣΟΝ λόγῳ καὶ κολακείᾳ πρὸς τὸ ὑπερέχον. *At mea ætate nemo adhuc ex homine factus est Deus, nisi nomine tantum et immoderata adulatione.* Et p. 462. Καὶ τῷ μὲν ἐπιφανὲς συμβῆναι παρὰ τὸν βίον φασὶν οὐδὲν, πλὴν ὍΣΟΝ, οὐκ ἐν Τεγέᾳ τὴν βασιλείαν κατεστήσατο, ἀλλ' ἐν Τραπεζοῦντι. *Hujus ætate nihil aiunt memorabile accidisse, nisi tantum quod non Tegeæ, sed Trapezunte regni sedem collocavit.* Hic sequente μήποτε vertendum, *Tantummodo ne, Dummodo non.* ut in illo Sophoclis, Trachin. 1221.

ὍΣΟΝ γ' ἂν αὐτὸς ΜΗΠΟΤΕ ψαύων χεροῖν.

Dummodo ipse manus non admoveam. H.

Recte et caute Vigerus dixit *videtur*. Nam existimamus, cum Hoogeveno in Doctr. Part. posse quidem ὅσον in ejusmodi locis Latine reddi per *solum*: veruntamen hic quoque servari propriam significationem *quantitatis*, adeo ut commode reddi possit, *quatenus, quantum attinet* etc. Z.

84 Herodian. lib. i. cap. 13. Ὀλίθρου τοσούτου τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον ὍΣΟΝ ΟΥΔΕΠΩ. *Tanti exitii illis jam factum auctorem, nobis vero jam jam futurum.* Verbatim: *Quantum nondum.* q. d. *Nondum quidem nobis exitii auctor fuit, sed mox est futurus.* Differunt tamen ὅσον οὔπω, ὅσον οὐδέπω etc. ab ὁσονοὺ, seu ὅσον οὐ, quæ hic et regula sequenti confunduntur. Illa reddenda, *tantum nondum, jam jam.* Hæc, *tantum non, fere, pene.* E. g. Qui e summo vitæ periculo est liberatus, ait, ὅσον οὐκ ἀπόλωλα, *Tantum non*, i. e. *pene perii*: cui vero præsens mors intentatur, dicit: Ὅσον οὔπω ἀπόλωλα, *Tantum nondum perii*: i. e. *Mox*, vel *jam jam periturus.* Illud enim notat rem jam cessantem; hoc adhuc durantem. Concedo, Adverbium *fere* sæpissime utrique quadrare, sed hinc non sequitur, hanc esse hujus vocabuli significationem; alioqui nihil certum esset, et confunderentur omnia. Utcunque enim in exemplo priori Regulæ sequentis, *fere*, commode reponitur pro ὅσον οὐδέπω, in sequenti tamen exemplo, pro ὅσον οὐκ αὐτόπτης, non licet reponere ὅσον οὐδέπω αὐτόπτης, quia hoc tempus notat rei quam proxime instantis, in illo vero omnis temporis significatio abest.

τρόπην ἥκοντος. *Cum prope in bruti animantis naturam degeneraret.*

XVI. Ὅσον, ἡλίκον, et οἷον, ὁποῖον, in neutro genere conveniunt potius cum præcedente ſubſtantivo neutro, quam cum ſequente alterius generis: ut, Πάχος ὅσον, vel ἡλίκον ὁ δάκτυλος, pro τοσοῦτον, vel τηλικοῦτον, ὅσος, vel ἡλίκος ὁ δάκτυλος. *Craſſities qualis unius digiti, vel digitalis* [85]. Ὅσον, ἡλίκον.

85 Græcis, ubi quantitatem rei indicant, familiare eſt ὅσον uſurpare abſolute in neutro genere; idque quadruplici modo. Primo ponitur inter duo ſubſtantiva, caſu ſibi convenientia, nulla aut generis aut numeri ratione habita. Exempla hujus, ut et ſequentium ex uno Hippocrate petita ſufficiant. Primus hic modus ei eſt familiariſſimus: vide eum de Natura Mul. p. 570. Μίξας ΤΟΝ ΟΠΟΝ σιλφίου ὍΣΟΝ ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ. *Admixto laſeris ſucco ad tres obolos.* Et paulo ſuperius in plurali: ΤΡΙΒΟΛΟΥΣ ὍΣΟΝ ΚΟΓΧΗΝ. *Tribulis maritimis, quantum concha capit, una cum radice tritis.* [Adde Xenoph. Cyrop. iii. 3, 15. ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, *ad paraſanga intervallum aberant*, ſ. *tantum ſpatium, quantum paraſanga comprehendit.* Z.]

Secundus modus eſt, quo prius ſubſtantivum in genitivo ponitur; ut paulo poſt: ΔΙΚΤΑΜΝΟΥ Κρητικοῦ ὍΣΟΝ ΟΒΟΛΟΝ. *Dictamnum Creticum oboli pondere.*

Tertio conſtruitur cum participio, ibidem: Λευκαΐου καρπὸν, ὍΣΟΝ ἐν τοῖς τρισὶ δακτύλοις ΛΑΒΩΝ. *Violæ albæ ſemen, quantum tribus digitis capere potes.*

Quarto pro Participio eſt Infinitivus. Idem de Morbis, p. 495. Καππάρεως καρποῦ, ὍΣΟΝ τοῖσι τρισὶ δακτύλοισι ΛΑΒΕΙΝ. *Capparis ſemen, quantum tribus digitis capitur.*

Porro videtur et hoc nomen per ſe ſumi pro ὡς, i. e. *ut.* Pauſan. in Arcad. p. 527. Τῷ λόφῳ δὲ τῷ ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὍΣΑ ἀκροπόλει, τὸ ἀρχαῖον ἐχρῶντο. *Colle, qui urbi imminet, antiqui pro arce utebantur.* [Pro ὡς ſeu ὥσπερ, *tanquam*, adhibetur quoque ὅσαπερ, Xenoph. Ageſ. vi. 6. Νυκτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ, ἐχρῆτο. Z.] Vel etiam ponitur pro ὡς, quando præponitur ſubſtantivo ſuperlativi loco. Sophocl. Aj. Flag. ver. 1009.

—Οὐχ ὍΣΟΝ ΤΑΧΟΣ Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο;

Quin ipſum quam primum huc adducito. Vide infra Cap. viii. Sect. 10. Reg. 8. Cæterum obſerva, in his verbis futurum, præcedente negativo, pro imperativo poni. De quo vide infra, Cap. v. Sect. 2. Reg. 7.

Præterea quemadmodum ὅσον in quarto caſu ſignificat temporis durationem, ita in tertio caſu redditur *dum*, et notat temporis intervallum, quo ſenſu frequenter ſequitur ἐν τοσούτῳ, quod tum vertendum eſt, *Interea.* Pauſanias, in Meſſeniacis p. 228. lin. 33. ὍΣΩι δὲ οὕτω συνεστήκασιν, ΕΝ ΤΟΣΟΥΤΩι τοὺς οἰκέτας ἐκέλευεν ὁ Εὐφαὴς etc. *Dum autem hi ex adverſo ſteterunt, interea ſervos juſſit Euphaes.* Hoc ſenſu additur et præpoſitio ἐν, ut apud Thucyd. lib. iii. cap. 28. ΕΝ ὍΣΩι δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, Πάχητα μήτε δῆσαι Μιτυληναίων μηδένα, μήτε ἀνδραποδίσαι, μήτε ἀποκτεῖναι. *Interea, dum redirent, Paches neque in vincula conjiceret Mitylenæorum quemquam, neque in ſervitutem redigeret, neque occideret.*

Denique Ὅσα ἔτη, ad verbum, *Quotquot anni*, vel adverbialiter, *Quotannis*, vel, ſi referri poteſt ad præcedens ſubſtantivum, adjective redditur, *Annuus.* Arrian. de Exp. Al. lib. i. p. 55. lin. 36. Καὶ (ſubaudi, ἐκέλευσε) φόρους ἀποφέρειν ὍΣΑ ΕΤΗ. *Et juſſit quotannis*, ſive, *annua tributa pendere.* Et lib. iii. cap. 17. et iv. cap. 8. Huic germanum eſt ὁσημέραι, conflatum ex ὅσαι ἡμέραι, *Quotidie.* Apud eundem lib. iii. cap. 26. Καίτοι δὶς ἐπὶ τὴν σκηνὴν ὉΣΗΜΕΡΑΙ τὴν Ἀλεξάνδρου φοιτῶν. *Quamvis bis quotidie ad tabernaculum Alexandri ventitare ſolitus eſſet.* Sic Ariſtoph. in Plut. ver. 1007.

Καὶ μὴν πρότου γ' ὁσημέραι, νὴ τοὺς θεὼ,
Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

Tamen antehac quotidie, per Deos, domum meam ſemper frequentabat. Similiter autem ut ὅσα ἔτη, eadem quoque forma dicere licet ὅσαι ἡμέραι· vid. Thom. Mag. in v. ὅσαι ἡμέραι· Thu-

SECTIO X.

De Nominibus οὖρος, παῖδες, εἰς πᾶσαν, πλόϊμος, πολιτεία, πολὺς, πρᾶγμα, πρᾶξις, πρόσχημα, πρόφασις, πρῶτα.

REGULA I.

Οὖρος et οὔριος ἄνεμος.

QUI Latinis *secundus ventus* est, is Græcis vel simpliciter οὖρος, vel οὔριος ἄνεμος, dicitur; quas voces tametsi plerique ab ὄρω, id est, *incito*, derivare soleant; fortasse tamen ἀπὸ τῆς οὐρᾶς derivare liceat. Nam οὐρὰ in navi idem est quod πρύμνα, *puppis*: favetque phrasis Gallica, qua ventum illum dicimus *le vent en pouppe*. Ergo κατ' οὖρον φέρεσθαι, *secundo vento ferri*, qui ab Homero dicitur Διὸς οὖρος, vel etiam ἴκμενος οὖρος. At Oratoribus etiam φόρος, et ἐπίφορος· quod Virgilius expressit hoc versu:

Prosequitur surgens a puppi ventus euntes.

Οὐριοδρομεῖν, κατουρῶσαι, ἐπουρίζειν, ἐπουριάζειν.

II. Dicebant etiam ἐς οὖρον καταστῆναι, vel οὐρίῳ πλῷ χρήσασθαι, vel ἐξ οὐρίας πλεῖν, intelligendo πνοῆς, id est, *flatu, vento*, vel unica voce, οὐριοδρομεῖν aut κατουρῶσαι. Aristophanes vero, οὐρίᾳ θεῖν, *secunda currere*, id est, *secunda navigatione uti*. Hinc fit ἐπουρίζειν, *secunda aura provehere*: quod etiam metaphorice de secundo rerum et negotiorum statu dici potest. Imo etiam ἐπουριάζειν Lucianus dixit eodem sensu.

Denique Polybius secundam et velocem navigationem describens: Λαβὼν, inquit, οὖρον, καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις, καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. *Ventum secundum, eumque vehementem*

cyd. viii. 64. et ὅσαι νύκτες, quod adfert L. Bos de doctrina Ellipf. v. εἶναι. fine exemplo, apud Lucian. in Philopf. p. 479. B. Utraque junxit Damasc. in Biblioth. Photii p. 568. Συνδιήγομεν ἀλλήλοις ὉΣΑΙ τε ἩΜΕΡΑΙ καὶ ὉΣΑΙ ΝΥΚΤΕΣ. Ὅσοι μῆνες, ex Demosth. affert H. Stephanus, cujus locus extat Orat. in Timocr. p. 480. lin. 32. Locutio plane elliptica, hoc modo supplenda: Ὅσαι ἡμέραι et ὅσα ἴση ἐστὶ, τόσοις vel τοσούτοις etc. Integram orationem legas apud Hom. Odyss. Ξ. ver. 93.

ὉΣΣΑΙ γὰρ ΝΥΚΤΕΣ τε καὶ ἩΜΕΡΑΙ ἐκ Διός ΕἸΣΙΝ,
Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω.

Quotquot enim noctes et dies a Jove sunt, nunquam unam victimam aut duas solas sacrificant. Non multum hinc abit Horatius lib. ii. od. 14. ver. 5.

Non, si tricenis, QUOTQUOT eunt DIES,
Amice, places illacrymabilem
Plutona tauris.

Atticismum esse, affirmat Mœris: Ὁσημέραι, Ἀττικῶς, καθ' ἡμέραν, Ἑλληνικῶς. ¶. 93.

nactus, velis omnibus passis, felicique vectus cursu, ad ipsum portus ostium appulit; ubi λαμπρὸς est *vehemens et incitatus*: πᾶσι vero τοῖς ἀρμένοις, vel ἱστίοις, idem est quod Galli dicunt, *à pleines voiles*, quod etiam Græci unico verbo ἱστιοδρομεῖν dicere solent. Λαμπρὸς ἄνεμος. Ἱστιοδρομεῖν.

III. Παῖδες, in plurali, cum genitivis, *Artifices*, *Populos*, aut certam hominum conditionem, ac professionem significantibus, pro nominibus ipsis, convenienti casu positis, Hebræo more usurpantur. Sic, Ῥητόρων, Ἰατρῶν, Φιλοσόφων, Γραφέων παῖδες, *Rhetorum*, *Medicorum*, *Philosophorum*, *Pictorum filii*: elegantius multo, quam Ῥήτορες etc. Sic Κελτῶν παῖδες, id est, *Galli* *: Δυστήνων παῖδες, *miseri*. Ita Psalmo iv. *Filii hominum, usque quo gravi corde?* id est, *homines*. Alibi *Filii Prophetarum*, id est, *Prophetæ*[86]. Παῖδες.

IV. Πᾶσαν præcedente εἰς, idem est quod πάντως: id est, *omnino*, vulgo, *en tout*: ut, Διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν. *Milites ducentos omnes habebat*[87]. Plutarch. Pompeio, Εἰς πᾶσαν, *en tout*.

* Sic apud Ælianum V. H. occurrunt Κώων παῖδες i. 29. Θετταλῶν παῖδες iii. 1. et παῖδες Δηλίων iv. 28. Sed animadvertendum est, in his locis omnibus homines induci narrantes rem aliquam olim gestam, et a majoribus adeo sibi traditam. Z.

86 Notanda præterea hæc vox, non tantum quod cum præpositione ἐκ constructa pro παιδίαι, *Pueritia*, ponitur, quo modo et Latini dicunt *a puero*, sed eodem plane modo in sexto casu cum præpositione ἐν invenies, ut ἐν παιδί, *in pueritia*: sicut etiam dicunt ἐν μειρακίῳ, *in adolescente* pro, *in adolescentia*. Philostrat. de Vit. Sophist. in Hermocr. Ὡς μηδὲ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὴν Καλλιστὼ ἀφεῖναι, ΕΝ ΜΕΙΡΑΚΙΩι ἀποθανόντι. *Adeo ut ne lacrymam quidem Callisto ob eum fuderit, in adolescentia exstinctum.*

87 Exemplum ex Plutarcho diversum quid a superiori confirmat. L. Bos agnoscit ellipsin substantivi χρείαν, ut sit εἰς πᾶσαν χρείαν, *ad omnem usum*: et citat eundem Plutarchi locum. Vide eum in voce χρεία. At multo frequentius est Græcorum idioma, cum in priori acceptione nomen πᾶς cum articulo præpositivo convenit cum præcedenti substantivo. Ita ut dixerint, Διακοσίους εἶχε στρατιώτας ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ. Athenæus lib. vi. de Julio Cæsare in Britanniam trajiciente: Τρεῖς οἰκέτας ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ συνεπήγετο. *Tres omnino famulos secum ducebat*. Et Arrian. de Exp. Al. lib. ii. cap. 5. ΕΝ ἑπτὰ ΤΑΙΣ ΠΑΣΑΙΣ ἡμέραις τοὺς μὲν βίᾳ ἑξελὼν, τοὺς δὲ ὁμολογίᾳ παραστησάμενος. *Cum intra septem in universum dierum spatium illos partim vi, partim pactionibus in suam potestatem redegisset*. Et cap. 13. Darius, recolligens copiarum reliquias, dicitur habuisse milites ἐς τετρακισχιλίους ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ, i. e. *Quatuor in universum millia*. Eodem modo de Corcyræis Thucyd. lib. iii. cap. 85. Διέβησαν ἐς τὴν νῆσον ἑξακόσιοι μάλιστα ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ. *Trajecerunt in insulam circiter sexcenti universi*. Plura addere exempla, supervacaneum. [Plura exempla de nomine πᾶς, numerum exactum significante, reperies apud Clarkium ad Hom. Iliad. H. 161. et K. 570. Atque a Latinis quoque eodem sensu adhiberi *Ipse* et *Omnis*, docet Burmannus ad Grat. Cyneg. 16. Z.] Id tamen addam, quod mihi hactenus observare licuit, nomen πᾶς cum articulo, addito numero, fere postponi: quo minus dicam *semper*, obstat Plutarchi locus in Cæsare sub finem: Θνήσκει δὲ Καῖσαρ, ΤΑ μὲν ΠΑΝΤΑ γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα καὶ ἕξ. *Obiit Cæsar annos quinquaginta sex natus*. Eodem modo in Act. Apost. xxvii. 37. Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ΑΙ ΠΑΣΑΙ ΨΥΧΑΙ διακόσιαι ἑβδομηκονταέξ. *Eramus in navi ducentæ septuaginta sex omnes animæ*. Et xix. 7. Ἦσαν δὲ ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο. *Erant omnino viri circiter duodecim*. Ælian. quoque V. H. xii. 35.

Ὦ δελεασθεὶς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἤδη τιθασὸς αὐτοῖς ἐγεγόνει, id eſt, *Quo populus ſemel ineſcatus, iis ſe rebus in omnibus facilem deinceps et flexibilem præbuit.*

Πλώϊμος. V. Πλόϊμος, vel πλώϊμος, non tantum conjungitur cum

Ὡς εἶναι ΤΑΣ ΠΑΣΑΣ ΔΕΚΑ, ſupple Σιβύλλας: *Ita ut omnino ſint decem.* Articulum negligit Herodotus lib. i. cap. 163. de Arganthonio: Ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ ΠΑΝΤΑ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. *Tarteſſiis imperavit octoginta annos, vixit vero omnino viginti ſupra centum.* ¶. 94. Græciſſat Cicero de Inventione lib. i. c. 9. *Relinquitur ergo, ut OMNIA tria genera ſint cauſſarum.* Nec etiam neceſſe eſt, ut πᾶς conveniat cum ſubſtantivo; nam poteſt cum articulo τὸ neutro genere conſtanter addi: ita enim de Lycurgo Plutarchus p. 41. Ἐβασίλευσε μῆνας ὀκτὼ τὸ σύμπαν. *Regnavit menſes omnino octo.*

Eſt et diverſus ab hoc hujus adjectivi uſus, quo in Dativ. pl. neutr. gen. poſitum ſignificat, *omni ſtudio* vel *cura*. Ita Herodian. lib. iii. cap. 13. ἍΠΑΣΙ γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρηστῆς ἀπολαύειν. *In id enim omni ſtudio incumbebat, ut liberi ſui bona inſtitutione Romæ uterentur.* Ita malo, quam, quod interpres habet, *In primis*: et in ἅπασι ſubaudienda velim σπουδὴν, φροντίδα, ἐνθυμήματα, τέχνην, vel ſimilia, quæ ad bonam inſtitutionem facere poſſunt. Pro eodem dicitur etiam πάσῃ τέχνῃ. Vid. quæ infra dicemus, Sect. 11. Reg. 2.

Tertius hujus adjectivi uſus eſt, quo in Accuſativo Plurali Neutro Genere ponitur elliptice. Lucian. in Aſino: Τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, ΠΑΝΤΑ καταπίπτοντα; *Cur nobis videtur hunc aſinum alere ubique collabentem?* Intelligitur procul dubio præpoſitio κατά. Ut in illo Hom. Iliad. E. ver. 807. Πάντα δ' ἐνίκα Ῥηϊδίως. *Et omnibus modis, omni ratione,* vel *ubivis facile erat victor*, i. e. κατὰ πάντα. Adde Ariſtoph. in Nub. ver. 1432. Ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ. *Quandoquidem gallos per omnia imitaris*: et in Ran. ver. 1248. Οὐκ ἔστιν, ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. *Nemo eſt ab omni parte beatus.* Conſentit et verbo et re Theog. ver. 441. et 1159. Οὐδείς τοι ΠΑΝΤ' ἐστὶ πανόλβιος. — Ælian. V. H. xii. 25. Σωκράτει δὲ εἰ προσεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι ΠΑΝΤΑ ἂν ἐγένοντο εὐδαίμονες. *Socrati vero ſi aures præbuiſſent Athenienſes, omni ratione felices fuiſſent.* Et Ægiſthus apud Sophocl. in Electr. ver. 297. vocatur πάντ' ἄναλκις. *Prorſus ignavus.* Ellipſis ſuppletur in Act. Apoſt. xvii. 22. ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. *Omnibus modis vos ego religioſiores video.*

Quartus uſus obſervandus, quo itidem in Neutro Plurali conſtruitur cum Subſtantivis Generis diverſi; et commode redditur, *Nihil aliud, quam.* Exemplum habet Philo Jud. de vit. Moyſ. lib. i. ΠΑΝΤΑ γὰρ ἦσαν ἢ τραχεῖαι πέτραι, ἢ ὄρη λιθωδέστατα, ἢ ψάμμοι βαθεῖαι. *Nihil illic aliud erat, quam* [verbatim, *Omnia erant*] *vel rupes aſperæ, vel montes maxime ſaxoſi, vel altiſſimæ arenæ.*

Quintus uſus eſt, quo cum Subſtantivo conjungitur, et in verſione per Adverbium redditur, Subſtantivo in Adjectivum mutato cognatæ ſignificationis, ſequente infinitivo: v. g. Τὸ καὶ τὸ ποιεῖν πᾶσα ἀνάγκη, πᾶς πόνος, πᾶς κίνδυνος. *Hoc vel illud facere, eſt omnino neceſſe, maxime laborioſum, prorſus periculoſum.* Verbatim, *omnis neceſſitas, omnis labor, omne periculum.* Epict. Enchir. cap. 38. ΠΑΣΑ ΑΝΑΓΚΗ, ὅταν ἀποτυγχάνῃς, ὧν θέλῃς, καὶ περιπίπτῃς, οἷς μὴ θέλῃς, μέμφεσθαί σε καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους. *Omnino neceſſe eſt*, ſive, *Fieri aliter non poteſt, quin, cum iis, quæ vis, fueris fruſtratus, et in ea, quæ non vis, incideris, culpes et oderis auctores.* Et cap. 18. Τὸν ἕτερον ἐπιμελούμενον τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι ΠΑΣΑ ΑΝΑΓΚΗ. *Sed omnino neceſſe eſt*, ſive, *aliter fieri nequit, quin, qui alterum curat, alterum negligat.* Ariſtoph. in Pace ver. 372. Similiter Pindarus Nem. Od. 8. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεναι βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, ἍΠΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ. *Nova vero inventa examinanda dare, ut explorentur, omnino periculoſum eſt*; ſeu, *periculoſæ plenum opus aleæ.* Sic Ægiſthus apud Sophocl. l. c. dicitur πᾶσα βλάβη, *Omnino pernicioſus.* Similiter, πᾶν τοὐναντίον ἐστίν. *Omnino contrarium eſt*, apud Platonem in Sophiſta. In hoc Græciſſat Maro, Æn. lib. v. ver. 800.

ſubſtantivo, ut πλόϊμος θάλασσα, *mare navigabile:* ναῦς πλόϊμος, *navis ad navigationem idonea:* ſed etiam in neutro fere, vel maſculino, τὸ πλόϊμον, et πλώϊμον, vel πλόϊμος ſumitur, vel pro *tempore ad navigandum opportuno*, vel pro *omni loco, qui navigatione tuto adiri poſſit*, idque duobus præcipue modis.

Primo, abſolute, in gignendi caſu plural. num. cum particip. ὄντων. Philo in Legat. Διαγγελούσης οὖν τῆς, ὅτι νοσεῖ, φήμης, ἔτι πλοΐμων ὄντων, ἀρχὴ γὰρ ἦν μετοπώρου, id eſt, *Itaque morbi ejus vulgata fama, cum adbuc tempus ad navigationem opportunum eſſet, autumni enim initium erat*; ſubaudiendo vel καιρῶν, vel χωρίων. Thucyd. comparativum uſurpat lib. i. cap. 7. Καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, id eſt, *Cumque jam tutior eſſet navigatio:* nullum enim ibi nomen exprimitur, quo genitivus iſte referatur.

Secundo, πλόϊμόν ἐστι, dicitur; id eſt, *tuta*, vel *opportuna navigatio eſt:* et πλωϊμώτερόν ἐστι, *tutior*, vel *opportunior*. Idem Thucydid. paulo poſt, Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους. *At, poſtquam a Minoe inſtructa claſſis eſt, facilior deinceps ac tutior ultro citroque navigatio eſſe cœpit.*

VI. Πολιτεία, non modo vel *rempublicam*, vel *certam reip. formam* ſignificat; ſed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerenda repub. verſetur. Demoſth. pro Coron. Οὐ μόνον τὸ τιμᾶσθαι τὴν πόλιν ἡ προαίρεσις ἡ ἐμὴ, καὶ ἡ πολιτεία διεπράξατο, id eſt, *Non tantum ut civitas in bonore eſſet, inſtitutum illud meum, ac propria gerendæ reipubl. ratio in cauſa fuit.* Πολιτεία.

VII. Πολὺς, præter id quod annotatum eſt in nomine μέγας, Cap. iii. Sect. 7. Reg. 12. eſt aliquando idem, quod δυνάμει πολλῇ, id eſt, *cum ingentibus copiis*. Plutarch. de fortuna Romanor. Εὑρὼν δὲ τὸν Πομπήϊον ἀθρουν, καὶ πολὺν μὲν ἐν γῇ, πολὺν δὲ ἐν θαλάσσῃ. *Ubi Pompeium inveniſſet denſis, et ingentibus copiis inſtructum, ſeu terreſtribus, ſeu maritimis.* At Demoſth. orat. de Cherſon. Φίλιππος δυνάμει πολλῇ περὶ Ἑλλήσποντον ὤν. *Philippus, qui circa Helleſpontum cum ingentibus copiis verſabatur*[88]. Πολύς.

FAS OMNE eſt, Cytherea, meis te fidere regnis. ¶. 95.
Addo et ſextum illud, quod Latini dicunt, *apertum* vel *medium mare*, Græcis eſt τὸ πᾶν πέλαγος. Et ἐκπλεῖν εἰς τὸ πᾶν πέλαγος, vernacule eſt, *In volle zee ſteken.*

88 Alio ſenſu dici quis poteſt πολὺς, *de quo* ſcilicet *multa narrare poſſumus*. Lucian. Dem. Encom. p. 892. ubi, quum dixerat Therſagoras, de Homeri inſtitutione pauca dici poſſe, ſubdit: *At tibi* (ſcil. *Demoſthenem laudanti*) ΠΟΛΥΣ μὲν ὁ Καλλίστρατος, *Multus quidem eſt Calliſtratus*, i. e. *Multa de Calliſtrato prædicare potes*; vel, *Multam Calliſtratus tibi dicendi copiam miniſtrat.* Sic, cujus ſubinde mentio fit, πολὺς dicitur. Æſchin. contra Cteſiph. p. 306. lin. 9. ΠΟΛΥΝ μὲν

Οὐδὲν πρᾶγμα, nil refert.

VIII. De nominibus πρᾶγμα et πρᾶξις, hæc notatione digna et selectiora accipe. Primum quod Latini dicunt,

τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Φίλιππον ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρων. Ad verbum ita: *Multum quidem Alexandrum et Philippum in suis calumniis ferens*, i. e. *subinde Alexandrum et Philippum in suis calumniis nominans.* Confer Æschin. in Timarch. p. 193. lin. 45. et Nostrum, Cap. iii. Sect. 6. Reg. 7. Non absimili sensu apud Curtium legimus *multa vita*, cui opponitur *longa*. vid. lib. ix. cap. 6. §. 22. *Ut MULTAM prius, quam LONGAM vitam debeam optare.*

Idem illud adjectivum neutro genere in plurali fere positum et articulo vestitum secundum casum post se habet rei ejus, cujus partem significat. Ut, Πελοποννήσου τὰ πολλὰ, *Peloponnesi magna pars.* Thucyd. i. 2. Et in superlativo gradu, eodem libro cap. 12. Καὶ Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι καὶ ΝΗΣΙΩΤΩΝ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ ᾤκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ ΣΙΚΕΛΙΑΣ τὸ ΠΛΕΙΣΤΟΝ Πελοποννήσιοι. *Et in Ioniam quidem et magnam insularum partem Athenienses colonos miserunt*; *in Italiam vero et maximam Siciliæ partem Peloponnesii.* Sed et servat nonnunquam genus substantivi, cui jungitur, ut in illo Demosthenis in Philip. iii. p. 50. lin. 13. Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἩΣ ἄγειν καὶ φέρειν ἐστὶ ΠΟΛΛΗΝ. *Naturæ regionis ipsius, cujus magnam partem hostiliter diripere et vastare possumus.*

Formati ex hoc Adjectivo Comparativi, in primis quando Genitivum post se habet, observandus est elegans usus, poniturque pro πλεονέκτημα, i. e. pro eo, quo si quis augetur, inde majus emolumentum, majorem potentiam, vel simile acquirit in faciendo, vel fugiendo rem, aut aliud quidpiam agendo. Ita de muro in Isthmo structo Aristides, Orat. pro Quatuorv. p. 315. Ὅπου γὰρ ἐξῆν τοῖς βαρβάροις περιπλεύσασι κατὰ πόλεις ἑλεῖν αὐτοὺς, τί ΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ ἦν; *Ubi enim barbari circumnavigantes oppidatim eos expugnare poterant, quid murus prodesse poterat?* Similiter absque Genitivo Arrian. Exped. Alex. iii. 27. Ὥστε οὐδὲν ΠΛΕΟΝ αὐτῷ γίγνεται τὴν κρίσιν ἀποφυγόντι. *Ita ut nihil ei profuerit crimine absolutum fuisse.* Adde Isocrat. Paneg. non longe ab initio.

Similiter pro πλέον μοι γίνεται, dicunt etiam πλέον ποιῶ. Plat. in Theæt. Οὕτω δὴ ἀναγκασθήσεσθε εἰς ταὐτὸν περιτρέχειν μυριάκις, ΟΥΔΕΝ ΠΛΕΟΝ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ. *Sic sane cogemini sexcenties eodem recurrere, nihil promoventes.*

Adhæc, præter tritissimum illud οἱ πολλοὶ, i. e. *Vulgus*, ¶. 96. sunt multa elegantissime dicta, quæ de hoc Nomine cumulate proferre possemus, si nostri id esset instituti, quæ omnia una, quantum id fieri potest, regula complectimur hoc modo: Hujus Adjectivi non minus elegans quam frequens usus est in illis occasionibus, ubi magnitudinis, multitudinis, atrocitatis, celeritatis, vel in summa cujuspiam in re quacunque exsuperantiæ significatio est; e. c. Ποταμὸς πολὺς, proprie, *Flumen multum*, i. e. *magno impetu et aquarum vi celeriter fluens.* Quo sensu dixit Virg. Æn. vi. ver. 659.

PLURIMUS Eridani per sylvam volvitur AMNIS.

Πολὺ κακὸν, *Multum malum*, i. e. *Morbus vehementissimus.* Thucyd. ii. 51. Ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι. *Mali violentia victi.* Homo dicitur πολὺς τῇ ἐπιστήμῃ, *qui aliqua in re excellit.* Ita Suidas de Thucydide: Οὗτος ὁ Θουκυδίδης ἀνὴρ ἦν ΠΟΛΥΣ ΤΑΙΣ ΤΕΧΝΑΙΣ, κάλλει λόγων etc. *Thucydides hic vir fuit excellens artibus, elegantia orationis* etc. Amator apud Ælian. Var. Hist. xii. 14. dicitur παρὰ πότον πολὺς λαλῶν. *Inter pocula loquacissimus.* Τόπος πολὺς, est *locus amplus* apud Æschin. in Timarch. p. 184. lin. 9. Ποίησίς ἐστί τι πολὺ, *Vocabuli* ΠΟΙΗΣΙΣ *usus late patet.* Plat. in Sympos. Ὥρα πολλὴ, *Tempus serum.* Quomodo et Latini dicunt, *Multa nox.* Et quod Marco est vi. 35. Ὥρα πολλὴ, id Matth. xiv. 15. est Ὀψία γενομένη, et Luc. ix. 12. ἡμέρα ἀρξαμένη κλίνειν. [Interdum πολὺς pro adverbio πολλάκις ponitur: v. c. Callim. Dian. 27. πολλὰς τανύσασθαι χεῖρας, h. e. *crebro manus tendere*, et Heliodor. vi. 4. πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖν, *diligenter et crebro intueri.* Sic malim nomen accipi his in locis, quam explicari per *Cupidus*, uti Abresch. Lect. Aristæn. p. 165. et Cl. Loesn. Ind. ad Callim. Z.]

Nihil est molestiæ vel incommodi, Græci, οὐδὲν πρᾶγμά ἐστι, *nihil refert*, vulgo, *il ne m'en chaut*: ut cum Demosth. ait, Ὅτι αὐτῷ ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, id est, *Quod ejusmodi pacta nihil jam ad eum pertineant*. Galli propius, *n'ayant plus que faire de ces pactes*. Plato in Sympofio, Ἐὰν δὲ ψευδῆ, οὐδὲν δὴ πρᾶγμα. *Et encore qu'elles fussent fausses, il n'importeroit pas*[89].

IX. Secundo, quæ a Jurisperitis *obligatio in solidum* vocatur, apud Græcos, πρᾶξις est; e. g. quod Galli, *être obligé un seul pour le tout*, Græci, πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, verbatim, *actionem esse ex uno et utroque*: id est, *duo simul, et utrumque seorsim integra obligatione teneri*. *Πρᾶξις, obligatio in solidum.*

X. Tertio, πρᾶξις in malam partem sumitur[90], ut apud nos, *practique*, id est, *versutum fraudulentumque consilium, quo adversarius circumvenitur*; quæ *calumnia* Ciceroni dicitur. Et aliquando pro ipsa proditione sumitur: unde πραξικοπεῖν τινα, *dolo aliquem circumvenire*. Quod tamen sæpius cum locis iis jungitur, quæ dolo capiuntur. Nam τὴν πόλιν πραξικοπῆσαι, est *urbem dolo et proditione capere*: quo pertinet Gallicus idiotismus, *practiquer*, de eo, qui vel in urbe, quam oppugnat, vel in negotio, quod gerit, proditores aut promissis, aut muneribus comparat: quod Polybius dicit, πρᾶξιν συστήσασθαι, vel κατασκευάζειν. *Πρᾶξις, practique, dolus.* *Πραξικοπεῖν, circumvenire.*

XI. Quod Latini *decus et ornamentum* dicunt, Græci fere πρόσχημα, quasi προέχον σχῆμα· sic τὴν βουλὴν πρόσχημα τῆς πόλεως, id est, *Senatum reipublicæ decus*, et τὴν πόλιν πρόσχημα βασιλείας, *urbem regni decus* appellant. Plutarch. Alexand. Ὥστε καὶ Σάρδεις, τὸ πρόσχημα τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ τῶν βαρβάρων ἡγεμονίας παραλαβεῖν. *Ita ut ipsas quoque Sardeis, maritimi barbarorum imperii metropolim, sedemque primariam, deditione acciperet*. *Πρόσχημα, decus.*

XII. Eadem vox *colorem* sæpe, ac *prætextum* significat: quam etiam Latini *speciem* aliquando dicunt: ut Τὸ ἀν- *Πρόσχημα, prætextus.*

89 Πρᾶγμα ποιεῖσθαι eo sensu usurparunt Græci, quo Latini suum Verbum *Curare*. Herodot. Erat. cap. 63. Πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποιήσαντο. *Tamen id nihil curant*. Plane ut nos: *zy maakten 'er geen werk van*.

Ponitur etiam in plurali hoc Nomen pro *Reip. administratione*. Sic οἱ ἐν πράγμασι Thucydidi sunt, *qui Remp. administrant: Magistratus*.

Significat et excessum aliquem eodem modo, quo cognatæ significationis substantivum χρῆμα, infra Sect. 13. initio. Ita ex Eubulo Athenæus, Deipnosoph. lib. xiii. p. 559.

——Εἰ δ' ἐγένετο
Κακὴ γυνὴ Μήδεια· Πηνελόπεια δὲ
Μέγα ΠΡΑΓΜΑ.

Fuerit mala mulier Medea: at Penelope eximia erat mulier.

90 Quemadmodum et πρᾶγμα. Quo sensu occurrit apud Gregorium Cyprium in epist. Τὸ μὲν πρὸς σὲ εἰλικρινές ἐστι καὶ ἀνόθευτον, καὶ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ τοσοῦτον ἀπηλλαγμένον, ὅσον γῆς τι καὶ σελήνης τὸ μεταξύ. *Tam sincere et candide tecum egi, et a fallacia tantum abfui, quantum a luna terra distat.*

δρεῖον τοῦ προπετοῦς πρόσχημα ποιήσασθαι, id eſt, *Fortitudinis colorem temeritati prætendere*, Galli, *faire ſemblant*. Thucydid. lib. i. cap. 96. Πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον (id eſt, ὑπὲρ, vel ἀνθ' ὧν ἔπαθον), δῃοῦντας τὴν βασιλέως χώραν, id eſt, *Prætextus enim erat, quo ad vaſtandum Regis agrum utebantur, quaſi acceptas a barbaris ulciſcerentur injurias.*

Πρόσχημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές. XIII. Quo ſenſu ponitur etiam ἐλλειπτικῶς, id eſt, aliquid ſubaudiendo: tuncque fere duo membra ſic inter ſe opponuntur, πρόσχημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές· ut, *ſpecie quidem*, vel *per cauſam illi bonorem exhibendi, re autem ipſa, ut eum omni ſpe bonoris ſpoliaret*: πρόσχημα μὲν, ὡς τιμήσων αὐτὸν, τὸ δ' ἀληθὲς, ἅπασαν τὴν αὐτοῦ τιμὴν καταστρέψων· ubi πρόσχημα μὲν, id eſt, πρόσχημα ποιούμενος, vel κατὰ πρόσχημα· ſequitur autem ὡς, id eſt, *quaſi*[91].

Τὰ πρῶτα, primus. XIV. Τὰ πρῶτα, in neutro plurali, id eſt, ὁ πρῶτος, ὁ πάνυ, ὁ παρευδοκιμῶν, *Princeps*. Lucianus in Timone, ubi Mercurius ad Timonem, Ἴσθι τῶν Ἀθηναίων τὰ πρῶτα. *Eſto Athenienſium Princeps*. Sic τῶν συμμαθητευόντων τὰ πρῶτα. *Princeps condiſcipulorum*[92]. ¶. 97.

SECTIO XI.

De Nominibus σημεῖον, σῶμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥᾳδιούργημα, τέλος, τέχνη, τίς.

REGULA .I.

Σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις. ΣΗΜΕΙΟΝ, *indicium*, τεκμήριον, *conjectura*, ἀπόδειξις, *demonſtratio*[93]: ſæpe initium dant periodis, idque ἐλλειπτικῶς, id eſt, *vocibus quibuſdam ſubintellectis*: tuncque ad-

Πρόφασις. 91 Eodem plane ſenſu conſtruitur et accuſativus πρόφασιν. Ita Ariſtides in Orat. pro Quatuorviris, p. 309. Ubi Themiſtocles dicitur juſſiſſe claſſem ædificari, ΠΡΟΦΑΣΙΝ ΜΕΝ, ὩΣ ἐπὶ τὸν πόλεμον, τὸν πρὸς Αἰγινήτας, ΤΗι ΔΕ ΑΛΗΘΕΙΑι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι προορῶν. *Per cauſſam quidem, quaſi ad bellum cum Æginetis gerendum, re autem vera, ea, quæ futura erant, prævidens.* Et Pauſanias in Corinth. p. 132. Φλεγύαν Ἐπιδαύριοί φασιν ἐλθεῖν ἐς Πελοπόννησον, ΠΡΟΦΑΣΙΝ μὲν ἐπὶ θέᾳ τῆς χώρας, ΕΡΓΩι ΔΕ, κατάσκοπον πλήθους τῶν ἐνοικούντων. *Phlegyan in Peloponneſum veniſſe aiunt Epidaurii, verbo quidem viſendæ regionis gratia; re autem vera, ut ſpecularetur, quanta eſſet incolarum frequentia.* Subaudi κατά.

92 Vide generaliorem regulam, quam notavimus ſupra, Sect. iii. Reg. 2.

93 Adde μαρτύριον, *teſtimonium*. Herodot. Polymn. cap. 221. ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΔΕ μοι καὶ τόδε οὐκ ἐλάχιστον τούτου πέρι γέγονε· οὐ ΓΑΡ etc. *Hujuſce rei non minimum id mihi teſtimonium eſt; non enim* etc.

jungitur particula δὲ, et particula γὰρ membri sequentis initio adhibetur. Quod ergo Latini dicerent, *Cujus rei argumentum illud est, quod assidue cum improbis versetur*: Græci, τεκμήριον, vel σημεῖον δὲ, ὅλος γάρ ἐστιν ἐν τῇ τῶν μοχθηρῶν συνουσίᾳ. Itaque subaudiri potest τούτου ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, *ejus sit quod sequitur*, vel λεχθησόμενον, *quod dicetur*, aut aliquid simile[94]. Sic, *Atque hoc certo inde constat*,

94 Exemplum habet Demosth. adversus Androtion. prop. fin. Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης, ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων· ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΔΕ· χρήματα μὲν ΓΑΡ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν, τὰ πάνθ᾽ ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν etc. *In pecuniis possidendis nullum unquam studium posuit populus, in gloria autem tantum, quantum in re aliqua alia. Cujus rei indicium est, quod, cum inter Græcos plurimum opibus polleret, has omnes in honoribus tribuendis consumserit.* Majoris confirmationis gratia sæpe additur μέγα vel μέγιστον. Exempla quære apud Aristidem, Orat. pro Quatuorviris, p. 353. Ἀλλ᾽, οἶμαι, κἀκείνοις ταυτὸν ἦν, ὅπερ τοῖς Ἕλλησι τοῖς περὶ Θεμιστοκλέα· κατὰ γῆν μὲν γὰρ ἔδει κρατεῖσθαι, κατὰ θάλατταν δὲ ὑπῆρξε καὶ σώζεσθαι καὶ κρατεῖν. ΜΕΓΑ ΔΕ ΣΗΜΕΙΟΝ. ἕως μὲν ΓΑΡ δι᾽ Ἰσθμοῦ τὴν εἰσβολὴν ἐπειρῶντο, ἠτύχουν· ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὸν πόρον τὸν Ἀχαϊκὸν, εὗρον αὐτὸν πόρον ὄντα τῆς σωτηρίας αὐτοῖς. *At idem, opinor, quod Themistoclis militibus, illis etiam evenit. In terra enim non poterant non vinci, mari autem et servari et superare contigit. Cujus rei magnum hoc est argumentum. Donec enim per Isthmum invadere conabantur, adversa fortuna usi sunt. Cum autem venissent ad trajectum Achaicum, eum sibi trajectum salutarem invenerunt.* Alterius exemplum suppeditat eadem oratio p. 247. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΔΕ κἀκεῖνο ΣΗΜΕΙΟΝ τῆς Περικλέους ὀρθότητος ἅπαντων τῶν εἰρημένων, καὶ ὡς οὐκ ἐκεῖνος ἦν ὁ διαφθείρας οὐδ᾽ ἐθίσας Ἀθηναίους φιλαργύρους εἶναι, οὐδ᾽ ἐκ παντὸς τρόπου τὸ πλέον ζητεῖν ἔχων· οὔτε ΓΑΡ τοὺς φόρους Περικλῆς εἰς ἄπειρόν ἐστιν ὁ ἐπαγαγών. *Præter ea, quæ superius diximus, maximum et illud est argumentum integritatis Periclis, eumque non fuisse, qui Athenienses corrupit et avaros reddidit, neque quovis modo plura semper concupiscere assuefecit, quod nec tributa in infinitum auxit* etc. Ubi obiter observa voculæ ἄνευ cum participio constructionem, de qua vide infra, ad Cap. ix. Sect. i. Reg. 18. Itemque participii διαφθείρας cum articulo et verbo substantivo, de quo ad Cap. vi. Sect. i. Reg. 18. His adde Isocratem Areopag. p. 283. et Helen. laud. p. 411. Particula δὲ membro priori aliquando abest: Plat. Apol. Socr. p. 40. ΜΕΓΑ μοι ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ τοῦτο γέγονεν· οὐ ΓΑΡ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ etc. *Hujusce rei hoc mihi magnum fuit argumentum; nam procul dubio* etc. Nec semper particula γὰρ adjungitur, sed semper caussalis particula ὅτι, vel τῷ cum infinitivo. Alterius exemplum habet Aristoteles, lib. Eth. vi. cap. 5. ΣΗΜΕΙΟΝ ΔΕ, ὍΤΙ καὶ τοὺς περί τι φρονίμους λέγομεν, ὅταν πρὸς τέλος τι σπουδαῖον εὖ λογίσωνται. *Hujus rei argumentum est, quod in re quapiam aliquem prudentem dicimus, quando ad finem aliquem bonum consequendum recte secum pendit.* Alterius exemplum non occurrit in præsentia, nisi in cognato δῆλον δὲ, ibid. cap. 2. ΔΗΛΟΝ ΔΕ, ΤΩι τὰ θηρία αἴσθησιν μὲν ἔχειν, πράξεως δὲ μὴ κοινωνεῖν. *Hoc inde constat, quod bruta sensum quidem habent, sed actione sunt destituta.* Ellipsin supplet Philo Judæus, de Nom. Mut. Σημεῖα δὲ τοῦ λεγομένου καὶ αἰσθήσεις ἐναργῆ περιφέρουσι· γεύσεως γὰρ ὄσφρησις προκαθημένη etc. *Signa eorum, quæ dicta sunt, sensus etiam manifesta exhibent; sapori enim olfactus præcedens* etc. Superioribus addi potest μαρτύριον, sed quo citra δὲ aut γὰρ utitur Ælian. V. H. ii. 5. ubi de temporis parsimonia apud Lacedæmonios agens, ita ait: ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο· Ἀκούσαντες οἱ Ἔφοροι etc. *Cujus rei testimonium præter alia hoc est. Quum Ephori cognovissent*, etc. H. Eodem modo et sensu adhibetur ἐδήλωσε. Xen. Cyrop. vii. 1, 30. Πολλαχόθι μὲν οὖν καὶ ἄλλοθι δῆλον, ὅσ— καὶ ἐν τούτῳ ΕΔΗΛΩΣΕΝ. οἱ μὲν γὰρ etc. Conf. Memor. i. 2, 31. Z.

Græce, *ἀπόδειξις δέ*. Eodem modo alia quoque ſubſtantiva uſurpari poſſent: ut *ῥαδιούργημα*, ab Œnomao, apud Euſebium lib. v. de Præparat. Evang. p. 220. novæ edit. ubi carpens oraculum Cnidiis editum, Τὸ δὲ *ῥαδιούργημα*, inquit, *ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἦν βέβαιος ἀποφυγὴ ὀρύξασι*, id eſt, *Verſutiæ autem ratio hæc fuit; quod cum ne ſuffoſſo quidem Iſthmo, certum propterea receptum habituri eſſent*[95].

Ῥαδιούργημα.

II. Τὸ *τέλος*, proprie *finis*, interdum *magiſtratum*, et *dignitatem* ſignificat: unde *οἱ ἐν τῷ τέλει*, ſupple *ὄντες*, id eſt, *qui magiſtratu funguntur, qui ſunt in Republica principes*[96].

Τέλος, magiſtratus.

95 Nomen *σῶμα* notandos in primis quatuor uſus habet. Primo eſt *ſalus*, apud Dinarch. contra Dem. p. 93. lin. 31. Ὧι τὴν τῶν ΣΩΜΑΤΩΝ *φυλακὴν ὁ δῆμος παρακαταθήκην ἔδωκεν*. *Cui civium ſalutem populus commiſit*. ¶. 98.

Secundo pro *toto homine* ponitur: ut, *ἐλεύθερα σώματα*, pro *hominibus liberis*. Sic in eadem Orat. p. 94. lin. 54. *Οὐδὲ τὴν δουλείαν ὑπομένειν, οὐδὲ τὰς ὕβρεις ὁρῶντες εἰς τὰ* ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ *γινομένας*. *Neque ſervitutem ſufferre, neque contumelias, quas liberis hominibus fieri viderent*. Clarius Æſchines in Timarch. p. 173. lin. 28. *Ἐνταῦθα ὁ νομοθέτης οὔπω διαλέγεται αὐτῷ* ΤΩι ΣΩΜΑΤΙ *τοῦ παιδός*. *Hic legiſlator nondum ſermonem in ipſum puerum dirigit*. Eodem modo Virg. Æn. ii. 18.

Huc delecta VIRUM ſortiti CORPORA furtim
Includunt cæco lateri. —

Et lib. v. ver. 318.

Primus abit, longeque ante omnia CORPORA Niſus
Emicat. — ¶. 99.

Tertio ita totum hominem deſignat, ut vivum præſentemque intelligamus. *Perſonam* Belgæ dicimus. Sic, quam juridici noſtri vocant *perſooneele apprehenſie*; hanc Græci vocarent *τὴν τοῦ σώματος σύλληψιν*, cum ſcilicet vivus comprehenditur. Sic opponit *τὸ σῶμα τῷ τεθνηκότι* Lycurgus in orat. adv. Leocratem cap. 30. *Ἐκεῖνοι μὲν τὰ τοῦ προδότου ὀστᾶ ἀνορύξαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξώρισαν*. Tum poſt pauca: *Ὑμεῖς δ' αὐτὸ τὸ* ΣΩΜΑ, *τὸ προδεδωκὸς τὴν πόλιν, ζῶν καὶ ὑποχείριον ἔχοντες, τῇ ψήφῳ ἀτιμώρητον ἐάσετε*; *Illi proditoris oſſa effoſſa ex Attica exportaverunt: et vos hunc ipſum, qui urbem prodidit, vivum et in poteſtatem redactum, ſuffragiis veſtris impune abire patiemini?* Et paulo poſt *τὸ σῶμα* opponitur alicujus effigiei: *Ἐπειδὴ τῆς ἀδικίας οὐκ ἔλαβον τὸ* ΣΩΜΑ *ὅμηρον, τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καθελόντες* etc. *Quoniam ipſum tanquam flagitii obſidem capere non potuerunt, ipſius ſtatuam dejicientes* etc. Et mox: *Ἐπειδὴ καὶ τὸ* ΣΩΜΑ *οὐκ ἠδύναντο ὑποχείριον τοῦ προδότου λαβεῖν, τὸ μνημεῖον τοῦ προδότου ἀνελόντες, ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν*. *Quoniam proditoris corpus non potuerunt apprehendere, ipſius invadentes ſepulcrum, quibus licuit, ſuppliciis affecerunt*.

Quarto pro *Vita*. Sic apud Demoſth. pro Megal. *Τοῖς σώμασι κινδυνεύειν*, eſt *Capitis periculum adire*. Belg. *zyn lyf waagen*.

Quinto pro *ſervo* ſive *mancipio*. Ita Græci dicunt: *Σώματα πολλὰ τρέφειν*, pro *Multos ſervos alere*. Ita abſolute *σώματα ἀντὶ τῶν δούλων* expreſſa legimus in libro Tobiæ x. 11. Ubi Raguel dicitur Tobiæ dediſſe *Σάῤῥαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων*, ΣΩΜΑΤΑ, *καὶ κτήνη, καὶ ἀργύριον*. *Saram, uxorem ſuam, et dimidiam partem bonorum, ſervos, ſcilicet, et jumenta, et argentum*. ¶. 100.

96 Exemplum habet Thucyd. i. 10. *Ἔξω τῶν βασιλέων καὶ* ΤΩΝ *μάλιστα* ΕΝ ΤΕΛΕΙ. *Exceptis regibus et ſummæ dignitatis viris*. Eidem hoc nomen *turmam* notat, lib. ii. cap. 22. *Ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων* ΤΕΛΕΙ *ἑνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν, πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας*. *Levis quædam equeſtris pugna in Phrygiis inter unam equitum Athenienſium turmam, quibus Theſſali erant adjuncti, et Bœotorum equites commiſſa eſt*. [Thom. Mag. Τέ-

III. Τίς (quod ab aliis in nominum, ab aliis in prono- minum classe reponitur) sive interroget, sive indefinite

Ὁ τίς pro τίς.

λη καὶ τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, et laudat locum Herodoti, qui reperitur lib. ix. cap. 41. Μεταπεμψάμενος ὧν τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων. Z.] Quin et *Optimates*, *Principes*, urbisque *magistratus* non tantum οἱ ἐν τέλει, sed et τὰ τέλη vocantur. Videmus Max. Tyr. Differt. vii. Τῶν Λακεδαιμονίων ΤΑ' ΤΕΛΗ. *Lacedæmoniorum magistratus*. [Thom. Mag. Τέλη, πληθυντικῶς, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τινων ἄλλων ἀρχαί. Z.]

Est et alius hujus substantivi usus, quo absolute positum, sequente Particula δὲ, adverbialiter sumitur pro *Tandem*, ¶. 101. dissimulata, ut videtur, præpositione κατά. Herodot. Erat. cap. 66. ΤΕΛΟΣ ΔΕ ἰόντων περὶ αὐτῶν ἀέθλων. *Tandem his de rebus contentione orta*. Et Lucian. Dem. Encom. p. 923. ΤΕΛΟΣ Δ' ἐμοῦ τὰ μὲν δεομένου, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. *Tandem me partim precante, partim minante*. Xenophon. Instit. lib. ii. p. 51. lin. 11. ΤΕΛΟΣ ΔΕ, τὰς τρίτας σπονδὰς ποιήσαντες, καὶ εὐξάμενοι τοῖς Θεοῖς τὰ ἀγαθὰ, τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον. *Tandem post tertiam libationem, a Diis fausta precati, dissoluto contubernio, cubitum iverunt*. Vel præcedente Conjunctione καί. Thucyd. lib. i. cap. 109. ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ἐς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλεισεν. *Et tandem in Prosopitide insula conclusit*. Adde Plut. de Aud. Poet. p. 35. ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ὁ Θερσίτης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐ χωλὸς, οὐ φαλακρὸς, οὐ κυρτὸς, ἀλλ' ἀκριτόμυθος λοιδορεῖται. *Denique Thersitæ Ulysses convicians, non claudum eum, non calvum, non gibbosum, sed garrulum vocat*. Est et ubi τέλος solum eodem officio fungitur. Ita Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. i. p. 25. ΤΕΛΟΣ, ἔφη, τί δεῖ λέγειν ἔτι; *Tandem, inquit, quid pluribus opus est?* Et lib. ii. p. 42. ΤΕΛΟΣ, εἶπεν, ἀκηκόατε πάντα. *Tandem, inquit, audivistis omnia*. ¶. 102.

Eodem modo Adjectivum τελευταῖον vel τελευταῖα in neutro Genere adhibetur, quod plerumque vestitum est Articulo. Lucian. lib. cit. p. 902. Δεδιὼς, μὴ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως. *Metuere, ne ad extremum idem mihi accidat, quod Proteo*. Ubi obiter observa phrasin, πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως, de qua supra ad init. hujus libri. Dicunt etiam unica voce τοτελευταῖον. vid. Plat. Phæd. p. 91. lin. 35. Plurali τὰ τελευταῖα utitur Demosthenes Olynth. ii. p. 6. in fine. [Eodem sensu Attici adhibent participium τελευτῶν, τελευτῶσα, τελευτῶντες. De hac re infra. Z.]

Huic affine est substantivum πέρας, quod sine Particula δὲ etiam construitur, ut τέλος. Æschin. in Timarch. p. 119. lin. 29. ΠΕΡΑΣ πείθουσιν ἀναστῆναι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. *Tandem persuadent homini, ut ab ara surgat*. Item τέρμα, quod fortasse extra Poesin non invenies. Phocyl. ver. 131.

Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ ΤΕΡΜ' ἐπιδεύῃς.

Parce omnibus in principio, ne tandem egeas. At τὸ τέλος nonnunquam absolute pro τὴν ἀρχὴν, i. e. *prorsus, omnino*, positum videtur. Ita Phocyl. ver. 46.

Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνὴρ, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

Quicunque volens injuste agit, is est homo nequam; sed, qui necessitate, non dico, eum omnino esse injustum. ¶. 103.

Nominis τέχνη elegantior usus est, quam ut hic omittatur, quum scilicet in Dandi casu ponitur, addito Adjectivo πάσῃ, quoties singulare in agendo studium, dexteritatem, aut celeritatem indicare volunt Græci. Quod itaque nostrates dicunt: *Loop wat best, Zaal metter haast*, id Græci, Τρέχε πάσῃ τέχνῃ. Μεταπέμπου πάσῃ τέχνῃ. Ita Aristoph. Ἐκκλ. ver. 530. Τέχνη.

—Ἐδεῖτο δὲ,
Ἥπερ μεθῆκε, μ' ἐξιέναι ΠΑΣΗι ΤΕΧΝΗι.

Petiit vero, quæ me arcessivit, ut curriculo exirem. Ibidem ver. 366.

Ἀντισθένην τις καλεσάτω ΠΑΣΗι ΤΕΧΝΗι.

Antisthenem huc quispiam evocet quam celerrime. Quibus in verbis latere videtur Participium χρώμενος, quasi quis dicat: *Ad id, quod agis, omni arte utere, ut celerrime, dextere etc. perficias*. Nec absimili modo dixit Virgilius, Æn. v. 270.

—*E scopulo MULTA vix ARTE revulsus*.

i. e. *multo labore, studio*, vel simil.

ponatur, varios usus habet. Ac primum quidem, cum interrogat, jungi potest cum Articulo præpositivo antecedente; ut, σὺ μὲν οὖν ἐπιχειρήσαις τουτῳὶ ὁ τίς; καὶ ποῖος; καὶ πόθεν; *Tu id conatus sis? qui homo? qualis? unde?* tuncque accentum retinet, ac si solum esset[97].

Τίς pro ποῖος. IV. Interdum sumitur pro ποῖος, idque ἐλλειπτικῶς, ut, τίς γὰρ ἐγὼ πρὸς τοσούτους· supple, ἂν ἐξετασθεὶς εἰμι; *quis sum ego, si cum tot ac tantis conferar?* [98] Sic Latini, *quid*[99] *enim unus inter tantos?* τίς γὰρ εἷς ἐν τοσούτοις;

Τίς ἄρα; ποτέ; δῆτα. V. Eidem interroganti sæpe additur ἄρα, ποτὲ, vel utrumque simul, ut, τίς ἄρα σε οὑτωσὶ ἐξεδιήτησεν; *quis tandem usque adeo te a solita morum integritate dimovit?* Aliquando alia vox interjicitur, ut, τίς τέ [1] ποτε κακῶς οὕτως ἐποίησεν; *quis te obsecro tam injuriose tractavit?* Quæ additio locum in omnibus casibus habere potest. Dicitur etiam τί δήποτε, et τί δῆτα; ut, τί δῆτα παρὰ σαυτῷ μάτην ὀνειροπολεῖς; *quid tandem tecumipse somnias?*

Τί γάρ; τί δὲ ἄλλο ἤ; VI. Τί γάρ, vel τί δὲ ἄλλο ἤ; *quid enim aliud quam?* ponuntur ἐλλειπτικῶς: ut, τί γὰρ ἄλλο ῥαθυμῶν, ἢ κινδυνεύεις ἄμουσος ὢν διατελεῖν; *quid enim aliud ex inertia tua exspectare potes, nisi ut ignarus permaneas?* Quæ dicuntur pro, τί γὰρ ἂν ἄλλο πάθοις; vel trajectio verborum [2] est: simplicius

Jungitur idem substantivum in eodem Casu cum Adjectivo ἰδίᾳ, et dicitur quis ἰδίᾳ τέχνῃ, *recta arte*, i. e. *non dissimulanter* et *palam* agere. Ita intelligo locum Herodoti, Calliop. c. 57. Καταδέξας αὐτοὺς ΙΘΕΙΗι ΤΕΧΝΗι ἀπολείπειν αὐτόν. ¶. 104. Nescio, quid interpreti in mentem venerit, cum vertit: *Ratus a disciplina militari se deseri.* In marginalibus tamen Stephani emendationibus altum silentium. Ego sic verto: *Ratus se palam ab illis deseri.* Utrum recte, penes eruditos sit judicium. Cæterum pro iisdem alibi habet Herodotus, ἐκ τῆς ἰθείης.

97 Sic neutrum τὸ τί; *Quidnam*, vel, *Quare?* Apud Aristoph. Avib. 1039.

—Νόμους νέους
Ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων. ΠΕΙ. ΤΟ ΤΙ;

Venio huc ad vos venditurus. Pi. Quid? ¶. 105. Et in Nub. 773. In dubitandi forma utitur Apostolus scribens ad Romanos, viii. 26. ΤΟ γὰρ ΤΙ προσευξώμεθα, καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν. *Quid enim oremus, ut oportet, non novimus.* At τὸ τί; vox est formalis, de qua supra ad Cap. i. Reg. 9. Jungitur etiam cum Pronomine οὗτος, defective, subaudito verbo ἐστὶ, cum articulo subjunctivo. Plat. Phædr. p. 259. Ἔχουσι δὲ δὴ ΤΙ ΤΟΥΤΟ; Quæ sic resolvenda: Τί δὲ δή ἐστι τοῦτο, ὃ ἔχουσι: *Quid illud est, quod habent?* ¶ 106. At ὅ τις, interjecta particula δὲ, in divisionibus locum habet, et notat *alius quispiam.* Aristoph. Avib. 1444.

Ὁ δέ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
Ἀνεπτερῶσθαι,—

Alius vero quispiam filium suum ad scribendum Tragœdias ait evolasse. Vide, quæ supra diximus, ad Cap. i. Reg. 4.

98 Clarius in Historia Susannæ, com. 54. Ὑπὸ τί δένδρον εἶδες αὐτούς; Pro, Ὑπὸ ποῖον; *Sub qua arbore vidisti illos?* Et com. 58. Ὑπὸ τί δένδρον κατέλαβες αὐτούς; *Sub qua arbore eos deprehendisti?*

99 Vel *quis*.

1 Lege; τίς σέ ποτε.

2 Hæc verborum trajectio non est perpetua; neque enim locum habere potest in Diogenis apud Lucianum

enim diceretur, *τί γὰρ ἄλλο ῥαθυμῶν κινδυνεύεις, ἢ ἄμουσος ὢν διατελεῖν*;

Id ipſum aliquando fit cum particula ἂν, ſine ἢ, in clauſula periodorum: ut, *κινδυνεύεις ἀποθανεῖν ὑπὸ τοσαύτης προπετείας, τί γὰρ ἂν ἄλλο; periculum eſt, ne te tua perdat audacia, quid enim aliud?* ſupple, *γένοιτο*, *accidere poſſit*; vel *προσδοκήσειας*, *exſpectes?* Τί γὰρ ἂν ἄλλο;

VII. Eodem fere modo uſurpari ſolet, *τί δὲ*, vel *τί γὰρ*, ut, *τί γὰρ, εἰ μὴ ἐγέλων ἂν νηπιάζοντα ὁρῶν*; pro *τί γὰρ ἂν ἄλλο ἔπασχον, εἰ μὴ* etc. *quid enim aliud agerem, niſi riderem, dum ſe coram puerilem in modum gereret?* [3] Τί δέ; τί γὰρ εἰ μή;

VIII. At vero *ἄλλοτι*, unica voce (quod proprie *aliud quid* ſignificat) ſequente particula ἢ, apud Platonem maxime, interrogando paſſim uſurpatur, pro *num*, et *numquid*, quaſi eſſet, *τί ἄλλο ἤ*; *quid aliud, quam?* Plato in Apolog.[4] *Ἄλλοτι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ, ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται*; id eſt, *Numquid hoc plurimi facis, quomodo juniores evadant quam optimi?* quaſi eſſet, *τί ἄλλ' ἢ περὶ πλείστου ποιῇ*; *quid aliud, niſi plurimi facis?* Ἄλλοτι ἤ. Interrogando.

verbis, qui Alexandro roganti, *τί γελᾷς, Quid rides?* reſpondet: *Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην* etc. ¶. 107. *Quid aliud, niſi quod in mentem venit* etc. Nam hæc trajectio, *Τί γὰρ ἄλλο ἀνεμνήσθην, ἢ*, non convenit cum præcedente interrogatione, *τί γελᾷς*; Simplicius itaque et tutius mihi videtur, ſi dicamus, particulam *τί* in ſimilibus locutionibus pro *οὐδὲν* poni. Utuntur præterea Græci his particulis *τί γὰρ* eo ſenſu, quo Latini *Quamquam*, vel, *Quid autem?* Nos: *Trouwens. In alle geval.* Ita hoc Maronis Æn. ii. 101.

Sed QUID ego hæc autem nequicquam ingrata revolvo?

ita Græce vertas:

Καὶ τί γὰρ ἂν τοιαῦτα μάτην ἀχάριστα λέγοιμι:

Atque huc referri poſſunt Horatii verba lib. ii. Sat. 3. 131.

Quum laqueo uxorem interimis, matremque veneno:
Incolumi capite es? QUID ENIM? neque tu hoc facis Argis,
Nec ferro, ut demens genitricem occidit Oreſtes.

Clarius Terentius, Adelph. iii. 3, 80.

SYR. Tu rus hinc ibis. D. Recta.
S. NAM QUID tu hic agas?

Aliquando, cum ita fert ſententia, eædem particulæ Latine ſonant, *Quid multis?* i. e. *Quanquam, quid plura hujuſmodi commemorem?* quando brevitatis gratia orationem contrahimus, Ita apud Lucian. in Tox. p. 609. de quodam, qui omne patrimonium in meretriciis amoribus conſumſerat: *Συνοικίαι ὅλαι καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν, ὁπόσον ἐθελήσειε*, ΚΑΙ ΤΙ ΓΑΡ; *ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος, ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντλητο. Univerſæ domus* (ſub. *muneri dabantur*) *et agri, et famulæ, et veſtes pretioſæ, et aurum, quantum petebat. Quid multis? Lyſionis domus tota, quæ antea fuerat nobiliſſima in Ionia, brevi tempore eſt exhauſta.* Ubi poſt *τί γὰρ* ſubaudi *πλείω διέξειμι*. ¶. 108.

3 Exemplum quære apud Xenoph. de Admin. Dom. p. 844. *Ἡ γυνὴ ἐδόκει σοὶ, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, πώς τι ἐπακούειν, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων*; ΤΙ ΔΕ, ΕΙ ΜΗ *ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι*; *Quid autem uxor tua, inquam, o Iſchomache, an quodammodo iis mentem adhibere videbatur, quæ tanto ſtudio illam docebas? Quid aliud* [*inquit*] *niſi pollicebatur, ſe ſedulo facturam?* Et paulo poſt: *Καὶ πῶς δὴ, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, διέταξας αὐτῇ*; ΤΙ ΔΕ, ΕΙ ΜΗ etc. *Et quomodo, inquam, o Iſchomache, illi diſpoſuiſti? Quid aliud* [*facerem*], *quam* etc.

4 Pag. 24. lin. 30.

Sic Herodotus lib. ii.[5] Ἄλλοτι ἢ οἱ ταύτῃ οἰκέοντες Αἰγυπτίων πεινήσουσι; id est, *Numquid Ægyptii partem istam incolentes famè laboraturi sunt?* ¶. 109.

"Ἄλλοτι, solum, interrogando.

Interdum ἄλλοτι sine ἢ, eodem sensu; tuncque oratio converti non potest, dicendo τί ἄλλο. Idem Plato de Rep. i.[6] Ἄλλοτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς καθ' ὅσον ἰατρὸς, τὸ τῷ ἰατρῷ συμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ τῷ κάμνοντι; id est, *Numquid igitur, inquam, ne medicus quidem, qua medicus est, spectat medici utilitatem, sed ægroti?* ¶. 110.

IX. Τί interrogativum, et τὶς indefinitum,[7] simul Attice junguntur cum aliis vocibus necessariis, ad significandum, *O quo te nomine appellemus?* Demosthen. pro Coron.[8]. Ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; verbatim, *O quid dicens quis te recte appellet?*

O quo te nomine appellem?

X. Τί μὴν aliquando significat *quidnam igitur?* etiam præcedente ἀλλά, ut neganti se causam aliquam rei cujusdam, aut facti habuisse, sic instabimus: ἀλλὰ τί μήν; id est, *quam igitur aliam?* ut, τοῦτο, νὴ Δία, τὸ αἴτιον οὐ μὴ ἐγένετο, ἀλλὰ τί μήν; *ea tibi videlicet causa non fuit: quænam igitur?* *

Τί μήν; *quidnam?*

Aliquando voculæ istæ sunt concedentis, tuncque significant *quidni? plane, omnino*; sed tunc fere omittitur ἀλλά: ut quærenti, μῶν σὺ χαίρεις πλησιάζων τουτῳΐ; *ejusne tibi consuetudo placet?* respondeas, τί μήν; *plane, omnino.* Plautus, *Quippeni?* †

Τί μήν; *quidni? plane.*

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γὰρ οὔ; vel πῶς γὰρ οὔ; De quo postea.[9]

Τί γὰρ οὔ; *quidni?*

XI. Jam vero τὶς, cum indefinite ponitur, primo eleganter παρέλκει, additurque aliis vocibus ornamenti causa. Aliquando cum interrogatione, ut, ποῖόν τινα παρὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἀπέδειξεν; id est, *quem se tandem ea probavit occasione?* πῶς τι δι' ἐλπίδος ἔσχες τὸ παράδοξον τουτί γε; id est,

Τὶς, indefinite positum abundat.

5 Cap. 14.

6 Pag. 242. Cæterum de ἄλλοτι et ἄλλοτι ἢ consule Budæum p. 474.

7 Indefinitum τὶς ad aliud idioma spectat, (vid. Reg. 13.) cum abesse possit. Aristoph. Nub. ver. 1381. Σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον, ὦ τί σ' εἴπω; *Illum autem sapientissimum, o quo nomine te appellem?*

8 Pag. 316. initio.

* Plat. Symp. cap. 23. Rogatus aliquis, Τί οὖν ἂν εἴη ὁ Ἔρως θνητός; respondet, Ἥκιστά γε. Tum pergit alter, Ἀλλὰ τί μήν; *Quid vero igitur?* s. *si nec Deus nec mortalis est Amor, quidnam est aliud?* Conf. ibid. cap. 25. Xenoph. Cyrop. iii. 1, 23. Theocrit. Idyll. viii. 15. Z.

† V. c. Plat. Sophist, cap. 5. Rogatus, numquid fieri debeat, respondet Τί μήν; h. e. Τίδ' οὔ; *quidni?* et in Phædro p. 229. ubi quis Phædro roganti, Ὁρᾷς οὖν ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον; respondet, Τί μήν; *Quidni?* Conf. ibid. p. 272. et 273. Z.

9 Contra, τί οὖν ταῦτα non quidem est negantis, sed in dicentis verba cum aliqua admiratione inquirentis. Latini dicunt: *Quid ita?* Proprie, *Quid igitur hoc?* Plato Hipp. maj. p. 298. in fine.

quoniam in re tam aliena spem ullam haberem potuisti? ubi τις indefinite sumitur, et caret accentu.[10]

Aliquando sine interrogatione, μέγα τι καὶ θαυμάσιον κατειργάσω, ingens plane ac divinum opus. Sic, οὐδὲν τι πλέον ἔσχε, nihil assecutus est emolumenti: σμικρόν τι ἐπικούρημα, exile auxilium.[11]

XII. Τὶ, licet indefinite, aliquando tamen habet interrogationem. Demosth. Philipp. i. Γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν; id est, Nam vero aliquid magis novum fieri possit, quam ut Macedo Athenienses bello superet? nisi dicamus esse novam trajectionem, pro τί γὰρ ἂν γένοιτο, etc.[12]

Τὶ, etiam indefinite interrogat.

10 Ita sæpe apud Aristidem. E. g. in Orat. pro Quatuorviris, p. 296. ἀλλὰ δεῖ βραχέων ἐν ΠΟΙΟΙΣ ΤΙΣΙ πράγμασι ΠΟΙΟΣ ΤΙΣ ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς. Breviter ostendere, in qualibus rebus qualem se præstiterit Themistocles. Aristoph. Nub. 763. Aliquando τὶς contra deest, relicto Genitivo, quem rexerat, istius defectus indice. Idem ver. 1126.

Ἐπὰν γαμῇ ποτ᾽ αὐτὸς, ἢ ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΩΝ, ἢ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ.

Et si quando ducet uxorem, vel ipse, vel [aliquis] cognatorum, vel amicorum. Lucian. in Nigr. Κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ἐκσυρίττοντας ΤΩΝ ΣΤΡΙΤΤΟΜΕΝΩΝ λέγω ΤΟΥΤΩΝ, καὶ ΔΙΑΦΘΕΙΡΟΝΤΩΝ τὰ ποιήματα; Vidistine comicos quosdam histriones, ex iis, inquam, qui exsibilantur et poëmata corrumpunt? Adde Act. Apost. xxi. 16. Συνῆλθον δὲ καὶ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ΑΓΟΝΤΕΣ παρ᾽ ᾧ ξενισθῶμεν, Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ. Convenerunt et simul nonnulli ex discipulis Cæsarea nobiscum, ducentes Mnasonem quendam, veterem discipulum, cujus hospitio uteremur. Ubi voculam τινὲς ante τῶν μαθητῶν subaudiendum esse, hinc patet, quod sequitur ἄγοντες in casu recto. Vid. supra Sect. i. in fine. Simile illud Horat. lib. iii. od. 13.

Fies NOBILIUM tu quoque FONTIUM.

11 Herodian. lib. i. cap. 16. Ἣ ΟΥΔΕΝ ΤΙ ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός. Quæ nihil differebat ab uxore. Jungitur autem frequenter dativo πολλῷ ante comparativos; ut, ΠΟΛΛΩι ΤΙΝΙ ἐμοῦ ΚΡΕΙΤΤΩΝ ἐστίν. Multo præstantior est me. Estque hæc locutio familiaris Aristidi. Ita in Orat. iii. Platonica p. 405. Οὐ ΠΟΛΛΩι ΤΙΝΙ ΧΕΙΡΩΝ ἦν τοῦ Νέστορος. Non multum Nestori cedebat. Jungitur et eidem ante superlativos, et redditur commode, Facile. Sic in eadem orat. p. 402. ΠΟΛΛΩι ΤΙΝΙ ΠΡΩΤΟΣ ἦν. Facile erat princeps. In summa fere invenitur post voculas aliquam quantitatem significantes: v. g. ὉΠΟΣΟΝ ΤΙ διαφέρει, δῆλον. Quantopere differant, satis constat. Sic πολλά τι πρᾶγμα, μέγα τι ἔργον. H.

Illud τὶς indefinitum non abundare existimandum est, si nominibus adjectivis aut pronominibus jungitur. Nam si negationi additum est, habet vim intendendi, v. c. Xenoph. Mem. i. 2, 42. Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς, h. e. Cupis rem plane nihil difficultatis habentem. Sin negatio non est, reddi potest, fere. v. c. Plat. Sophist. 1. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ΠΟΙΟΝ ΤΙ περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς, ἐρέσθαι διενοήθης; Quid vero potissimum et quale fere de his scire vis? et Xenoph. Mem. ab initio, ἡ γραφὴ κατ᾽ αὐτοῦ ΤΟΙΑΔΕ ΤΙΣ ἦν. Accusatio adversus eum hujusmodi fere erat. Confer. Plat. Sympos. cap. 2. Z.

Interdum τὶς intelligitur: ut Xen. Symp. v. 2. Μόνον τὸν λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω. Afferat modo aliquis lumen. Conf. Xenoph. Ages. i. 22. et Fischer. ad Weller. p. 294. Z. ¶. III.

12 Simplicius mihi videtur, si subaudiatur, πότερον; μᾶν; vel similis interrogativa vocula. Interrogatio enim non consistit in vocula τὶ, alioqui vertendum esset: Quid magis novum fieri posset? Locus Demosthenis est p. 16. lin. 16. Cæterum, quod plane est contrarium, acuitur etiam

Τὶς, Gallice, *on*.

XIII. Idem nomen, cum optandi aut ſubjungendi modo, et particula ἂν, particulam Gallicam (*on*) commode exprimit: quam fere Latini per ſecundam optativi, vel ſubjunctivi perſonam enunciant: ut, *on pourroit répondre cela fort juſtement*, τούτου δή τις ἀποκρίναιτ' ἂν, καὶ μάλα γε εἰκότως. Latine, *hoc juſte reſponderis*[13]. Quo ſenſu negationem ſæpe adjunctam habet, tuncque idem eſt quod nemo, ut, οὐκ ἄν τις τοῦτο φήσαι, *nemo id unquam dixerit*.

Jungitur etiam cum imperfecto, et aoriſto indicativi modi: ut, δικαίως οὐκ ἄν τις κατηγόρει, vel κατηγόρησέ με τότε; *nemo tunc me jure accuſaret*, vel *accuſaſſet*[14].

Πᾶς τις, *quivis*.

Πᾶς ἕκαστος, idem.

Αὐτὸς ἕκαστος, idem.

XIV. Πᾶς τις, id eſt, ἕκαστος, *quivis*, *quilibet*, *nemo non*: Julianus Apoſtata, ad Jamblichum ſcribens: Πανὶ μέλος λιγυρὸν ἠχοῦντι πᾶς τις ἐκσταίη. *Pani argutum aliquid modulanti nemo non cedat.* Quod etiam dicitur, πᾶς ἕκαστος, vel ἕκαστος πᾶς. Baſilius ad Domitianum, Ἐπεὶ ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον. *Ubi epiſtolam reſignavi, ſingulaque perlegi.* Item αὐτὸς ἕκαστος dicitur: Pauſanias in Meſſenic. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος ἔσπευδεν ἄρξαι μάχης. id eſt, *Quiſque pugnam incboare geſtiebat*[15]. Imo, τις ſolum,

citra interrogationem, et tunc videtur poni pro ὅ, τι. Hoc modo occurrit in Evang. Marc. xiv. 36. Ἀλλ' οὐ ΤΙ ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ΤΙ σύ. Ubi commode ſubauditur γένοιτο. Ut ſit ſenſus: *ſed fiat, non quod ego volo, ſed quod tu.* Rurſus Cap. vi. 36. ΤΙ γὰρ φάγωσιν, οὐκ ἔχουσιν. *Nam quod edant, non habent.* Conf. Cap. viii. 2. Et Matth. xx. 22.

13 Exemplum habet Pauſanias in Achaicis, p. 415. Κατὰ δὲ τὴν Φιλίππου βασιλείαν, τοῦ Ἀμύντου, Λακεδαίμονα πόλεων μόνην οὐ προδοθεῖσαν τῶν ἐν Ἕλλησιν εὕροι ΤΙΣ ΑΝ. *Regnante vero Philippo, Amyntæ filio, Lacedæmonem ſolam ex urbibus Græcis non proditam inveneris.*

14 Rarius cum præſ. ind. Theogn. ver. 184.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι.—

Arietes quidem et aſinos quærimus, Cyrne, et equos generoſos, et quiſque vult admittere ex bonis. Belg. *men wil.* Interim et Latinorum more per ſecundam perſonam optativi efferre licet. Ita Homer. Iliad. Ε. 85.

Τυδείδην δ' ΟΥΚ ΑΝ ΓΝΟΙΗΣ, ποτέροισι μετείη.

Tydiden vero non cognoviſſes, utram partem ſequeretur. Pro οὐκ ἄν τις γνοίη.

15 Vide Noſtrum infra Cap. iv. Reg. 8. Pro iiſdem dicitur, πάντες ὅσοι, vid. ſupra Sect. 9. Reg. 1. et πᾶς ὁ, ſequente participio; in Evang. Luc. xviii. 14. ΠΑΣ 'Ο 'ΥΨΩΝ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. *Quicunque ſe extollit, humilis reddetur.* Adde Joann. xviii. 37. et xix. 12. Item ἕκαστός τις et αὐτός τις. Imo duo hæc cum πᾶς τις conjungi in una eademque periodo, jam ante me obſervavit ex Thucydide H. Stephanus ad al. ſcript. de Dial. Att. p. 80. His ſubjungo alium hujus voculæ uſum, quo in maſculino et neutro genere apud Græcos *Eximium aliquem* et *magnum quid* ſignificat. Ita in Epict. Enchir. cap. 18. Κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί ΤΙΣ. *Etſi quibuſdam videaris eſſe aliquis.* Sic Act. Apoſt. v. 36. Πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θευδᾶς, λέγων εἶναί ΤΙΝΑ ἑαυτόν. *Nam ante hos dies extitit Theudas, dicens ſe eſſe aliquem.* Addam unum ex Pind. Pyth. Od. 8.

—ΤΙ δέ ΤΙΣ; Τί δ' οὔτις;
Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.—

Quid vero aliquis? Quid vero nullus, (i. e. *nullius pretii*) *Umbræ ſomnium homines.* ¶. 112. Additur aliquando adjectivum μέγας: Act. Apoſt. viii. 9.

pro ἕκαστος· Plutarch. in Fabio, Νῦν τις, ὦ στρατιῶται, Μαρκίου Μινουκίου μεμνημένος, ἐπειγέσθω. *Nunc agile milites: quisque Marci Minucii memor festinet*, vel *excitetur*. [Conf. Xenoph. Cyrop. vi. 1, 6: vi. 4, 20. Z.] ¶. 114. Τίς pro ἕκαστος.

SECTIO XII.

De Nominibus τοσοῦτον, φθόνος, χάρις, χεὶρ, χρεών.

REGULA I.

ΤΟΣΟΥΤΟΝ interdum Attice idem est, quod τόδε τι μόνον, *hoc duntaxat unum*. Demosthen. passim, τοσοῦτον ὑπειπὼν, id est, *si hoc unum addidero*. Herodot. lib. ii. τοσόνδε, eod. fere modo usurpavit, cap. 29. Ἀλλὰ τοσόνδε μὲν ἄλλο ἐπὶ μακρότατον ἐπυθόμην, id est, *At unum id quod sequitur, fuse admodum commemorantes audivi*. Quod minus assecuti videntur Interpretes. Vide Cap. v. Sect. ii. Reg. 7.[16] [Conf. ix. 6. §. 12—14. *Reizius*.] Τοσοῦτον.

λέγων εἶναί TINA ἑαυτὸν ΜΕΓΑΝ. Vel utantur Neutro Genere Τί. Quod inter Latinos imitatus Ovid. ait, lib. vi. Fast. ver. 27.

Est ALIQUID nupsisse Jovi, Jovis esse sororem.

Vide et Trist. lib. i. 2, 53. Et hic aliquando Adjectivum μέγα additur. Contra οὐδένα dixerunt pro homine nullius pretii. Sic Epict. Enchir. cap. 31. τὸ τὶς opponitur τῷ οὐδείς. Πῶς δὲ ΟΥΔΕΙΣ οὐδαμοῦ ἔσῃ, ὃν ἐν μόνοις εἶναί TINA δεῖ τοῖς ἐπὶ σοι. *Quomodo autem nullo eris numero, quem in iis solis, quæ penes te sunt, aliquem esse oportet?* Eidem opponit ὑπέρμεγας Aristoph. Eq. 158.

Ὦ νῦν μὲν ΟΥΔΕΙΣ, αὔριον δ' ΥΠΕΡΜΕΓΑΣ.

O tu, qui nunc nullus es, cras eris maximus. Neutrum μηδὲν usurpat Lucian. in Mortuor. dial. tom. i. p. m. 282. Φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ ΜΗΔΕΝ ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν. *Hos autem imprimis laude dignos censeo, quicunque prius nullo fuerint loco, et postea magni evaserunt.* H.

His exemplis de usu elegante nominis τὶ adde hæc. Λέγειν τι est *verum dicere*. Xenoph. Mem. ii. 1, 12. Æsch. Socratic. Dial. ii. 7. et 23. ¶. 113. Οὐδὲν λέγειν vero est *perperam dicere, id quod probari nullo modo potest*. Plat. Apol. 17. Ἔχειν τι significat *divitem esse*. Æschin. Dial. ii. 13. ubi permutatur cum πλούσιον εἶναι et πλουτεῖν. Τί εἰδέναι, *cognitione rerum excellere, multa scire*, Plat. Apol. 6, 7, et 10. in loco posteriori opponitur ἢ ὀλίγα ἢ οὐδὲν εἰδέναι. Τί εἶναι idem valet, quod πολλοῦ ἄξιον εἶναι. Nam Plat. Apol. 33. opponitur μηδὲν εἶναι, id quod permutatur cum οὐδενὸς ἄξιον εἶναι. Atque τί ποιεῖν. Plat. Symp. ab initio, est *facere, quod bonum, utile et operæ pretium est*, seu φιλοσοφεῖν. Z.

16 At ibi frustra simile quicquam quæres: fortasse respicit Auctor Cap. iii. Sect. 8. Reg. 13. ubi Herodoti verba ex lib. ii. cap. 28. in fine citantur, qui locus hunc paululum præcedit, et ubi itidem interpres corrigitur. Cæterum τοσοῦτον et ὅσον se mutuo in partitionibus sequuntur, et alterum alteri respondet, ut apud Latinos, *Tam, quam*. Thucyd. i. 88. Ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὰς σπονδὰς λελύσθαι, καὶ πολεμητέα εἶναι, οὐ ΤΟΣΟΥΤΟΝ τῶν ξυμμάχων πεισθέν-

Οὐδεὶς φθόνος, libenter. II. Οὐδεὶς φθόνος, nulla invidia, id est, libenter vero, ac fere præcedente ἀλλὰ, in dialogismis; ut obsecranti, πρὸς τῆς πάλαι φιλίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο, per antiquam amicitiam, ne hoc etiam invideas, continuo respondeas, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος, id est, ego vero perlibenter ejus copiam fecerim: posset etiam verti, hoc enim liberaliter fieri decet; ut σοὶ μὲν οὖν ἔγωγε μεταχοινωνήσω τοῦ πράγματος, οὐδεὶς γὰρ φθόνος πρὸς τὸν γνησίως φιλοῦντα, id est, rem equidem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fieri liberaliter decet [17].

Ἐκ χειρὸς, cominus. III. [18] Χεὶρ aliquot elegantes habet significatus: pri-

τες τοῖς λόγοις, ὍΣΟΝ φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους etc. *Decreverunt vero Lacedæmonii, fœdera esse rupta, et bellum gerendum, non tam sociorum inducti oratione, quam quod metuebant Athenienses.* ¶. 115.

Χάρις. Est et alius hujus nominis usus, quo cum adjectivo ἕτερος construitur significatque ἕτερος τοσοῦτος. *Bis totidem, bis tantum.* Isocr. in Panegyrico p. 141. Τὴν μέν γε μετ' Ἀγησιλάου στρατιὰν ὀκτὼ μῆνας ταῖς ἑαυτῶν δαπάναις διέθρεψαν· τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας ἙΤΕΡΟΥ ΤΟΣΟΥΤΟΥ χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν. *Exercitum quidem Agesilai octo menses suis sumtibus aluerunt: qui autem pro ipsis periculis sese objecerant, eos bis tanti temporis,* vel, *bis totidem mensium, stipendio privaverunt.*

17 In exemplo, quod nobis exhibet Plat. in Tim. p. 23. lin. 36. ἀλλὰ sequitur quidem, sed ἐναντιωματικῶς adhibitum pertinet ad sequentia. Ibi Solon a sacerdotibus sciscitatur, orans, ut de antiquis suis civibus historiam accurate persequantur. Responsum fert, ΦΘΟΝΟΣ ΟΥΔΕΙΣ ὦ Σόλων· ΑΛΛΑ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ, i. e. *Libenter, o Solon, inque gratiam tuam dicam.* Citra ἀλλὰ in Tab. Ceb. roganti, ut tabulam explicet, respondet alter; Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι. *Lubenter, o hospites*; ubi sequitur quidem ἀλλὰ, sed pertinet ad sequentia, estque objicientis. Idem observandum in cognato hellenismo, οὐδὲν κωλύει, ἀλλὰ particula sequente. Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. p. 145. lin. 9. Ἀκούσαι μέντοι, ἔφη, ΟΥΔΕΝ ΚΩΛΥΕΙ. ΑΛΛΑ λέγε, ὅ, τι γιγνώσκεις περὶ αὐτῶν. *Nihil impedit quo minus audiam. At tu modo dic, quid de his sentias.* Dicunt etiam, φθόνος οὐδεὶς λέγειν. *Nihil impedit, quo minus dicam.* Plat. in Phædone, Ἃ μέντοι τυγχάνω ἀκηκοὼς, ΦΘΟΝΟΣ ΟΥΔΕΙΣ ΛΕΓΕΙΝ. *Quæ tamen audivi, libenter dicam.* [item Sophist. cap. 1. Z.]

18 Nomen Χάρις vix præterire possum, quin aliquid de ejus usu notem. Ubi Latini dicunt *referre* vel *agere gratias*, ibi Græci adhibent quartum hujus Nominis Casum cum verbis ἀποδιδόναι, ἔχειν, τελεῖν, εἰδέναι. Exempla passim obvia. Utuntur et plurali numero, ut ἀποδιδόναι χάριτας apud Dem. Epist. ii. p. 111. in fine. Res autem, pro qua gratiæ aguntur, generandi casum obtinet. Ut ἔχω σοι χάριν τούτου. vid. eundem pro Megal. p. 84. lin. 14. Contra χάριν ἀποστερεῖν dicitur is, qui beneficii est immemor. Plat. Gorg. p. 520. lin. 26.

II. Ὀφείλω σοι χάριν τούτου. Proprie: *debeo tibi gratias pro hac re.* Latine: *Hoc tibi acceptum refero.*

III. Ποιῶ σοι τοῦτο ἐν χάριτι. *Gratificor tibi in hoc.*

IV. Σὴν χάριν, omissa præpositione, *In tuam gratiam.* Ut supra diximus ad Cap. i. Reg. 11.

V. Frequentissima est sacris scriptoribus vox χάρις, i. e. *Gratia*, quando pro beneficio Divino ponitur, quod scilicet Deus hominibus largitur, nulla cujusquam meriti ratione habita, sed pro libera sua in mortales voluntate. Hinc toties in N. Test. κύριεκων χάριν, χάριτας ἐπιστοῦν, ἐπιμένειν τῇ χάριτι et sexcenta alia. At χάριν cum ἔχειν in hac significatione nondum inveni. Verba sunt Apostoli ad Hebræos scribentis, c. xii. 28. Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ΕΧΩΜΕΝ ΧΑΡΙΝ, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας. Illud ἔχωμεν χάριν vertit interpres Latinus: *retinea-*

num enim, ἐκ χειρὸς, vel χειρῶν μάχεσθαι, cominus pugnare est, vulgo combattre main à main: unde, ἡ ἐκ χειρὸς μάχη, vel ἡ συστάδην, vel ἐκ συστάσεως, vel κατὰ σύστασιν, Poëtis αὐτοσχεδὶην, apud quos, οἱ ἀγχέμαχοι sunt cominus pugnantes.

IV. Secundo, ἐκ χειρὸς, coram, vel continuo. Polybius lib. v. Τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης· id est, Coram habito colloquio: sic ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, continuo rem urgere. Ἐκ χειρὸς, coram, statim.

V. Tertio, χειρῶν νόμος ¶. 117. (lex manuum) est proprie, manuum consertio, ardorque certaminis: unde, ἐν χειρῶν νόμῳ γενέσθαι, idem est, quod ἐν λαβαῖς. Gallice: venir aux mains, aux prises. Quod etiam dicunt, εἰς χειρῶν νόμον ἐλθεῖν, vel εἰς χεῖρας ἰέναι. Plutarch. in Pomp. Ταῖς χερσὶν ἐμφῦναι, καὶ συμπλακῆναι· quasi mutuis manibus implicari[19]. Ergo χειρῶν νόμος, est quasi manuum lex, quod in manibus vi[20] certaminis posita sit: unde dicebant, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι, verbatim; in manuum lege propulsare, (ulcisci) être au fort du combat, vel ἀποκτεῖναι, tuer sur le champ. Idem in Theseo, Εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, Manus cum adversariis conserere. Χειρῶν νόμος.

VI. Quarto, eodem fere sensu dicitur, ἐν χερσίν· ut, τοὺς πολεμίους, τοὺς μὲν ἐν χερσὶν ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ ζῶντας ἔλαβον· Hostes partim in acie ceciderunt, (Gallice, sur la place,) partim vivos ceperunt. Ἐν χερσὶν, eod. sensu.

VII. Quinto, χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι, verbatim, injustarum manuum incipere: id est, injuriæ auctorem esse, lacessere, rixam movere: ut, Ὁπότερος ἂν χειρῶν ἀδίκων ἄρξειεν, αὐτοῦ τὴν Χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι.

mus gratiam. Gallus: retenons de grace. Belga: Laat ons de genade vasthouden. Satis quidem sane: sed est tamen cur dissentiam, et vertere malim, habeamus, i. e. agamus gratias: primo quia verbum ἔχω cum accusativo χάριν junctum, nunquam, quod sciam, hanc significationem admittit: dein, quia rebus mutationem subituris et perituris, non gratiam, sed inconcussum regnum opponit Apostolus: et denique, quia altera versio optime præcedentibus ac sequentibus congruit. Nam primo τῶν σαλευομένων τῇ μεταθέσει opponitur βασιλεία ἀσάλευτος, i. e. regnum inconcussum, quod accipiunt fideles; quod ingens profecto est beneficium, cui statim subjungit Paulus debitas gratias, ἔχωμεν χάριν. denique ostendit modum, quo pro tanto beneficio optime Deo gratias agamus, nempe τῷ λατρεύειν εὐαρέστως τῷ Θεῷ etc. Verba Pauli itaque sic verto: Quare quoniam inconcussum regnum accepimus, habeamus gratias, per quas Deo digne serviamus, cum pudore ac metu. ¶. 116.

Cætera abunde alicunde haurire possunt tirones.

19 Item, ποιεῖν ἐν χερσὶ μάχην. vid. infra ad Cap. v. Sect. 10. Reg. 6.

20 Unde μένος χειρῶν, vis manuum, pro certaminis ardore; et μένος χειρῶν φέρειν, vim manuum ferre, scil. in hostem, est in illum multa vi irruere. Ita Homer. Iliad. E. ver. 506.

Οἱ δὲ ΜΕΝΟΣ ΧΕΙΡΩΝ ἰθὺς φέρον.—

Illi vero recta acie tendebant in hostem; sive ex adverso irruebant. Nam utrumque significat τὸ ἰθύς. Eustath. ad h. l. p. 577. Τὸ μένος χειρῶν ἰθὺς ἔφερον, ἀντὶ τοῦ, ἐμάχοντο ἀντικρύ· ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρεῖ ὁ ποιητής.

ἀειφυγίαν καταψηφίζεσθαι: id est, *Qui prior injuriam fecerit, eum perpetuo multare exilio*[21].

Denique *εἰς χεῖρας ἰέναι*, non tantum de *congressu bellico*, sed etiam de *amico* dicitur, ut idem sit, quod *εἰς ὁμιλίαν καὶ δεξίωσιν ἰέναι*, apud Thucyd.

Χρεῶν ἀποκοπαὶ, novæ tabulæ. VIII. Quas Latini *novas tabulas*, id est, *æris alieni remissiones*, Græci *χρεῶν ἀποκοπὰς*, quasi *debitorum excisiones*, vulgo dicunt; Attici uno verbo *σεισάχθειαν*, quasi dicas *oneris excussionem*, *mitiori quadam*, et *ὑποκοριστικῇ voce*, atque id ex instituto Solonis, teste Plutarcho, in ejus vita. *Χρεωκοπία* etiam dicebatur, unde verbum *χρεωκοπεῖν*, *debita remittere*.

SECTIO XIII.

De Nominibus χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ὥρα.

REGULA I.

Χρῆμα, excessus. SUBSTANTIVUM, *τὸ χρῆμα*, fere usurpatur ad significandum *excessum aliquem*, tam in bonam, quam in malam partem. sic, *μέγα τι χρῆμα*, *ingens quiddam*[22]: quo sensu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, *Teucris illa*, inquit, *lentum sane negotium*, id est, *tardus admodum est*; Græce, *βραδύ τι χρῆμα*[23].

Χρῆμα, cum genitivo singulari. II. Sæpe cum Genitivo singulari jungitur, ut *ὑπερβάλ-*

21 Exemplum habet Xenoph. *Κύρ. παιδ.* lib. i. cap. 30. *Νῦν γὰρ ἔρχονται οἱ πολέμιοι* ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΑΔΙΚΩΝ ΧΕΙΡΩΝ. *Nunc enim veniunt hostes moventes hostilitatem.* Vid. et lib. ii. Machab. iv. 40. *Καθοπλίσας ὁ Λυσίμαχος πρὸς τρισχιλίους*, ΚΑΤΗΡΞΑΤΟ ΧΕΙΡΩΝ ΑΔΙΚΩΝ. *Armatis Lysimachus circiter tribus millibus, hostilitatem movebat.* Hujus idiotismi ignari Belgæ reddiderunt: *Begon met onregweerdige handen.* Genitivus *χειρῶν* sæpe excidit subaudiendus. Ita Ælianus V. H. lib. i. cap. 14. *Λέγει δὲ αὐτὸς, καὶ μάχεσθαι τοὺς κύκνους τοῖς ἀετοῖς, ἀμύνασθαί γε μὴν αὐτοὺς, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν ἀδίκων. Ait idem* [Aristoteles histor. animal. lib. ix. cap. 12.] *Olores cum aquilis pugnare, ita tamen, ut illatam vim propulsent, sed pugnam ultro non lacessant.* Quod Aristoteles dicit *ἄρχειν μάχης*, id Ælianus *ἄρχειν ἀδίκων*, supp. *χειρῶν*. [*Ἀδίκων* hic neutrius generis est, neque intelligendum *χειρῶν*. *Herm.*]

22 Idem observandum in nomine *πρᾶγμα*, de quo vide supra ad Sectionem x. Reg. 8.

23 Simili modo ait Seneca Philosophus, Epist. 95. *Homo, SACRA RES, homo jam per lusum et jocum occiditur*: Græce, *Ἄνθρωπος*, ἹΕΡΟΝ ΤΙ ΧΡΗΜΑ, *ἄνθρωπος ἤδη κατὰ παίγνιον καὶ ἐντρυφώμενος ἀναιρεῖται.* Et Ovid. de Pont. lib. ii. ver. 37.

—*RES TIMIDA est omnis miser.*—

Exemplis apud Græcos nihil tritius. Quamvis autem hoc idioma Græcis juxta et Romanis frequens sit, in Græcis tamen nescio quem nativum habet leporem.

λόν τι χρῆμα τοῦ ἵππου, id est, *equus eximius :* ἐξαίρετον χρῆμα τοῦ νεανίου, *egregius adolescens :* θεσπέσιόν τι χρῆμα τῆς ἀγχινοίας, τῆς εὐφυΐας, id est, *divinum ingenium, divina indoles*[24]. Aliquando per appositionem usurpatur : ut, ἑώρακα τὸν βασιλέα, θαυμάσιόν τι χρῆμα τοῦ ἄρχοντος, ¶. 119. *Regem vidi, eximium sane principis exemplar ac specimen.*

III. Rarius, sed tamen aliquando cum Genitivo plurali copulatur. Euseb. Præparat. Evang. lib. i. ipso statim initio : Τήν δέ σοι, (nempe ἀπόδειξιν Εὐαγγελικὴν) θεῖον Ἐπισκόπων χρῆμα, σὺν εὐχαῖς ἐπεφώνησα. *Eandem tibi,* (*demonstrationem Evangelicam*) *qui sacrum Episcoporum decus et ornamentum es, adjunctis etiam precibus consecravi.* Aristoph. in Nubib. ver. 2. Ὦ Ζεῦ Βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν, ὅσον ἀπέρατον ! *O Jupiter Rex, quid istuc noctis est, quamque infinitum !* Idem in Ranis, Act. v. Τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον ! *Quanta laborum moles !* * Cum genit. plurali.

IV. Aliquando reddi Latine debet, *ut qui maxime,* vel *minime,* per omnia genera cum particulis ὡς et οὐδέν. Plato in Phædone, [cap. xlv. ed. Fisch.] ubi Socrates ineptum se esse ait ad Physica : Οὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς οὐδὲν χρῆμα. *Ita mihi visus sum ad hoc studii genus ineptus, ut qui minime*[25], verbatim, *ut nulla res.*

24 Exemplum exstat apud Herodot. Clio, cap. 36. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τούτῳ ἐν τῷ Μυσίῳ Οὐλύμπῳ ΣΥΟΣ ΧΡΗΜΑ γίνεται μέγα. *Eodem tempore in Olympo monte Mysiæ aper exstitit ingentis magnitudinis.* Proprie, *Apri res magna. Een groot ding van een' zwyn.* Similiter apud Aristoph. Vesp. ver. 927.

Κλέπτον τὸ ΧΡΗΜΑ Τ' ΑΝΔΡΟΣ.

Furax ille homo totus est. Et Heliod. Æthiop. lib. x. cap. 23. Ὤφθη ὁ Μερόηβος, ἀξιοπρεπής τι ΝΕΑΝΙΟΥ ΧΡΗΜΑ. *In conspectum venit Meroebus, conspicui oris juvenis.* Imitatus est Phædrus lib. iv. fab. 7.

Hæc quum tentaret, si qua RES esset CIBI,

i. e. *si quis esset cibus.* Idem observandum in nominibus ἔργον et πρᾶγμα, de quibus supra ad Sect. iv. Reg. 12. et x. Reg. 8. Per appositionem usurpat Xenoph. Κύρ. παιδ. i. Καταβάλλει ΤΗΝ ΕΛΑΦΟΝ, ΚΑΛΟΝ ΤΙ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑ. *Ferit cervam, pulchram et vasti corporis.* At cum genitivo plurali *multitudinem* notat. Ita πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτημένων dixit Aristoph. in Plut. ver. 895. i. e. *Magnam piscium sectorum et assarum carnium copiam.* Et πάμπολύ τι χρῆμα τῶν Ἑλλήνων. *Ingens Græcorum multitudo.* Ælian. V. H. lib. ii. cap. 13. Eodem modo Xenoph. Cyropæd. lib. ii. cap. 2. Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα. *Funditorum ingens numerus.* Ubi etiam sua elegantia voculæ τι non deest. Herodotus adjectivum πολὺ substantivo jungit in regimine, in Erat. cap. 43. Ὡς δὲ συνελέχθη μὲν ΧΡΗΜΑ ΠΟΛΛΩΝ ΝΕΩΝ. *Ubi vero collecta est ingens navium multitudo.* [Sic Charit. ab initio, Θαυμαστόν τι χρῆμα παρθένου, h. e. *puella eximia,* seu, *forma egregia.* Plura ejusmodi loca collegit Spanhemius ad Callimach. p. 201. Z.] ¶. 118.

* Ad locum priorem Aristophanis Scholiastes illud χρῆμα explicat τὸ μέγεθος, τὸ ἔκτακτα. Ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἷον, ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα· καὶ, γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Z.

25 Pro *ut qui minime,* quod habet editio Leidensis, dant Parisiensis et Argentoratensis, *ut qui maxime.* Neu-

Χρήματα ἐνεργά, *rentes.* V. Pecunia fœnore occupata, vulgo, *argent mis en rente*, ἐνεργὰ χρήματα, quasi *operantes pecuniæ*: quemadmodum *otiosam pecuniam*, ἀργὰ χρήματα nominabant. Lucrum autem ex fœnore proveniens, ἔργον, id est, *opus*, vel ἐργασία, quasi *operatio*, dicebatur [26]; quanquam ἐργασία latius patebat, ac fere genus omne quæstus ex mercatura, aliisque rebus profectum complectebatur. *Le principal.* Sors autem, vulgo, *Le principal*, Græce, τὸ ἀρχαῖον, vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον, quasi *antiquum mutuum*, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον, quasi *antiquum caput*, vel κεφάλαιον [27] solum vocabatur [28]. Usura *Les intérêts.* vero, Gallice, *les intérêts*, Græce, οἱ τόκοι [29]. Denique, quod ultra summam excurrit, vulgo, *le surplus*, Græce, τὸ προσὸν, vel τὸ πρός: ut δισχίλιαι δραχμαὶ, καὶ τὸ προσὸν,

tra versio æque placet atque hæc, *ut ad nullam rem.* Est enim instituta comparatio inter res, non personas: et post ὡς subaudiendum ex præmissis videtur πρός. [Recte intelligitur præpositio πρός. Cæterum hæc formula ad rem augendam et asseverandam adhibetur ab Atticis, ut illud εἴ τις ἄλλος. v. c. Plat. Phæd. cap. ii. *Socrates beatus fore videtur,* εἴπερ τις πώποτε καὶ ἄλλος, h. e. *felicissimus fore videtur.* Conf. ibid. cap. x. xii. etc. Z.]

26 Hinc ἐργάζεσθαι *rem familiarem augere* opponitur τῷ δαπανᾶσθαι ab Isocr. ad Nicocl. p. 37. Νόμιζε τοὺς ΔΑΠΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκειν, καὶ τοὺς ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ τὰ σὰ πλείω ποιεῖν. *Existima, eos, qui sua prodigunt, de tuis bonis impensas facere, quique rem familiarem augent, eosdem tuas opes augere.* Constructum cum dativo χρήμασι subauditum vult accusativum βίον, et significat, *Rem pecuniariam exercere.* Dem. pro Phormione, p. 605. lin. 32. Ἔστι δ' ἐν ἐμπορίῳ καὶ ΧΡΗΜΑΣΙΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙΣ ἀνθρώποις φιλεργὸν δόξαι καὶ χρηστὸν εἶναι τὸν αὐτὸν θαυμαστὸν ἡλίκον. *Est enim in mercatu et inter homines, quæstum pecuniarium exercentes sedulum videri et probum esse, ingens miraculum.* Ubi obiter observa ἐμφασιν voculæ ἡλίκον in fine positæ, de qua vide, quid supra Sect. iii. §. 7. notavimus. Cum præpositione ἐν construitur in Evang. Matth. xxv. 16. Πορευθεὶς δὲ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν ΕΙΡΓΑΣΑΤΟ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. *Profectus autem ille, qui quinque talenta acceperat, ex illis quæstum fecit.* Cæterum, quamvis χρήματα non nisi multitudinis numero *pecuniam* significare dicimus, est tamen ubi in singulari numero χρῆμα pecuniam notet, ubi non in genere pecunia, sed certa illa, quæ ex agri, merciumve venditione redit, intelligitur, ut in Act. Apost. cap. iv. in fine: Ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα, καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων. *Cum esset illi ager, cum vendidit, et pecuniam sive pretium ejus, ad pedes apostolorum deposuit.*

27 Apud Æschin. contra Ctesiph. p. 289. lin. 12.

28 Hinc, quia ratione usuræ magna est pecuniæ summa, pro magna pecuniæ summa accipitur in Act. Apost. xxii. 28. Ἐγὼ πολλοῦ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. *Mihi magna pecuniæ summa hæc civitas constitit.*

29 Occurrit verbum δανείζομαι, *Fœnore accipio*; item substantiva τόκος et ἀρχαῖον; apud Athen. Deipnos. lib. xiii. Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἀνδρεμήν αὐτοῦ συναντώμενος, ὡς ΕΔΑΝΕΙΣΑΤΟ, ὡς τι οὔτε ΤΟΚΟΥΣ, οὔτε ΑΡΧΑΙΟΝ ἀποδίδου. *Et postea iterum eum insectatus, quod fœnore accepisset, neque usuram, neque sortem solvisset.* (Ubi observa etiam locutionem, καταδραμὼν αὐτοῦ συναντώμενος, *Incursum ejus faciens*, pro, *Eum insectans.* Vide infra ad Cap. v. Sect. 10. §. 9.) Ipsa porro usura in dandi casu cum præpositione ἐπὶ verbo additur. v. g. Quod nos dicimus: *Hy heeft geld opgenomen tegen anderhalf ten hondert:* id Græci; Ἐδανείσατο ἐπ' ἐπιὰ ὀβολοῖς τὴν μνᾶν.

vel τὸ τρὶς, id est, *duo drachmarum millia et quod ultra excurrit*.

VI. Χρήματα ἐπίτιμα bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita præsidio, quæque proinde occupare nemini liceret: ut, ἐπίτιμος ἀνὴρ, *qui integræ adbuc erat conditionis et famæ*; et ἐπιτιμία, *status illius et conditionis integritas*: contra vero ἄτιμα χρήματα, *quæ impune cuivis diripere licuisset*; ἄτιμος, *notatus infamia*. Χρήματα ἐπίτιμα.

VII. *Aurum signatum* χρυσὸς ἐν νομίσματι, (verbatim *aurum in nummo*) vel ὡς νόμισμα, (*ut nummus*) vel ἐπίσημος: *rude* autem, ἄσημος. *Aurum factum*, χρυσὸς ἐν κατασκευαῖς, quasi *aurum in supellectile*. *Aurum infectum*, χρυσὸς ἐν ὕλῃ, vel ὡς ὕλη, id est, *in materia*, vel *ut materia*: Gallice, *en masse, en lingots*.

Aurea vasa, χρυσὸς ὡς προβόσκημα, *ad pastum*. Quod autem de auro dicitur, idem de argento dici potest: Plutarch. in Pompeio, Ἀναφέρεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐν νομίσματι καὶ κατασκευαῖς, ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ δισμύρια τάλαντα. Id est, *Referuntur in publicum ærarium, argenti et auri, tam signati, quam facti, talenta viginti millia*. Philo de Legatione ad Caium: Ἄργυρον, καὶ χρυσὸν, τὸν μὲν ὡς ὕλην, τὸν δὲ ὡς νόμισμα, τὸν δὲ ὡς προβόσκημα, δι' ἐκπωμάτων, καὶ τινων ἑτέρων. *Argentum, et aurum, partim infectum, partim signatum, partim ad esum et potum, poculis et aliis quibusdam comprehensum*. Idem lib. de Providentia, ἄργυρον, καὶ χρυσὸν distinguit in duo genera, ἄσημον, et ἐπίσημον, quæ licet proprie, *rude, signatumque* sonent, tamen latius pro *infecto, factoque* sumi videntur; cum et *rude* in *infecto*, et *signatum* in *facto* censeri possit.

Falli autem eos puto, qui *argentum factum*, ἔργα ἀργύρεια, vel ρια, dici volunt; sunt enim potius *argenti fodinæ*, ut supra ostendimus in nomine ἔργα, Cap. iii. Sect. 4. Reg. 12.

VIII. Χώρᾳ in dandi casu sumitur pro τῷ μέρει, de quo supra[30], id est, *loco, vice*, ac fere cum particula ἐν: ut, ἐν χώρᾳ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἁλῶναι, *insidiatoris loco captum esse*: quod etiam dicitur per accus. cum verbo ἔχω: ut, τὰ ἐν παρέργῳ αὐτοσχεδιασθέντα, τῶν οὐκ ὄντων ἔχουσι χώραν, id est, *quæ tumultuarie facta sunt, perinde ac si nulla sint, haberi solent*. Χώρα.

IX. Secundo, ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, est, *suo loco et ordine, sine*

[30] Sect. vii. Regula 3.

ulla perturbatione consistere: cui opponitur ὅπου ἔτυχε, *passim, ac temere, promiscue* *.

Κατὰ χώραν, *suo loco.*

X. Tertio, κατὰ χώραν ἔχειν, vel μένειν, vel ἀτρεμεῖν, *suo loco manere constanter, et immotum:* quod etiam Isocrat. et alii dixerunt, ἀραρότως. Transfertur ea quoque significatio ad dignitatis gradum, unde ἐᾷν τινα κατὰ χώραν, id est, *loco aliquem non movere*, vel *dignitatem ei suam defendere:* verbatim, *sinere aliquem secundum locum* [31].

Ὥρα, *tempus est.*

XI. Ὥρα per sese, ac sine verbo substantivo, significat *tempus est, decet, juvat:* ut, ὥρα δὴ νῦν καὶ πρὸς ἕτερον τρέπεσθαι λόγον, *alteram nunc disputationem instituere juvat.* Quo sensu reddi quoque potest per idioma Gallicum, *je peux bien, tu peux bien*, v. g. *tu t' en peux bien aller maintenant*, ὥρα σε νῦν ἀπιέναι, vel καιρός. Ἐν ὥρᾳ et καθ' ὥραν, *en sa saison*, Latine, *suo tempore:* ut παρ' ὥραν, *hors de saison:* sic ἐν ὥρᾳ γενέσθαι dicuntur *puellæ nubiles* [32],

* Sic occurrit ap. Xenoph. Œcon. iii. 3. *Τί οὖν τούτων ἐστὶν αἴτιον, ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται; Quænam alia hujus rei causa est, quam quod illis sine ullo ordine unumquodque projectum est, his vero singula* recte et ordine *sunt disposita et collocata?* Cf. Xenoph Cyrop. iv. 5, 37. ubi ἀσύντακτα εἶναι et χώραν λαβεῖν sunt opposita. Z.

31 Eodem modo Latini suo *Locus* utuntur. Exempla ubique obvia. Nep. in Vit. Eumenis, c. i. *Hunc LOCUM tenuit AMICITIÆ apud Philippum annos septem.* Ubi *locum* pro *dignitatis gradu*, ut ipse explicat in sequentibus: *Illo interfecto, eodem GRADU fuit apud Alexandrum annos tredecim.* Confer Curt. lib. ix. c. 2. *In propiorem ejus, qui tum regnasset, AMICITIÆ LOCUM admotum.* H.

Apud Polybium i. 43. etiam in numero multitudinis ita hoc nomen reperitur: Τῶν ἡγεμόνων τινὲς τῶν τὰς μεγίστας χώρας ἐχόντων ἐν τοῖς μισθοφόροις, h. e. *Duces nonnulli, qui præcipuum dignitatis locum tenebant inter mercede conductos.* Atque apud Joseph. Archæol. vi. 10, 1. dicitur Saulus Davidi δοῦναι χώραν ἀμείνονα, h. e. *in meliori*, seu, *majori dignitatis gradu collocasse.* Interdum idem nomen quoque significat *rus*, sive *agrum:* v. g. Xenoph. Hier. x. 5. ubi οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ἐργάται, et οἱ ἀνὰ τὴν χώραν sunt *rustici*, vel *agricolæ*, qui opponuntur urbem incolentibus. Apud Polyb. i. 1, 72. eodem sensu dicuntur οἱ κατὰ τὴν χώραν. Sic Herodian. vi. 4, 11. reperitur κώμας τε οἰκεῖν, καὶ χώραν γεωργεῖν. Cf. Grævii Lect. Hesiod. cap. viii. p. 38. Z.

32 Luculento hoc exemplo confirmat Plat. in Critia p. 113. lin. 32. Ἤδη δ' εἰς ΑΝΔΡΟΣ ὩΡΑΝ ἡκούσης τῆς κόρης. *Jam ad nubilem ætatem provecta puella.* H.

De vi nominis ὥρα, si temporis rationem continet, hæc fere sunt tenenda. a) ὥρα τῆς ἡμέρας, Xenoph. Mem. iv. 3, 4. significat *duodecimam diei naturalis partem*; it. Herodotus lib. ii. cap. 109. Πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρας παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες. Conf. Hindenb. ad locum l. Xenophontis, qui recte monet, antiquioribus temporibus notasse *quartam diei partem*, ut ὄρθρον, μεσημβρίαν, δειλινὸν καιρὸν et ἑσπέραν. b) ὥρα τῆς νυκτὸς, Xenoph. Mem. iv. 7, 4. est *quarta noctis pars*, quæ quoque ἡ φυλακὴ vocatur. c) Interdum sic κατ' ἐξοχὴν videtur appellari *nox media*; ut in fragmento Sapphus apud Hephæst. μέσαι δὲ νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα, ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω. Quod hic dicitur παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα, id in Epigr. Asclepiadæ vocatur φυλακὴ παροίχεται, et apud Homer. Odyss. Δ. 841. νυκτὸς ἀμολγὸς, h. e. uti Scholiastes interpretatur, ἡ τοῦ μεσονυκτίου ὥρα. d) ὥρα μηνὸς, h. e. τὸ τοῦ μηνὸς

XII. Ὧραι, denique in plurali, *tempestatem*, vel *anni tempus* significant: ut, *ad amicum suæ quemque tempestatis fructum mittere*, πέμπειν πρὸς τὸν φίλον, ὅσα φέρουσιν ὧραι, *quæ ferunt tempora*. [Sic Xenoph. Cyr. Exped. i. p. 39. Ed. Hutch. min. παράδεισος πάνυ μέγας καὶ καλὸς, ἔχων πάντα, ὅσα ὧραι φύουσι. Z.]

μέρος, interprete Xenophonte Mem. iv. [illegible] ἑστηκμένου, μεσοῦντος et φθίνοντος. e) ὥρα ἐνιαυτοῦ, Xenoph. l. l. ii. c. *quarta anni pars, ver, æstas, autumnus, hiems*. f) Quemadmodum sæpe ἡ ἡλικία de flore ætatis adhibetur: ita quoque ὥρα interdum κατ' ἐξοχὴν occurrit vel de *vere*, tanquam tempestate navigationi opportuna, ut Polyb. ii. 9. ubi classis instructa esse dicitur τῆς ὥρας ἐπιγιγνομένης, h. e. initio veris, seu, si malis: *vere proximo*: eundem usum, quem Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 294. in dubium vocat, comprobant quoque Thom. Mag. qui, ὦ μωροί, inquit, ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ θέρος: et Scholiastes Libanii, ὥρα καὶ ἔαρ ταυτόν εἰσι τῇ ἐννοίᾳ· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνουσιν· vel, et inprimis de *æstate* eaque *adulta*, in qua fruges fugaces solent maturescere, in quod tempus ortus caniculæ incidit. Nam Galenus lib. ii. de fac. aliment. ὥραν, inquit, ἔτους ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ μεσοῦντι τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν γίνεσθαι συμβαίνει· Χρόνος δ' ἐστὶν οὗτος ἡμερῶν τεσσαράκοντα· κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντές εἰσιν οἱ ὡραῖοι καλούμενοι καρποί. Conf. Grævii Lect. ad Hes. Ἔργ. 31. g) ponitur pro *tempore opportuno cuicunque rei*: v. c. Xenoph. Œcon. xvii. 1. occurrit ἡ τοῦ σπόρου ὥρα, i. e. *tempus sationis*: de ætate adulta, quæ rebus agendis est apta, de flore ætatis, vid. Th. Mag. qui πρὸ ὥρας ἀποθανεῖν explicat per ἐν νεότητι, seu, interprete Artemidoro Oneirocr. iv. 73. ἐν σπαργάνοις. Et Herodian. i. 2, 3. reperiuntur θυγατέρες ἐν ὥρᾳ γινόμεναι. Cf. Triller. Observat. iv. 28. Z.

CAPUT IV.

DE PRONOMINE.

REGULA I.

Pronomen periodum claudens.

PRONOMINA ἐγὼ, *ego*, ἡμέτερος, *noſter*, ὑμέτερος, *veſter*, οὗτος, *hic*, præ cæteris eleganter ac numeroſe periodos terminare ſolent: ut, *πάντα πατρίδος ὑπὲρ ποιεῖν τε καὶ παθεῖν ἐξ ἀρχῆς εἱλόμην ἐγώ· omnia ab initio reipublicæ cauſſa facere, ferreque conſtitui*[33]. Sic, *μηδὲν ἂν ἀποδυσαίμην, τῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως ἕνεκα τῆς ὑμετέρας, nihil unquam recuſarim ob veſtram erga me benevolentiam.* Demoſth. pro Coron. Οἶμαι δὲ, ὑμᾶς ἂν ὁμολογῆσαι, κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι, καὶ οὐδὲν ἐλάττονος ἄξιον σπουδῆς ἐμοί. *Vos autem confeſſuros exiſtimo, cauſſam banc eſſe mihi cum Cteſiphonte communem, nihiloque minore mihi ſtudio defendendam.* Ibid. Ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου. *Ut nemo veſtrum, alienis abductus verbis, me accuſationi buic defenſionis meæ jura opponentem, alieniore animo audiat.* Ibidem, Οὐχ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐροῦντες οὗτοι; *N'étoit ce pas eux, qui tenoient ces diſcours?* Sic *οὑτοσὶ* apud Demoſthenem ſæpius, cum præſertim inſectandi cauſa adhibetur; ut, *ὁ μισθωτὸς καὶ προδότης οὑτοσὶ*, id eſt, *mercenarius iſte ac proditor*[34].

Μοὶ, et σοὶ, abundant.

II. Dativi *μοὶ*, et *σοὶ*, quemadmodum apud Hebræos, Latinos, et Gallos, ſæpe *παρέλκουσιν*[35], ut, *σφοδρῶς ἅπτου*

33 Imo, ut periodum claudat Pronomen ἐγὼ, inter hoc et verbum interponitur vocabulum, quo fit, ut ſenſus paulo videatur intricatior. Ita in Cebetis Tab. Πῶς, ἔφην, τοῦτο, ἐγώ; *Quomodo, inquam, hoc, ego?* Pro, *Quomodo hoc? inquam ego.*

34 Pronomen ſecundæ perſonæ σὺ ultimum locum obtinet in Evang. Joh. iv. 19. *Κύριε, θεωρῶ, ὅτι προφήτης εἶ σύ. Domine, video, te eſſe Prophetam.* Confer cap. viii. 48.

35 Ita tamen, ut ego quidem arbitror, hæc pronomina *παρέλκουσιν*, ut latentem ſecum afferant ſignificationem quandam. Notant enim vel aliquid, neſcio quomodo, imperioſe prolatum, vel tenerum affectum. Sed quoniam hic loquendi modus Græcorum non tantum eſt proprius, ſed et Hebræi, Latini, Galli et Belgæ eundem in ſuis linguis admittunt, inter Græcæ linguæ idiotiſmos horum pronominum conſtructioni locum non darem. Pro dativo autem invenias aliquando accuſativum σὲ Poetice. Sic apud Homerum non ſemel:

—Ποῖόν ΣΕ ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Quale tibi verbum exceſſit ſeptum dentium? De hac apud poetas loquendi conſuetudine fuſius agit Euſtathius ad Homer. Iliad. A. p. 93. lin. 26. *Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων· ἢ γὰρ τὸ σὲ ἀντὶ πτώσεως ἑτέρας ἐλήφθη· σοῦ γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν· καὶ ἔστι τοῦτο ἀντίπτωσις. ἢ πρόθεσιν προσληπτέον ἔξωθεν, οἷον ποῖόν σε ἔπος ἐξέφυγε κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων*, et quæ ſequuntur, i. e. Ποῖον

μοι τοῦ πράγματος, rem mihi alacriter suscipe. Sic, τοὔργόν σοι, κἂν δυσχερές τε δοκοῦν, δι' ὀλίγων ἔγωγε ἀποτελέσω τῶν ἡμερῶν, id est, *opus hoc tibi, difficile licet videatur, paucis ego diebus absolvam.* ¶. 120.

III. Possessivum pronomen σὸς, σὴ, σὸν, novo more significat potius, *aliquid alterius erga te, quam tui erga alterum*[36]. Sic Plato in Gorgia[37], Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, id est, *At vide, ne tu mihi succenseas, id enim dicam pro mea erga te benevolentia* : cave enim vertas, *pro tua erga me* ; sic apud Homer. Odyss. Α. ver. 201. Anticlea Ulyssi filio, Σὸς, id est, *meus.*

Ἀλλά με σός τε πόθος, inquit, καὶ μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

ubi σὸς πόθος significat *desiderium*, non *tuum*, sed *tui meum.* Hoc imitatus est Cicero Philipp. x. *Pro tua*, inquit, *amicitia jure doleo*, id est, *pro ea, quæ mihi tecum est, amicitia.* Græce dici posset, εἰκότως ἔγωγε δυσχεραίνω, τῆς φιλίας ἕνεκα τῆς σῆς. ¶. 121.

IV. Solet etiam possessivum, maxime Poetice, conjungi cum eo substantivo, cui minus quam alteri convenire videtur. Sic Euripides in Phœnissis, τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, verbatim, *meum partus dolorem*, id est, *partus mei dolores* : ubi ἐμὸν jungitur cum πόνον, licet melius ἐμῶν in genit. plurali cum ὠδίνων conveniret*. Possessivum cum alieno nomine.

V. Idem possessivum jungitur cum Genitivo personæ, ad quam ipsum pertinet : ut, ὅλως δὴ τἀμὰ οὗτοι διαρπάσουσι, τοῦ κακοδαίμονος, *res ergo meas hominis infelicissimi penitus isti diripient* : ubi τἀμὰ cum genitivo κακοδαίμονος jungitur[38]. Hoc sensu frequens est Genitivus pronominis αὐτὸς, ut apud Latinos pronominis *ipse*, [v. c. *Sua ipsius culpa periit*, etc. Z.] Possessivum cum genitivo.

VI. Αὐτὸς spiritu leni, promiscue significat, vel *aliquem alium*, vel *se ipsum* : ut, *Cum impetum in se populi animadverteret*, Ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου ὁρμὴν, ἐπ' αὐτὸν φερομένην, pro ἐφ' Αὐτὸς de *alio*, et de *se.*

σε ἴπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων : nam vel σε pro alio casu sumtum est ; debuit enim σοῦ dicere, estque hæc antiptosis : vel præpositio extrinsecus subaudienda est, ut, ποῖόν σε ἔπος ἐξέφυγε ΚΑΤΑ τὸ ἕρκος ὀδόντων. H.

Auctores, qui ejusmodi pleonasmum pronominum exemplis confirmarunt, laudatos reperies a Cl. Fischer. ad Weller. Grammat. p. 170. Ex Latinis huc pertinet illud Terentii Phorm. v. 8, 21. *Qui* mihi, *ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes.* Z.

36 Ita habebat ed. Leid. sed Paris. et Argent. contra, *Aliquid tui erga alterum, quam alterius erga te*, rectius, ut ex exemplis liquet.

37 P. 486. lin. 5.

* Huc pertinet locus Aristophanis Plut. 33. Τὸν ΕΜΟΝ μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. Ubi ἐμὸν positum existimatur pro ἐμοῦ. Z.

38 Imo Genitivum singularem refert Ovidius ad pronomen significans pluralitatem ; Heroid. Ep v. ver. 45.

Et flesti, et NOSTROS vidisti
FLENTIS ocellos.

Pro *flentium*, vel, *meos flentes.*

ἑαυτόν. Euſeb. lib. vi. Præparat. Evang. Ἵνα ἐν οἷς ἂν τῆς τοῦ μέλλοντος προῤῥήσεως ἀποπίπτοι, καταφυγὴν αὑτῷ τῆς ἀλογίας τὴν εἱμαρμένην πορίζοιτο. i. e. *Ut, ſi res aliter, quam prædictum ab eo foret, eveniret, ad fatum continuo perfugium ſibi ac receptum pararet*, ubi αὑτῷ, pro αὐτῷ, vel ἑαυτῷ. Viciſſim οὗ, οἷ, ἓ et ἑαυτοῦ, pro aliis non reciprocis paſſim uſurpantur, licet aliquanto cautius: ut apud Latinos, maximeque Tullium, *ſui*, *ſe*, et ſimilia, pro *illius*, *illum* et ſimilibus. Hac enim in diſtinctione ſuperſtitioſus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demoſthen. adverſus Androtionem, Εἶθ' ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν. *Deinde, quaſi liceret ei quidvis agere:* ubi ἑαυτῷ manifeſte pro αὐτῷ. Alibi paſſim. ¶. 122.

Ἑαυτοῦ, de 1, 2 et 3 perſona.

VII. Imo, quod mirabilius videri poſſit, ἑαυτοῦ, et reliqui caſus ejuſdem pronominis, qui proprie *ſeipſum* ſonant, ad primam quoque ſecundamque perſonam referuntur. Xenoph. Mem. ii. Οὕτω παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους. *Sic amicos tuos inſtituis*, ubi ἑαυτῆς, pro σοὺς vel σοῦ uſurpatur. Iſocrates in Buſiride, Μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἑαυτοῦ. *Nihil oſtendens rerum mearum:* ubi fruſtra nonnulli reponunt ἐμαυτοῦ[39].

Αὐτὸς ἕκαστος.

VIII. Pronomen αὐτὸς, cum nomine ἕκαστος, idem penitus eſt, quod ἕκαστος per ſe ſolum. Demoſth. περὶ συμμορ. Ὅσα τὸ πρῶτον, inquit, αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, *Quæ ſibi quiſque primum expedire judicabat:* dicitur etiam una voce αὐτοέκαστος[40]. ¶. 123.

39 Huc refer illud Lucæ Evang. xiii. 34. Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσαλὴμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας, καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ. *Jeruſalem, Jeruſalem, quæ prophetas obtruncas, et lapidas eos, qui ad te miſſi ſunt.* [Plura hujus rei exempla reperies apud Perizonium ad Ælian. V. H. i. 21. xii. 1. Obſervat. Miſc. vol. iii. p. 142. Vorſtium Philol. P. ii. cap. 26. Dorvillium ad Charit. p. 159. Hos auctores laudat Cl. Fiſcher. Obſervat. ad Weller. p. 172. Z.] Hoc Idioma cum Latinis ſit inuſitatum; ſimile invenias tamen apud Ovid. Heroid. Ep. v. ver. 46.

Miſcuimus lacrymas mæſtus uterque ſuas. Pro, *noſtras.*

Huc pertinet merus Græcorum idiotiſmus, quo quis dicitur aliquid facere αὐτὸς καθ' αὑτὸν, vel αὐτὸς πρὸς αὑτὸν, nulla perſonarum ratione habita. Nam ut Plut. in Vit. Cic. p. 880. Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔπλευσε. *Solus navigavit*, in tertia perſona: ita Sophocl. Electr. 284. in prima perſona dicit:

Ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
Κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
Τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
ΑΥΤΗ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ.

Pro πρὸς ἐμαυτήν.

Ego vero miſera videns talia domi
Fleo, tabeſco, ac deploro patris
Convivium illud, quod infelix dicitur,
Sola mecum.

[Sic inprimis apud Platonem occurrit αὐτὸς καθ' αὑτὸν, et dicitur in eo, qui ſui eſt juris, nec pendet e rebus externis. V. c. Phæd. cap. x. mens humana, quæ libera eſt a ſenſuum contagione, dicitur αὐτὴ καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι. Ibidem occurrit αὐτὴ καθ' αὑτὴν εἰλικρινὴς ἡ διάνοια, h. e. *contemplatio veri pura et libera a perturbatione, quam ſenſus afferunt.* Cf. cap. xii. xiv. etc. Z.]

40 Vide ſupra Cap. iii. Sect. 11. Reg. 14. Atticiſmum putat H. Ste-

IX. *Αὐτὸς* cum præpoſitivo articulo præcedente in omni caſu et genere ſignificat *idem*: nec vocem unicam Græci habent, qua Latinam exprimant. Ergo, *ὁ αὐτὸς*, *idem*, *ἡ αὐτὴ*, *eadem*, *τὸ αὐτὸ*, *idem*. Quæ ſæpe conjunguntur cum dativo, ut *ταυτό σοι πάσχω*, *idem quod tu, patior*, id eſt, *eodem modo affectus ſum, quo tu* * [41]. Ὁ αὐτὸς, *idem*.

X. Dativus uterque ejuſdem pronominis eleganter ponitur ſubintellecta præpoſitione *σὺν*, ut, *μέγα τι τῶν πολεμίων πλῆθος αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν*, *magnam partem hoſtium cum ipſis armis cepit*: ſic, *αὐτοῖς ἀνδράσι*, *cum ipſis viris*: *αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεποντίσθη*, *cum ipſo equo demerſus eſt* [42]. Αὐτῷ et αὐτοῖς ſine σύν.

phanus in dedicatione, quam libro de Dialect. Att. præfixit. At *αὐθέκαστος*, qui eſt, *ὁ αὐτὸς παρὰ* vel *ἐν ἑκάστῳ*, in malam partem accipitur, pro eo, qui eſt rigida natura, et neque bonis delectatur, neque malis contriſtatur alienis, et, nulla perſonarum, temporum, dignitatis aut caſuum ratione habita, in omnibus eundem ſervat animum. Ita differentiam oſtendit Dionyſ. Halic. ad Cn. Pomp. inter Herodotum et Thucydidem, illum vocans *ἐπιεικῆ, καὶ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς συνηδόμενον, τοῖς δὲ κακοῖς συναλγοῦντα*, id eſt, *Lenem et alienis bonis gaudentem et malis contriſtatum*. Hunc vero *κατ' ἀντίθεσιν* facit *αὐθέκαστόν τινα καὶ πικρὸν*, *rigidum et acerbum*. Adeoque *αὐθέκαστος* Latinis erit *durus, rigidus, acerbus, crudis moribus et auſteris*. H.

* Xenoph. Mem. ii. 1, 5. *Αἰσχρὸν ἐστι ἀνθρώπῳ ταὐτὰ πάσχειν τοῖς ἀφρονεστάτοις τῶν θηρίων.* Ad hunc locum Erneſtius *ὁ πάνυ* ita: *Τὸ αὐτό τινι πάσχειν* eleganti Græciſmo dicitur, *cum idem plane, quod alter, patimur*. *αὐτός τινι*, *qui alteri ſimillimus eſt, et ab eo nil differt*. Sic apud Lucian. in Tyrannicida: *κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν*, qui eadem plane ratione de civitate bene meritus eſt. Latini hoc genus dicendi ſæpiſſime imitati ſunt, ut Heinſius ad Ovidium paſſim, multique alii demonſtrarunt, quos laudant Drakenb. ad Sil. xv. 400. et Cortius ad Salluſt. Catil. cap. lxxx. Z.

41 Dativus ille nonnunquam per ellipſin reticetur, et neceſſario ſubaudiendus eſt. Ita Plutarch. in Conj. Præc. p. 144. *Πᾶσα γυνὴ, τοῦ λύχνου ἀρθέντος, 'Η ΑΥΤΗ ἐστιν.* Ubi intelligе *ταῖς τυχούσαις*. *Omnis mulier, ſublato lumine, cuilibet alii ſimilis eſt*. Defectum iſtum paulo poſt ſupplet, cum ait: *Τὴν δὲ γαμετὴν δεῖ μάλιστα, τοῦ φωτὸς ἀρθέντος, εἶναι μὴ* ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΤΑΙΣ ΤΥΧΟΥΣΑΙΣ ΓΥΝΑΙΞΙΝ. *Matronam vero decet tunc maxime, cum lumen ſublatum eſt, non eandem eſſe alii cuivis*. Ubi etiam obiter obſerva aor. β. partic. verbi *τυγχάνω* eundem uſum habere apud Græcos, quem pronomen *quilibet* apud Latinos. Vide ſis infra, Cap. vi. Sect. 4. Reg. 7. Hinc *κατὰ ταυτὰ*, *eodem modo*, etiam cum Dativo conſtruitur adverbialiter. Pauſ. in Achaicis p. 410. prope finem: *Καλοῦνται οὐ πατρόθεν οἱ 'Ρωμαῖοι* ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ 'ΕΛΛΗΣΙΝ. *Non a patribus accepto nomine appellantur Romani ritu Græcorum*: vel, *eodem modo, quo Græci*. Senſus eſt: *Romani non ea duntaxat denominatione, quæ ab adjecto patris nomine ducitur, ſunt contenti, quemadmodum Græci*. Sic apud Lucianum in Alexandro, p. 530 ubi ſermo eſt de draconibus manſuetis adeo, *ὥστε καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς* ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΒΡΕΦΕΣΙΝ. *Ut etiam lac ſugant e mamma more infantium*. Pro eodem et abſolute dici poteſt *τὸ αὐτό*. Plutarch. Apophth. de Oronte: *Καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι, νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα τιθέναι δύνανται*, ΤΟ ΑΥΤΟ, *καὶ τοὺς τῶν βασιλέων φίλους νῦν μὲν τὸ πᾶν δύνασθαι, νῦν δὲ τοὐλάχιστον.* i. e. *Quemadmodum Arithmeticorum digiti nunc decem millia, nunc unitatem repræſentare poſſunt, ita (ait) etiam regis amicos, nunc omnia poſſe, nunc minimum*.

42 Hæc pertinent ad doctrinam de præpoſitione *σὺν*, quæ non tantum cum pronomine *αὐτὸς*, ſed etiam

Αὐτὸς, substantivum involvens.

XI. Interdum ſubſtantivum aliquod intelligitur, quod eidem pronomini reſpondeat. Cujuſmodi autem illud eſſe debeat, ex adjuncto verbo conjiciendum eſt. Sic apud Syneſium, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, *ejuſdem menſæ cibis uti:* ſubauditur enim τραπέζης.

Αὐτὸς in compoſitione.

XII. Idem pronomen in compoſitione vocem unicam efficiens uſum elegantem habet, cujus aliquot hæc exempla ſunto: αὐτεπάγγελτος, id eſt, *qui ſponte, nec vocatus, operam commodat ſuam:* qui etiam αὐθαίρετος, et αὐτοκέλευστος[43] dicitur: at, αὐτοκέλευθος, *qui ſe ipſum in viam dat.* Aliquando αὐτεπάγγελτος, cum participio ἐθέλων (*volens*) conjungitur. Demoſth. pro Coron. Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθέλοντας παραχωρῆσαι Φιλίππῳ: id eſt, *Ut Philippo ſponte Græcorum libertatem proderent.* Αὔτανδρος, idem quod αὐτοῖς ἀνδράσι, ut, ἡ ναῦς αὔτανδρος κατεποντίσθη, *navis cum ipſis hominibus ſubmerſa eſt*[44]: quod etiam dicitur αὐτανδρὶ adverbialiter. Sic αὐτόφορτος, *cum ipſis etiam oneribus,* ut, ἵππος αὐτόφορτος κατεκρημνίσθη, *equus cum clitellis et oneribus præceps actus eſt.* Αὐτεξούσιος, *qui ſui juris eſt*[45]; unde τὸ αὐτεξούσιον, *liberum* eſt *arbitrium,* quo quis ſui dominus eſt. Αὐτήκοος, *teſtis auritus,* αὐτόπτης, *teſtis oculatus*[46]: unde αὐτοψία, et adverbium αὐτοψεί. Αὐτόμολος, *transfuga*; vel *qui ſponte advenit.* Αὐτονόμος, αὐτοτελής, et αὐτόδικος dicitur, *qui ne depend, ni releve de perſonne.* Αὐθόδιος, *qui omnino recens ab itinere aliquid agit,* ut, αὐθόδιος τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλε, *ſtatim ab itinere impetum in hoſtes fecit.* Αὐτόκλητος proprie de *paraſito* dicitur, *qui non vocatus in alienam ſe menſam intrudit.* Αὐτοδίδακτος, *qui per ſe, ac nul-*

cum aliis nominibus ἰλλείπει. Vide infra ad Cap. ix. Sect. 5. Reg. 13. Ellipſin ſupplet Homerus Iliad. I. ver. 194.

— Ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
ΑΥΤΗ͂Ι ΣΥΝ ΦΟΡΜΙΓΓΙ.—

— *Attonituſque exſurgit Achilles*
Una cum cithara.—

Et Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. ii. p. 46. lin. 40. Ὁ δὲ νεανίας ἐκεῖνος εἵπετο τῷ λοχαγῷ ΣΥΝ ΑΥΤΩ͂Ι τῷ θώρακι. *At adoleſcens ille cohortis ductorem ſequebatur una cum lorica,* i. e. *ita ut erat loricatus.*

43 Apud Ariſtid. pro Quatuorviris, p. 475.

44 Exemplum habet Plutarch. παραλλ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. p. 306. Χάσμα μεθ' ὕδατος γινόμενον πολλὰς οἰκίας ΑΥΤΑΝΔΡΟΥΣ εἰς τὸν βυθὸν εἵλκυσεν. *Terræ hiatus cum illuvie ortus multas domos una cum hominibus in profundum traxit.* Eodem modo hoc Pronomen etiam cum aliis Nominibus componi poteſt, ut δένδρα αὐτόκλαδα. *Arbores una cum ramis.* Lucian. Ver. Hiſt. lib. i. ubi vergit ad finem: Ἐκωπηλάτουν κυπαρίσσοις ΑΥΤΟΚΛΑΔΟΙΣ καὶ ΑΥΤΟΚΟΜΟΙΣ. *Remigabant cypreſſis, ita ut erant ramoſæ et frondoſæ.*

45 Non differt ab hoc αὐτοκέφαλος, niſi quod hoc vocabulum ſit Eccleſiaſticum: et αὐτοκέφαλος dicebatur *Archiepiſcopus,* qui præerat Eccleſiæ, quæ nullam aliam ſuperiorem agnoſcebat, unde dependeret, ſed ſui plane juris erat. Vid. Meurſ. Gloſſ. Græcobarb.

46 Vide Plut. libro cit. p. 310. Ὁ δὲ Κυάνιππος ἀνελπίστου πράγματος ΑΥΤΟΠΤΗΣ γινόμενος ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν. *Cyanippus vero rem inſperatam ſuis oculis adſpiciens ſe ipſe interemit.*

lius opera doctrinam consecutus est. [Αὐτουργὸς, *qui ipse opus facit, sine servis*, Palæph. Fab. iii. Z.] Αὐτοφόνος, αὐτοθάνατος, αὐτοκτόνος, et αὐτόχειρ[47], *qui se ipse occidit*: αὐτόχειρ tamen, et αὐτοθάνατος, *qui alium etiam sua manu interfecit*[48]. Αὐτοπρόσωπος, *qui per se et coram aliquid agit, nemine prorsus interposito*. ¶. 124. Adjungenda sunt etiam adverbia tria, αὐτόχρημα, id est, *reipsa, plane, omnino*[49]; αὐτοβοεὶ, *primo impetu, du premier assaut*: quasi *clamore ipso*, ut, αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν εἷλεν, *urbem primo impetu cepit*[50]: αὐτόθεν, id est, *per se*, vel *e re nata*, ut, αὐτόθεν ἄρα τὸ πρᾶγμα φθέγγεται φωνὴν ἀφιὲν, *res per sese loquitur*. De quo in Adverbio pluribus[51].

47 Ex his αὐτόχειρ etiam generalius dicitur is, qui aliquid suis manibus, sive propria arte, facit. Ita apud Aristoph. in Avib. ver. 1135. roganti cuidam, quis talem urbem condiderit, respondetur:

> Ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
> Πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν,
> Ἀλλ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ,—

Aves, nemo alius, non Ægyptius laterum bajulus, non lapicida, non faber aderat, sed ipsæ propria arte.

48 Exemplum exhibet Sophocles, Electr. 961.

> Ὅπως τὸν ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ πατρῴου φόνου
> Ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατακτείνῃς κτανεῖν.

Ut auctorem paternæ necis una cum sorore non dubites occidere. Ubi etiam Genitivum post se habet. Et ver. 1025.

> Ἀλλ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ μοι μόνῃ τε δραστέον.

Sed propriis manibus solique mihi faciendum, scilicet *Ægisthus interficiendus*. Potest etiam per adverbium efferri, ut in illo Callimachi Epigr. 21.

> —Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ ΑΥΤΟΧΕΡΙ.—

Basilo virgo sibi ipsi mortem conscivit. De eo, qui alium manu sua interimit, Eutropii Metaphrastes lib. ix. cap. 20. Τὸν Ἄπρον ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ διεχρήσατο. *Aprum propria manu occidit.* Hinc substantivum αὐτοχειρία, *cædes, quam quis propriis manibus conficit*, occurrit apud Dem. in Neæram, p. 518. Ἔκτανεν Ἀπολλόδωρος τὴν γυναῖκα ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑι. *Interemit Apollodorus mulierem propriis manibus.*

49 Aristides pro Quatuorviris, p. 360. ΑΥΤΟΧΡΗΜΑ διάκονος, *Revera minister.*

50 Thucyd. lib. ii. cap. 81. Ἐνόμισαν καὶ ΑΥΤΟΒΟΕΙ ἂν τὴν πόλιν ἑλεῖν. *Existimarunt se urbem vel ipso clamore*, seu *primo impetu capturos.* Scholiastes explicat, βοῇ μόνῃ χρησάμενοι. Mœris de vocib. Atticis: Αὐτοβοεί· Ἀττικῶς. Παραχρῆμα· Ἑλληνικῶς.

51 Cap. vi. Sect. 5. Reg. 1. 2. 3. Sunt et alia multa, cum quibus hoc pronomen compositum non inelegantem sensum efficit, quæ hic recensere longum est. Unum tamen alterumve animi caussa addam. Αὐθημερὸν, *Eodem die.* Exempla crebra. Æschin. in Timarch. p. 173. Παραδοθεὶς δὲ τοῖς ἕνδεκα τεθνάτω αὐθημερόν. *Traditus autem undecimviris moriatur eodem die.* Pro eodem dicunt Poetæ Αὐτῆμαρ. ¶. 125.

Αὐτερέτης non tam dicitur *remex ipse*, quam is, *qui remigis partes agit.* Sic de militibus armatis, Pachete duce, Mitylenen navigantibus, ait Thucyd. lib. iii. cap. 18. Οἱ δὲ ΑΥΤΕΡΕΤΑΙ πλεύσαντες τῶν νεῶν etc. *Illi autem remigum in navibus vice fungentes.*

Apud Philosophos artificialiter compositum notat ideam ejus rei, cum qua componitur. Sic v. c. Platoni differunt ἄνθρωποι et αὐτοάνθρωποι, *Homo* et *ipse homo*, sive, *Homo ex materia et forma constans*, et *Hominis idea.* Repugnat Aristoteles Eth. lib. i. c. 6. Ἐν τε ΑΥΤΟΑΝΘΡΩΠΩι καὶ ΑΝΘΡΩΠΩι εἷς καὶ ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν ὁ τοῦ ἀνθρώπου. *In ipso homine et homine eadem est ratio et definitio hominis, quatenus homo, nihil differunt.* Si-

"Οτι post τοῦτο.

XIII. Creberrimum est, maxime apud Demosthenem, ut ὅτι post τοῦτο consequatur; quæ dictio Latinis barbara

mili modo secum componitur, sive geminatur Pronomen αὐτοταυτό, *Ipsum illud ipsum*, apud Plat. in Alcib. i.

Denique componitur cum nominibus propriis, et Latine redditur *alter*. V. g. si quem Latini ob poesin laudant, inquiunt: *Alter Homerus, Alter Virgilius*, Gr. Αὐθόμηρος, Αὐτοβιργίλιος, Lucian. Timon. philosophi describens habitum, promissam barbam, austerum vultum, magnum eum quid murmurantem vocat Αὐτοβορέαν, *Ipsum Boream*, vel *Alterum Boream*.

Notanda nova loquendi forma, qua utitur B. Joannes cap. xv. 5. pronomen αὐτὸς adhibens pro relativo ὅς. 'Ο μένων ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ΑΥΤΩι, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, pro καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ μένω. *Qui manet in me, et in quo ego maneo, hic fert multum fructum.* Sic Apocal. ii. 18. Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, 'Ο ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρὸς, καὶ οἱ πόδες ΑΥΤΟΥ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ. Pro, καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, vel οὗ οἱ πόδες. *Hæc dicit filius Dei, qui habet oculos ut flammam ignis, et cujus pedes sunt similes chalcolibano.* Et cap. xvii. 2. Δείξω σοι τὸ κρίμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ τῶν ὑδάτων πολλῶν, μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας ΑΥΤΗΣ οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν. *Ostendam tibi supplicium meretricis illius magnæ, quæ sedet super aquis multis, cum qua scortati sunt reges terræ, et cujus scortationis vino inebriati sunt, qui terram incolunt.* Confer Epist. ad Corinth. prior. cap. viii. 6. 'Αλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς, ὁ πατὴρ, ΕΞ 'ΟΥ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ· καὶ εἷς Κύριος, 'Ιησοῦς Χριστὸς, ΔΙ' 'ΟΥ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς ΔΙ' ΑΥΤΟΥ. *At nobis unus est Deus, Pater, a quo omnia, et nos in ipso: et unus Dominus, Jesus Christus, per quem omnia, et nos per ipsum.* Pro εἰς ὃν et δι' οὗ. Utimur autem hac locutione, quando ὅς referri debet ad duo Verba, diversos casus exigentia, ut apud Plat. de Rep. lib. iii. p. 395 lin. 34. Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, 'ΩΝ φαμὲν κήδεσθαι, καὶ δεῖν ΑΥΤΟΥΣ ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι, γυναῖκα μιμεῖσθαι. *Quare non permittemus, eos, quorum nos cura tangi dicimus, et quos oportere viros evadere bonos, mulierem imitari.* Pro καὶ οὓς δεῖν nisi ante δεῖν repetendum οὓς, et αὐτοὺς reddendum *ipsosmet*. Sed prius videtur verius.

Nunc de hujus pronominis abundantia et defectu pauca dicenda. Abundat, et præcipue in dandi casu, vel quando absque ulla necessitate repetitur, ut in Evang. Matth. cap. viii. 23. Καὶ ἐμβάντι ΑΥΤΩι εἰς τὸ πλοῖον ἠκολούθησαν ΑΥΤΩι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. *Ingressumque illum in navim secuti sunt sui discipuli.* Sic ver. 1. et Luc. xix. 26. Vel post aliud nomen vel pronomen, vid. Xenoph. Instit. lib. ii. p. 51. 'Ο Θεὸς οὕτω πως ἐποίει· ΤΟΙΣ μὴ ΘΕΛΟΥΣΙΝ ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκπονεῖν τἀγαθὰ, ἄλλους ΑΥΤΟΙΣ, ἐπιτακτῆρας δίδωσι. *Ita fere agit Deus: iis, qui sibi nolunt laborem imperare ad res bonas elaborandas, dat alios, qui iisdem imperent.* Confer Matth. iv. 16. viii. 5. ix. 27. v. 40. Joan. xv. 2. et xviii. 11. Eodem modo abundat reciprocum, ut notat Sylburgius ad Pauf. in Phoc. p. 660. Τοῦ δὲ 'Αχιλλέως τῷ παιδὶ "Ομηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἁπάσῃ 'ΟΙ τίθεται τῇ ποιήσει. *Achillis vero filium per omne suum opus Neoptolemum nominat.* Sic plur. σφίσι apud eundem in Corinth. p. 90. "Ων ὀνόματα μὲν ΣΦΙΣΙ Μέρμερος καὶ Φέρης. *Quorum quidem nomina Mermerus et Pheres.* Act. Apost. vii. 21. Pausaniæ similior locus in Apocal. Joann. cap. vii. 9. "Οχλος πολὺς, 'ΟΝ ἀριθμῆσαι ΑΥΤΟΝ οὐδεὶς ἐδύνατο. *Turba multa, quam nemo poterat numerare.* ¶. 126. Nec hoc Latinis negatum; ita enim Cic. pro lege Manil. cap. 14. *Signa et tabulas, ceteraque ornamenta Græcorum oppidorum, quæ ceteri tollenda esse arbitrantur, EA sibi ille ne visenda quidem existimavit.*

Pronomen αὐτὸς desideratur tunc, cum nomen præcedens refertur ad duo verba, diversos casus exigentia. Isocrat. Panegyr. p. 98. 'Ορῶντα δὲ .... τῶν λόγων τῶν καλῶς ἐχόντων οὐ μετὸν τοῖς φαύλοις, ἀλλὰ (subaudi αὐτοὺς, et refer ad superius λόγων) ψυχῆς εὖ φρονούσης ἔργον ὄντας. *Videns autem, ora-*

videtur, v. c. *noſtis quippe, noſtis, me vivo, fruſtra illum furere*, ἴστε γὰρ δήπου, ἴστε τοῦθ' ὅτι μάτην, ἐμοῦ γε ζῶντος, μαίνεται οὑτοσὶ, verbatim, *noſtis hoc, quod fruſtra*; quæ locutio a Latinis auribus repudiaretur. Demoſth. Olynth. i. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦθ' ὅτι πολλάκις ὑμεῖς, οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας, ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε. *Equidem non ſum neſcius, Athenienſes, vos ſæpenumero, non malorum auctoribus, ſed iis, qui de rebus poſtremi dixerint, ſuccenſere ſolitos.* Interdum vero inter τοῦτο et ὅτι aliquid interponitur. Idem Philipp. i. Ἀλλ' οἶδε τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἆθλα τοῦ πολέμου, κείμενα ἐν μέσῳ· *At ille nimirum probe norat, loca hæc omnia, tanquam belli præmia, in medio poſita eſſe*[52].

XIV. Inſignius etiam eſt, quod ſequitur, τοῦτο eleganter aliquando παρέλκειν, id eſt, *abundare*; unde obſcuritatis aliquid ſuboriri videatur. Demoſth. pro Coron. Καί τοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας τούτῳ διαφέρειν ἡγοῦμαι. *Enimvero etiam hoc, Athenienſes, equidem convicium hoc ab accuſatione differre arbitror*; ubi ſane τοῦτο

Τοῦτο παρέλκει, id eſt, *abundat.*

tionum pulchrarum et artificioſarum ſtupidos non eſſe participes, ſed eas prudentis animi opus eſſe. In cujuſmodi occaſione pronomen Latini addunt, Græci reſpuunt.

52 Interdum ὅτι præcedit. Sic Ariſtoph. in Avib. ver. 1176.

—Οὐκ ἴσμεν, 'ΟΤΙ δ' εἶχε πτερὰ,
ΤΟΥΤ' ἴσμεν.

Neſcimus, quod autem haberet alas, Hoc ſcimus. Aliquando ὅτι membrum claudit, ut ibidem ver. 1408.

Ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι ΤΟΥΤ'
ΙΣΘ' 'ΟΤΙ.

Sed ego non ceſſabo, hoc ſcias velim. Quæ verba ſic ordinare potes: Ἀλλ' οὖν τοῦτ' ἴσθ', ὅτι ἔγωγ' οὐ παύσομαι. Eſt et alia loquendi forma, qua Articulus neutri generis τὸ præfigitur, et cum ſequente Pronomine τοῦτο, mutato verborum ordine, plane evaneſcunt. Ita pro eo, quod habet Auctor in priori exemplo, Ἴστε γὰρ δήπου etc. Græce quoque dicitur: Τὸ γὰρ δήπου, 'ΟΤΙ vel 'ΩΣ μάτην, ἐμοῦγε ζῶντος, μαίνεται οὑτοσὶ, ΤΟΥΤ' ἴστε. Exemplum habet Æſchin. Socr. Dial. de Virtute: Τὸ δὲ, 'ΩΣ Κλεόφαντος, τοῦ Θεμιστοκλέους υἱὸς, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο, ὥσπερ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν σοφὸς, ΤΟΥΤΟ ἤδη ἀκήκοας; Ad verbum ita: *Id, quod Cleophantus Themiſtoclis filius, evaſerit vir bonus et peritus rerum earum, quarum pater ipſius, hoccine jam audiviſti?* Aufer prius illud τὸ et poſterius τοῦτο, et plana erunt omnia, ita ordinata: Ἤδη ἤκουσας, ὡς Κλεόφαντος ἐγένετο ἀνὴρ ἀγαθός; *Audiſtin' jam Cleophantum virum bonum evaſiſſe?* Mihi videtur Demoſthenes illud τοῦτο, ut novæ attentionis indicem adhibuiſſe, q. d. Καὶ τοῦτο σκεπτέον ἐστί. Locus extat p. mihi 330. prop. fin. Neque plane eſt diſſimile illud, quod apud Latinos pronomen *id* abſolute ponitur, ſequente relativo *quod*. Ita Corn. Nepos in vita Alcibiadis cap. vi. *Illum unum omnes proſequebantur, et ID QUOD nunquam ante uſu venerat, niſi Olympiæ victoribus, coronis aureis æneiſque vulgo donabatur.* Eodem modo Virgil. Eclog. iii. ver. 35.

Verum, ID, QUOD multo tute ipſe fatebere majus,
Inſanire libet quoniam tibi, pocula ponam
Fagina.—

Addantur verba Ciceronis in Orat. ii. in Catil. cap. 8. *Quod ſi maturius facere voluiſſent, neque, ID, QUOD ſtultiſſimum eſt, certare cum uſuris.* Habetque hoc in primis tunc locum, cum præmiſſis levioribus ad graviora tranſitur.

ſolius ornamenti cauſa poſitum eſt. Niſi dicamus, ἐλλειπτικὸν eſſe, pro eo ac vulgo diceretur, *Il y a encor' ceci, que je crois*, etc. ſed prior ſenſus facilior eſt [53].

53 Aliquando tamen Pronomen *οὗτος* in omni genere, numero et caſu abundat, et præcedens verbum repetitur; ſi abundare recte ex vulgari conſuetudine dicimus, quando additur ad explicandam alioquin intricatiorem ſententiam, quod præcipue fit, interjecta alia periodo, quæ commode parentheſi includitur. Sic Herodot. Erat. cap. lii. Ἀριστοδήμῳ TEKEIN THN ΓΥΝΑΙΚΑ, τῇ οὔνομα εἶναι Ἀργείην, θυγατέρα δὲ αὐτὴν λέγουσι εἶναι Αὐτεσίωνος, τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ Θερσάνδρου, τοῦ Πολυνείκεος. ΤΑΥΤΗΝ δὲ TEKEIN δίδυμα. *Ariſtodemo uxorem, quæ nominabatur Argiva (hanc aiunt fuiſſe filiam Auteſionis, qui fuit Tiſameni, qui fuit Therſandri, qui Polynicis filius) peperiſſe geminos.* Pergenti in lectione ibidem alterum paulo poſt exemplum occurrit. Simile illud Terentianum Heaut. i. 1, 82.

—Sed gnatum unicum,
Quem pariter uti his decuit, etiam amplius,
Quod illa ætas magis ad hæc utenda idonea eſt,
EUM ego hinc ejeci miſerum injuſtitia mea.

Adde Cic. pro Mil. cap. xxvi. *Quamquam quis hoc credat Cn. POMPEIUM juris publici, moris majorum, rei denique publicæ peritiſſimum, cum ſenatus ei commiſerit, ut videret, ne quid reſpublica detrimenti caperet, (quo uno verſiculo ſatis armati ſemper conſules fuerunt, etiam nullis armis datis) HUNC exercitu, HUNC delectu dato, judicium exſpectaturum fuiſſe in ejus conſiliis vindicandis, qui vel judicia ipſa tolleret?* At παρέλκει aliquando Pronomen, ubi, ipſo abſente, minime tamen intricatus, ſed ſimpliciſſimus fuiſſet verborum ſenſus: ita tamen, ut non raro emphaſin habeat. Ita ἐμφατικῶς Herodot. Erat. cap. 58. Φάμενοι τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογινόμενον τῶν βασιλέων, ΤΟΥΤΟΝ δὴ γενέσθαι ἄριστον. *Dicentes, eum ſemper, qui ex regibus ultimus deceſſerat, fuiſſe optimum.* Ubi adjecta particula δὴ ἐμφάσεως notam ſatis inſignem infert. Sine δὴ emphatico: Lucian. Macrob. p. 828. Κλεάνθης δὲ, Ζήνωνος μαθητὴς καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα ΟΥΤΟΣ γεγονὼς ἔτη etc. *Cleanthes vero, Zenonis diſcipulus et ſucceſſor, novem et nonaginta annos natus* etc. Latini pro δὴ habent *demum* vel *vero*: Salluſtius B. C. cap. i. *Quaſi injuriam facere, ID DEMUM eſſet, imperio uti.* Et cap. lviii. *In fuga ſalutem ſperare, cum arma, quis corpus tegitur, ab hoſtibus averteris, EA vero dementia eſt.* Creſcit emphaſis, quando repetitur pronomen, et poſt articulum cum ſuo participio bis occurrit; ut in epiſtola B. Jacobi, cap. i. 25. Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, ΟΥΤΟΣ οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, ΟΥΤΟΣ μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται. *Qui vero introſpexerit in perfectam illam legem libertatis, et in ea permanſerit, hic non auditor oblivioſus, ſed effector operis, hic* [inquam] *beatus erit in opere ſuo præſtando.* q. d. *Hic vero, hic.* Aliquando non quidem pronomen οὗτος, ſed ipſum nomen repetitur. Fit hoc, ubi ſenſus longior, et propter incidentem parentheſin et caſus enallagen intricatior eſt. Ita Pauſanias in Laconicis, p. 162. lin. 27. ΠΟΛΥΔΩΡΟΝ εὐδοκιμοῦντα ἐν Σπάρτῃ,—(οὔτε γὰρ ἔργον βίαιον, οὔτε ὑβριστικὸν λόγον παρείχετο εἰς οὐδένα et cætera.) ἔχοντος δὲ ἤδη Πολυδώρου λαμπρὸν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ὄνομα, Πολέμαρχος, οἰκίας ἐν Λακεδαίμονι ἀνὴρ οὐκ ἀδόξου, θρασύτερος δὲ, ὡς ἐδήλωσε, γνώμην, φονεύει τὸν Πολύδωρον. *Polydorum ſpectatæ virtutis Lacedæmone virum (neque enim in quemquam violentus aut contumelioſus fuit) inſigne per cunctam Græciam nomen adeptum, Polemarchus, non obſcuro Lacedæmone genere natus, ſed ingenio, ut ipſe ſe aperuit, audaciore, occidit.* Ubi nomen Πολύδωρον, quod initio invenitur, in fine repetitur. Verba Pauſaniæ ita ἀναλόγως reſtitue: Πολύδωρον εὐ. ε. Σ. (οὐ. γ. ε. β. οὐ. υ. λ. π. ε. οὐ.) ἔχοντα δὲ ἤδη λ. α. π. τ. Ε. ο. Πολέμαρχος οι. ε. Λ. α. ου. α. θ. δ. ω. ε. γ. φονεύει. Simile exemplum quære apud Arrianum de Exp. Alex. lib. ii. cap. 10. Verba longiora, quam ut hic citentur. Nec unum tantum, ſed et

XV. Aliquando, sed rarius (quod ideo parce imitandum) pronomen, ac præsertim οὗτος, loco movetur suo, duo nomina repetit Ælian. V. H. lib. viii. cap. 9. ΑΡΧΕΛΑΟΝ, τὸν Μακεδονίας τύραννον (οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει καὶ οὐ βασιλέα) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ ΚΡΑΤΕΥΑΣ ἐρασθεὶς τῆς τυραννίδος, οὐδὲν ἧττον ἤπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠράσθη, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὁ ΚΡΑΤΕΥΑΣ ΑΡΧΕΛΑΟΝ. *Archelaum Macedoniæ tyrannum (ita enim Plato eum vocat, non regem) Crateuas suus amasius, qui non minus imperii, quam ille amasii tenebatur desiderio, occidit.*

Pronomen aliquando loco movetur.

Est et ubi repetitum illud pronomen cum nomine præcedenti, ad quod refertur, casu non convenit. Pauf. in Laconicis, p. 185. lin. 10. ΤΑΣ δὲ ἄλλας ἕνδεκα, ἃς καὶ αὐτὰς Διονυσιάδας ὀνομάζουσι, ΤΑΥΤΑΙΣ δρόμου προτιθέασιν ἀγῶνα. *Aliis vero undecim mulieribus, quas et ipsas Dionysiades vocant, certamen cursus proponunt.* Ubi ταύταις in dandi casu non convenit cum præcedenti τὰς ἄλλας. Nisi mavis, accusativum τὰς ἄλλας absolute esse positum, et vertendum, *quod ad cæteras attinet*; de qua ἰδιολογίᾳ vide, quæ supra de accusativo diximus, ad Cap. iii. Sect. 1. in fine. Quidquid id est, intelligendum potius, quam temere imitandum, tirones moneo. Pro pronomine hoc modo etiam articulo præpositivo utuntur Poetæ. vid. Homer. Iliad. E. 79.

Pronominis abundantiæ non abs re fuerit subjungere ejusdem defectum, qui frequens nec inelegans est post præpositiones, quæ sequentem habent particulam δὲ, et in versione adverbialiter redduntur. Sunt hæ præpositiones frequentiores, μετὰ, πρὸς, ἐπὶ, ἐν, σύν. Sic μετὰ δὲ, sc. τοῦτο vel ταῦτα. Priorum trium exempla tantum non ubivis occurrunt. Ἐν δὲ, suppresso ablativo, ad superiora referendo, reddendum est fere, *in his*, eo sensu, quo v. c. dicitur: *Decem prætores creati sunt; in iis Miltiades.* Græce: Δέκα στρατηγοὺς εἵλοντο, ΕΝ ΔΕ δὴ τὸν Μιλτιάδην. Nostro idiomate, *onder anderen.* Sequitur tum fere particula δὴ vel καί. Ita Herodot. Terps. cap. xcv. Πολεμεόντων δέ σφεων, καὶ ἄλλα πολλὰ παντοῖα ἐγένετο τῇσι μάχῃσι. ΕΝ ΔΕ ΔΗ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς, συμβολῆς γινομένης, καὶ νικώντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει etc. *His inter se bellantibus, tum multa et varia in pugna acciderunt, tum Alcæus poeta, commisso prælio, et Atheniensibus vincentibus, ipse quidem fuga sese eripit* etc. q. d. Ἐν δὲ τούτοις καὶ τόδε ἐγένετο. Adi eundem in Erat. cap. lxxxvi. Ὡς γὰρ δὴ ἀνὰ πᾶσαν μὲν ἄλλην Ἑλλάδα, ΕΝ ΔΕ ΚΑΙ περὶ Ἰωνίην τῆς σῆς δικαιοσύνης ἦν λόγος πολλός. *Nam et per universam cæteram Græciam, et IN HAC per Ioniam etiam magna tuæ justitiæ esset fama.* Ubi post ἐν δὲ intellige ταύτῃ, sc. Ἑλλάδι. Nam inter Græcos Ionas quoque fuisse recensitos, vel ipsum hoc loquendi genus evincit. Utrumque δὴ et καὶ iterum apud eundem in Polymn. cap. penult. Δῆλά μοι πολλοῖσι μὲν καὶ ἄλλοισι τεκμηρίοισι, ΕΝ ΔΕ ΔΗ ΚΑΙ ΤΩι ΔΕ οὐκ ἥκιστα γέγονε. *Comperta mihi sunt tum multis aliis indiciis, tum præcipue hoc.* Ablativum Pronominis addit Lucian. de Parasit. ΕΝ ΔΕ ΔΗ ΤΟΥΤΟΙΣ φιλοσόφους τινάς. *In his philosophos quosdam.* Et Mort. Dial. tom. i. ed. Amstel. p. 438. lin. 63. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ Δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀροίτης Ἀρμένιος. *Et alii quidem multi nobiscum una descendebant, in iis illustres, Ismenodorus ille dives noster, et Arsaces Mediæ præfectus, et Oroetes Armenius.* Suppletur et per relativum οἷ, ut apud Latinos *in quibus*; ut in Act. Apost. xvii. 34. Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ΕΝ ΟΙΣ καὶ Διονύσιος. *Nonnulli vero adhærentes ei crediderunt, in quibus et Dionysius.*

Sæpe particula καὶ vicem explet particulæ δὲ, ut apud Eutropii Metaphrast. lib. v. cap. 6. Καὶ πίπτουσι δεκαπέντε χιλιάδες, ΚΑΙ ΠΡΟΣ Διογένης, ὁ Ἀρχελάου παῖς. *Et quindecim millia ceciderunt, et Diogenes insuper Archelai filius.* Adde Herodot. Polymn. cap. cliv. Nonnunquam etiam Particula τε, ut apud Euripid. in Orest. ver. 621.

Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω ΤΕ ΠΡΟΣ.

Menelae, tibi hæc dico, et faciam insuper, i. e. καὶ πρὸς τῷ λέγειν δράσω.

cum aliqua orationis obscuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longe ab initio, Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν οὑτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ, ubi ordo esse debuisset, Ἐπιχειρ. ὑμ. ἐν οὑτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ ταύτην ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε. id est, *Conandum est, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, quæ jamdiu vestris insedit animis.* Credo Socrates μάλα ἀφελῶς, χύδην, καὶ ὡς ἔτυχεν, id est, *simpliciter, ac sine cura ulla* dicere videri cupiebat [54].

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Ac de his hactenus.

XVI. Neutrum plurale ταῦτα geminatum, sic tamen ut inter utrumque μὲν δὴ inseratur, significat idem quod Latini dicunt, *Ac de his hactenus*, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· cum aliqua disputatio, vel pars orationis paulo longior concluditur [55]. Exempla passim apud Demosthen. et alios, ac præsertim Historicos, et Oratores occurrent.

At σὺν δὲ pro καὶ ἅμα magis Poeticum est. Utitur Theognis ver. 724.

—Ὅταν δέ κε τῶνδ' ἀφίκηται
Ὥρη, ΣΥΝ Δ' ἥβη γίγνεται ἁρμόδιος.

Quando vero illorum venerit tempus, et simul pubertas fuerit congrua. Et quemadmodum apud oratores et historicos pro δὲ, καί· ita apud Poetas particula τε reponitur. Ita Orpheus Hymn.

Ὠκεανόν τε μέγαν ΣΥΝ Τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας.

Oceanumque magnum, simulque Oceani filias. [Sic absolute, seu adverbialiter, sæpe σὺν, i. e. *una, simul*, ponitur, modo sequente δὲ, modo τε: ut Nic. Theriac. 628. 650. 843. 853. 869. 881. etc. Z.] Similiter χωρὶς δὲ, pro χωρὶς δὲ τούτων. Vide sis Nostrum sub finem libri.

54 In hujusmodi occasione, quo longior periodus, eo obscuriorem reddit orationem pronomen οὗτος, quam longissime loco suo motum. Exemplum est in Act. Apost. i. 21, 22. Δεῖ οὖν ΤΩΝ ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ἡμῖν ΑΝΔΡΩΝ ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα ΤΟΥΤΩΝ. Structura est: Δεῖ οὖν ἕνα τῶν ἀνδρῶν etc. *Oportet igitur unum horum virorum, qui nobiscum convenere omni tempore, quo ingressus est inter nos Dominus Jesus, exorsus a baptismo Joannis ad eum usque diem, quo a nobis sursum est receptus, testem ejus resurrectionis fieri nobiscum.* Nec a simili ratione omnino abhorrent Latini. Ita Pronomen *Is* longe a suo substantivo removet Nepos in Vit. Pelopidæ, cap. 2. *Diem delegerunt, ad inimicos opprimendos, civitatemque liberandam, EUM, quo maximi magistratus simul consueverant epulari.*

55 At καὶ ταῦτα solum in media periodo, sequente Participio, vertitur Latine, *Licet, Quamvis*, item *Præsertim.* ¶ 127. Exemplum apud Demosthenem obvium contra Phorm. prop. fin. Θανάτῳ ζημιώσαντες εἰσαγγελθέντα ἐν τῷ δήμῳ, ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ πολίτην ὑμέτερον ὄντα. *Capitis eum damnantes, delatum apud populum, idque cum*, vel, *quamvis civis vester esset.* Similiter apud Plat. in Gorg. p. 508. Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ σοφὸς ὤν. *Tu vero mihi videris minus ad hæc advertere animum* (verbatim) *et hæc sapiens.* Subauditur verbum ποιεῖς, ut fit integrum: *Et hoc tu facis, qui es sapiens.* Græcam consuetudinem sequuntur fere nostrates: *En dat, daar gy zoo wys zyt.* Ellipsin supplet Demosthenes pro Phorm. p. 605. Ubi, postquam Apollodoro exprobraverat mores dissolutos, quodque meretriciis amoribus deditus erat, addit: ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ γυναῖκα ἔχων ΠΟΙΕΙΣ. *Et hæc facis, cum uxorem habeas.* In quibus καὶ ταῦτα etiam commode vertitur *Præsertim*, quæ versio longe potior in ejusdem Demosthenis verbis

epistola iii. prop. fin. Πῶς γὰρ οὐκ ἀτυχῆς; ᾧ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ πρὸς Ἀριστογείτονα ἐμαυτὸν ἐξετάζειν συμβαίνει, ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ἀπολωλότι πρὸς σωτηρίας τετυχηκότα. *Nam nonne sum infelix, cui ad cætera mala hoc quoque accedit, ut cum Aristogitone me comparem, præsertim perditum cum incolumi?* Ubi καὶ ταῦτα ita absolute ponitur, ut nusquam pendere videatur, more Latinis inaudito: cæteroquin et hi suum, *et hæc*, *et ea*, adhibent, si quando cum præmissis casu conveniunt, ut apud Ciceronem in orat. iii. in Cat. c. 9 *Etenim cum esset ita responsum, cædes, incendia interitumque reip. comparari, ET EA a perditis civibus.* Rarissime καὶ ταῦτα periodum claudit. Ita Aristid. pro Quatuorviris p. 504. Περικλέους δὲ οὐκ ἐφείσω, τεθνηκότος ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ. *Pericli vero non pepercisti, quamvis mortuo.* Diversus ab hoc Pronominis in media periodo post Conjunctionem καὶ usus est, quo eodem Genere, Numero et Casu ad præcedens Nomen refertur, tuncque nullo opus Participio, et vertitur, *Et quidem*. Herodot. Clio, cap. 147. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια. ΚΑΙ ΟΥΤΟΙ κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν. *Hi enim soli ex Ionibus non celebrant Apaturia, idque ob cædis patratæ caussam.* Idem, Erat. cap. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, Ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΙΣΙ ὡς δρηπέτῃσι. *In summo quoniam res nostræ versantur periculo, Viri Iones, adeo ut vel liberi simus vel servi futuri, et quidem ut fugitivi.* Obiter observa particulæ γὰρ singularem usum, de quo vide infra, ad Cap. viii. Sect. 5. Reg. 4. Heliod. lib. vi. Æthiop. cap. 1. Γυναικὸς, ΚΑΙ ΤΑΥΤΗΣ νεκρᾶς, ὡς αὐτός φησι, εἴτις λέγει τοὔνομα, πέφρικε. *Si quis mulieris, et quidem mortuæ, nomen appellaverit, ut ipse dicit, horret.* Et lib. x. cap. 23. Βασιλέα τὸν ἀφιγμένον ἐπιστάμενος, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ἀδελφοῦ παῖδα τοῦ ἐμοῦ. *Cum scires, regem esse, qui venerat, et quidem fratris mei filium.*

Adhæc sex hujus Pronominis usus observandi sunt.

Primus est, quo in neutro singulari significat Universum illud Divinum opus, quos Græci κόσμον, Latini *Mundum* vocarunt, i. e. omne id, quod oculis est conspicuum, quodque Græci δεικτικῶς vocarunt, τοῦτο. Consule eruditissimorum Schotti et Gronovii animadversiones ad Pomp. Mel. init. Ubi insignis citatur Platonis locus in Timæo p. 28. lin. 15. Ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς, ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο, ὅ, τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, ΤΟΥΘ' ἡμῖν ὠνομάσθω. Quod Cicero sic vertit: *Omne igitur cœlum, sive mundus, sive quo alio vocabulo gaudet, HOC nobis nuncupatus sit.* ¶ 128.

Secundus est, quo Græci τοῦτο jungunt verbis, quæ nominandi significationem habent: Latini Adverbio utuntur, *Ita*, *sic*, E. g. Τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. *Hoc enim vocabatur*, i. e. *Hoc ei fuit nomen.* Lucian. Ver. Hist. lib. i. Et in Conviv. ΤΟΥΤΟ γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο. *Sic enim morio vocabatur.* Ὄνομα cum præpositione κατὰ subaudit Cl. Bos, quem adi. Adde Ælian. V. H. lib. v. cap. 3. Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλέους στήλας καλουμένας, πρὶν κληθῆναι ΤΟΥΤΟ, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς. *Aristoteles columnas, quæ nunc Herculis dicuntur, antequam ita vocarentur, Briarei appellatas fuisse, ait.*

Tertius est, quo jungunt hoc pronomen in neutro genere cum substantivo cujuscunque generis, ita tamen, ut verbum substantivum intercedat. V. c. Τοῦτ' ἔστι σοφία. *Hoc est sapientia.* Epist. cap. 31. Πῶς οὖν ἔτι ΤΟΥΤ' ΕΣΤΙΝ ΑΤΙΜΙΑ; *Qui igitur hæc est infamia?* Latinis hoc concessum non esse, cum Scioppio putat Vorstius. Dixit tamen Virgilius Æn. lib. iii. ver. 173.

Nec SOPOR ILLUD erat.—

Et Ovid. Her. ep. ii. ver. 56.

Debuit HOC meriti SUMMA fuisse mei.

Et ep. iii. ver. 8.

—Quamvis HOC quoque CULPA tua est.

Ut ex scriptis codd. dat Heinsius. Addatur Curt. lib. ix. cap. 10. §. 24. *Sive ILLUD TRIUMPHUS fuit.* Et Sulpicius Severus dial. de virtutib. monach. orient. p. m. 249. *sive ILLUD ERROR EST, ut ego sentio: sive hæresis, ut putatur.* Neque est, ut putemus, referendum esse pronomen ad ea nomina, quæ exprimuntur, sed ad dictum, factum, vel quodlibet negotium, cui eædem denominationes tribuuntur. Ita fit, ut nonnunquam genera dissentiant, ut apud Curt. vii. 1. 22. *Cæterum, etsi militis tui in agmine deficientis, et fatigati,*

CAPUT V.

DE VERBO.

SECTIO I.

De Verbo Activo, Passivo, et Neutro.

REGULA I.

Ἁλίσκω, *capior.*

ALIQUANDO vox activa significationis passivæ est *. Quo in genere præcipua sunt, ἁλίσκω, sed fere tantum in

vel in acie periclitantis, vel in tabernaculo ægri et vulnera curantis, aliqua VOX ASPERIOR esset accepta; merueramus fortibus factis, ut malles EA tempori nostro imputare, quam animo. Ubi *ea* non potest referri ad *VOX*, sed ad ea, quæ voce dicta sunt. Hæc observatio diligentiam Vorstii effugit, qui verba Maronis citans cap. 27. de Lat. mer. susp. in fine: *Nec sopor illud erat*, putat, poetam fortasse propter versum id fecisse: cum levi mutatione admissa potuisset scribere: *Nec sopor ille fuit*, ut taceam, quo metro succurratur, solœcismum admittendum non esse. [Etsi concedimus, Pronomen, si est subjectum enunciationis, non semper genere convenire Substantivo, locum Attributi obtinenti: tamen ob consuetudinem vulgarem eleganter loquentium apud Latinos, secus esse debet, adeo ut dicas, *Hæc est magna sapientia*: non, *Hoc est m. s.* Nam exempla pauca Poetarum, et aliorum, qui interdum Græcismum sequuntur, non imponunt regulam studioso elegantiæ. Z.]

Quartus est, quo idem totam præmissam orationem ita involvit, ut Latini non nisi per periphrasin reddere queant. Ita apud Platonem de Rep. lib. iv. p. 421. roganti Socrati, num figulus, qui opulentus evasit, non sit futurus pigrior, quam ante fuit; concedit Adimantus, dicens πολύγι: *et multo quidem pigrior erit*: mox subjungenti: *An igitur pejor erit?* respondet alter, Καὶ ΤΟΥΤΟ πολύ. ubi τοῦτο involvit totum hoc, κακίων γίνεται, q. d. τοῦτο, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, τὸ, κακίων γίνεται, ad hoc inquam, *multo pejor erit.*

Quintus est, quo pro ὁ δεῖνα ponitur, indefinitam personam notans. Ita Antonin. εἰς ἑαυτ. lib. iv. cap. 6. Ὅλως δ' ἐκεῖνο μέμνησο, ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου καὶ σὺ, καὶ ΟΥΤΟΣ, τεθνήξεσθε. *Omnino autem illud memento, intra brevissimum temporis spatium et te, et hunc, quisquis est, moriturum.*

Denique Ablativi hi, οἷς, τούτοις, et τούτῳ, τῷ, in oratione sibi mutuo respondent. Utriusque exemplum exhibet Demosth. in orat. pro Corona p. 329. et 330. ΟἿΣ γὰρ οὐκ ἐγράψατο τοῦ προβουλεύματος, ΤΟΥΤΟΙΣ, ἃ διώκει, συκοφαντῶν φανήσεται. *In eo ipso, quod senatusconsultum non accusavit, constabit, eum in iis, quæ accusat, esse calumniatorem.* Καίτοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας ΤΟΥΤΩι διαφέρειν ἡγοῦμαι, ΤΩι τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματ' ἔχειν, ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λοιδορίαν βλασφημίας. *Enimvero etiam, Athenienses, equidem convicium hoc ab accusatione differre arbitror, quod accusatio complectitur crimina, quorum pœnæ legibus sunt constitutæ, convicium vero maledicta.*

* Hanc enallagen Grammatici veteres tribuunt Atticis, et inprimis Thucydidi. Sic Scholiastes ad Thucydidis φράσεις p. 200. ait, ἀντὶ τοῦ φράζεσθαι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ εἶδη, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τούτῳ τῷ ξυγγραφεῖ (sc. Thucydidi) ἐν χρήσει μάλιστα εὑρήσεις. Conf. Hin-

præterito perfecto ἑάλωκα, et Aorist. 2. ἧλων, vel ἑάλων, id est, *convictus sum, reus sum peractus*, unde ἁλῶναι τῆς τῶν δημοσίων κλοπῆς, *peculatus reum peractum esse*[56].

II. Ἀνακάμπτειν pro ἀνακάμπτεσθαι, id est, *reflecti*. Aristot. i. Metaph. Τὰ δὲ εἰς ἄλληλα ἀνακάμπτει, id est, *Hæc vero in sese mutuo reflectuntur ac recidunt:* quo eodem modo usurpantur ἐπανακάμπτειν, et ὑποκάμπτειν, quod postremum tamen proprie est, *per ambages circumagi fallendi causa*, ut cum lepores crebris in orbem saltibus insequentes canes ludificantur. Ἀνακάμπτειν, reflecti.

III. Ἀναλαμβάνειν, pro ἀναλαμβάνεσθαι, præsertim cum significat, *recreari ac refici.* Theophrast. lib. v. Ὅταν τὰ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐσθενήσῃ, id est, *Ubi, quæ alimenti penuria laborant, recreata ac confirmata fuerint*; quod longe crebrius cum accusativo in activa significatione dicitur ἀναλαβεῖν et ἀναφέρειν ἑαυτὸν, id est, ῥαΐζειν, *convalescere*. Ἀναλαμβάνειν, recreari.

IV. Ἀνταποδίδωμι, pro ἀνταποδίδομαι, id est, *vicissim respondeo*, et quasi *respondeo in vicem alterius.* Plato in Phædone, Εἰ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, id est, *Nisi per mutuam generationem sequentia priorum in locum sufficerentur*; sic χάρις dici potest ἀνταποδοῦναι, pro ἀνταποδοθῆναι, id est, *rependi beneficium*[57]. Ἀνταποδίδωμι, vicissim respondeo.

V. Ἀπαλλάττειν, pro ἀπαλλάττεσθαι, *liberari*, seu *defungi:* idque per omnia tempora, tametsi rarius in Aorist. 2. Aristoteles Problem. Sect. 5. Διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων, κάμνει τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον; pro ἀπαλλάττεται, id est, *Quare quæ melius temperata corpora sunt, et laborant sæpius, et facilius morbis defunguntur?*[58] Sic ἀπηλλα- Ἀπαλλάττειν, liberari.

denburg. ad Xenoph. Memor. ii. 5, 5. Cæterum tenendum est, plerumque commode intelligi posse pronomen ἑαυτόν. vid. Lamb. Bosii Ellips. sub v. ἑαυτόν. Z. ¶ 129.

56 Frequens hujus verbi hic usus est, ubi de captivitate in bello sermo est; ut apud Arrian. lib. i. cap. 1. in fine: Γυναῖκες δὲ ὅσαι ξυνείποντο αὐτοῖς ἙΑΛΩΣΑΝ πᾶσαι, καὶ τὰ παιδάρια, καὶ ἡ λεία πᾶσα ἙΑΛΩ. *Mulieres, quotquot eos sequebantur, omnes captæ sunt: pueri quoque et præda omnis abducta.*

57 Vellem, Auctor exempla auctoritate confirmasset omnia. An χάρις recte dicatur ἀνταποδοῦναι, sine exemplo non facile affirmaverim, neque rem probant citata ex Platone verba, quæ inveniuntur p. 72. lin. 10. quia τὰ ἕτερα potest et, cur non dico, debet haberi accusativus a verbo activo ἀνταποδιδοίη rectus, cujus persona agens sequitur: est enim locus integer: Εἰ γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὡσπερεὶ κύκλῳ περιιόντα, ἀλλ' εὐθειά τις εἴη ἡ γένεσις; structura est: ἡ γένεσις ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις. i. e. *Nam nisi quasi per mutuas vices, sive, successiones alia ex aliis nata, et veluti circulo commeantia, sufficeret, sed recta quædam esset generatio.*

58 Plura præter Aristotelis verba exempla suppeditat Budæus p. 318. [Sic sæpenumero occurrit apud Hippocratem in Aphorismis, et alibi. Vid. Fœsii Œconom. Hipp. sub hac voce. Z.]

χέναι τοῦ καθήκοντος, i. e. *officio defungi*: ἀπηλλαχέναι τῆς ἀρχῆς, *magistratu defunctum esse*[59].

Ἵστημι, in præter. et Aorist.

VI. Ἵστημι, in Aorist. 2. et præterito activo, ac præser-

59 Ne ordinem alphabeticum conturbem, hic interserere, quam mox subjungere malo verba quædam, quæ simile quid patiuntur. Ac primum quidem αὔξω vel αὐξάνω *augeo*, in passiva significatione frequens est pro *augeor*, *cresco*. Ita Clemens Alexandr. Admonit. ad Gent. p. 30. Ἐπειδὴ δὲ ἤνθησεν ἡ τέχνη, ΗΥΞΗΣΕΝ ἡ πλάνη. *Postquam vero floruit ars, auctus est error*. Confer Act. Apost. cap. vi. comm. 7. et cap. vii. comm. 17. ΗΥΞΗΣΕΝ ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ. *Aucta est populi in Ægypto frequentia*. Et Evang. Luc. ii. 40. Exempla tamen apud optimos auctores rariora. ¶ 130.

Αὔξω.

Ἐπιδίδωμι.

Εἰσβάλλω.

Εἰσβάλλω etiam passive, vel, si mavis, neutraliter vertitur, pro *hostiliter invado*. Dinarch. contra Demosth. p. 101. Τότε εἰς τὴν ἀπόρθητον νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων χώραν ΕΙΣΕΒΑΛΟΝ. *Tunc Lacedæmoniorum agrum, qui vastari non posse putabatur, invaserunt*. In qua significatione etiam usurpatur affine verbum ἐμβάλλω, Arrian. Exp. Al. lib. i. cap. 1. Ἐπὶ τοὺς Θρᾷκας ΕΝΕΒΑΛΟΝ. *Thraces invaserunt*. Post εἰσβάλλω subaudit Cl. Bos στρατιάν· atque Herodotum sic integre locutum fuisse ostendit. Hæc tamen ellipsis constanter ubique locum habere non potest; e. g. Quando fluvius dicitur εἰσβάλλειν εἰς θάλασσαν, tunc intellige ὕδατα vel simile. Ita Thucydid. lib. i. cap. 46. Διὰ δὲ τῆς Θεσπρωτίδος Ἀχέρων ποταμὸς ῥέων ΕΣΒΑΛΛΕΙ ἐς αὐτὴν, sc. λίμνην. *Acheron flumen per agrum Thesprotícum fluens, in illam paludem labitur*. [Sic sæpe apud Plat. in Phæd. cap. 60. seq. de fluminibus dicitur ΕΜΒΑΛΛΕΙΝ, h. e. εἰσρεῖν, ἐμπίπτειν, ἀφικνεῖσθαι, quibus verbis ipsis eodem in loco de eadem re utitur Plato: atque ΕΚΒΑΛΛΕΙΝ, pro quo Plato ibidem adhibet modo ἐκρεῖν, modo ἐκπίπτειν, modo ἐκπίμπτεσθαι. Z.] Simplex etiam βάλλω, neutraliter pro ἄπιθι, in imperativo, non semel occurrit apud Comicum: Βάλλ' ἐς κόρακας. *Abi in malam rem*. [Huc referunt nonnulli illud Joannis Evang. xiii. 2. Τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα, et interpretantur, *Cum Diabolus sese immisisset in animum Judæ*. At verbum βάλλειν hoc in loco potest commode accipi pro *suggerere*, *instillare*: vid. Kypkius ad h. l. Z.]

In posteriori significatione verbi εἰσβάλλω etiam verbum activum ἐκδίδωμι invenitur, et dicuntur flumina ἐκδιδόναι, quæ sese in mare exonerant. Pausanias in Achaicis, p. 431. Οὐ πόῤῥω δὲ αὐτῆς ποταμὸς Γλαῦκος ΕΚΔΙΔΩΣΙΝ ἐς θάλασσαν. *Non procul ab illa fluvius Glaucus in mare sese exonerat*. In his tamen activa significatio agnoscitur, si subaudias ὕδατα, ut dicantur *emittere aquas*; fietque elliptica locutio, quæ plenius mihi arridet.

Verbum ἐπιδίδωμι, quod natura sua est activum, et proprie notat, *Do insuper*, etiam vel neutraliter redditur, *Promoveo*, *Proficio*; vel passive, *Augeor*, *Incrementum capio*. Prioris exemplum habet Plato in Cratyl. p. 410. in fine: Πολὺ ἐπιδίδως. *Multum promoves*. Alterius exemplum exhibet Isocrates in Panegyrico, in fine: Τοιαῦτα λέγειν, ἐξ ὧν βίος μηδὲν ΕΠΙΔΩΣΕΙ τῶν πεισθέντων. *Talia dicere, ex quibus eorum, quibus persuaserint, vita non augebitur*, i. e. *ex quibus suæ vitæ nullum felicitatis incrementum capient*. Ubi ἐπιδώσει, pro ἐπίδοσιν λήψεται· quemadmodum duo hæc conjungit Demosthenes in Philipp. ii. p. 49. lin. 45. Ἐγὼ δὲ, ἁπάντων πολλὴν ΕΙΛΗΦΟΤΩΝ ΕΠΙΔΟΣΙΝ,—οὐδὲν ἡγοῦμαι πλέον, ἢ τὰ τοῦ πολέμου κεκινῆσθαι καὶ ΕΠΙΔΕΔΩΚΕΝΑΙ. *Ego vero, cum omnia magnum incrementum ceperint, nihil existimo magis, quam res bellicas mutatas atque auctas esse*. Cæterum rem, qua quis augeri dicitur, in quarto casu invenies, præcedente præpositione εἰς, vel πρὸς. Plat. Hipp. maj. p. 283. lin 43. Ὡς πλέον ἂν ΕΙΣ ΑΡΕΤΗΝ ΕΠΙΔΙΔΟΙΕΝ. *Ut in virtutis exercitatione magis proficiant*. Herodian. lib. iii. cap. 13. Ἀφηνίαζον δὲ, καὶ ΑΠΕΔΙΔΟΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΙΡΟΝ. *Frænum solvebant, et in pejus ruebant*. Cum præpositione πρὸς apud Isocr. ad Demonic. p. 8. Δι' ὧν ἂν μοι δοκεῖς ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον ΠΡΟΣ ΑΡΕΤΗΝ ΕΠΙΔΟΥΝΑΙ. *Quibus studiis maxime in virtutis cultu proficere posse videaris*. Et in Nicocl. p. 64. Ἐξ ὧν

tim in compositis, ut ΚΑΤΑΣΤΗΝΑΙ ΕΙΣ ΑΡΧΗΝ[60], apud Isocrat. passim, *in magistratu constitui*; τὰ καθεστηκότα, vel καθεστῶτα saepe, id est, τὰ νενομισμένα, *status*, vel *instituta reipubl.* aut absolute, quaecunque de re quapiam constituta sunt[61]. Ita συστῆναι πόλεμος, id est, συῤῥαγῆναι, a verbo συῤῥήγνυμαι, et συγκροτεῖσθαι, *conflatum esse bellum*[62]: et ὑποστῆναι ὁ κόσμος, id est, *mundus conditus* dicitur. Ita περιστῆναι, *adductum esse*: Demosthen. Olynth. i. Εἰς τοῦτο περιέστη τὰ πράγματα Φιλίππῳ. *Philippi res eo redactae sunt*; ubi notetur, dativum Φιλίππῳ adhiberi, non autem genitivum Φιλίππου[63]. ¶. 133.

ὅπ' ἂν αὐξηθῆναι, καὶ ΠΡΟΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΝ ΕΠΙΔΟΥΝΑΙ τὴν πόλιν. *Ex quibus respublica augeri et felicitatis incrementum capere posset.* [Sic Hippocr. Aphorism. ii. 31. et 32. σῶμα dicitur ἐπιδίδωσι, ubi cibo sumto *vires pristinas recipit.* Atque apud eundem Aph. i. 12. ἐπίδοσις est *incrementum morbi*, Gr. αὔξησις, seu ἀνάβασις. Hinc Galenus ad hunc locum ait: εὔδηλον, ὅτι ἐπιδόσεις τῶν περιόδων τὰς αὐξήσεις λέγει, τῶν κατ' αὐτὰς παροξυσμῶν, αἵτινες τόν τε χρόνον τῆς αὐξήσεως τοῦ νοσήματος ἐπιδείκνυνται· καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς μελλούσης ἀκμῆς ἂν μάλιστα μάθοις. Adde locum Actor. xxvii. 15. ἐπιδόντες ἐφερόμεθα, h. e. *ubi vento nos permisimus, ferebamur.* Sic quoque simplex διδόναι usurpatur: v. c. Euripid. Phoeniss. p. 112. ὁ ἡδονῇ δοὺς, *qui deditus est voluptati.* ¶ 131. Conf. Marc. iv. 29. Z.] ¶ 132.

60 Pro κατασταθῆναι, quod passivum occurrit apud Isocr. ad Dem. p. 19. Εἰς ἀρχὴν κατασταθείς. *Magistratum adeptus.* Et ad Nicocl. p. 30. Ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀρχὴν κατασταθῶσι. *Postquam imperio potiti sunt.*

61 Nam perf. ind. Καθέστηκε, *constitutum est.* Unde pro *soleo* accipitur, apud Thucyd. lib. iii. cap. 43. ΚΑΘΕΣΤΗΚΕ δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν. *Solent autem bonae sententiae, cum directe dicuntur, nihilo minus esse suspectae quam malae*, q. d. *Ita humana sunt comparata, ut* etc. Hinc etiam, τὸν καθεστῶτα βίον ζῆν, apud Platonem: *suo more vivere.* Καθίζω quoque activo et neutrali sensu adhibetur. Exemplis nihil tritius. [Recte de duplici hac vi verbi praecipit Thomas Mag. Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Et paulo post: Τὸ δὲ καθίζω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν. Z.] Nec non κάμπτω, in epist. ad Rom. xiv. 11. Ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ. *Mihi flectetur omne genu.* Ut et κλίνω sic dicitur ἡμέρα κλίνειν, *dies inclinare.* Luc. ix. 12. [Sic quoque compositum ἐκκλίνειν, 1 Petr. iii. 11. Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, h. e. *sese avertat a malo.* Z.]

62 Ita Polybius lib. v. p. 378. init. Καὶ πρῶτον ἐπιχειρήσομαι δηλοῦν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν, τὸν ὑπὲρ Κοίλης Συρίας Ἀντιόχῳ καὶ Πτολεμαίῳ ΣΥΣΤΑΝΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ. *Et primum exponere aggrediar, quod initio proposui, bellum inter Antiochum et Ptolemaeum pro Caelesyria conflatum.*

63 Λείπω etiam pro *relinquor, desum* in usu est, in primis apud Grammaticos, apud quos vox aliqua λείπειν dicitur, i. e. *relinqui subaudienda.* Scholiastes Aristophanis in Nub. ver. 1083. ad haec verba: Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ, ait, ΛΕΙΠΕΙ ἡ Εἰς. *Relinquitur*, vel *deest praepositio* Εἰς. Ubi etiam observa, articulum ἡ in feminino genere usurpari, pro τό. Vide supra Cap. i. §. 18. Sic, quod Latini dicunt: *Caetera desunt*, posset Graece verti, Τὰ ἑπόμενα λείπει. Similiter composita ἀπολείπω et ἐλλείπω pro *deficio*: Isocr. ad Dem. p. 11. Τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα χρόνον παραμένει. *Nam haec facile deficiunt, (diffluunt) illa perpetuo permanent.* Epict. Enchir. cap. 12. Μήποτε καλοῦντος ΕΛΛΙΠΗΙΣ. *Ne, illo vocante, deficias.* Et cum genitivo: ut apud Plat. Theag. Ἐλλείπω ἐπιστήμης. *Deest mihi scientia.* Μεταβάλλω, *Mutor.* Idem in Tim. p. 60. loquitur de aqua, quae in aëris formam transit, Μετέβαλεν εἰς ἀέρος ἰδέαν.

Μεταβάλλειν, *mutari.*

VII. Μεταβάλλειν[64] creberrimum eſt pro μεταβάλλεσθαι, *mutari.* Philo de Leg. ad Caium, Ἀρχόμενοι μεταβάλλειν πρὸς τὸ σύννομον καὶ ὁμοδίαιτον. *Cum ad vitæ genus transferri inciperent, legum communione, ac mutua ſocietate conjunctum.* At in voce paſſiva ſæpius eſt, *transfugarum more ad hoſtem* αὐτομολεῖν, *deficere.* Plutarch. Alexand. Τοῖς μεταβαλλομένοις πρὸς αὐτὸν, ἄδειαν ἐκήρυττεν, id eſt, *Iis, qui ad ſe deficerent, impunitatem præconis voce promittebat,* et alia paſſim.

Παρακινεῖν, *indecore moveri.*

VIII. Παρακινεῖν, non tantum *labefactare ac pervertere,* ſed etiam *indecore moveri, et ſurore præcipitem agi* ſignificat: Ariſtophanes in Ranis, ver. 657. Ἰδοὺ, σκόπει ἤν με παρακινήσαντα ἴδῃς, pro παρακινούμενον· *Aſpice, num tibi videar indecore moveri.* Xenoph. Memorab. iv. 2, 35. Πολλοὶ μὲν ὑπὸ παρακεκινηκότων διαφθείρονται, pro παρακεκινημένων. *Multi ab hominibus furore percitis occiduntur.* Sic παρακινητικῶς ἔχειν, Plutarcho in Solone ſignificat, ἐξεστηκέναι τοῦ νοῦ, *mente dejectum eſſe.* Nec alienum verbum παροινεῖν, id eſt, *inſanire, ut ebrii* ſolent[65].

Στρέφειν, *converti.*

IX. Στρέφειν, maxime in Aoriſt. 1. id eſt, *converſus ſum,* aut *converti*: unde ἐπαναστρέφειν, quod idem eſt, ac ἐπανακάμπτειν, de quo paulo ante Reg. 2. et ὑποστρέφειν, *redire*: quod etiam verbum militare eſt, ſignificans, *repente a fuga in hoſtem converti*: quod etiam dicunt, ἐξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι[66].

64 Poſt μεταβάλλειν Ed. Leid. habet, *quod ſeptimum eſſe debuiſſet,* parentheſi incluſum.

65 Σβέννυμι in præt. ἔσβηκα, et aor. 2. ἔσβην quaſi a σβῆμι pro *exſtinctus ſum,* paſſive utitur Homer. Iliad. I. ver. 471. Οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ. *Neque unquam exſtinguebatur ignis.* Πληθύνω quoque et *Augeo* et *Augeor* notat, unde ποταμοὶ πληθύνοντες, Plutarcho ſunt, *fluvii aquis aucti.*

66 Ἔστρεψεν ὁ Θεὸς pro ἔστρεψεν ἑαυτὸν, dixit Lucas in Act. Apoſt. vii. 42: ubi vid. Caſaubonum. Simile fit in cognatæ ſignificationis verbo τρέπω, ejuſque compoſitis. Heſiod. in Deorum Generat. ver. 58.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, ΠΕΡΙ ΔʹΕΤΡΑΠΟΝ ὧραι.

Sed cum jam annus erat, et circumvoluta eſſent tempora.

Imitati hoc etiam ſunt Latini; ut Curtius lib. iv. cap. 6, 29. *Ira deinde VERTIT in rabiem.* Item lib. vii. cap. 1. init. *Invidia in miſericordiam VERTIT.* Pro *verſa eſt*; et Virgil. Æn. lib. i. ver. 108.

Franguntur remi: tum prora AVERTIT. Pro *avertitur.*

Alia ad hunc locum exempla addit Servius, quem adi. Hinc *annus vertens,* crebro apud Latinos, apud quos *terra movere* frequens eſt; vid. Suet. Claud. cap. 22. Gell. lib. ii. cap. 28. et iv. cap. 6. Similiter *volventia plauſtra* dixit Virg. Georg. lib. i. *quæ volvuntur.* Similiter Æn. lib. x. ver. 362.

At parte ex alia, qua ſaxa ROTANTIA late
Intulerat torrens.—

Pro *rotata.* Rurſus Georg. lib. iii. ver. 365.

Et totæ ſolidam in glaciem VERTERE lacunæ.

In pleriſque tamen, ſi non in omnibus verbis, apud Græcos hoc modo uſurpatis, ſignificationem activam latere clam, autumo, ſuppreſſo accuſativo patiente. Sic v. g. Pronomen reciprocum ſubaudi in ἀνακάμπτειν, ἀπαλλάττειν, παρακινεῖν, στρέφειν, et

Apud Rhetores autem est, *reflecti ad id quod postremo dictum est, oratione per quandam parenthesin interrupta*; ut cum Demosthenes pro Corona, dixisset, τοῦ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου, id est, *conflato Phocensi bello*, subjungit, οὐ δι' ἐμὲ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἐπολιτευόμην πώποτε· *non mea profecto culpa, qui ad Rempub. nondum accesseram*; hæc verba καθ' ὑποστροφὴν inserta esse, et oratorem ὑποστρέψαι, id est, in ea quæ de conflato bello dixerat, *se reflexisse*, docet Hermogenes: quam etiam ὑποστροφὴν, ἐπεμβολὴν, idem appellat, quasi *intercalationem quandam*. Ὑποστροφὴ, *oratoria*.

X. Στείχειν, pro στείχεσθαι militare vocabulum est, et significat, κατὰ στοίχους τάττεσθαι, id est; *aciem in varios ordines, et quasi versus distribui*; unde συστοιχεῖν, *ejusdem ordinis esse*, ἀντιστοιχεῖν, *adversis opponi ordinibus*[67]. Στείχειν, *ordinari.*

XI. Συνάπτω, id est, *firmiter adhæresco, et quasi colligatus* Συνάπτω, *hæreo.*

similibus. In verbo ἐπιδίδωμι accusativus πολὺ, πλεῖστα etc. fere additur, q. d. *Addo multum progressibus meis.* Minus arridet pronomen reciprocum subauditum apud Cl. Bos. Præpositione εἰς λήγει, sc. τὴν λέξιν. Μεταβάλλει εἰς τὸ ἐμποδίαστον, subaudi τρόπον vel βίον. Quum formæ mutatio innuitur, subaudienda est vox μορφὴν, quam addit Ælian. V. H. lib. i. cap. 15. in fine: Τὸν Δία αὐτὸν ΜΕΤΑΒΑΛΕΙΝ ΤΗΝ ΜΟΡΦΗΝ εἰς περιστεράν. *Ipsum Jovem mutatum esse in formam columbæ.* Τὰ τῶν φυτῶν συνάπτει τῇ γῇ Verbatim: *Plantæ connectunt terræ*, sc. τὴν ῥίζαν, *radicem.* Συνάπτειν τοῖς πολεμίοις, [sc. τὴν μάχην Z.] integre reddunt Latini, *Conserere manum cum hostibus.* [Idem dicitur συμμῖξαι τινὶ, Ælian. V. H. iii. 9. Z.] Similem ellipsin etiam apud Latinos observa, ut cum Virgilius ait: *Venti posuere*, supple *vim.* Neque enim satisfacit Servius, illud explicans *quiescere*, tanquam neutraliter accipiendum esset. Locus est lib. vii. ver. 27. Similis est lib. x. ver. 103. *Tum Zephyri posuere.*—Ex adverso accusativus *vim* intelligitur, cum dicit idem Georg. lib. i. ver. 333. *Ingeminant austri.* Ellipsin supplet ipse Æn. lib. v. ver. 681.

Sed non idcirco flammæ atque incendia VIRES
Indomitas POSUERE.—

Idem potest intelligi in hoc Propertii lib. iii. el. 19. ver. 5.

Flamma per incensas citius SEDABET aristas.

Addo Plaut. Mil. Glor. A. ii. sc. 6. ver. 100.

Dum hæ consilescunt turbæ, atque iræ LENIUNT.

Plura vide sic congesta apud Pareum in Mantissa ad Lex. Plaut. in V. *Verba.* Alibi Virgil. Georg. lib. i. ver. 74. *Siliqua quassante* dicit; ubi Ruæus: Quassante, *active pro* quassata, *nimirum a vento, cujus impulsu siliquæ crepitant.* Sed servatur activa virtus, quippe legumina, vento impellente, siliquæ intus motæ quatiunt. Quo minus tamen dicam, omnibus absolute ac perpetuo significationem activam subesse, facit Josephi locus, qui est Antiq. Jud. lib. i. cap. 11. §. 4. de uxoris Loti metamorphosi: Εἰς στήλην ἁλῶν ΜΕΤΕΒΑΛΕΝ. *In columnam salis conversa est.* Nulla utique actio potest adsignari uxori Loti; nam, sive verbum μεταβάλλειν per se consideratur, sive accusativus μορφὴν vel σῶμα subauditur, non illa formam mutavit, sed Deus. Cæterum nostratibus quoque sunt verba in terminatione activa passionem significantia, sed non nisi extra Præteritum: Talia sunt, *Vermeerderen, Verminderen, Beteren, Breeken, Veranderen.*

67 At στείχειν, συστοιχεῖν, ἀντιστοιχεῖν verba sunt neutra, atque adeo actionem non deponunt, nec ad hanc verborum seriem pertinent. [Recte. Etenim στείχειν nil est, nisi *incedere instructum*, secundum aliquem *ordinem.* Hinc Iliad. Λ. 331; est στείχειν ἐς πόλεμον. Z.] Cæterum de his vide Budæum p. 328. et 329.

ſum: ut cum Theophraſtus ait, Τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις οὐ συνάπτει τῇ γῇ, id eſt, *Plantæ, quæ in paludibus feruntur, terræ non admodum firmiter adhæreſcunt.*

Συνάπτειν, *confligere.* Significat etiam *confligere*, ſeu *committi*, ut in prælio fieri ſolet; idque cum dandi caſu, ut, τοῖς πολεμίοις συνάπτειν, vel cum accuſandi caſu, et præpoſitione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto perſonam ſignificante dativo, ut apud Polyb. Συνάπτειν εἰς τὰς χεῖρας, Galli, *Venir aux mains*[68]. Eodem fere modo uſurpatur verbum προσμῖξαι, id eſt, *pro-*

68 Sic συνάπτειν εἰς πόλεμον occurrit Machab. lib. i. cap. vii. 43. Καὶ ΣΥΝΗΨΑΝ αἱ παρεμβολαὶ ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ. *Et exercitus prælium commiſerunt.* Variaque hic notanda eſt conſtructio; nam non ſolum dicitur συνάπτειν εἰς χεῖρας, εἰς μάχην, εἰς πόλεμον, ſed etiam συνάπτειν πόλεμον, συνάπτειν πρός τινα μάχην, imo et πόλεμος συνάπτει. Exempla ſunt Machab. lib. i. cap. ix. 47. et x. 49. et 53. Xenoph. Inſtit. lib. iii. p. 79. init. Ἤντε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. *Sive adverſus eos euntes manus conſeremus.* Unde ſatis conſtat, συνάπτειν ſuam agendi vim non depoſuere. H.

Ad claſſem hanc referri etiam alia nonnulla poſſunt verba. V. c. Ἄγειν, pro *ire*, ut Joh. xi. 7. ἄγωμεν εἰς Ἰουδαίαν, *Eamus in Judæam.* Xenophont. Exped. Cyr. lib. iv. p. 220. ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες. *Poſtquam propius acceſſerunt Græci.* Similiter ejus compoſita uſurpantur, ut προσάγειν, in ſenſu *appropinquandi.* Actor. xxvii. 27. ubi χώρα προσάγειν dicitur: item διάγειν, ut ἀνόσως διάγειν, h. e. *ſine morbo vitam traducere,* Hippocr. Epidem. lib. i. p. 354, 16. Nec non συνάγειν, veluti Ælian. V. H. iii. 9. συνάγοντος τοῦ πολέμου, h. e. *cum pugna appropinquat,* ſeu, *committenda eſt.* ΕΝΙΣΧΥΕΙΝ, quod proprie ſignificat *corroborare,* interdum dicitur pro *corroborari, recreari,* ut Actor. ix. 19. λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν, h. e. *ſumto cibo recreatus eſt.* Ἀμείβειν proprie *mutare,* ſed tranſitive, ſeu paſſive, *ultra ferri,* Hippocr. lib. κατ' ἰητρεῖον p. 671. 14. εἰς μὲν τὸ πρόσθεν γούνατα μὴ ἀμείβειν, i. e. *adeo ut genua non longius in anteriorem ferantur partem.* Sic ἀναλαμβάνειν et ἀναφέρειν (ſc. intellecto nomine τὴν ἰσχὺν, aut ἑαυτὸν) apud eundem eſt *ex morbo recreari, vires amiſſas recuperare;* v. c. lib. ii. περὶ γυναικ. p. 267. 28. ὑπὸ τῆς διαίτης καὶ τῆς φαρμακοποσίης λιπαρυνθεῖσα, ἢν μὴ δύνηται ἀναλαμβάνειν. Sine ellipſi dixit Thucydides, ἀναλαμβάνειν ἙΑΥΤΟΝ ἀπὸ τῆς νόσου. Et de ἀναφέρειν exemplum extat apud Hipp. lib. ii. περὶ γυναικ. p. 268. 22. αἱ δὲ γεραίτεραι (ſc. γυναῖκες) οὐ δύνανται ἀναφέρειν, ἀλλ' ἀπόλλυνται ὑπὸ ἀσθενείης. Confer. Aphoriſm. ii. 43. Διαναπαύειν, quod proprie *ſedandi* habet vim, nonnunquam apud Hippocratem, veluti Aph. ii. 48. vi. 18. etc. ſignificat *quieſcere.* Similiter Adjectivis nonnullis jungitur Infinitivus activus, ſed in ſenſu paſſivo: v. g. Eurip. Med. 320. ἀνὴρ ῥᾴων φυλάσσειν, pro φυλάσσεσθαι, *qui facilius poteſt caveri:* it. δυνατὸς κατανοῆσαι, *qui poteſt intelligi:* ἡδὺς ἰδεῖν, *qui eſt grato aſpectu:* πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν, *difficiles captu:* ἄξιος ἀκοῦσαι, *dignus qui audiatur:* νόμος ῥᾴδιος νοῆσαι, *facilis intellectu,* et alia exempla, quæ reperies collecta apud Dorvillium ad Charit. p. 386. et 534. ¶ 134. Ipſa verba neutra interdum paſſive uſurpantur: e. g. εὖ πάσχειν ὑπό τινος, *ab aliquo beneficio ornari:* ἐκπίπτειν ὑπό τινος, *ab aliquo ejici in exilium:* θνήσκειν ὑπό τινος, *interfici,* ut Xenoph. Hier. x. 4. ἤδη δὲ πολλοὶ καὶ δεσπόται βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον. Id. in Ageſ. ii. 4. μαχόμενος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀποθνήσκει· et Plat. in Epiſt. τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, *a vobis eſt occiſus.* ¶ 135. Multa exempla Latinorum collegit Vechner. Hellenol. lib. i. cap. 6. et Cuper. Obſervat. lib. ii. cap. 20. Ex Thucydide plurima exempla verborum activorum paſſive uſurpatorum collegit Cel. Baverus in Lect. Thucyd. p. 17. ſq. Præterea ipſa verba media nonnunquam vim paſſivorum habent: ut Xen. Apol. 26. Οἶδ' ὅτι καὶ ἐμοὶ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΤΑΙ ὑπό τε τοῦ ἐπιόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος

pius admoveri hostibus, muris, urbi: quæ προσμίξις, Gallice non minus proprie; *la melée.*

Τελεῖν, censeri.

XII. Τελεῖν, inter alia significata, sumitur pro τελεῖσθαι, id est, τάττεσθαι, ἐγκρίνεσθαι, *censeri*, vel *numerari*. Pausanias Ἠλιακῶν i. Αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις, id est, τῇ Ἀχαΐᾳ προσνεμόμεναι. *Urbes Achaiæ contributæ.* Sic τελεῖν εἰς ἄνδρας, *viris accenseri*; quod Romani dicebant, *virilem togam sumere.* Sic πόλεις εἰς τὴν Ῥώμην συντελοῦσαι. *Romanorum municipia* dici potuerunt.

Aorista in θην activæ signific.

XIII. Aorista, maxime prima, verborum in ομαι, quæ vocem activam non habent, active ut plurimum significant, atque interdum etiam passive, ut a verbo διαλέγομαι, διελέχθην, id est, *disserui*; ab ἰάομαι, ἰαθεὶς, i. e. *curans*, vel *curatus*; a παραδέχομαι, παραδεχθεὶς, *qui excepit*, vel *exceptus est*; a θεάομαι, ἐθεάθην, *contemplatus sum*, vel *lustratus ab alio.* [Sic ἐπιμεληθῆναί τινος, pro ἐπιμελήσασθαι, apud Xenoph. Mem. i. 13, 11. i. 4, 13. et ii. 10, 2. Z.]

Præter. pass. act. signific.

Quæ observatio Præteritis etiam perfectis eorundem verborum accommodari potest. Dicunt enim διείλεγμαι, pro *disputavi*: imo quibusdam præterea, quorum in usu activum est, ut, ἐνδέδειγμαι, pro ἐνδέδειχα, id est, *ostendi*, a δείκνυμαι, apud Demosthen. pro Corona, et alibi passim: πεποίημαι, pro πεποίηκα, sæpissime [69]: ηὐτρέπισμαι, pro ηὐτρέπικα, *instruxi*, ab εὐτρεπίζομαι [70].

Futur. pass. pro medio.

[Interdum, sed raro, ipsum Futurum passivum ponitur loco medii. E. g. Xenoph. Mem. ii. 7, 8. ἐπιμεληθησόμεναι, pro ἐπιμελησόμεναι. Conf. Cl. Fischer. ad Plat. Apol. cap. 17. not. 12. Z.]

Verbum act. cum suo casu.

XIV. Verbum activum, maximeque *sensum*, aut *affectum* significans, cum suo casu jungitur, licet casum alium more Latino postularet: ut, θαυμάζω σου, ὅτι, vel εἰ, ὁ αὐτὸς ὢν σαυτῷ ἀεὶ διατελεῖς, pro θαυμάζω ὅτι σὺ, id est, *miror te tui semper similem esse.* Sic apud Xenoph. iv. Memor-

χρήσεται. It. Xen. Mem. iii. extr. αὐτὸς σὺ οὐκ ἐλάχιστα ΩΦΕΛΗΣΕΙ, pro ὠφεληθήσῃ. Plat. in Phileb. cap. 33. οὗτος καταγελάσεται, pro καταγελασθήσεται. Xenophon Œcon. iv. 9. ἡ γῆ εὖ φυλάξεται. Conf. Kuster de Verbis Med. sect. iii. Z.

69 Ita Pausanias in Eliacis, p. 310. Τῷ Αὐγούστῳ ΠΕΠΟΙΗΝΤΑΙ τὴν εἰκόνα, pro πεποιήκασι. *Augusto statuam fecere.*

70 His adde ἐντίθεμαι. Demosth. adversus Phorm. p. 589. Ὡς ΕΝΤΕΘΕΙΜΕΝΟΣ τὰ χρήματα εἰς τὴν ναῦν. *Quasi merces in navim imposuisset.* Rarius hic græcissant Latini, in quibus Suet. in Aug. cap. 21. *Neque crebrius aut perfidiosius rebellantes graviore unquam MULTATUS EST pœna:* pro, *Multavit.* Sed codicum dissensio (nam nonnulli dant *ultus est*) rem dubiam facit; quare aliud ex Cicerone addam pro Mil. c. 13. init. *Cujus tu inimicissimum multo crudelius etiam PUNITUS ES.* Quæ verba, ut et hæc; *FABRICATUS EST gladium*, figurate dici ex Quinctiliano lib. ix. c. 3. refert P. Manutius, additque loca ex Offic. lib. i. et Tuscul. Quæst.

abilium, γῆν, ὁπόση ἐστιν, εἰδέναι, verbatim, *terram, quanta est, nosse:* Latine vero melius, *nosse, quanta terra sit*[71]. Οἶδά σε, ὅτι μήποτε ἡσυχάσεις, verbatim, *Novi te, quod nunquam quiesces*, id est, *novi, te nunquam quieturum.* Ita, Μέμνημαί σου, ὅπως ἀπεκρίνου, verbatim, *Memini tui, quomodo responderes.*

71 Latini tamen hoc imitati sunt. Sic notissima hæc in Terentio: *Scin' ME, in quibus sim gaudiis.* Et: *Ipsum ME noris, quam elegans formarum spectator siem.* [it. in Andr. i. 1, 20. *Quas credis esse* has, *non sunt veræ nuptiæ.* Z.] Horat. lib. iv. od. 14. ver. 8. de Augusto:

QUEM legis expertes Latinæ
Vindelici DIDICERE nuper,
Quid Marte posses.—

Huc refertur illud Maronis, Æn. i. ver. 577.

URBEM, quam statuo, vestra est.

Ubi tamen adjunctum verbum nullum sensum vel affectum significat. Ob jucundam auribus idiotismi hujus elegantiam non possum non aliud atque aliud addere exemplum. Sic enim Plutarch. Vit. Cic. p. 878. lin. 30. Ὁ Μίλων ΤΟΝ ΚΙΚΕΡΩΝΑ δείσας, μὴ πρὸς τὴν ὄψιν ἀηθείᾳ διαταραχθεὶς, χεῖρον διαγωνίσηται. *Milo metuens Ciceronem, ne spectaculi insolentia, minus feliciter caussam diceret.* Pro δείσας, μὴ ὁ Κικέρων. *Metuens, ne Cicero* etc. Plane ut Horat. lib. i. od. 35. ver. 9.

TE Dacus asper, TE profugi Scythæ,
Urbesque, gentesque, et Latium ferox,
Regumque matres barbarorum, et
Purpurei METUUNT tyranni,
Injurioso NE pede PRORUAS
Stantem columnam.—

Arrian. de Exped. Al. lib. ii. c. 5. Ἐνταῦθα μανθάνει ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ καὶ ΑΣΑΝΔΡΟΝ, ὅτι ἐκράτησαν Ὀροντοβάτου. Aristoph. in Nubib. ver. 1113.

ΤΟΥΣ ΚΡΙΤΑΣ ἃ κερδανοῦσι βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
Quid lucri judices sint percepturi, vobis volumus dicere.

Pro οἱ κριταί. [It. in Nubib. 145. Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, ΨΥΛΛΑΝ, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας; Ubi ψύλλαν positum est pro ψύλλα, nisi quis forte legendum putet ψύλλ' ἄν. Z.] [Hoc, nisi Zeunio, in mentem venire poterat nemini. *Herm.*] Conf. Homer. Iliad. E. v. 85. Priorem Petri Epist. c. ii. 7. Turbam exemplorum ministrat Kusterus ad Aristophanis Plut. ver. 55. ¶ 136. minus tamen cautus in eo, quod hunc idiotismum, quem Atticismum dicit, in hoc versari ait, quod accusativus pro nominativo ponatur, cum non accusativus solus, sed et alius casus esse possit, quem verbum præcedens, cui jungitur, postulat, ut θαυμάζω σοῦ, ὅτι etc. Μέμνημαί σου, ὅπως ἀπεκρίνου. Quin nec nominativi casus terminari constanter potest, quum constructio sequens diversum exigere possit: ut quum dicimus: *Menti obversatur meæ, quomodo Christum nullo crimine nocentem de medio sustulerint Judæi*; cur non Græce ita efferre liceat? Μέμνημαι ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὅπως μηδὲν ΗΔΙΚΗΚΟΤΑ ΑΝΕΙΛΟΝ οἱ Ἰουδαῖοι, pro ὅπως τὸν Χριστὸν ἀνεῖλον. Ceterum audacius Aristophanes in simili loquendi forma accusativum præmittit, quem sensus vetat nos credere a præmisso verbo regi. Ita enim ille in Acharn. ver. 649. ait, Persarum regem quæsivisse diligenter e Lacedæmoniorum legatis:

Ἠρώτησε πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
Εἶτα δὲ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.

Rogabat primum eos, qui navibus essent superiores; dein super hoc poeta, quibus convicia multa dixerit? Hic τὸν ποιητὴν non plane ad τὸ ἠρώτησε potest referri; non enim rex rogabat poetam, nempe Aristophanem, sed legatos de Aristophane. Sensit hoc etiam Scholiastes, qui ita ad hæc verba: Ἀντὶ τοῦ, Περὶ τούτου ποιητοῦ, τίνας κωμῳδεῖ καὶ διαβάλλει; unde ergo accusativus ποιητὴν, si non regitur a verbo ἠρώτησε? Possit esse loquendi forma, qua accusativus absolute ponitur, et de qua supra ad Cap. iii. Sect. 1. extrema.

XV. Verba interrogationibus et reſponſionibus ſervientia, tum etiam, cum illa a tertio quodam referuntur, eodem plane modo cum ſequentibus ordinantur, quaſi interrogatio et reſponſio fieret potius, quam narraretur. Plutarch. in Alexandro, Ἐπερωτῶντος Φιλίππου, πῶς ἔχουσιν ὁμονοίας πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες; pro πῶς ἂν ἔχοιεν; verbatim, *Quærente Philippo, quam bene Græcis inter ſe convenit?* id eſt, *conveniret*. Verba interrogandi et reſpond.

Sic dum narrant, quid nuncius dixerit, eodem modo loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipſi mandaverat: ut in Evangelio Joan. i. 20. cum ſe illi a Phariſæis ad Joannem miſſos eſſe dicerent, ut ex eo quærerent, *Tu quis es?* Græce, σὺ τίς εἶ; id eſt, ὅστις ἂν αὐτὸς εἴη, *quinam ille tandem eſſet?*

In reſponſionibus ſimiliter, ut de eodem B. Joanne dicitur, reſpondit, *quia non ſum ego Chriſtus*, ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστὸς, pro ὅτι οὐκ ἦν Χριστὸς, id eſt, *ſe non eſſe Chriſtum*. Quo loco verba ſonare videntur, reſponſum a Joanne fuiſſe, nuncium ipſum, aut Evangeliſtam non eſſe Chriſtum; proindeque hæc loquendi ratio, ad tollendam ſenſus ambiguitatem, diligenter obſervanda erit.

XVI. Digna hoc in genere ſunt, quæ obſerventur ex Demoſthene exempla duo, Orat. pro Coron. Καὶ νῦν εἶπέ που λέγων, ὁ τὴν Ἀλεξάνδρου ξενίαν ὀνειδίζων ἐμοὶ, verbatim, *Et nunc dicebat, qui Alexandri hoſpitium exprobrabat mihi*, id eſt, *Et vero jam jam dicebat, ſibi abs me Alexandri hoſpitium crimini dari.* Nam ὁ τὴν, etc. ipſiſſima verba ſunt, quibus Æſchines adverſus Demoſth. uſus erat. Ibid.[72] Philippi literas explicans, Ἀκούετε, ὡς σαφῶς δηλοῖ, καὶ διορίζεται, ὅτι ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα ἀκόντων Ἀθηναίων, verbatim,

[72] Pag. 318. lin. 46. Ubi nolim conjunctionem ὅτι omnino παρέλκοντα dicere, quatenus eſt index ipſiſſimorum verborum, quæ quis locutus eſt, et cujus vicem in ſuperiori exemplo explet participium λέγων. Confer Noſtrum cap. viii. §. 9. Reg. 4. H.

Illud ὅτι abundat igitur 1) in narrandi forma recta, cum perſona dicentis inducitur ipſa. Id quod non ſolum fit in libris divinis N. T. inprimis ex conſuetudine Syrorum, qui in omni forma orationis ſuum ? præponere ſolent, etiam tum, cum in Græcis ὅτι non eſt expreſſum; verum etiam apud puros Græcos. Aliquot hujus rei exempla luculenta ex Demoſthenis Orat. de falſa Legat. collecta reperies apud Devarium de Partic. cap. 19. 2) in locis iis, ubi illam particulam ſequitur Accuſativus cum Infinitivo: e. g. Actor. xxvii. 10. Θεωρῶ, ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας—μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν. Ad quem locum Raphelius ſimilia aliquot loca collegit ex Polybio, Arriano et Plutarcho. Adde locum Plat. in Politic. cap. 27. Ὅτι γὰρ οὖν τῶν ὄντων ὡς ἔστιν ἑνός γε τινὸς ὄργανον εἰπόντα, δοκεῖν εἰρηκέναι τι πιθανόν. Sunt, qui ad hoc rerum genus quoque referant locum Plat. in Phæd. 8. ΟΤΙ μέν τοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι etc. Verum perperam. Nam ἀπὸ κοινοῦ repeti debet ἐλπίζω. Cf. ea quæ dicta ſunt ad Xen. Cyrop. i. 6, 18. Z.

Auditis, ut aperte declarat, ac profitetur, quod hæc ego feci, invitis Athenienſibus, id eſt, *hæc abs ſeſe facta eſſe*: alioqui ſenſus eſſet, rerum illarum Demoſthenem ipſum auctorem fuiſſe. Quo in exemplo, aliiſque ſimilibus, nota etiam, conjunctionem ὅτι omnino παρέλκειν, hoc eſt, *abundare* [73].

Ὅτι in his exempl. παρέλκει.

73 Opportunum hic fuerit duo verborum genera addere, quorum alterum μιμητικὸν deſinit ſemper in ίζω, et ſimilitudinem, vel imitationem notat ejus rei, a qua derivatur: ita v. g. locus dicitur λιμενίζειν, *qui ſpeciem portus refert*, apud Polyæn. lib. iv. Hinc defluxit, quod Latini dicunt, *Favere partibus alicujus, Stare ab aliquo, Facere cum aliquo* etc. Græcos uno verbo deſinente in ίζω, et derivato a nomine ejus, cujus partibus favetur, exprimere, exemplorum ſatis unus Plutarchus in vita Demoſthenis exhibet. Sic Μακεδονίζειν, *A Macedonibus ſtare*, p. 852. lin. 22. Φιλιππίζειν, *Cum Philippo facere*, p. 854. in fine. Sic Ἰουδαΐζειν, *Cum Judæis facere* etc. *Judæorum religioni adhærere*, p. 864. lin. 23. Δημοσθενίζειν, p. 872. lin. 49. Sic Πλατωνίζω, unde noſtrum *Platoniſten*. Qualia apud nos ſectam ſignificare ſolent. Hinc ſubſtantiva Μακεδονισμὸς, Ἰουδαϊσμὸς, Μηδισμός. Thucyd. lib. i. cap. 95. Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα ΜΗΔΙΣΜΟΣ. *Accuſabatur in primis, quod cum Medis ſenſiſſet*. Et lib. iv. cap. 133. Θηβαῖοι Θεσπιῶν τεῖχος περιεῖλον, ἐπικαλέσαντες ΑΤΤΙΚΙΣΜΟΝ. *Thebani Theſpienſium muros deſtruxerunt, crimini dantes, quod cum Athenienſibus ſentirent*. Tale ſubſtantivum aliud poſt ſe habens nominis proprii, in generandi caſu, per periphraſin redditur. ibid. cap. 135. Τοῦ δὲ ΜΗΔΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ, Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμψαντες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα. *Lacedæmonii, miſſis ad Athenienſes legatis, etiam Themiſtoclem criminabantur, quod cum Medis feciſſet, quemadmodum Pauſanias fecerat*. At, ſequente dandi caſu, mutatur ſententia, pro natura ſubſtantivi, quod ſubjungitur. Sic, qui Græcam linguam loquitur, dicitur Ἑλληνίζειν τῇ φωνῇ, apud Æſchin. contra Cteſiph. p. 299. lin. 11. In paſſivo quoque Ἑλληνίζεσθαι ἀπό τινος eſt, *diſcere ex aliquo linguam Græcam*. Thucyd. lib. ii. cap. 68. Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν. *Didicerunt linguam Græcam, quæ nunc eſt in uſu, ex Ambraciotis*. Ubi cum accuſativo conſtruitur. Non abſimili modo vox ipſa dicitur, v. g. Ἀττικίζειν, i. e. *juxta Atticam dialectum formari*. Ita Photius teſtatur de Herodiano, in excerptis ejus librorum eum uti vocibus μὴ ὑπεραττικιζούσαις, *non ſupra modum Atticis*.

Verba ἐπιτηδείως uſurpata [Latine dici poſſunt *verba propria*, ſeu, *ſolemnia*. Z.] ea voco, quæ, cum auctores quidam citantur, eorum verbis præmittuntur et cum ſtudio eorum proxime conveniunt. e. g. Si Poetæ verba citantur: Οὕτως ἐποίησεν ποιητὴς, *Sic dixit Poeta*, pro, οὕτως εἶπεν. [Sic ποιεῖν, h. e. *carmina facere, canere, poetam eſſe*, quoque occurrit Plat. in Phæd. c. 4. aliquoties, it. Apol. 7. Athen. Deipnoſ. xiii. 8. p. 604. Hinc ab hoc ipſo verbo factum eſt nomen Ποιητοῦ. Z.] *Sic Philoſophus Plato ſcripſit*, Οὕτως ἐφιλοσόφει Πλάτων ὁ φιλόσοφος. Thucyd. lib. i. cap. 10. de Homero: Τοξότας γὰρ πάντας ΠΕΠΟΙΗΚΕ τοὺς προσκώπους. *Remiges omnes ſcripſit eſſe ſagittarios*. Ubi ſcholia: Ἐπιτηδείως τὸ, πεποίηκε, ὥσπερ λέγομεν τὸ, ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΕΦΙΛΟΣΟΦΗΣΕ. Eodem modo apud Æſchin. Socr. Dialogo περὶ πλούτου, p. 46. Καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ΠΕΠΟΙΗΣΘΑΙ. *Pulchre, inquit, hoc etiam mihi videtur ab Archilocho dictum*. Vid. et Pauſan. in Meſſeniacis p. 372. init. ΠΕΠΟΙΗΚΕ δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι, ὡς Ἰφιδάμας etc. *Scripſit etiam Homerus in Iliade, Iphidamantem* etc. Perſpicue diſtinguit Lyſias inter ΠΟΙΕΙΝ et ΕΙΠΕΙΝ, quorum illud ſit carmine, hoc ſoluta oratione dicere. Verba ſunt in Orat. Funebr. non longe ab initio: Τοσαύτην γὰρ ἀφθονίαν παρεσκεύασεν ἡ τούτων ἀρετὴ καὶ τοῖς ΠΟΙΕΙΝ δυναμένοις, καὶ τοῖς ΕΙΠΕΙΝ βουληθεῖσιν. *Tam copioſam enim materiam horum virtus ſuppeditavit et illis, qui*

XVII. Singularis numerus a Poetis, nonnunquam pro plurali usurpatur; quod tamen non nisi sobrie admodum imitandum. Pindarus Olymp. Od. xi. 4. sq. Μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλονται, id est, *Melliti hymni posteriorum carminum principia sunt.* Quod interdum etiam a solutæ orationis auctoribus usurpatur. Aristot. Οὐκ ἐνεξεφύετο τοῖς μὲν αἱ τρίχες, τοῖς δὲ τὰ πτερά, pro, ἐνεξεφύοντο[74]. *Non innascebantur aliis pili, aliis pennæ.* ¶. 137. **Singularis pro plurali.**

carmine celebrare possint, et iis, qui oratione laudare velint. Eodem modo Latini utuntur verbo *facio*. Ita Terent. in prolog. Eunuch.

Bonas matronas FACERE, meretrices malas.

Disertius tamen Græci, ubi poetarum verba citant, ut apud Aristot. de Rep. lib. i. cap. 2. Καὶ ὀρθῶς Ἡσίοδος εἶπε ΠΟΙΗΣΑΣ·

Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε βοῦν τ' ἀροτῆρα.

Et recte Hesiodus cecinit hos versus:

Esto domus primum, et mulier tibi, bos et arator.

Et cap. 8. sub fin. Ὥσπερ Σόλων φησὶ ΠΟΙΗΣΑΣ·

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται.

Ut Solon ait ita canens:

Nulla homini finis certa hæret divitiarum. H.

Sic λέγειν est oratorum: συγγράφειν historicorum: ἱστορῆσαι geographorum: διδάσκειν præceptorum: διαλέγεσθαι philosophorum Socraticorum, qui scite rogant, et interrogatorum idoneam reddunt rationem: συμβουλεύειν senatorum etc. Sicut apud Latinos proprie dicitur *creare Consulem, dicere Dictatorem, legere Senatorem, cooptare Pontificem, capere Vestalem, prodere Interregem, jubere* de populo, et *decernere* de Senatu etc. Z.

74 Si verbum ἐνεξεφύετο ad utrumque et τρίχες et πτερὰ refertur, juxta Atticorum loquelam apud cæteros Græcos receptam, singularis numerus nihil novi parit, quanquam et sic, licet rarissime, verbum plurale invenitur. Exemplum est in Tab. Ceb. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. Νὴ Δία, ΠΑΝΤΑ, ἔφη, ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΙΝ. Pro, ἀκολουθεῖ, *Omnia mala, dicis, illos sequi. Per Jovem, omnia, respondit, sequuntur.* Sed et citra hanc Atticorum consuetudinem præmisso nomini pluralis numeri, aliud diversi numeri cum verbo additur, ut videre est apud Apostolum ad Galatas scribentem cap. vi. init. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πρᾳότητος, ΣΚΟΠΩΝ ΣΕΑΥΤΟΝ, μὴ καὶ ΣΥ ΠΕΙΡΑΣΘΗΙΣ. Ubi τὸ, σκοπῶν σεαυτὸν etc. numero a superioribus dissentit, et requirit subaudiri ἕκαστος, ita ut Apóstolus principio universos, mox singulos compellet. Reddo itaque: *Fratres, si quis imprudenti lapsu ceciderit, vos spirituales refingite talem miti ac leni animo, cavens tibi quisque, ne et tu tenteris.* Ellipsin vocis ἕκαστος non esse peregrinam, sed et quandoque suppleri, doceri possumus ex Ælian. V. H. lib. i. cap. 31. ΠΑΝΤΕΣ αὐτῷ ΠΕΡΣΑΙ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἙΚΑΣΤΟΣ ΠΡΟΣΚΟΜΙΖΕΙ. *Omnes ei Persæ, pro suis quisque facultatibus, munera offert.* Adde Apocal. Joann. cap. i. 19. Γράψον ἃ εἶδες καὶ Ἃ ΕἸΣΙ, καὶ Ἃ ΜΕΛΛΕΙ γίνεσθαι μετὰ ταῦτα. *Scribe, quæ vidisti, et quæ sunt, et quæ fient post hæc.* Ubi licet dixisset ἃ εἰσι, in plurali, subdit tamen ἃ μέλλει, in singulari. Simile exemplum habet Homerus Iliad. B. ver. 135.

Καὶ δὴ ΔΟΥΡΑ ΣΕΣΗΠΕ νεῶν, καὶ ΣΠΑΡΤΑ ΛΕΛΥΝΤΑΙ.

Et jam ligna navium putrefacta sunt, et funes usu contriti. Ubi itidem, præcedente utrobique nomine plurali, alterum tamen verbum in singulari ponitur. Confer posteriorem Petri epistolam cap. iii. 10. ΣΤΟΙΧΕΙΑ δὲ καυσούμενα ΛΥΘΗΣΟΝΤΑΙ, καὶ γῆ καὶ ΤΑ ἐν αὐτῇ ΕΡΓΑ ΚΑΤΑΚΑΗΣΕΤΑΙ. *Elementa arsura solventur, et tellus, quæque in ea sunt opera, exurentur.* [Soph. Œd. Tyr. 1271. *Herm.*] Idem Evang. Joan. cap. x. 27. Vid. Steph. ad locum Thucyd. lib. i. cap. 22. in

Verba neutra pro activis.

[Multa verba neutra interdum obtinent vim activorum. V. c. Plat. in Phæd. cap. 66. οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων, h. e. *neminem non præsentium commovit, ut fleret.* Id. in Politic. cap. 16. εἰς γῆν σπέρματα πίπτειν, pro καταβάλλειν. uti Sophocl. Ajac. 42. ἐμπίπτεις βάσιν, ¶. 140. h. e. *fulcis gradum.* Sic λάμπειν interdum est *illustrare*, ut Eurip. Ion. 235. πέτρα λάμπουσα πυρὸς δικόρυφον σέλας. Ῥεῖν, pro *effundere*, seu, *facere ut fluat*, ut Theocrit. v. 124. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. *Himera pro aqua fundat lac.* Ζεῖν adfine. Simili modo singulari pro plurali utitur Ovid. Trist. lib. i. el. 3. ver. 10.

Non aptæ profugo vestis opisve FUIT.

Non aptæ fuit, pro *fuerunt.* Huc refer illud Terentii, Eun. Act. ii. sc. i. *Adeon' homines immutarier ex amore, ut non cognoscas EUNDEM esse?*

Contra plurali pro singulari utitur Sophocles, Aj. Flag. ver. 739.

—Κοὔ τις ἴσθ' ὍΣ οὐ
Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
Ξύναιμον ΑΠΟΚΑΛΟΥΝΤΕΣ.

Pro ἀποκαλῶν, ¶ 138. *Neque quisquam est, quin eum furentis et exercitui insidiantis fratrem appellet.* Confer Gen. i. 26. Ποιήσωμεν ΑΝΘΡΩΠΟΝ κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν· καὶ ΑΡΧΕΤΩΣΑΝ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης. *Faciamus HOMINEM secundum imaginem et similitudinem nostram: et IMPERANTO piscibus maris* etc. Ubi per pluralem numerum totum genus intelligitur, qua de re plura congessi supra ad Cap. iii. Sect. 1. Reg. 1. ¶ 139.

A numero plurali ad singularem, et contra a singulari ad pluralem transit Herodot. Melpom. cap. 22. Εἰσὶ τοῖσι οὔνομα κεῖται Ἰύρκαι· καὶ οὗτοι ἀπὸ θήρης ζώοντες τρόπῳ τοιῷδε· λοχᾷ ἐπὶ δένδρεον ἀναβάς. Pro λοχῶσι ἀναβάντες. Hæc, et quæ sequuntur, a præcedentibus Ἰύρκαι et οὗτοι ζώοντες, numero differunt, *Sunt, quibus nomen est Iurcæ, et ipsi e venatione victitantes. Insidiantur* (Gr. *Insidiatur*) *conscensa arbore.* Quæ sequuntur, iterum in plurali: Τὰ δέ ἐστι πυκνὰ ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώρην. *Quarum per omnem regionem magna est frequentia.* Ubi τά ἐστι, cum præcedat δένδρεον in singulari. H.

Hæc enallage numeri in Verbo triplex inprimis est. 1) Sæpe verbum singularis numeri præmittitur pluribus substantivis, quamvis pluralis numeri, dummodo quod proxime sequitur substantivum, est singularis numeri. V. c. Demosth. adv. Androt. p. 704. Συνῄρει Φίλιππος καὶ Ἀντιγένης καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς καί τινες ἄλλοι. Plura hujusmodi exempla exhibet Dorvillius ad Charit. p. 487. 2) Nonnunquam verbum singulare additur pluribus substantivis, quamvis pluralis numeri, modo proxime antecedens sit vel singularis numeri vel neutrum plurale. V. g. Charit. p. 46. ver. 19. Βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νὺξ μακρὰ κατελάμβανε. Diodor. Sic. xx. 72. Δάκρυα καὶ δεήσεις καὶ θρῆνος ἐγίνετο συμφορητός. Plura loca habet Dorvill. ad Charit. p. 271. 3) Raro substantivo multitudinis masculino sive feminino jungitur verbum singularis numeri. Præter loca, a Vigero laudata, huc pertinent locus Manethon. lib. iv. 354. Ἑρμείου ἀκτῖνες βάλλῃ, pro βάλλωσι. Eurip. Bacch. 1348. Δέδοκται τλήμονες φυγαί. Iliad. Ψ. 380. Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, εὐρέε τ' ὤμω Θέρμετ'. Fallitur igitur Scholiastes Pindari, qui ad l. l. ait: Σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ ΤΕΛΛΕΤΑΙ· οὐδεὶς γὰρ οὔτε τῶν προγενεστέρων, οὔτε τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι τῷ ἑνικῷ ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος etc. Præterea aliquot huc pertinentia exempla ex Thucydide attulit Cel. Baverus in libello de Lectione Thucyd. optima interpretandi disciplina p. 7. sq. Z.

Interdum idem verbum jungitur duobus substantivis, quamquam uni tantum proprie jungi possit: v. c. Hesiod. Theog. 640. Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 395. sqq. Z.

hibetur pro *adigere ad ebullitionem* apud Eurip. Cyclop. 391. Similiter ἐλπίζειν pro *spem facere*: στασιάζειν, *ad seditionem compellere*: βασιλεύειν, *regem creare*: μανθάνειν, *docere*, sive, *ad discendum invitare*: ἀρέσκειν, *probare*, *efficere*, *ut quid placeat*: ἐπιστρατεύειν, *exercitui præficere*. Plura hujus rei exempla reperies apud Reiskium in Miscell. nov. Lipf. vol. vi. p. 520. sqq. ubi et Latina quædam sunt notata; it. ap. Dawes. Misc. Crit. p. 495. Abresch. ad Thom. Mag. sub v. ἐλπίζω, ¶. 141. et Fischer. ad Plat. Polit. cap. 16. Fortassis hæc verba ita possunt ad propriam revocari significationem, ut intelligatur κελεύω, s. ἐάω, s. ἀναγκάζω. Z.] [Hoc absurdum est. *Herm.*]

SECTIO II.

De idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi, et Subjunctivi propriis.

REGULA I.

INDICATIVUS sæpe pro subjunctivo et optativo usurpatur, idque per omnia fere tempora, ubi ἂν δυνητικὴ particula commode adhibita fuisset. Ac primum quidem in præsenti. Xenoph. Hist. vi. Παρ' ἐμοὶ οὐδεὶς μισθοφόρος, ὅστις μὴ ἱκανός ἐστιν ἴσα ποιεῖν ἐμοὶ, id est, *Mercenarius apud me nemo est, qui non idoneus est*, pro *qui non idoneus sit, eadem facere, quæ abs me fiunt*. Quo loco verbum ἐστὶ pro ἂν ᾖ, vel ἂν εἴη, positum est. Philo de Legat. ad Caium: Διαγγελείσης οὖν τῆς, ὅτι νοσεῖ, φήμης· verbatim, *Nunciata igitur, quod ægrotat, fama*, id est, *vulgata de ipsius morbo fama*: ubi, ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι, vel ὡς ἂν νοσοίη, positum est[75]. Indic. præs. pro subj. vel optat.

75 Locus Philonis est p. 770. lin. 11. ubi tamen ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι ἂν νοσοίη poni, non facile, puto, dicet, cui Græcæ sunt aures; scimus enim, particulam ἂν semper derogare aliquid verbi, cui jungitur, actioni, eamque reducere vel ad potentiam, vel ad voluntatem, vel ad officium, vel denique ad futurum. At non indicat Philo, Caium aut potuisse, aut voluisse, aut debuisse ægrotare, aut denique ægrotaturum: sed revera percrebuisse famam, eum in morbum incidisse. Res igitur certa narratur, cui particula ἂν omnino non idonea est. Malim dicere, verbum in narrationibus post ὅτι in præsenti poni pro imperfecto, ut hic νοσεῖ pro ἐνόσει. Qua de re postea ad Sect. iii. Reg. 10. fusius. Latini quoque crebro usurpant indicativum pro subjunctivo. Sic in præsenti apud Plaut. *Nunc dicam*, ut-

Item imperf.

II. In Imperfecto. Idem Xenophon vii. ejusdem operis: Οὐδὲν οὕτω βραχὺ ὅπλον ἑκάτεροι εἶχον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων, id est, *Nullum utrisque tam breve telum erat, quo non se mutuo attingebant:* id est, *attingerent*; ubi ἐξικνοῦντο, pro ἂν ἐξικνοῖντο sumitur [76].

Item præteritum.

III. In Præterito perfecto [77]. Demosthen. Olynth. ii. Οὐδείς ἐστιν, ὅν τινα οὐ πεφενάκικεν. *Nemo est, quem non decepit,* pro *deceperit*; ubi πεφενάκικεν pro ἂν φενακίσειεν usurpavit [78].

jus jussu VENIO, et quamobrem venerim. Adde Ter. Andr. Act. v. sc. 1. ver. 26.

—Ah nescis, in quantis malis verser miser,
Quantasque hic suis consiliis mihi CONFECIT sollicitudines.

Et Act. v. sc. 1. ver. 18. Adde et Virg. lib. xi. ver. 848.

Nam, quicunque tuum VIOLAVIT vulnere corpus,
Morte luat merita.—

Pro *violaverit.* Dummodo satis fida sit lectio; nam ver. 591. dixerat:

Nam, quicunque sacrum VIOLARIT vulnere corpus,
Tros Italusve, mihi pariter det sanguine pœnas.

76 Similiter Naso Met. lib. x. ver. 635.

—Quod si felicior essem,
Nec mihi conjugium fata importuna negarent,
Unus ERAS, cum quo sociare cubilia vellem.

Pro *Unus esses.* Et lib. i. ver. 679.

Quisquis es, hoc POTERAS mecum considere saxo.

Pro, *posses.* [Sed solent sic Latini dicere; ut in illo Themistoclis: *Perieram nisi periissem.* Z.]

77 Imitatur Maro Æn. iv. ver. 19. perf. ind. pro plusquamperf. subj. utens:

Si non pertæsum thalami tædæque fuisset,
Huic uni forsan POTUI succumbere culpæ.

Clarius Ovid. Trist. lib. v. el. 5. ver. 42.

Hæc igitur lux est: quæ si non orta fuisset,
Nulla FUIT misero festa videnda mihi.

Pro *fuisset.* Et de Tullio Juvenalis, Sat. x. ver. 123.

Antoni gladios POTUIT contemnere, si sic omnia dixisset.

Confer Virg. Æn. xi. ver. 112.

Nec VENI, nisi fata locum sedemque dedissent.

Veni pro *venissem.* Neu quis hoc poetarum proprium esse putet, sic Suet. Cæs. cap. lii. *Pene Æthiopia tenus Ægyptum PENETRAVIT, nisi exercitus sequi recusasset.* Et Cic. in Miloniana cap. xi. *Quod si ita putasset, optabilius Miloni FUIT, dare jugulum P. Clodio.* Item Curt. iv. 9, 2.

78 In præterito plusquam perfecto imitatus est idem Virg. Æn. ii. 55.

Et, si fata Deum, si mens non læva fuisset,
IMPULERAT ferro Argolicas fœdare latebras.

Pro *Impulisset.* Et lib. xi. ver. 115.

Æquius huic Turnum FUERAT se opponere morti.

Pro *FUISSET.* Item Horatius lib. ii. od. 17. ver. 28.

Me truncus illapsus cerebro
SUSTULERAT, nisi Faunus ictum
Dextra levasset.—

Et lib. iii. od. 16. init.

Inclusam Danaen turris ahenea
Robustæque fores, et vigilans canum
Tristes excubiæ MUNIERANT satis
Nocturnis ab adulteris,
Si non Acrisium, virginis abditæ
Custodem pavidum, Jupiter et Venus
Risissent.—

Sed perfectum indicativi pro futuro subjunctivi est apud Cic. ad Cassium: *Qui si conservatus erit, VICIMUS.* Pro *Vicerimus.* Cæterum puto, Auctorem hic et in superioribus respicere morem Latinorum, apud quos relativum *QUI* inter duo negativa semper cum subjunctivo construitur, non item apud Græcos.

IV. In Aoristo. Xenoph. Ἀπομνημ. ii. Οὐδὲν πώποτε αὐτῇ οὔτε εἶπα, οὔτε ἐποίησα, ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη, hoc est, *Nihil unquam ei vel dictum abs me, vel factum est, quo erubuit*, pro *erubuerit* [dic potius, *erubesceret*. Z.] ubi ᾐσχύνθη posuit pro ἂν αἰσχυνθείη. Item Aoristum.

V. In Futuro sæpissime. Aristoteles Histor. Animal. viii. Ἡ κάμηλος, inquit, ἀπὸ τῶν ποταμῶν οὐ πίνει πρότερον, ἢ συνταράξει, id est, *Camelus e fluviis non bibit, antequam eos conturbabit*; pro ἂν συνταράξειε, vel συνταράξῃ, *conturbarit*[79]. Item futurum.

Id quod apud Atticos frequentissimum est, etiam præcedente εἰ, significante, *si quidem, si modo, si tamen*. Quæ loquendi ratio etiam Ciceroni mirum in modum placuit. Demosth. Olynth. i. Εἴπερ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νοῦν. *Si quis vobis mentem adhibebit*; quæ locutio satis obscura, clarior erit, si resolvatur hoc modo: Εἰ μέλλει τις ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id est, *Si quis de vobis cogitaturus est*; quod idem est, ac si diceretur, εἴπερ ἂν βούλησθε τοὺς ἄλλους ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id est, *si alios vobis studere volueritis*.

VI. Imperativus apud Græcos nude usurpatur, ubi Latini præmittunt verbum, *noli*. Demosth. passim, Μὴ γὰρ οἴεσθε, *Nec enim putatote*, id est, *nolite enim existimare*; ubi Græce barbarus esset, qui diceret, μὴ γὰρ οἴεσθαι βούλεσθε. ¶. 142. Imperativ. per se posit.

VII. Imperativo Poetæ nonnunquam utuntur, maximeque in Aoristo, pro persona secunda futuri indicativi. Euripides, Οἶσθ' οὖν ὃ δράσον, pro δράσεις, id est, *Scis ergo quid fac*, pro *quid facturus sis*[80]. ¶. 143. Imper. pro 2. perf. futuri indicat. 2. perf. fut. indicat. pro imper.

[Et vice versa, secunda persona fut. indicativi sæpe pro imperativo usurpatur: ut Matth. v. 21. Οὐ φονεύσεις, *Non occides*, pro μὴ φόνευσον, *ne occidito*[81]. ¶. 144. Sic apud

79 Eodem modo Theognis ver. 216.

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου,
ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ ΠΡΟΣΟΜΙΛΗΣΕΙ *τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.*

Polypi indolem habe versipellis, qui talis apparet, qualis est petra, cui adhæserit. Pro προσομιλήσῃ vel προσομιλήσειεν ἄν. Plaut. non semel: ut, *Illuo sursum ADSCENDERO, atque inde optime dispellam virum.* Pro *adscendam.*

80 Est et apud Aristoph. in Pace ver. 1061. Ἀλλ' οἶσθ', ὃ δρᾶσον. Similiter Plat. in Phædro p. 236. lin. 14. Τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ΣΤΑΘΗΤΙ. *In aliis si plura et digniora Lysiæ oratione dixeris, juxta Cypselidas in Olympia de solido metallo stabis.* Eodem modo Virgilius Ecl. vii. ver. 35. de Priapo:

Nunc te marmoreum pro tempore fecimus: at tu,
Si fœtura gregem suppleverit, aureus ESTO.

Pro *Eris.*

81 Frequens hoc est in sensu ἀπαγορευτικῷ. Sed et in sensu παραινετικῷ invenitur, ut Matth. v. 48. ΕΣΕΣΘΕ οὖν ὑμεῖς τέλειοι. *Eritis*, h. e. *Este igitur vos perfecti.* [Adde locum

Latinos, *valebis et salvebis*, pro *salve et vale*. Virg. Æneid. ii. ver. 548.

Referes ergo hæc, et nuncius *ibis* Pelidæ genitori[82].]

Imper. pro infinit.

Imo et pro infinitivo apud Oratores. Demosthen. Philipp. i.[83] Δεηθεὶς ὑμῶν τοσοῦτον, ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, μὴ πρότερον προλαμβάνετε, id est, *Id a vobis unum precatus, ut auditis solum omnibus, judicium feratis, nullumque præjudicium afferatis.* Ubi κρίνατε pro κρίνειν, et προλαμβάνετε, id est, προλαμβάνειν.

Optat. pro Indicativo.

VIII. Optativus Attice vicissim pro Indicativo passim usurpatur, quod præcipue Xenophonti placuit: ut Hist. Græc. ii. Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους κατακρημνίσειε, τί εἴη ἄξιος παθεῖν etc. id est, *Lysander cum ex Philocle, qui Andrios et Corinthios præcipites egerat, quæsisset, qua pœna dignus esset* etc. ubi κατακρημνίσειε, pro indicativi plusquamperfecto κατεκεκρημνίκει, posuit. ¶. 146.

Sic Plato, in Protagora, Ἔλεγες, ὅτι Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις. Ubi πέμψειε pro ἔπεμψε, id est, *A Jove dicebas immissam hominibus justitiam fuisse.* Atque hic usus crebrior est, præcedente una ex sequentibus particulis ὅς, ὅσπερ, ὅστις, ὅσοι, ὅτε, ὅτι, et ὡς, [et ἵνα, et μὴ, et εἰ, ἐπεὶ, ὅθεν, ὅπου, ὁσάκις, τίς, ὁποῖος, et ἀορίστοις omnibus. *Reizius.*] Exempla passim obvia[84]. ¶. 147.

Sophocl. Antig. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον' κρυφῇ δὲ κεῦθε. Z.]

82 Cic. lib. v. ad fam. ep. 12. in fine: *Tu interea non cessabis, et ea, quæ habes instituta, perpolies, nosque diliges. Vale.* Horat. lib. i. epist. 18. ver. 96.

Inter cuncta LEGES et PERCUNCTABERE doctos.

Imo cum imperativo futurum conjungit Curtius, lib. viii. cap. 14. *Tu Antigenes, et tu Leonnate, et Tauron INVEHIMINI in mediam aciem, et URGEBITIS frontem.* Mire quoque variat Virgilius Æn. lib. v. ver. 308. sed in 3. persona:

Omnibus hic ERIT unus honos: tres præmia primi
ACCIPIENT, flavaque caput NECTENTUR oliva.
Primus equum phaleris insignem victor HABETO.
Alter Amazoniam pharetram, plenamque sagittis
Threiciis: lato quam circumplectitur auro
Baltheus, et tereti subnectit fibula gemma.
Tertius Argolica hac galea contentus ABITO.

Habet hoc idioma magnam emphasin, si id fiat cum interrogatione. Ita Herodianus, lib. ii. cap. 1. Οὐ ΠΑΥΣΗι ἀνάξια σεαυτοῦ καὶ τῶν προβεβιωμένων σοι λέγων; *Non desines?* i.e. *Quin desine indigna te et superiori tua vita dicere.* Confer quod dicetur infra Cap. vii. Sect. 12. Reg. 3. ¶. 145.

83 Pag. 16. lin. 32. Sed exemplum desidero clarius; nam participium δεηθεὶς, quod ad ipsum referatur, jam habet, nempe τοσοῦτον· neque dicit, κρίνατε τοσοῦτον, sed δεηθεὶς τοσοῦτον id, quod precatur, est τοσοῦτον, quod mox, quasi repetita de integro sententia, explicat, κρίνατε καὶ προλαμβάνετε. Nam facile potuit dicere δεηθεὶς τοσοῦτον κρίνειν, nisi ante τὸ κρίνειν per repetitionem subaudito participio δεηθείς. Contra infinitivum pro imperativo usurpari, docebitur Sect. sq. Reg. 9.

84 Est et ubi Optativus pro impe-

IX. De Subjunctivo pauca hæc notanda. Primum est, ἂν in subjunctivo sæpius, quam in optat. prætermitti; ut, Οὐκ οἶδα, ὅ, τι τῷ λόγῳ χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπωμαι. *Nescio, quid dicturus sim, aut quam in partem me conversurus.* Sic ὅσα βούλῃ, pro ἂν βουληθείης, *quæcunque volueris.* Prætermittitur tamen etiam cum optativo, ut reg. superiori, τί εἴη ἄξιος παθεῖν, pro τί ἂν εἴη. ¶. 148. — Subjunct. et optat. sine ἄν.

X. Secundo, ὅπως, vel ἵνα, vel ὡς non raro subauditur in subjunct. Chrysost. ii. de Fato, Ἑτέρως λυμήνηται, πείθειν ἐπιχειρῶν, pro ὅπως ἂν λυμήνηται, id est, *Aggressus ei suadere, ut alia quadam ratione noceret*[85]. — Subjunct. sine ὅπως, ἵνα, ὡς.

XI. Tertio, per sese aliquando sumitur pro futuro indicativi: ut, τί λέγω; pro λέξω, *quid dicam?* et βούλει εἴπω; *vis dicam?*[86] ¶. 149. — Subjunct. pro futur. indic.

SECTIO III.

De idiotismis Infinitivi, et temporum quorundam propriis.

REGULA I.

DE Infinitivo pluscula sunt observatione digna. Primo, interdum a genitivo ad accusativum eo in modo transitus fit. Isocrates cum dixisset, Δεόμεθα ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι, addit ἐνθυμηθέντας, pro ἐνθυμηθέντων. *Vos obsecramus, ut cum benevolentia audiatis, cogitantes* etc. [Similiter Lys. advers. Theomnest. p. 364. vol. v. ed. Reisk. Δέομαι ὑμῶν— τὰ δίκαια ψηφίσασθαι, ἐνθυμουμένους, ὅτι etc. pro ἐνθυμουμένων, quia præcedit ὑμῶν. Plura hujusmodi constructionis exempla laudavit Marklandus ad h. l. et ad p. 620. Z.] Vide Cap. iii. de Nomine, Sect. 1. Reg. 1. — Cum accusat. pro al. casu.

rativo ponitur, comitante particula ἄν. Ita Sophocl. Electr. ver. 1523.

Χωροῖς ΑΝ εἴσω σὺν τάχει.

I statim intro.

Triclin. Schol. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἔσθ' ὅτι τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς φέρειν. [ἐκφέρειν edidit Brunck. *Herm.*]

85 Sic apud Ovid. Met. lib. ix. ver. 734.

Vellem nulla forem.—

86 Diserte aor. α' subjunctivi pro futuro indicativi utitur Joannes, Apoc. cap. ii. 11. Ὁ νικῶν οὐ μὴ ΑΔΙΚΗΘΗι ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου. *Qui vincit, nequaquam lædetur a morte secunda.* Pro ἀδικηθήσεται. Conf. Evang. Luc. viii. 17. Οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν, ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· οὐδὲ ἀπόκρυφον, ὃ οὐ γνωσθήσεται, καὶ εἰς φανερὸν ΕΛΘΗι, pro ἐλεύσεται. *Nihil enim est occultum, quod non innotescet et propalam fiet.* Adde Matth. vi. 31. Joann. viii. 51. et priorem Petri epist. cap. ii. 6. H. ¶. 150.

Infinit. cum nomin. et accusat.

II. Secundo, nominativum in eodem modo, pro accusativo ab Atticis usurpari, etiam cum ὡς, et ὥστε. Xenoph. Memorab. i. 2, 1. de Socrate, Ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος, πάνυ ῥαδίως ἔχειν ἀρκοῦντα, ubi κεκτημένος pro κεκτημένον, id est, *Cum valde pauca possideret, facile tamen iis contentus esset.* Demosthen. cum artic. neutro nominativum etiam conjungit: ut pro Coron. Σεμνύνομαι, οὐ τῷ γραφεὶς ἀποφυγεῖν. *Glorior, non quod ab accusatione absolutus fuerim* *.

Rarius etiam, quod ibid. sequitur, cum eod. artic. Τὸ μὲν μυριάκις μυρίους κεκηρύχθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐστεφανῶσθαι πρότερον, id est, *Mitto infinitos centies proclamatos esse, ac me ipsum antea sæpius coronatum.* Ubi licet accusativus μυρίους præcesserit, sequitur tamen τὸ αὐτὸς ἐστεφανῶσθαι, pro τὸ ἐμαυτόν [87]. Contra etiam accusativus pro

* Græci omnino solent non solum accusativum jungere infinitivo, uti fere fit apud Latinos, sed etiam sæpe nominativum, genitivum et dativum, prout antecedens nomen, ad quod refertur, postulat. Sic a) *Nominativum* jungunt: v. c. præter locum Xenophontis, quem Vigerus laudavit, vid. Memorab. iii. 13, 2. ἀκούμενος ἔφη τούτου φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκειν, pro ἀκούμενον. ¶. 151. Nominativus autem participii hujus pendet a nominativo Σωκράτης, qui latet in verbo ἔφη. Cf. Mem. ii. 1, 15. ii. 3, 17. iv. 8, 7. Demosth. ad Callipp. p. 1239. ed. Reisk. est primum ἡγοῦμαι δίκαιος εἶναι ἔχειν, pro δίκαιον. Deinde ὧν ἐγὼ ἤθελον τούτῳ ταύτην, ἥτις εἴη μεγίστη πίστις, δοῦναι, ἢ μὴν ΕΓΩ τοῦ πατρὸς ἀκούειν, pro ἐμέ. Sed casus pendet a nominativo, qui latet in ἡγοῦμαι et in ἤθελον. Hunc Græcismum imitantur interdum Latini, inprimis Poetæ: v. c. Horat. iii. Od. 27. *Uxor invicti Jovis esse nescis.* Id. Ep. i. 16. *Cum pateris sapiens emendatusque vocari.* Vid. Vechner. Hellenol. i. 32. Sanctii Minerv. p. 433. et Linacer de emendat. Struct. p. 505. sq. b) *Genitivum:* ut Actor. xxii. 17. Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΥ ΜΟΥ ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, pro προσευχόμενον. Conf. Markland. ad Lys. vol. v. p. 682. ed. Reisk. et Dorvillius ad Charit. p. 254. c) *Dativum:* v. c. Xenoph. Mem. i. 1, 9. Δαιμονᾷν δὲ καὶ τοὺς μαντευομένους φησὶ, ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ ΜΑΘΟΥΣΙ διακρίνειν. Id. Œcon. xi. 6. Θεμιτὸν καὶ ἐμοὶ ΑΓΑΘΩι ΑΝΔΡΙ γενέσθαι· Aristoph. in Pluto, 286. Οὕτως γάρ ἐστι ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ἅπασιν ἡμῖν εἶναι. ¶. 152. Sic Latini quoque: ut Cic. Epist. xvi. ad Brut. *Ecquis supplicat, ut optime meritis de republ. liceat esse salvis?* Et Horat. Art. Poet. 372. *Mediocribus esse poetis non homines, non Di, non concessere columnæ.* Cæterum de hac enallage casuum egregie præceperunt dudum Ernestius ὁ πάνυ ad Xenoph. Mem. i. 1, 9. Bach. ad Xenoph. Œcon. i. 4. et Dorvill. ad Charit. p. 52. Z.

87 At Pronomen αὐτὸς, reciprocationem significans, hoc sibi peculiare habet. Herodot. Erat. cap. lvii. Ἔφη φὰς, ΑΥΤΟΣ μὲν ἀμφοτέρων ἤδη πεπειρῆσθαι, κεῖνον δὲ, οὔ. *Dixit, se utrumque expertum esse, illum autem, non.* Atque hoc non *rarius*, sed toties fieri videbis, quoties diversitas personarum diversos casus exigit: nec apud Atticos solum, sed et reliquos Græcos, ut ex Herodoti exemplo liquet. Nam persona quælibet reciprocationem, vel ad proxime præcedentem casum relationem nullam habens, in quarto casu ponitur. Quæ autem ad proxime præcedentem personam refertur, in primo casu ponitur, ut apud Xenoph. de Instit. Cyri lib. ii. p. 42. lin. 9. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Πέρσαι ἐνόμισαν, εἰ παρακαλούμενοι, ὩΣΤΕ τὰ ἴσα ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ τῶν αὐτῶν ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ, μὴ θελήσουσι ταῦτα ποιεῖν, δικαίως ἂν διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ΑΜΗΧΑΝΟΥΝΤΕΣ ΒΙΟΤΕΥΕΙΝ. *His auditis, Persæ putarunt, si vocati, ut similia facientes* (sive *simili labore*) *ea-*

nominativo eleganter ponitur, cum aliquem citamus, ac fere cum particula δὴ, vel γε, ut, φάναι δὴ, vel γε τὸν Πλάτωνα, id eſt, φησὶ γοῦν ὁ Πλάτων, *ut quidem ait Plato*.

Infinit. pro ſupin. act.

III. Tertio, uſurpatur hic modus, ubi Latini ſupino activo utuntur; ut, ἥκουσιν ἀσπάζεσθαι, *veniunt ſalutatum*. Qui Gallorum etiam idiotiſmus eſt, *ils viennent ſaluer* [88].

Infinit. pro ſup. paſſ.

IV. Quarto, etiam pro ſupino paſſivo ponitur infinitivus activus, καλὸς ἰδεῖν, id eſt, *pulcher videre*, id eſt, *viſu* [89]; quod et Galli dicunt, *beau à voir*, et *beau voir*. Lucianus ait paludem, βαθεῖαν τοῖς ποσὶ διαβαίνειν, verbatim, *profundam ſuperare pedibus*, id eſt, *profundiorem, quam ut commode a pedite trajici poſſet*.

Infinit. cum genit. artic.

V. Quinto, cum gignendi caſu articuli ponitur, præcedentibus ἐν καλῷ, καλλίστῳ, δέοντι, δικαίῳ, προσήκοντι, et ſimilibus: ut, ἔστιν ἐν καλῷ τοῦ ποιεῖν, verbatim, *eſt in bono faciendi*, id eſt, *commodum fuerit hoc facere*. Sic, *optimum factu id fuerit*, ἐν καλλίστῳ τοῦ ποιεῖν τουτὶ γένοιτ' ἄν. ¶. 153.

Infinit. pro

VI. Sexto, pro participiis imperſonalibus [90], vel indica-

dem præmia conſequerentur, nollent hæc facere, merito omne ævum ſe inopes rerum tranſacturos eſſe. Quæ differentia unde clarius liquet, niſi in duobus præmiſſis ex Demoſth. et Herodoto exemplis? Nam primum ex Xenophonte exemplum, nihil aliud docet, quam poſſe Nominativum Infinitivo præmitti etiam poſt ὡς vel ὥστε. Hanc ſuper perſonarum differentia obſervationem miror effugiſſe Vigerum, cum ex ſecundo Demoſthenis loco eam doceri potuerit; in quo et diverſæ et ejuſdem perſonæ concurrit exemplum: nam ubi de aliis loquitur, μυρίους nominat in quarto caſu: ubi vero de ſe, αὐτὸς dicit in primo. Quæ perſonarum differentia niſi obſervatur, σολοικίζει ὁ λόγος.

88 Nec tantum noſtrates totidem verbis: *zy fomen groeten*: ſed imitantur et hoc aliquando inter Latinos in primis Poetæ. Virg. Æn. i. ver. 531.

Non nos, aut ferro Libycos POPULARE penates
Venimus, aut raptas ad litora VERTERE prædas.

Eſt et ſingularis aoriſti β' verbi βαίνω uſus apud Poetas cum infinitivis verborum motum ſignificantium. Ita Homer. Iliad. Δ. ver. 199.

ΒΗ δ' ΙΕΝΑΙ κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Incedebat autem ambulans per populum Achivorum ære loricatorum. Et Iliad. Λ. ver. 616.

ΒΗ δὲ ΘΕΕΙΝ παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Nos quoque ſatis feliciter: *Hy ging wandelen. Hy ging loopen*. Propius ad ſupini naturam accedere videtur, quod habet auctor libri Tobiæ cap. v. 16. ΕΞΗΛΘΟΝ ἀμφότεροι ΑΠΕΛΘΕΙΝ. *Exierunt ambo peregre profecturi*. Ita ut ἐξῆλθον notet, eos *domo exiiſſe*, et ἀπελθεῖν, ut iter ingrederentur.

89 Aliquando, mutatis vocibus, Latini vertunt per adjectivum et ſubſtantivum. Sic apud Plat. in Phædro. p. 253. Λευκὸς ἰδεῖν, *Albo colore*. Et apud Oppian. Halieut. lib. i. ver. 156. Ξανθὸς ἰδεῖν, *Flavo colore* piſcis. Optime expreſſit Horatius, niſi quod ille *videri* pro *videre* dicat, lib. iv. od. 2. extr.

Qua notam duxit, NIVEUS VIDERI,
Cætera fulvus.

90 Vel pro Participio Perſonali, i. e. quod refertur ad præcedentem perſonam, qua in occaſione frequentiſſimi ſunt infinitivi verborum, quæ ſimilandi ſignificationem habent. Ita Lucian. Demoſth. Encom. p. 913. Εἰ καὶ μηδὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία, ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΙΝ τῷ τούτου κρότῳ. Sic enim La-

part. imperson. tivo, cum ὡς aut simili: ut ἐμοὶ, vel ἔμοιγε δοκεῖν, ¶. 154. pro ἐμοὶ δοκοῦν, vel ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *ut mihi quidem videtur.*

Infinit. pro gerund. in *dum.* VII. Septimo, usurpatur etiam pro gerundiis in *dum*, ut, δίδωμί σοι χρήσασθαι τὸ βιβλίον, *librum tibi commodo*, verbatim, *do tibi uti librum* [91], quod et Latini Poetæ imitati

tint: *Quanquam Python cum hoc collatus nullus erat, et oratores Attici ludus, collati cum hujus actione.* Addatur Plato Hipp. Maj. p. 289. Πιθήκων ὁ κάλλιστος, αἰσχρὸς ἄλλῳ γένει ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ· καὶ χυτρῶν ἡ καλλίστη, αἰσχρὰ παρθένων γένει ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ. *Simius pulcherrimus turpis est, si cum alio animantium genere conferatur; et ollarum pulcherrima turpis, si quis eam cum virginum genere comparat.* Ubi συμβάλλειν et συμβαλεῖν pro Participio, vel pro ἄν τις συμβάλλῃ, ut loquitur paulo post: Τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ΑΝ ΤΙΣ ΣΥΜΒΑΛΛΗι, οὐ ταυτὸν πείσεται; *Virginum genus si quis cum Deorum genere comparet, nonne idem accidet?* Atque idem rursus nostrates admodum ἰδιολόγως: *De Atheensche redenaars zyn maar kinderspel, te vergelyken by* etc. Non absimili modo adhibitum invenies infinitivum εἰκάσαι apud Philostr. Icon. lib. ii. in Arrich. Γέγραπται ὁ μὲν ἀποπνίξας, νεκρῷ ΕΙΚΑΣΑΙ. *Pictus est hic quidem [adversarium] suffocans, mortui instar.* Pro Indicativo cum ὡς, vel simili hoc modo frequentes sunt Infinitivi εἰπεῖν et φράσαι. Et συνελόντι εἰπεῖν vel φράσαι est, *Ut breviter simpliciterque dicam*, apud Demosth. Phil. i. p. 15. et ad Philipp. epist. p. 66. Sic, τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν, *ut ingenue dicam, ut vera dicam.* Vide Aristid. pro Quatuorv. p. 311. Præmittitur et Infinitivo Accusativus, qui nominativi vim habet. Herodot. Thal. c. lxxxii. Ἐνὶ δὲ ἔπεϊ πάντα ΣΥΛΛΑΒΟΝΤΑ ΕΙΠΕΙΝ. *Ut omnia in unum colligens dicam.*

At μικροῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, absolute ponuntur pro *Propemodum.* ¶. 155. Lucian. Κατέβαλον γοῦν, ΜΙΚΡΟΥ ΔΕΙΝ, *Parum abfuit, quin abjecissem.* Ita orationem in Philipp. incipit Demosthenes: Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γινομένων, ΟΛΙΓΟΥ ΔΕΙΝ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν. *Quum multa, O viri Athenienses, verba fiant, fere in singulis concionibus.* Infinitivus ille etiam per Ellipsin intelligitur. Vide Nostrum Cap. iii. Sect. 7. Reg. 11. Contra dicunt πολλοῦ δεῖν absolute pro ἥκιστα. V. g. Ὁ, ΠΟΛΛΟΥ ΔΕΙΝ, εἴποι τις ἄν. *Quod multum abest, ut quis dicat:* i. e. *Quod nequaquam ab aliquo concedetur.* Quod etiam non minus eleganter ita efferunt: Ὁ οὐκ ἄν εἴποι τις, ΟΥΔΕ ΕΓΓΥΣ. *Quod nemo dixerit, neque prope.* q. d. *Non prope adest,* sive *multum abest, ut* etc. Vid. infra vii. 13. 18. Aliquando non minus scite mutua fit modorum permutatio, ut Infinitivus δεῖν abeat in modum finitivum, sequens autem Verbum Infinitivum adsumat. Demosth. pro Rhod. p. 79. Ὀλίγου δὲ δέω λέγειν. Verbatim: *Parum absum dicere*, pro *Parum abest, quin dicam.* Addo locum ex Thucydide, lib. ii. c. 77. Τὴν Πλαταιέας τἆλλα διαφυγόντας ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΔΕΗΣΕ ΔΙΑΦΘΕΙΡΑΙ. *Absumsit (ignis scil.) propemodum Platæenses, qui cætera effugerant.* Hæc constructio manet etiam in Participiis. Sic Plut. in Demosth. p. 849. Ὀδυρομένου δὲ τοῦ Δημοσθένους πρὸς αὐτὸν, ὅτι πάντων φιλοπονώτατος ὢν τῶν λεγόντων, καὶ ΜΙΚΡΟΥ ΔΕΩΝ ΚΑΤΑΝΗΛΩΚΕΝΑΙ τὴν τοῦ σώματος ἀκμὴν εἰς τοῦτο, χάριν οὐκ ἔχει πρὸς τὸν δῆμον. *Quærente apud eum Demosthene, quod cum omnium oratorum esset laboriosissimus, et fere consumsisset in studiis corporis vigorem, populo placere non posset.* Cæterum, ut hoc obiter moneam, pro μικροῦ δέοντος, etiam eleganter dicunt, μικρὸν ἀπέλιπε, sequente itidem infinitivo. Idem in Cæsaris v. p. 719. ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΕΛΙΠΟΝ ἩΙΡΗΚΕΝΑΙ κατὰ κράτος. *Parum abfuit, quin vi expugnarent.*

91 Ita Ælian. V. H. lib. ix. cap. 26. ΕΔΩΚΕΝ αὐτῇ προῖκα ΕΧΕΙΝ τὰ ἔπη τὰ Κύπρια. *Dedit illi dotem habere carmina Cypria.* Et Theogn. ver. 1164.

— Δῶρ' ἀθανάτων, οἷα ΔΙΔΟΥΣΙΝ ΕΧΕΙΝ.

Dona immortalium, qualia dant habere.

[Lys. pro Polystr. p. 666. ed. Reisk. ὁρᾶτε αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν, ἣ καὶ τοὺς ἄλλους ἹΚΑΝΟΣ ἐστιν ΑΠΟΤΡΕΠΕΙΝ τούτων. Z.]

sunt, ut Virgilius cum ait [92], *Magnum dat ferre talentum.* [V. Abresch. ad Cattier. p. 34. Casaub. ad Athen. i. 7. p. 24. *Herm.*]

VIII. Octavo, cum particula ὡς sumitur pro indicativo, tam præsenti, quam præterito: ut, Ὡς ἰδεῖν τὸν ἐχθρὸν, verbatim, *Ut vidisse inimicum*, id est, ὡς εἶδεν, *ut vidit* *.

Infinit. cum ὡς pro indicat.

Nono, interdum subauditur, ex sola dictionis consequentia intelligendus. Demosthen. Olynth. iii. [93] Οὔτε Φίλιππος ἐθάῤῥει τούτους, οὐδ᾽ οὗτοι Φίλιππον, id est, *Neque Philippus eos audebat, neque illi Philippum*; supp. *lacessere.*

Infinit. subauditur.

IX. Decimo, cum *mandata dantur*, vel *leges feruntur*, aut *a legibus præscripta denuntiantur*; infinitivus fere usurpatur pro subjunctivo, vel optativo cum ὅπως, vel ὡς, aut simili partic. [94] Exempla passim. Demosthen. pro Coron. Τὸ ψήφισμα τοῦτο γράφω πλεῖν ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ᾖ Φίλιππος, id est, *Hoc decretum edo, navigare ad ea loca*, (id est, *ut*

Infinit. cum ὅπως, vel ὡς pro subjunct. vel optat.

92 Æn. v. ver. 248. Confer ver. 262. 307. et 538. lib. ix. ver. 362. *Ille suo moriens DAT HABERE nepoti.* H.

* Ubi ὡς cum Infinitivo construitur; verbum aliquod intelligendum esse mihi videtur, pro diverso sensu diversum. Etenim cum significat *postquam*: commode potest intelligi συμβαίνει, seu συνέβη, aut simile quod huic est, etiamsi Latine non est quod interpreteris: veluti, Plat. Sympos. cap. ii. ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, h. e. *postquam Agatho vidit.* Atque Herodot. lib. i. p. 5. lin. 18. ed. Camer. ὡς δὲ ἄρα παρεῖναι αὐτοὺς κληθέντας, etc. *Ubi igitur arcessiti sunt.* Conf. Herodot. lib. i. p. 18. lin. 35. Sin vero significat *quemadmodum*, aut, *ut*, ὥστε: intellige δεῖ, ἔξεστι, εἰκός ἐστι, etc. V. g. Herodot. i. p. 7. lin. 19. ὡς εἰκάσαι, sc. ἔξεστι, *uti conjicere licet.* ¶. 156. Aristoph. Plut. 736. ὥς γέ μοι δοκεῖν. Id quod ipsum aliquoties occurrit apud Herodotum, qui interdum permutat cum forma ὡς ἐμοὶ γε δοκέειν, ut lib. i. p. 11. lin. 11. et lib. ii. p. 46. lin. 16. vel ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται εἶναι, p. 11. lin. 9. Item in his formulis: ὡς ἔπος εἰπεῖν, h. e. *ut summatim dicam*, apud Plat. Phæd. cap. 25. 29. 58. Apol. 1. 7. 8. Symp. 6. 12. Item, ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν, *ut breviter, summatim, omnino dicam*, Xenoph. Mem. iii. 8, 10. iv. 3, 7. Item ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, *ut summatim dicam*, Plat. Symp. cap. xii. Nam pro hac forma Plato Phæd. cap. xlv. dicit ἑνὶ λόγῳ, et Theoph. Charact. i. et x. τὸ ὅλον, et cap. ii. τὸ κεφάλαιον sc. κατά. Item ὡς τύπῳ λαβεῖν, Theoph. Charact. i. et de Plant. i. h. e. *ut rem summatim comprehendam.* Nam Plato de Republ. iii. p. 443. ait, ὡς ἐν τύπῳ, ΜΗ ΔΙ' ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ, εἰρῆσθαι. Item ὡς λόγῳ (sc. ἑνὶ, aut ὀλίγῳ) εἰπεῖν, Herodot. lib. ii. p. 48. lin. 25. et p. 53. lin. 10 Ὡς μὲν νῦν ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, πᾶν εἴρηται, ibid. p. 50. lin. 3. et 5. Ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, *ut definitione complectar*, Theoph. Charact. cap. 5. 9. 14. 20. Ὡς εἰπεῖν, *ut ita dicam*, Xenoph. Œcon. iii 4. Item Ὡς ἐμὲ κατανοέειν, *Adeo ut mihi intelligere liceret.* Herodot. lib. ii. p. 50. lin. 39. Nonnunquam vero particula ὡς prætermittitur: ut ibid. p. 12. lin. 12. Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, h. e. *ut breviter dicam.* Item λόγῳ εἰπεῖν, eodem sensu, ibid. p. 49. lin. 32. Z.

93 Pag. 10. lin. 21.

94 Vel pro imperativo, quæ locutio Atticis propria est, ¶. 157. ut ex Aristophanis Avibus probat Mœris in voce λαμβάνειν· Ἐάν τις ἀποκτείνῃ τύραννον, τιμὰς ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ. *Si quis tyrannum occiderit, præmium habeto,* Hinc Imperativo subjungitur Infinitivus in illo Homer. Iliad. E. ver. 606.

ΕΙΚΕΤΕ, μηδὲ θεοῖς ΜΕΝΕΑΙΝΕ-
ΜΕΝ ἶφι μάχεσθαι.

Cedite, neque cupite pugnare fortiter cum diis.

navigaretur) in quibus Philippus esset. [Talis quoque Infinitivus pendet ab omisso verbo δεῖν. Vid. Ernest. ὁ πάνυ ad Xenoph. Mem. iii. 9, 4. ad phrasin: προαιροῦμαι ταῦτα πράττειν, scil. δεῖν. ¶. 158. Z.][95].—¶. 159.

Imperf. pro Aoristo. X. Jam, ut de temporum aliquot Idiotismis dicamus: Primum quidem, Imperfectum, præter illud, quod in conjunctione ἂν infra monebimus, sæpe pro aoristo sumitur, et cum eo simul conjungitur. Demosthen. passim; ut, Ἐχθρῷ τε προσεφέρετο πικρῶς, καὶ πολλὰ κατὰ αὐτὸν ἐποίησεν,

95 De infinitivo post verbum finitum sequente hæc observatione digna visa sunt:

I. Ubi apud Latinos post verbum finitum infinitivus sequitur, præcedente quarto casu, ibi apud Græcos præterquam quod fere ὅτι vel ὡς usurpant, infinitivus, dissimulato accusativo. Plat. in Gorg. p. 486. Νῦν γὰρ, εἴτις σοῦ λαβόμενος, ἢ ἄλλον ὁντινοῦν, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι, ΦΑΣΚΩΝ ΑΔΙΚΕΙΝ, pro σὲ ἀδικεῖν. *Nunc enim, si quis te comprehensum, vel alium quempiam, in vincula conjiciat, dicens, te injuriam fecisse.* Imitantur tamen Poetæ Latini hunc loquendi morem. Ita enim Virgilius Æn. lib. ii. ver. 25.

Nos ABIISSE rati, et ventis PETIISSE Mycenas.

Supple *eos*. Conf. lib. ix. ver. 354.

Sensit enim nimia cæde atque cupidine FERRI.

scil. *se et Euryalum*.

II. Quod si ad præcedentem personam per reciprocationem relatio fit, pro accusandi ante infinitivum, nominandi casum invenies. Idem Plat. in Phæd. p. 90. Οἴονται ΣΟΦΩΤΑΤΟΙ γεγονέναι. *Arbitrantur, se sapientissimos evasisse.* Hic etiam quandoque græcissant Latini, inprimis Poetæ. Horat. lib. iii. Od. 27. ver. 73.

UXOR invicti Jovis esse nescis.

Pro, *te esse uxorem*. Deprehenditur hoc clarius, ubi et reditio est ad eandem personam, et transitio ad aliam. Sic apud Isocratem contra Sophistas, p. 577. Οἰόμενοι, ΑΥΤΟΙ τε θαυμασθήσεσθαι, καὶ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΥΣΙΝ τὴν τῶν λόγων πλείονος ἀξίαν δόξειν εἶναι. *Rati, et se ipsos in admiratione futuros, et institutionem oratoriam majori pretio dignam visum iri.*

III. Pro Infinitivo quandoque Participium ponitur. Herodot. Clio, cap. 131. Πέρσας δὲ οἶδα νόμοισι τοιοῖσι ΧΡΕΩΜΕΝΟΥΣ. *Persas autem novi talibus legibus utentes.* Pro *uti*. Cum autem manetur in eadem persona, pro accusativo nominativum invenies. Vide nostrum infra Cap. vi. Sect. 1. Reg. 13. et nos ibidem.

IV. Infinitivo cum Accusativo utuntur (sed rarius) Græci, pro Nominativo cum Verbo, et ab oratione recta ad obliquam temerarius fit transitus. Herodot. lib. vi. 106. Τῷ δὴ (ὡς αὐτός τε ἔλεγε Φειδιππίδης, καὶ Ἀθηναίοισιν ἀπήγγελλε) περὶ τὸ Παρθένιον οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης, ὁ Πὰν περιπίπτει. Hactenus oratione recta, sequitur: ΒΩΣΑΝΤΑ δὲ τοὔνομα τοῦ Φειδιππίδεω τὸν Πᾶνα, Ἀθηναίοισι κελεῦσαι ΑΠΑΓΓΕΙΛΑΙ etc. *Huic Phidippidi (ut ipse retulit et Atheniensibus narravit) circa Parthenium montem, qui est supra Tegeam, Pan fuit obvius. Compellatoque Phidippidis nomine Pana jussisse nunciari Atheniensibus*, pro *Pan jussit.* Structuram mire variat Pausanias in Corinth. p. 133. ΑΡΕΣΘΑΝΑΣ δὲ, ὡς ἀριθμὸν οὐχ εὕρισκεν ὁμολογοῦντα τῶν αἰγῶν, καὶ ὁ κύων ἅμα ἀπεστάτει τῆς ποίμνης, οὕτω ΤΟΝ ΑΡΕΣΘΑΝΑΝ ἐς πᾶν φασιν ΑΦΙΚΝΕΙΣΘΑΙ ζητήσεως, ΕΥΡΟΝΤΑ δὲ ΕΠΙΘΥΜΗΣΑΙ τὸν παῖδα ἀνελέσθαι, καὶ, ὡς ἐγγὺς ἐγίνετο, ἀστραπὴν ΕΙΔΕΝ ἐκλάμψασαν ἀπὸ τοῦ παιδός. ΝΟΜΙΣΑΝΤΑ δὲ εἶναι θεῖόν τι, ὥσπερ ἦν, ΑΠΟΤΡΑΠΕΣΘΑΙ. *Aresthanam aiunt, ut caprarum numerum non convenire, et canem insuper a reliquo grege abesse vidit, diligentissime perscrutatum fuisse omnia, inventum autem puerum voluisse tollere, et, simulac propius accederet, fulgur vidisse a puero effulgens: Divinumque quiddam id esse existimantem, sicut erat, retrocessisse.* Hæc tamen et similia apud Herodotum et Pausaniam tironibus magis intelligenda sunt quam imitanda. H.

ubi προσεφέρετο cum ἐποίησε conjungitur, id est, *acerbe inimico usus est*, ¶. 160. *ac multis eum affecit calamitatibus* *.

XI. Aoristum utrumque[96] aut præsentis sæpe significationem habet, aut per verbum *soleo* reddi debet, tam apud Oratores, quam apud Poetas. Demosth. Olynth. ii. Μικρὸν πταῖσμα ἀνεχαίτισε, καὶ διέλυσε πάντα. id est, *Exigua belli offensio cuncta sæpe retro flectere solet, atque dissolvere.* Sic, Ὡς τὸ πλεῖστον, τοῦ παραβούλου ὁ σύννους ἐκράτησεν. *Ut plurimum cogitabundus præcipitem superavit*, id est, *superat*, aut *superare solet*. Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametsi rariorem. Aorist. pro præsenti.

[Per Enallagen Atticam sæpe usurpatur Aorist. primus vel secundus pro præsenti: exempla nonnulla ex Isocratis parænesi, quod familiarius pueris in scholis innotescat, subjiciam: Aorist. primus vel secundus pro præsenti.

Καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσε· τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ubi διέλυσε pro διαλύει, et ἐξαλείψειεν pro ἐξαλείφει. Idem paulo post: Ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, οὗτοι μόνοι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν, ἧς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, οὐδὲ βεβαιότερόν ἐστι. Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον ἢ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης ἐστίν. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσκούντων ἐκόσμησε, ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησεν. ubi ἐπορεύ- Διέλυσε. Ἐξαλείψειε. Ἐπορεύθησαν. Ἀνάλωσεν. Ἐμάρανε. Ὠφέλησεν. Ἔβλαψε. Ἐκόσμησε. Ἐπεσκότησεν.

* Omnino optimi quique auctores interdum diversa verborum tempora conjungunt, et inprimis futura et aoristos. Cujus rei ignoratio sæpe Grammaticos intempestive ad corrigendi audaciam perduxit. Id quod bene monuerunt Ernestius V. C. ad Iliad. Δ. 161. et Callim. in Apoll. xiv. Dorvill. ad Charit. p. 268. Duker. ad Thucyd. p. 125. et Hindenb. ad Xenophon. Mem. iii. 4, 4. Wopken. Lect. Tullian. p. 279. ¶. 161. Cæterum de ratione temporum verbi græci vide quæ præceperunt Clarkius ad Iliad. A. 37. et Cel. Reizius in diatr. de Temporibus et Modis verbi græci. Z.

96 Frequentius tamen Aoristum primum. Aoristum secundum hunc fere usum obtinet, cum verbum hoc tempore vel omnino caret, vel in eo raro usurpatur, vel denique in carmine. Exemplum habet Homerus, Iliad. Π. ver. 688.

Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, . . .

Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ΑΦΕΙΛΕΤΟ νίκην
Ῥηϊδίως.—

Sed semper Jovis consilium prævalet humano, qui etiam fortem virum terret, eique facile victoriam aufert, vel *auferre solet*. Et apud Theogn. ver. 640.

Πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ ναι
Ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δ' οὐκ ΕΠΕΓΕΝΤΟ τέλος.

Sæpe fit, ut præter opinionem et spem res humanæ eveniant: consilia vero [optatus] finis non sequitur. Confer Homer. Iliad. E. ver. 770. Theogn. ver. 202. et 216. Ælian. V. H. lib. i. cap. 10. Quin, deficiente utroque aoristo, imperfectum hunc usum præstare, docemur ex eodem lib. cap. 7. ΗΣΑΝ ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι. *Sunt sues agrestes medicinæ non imperiti.* Et cap. 11. ΗΣΑΝ δ' ἄρα μαντικωτάτων ζώων καὶ μῦες. *Sunt etiam mures inter animalia vaticinandi peritissima.* Cf. Theogn. ver. 208.

θησαν pro πορεύονται *ingrediuntur*. ἠδυνήθησαν, (pro ἐδυνήθησαν est, Atticorum more, ε in η mutato) ponitur pro δύνανται, *possunt*. Istud præterea observandum, τὸ ἠδυνήθησαν in forma passiva activam habere significationem. ἀνάλωσεν, ἀορ. α′ pro ἀναλίσκει, *consumit*. ἀνάλωσα vero sine augmento pro ἀνήλωσα, et per metathesin ἠνάλωσα· sicut et præt. ἀνάλωκα sine augm. pro ἀνήλωκα, et per metathesin ἠνάλωκα. ἐμάρανε ἀορ. β′ pro μαραίνει, *marcescere facit*. ὠφέλησεν ἀορ. α′ pro ὠφελεῖ, *prodest*. ἔβλαψε ἀορ. α′ pro βλάπτει, *nocet*. ἐκόσμησε ἀορ. α′ pro κοσμεῖ, *ornat*. ἐπεσκότησεν ἀορ. α′ pro ἐπισκοτεῖ, *tenebras offundit*. Notavit hoc Servius ad illud Virg. Æn. vi. ver. 78.

—— magnum si pectore posset
Excussisse deum.——

Excussisse inquit pro *excutere*. Tempus pro tempore. Matth. iii. 17. Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα. Hic est filius meus dilectus, in quo *acquiesco*: εὐδόκησα, Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εὐδοκέω[97]. ¶. 162.

97 Non tamen, prout cuique lubitum fuerit, promiscue in omnibus occasionibus ita agendum censeo, ut aoristus pro præsenti adhibeatur, nec licere dicere ᾠκοδόμησα pro οἰκοδομῶ: sed hic, ubi indefinita plane temporis est significatio, et præsertim generaliter loquimur de persona vel re, quæ ita agere vel agi *solet*; per quod verbum etiam Latini vertere possunt. V. c. in illo Platonis Phædro p. 232. in fine: Καὶ μὲν δὴ τῶν ἐρώντων πολλοὶ πρότερον τοῦ σώματος ΕΠΕΘΥΜΗΣΑΝ, ἢ τὸν τρόπον ΕΓΝΩΣΑΝ. *Quin etiam ex amantibus multi corpus expetunt h. e. expetere solent, prius quam mores cognoverint*. Et hinc magnam lucem mutuatur locus ille modo ex Matth. citatus. Nam: *Hic est filius meus dilectus, in quo* εὐδόκησα, *acquiesco* vel *acquievi*. Perinde est acsi dixisset Deus: *in quo ego ab æternitate usque acquiescere soleo, acquiesco, et in æternitatem acquiescam*. In Deo enim præterita, præsentia vel futura ne punctum quidem temporis efficiunt. Commodissimum itaque hoc tempus est, quum vel de æterno Numine sermo est, vel divinitus oracula eduntur, in quibus nec apud Latinos certi temporis habetur ratio; id quod testantur tot prophetarum dicta, qui de futuris tanquam præsentibus et præteritis loquuntur; quæ consuetudo etiam apud auctores profanos servatur. Sic triplex tempus adhibetur in vaticinio illo Chironis apud Horatium Epod. 13. ubi Achilli alumno hæc canit:

Te manet Assaraci tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina, Lubricus et Simois:
Unde tibi reditum certo subtemine Parcæ
RUPERE: nec mater domum
Cærula te REVEHET.
Illic omne malum vino cantuque LEVATO
Deformis ægrimoniæ
Dulcibus alloquiis.

Et in his quidem casibus aoristus neque præsentis significationem habet, neque per verbum *soleo* reddi potest, sed indeterminato tempore etiam futurum continetur: nam dantur loci, in quibus neque per præsens, neque per verbum *soleo*, sed per futurum reddi debet, ita tamen, ut infiniti temporis significatio non perdatur; itaque in versione commode adverbium *semper* additur, aoristi Græcorum naturam aliquatenus referens. Utriusque aoristi per futurum explicandi exemplum occurrit apud Epict. cap. lix. Ἂν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ΗΣΧΗΜΟΝΗΣΑΣ, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, ΠΑΡΕΛΙΠΕΣ. i. e. *Si quando supra vires personam susceperis, et ipsam non*

Aliquando præsens pro futuro ponitur. Eurip. in Hecuba: ver. 164.[98] Præs. pro futuro.

Ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν
Στείχω; ποῖ δ' ἥσω;
Quo an hac an illac
Ibo? Quo sedebo?

Hic στείχω pro στείξω. Joan. xvi. 17. Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με. καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα. ubi θεωρεῖτε pro θεωρήσετε, et ὑπάγω pro ὑπάξω[99].

sustinebis, et quam sustinere potuisses, semper negliges. Ubi κεχημόνεας et παρίλοις, neque per præsens satis commode, neque per verbum *soleo* redditur. Similiter in Evang. Joann. xv. 6. Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ΕΒΛΗΘΗ ἔξω, ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ΕΞΗΡΑΝΘΗ. *Nisi quis manserit in me, ejicitur extra, ut palmes, et arescet.* ¶. 163. Videntur et hoc Græcorum idioma imitari fuisse conati poetæ Latini, præterito perfecto pro Aoristo α' usi. Ita enim Lyricorum Princeps lib. i. Od. 34. in fine:

— Hinc apicem rapax
Fortuna cum stridore acuto
SUSTULIT; hic posuisse gaudet.

h. e. *solet tollere.* Plurimus in hoc est Virgilius, quem vide Æn. lib. v. ver. 145.

Non tam præcipites bijugo certamine campum
CORRIPUERE, ruuntque effusi carcere currus:
Nec sic immissis aurigæ undantia lora
CONCUSSERE jugis.—

Et lib. xi. ver. 810.

Ac velut ille, priusquam tela inimica sequantur,
Continuo in montes sese avius ABDIDIT altos,
Occiso pastore, lupus, magnove juvenco
Conscius audacis facti, caudamque remulcens
SUBJECIT pavitantem utero sylvasque PETIVIT.

Conf. Georg. lib. ii. ver. 124. lib. iii. ver. 197. 378. 459. lib. iv. 213. Æn. ix. ver. 59. Æn. x. 711. 726. 804. et xii. 588. Senec. in Med. ver. 200. Hippol. ver. 248. Hor. lib. i. epist. 19. ver. 48. Extra poesin hoc rarius fit. Exemplum habet Curtius lib. iii. cap. 8. §. 10. *Ritu ignobilium ferarum, quæ strepitu prætereuntium audito, sylvarum latebris se OCCULUERUNT.* Explicat se probe Horatius lib. ii. Od. 13. ver. 20.

— Improvisa leti
Vis RAPUIT RAPIETque gentes.

Similiter Aoristo α' addit præsens Plato in Phædro p. 277. lin. 35. Εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος πώποτε ΕΓΡΑΨΕΝ ἢ ΓΡΑΦΕΙ. *Sive Lysias, sive quis alius unquam scripsit aut scribit.*

98 Præter hunc locum, aliorum etiam multam turbam congesserunt doctissimi viri Wasse et Dukerus ad Thucyd. lib. ii. cap. 44. init. Confer 1 Thessalon. cap. v. 11. Marc. xiv. 25.

99 Ita apud Ælian. V. H. lib. ii. cap. 13. Socrates dicitur exiisse ad theatrum, spectatum Aristophanis Nubes, non temere, nec fortuito, εἰδὼς δὲ ὅτι ΚΩΜΩΙΔΟΥΣΙΝ αὐτόν. Pro κωμῳδήσουσιν. *Sciens, se comœdia illa agitatum iri.* Latini quoque interdum præsenti pro futuro utuntur. Sic apud Ter. in Phorm. ii. 4, 7.

Quid AGO? Dic Hegio.—

Pro *Quid agam!* Et in Eun. ii. 3, 46. *Cras EST mihi judicium.* Pro *ERIT.* Idem in Phorm. iii. 2, 47. *Cras mane argentum mihi Miles DARE se dixit,* pro *daturum esse.* Et Horat. lib. i. epist. 5. ver. 9.

— Cras nato Cæsare festus
DAT veniam somnumque dies.—

Contra futuro pro præsenti utitur idem lib. i. epist. 18. ver. 3.

Ut matrona meretrici dispar ERIT atque
Discolor, infido scurræ DISTABIT amicus.

Pro *est* et *distat.* H.

Cum ejusmodi temporum enallages observatio inprimis ad cautionem

Præt. pro præsenti.

E contrario Præt. pro præsenti. Demosthen. pro Corona: Οἰκοδομῆσαι τοὺς προγόνους ἡμῶν ταῦτα τὰ δικαστήρια ὑπείληφα. *Majores nostros existimo istas curias ædificasse*; hic ὑπείληφα ἀντὶ τοῦ ὑπολαμβάνω ponitur[1]. Isocr. ad Demonic. statim ab initio: Πολὺ δὲ μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν, etc. pro λαμβάνουσιν[2].

In locis auctorum corrigendis facere videatur: non alienum puto, tironum gratia exempla aliquot addere. *Primum* igitur, Præsens nonnunquam vim Futuri habet: v. c. Xen. Mem. ii. 8, 5. Οὕτω ἥκιστα μέν σε οἶμαι ἐν αἰτίᾳ ΕΙΝΑΙ, μάλιστα δὲ τῇ ἀπορίᾳ βοήθειαν εὑρεῖν, ῥᾷστα δὲ καὶ ἀκινδυνότατον ζῆν. Id. Œcon. vi. 11. Καὶ ταῦτα μοι δοκῶ ἡδέως ἑκάτερα ΑΚΟΥΕΙΝ σοῦ. Id. Sympos. i. 15. Νῦν δὲ τίνος ἕνεκα γὰρ ΚΑΛΕΙ μέ τις; Plat. Apol. cap. xvii. Εἰ οὖν με ἐπὶ τούτοις ΑΦΙΟΙΤΕ. Id. Crit. cap. xv. Καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἆρα ἄξιον ΕΣΤΙ σοι ζῆν; ἢ πλησιάσεις τούτοις etc. Id. Phæd. cap. lviii. Ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα, ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ᾽ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι· ὁμοίως δ᾽ ἔχον, ἀκλινὲς ΜΕΝΕΙ. Aristoph. Plut. 222. Τί ΔΡΩ, λέγε. Ibid. 57. Ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον, ἢ τἀπὶ τούτοις ΔΡΩ. Sic de verbo εἶμι, *eo*, cum ejus compositis tenendum est, apud Atticos formam futuri non esse in usu, sed semper adhiberi Præsens tempus, etiam in significatione Futuri. Hinc ἄπειμι Aristoph. Plut. 70. significat *abibo*. Plat. Phæd. 17. est οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδ᾽ ΑΠΕΙΜΙ, ἀλλ᾽ ἐρήσομαι αὐτὸν καὶ ἐξετάσω, καὶ ἐλέγξω. Sic haud dubie intelligendum est id, quod Phrynichus p. 12. et Mœris Attic. de vi futuri ἄπειμι tradunt. Nam hanc formam semper potestatem habere futuri facile locis Atticorum refellitur ipsorum. *Deinde*, contra, Futurum sæpe loco Præsentis ponitur, forte continuationem rei indicandi gratia. E. g. Xenoph. Mem. iii. 2, 1. Ὥσπερ τὸν ποιμένα ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῶαί τε ΕΣΟΝΤΑΙ αἱ οἶες, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἙΞΟΥΣΙΝ, οὕτω καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῶοί τε οἱ στρατιῶται ΕΣΟΝΤΑΙ, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἙΞΟΥΣΙΝ, καὶ οὗ ἕνεκα στρατεύονται, τοῦτο ΕΣΤΑΙ. Item Æschin. Dial. iii. 11. Ποίαν δέ τις ἐλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, οὐ ΜΕΜΨΕΤΑΙ καὶ τοῖς παροῦσι ΧΑΛΕΠΑΝΕΙ; Plat. Eutyphr. 15. Οὐκοῦν θεραπεία γε πᾶσα ταυτὸν διαπράττεται, οἷον τοιόνδε· ἐπ᾽ ἀγαθῷ τινι ΕΣΤΑΙ καὶ ὠφελείᾳ τοῦ θεραπευομένου. Rom. iii. 30. Ἐπείπερ εἷς ὁ Θεὸς, ὃς ΔΙΚΑΙΩΣΕΙ περιτομὴν ἐκ πίστεως. Item Sophocl. Œdip. Tyr. 449. Τοιαῦτ᾽ ὀνείδιζ᾽, οἷς ἔμ᾽ ΕΥΡΗΣΕΙΣ μέγαν. Xenoph. Cyrop. iii. 3, 50. οὐδεμία γὰρ οὕτως ΕΣΤΑΙ καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς αὐθημερὸν ἀκούσαντας ἀγαθοὺς ποιήσει· ἔσται h. e. *solet esse*, s. *est*. Conf. Cel. Fischer. ad l. l. Platonis, et inprimis Græv. Lect. Hesiod. v. p. 24. Z. ¶. 164.

1 Atque hoc quidem toties hoc verbum patitur, ut ipsi fere peculiare videatur. Est tamen ubi Demosthenes præsenti tempore utitur. Videatur epistola quarta p. 118. lin. 33. Ἐγὼ τὴν πόλιν τὴν ὑμετέραν εὐτυχεστάτην πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω. *Ego urbem vestram fortunatissimam omnium urbium existimo.*

2 Eodem modo πεφόβημαι pro φοβοῦμαι apud Thucyd. lib. i. cap. 144. Μᾶλλον γὰρ ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ τὰς οἰκείας ἡμῶν ἁμαρτίας, ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας. *Magis enim metuo domestica nostra peccata, quam adversariorum consilia.* Similiter cognatum verbum δέδοικα pro δείδω apud Theogn. ver. 38. —Δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα. *Timeo, ne virum sit paritura.* Et ἤλπικεν pro ἐλπίζει ep. priori ad Tim. cap. v. 5. et vi. 17. Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ΗΛΠΙΚΕΝΑΙ ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι. *Divites hoc in seculo mone, ne superbiant, neque spem in opibus fluxis ponant.* Pro eodem utitur Hom. præterito medio ἔολπα Iliad. Υ. 186. [Adde Euripid. Hecub. 556. ubi moriens Polyxena ait, Ἐν νεκροῖσι γὰρ δούλη ΚΕΚΛΗΣΘΑΙ βασιλὶς οὖσ᾽, αἰσχύνομαι. Z.] ¶. 165.

Contra præsenti pro præterito utitur Pausanias in Achaicis p. 399. lin. 9. Τὸ μὲν γένος πᾶν τὸ ἄρσεν ἀπέκτειναν, πλὴν ὅσοι τῆς πόλεως ἁλισκομένης ΕΚΔΙΔΡΑΣΚΟΥΣΙ. *Omnem masculam prolem obtruncarunt, exceptis, qui, dum urbs caperetur, aufugerant.*

Præteritum aliquando pro futuro ponitur, Hes. ἔργ. 334. Præt. pro futuro.

Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Pro operibus iniquis gravem exhibebit talionem.

Ἐπέθηκεν hic positum est pro ἐπιθήσει. locutio emphatica, et summam rei futuræ indicat certitudinem: nempe hanc rem tam certo futuram, ac si jam facta esset [3].

Imperfectum etiam nonnunquam pro præsenti. Homer. Iliad. A. ver. 218. Imperf. pro præs.

Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Qui Diis obtemperat, valde exaudiunt eum.

ἔκλυον imperf. est verbi κλύω audio [4].]

Vide et Joann. cap. ix. 8. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ ΘΕΩΡΟΥΝΤΕΣ αὐτὸν τοπρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον. Pro τεθεωρηκότες. Confer Epict. Enchir. cap. xxix. et Joann. viii. 58. Nec dissentiunt Latini: ita enim Thraso apud Terent. in Eun. iv. 7, 23. *Thais, primum hoc mihi responde: Cum tibi DO istam virginem, Dixtin' hos mihi dies soli dare te?* Ubi Donatus: *Cum tibi do*, pro *cum tibi darem*. Similiter Virg. lib. xi. ver. 172.

Magna tropæa ferunt, quos DAT
tua dextera leto.

Dat pro *dedit*. Ita de Paride Amata apud eundem Æn. vii. 363.

An non sic Phrygius PENETRAT
Lacedæmona pastor?

Pro *penetravit*. Sic lib. ix. ver. 266.

Cratera antiquum, quem DAT Sidonia Dido.

Pro *dedit*. Et ver. 361.

— Tiburti Remulo ditissimus olim
Quæ MITTIT dona, hospitio cum jungeret absens,
Cædicus; ille suo moriens DAT habere nepoti.

Adde Senecam in Œdip. ver. 848.

Huic aliquis a te TRADITUR quondam puer?

Pro *traditus fuit*. Quin, ut obiter hoc dicam, præsenti subjunctivi pro plusquamperfecto subjunctivi utitur Maro Æn. xi. in fine:

At simul Æneas fumantes pulvere campos
Prospexit longe, Laurentiaque agmina vidit:
Et sævum Ænean agnovit Turnus in armis,
Adventumque pedum flatusque audivit equorum:
Continuo pugnas INEANT, et prælia TENTENT:
Ni roseus fessos jam gurgite Phœbus Ibero
TINGAT equos, noctemque die labente REDUCAT.

Pro *iniissent, tentavissent, tinxisset, reduxisset*. Sic lib. ii. ver. 599.

— Ni mea cura RESISTAT,
Jam flammæ tulerint, inimicus et hauserit ensis.

Pro *restitisset*. Et lib. vi. ver. 293.

Et, ni docta comes tenues sine corpore vitas
ADMONEAT volitare cava sub imagine formæ,
IRRUAT et frustra ferro DIVERBERET umbras.

Pro *admonuisset, diverberavisset*.

3 Idem ex Livio et Quinctiliano probat Thom. Linacer, Grammaticus: *Si tales animos in prælio habebitis, quales hic ostenditis, VICIMUS.* Pro *vincemus certe*. Quod exemplum plenius mihi arridet, quam illud ex Hesiodo citatum, in quo aoristum ἐπέθηκεν indefinite accipi pro *solet exhibere* quis non videt? [Κέκλημαι pro κεκλήσομαι ponitur apud Euripid. Hecub. 484. Ἐγὼ δ' ἐν ξείνᾳ χθονὶ δὴ ΚΕΚΛΗΜΑΙ δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν! Z.]

4 Idem ibid. ver. 418.

Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος τε καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο.—

Pro πέλεις. *Nunc simul et brevis ævi et miser es supra omnes.* Et ver. 506.

Τίμησόν μοι υἱὸν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
Ἔπλετ'—.

Pro πέλει. *Honora mihi filium, qui brevis est ævi præ cæteris.* Simili modo inquit Horatius, l. i. Od. 37. init.

Nunc est bibendum, nunc pede libero

Aoriſt. infinit. et imp. pro præſenti.

XII. Eadem Aoriſta, vel activa, vel media, in imperativo et infinitivo ſæpiſſime pro præſenti uſurpantur: ut ποίησον, pro ποίει, ποιῆσαι pro ποιεῖν. Quod rarius in paſſivis locum habet, præterquam in verbis activa voce carentibus, in quibus hic etiam uſus eſt creberrimus: ut, πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, *ad diſſerendum*, quia διαλέγω in uſu non eſt.

Aoriſt. 2. in δον.

XIII. Aoriſta ſecunda verborum quartæ conjugationis, in δον, et derivata inde tempora, vix in uſu reperiuntur, ut, ἐνόμιδον, a νομίζω, *puto*: uti præteritum etiam activum eorundem verborum in κα, apud elegantiores auctores. Quorum temporum in locum ſuccedit ſæpiſſime Aoriſtum primum longe uſitatiſſimum.

Pluſq. perf. pro perfect.

Pluſquamperfectum pro perfecto quibuſdam in verbis

Pulſanda tellus: nunc Saliaribus
Ornare pulvinar Deorum
Tempus ERAT dapibus ſodales.

Ubi *Tempus erat* pro *eſt*. Locus Homeri exſtat ver. 218: ſed et hic ἔκλυον accipi debet ἀοριστολογικῶς pro *exaudire ſolent*. [Sic inprimis Attici ſolent Imperfectis ἔδει, προσῆκεν, ἐξῆν, χρῆν etc. pro Præſentibus uti. Vid. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 200. 469. Valkenar. ad Eurip. Phœn. 966. Thom. Mag. ſub v. χρῆν. Dorvill. ad Charit. p. 670. et Cel. Fiſcher. ad Plat. Apol. cap. i. Z.] Contra præſenti utuntur Græci, ubi imperfecto Latini, quoties narrant vel aliquid factum, vel quempiam admonuiſſe, vel interrogaviſſe: hi enim reſpiciunt tempus, quo res narratur, illi, quo res narrata accidit; reſpectu ergo temporis, quo facta eſt, indicatur præſens, quod ſequuntur Græci: rurſus reſpectu temporis, quo res narratur, ea præteriit, quod ſequuntur Latini: hinc videtur tantum apud Græcos præſens pro imperfecto poni, quod tamen non fit. Sic apud Lucian. Deor. Dial. tom. i. 279. Ed. Amſtel. purgans ſe Apollo apud Jovem, quod filio permiſiſſet habenas, ait: Ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν ΧΡΗ βεβηκέναι αὐτόν. *Currui impoſitum monui, quomodo oporteret inſiſtere* Quod ſi Lucianus hic ſcripſiſſet ἔχρην, intelligeremus, monuiſſe eum, quomodo Phaethon antea, alio nempe tempore præterito, debuiſſet currum conſcendere: nunc, cum præſenti utitur, intelligimus illud tempus, quo monebat filium. Sic Ælian. V. H. lib. ii. cap. 13. Ἐζήτουν, ὅστίς ποτε οὗτος ὁ Σωκράτης ΕΣΤΙΝ; *Quærebant, quis tandem hic Socrates eſſet?* Hic rurſus ſi legeremus ἦν, non fuiſſet ex Græcorum more ſenſus ſeu quæſtio, quis tunc eſſet Socrates, ſed quis antea fuiſſet. Confer Evang. Joann. cap. vi. 64. Ἤιδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς, τίνες ΕΙΣΙΝ οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς ΕΣΤΙΝ ὁ παραδώσων αὐτόν. *Noverat enim Jeſus ab initio, qui eſſent, qui non crederent, et quis eſſet, qui ipſum proderet.* Et Evang. Luc. cap. xix. 3. Ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν, τίς ΕΣΤΙΝ, καὶ οὐκ ἠδύνατο. *Et quærebat videre Jeſum, quis eſſet, et non potuit.* Act. Apoſt. cap. xii. 3. Ἰδὼν, ὅτι ἀρεστόν ΕΣΤΙ τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν, καὶ Πέτρον. *Videnſque, gratum hoc eſſe Judæis: hoc inſuper addidit, ut Petrum comprehenderet.* Et cap. xxviii. init. Καὶ διασωθέντες, τότε ἐπέγνωσαν, ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος ΚΑΛΕΙΤΑΙ. *Quumque evaſiſſent, tunc cognoverunt, inſulam vocari Meliten.* Sic cap. xix. 34. Evang. Marc. v. 14. Joann. v. 13. vi. 24. Sic melius intelligimus Philonis verba ſupra Sect. ii. Reg. 1. a Noſtro citata, Διαγγελθείσης οὖν τῆς, ὅτι ΝΟΣΕΙ, φήμης. *Vulgata de ipſius morbo fama.* At verius præſens pro imperfecto ponitur in Apocal. cap. xxi. init. Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς, καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθε, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ΕΣΤΙΝ ἔτι. *Et vidi cælum novum et terram novam: nam primum cælum et prima terra præterierat, et mare non amplius eſt*, pro *erat*.

uſurpatur, maxime apud Poetas; ut, εἰστήκειν, pro ἑστηκαέναι, pro ᾖα, ab εἶμι, *eo* [5].

XIV. Parcius quidem, aliquando tamen Aoriſta etiam et Præterita paſſiva, pro activis aut mediis ſumuntur: ut δαπανηθεὶς, pro δαπανήσας, *qui conſumſit*: διαλεχθῆναι, pro διαλέξασθαι, *diſputaſſe*: εὐλαβήθην, melius quam εὐλαβησάμην, *conſiderate*, aut *verecunde me geſſi*: ἰαθεὶς, pro ἰασάμενος, *qui ſanavit*: παραδεχθεὶς, pro παραδεξάμενος, *qui excepit*: ἐργασθεὶς, pro ἐργασάμενος, *qui fecit*: διανοηθεὶς, pro διανοησάμενος, *qui excogitavit*: δυνηθῆναι, pro δύνασθαι *. ¶. 166. Aoriſt. et præt. paſſ. pro act. et mediis.

Quorum verborum pars maxima voce activa caret; quædam Præteritum paſſivum eadem ſignificatione habent; ut, διείλεγμαι, παραδέδεγμαι, εἴργασμαι, imo et πεποίημαι, pro πεποίηκα, διανενόημαι, et cætera, quæ docebit uſus. Monuiſſe ſat eſt.

XV. Futura verborum in έω, quando gemina ſunt, ſæpius et elegantius in έσω deſinunt, quam in ήσω, cum temporibus inde derivatis, quæ fere vocalem ε retinent. Ἐπαινέω, ἐπαινέσω, νεκα, νέθην [6]. Εὑρίσκω autem licet ab εὑρέω, εὑρήσω habeat, et εὕρηκα, εὕρημαι, Aoriſtum tamen paſſivum Futura in ήσω et έσω.

5 Imitatur inter Latinos Virg. Æn. lib. v. ver. 397.

Si mihi, quæ quondam FUERAT, quaque improbus iſte
Exſultat fidens, ſi nunc foret illa juventa.

Pro *fuit*. Contra perfectum pro pluſquamperfecto adhibet idem Æn. lib. ii. ver. 600.

—Ni mea cura reſiſtat,
Jam flammas TULERINT, inimicus et HAUSERIT enſis.

Pro *tuliſſent* et *hauſiſſet*. H.

* Exemplis de hac enallage generis verborum adde hæc: Plat. de Rep. iv. p. 446. Πύκτης κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΣ. h. e. *Pugil qui ſe maxime ad hanc rem paraverat*. Lucian. in Timon. p. 164. ed. Amſtel. Σοῦ δ' αὐτοῦ χάριν ΕΣΤΑΛΗΝ. *Tua ipſius cauſa huc veni*. Thucyd. ii. 78. ἐκκεκομισμένος, *qui ſua exportavit*. Demoſth. Or. de Pace extr. προσπεποιημένος, *qui ſe geſſit*. Thucyd. lib. i. cap. 18. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιόντων τῶν Μήδων, ΔΙΑΝΟΗΘΕΝΤΕΣ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἀνασκευασάμενοι etc. Id. lib. i. cap. 40. Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΩΝ. Id. lib i. cap. 116. ΕΣΑΓΓΕΛΘΕΝΤΩΝ ὅτι νῆες πλέουσιν. Similiter ἐχρῶθην, ἀντιπεποίημαι, ἀντιταχθεὶς, μεταπεποίημαι, πεφόβημαι, περαιωθεὶς, ἠράσθην, ἐπιδεδειγμένος paſſive et active dicuntur. In N. T. præter illud ἀπεκρίθη et ἀποκριθεὶς, quod ſubinde occurrit, etiam locus 2 Petr. i. 3. huc pertinet: Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν ΔΕΔΩΡΗΜΕΝΗΣ. Latina exempla vid. apud Vechner. Hellenol. lib. i. cap. 8. Z.

6 Adeo futura in έσω præ cæteris in ήσω ſunt uſitata, ut etiam Aoriſtus α', cujus penultima regulariter debet produci, tamen ε retineat, et naturalis ſyllabæ productio huic conſuetudini cedat. Ita tantum abeſt, ut in carmine, ubi vocalis ante characteriſticam producenda eſt, vocali η utantur poetæ, ut metri gratia characteriſticam per epentheſin duplicare malint. Ita Homerus Iliad. A. ver. 54.

Τῇ δεκάτῃ ἀγορήνδε καλΕΣΣατο λαὸν
Ἀχιλλεύς.

Ubi ſalva lege metrica dicere potuiſſet καλΗσατο. Similiter lib. eod. ver. 304.

Ὣς τώγ' ἀντιβίοισι μαχΕΣΣαμένω ἐπέεσσιν
Ἀνστήτην.—

Potuiſſet, non indignantibus Muſis, dicere μαχΗσαμένω.

εὑρέθην habet per ε, indeque εὑρεθήσομαι· et verbum ἐρῶ, licet habeat ἐρήσω, et εἴρηκα, habet tamen εἰρέθην in Aoristo passivo.

Εἴρηκα praet. Atticum a ῥέω etc.

[Hujus vero verbi formatio sic se habet: εἴρω ἐστὶν ἄχρηστον· ὁ μέλλων ἐρῶ. Ἰωνικῇ διαλύσει, ἐρέω· καὶ μετάγεται ἀπὸ τοῦ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα, ἐρέω· καὶ κατ' ἀφαίρεσιν, ῥέω ῥῶ (ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρύω ῥύω)· ὁ μέλλων ῥήσω, ὁ παρακείμενος ἔῤῥηκα, Ἀττικῶς εἴρηκα (ὡς ἀντὶ τοῦ λέληφα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν εἴληφα). Ὁ παρακείμενος τῶν παθητικῶν-ἔῤῥημαι, ἔῤῥησαι, ἔῤῥηται (ὅθεν ῥῆμα, ῥῆσις, ῥήτωρ) ἀορ. α'-ἐῤῥήθην, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ε, ἐῤῥέθην· ἡ μετοχὴ ῥηθεὶς-εῖσα-έν· τὸ ῥηθὲν, *dictum*, *responsum*: τὰ ῥηθέντα, *pronunciata*, ἀπαρέμφατον-ῥηθῆναι, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου Ἀττικοῦ εἴρημαι ἀορ. α' εἰρήθην· καὶ ἀναυξήτως-ἐρήθην, ἡ μετοχὴ-εἰρημένος, τὰ εἰρημένα, *dicta*. Hæc ex Eustathio in Homer. colligere licet.]

Futura cum verbo ἔρχομαι.

XVI. Futura λέξων, φράσων, ἀφηγησόμενος, et similia, cum verbo ἔρχομαι, ab Ionibus maxime conjunguntur. Herodot. sæpe lib. ii. Μακρὸς οὕτω δή τι καὶ στενὸς, ὡς ἔρχομαι φράσων. id est, *Ita longus et angustus, ut jam jam dicturus sum*: Gallice, *comme je m'en vais dire*. Ibid. Τὸν δὲ (supp. κόλπον) Ἀράβιον, τὸν (pro ὃν) ἔρχομαι λέξων. i. e. *Alterum autem*, (*sinum*) *Arabicum*, *quo de jam jam dicturus sum*. Ita Pausanias: Ἔρχομαι ἀφηγησόμενος, *Jam jam narraturus sum*[7].

Aorist. 2. pass. usitatior.

XVII. Verba passiva utrumque Aoristum habentia, sæpius utuntur secundo: ut, πλήττομαι, ἐπλάγην[8] sæpius rarius hoc, nec tironibus ideo temere imitandum.

7 Eodem modo cum verbo Εἶμι constructum invenio apud Plat. Theæt. p. 198. lin. 42. Ὅταν ΑΡΙΘΜΗΣΩΝ ΙΗι ὁ ἀριθμητικὸς, ἤ τι ΑΝΑΓΝΩΣΟΜΕΝΟΣ ὁ γραμματικός. *Quum numeraturus est Arithmeticus*, *aut lecturus quid Grammaticus*. [Hæc observatio non tantum de his Participiis futuri, quæ Vigerus nominavit, nec de solo verbo ἔρχομαι aut εἶμι valet: sed in universum erat dicendum, apud Græcos poni hæc Participia, ubi Latini utantur Supino priori. De qua re vid. infra in Capite de Participio. Z.]

8 Ἐπλάγην *Perculsus* sive *consternatus sum*, quod ad animum, at ἐπλήγην, *Percussus sum*, quod ad corporis ictum pertinet. Vide Clenardi Gram. a Vossio editam. Hactenus de temporibus: de numerorum enallage dictum est in fine sectionis primæ: sequuntur ordine *Personæ*, de quibus hoc observandum, *a persona ad personam nonnunquam fieri transitum*; sed rarius hoc, nec tironibus ideo temere imitandum.

Enallage personarum.

A prima ad tertiam personam transit Marcus cap. xi. 32. ubi de baptismo, quid Jesu roganti respondeant, deliberantes οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς inter se dicunt: *Si dicimus, baptismum Joannis esse e cælo, respondebit*; *Cur ergo non credidistis ei?* Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων· ΕΦΟΒΟΥΝΤΟ τὸν λαόν· pro φοβούμεθα. *Sed, si dicimus, ex hominibus: timemus populum*. Quæ verba ita intelligenda sunt, ut Marcus usque ad τὸ, ἐξ ἀνθρώπων ex persona scribarum locutus, ea relicta, ipse loquatur. Nisi mavis hic agnoscere ἀποσιώπησιν, ita ut, illis orationem imperfectam relinquentibus, hanc suppleverit ipse Evangelista: quare etiam non personarum tantum, sed et temporis sit mutatio. Sic illi dixerint: Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων—et subjunxerit Marcus: ἐφοβοῦντο etc. Atque ita post ἀνθρώπων, distinguente puncto,

quam ἐκλήχθην. Sic ἐῤῥάγην, *fractus sum*, ἡρπάγην, *raptus*

absolvenda est sententia. Interim non dissimulandum, editionem anni 1604 cum interpretatione Latina Bezæ, exhibere φοβεύμεθα.

A secunda ad tertiam transitur in Psalmo cxliii. 9, 10. Ὁ Θεὸς, ᾠδὴν καινὴν ᾄσομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι, τῷ διδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῷ λυτρουμένῳ Δαυὶδ τὸν δοῦλον ΑΥΤΟΥ ἐκ ῥομφαίας πονηρᾶς. *O Deus, novam cantilenam tibi canam, psalterio decem chordarum cantabo tibi, qui reges incolumes reddis, qui Davidem, servum suum* (ל. *tuum*) *liberas a gladio malo.* Videtur interpres vocem עַבְדּוֹ fideliter reddere voluisse. Similiter lib. Eccles. cap. xlviii. 8. Ecclesiasticus alloquens κατὰ προσωποποιΐαν Eliam, ait Ὁ χρίων βασιλεῖς εἰς ἀνταπόδομα, καὶ προφήτας διαδόχους μετ' ΑΥΤΟΝ. pro μετά σε. *Qui unxisti reges, ut vicem reponerent, et prophetas tibi successuros.*

A tertia ad primam transitus fit in Act. Apost. cap. i. 4. Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ΗΚΟΥΣΑΤΕ ΜΟΥ. *Convocatisque iis præcepit, Hierosolymis ne discederent, sed exspectarent promissionem Patris, quam audivistis ex me.* Stabit sensus, si post ἣν intelligas ἔφη. Confer cap. xvii. 3. Κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν, διανοίγων καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὃν ΕΓΩ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΩ ὑμῖν. *Paulus vero more suo introiit ad eos, et tribus continuis sabbatis disseruit inter eos ex scriptis, explicans et proponens, oportuisse Christum pati, et resurgere ex mortuis, et hunc esse Christum Jesum, quem ego* [*inquit*] *nuncio vobis.* Ellipsin supplet Marcus cap. ii. 10. in transitione a numero plurali ad singularem: Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας (ΛΕΓΕΙ ΤΩι ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΩι) σοὶ λέγω, ἔγειραι. *Ut autem sciatis, penes filium hominis esse remittere peccata in terra*; (*paralytico inquit*) *tibi dico, surge.*

A tertia ad secundam transitur in Evang. Lucæ cap. v. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλ' ἀπελθὼν ΔΕΙΞΟΝ ΣΕΑΥΤΟΝ τῷ ἱερεῖ, καὶ ΠΡΟΣΕΝΕΓΚΕ περὶ τοῦ καθαρισμοῦ ΣΟΥ. *Et ipse præcepit ei, ut nemini diceret: sed abi et ostende te ipsum sacerdoti, et offer pro purificatione tua.* Ubi iterum omnis ἀνακολουθία evanescit, intellecto ἔφη. Conf. lib. i. Machab. sub fin. Καὶ προδραμών τις ἀπήγγειλεν Ἰωάννῃ εἰς Γάζαρα, ὅτι ἀπώλετο ὁ πατὴρ ΑΥΤΟΥ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ΑΥΤΟΥ, καὶ ὅτι ἀπέσταλκε καὶ ΣΕ ἀποκτεῖναι. *Et præcurrens aliquis Gazaram nunciavit Joanni, interemtum esse ipsius patrem, et fratres ipsius, missosque esse, qui TE quoque trucidarent.* Pro *ipsum*. Act. xxiii. 22. Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι, ὅτι ταῦτα ΕΝΕΦΑΝΙΣΑΣ πρός με. *Tribunus igitur dimisit adolescentem, addito mandato, ne cui enunciaret, te hæc mihi indicavisse*; pro ὅτι ἐνεφάνισεν πρὸς αὐτόν. At ἀνακολουθία agnoscenda in lib. Baruch. cap. iv. 14. ΕΛΘΕΤΩΣΑΝ αἱ πάροικοι Σιὼν, καὶ ΜΝΗΣΘΗΤΕ. Pro ἔλθετε καὶ μνήσθητε, vel ἐλθέτωσαν καὶ μνησθήτωσαν. *Venite, quæ accolitis Sionem, et mementote.* H.

Quæcunque ad hanc personarum mutationem inter se demonstrandam allata sunt exempla, cum petita sint ex libris sacris, non tam græcismum, qui quæritur, quam hebraismum comprobant. Cæterum nec desunt apud puros Græcos loca, ubi hujuscemodi enallage facta sit. V. c. Xenoph. Memor. iv. 8, 4. ubi a prima persona, seu ab oratione recta, fit transitus ad tertiam, seu orationem obliquam: Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤρετο, ὅπως; εἰπεῖν αὐτὸν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ποιῶν ΔΙΑΓΕΓΕΝΗΤΑΙ, etc. pro διαγεγένημαι. Id. Cyropæd. i. 4. extr. Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι τε ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαῤῥεῖν, ὅτι παρέσται αὐτοῖς ὀλίγου χρόνου ὥστε ὁρᾷν ΣΟΙ ἐξέσται, κἂν ΒΟΥΛΗι, ἀσκαρδαμυκτεί. pro αὐτῷ, et βούληται. Ex Latinis huc pertinet oratio Sabinarum apud Livium i. 13. quæ ab initio est obliqua, sed postea repente mutatur in rectam: *Hinc patres, hinc viros orantes, ne se sanguine nefando soceri generique respergerent: ne parricidio macularent partus suos, nepotum illi, liberûm hi progeniem. Si affinitatis*

sum, ἐτράπην, *conversus sum*, vel *in fugam versus*: a verbis ῥήγνυμαι, ἁρπάζομαι, τρέπομαι.

Aorista media. Aoristum primum medium, utraque significatione, creberrimum est: at secundum longe sæpius active significat, quam passive: ut, εἱλόμην, *accepi*, vel *delegi*: raro *captus*, vel *delectus sum*, ab αἱρέομαι.

SECTIO IV.

De Verbis ἀγαπᾷν, στέργειν, ἀποχρῆν, ἀσπάζεσθαι, ἄγειν καὶ φέρειν, ἀπολαύειν.

REGULA I.

Ἀγαπᾷν, eligere. VERBUM ἀγαπάω [nempe præter significationem vulgarem *amandi*; item præter usum *benigne excipiendi*, et inprimis *osculandi* s. *amplexandi*, ut Homer. Odyss. Ψ. 214. Z.] duos præcipue usus habet, observandos. Primum enim idem est sæpissime, quod αἱρεῖσθαι, id est, *eligere*; adeoque cum præpositione πρὸ, vel ἀντὶ, et gignendi casu significat, *alicui anteponere*. Demosthen. pro Corona, Ἀγαπᾷν τὰ δῶρα ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων. id est, *Munera communi Græcorum omnium utilitati anteferre*. Plutarch. in Camillo, Ἀγαπῆσαι τὴν ἧτταν πρὸ τῆς ἐλευθερίας. id est, *Victoriæ jacturam libertate potiorem ducere*. Ita, quod Demosthenes habet initio primæ Olynth. Ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, dicere potuisset, ἀγαπῆσαι, pro ἑλέσθαι, id est, *Multis vos pecuniis antiquius habituros existimo*.

Ἀγαπᾷν sine ι subscripto, καὶ τῶν παλαιῶν. Veterum Græc. regula. [Ἀγαπᾷν scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Græcis hujusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον. hoc est, *Infinita in ᾶν desinentia non habent ι subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quicquam non prolatum*. Quicquid enim in verbis præcedit ν plene profertur, quod exemplis patet: ut, τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθείην, τυπείην, ποιεῖν, ἐποίεον-ἐποίουν· ἐβόαον-ων· ἐβοήθην, βοηθείην etc. Sic Etymologus, eumque

inter vos, si connubii piget, in nos vertite *iras* etc. Plura Græcorum exempla reperies apud Dorvill. ad Charit. p. 89. et 347. ¶. 167. atque Raphel. Annotat. philolog. ex Xen. ad Actor. i. 4. Z.

ſecutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctiſſimis librorum exemplaribus accuratiſſime obſervatur. ¶. 168.

Notandum etiam προσγεγραμμένον idem eſſe apud veteres Græcos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores: veteres enim ad latus ſcribebant, hoc modo: ΤΩι ΛΟΓΩι, recentiores ſic, τῷ λόγῳ.]

II. Deinde ſumitur pro *contentum eſſe, æqui bonique conſulere* *. Qua in ſignificatione primum per ſe ſolum ponitur ſine ulla præpoſitione; ac fere ſequente particula εἰ. Xenoph. hiſtor. iii. Εἰς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν, ἠγάπα δὲ, εἰ δύναιτο ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν. id eſt, *In campum non deſcendebat, ſed contentus erat, ſi modo regionem illam a direptione immunem ſervare poſſet* †. Contentum eſſe.

Secundo, cum accuſandi caſu jungitur: ut, ἀγαπᾷν τὰ πάλαι νενομισμένα, *antiquis inſtitutis contentum eſſe.* Cum accuſat.

Tertio, cum dandi caſu: Lyſias, Ὁ τῆς Ἀσίας Βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς. id eſt, *Aſiæ rex, qui bonis præſentibus contentus non eſſet.* Cum dativo.

Quarto, cum præpoſitione ἐπὶ, et eodem dandi caſu: ut, Ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεστῶσιν ἀγαπᾷν. *Contentum eſſe*, vel, *acquieſcere in iis, quæ conſtituta in republica fuerint* [9]. Cum præpoſ. ἐπί.

III. Eadem in ſignificatione, prope ſynonyma illa ſunt στέργειν, ἀτρεμεῖν, ἡσυχάζειν, ἐνασμενίζειν ‡. Ac στέργειν qui- Στέργειν, etc.

* De origine hujus ſignificationis eſt haud inepta obſervatio Euſtathii, qui ait, fundum hujus uſus eſſe in illo Homer. Odyſſ. Φ. 289. Οὐκ ἀγαπᾷς, (*nonne contentus es?*) ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; Z.

† It. Ælian. V. H. iv. 8. Γνώμην μὲν εἶχεν, ὡς καὶ ἀπολείψαι τὴν χώραν πάλιν· ἠγάπα γὰρ, εἰ δυνηθείη διασῶσαι αὐτὸν γοῦν μόνον. Aut ſequente particula ἄν: ut Xenoph. Œcon. xi. 10. Πολλοὶ ἀγαπῶσιν, ἢν δύνωνται τὰ ἑαυτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι. Z.

9 Vel cum Participio; quo ſenſu etiam rebus inanimis tribuitur, more Latinis ignoto. [Certe hoc non patet ex loco allato. Nam πόλις hic non pertinet ad res inanimas. Significat enim *Populum*, ſeu *Cives*, quos ſatis animatos eſſe, inter omnes conſtat. Z.] Quare etiam in verſione redditur, *ſufficit* vel *ſatis eſt*: Νῦν δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν νῦν ὁδοὺς ΑΓΑΠΑι ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΥΣΑ. *Nunc vero, O viri Athenienſes, urbi noſtræ ſatis eſt* (verbatim: *Urbs noſtra contenta eſt*) *publice vias munire.* [Adde Ælian. V. H. xiii. 41. Ὀδυρομένων τῶν μετὰ Φωκίωνος μελλόντων ἀποθνήσκειν, εἶπεν ὁ Φωκίων· εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, Θούδιππε, μετὰ Φωκίωνος ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ; Nonnunquam conſtruitur quoque cum Infinitivo: ut Herodian. lib. iv. ſub finem: Ἀγαπῶν τι τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ΑΠΟΛΑΒΕΙΝ. It. ib. 15, 8. Ἀγαπήσας ἄνευ μάχης καὶ κινδύνου ΛΑΒΕΙΝ ταῦτα, ὧν ὠρέγετο. Z.].

‡ Ad hanc claſſem quoque referri debet verbum ἀσπάζεσθαι, cujus œconomiam copioſe tradit Jenſius in Ferc. litter. p. 13. ſq. Nam, præter notionem oſculandi, ſignificat a) *amare*; Xenoph. Ageſ. xi. 3. Τῶν γε μὴν φίλων οὐ τοὺς δυνατωτάτους, ἀλλὰ τοὺς προθυμοτάτους μάλιστα ἠσπάζετο· ἐμίσει δὲ etc. Hic ἀσπάζεσθαι et μισεῖν inter ſe opponuntur. b) *contentum eſſe aliqua re:* veluti Max. Tyr. Diſſ. xxi. 1. Ubi auctor conqueritur, quod nemo ſua ſorte contentus vivat: οὕτω δυσάρεστόν τι ἐστὶν, inquit, ὁ ἄνθρωπος κομιδῇ, καὶ φιλαίτιον, καὶ δεινῶς δύσκολον, καὶ οὐδὲν τῶν αὑτοῦ ἀσπάζ

dem omnibus modis constituitur, quibus ἀγαπᾷν· ἀτρεμεῖν vero et ἡσυχάζειν, fere tantum cum ἐπὶ et dativo casu: ἐνασμενίζειν denique cum solo dativo casu.

Ἀποχρῆν.

Ἀποχρῆν etiam, cum dativo personæ, absolute ac per sese idem prope significat. Demosthen. Philipp. i.[10] Εἰ γὰρ ἔχων ἃ προσείληφεν, ἡσυχίαν ἔχειν ἤθελεν, ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ. *Si enim iis, quæ jam cepit, contentus, quiescere deinceps vellet, nonnullos vestrum æquo animo justius futuros existimo.*

Ἄγειν cum διὰ et genit.

IV. Ἄγειν, tres præcipuas acceptiones habet. Prima est cum gignendi casu, et præpositione διὰ, cujus significatio petenda est ex genitivo adjuncto: ut, Ἄγειν τινὰ διὰ τιμῆς, *aliquem honorare*: ἄγειν διὰ φροντίδος, *curare*: ἄγειν διὰ μνήμης, *mentionem facere*: ἄγειν δι' εὐχῆς, *in votis habere*: ἄγειν δι' αἰδοῦς, *venerari*.

Ἄγειν cum ἐν et dat.

V. Secunda est, cum dandi casu, et præpositione ἐν, in qua fere significat *ducere*, id est, *habere*, *censere*, *numerare*: ut, Τοὺς φίλους ἐν ἀδελφοῖς ἄγειν, id est, *Amicos fratrum loco ducere*; vel cum præpositione παρὰ, et accusandi casu, nam παρ' οὐδὲν ἄγειν τινὰ, idem est quod παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, *nullo loco aliquem ducere*: ἄγειν παρὰ πολὺ, *plurimi facere*: ἄγειν παρὰ πλεῖον, *pluris facere*[11].

Ἄγειν, *existimare*.

VI. Tertia est, pro *existimare*, idque fere tantum cum accusandi casu: Xenoph. de Agesilao, Τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας πρᾴως ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε. id est, *Privatorum hominum peccata leviter ferebat, principum vero magna ducebat.*

Ἄγειν καὶ φέρειν.

VII. Quarta est, cum verbo φέρειν, pro *diripere*, *populari*, *vastare*: idque tam de personis dicitur, quam de rebus aut locis. Isocrat. in Archid. Ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους, καὶ

ζεται. c) *partes alicujus sequi*: v. c. Plutarch. in Cæs. cap. 23. τὰ Ῥωμαίων ἀσπάζεσθαι. d) *sectari*: Lucian. de Conscrib. histor. p. 696. ἀσπάζεσθαι τὸ μυθῶδες. e) *laudare*: Id. in Muscæ encom. p. 531. πάνυ δὲ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν; f) *suscipere erudiendum*: ut Plat. in Theage p. 92. Θεάγη ἀσπάζεται. Z. [ἐὰν Θεάγη τουτονὶ ἀσπάζῃ. *Herm.*]

10 Pag. 19. lin. 45. Locus, a Nostro et interprete, opinor, minus intellectus, integer hic est: Εἰ γὰρ ἔχων, ἃ κατέστραπται καὶ προείληφεν, ἡσυχίαν ἔχειν ἤθελε, καὶ μηδὲν ἔπραττεν ἔτι, ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦμεν δημοσίᾳ. Ostendit Orator, ea, quæ Philippus hactenus egerat, quæque Athenienses cum probro suæ civitatis passi erant, satis caussæ extitisse, cur eum debuerint ulcisci. Itaque reddo: *Si enim iis, quæ evertit et occupavit, acquiescere voluisset, nec quicquam ultra molitus esset, hæc, opinor, nonnullis vestrum sufficere debuissent, quare dedecoris, et ignaviæ omniumque probrorum labes, civitati adspersæ, condemnandi fueritis.*

11 Vel citra præpositionem cum solo generandi casu. Ita Arrianus de Exp. Al. lib. ii. cap. 16. Ἀλλὰ λέγει Ἡρόδοτος, ὅτι τῶν δώδεκα ΘΕΩΝ Ἡρακλέα ΑΓΟΥΣΙΝ Αἰγύπτιοι. *Sed Herodotus scribit, Ægyptios Herculem inter duodecim Deos recensere.*

κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν. *Hostes terra marique vexare, agitare.* Demosthen. Philipp. iii.[12] Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἐστὶ πολλὴν, καὶ κακῶς ποιεῖν. *Ejusmodi est regionis illius natura, ut magnam ejus partem diripere ac vastare liceat*; ubi ἡ φύσις pro τοιαύτη φύσις ἐστὶ, et πολλὴν pro πολλὴν μερίδα ponitur. Ita Livius non semel locutus est, et Virgil. ipse, Æneid. ii. ver. 374.

Alii rapiunt incensa feruntque Pergama[13].

[Verbum ἀκούω, quando *dicor et vocor* significat (sicut verba nuncupandi) utrinque nominativum admittit, ut Nazianzen. de Christo: Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν. *Samaritanus vocatur et Dæmoniacus.* Thucyd. Ἐσθλὸς ἀκούω, *bonus perhibeor*; sic apud Latinos *audio.* Horat. Ἀκούω, *vocor.*

Tu recte vivis, si curas esse quod audis.][14]

12 Pag. 50. lin. 12. Adde Homer. Iliad. E. ver. 484.

—Ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
Οἷόν κ' ἠὲ ΦΕΡΟΙΕΝ Ἀχαιοὶ, ἤ κεν ΑΓΟΙΕΝ.

13 Invenitur etiam solum verbum φέρω in hac significatione, ut infra ostendetur, Cap. v. Sect. 13. Reg. 10. H.

His addatur quinta eaque exquisita significatio verbi ἄγειν et compositi ἀπάγειν, quod significat sæpenumero *ducere* vel *in custodiam*, vel *ad supplicium*, vel *in jus*; modo simpliciter, modo addito nomine rem determinante; a) significat *in custodiam abducere*: ut Polyb. v. 27. ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεοντίον πρὸς τὴν ἀναδοχὴν, h. e, *abduci jussit in vincula Leontium ad luendam pecuniam, pro qua spoponderat.* Id. Excerpt. Leg. xiii. οὓς ἐγὼ λάβω εἰς τὴν ἅλωσιν, ἀπάξω πάντας. Ælian. V. H. i. 34. πρὸς τοὺς δικαστὰς ἤγαγε τὸ παιδίον. Isocrat. in Amart. p. 594. οὐ χρέος ἐγκαλῶν ἀλλ' ἀπάξειν ἀπειλῶν. It. Actor. xii. 19. ἀνακρίνας τοὺς φύλακας ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι. Nota hic Latinismum Lucæ, pro ἀπαγαγεῖν. Plut. Cæs. 14. Κάτωνα ἀπῆγεν εἰς φυλακὴν ὁ Καῖσαρ; b) significat, *duci ad supplicium*: v. c. Xenoph. Hist. Græc. lib. ii. p. 321. edit. Bryling. Undecim viri dicuntur Theramenem, ἀπαγαγεῖν διὰ τῆς ἀγορᾶς. Æschin. Dial. iii. 19. est ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν. Ibid. 21. Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, ἄγονται πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἔρεβος καὶ Χάος. Ælian. V. H. i. 30. rei dicuntur ἄγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ, et paulo post iidem simpliciter nominantur ἀγόμενοι. Lycurg. Orat. p. 198. 12. ed. Reisk. occurrit ἄγειν πρὸς τὴν τιμωρίαν. Et Arrian. Exped. Alex. vii. 8, 7. τούτους μὲν δὴ ἀπάγειν κελεύει τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Plura in utramque partem exempla collegit Kypkius ad Actor. xii. 19. Latinos quoque *ducere* eodem sensu adhibere, docet Gesnerus in Thes. Z.

14 De verbo Ἀκούω sequentia nota. Habet post se

I. Genitivum personæ. Ita Plat. in Euthyph. p. 3. lin. 39. Εἴτις μου ἐθέλει ἀκούειν. *Si quis me vult audire.* Vel vertunt Latini per Præpositionem *Ex.* Ut, Ἤκουόν τινος, *ex aliquo audivi.* apud Demosth. Olynth. ii. p. 8. lin. 12.

II. Accusativum rei, apud eundem Platon. in Apolog. Socr. Ταῦτα ἀκούσας. *His auditis.*

III. Vel utrumque hoc simul. Sic idem ibid. p. 17. lin. 18. Ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. *Vos autem audietis ex me omnem veritatem.* Hic notanda phrasis apud Dinarch. in Demosth. p. 98. lin. 38. Ἀκούσατέ μου βραχέα. *Paucis me audite.*

IV. Vel addunt Præpositionem περί. Plat. in Phæd. p. 61. lin. 36. Οὐκ ἀκηκόατε περὶ τούτων; *Nonne de his audivistis?* Estque hæc Ellipsis, subaudito τί.

V. Nonnunquam, sed hoc rarius, res ipsa, quæ auditur, in generandi casu invenitur. Ita idem in Gorg. p. 523. init. Ἄκουε δὴ (φασί) μάλα καλοῦ λόγου. *Audi sane (aiunt) pul-*

Ἀπολαύω, cum genit. rei.

VIII. Ἀπολαύω, *fruor, particeps sum, fructum aut detrimentum capio*, in bonam et in malam partem variis modis usurpatur. Primo, cum solo genitivo rei, τῶν διαλλαγῶν ἀπολαύειν, *induciarum opportunitate frui*: τῶν κοινῶν ἀπολαύειν κακῶν, id est, μετέχειν, *communium malorum participem esse*.

Cum genit. personæ.

Secundo, cum solo genitivo personæ[15]: Ἀνδρὸς ἑνὸς εὖ φρονοῦντος ἅπαντες ἀπολαύουσι, pro ἀνδρὸς ἑνὸς φρονήσεως. *Unius hominis ex prudentia fructum universi percipiunt*. Sic Ἑνὸς μοχθηροῦ πᾶσα ἡ πόλις ἀπολαύει. *Unius ex improbitate civitas omnis detrimentum capit*. Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Iraque nostra fruitur*, id est, *fructum capit ex ira*; et ille apud Juvenalem Marius, *fruitur Diis iratis*.

Cum utroque genit.

IX. Tertio, cum utroque genitivo simul: Plutarch. in Antonio: Ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι. id est, *Ex illius ambitione commodum ipsi quoque hostes perceperunt*.

Cum accusat. rei.

Quarto, cum solo accusativo rei, non personæ. Isocrat. de pace: Δέδοικα, μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον. *Vereor ne dum vobis prodesse studeo, damni aliquid capiam*. Sic Ἐλπίζω ἀγαθόν τι ἀπολαύσειν. *Spero me aliquid boni consecuturum*. Ille autem accusativus, *boni* aut *mali* aliquid per se significare debet: male enim diceretur, ἀπολαύειν τὴν συνουσίαν, pro *fructum aut damnum ex consuetudine percipere*.

Cum accusat. et gen.

X. Quinto cum accusativo rei, et genitivo personæ, vel rei; vel rei simul et personæ: ut, Φιλομαθοῦς ἑνὸς μειρακίου μέγα τι πάντες, οἱ συμμαθητεύοντες ἀπολαύουσιν. *Adolescentis unius ex studio, condiscipuli omnes fructum maximum capiunt*. Lucianus in Timone, ubi de improbis, fulmen Jo-

cherrimum sermonem. [Ejusmodi genitivus pendet fere ab omissa præpositione περί. Sic Xenoph. Memor. i. 2, 41. est ὡς ἔγωγε ἀκούων τινῶν ἐπαινουμένων, ὅτι νόμιμοι ἄνδρες εἰσὶν etc. h. e. *cum audiam de quibusdam viris, eos laudari ob cultum legum* etc. Hic non potest intelligi ἐκ, uti aliis in genitivis personæ, sed περί. Z.] Alias hujus generis structuras ex lexicis petant tirones.

Ἀπολαμβάνειν.

Verbum ἀπολαμβάνω inter alia notandum habet significatum, et venti dicuntur ἀπολαμβάνειν eum, qui iis adversis utitur. Ita idem in Phæd. p. 58. Ταῦτα δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίνεται, ὅταν τύχωσιν ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ ΑΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ. *Ad hoc interdum multo tempore opus est, quum forte ventis utuntur adversis*.

15 Genitivus ille, sive personæ, sive rei, non dubium est quin nascatur a præpositione ἐκ, quæ subaudienda relinquitur, ita ut ἀπολαύω τοῦ ponatur pro ἀπολαύω ἐκ τοῦ, [Præsertim cum interdum illa præpositio diserte addita legatur. V. c. Isocrates in Panegyr. Πολλάκις πλεῖστον ἀγαθὸν ἀπολαύομεν ΕΚ τῶν κινδύνων. It. Dionys. Halic. lib. vi. p. 343. Ῥωμαίους οὐδὲν ἀπολαύσειν ΕΚ τῆς τριβῆς τοῦ χρόνου. Vid. Bos. Ellips. p. 491. Z.] et ἀπολαύω per se proprie notet, *capio, percipio*, nempe *fructum*, si in bonam partem accipiatur: plane ut apud Latinos, *Fruor amicitia*, pro *fructum percipio ex amicitia*.

vis irridentibus, Μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. id eſt, *Sed hoc unum ſe putent ex eo vulnere incommodi percipere, quod fuligine impleantur.*

XI. Sexto, in qualibet ex his conſtructionibus additur nonnunquam πρὸς, et accuſativus rei, ad quam fructus damnumve pertineat: ut, Τῶν φιλοπόνων πρὸς τὴν μίμησιν ἀπολαῦσαι. *Diligentium exemplis ad eorum imitationem juvari.* Plutarch. Alcib. Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν. *Ex Socratis erga ſe benevolentia, et amicitia, haud parum exiſtimationis et gloriæ conſecutus eſt.* Cum πρὸς et accuſat.

XII. Septimo, cum genitivo præterea vel perſonæ vel rei ſolo, eſt *oblectationem capere ex aliquo, prendre ſon plaiſir de quelqu'un.* Plutarch. Pomp. Πολὺν δὲ χρόνον οὕτω κατειρωνευσάμενοι, καὶ ἀπολαύσαντες τοῦ ἀνθρώπου. *Cum perdiu hominem ludificati eſſent, eoque ſeſe oblectaſſent.* ¶. 169. *Oblectationem capere.*

SECTIO V.

De Verbis βούλομαι[16], *γεννᾷν, τίκτειν, γίνεσθαι, γιγνώσκειν, διαχωρεῖν, διώκειν, φεύγειν, ἐπεξιέναι.*

[QUEMADMODUM verbum γεννᾷν, proprium viris, καταχρηστικῶς tribuitur feminis: eodem etiam modo ver- Γεννᾷν.

16 Præmitto verbum βούλομαι, quod præter notos uſus eleganter etiam adhibetur, ubi quid ſpeciem alicujus rei præbere indicamus; eſt et ubi per verbum *videor* ſimpliciter reddi poteſt. E. g. illud Terentii in Andria, Act. v. ſc. 2. ver. 14. *Cum faciem videas, videtur eſſe quantivis pretii.* Sic commode Græce reddatur: Ὅτι βλέπεις εἰς πρόσωπον αὐτοῦ, βούλεταί τι εἶναι. Hoc modo utitur Ariſtoteles Polit. lib. ii. cap. 6. Ἡ δὲ σύνταξις ὅλη ΒΟΥΛΕΤΑΙ μὲν εἶναι, μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν. *Tota illa Reip. conſtituendæ ratio neque Democratiæ, neque Oligarchiæ ſpeciem habet, ſed videtur eſſe media inter has, quam Politicam vocant.* ¶. 170. Noſtrates hic maxime græciſſant, dicentes: *het wil iets groots zyn.* Gr. βούλεται μέγα τὶ εἶναι. Eodem redit et altera verſio, qua βούλεσθαι redditur *affectatum eſſe*: quomodo opponitur τῷ πεφυκέναι. Ita Iſocratem Lyſiæ comparans ait Dionyſ. Hal. Πέφυκε γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δὲ Ἰσοκράτους ΒΟΥΛΕΤΑΙ. *In Lyſiæ dictione nativa quædam eſt elegantia, in Iſocratis vero, affectata.* [Sic explica illud βούλεται Plat. Phæd. 19. ὅταν τις τὶ ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι ΒΟΥΛΕΤΑΙ μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλό τι τῶν ὄντων· ἐνδεῖ δὲ, καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι. Nam quoniam opponitur τῷ ἐνδεῖν et οὐ δύνασθαι, accipiendum eſt de *ſpecie externa*, qua quidem videtur, ſed non eſt re. Z.] [V. ſupra not. p. 65. *Reizius.*] Βούλομαι.

Τίκτειν. bum τίκτειν, feminis peculiare, apud bonos auctores de viris dictum invenitur, et *gignere* significat. Lucian. Ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον παῖδα τὴν Ἥραν γεννήσασθαι τὸν Ἥφαιστον. Canunt absque virili conversatione subventaneum puerum Junonem *edidisse* Vulcanum.

Hesiod. in Theogon. passim: e. g. 1016.

> Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
> Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι·
> Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
> Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

Nausithoum v. Ulyssi Calypso excellentissima dearum *genuit* Nausinoumque, apud mortales viros cubantes Deæ, *pepererunt* Diis pares filios. Homer. Iliad. B. 741. Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Filius Pirithoi, quem immortalis *genuit* Jupiter.

Τὸ μὲν γεννᾷν ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως λέγεται, τὸ δὲ τίκτειν ἐπὶ γυναικῶν. Ὅμηρος δὲ πολλάκις τὸ τίκτειν ἐπὶ ἀνδρῶν τάττει. Μοσχοποῦλος. Ὁμηρικώτατος *Duportus* clariss. ling. Gr. apud Cantabrigienses Professor in præclaro illo poemate, Homerico filo contexto (quod inscribitur Σολομῶν ἔμμετρος, dignissimumque est sane quod omnium juvenum manibus teratur), hoc vocabulum tribuit Davidi: Proverb. cap. i. 1.

> Αἶνοι τοῦ Σολομῶντος ἀγακλειτοῦ βασιλῆος,
> Δαβίδης ὃν ἔτικτεν.—
> *Proverbia Solomonis inclyti regis,*
> *Quem David* genuit—[17].]

REGULA I.

Γίνεσθαι late patet. Latissimus est verbi γίνεσθαι usus, quique certis finibus haud satis includi possit: ubicunque enim præsentia quædam significatur, τῷ γίνεσθαι locus esse potest. Præcipue tamen notanda sunt, quæ sequuntur, præter ea quæ in participio γινόμενος dicturi sumus, et creberrimam acceptionem, qua pro εἰμὶ sumitur; ut cum dicunt, ἐπὶ τῆς γνώμης γίγνεσθαι, *in ea opinione versari*; γίνεσθαι ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, *spem concipere.*

Cum διὰ, et genit. II. Primo, cum præpositione διὰ, et gignendi casu eleganter jungitur, ac per verbum illud redditur, cujus nomen significationem habet: ut, γενέσθαι διὰ φόβου, id est,

17 Adde Homer. Iliad. E. 154. de Phænope sene:
Υἱὸν δ' οὐ ΤΕΚΕΤ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
Alium vero non suscepit filium, quem bonorum hæredem relinqueret.

timere : γενέσθαι τινὶ δι' ὀργῆς, *irasci alicui* : γενέσθαι δι' ἔχθρας, *inimicum esse*[18]. ¶. 171.

III. Γίνομαι, cum præpositione ἐπὶ, et dandi casu, est πεποιθέναι, *inniti*, vel *confidere*[19] : ut, γενόμενος ἐπ' ἀνδρειοτέροις, ἀντιστάντων κατεγέλα. *Fortiorum præsidio confisus, adversarios irridebat.* Cum ἐπὶ, et dativo.

IV. Πρὸς ἀγαθοῦ, πρὸς κακοῦ γίνεσθαι, dicitur; id est, *bene aut male aliquid cedere* : ut, πρὸς κακοῦ τὸ πρᾶγμά μοι ἐγένετο, *res mihi male cessit.* Cum πρὸς, et genit.

V. Usitatissima est acceptio pro *versari*, cum præpositionibus πρὸς, ἐν, ἐπὶ, et dandi casu; vel περὶ et accusativo casu: ut, Σφόδρα γενέσθαι πρὸς τῷ πράγματι. *Vehementer in negotium incumbere*[20]. Cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, et dativo.

Quamquam aliquando significat potius, *res pro imperio administrare.* Plutarch. in Theseo[21], Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γενομένης. id est, *Cum rerum administrationem Ariadne suscepisset.*

VI. Cum adverbiis καλῶς, et κακῶς, significat *bene* vel *male se habere*; et quidem vel impersonaliter, cum dandi casu personæ; ut, γίνεταί μοι καλῶς, *bene mecum agitur.* Personaliter autem, cum nominandi casu, ut Plutarchus de Platonis convivio, cum ait, Οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίγνονται. *Qui apud Platonem cœnaverunt, etiam postridie bene habent*[22]. Cum adverb. καλῶς, κακῶς.

18 Sic διὰ μιᾶς γενέσθαι γνώμης. *Concordibus animis esse*; apud Isocrat. in Paneg. p. 134. Cum eadem præpositione et genitivo substantivi, studium aliquod seu exercitationem significantis, vertitur per verbum *Versari.* Lucian. Macrob. p. 831. Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος. *Multis in disciplinis versatus.*

19 Non semper tamen; aliquando enim reddendum est, *Præfectum esse.* Ita Dinarch. contra Demosth. p. 101. lin. 46. ΕΠΙ δὲ ΤΟΙΣ ΞΕΝΟΙΣ τοῖς εἰς Ἄμφισσαν συλλεγεῖσι Πρόξενος ὁ προδότης ΕΓΕΝΕΤΟ. *Peregrinis autem adversus Amphissam conscriptis Proxenus proditor ille præerat.* [Xenoph. Cyrop. iii. 3, 24. Διδασκάλους δὲ καὶ ἄρχοντας ἐπὶ τούτοις γενέσθαι. Z.] Præterea cum præpositione eadem et accusandi casu construitur et dativo nominis γνώμη. Thucyd. lib. i. cap. 139. Ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις. *In utramque partem sententias dicentes.*

20 Ita Dem. de Cherson. p. 36. lin. 44. Οὐδενὶ τῶν ἁπάντων πλέον κεκράτηκε τῆς πόλεως Φίλιππος, ἢ τῷ πρότερος ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. *Nulla alia re superior hac urbe exstitit Philippus, quam quod prior omnibus negotiis adfuit.* Sic γίγνεσθαι ἐν λόγοις τινί. *Versari cum aliquo in sermonibus, i. e. disputare.* apud Plat. in Theag. p. 130. lin. 12. Ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεραίᾳ ΜΟΙ δι' ἀπεχθείας ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ τισὶν ΕΓΕΓΟΝΕΙ. *Thucydides autem pridie odiosius mecum disputaverat.* Γίγνεσθαι ἐν κακῷ. *Versari in malis.* Apud Æschin. in Timarch. p. 179. lin. 37. Ἐν πάθει, *Laborare morbo*, Plut. Quæst. Nat. p. 928. Cum Præpositione περὶ et Accusativo, in Tab. Cebet. Περὶ μὲν τούτων καὶ αὖθις διαλεξόμεθα, νῦν δὲ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ ΓΕΝΩΜΕΘΑ. *De his quidem alias disseremus, nunc autem fabulæ expositioni intenti simus.*

21 Pag. 8. lin. 43.

22 Peculiariter absque adverbio καλῶς dicuntur sacrificia γίγνεσθαι, quando *feliciter cedunt* : sin contra, dicuntur οὐ γίγνεσθαι. Res autem, quam sacrificantes a Diis petunt, in dandi

Cum ἀπὸ, et genit.

VII. Γενέσθαι ἀπό τινος πράγματος, id est, *rem aliquam paulo ante perfecisse, et quasi recentem esse ab aliquo negotio.* Plutarch. Alexand. Ἀπὸ τῶν ἱερῶν γενομένῳ τῷ βασιλεῖ προσελθόντες. *Sacrificio jam jam peracto regem adeuntes*, vel *regem a peracto sacrificio recentem adeuntes.* Ibid. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πυρᾶς γενόμενος, καὶ συναγαγὼν πολλοὺς τῶν φίλων, id est, *Alexander autem a busto illo rediens, convocatis amicorum quam plurimis.* Idem Themistocl. Γενόμενος δὲ ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. *Simul atque rebus illis perfunctus esset* *.

Cum ἐκποδὼν et simil.

VIII. Ἐκποδὼν γίνεσθαι [23], pro ἐκ, vel ἀπὸ ποδῶν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως, est *ejici*, quasi *longe a pedibus removeri.* Philo Jud. de Legatione ad Caium, Εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρόνον Τιβέριος, ὁ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γάϊος. *Si modico adhuc tempore Tiberius superstes fuisset, summotus quidem esset depulsusque Caius* etc. Vid. infra, Sect. x. Reg. 12.

casu ponitur, præmissa præpositione ἐπὶ; e. g. *Jovi rem sacram faciens de abitu consuluit, sed perlitare non potuit.* Διῒ θυομένῳ ἐπὶ ἀφόδῳ τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο. Exempla cumulat Xenophon de Exp. Cyr. lib. vi. p. 382. et 383. Pro eodem dicitur, τὰ ἱερὰ φαίνεσθαι. Vide Nostrum Sect. 13. Reg. 2. Itidem absque illis adverbiis dicitur res quælibet bene vel male cadere, γίγνεσθαι ἢ οὐ γίγνεσθαι. Thucyd. lib. vi. cap. 74. Ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγίνετο. *Quæ struebantur, non successerunt.* Et lib. iv. cap. 131. Ἱδρύθησαν ἐπὶ καρτεροῦ λόφου πρὸ τῆς πόλεως, ὃν εἰ μὴ ἕλοιεν οἱ ἐναντίοι, ΟΥΚ ΕΓΙΓΝΕΤΟ σφῶν περιτείχισις. *Consederunt in colle natura munito, quem nisi hostes occupabant, non succederet obsidio*, i. e. *urbs illorum operibus claudi non posset.* Plat. lib. iv. de Rep. p. 502. Νῦν δὴ, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας, ἄριστα μὲν εἶναι, ἃ λέγομεν, εἰ ΓΕΝΟΙΤΟ· χαλεπὰ δὲ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. *Nunc jam, ut videtur, in legibus condendis evenit nobis, ut ea, quæ dicimus, optima quidem sint, si effectum sortiantur; id autem sit difficile.* Vota quoque sive preces dicuntur γίγνεσθαι, quoties audiuntur. Sic Plato de Leg. lib. vii. p. 801. monens poetas, ne veri boni ignari imprudenter a diis mala pro bonis petant, addit: Γελοῖον γὰρ δὴ τὸ πάθος, οἶμαι, τοῦτ' ἂν γίγνοιτο, ΕΥΧΗΣ τοιαύτης ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ. *Ridiculum, opinor, hinc oriretur malum, si tales preces audirentur.* Eodem modo et Terentio *fieri* et *non fieri* dicuntur nuptiæ, quæ promoventur, vel secus. H.

* Nonnunquam γίγνεσθαι ἀπό τινος significat *ab aliquo abesse, alicujus consuetudine non amplius uti*: v. c. Xenoph. Memor. i. 2, 25. πολὺν χρόνον ἀπὸ Σωκράτους γεγονότι, *cum diu a Socrate abfuissent*, seu, *cum a multo tempore Socratis consuetudine uti desiissent.* Z.

23 Hoc vocabulum soli Verbo γίγνεσθαι non est peculiariter devinctum, sed amat conjungi cum omnibus Verbis, quæ absentiam, discessum vel amotionem notant. Itaque regula hæc est generalior, et vis idiomatis non consistit in verbo γίνεσθαι, sed in ἐκποδὼν, de quo vide infra Cap. ix. Sect. 3. Reg. 5. Omnis autem hujus locutionis ἐνέργεια huc redit, ut ἐκποδὼν, verbatim, *e pedibus*, idem sit, quod apud Latinos, *e conspectu, de medio*, ἐκ τοῦ μέσου, ut explicat Schol. Aristoph. Θεσμ. ver. 36. Nos non raro in quotidianis sermonibus totidem verbis dicimus, *Uit de voeten gaan.* etc. Huc itaque refer id, quod Auctor docet infra Sect. x. Reg. 12. Quod autem dicit Cap. ix. Sect. 3. Reg. 5. (Ubi ἐκποδὼν γίνεσθαι, pro, *De medio tolli*) nihil aliud est, quam Metaphora analogice ex iis, quæ diximus, deducta. Hoc ideo inculco, quod præsertim in docendo opera supervacanea omnis est vitanda.

IX. Γενέσθαι ἑαυτοῦ vel ἐν ἑαυτῷ, *apud se esse*, vel *ad se redire*, vel *sui juris esse*, vel *suis viribus confidere*. Demosthen. Philipp. i. Ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι, id est, *Si modo apud vos ipsos esse volueritis*. Contra γενέσθαι τινὸς, *in alterius esse potestate*; ut, *servi in dominorum potestate versantur*, οἱ δοῦλοι γίνονται τῶν δεσποτῶν [24]. Cum ἑαυτοῦ.

24 Vix ullum est Verbum apud Græcos, in quo tot notanda occurrant idiomata. Versatus est Noster maximam partem in ejusdem cum Præpositionibus constructione et usu, quare visum est pauca subjicere de hujus Verbi usu cum aliis orationis partibus; ac

I. Primo quidem cum Nominativo substantivi ponitur pro verbo Activo, cujus significatio ex ipso Nomine petenda est. Ita Thucyd. lib. iii. cap. 23. Κωλυτὴς γίγνοιτο τῆς διαβάσεως. *Impediret transitum*. Vel neutraliter, apud Plat. in Phaedr. p. 241. Φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων, pro φεύγει. Cum Nomine Adjectivo fere pro Verbo Passivo ponitur. Ita Ἀνάρπαστος γίγνομαι, pro ἀναρπάζομαι, *Rapior*. Ibid. p. 299. Αἰσχθῆναι, (supple ex præcedentibus, φαίην αὐτὴν) ὑπὸ τοῦ Βορέου ΑΝΑΡΠΑΣΤΟΝ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ. *Hinc dicerem, eam fabulatos fuisse a Borea esse abreptam*. Eodem modo et nobis dicere licet: *zy is geroost geworden*. Sic, Οὐκ ἂν ΕΞΑΡΝΟΣ ΓΕΝΟΙΟ, dixit Lucian. Ed. Amst. Tom. i. Dial. Mort. p. 394. pro, *Haud inficias iveris*. Similiter dicitur ἀποσυνάγωγος γίγνεσθαι, *qui synagoga arcetur*. Joh. ix. 22. Ad hæc cum Nominativo vel expresso vel intellecto hujus verbi usus est in desperatione, sive ambigua animi sollicitudine. Nam ubi Latini dicunt; *Quid de me fiat nescio. Quid agam? Quorsum evadam?* et similia: ibi Græci, οὐκ ἔχω ὅτι γίνωμαι, plane ut, οὐκ ἔχω, ὅτι χρῶμαι ἐμαυτῷ, de quo dicemus infra Sect. xiv. Reg. 7. Vide Thucyd. lib. ii. cap. 52.

II. Præter Genitivum Pronominis, vel Nominis, possessionem significantis, quod modo tetigit Auctor, etiam construitur cum Genitivo significante pretium. Ita Xenoph. de Adm. Dom. p. 869. Τοὺς ἐξειργασμένους [sc. χώρους] ἔφη ΠΟΛΛΟΥ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. *Agros inquit cultos magno pretio constare*.

III. Cum Dativo *interesse* vel *adesse* notat. Plat. Euthyph. p. 3. Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φὴς ΣΑΥΤΩι ἑκάστοτε ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. *Intelligo, Socrates, quod dicis, genium tibi quotidie adesse*. Ubi obiter notanda Ellipsis vocum ante ὅτι. Integer sensus est. *Intelligo, idcirco hæc ab illo fingi, quod* etc. Vide, quæ notabimus ad Cap. viii. Sect. 9. Reg. 4.

IV. Cum Accusativo συνεκδοχικῶς. Ita aliquis dicitur ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΝ ΔΙΑΝΟΙΑΝ ἔν τινι τόπῳ. *Cujus animus vel mens est in aliquo loco*. Vid. Æschin. contra Ctesiph. p. 296.

V. Cum infinitivo et accusativo constructum ponitur eo loco, ubi Lat. *Fit*, *Accidit*. ut apud Theogn. ver. 639.

Πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα ΓΙΝΕΤΑΙ ΈΥΡΕΙΝ
Ἔργ' ἀνδρῶν.—

Sæpe fit, ut præter opinionem et spem res humanæ eveniant. Sic, Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχόν. *Evenit, ut moreretur pauper*, in Evang. Luc. xvi. 22. Confer Act. Apost. xxi. 1. et xxii. 17. Ἐγένετο μοι—γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει. *Evenit mihi, ut raperer extra me*. [At ejusmodi exempla ad Ebraismum probandum pertinent, non ad Græcismum. Rectius dixit Xenophon Cyrop. viii. 2, 2. Ἐπειδὴ δὲ ΕΓΕΝΕΤΟ αὐτῷ ὩΣΤΕ χρήμασιν εὐεργετεῖν etc. Z.] ¶ 172.

VI. Cum Adverbio: ut Γενέσθαι ἔξω τοῦ φθονεῖσθαι. *Extra invidiæ aleam positum esse*. Lucian. Ep. Saturn. [Δίχα γίγνεσθαι τοῦ σώματος, *a corpore separari*, Xenoph. Cyrop. viii. 7, 20. Et χωρὶς γίγνεσθαι, *dividi*, *in diversis locis collocari*, Ibid. iv. 1, 18. Z.] Et γίνεσθαι ἐγγὺς τοῦ πλοίου, *navi appropinquare*. Joann. cap. vi. 19. et 25. Πότε ὧδε γέγονας; *Quando huc venisti?*

VII. Cum præpositione, cujus plurima exempla et usus habet noster. Addo Præpositionem ἐπὶ cum accusativo, ubi motus significatur ad locum vel rem, in qua significatione etiam περὶ invenitur, ut ex Eustathio notat Casaubonus ad Suet. Γενοῦ περὶ δωμά-

Γιγνώσκω, scisco, ἐγνωσμένα, decreta.

[Γιγνώσκω inter cætera significat *scisco*, unde ἐγνωσμένα, *scita*, *decreta*. Plutarchus: Ἔγνω κινδυνεύειν. *Statuit dimicare*. Julianus: Εἰ δ' ἔγνωκας ταῖς μελέταις ἄχρι γήρως προσκαρτερεῖν. *Si decrevisti in studiis consenescere.*] ¶. 174.

Διαχωρεῖν.

X. Διαχωρεῖν, de *nummis*, id est, *avoir cours*. Lucianus, dialogo de luctu, ubi eos ridet, qui mortuis obolum in os conjiciant, Οὐ πρότερον ἐξετάσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις, id est, *Qui non prius expenderint, cujusmodi nummus hoc in genere legitimus habeatur:* (hoc enim est νομίζεται) *neque utrum apud inferos admittatur, ac valeat*; ubi Erasmus nimis leviter, *ambuletque apud inferos*.

Διώκω.

XI. Verbum διώκω, interdum non tam persequendi, quam festinandi, ac properandi significationem habet, idque fere cum participio futuri temporis. Plutarch. in Pomp. Πρὸς τὰς πρώτας ἀγγελίας, ἐδίωκε βοηθήσων. *Ad primum ejus rei nuntium, opem ferre continuo festinavit.* Dicere potuisset, ἤλαυνε βοηθήσων.

Διώκω de re, sector.

[Illud etiam notandum est, verbum διώκω tam *de persona* quam *de re* dictum significat singulare studium ejus obtinendæ, et fere semper in laude ponitur, et tum Latine vertitur *sector*, *assequi conor*. Xenophon: Τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. *Consectari bonos*, seu, *bona mente præditos*.

Isocr. [25] Μιμοῦ τὰ βασιλέων ἤθη, καὶ δίωκε τὰ ἐκείνων ἐπιτηδεύματα. *Imitare mores regum, et sequere eorum studia*; et in epigr. Græc.

Εἴτις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

τιον. Εὐθὺς οὖν ἐξανίστη τραπέζης, καὶ ΠΕΡΙ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΓΕΓΟΝΕΝ. *Abi in cubiculum: statim igitur surrexit, et in cubiculum abiit.* Construitur etiam cum ἐπὶ et secundo casu, ubi tamen motus significatur, apud Jo. Evang. cap. vi. 21. Εὐθέως τὸ πλοῖον ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ. *Statim navigium litori appropinquavit.* H.

VIII. Cum Participio, ubi servit periphrasi: veluti Plat. Phæd. cap. 20. εἰ μὲν λαβόντες τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην, πρὸ τοῦ γενέσθαι, ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΓΕΝΟΜΕΘΑ, pro εἴχομεν. Ibid. cap. 21. ἔχοντες γιγνόμεθα, pro ἔχομεν. Ibid. cap. 62. φερόμενοι γίγνονται, pro φέρονται. Z. ¶ 173.

Subjungo levia duo observata in verbis διατελέω, et διαφέρω.

I. Διατελέω, *Perago* cum participio constructum redditur per adverbium. Isocr. contr. Sophist. Χρώμενοι διατελοῦμεν. *Perpetuo utimur.* Et, Τὸν λοιπὸν χρόνον vel βίον ΚΑΘΕΥΔΟΝΤΕΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙΝ, Platoni Apol. Socr. p. 31. lin. 7. est, *Per totam vitam dormire.* [Sæpe verbo διατελεῖν adjectivum loco participii eodem sensu jungitur: ut διατελῶ εὐδαίμων, *perpetua fruor felicitate*. Xen. Agesʃ. i. 37. διατελῶ ἀήττητος, *semper invictus sum*, ibid. x. 4. Cf. Xenoph. Cyrop. i. 5, 10. Memor. i. 6, 2. Z.]

II. Quod Latini dicunt, *Non minus quam*, vel *æque ac tu laboro*, id Græci: Διαφέρω σοι οὐδὲν τῷ πόνῳ. Ut apud Lucian. Dem. encom. p. 918. Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τῶν ὁρώντων. *Etenim nos, qui spectavimus, non minus obstupuimus, quam [alii] qui viderunt.*

25 Orat. ad Demosth. p. 18. in fine.

Qui sequitur rursus thalamos uxore sepulta,
Naufragus horrisono bis perit ille salo.

De persona notat nocendi cupiditatem, et vertitur *persequor*, proprie, *expello persequendo*, a δίω, et in media voce δίομαι *expello*, verbo poetico, et adverbio ὦκα *celeriter*, et *accuso*; unde ὁ διώκων *accusator* vel *actor* *.] [Ineptissima hæc derivatio est. *Herm.*] De persona, *Persequor.*

XII. Idem verbum in re forensi, *accusare*, significat: et *accusator*, ὁ διώκων, quasi *persequens* dicitur: quod etiam Gallice dicimus, *pour suivre sa partie en jugement*. Ergo, διώκειν τινὰ φόνου [26], id est, φόνου δίκην ἐπάγειν τινὶ, *aliquem cædis reum agere*. Vicissim φεύγειν, *fugere*, id est, *reum esse*, *causam dicere*: et ὁ φεύγων, *reus*, proprie dicebatur: unde ἐπεξιέναι, et ἐπεξέρχεσθαι τῷ φεύγοντι, est *reum peragere*, id est, *eum non ante dimittere, quam damnatus fuerit* [27]. Ἀποφεύγειν autem est ἀπολύεσθαι *absolvi* [28]. Φεύγειν.

* Διώκειν interdum significat *fugere, aversari*; v. c. Xenoph. Ages. iii. 1. πάντων τῶν καλῶν ἤρα, καὶ πάντα αἰσχρὰ ἐδίωκεν. Anacr. xxxiv. 5. μὴ τἀμὰ φίλτρα διώξῃς. Faber, qui ignorabat vim verbi διώκειν, inepte ad corrigendi audaciam fugiebat. Conf. Petr. Victor. Var. Lect. xxxvi. 17. qui verbum ὠθεῖν quoque duplici eoque contrario sensu adhiberi docet, nempe in sensu *arcendi*, et *impellendi*. Z.

26 Additur et accusativus δίκην, subaudita, ut videtur, præpositione κατά. Isocrat. adversus Callimach. p. 733. Ἐκεῖνος δὲ ἐχθρὸς ὢν Καλλιμάχῳ, τῷ νῦν ἐμὲ διώκοντι τὴν δίκην. *Ille autem infensus Callimacho, qui nunc me judicio persequitur.*

27 Hoc modo itaque φεύγειν δίκην notat *accusari*: inprimis sequente præpositione ὑπὸ cum generandi casu personæ accusantis. Plut. in Vit. Cic. p. 878. lin. 37. φεύγοντι δίκην ὑπὸ Κάτωνος. *Accusato a Catone.* Cæterum reus, ὁ φεύγων et φεύγειν δίκην dicitur non quod *effugit omnino pœnam*, sed vel vi ἀντιθετικῇ τοῦ διώκοντος, vel ex consuetudine fortasse judicii Areopagitici, qua reo facultas dabatur, defendendi se duabus orationibus; quarum priore perorata, si de causa desperabat, ei licebat fuga sibi consulere. Docet hoc argumentum, quo Socrates utitur contra consilium Critonis, ipsi persuadere conantis, ut ex carcere liberari se patiatur. Ita enim apud Platonem in Crit. p. 52. lin. 24. ex persona Reip. argumentatur: Ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβούλου. *Jam tum et in ipso judicio licuit tibi, si velles, exilii multam subire.* Neque cuiquam licebat fugientem persequi, id quod liquet ex disertissimis verbis Demosthenis contra Aristocratem, p. 438. Τῷ δὲ φεύγοντι—τὸν πρότερον ἔξεστιν εἰπόντα λόγον μεταστῆναι· καὶ οὔθ' ὁ διώκων, οὔθ' οἱ δικάζοντες, οὔτ' ἄλλων ἀνθρώπων οὐδεὶς κύριος κωλῦσαι. *Reo autem, priore habita oratione, fuga sibi consulere liberum est: et neque accusator, neque judices, neque quisquam alius id prohibere potest.*

28 Verbum δύναμαι præter communis structuræ naturam cum accusativo construitur; idque non tantum ἐλλειπτικῶς, subaudito verbo ποιεῖν, ut, δύναται πάντα. *Omnia potest*; neque in significatione pretii, qua aliquid dicitur, *Valere duos obolos*, δύνασθαι δύο ὀβολοὺς, sed etiam plane more verborum activorum. Thucyd. lib. i. cap. 141. Τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν. Verbatim: *Eandem enim servitutem potest*, i. e. *Ad eandem servitutem valet.* Δύναμαι.

SECTIO VI.

De Verbo εἰμί.

REGULA I.

Ἔστιν, εἰσὶν οἵ τινες, aliqui.

GRÆCI dicunt, ἔστιν οἵ τινες, vel εἰσὶν οἵ τινες, pro τινὲς ſimpliciter: ut, οὐκ ἔστιν οἵ τινες ἂν τούτῳ ἐπιχειρήσωσι τῷ πράγματι, id eſt, *Nulli hoc negotium aggredi ac ſuſcipere potuerunt.* Sic ἔστιν ὃς, *aliquis*, ἔστιν οἳ, *aliqui*, ἔστιν οἷς, *quibuſdam*, per omnes caſus, numeros, et genera [29]. ¶. 175.

Ἔστιν ὅτε, aliquando.

II. Ἔστιν ὅτε, quod verbatim ſignificat, *eſt quando*, ſumitur abſolute pro ποτὲ vel ἐνίοτε, *interdum* [30], tam initio periodi, quam in medio [31]: ut, Ἀθυμοῦσιν ἔστιν ὅτε, οἱ σφο-

29 Exemplis hoc per omnes caſus illuſtrare longum eſt. Videſis Thucyd. lib. i. cap. 12. lib. ii. cap. 13. et 26. et lib. iii. cap. 92. Et Arrian. lib. iii. cap. 14. et 23. Et alibi ſæpe. Hoc interim tironibus tenendum, verbum ἔστι (non εἰσὶ) ſemper accentum rejicere in ſuam priorem ſyllabam. Hunc idiotiſmum Latini imitati ſunt, et ſatis feliciter, ſi tria excipias. Primum eſt, quod relativum apud Latinos neceſſario conveniat numero cum præcedenti verbo ſubſtantivo. Ita Horat. lib. i. Od. 1.

EST, QUI nec veteris pocula Maſſici,
Nec partem ſolido demere de die
Spernit.—

Et ibidem:

SUNT, QUOS curriculo pulverem Olympicum
Collegiſſe juvat.—

Defendit tamen illud Propertii ſui lib. iii. el. 9. ver. 17. Brockhuſius:

EST QUIBUS Eleæ concurrit palma quadrigæ;
EST QUIBUS in celeres gloria nata pedes.

Altera differentia eſt, quod Græci in media verborum ſtructura τὸ, ἔστιν οἳ etc. interponant, more Latinis inſolito: v. g. Ἀκρίτους καὶ βουλομένους ΕΣΤΙΝ Ἃ εἰπεῖν ἀπέκτειναν πάντας. Verbatim: *Indemnatos et SUNT QUÆ volentes dicere*, pro, *quædam dicere volentes interfecerunt omnes.* vid. Thucyd. lib. ii. c. 67. Tertia differentia eſt, quod ἔστι et εἰσὶ ſemper præſenti tempore efferuntur, licet reliqua oratio de re præterita vel futura inſtituatur. Ita apud Eundem, lib. vi. cap. 88. Σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι, καὶ ΕΙΣΙΝ ΟἽ καὶ χρήματα. *Frumentum ad exercitum comportabant, quidam et pecunias.* Ubi Latine non licet dicere, *ſunt, qui*, ſed, *erant, qui.* Dixit tamen Plutarchus in Cæſ. p. 717. ΗΝ Ὅ, ΤΙ καὶ πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτὴν ἐτέθραυστο τῆς τόλμης τοῦ Ἀριοβύστου. *Aliquantum hoc adventu Arioviſti animus fractus eſt.*

30 Et hoc commune cum Græcis habent Latini. Ita Terent. Phorm. v. 7. *EST UBI vos ulciſcar probe.* Intelligimus *tempus* vel *locus.* Suppletur ellipſis in libr. Eccleſ. cap. xxxviii. 13. Ἔστι καιρὸς ὅτε καὶ ἐν χερσὶν αὐτῶν εὐωδία· fortaſſe pro εὐοδία. *Eſt tempus, quo medicorum manus ſucceſſum ſortiuntur.* Ut in ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπως et ἔστιν ὃν τρόπον, ſubauditur *modus*: et in ἔστιν ὅπου *locus.* Contra, οὐκ ἔστιν ὅτε vel ὁπότε idem ſonat, quod οὐδέποτε. Dio: Οὐ γάρ ἐστιν ὁπότε ὑπὸ κηρύγματος οὐ σιγάζονται. *Nunquam enim ſub præconio fit, ut non ſileant.* Nec defugiunt hanc locutionem Græci, etſi verbum ἐστὶ ſtatim ſequitur, ut cum Calaſiris ait apud Heliod. Æthiop. lib. v. cap. 12. Οὐκ ἔστιν ὅτε ἐστὶν ἐνδεὴς ὁ σοφός. *Non eſt, quando*, i. e. *nunquam vir ſapiens eſt egenus.*

31 Eſt et ubi in fine invenitur:

θρωτάτους αὐτοὺς τὸ καταρχὰς ἀποδείξαντες, id eſt, *Interdum animo concidunt, etiam qui ſe longe vehementiſſimos ſub initium oſtenderunt :* tuncque ἔστι penultimam acuit. Sic ἔστιν ὧς, cum accentu acuto in ὧς, id eſt, *quodammodo*, et ἔστιν ὃν τρόπον. Sic ἔστιν ὅπως, *fieri poteſt* * : ut, οὐκ ἔστιν ὅπως τοῦτο ἂν ποιήσῃς, *hoc facere non poteris* [32]. Sic ἔστιν ὅπου, *alicubi*, vel *aliquando*. Imo etiam interrogando [33], *ubi*, vel, *quando tandem ?* Demoſthen. pro Coron. [34] Ἔστιν ὅπου σὺ παρὼν ἠγανάκτησας; *Ubi*, vel *quando tandem id te moleſte ferre oſtendiſti ?*

Ἔστιν ὧς, quodammodo. *Ἔστιν ὅπως, fieri poteſt.* *Ἔστιν ὅπου, alicubi, aliquando.*

[Ἔστιν ὅτε *aliquando :* ſæpe vero ſcribitur, ἔσθ' ὅτε.]

III. Tertia ſingular. ἐστὶν, aliquando Attice, brevitatis cauſa omittitur, cum quibuſdam præcipue nominibus ; ut, ἀνάγκη, ἐλπὶς, δέος, λόγος, εἰκὸς, τοῦτο, vel τουτίγε, οἷον, et aliis quibuſdam lectione obſervandis ; v. c. Δεινὸν γὰρ τουτίγε ſuppl. ἐστὶν, vel ἂν εἴη, id eſt, *Grave enim hoc eſt*, vel *fuerit*: vel δεινὸν ſolum. Demoſthen. pro Corona : Καὶ τὸ μὲν δὴ φανερῶς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν μὲν, ὦ γῆ καὶ Θεοί! *Enimvero, palam Philippo ſtudere, indignum, o terra, et Superi, facinus !* Μηδὲν οἷον, τοῦτο ποιεῖν, ſup. ἐστίν· verbatim, *Nihil quale hoc facere*, id eſt, *nihil vetat hoc facere* [35]. Vide ſupra de Nomine, Cap. iii. Sect. 8. Reg. 6.

Ἐστὶν, omittitur.

IV. Sic, Ἐλπὶς ἄρα μεγίστη, αὐτὸν τὰ πράγματα διαπράξεσθαι, id eſt, *Maxima ſpes eſt, futurum ut negotia conſiciat ;* ὡς λόγος, *ut fama eſt* [36] : hoc autem in alias perſonas con-

ita Ælianus claudit caput undecimum lib. iv. Αἷστισ οὖν ἐχρῆτο Σωκράτης ΕΣΤΙΝ ὍΤΕ. *Quibus aliquando Socrates utebatur*. H.

* Hunc quoque græciſmum imitatus eſt Horatius Carm. iii. 1, 9. *Eſt ut viro vir latius ordinet arbuſta ſulcis :* etc. Z.

32 Ita apud Iſocratem in Panegyr. p. 150. Οὐκ ΕΣΤΙΝ ὍΠΩΣ οὐχ ὁμονοήσομεν. *Fieri aliter non poterit, quin concordes ſimus futuri.* Et Eurip. in Phœniſſ. ver. 1658.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.

Nullo modo tu hunc honorabis mortuum. Et Heliod. Æthiop. lib. v. cap. 16. Οὐκ ἔστι δὲ ὅπως μᾶλλον ἄν τις τὸν Ἑρμῆν ἱλάσαιτο. *Nulla alia ratione Mercurium quis placare poſſit.*

33 Intellige tamen, interrogationem extrinſecus eſſe arceſſendam : ita illud Demoſthenis ἔστιν ὅπου, non *Ubi ?* ſed potius, *An alicubi ?* reddendum : plena enim oratio eſt : Μῶν ἔστι τόπος, ὅπου ; et ejuſmodi interrogandi ratio in ſuperioribus ſimili jure locum habere poteſt.

34 Pag. 316. initio.

35 Malim : *Nihil præſtat, quam hoc facere.*

36 Eleganter etiam omittitur in hoc Platonis : Οὐδὲν χαλεπόν. qua locutione Græci utuntur, ubi aliquem in re, quam acturus eſt, difficultatem aliquam proponentem, verbo levare volunt. Noſtrates quoque totidem verbis : *Geen zwarigheid.* Ita apud Platonem, Hipp. maj. p. 290. lin. 20. Socrati ſcrupulum objicienti, et roganti : Ταῦτα οὖν λέγοντι τί ἀποκρινώμεθα ; *Quid hæc dicenti reſpondebimus ?* Reſpondet Hippias : Οὐδὲν χαλεπὸν, *Nihil grave. Non eſt, quod hæreas.* etc. Pro eodem etiam dici poteſt, οὐδὲν δεινόν. Vid. Eund. Apol. Socr. p. 28. lin. 10. Item φαυλότατον, apud Ariſtoph. in Equit. ver. 213. ubi Agoracrito miranti, quomodo ipſe, qui fartor erat, poſſit præeſſe populo, reſpondet Demoſthenes : Φαυλότατον ἔργον. *Leve hoc eſt.* Simile huic Οὐδὲ,

venire non poteſt, niſi forte in tertiam pluralem εἰσὶ, at longe rarius.

Ἔστι δὲ, Ita ſe res habet. V. Ἔστι δὲ initio periodi, apud Oratores, ſine alio adjuncto, abſolute ponitur, pro Ἔχει δὲ οὕτως. *Atqui res ita ſe habet.* Demoſthen. de Cherſoneſo [37], adverſus eos, qui dicerent, Oratorem, abſolute aut belli, aut pacis auctorem eſſe debere: Ἔστι δὲ εἰ μὲν ἡσυχίαν Φίλιππος ἄγει etc. οὐδὲν δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἁπλῶς εἰρήνην ἀκτέον. *Atqui ita ſe res habet: ſi Philippus quieſcit, nihil verbis opus eſt, pax ſimpliciter ineunda.* Sequitur, Εἰ δὲ, *ſin autem.*

Ἔστι δέος, metuendum eſt. VI. Ἔστι, vel ἦν, cum pronomine οὗτος, et ſubſtantivo aliquo, novum habet ſignificandi modum. Demoſthen. Olynth. i. Ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι etc. verbatim, *Nam eſt maximus hic metus*, id eſt, *valde enim hoc metuendum eſt, ne vafer, et in rebus tractandis acer.* Eodem modo dici poſſet, ἔστι μάλιστα οὗτος ὁ φόβος, ὁ κίνδυνος, αὕτη ἡ ἐλπὶς, et ſimilia.

Ἦν, pro ἐστί. VII. Imperfectum ἦν, aliquando pro ἐστὶν, ut ἐχρῆν, et χρῆν pro χρὴ, ἔδει pro δεῖ, *oportet*, προσῆκεν pro προσήκει, *convenit.* Sic apud Poetas ἔπλεο, et ἔπλετο, ſæpiſſime, pro ὑπάρχεις, et ὑπάρχει, *es*, et *eſt.* Exempla paſſim obvia. [Thucyd. ii. 61. pr. εἰ δ' ἀναγκαῖον ἦν—*Reizius.*]

Εἴη, utinam. VIII. Εἴη tertia optativi, maximeque initio periodi, videtur interdum reddi debere per *utinam*, vel *optandum fuerit*, ſequente infinitivo. Plutarch. in Theſeo [38]: Εἴη μὲν οὖν ἐκκαθαιρόμενον λόγῳ τὸ μυθῶδες, ὑπακοῦσαι, καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὄψιν. *Atque utinam quicquid fabuloſum ineſt, oratione purgatum, votis noſtris obſequatur, et aliquam hiſtoriæ ſpeciem induat.*

Εἶεν, per ſe poſitum. IX. Εἶεν, tertia pluralis ejuſdem optativi, per ſe ſola, ſervit tranſitioni, qua pars aliqua concluditur, et ſequens inchoatur, ut, *Eſto*, apud Latinos; vel, *Ac de his hactenus.* Demoſthen. ſæpe, ut Philipp. i. ubi abſolvens partem aliquam bellici apparatus, Εἶεν, inquit, τί πρὸς τούτοις ἔτι; *Eſto: quid præterea?* Plato de Rep. lib. viii. ſic orditur;

θαυμαστὸν, *Geen wonder.* Vid. Theogn. ver. 25. Item poſt κεφάλαιον: Ita cum apud Iſocratem Nicocles cives multa et egregia monuiſſet, ſub finem orationis hæc omnia in unum quaſi faſciculum colligit, his verbis: Κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων· οἵουσπερ ἂν τοὺς ὑφ' ὑμῶν ἀρχομένους οἴεσθε δεῖν περὶ ὑμᾶς εἶναι, τοιούτους χρὴ περὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν ὑμᾶς γίνεσθαι. *Omnium vero, quæ a me dicta ſunt, hæc ſumma eſt: Quales putatis eos, qui vobis parent, erga vos eſſe oportere, tales vos decet eſſe erga meum imperium.* Eleganter quoque omittitur poſt ἔργον, ubi ſignificat officium, vid. ſupra Cap. iii. Sect. 4. Reg. 11. Item poſt οὐδεὶς φθόνος, vid. ſupra ad Cap. iii. Sect. 12. Reg. 2.

37 Pag. 36. lin. 5.

38 Paulo poſt principium.

Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ ὡμολόγηται. *Hoc igitur maneat; Siquidem inter nos jam convenit* etc. * ¶. 176.

X. Infinitivus εἶναι, apud Atticos, præsertim cum voce ἑκὼν, id est, *libens*, *libenter*, interdum abundat: ut, Ἑκὼν ἂν εἶναι τοῦτο ποιήσαιμι, id est, *Libenter hoc fecerim*[39]: quod etiam in plurali locum habet: ut, Ἑκόντες ἂν εἶναι ὅλον τὸν κίνδυνον ὑπομένοιεν. *Libenter totum periculum subirent.* ¶. 177. Ἑκὼν εἶναι, libenter.

XI. Aliquando jungitur cum τὸ et præpositione ἐπί †. Τὸ εἶναι ἐπί τινι.

* Vox εἶεν, quantum ex comparatione locorum Platonis, apud quem inprimis frequens est, collegi, adhibetur tum, cum antecedentia comprobantur et conceduntur, sed cum correctione aliqua, quæ statim additur. Quare fere sequitur particula aliqua adversandi seu corrigendi, δὲ, ἀλλὰ etc. Convenit igitur cum Germanico, *Gut*: aut, *Das mag nun wohl gut und richtig seyn: allein* etc. Ut clarum id fiat, aliquot exempla explicabimus. Plat. in Phæd. cap. 64. Ταῦτα δὴ εἰπόντος τοῦ Σωκράτους, ὁ Κρίτων, ΕΙΕΝ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιστέλλῃ; h. e. *Hæc cum Socrates dixisset, Crito*, recte, *inquit, mi Socrates. Sed quid his aut mihi mandas?* Ibid. cap. 66. Socrates, viso homine, qui venenum exhibiturus erat, ΕΙΕΝ, inquit, ὦ βέλτιστε· σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων· τί χρὴ ποιεῖν; h. e. *Recte*: sive, *Placet mihi, quod ipse ades: nam quid in potione sumenda faciendum sit, tute pulchre calles.* Idem in Apol. cap. 2. Postquam Socrates dixit, a judicibus veniam sibi datum iri, ut sese defendat adversus calumnias quorundam adversariorum; addit: ΕΙΕΝ, ἀπολογητέον δὴ etc. h. e. *Recte*, s. *conceditur mihi illa venia. Quare defensio est suscipienda* etc. Paulo post cap. 3. Cum dixisset, calumniæ originem et causam altius esse repetendam, adjungit, ΕΙΕΝ. Τί δὴ λέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλοντες; h. e. *Concedatur hoc haud dubie. Igitur quomodo calumniantur* etc? Ibid. cap. 22. extr. Socrates, absoluta gravissima defensione, addit: ΕΙΕΝ δὴ, ὦ ἄνδρες· ἃ μὲν ἐγὼ ἔχοιμ' ἂν ἀπολογεῖσθαι, σχεδόν τι ἐστὶ ταῦτα, καὶ ἄλλα ἴσως τοιαῦτα, h. e. *Hactenus*, sive, *Hæc sufficiant*, etc. Idem in Critone, cap. 7. Crito convictus et rogatus, quid habeat quod contra dicat, rem concedit hac formula, ἔστι ταῦτα. Tum Socrates addit, ΕΙΕΝ, ἀποδεξάμενος δὲ etc. *Rem recte quidem concedis: sed si quis* etc. Idem in Sympos. cap. 4. Invitatione ad bibendum facta, Pausanias sermonem exorditur ita: εἶεν, ἄνδρες, τίνα τρόπον (adde δὲ, id quod in tali structura constanter alias adjungitur) ῥᾷστα πιόμεθα; h. e. *Concedo quidem esse bibendum, sodales, sed quæritur, qua ratione suavissime bibamus?* Alia exempla reperies apud eundem. v. c. Apol. cap. 26. Crit. cap. 12. Phæd. cap. 55. etc. Z.

39 Exemplum quære apud Thucyd. lib. ii. cap. 89. Τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἙΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ποιήσομαι. *Prælium vero non in sinu libens committam.* In fem. gen. apud Plat. in Phædro p. 252. init. Ὅθεν ἙΚΟΥΣΑ ΕΙΝΑΙ οὐκ ἀπολείπεται. *Unde sponte non recedit.*

Exemplum pluralis numeri habet Plato de Rep. lib. vii. p. 518. Ὅτι ἙΚΟΝΤΕΣ ΕΙΝΑΙ οὐ πράξουσιν. *Quod lubentes non facient.* Et Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. p. 120. in fine: Οὔτε ἀσεβεῖν ἂν θέλοιεν, οὔτε ἀδικεῖν, οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἙΚΟΝΤΕΣ ΕΙΝΑΙ. *Neque impii, neque injuriosi, neque sponte sua mendaces esse velint.* Semperque (quod sciam) ἑκὼν ante εἶναι ponitur. H. ¶ 179.

† Sunt qui contendant, et in his Bachius ad Xen. Hier. vii. 11. illud εἶναι in ejusmodi formulis ex Atticismo abundare. Verum hic commode intelligi potest præpositio κατά. V. c. Thucyd. iv. 28. ἐκέλευεν τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ἐπιχειρεῖν. Alciphr. Ep. i. 1. Τὸ τήμερον εἶναι. Cæterum non negari potest, Atticos sæpe hoc verbum usurpare, ubi, si rem ex consuetudine Latina consideres, abesse, salvo sensu, possit. V. c. Xenoph. Memor. i. 2, 26. Νέω ΟΝΤΕ αὐτὼ Σωκράτης παρεῖχε σώφρονε, h. l. *Utrumque juvenem Socrates præstitit modestum.* Z.

Thucydid. lib. viii. Καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι ἂν, καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκειν, id eſt, *Et quidem ſub illorum imperio*, vel *quantum ad illos attinet*, (ὀλιγαρχικοὺς intelligit,) *ſe cum indicta cauſa, tum etiam crudelius perituros eſſe*: ἄκριτοι enim pro accuſativo ἀκρίτους, Attice cum infinitivo conjunxit[40]. ¶. 178.

Εἶναι, filium eſſe.

XII. Significat aliquando *filium eſſe*[41], idque vel cum genitivo πατρὸς, vel ſine illo. Cum illo quidem, ut apud Iſæum, Οἱ συνδικοῦντες αὐτῷ Σμικροῦ πατρὸς εἶναί φασι τὸν Νικόστρατον, id eſt, *Qui eum defendunt, Smicri parentis filium eſſe dicunt Nicoſtratum.* Sine illo autem: Ibidem, φασὶ μὲν οὖν, εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον. *Aiunt quidem, Nicoſtratum Thraſymachi filium eſſe*; idque in participium etiam redundat; Pauſanias in Atticis[42]: Ἀγαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἠγάγετο, Πτολεμαίου καὶ Εὐρυδίκης οὖσαν, id eſt, *Agathocli Lyſandram uxorem dedit, Ptolemæi et Eurydices exiſtentem*, id eſt, *filiam*. ¶. 180.

Εἶναι, ſervum eſſe.

XIII. Per ſe quoque εἶναι ſignificat, *ſervum eſſe*[43]: ut,

40 Cave credas, ἄκριτοι poni pro accuſativo ἀκρίτους. Sic barbarus quiſpiam potius, quam Thucydides loquatur: nominativus adhibetur, quia reflexio fit ad perſonam præcedentem; ubi vero non manetur in eadem perſona, accuſativum invenies, ut ibidem; nam ita pergit: Τὸν δὲ δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι. *Populum vero ſuum eſſe perfugium.* Conſule, ſis, quæ plura dixi ad Sect. iii. Reg. 2. Locus Thucydidis eſt cap. 48. in fine. Eſt et alius hujus infinitivi uſus, præſertim apud Poetas et Ionas, qui vel per Appoſitionem, vel potius, diſſimulato articulo τοῦ, per conjunctionem *ut* exponitur [vel ut ſuppleatur particula ὥστε, Z.] Ita Homerus Iliad. E. 315. ſq.

Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἕρκος ΕΜΕΝ βελέων.—

Ipſum vero pepli nitidi ſinu contexit, ut eſſet munimentum contra tela. [Item Iliad. Λ. 20. Θώρηκα ποτί οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον ΕΙΝΑΙ. Et Heſiod. Theogon. 610. τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει ΕΜΜΕΝΑΙ. Item Plat. Cratyl. cap. 12. Ὁ γὰρ Ἄναξ καὶ ὁ Ἕκτωρ σχεδόν τι ταυτὸν σημαίνει, βασιλικὰ ἀμφότερα ΕΙΝΑΙ τὰ ὀνόματα. Z.] Apud Pauſaniam non ſemel: qui etiam eodem caſu aliud verbum adjungit, ſed præfixo genitivo τοῦ. Ut in Achaicis: Ἀπεστέλλοντο δὲ ἐς Μέγαρα, φρουρά τε ΕΙΝΑΙ Μεγαρεῦσι, καὶ ἢν Μέτελλος ἐπίῃ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ΤΟΥ πρόσω σφᾶς ΚΩΛΥΕΙΝ. *Mittebantur vero Megara, ut et præſidio eſſent Megarenſibus, et, ſi Metellus et Romani invaderent, illos mature obſiſterent.*

41 Non adeo hoc ſignificat: ſed κατ' ἔλλειψιν intelligitur παῖς. quomodo et ipſum verbi ſubſtantivi participium abeſt, involvente articulo præpoſitivo υἱὸς vel παῖς. Vide Cap. i. Reg. 12.

42 Pag. 16. lin. 43. ubi γυναῖκα ἠγάγετο, malim reddere: *ſtipulatus eſt uxorem*, nam minus ſolerter dicitur Lyſimachus alienam filiam Agathocli dediſſe.

43 Ita ſæpiſſime reddi poteſt, ſed hinc non ſequitur, hanc eſſe hujus verbi notionem. Regula latius patet, et verbum εἶναι cum Genitivo generaliter fere notat poſſeſſionem vel propriam vel metaphoricam, et cui ſervimus, gratias debemus, adhæremus, cujus verbis adducimur, vel partes ſequimur, illius eſſe dicimur. Huc pertinet, quod ſupra tetigimus, εἶναι τοῦ λέγοντος. *Alicujus oratione perſuaderi.* Verbatim: *eſſe dicentis*, qui nos oratione ſuos fecit. [Demoſth. ad Pantæn. p. 982. lin. 3. ed. Reiſk. μήτε συγγνώμης, μήτ' ἄλλου μηδενός εἶναι, ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος, h. e. *neque clementiam curant, neque ullam aliam rem, niſi rem familiarem.* Z.] Exemplum

τῶν ἡμᾶς καλόν τι πεποιηκότων, ὁμολογοῦμεν εἶναι, id est, *Eorum, a quibus aliquid beneficii accepimus, servos nos esse profitemur.* Contra vero εἶναι ἑαυτοῦ, idem est quod αὐτεξούσιον εἶναι, id est, *Sui juris ac potestatis esse.*

XIV. Præterea εἶναι, tametsi rarius quam ἐστὶ, pro *licere* aliquando sumitur. Demosthen. in Timocratem, Εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφειλήματος, id est, *Licere ipsi, aut alteri ejus nomine, debiti sponsores dare.* Εἶναι, *licer.*

XV. Per se aliquando idem est quod *salvum esse.* Demosthen. oratione de pace, loco admodum notando, ubi de natura sociorum in bello: Οὐκ ἄχρι τῆς ἴσης ἕκαστός ἐστιν εὔνους, οὐδ' ἡμῖν, οὔτε Θηβαίοις, ὥστε εἶναι, καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων, id est, *Nemo, vel nostri, vel Thebanorum usque adeo studiosus est, ut eosdem pariter et salvos esse, et alios superare velit:* ubi εἶναι idem est quod σῶς εἶναι, et ἄχρι τῆς ἴσης, *usque adeo*, vel *ex æquo.* Id quod etiam Tullius Offic. i. expressit, dum ait, *Sic cum Celtiberis, cum Cimbris bellum, ut cum inimicis, gerebatur; uter esset, non uter imperaret.* Atque id eo loco significare τὸ εἶναι, constat ex sequentibus. Addit enim Demosthenes, Ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν βούλοιντο, ἕνεκα ἑαυτῶν· κρατήσαντας δὲ τοὺς ἑτέρους δεσπότας ὑπάρχειν αὐτῶν, οὐδὲ εἷς. *At sua quidem causa, incolumes esse facile omnes patiuntur, aliis vero superatis,* vel *alterutros autem superiores factos, sibi dominari, ne unus quidem:* ubi quod ante dixerat εἶναι, explicat per σῶς εἶναι, id est, *salvos esse*[44]. Εἶναι, *salvum esse.*

XVI. Εἶναι εἰς ἀρετὴν, id est, ἐπιδοῦναι, seu προχωρεῖν, *in virtute proficere:* quæ loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere potest: ut, Εἶναι εἰς παιδείαν, aut πολυμαθίαν, *in eruditione proficere.* Ita Gregor. Nazianzenus oratione xxvi. Ὥστε εἰ καὶ μὴ αὐτοὶ τοσοῦτον ἦσαν εἰς ἀρετὴν, πάντας ὑπεραίρειν τῇ εὐτεχνίᾳ, id est, *Ut si quidem ipsi non tantum in virtute profecissent; omnes tamen liberorum felicitate superarent* *[45]. Εἶναι εἰς ἀρετήν.

ministrat Aristoph. in Equ. ver. 856. Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι. *Ne hujus verbis persuaderi te sine:* ubi vide Casaubonum. [Sophocl. Œd. Tyr. 917. *Herm.*] Huc refer 1 Cor. iii. 4. 22, 23. Ἐγὼ εἰμι Παύλου. Πάντα ὑμῶν ἐστιν. Ὑμεῖς δὲ Χριστοῦ. Χριστὸς δὲ Θεοῦ. [Item Demosth. p. 456. lin. 9. ὑμῶν αὐτῶν ὄντες, h. e. *cum soli estis, et vestri arbitrii, adeo ut nemo vos interpellet et impediat.* Z.] Qualia fere omnia etiam Latinorum sunt. Cæterum Genitivus ἑαυτοῦ eodem modo cum verbo γίγνεσθαι jungitur: vid. supra Sect. v. Reg. 9.

44 Ut Heliodorus per σώζεσθαι, Æthiop. lib. vi. cap. 5. Θεάγης ἐστὶ καὶ σώζεται, θεῶν βουλομένων. *Theages vivit, et incolumis est, diis volentibus.* H.

* In ejusmodi formulis dicendi εἶναι significat *prodesse*, συμφέρειν, et construitur vel cum Dativo simpliciter, ut Demosth. ad Leptin. p. 463. lin. 5. σκεψώμεθα δὴ, τί τοῦτ' ΕΣΤΑΙ τῇ πόλει. *Videamus quæso, quid utilitatis in-*

Εἰμὶ cum dativo partic.

XVII. Idem verbum εἰμὶ, in tertia persona singulari præsentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantum indicativi modi, sed etiam optativi, et subjunctivi, cum dativis participiorum quorundam, affectum animi significantium, pro verbis ipsis usurpari solet. Participia illa tria præcipue sunt, βουλόμενος, ἡδόμενος, ἀχθόμενος, quibus nomen ἄσμενος adjungitur[46]. ¶. 181.

Xenophon iv. Ἑλληνικ. Τί οὖν οὐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτά ἐστι; *Quin tu ergo sciscitaris, num hæc illi etiam placeant*[47]? Plato in Phædone, cap. 24. Ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστί. *Jam eo redeamus, ubi sermonem abrupimus, si quidem id probas.*

Xenophon Cyropæd. iv. 5, 10. Ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη. *Cui vestrum id molestum non erit.*

Homer. Iliad. Ξ. ver. 108. Ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. *Mihi quidem gratum fuerit.* Ita Tacitus in vita Agricolæ[48]: *Quibus bellum volentibus erat.* De infinitivo rariora sunt exempla.

Ἐστί τι καὶ εἴη.

[Apud posteriores Græcos occurrit formula optandi ἐστί

de ad civitatem sit redundaturum; vel cum præpositione aliqua, veluti εἰς. vide Vigerum: aut πρὸς, ut Demosth. p. 1241. lin. 23. οἶμαι γάρ τί μοι καὶ τοῦτο εἶναι πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τὴν τουτουΐ. *Arbitror, hoc quoque quodammodo mihi prodesse ad istius fastum retundendum.* aut ἐπί· ut Demosth. p. 1072. lin. 15. ἐστὶ μοὶ ἐπὶ τὸ ἄμεινον. *Cedit mihi in melius.* At si persona sequitur, interdum *obesse* significat: ut Demosth. p. 73. lin. 26. ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἐστιν. *Hæc nocent vobis, his vos petimini*, etc. Z.

45 Cum Præpositione περὶ constructum sequente quarto casu significat, *alicui rei operam dare, versari circa aliquid.* Plat. Phæd. p. 248. lin. 39. Η ΠΕΡΙ σώματος ΙΑΣΙΝ τινα ΕΣΟΜΕΝΟΥ. *Vel medicandis corporibus operam adhibituri.* Eodem plane modo, quo supra in γίγνομαι. [Eodem sensu quoque adjunctam habet præpositionem ἐν· e. g. Ælian. V. H. i. 31. ἐν γεωργίᾳ εἶναι, est *agriculturæ operam dare*, et ix. 4. ἐν Μούσαις εἶναι, significat *litteris liberalibus operam navare.* Et iv. 8. ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις ἦν, h. e. *cum in eo esset*, sive *cum id moliretur.* Z.]

46 Addo participium προσδεχόμενος ex illo Arriani, de Exp. Al. lib. i. cap. 23. Ἐκδρομὴ γίγνεται—ᾗ οὐδὲ πάνυ τι ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΕΝΟΙΣ ΤΟΙΣ ΜΑΚΕΔΟΣΙΝ ΗΝ. *Eruptio fit ea parte, qua Macedones minime exspectabant.* Verb. *Macedonibus minime exspectantibus erat.* Quod si quis dicitur non ἁπλῶς *velle*, sed fieri posse, vel futurum ut velit, pro εἶναι invenies etiam γίνεσθαι similiter cum ejusmodi participiis constructum, aptissime in sensu ἀοριστολογικῷ, ut apud Heliod. Æthiop. lib. ii. cap. 29. Πεύσῃ δὲ, ὅταν ΣΟΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩι ΓΙΓΝΗΤΑΙ. *Audies autem, si tibi lubuerit.* Et lib. vii. cap. 11. ubi Calasiris moriturus mandata dat de juvenibus quibusdam Græcis, ὡς ἔνι μάλιστα προνοεῖν, καὶ ἐν οἷς ἂν ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ [an γίνηται?] τὰ δυνατὰ συμπράττειν. *Ut iis pro virili opem ferrent, et quibuscunque in rebus id desiderarent, quam maxime fieri posset, adessent.*

47 Adde Dion. Hal. lib. iii. p. 196. Ἐπειδὴ πᾶσι βουλομένοις ἦν. *Postquam omnibus ita visum erat.*

48 Cap. 18. H. Item Macrobius, qui alias quoque subinde Græcismos imitatur, Saturnal. i. 7. *Si volentibus vobis erit.* Cf. Vechner. Hellenol. ii. 9. Dorvillius ad Charit. p. 439. sq. et Marklandus ad Max. Tyr. xiii. 5. ubi ex ejus conjectura reperitur, οὐδὲ ΑΚΟΥΣΗι ἐστὶ τῇ γενναίᾳ ψυχῇ φθορὰ σώματος, h. e. *animus generosus non aversatur corporis interitum.* Z.

τι καὶ εἴη. V. c. Pſellus in vita Conſtantini Ducæ, θυγατέρα δὲ, inquit, ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπώνυμος, μνηστεύεται θεῷ, καὶ νῦν ἐστὶ, καὶ εἴη μέχρι πολλοῦ. Philoſtrat. in Aſpaſ. ſub finem, ex certiſſima conjectura Valeſii, Νικαγόρας καὶ τοῦ Ἐλευσινίου ἱεροῦ κήρυξ ἐστί τε καὶ εἴη. Eadem formula quoque apud Latinos reperitur; v. c. Ovid. Faſt. vi. 219. *Eſt mihi, ſitque, precor, noſtris diuturnior annis, Filia, qua felix ſoſpite ſemper ero.* Et Martial. Epigr. ix. 18. *Eſt mihi, ſitque, precor, longum te præſide, Cæſar, Rus minimum: parvi ſunt et in urbe Lares.* Plura vid. apud Henr. Valeſ. Emendat. lib. iii. cap. 13. Z.]

SECTIO VII.

De Verbis εἰπεῖν, ἐλπίζειν, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἔοικα, ἔχω.

REGULA I.

INFINITIVUS εἰπεῖν ſæpiſſime apud Atticos παρέλκει, id eſt, *ornatus* ſolum cauſa adhibetur. Ita Xenophon Κύρ. Παιδ. i. Καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν· οὐχ ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ; *Non vides, inquit Aſtyages, hominem irridens, quam belle quamque eleganter vinum fundat?* ubi neceſſario, vel εἰπεῖν, vel φάναι abundat. Imo, quod etiam admirabilius eſt, hic infinitivus cum aoriſto ejuſdem verbi φημὶ conjungitur, maxime apud Dialogorum Scriptores. Ita Plato ſæpe, καὶ ὃς ἔφη, εἰπεῖν, μηδαμῶς, id eſt, *ille autem, nequaquam, inquit,* ubi ſine dubio, ἔφη, ſatis fuiſſet [49]. [Ἔφη εἰπεῖν eſt *aiebat ſe dixiſſe.* Ita et ἔφη φάναι. Utrumque igitur habet ſignificationem ſuam. Sed comma poſt ἔφη nullum faciendum. *Reizius.*] Εἰπεῖν, abundat.

II. Sæpe hoc verbum ſignificat, *ſententiam dicere,* vel *ſtatuere.* Paſſim apud Demoſthen. εἶπεν, id eſt, *Hanc ſen-* Εἰπεῖν, *ſententiam dicere.*

49 Horum alterum aliquando in Participio poſitum invenies. ſic Herodot. Erat. cap. 67. Ὁ δὲ, ἀλγήσας τῷ ἐπειρωτήματι, ΕΙΠΕ ΦΑΣ. *Ille vero, hanc interrogationem ægre ferens, inquit.* Vel utrumque in indicativo ponitur. Ita apud Plat. in Theag. p. 129. Ἀναστάμενος πρός με ΕΙΠΕ, Τί λέγεις, ΕΦΗ, ὦ Σώκρατες. *Adſurgens mihi dixit, quid ais, inquit, Socrates.* Et in Rep. lib. i. p. 337. init. Καὶ ΕΙΠΕΝ, ὦ Ἡράκλεις, ΕΦΗ. Sed ſemper inter utrumque aliquid interponitur.

tentiam dixit: quod etiam γνώμην λέγειν, et ἀποφαίνεσθαι dicebatur *.

Γνώμην εἰπεῖν, auctorem esse.

At γνώμην εἰπεῖν, sæpius est *auctorem esse alicujus sententiæ.* Plutarch. Pomp. Ἕως ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν, Λευκίου Φιλίππου γνώμην εἰπόντος, id est, *Donec imperium ipsi decernerent, auctore L. Philippo*; ubi male interpres, *Philippo referente.* Nam v. c. quod Latini dicunt, *Senatusconsultum in Ciceronis sententiam factum est*, Græcis diceretur, δόγμα τῆς βουλῆς ἐγένετο, Κικέρωνος γνώμην εἰπόντος. At *referre*, seu *rogare*, Græci, γνώμας προτιθέναι, ἀναδιδόναι, ἐπαγαγεῖν, ἐπιτρέπειν. Quod alias etiam dicitur, προσιέναι, vel προσελθεῖν τῇ βουλῇ, vel χρηματίζειν ἐν τῇ βουλῇ, vel τὴν βουλὴν προθεῖναι. Et Latinæ dictioni propius, ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, nec male εἰσηγεῖσθαι, maxime ad populum. Dicunt præterea, ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βουλὴν, ac fere cum infinitivo; ut, ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βουλὴν, τὸν πόλεμον ἀνελεῖν, id est, *De suscipiendo bello ad Senatum referre* [50].

* Sic apud Demosth. p. 103. 10. ed. Reisk. φυλακὴν εἰπεῖν, significat *decernere, constituere custodiam.* Z.

Ἔλπομαι.

50 Hic interfero ἔλπομαι, quod Poetice et Ionice pro Ἐλπίζω, *spero*, contrariam admittit significationem, et notat *Metuo.* Herodot. Erat. cap. 109. Ἢν μὲν νυν μὴ συμβάλωμεν, ΕΛΠΟΜΑΙ τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσοῦσαν. *Quod si prælium non committimus, vereor, ne magna exoriatur seditio.* Lysias orat. fun. p. 505. Μεγίστην δὲ συμφορὰν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εὐτυχησάντων τοὺς ὑπεκτιθέντας ἤλπιζον πείσεσθαι. *Maximas vero ærumnas ne a victoribus barbaris paterentur sui, quos* [Salamine] *deposuerant, metuerunt.* Cum tamen omne verbum unam tantum natura sua, eamque primariam notionem obtineat, non plura, multo minus duo contraria significare potest, tirones hoc loco monendos volui, ut, si quid tale accidit, in neutra significatione acquiescant, sed tertiam aliquam quærant, in quam duæ illæ, tanquam in genus suum, speciales concurrant. V. g. si videant, unum atque idem verbum τίω modo *honorandi*, modo *puniendi* significatum habere, tertius quærentes generalior non diu latebit, qui est, *Pendere, Luere, Solvere*, unde secundaria nascitur notio; nempe: *Tractare aliquem pro meritis.* Si nunc bene quis meritus est, sponte inde fluit significatio *honorandi*, sin contra, *puniendi.* Eodem modo in ἐλπίζω inter duo illa *spero* et *metuo* tanquam medium est, *Credo, Existimo*, qua acceptione tum alibi, tum apud Homerum occurrit, Iliad. N. non procul ab initio:

Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ΕΕΛΠΕΤΟ ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

Neque enim ille existimavit, immortalium quempiam venturum, qui vellet vel Trojanis vel Danais opem ferre. Rursus Oppian. Halieut. lib. i. ver. 88.

Οὐ μὲν γὰρ γαίης πολυμήτορος ΕΛΠΟΜΑΙ ἅλμην
Παυροτέρας ἀγέλας, οὐδ' ἔθνεα μείονα φέρβειν.

Non enim crediderim, mare pauciores greges neque minora numero animalia nutrire, quam terram multorum matrem. Confer Plat. de Rep. lib. v. p. 451. lin. 6. Ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε, καὶ ἀγαθῶν, καὶ δικαίων, καὶ νομίμων. *Ita arbitror, minus eum peccare, qui invitus occidit, quam impostorem in rebus pulchris, et bonis, et justis, et legitimis.* V. et Theogn. ver. 46. Hinc si malum aliquod sequitur, commode explicatur per φοβοῦμαι, ut apud Herodot. Erat. cap. 109. Ἢν μὲν νυν μὴ συμβάλωμεν, ΕΛΠΟΜΑΙ τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσοῦσαν διασείσειν τὰ Ἀθηναίων φρονήματα, ὥστε Μηδίσαι. *Quod si prælium non committimus, metuo, ne magna suborta seditio mentes Atheniensium moveat ad partes Medo-*

III. Ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, absolute posita, sunt verba militaria, quæ significant *ad bellum proficisci*: vulgo, *sortir en campagne*. Demosthen. Olynth. ii. Ἐξεληλυθότων ὑμῶν ἀξίως τῆς πόλεως. *Vobis ad bellum pro hujus urbis dignitate profectis*, id est, *eo modo, eoque apparatu, quem urbis dignitas postulet*. Paulo post, Εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἅπαντα ποιοῦντας ἑτοίμως, id est, *Contribuendo, ad bellum exeundo, omnia prompte faciendo*. Ἐξέρχεσθαι et ἐξιέναι, verba militaria.

IV. Ἔοικα, præter vulgares acceptiones, quibus significat, *similis sum, videor*, et similia, conjunctum cum infinitivo, maximeque futuri temporis, deliberatam aliquid jam jam faciendi voluntatem ostendit. Lucianus in Charonte: Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούσαιμι, id est, *Je pense, que je m'en vais de-* Ἔοικα, *paratus sum*.

rum sequendas. Nec aliter voces Latinæ *spero* et *spes* explicandæ veniunt, quæ natura sua nihil aliud quam περὶ τῶν μελλόντων δόξαν notant. vid. Flor. lib. iii. init. *Quis SPERARET post Carthaginem, aliquod in Africa bellum?* Et Suet. Cæs. cap. 60. *Prælia non tantum destinato, sed ex occasione sumebat, ac sæpe ab itinere, interdum spurcissimis tempestatibus; quum minime quis moturum SPERARET*. Quamquam alii legunt *PUTARET*. consule Dukerum ad Flor. l. c. Luculentus est Virgilii locus Æn. lib. iv. ver. 419.

Hunc ego si potui tantum SPERARE dolorem.

Ubi *sperare* manifesto pro *putare, credere, existimare*. Manifestius tamen lib. ii. ver. 658.

Mene efferre pedem, genitor, te posse relicto,
SPERASTI?—

Manifestissime lib. x. 291.

—*Speculatus litora Tarchon,*
Qua vada non SPERAT, nec fracta remurmurat unda.

Confer lib. xi. ver. 275. *Hæc* [mala vel supplicia] *adeo ex illo mihi jam*
Speranda fuerunt
Tempore—.

Imo Catullus carm. 83. ut nullus dubitet amplius, cum præterito construit:

Chommoda *dicebat, si quando* commoda *vellet*
Dicere, et hinsidias *Arrius* insidias:
Et tum mirifice SPERABAT se ESSE LOCUTUM,
Cum, quantum poterat, dixerat hinsidias.

Contra *reor* pro *spero* utitur Virg. Æn. lib. xii. ver. 188.

Cesserit Ausonio si fors victoria Turno etc.
Sin nostrum annuerit nobis victoria Martem,
Ut potius REOR, et potius Di numine firment.

Si jam illa *existimatio* cum affectu animi conjuncta versatur circa bonum quodpiam futurum, inde nascitur verbi ἔλπομαι notio *sperandi*, sin contra, *metuendi*. Et sic in aliis hujusmodi quid patientibus. In malam partem pro *metu* vocem ἐλπὶς intelligas apud Euripid. in Orest. ver. 849.

Οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
Hei mihi, metus adest, quem olim timens, propter futura tabescebam luctu.

Ad rem appositissime Plato eodem modo explicat cognatum substantivum ἐλπὶς, de Legibus lib. i. p. 644. Ubi, postquam dixerat, unicuique duos inesse consiliarios contrarios, qui vocantur voluptas et mœstitia, ita pergit: *Πρὸς δὲ τούτοιν ἀμφοῖν αὖ δόξας μελλόντων, οἷν κοινὸν μὲν ὄνομα ἐλπίς· ἴδιον δὲ φόβος μὲν, ἡ πρὸ λύπης ἐλπίς· θάῤῥος δὲ, ἡ πρὸ τοῦ ἐναντίου. Ad quas ambas accedunt opiniones de futuris, quarum quidem commune nomen spes est, peculiare vero alteri metus, quæ est spes vel opinio dolorem antecedens, alteri confidentia, quæ contrarium præcedit affectum*.

scendre tout bellement, à fin de mieux voir et entendre. Loquitur Charon, qui e summo monte, quæ infra vel fiebant, vel dicebantur, minus commode videre, vel audire posset.

Ἔοικε, convenit. V. Ἔοικε, cum dandi casu, sæpe vertendum videtur, *convenit, consentaneum est:* atque adeo, *tribuendum est:* quod postremum et rarius est, et præcipue observandum. Demosthen. Olynth. ii.[51] Δαιμονίᾳ τινὶ, καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. *Fortunato cuidam, planeque divino beneficio tribuendum fuerit.*

Ὡς ἔοικε, plane. VI. Ὡς ἔοικε, non tantum significat, *ut videtur, ut par est*, et similia: verum etiam sumitur interdum, pro *utique, plane*, et similibus adverbiis. Plutarch. in Theseo,[52] Ὁ γὰρ δὴ χρόνος ἐκεῖνος ἤνεγκεν ἀνθρώπους, χειρῶν μὲν ἔργοις, καὶ ποδῶν τάχεσι, καὶ σωμάτων ῥώμαις, ὡς ἔοικεν, ὑπερφυεῖς καὶ ἀκαμάτους. id est, *Tempus enim illud homines ferebat manuum operibus, celeritate pedum, et corporum viribus eximios plane atque invictos.* Amiotus vertit, *grandement.*

Ἔοικε, videlicet. VII. Aliquando commode reddi potest, *videlicet, nimirum, quippe.* Idem Plutarch. ibid.[53] Παίων γὰρ, ὡς ἔοικε, κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος, ἀπώλλυεν. *Videlicet,* aut *quippe, Termerus enim illo incusso capite occurrentes perimebat.* Quas ibi voces addidit Plutarchus, ut ostenderet, quam juste a Theseo simili mortis genere occisus interierit. Demosthen. pro Corona, Ἀλλ' οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. *At hæc, nimirum, Athenienses a majoribus non didicerant, nec omnino, vel ferenda, vel moribus suis consentanea existimabant.* ¶. 182.

Ὡς ἔοικε, ut aiunt. VIII. Alias vertere mallem, *ut perhibent, ut fama est, ut aiunt,* aut simil. Plutarch. ibid.[54] Λέγεται δὲ καὶ περὶ Χαιρώνειαν ἑτέρας (Ἀμαζόνας) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι περὶ τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται. id est, *Ferunt, circa Chæroneam alias etiam interiisse, ac secundum cum rivulum sepultas esse, qui olim, ut perhibent, Thermodon, nunc vero Hæmon vocatur.* Interdum, *ut credo, ut mihi persuadeo.* Demosthen. pro Coron. Μέλλων δὲ ἰδίου βίου παντὸς, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τήμερον. *Cum autem privatæ totius vitæ reddenda, ut credo, mihi hodie ratio sit.*

Ut credo.

Ut video. Interdum significat, *ut video:* Plautus, *Ut hoc natum intelligo.* Platonis in convivio, cum unus diceret, aliquid se puero factum esse, infert alter, πάνυ ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικεν· *Pervetustum id quidem, ut video*; quo modo etiam superius illud Demosthenis reddi posset. Idem Demosthen. ibid.

51 Paulo post principium.
52 Pag. 3. lin. 26.
53 Pag. 5. lin. 20.
54 Pag. 13. lin. 26.

Καὶ, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγὼ, τῶν μὲν ἐκ λόγου, καὶ τοῦ βουλεύεσθαι, πραχθέντων, οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ. *Atque, ut video, consiliarius ego cum sim et orator, nihil ipsi tamen ad ea, quæ vel oratione, vel consilio meo perfecta sunt, contulisse videor.*

IX. Verbum ἔχω notandos habet usus, qui sequuntur. Primo, cum his præsertim adverbiis, πῶς, ὅπως, ὡς, οὕτως, εὖ, καλῶς, κακῶς, et genitivo casu [55], eleganter Atticeque conjungitur; ut, Οὕτως ἔχω τῆς γνώμης, *ejus sententiæ sum*, Plutarch. Camillo, Ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος, ἢ βουλήσεως, ἔσχε, *Ut quisque paratus, aut animatus fuerit*; verbatim, *ut quisque promptitudinis, aut voluntatis habuerit.* Sic, εὖ ἔχειν τῆς ῥώμης, aut τῆς συνέσεως, *robore aut prudentia valere.* Sic, ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος [56], *ut habebat quisque celeritatis*, id est, *pro sua quisque celeritate*; licet cum εὖ, καλῶς et κακῶς, sæpe accusativum adsciscat *. Ἔχω cum adverb. et genit.

55 Simile illud Heliodori Æthiop. lib. i. cap. 3. Ὡς δρόμου εἶχον, ἔφευγον. *Quanto potuerant cursu contendere, fugerunt.* Locutio est elliptica. V. c. cum dico, οὕτως ἔχω τῆς γνώμης, post ἔχω subaudi ἐμαυτὸν, ut recte observat Cl. Bos, et ante γνώμης in proclivi est intelligere præpositionem περὶ, [Vel intellige præpositionem ὑπὲρ, quæ diserte addita legitur Ælian. V. H. xiv. 1. ὑπὲρ τῶν ἐν Δελφοῖς ψηφισθέντων μοι, καὶ ὧν ἀφῄρημαι νῦν, οὕτως ἔχω. Nec tamen plane est damnanda præpositionis περὶ ellipsis. Etenim illa interdum additur: veluti Xen. Œcon. ii. 12. οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει ΠΕΡΙ τῆς οἰκονομίας. Z.] Ut sit integra locutio: Οὕτως ἔχω ἐμαυτὸν περὶ τῆς γνώμης. Rarius cum Dativo. Demosthenes ep. iii. ubi vergit ad finem: ΤΗι γε ΕΥΝΟΙΑι ΟΥΤΩΣ ΕΧΩ ΠΡΟΣ ΥΜΑΣ, ὡς ὑμᾶς ἂν εὐξαίμην, πρὸς ἐμέ. *Tam bene vobis cupio, quam vos mihi optarim.*

56 Exemplis nihil tritius. Similiter dixerunt ὡς ποδῶν εἶχον, vel, ut Herodot. lib. iv. cap. 116. εἴχοντο. pro quo et non raro invenies, ἢ ποδῶν εἶχον. Est et ubi duo adduntur Genitivi. Videsis Arrian. Exp. Alex. lib. vi. cap. 6. Οἱ δὲ ψιλοὶ ΩΣ ΤΑΧΟΥΣ ΕΙΧΟΝ ΠΟΔΩΝ, ἐφείποντο. *Levis autem armaturæ milites, quanta pedum celeritate poterant, eum sequebantur.* [Alia exempla vid. apud Markland. ad Lys. p. 665. ed. Reisk. Z.]

Cum aliis Adverbiis constructum eorundem significationem adsumit, idque quintuplici modo,

Primo, Adverbium simpliciter sine ullo casu additur: ut, Ἀδυνάτως ἔχω, pro, Οὐ δύναμαι. Quo modo et sequentem habet Infinitivum, quemadmodum δύναμαι. Idem Arr. lib. i. cap. 26. Τὸν δὲ ὑπὸ καμάτου ΕΓΕΡΘΗΝΑΙ μὲν ΑΔΥΝΑΤΩΣ ΕΧΕΙΝ ἐκ τοῦ ὕπνου. *Eum præ lassitudine e somno excitari non potuisse.*

Secundo, additur Accusativus a verbo rectus: Aristoph. Νεφ. ver. 979. Ἴσχειν τὼ ποδ' ἐναλλάξ. *Habere pedes alternatim*, i. e. *Alternare pedes.*

Tertio, alius casus additur ab Adverbio rectus. Dem. Phil. iv. p. 60, Ἐκ δὲ τοῦ ΤΟΥΤΩΝ ΟΛΙΓΩΡΩΣ ὑμᾶς ΕΧΕΙΝ. *Ex quo hoc neglexistis.*

Quarto, additur Dativus personæ, erga quam hoc vel illo modo, bene maleve adfecti sumus, ut, Ἔχω σοι φιλανθρώπως, ἀπεχθῶς, οἰκείως, etc. V. Dem. contra Phorm. p. 587. lin. 49. et Philostrat. Heroic. c. 1. Ὑμεναῖος Πεπαρήθιος ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΜΟΙ ΕΧΩΝ. *Hymnæus Peparethius, necessarius meus.*

Quinto, pro Dativo illo invenies quandoque Accusativum cum Præpositione πρός. Herodian. lib. i. cap. 12. Ἀπεχθῶς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, *Infensi ipsi.* H. [Ἔχειν ὁμοίως τινί. Herodot. iii. 24. *Reizius.*]

* Καλῶς ἔχει, seu in superlativo Κάλλιστα ἔχει, interdum est formula, qua quid modeste negatur, aut, qua quis se beneficio oblato usurum esse negat, sed gratum tamen se profite-

X. Secundo, cum præpositionibus ἀμφὶ et περὶ, postulat accusativum et significat, διατρίβω, *versor, occupor*: ut, ἀμφὶ τοδὶ νῦν ἔχω, *nunc quidem in eo sum, aut versor* [57].

Tertio, cum participiis quibusdam, maximeque aoristi temporis, explicatur per aoristum Indicativi, et verbi, cujus participium adjunctum habet: ut, μαθὼν ἔχω, id est, ἔμαθον, *didici*: συλλαβὼν ἔχω, id est, συνέλαβον, *comprehendi*: ποιήσας ἔχω, id est, ἐποίησα: ut Gallice dicimus, *J'ai appris, j'ai fait*. Demosthen. in Leptin. Τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἐάσω, μίαν δ', ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίειμι. id est, *Singulas omittam recensere, unam illam, quæ cæteras omnes comprehendit, exponam* [58]. [Ab hoc pleonasmo differt, si

tur. Germanis solemne est: *Es ist gut: ich bedanke mich*. V. c. apud Athenæum Deipnos. xiv. 12. aliquis rogatus Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρὸς, respondet, μηδαμῶς· καλῶς ἔχει. It. Theocrit. xv. 3. mulier advena, cui sella et pulvinar paratur, ait: Ἔχει κάλλιστα. Sic Latini usurpant suum *Recte*, et *Benigne*. V. c. Terent. Eun. ii. 3, 50. *Rogo, num quid velit? Recte, inquit*. Atque Horat. Epist. i. 7, 16. *Vescere sodes*. Alter respondet, *Jam satis est*. Tum invitatus ut *quantumvis tollat*, respondet, *Benigne*. Confer ver. 62. Vid. Casaub. ad l. l. Theocriti. Cæterum illa formula καλῶς ἔχει, inprimis cum dativo personæ, significat *laudabile est et honorificum*: quemadmodum οὐ καλῶς ἔχει notat, *turpe est*. V. c. Xenoph. Mem. i. 3, 3. οὔτε γὰρ τοῖς θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, εἰ ταῖς μεγάλαις θυσίαις μᾶλλον, ἢ ταῖς μικραῖς ἔχαιρον. Z.

57 In genere dicamus, verbum ἔχω, constructum cum aliqua præpositionum cum suo casu, reddi per illud verbum, ad cujus significationem expressum nomen proxime accedit. E. g. Ἔχω διὰ φροντίδος, i. e. φροντίζω. *Est mihi curæ*. Lucian. Dem. Encom. p. 907. Διὰ στόματος ἔχειν. *In ore habere*, vel, *memoriter tenere*. Athen. Deipnos. lib. xiv. cap. 3. Ἔχω σε ἐν ὀργῇ. *Succenseo tibi*. Thucyd. lib. ii. cap. 18. Ἔχειν ἐν αἰτίαις, vel δι' αἰτίας, *Culpare*. vid. Nostrum infra Cap. ix. Sect. 3. Reg. 12. Sic, *in spe habere*, pro, *sperare* dixit Sallust. B. C. cap. 31. Cum præpositione ἐπὶ sequente dandi, vel κατὰ, sequente generandi casu, significat *hostili* vel *offenso in quempiam animo esse*. Ita Herodot. Erat. cap. 49. Δοκέοντες, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας δεδωκέναι (supple, γῆν τε καὶ ὕδωρ). *Putantes, hostili in ipsos animo dedisse terram et aquam Æginetas*. Similiter cum præpositione κατὰ non semel in capite ii. Apocalyps. Joann. Ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα. Verbatim, *Habeo pauca adversum te*. Nos satis feliciter, *Op, of tegen wien heeft hy het?*

58 Quia non admodum crebra sunt exempla, tertium addo ex Platonis Phædro p. 257. lin. 21. Τὸν λόγον δέ σου πάλαι ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. *Tuam vero orationem jam dudum admiror*. [It. Hesiod. Oper. 42. Κρύψαντες ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Occultarunt Dii victum hominibus*. Simile est illud Lucretii vi. 898. *quia multa quoque in se Semina* habent *ignis stupa tædæque* tenentes. Ubi *habent tenentes* positum est pro *tenent* simpliciter. Z.] Potest etiam hoc modo apud Latinos verbum *Habeo* construi cum Participio, sed non nisi Præterito Passivo. E. g. *Vinculis illum constrictum habet*. Quod Græce diceremus: Αὐτὸν ἔχει δήσας. Curt. lib. iv. cap. i. §. 18. *Cæterum date aliquem regiæ stirpis, qui meminerit, a vobis acceptum habere se regnum*. Sed tamen, apud Latinos certe, si ad participium spectas, præteriti; si ad verbum, præsentis significationem habet. Adeo ut *acceptum habere regnum* et *accepisse* differant, quod posterius notat tantum accepisse, licet jam amissum, sed prius, non tantum accepisse, sed etiamnum possidere. Quod inde vel maxime patet, quia ipsum verbum *Habeo* hoc modo præterito aliisque temporibus variari potest. Exemplum habet Sallustius B. J. cap. 10. *Neque ea res falsum me habuit*. Et B. C. cap. 23.

ejusdem verbi ἔχων Participium verbo alicui finito jungitur: ubi plane abundat. E. g. Aristoph. Nub. 509. Τί κυπτάζεις ΕΧΩΝ περὶ τὴν θύραν; h. e. *Quid moraris ad fores?* Scholiastes ad hunc locum ita: Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. Plat. in Gorg. φλυαρεῖς ἔχων, h. e. *nugaris*. Cratin. apud Scholiast. Aristoph. Nub. 354. ληρεῖς ἔχων, *garris*. Sic illud Platonis in Phædro, p. 340. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; explicat Timæus Sophista in Lexico, ἀντὶ τοῦ ἐνδιατρίβεις. It. Theocrit. xiv. 8. Παίσδεις (pro παίζεις) ἔχων. Ad quem locum Schol. Ἀττικῶς τὸ ἔχων παρέλκει. ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις. Z.] Rarius cum participio præsentis temporis. Arrianus lib. iv. cap. 8. Ἱκανὸν εἶναι τίθεμαι, ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ, τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν. *Satis meo judicio tum fuisset, in tanta ejus temulentia, quietum se ac silentio tenere: se tenir coy*[59].

XI. Quarto, ἔχειν πρὸς, vel ἐς, id est, *respicere, spectare, pertinere ad*; ut, ὅδε ὁ λόγος ἔχει πρός σε. id est, *Hæc ad te spectat oratio*. Sic, ὅσον ἔχει πρὸς ἐμὲ, τοῦτο δὴ ποίησον. id est, ἐμοῦ γε ἕνεκα, *mea quidem causa, hoc facito*: id est, *per me licet hoc facias*. Quo sensu eleganter de oraculorum explicatione usurpari solet. Pausanias Eliacon i. Κρεσφόντου δὲ συμφρονήσαντος, ὡς ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα, id est, *Cumque Cresphontes, re secum expensa, conjecisset, ad istum hominem oraculum pertinere*, id est, *de illo intelligendum esse*; ubi obiter notandus usus verbi συμφρονεῖν, pro *diligenter secum expendere*, vel *conjicere de sensu oraculi*, de quo infra, Sect. xi. Reg. 3.[60] Ἔχειν πρός.

Tale periculum Reip. haud occultum habuit. Confer Ter. Hecyr. iv. 2, 6. Et in Eun. ii. 3, 92. Quin et exemplum, quod ex Demosth. affert Auctor, præsentis temporis rationem habet, quo minus convenit cum Gallico *J'ai appris, j'ai fait*; quæ plane præterita notant. Contra ἔχω θαυμάσας præsens potius quam præteritum significat, ut apud Heliod. Æthiop. lib. v. cap. 16. Τὴν ἄλλην μὲν τῆς εὐωχίας πολυτέλειαν ΕΧΩ ΘΑΥΜΑΣΑΣ. *Reliquum apparatuum splendorem admiror.* Dico, *potius*; nam etiam in præterito de re exacta loquitur Ulysses apud Sophocl. in Aj. Flag. ver. 22.

Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΝΑΣ.—

Hac enim nocte contra nos inopinum facinus patravit. Temporis interim differentia dependet a verbo, cui participium jungitur; sic præteritum fit, θαυμάσας εἶχον, vel ἔσχηκα. [Si genera verbi perfecti et infecti tenuisset, melius esset locutus. conf. §. xiii. *Reizius.* ¶ 183.] Cæterum quomodo Græci verbum cum participio passivo jungant, mox Reg. 14. dicemus.

59 Non videtur pro locutionis novitate unicum hoc suppetere exemplum; quare ἔχειν σιγῶντα, subaudito pronomine ἑαυτὸν, eadem forma dictum putaverim, qua τηρεῖν ἑαυτὸν πιστὸν, de quo idiomate supra ad Cap. iii. Sect. 2. Reg. 1. Verbum ἔχειν hunc usum obtinere, docuit Stephanus ex Platone, apud quem, ἑαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ. *Se ipsum e conspectu eripuit.* H.

Ad Vigeri observationem a vanitate vindicandam pertinet illud Favorini apud Gellium ix. 8. ἔχω προσδεόμενος, pro προσδέομαι. Z.

60 Cum præpositione πρὸς etiam

Ἔχειν, i. e. *παρέχειν*.

XII. Quinto, *ἔχειν* est *παρέχειν*, cum dandi casu personæ [61], et accusativo rei: ut, *πολὺν κίνδυνον ἔχει τοῦτο τῇ πόλει*, verbatim, *multum hoc periculum habet civitati*, id est, *civitatem in magnum discrimen adducit*. *πολλὰ πράγματα ἔχειν τινὶ*, vel *παρέχειν*, aut *παρέχεσθαι*, *plurimum negotii alicui facessere* [62]. *εὔνοιαν ἔχειν τινὶ* [63], *aliquem benevolentia prosequi*. *συγγνώμην ἔχειν τινί*. id est, *alicui veniam dare* [64].

Ἔχω cum particip. tempus signific.

XIII. Sexto, cum accusativo temporis conjungitur, sequente participio præsentis vel aoristi ad significandum intervallum temporis, ex quo res aliqua facta sit, vel infecta; ut, *πολὺν ἤδη τὸν χρόνον ἔχω, μὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστείλας*, *a longo jam tempore ad eum non scripsi*. Ita Chrysost. loquitur in Epistol.

Οὐκ ἔχω, *nescio*.

XIV. Septimo, *οὐκ ἔχω*, non tantum significat, *non possum*, ut *ἔχω* sæpe loco *τοῦ possum* usurpatur, sed etiam *nescio*; idque cum *ὅτι*, vel *ὅπως*, interdum solo, interdum una cum verbo *χρὴ*, sequente infinitivo: ut, *οὐκ ἔχω ὅ, τι λέγω ἐν τῷ παρόντι*, *in præsentia quid dicam, nescio*. Plato de Rep. ii. [65] *Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω*. *Nec video quemadmodum opem feram, nec rursus, quemadmodum non feram, intelligo*. Sic *οὐκ ἔχω, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν*.

comparationi inservit. Ita Lucian. Dem. Encom. p. 890. *Καὶ μηδ', ὅπως* ΠΡΟΣ ΤΟΝ ἩΣΙΟΔΟΝ ΕΙΧΕΝ (*Ὅμηρος*) *ἡλικίας, σαφῶς εἰδέναι*. *Nec etiam, quomodo ad Hesiodum sese habeat Homeri ætas, evidenter scire*, i. e. *utrum Hesiodo Homerus sit antiquior*. Confer Cap. ix. Sect. 8. Reg. 13.

61 Si additur; nam sæpius abest, ut apud Isocr. ad Dem. *Τὸ γὰρ ἀφανὲς, ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἕξει τὴν διάγνωσιν*. *Nam quod obscurum est, ex eo quod manifestum est, celerrimam exhibebit cognitionem*, h. e. *cognoscitur*. Conferenda, quæ supra dixi ad Cap. iii. Sect. 8. Reg. 8.

62 Alias *ἔχω πράγματα*, absente Dativo, neutraliter explicatur pro *vehementer occupatus sum, operoso labore incumbo*; quo sensu fere sequitur Participium. Ita Dem. de Claff. p. 74. *Πάνυ πολλὰ* ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΣΧΟΝ ΣΚΟΠΩΝ. *Considerando vehementer fui occupatus*. Nostro idiomate, *Ik heb veel moeite gehad met onderzoeken*. Et Plat. Theæt. p. 174. *Ζητεῖ τι καὶ* ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΧΕΙ ΔΙΕΡΕΥΝΩΜΕΝΟΣ. *Inquirit et magno labore perscrutatur*.

63 Cui opponitur, *χόλον ἔχειν τινί*. *Infensum esse alicui*, apud Herodot. Uran. cap. 27. Ac diverso sensu dicitur res *ἔχειν χόλον, ὀργὴν, συγγνώμην* etc. *Quæ iram movet, venia digna est* etc. Exemplum habet Demosth. Phil. iv. p. 57. in fine: *Ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει*. *Hæc diffidentiam, hæc iram habent*, i. e. *movent, pariunt*. Sic, quemadmodum dicitur quis *ἔχειν θαῦμα*, i. e. *mirari*, ita non dubito, quin res dicatur *ἔχειν θαῦμα*, i. e. *admiratione digna esse*. Sophocl. Electr. ver. 903.

Ἰδοῦσα δ' ΕΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ *καὶ περισκοπῶ*.

Quod quum vidi, admirabar et circumspecto. Huc refer, quod supra jam tetigimus, Cap. iii. Sect. 8. Reg. 8. *Ἔχειν φόβον*. ¶ 184.

64 Cum dativo loci ponitur pro *ἐπιπλεῖν, πελάζειν* vel simili. Ita apud Thucyd. lib. iii. cap. 33. *Ἔπλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς* ΓΗι *ἑκούσιος οὐ* ΣΧΗΣΩΝ *ἄλλ' ἢ Πελοποννήσῳ*. *Per altum duxerit cursum, non ultro alii terræ, nisi Peloponneso appulsurus*. ¶ 185. Idem effert per accusativum, præfixa præpositione *εἰς*. lib. xi. cap. 62. *Ἔσχον ἐς Ἱμέραν*. *Himeram appulerunt*. Et alibi.

65 Pag. 368.

Quid agendum sit nescio[66]. [οὐδ' ὅ, τι χρὴ ποιεῖν ἕξετε, *quid sit faciendum non habebitis.* Demosthen. p. 425. 10. ed. Reisk. Z.]

XV. Cum multis accusativis jungi solet[67]. Rarior illa est, Φύσιν ἔχει.

66 Rara avis, quando post ἔχω in hac acceptione sequitur participium passivum. Invenies apud Platonem Sophist. p. 226. lin. 35. Τῆς μὲν ὄνομα ΟΥΚ ΕΧΩ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ. *Alterius quidem nomen dicere non possum.*

67 Multis cum Accusativis notandos habet usus, quos hic praeterire nefas duxi: et in genere quidem, quemadmodum verbum ποιεῖν cum Accusativis substantivorum uno verbo active explicatur, ut suo loco dicemus, ita verbum ἔχω cum multis Accusativis neutraliter sumitur. Talia sunt, quae modo tetigimus, πράγματα ἔχειν, pro πραγματεύεσθαι, θαῦμα ἔχειν, i. e. θαυμάζειν. Ἡσυχίαν ἔχειν, i. e. ἡσυχάζειν etc. [it. Συγγνώμην ἔχειν τινὶ, pro συγγινώσκειν, Lys. p. 759. ed. Reisk. Δυστύχημα ἔχειν, pro δυστυχεῖν, ib. p. 746. Ἔργον ἔχειν, pro ἐργάζεσθαι, *laborare, operam dare,* Xenoph. Mem. ii. 10, 6. Ages. xi. 12. Ἐπίδοσιν ἔχειν, h. e. ἐπιδιδόναι. Xen. Œcon. xx. 23. Ἀπολογίαν ἔχειν, h. e. ἀπολογεῖσθαι, Ælian. V. H. ii. 39. Βίον ἔχειν, h. e. βιῶναι, ibid. iii. 29. Δεῖπνον ἔχειν, h. e. δειπνεῖν, ibid. iii. 39. Γνώμην ἔχειν, h. e. γιγνώσκειν, *statuere, decernere,* ibid. iv. 8. Z.] Sic cum comparativo ἧσσον et ἔλασσον, ut ἧσσον ἔχειν. *Inferiore conditione esse.* Sic in praelio dicuntur ἔλασσον ἔχοντες, qui sunt *inferiores,* apud Thucyd. lib. iii. cap. 5.

Cum nonnullis Accusativis reciprocam admittit constructionem, atque inprimis cum Accusativo ἡσυχίαν. Nam, ut dicimus ἡσυχίαν ἔχω, ita ἡσυχία ἔχει με, quo sensu et genitivus additur, qui Latinis per infinitivum exponitur. Herodot. Erat. cap. 135. Ὡς σφέας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχεν. Verbatim: *Ut illos quies obsidionis habebat,* h. e. *Postquam obsidere desierunt.* [Idem valet quoque de multis aliis nominibus; veluti Δέος ἔχει με πολλὴ, *vehementer timeo,* Odyss. Ξ. 215. Θάμβος ἔχεν εἰσορόωντας, h. e. ἐθάμβησαν οἱ εἰσορῶντες, Iliad. Γ. 342. Δία οὐκ ἔχε ὕπνος, h. e. *Jupiter non dormiebat.* Iliad. Β. 2. Πολλή μέντ' ἄν με φιλοψυχία ἔχοι. *Essem vitae cupidissimus,* Plat. Apolog. cap. 27. etc. Z.]

Cum accusativo artis, scientiae etc. constructum notat, *Scio, Teneo, Calleo.* Sic Platoni, Ion. p. 531. Ὁ τὴν ἀριθμητικὴν ἔχων, est, *Arte Arithmetica instructus.* Nos quoque dicimus, *Hy heeft de konst weg.* Imo, quod et notatu dignum puto, ubi Latini addunt Adverbium (puta *pulchre, bene, vel probe instructus*) illud Graeci mutant in adjectivum, cum praecedenti substantivo conveniens. Quale est illud in Cebet. Tab. Ὅμως μέντοι γε οὐκ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς φωνὴν ΑΚΡΙΒΕΣΤΕΡΑΝ ἔχειν. *Et tamen non inutile fuerit, nos quoque ipsos* (verbatim) *linguam accuratiorem habere,* i. e. *linguae istius accuratiorem habere cognitionem.*

Adhaec, praeter Accusativos regula 12. notatos, in primis sequentes observa.

I. Primus est καιρόν. Res dicitur καιρὸν ἔχειν quae opportuno tempore fit. Thucyd. lib. i. cap. 42. Ἡ γὰρ τελευταία χάρις, ΚΑΙΡΟΝ ΕΧΟΥΣΑ, κἂν ἐλάσσων ᾖ, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι. *Novissimum enim beneficium, opportune collatum, quantumvis minus, potest majus delere crimen.*

II. Ἔχειν κακὸν dicitur is, qui *male affectus est* sive corpore sive animo, sequente praepositione ἐν cum suo casu. Plat. in Gorg. p. 478. Ἀθλιώτερος πότερος δυοῖν ΕΧΟΝΤΟΙΝ ΚΑΚΟΝ, εἴτ' ΕΝ ΨΥΧΗι; *Uter eorum miserior, qui male affecti sunt, isne qui corpore, an, qui animo?*

III. Res dicitur ἔχειν λόγον, *quae ratione nititur.* Ita Demosthenes l. c. pro οὔτε εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν, potuisset dicere: οὔτε λόγον, οὔτε φύσιν ἔχει. Exemplum habet Plato in Phaedone, p. 62.

IV. Ἔχειν ὄνομα dicitur res, quae, vera caussa suppressa, specioso nomine praetexitur. Herodot. Polymn. cap. 138. Ἡ δὲ στρατηλασίη ἡ βασιλέως ΟΥΝΟΜΑ μὲν ΕΙΧΕ, ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνει, κατίετο δὲ ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. *Haec regis expeditio verbo quidem fiebat contra Athenas, re autem vera contra cunctam Graeciam mittebatur.*

cum accusativo φύσιν, conjunctio, quam habet Demosthenes Olynth. ii. Ἀλλ᾽ οὔτ᾽ εὔλογον, οὔτ᾽ ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε. *At hoc quidem neque rationi consentaneum est, nec habent*

tur. Neque nostrates hic Græcis cedunt. Dicimus enim: *Hed had den naam, als of* etc. Atque hæc ex pluribus pauca sufficiant.

Imperativus hujus verbi duos habet usus observandos. Prior est, quando in secunda persona, adjecta particula δὴ (ἔχε δὴ) ponitur pro φέρε δὴ, ἴθι δὴ, de quibus infra Cap. viii. Sect. 5. Reg. 9. Plat. Io. p. 535. ΕΧΕ ΔΗ, καί μοι τόδε εἰπέ. *Agedum, etiam mihi hoc dic.*

Alter est in tertia persona, ubi prolixiori paulo orationi finis imponitur, tum familiaris Græcis est imperativus ἐχέτω cum Adverbio ἱκανῶς. Item in Phædro, p. 274. Οὐκοῦν τὸ μὲν τέχνης τε καὶ ἀτεχνίας λόγων πέρι, ἹΚΑΝΩΣ ΕΧΕΤΩ. *Itaque hæc de arte et imperitia dicendi satis dicta sunto: sufficiant.*

Restat ut de usu Passivo hujus verbi dicamus, qui varius et mirus est. Præmoneo tamen tirones, quantumvis variæ sint significationes, eas tamen omnes primariam notionem redolere, quæ est *adhærere*; construitur tunc cum generandi casu, ut apud Heliod. Æthiop. lib. v. cap. 16. Τὰ δ᾽ ἔτι ἀδιήγητα καὶ ΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ἔνθεν ἐλάν. *Alia, quæ nondum erant narrata, et cum præmissis cohærebant, continuabat, inde sumpto exordio.* Dein præter ea, quæ ex Lexicis satis nota sunt, significat primo *amore aliquem amplecti, colere.* Apud Plat. ep. 6. ΕΧΕΣΘΑΙ δὲ παντὶ ξυμβουλεύω δικαίῳ τρόπῳ ΤΟΥΤΩΝ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. *Amplecti sane benevolentia quovis meliore modo hos viros suadeo.* Adde Theogn. ver. 31.

—Αἰεὶ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΕΧΕΟ.

Cole semper et amplectere viros bonos. Deinde dicitur quis ἔχεσθαί τινος, qui in re quapiam firmiter perstat. Ita in Epicteti Compendio cap. 29. ΤΩΝ ΒΕΛΤΙΣΤΩΝ σοι ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ οὕτως ΕΧΟΥ, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. *In iis, quæ tibi constant esse optima, serva firmiter stationem, in qua a Deo collocatus es.* Plato in Phæd. p. 100. lin. 40. ΤΟΥΤΟΥ ΕΧΟΜΕΝΟΣ ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν. *Hac in re si firmiter perstitero, me nunquam perturbatum iri, autumo.* Præterea cum genitivo artis vel scientiæ notat, *incumbere, operam dare.* Idem ille Plato suppeditat nobis exemplum in epistola 7. p. 340. lin. 33. Παρὰ πάντα δὲ ἀεὶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΧΟΜΕΝΟΣ. *Præter omnia vero Philosophiæ operam dans.* Consentit Aristides, orat. funebr. in Eteon. p. 136. init. Τῶν δὲ μαθημάτων οὕτως εἴχετο. *Literis tantam operam navabat.*

Et, quoniam rem, cui incumbimus, magno studio promovere conamur, hinc ἔχεσθαι ἔργου τινὸς per *Festinare, Celerare* vel simile quidpiam pro varia occasione redditur. Sic apud Herodian. lib. ii. cap. 11. Τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο. *Summa festinatione itineri se accingit.* Et Heliod. Æthiop. lib. x. cap. 16. Παύσασθε μὲν δακρύοντες, καὶ ἡμᾶς κατοικτιζόμενοι μάτην, τῆς δ᾽ ἹΕΡΟΥΡΓΙΑΣ ΕΧΩΜΕΘΑ. *Absistite a lacrymis, et nos commiseratione monere desinite, et sacris accingamur.*

Res quoque dicitur ἐγκλήματος ἔχεσθαι, *quæ vitio datur.* Antoninus εἰς ἑαυτὸν lib. ii. c. 7. Ἀξίως ἔφη, μειζόνος ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΧΕΣΘΑΙ τὸ μεθ᾽ ἡδονῆς ἁμαρτανόμενον, ἤπερ τὸ μετὰ λύπης. *Recte dicebat, peccato, quod cum voluptate fit, majorem culpam subesse, quam quod cum dolore.* Eodem idiomate, sed diverso sensu dicitur aliquid ἀληθείας ἐχόμενον, *adhærere* seu *proximum esse veritati*, i. e. *prope verum* vel *verosimile esse*, apud Euseb. in Hierocl. cap. 12. Ἐγὼ μὲν οὖν εὖ μάλα προθύμως τοῖς εἰκόσι τε καὶ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΕΧΟΜΕΝΟΙΣ πειθόμενος. *Porro ego libentissime probabilibus et verosimilibus fidem habens.* Significat et tempus proxime subsequens, et quasi superiori adhærens; ut, ἐν τῷ ἐχομένῳ ἐνιαυτῷ. *Anno subsequenti*, 1 Machab. iv. 28.

Deinde, si ad rem quampiam gerendam plurium opera desideratur, hi dicuntur ἔχεσθαι τοῦ ἔργου unde *Adstare, Adesse, Manum admovere, Operam præstare*, etc. redditur. Hinc Ælian. de Natur. Animal. lib. v. cap. 3. ΕΧΟΝΤΑΙ δὲ ἄνθρωποι ΤΟΥ ὍΠΛΟΥ τριάκοντα. *Triginta homines ad funem*

naturam, id eſt, *neque cum natura congruit: præter naturam eſt.* Herodot. lib. ii. Ἕνα ὄντα κῶς (pro πῶς) φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι; *Quomodo veroſimile ſit, eum, unus cum eſſet, multa millia interfeciſſe?*

adſtant. Non abſimili ratione, ἐχόμενός μου καθήσῃ, invenio in libro Eſdræ cap. iv. 42. *Juxta me ſedebis.*

Denique non minus eleganter res dicitur ἔχεσθαί τινος, ad quam opera alicujus deſideratur, ſeu, cujus perfectio ad alicujus operam peculiariter pertinet. Plat. in Protag. p. 324. Οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὑτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν, ἃ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΕΧΕΤΑΙ. *Viri boni aliis quidem artibus ſuos filios inſtruunt, ad quas magiſtrorum opera deſideretur.* [Sive, *quæ ad magiſtros pertinent, quæ a magiſtris doceri poſſunt.* Sic Æſchin. Dial. i. 4, et 6. occurrit ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο. Conf. Bach. ad Xenoph. Œcon. vi. 1. ubi occurrit τὰ τούτων ἐχόμενα διαπεραίνειν, h. e. *abſolvere, perſequi ea, quæ cum illis ſunt arcto vinculo conjuncta.* Z.] Huic affine eſt ἐμοῦ ἔχεται, *Penes me eſt, In mea poteſtate ſitum eſt.* Homer. in Terram Matrem:

—ΣΕΥ δ' ΕΧΕΤΑΙ δοῦναι βίον, ἠδ' ἀφελέσθαι.

In tua poteſtate ſitum eſt vitam dare et auferre. Idem Iliad. I. ver. 102.

—ΣΕΟ δ' ἘΞΕΤΑΙ ὅ, ττι κεν ἄρχῃ.

Penes autem te erit, quodcunque prior dixerit. Locutionem explicat ibidem Euſtathius: Δυσμίμητος φράσις τὸ, ΣΕΟ δ' ἘΞΕΤΑΙ ὅ, ττι κεν ἄρχῃ, ληφθεῖσα ὡς ἀπὸ πείσματος, ὅ ἐστι σχοίνου, ἀρχομένου μὲν ποθεν, συνδέοντος δὲ πρὸς τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ ἄλλό τι. καὶ δηλοῖ, ὡς ὁ ἔκ τινος ἀγαθὸς λόγος τελεσφορηθεὶς ὑφ' ἑτέρου, ἀρχὴν μὲν ἄλλοθεν ἔσχεν, ἔχεται δέ πως καὶ τοῦ ἀπολέσαντος αὐτὸν καὶ δοκεῖ αὐτοῦ μάλιστα εἶναι, ὃς ἔσχυσε τὸν ἀγαθὸν λόγον εἰς τέλος ἀγαγεῖν. i. e. *Locutio non facile imitabilis, nempe* Σεῦ δ' ἔξεται ὅ, ττι κεν ἄρχῃ· *deſumta tanquam a reſte, hoc eſt fune, qui aliunde quidem incipit, ſed connectit quid alteri extremitati; et ſignificat id, quod a quopiam optime dictum eſt, et ab altero effectum datum, aliunde quidem initium habere, ſed quodammodo eſſe illius, qui id perficit: et ejus maxime eſſe, qui ſua poteſtate id ad finem perducit, videtur.* In quibus omnibus, ſi quis modice attendat, princeps ſignificatio eſt *adhærendi*, a qua cæteræ ſunt deductæ. H.

Ἔχεσθαι τινὸς quoque ſignificat *aliquid magno ſtudio perſequi, non remittere a re.* Sic Demoſthenes pro Coron. p. 251. ait, ſe ἔχεσθαι τῶν ἀδικημάτων τοῦ Φιλίππου, h. e. *Continuo et acriter Philippi maleficia indagare, et indagata aperire et caſtigare, exagitare.* Noſtri dicunt: *Schritt vor Schritt folgen, immer hinter drein ſeyn, immer auf dem Nacken ſeyn* etc.

Interdum ſignificat *aliquid unice curare, aliis rebus neglectis.* V. c. Demoſth. Phil. i. p. 51. Ὁ πληγεὶς ἀεὶ τῆς πληγῆς ἔχεται, h. e. *Ictus, cæteris partibus corporis neglectis et vulneri expoſitis non niſi plagam*, ſeu, *partem læſam curat, eamque tuetur adverſus novam injuriam.* Z.

Ad exquiſitos uſus verbi ἔχειν pertinere quoque videtur, quod nonnunquam ſignificat *divitem eſſe.* E. g. Lyſ. p. 579. ed. Reiſk. χρὴ τοὺς ἔχοντας παρέχειν τὰ ἐπιτήδεια τοῖς ἀπόροις διακειμένοις. Sophocl. Ajac. Flag. 157. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Demoſth. p. 1123. et Ariſtoph. Plut. 596. ἔχειν et πλουτεῖν, ut ſynonyma, conjunguntur. Eandem vim etiam Latini ſuo *habere* ſubjiciunt: ut Senec. Vit. beat. 26. *Quid ergo inter me ſtultum, et te ſapientem intereſt, ſi uterque* habere *volumus? Plurimum. Divitiæ enim* etc. Sic Terent. Eun. v. 8, 49. *Habet quod det.* Contra μὴ ἔχειν eſt *pauperem eſſe*; ut 1 Cor. xi. 22. aut μηδὲν ἔχειν, ut Ariſtoph. Plut. 552. Πτωχοῦ μὲν βίος ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα. Z.

SECTIO VIII.

De Verbis ἥκω, [καταλαμβάνω, κεῖμαι,] λανθάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, οἶμαι.

REGULA I.

Ἥκω cum particip.

PRÆTER ea quæ attigimus Cap. iii. de Nomine, Sect. 7. Reg. 5. et Sect. 9, 6. primum, Ἥκω Attice, quemadmodum ἔχω, jungitur etiam cum participio præsentis, præteriti et futuri temporis. Præsentis, ἥκω φέρων, *venio afferens*, id est, *affero*. Isæus, Τῶν οὐ πραχθέντων γραμματεῖον ἥκει φέρων. *Rerum nunquam gestarum schedulam affert*. [it. Plat. Phæd. cap. 66. ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον. *Adduxit eum, qui venenum erat exhibiturus*. Z.][68] Præteriti, Demosthen. Ἧκεν ἀναστρέψας, id est, ἀνέστρεψε, *rediit*. Item Olynth. i. initio, Εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος[69] ἥκει τις. *Si quis huc veniat, utile quid meditatus*. [it. Demosth. Olynth. i. p. 11. ἥκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες. *Rediimus domum ab expeditione Euboica*. Z.] Futuri, Demosthen. sæpe, ἥκω συμβουλεύσων, *huc consilii dandi causa venio*.

Ἥκειν cum πόῤῥω et simil.

II. Secundo, cum πόῤῥω, εὖ, ἐπὶ et πολὺ, gaudet genitivo: ut, πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, *admodum ætate provectus*; πόῤῥω, vel εὖ ἥκειν vel ἐπὶ πολὺ τῆς παιδείας, verbatim, *longe, bene, ad multum venire doctrinæ*: id est, *multum in doctrina profecisse*: *être bien, ou beaucoup avancé*. Sic, εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, apud Herodotum, *pecuniis abundare*[70].

68 Syntaxi eadem dicitur etiam Ἔρχομαι, Ἄπειμι ἔχων. Thucyd. lib. I. cap. 9. Ἃ [χρήματα] ΗΛΘΕΝ ἐκ τῆς Ἀσίας ΕΧΩΝ. *Quam pecuniam ex Asia attulerat*. Xenoph. Cyropæd. lib. I. cap. 14. ΕΧΩΝ ΑΠΕΙ οὓς ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς. *Abi, tecum ducens, quoscunque velis*.

Καταλαμβάνω.

69 Observetur præteritum ἐσκεμμένος formæ quidem passivæ, sed significationis activæ. Minus tritum est in hujusmodi idiomate præteritum, cujus ἡ διάθεσις non tantum, sed et τὸ σημαινόμενον est passivum. Occurrit cum verbo ἔρχομαι apud Homer. Iliad. Σ. ver. 180.

Κεῖται.

—Αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ. *Si quid indignum cadaver passum fuerit*. Quo sensu Belgæ etiam verbum *komen* usurpamus, sed non nisi cum infinitivo: ut, *Hy koomt smaad te lyden*.

70 Intersero duo verba καταλαμβάνειν, et κεῖσθαι, quorum prius, præter vulgarem et ubique obviam significationem *comprehendendi*, *invadendi* et *occupandi*, etiam impersonaliter videtur usurpari. Nam quemadmodum dicitur, Θάνατος αὐτὸν κατέλαβεν, ita quoque dicimus, κατέλαβεν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Pausan. in Corinth. p. 95. Ἐπωπέα κατέλαβεν ἀποθανεῖν. *Epopeum mors occupavit*.

Alterum idiomate nostratibus communi de legibus usurpatur, et dicunt Græci, κεῖται νόμος. Nos: *'Er leyteen wet*. Lucian. Abdicat. Καινῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς ΚΕΙΜΕΝΟΥΣ τοὺς νόμους. *Male interpretaris, O pater, leges bene conditas*. Lysias contra

III. Λανθάνω, cum participio[71] jungi solet, tuncque Latine per adverbium *clam* explicatur: ut, ἔλαθεν ὑπεκφυγών, *clam aufugit*. Aliquando per nomen *imprudens*, ut, ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοὺς πολεμίους, id est, *imprudens medios in hostes incidit*[72]. Imo, per particulam καὶ cum alio verbo

Λανθάνω, cum partic.

Frumentar. Τοῖς νόμοις τοῖς ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ἐβοήθουν. *Leges latas defendebant*. Confer 1 Tim. i. 9. Hinc μεταφορικῶς de fatali necessitate, quæ tanquam firmissima lex hominibus *jacere* dicitur, apud Orpheum, seu quisquis Argonauticorum auctor, ver. 104.

'Αλλ' οὐκ ἔστ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα ΚΕΙΤΑΙ.

Sed vitari non possunt, quæ a fato sunt destinata. Diverse ab hac translatione apud sacros scriptores persona dicitur κεῖσθαι εἴς τι, cui tanquam provincia vel necessitas imposita est aliquid faciendi. Sic in priori ad Thessal. ep. cap. iii. 3. Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε, ὅτι ΕΙΣ ΤΟΥΤΟ ΚΕΙΜΕΘΑ. *Nostis enim ipsi, nos ad hanc rem esse constitutos*. Et ad Philippens. i. 17. Εἰδότες, ὅτι ΕΙΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ εὐαγγελίου ΚΕΙΜΑΙ. *Gnari, mihi defendendi Evangelii provinciam esse impositam*. Pro eodem τίθημαι utitur priori epist. ad Timoth. cap. ii. 7. et ep. posteriori cap. i. 11.

Alia tamen acceptione dicitur Christus κεῖσθαι, i. e. ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ ΕΙΣ πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ 'Ισραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. *Positus esse casui et resurrectioni multorum in Israel, et in signum, cui contradicatur*, ut vertit Beza, Luc. ii. 34. Adhæc ἐν φανερῷ res dicitur κεῖσθαι, quæ manifesta est. Contra κεῖται ἐν ἀφανεῖ, *quod incertum est*, Thucyd. i. 42. Deinde, κεῖται τῇ πόλει ὄνομα, *Urbi nomen est inditum*, apud Plat. Cratyl. At, τὰ σωτήρια πόλεως κεῖται ἐν αὐτῷ. *In illo salus Reip. est sita*. V. Dinarch. contra Dem.

71 Quod cum substantivo in casu convenit, qui ut plurimum est Nominativus: aliquando Dativus, ut apud Aristoph. 'Εκκλησ. ver. 26.

'Η θοιμάτια τ' ἀνδρεῖα ΚΛΕΨΑΣΑΙΣ ΛΑΘΕΙΝ

'Ην χαλεπὸν αὐταῖς.—

Verbatim: *An difficile fuit illis furantibus vestes virorum LATERE?* i. e. *vestes virorum clam subducere?* Est ubi Participium ex præcedentibus repetendum relinquitur. Vid. Xenoph. Instit. lib. ii. p. 53. Καὶ ναὶ μὰ Δία ἔπαιόν γε τῇ μαχαίρᾳ πᾶν ὅ, τι δυναίμην ΛΑΝΘΑΝΕΙΝ. *Et per Jovem gladio feriebam, quicquid clam poteram*. Subaudi post λανθάνειν ex præcedentibus παίων. H.

At non semper verbum λανθάνω adjunctum habet participium, sed interdum jungitur particulæ ὅτι et verbo finito, loco participii. V. c. Xenoph. Mem. iii. 5, 24. Οὐ λανθάνεις με, 'ΟΤΙ—ΛΕΓΕΙΣ ταῦτα etc. pro λανθάνεις με λέγων. Idem in Œcon. i. 19. Καὶ 'ΟΤΙ πονηρόταταί γε ΕΙΣΙΝ, οὐδέ σε λανθάνουσιν. Similiter quoque ponitur particula ὅτι vel ὡς cum verbo finito, ubi alias solet vel infinitivus vel participium sequi. E. g. Xenoph. Memor. iii. 3, 14. Οὐκοῦν οἴει, 'ΩΣ πολὺ ἂν καὶ τούτῳ ΔΙΕΝΕΓΚΟΙΕΝ τῶν ἄλλων, pro infinitivo, διενεγκεῖν, neglecta particula ὡς. Id. iv. 2, 21. Δῆλος ἐστιν, 'ΟΤΙ οὐκ ΟΙΔΕΝ, pro εἰδώς. Vid. Hindenburg. ad Xenophon. Mem. iii. 5, 24. Z.

72 Vel per verbum *Ignoro*, non *animadverto*. Plat. Crit. p. 49. lin. 11. ΕΛΑΘΟΜΕΝ ἡμᾶς αὐτοὺς παίδων οὐδὲν ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΕΣ. *Non animadvertimus, nos a pueris nihil differre*. Hebr. xiii. 2. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ΕΛΑΘΟΝ τινες ΞΕΝΙΣΑΝΤΕΣ ἀγγέλους. *Hospitalitatis ne obliviscamini; nam per hanc nonnulli ignari angelos hospitio exceperunt*. Quo modo et verbum γιγνώσκω, præcedente negatione, usurpatur. Aristoph. Nub. ver. 909. Χρυσῷ ΠΑΤΤΩΝ μ' οὐ ΓΙΓΝΩΣΚΕΙΣ. *Non animadvertis, quod auro me conspergas*.

Idem quoque observa in verbo ἀποκρύπτω. Ut, ἔχων ἀποκρύπτει pro κρύβδην ἔχει, *Clam habet*. Plut. in Vit. Cic. p. 869. lin. 29. Ξίφη δὲ καὶ στυππεῖα, καὶ θεῖον εἰς τὴν Κεθήγου ΦΕΡΟΝΤΕΣ οἰκίαν ΑΠΕΚΡΥΨΑΝ. *Enses, et stupam, et sulphur in domum Cethegi clam portaverunt*. Verbatim: *Ferentes abdiderunt*. [Sic ipsum Medium ἀποκρύπτομαι adhibetur: Xenoph. Mem. ii. 3, 14. ἐπιστάμενος πάλαι ἀποκρύ-

conjunctum, redditur etiam *clam* : ut, ἦλαθον καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*, verb. *latuerunt et interfecerunt* [73].

Λανθάνειν ἑαυτὸν, *muneris oblivisci.*

Aliquando λανθάνειν ἑαυτὸν, absolute, est, *sui, munerisque sui*, vel *orationis*, et cæterorum id genus, *oblivisci*. Eusebius Præparat. iii. de Porphyrio loquens, Ὁ δὲ τὰς Αἰγυπτιακὰς μυθολογίας ἐπὶ ἀσωμάτους μεταφέρει δυνάμεις, λαθὼν ὁ σοφώτατος αὐτὸς ἑαυτόν. id est, *Ille autem Ægyptiacas fabulas ad naturas corpore vacuas transfert; in quo suimet ipsius homo consultissimus obliviscitur.*

Μέλλω, cum infinit.

IV. Μέλλω, in vulgata significatione, nunquam nisi cum infinitivo jungitur, licet reddatur per futurum participii Latini: ut μέλλω ποιεῖν, non ποιῶν, *facturus sum*; quod moneo, quia tirones plerique omnes cum participio conjungunt, quod Græcos φιλομετόχους esse audierint. Infinitivus autem, aut præsentis, aut futuri, aut Aoristi esse potest *.

πτου, *te dudum scivisse ignoravisti*. Z.] ¶. 185.

Aliquando mutua fit casuum permutatio (casum hic voco quamcunque variationem, quæ verbis accidere solet) et ipsum verbum λανθάνω in participio ponitur. Thucyd. lib. i. cap. 65. Ἔκπλουν ΠΟΙΕΙΤΑΙ ΛΑΘΩΝ τὴν φυλακὴν τῶν Ἀθηναίων. *Enavigat clam præsidio Atheniensium*. Eodem modo Herodian. lib. ii. cap. 14. Προὔλεγον λανθάνοντες. *Clanculum prædicebant*. Quomodo et alia similis significationis participia cum verbis construuntur; ut participium ἐγκαλυπτόμενος apud Athenæum Deipnos. lib. vii. p. 278. Καὶ γὰρ οὐκ ΕΓΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ ὁ Ἐπίκουρος ΛΕΓΕΙ, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ. *Non enim obscure Epicurus dicit, sed disertis verbis.* Pro οὐκ ἀσαφῶς, οὐκ αἰνιγματωδῶς. Pro eodem utitur idem ἀποκρυπτόμενος, pag. seq. in fine. Eandem, quam verbum λανθάνω, sortiuntur structuram cum Participiis verba continuationem vel absolutionem significantia, quorum alterum per Adverbium *semper*, alterum per *tandem* sæpissime redditur. E. g. Μανθάνων διατελεῖ, *Semper*, seu, *per totam vitam discit*. Εἰπὼν ἀπαλλάγηθι. Verbatim: *Dicens perfungere*, pro *Tandem dic*. Estque hujus locutionis scita elegantia, cum quis vel dicturus cunctatur, vel prolixa oratione usus monetur, ut, quæ supersunt, uno verbo dicat, et sic a dicendi partibus, tanquam ab onere se liberet. Vid. Plat. in Gorg. p. 491. lin. 25.

73 Vel etiam pro καὶ particula δὲ ponitur. Ita Homer. Iliad. X. ver. 277.

Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ ΔΙΔΟΥ, ΛΑΘΕ Δ' Ἕκτορα.——

Rursus Achilli dedit, latuit vero Hectorem, i. e. *Achilli dedit clam Hectori*. H.

* Præsens μέλλω, et ἔμελλον Imperfectum servit fere periphrasi Futuri, sequente infinitivo sive præsentis sive aoristi utriusque sive futuri temporis sive, sed rarissime, præteriti. 1) cum *præsente*: Ælian. V. H. iii. 32. μέλλω κιθαρίζειν. et Lys. vol. v. p. 280. ὅπερ καὶ διαγινώσκειν ἔμελλον περὶ τοῦ πράγματος. 2) cum *aoristo priori*: Homer. Iliad. Ω. 46. Μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Lys. p. 412. ed. Lond. ὀνομάσαι μέλλων. Homer. Iliad. Σ. 98. Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. Ælian. V. H. iii. 27. ἔμελλον ἀποδημῆσαι ἐπὶ στρατείαν. Plura vide apud Dorvill. ad Charit. p. 38. 3) cum *aoristo posteriori*: Ælian. V. H. v. 20. μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ. Æschyl. in Prometh. 626. Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Æsch. Dial. ii. 13. ἐμέλλετε ἀπαλλαγῆναι. Ælian. V. H. xii. 49. καὶ ἔμελλε πίεσθαι τὸ κώνειον. 4) cum *præterito*: Plat. Apol. 17. οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι. Hoogevenus [in exam. animadv. Zeunii, præf. p. xvi.] censet

V. Secundo, idem infinitivus aliquando reticetur, ut apud Josephum, ii. in Appionem, Τί γὰρ οὐκ ἔμελλον, ὁπότε μηδ' ὁ πρεσβύτατος ἠδυνήθη ἐπισχεῖν τὴν ὁρμήν; id est, *Nam quid facturi non erant, cum omnium natu maximus impetum cobibere non potuerit?* ubi post ἔμελλον, vel παθεῖν, vel ποιεῖν intellige. Demosthenes in Leptinem, Φημὶ τοίνυν ἐγώ, (καὶ πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ, ἀλλ' ἂν ἀληθὲς ᾖ, σκοπείτω.) ubi τὸ μέλλον significat, τὸ μέλλον λεχθήσεσθαι. id est, *Dico igitur: (ac nemo per Jovem, Athenienses, cum invidia, quod abs me dicetur, audiat, sed, utrum illud verum sit, attendat.)* Idem pro Corona, Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἐδόκει, τῶν δεινῶν, τὰ δ' ἤδη παρῆν. id est, *Atqui tunc ex calamitatibus, uti videbatur, imminebant aliæ, aliæ jam præsentes erant.* Post ἔμελλεν, supp. γενήσεσθαι, συμβήσεσθαι, aut aliud simile, id est, *eventuræ erant.*

VI. Tertio, idem infinitivus ex alio verbo præcedente subaudiri debet. Isocrates in Helenæ Laud. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δὲ ἔμελλον, ταῖς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων. *Urbes alias vastabant, alias vastaturi erant, aliis denique minabantur;* ubi post ἔμελλον, subaudi πορθήσειν, ex præcedente verbo ἐπόρθουν [74].

πιθηκίζειν esse præsens. Ergo si hominis sententiam probas; res redit ad usitatam dicendi rationem. 5) cum *futuro:* Plat. Apol. vi. Μέλλω ὑμᾶς ἐπιδείξειν et c. iv. est ἔμελλε ποιήσειν. Hæc pauca ex multis exempla sufficiant ad errorem quorundam veterum Grammaticorum, et in his Phrynichi et Thomæ Magistri, refellendum. Ille enim negat, ἔμελλον sine barbarismo posse jungi aoristis et præterito. [Fischer. ad Well. iii. part. 2. p. 19. *Herm.*] Hic autem concedit usum quidem Atticum aoristorum et præteriti, post μέλλω, sed non nisi addita particula ἄν. v. c. μέλλω ποιῆσαι ἄν. Quare putat, in loco Plat. Apol. xvii. negligentia librariorum, particulam ἂν excidisse. Cæterum consuetudinem Græcam τῷ μέλλω jungendi infinitivum futuri imitantur interdum Latini, quando *Fore* addunt futuris. Cujus rei loca extant in Ernest. Clav. Ciceron. s. voce *Fore*. Z.

74 Estque hic idiotismus non minus gratus in responsionibus. Ita Plutarchus in Apophth. narrat, Pyrrhum, τῶν στρατιωτῶν ἀετὸν αὐτὸν προσαγορευόντων, i. e. *militibus ipsum Aquilam nominantibus*, statim subjecisse: Τί γὰρ ΟΥ ΜΕΛΛΩ, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις, ὥσπερ ὠκυπτέροις, αἰρόμενος; *Quid ni essem, vestris armis, tanquam alis, sublevatus?* Potestque in hac acceptione verbum μέλλω eadem subticentia nostro idiomate reddi: *Ik zoude.* Parique modo ad præcedentia sic responderemus: *Waerom zoude ik niet?* Eodem modo apud Platonem de Rep. lib. iii. p. 405. roganti Socrati, *Nonne, dominantibus in urbe intemperantia et morbis, curiæ et pharmacopolia aperiantur, et in magno sint honore?* respondetur, Τί γὰρ οὐ μέλλει; *Waerom zouden zy niet?* [Adde Plat. Phæd. 24. extr. Socrates admonitus, ἔθιν δὲ ἀπολίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν· respondet, ἀλλὰ ἡδομένῳ γε. πῶς γὰρ οὐ ΜΕΛΛΕΙ; scil. μοὶ ἡδομένῳ εἶναι. Et Xenoph. Œcon. xviii. 1. Ὅτι μὲν οὐ τέμνειν τὸν σῖτον δεῖ, οἶσθα. Alter respondet, Τί δ' οὐ μέλλω; scil. εἰδέναι. Id quod latet in præcedenti οἶσθα. Conf. Bach. ad h. l. et qui ibi laudantur auctores. Z.]

Idem infinitivus ex verbo subsequente subaudiri debet. Thucyd. lib. i. cap. 134. Ubi de Pausaniæ morte agit: Καὶ αὐτὸν ΕΜΕΛΛΗΣΑΝ μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμ-

μέλλω, *debeo.*

VII. Quarto, reddi Gallico idiomate potest, *je dois*; quod etiam Latinis inusitatum non est: Homer. Iliad. Ξ. ver. 125.

Τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ,

vulgo, *vous devez déja avoir entendu cela.* Latini dicerent, *hæc vos jam audiisse mihi persuadeo*, aut *verisimile est.* Ita etiam Lucian. usurpat. Sic, Ἔμελλεν ἄρα οὐ μετρίως περὶ τὰ μείζω σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μανθάνειν. *Verisimile admodum est, eum majoribus non mediocrem operam daturum fuisse, qui non dubitavit in longe minoribus studium collocare.* Hoc ipsum Tullius imitari voluit, epistola quadam ad Lentulum, dum ait: *Certorum hominum, quos jam debes suspicari, sermones referebantur ad me.* Τῶν δεινῶν ἀνθρώπων, οὕς γε σὺ δι' ὑπονοίας ἔχειν ἤδη μέλλεις. Eodem pertinet illud Demosthen. pro Corona cum futuro conjunctum, Τί ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; *Quid me jubere oportuit, quid me eidem consilii dare?* * [Dionys. Hal. V. 24. καὶ ἔμελλεν, ὥσπερ εἰκὸς, εἰς ἀθρόους βάλλων, ἀεί τινος τεύξεσθαι σκοποῦ. *Reizius.*]

οἱ μέλλοντες.

VIII. Quinto, apud Aristotelem potissimum, οἱ μέλλοντες, opponuntur, τοῖς ἐξεληλυθόσι· quemadmodum apud Romanos designati magistratus opponuntur magistratu jam perfunctis. Dici ergo potest, οἵ τε τοῦ ἄρχειν ἐξεληλυθότες, καὶ οἱ μέλλοντες, *tam qui magistratu abierunt, quam qui magistratus designati sunt.*

μέλλω, *cupio.*

IX. Sexto, passim apud Demosthen. et alios Atticos, pro βούλεσθαι, *velle*, aut ἐπιθυμεῖν, *cupere*: ut, χρὴ φιλομαθεῖς

βάλλειν εἰώθεσαν. *Et illum quidem in Cæadem dejecturi erant, quo loco facinorosos homines dejicere solent.* Ubi post ἐμέλλησαν subaudi ἐμβάλλειν ex sequentibus. Consentit Athenæus, Deipnos. lib. iv. p. 166. Ubi refert Tarentinorum dictum prædicantium, alios ex labore et sedulitate sibi quærere solitos, unde in posterum vivant, αὐτοὺς δὲ διὰ τὰς συνουσίας καὶ τὰς ἡδονὰς οὐ ΜΕΛΛΕΙΝ, ἀλλ' ἤδη βιῶναι. *Se autem ob consuetudines familiares ac voluptatem non victuros, sed jam vivere.* H.

* Verbum μέλλειν significare *verosimile esse*, multis ex Homeri locis fit clarum. Nam Odyss. A. 232. Telemachus ait: Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν. h. e. *Verosimile erat, hanc domum fore opulentam et salvam, quamdiu ille vir* (Ulysses) *erat apud suos.* Igitur non est, quod cum Clarkio interpreteris *solebat*, aut cum Scholiaste, ὤφειλεν. It. ibid. Δ. 181. Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. *Verosimile erat* (uti recte hic interpretatur Scholiastes) *ipsum deum ex invidia illis impedimentum objecisse.* Ibid. ver. 377. ἀλλά τι μέλλω Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. *Verosimile est, a me esse offensos immortales deos.* Ibid. Σ. 137. Καὶ γάρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. h. e. *Spes mihi erat, fore, ut aliquando inter homines sim beatus.* Sic quoque intelligi debet locus Odyss. X. 322. quem ipsum vulgo minus recte capiunt, si μέλλεις per *solere* reddunt. Sic enim Ulysses ad Leioden jamjam interficiendum ait: *Si tute ipse fateris, te fuisse vatem apud procos,* πολλάκι, addit, που μέλλεις ἀρήμεναι etc. h. e. *Verosimile est utique, a te vota esse facta, ne ego domum redirem.* Z.

δεῖν τοὺς πολυμαθεῖς ἔσεσθαι μέλλοντας, *studiosos oportet esse, qui docti esse velint*, aut, *quos doctos esse velis*. Sic, εἰ τουτονὶ τὸν κίνδυνον ἀπώσασθαι μέλλετε, *si de amoliendo hoc periculo cogitatis*. Tale illud Solonis ad Periandrum, apud Laertium; Εἰ μέλλεις ἐκποδὼν πάντας ποιήσεσθαι, οὐκ ἂν φθάνοις. *Si omnes expellere statuis, nunquam voti compos eris*[75].

X. Hoc sensu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur: ut, εἰ μέλλει ὀρθῶς διοικεῖσθαι ἡ πόλις, verbatim, *si recte administranda est respublica*, id est, *ut recte administretur*. Quamquam sæpe tum adhibetur dativus personæ: ut, εἰ μέλλει καλῶς ἡμῖν φέρεσθαι τὰ πράγματα, *si res feliciter nobis cedere cupiamus*. Inanimatis tributum.

Contra ἐθέλειν, *velle*, interdum pro μέλλειν, usurpatur, ac rebus etiam inanimis tribuitur. Herodot. sæpe: ut lib. ii.[76] Εἰ ὦν δὴ ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος. *Quod si aliquando Nilus cursum alio velit avertere*. id est, *si avertere contingeret*: vel, *si quando avertet*. Idem ibid. Εἴ σφιν ἐθελήσοι ἡ χώρη, ἡ ἔνερθε Μέμφιος, εἰς ὕψος αὐξάνεσθαι, verbatim, *Si eis voluerit regio infra Memphim in altum attolli*, id est, *si quando regio illa in altum attolletur*, εἰ μέλλῃ αἴρεσθαι[77]. Ἐθέλειν, pro μέλλειν.

75 Item Cebetis in Tab. Δεικνύει, ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. *Ostendit, quæ via sit ingredienda, si velint vitam incolumem agere*.

76 Cap. xi.

77 Verba sunt cap. xiv. Videtur hæc locutio Herodoto potissimum peculiaris, nec a Belgismo abhorret. Dicimus enim v. c. *zoo ons de wind wil dienen*. Græce: Εἰ ὁ ἄνεμος ΕΘΕΛΗΣΕΙ ἡμῖν συλλαμβάνειν. Nec ineleganter verbum hoc rebus inanimis tribuitur, ubi ponitur pro σημαίνειν, ut apud eundem lib. vi. cap. 36. Πλανωμένων δὲ τῶν Λαμψακηνῶν ἐν τοῖσι λόγοισι, τί ΘΕΛΕΙ τὸ ἔπος εἶναι, τό σφι ἀπείλησεν ὁ Κροῖσος. *Ambigentibus Lampsacenis, quid sibi vellet hoc dictum, quod Crœsus ipsis minatus erat*. Est et ubi hac acceptione apud Herodotum per δύναμαι explicatur. Ita lib. i. cap. 74. Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ΕΘΕΛΟΥΣΙ συμμένειν. *Nam sine firma necessitudine conventiones stabiles non manere volunt*, i. e. *non possunt*. Tale est illud Solonis:

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
Αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ΕΘΕΛΟΥΣΙ θύραι.

Ita malum publicum occupat cujuslibet ædes, et atriales januæ non possunt illud arcere. Adde Platonem in Phædro p. 230. lin. 35. Τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με ΘΕΛΕΙ διδάσκειν. *Regiones et arbores nihil me docere possunt*. Nec aliter Horat. Art. Poet. ver. 89.

Versibus exponi tragicis res comica non VULT.

Potest et per *soleo* reddi, aut adverbium *plerumque*, ut apud Herodot. in Polyhymn. cap. 157. Τῷ εὖ βουλευθέντι πρήγματι τελευτὴ ὡς τὸ ἐπίπαν χρηστὴ ΕΘΕΛΕΙ ἐπιγίνεσθαι. *Negotium consilio bono initum optatus fere finis consequi solet*. Ita loquitur Plat. de Rep. lib. vi. p. 503. Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες, καὶ ἀγχίνοι, καὶ ὀξεῖς, καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται, οἶσθ' ὅτι οὐκ ΕΘΕΛΟΥΣΙΝ ἅμα φύεσθαι. *Nempe non solent homines natura simul esse docili, memori, sagaci, perspicaces, aliisque dotibus ornati*. [De hoc significatu verbi θέλειν vid. Bach. ad Xenophont. Hier. i. 30. et Hindenburg. ad Xenoph. Mem. iii. 12, 8. Z.]

Est et ejus usus in summa dubitatione et admiratione: quale est illud ejusdem Erat. cap. xxxvii. Τί ΘΕΛΕΙ τὸ ἔπος εἶναι; *Quid sibi vult hoc dictum?* Nec non illud, quod exstat in

Μέλλειν, *existimari.*

XI. Postremo, μέλλειν significat *existimari*, vel *ita se gerere, ut merito existimari possit.* Homer. Odyss. Σ. ver. 137.

Καὶ γάρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.

Ejusmodi eram, qui jure beatus esse viderer posse [78].

Act. Apost. cap. ii. 12. Ubi simillima est eorum oratio, qui festo pentecostes magna Dei opera admirantes exclamabant: Τί ἂν ΘΕΛΟΙ τοῦτο εἶναι; Nos totidem verbis ita vertimus: *wat wil dog dit zyn?* Ubi alia ex Aristotele a Casaubono citata loca consule. Eodem modo cap. xvii. 20. Βουλόμεθα οὖν γνῶναι, τί ἂν ΘΕΛΟΙ ταῦτα εἶναι.

78 Atque adeo hoc sensu commode per *possum* redditur, quomodo et Latini futuris utuntur. Ita Horat. lib. iv. od. 3. ver. 20.

O mutis quoque piscibus
DONATURA cycni, si libeat, sonum.

Quae Graece ita reddi possent:

Ὦ τοῖς ἀφώνοις ἰχθύσι
Μέλλουσα δώσειν, εἰ θέλοις, φθόγγον κύκνου.

Similiter Epod. carm. i. ver. 22.

— *Non, ut adsit, auxili*
LATURA plus praesentibus.

Graece:

— Μέλλουσα μὴ
Μᾶλλον παροῦσα τοῖς παροῦσ' ἄλκαρ φέρειν.

Adde Lucan. Pharsal. lib. v. ver. 366.

— *Unumque caput tam magna juventus,*
Privatum FACTURA, timet.—

Sic fere Graece:

Καὶ δὴ ἴαν κεφαλὴν μεγάλη νεότης ἰδιώτην
Δειμαίνει μέλλουσα τιθεῖν.—

Per se denique positum significat *Cunctari* (*Talmen, Dreygen.*) Cujusmodi est illud Platonis in Critia p. 108. lin. 40. Τοῦτ' οὖν αὐτὸν ἤδη δραστέον, καὶ ΜΕΛΛΗΤΕΟΝ οὐδὲν ἔτι. *Hoc igitur ipsum faciendum jam est, neque amplius cunctandum.* Confer B. Luc. in Act. cap. xxii. 16. Καὶ νῦν τί ΜΕΛΛΕΙΣ; *Et nunc quid stas?* Sic passim de Atheniensibus queritur Demosth. in suis orationibus, ὅτι ἀεὶ ΜΕΛΛΟΥΣΙ, *quod semper cunctantur.* Non satis feliciter: *Hy zal altyd, en 't koomt 'er nooyt toe.* Hinc apud Thucydidem Ἔχθρα ΟΥ ΜΕΛΛΟΥΣΑ, vertitur, *Praesentes inimicitiae*: verba sunt lib. i. cap. 42. Φανερὰν ἔχθραν, ἀλλὰ καὶ ΟΥ ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ πρὸς Κορινθίους κτήσασθαι. *Apertas et praesentes jam contra Corinthios inimicitias suscipere.* [Sic Aristoph. Plut. 606. Ἀλλ' οὐ ΜΕΛΛΕΙΝ χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν. Z.] Res etiam et promissum dicitur μέλλειν, cum in eo perficiendo morae nectuntur. Ita Julianus apud Herodianum, lib. ii. cap. 6. imperium, quod venale erat, licitans, militibus magnam pecuniae summam pollicetur, additque, τὰ χρήματα μὴ ΜΕΛΛΗΣΕΙΝ, ἀλλ' οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι. *In numerando argento nullam moram esse futuram, sed illico id domo translatum iri.* Hinc etiam substantiva μέλλησις et μέλλημα inde deducta, *cunctationis* significatum obtinent. Prioris exemplum habet idem lib. iii. cap. 4. ΜΕΛΛΗΣΕΩΣ καὶ βραδύτητος δοὺς δίκας. *Cunctationis et tarditatis poenas dans*: et Thucyd. lib. modo allati, cap. 69. Ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι Ἑλλήνων, ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει τινὰ, ἀλλὰ τῇ ΜΕΛΛΗΣΕΙ ἀμυνόμενοι. *O Lacedaemonii, otiosi estis soli ex omnibus Graecis, non vi quadam, sed cunctatione ulciscentes.* Participium quoque neutrius generis, praefixo articulo (τὸ μέλλον) pro μέλλησις usurpatur apud Euripid. Orest. ver. 420.

— ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ δ' ἶσον ἀεργίᾳ λέγω.

Cunctatio vero similis est inertiae. Hinc τὸ βραδὺ et μέλλον, tanquam ἰσοδυναμοῦντα, conjungit Thucyd. lib. i. cap. 84. init. Καὶ τὸ βραδὺ καὶ ΜΕΛΛΟΝ, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε. *Neque tarditatis aut cunctationis, quam in nobis maxime reprehendunt, vos pudeat.* (De Participio cum Articulo pro substantivo vide infra Cap. vi. Sect. 1. Reg. 18.) Imo cum genitivo conjungit idem lib. eod. cap. 42. Καὶ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ἐν ἀφανεῖ ἔτι κεῖται. *Et instans belli periculum, adhucdum incertum est.* Contra ἀμέλλητον, *quod sine cunctatione fit*, apud Lucian. Nigrin. et adverbium ἀμελλητὶ, *sine mora, promptissime*: quo op-

[Nihil hoc aliud est, quam quod supra Reg. vii. dixerat. *Herm.*]

XII. Νικᾷν, quod universe *vincere* est, ac proprie, *in judicio causam vincere*, quatuor præterea usus habet observandos. Primus est, ut cum accusandi casu, sententiam aut decretum significante, conjungatur: hoc modo νικᾷν τὴν γνώμην, vel τὰς γνώμας περί τινος, verbatim, *vincere sententiam*, vel *sententias de re aliqua*, id est, *sententia vincere, aut superiorem evadere.* Sic ψήφισμα νικᾷν, *decretum vincere*, is dicitur, *cujus sententiam populi voluntas, et decretum consequatur.* Plato in Gorgia [79], Ὁρᾷς, ὡς οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων; *Vides, ut Oratores ii sint, qui bis in rebus et consilium dant, et sententia superiores evadunt?* — Νικᾷν γνώμην.

XIII. Secundus usus est, ut eadem in significatione dicatur sententia ipsa νικᾷν. Thucyd. lib. ii. cap. 12. Ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικηκυῖα. *Prius enim Periclis sententia vicerat* [80]. — Γνώμη νικᾷ.

Tertius, eadem item significatione, est, ut absolute cum infinitivo conjungatur, qui loco τῆς γνώμης, et cujuscunque nominis usurpatur; ut, Ἐνίκησε τὸν Πομπήϊον θαλάσσης κύριον ἀναγορεύεσθαι. id est, *Vicit ea sententia, quæ Pompeio maritimum imperium deferri jubebat.* Plutarch. Pomp. p. 660. Ὡς δ' οὖν ἐνίκα φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον. *Cum ergo sententia illa vicisset, quæ fugam in Ægyptum suadebat.* — Νικᾷν, cum infinit.

XIV. Quartus usus est, ut simplex νικᾷν et composit. ἐκνικᾷν sumatur pro *invalescere*, vel *obtinere*; idque duobus modis. — Νικᾷν, invalescere.

Primo, casu præcedente nominis ejus, quod *invaluisse*, vel *obtinuisse* dicitur, ut, τόδε τὸ ἔθος ἐνίκησε, vel ἐξενίκησε, *hic mos obtinuit*; ἡ φήμη, ἡ δόξα ἐνίκησε, *fama, opinio invaluit.* Quo sensu jungitur etiam cum Infinitivo. Aristid. Panathen. de Attica regione: Ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐπιγείοις ἐστὶν ἡ πᾶσα γῆ, τοῦτο ἥδε νενίκηκεν εἶναι τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει μήτηρ καὶ τροφὸς κοινή. id est, *Quod terrenis omnibus terra est universa, id ipsum ut hominum generi terra hæc esset mater, communisque nutrix, obtinuit.*

Secundo absolute, ac verborum impersonalium more. Pausan. Messenic. Καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ, (sup. πόλεμον) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. *Quemadmodum*

portune admodum utitur Philo de Sacr. Ab. et Cain. p. 109. Διόντως οὖν μιμούμενοι τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν οἱ ὑπήκοοι παῖδες ΑΜΕΛΛΗΤΙ μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ καλὰ δρῶσιν. *Decenter igitur imitantes patris naturam obedientes filii promptissime et magna alacritate id, quod bonum est, agunt.*

79 Pag. 456. init.

80 Frequens hic est ellipsis, qua dicitur, ἡ ἐμὴ νικᾷ, sc. γνώμη. Plat. de Rep. lib. iii. p. 397.

invaluit, ut bellum, quod apud Ilium gestum est, Trojanum diceretur, non Græcum. Sic, Ἐνίκησε κατ' ἔτος ἡμέρᾳ ῥητῇ γενέσθαι τὴν πανήγυριν. *Invaluit, uti quotannis certo die solennis ac publica celebritas fieret.* Quod hac reg. de verbo νικᾶν dictum est, idem de verbo κρατεῖν, dictum putetur. ¶. 186.

Νομίζω, observo.

XV. Verbum νομίζειν, præter vulgarem acceptionem, Primo, sumitur pro νόμου δίκην καταστῆσαι, aut φυλάξαι. *Legis instar constituere*, vel, *observare*[81]; unde τὰ ἐκ πόλει νενομισμένα, id est, τὰ νόμιμα, *instituta Reipubl.* vel *mores ac ritus in ea observari soliti.* Thucydid. lib. ii. cap. 15. Ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι. id est, *Quemadmodum ipsi quoque Iones ab Atheniensibus oriundi hodie quoque celebrare solent*; prisca scilicet Bacchanalia.

Rarius quod sequitur, ac parcius imitandum, cum solo dandi casu[82]; ibid. ii. 38. Ἀγῶσι μὲν καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν. id est, *Patrio more eas exercentes cum ludis et sacrificiis annuis, tum etiam privato, sed honesto apparatu* *.

Rarum etiam illud Herodoti lib. ii. cap. 42. Ἀμμώνιοι ἐόντες Αἰγυπτίων τε καὶ Αἰθιόπων ἄποικοι, καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες. id est, *Ammonii, quippe qui Ægyptiorum atque Æthiopum coloni sint, ac linguam utroque cum populo commune aliquid habentem instituerint.* ¶. 187.

Νενομισμένα, de justis funebribus.

Secundo proprie, *de justis exsequiarum* dicitur, ut vocantur a Tullio: hæc enim absolute vocantur, τὰ νενομισμένα[83], hoc est, τὰ ἐναγίσματα.

81 *Instituere* dicit Virg. Æn. lib. vii. ver. 690.
— *Vestigia nuda sinistri*
INSTITUERE pedis, crudus tegit altera pero.
h. e. *in more positum est sinistri pedis plantas habere nudas.* H.
Sic Xenoph. Hier. iii. 3. Μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νηποινεὶ ἀποκτείνειν. *Multæ civitates lege sanxerunt, solos adulteros impune esse occidendos.* Demosth. p. 1077. ed. Reisk. ὥσπερ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, *quemadmodum majores lege sanxerunt.* Xenoph. Cyrop. xiii. 7, 1. et Antiphont. p. 749. ἱερὰ νομιζόμενα sunt *sacrificia vetusto ritu et ceremonia probata et recepta.* Et Antiph. p. 753. ὅρκος νομιζόμενος est *jusjurandum ritu vetusto sancitum.* Z.

82 Minus rarum cum dandi casu eorum, quibus aliquid legitimum est. Sic legimus apud Sozomenum, lib. viii. cap. 10. Παρὰ τὰ νενομισμένα Ῥωμαίοις, *Præter institutum Romanorum.* H.

* Apud Æschinem Dial. ii. 21. bis νομίζειν cum dativo occurrit, ubi de numis usurpatur, qui publice sunt recepti et probati: et permutatur cum verbo χρῆσθαι. v. c. τῷ νομίσματι νομίζουσι et paulo ante appellor dixerat νομίσματι χρῶνται. Plura exempla collegit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 193. et docet, rationem rei petendam esse ex intellecto verbo χρῆσθαι. Z.

83 Sive τὰ νομιζόμενα. Aristid. pro Quat. p. 509. [item Demosth. p. 733. ed. Reisk. Ἐπειδὰν ἀποθάνωσιν, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχωσι, παρασκευάζουσι. Ibid. p. 1399. Τῶν νομιζομένων τυγχάνουσιν ἐν μεγάλῃ τιμῇ καὶ πολλῷ ζήλῳ etc. Z.]

Tertio, νομίζεσθαι est *illustri existimatione præditum esse.* Νομίζεσθαι,
Plato in Gorgia. Ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι, ὡς κόλακες ἐν ταῖς πόλεσι illustri opi-
φαῦλοι, νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες; (ita enim distinguen- nione esse.
dum est, alioqui pravus omnino sensus existeret) id est, *Num ergo tibi videntur, ut solent nequam assentatores in civitatibus, ita boni Rhetores, clari et illustres haberi*[84]?

XVI. De verbo οἶδα duo præcipue notanda sunt. Al- Οἶδα, pro
terum est, illud magis in usu esse, quam præsens, εἴδω, ut εἴδω.
novi, apud Latinos, quam *nosco*: unde illud tam frequens οἶσθα γάρ, οἶσθα σαφῶς, *nosti enim, nosti plane*: et compositum σύνοιδα, pro συνείδω, vel συνείδομαι, quæ vix unquam usurpantur. ¶. 188.

Alterum est, idem præteritum sequente ὅτι, et præce- Εὖ οἶδ' ὅτι.
dente εὖ, parenthesi sæpe includi, adeoque aut vacare omnino, aut verti posse, *sat scio*. Demosthen. περὶ τῆς παραπρεσβ.[85] Βούλομαι, inquit, πρὸ πάντων, ὧν μέλλω λέγειν, ἀναμνῆσαι ὑμᾶς, (εὖ οἶδ' ὅτι) τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι. id est, *Antequam ea, quæ ad rem meam pertinent, dicere aggredior, eorum vos admonitos esse volo, quorum tamen optime, sat scio, meministis.*

Petitum est exemplum quod sequitur, ex eodem petitum. Ὑμεῖς ἅπαντες, εὖ οἶδ' ὅτι, τοῦτον τὸν λόγον ἀκηκόατε. *Nam vos omnes, sat scio, aliquid hac de re jam audiistis*; quæ phrasis ita ordinanda esset, εὖ οἶδ' ὅτι ἅπαντες etc.[86]

84 Locus Platonis est p. 466. lin. 10. Addo acceptionem hanc quartam. Ubi quid *serio* aliquem dicere innuunt Græci, utuntur hoc verbo, quo in casu græcissant admodum nostrates. Dicimus enim, *Dat hy zegt*, ideni Gr. Νομίζων λέγει. Ita loquitur Socrates apud Plat. in Phædr. p. 257. lin. 32. Ἴσως δὲ καὶ τὸν λοιδορούμενον αὐτῷ οἴει NOMIZONTA λέγειν, ἃ ἔλεγε. *Fortasse putas, eum, qui conviciabatur, serio hæc, quæ dicebat, dixisse.*

85 Pag. mihi 201. lin. 37.

86 Post εὖ οἶδ' ὅτι malim quædam subintelligere, quam mutare verborum ordinem: sic enim hæc verba positivam sententiam magis confirmare videntur. Clarus est locus apud Xenophontem Hist. Gr. lib. vi. non longe ab initio: Ἠκούετε μὲν οὖν, εὖ οἶδ' ὅτι, καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. Quæ verba si ita transponis: Εὖ οἶδ', ὅτι ἠκούετε etc. sensum hunc habent: *Probe scio, vos audivisse nomen Jasonis.* At, si post ὅτι intelligis, τοῦτ' ἀληθές ἐστιν, vel ἠκούετε, vel simile quid, vehementius affirmant, ita: *Audivistis utique (quin probe scio, vos audivisse) nomen Jasonis.* [Item Plat. Apol. 27. Ἔλεγμαί τι ὤν, ΕΥ ΟΙΔ' ΟΤΙ, κακῶν ὄντων; hic intelligi debet κακά ἐστι. Z.] Hanc ellipsin pati conjunctionem ὅτι, infra notabimus, Cap. viii. Sect. 9. Reg. 4. quam supplet Paulus Act. Apost. cap. xxvi. 27. Πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; ΟΙΔΑ ΟΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ. *Credis, O Rex Agrippa, prophetis? scio te credere.* Neque semper necesse est, ut εὖ præcedat, quod ab Aristide sæpe omittitur. Ita ille Orat. Leuctr. p. 91. Εἴ τις τούτων μὲν παρεληλυθέναι τὴν ἐξέτασιν ἡγεῖται, τὴν δὲ τοῦ νῦν παρόντος πολέμου πρόφασιν ἀκριβῶς ζητεῖ, ἀδικεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους, ΟΙΔ' ΟΤΙ, κρίνει. *Si quis præteritorum nullam rationem habendam existimat, sed in præsentis belli caussam acriter inquirit, is Lacedæmonios, sat scio, injuste agere judicat.* Omittit etiam Demosth. Philipp. ii. p. 28. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα ἐπὶ τοῦ βήματος λεχθῆναι μνημονεύετε, ΟΙΔ' ΟΤΙ, ῥηθέντα. *Nam omnia hæc in sug-*

Εὖ ἴσθι, mihi crede. XVII. Eodem fere modo usurpatur, εὖ ἴσθι,[87] verbatim, *bene scito*; ut apud Lucianum, Αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι, ὑπὲρ αὐτοῦ. id est, *Hujus causa erubescerem utique*; nam εὖ ἴσθι verti debet, *profecto, utique, enimvero, mihi crede*: ut apud Tullium in Verr. *Fuit tanti, mihi crede*. Græce, Τοσοῦτον, εὖ ἴσθι, διενήνοχε· aut particulæ istæ omninó vacant.

Οἶμαι, credo. XVIII. Οἶμαι, inclusum parenthesi, non minus ironice, quam serio usurpari solet: ut, *credo*, et *opinor*, Latine. Cujus exempla passim obvia.

Οἶμαι, utique. Secundo, verti potius debet, *utique, nimirum, plane, profecto*. Demosthenes de Cherson. Εἶτ', οἶμαι, συμβαίνει, τῷ μὲν, ἐφ' ἃ ἂν ἔλθῃ, ταῦτα ἔχειν. *Ita fit plane, ut ille quidem, quæcunque in loca veniat, eadem occupet.*

Sic Olynth. ii. Ὥσπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ. id est, *Prorsus enim, quemadmodum et domus, et navigii fundamentum firmissimum esse debet.* Ibid. Ὅτῳ τις ἄν, οἶμαι, προσθῇ κἂν μικρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ. *Videlicet cuicunque parti vel exiguas vires addideris, eam summopere juveris*: id enim est, πάντ' ὠφελεῖ, Gallice, *Vous l'avancez du tout.* Ibid. Ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν. *Sed, nimirum, hæc omnia nunc quidem felix rerum successus tegit.*

Οἶει, obsecro. XIX. Secunda persona verbi ejusdem, οἴει, cum aliis modis, quam infinitivo, maximeque cum indicativo futuri temporis, aut abundat, aut verti potest, *obsecro, tandem*. Plato de Repub. vi. Ἀνόνητα δὲ πονῶν, οὐχ, οἴει, ἀναγκάσθήσε-

gesta hic dicta esse, fac scio, meminisse. [Et Aristoph. Lysistr. 60. *Herm.*] At, Οἶσθ' ὅτι in secunda persona vertitur per *Ita habeto*. Barbare: *Posito*. Belgice: *Hem! eens*. Plat. Gorg. p. 486. Νῦν γὰρ εἴ τις σοῦ λαβόμενος, ἢ ἄλλον ὁντινοῦν, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπάγοι, φάσκων ἀδικεῖν, μηδὲν ἀδικοῦντα, ΟΙΣΘ' ὍΤΙ οὐκ ἂν ἔχοις, ὅ τι χρήσαιο σαυτῷ. *Nunc enim si quis te comprehensum, vel alium quempiam, in vincula conjiciat, dicens [te] injuriam fecisse, cum tamen nullam feceris, ita habeto, te nihil habere, quod ageres* etc.

87 Cum itidem subjungitur ὅτι, apud Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. haud longe ab initio: Νῦν μέντοι ἐξαιροῦμέ ἀνδρί σοι, ΕΥ ΙΣΘΙ ὍΤΙ, οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην, οὔτε τὴν δύναμιν. *Nunc tamen ejusmodi viro te seligimus, qui illi profecto, neque corporis forma, neque animi dotibus, neque potentia cedit.* Nec aliud est Terentianum illud in Hecyra, Act. i. sc. 1.

Nam nemo illorum quisquam, SCITO, ad te venit.

Notandum est etiam, τὸ εὖ ἴσθ' ὅτι nonnunquam claudere periodum. Aristoph. Plut. ver. 183.

Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν,
ΕΥ ΙΣΘ' ὍΤΙ.

Nam tu solus auctor es omnium (scito) malorum et bonorum. [Adde loca, quæ collegit idem Hoogev. in lib. de partic. p. 876. ubi Οἶδ' ὅτι etiam elliptice claudit periodum. V. c. Aristoph. Vesp. 1339. Ἀλλ' οὐκ ἀποδέξεις, εὖ φιλεῖς, ΟΙΔ' ὍΤΙ, scil. τοῦτ' ἀληθές, aut simile aliud. Idem in Pac. 364. Ἑρμῆς γὰρ ἂν κλήρῳ ποιήσει, ΟΙΔ' ὍΤΙ. Euripid. Phœniss. 1632. Τί μ' ἐγκαλεῖς μοι παιδὸς ἡμαρτηκότος τυφλοῦ; οὐ ἡ ἔθανεν; Ζῶσα γάρ, σάφ' ΟΙΔ' ὍΤΙ, hic ex antecedentibus repeti debet ἁμάρτοιεν ἄν. Confer Aristoph. Plut. 890. Z.]

ται τελευτᾶν αὐτὸν τε μισεῖν, καὶ τοιαύτην πρᾶξιν; *Qui autem rebus inutilibus vacat, an non is, obsecro, tandem aliquando et se, et ejusmodi occupationem odisse cogetur?* Communiter diceretur πονοῦντα οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεσθαι; *non coactum iri arbitraris?* Gallice, *ne pensez-vous pas qu'il soit un jour contraint?* Idem lib. vii. Οὐκ ἄτοπον, οἴει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γενέσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως, καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν; *Nonne absurdum, obsecro, eum arbitrabitur, qui hæc eodem semper modo fieri existimet, nec levissimam inclinationem subire?*

SECTIO IX.

De Verbis καταγινώσκειν, [λέγειν ¶. 189.] [ὁμολογεῖν,] ὀφλισκάνειν, παριστάναι, πάσχειν, περιϊδεῖν, περιορᾷν.

REGULA I.

VERBA καταγινώσκειν, et ὀφλισκάνειν in propria significatione ἀντίστροφα sunt. Nam illud cum genitivo personæ, et accusativo rei, est *dignum aliquem statuere ea*, vel *opinione*, vel *re*, vel *pœna*, quæ accusativo exprimitur: ut, καταγινώσκω σου πολλὴν ἀμαθίαν, *dignum te judico, qui admodum imperitus habeare*; ὀφλισκάνειν autem significat cum accusandi casu, *ea ipsa re pœnave dignum esse, vel damnatum*. Ita Chrysostom. Τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν. Verbatim, *Tanto majorem risum a nobis debent*. id est, *tanto digniores sunt, qui a nobis rideantur*. Sic, πολλὴν ἄνοιαν ὀφλισκάνεις, verbatim, *multam stultitiam debes: dignus es, qui stultissimus habeare* *. Καταγινώσκειν, ὀφλισκάνειν.

* Ἄνοιαν ὀφλισκάνειν, *dementiæ damnari, qui dementissimus habetur*, occurrit Dem. Olynth. i. sub finem. Ἆρ' ἴστε ὁρᾶτε καὶ καταμανθάνετε, ἐφ' ἑκάστου τούτων, ἡλίκην ἂν ὀφληκότες μωρίαν εἴητε, εἴ τι τοιοῦτον ἐπιχειρήσαιτε; *Num videtis et intelligitis, quantæ amentiæ, ob illa singula, accusaremini, si ejusmodi quid decrevissetis?* Id. adv. Aristocr. p. 660. Item Τμᾶς δὲ ὅσῳ χεῖρον, ἢ πρόσῆκε, κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. *Quo infelicius rem gessistis, eo digniores vos contumelia esse existimamini.* Idem Olynth. ii. ab initio. Item Ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦμεν δημοσίᾳ. *Arbitrarer, ea nonnullis vestrum sufficere, ex quibus pudorem, ignaviam et omnis generis infamiam nobis publice contraximus*, Demosth. Philipp. i. p. 52. Z.

[Est tamen ubi e contrario καταγινώσκω reperitur cum genitivo rei, et accusativo personæ; ut Lysias ὑπὲρ Ἐρατοσθένους· Τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου πάγου διαῤῥήδην εἴρηται, τοῦτον μὴ καταγινώσκειν φόνου, ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσηται. *In foro, quod est in Areopago, disertis dictum esse verbis, ne cædis hunc damnaret, qui in uxore sua adulterum deprehensum, hac pœna affecerit.* Sed hic usus est magis Latinorum; ut quum dicimus, *damnare aliquem furti*, aut *alligare furti*, quod est apud Herodotum καταδῆσαι τῆς κλοπῆς· cui contrarium *absolvere*. Græci tamen usitatius secundum casum personæ tribuunt, quartum rei. Chrysost. ad pop. Antiochenum: Οὐκ ἐπειδὴ κατέγνων ὑμῶν ῥᾳθυμίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλέον κατορθωθὲν ἔγνων. *Non, quod vos inertiæ condemnavi, sed, quia maximam partem jam a vobis perfectam esse cognovi.* Simile est illud Juliani apud Sozomenum, ἀνέγνων, ἔγνων, κατέγνων, de libello, quem ei Christianus quidam exhibuit, qui videbatur accurate compositus. Dicit enim, se et legisse illum librum, et penitus cognovisse, et suo judicio damnasse; id est, non dignum, qui iterum legeretur, judicasse. Scite quidem; ingenium enim huic homini non defuit. Sed non minus scite respondit ei Basilius Magnus, ut fertur, Ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως· εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως. *Legisti forsan, sed non intellexisti; nam si intelligeres, neutiquam condemnares*[88]. [Immo, *nam si intellexisses, neutiquam condemnasses. Reizius.*]

Ὁμολογεῖν, spondere. Ὁμολογεῖν significat (ut Budæus) *spondere*, id est, *roganti promittere*: nam cum quispiam me ad cœnam vocat, si dico me venturum, condico, καὶ ὁμολογῶ. Plato Convivio: Ὡμολόγησα δ' εἰς τήμερον παρέσεσθαι, nempe, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Ad cœnam domum Agathonis.* Fere Synonyma sunt hæc verba, et *aliquid pacisci* significant, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμφωνῶ, συντίθεμαι et συμβαίνω.]

Ὀφλισκάνειν, δίκην. II. Absolute ὀφλισκάνειν, vel ὠφληκέναι δίκην, id est, *damnatum esse judicio*: ut, ὀφλισκάνειν δίαιταν, *ab arbitris damnatum esse*[89].

88 Exemplum ἀπροσδιόνυσον, vocis significationem, non constructionem indicans.

89 Desidero exemplum. At ὀφλισκάνειν δίκην ἔρημον est, *Vadimonium deserere*, ap. Theophr. Charact. Περ. Λογοπο. Accusativus δίκην non raro dissimulatur, sequente genitivo, crimen vel vitium significante, ut apud Aristidem pro Quatuorv. p. 237. Πρότερον δ' ἔγωγ' ἂν ᾤμην τὸν Μελέαγρον ΟΦΛΗΣΑΙ ΔΕΙΛΙΑΣ, ἢ Περικλέα. *Prius equidem crediderim, Meleagrum damnandum esse ignaviæ, quam Periclem.* [Ὄφλειν, quod plane idem valet quod ὀφλισκάνειν, absolute poni, intellecto nomine δίκην, duobus comprobatur exemplis in Bosii Ellips. Gr. alterum sumptum est ex Platone, ubi est, ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, *si reus fuerit damnatus*: alterum ex Marmore Sandwicensi. At vero ἐρήμην δίκην ὄφλειν, h. e.

III. Notandum est Athenis dictos esse, ὀφλισκάνοντας τῷ δημοσίῳ, verbatim, *debentes publico*, qui a Romanis postea *Ærarii* sunt appellati: et προστιμᾶν τῷ δημοσίῳ dicebatur Judex, qui damnatum reum mulctam ærario publico solvere jubebat. 'Οφλισκάνειν τῷ δημοσίῳ.

IV. Aorist. secund. verbi ὀφείλω, usurpatur optando, vel solum, vel cum particulis εἴθε, αἴθε, et ὡς· et solum quidem, Plutarchus in Bruto, Ὤφελε ζῆν Βροῦτος, *Debuit vivere Brutus*, id est, *utinam Brutus viveret*. Demosth. pro Coron. Ὧ γὰρ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν, οὗτος καὶ παθόντων, ἃ μήποτ' ὤφελον, τῆς ὑπὲρ πάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε, id est, *Cujus enim maxime intererat, salvos illos esse, is, passi cum essent quæ nunquam debuerunt*, id est, *quæ utinam passi nunquam essent, omnium maxime eorum vicem doluit.* ¶ 190. Ὤφελον, Aorist. 2. utinam.

V. Cum particula εἰ: Plato de Republ. iv. Εἰ γὰρ ὤφελον, ἔφη, verbatim, *si enim debui inquit*, id est, *utinam vero inquit*. Εἰ ὤφελον.

[Cum particula εἴθε: Aristoph. Vesp. 730. Εἴθ' ὤφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς εἶναί τις! *Utinam mihi sit curator aliquis aut cognatus!* Z.]

Cum particula αἴθε: Iliad. A. ver. 415. Cum Αἴθε.

Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι!

Utinam in navi sine lacrymis, ac sine incommodo sessitares!

Cum particula ὡς: Iliad. Γ.[90] 'Ως ὄφελον.

'Ως ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι!

Utinam ibi periisses! Synesius Epist. 44. ad Joannem 'Ατυχεῖς μὲν ἄρα, ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς, ὡς ὄφελες μηδ' ἀτυχεῖν! *Id fortuna quidem potius, quam tua culpa contigit: utinam tamen ne fortuna quidem ipsa tam mala uterere!*

VI. In exemplis allatis valde notandum est, numeri simul ac personæ rationem haberi: male enim diceretur, ὡς ὄφελες μηδ' ἀτυχεῖν, pro *utinam, ne mala quidem fortuna uterer*[91]: licet apud Latinos *utinam* omni personæ numeroque conveniat.

[i]n [ca]usa [...] condemnari, ob vadimonium desertum condemnari, occurrit apud Antiphont. p. 711. ed. Reisk. ubi permutatur cum προσκληθέντα μὴ ἐλθεῖν. Item apud Isaeum p. 101. διδίαμεν μὴ ὄφλωμεν δίκην *Metuimus, ne condemnaremur*, et alibi. Tum formula ὀφλισκάνειν τὴν δίαιταν, reperitur apud Demosthen. adv. Aphob. sub finem: ὦφλε τὴν δίαιταν, *condemnatus est ab arbitro*. Item in Dionys. Halic. Isæo, p. 362. ὡς μὲν τοίνυν καὶ τόνδ' ὦφλον τὴν δίαιταν, ἀκηκόατε. *Illos ab arbitris esse condemnatos, audivistis.* Z.]

90 Prop. fin. ver. 428.

91 In prima persona, pro *utereris*. Nec mirum; nam ὄφελες est secunda persona. Conjugent tirones in hunc modum: 'Ως ὄφελον ὀλέσθαι, *Utinam*

Ὄφελον per O.

At vero ὄφελον per ο, omnibus promiscue numeris personisque servit[92]. Greg. in Julianum, Ἦει μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων, ὡς ὄφελόν γε, καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν! id est, *In obscurum aliquod adytum penetravit, qui utinam inferos quoque subiisset!* *

Idem ubi loquitur de apum mellificio, Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται· ὡς ὄφελόν γε καὶ ἡμεῖς, τοιοῦτο λαβόντες σοφίας ὑπόδειγμα! id est, *Apis mel suum recondit in cellulis; atque utinam nos ipsi, qui ejusmodi sapientiæ exemplum accepimus!* Denique Suidas existimat, ὄφελος eadem significatione usurpari, quod tamen superioribus longe rarius est[93].

Παριστάναι, *sistere.*

VII. In verbis παρίστημι et παρίσταμαι, pauca hæc observa. Primum est, παριστάναι, in voce activa, fere sumi pro *sistere;* ut, Τοῖς δικασταῖς τὸν φεύγοντα παραστῆσαι. *Judicibus reum sistere.* Τῷ ἀναβάτῃ τὸν ἵππον παραστῆσαι. *Sessori equum admovere.*

Παριστάναι, *afferre.*

Secundum est, pro, *afferre, præbere, movere:* ut, λόγον παραστῆσαι, *sermonem,* vel, *loquendi occasionem præbere.* Ὀργὴν παραστῆσαι, *iram movere.* Ὑποψίαν παραστῆσαι. *Suspicionem præbere.* Εὐκαιρίαν παραστῆσαι. *Opportunitatem præbere* *.

periissem! Ὡς ὤφελες ὀλέσθαι, *Utinam periisses!* Ὡς ὤφελεν ὀλέσθαι, *Utinam periisset!* etc.

92 Nam quod Homerus l. c. ὄφελες dicit, Ionum more loquitur, detracto augmento. H.

* Ubi ὡς ὄφελον simpliciter ponitur, Infinitivus ille, qui requiritur, est eruendus ex serie orationis. Ut in illo Gregorii intelligi debet ἰέναι. Atque apud Heliodor. viii. 11. Οὐ γάρ που καὶ ἀθανασίαν, ὩΣ ΟΦΕΛΕ, ἐπαγγέλλεται, repete ἐπαγγέλλεσθαι, h. e. *Neutiquam promittit immortalitatem, utinam promittat!* Z.

93 Imo barbarum. Decepit Vigerum locus corruptus, quem corrigit Kusterus ex MS. codice Parisiensi, qui dat ὄφελες. H.

Sæpe ὄφελον, tanquam particula, simpliciter habet vim optandi, ponitur que pro εἴθε, *utinam,* et jungitur ita vel optativo, ut Psalm. cxix. 5. ὄφελον κατευθυνθείησαν! vel Imperfecto, ut Gregor. Or. 28. ὄφελόν γε μὴ δὲ ἦν προεδρία! vel Futuro, ut Gal. v. 12. ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς! vel Infinitivo, pro εἴθε ἔμελλον, uti auctor est Thomas Magister, ut Herodot. i. 111. μήτε ἰδεῖν ὄφελον. Ὤφελε quoque, quod vulgo Infinitivis tantum jungitur, apud Callimach. Epigr. xviii. construitur cum Indicativo, id quod rarissimum existimandum est, cujus simile exemplum occurrere negat Hoogevenus in de Partt. ¶ 191. Locus Callimachi est, Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες! Ceterum quæritur, annon illud ὤφελον, junctum particulis ὡς, εἴθε, αἴθε vim optandi per se habentibus, abundet? Rem recte negare videtur Hoogevenus, qui ait, illud adjectum ὤφελον *fatale quid* indicare, q. d. *utinam fatale hoc esset,* vel *fuisset:* id quod Græci efferant per ὤφελε, *debuisset.* Z.

* Demosth. adv. Mid. p. 537, 22. Οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέστησε τὴν ὀργὴν, ἀλλ' ἡ ἀτιμία. *Non enim plaga movit iram, sed ignominia.* Idem adv. Aristocr. p. 654, 24. Τὸ ψήφισμα τοσοῦτον φόβον καὶ δέος παριστάν. *Plebis scitum illud, quod timorem metumque attulit.* Æschin. adv. Timarch. παραστήσειν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ καὶ περιφοβεῖσθαι περὶ αὐτοῦ. *Allaturum esse reo fiduciam, sed accusatori trepidationem metumque sui.* Polyb. iv. 5. παριστάναι τινὶ ὁρμὴν, *ardorem injicere.* Id. iv. 40. πίστιν παριστάναι τοῖς ἀκούουσι, *fidem facere audientibus.* Z.

Tertium est, pro *mentem injicere*, aut *persuadere*: idque vel absolute: ut, Παρέστησέ μοι τοῦτο ποιεῖν. *Hoc ut agam mihi persuasit*: vel, cum accusat. δόξαν, γνώμην, et simil. Χρησιμωτάτην αὐτῷ παρέστησα τὴν γνώμην, id est, ἐνέβαλλον, ἐνεποίησα. *Utilissimam ei mentem injeci*. [item διαλογισμὸν; ut Æschin. de falf. Leg. p. 324. Πολλὰ καὶ χαλεπὰ τῷ κρινομένῳ διαλογισμὸν παρίστησι, μή τι παραλίπῃ τῶν κατηγορημένων. Z.] Demosthen. pro Coron. initio: "Οπερ ἐστι μάλισθ' ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, id est, *Quod vestra maxime intersit, hanc ut Dii vobis mentem injiciant*. [Et ibidem paulo post: ὅ, τι μέλλει συνοίσειν καὶ πρὸς εὐδοξίαν κοινῇ, καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἑκάστῳ, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι. *Quod et ad gloriam civitati et ad religionem singulis profuturum sit, id in mentem injiciant Dii vobis omnibus, ut de hac causa judicetis*. Z.] *Παριστάναι, mentem injicere.*

VIII. Quartum est, παρίστασθαι in voce media sumi ut plurimum, pro *in medium producere*, tam in judicio, quam extra judicium: ut, παρίστασθαι[94] τοὺς μάρτυρας, idem quod ἐμβάλλεσθαι, *testes producere* *. *Παρίστασθαι, producere.*

Aliquando, pro *adesse, præsto esse, favere, patrocinari*. Sic apparitores dicuntur τοῖς δικάζουσι παρίστασθαι, *præsto esse Judicibus*; et οἱ συνδικοῦντες τοῖς φεύγουσι παραστήσασθαι, *patroni reis adesse, opitulari* †. *Adesse.*

Aliquando, pro ἐπέρχεσθαι, ἐπιέναι, παρατυγχάνειν, id est, *in mentem subire*, aut *venire*. Dicunt enim, παρίσταταί μοι τοῦτο ποιεῖν, *venit in mentem hoc agere*: ¶. 192. unde ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν idem est, quod ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, αὐτόθεν, ἐκ καιροῦ, id est, *Ex tempore dicere*: vel τὸ ἐπερχόμενον, τὸ παρατυγχάνον, τὸ εἰσιὸν εἰπεῖν ‡. *Παρίστασθαι, in mentem venire.*

IX. Aliquando, pro *fidenti ac præsenti animo esse*, ¶. 193. ac fere cum dativo ψυχῇ, θυμῷ, aut alio simili: ut, οὕτω *Παρίστασθαι, præsenti animo esse.*

94 Παραστήσασθαι dant edd. Paris. et Argent. H.

* Sic Isæus p. 75. Μάρτυρας παρέστησεν. *Testes ad latus suum adstare jubent*. Id. p. 207 Τὸν δ' ἂν αὐτῷ παρέστησε, *hunc sibi adstare jussit*. Quando quis vero testes dicere jubet, is dicitur παρέχεσθαι τοὺς μάρτυρας. Z.

† Demosth. de falf. Legat. p. 366. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδὲν, ὥστε μοι παραστάντας ἐνταυθοῖ βοᾶν ὡς ἀπεσῶσαν. *Non enim equidem quicquam ulli dedi, ut mihi hic adstarent, (caussam meam adjuvarent) clamando, quæ essent perpessi*. It. adv. Stephan. p. 1120. Τῷ μὲν υἱεῖ τῷ τούτου, πολλῶν πραγμάτων ὄντων, οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησεν. *Hujus filio, quamquam sæpe causas forenses habuit, nunquam patronus adstitit, nec auxilium tulit*. Z.

‡ Haud dubie in hac forma intelligi debet ἐν τῇ γνώμῃ, id quod diserte additum legitur apud Demosth. Philipp. i. p. 44. Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. *Illud enim ei in animo obversari debet*. It. apud Andocid. p. 87. Ἡσυχάσατε, εἴ τῳ ὑμῶν διαβολή τις ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν. *Jam quiescite, si cui vestrum aliqua criminatio adversus me animo vestro obversatur*. Z.

παρέστη τῷ θυμῷ, ὥστε αὐτῷ αὐτόθεν τὸν πολέμιον ἐκφοβεῖν, item fidenti animo constitit, ut hostem, aspectu ipso terreret. Hinc τὸ παράστημα, id est, τὸ φρόνημα, vel τὸ λῆμα, *animi fiducia, atque præsentia**; et παραστατικὸς ἀνὴρ, id est, ὁ φρονηματίας, et ὁ πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόθυμος, ἕτοιμος, πρακτικὸς, ἐνεργητικὸς, βουλευτικὸς, id est, *in omni casu acer, vividus, ac solers.* [v. c. Polyb. xvi. 4. Τῇ μὲν σωματικῇ δυνάμει παραλυόμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς γενναιότητι λαμπρότερος ὢν καὶ παραστατικώτερος, ἢ πρόσθεν. Z.]

Παρίστασθαι, *subigere.* Aliquando, *in ditionem redigere, deditione capere*, hoc est, χειρώσασθαι, ὑποχείριον ποιεῖσθαι, ὑπὸ χεῖρας ποιεῖσθαι, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι· ut, Οἱ πάλαι αὐτοκράτορες ἔργον ἐποιοῦντο, τὴν οἰκουμένην παραστήσασθαι. *Prisci Imperatores id agebant, ut orbem terrarum in ditionem suam redigerent*[95].

[Nonnunquam significat *persuadere, commovere, impellere*, cum præpositione εἰς, πρὸς etc. ut Polyb. Excerpt. Leg. 85. Ταχέως παρεστήσατο τὸν νεανίσκον πρὸς τὸ κοινωνεῖν τῷ Περσεῖ τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. *Facile persuasit adolescenti, ut idem speraret, quod Perseus.* Ibid. Ἔφασαν παραστήσασθαι τὸν βασιλέα πρὸς τὰ παρακαλούμενα. *Ostenderunt, se commoturos esse regem, ut, quæ poscerentur, faceret.* Id. ii. 59. Ὁ συγγραφεὺς βουλόμενος παραστήσασθαι τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν. *Cum scriptor id spectarit, ut lectoribus commoveret majorem indignationem ex casibus hominis.* Z.]

Πάσχειν, εὖ, etc. X. De verbo πάσχειν notentur sequentia. Primo cum adverbio εὖ, aut neutro ἀγαθὸν, significat *beneficium, aut emolumentum accipere*, opponiturque τῷ εὖ ποιεῖν. Aristoteles in Ethic. Ἐλάττων, inquit, ὁ παθὼν εὖ, τοῦ ποιήσαντος, id est, *Inferior est, qui beneficium accipit eo qui fecit.* Lysias, Τίς ἐλπὶς ὑπὸ τούτου ἀγαθὸν πείσεσθαι; *Quæ spes ullius emolumenti ex eo capiendi?* [cum eadem præpositione quoque occurrit apud Plat. in Critone cap. 10. οὐ δεῖ κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν πάσχῃ τις ὑπ' αὐτῶν. *Nemo debet injuria affici, ne is quidem, a quo quis injuriam aliquam accepit.* Z.] Sic ἀντευπαθεῖν, *vicissim beneficio affici*, opponitur, τῷ ἀντευποιῆσαι, *vicissim beneficium facere.*

Πάσχειν, *affici animo.* XI. Secundo, affici animo et voluntate, vel aliquo sensu: idque cum adverbio, aut neutro, ac fere præpositione

* Similiter παράστασις, quod non modo dicitur de pecunia, quæ a certantibus in jure deponitur, ut victus amittat, et vincens recuperet, ut Ilæ. p. 45. *der Vorstand:* sed etiam de *fortitudine, audacia, fiducia*, v. c. Polyb. iii. 63. xv. 3. v. 9. etc. Z.

95. Hæc et plura de hoc verbo observata, exemplorumque auctoritate fulta, congessit Budæus Comment. L. G. p. 114. 115. 116. 117. et alibi. Item de verbo πάσχειν, quod sequitur, eundem consule p. 45.

πρός. Plato in Gorgia, Ὁμοιότατον, inquit, πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους, καὶ παίζοντας. *Eundem adversus philosophos animum et sensum experior, quem adversus balbutientes, et puerorum more lusitantes.* Ubi obiter notanda etiam est conjunctio neutrius, τοῦ ὁμοιότατον, cum ὥσπερ quod etiam dicunt, ὁμοίως, ὥσπερ. Latini, *perinde ac, velut, quasi.*

XII. Tertio, eadem prope verborum constructione manente, significat potius *facio*, quam *patior*: quemadmodum apud Latinos, contra, *facere* interdum *pati* significat; *jacturam facere*. Sic ὅμοιόν τι πάσχει, id est, *perinde facit*, verbatim, *simile quid patitur*[96]. Πάσχω, *facio.*

Hinc Attica illa et elegans locutio: Ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; vel, τί ἂν καὶ πάθοιμι; id est, *quid enim agerem?* quod Galli dicerent, *qu'y serois je?* Galenus x. Θεραπευτικ. Τί ἄν τις πάθοι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; id est, *Quid feceris huic hominum generi, cui nec re ipsa, nec oratione persuaderi possit?* Sic, ἀτοπώτατόν τι ἔπαθεν, *absurdissimum quid passus est*, id est, *ineptissime fecit.*

XIII. Quarto, παθεῖν τι, aliquando significat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitus accidere*; vel *aliquo quid fieri*; hoc est *mori*. Tull. in Philipp. *Ut si quid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis*, Ἵνα ἄν τι πάθοιμι, τήνδε τὴν φωνὴν καταλίποιμι ἄν, τῆς ἀξιεπαίνου προαιρέσεως μάρτυρα γενησομένην. Ita pro lege Manilia; *Si quid eo factum esset, in quo spem essetis habituri.* Græce, Εἰ γοῦν τι πάθοι, ἐπὶ τίνα δὴ τὰς ἐλπίδας μετατρέψετε; Dicunt etiam, εἰ παθεῖν τί μοι συμβαίη, vel εἴ τι πάθοιμι ἀνήκεστον, *si quid patiar insanabile.* Quod etiam in rebus inanimatis usurpatur; ut, εἴ τι πάθοι ναῦς ἀνήκεστον, id est, *si navis naufragium fecerit.* Quæ phrases ὑποκοριστικαὶ sunt[97]. Παθεῖν τι, *aliquid humanitus accidere.*

96 Hoc modo eleganter dixeris, πάσχειν τὶ τεκτονικὸν, *more fabrorum agere.* πάσχειν τὶ φιλοσοφικόν. *More Philosophorum agere.* Aristides Orat. pro Quatuorviris, p. 250. ΕΠΑΘΟΝ ΤΙ ὉΜΗΡΙΚΟΝ, καὶ παρεπλήσιον αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἐνόμισαν. Verbatim: *Passi sunt aliquid Homericum*, i. e. *Homerico more*, vel, *ut Homero mos est, et eum Diis similem censuerunt.* [Similiter Aristoph. Nub. 814. Τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ; *Quid agis, pater?* Id. in Vesp. 1008. Τοῦτο σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν, *hoc inepti spectatores solent facere.* Scholiastes ad Eurip. Hecub. 614. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΘΩ; ἤγουν τί ποιήσω; τὸ γὰρ ποιεῖν πάθος ἐστίν ἐπειδὴ ὁ ποιῶν τι πάσχει τρόπον τινὰ κατ' αὐτὸ τὸ ποιεῖν. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 603. et Valkenar. ad Eurip. Phœniss. 902. Z.]

97 Quibus mirum, quantum veteres delectati fuerint: et hinc πάθος pro *morte* vel *cæde* apud Herodot. lib. i. cap. 13. [Sic παθεῖν τὶ apud Thucyd. lib. iv. p. 97. dicitur *de militibus in acie cadentibus.* Z.] Vide simile quid, supra ad Cap. iii. Sect. 4. in fine. Cæterum hanc structuram si sequatur Participium, non est, quod Latine

Παθεῖν, *puniri.*

XIV. Quinto, Attica loquendi formula et forensis est; ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι, verbatim, *quod oporteat pati, aut solvere*, id est, *quid aut pœnæ, aut mulctæ subeundum sit.* Nam κρίνεσθαι ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι, est *judicium subire hac formula, quid aut pœnæ luendum sit, aut pecuniariæ mulctæ subeundum.* Sic ἐπάγειν τίμημα, ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι, est *mulctam pro ratione criminis irrogare, seu pœna luenda sit, seu pecunia tantum persolvenda.*

Περιιδεῖν, *negligere.*

XV. Περιϊδεῖν, et περιορᾷν, verbatim, *circumspicere* vulgo et eleganter sumuntur, pro *negligere, habere susque deque*, aut *sinere aliquid impune fieri*, ac fere cum accusativo participii. Cujus idiotismi exemplis nihil frequentius. Isocrat. Panegyr. Τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾷν αὐτοῖς δουλεύοντας: id est, *Tot socios permittere, illorum servitute oppressos teneri.* Herodian. lib. ii. Τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιιδεῖν ἐῤῥιμμένην. *Non permittere, ut Romanum imperium prostratum jaceret.* [Aristoph. Nub. 124. ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης ἄνιππον. *Reizius.*]

Περιόψομαι, idem.

Rarius, aliquando tamen, cum infinitivo, loco participii conjungitur. Thucydid. lib. i. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. *Sed etiam ex vestra ditione vires sibi comparare patiemini.* [Περιόψομαι, in futuro utuntur hoc verbo; in aliis temporibus, περιϊδεῖν et περιορᾷν. Bergl. ad Aristoph. *Reizius.*]

SECTIO X.

De Verbis ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πράττειν, προσποιεῖσθαι.

REGULA I.

Ποιεῖν et ἐργάζεσθαι, *beneficio, aut damno afficere.*

PRIMO, ποιεῖν et ἐργάζεσθαι significant *beneficio*, aut *damno afficere*, tuncque vel cum adverbio et accusativo perso-

verbum verbo reddere coneris. Idiotismi hujus soli Græciæ concessi exemplum exhibetur in Cebet. Tab. non ita longe ab initio: ΟΥΔΕΝ ΔΕΙΝΟΝ ΠΑΣΧΕΤΕ, ὦ ξένοι, ἔφη, ΑΠΟΡΟΥΝΤΕΣ περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. Ita enim ad verbum perperam: *Nihil mirum patimini, o hospites, inquit, dubitantes de hac pictura.* Elegantius ita reddas: *Non mirum, o hospites, inquit, vos dubitare de hac pictura.* Quæ verba, mutua casuum permutatione facta, ita efferri possunt; Οὐδὲν δεινὸν ΠΑΘΟΝΤΕΣ, ὦ ξένοι, ἔφη ΑΠΟΡΕΙΤΕ etc. Adi Ælian. V. H. lib. ult. cap. 47. Τί δὲ ΠΑΘΩΝ οὕτω ΘΑΥΜΑΖΕΙ τὴν τέχνην; *Quid patiens, quo animo,* vel simpliciter, *Quid est, quod artem adeo miretur?* ¶ 194. Cæterum, quomodo *vel* cum participio construatur, vide infra Cap. vi. Sect. I. Reg. 7. H.

næ; vel sine adverbio, cum duobus accusativis, altero rei, altero personæ, conjunguntur: ut, κακῶς, vel πολλὰ κακὰ, vel καλὰ τὸν ἐχθρὸν ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαι, id est, *multis vel damnis, vel bonis inimicum afficere* *.

II. Ποιῶ cum adverbiis καλῶς, δικαίως, εἰκότως, δεόντως, et si quæ sint ejusdem significationis, sequente participio, verti debet, *jure merito*: participium autem sequens, per verbum ejusdem participii reddendum est; ut, Καλῶς ἄρα ποιεῖς, τῶν ἀδικουμένων προϊστάμενος. id est, *Jure omnino eos, qui injuriam patiuntur, defendis* [98]. — Ποιῶ cum adverb. et partic.

Quod autem rarius est, interdum neutrum, τὸ καλὸν, aut aliud simile, adverbii loco ponitur, sequente τὸ cum infinitivo. Demosthen. pro Corona, Καί τοι καλὸν μὲν ἐποιήσατε καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, πολλῷ δ' ἔτι τούτου κάλλιον, τὸ ... *quidem, cum insulam illam jure defendistis*, vel *cum ... insula juste, præclareque fecistis*; *tum hoc etiam ... præclarius, quod* etc [99]. Vide cap. de Particip. Sect. 4. Reg. 4.

III. Ἀνόητον ποιῆσαι, cum gignendi casu est, *spoliare ... ejus rei, quæ per genitivum significatur*: verbatim, ... *carentem facere*. Demosthen. pro Corona, Εἰ δ' ... ἐπάγω τούτῳ ψευδῆ, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι. id est, *Sin autem crimen ei falsum impingo, tum vero illi me bonorum omnium fructu spoliare velint*. Est enim ὀνάσθαι, cum gignendi casu, *fructum ex aliqua re capere*: ut, Ὄναιο σύγε τῆσδε τῆς εὐφυΐας. id est, *Macte præstantis bujus indolis*. — Ἀνόνητον ποιῆσαι. — Ὀνασθαι.

IV. Secundo, διαδικασίαν ποιεῖν, est *judicium constituere*, aut *rem in disceptationem et judicium vocare*. Demosthen. adversus Timocratem, Ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδι- — Ποιεῖν διαδικασίαν.

* Interdum ποιεῖν, et δρᾷν simpliciter significat κακοποιῆσαι, intellecto κακῶ. Ut Eurip. Med. 289. Κλύω σ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι, τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην δρᾴσειν τι. *Audio te minari, ut nunciant mihi, sponso et sponsæ te aliquid mali illaturam esse*. Anacr. od. xii. Τί σοι θέλεις ποιήσω; *quibus te plectam poenis?* Id. Demosth. p. 968. παρὰ τοῦ πεποιηκότος δίκην λαβεῖν. *Ulcisci eum, qui male fecit*. Id. p. 855. Τί σοι ποιήσουσιν οἱ μάρτυρες; *Quid mali tibi afferent testes?* Sic Xenoph. de Re Eq. vi. 4, 5. ποιεῖν permutatur cum κακουργεῖν. Vid. Cuperi Observatt. i. 9. Z.

98 Adi Aristoph. in Pac. ver. 1311. Εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων. *Bene mones*. Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. i. p. 16. Καλῶς ἐποίησας προειπών. *Bene fecisti, qui præmonueris*. Conf. Act. Apost. cap. x. 33. Σύ τε ΚΑΛΩΣ ΕΠΟΙΗΣΑΣ παραγενόμενος. *Et tu recte fecisti, quod veneris*. et epist. iii. Joann. comm. 6. Οὓς καλῶς ποιήσεις προπέμψας. *Quos recte facies, si prosecutus fueris*. Vel mutua casuum permutatione facta, sæpius dicunt Græci: ΚΑΛΩΣ ἄρα ΠΟΙΩΝ τῶν ἀδικουμένων ΠΡΟΙΣΤΑΣΟ. Confer Cap. vi. Sect. 4. Reg. 4.

99 Non omnino huic absimile est, quando pro Infinitivo est accusativus, præcedente εὖ. Insignis est elegantiæ, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. *Rebus præsentibus opportune uti*, apud Plat. Gorg. p. 499.

κασίαν, id est, *Sin autem controversia erit aliqua, judicium ut de ea constituatur*; quod simplicius dicitur, κρίσιν ἐπί τινι ποιῆσαι [1].

Ποιεῖσθαι, *adoptare*. V. Tertio, ποιεῖσθαι, significat *adoptare*: idem enim est παῖδα, vel υἱὸν ποιεῖσθαι, quod παῖδα θέσθαι, id est, *filium adoptare*. Quod etiam de patre ac matre dici potest, qui nonnunquam a viris principibus adoptantur. Plutarch. in Alexand. loquens de Leda, Ἣν ἐποιήσατο, inquit, μητέρα, καὶ Καρίας βασίλισσαν ἀπέδειξε. id est, *Quam in matrem adoptavit, et Cariæ reginam creavit*. Dicunt etiam εἰσποιεῖν eodem sensu. At ἐκποιεῖν, est in *adoptionem dare*. Sic enim Isæus Rhetor: Κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη. id est, *Seu paternis in ædibus maneat, seu adoptandus alteri detur*. Hinc ποιητὸς, et εἰσποιητὸς υἱὸς, *filius a nobis adoptatus*: ἐκποιητὸς vero, *quem adoptandum tradimus*. Hinc etiam εἰσποίησις, idem quod υἱοθεσία, *adoptio activa*; ἐκποίησις vero *passiva* *.

Ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ. VI. Quarto, ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ τινα, verbatim, *aliquem in ira facere*, id est, *alicui succensere, et irasci*. Demosth. Olynth. i. Τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε. id est, *Iis, qui de negotiis postremi dixerint, succensetis* [2].

1 Cum substantivo tempus significante moram in loco notat: ut, *Triduum in urbe moratus sum* vel *transegi*. Τρεῖς ἡμέρας ἐποίησα ἐν τῇ πόλει. Exempla pete ex Actis Apost. cap. xviii. 23. et xx. 3. Consule omnino Casaub. ad Act. Apost. Cap. xv. 33. [It. Demosth. p. 392. Οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα. *Nec præconem manserunt, nec ullam interposuerunt moram*. Z.]

* Demosth. p. 1364. ποιήσασθαι υἱὸν αὑτῷ, *adoptare sibi filium*. Æschin. p. 212. υἱὸν ἐποιήσατό σε, *te adoptaverat*. Apud Isæum Orat. de sorte Apollodori, ab initio, absolute et ποίησις, *adoptio*, et ποιεῖσθαι, *adoptare*, occurrit: Ὤιμην μὲν, ὦ ἄνδρες, προσήκειν οὐ τὰς τοιαύτας ἀμφισβητεῖσθαι ποιήσεις, εἴ τις αὐτὸς ζῶν καὶ εὖ φρονῶν ἐποιήσατο. Z.

2 In genere verbum ποιῶ cum præpositione ἐν constructum, cum sequente casu, si potest, uno verbo redditur: alioquin pro natura nominis a præpositione recti, vertendum est. Ποιεῖσθαι ἐν νόμῳ (ad verbum, *in lege facere*) dicebantur ii, quibus aliquid in more positum et lege sancitum erat. Ita Herodot. Clio cap. 131. Πέρσας δὲ οἶδα νόμοισι τοιοῖσι χρεωμένους· ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς, καὶ βωμοὺς οὐκ ΕΝ ΝΟΜΩΙ ΠΟΙΕΥΜΕΝΟΥΣ ἱδρύεσθαι. *Persas autem scio hisce legibus uti, statuas, neque templa, neque altaria apud illos lege sancitum est extruere*. Ubi obiter observa Participium χρεωμένους pro Infinitivo, de quo Sect. iii. §. 8.

Ποιεῖσθαι ἐν δευτέρῳ τάξει, sequente Genitivo, significat, *Posthabere*, de quo vide infra Sect. seq. §. 7. Cui simile est illud Thucydidis lib. vii. cap. 3. Ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο. *Parvi faciebant*.

Ποιεῖν ἐν μέσῳ, proprie, *Facere in medio*, Græci dixerunt pro, *Medium includere*. Exemplum habet Thucyd. lib. i. c. 62. Καὶ, (supple ex præcedentibus, ἦν ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστέως) ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας ΕΝ ΜΕΣΩΙ ΠΟΙΕΙΝ αὐτῶν τοὺς πολεμίους. *Et Aristei sententia erat, quum Athenienses in se impetum facerent, a tergo accurrentes, hostes medios includere*.

Huic simile est, Ποιεῖν ἐν αἰσχύνῃ. *Probro afficere*. Demosth. de Cor. p. 332. lin. 37. Ἐν αἰσχύνῃ ποιήσειν τὴν πόλιν. *Probro affecturus urbem*.

VII. Quinto, πίστεις ποιήσασθαι idem quod πίστεις, vel πιστὰ δοῦναι, vel τίθεσθαι, id est, *fidem suam alteri alterum obligare:* quo sensu jungitur potissimum cum præpositione πρὸς, et accusat. casu. Athenæus lib. viii. de Iphiclo quodam, qui nuncium promissis ad munus explendum addu- Πίστεις ποιεῖσθαι.

[illegible] bono.

Eodem modo, ποιεῖσθαι ἐν αἰτίᾳ, *criminari,* vel, *crimini dare.* Paus. in Achaicis, p. 411. Ἀχαιοὶ δὲ ἐποιοῦντο ἐν αἰτίᾳ Φλαμίνιον. *Achæi Flaminio criminabantur.* Sic ποιεῖν ἐν χερσὶ τὴν μάχην, est, *Cominus congredi,* apud Arrian. de Exp. Al. lib. ii. cap. 10. Ἀλέξανδρος μὲν σπουδῇ ἐς ποταμὸν ἐμβαλὼν καὶ ΕΝ ΧΕΡΣΙ ΜΑΧΗΝ ΠΟΙΗΣΑΣ. *Alexander celeriter amnem ingressus, et cominus congressus.* [Sic ποιεῖν ἐν χάριτι est, *gratificari.* Ut Plat. in Phæd. cap. 64. Ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς, καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἅττ' ἂν ποιῆτε. *Si vosmet ipsos curatis, et mihi et meis et vobis ipsis quicquid facitis, gratum feceritis.* Atque ποιεῖσθαι ἐν ὑποψίᾳ, est *suspectum habere aliquid,* Æschin. adv. Timarch. p. 35. Z.]

Simili ratione construitur cum præpositione ἄνευ, sequente genitivo casu, adeo ut ποιεῖν ἄνευ significet, *Privare,* Plato Hipp. maj. p. 290. in fine: Τοὺς μέλλοντας ἑστιᾶσθαι ΑΝΕΥ ὌΨΟΥ ἂν πάνυ γενναίου ΠΟΙΗΣΕΙΝ. *Convivaturos generosissimo opsonio privaret.* Ad verbum: *Faceret sine opsonio.* Eadem ratio est in aliis præpositionibus: Ut ποιεῖσθαι ἐς φυλακήν. *Conjicere in carcerem.* Ita Thucyd. lib. iii. cap. 3. Τοὺς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν ΕΣ ΦΥΛΑΚΑΣ ΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ. *Viros, qui in illis (triremibus) erant, in custodiam conjiciebant.* Ποιεῖν ἀπὸ ὄψεως. *E conspectu dimittere.* Quam locutionem imitatus est Apuleius, cujus verba: *Hæc ut primum ANTE judicis CONSPECTUM FACTA EST.* Et: *Intra limen sese facit.* Exempla Græca suppeditat Casaubonus ad Suet. in vita Aug. vid. mox Reg. 12.

Eodem modo cum præpositione ἐν, apud Aristidem, pro Quatuorviris, p. 505. ΕΝ ἼΣΟΥ πάντας αὐτοὺς ΠΟΙΕΙΣ. *Omnes illos eodem ordine habes.* Tale quoque est, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτόν, de quo Noster Reg. 11. At ποιεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν, in malam partem, pro, *Ad se rapere,* apud Isocrat. Panathen. p. 552.

Similis quoque est hujus verbi cum Adverbio ἔξω constructio. Ita Ælian. V. H. lib. x. cap. 3. Ubi de perdicibus ait, Ἐπειδὰν τάχιστα τοὺς πόδας ΕΞΩ ΠΟΙΗΣΗι τοῦ λέμματος. *Simulac pedes de ovi testa exferuerint.* Verbatim: *Extra fecerunt.* Conf. Act. Apost. cap. v. 34. Ἐκέλευσεν ΕΞΩ βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ΠΟΙΗΣΑΙ. *Jussit apostolos paulisper abduci.* [Interpretes ad hunc locum laudant quoque Xenoph. Cyr. iv. 1, 2. ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιεῖν. *Extra telorum jactum abducere cohortem.* Philostr. viii. 3. ἐκποιεῖν ἑαυτὸν τοῦ δικαστηρίου; *ex dicasterio abire.* Z.] Contra ποιεῖσθαι ἐντὸς, *Intro mittere.* Ita Thucyd. lib. ii. cap. 83. in fine: Τά τε λεπτὰ πλοῖα, ἃ ξυνέπλει, ΕΝΤΟΣ ΠΟΙΟΥΝΤΑΙ. *Parvaque navigia, quæ simul navigabant, intro recipiunt,* i. e. *Intra navium, quæ ita ordinatæ erant, circulum.* [Item cum particula εἴσω, seu εἴσω: veluti Palæphat. 50. ubi Daphne cum fugeret Apollinem, dicitur orasse Terram matrem, Πάλιν αὐτὴν εἴσω ποιῆσαι, *ut illam rursus in se reciperet.* Xen. de Re eq. vi. 8. εἴσω τῆς γνάθου ποιῆσαι τὸν δάκτυλον, *digitum in maxillam inserere.* Z.] Latinis hoc insolens, nisi illi construunt verbum *facio* cum accusativo pronominis reciproci, ut *facere se extra, facere se intro.* Quo facit Apuleii locus Metamorph. lib. v. quem in hunc usum citat Vorstius de Lat. falso susp. cap. 27. *Invitata Psyche talium locorum oblectatione, propius accessit: et paulo fidentior INTRA LIMEN SESE FACIT.* Cum suo casu ita adverbium πορρωτάτω construit Isocr. in Nicocl. p. 66. in extremo: Βουλόμενος ἅμα μὲν ΕΜΑΥΤΟΝ ὡς ΠΟΡΡΩΤΑΤΩ ΠΟΙΗΣΑΙ ΤΩΝ ΤΟΙΟΥΤΩΝ ΥΠΟΨΙΩΝ. Verbatim: *volens me facere quam longissime a talibus suspicionibus.* Significat, *se hujusmodi suspiciones velle a se quam remotissimas.* [It. Appian. Bell. Parth. p. 267. συνεβούλευε, πορρωτάτω τοῦ νεανίσκου ποιεῖν ἑαυτόν. *Auctor erat, ut quam longissime ab adolescente sese subduceret.* Z.]

cere conabatur, Πίστεις, inquit, πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, πέμπει[3]. id est, *Eum ablegat, posteaquam suam ei fidem certæ mercedis promissione obligasset.* Ita Polybius lib. v. de Leontio verbum τίθεσθαι usurpavit: Ἐξέπεμψεν, inquit, τοὺς θησομένους τὰς πίστεις πρὸς τὸν Ἀντίοχον. id est, *Nonnullos summisit, qui certis conditionibus cum Antiocho rege paciscerentur, ejusque fidem obligarent.*

Ποιεῖσθαι κέρδος.

VIII. Sexto, ποιεῖσθαι κέρδος, quod Latini *quæstum facere*, Galli, *faire son profit*[4]. Plutarch. in Cicerone, Ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, id est, *Quorum nihil omnino privatam in utilitatem convertit*, ubi notandum est, id etiam quod compendii fiat, in accusandi casu, quemadmodum et ipsum κέρδος, a Græcis collocari.

Γνώμην ποιήσασθαι.

IX. Septimo, γνώμην ποιήσασθαι, idem est quod γιγνώσκειν, *statuere*, ac fere cum infinitivo jungitur: ut apud Thucyd. Γνώμην ἐποιοῦντο κηρύγμασι χρήσασθαι ἐπιτηδείοις. id est, *Opportunis præconiis uti statuebant*[5].

3 Ut pateat, præpositionem πρὸς hic non referendam esse ad τὸ πέμπειν, sciendum est, hoc verbum revera apud Athenæum non sequi: videtur hunc locum, ut et alios plures hausisse Auctor ex Budæo, apud quem p. 62. totidem verbis citatur. Locus est lib. viii. c. 16. Verba sunt: Πίστεις πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, θηρεύοντας ἰχθύδια ἐκ τῆς πέτρας, καὶ ἐμβαλὼν εἰς δεσμὸν, δίδωσι τῷ Λάρκᾳ. Locus Polybii est p. m. 404. in fine.

4 Belgæ, *Winst doen.*

5 Locus Thucydidis extat lib. ii. cap. 2. Conferatur Pausaniæ epistola apud eundem, lib. i. cap. 128. ΓΝΩΜΗΝ ΠΟΙΟΥΜΑΙ θυγατέρα τὴν σὴν ΓΗΜΑΙ. *Animum induco, filiam tuam ducere uxorem.* At, non sequente infinitivo, diversam ab hac significationem, *putandi* scilicet, *judicandi* etc. obtinet. Arrian. de Exp. Alexandri, lib. iv. cap. 27. Ἔνθεν δὲ Κοῖνον μὲν ὡς ἐπὶ Βάζιρα ἐκπέμπει, ΓΝΩΜΗΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣ, ὅτι μαθόντες τῶν Ἀσσακηνῶν ἅλωσιν ἐνδώσουσι σφᾶς αὐτούς. *Hinc Cœnum Bazira mittit, ratus, illos, cognita Assacenorum expugnatione, se ipsos dedituros.* Sed hæc et similia, quorum maxima hic turba cumulari potest, una regula recte quis comprehendat hoc modo: verbum ποιεῖσθαι cum multis substantivorum accusativis constructum, una voce Latine redditur, atque idem notat, quod substantivum, si in verbum mutetur. E. g. Ποιεῖσθαι ἀνάστροφὴν, pro ἀναστρέφειν, *Evertere.* Vi porro istius substantivi res ea, quæ v. c. dicitur *everti*, pro quarto secundum casum obtinet. Sic apud Herodot. Erat. cap. 27. Καταστροφὴν εὐπετέως αὐτέων ἐποιήσατο. *Facile eorum subactionem fecit.* Latinius, *subegit.* Habet autem semper activam significationem, non tamen semper transitivam. Dixeris enim φυγὴν ποιεῖσθαι pro φεύγειν, *Fugere*, non indignante Græcia. v. Thucyd. lib. iii. cap. 33. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐφέσου ὁ Ἀλκίδας ἔπλει, κατὰ τάχος, καὶ ΦΥΓΗΝ ΕΠΟΙΕΙΤΟ. *Celeriter, relicta Epheso, navigavit Alcidas, et dedit se in fugam.* Et cum genitivo, τῆς πατρίδος φυγὴν ποιεῖσθαι. *In exilium abire.* [Imo potius hoc in loco significat, *exilium decernere*, sive, uti *pœnam in facinus aliquod constituere.* Z.] v. Lysian ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ, p. 39. Hic quoque non raro græcissant Latini. Nam, *facerent fugam* dixit Terentius in Eun. iv. 7, 17. Et Cæs. B. C. i. 20, 1. *Primo vesperis secessionem faciunt.* Ita Corn. Nep. in Vit. Thrasyb. c. 3. *Cædem facere eorum vellent:* Gr. Φόνον ποιεῖσθαι αὐτῶν ἐβούλοντο. Similiter *Cicero* in Orat. iii. in Cat. cap. 4. *Cædemque infinitam civium fecissent*; et Sallust. B. C. cap. 11. *Nihil reliqui victis fecere.* Pro *Nihil reliquere.* Cum autem dicimus, pro Accusativo Genitivum

X. Octavo, χάριν ποιεῖσθαι, id est, μετ' εὐχαριστίας ἀποδέχεσθαι idem prope, quod χάριν εἰδέναι. Cui opponitur ὀργὴν ποιεῖσθαι, id est, δι' ὀργῆς ἄγειν, vel ἔχειν. Demosth. Oratione περὶ τῆς παραπρεσβείας [6], utrumque conjungit; Καὶ — Χάριν ποιεῖσθαι.

addi personæ patientis, non est, quod quis objiciat Thucydidis locum, lib. viii. cap. 62. ubi, ποιεῖσθαι ἁρπαγὴν, σκεύη καὶ ἀνδράποδα, in quarto casu. Ideo enim non licet dicere, φόνον ποιεῖσθαι τοὺς ἐχθροὺς, ζήτησιν ποιεῖσθαι τὰς ναῦς. [Recte. Quare locus ille Plat. in Phæd. cap. 47. extr. merito corruptus esse videtur viris doctis: ubi est, Τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι; Nolo hic repetere, quæ copiosius de hoc loco disputavi in Animadverss. ad Anacr. et Platon. p. 132. Z.] Perinde enim est ac si nos dicamus: *De paarden flaven tot buit maken.* Quomodo et τὰ χρήματα λείαν ποιεῖσθαι, i. e. *Pecuniam in prædam vertere*, dixit Plutarchus in Cæs. p. 708. Confer eundem p. 715. lin. 32. Τοὺς ἄλλους ἐποιοῦντο λείαν. *Alios prædæ addicebant.* Nec plane absimile est illud Heliodori Æthiop. lib ix. cap. 2. ubi Hydaspes, Syenen aggressus quam primo impetu se capturum putabat, cum experiebatur strenuam oppidanorum defensionem, dicitur ὀργὴν τὸ πρᾶγμα ποιήσασθαι, verbatim, *iram rem fecisse*, h. e. *rem*, puta *obsidionem*, *in iram vertisse*, sive repudiato conspectæ oppugnationis consilio, in iram exarsisse, nova scilicet expugnandi ratione inventa. Quæ structura ab illo idiomate longe est diversa. Rarum est in hoc genere illud Theophrasti in Garrulo: Εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ. *Si Jupiter fecerit aquam*, i. e. *pluerit*. Conf. Aristoph. in Vesp. ver. 261, 263.

> Καίτοι γ' ἔθ' ἡμερῶν οὐχ τεττάρων τὸ πλεῖστον
> ὝΔΩΡ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ΠΟΙΗΣΑΙ.
> Ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὗτοι μύκητες.
> Φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ, ΠΟΙΕΙΝ ὙΕΤΟΝ μάλιστα.

Fieri aliter non potest, quin per quatriduum plurimum imbrem immittat deus, nam lucernas fungi obsident; hoc quum fit, solet uberrima cadere pluvia. Etiam illud Platonis in Phædone: Ποιεῖν μουσικὴν, *Facere Musicam*, i. e. *exercere, componere carmen.* Plane ut Phædrus:

> *MEDICINAM ignoto FACERE*
> *cœpisset loco.*

Et *Piscariam facere* legimus apud Suet. in Cæs. cap. 42. Et *argentariam fecit*, apud Cic. pro Cæcin. cap. 4.

Eodem modo cum Adjectivis ποιέω active construitur. Demosthen. de Fœd. Al. p. 88. prop. fin. ΕΚΣΠΟΝΔΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ συμβουλευσώμεθα, πῶς δεῖ χρῆσθαι τοῖς etc. *Fœdere illos excludamus, et deliberemus, quomodo tractandi sint*, etc. Ubi ἐκσπόνδους αὐτοὺς ποιήσαντες redditur Latine potius per Verbum, sequente Conjunctione *Et*, quam per Participium. Rationem vide infra Cap. vi. Sect. 1. Reg. 14. Consentit Aristid. pro Quatuorv. p. 36. Λακεδαιμονίων ἐθελόντων ΕΚΣΠΟΝΔΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΙΕΙΝ. *Lacedæmoniis volentibus civitates fœdere excludere.* Similiter Plat. ep. 2. init. ΔΙΩΝΑ δὲ μόνον ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΠΟΙΗι. *Dionem autem solum excipis.* Confer Dinarch. p. 102. lin. 16. Et Ev. Joann. cap. xvi. 2. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς. *E synagogis vos ejicient.* Item Act. Apost. vii. 19. Ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη. *Exponere infantes.* Huc pertinet id, quod Auctor mox monebit, Reg. 15. Atque hoc in idiotismo plurimum græcissant Latini. Ita Horat. lib. i. Sat. 4. ver. 59.

> —*Eripias si*
> *Tempora certa, modosque, et, quod*
> *prius ordine verbum,*
> *POSTERIUS FACIAS.*—i. e. *Post ponas.*

Adde Ovid. Met. lib. v. ver. 480.

> —*Vitiataque semina fecit.*
> —Μιμιασμένα σπέρματ' ἐποίει.

Similiter apud Comicum Heaut. ii. 3, 100.

> —*Ademptum tibi jam faxo omnem metum.*

Hujusmodi sunt: *Me missum face. Missa isthæc face*, eidem familiaria.

6 Pag. 212. lin. 25.

χάριν, inquit ille, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τοὐναντίον ὀργὴν, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, πεποιῆσθαι. id eſt, *Eique gratiam habere, ſi ea dignus erit: contra vero ſuccenſere, ſi quid ejuſmodi perpetrarit,* ſupp. *cui debeatur iracundia.*

Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτόν. XI. Nono, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, vel ἐφ' ἑαυτῷ, id eſt, *in poteſtatem redigere* v. c. τὴν πόλιν, τὴν χώραν, τὸν ἄνδρα [7]. At ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, idem eſt quod ἀναδέχεσθαι, *in ſeſe recipere.* Demoſth. Πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα. *Cuncta illorum peccata in ſeſe recipiens.*

Ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. XII. Decimo, ἐκποδὼν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως ποιεῖσθαί τινα. id eſt, *Aliquem noſtro conſpectu ſummovere, expellere* [8]. Χωρὶς ποιεῖσθαι τοῦ κινδύνου, *Periculo liberare.* Ἀρχὴν ἐπί τινι ποιεῖσθαι. *Imperium in aliquem transferre.* Plutarchus in Theſeo: Ἀλλ' ἐπὶ νόθῳ καὶ ξένῳ παιδὶ τὴν ἀρχὴν πεποιημένος. *Qui in ſpurium quendam, alienumque filium imperium tranſtulit.*

Ἔργον ποιεῖσθαι. XIII. Undecimo, ἔργον ποιεῖσθαι [9], verbatim *opus facere,* id eſt, *aliquid ſtudioſe conari, ſe mettre en grand devoir.* Plutarch. in Theſeo: Τότε πρῶτον (ſupp. λέγουσι τὸν Θησέα) ὄψει γνωρίσαι τὸν Ἡρακλέα, ποιησάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῷ περὶ Τραχῖνα. *Tum primum aiunt Theſeum de vultu Herculem noviſſe, cum jam eum circa Trachinem convenire ſtudioſe conatus eſſet.* Plato in Timæo: Τίμαιον περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι, μάλιστ' ἔργον πεποιημένον. id eſt, *Timæum, qui proprio ac ſingulari ſtudio univerſi naturam noſſe conatus erat.* Gall. *Qui avoit pris à tâche.*

7 Rarius Præpoſitio ἐπὶ a Pronomine reciproco aufertur et additur ſequenti ſubſtantivo cum Accuſativo. Herodian. lib. i. cap. 9. Ποιησάμενος ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν. *Quum ſibi vindicaverat auctoritatem.* Qualemcunque tamen differentiam vide Cap. ix. Sect. 4. Reg. 20.

8 Vel *de medio tollere.* Ἡγούμενος οὐ δυνήσεσθαι κατασχεῖν τὴν ἀρχὴν, εἰ μὴ κἀκεῖνον ΕΚΠΟΔΩΝ ΠΟΙΗΣΕΙΕΝ. *Arbitrans ſe imperium obtinere non poſſe, niſi et hunc e medio ſuſtuliſſet:* Iſocr. in Evag. Confer Cap. ix. Sect. 3. Reg. 5.

9 Confer Bud. p. 146. Vel, omiſſo ſubſtantivo ἔργον, pro eodem dixerunt, πᾶν ποιεῖν. Plat. in Phædro p. 252. lin. 44. ΠΑΝ ΠΟΙΟΥΣΙΝ, ὅπως τοιοῦτος ἔσται. *Omne faciunt,* i. e. *omni ſtudio id agunt, ut talis evadat.* Nec noſtrum illud eſt abſimile: *zy doen alles om hem zo te krygen.* Vel pluraliter πάντα. Idem, de Rep. lib. vi. p. 488. ΠΑΝΤΑ ΠΟΙΟΥΝΤΑΣ, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ. *Omnia facientes,* ſive, *Omnem lapidem moventes, ut ſibi gubernaculum committat.* Ex Latinis imitatur Ovid. Met. lib. ix. ver. 540.

—*OMNIA FECI,*
(*Sunt mihi Dii teſtes*) *ut tandem ſanior eſſem.*

Confer Cic. epiſt. ad Fam. lib. xvi. ep. 9. *Scio te OMNIA FACTURUM, ut nobiſcum quamprimum ſis.* Obtinet eadem loquendi ratio, ubi interrogative profertur per *quid,* ut apud Virg. Ecl. ii. ver. 35.

Hæc eadem ut ſciret, QUID non FACIEBAT Amyntas?

At Græci idem aliquando per participium efferunt: v. g. ΠΑΝ ΠΟΙΩΝ ἀποφεύγει τὸν θάνατον· pro, πᾶν ποιεῖ, ὅπως ἀποφεύγῃ. *Mortem, qua licet arte, evitat.*

Ποιεῖσθαι, *interpretari.*

XIV. Duodecimo, ποιεῖσθαι, idem eſt, quod Latine, *interpretari*, id eſt, *exiſtimare* dicitur; quo ſenſu cum duobus accuſat. fere conjungitur. Gregorius Nazianzen. de invictiſſimo quodam Martyre, Πομπὴν, inquit, ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. id eſt, *Rem eam non calamitatem, ſed honorificam pompam interpretatus*. Plutarch. Pomp. Ὥστε καὶ Πομπήϊον εὐτύχημα ποιεῖσθαι μέγα τὸν τοῦ πολιτεύματος καιρόν. i. e. *Ita ut Pompeius etiam rei gerendæ occaſionem ſummæ felicitatis loco duceret*. Sic, Τὴν τῶν πολεμίων ἀκαιρίαν εὐκαιρίαν ποιεῖσθαι τὴν ἡμετέραν. id eſt, *Tempus hoſtibus importunum, opportunitatem noſtram interpretari*[10].

'Εξώλη, et προώλη ποιεῖν.

XV. Decimo tertio, ἐξώλη καὶ προώλη ποιεῖν, *funditus aliquem perdere*, Demoſthen. pro Coron. extrem. verſib. Τούτους ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσαιτε. *Eos funditus terra marique profligetis*. 'Εξώλης ab ἐξόλλυμι, ut προώλης a προόλλυμι. Dicunt etiam ἐξώλης ἀπολοίμην, *funditus inteream*.

Ποιῆσαι λόγον.

XVI. Decimo quarto, ποιῆσαί τινι τὸν λόγον, id eſt, *Alicui orationis argumentum dare*, vel *aliquem ad dicendum excitare*. Ariſtid. Panathen. Οὐ μὴν ἀλλ' αὐτό τε τοῦτό ἐστι καὶ τὸ μόνον πεποιηκός μοι τὸν λόγον. *Enimvero illud ipſum eſt, adeoque ſolum, quod me ad hoc orationis genus excitavit*[11].

10 Huic affinis eſt ſignificatio *præ ſe ferendi*, ſive, *ſibi vindicandi*. Ita Plat. Theag. p. 128. lin. 17. Τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὁντινοῦν ΠΟΙΟΥΜΑΙ δεινὸς εἶναι. *Hujus vero diſciplinæ præ unoquoque me eſſe peritum præ me fero*. Et in Hippia minore, p. 372. lin. 27. Οὐ γὰρ πώποτ' ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών τι, ἐμαυτοῦ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὕρημα. *Non enim unquam inficiatus ſum, me aliquid didiciſſe, id, quod didiceram, mihi vindicans, ac ſi eſſet inventum meum*. Ubi ποιεῖσθαι pro περιποιεῖσθαι.

11 At ποιεῖσθαι λόγον, ſequente genitivo, duo præcipue notat, quæ ex diverſa τοῦ λόγου ſignificatione naſcuntur: quatenus enim deliberationem notat (ut patuit Cap. iii. Sect. 6. Reg. 3.) hæc locutio commode redditur, *diligenti cogitatione perpendere*; ut apud Philoſtr. de vita Apollon. lib. v. cap. 35. Ἀνδρὶ μὲν οὖν φιλοσόφῳ τὸ ἐπὶ νοῦν ἐλθὸν εἰρήσεται, ΠΟΙΗΣΕΤΑΙ δὲ, οἶμαι, ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ μή τι ἀνοήτως ἢ ματαίως εἰπεῖν. *Philoſopho ſane, quidquid in mentem venit, licebit dicere: diligenti autem (credo) cogitatione perpendet, ne quid ſtulte, et rationi diſſentaneum proferat*. Quatenus autem æſtimationem notat (ut oſtenſum eſt ibid. Reg. 7.) ſignificat, *in pretio habere*: ut apud eundem in Heroicis, cap. 11. Φησὶ γὰρ, κἀκείνους πολὺν ΠΕΠΟΙΗΣΘΑΙ ΛΟΓΟΝ ΑΡΕΤΗΣ. *Nam ait illos virtutem magno in pretio habuiſſe*. Cæterum, quod in hoc verbo obſervatione dignum viſum eſt, coronidis loco addam. Habent Græci, Latini, aliique hoc commune, quod verbum *Faciendi* cum pronomine relativo conſtructum implicite ſignificat id, quod præcedens verbum, ad quod refertur, denotavit. e. g. *Deſcripſit res geſtas Achillis Homerus, quod ni feciſſet*, i. e. *ni ejus facta memoriæ prodidiſſet, ejus nomen etiam oblivione obrutum fuiſſet*. In hac tamen occaſione id ſibi peculiare vindicant Græci, ut articulus ſubjunctivus retineat aliquando genus ſubſtantivi, quod in præcedenti membro invenitur. Iſocr. in Panegyr. Ἧς (δυνάμεως) ἡμεῖς ἐνόντων κρείττω διαβεβλήκαμεν (ἣν βουληθέντες ῥᾳδίως ἂν ποιήσαι-

[Adde *αἷμα ποιεῖν*, vel *πράττειν*, vel *δρᾶν*, h. e. *occidere*. V. g. Polyb. xv. 31. Τοῦ δὲ ποιεῖν αἷμα καὶ φόνους ἐγένετό τις ἐκ ταυτομάτου καταρχὴ τοιαύτη. *Sanguinis fundendi cædisque patrandæ casu bujuscemodi extitit initium.* Eurip. Orest. 400. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. Idem ibid. 1137. Κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν. Confer Cuper. Observat. iii. 19.

Quemadmodum πάσχειν interdum ponitur pro ποιεῖν, ita contra ποιεῖν videtur significare πάσχειν. V. c. Polyb. xi. 2. ποιεῖν ἧτταν pro *vinci*: Τοιγαροῦν οἱ πλεῖστοι διὰ τὴν αὑτῶν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἐν τούτοις ἀβουλίαν αἰσχρῶς μὲν ἐποίησαν τὰς ἥττας. Z.]—¶. 195.

Πράττειν, dare operam.

XVII. Πράττειν, primo verti potest, *dare operam, satagere, diligenter exquirere.* Thucyd. lib. iv. [12] Ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται. id est, *Diligenter ac studiose videbat, qua ratione cum aliis celerrime conveniret, ab aliis dissideret.* Hic enim futurum indicat. pro optat. vel subjunct. ξυμβήσεται, pro ξυμβήσοιτ' ἂν, vel ἂν ξυμβήσηται, et ἀπαλλάξεται, pro ἀπαλλάξοιτ' ἂν, vel ἂν ἀπαλλάξηται, usurpavit. De quo jam sup. Sect. ii. Reg. 5. [13]

μεν) ἀσφαλῶς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν καρπωσώμεθα. *Quibus si nos robustiores copias trajecerimus (quod, velimus modo, facile facere possemus) secure tota Asia potiremur.* Ubi, ἂν ποιήσαιμεν, pro ὃ ἂν ποιήσαιμεν. H.

Vulgo ποιεῖν et πράττειν cum accusativo personæ conjungitur, uti supra est demonstratum: v. c. ποιεῖν τινὰ κακῶς, *male facere alicui.* Verum non est quod dubitemus, recte quoque dativo personæ jungi posse. V. g. Dinarch. adv. Demosth. p. 13. ὁ μεγάλα ΤΗι ΠΟΛΕΙ ἀγαθὰ ποιήσας. Lys. adv. Eratosth. p. 417. Πολλοῖς τεκμηρίοις παραστήσω τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτῶν γενομένας, ὁπότεροί ΜΟΙ ταῦτα πράξουσι. *Multis argumentis docebo mutuas inter se simultates, non vestra sed sua ipsorum causa susceptas, utri* mihi *hæc sint facturi.* Demosth. pro Phan. p. 855. Τί ΣΟΙ ποιήσουσιν οἱ μάρτυρες; sc. κακόν. Id. ad Phænipp. p. 1045. Οὐδὲν πώποτε ΤΟΥΤΟΙΣΙ πεποίηκας. scil. προσφιλές. Lys. adv. Agorat. p. 472. Οὓς σὺ, βουλομένους ἀγαθόν τι πρᾶξαι ΤΗι ΠΟΛΕΙ, ἀπέκτεινας. Luc. Act. Apost. ix. 13. Ὅσα κακὰ ἐποίησε ΤΟΙΣ ἉΓΙΟΙΣ σου. Ibid. xvi. 28. Μηδὲν πράξῃς ΣΕΑΥΤΩι κακόν. Isocrat. de Bigis sub fin. Τισίας μὲν μηδὲν ἀγαθὸν ποιήσας ΤΗι ΠΟΛΕΙ. Xenophon. Hellen. iv. p. 540. Ἐνόμισε καταπρᾶξαι ἄν τι ΤΗι ΠΟΛΕΙ ἀγαθόν. Iſæ. pro Nicostr. p. 78. Ὃς ΤΩι ΤΕΘΝΕΩΤΙ μηδὲν τῶν νομιζομένων ποιήσας. Ælian. Hist. Anim. i. 58. Καίτοι ῥᾳδίως ΑΥΤΗι τοῦτο δράσαντες. Ambitiosi in his exemplis cumulandis fuimus propterea, quod animum inducere non poteramus, ut crederemus, cum Wolfio et Reiskio, loca omnia, in quibus ejusmodi occurrat constructio, esse culpa librariorum depravata. Z.

12 Cap. 128. in fine.

13 Vel sequente ὅπως. Thucyd. lib. i. cap. 56. Τῶν γὰρ Κορινθίων ΠΡΑΣΣΟΝΤΩΝ, ὍΠΩΣ τιμωρήσωνται αὐτοὺς, et quæ sequuntur. *Corinthiis enim id agentibus, quomodo eos ulciscerentur* etc. Hoc modo Attice construitur cum præpositione εἰς, quod eidem frequens est. In promptu est apud eum exemplum lib. i. cap. 65. ΕΣ ΤΕ Πελοπόννησον ΕΠΡΑΣΣΕΝ, ὅπως ὠφέλειά τις γενήσεται. Oratio hæc elliptica ita suppleri potest: Ἐς τε Πελοπόννησον ἄνδρας πέμψας ἔπρ. etc. *Et in Peloponnesum misit, qui id agerent, ut auxilium quoddam mitteretur.* H.

XVIII. Secundo, *occulte moliri*, *pratiquer*, cum accusativo. Demosthen. Philipp. i. Μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πράττειν τὴν τῶν Θηβαίων κατάλυσιν. *Philippum aiunt una cum Lacedæmoniis Thebanorum eversionem moliri.* [It. Andocid. p. 92. Πράττοντές τινες δήμου κατάλυσιν ἐλήφθησαν. *Quorundam molitio et conatus formæ democraticæ evertendæ deprehensus est.* Z.] Affine illud Plutarchi in Cicerone, sed in bonam partem, Πράττειν κάθοδον τῷ Κικέρωνι. *Ciceroni reditum moliri*, id est, *id agere, ut redeat* *. *Πράττειν, occulte moliri.*

XIX. Tertio, πράττειν τι παρά τινος, est *aliquid ab aliquo impetrare*, vel *conari impetrare*. Isocr. ad Nicoclem: Πράττειν παρὰ τῶν Θεῶν ἀγαθόν. *Boni aliquid a Diis impetrare* [14]. [Hinc apud Xenoph. πρακτικὸς παρὰ θεῶν dicitur. Z.] *Πράττειν, impetrare.*

Quarto, πράττειν τι πρός τινα, est *aliquem certa de re convenire*, vel *agere cum illo de tali re*, vel *transigere*. Thucydid. Πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως. *Qui cum illo de capienda urbe egissent, transegissent* [15]. Quod etiam, rarius licet, dicitur, πράττειν ἔς τινα. Sæpe autem, πράττειν πρός τινα περί τινος, ut πολέμου, εἰρήνης, et similibus. *Πράττειν, Convenire.*

XX. Quinto, πράττεσθαι et εἰσπράττεσθαι, cum duobus accusativis, uno rei, altero personæ est, *exigere aliquid ab aliquo*. Demosthen. in Leptin. Πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοστήν. id est, *Ab iis, qui suis ex provinciis frumentum exportent, trigesimam exigit*, supple *partem* [16]. *Πράττεσθαι, exigere.*

* Hinc πράττειν τὴν πόλιν τινὶ est *urbem alicui prodere*. Polyb. iv. 17. Τούτοις ἔπραττον τὴν πόλιν. Conf. lib. xiii. 2. Z. ¶ 196.

14 Nos satis feliciter: *Hy kan veel by hem doen; dat is, te weg brengen.*

15 Verba Thucydidis exstant lib. iv. cap. 114. Cæterum observetur et frequens hujus verbi usus, in primis apud Demosthenem: τὰ κοινὰ πράττειν, pro, *Fungi magistratu*, vel *Administrare Remp.* vid. epist. 3. p. 116. lin. 5. Τὸ μὲν γὰρ πᾶσιν ἀρέσκειν τὸν συμβουλεύοντα καὶ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΠΡΑΤΤΟΝΤΑ ἀδύνατον. *Fieri enim non potest, ut vir consiliarius et remp. administrans omnibus placeat.* [Hinc οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα, apud Lys. p. 483. sunt *Principes reip. qui tum erant.* Z.] Adhæc absolute ponitur pro *rem ex voto conficere*, cui opponitur ἀπρακτεῖν. Homer. Odyss. Γ. ver. 60.

Δὸς δ' ἰέναι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ ΠΡΗΞΑΝΤΑ νέεσθαι.

Da insuper Telemachum et me, re ex voto confecta, redire.

Denique εὖ πράττειν, *Feliciter vivere.* Κακῶς πράττειν, *Male multari.* Exemplis plena omnia. Et πράττειν ὑπέρ τινος. *Stare a partibus alicujus*, apud Dinarchum contra Demosthenem. Cujus contrarium est ἀντιπράττειν. [In hoc sensu πράττειν quoque dativo jungitur. E. g. Demosth. Phil. iii. p. 126. Φιλιστίδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ. *Philistides a partibus Philippi stabat.* Item cum præpositione μετά. Ut Isæi Orat. de Sort. p. 96. Μεθ' ἡμῶν πάλιν ἔπραττεν. *Iterum nobis favere cœpit.* Z.]

16 At πράττεσθαί τινα χρήματα est *Pecunia aliquem multare.* Thucydidi lib. iv. cap. 65. Ἐλθόντας δὲ τοὺς στρατηγοὺς οἱ ἐν τῇ πόλει Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν φυγῇ ἐζημίωσαν, Πυθόδωρον καὶ Σοφοκλέα· τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα ΧΡΗΜΑΤΑ ΕΠΡΑΞΑΝΤΟ. *Reversos domum duces populus Atheniensis multavit, Pythodorum et Sophoclem exilio, at ter-*

Διαπέπρακται, *actum est.*

XXI. Sexto, διαπέπρακται, absolute pro *actum est*, præcedente nominativo casu. Plutarch. in Fabio, Διανοηθεὶς (Annibal) ὡς πάσῃ τέχνῃ καὶ βίᾳ κινητέος ἐστὶν εἰς μάχην ὁ ἀνὴρ, ἢ διαπέπρακται τὰ Καρχηδονίων. *Statuens omni arte ac vi pertrahendum in certamen Fabium, aut de rebus Carthaginiensium actum esse.* Gallice, *Ou autrement, que les affaires des Carthaginois étoient faites*, vel, *que c'étoit fait des affaires des Carthaginois.*

Προσποιεῖσθαι.

XXII. Verbum προσποιεῖσθαι, id est, *simulare*, ἐλλειπτικῶς, nonnunquam usurpatur; ita ut, quod subauditur, ex antecedentibus intelligi debeat. Demosth. pro Corona: Ὅρα, μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ᾖς, ἐμοὶ δὲ προσποιῇ. (supple, ἐχθρὸς εἶναι) id est, *Vide tu, ne horum vere sis inimicus, dum mihi te inimicum esse fingis.*

Idem ibidem adversus Æschinem, qui liberalibus doctrinis imparatus cum esset, eruditi nomen et famam ambiebat: Τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι μὲν, ὥσπέρ σοι, προσποιουμένοις δὲ ὑπ' ἀναισθησίας, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν ὅταν λέγωσιν οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περίεστιν. id est, *Derelictis autem*, (id est, *ab omni doctrina imparatis*) *cujusmodi es, qui tamen ea instructi præ stupore videri volunt, unum hoc superest, ut auditoribus suis, dum ita loquuntur, molesti sint, non tales esse videantur.*

tiam Eurymedonta pecunia. De usu verbi πράττω plura vide apud Budæum p. 162. H.

Verum nonnunquam πράττεσθαι cum præpositione παρὰ construitur. Ut Ælian. V. H. xiv. 35. Πολὺ ἐπράττετο, καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τῶν ξένων. Deinde ipsum activum πράττειν eodem occurrit sensu. E. g. Luc. Evang. xix. 23. Διὰ τί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ΕΠΡΑΞΑ αὐτό; Lucian. in Vit. Auct. Φέρ' ἴδω τί καὶ ΠΡΑΞΕΙΣ με ὑπὲρ αὐτοῦ. *Age videam, quid pretii a me pro eo exigas.* Demosth. adv. Androt. p. 617. Διπλᾶς ΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣ τὰς εἰσφοράς. Eodem sensu apud Cicer. Verr. ii. 6, 52. 53. dicitur *pecuniam facere.* Hinc πρηκτῆρες apud Homerum sunt *mercatores, negotiatores*: v. c. Odyss. Θ. 162. Ἀρχὸς ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν. Conf. Spanhem. ad Callim. p. 31. Cæterum πράττειν nonnunquam, uti δρᾷν et ῥέζειν, habet vim *sacrificandi.* Vid. Cuper. Observat. iii. 13. Z.

SECTIO XI.

De Verbis συγκροτεῖν, συῤῥηγνύναι, συμφρονεῖν, τιθέναι, τίθεσθαι, τυγχάνειν.

REGULA I.

Συγκροτεῖν, *conflare.*

ΣΥΓΚΡΟΤΕΩ, quod proprie est *complodo*, usus aliquot notandos habet. Primo, *quæcunque in unum coeunt, ac veluti compinguntur, atque conflantur*, συγκροτεῖσθαι *dici possunt.* Ita literæ plures syllabam in unam coeuntes, συγκροτοῦνται. Ita *consensus*, quem Tullius vocat *conspirantem* atque *conflatum*, συμπνέουσα, καὶ συγκεκροτημένη ὁμόνοια dici possit. Ita δύναμιν, aut στρατείαν συγκροτεῖν, *exercitum conflare.* Ita συνωμοσίαν συγκροτεῖν, *conspirationem conflare.*

Συγκροτεῖν, *exercere.*

II. Secundo, qui *comparantur, instruuntur*, et in aliquo diligenter *exercentur*, συγκροτεῖσθαι quoque dicuntur. Ita συγκροτεῖν τὸν πόλεμον, *bellum instruere, aut conflare*; συῤῥηγνύναι vero *committere* est. Hoc sensu dictum est a Demosthen. Olynth. ii. Δόξαν ἔχουσιν, ὡς εἰσι θαυμαστοὶ, καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. *Vulgo habentur egregii quidam milites, atque in re bellica plurimum exercitati.*

Sic, τὸν πότον συγκροτῆσαι, *egregie convivium instruere, simulque ad hilariter bibendum invitare.* Quod postremum sæpius dicitur, πότον συῤῥηγνύναι.

Huc pertinet illud Philonis, de vita Mosis [17], Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον, μὴ ἀποκάμνειν. id est, *Sese mutuo, ne deficerent, conjunctis vocibus excitabant* *.

17 Pag. 496. lin. 48.

* Œconomia verbi συγκροτεῖν hæc mihi esse videtur. Proprie dicitur in fabris, qui malleo ferrum aliaque *metalla vel ducunt, vel coagmentant.* Etenim Scholiastes Theocriti ad illud ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, h. e. *versuti homines et vafri.* Idyll. xv. 49. Ἡ δὲ μεταφορὰ, inquit, ἀπὸ τῶν κεκιρκωμένων χαλκῶν. Hinc factum est, ut idem verbum transferretur omnino ad res, quæ *coguntur in unum, coalescunt, congregantur, et in ordinem quendam rediguntur.* Quare Demosth. adv. Mid. p. 250. συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορὸν, est *chorum colligere et docere.* Et in argum. ad eand. orat. p. 512. συγκροτεῖν et λαμβάνειν, ut idem valentia, copulantur, quibus opponitur τὸ *spernere aliud, aliud probare.* Similiter Joseph. Bell. Jud. iv. 3, 12. copiæ alicujus dicuntur inferiores fuisse non quidem numero, at ὅπλοις καὶ τῷ μὴ συγκροτῆσθαι, h. e. *armorum præstantia, et eo, quod non in ordines erant redactæ, et instructæ.* Ib. Arch. xiii. 13, 3. occurrit συγκροτεῖν στρατιωτικὸν, *milites cogere, conscribere.* Deinde quoniam metalla, quæ *ita tractantur, fiunt duriora et robustiora*: significat *ita exercere aliquem, ut fiat melior et aptior et fortior.* Sic Polyb. i. 16. dicuntur συγκεκροτημένα πληρώματα. Aliquot ejusmodi exempla laudat ex Luciano Dorvillius ad Charit. p. 86. Tum quia duo ferra illa a fabris quasi colliduntur: translatum est ad eos, qui *manus complodunt pro-*

Συμφρονεῖν, de sensu oraculi conjicere.

III. Συμφρονεῖν, ut obiter supra monui, cum universe significat, *aliquid secum animo reputare*, aut etiam, *ratiocinando percipere:* tum vero peculiariter est, ex certo rerum ac περιστάσεων concursu, *de vera oraculi sententia probabilem ducere conjecturam, cum ante incertus omnino dubiusque penderes.* Vide sup. Cap. iii. Sect. 6. Reg. 3. et Sect. 7. Reg. 11. hujus capitis.

Plutarch. in Themistocl. Ὡς κελευσθεὶς (Dodonæo quodam oraculo) πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ Θεοῦ βαδίζειν, συμφρονῆσαι πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι. id est, *Quomodo, jussus cum esset, ad aliquem Deo cognominem proficisci, re tandem expensa intellexerit, se ad illum mitti.*

Συμβαλεῖν, καὶ συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον.

Dicebant etiam συμβαλεῖν, et συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον, vel τὸ μάντευμα, *oraculi mentem conjicere, vel percipere.* Pausanias in Messenic. Οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. *Vates oraculi mentem assequi non poterant.* Vide Reg. 16.

Τίθεσθαι, assentiri, cum dativo.

IV. De verbis τιθέναι, et τίθεσθαι, notanda sequentia. Primo, τίθεσθαι cum dativo casu idem est, quod προστίθεσθαι, vel κατατίθεσθαι, vel συγκατατίθεσθαι, id est, *assentiri.* Chrysostom. ad Thessalonic. ii. Οἱ μὲν τοῦ πνεύματος τὴν χάριν φασὶν, οἱ δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν, οἷς ἔγωγε μάλιστα τίθεμαι. id est, *Alii Spiritus gratiam esse volunt, alii Romanum imperium, quibus ego maxime assentior.*

Κατακοσμεῖσθαι.

Eodem sensu accipi videtur τὸ κατακοσμεῖσθαι, cum præpositione, quod proprie *componi ornari*que significat. Plutarch. in Fabio p. 191. Οἱ δ' ἄλλοι προσετίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ὑπὸ μεγέθους αὐτοῦ τῆς δυνάμεως. id est, *Cæteri vero, summa ejus auctoritate potentiaque compulsi, ad ejus sese voluntatem adjungebant.*

Τίθεσθαι, cum accusativo, *moderari.*

V. Secundo, τίθεσθαι cum accusativo, [et adverbio modum ac rationem indicante, *Herm.*] est *moderari ac regere*, μεταχειρίζεσθαι, vel διατίθεσθαι. Xenophon. Memorab. i. Οἴεσθαι χρὴ τὴν φρόνησιν τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, οὕτω τίθεσθαι. id est, *Existimandum est, prudentiam universa, prout ipsi libuerit, moderari.* Hinc αὐτεξουσίως, vel αὐτοκρατορικῶς τὸν πόλεμον τίθεσθαι. id est, *summa cum potestate bellum administrare.*—¶. 197.

Τιθέναι, vel τίθεσθαι, pro confesso sumere.

VI. Tertio, τιθέναι, vel τίθεσθαι, apud Dialecticos, idem fere est, quod λαμβάνειν, *sumere*, vel ὑποτίθεσθαι, quod barbari *supponere* dicunt. Tullius vero *ponere*, id est, quasi

bandi gratia. V. c. Xenoph. Symp. viii. 1. Ὁ μὲν δὴ Συρακόσιος ἐξελθὼν συνηκροτεῖτο. Atque cum plausus habeat vim excitandi: interdum quoque, ut in loco Philonis a Vigero laudato, significat *excitare, adhortari* etc. Z.

pro confesso sumere; sed τιθέναι, fere adjunctum habet εἶναι, quod τίθεσθαι respuit: ut οἱ τὸ κενὸν εἶναι τιθέντες, vel οἱ τὸ κενὸν τιθέμενοι, *qui vacuum esse volunt*.

Quarto, τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, *certamen instituere*, vel *edere*. Gregorius de Martyre, Οὐ περὶ τῶν χρημάτων, ἀλλὰ τοῦ εὐσεβοῦς τονδε τὸν ἀγῶνα τιθέμενος. *Non pro pecunia, sed pro pietate hoc certamen edens*, aut *committens*. *Τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, certamen instituere.*

VII. Quinto, τίθεσθαι, est *existimare ac ducere*: qua in significatione aliquando jungitur cum παρὰ et οὐδὲν, vel πολύ. nam, παρ' οὐδὲν τίθεσθαί τινα, est, *aliquem nihili facere*[18]: παρὰ πολὺ vero, id est, *plurimi*. Aliquando cum solo accusativo: ut, δεύτερόν σε τίθεμαι τῶν φίλων[19], id est, *secundum tibi locum inter amicos tribuo*. Quo modo sæpe δεύτερον sequitur genitivus, tuncque δεύτερον τίθεσθαι, est *posthabere*: ut, δεύτερον χρὴ τίθεσθαι τῆς φρονήσεως τὴν ὑγίειαν. id est, *posthabenda est prudentiæ corporis valetudo*[20]. Sic μέγα, vel σμικρὸν τίθημι, vel τίθεμαι τόδε τὸ κέρδος, *magnum vel exiguum hoc lucrum duco*. Frequentissime cum præpositione ἐν, et dandi casu: ut, ἐν οὐδενὸς μέρει, vel ἐν οὐδενὶ λόγῳ[21], vel ὑπὸ λόγῳ τίθεσθαι, *nullo in numero vel loco habere*[22]. Ἐν καλῷ, vel αἰσχρῷ τίθεσθαι, *honestum vel turpe ducere*. Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, *studio dignum ducere*[23]. *Τίθεσθαι, ducere.*

18 Exemplum habet Plut. in vit. Demosth. p. 352. lin. 43. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ τὸ προσκροῦσαι τῷ δήμῳ ΘΕΜΕΝΟΣ. *Nihili faciens populum offendisse.*

19 Vel ἐν τοῖς φίλοις, quod malim, tum quod nescio, an hic sit verborum Græcorum sensus, tum saltem ad tollendam ambiguitatem: nam eadem verba notant: *Amicis te posthabeo*, sive, *ultimo te inter amicos loco pono*. Cæterum *ponere* pro *ducere* adhibent etiam Latini: ita enim Nepos in Alcib. cap. 3. *Neque ei par quisquam in civitate PONERETUR.*

20 Pro eodem dicitur, ἐν δευτέρᾳ τάξει ποιεῖσθαι vel τίθεσθαι. *Secundo ordine ponere*, verbatim; itidem sequente Genitivo, pro *postponere*. Plut. in Vit. Demosth. p. 852. lin. 14. Τὴν ἀσφάλειαν, καὶ τὴν σωτηρίαν οἴεται δεῖν ΕΝ ΔΕΥΤΕΡΑι ΤΑΞΕΙ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ καὶ τοῦ πρέποντος. *Securitatem et salutem putat postponendam honesto et decoro.* Gr. *In secundo ordine honesti facere et decori.*

21 Exemplum habet Aristides, Orat. ad Capitonem, p. 550. Ἐκεῖνος τοὺς μὲν τῆς τραγῳδίας ποιητὰς οὐδὲ ἐν λόγῳ τίθησιν. *Ille tragicos quidem poetas, nullo numero habet.* Est et ubi ἐν μέρει, ἐν λόγῳ, vel si quid his simile subaudiendum relinquitur, sequente genitivo, a dissimulato substantivo profecto. Ita idem pro Quatuorv. p. 251. Ἐγὼ μᾶλλον ἂν τοῦτο ἔδεισα, μή τις αὐτὸν τῶν ῥητόρων μὲν ἀποστεροίη, ΤΙΘΕΙΗ ΔΕ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ. *Ego potius hoc timuissem, ne quis eum de rhetorum numero eximeret, et inter duces recenseret.* Ubi τιθείη τῶν στρατηγῶν, pro ἐν μέρει τῶν στρατηγῶν. Eandem habet significationem, si cum præpositione εἰς construitur. Ibid. p. 326. Εἰς εὐεργεσίας τιθέναι μέρος. *Beneficii loco habere.* Eodem modo εἰς λόγον τιθέναι. Ibid. p. 345.

22 Exempla vid. apud Bud. p. 92. in fine.

23 Eodem modo apud Thucyd. lib. i. cap. 35. Εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται. *Deinde criminis loco ponent.*

Cum præpositione ἐκ cum genitivo ἴσου constructa comparationem notat τίθημι (*Gelyk stellen*) sequente dandi casu ejus, cui aliquem æquiparamus. Aristid. Orat. eadem: Καὶ μὴν ΕΞ ΙΣΟΥ μὲν ἔγωγ' οὐδέποτ' ἂν ΘΕΙΗΝ Αἰσχίνην ΠΛΑΤΩΝΙ. *Enimvero nunquam ego Æschinem Platoni æquipara-*

Τιθέναι, vel τίθεσθαι, tribuere.

VIII. Sexto, τιθέναι, vel τίθεσθαι, eſt *tribuere, aſſignare*. Qua in acceptione duobus fere modis uſurpatur. Primo cum accuſativo rei, quam tribuit, et genitivo rei vel perſonæ, cui tribuit. Demoſthenes Olynth. i. Τὸ πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἄν τις θείη δικαίως. id eſt, *Quod multa hoc*[24] *bello amiſerimus, id inertiæ noſtræ jure ac merito tribuatur.*

Secundo, cum duobus accuſativis. Demoſthen. ibid. conſequenter; Τὸ δὲ μήτε πάλαι τοῦτο πεπονθέναι, πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην. id eſt, *Quod autem nec idem ante nobis evenerit, et quædam belli ſocietas bis calamitatibus æqualis*[25] *ſubito extiterit; id vero ipſorum erga nos amoris beneficio tribuendum cenſeo.*

Τιθέναι cum præp. εἰς et acc.

IX. Septimo, τιθέναι, cum præpoſitione εἰς[26], et accuſativo caſu, redditur per verbum affine huic accuſativo. Nam τιθέναι εἰς ὀργὴν, id eſt, ὀργίζεσθαι, *iraſci*, τιθέναι εἰς μνήμην, id eſt, μεμνῆσθαι, *meminiſſe*: τιθέναι εἰς εὔνοιαν, id eſt, εὐνοεῖν

rem. Quod apud eum eſt ἐξ ἴσου, apud Athenæum eſt ἐκ παραλλήλου. ita enim ille lib. Deipnoſ. penult. p. 647. Λυγκεὺς, ὁ Σάμιος, ἐν τῇ πρὸς Διαγόραν ἐπιστολῇ ΕΚ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΥ ΤΙΘΕΙΣ τὰ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἐξαιρέτως γινόμενα ΤΟΙΣ ἐν τῇ Ῥόδῳ, γράφει οὕτως. *Lynceus Samius in epiſtola ad Diagoram illa, quæ in Attica gignuntur eximia, iis, quæ Rhodi, æquiparans, ita ſcribit.*

24 Quo bello? at nondum ſuſceptum erat. An, ad quod apparandum Athenienſes Demoſthenes hortatur? At in eo non potuerunt multa amiſiſſe. Intellige bellum in genere, ſive varia bella, in quibus Athenienſes multa amiſiſſe paulo ante exemplis oſtendit Orator. Juvat in partem notata alia in editione mea MS. lectio, quæ articulum τὸν rejicit, et ſic κατὰ πόλεμον notabit, *quotieſcunque bellum geſſimus.* de quo idiomate vide, quæ infra notabo Cap. ix. Sect. 5. Reg. 4. Locus Demoſthenis eſt p. 2. lin. 39. Subaudi ἔργον, vel ſi quid occurrit commodius, ut genitivi ἀμελείας conſtet ratio; et nihil novitatis mirare. Habebis duos accuſativos, de quibus mox.

25 Reddere malim: *Quod autem id antea non evenerit, et nobis oſtenſa ſit belli ſocietas, quæ has calamitates compenſet* etc.

26 At τίθεσθαι paſſive εἴς τι dicitur perſona, cui tanquam provincia, aliquid agendum eſt impoſitum, pro quo et κεῖσθαι dixerunt. Vid. ad Sect. 8. Reg. 2.

Nec non cum aliis præpoſitionibus et propriis illarum caſibus. Sic dicitur πρὸς καλοῦ τίθεσθαι, pro *Probare*; cui contrarium eſt ἀπὸ καλοῦ τίθεσθαι, *Improbare*. Πρὸς οἰωνοῦ τίθεσθαι, *Augurari*, ſive, *pro omine habere*. Athenæus, Deipnoſ. lib. i. p. 13. Καὶ ταῦτα ἔπρασσον ΠΡΟΣ ΟΙΩΝΟΥ ΤΙΘΕΜΕΝΟΙ. *Et hæc faciebant boni ominis cauſſa.* Ad quæ verba ita apud Caſaub. Euſtathius: καθά φησιν Ἀθήναιος· ἔπρασσον οἱ παλαιοὶ, ΠΡΟΣ ΟΙΩΝΟΥ, φησὶ, ΤΙΘΕΜΕΝΟΙ, τουτέστιν, οἰωνιζόμενοι. [At, πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν τίθεσθαι, eſt *ad decori rationem referre.* Demoſth. adv. Ariſtocrat. p. 664. Z.] Simili modo cum adverbio ἔξω conſtruitur; ſequente Genitivo. Plut. in Demoſthene, p. 852. Ἔξω λόγου τίθεμαι Φωκίωνα. *Phocionem excipio, ex cæterorum numero eximo.* Imo citra ullam præpoſitionem cum ſolo accuſativo per verbum cognatum redditur. Apud Athenæum lib. vi. p. 223. Ὅπερ Ἀντιφάνης ἐν Νεοττίδι ΠΑΙΔΙΑΝ ΘΕΜΕΝΟΣ. ἐξεσχέλισε τόνδε τὸν τρόπον. *Quod Antiphanes in Neottide jocans cavillatur hunc in modum.*

ὑπάρχειν, *bene velle*. Demosthen. pro Coron. Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ', ἣν προσῆκεν, ὀργήν. id est, *Verum ista vos diligenti recordatione, quaque par esset iracundia, non prosequimini.*

X. Τιθέναι, vel τίθεσθαι τὰ ὅπλα, verbatim, *ponere arma*: (qua de phrasi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli sumi posse putant, pro ὅπλα κατατίθεσθαι, vel ἀποτίθεσθαι, Gallice, *mettre bas les armes*. Quam acceptionem ipse quoque Thucydidis Scholiastes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita proprie sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen re ipsa pugnant, ii proprie arma dicantur abjicere. Quatuor præcipue modis usurpari reperio, quorum tres postremi communi quodam ex fonte manant. [Semper τίθεσθαι τὰ ὅπλα dicitur, numquam τιθέναι, his quidem, quæ hic enumerantur, significationibus. *Herm.*] Τίθεσθαι ὅπλα.

XI. Primus est, pro τάττειν, vel τάττεσθαι, id est, *aciem instruere*, vel *instrui*, Gallice, *mettre ses gens en ordonnance*, ou *se mettre en ordonnance*: non tam ad certamen ineundum, (quod potius παρατάττεσθαι, vel ἀντιπαρατάττεσθαι, vel παράταξιν εὐτρεπίσαι, diceretur:) quam vel πρὸς ἐπίδειξιν, *pour faire monstre*, (Plutarch. in Pomp. Ἐξοπλίζειν καὶ διακοσμεῖν τὴν δύναμιν) vel ad securitatem, dum verbi causa bellicum habetur concilium, aut urgente hoste milites Imperator alloquitur. Xenoph. Expedit. lib. vii. p. 395. Εἰ δὲ τούτων ἐπιθυμεῖτε, θέσθε τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα. *Hæc si expetitis, jam jam armati ordine consistite*: ubi Xenophon Imperator vagos et inordinatos milites alloquitur. Et paulo post: Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσε ταῦτα παρεγγυᾶν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα. *Alios* (Duces) *jubebat eadem ad suos cohortatione uti, ac milites ordinare.* Qui sensus ex sequentibus elicitur; subjungit enim de militibus, οἱ δὲ αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν ταττόμενοι etc. *Illi autem sese ultro ac sponte ordinantes.* Tum infert ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, verbatim, *postquam arma jacuerunt*: id est, *postquam ordinata acies, et quieta constitit.* Thucyd. lib. ii.[27] Καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ, εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν, τίθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὅπλα. *Edixitque præco, qui ex patriis Bœotorum omnium institutis in belli societatem venire vellent, ii ut secum in armis consisterent. Qu'ils se rengeassent avec eux en armes*; non ut interpres, *apud ipsos arma poneret*. Melius Scholiast. σὺν αὐτοῖς ὁπλίζεσθαι. Idem lib. viii.[28] Καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα, Aciem instruere. Κεῖσθαι τὰ ὅπλα.

27 Cap. 2. Et paulo ante: Θέμενοι ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα. *Cum in foro armati constitissent.* Ad quem locum consule Hudsonum.

28 Cap. 93.

ἐξεκκλησίασαν. id est, *Armis instructi, et ordine collocati, concionem habuerunt.* Imminebat enim hostis.

Affini admodum sensu dicitur καθέζεσθαι, *sedere*; id est, *interquiescere, subsistere, faire alte.* Thucyd. lib. ii.[29] Καὶ καθεζόμενοι, ἔτεμνον, πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα. id est, *Ibique subsistentes*, vel, *castris positis, mox populari cœperunt, primum Eleusinem.* Τέμνειν enim *vastare* est, *populari, diripere*, idem quod δῃῶσαι, κακῶσαι, ἄγειν καὶ φέρειν.

Idem ibid. paulo post, Καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ (id est, παρ' αὐτὸ, supp. χωρίον) στρατόπεδον ἐποιήσαντο. *Ad illud* (supp. *oppidum*) *subsistentes, castrametati sunt.* Unde καθέδρα, *obsidio, le siege*, vel *mora, quæ in obsidione trahitur.* Ibid. Ἐν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ (id est, διὰ τὴν καθέδραν[30]) εἶχεν. *Archidamo iratus erat exercitus, ob longiorem obsidionis moram.*

Castra metari. XII. Secundus usus est, pro στρατοπεδεύεσθαι, vel καταστρατοπεδεύεσθαι, *castra metari:* (quod etiam στρατοπεδείαν ποιεῖσθαι, χάρακα βάλλεσθαι, aut καταβάλλεσθαι, aut τίθεσθαι, παρεμβάλλειν, aut παρεμβολὴν ποιεῖσθαι.) Qui usus, inter cæteros, Dionysio Halicarnass. perfamiliaris est. Lib. v. p. 311. Θέμενοι δὲ (Sabini) πλησίον αὐτῶν τὰ ὅπλα. id est, *Juxta eos castra metati.* Thucydid. lib. ii.[31] de Thebanis, qui Platæam invaserant: Θέμενοι δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα. id est, *Cum in foro armati constitissent, castra posuissent.* Quis ibi vertat, *arma ponere, cum hostilem urbem invaderent?* Scholiastes reddit, περιτίθεσθαι, id est, *arma induere.* Sed iis jam induti erant.

Castra munire. Tertius, præcedenti affinis ac geminus, pro *castra munire* potius quam *metari:* Gallice, *se fortifier.* Idem Dionys. lib. viii. p. 549. Ὀλίγον στῖφος, εἰς ὄρους κορυφήν τινα ἀναδραμὸν, καὶ θέμενον ἐνταῦθα τὰ ὅπλα, τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα διέμενε. *Exigua manus, conscenso montis jugo, et castris eo in loco munitis, sequentem ibi noctem exegit.* Et alibi. Thucyd. lib. iv. p. 282.[32] Ὑπεχώρησαν πρὸς τὸν λόφον, καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα. *In collem se receperunt, ibique castra munierunt.* Ubi Scholiastes perperam explicare videtur, ἀπέθεντο. Idem lib. viii. p. 620. Εὐθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ ἔθεντο αὐτοῦ τὰ ὅπλα. id est, *Urbem continuo petiere, ibique castra muniere*; ubi Scholiastes adhuc, ἀπέθεντο.

Obsidere. XIII. Quartus usus est cum secundo tertioque conjunctior, ἀντὶ τοῦ πολιορκεῖν, *obsidere.* Gall. *planter son camp*

29 Cap. 19.

30 Malim ἐν τῇ καθέδρᾳ pro ἐν τῷ καθέζεσθαι. *In ipsa obsidione:* vel etiam, *dum urbem corona cingebant.* Locus est in fine capitis 18.

31 Cap. 2.

32 Cap. 44.

devant une place. Quo sensu Thucydides lib. viii. p. 573.[33] præpositionem cum accusativo adhibuit: Πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατοῦντες ἤδη, τὰ ὅπλα τίθενται. i. e. προσμιγνύουσι τῇ πόλει. *Ad ipsam Milesiorum urbem jam victores castra ponunt.* Herodotus lib. i.[34] ubi de Pisistrato ab exilio redeunte, atque Athenas invadente: Οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. *Pisistrati exercitus ad Pallenidis Minervæ templum pervenit, illudque castris positis obsidere cœpit.* Ubi minus recte Interp. *altrinsecus arma posuerunt.*[35]

Eodem modo explicari possit, quod Dionysius Halicarnass. ait, πλησίον τῶν πολεμίων ὅπλα τίθεσθαι.

XIV. Κατατίθεσθαι κλέος, δόξαν, εὐδοξίαν, et simil. *gloriam sibi comparare*; κατατίθεσθαι τιμὴν, aut ζημίαν, *mulctam persolvere*; κατατίθεσθαι χάριτας, vel χάριν τινὶ, est ὀργὰς ἐπιφέρειν, vel ἦρα φέρειν, de quibus supra Cap. iii. Sect. 8. Reg. 15. i. e. *se ad alicujus voluntatem accommodare, ab aliquo gratiam inire.* At cum præposit. et accusat. κατατίθεσθαι εἰς vel πρός τινα τὴν χάριν, aut τὴν εὐεργεσίαν, *beneficium in aliquem conferre.* Sic, κατατίθεσθαι ὀργὴν ἔς τινα, Xenophonti est, *iram in aliquem effundere.* At, σπουδὴν πρός τινα κατατίθεσθαι, *studium in aliquem conferre.* Κατατίθεσθαι κλέος, *Gloriam etc. sibi comparare.*

XV. Τυγχάνειν, inter alias[36], quandam *fortuiti* significationem involvit, in qua, primo, cum participio conjungitur. Herodot. lib. viii. Ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ. id est, *Dixit se tum forte cum Demareto fuisse.* Τυγχάνειν.

Secundo, cum variis particulis: v. c. cum εἰ οὕτως, in Aoristo 2. indicativi. Aristoteles Ethic. iii. 8. Καὶ εἰ οὕτως ἔτυχεν, ἑκὼν νοσεῖ. id est, *Quod si aliquando contingat, tum vero sponte morbo laborabit*[37].

33 Cap. 25.

34 Cap. 62.

35 Vid. et Heliod. Æthiop. lib. vii. cap. 1. Περὶ μέρος τοῦ τείχους τὰ ὅπλα καταθέσθαι κελεύσας. *Circa aliquam muri partem castra poni jubens.* Ubi itidem interpres, *arma deponere* reddit. H.

De usu elegante et exquisito verbi ἐκτιθέναι vide quæ tradit Hemsterhusius ad Lucian. Nigrin. tom. i. p. 81. et Ernestius V. C. ad Xenoph. Mem. i. 6, 3. Z.

36 Ego fortuiti casus significationem principem ac dominantem statuo, quæ sese extendit per omnes usus existendi, contingendi, assequendi, ut diligentius intento facile ex sequentibus patebit. H.

Verissime judicat Hoogevenius. Falluntur igitur Grammatici ii, qui opinantur, τυγχάνειν cum part. meræ servire periphrasi, et veluti τυγχάνω ἔχων idem valere quod ἔχω, cum tamen sit *nanciscor*, seu *casu, forte, fortuna aliquid mihi obtigit.* Sic illud Cebetis ab initio, ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες, significat *forte ambulabamus.* Plat. in Phæd. ab initio, Rogatus aliquis, quare Socrates diu post condemnationem supplicio sit affectus, respondet, Τύχη τις αὐτῷ συνέβη. ΕΤΥΧΕ γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου etc. Z.

37 Verba sunt in ed. Lugdun. cap. vii. minus recte, ut puto, versa: ait ille: *si quis sciens ac volens injuste agit, ex ejus voluntate non pendet, ut desinat*

Tertio, cum εἰ solo, in Aoristo 2. optativi: nam εἰ τύχοι, est, *si ita ceciderit*, aut *cecidisset*, vel *contingeret*[38].

Quarto, cum ἂν, et Aoristo 2. optat. vel subjunct. Demosth. Olynth. ii. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχοι. *At quæ hujusmodi sunt, semel* (*pour une fois*) *ac brevi tempore consistunt, et vero magnam fortasse de se spem concitant*[39].

Quinto, cum ἡνίκα, et ἂν, in eod. Aorist. 2. Demosth. Olynth. i. Τὰ μὲν εἴκων, ἡνίκα ἂν τύχῃ, τὰ δ' ἀπειλῶν. id est, *Nunc quidem cedens, si res ita tulerit, nunc vero minitans*[40].

XVI. Sexto, cum ὅ, τι, et ἂν, in eod. Aorist. 2. nam ὅ, τι ἂν τύχῃ, est *quicquid forte contigerit*, vel *prout se aliquid forte obtulerit*, vel *quicquid in manus*, aut *in mentem venerit* *.

Septimo, cum οὗ, ὅπου, ὅπῃ, et ἂν, in eod. Aorist. 2. utriusque numeri, id est, *ubilibet*, *quocunque in loco*, *ac sine ullo delectu*; ut, οὐχ ὅπου ἂν τύχοι, ῥᾳδίως διέτριβεν, *non facile quovis in loco promiscue morabatur* †. Dicitur etiam ὅπου, et ὅπῃ καὶ τύχῃ, vacante particula καὶ[41].

esse injustus, sed erit injustus. Tum subdit: Οὐδὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγιὴς, καὶ, εἰ οὕτως ἔτυχεν, ἑκὼν νοσεῖ ἀκρατῶς βιοτεύων. Sic enim distinguo. i. e. *Neque enim, qui ægrotat* (supple ex præcedentibus: *si voluerit*) *erit sanus, etiamsi forte sponte laborat: ægrotat ille ex intemperantia.*

38 Quod si adverbium οὕτως hic interponatur, sæpius et eleganter ponitur pro οἷον, *Exempli gratia*, *Verbi caussa*, *Puta*, vel simili. Exemplum quære apud Æsch. contra Ctesiph. p. 280. lin. 14. Διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι, ὅτι στεφανοῖ αὐτοὺς ὁ δῆμος, ΕΙ 'ΟΥΤΩ ΤΥΧΟΙ, ὁ τῶν 'Ροδίων, ἢ Χίων, ἢ καὶ ἄλλης τινὸς πόλεως. *Confecerunt, ut proclamaretur, se coronari a populo, puta, Rhodiorum, vel Chiorum, vel alius cujusdam urbis.* Potest tamen in hac acceptione adverbium οὕτως abesse. Ita enim Scholiastes Aristophanis ad hæc verba, quæ exstant in Avibus, ver. 1069. Ἑρπετὰ καὶ δάκετα. Καὶ τὰ ἄλλα δάκετα, ὥσπερ, ΕΙ ΤΥΧΟΙ, ὁ σκορπίος. *Et alia mordentia, ut, verbi gratia, scorpius.*

39 Cum, τάχ' ἂν εἰ. Idem Demosthenes pro Phormione, p. 607. lin. 4. Ὁ μὲν γὰρ περὶ πάντα ἄδικος, ΤΑΧ' ΑΝ ΕΙ ΤΥΧΟΙ, καὶ τοῦτον ἠδίκει. *Nam qui in omnibus injuriose agit, etiam hunc, si res ita tulerit, læserit.* [Τάχ' ἂν pertinet ad ἠδίκει. *Hem.*] Cum κἂν. Epict. cap. xxii. Μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, ΚΑΙΝ 'ΟΥΤΩ ΤΥΧΗι, συνεπιστενάξαι. *Ne tergiverseris una cum illo circumferri, et, si res ita tulerit, congemiscere etiam.* Constante κἂν ex καὶ ἐπιδοτικῷ et ἄν.

40 In his acceptionibus potest hoc verbum in omni persona usurpari. e. g. Plat. in Theag. p. 129. lin. 17. Ἥξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ΕΑΝ ΤΥΧΩ. *Redibo paulo post, si ita fors ferat.* Nisi hoc loco quis vertere mallet: *si voti compos factus ero.* H.

Sic occurrit Xenoph. Œcon. viii. 3. Ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὔτ' εὔχρηστον οὔτε καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις. Καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστιν. Ἀλλ' ὅταν μὲν ποιῶσιν, Ὅ, ΤΙ ΑΝ ΤΥΧΗι ἕκαστος, ταραχή τις φαίνεται, καὶ θεᾶσθαι ἀτερπές. Ὅταν δὲ τεταγμένως ποιῶσιν etc. Hic ποιεῖν ὅ, τι ἂν τύχῃ ἕκαστος, et ποιεῖν τεταγμένως inter se opponuntur. Z.

† Sic Xenoph. Œcon. iii. 3. aliquis interrogatus, cur alii rem familiarem mediocrem recte administrent, alii vero, multo opulentiores, minus recte rebus suis uti possint, respondet,

Octavo, cum ὁπόθεν, id eſt, *undelibet*; ut τοὺς συμμάχους, ὁπόθεν ἂν τύχῃ, συνεκρότησεν, *ſocios undelibet, undecunque potuit, collegit.*

Nono, cum partic. ὅπως, in Aoriſt. 2. indicativi, id eſt, *fortuito*, ac *temere*, ὅπως ἔτυχεν[42].

Decimo, cum ὁπότερον, vel ὁπότερα in Aoriſt. 2. indicativi, ſignificat, *id quod æque poteſt eſſe, ac non eſſe*; aut vice verſa, maximeque apud Philoſophos.—¶. 198.

XVII. Aliquando *tritum aliquid, commune, obvium ac vile*, ſignificat: tuncque ſæpiſſime participium uſurpatur, vel ſimplex vel compoſitum ex præpoſitione ἐπὶ, v. c. οὐκ ἔστιν εἷς τῶν τυχόντων, vel ἐπιτυχόντων, hoc eſt, τῶν εὐτελῶν, καὶ ἀπεῤῥιμμένων. *Non eſt unus e populo, non vilis et contemptus aliquis.* Rarius dicitur eodem ſenſu, ὧν ἔτυχεν· De-

Τί τούτων ἐστὶν αἴτιον (ſc. ἄλλο), ἢ ὅτι τοῖς μὲν ΟΠΟΥ ΕΤΥΧΕΝ ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ΕΝ ΧΩΡΑι ἕκαστα ΤΕΤΑΓΜΕΝΑ κεῖται; Z.

41 Vacat particula καὶ non magis, quam noſtratium *ook* cum dicimus; *waar hy ook zyn mag*. Dicamus potius, explere illam vicem particulæ ἂν pro ὅπη ἂν τύχῃ. Eſtque locutio elliptica, quæ ita ſuppleri poſſit, cum v. c. dicimus: *Quocunque arma intulit, maximum ſui terrorem injecit*: Gr. Ὅπη καὶ ἔτυχεν ὅπλα ἐπενέγκας, τὸν μέγιστον τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ φόβον ἐνεποίησεν. ſuppl. οὐ μόνον πολλαχῇ, ἀλλὰ καὶ ὅπη etc. Cæterum malim ὅπη ἂν dicere, quam ὅπη καὶ, cum illud ſit tutius ac certius.

42 Vel cum particula ὡς. Ælian. Var. Hiſt. lib. xii. cap. 19. Ἀπέδειξε, πάντας Ἀθηναίους πρὸς δύσιν κειμένους κατὰ τὸ πατρῷον αὐτοῖς ἔθος, τοὺς δὲ Μεγαρεῖς εἰκῆ, καὶ ὩΣ ΕΤΥΧΕ, τεθαμμένους. *Oſtendit, omnes Athenienſes ortum verſus jacere ſecundum patrium eorum inſtitutum, Megarenſes vero temere et fortuito eſſe ſepultos.* [Sic Ptolemæus, Ælian. V. H. xii. extr. ne Perdiccas rem ſentiret, Alexandri cadaver λιτῶς καὶ ὩΣ ΕΤΥΧΕ προπέμψαι κρυπταῖς ὁδοῖς dicitur, h. e. *negligenter, incurioſe, ſimpliciter, ſine ornatu, pompa*, et *ſplendido comitatu*. Z.] Confer Iſocrat. Areop. p. 30c. Cæterum ex præcedentibus ſatis conſtat, hoc verbum fortuitum caſum ſive ſortem ſignificare, et eandem vim habere, quam Latinorum ſyllabica illa adjectio, *cunque* vel *libet*, ut *ubicunque, undecunque, quilibet* etc. Jungitur tunc cum particulis ὡς, τὶς, ὅπου, ὁπόθεν, et ſimilibus; ut, ὅστις ἔτυχεν, *Quem ſors obtulit, Quilibet.* Scylax in Periplo: Οἰκοῦσι δὲ ἐν Κρήτῃ Ἕλληνες, οἱ μὲν ἄποικοι Λακεδαιμονίων, οἱ δὲ Ἀργείων, οἱ δὲ Ἀθηναίων, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἄλλης, ὉΠΟΘΕΝ ΕΤΥΧΕΝ. *Habitant vero in Creta Græci, alii Lacedæmoniorum coloni, alii Argivorum, alii Athenienſium, alii ex aliis Græciæ partibus undecunque.* Arrian. de Exped. Al. lib. vi. cap. 4. Προσορμιζόμενος δὲ ὉΠΗ ΤΥΧΟΙ, ταῖς ὄχθαις. *Ubicunque appellebat ripis.* Et ſic in cæteris. Potuiſſet dicere, ὅπῃ τύχοι τῶν ὄχθων. nam habet hoc modo ſequentem generandi Caſum, ut de Antiocho ex Polybio Athenæus, Deipnoſ. lib. v. p. 193. Ἀποδιδράσκων ἐκ τῆς αὐλῆς ἐνίοτε τοὺς θεραπεύοντας, ΟΥ ΤΥΧΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ἀλύων (Ita ὁ πάνυ Caſaubonus pro αὐτῶν deque hujus mutationis qualiſcunque neceſſitate vide, quæ ſupra diximus ad finem Sect. 2. Capitis iii.) ἐφαίνετο. *Quandoque ex aula miniſtris ſe ſubducens, ubivis per urbem otioſe vagans conſpiciebatur.* Poteſt et hoc modo in omni perſona uſurpari, idque non tantum in ἀορ. β΄, ſed etiam in aliis temporibus. Cum Particula ὡς; ut, Οὐχ ὩΣ ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ, ἀλλὰ δικαίως καὶ νουνεχόντως ἐποίησα. *Non utcunque*, ſive, *temere, ſed jure et prudenter feci.* Cum ᾗ et Genitivo, apud Xenoph. de Exp. Cyr. lib. vi. p. 386. Παραγγείλας διαβαίνειν, ᾟ ἕκαστος ΕΤΥΓΧΑΝΕ ΤΟΥ ΝΑΠΟΥΣ ὤν, *imperans, ut quiſque, ad quamcunque partem ſaltus forte eſſet, illac tranſiret.* H.

mosthen. pro Corona, Οὐ γὰρ ἂν ἔτυχεν, ἦν. *Nec enim erat unus e vulgo* *.

Τυγχάνειν, *sortiri.* XVIII. Τυγχάνειν, cum genitivo est *sortiri*, tam in bonam, quam in malam partem. [Recte. Nam ἡ τύχη est vel ἀγαθὴ, vel κακή. Sic Xenophon. Cyr. v. 4, 31. est καταδακρύειν τὴν αὐτοῦ τύχην, et ibid. iv. 2, 25. τύχη de victoria adhibetur. Z.] In bonam: ut τυγχάνειν τῶν δικαίων, *jus suum obtinere.* [Recte. Etenim hic quoque maximam partem sibi vindicat Fortuna. Non semper obtinet constantia legum, sed causa tua obnoxia est favori judicum et suffragiis, eloquentiæ patroni, aliisque rebus, quæ casui debentur. Z.] Quod etiam dicunt, ἐλλειπτικῶς, sine genitivo expresso. Dionysius Halicarnass. lib. iii.[43] Ἵνα μηδετέρα πολέμου ἄρχῃ, (Albanorum et Romanorum urbes intelligit,) ἡ δὲ ἐγκαλοῦσα ὅ, τι δήποτε ἀδίκημα, δικάζηται παρὰ τοῖς ἀδικοῦσιν· εἰ δὲ μὴ τυγχάνῃ, τότε τὸν ἐξ ἀνάγκης ἐπιφέρῃ πόλεμον. *Ut neutra bellum incipiat, sed utravis accepta qualibet injuria quereretur, ea judicio apud injuriæ auctores experiatur: quæ si jus suum non obtineat, tum necessarium denique bellum inferat.* In malam vero partem: dicunt enim τυγχάνειν τῆς ὀργῆς, *iram subire alterius:* τυχεῖν φθόνου, *in invidiam adduci:* τυχεῖν ζημίας, *mulctam subire:* τυχεῖν τιμωρίας, *pœna mulctari:* Plato in Gorgia, ἀθλιώτερος μὲν, ἐὰν μὴ διδῷ δίκην, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν. *Miserior quidem fuerit auctor injuriæ, si pœnas non dederit, atque omne supplicium effugerit.* τυγχάνειν μέμψεως, et κατηγορίας, *reprebendi*, et *accusari*[44]. Vide quæ supra diximus in ἀπολαύω. Sect. iv. 8.

* Demosth. de Falsa Legat. p. 415. οἱ τυχόντες ἄνθρωποι sunt *homines triviales, plebeii, de infima plebe, qui neque illustri loco nati sunt, nec rebus præclare gestis inclaruerunt.* Xenophont. Memor. iii. 9, 10. οἱ ὑπὸ ΤΩΝ ΤΥΧΟΝΤΩΝ αἱρεθέντες sunt, *qui a plebe creati sunt.* Ibid. i. 1, 14. ξύλα ΤΑ ΤΥΧΟΝΤΑ sunt *ligna vulgaria, ubivis facile obvia.* Atque οἱ τυχόντες φόβοι apud Lycurg. Orat. p. 164. sunt *discrimina leviora, contemnenda.* Interdum quoque τὰ τυχόντα significant *parva, mediocria*, quoniam talia facile possunt reperiri, nec magni æstimantur. V. c. apud Polyb. i. 70. οὐδὲ τὸν ΤΥΧΟΝΤΑ χρόνον ἀναστροφὴν δόντες, h. e. *qui ne ad breve quidem tempus rem differendam putabant.* Ibid. iv. 40. κἂν τὸ ΤΥΧΟΝ εἰσφέρηται, *si vel minimum inferatur.* Et paulo post τὸ τυχὸν et λίαν πολὺ invicem sibi opponuntur. Z.

43 Pag. mihi 138. lin. 21.

44 In bonam et malam partem simul. e. g. Cum dicuntur aliqui dignum meritis suis vel supplicium vel præmium ferre: id Græci exprimunt non minus eleganter quam breviter, Τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. Exemplum quære apud Isocratem in Evag. p. 389. in fine: Ὥστε πάντας τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. *Adeo ut omnes pro suis quisque meritis tractarentur.* H.

Nec hic prætermitti debet usus verbi συμβαίνει, quod, sequente Infinitivo, abundare videtur ex Atticismo. V. c. Plat. in Phæd. cap. 12. et 13. συμβαίνει εἶναι, pro ἐστίν. Actor. Apost. xxi. 35. συνέβη βαστάζεσθαι, pro ἐβαστάζετο. Apud Theophr. Char. i. occurrit συμβέβηκεν ἡμῖν ἔχειν, pro εἴχομεν. Thucyd. lib. i. p. 13. extr. edit. Hervag. Ταῦτα συνέβη γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, h. e. *Hæc evenerunt*

XIX. Ἐπιτυγχάνειν, abſolute ſumitur, pro εὐστοχεῖν, id eſt, *conjectura aſſequi, rem tangere*, vulgo *rencontrer*. [Alias, ſi cum gen. conſtruitur, idem valet quod ſimplex τυγχάνειν, h.e. *conſequi*, ſeu *nanciſci*. Cum dat. occurrit Æſchin. adv. Cteſiph. p. 553. ubi ἐπιτυγχάνειν μάχῃ, ſi vera eſt lectio, ſignificat *proſpere pugnare*. Z.] Plut. in Pericle, 155. a. ubi loquitur de oſtento quodam explicando: Ἐκώλυε δ' οὐδὲν, καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν· τοῦ μὲν τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. *Fieri autem poterat, uti et Phyſicus, et vates rem attingerent:* (Gall. *rencontraſſent bien:*) *altero rei cauſam, altero finem aſſignante*. Eſt enim hic ἐκλαμβάνειν, *accipere*, i. e. *interpretari, aſſignare*. Quo modo etiam δέχεσθαι et ἐκδέχεσθαι aliquando ſumuntur. Ex quo illud Polybii citatum a Suida, Οὐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους, id eſt, νοεῖς, ὑπολαμβάνεις, uno verbo, παρακούεις. Galli ad verbum eleganter, *vous ne prenez pas bien paroles*. Ἐπιτυγχάνειν, pro εὐστοχεῖν.

SECTIO XII.

De Verbis ὑβρίζω[45], ὑπάρχω, ὑπερβάλλω, et ὑποστέλλομαι.

REGULA I.

ὙΠΑΡΧΩ, præter vulgatam acceptionem, nonnullas habet obſervatione dignas. Primum enim ſumitur abſolute: Ὑπάρχω pro *auctorem eſſe* etc.

Athenienſibus. Ex Polybio aliquot loca collegit Raphelius ad locum laud. Actorum. Z.

45 Præmitto ὑβρίζειν, cujus verbi prima notio ſtatui poteſt, ex nimia fortuna inſoleſcere, priſtinæ conditionis immemorem; hinc alios ſuperbe et contumelioſe tractare, tanquam ſe inferiores. Vid. Æl. V. H. lib. viii. cap. 15. Ubi dicitur Philippus, fuſis prælio Athenienſibus, victoria elatus, tamen λογισμοῦ κρατῆσαι, καὶ οὐχ ὑβρίσαι, *rationi obtemperaviſſe, et nihil inſolenter egiſſe*. Et de viro opulento Theognis ver. 749. ait:

Ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος—.

Divitiis ſaturatus inſolentius ſe jactat. Si quiſquam alius, hoc manifeſtum facit Paupertas apud Ariſtoph. in Plut. ver. 564. Ubi, poſtquam ſe ipſam commendavit a modeſtia, ſtatim ſubjungit: Τοῦ πλούτου δὲ ἐστιν ὑβρίζειν *Sed cum Pluto*, i. e. divitiis, *eſt morum inſolentia*. Tale eſt cognatum nomen ὑβριστὴς apud Palæphatum de Incredib. cap. i. ubi loquens de Centauris ait: Λαβόντες χρήματα, καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει, καὶ τῷ πλούτῳ, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον καὶ ὑπερήφανοι. *Nacti pecunias, et re bene geſta glorioſi, et propter divitias contumelioſi extiterunt et ſuperbi*. Ὑβρίζειν.

II. Hinc μετωνυμικῶς deſignat omnes illos affectus, quos omnium rerum abundantia parturire ſolet, quales ſunt ferocia, petulantia, ſtuprum,

pro *auctorem esse, incipere, initium dare*, tam in bonam, quam in malam partem. Quo in sensu quinque fere modis usurpatur.

Primo, per se solum, ac sine ullo casu. Demosthen. contra Neæram, Οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονί. *Ego non auctor, sed ultor injuriæ, hac in causa et actione versabor.* Itaque τῷ ὑπάρχειν, in malam partem opponuntur, τὸ ἀμύνεσθαι[46], τὸ τιμωρεῖσθαι[47], in bonam

contumelia, injuria, [et imprimis de ea injuria et contumelia dicitur, quæ alteri infertur eam ob causam, ut rideatur et contemnatur. Z.] quæ omnia uno nomine ὕβρις signantur. Vid. denuo Ælian. V. H. lib. i. cap. 19. Ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο, καὶ τραπέζης ἀσωτίᾳ καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν χρώμενοι ὕβριζον. *Splendidis vestibus luxuriabant, et mensæ intemperantia supra modum effusi, ad contumelias et injurias erant proclives.* Hinc recte opponuntur ὕβρις et σωφροσύνη. [uti σώφρων et ὑβριστὴς apud Xen. Apol. xix. Z.]

III. Construitur ὑβρίζεσθαι cum εἰς Præpositione, suum casum postulante, id est, Accusativum ejus rei, in qua quis contumelia afficitur; qui Casus si est nominum γυνὴ vel παῖς, vel alius similis significationis substantivi, mutatur etiam ipsius verbi propria et generalis denotatio in specialem. Tunc enim notat *Stuprari.* Sic Dem. de Fœd. Alex. p. 87. lin. 18. Τοὺς δὲ τυραννουμένους, ἀκρίτως ἔστιν ὁρᾶν ἀπολλυμένους ἅμα, καὶ ΥΒΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ καὶ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. *Tyrannide oppressos indicta caussa interimi videre licet simul, et eorum uxores liberosque ad stupra rapi.* Lucian. in Solœc. tom. iii. p. 580. [ed. Amstel.] sic notat differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ et ὑβρίζειν εἴς τινα. Τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σε, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σε ὑβρίζει. i. e. *Illud*, contumeliose te tracto, *pertinet ad corpus, nempe verberibus, aut vinculis, aut etiam alio modo: at*, Contumeliosus sum in te, *dicitur, cum contumelia fit, in tuorum aliquid. Qui enim contumeliose tractat uxorem tuam, in te contumeliosus est.* Cui Lucianeæ tamen sententiæ quomodo occurrat Kusterus, vid. eum ad Aristoph. in Plut. ver. 900. et doctorum virorum notas ad hunc Luciani locum. [Conf. Markland. ad Lysiam p. 17. et 149. edit. Reisk. qui eundem Luciani canonem refellit. Z.]

IV. Minus trite, sed non minori elegantia res ipsa dicitur ὑβρίζεσθαι, in qua quis luxuriat. V. g. si quis vestem purpuream aureis laciniis superinducat, gemmis aliisque rebus pretiosis operiat, dicerent Græci, ὑβρίζεσθαι τὴν πορφύραν. Quod egregie patet ex Xenophontis Κύρ. παιδ. lib. ii. p. 56. sub fin. ubi vestis, quæ nullo auro, purpura, aliove opere Phrygio erat contexta, dicitur οὐδέν τι ὑβρισμένη. Latini *illudere auro* dicunt. Ita Virg. Georg. lib. ii. ver. 464. dicit:

Illusasque auro vestes, Ephyreiaque æra.

Hinc τὰ ὑβρισμένα explicantur per τὰ ἄγαν πολυτελῆ, apud Æl. V. H. lib. i. cap. 31. ubi loquitur de consuetudine Persarum, regibus munera offerentium. Verba sunt: Οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων, οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν προσφέρουσιν· ἀλλ' ἢ βοῦς, ἢ οἶς, ἢ οἱ σῖτον, καὶ οἶνον ἄλλοι. *Nihil pretiosum nimis, aut nimis magnificum offerunt, sed vel boves, vel oves, vel frumentum, alii vinum.* Nec placet interpretis sententia, vertentis, *neque nimis attrita et vilia, neque nimis pretiosa et magnifica*; quia in sequentibus enumerat φοίνικας, quibus nescio an quid vilius in orientalibus regionibus nasceretur.

46 Hinc apud Aristid. Orat. pro Quatuorviris, p. 259. Ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, redditur, *Vim vi repellere*, i. e. *Injuria nos afficientibus*, q. e. τοὺς ὑπάρξαντας sc. τῶν ἀδικημάτων, ἀμύνεσθαι, *parem gratiam referre*. Maxime notus est hujus verbi usus ex Homero, et oppositio hæc egregie patet ex ejus versu, quem Claudius in ore habebat, et cujus meminit Sueton. in ejus vita cap. xlii.

vero, τὸ ἀντευποιεῖν, ἀντευεργετεῖν[48], id eſt, *beneficium reponere*: in utramque, τὸ ἀμείβεσθαι, τὸ ἀνταμείβεσθαι. Thucydid. lib. ii. in malam partem, Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, εἴπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν. id eſt, *Æquum ſtatuentes injuriam eodem modo reponere, quo Lacedæmonii priores fecerant.*

II. Secundo, jungitur cum genitivo, beneficium aut injuriam ſignificante, et præpoſitione πρὸς, vel εἰς cum accuſativo perſonæ. Plutarch. Pomp. Πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι, καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν. id eſt, *Cum pridem optaret, eum ſibi priore quadam opera beneficioque demereri*[49].

Tertio, cum genitivo rei, et dativo perſonæ: ut, ὑπάρχειν τινὶ τῆς εὐεργεσίας, aut ὕβρεως, *aliquem vel beneficio, vel injuria provocare* *. Ὑπάρξαι χάριτος vel ὕβρεως.

Quarto, cum duplici accuſativo; uno rei, altero perſonæ, cum præpoſitione πρὸς, vel εἰς. Demoſth. de Falſa Legat. Οὓς διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε. id eſt, *Quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum et poculorum participes eſſe voluiſtis.*

III. Quinto, cum accuſativo rei, et dativo perſonæ. Æſchin. de Falſa Leg. Τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ τῷ Φιλίππου πατρί. id eſt, *Beneficia, quæ priores in Amyntam Philippi patrem contuliſtis.* Ὑπάρχειν εὐεργεσίαν.

Sexto, cum participio, *beneficium* aut *injuriam* ſignificante. Xenoph. de Cyri expedit. lib. v. Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες. *Nec enim ulla vos unquam injuria priores affecimus.* Sic ὑπῆρξα καλῶς, vel εὖ ποιῶν, *beneficio prior affeci.* Porro, quicquid hic de ὑπάρχω dictum eſt, de compoſito προϋπάρχω dictum puta.

IV. Secunda acceptio τοῦ ὑπάρχειν, eſt *favere, adeſſe, ſtare a partibus alicujus*, cum dativo caſu. Demoſthen. de Falſa Legat. Δῆλός ἐστιν, ἐάν περ ἐκφύγῃ νῦν, καθ᾽ ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ. id eſt, *Liquet eum, ſi hoc judicium effugerit, contra vos illi adfuturum eſſe.* Xenoph. de expeditione Cyri, lib. v. ubi Timaſio milites alloquens et profectionem illis ſuadens: Καὶ ὑπάρξει ὑμῖν (inquit) ἡ ἐμὴ πόλις, ἑκόντες γάρ με Ὑπάρχειν, favere.

Ἀλλ᾽ ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπαίνῃ.

47 Apud Demoſth. in Neæram p. 519. lin. 30. Ὥστε καὶ ἀνεπίφθονον αὐτῷ ΤΙΜΩΡΕΙΣΘΑΙ ΤΟΝ ὙΠΑΡΞΑΝΤΑ. *Ita ut ei non ſit invidioſum ulciſci injuria laceſſito.*

48 Vel etiam τιμᾷν. Exemplum habet Arrianus loco mox citando.

49 Cum præpoſitione εἰς apud Arrian. de Exp. Al. lib. iii. cap. 27. Τούτους Ἀλέξανδρος, ὩΝ ΕΣ Κῦρον ὙΠΗΡΞΑΝ οἱ πρόγονοι αὐτῶν, τιμήσας. *His Alexander, quod illorum majores de Cyro bene meriti fuiſſent, honore adfectis.* H.

* Sic apud Andocid. p. 71. οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. *Qui auctores libertatis univerſæ Græciæ extiterunt.* Z.

δέξονται. *Vobis etiam præsto erit civitas mea, siquidem me libenter excipient.* Gallicus idiotismus non abludit, *je suis à vous*.

Tertia acceptio, ἀντὶ τοῦ εἶναι, quæ cum vulgaris est, tum præcipue notanda cum gignendi casu: Xenoph. Memorabilium, lib. v. sub finem: Ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖν φημι τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι. id est, *Sed etiam ei, qui ea posse voluerit, cum disciplina opus esse, tum bona indole præditum illum esse oportere.*

Ὑπάρχει, imperfonaliter.

V. Quarta acceptio hujus verbi est, ἔξεστι, *licet*; συμβαίνει, *contingit*, ἀνάγκη, *necesse est*: in qua nonnunquam absolute ponitur sine ullo casu. Plutarch. Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε. *Tum exercitum recreare, et quiete reficere non licuit.* Thucydid. Καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε. *Mortuos extulerunt, ac subito sepelierunt, prout licuit.* Sæpius cum dativo jungitur. Plato in Sympos. Ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκοῦσαι, ὅσα περ οὗτος ᾔδει. *Tanquam liceret mihi, ubi hoc Socrati dedissem, quæcunque novit, audire.* Æschin.[50] Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ τεθνάναι. id est, *Ipsi necesse erat, aut fugere, aut mori.* [Plutarch. Cæs. cap. vii. τῇ βουλῇ γνῶναι ὑπάρξει, *licebit Senatui statuere.* Plat. Phæd. cap. xxix. ὑπάρχει τῇ ψυχῇ εὐδαίμονι εἶναι, *licet animo esse felici.* Z.] De participio hujus verbi, vide Cap. de Participio Sect. iv. Reg. 9.*[51]

Ὑποστέλλεσθαι, timere.

VI. Verbum ὑποστέλλομαι, tribus præcipue modis usurpatur: Primo, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, *timere*, cum solo accusandi casu: Dinarch.[52] Τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, οὔτε τὴν Δημοσθένους, οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης. *Areopagitico Senatu, neque Demosthenis, neque Demadæ potentiam formidante.*

Submittere se.

Secundo, pro *submittere se*[53], aut *subsidere*, absque ullo

50 Contra Ctesiph. p. 273. lin. 26. H.

* Ὑπάρχειν etiam significat *esse sub alicujus potestate*, q. d. ὑπὸ τῇ ἀρχῇ τινὸς εἶναι. Sic terra, quæ erat jam sub ditione Philippi, Demosth. Olynth. i. p. 16. vocatur ἡ ὑπάρχουσα καὶ ἡ οἰκεία. It. de Falsa Legat. p. 384. Ὅλην τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. *Fatebantur, se totamque civitatem ejus fore.* Z.

Ὑπερβάλλω.

51 Verbi Ὑπερβάλλω scita admodum cum aliis est constructio. Inprimis elegans hoc Platonis in Theæt. p. 192. lin 23. Πάντα ταῦτα ὑπερβάλλει ἀδυναμίᾳ τοῦ ἐν αὐτοῖς ψευδῆ τινα δοξάσαι. *Hæc omnia longe lateque absunt ab eo, ut fieri possit, ut in iis falsum opinari nemo possit.* Ad verbum ita: *Hæc omnia abundant impossibilitate, ut* etc. Citra circumlocutionem Latine reddi non potest.

52 Locus extat pag. mihi 93. lin. 53.

53 Quæ versio, ut principem redoleat potestatem, ita explicari possit: Στέλλομαι sive στέλλω ἐμαυτὸν ὑπό τινα, νόμον etc. i. e. *ita me paro, ut legibus sim moriger.* Hæc ut plenius cognoscantur, liceat simplicis naturam paulo fusius exponere. Simplicis verbi στέλλω princeps notio non

casu: Philo de Mose, Ἅμα τὴν ψυχὴν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο. *Cum animo modestus esset, ultro se submittebat.*

VII. Tertio, ἀντὶ τοῦ ὑφίεσθαι, vel καθυφίεσθαι, id est, *remittere aliquid de contentione, levius aliquid facere, et quasi se ad vincendum facilem præbere.* Quo sensu aliquando jungitur cum accusativo, idque duobus præcipue modis. *Ὑποστέλλεσθαι, remittere.*

commode satis statui videtur *mitto*, quia hæc cum reliquis omnibus nihil commune habet, statuiturque primariæ cujuscunque vocabuli notionis indicium, eam per reliquas omnes, quæ hinc rite deducuntur, dominari: jam vero, quid στολὴ, vestis genus, cum significatu *mittendi* habet commune? Genuinam ergo significationem statuo *adorno, paro, adapto, instruo*, cujus notionis exemplorum satis ubivis occurrit. Στέλλω itaque sit *adapto, instruo*, eo scilicet sensu, quo quid aptatur, ut idoneum sit ad certum usum, cui destinatur. Non longe fortasse aberravero, si inde vernaculum *stellen* deduxero, quo verbo utimur cum in aliis, tum in re musica, cujus instrumenta, ut fides in cithara, convenienter aptantur, quo harmonice sibi respondeant. Hinc sponte sequitur secundaria notio *vestiendi, comendi, ornandi*, qui enim se vestit, *aptat* vel *ornat*, atque ita *accingit se*, quo honeste ac decore prodeat. Vid. Lucian. Dial. Mort. tom. i. p. 339. [ed. Amstel.] Εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω. *Nisi enim Lebadiam pervenero, et ornatus linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero.* Unde στολὴ *amictus*, et Latinorum *stola*, cujus vocis concinnam, opinor, originem videmus; sed pergendum. Στέλλω redditur sæpissime *mitto*, ita tamen, ut ἀπὸ τοῦ πέμπειν differat: est enim πέμπειν simpliciter *mittere*, sed στέλλειν *instructum quempiam mittere*, quem scilicet necessariis ad rem quampiam probe instructum mittimus; quanquam hæc duo sæpe usus confundit. Hinc στόλος *commeatus, iter, classis*, quæ omnibus ad expeditionem necessariis instructa et ornata mittitur. Hinc ἀπόστολοι non simpliciter dicuntur *missi*, sed *missi cum mandatis*, quibus divinitus sunt instructi. Ejusdem farinæ est ἐπιστέλλειν et ἐπιστολὴ similiaque a στέλλω composita, quæ recensere hic longum. At quomodo στέλλομαι, verbum medium hac ratione notare potest *caveo?* Si primigeniam significationem firmiter tenemus, nihil est, quod æque facile inveniatur: nam, si στέλλω active significat *instruo, paro*, ergo passive *instruor, paror:* et medie sive reciproce *instruo, paro me ipsum.* Qui cavet sibi ab hostibus, a periculo vel quibuslibet malis, *parat* se atque *instruit* iis, quæ conductura putat vel ad hostes excipiendos, vel periculum depellendum, vel saltem leviori cum damno superandum. Hinc στέλλεσθαι in forma media notat *cavere*. Utitur B. Paulus in posteriori ad Thessal. ep. cap. ult. com. 6. Στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος. *Ut vobis caveatis ab omni fratre indecore vivente.* Ita malim, quam quod Beza habet, *subducatis*; quia sæpe fit, ut malorum commercium evitare omnino non possimus, quod et idem Paulus diserte ait in posteriori ad Cor. ep. cap. viii. 20. Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, non facile reddiderim: *Vitantes hoc, ne quis nos vituperet*, cui consentiunt Belgæ et Erasmus, qui habet *declinantes*, sed in hunc fere sensum intelligam: *Una etiam misimus fratrem*, στελλόμενοι τοῦτο etc. i. e. *hoc ita parantes*, sive, *dirigentes* (vernacule, *dit alzo bestellende.*) *ut ne quis nos reprehendat.* Hæc si rite attendimus, non difficile erit invenire quomodo verbum ὑποστέλλεσθαι *submittendi se* significationem assumpserit: nam ut superius dictum, ὑποστέλλομαί σοι perinde dicetur ac στέλλομαι ὑπὸ σοί. *Ita me paro, ut sim sub te*, i. e. *tibi moriger*; quod uno verbo dicimus, *tibi me submitto.* Hinc pendet superior notio *timendi:* nam Dinarchi verba sic reddi possunt, *senatu non submittente se potentiæ Demosthenis*, i. e. *non reverente.* Et quis non videt, tertiam notionem *præbendi se ad vincendum facilem*, ex eodem fonte sponte fluere? ut et *remittendi aliquid de jure, de fiducia* etc. §. 199.

Cum accusativ. solo.

Primo, ita ut solus sit accusativus, ut Isocrat. de Pace, Οὐδὲν ὑποστειλάμενος, μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. *Ita dicam, ut nihil omnino remittam, aut dissimulem.*

Cum eodem, sequente πρὸς.

Secundo, ita ut sequatur πρὸς, quæ modo significet *contra*, vel *cum*, modo κατὰ, vel ἐν. *Contra*; ut Demosth. de Falsa Legat. Ὡς πρὸς πεπρακότας ἑαυτοὺς, καὶ ἀνοσιωτάτους ἀνθρώπους, μηδὲν ὑποστειλαμένου. *Utpote adversus homines, qui seipsos vendidissent, adeoque sceleratissimos, nihil omnino remittente.* Κατὰ vero; Idem adversus Midiam, Οὐκ ἔστι δίκαιον, τὴν τοῦ παθόντος εὐλάβειαν, τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν. *Æquum non est, ut ejus, qui injuriam passus est, modestia, ei, qui nihil in eadem inferenda remiserit, aliquid ad salutem conferat.* Hoc modo Patronus in causa prævaricans, atque ἐθελοκακῶν, ὑποστέλλεσθαι dicitur.

Cum genitivo.

VIII. Aliquando, cum solo genitivo; ut, ὑποστέλλεσθαι τῆς παῤῥησίας, *aliquid*[54] *de fiducia remittere:* ὑποστέλλεσθαι τῆς ὕβρεως, *minus atrocem in injuria facienda se præbere.* Aristot. in Problem. Διὰ τί ὑγιεινὸν, τὸ τῆς τροφῆς ὑποστέλλεσθαι; *Quare ad sanitatem conducit, cibi parciorem esse?* Sic Gregor. Nazianz. dicebat, apud Hæreticos τὸν Υἱὸν ὑποστέλλεσθαι τοῦ Πατρὸς, *Filium Patre inferiorem esse.* Itemque, τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ, *Spiritum sanctum Filio.*

Cum genitivo et περί.

Aliquando denique, cum præpositione περὶ, et genitivo casu: Demosth. Olynth. i. Οὐ μὴν οἶμαί γε δεῖν, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοποῦνθ᾽, ὑποστείλασθαι περὶ ὧν ὑμῖν συμφέρειν ἡγοῦμαι. *Sed minime decere arbitror, propriæ salutis causa, quicquam in iis, quæ vestra interesse putem, prævaricari.*

Subducere.

Tertio, quemadmodum ὑποστέλλειν aliquando est *subducere*, aut *detrahere:* ita ὑποστέλλεσθαι, *subduci*, aut *detrahi:* tuncque conjungitur etiam cum gignendi casu. Sic apud Aristotel. ὑποστέλλεσθαι τῶν ἀγαθῶν, aliquis dicitur, *cui bonorum aliquid subtrahitur.* Sic ὑποστέλλομαι τῆς ἀξίας, *aliquid mihi de mea dignitate detrahitur:* quanquam ita quoque reddi potest, *remitto aliquid de mea dignitate:* ὑποστέλλομαι τῆς δυνάμεως, *potentia mea remittitur,* vel *remitto aliquid de potestate.*

54 Ex ipsa versione intelligas, nomen τὶ subaudiri, quo constet genitivi ratio. At exemplum ex Gregor. Naz. sequens pertinet potius ad secundum usum.

SECTIO XIII.

De Verbis Φαίνομαι, Φέρω.

REGULA I.

Φαίνεται, *constat.*

DE Verbo φαίνομαι, duo solum tirones moneo. Alterum est, non minus sæpe verbo illo significari, *liquere, constare, manifeste comperiri ac teneri,* quam *apparere,* aut *videri.* Apud Demosthen. passim, ut Olynth. ii. Τοῦτ' ἐκεῖνον, ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι. i. e. *Tum ut illum nequam esse, quod utique verum est, omnes perspicue videant.* Idem pro Corona, Εἰ δὲ ἔδει τούτων τινὰ κωλυτὴν φανῆναι. *Sin aliquem existere, qui hæc impediret, oportebat.* Item ibid. Οὐκ ἀπιστῶν ὑμῖν, ὥς γέ μοι φαίνεται. id est, *Non quod fidem vestram suspectam haberet, ut mihi omnino constat* [55]. [Sic λόγος ἁπλοῦς καὶ φαινόμενος, Polyb. xvii. 1. est *oratio simplex et clara, quæ non ambagibus involucrisque rerum utitur, nec obscura ambiguaque efficitur.* Z.]

Ἐξετάζεσθαι, *certis argumentis deprehendi.*

Affinis est significatio τοῦ ἐξετάζεσθαι, id est, *certis argumentis deprehendi,* tam in bonam, quam in malam partem. In bonam; Demosthenes pro Corona, Καὶ λέγων, καὶ γράφων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα ὑπὲρ ὑμῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς. *Videbant me omnes, in mediis etiam periculis, quæ essent e republica dicere tum atque decernere.* In malam vero; Idem ibid. Ὅπερ ἂν φαυλότατος ποιήσειε, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι. *Quod pessimus quisque faceret, id te manifeste rerum exitu fecisse constat:* id est, ἐξελήλεγξαι.

Φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ, *litare.*

II. Alterum est, peculiari quadam ratione apud Plutarch. in Aristide dici φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ pro καλλιερεῖν [56], id est, *litare.* Locus est p. 329. e. Ταῦτα τοῦ Παυσανίου θεοκλυτοῦντος, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον. *Cum ita Numen Pausanias obsecraret, læta cum precibus exta simul apparuerunt, et victoriam aruspices prædixerunt,*

55 Sic perspicue a verbo δοκεῖν distinguitur apud Æschin. Socr. in Dialogo περὶ πλούτου in fine, Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτω φαίνεσθαι. *Mihi sic liquere videtur.* [Recte. Nam δοκεῖν cernitur in *opinione,* quæ falsa esse potest et vana. Sed φαίνεσθαι plerumque est in *re* extra mentem, quamvis nemo opinatur. Hinc τὰ μὴ φαινόμενα Ebr. xi. 3. sunt *ea, quæ omnino non sunt, nec adeo ullo modo in conspectum venire possunt.* Sic Demosth. adv. Conon. p. 1267. ἀληθῆ εἶναι et φαίνεσθαι, ut idem valentia, copulantur. Interdum tamen δοκεῖν, inprimis ap. Socraticos scriptores, nihil ambigui significat, sed rem quæ est. Vid. Lamb. Bos. Exercitat. Philolog. ad Act. Ap. xvi. 23. Z.]

56 Vel γίγνεσθαι, de quo vide quæ notavi supra ad Sect. v. Reg. 6. H.

qui videlicet pluribus ante ſacrificiis litare non potuerant. Cætera dabunt lexica *.

Φέρειν, pertinere.

III. De verbo φέρειν, obſerva quæ ſequuntur. Primo, uſurpatur interdum pro *pertinere*, aut *intereſſe:* ut apud Platonem: Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα. *Quæcunque ad beatitudinem pertinent*, aut etiam *ducunt*; nam Tullius quidem ita vertit, *Omnia quæ ad beate vivendum ferunt.* Sic apud eundem Platòn. de Republ. v. Μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν, id eſt, πάνυ καὶ πάντως τῆς πολιτείας διαφέρει. *Plurimum, aut omnino, reipublicæ intereſſe.* Μέγα γάρ τοι φέρειν, inquit, οἰόμεθα, καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. id eſt, *Id enim, ſeu bene, ſeu male fiat, permagni arbitramur, imo penitus intereſſe reipublicæ.* Gallice, *qu'il importe de beaucoup, voire du tout.*

Moleſte ferre.

IV. Secundo, ut Latini dicunt, *moleſte ferre*, et ſimil. ſic Græci, χαλεπῶς φέρειν· hoc diſcrimine, quod tunc φέρειν, non tantum jungatur cum accuſativo, ut Latine, ſed etiam cum dativo et præpoſitione ἐπὶ: Plutarch. Pomp. Ἐπὶ τούτοις εἰσενεχθεῖσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, χαλεπῶς ἔφερον οἱ πρῶτοι. id eſt, *Hæc in vulgus emanaſſe viri principes moleſte ferebant.* Imo, quod rarius videtur, cum ſolo dativo: Xenophon de expedit. Cyri lib. i. Ἄνδρες στρατιῶται, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασιν. *Nolite mirari, me præſentem rerum ſtatum moleſte ferre.* Idem hiſtor. Græc. v. Πράγματα δ' ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ. id eſt, *Cum viciſſim et vexarentur ab aliis, et alios vexarent, bellum illud moleſte ferebant*[57].

Φέρειν νύκτα, noctem traducere.

V. Tertio, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, *noctem diemve ferre*, i. e. *traducere*, διανυκτερεύειν, διημερεύειν[58]. Plutarch. in Alex. poſt Cliti cædem, Ἐπεὶ δὲ τήν τε νύκτα κακῶς κλαίων διήνεγκε, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν. *Ubi autem et noctem illam, et diem conſequentem fœdo ejulatu traduxiſſet.* De participio φέρων vide Cap. de Participio, Sect. ii. Reg. 5.

Φέρε, age.

VI. Quarto, imperativus φέρε, adhortantis eſt, ut *age*

* Verbum φαίνομαι cum participio aliquo jungi admodum frequens eſt Atticis. V. c. Plat. Phæd. ab initio, φαίνεται ἀποθανὼν, h. e. *mortuum eſſe eum conſtat.* Ibid. cap. 63. ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, *immortalem eſſe mentem certum eſt.* Demoſth. de Falſa Legat. p. 378. οἷάπερ αὐτὰ προδοὺς καὶ διαφθείρας σὺ πεποίηκας, ταῦτα ἐξεταζόμενα φαίνεται. *Quæ tute prodidiſti et corrupiſti, ea ſatis ſunt exploraia.* Id. in Epiſt. p. 1470. Ἐν οἷς ἐγὼ φανήσομαι οὐ μόνον αὐτὸς ἐξητασμένος πρῶτος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρακεκληκώς. *In quibus ego manifeſte non modo meam ipſius operam probavi, ſed et alios ſum exhortatus.* Z.

57 Pro Dativo illo, ſi participium non præcedat, participio uti auſim: χαλεπῶς ἔφερον πολεμοῦντες. Vide ſimile quid infra ad Cap. ſeq. ad calcem Sect. i. n. 11.

58 Deſidero exemplum; nam Plutarchus non ἤνεγκε, ſed διήνεγκε dixit. Locus extat pag. mihi 694. lin. 41.

apud Latinos, idque vel solum, vel cum ἄγε, vel cum aliqua ex sequentibus particulis, pro sensus diversitate usurpandis, δὴ, οὖν, τοίνυν, *igitur*; δὲ *vero*, γὰρ *enim*, νῦν *nunc*, et similibus; ut, φέρε δὲ, ἐπανερχώμεθά ποτε, ὅθεν ἐξέβημεν. *Age vero, tandem eo redeamus, unde digressi sumus*[59].

VII. Quinto, idem imperativus cum infinitivo εἰπεῖν, redditur, *verbi causa*, *exempli causa*, *ut ita dicam*, quod alias uno verbo dicitur οἷον· tuncque si sequitur nomen aliquod, in eodem casu poni debet, quo præcedens, si ad illud utrumque referatur: ut, Ἥδε ἡ γνώμη πάντων ἄρα τῶν Φιλοσόφων ἐστὶ, φέρε εἰπεῖν, τοῦ Πλάτωνος ἐν Κρατύλῳ. *Hæc sententia Philosophorum plane omnium est*, *verbi gratia*, *Platonis in Dialogo*, *qui Cratylus inscribitur*. Alias φέρε εἰπεῖν, absolute periodum inchoare posset, ut apud Latinos, *exempli gratia*, vel *enimvero*: ut φέρε εἰπεῖν, σχεδὸν ὅσοι φιλομαθεῖς, οὗτοι καὶ πολυμαθεῖς. id est, *exempli gratia*, *studiosi prope omnes docti evadunt*. Atque ita φέρε εἰπεῖν, per modum adverbii usurpatur: nec ulla ratio accusativi casus habetur, qui verbo activo alioqui deberetur. ¶. 200.

Φέρε εἰπεῖν, *verbi causa*.

VIII. Sexto, eædem voces, φέρε εἰπεῖν, initio periodi, rarius quidem, aliquando tamen transitionibus serviunt, reddique possunt, *at enim*, *at forte*, *sin vero* et simil. ac fere cum ἀλλά. Dionysius Halicarnass. lib. iv.[60] ubi Servius

Φέρε εἰπεῖν, initio periodi.

59 Pro eodem utuntur imperativo ἴθι. Sic Plato Hipp. maj. p. 288. lin. 6. ἼΘΙ μοι, ὦ Σώκρατες, ἀπόκριναι. *Agedum, Socrates, responde mihi.* H.

De Imperativo φέρε, si vim habet particulæ *adhortantis et incitantis*, tenendum est, eodem modo, quo ἄγε, adhiberi, et easdem quoque adjunctas habere posse particulas δὴ, γὰρ, νῦν. In eo tantum ab ἄγε differre videtur, quod non nisi in numero singulari occurrit, cum contra ἄγετε sæpenumero apud Homerum repetatur: veluti Iliad. I. 26. 165. 700. H. 194. Ξ. 74. Odyss. Π. 376. etc. Jungitur igitur φέρε cum omnibus personis utriusque numeri vel in Subjunctivo, vel Imperativo, vel si est interrogatio, in Indicativo, vel sequitur Infinitivus. Ad singula illa confirmanda sufficiant exempla hæc: Lucian. in Vit. Auct. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὠνητὴ αὐτοῦ. Demosth. de Fals. Legat. p. 414. Φέρε δὴ περὶ τοῦ ψηφίσματος εἴπω. *Agedum de plebis scito dicam.* Ælian. V. H. i. 30. Φέρε, εἴ σοι δοκεῖ, Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα σωτῆρες. *Age, si tibi videtur, fiamus illis miseris Dioscuri servatores.* Plat. in Euthyphr. Φέρε δὴ, ἐπισκεψώμεθα, τί λέγομεν. Æschin. Socrat. ii. 37. Εἴπερ γὰρ ταῦτα χρήσιμά ἐστι—φέρε, πῶς ἂν τὰ τοιαῦτα φήσαις; Demosth. de Rhod. Libert. φέρε γὰρ, πρὸς θεῶν σκοπεῖτε. Aristoph. Thesmoph. 795. Φέρε δὴ νῦν, εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Æschin. Socrat. i. 1. Φέρε, εἴ τις βούλοιτο—πόθεν ἂν γένοιτο; ibid. 10. Φέρε γὰρ, εἰσὶν ἡμῖν φύσεις ἵππων ἀγαθῶν; Ibid. 2. Φέρε δὴ, τίνες ἡμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγόνασι; etc. Ex his patet, quam vana sit Mœridis Atticistæ regula: Οἶσε, Ἀττικῶς· φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. De Infinitivo vide Vigerum in sequenti φέρε εἰπεῖν. Cui adde illum Porphyrii locum, quem laudat Stephanus in Thesauro, Εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία. *Ad unum referunt, utpote Jovem.* Atque Nazianzeni, ὡς φέρε εἰπεῖν, *ut ita dicam.* Z.

60 Opportunius exemplum desidero: nam in verbis Servii Tullii, quæ extant p. 239. lin. 19. φέρε εἰπεῖν referri potest ad superiora. Dixerat Servius, nullius se criminis conscium esse; non tyrannidem a se affecta-

Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ ſibi a Tarquinio objici potuiſſent, ita pergit: Φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι, καὶ διὰ βαρύτητα ἐπαχθὴς etc. *At fortaſſis arrogans ſum, et propter morum acerbitatem gravis ac moleſtus:* vel *an vero? an forte?*

Φέρε, ſine εἰπεῖν.

IX. Septimo, quod non minus rarum eſt, φέρε ſolum accipi nonnunquam videtur, pro φέρε εἰπεῖν, id eſt, *verbi gratia*[61]. Sic omnino ſumitur apud Euſeb. Præpar. iii. p. 120. novæ editionis, tit. 8. Εὐλόγως τῆς ἀναισχυντίας ἐπιμεμψάμενος τοῖς, φέρε, τὸν ἥλιον αὐτὸν εἶναι τὸν Ἀπόλλω, καὶ πάλιν τὸν Ἡρακλέα, καὶ αὖθις τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ὁμοίως ἀποφηναμένοις. id eſt, *Jure homines iſtos impudentiæ arguens, qui unum eundemque Solem, verbi cauſa* (vel *ut hoc præcipue ſeligam*) *non Apollinem modo, ſed etiam Herculem, et Bacchum, et Æſculapium eſſe ſtatuerunt.* Rurſus lib. vi. p. 247. b. Καὶ νοῦς, ὁ φρονήσεως οἰκεῖος, ἀφραίνει πολλάκις κατά τι συμβεβηκὸς, παρατραπεὶς ἐν ὑπερβαλλούσαις, φέρε, σώματος ἀῤῥωστίαις. id eſt, *Et mens illa, cujus propria prudentia eſt, aliquo perſæpe caſu delirat, dum eam, exempli cauſa, graviores corporis morbi ſua de ſede movent.*

Φέρεσθαι καλῶς, bene agi.

X. Paſſivum φέρομαι, cum adverbiis καλῶς, κακῶς, et ſimilibus, id eſt, *bene*, aut *male mecum agitur*, ut Gallice dicitur, *je me porte bien, je me porte mal*[62]. Plutarch. Alcibiad. Ἐκ δὲ τούτου κακῶς φερομένῳ τῷ Νικίᾳ, παρῆσαν πρέσβεις ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος. *Exinde Niciæ adverſa utenti fortuna,*

tam, nullam virginem violatam, neminem indicta cauſa damnatum, ſi quid horum perpetraſſet, non mortem ſe deprecari: Tum addit: φέρε εἰπεῖν. q. d. *ſi quid habetis ejuſmodi, agedum dicite.* Et ſequitur nova objectio: ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι etc. [Illud φέρε εἰπεῖν in loco laudato Dionyſii Archæol. iv. cap. 36. ſervit occupationi. Etenim verba ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι eſt objectio adverſarii, quæ fingitur ab oratore. Igitur φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ recte Latine redditur *At vero:* id quod in occupationibus adhiberi ſatis conſtat: ad verbum, *fac te dicere*, ſeu, *profer dicere*, h. e. *profer hoc dictum, profer hanc objectionem* etc. Φέρειν autem ſæpe ſignificare *proferre, in medium proferre*, Lexica ipſa te docebunt, ſi negare audes. *Z.*]

61 Hoc ſenſu conjungitur cum οἷον, de quo ſupra Cap. iii. Sect. 8. Reg. 12. Ita Clem. Alex. Pædag. lib. iii. p. 260. Πολλὰς δ᾽ ἂν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις εὕροιμεν ὑποθήκας· Οἷον ΦΕΡΕ, εὐχῆς μὲν πέρι etc. *Multa etiam apud alios invenire poſſumus præcepta; quale eſt illud exempli gratia, de precatione.*

62 Deſidero auctoritatem; nam ſequentia exempla aliud confirmant. Quod Galli dicunt, *Je me porte bien, ou mal*, pertinet ad corporis valetudinem. At καλῶς φέρεσθαι, Latine, *bene rem gerere*, [Sic quoque Vigerus rem intellexit, uti ex Latina interpretatione fit clarum; nempe *adverſa vel ſecunda uti fortuna.* Z.] eſt vox militaris, et armorum ſucceſſum notat. Id quod ex Plutarcho et Thucydide probatur. Quo ſenſu eleganter res ipſa dicitur καλῶς ἢ κακῶς φέρεσθαι, apud Xenoph. Hiſt. Gr. lib. iii. p. 501. Γνοὺς δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Περσῶν βασιλεὺς, Τισσαφέρνην αἴτιον εἶναι τοῦ ΚΑΚΩΣ ΦΕΡΕΣΘΑΙ τὰ αὐτοῦ etc. *Ipſe autem Rex Perſarum, cognito, Tiſſaphernem in cauſſa eſſe, quod res ipſius male gereretur.*

ſiſtunt ſe legati ex Lacedæmone. Thucydidi, εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις dicitur, *cui munus imperatorium bene cedit*[63].

SECTIO XIV.

De Verbis φθάνειν, [φύειν, χαίρειν, χρᾶσθαι,] χωρεῖν, et ἐγχωρεῖν.

REGULA I.

VERBUM φθάνω, fere cum participio jungitur, quod infinitivi loco eſt. Ac primo idem ſignificat, quod ſignificaret verbum illud ſolum, cujus participium annexum habet: ut, ἔφθην κάλλιστον τὸν δρόμον διαδραμών. id eſt, διέδραμον, *præclarum curſum abſolvi*[64]. ¶. 201. Φθάνω.

63 Denique idem ſignificat, quod ἄγειν καὶ φέρειν conjunctim (de quo ſupra Sect. iv. §. 7.) i. e. *populari*. Thucyd. lib. i. cap. 7. Ἔφερον γὰρ ἀλλήλους. *Se invicem populabantur*.

Conſtruitur cum accuſativis; ut φέρεσθαι δόξαν, τιμὴν etc. pro, *Conſequi*. Sic, φέρεσθαι τὰ πρῶτα, *primas partes habere*. Unde participium apud Pauſ. in Achaicis p. 415. Φερόμενοι τὰ πρῶτα ἐν Θήβαις, ſunt *Proceres, Primores, Principes Thebanorum*. Ex hac ſignificatione defluxerunt comparativus et ſuperlativus φέρτερος et φέρτατος, pro *præſtantior et præſtantiſſimus* apud Homer. Iliad. Α. ver. 186. et 581.

—Ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον ΦΕΡΤΕΡΟΣ εἰμι σέθεν.—
Ut ſcias, quanto præſtantior ſim te.

Et

—Ὁ γὰρ πολὺ ΦΕΡΤΑΤΟΣ ἐστιν.
Is enim longe eſt præſtantiſſimus.

64 Ita verbum φθάνω abundat omnino. Vellem, Auctor exemplum auctoritate fulſiſſet. Quæ Budæus affert p. 213. minus probant, quippe in quibus notio *antevertendi* et *occupandi* eluceat, ut nempe ex nudis verbis, a reliquo orationis corpore diſtractis, conjicere licet: nam ipſa verba conſulere non licuit, ſolito egregio cæteroquin illo Auctore lectorem ad diffuſa ſæpe veterum ſcriptorum opera remittere, ſæpiſſime et nomine contento. Sic ex Athenæo citat hæc verba: Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων ΦΘΑΝΟΜΕΝ καὶ πρότερον ΕΙΠΟΝΤΕΣ. Ex Xenophonte: Ἔφθη κατακωλυθείς. Ex Syneſio: Ἐφθάκειν πυθόμενος. Et ex Ariſtotele lib. i. de Generatione Animal. Νέοις δὲ οὖσι, (ſuppl. ex præcedentibus, οὐκ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα) διὰ τὴν αὔξησιν· ΦΘΑΝΕΙ γὰρ ΑΝΑΛΙΣΚΟΜΕΝΟΝ τὸ πᾶν. Verba ſunt cap. xviii. i. e. ἀναλίσκεται, ait. Ubi tamen τὸ φθάνει *antevertendi* ſignificationem minime deponit. Affert Ariſtoteles ſcilicet rationem, cur in prima ætate ſemen non detur, quia omnis materia in corporis incremento abſumatur prius, i. e. prius quam in ſemen formetur. [Mihi quoque videtur ſemper in omnibus exemplis notio *occupandi, præveniendi et antevertendi* obtinere. Certe nondum locus occurrit, ubi contextus ratione coactus fuerim ab illa regula recedere. Sic in illo Æſchinis adv. Cteſiph. p. 639. ΦΘΑΝΟΥΣΙ δ' ἐπ' αὐτὰ ΚΑΤΑΦΕΥΓΟΝΤΕΣ τῷ λόγῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ τοῖς ἔργοις πλεῖστον ἀπέχοντες, illud φθάνουσι καταφεύγοντες non eſt ſecundum præceptum Vigeri idem quod καταφεύγουσι, ſed *facile, ſtatim confugiunt*. Sermo enim eſt de nomine humanitatis et popularitatis, quod quaſi in medio ſit propoſitum, ad quod adeo quivis *facile* fugiat, *verbo* quidem, etiamſi *re* longiſſime

Antevertere. II. Secundo, significationem suam retinet *occupandi* et *antevertendi*, sic ut reddi possit per adverbium *prius*, vel nomen *prior*: ut, ἀξιέπαινος, ὅστις ἂν φθάνῃ τὸν φίλον εὐεργετῶν[65]. i. e. *Laude dignus est, qui amicum beneficio prior afficit*[66]. Quo sensu interdum, at raro, cum infinitivo jungitur. Sic Livius lib. i. *Fidenates occupant bellum facere*, φθάνουσι πολεμοῦντες, vel πολεμεῖν[67].

Possum, cum infin. III. Tertio, cum infinitivo, significat, ut plurimum, idem quod ἔχω, id est, δύναμαι, *possum*. Philo de Legat. ad Caium, Οὐ γὰρ φθάνει προσαναβαίνειν ὁ λόγος πρὸς τὸν ἄψαυστον, καὶ ἀναφῆ πάντη Θεόν. id est, *Nec enim potest ratio* (vel *oratio*) *ad Deum, qui nulla ratione tangi queat, adspirare.*

IV. Quarto, præcedente negatione οὐκ, et sequente καὶ, in alio membro, significat idem quod ἅμα καὶ, in diversis membris, (de quibus postea dicemus in adverbio) id est, *ut primum, continuo*: ut, οὐκ ἔφθη ἐλθὼν, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο. id est, *ut primum venit, continuo bonoris cupiditatem, qua flagrabat, ostendit*[68]. Quo item sensu, rarius licet, aliquando tamen cum infinitivo conjungitur. ¶. 203.

ab illo sit alienus. Hinc quoque absolute, sine adjuncto participio occurrit: ut Demosth. adv. Mid. p. 526. bis reperitur φθάσας τὸν λογισμὸν, et dicitur is, qui ab iracundia et temeritate animi ad rem suscipiendam impellitur, priusquam rem ipsam recte consideraverit. Tum quoque ponitur, sequente particula πρὶν cum Infinitivo: ut Antiph. Orat. adv. Venefic. p. 620. Sermo est de iis, qui intelligunt, sibi insidias esse factas, seque versari in summo periculo: τότε δὲ, pergit orator, ἐὰν μὲν δύνωνται, καὶ μὴ φθάνωσι, πρὶν ἀποθανεῖν. h. e. *Tum si possunt, nec morte occupantur*, i. e. *non prius pereunt, quam sibi providere, malumque propulsare possunt*. Z.]

65 Ita fere Xenoph. in secundo ἀπομνημον. quem citat Budæus l. c. [Antiph. Orat. p. 631. Εἰ γὰρ μὴ ΕΦΘΗΣΑΝ ΠΕΡΙΔΥΣΑΝΤΕΣ, ἀλλά τινας προσιόντας φοβηθέντες ἀπέλιπον, ἐσωφρόνουν. *Quod si enim* (sc. sicarii) *non ante veste* (sc. occisum) *spoliarunt, sed metu quorundam supervenientium reliquerunt, haud stulti fuerunt*. Demosth. pro Coron. p. 239. Ἐὰν μὴ ἐμμένητε τοῖς ὡμολογημένοις, οὐδὲν προσποιήσετε ἔξω τοῦ ΕΦΘΑΚΕΝΑΙ ΑΔΙΚΟΥΝΤΕΣ. *Si pacta non servaveritis, nihil lucramini, nisi ut initium injuriæ feceritis*. Z.]

66 Eodem modo construitur compositum ὑποφθάνω. Arrian. de Exp. Al. lib. i. p. 30. init. Ὑποφθάσομεν γὰρ αὐτοὶ περάσαντες, πρὶν ἐκείνους ἐς τάξιν καθίστασθαι. *Nam prius ipsi transierimus, quam illi aciem instruere possint.*

67 Quando in Optativo cum Particula ἂν sequentem habet Particulam ἢ cum infinitivo, Latini additum Participium vertunt per Plusquamperfectum subjunctivi, sequente *Priusquam*. Herodot. Erat. cap. 108. ΦΘΑΙΗΤΕ γὰρ ΑΝ πολλάκις ἀνδραποδισθέντες Η τινα ΠΥΘΕΣΘΑΙ ἡμέων. *Capti enim sæpe fuissetis* vel *potuissetis capi, priusquam nostrum quis audivisset*. ¶ 202.

68 Ne suo auctore careat exemplum, aliud addam ex Isocrate in Panegyrico, p. 113. b. Οἱ δὲ ΟΥΚ ΕΦΘΗΣΑΝ πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, ΚΑΙ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἡμῖν ἀμυνοῦντες. *Hi, quamprimum intellexerant, bello Atticam circumventam esse, rebus omnibus relictis, nobis subsidio venerunt*. Et in Ægin. ΟΥΚ ΕΦΘΗΜΕΝ ὡς Τροιζῆνα ἐλθόντες, ΚΑΙ τοιαύταις νόσοις ἐλήφθημεν. *Quamprimum Træzenem venimus, talibus morbis correpti sumus*. [It. De-

V. Quinto, in optativo præcedente eadem negatione, cum particula ἂν, ſignificat aliquando plane id futurum, quod participio ſignificatur; idque affirmando, licet conſtructio ſit negativa; ut, οὐκ ἂν φθάνοι τῆς κακουργίας τίσιν ἀποτίνων. id eſt, *nunquam effugiet pœnam ſceleri ſuo debitam.* Sic, οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων. id eſt, *mortem nunquam effugiet.* Dio Chryſoſt. Orat. xii. Εἰ δὲ ὑμῖν ὑπαίτιός εἰμι τοῦ σχήματος, οὐκ ἂν φθάνοιτε Ὁμήρῳ πρότερον χαλεπῶς ἔχοντες. *Quod ſi ejus formæ cauſa,* (ſupp. qua Jovem expreſſi, Phidias enim loquitur:) *reus apud vos fuero, prius omnino vos Homero infenſos eſſe oportebat.* Qua conſtructione reddi aliquando poteſt, *jam jam, illico*; ut, οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων. id eſt, *jam jam audies* [69].

VI. Sexto, eadem ſignificatione, qua res omnino futura ſignificatur, interdum ſubintelligitur participium ex priori membro repetendum, ut obſecrandi alterum, ὡς τἀληθὲς εἰπεῖν ἂν βούλοιτο. id eſt, *verum ut dicere velit*; reſpondere alter poſſit, οὐκ ἂν φθάνοιμι, id eſt, *ego vero id omnino faciam*: ubi ſubintelligendum eſt, τἀληθὲς εἰπών.

VII. Aliquando, οὐκ ἂν φθάνοιμι contraria ſignificatione eſt, *nunquam voti compos eſſe potero* [70]: ut, οὐκ ἂν οὑτωσὶ φθάνοις τὴν Ἑλλάδα μεμαθηκώς, id eſt, *nunquam hoc modo linguam Græcam perdiſcere poteris,* ubi aliquando etiam ſubintelligendum eſt ſuperius aliquod participium, ut, Εἰ μέλ-

moſth. ad Macrat. p. 1073. ΟΥ γὰρ ΕΦΘΗ ὁ Θεόπομπος τὴν ἐπιδικασίαν ποιησάμενος, ΚΑΙ εὐθὺς ἐνεδείξατο etc. Vix *Theopompus effecerat, ut hereditas adjudicaretur,* cum *ſtatim oſtenderet,* etc. Z.] Eſt et ubi potius *priuſquam* reddendum; Ita Tantalus apud Lucianum in Dialog. Menippi et Tantali: ΟΥ ΦΘΑΝΩ ΒΡΕΞΑΣ ἄκρον τὸ χεῖλος, ΚΑΙ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. *Priuſquam ſummum labellum irrigo, per digitos dilapſa* [aqua], *neſcio quomodo rurſus aridam meam manum relinquat.* Senſum hic minus aſſequemur, ſi vertimus, *ſimul ac irrigo labellum,* nam id ipſum erat, quod Tantalus efficere non poterat. Ex adverſo ſuperioribus locis hæc verſio minime quadrat.

69 Ita ex Platonis Euthydemo Budæus p. 214. [Conf. Demoſth. adv. Timocrat. p. 745. Εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτους, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον. *Quod ſi igitur iſtos* (ſc. oratores) *non caſtigaveritis, multitudo ſervitutem iſtarum belluarum non effugiet.* Id. adv. Ariſtogit. p. 783. οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος. *Jam jam,* ſeu, *primo quoque tempore debet trucidari.* Plat. Symp. cap. 11. Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. *Statim, ſine mora, dic.* Id. in Phæd. cap. 49. ὡς διδόντος σοι, οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων. *Cum rem tibi concedam, ſtatim perfice,* ſeu, *doce quæ inde conſequuntur.* Xenoph. Memor. ii. 3, 11. Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. *Quin mihi ſtatim dic.* Ibid. iii. 11, 1. Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολουθοῦντες. *Statim me ſequimini.* Erneſtius V. C. ad hunc locum ita: Facile intelligitur, hanc vim eſſe a prima et propria verbi φθάνειν ſignificatione: quod, qui alterum occupare et prævertere vult, *celeritatem* adhibeat neceſſe eſt. Z.] ¶. 204.

70 Vide, an hæc non congruant cum iis, quæ dicta ſunt Reg. 3.

λεις ἅπασιν ἀρέσκειν, οὐκ ἂν φθάνοις, supple ἀρέσκων: id est, *si omnibus placere coneris, nunquam voti compos eris* [71].

71 Operæ pretium visum est hic interserere trium verborum φύειν, χαίρειν et χρᾶσθαι usum.

Φύω. Elegans admodum est usus præteriti perfecti activi verbi φύω· et πέφυκα notat: *Ita natura comparatus sum, ita soleo, ita ingenium fert*, vel simile quid. Construiturque Primo cum infinitivo. Ut, πέφυκα ἡγεμονεύειν, *Natura ita sum comparatus, ut imperem*. Plat. Phæd. p. 80. lin. 5. Πέφυκε μισεῖν. *Naturali odio persequitur*. Hinc eleganter Dionys. Hal. de Antiq. Orat. τὸ πεφυκέναι opponit τῷ βούλεσθαι, cum ita cum Lysia comparat Isocratem: ΠΕΦΥΚΕ γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δ' Ἰσοκράτους ΒΟΥΛΕΤΑΙ. *In Lysiæ dictione est nativa quædam elegantia, in Isocratis vero, adfectata.*

Secundo, illi infinitivo præmittitur præpositio εἰς cum articulo. Ut, Καλῶς πέφυκεν εἰς τὸ μαθεῖν. *Ad discendum pulchre natura ejus est comparata*, sive, *Celeriter arripit ea, quæ traduntur*. Vide et Platonem epist. 7. p. 343. in fine.

Tertio, construitur cum præpositione πρός. Ita Epict. Enchir. cap. 38. ΠΕΦΥΚΕ γὰρ ΠΡΟΣ τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν. *Illud enim naturæ omnium animantium insitum est, ut, quæ videntur nocitura, eorumque caussas fugiant*. Adde cap. 36. Ἄλλο ΠΡΟΣ ἄλλο ΠΕΦΥΚΕΝ. *Aliud ad aliud natura idoneum est*. ¶. 205.

Χαίρω. Verbum χαίρω, *Gaudeo*, primo scite admodum construitur cum participio, quod Latini solent vel in infinitivum mutare, vel mutata verborum structura, per nomen efferre. E. g. Apud Plat. in Phædro, p. 273. lin. 29. Φεῦ, δεινός γε ἔοικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας, ἢ ἄλλος, ὅστις δήποτ' ἂν τυγχάνει, καὶ ὁπόθεν ΧΑΙΡΕΙ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ. *Phy! solers quidem in abscondita arte invenienda est Tisias, vel quicunque alius fuerit, vel unde GAUDET NOMINATUS*, i. e. *quocunque alio nomine gaudet*, vel, *nominari velit*. Consentit Athenæus lib. vii. p. 277. Ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὔμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτῖνος, ἢ ὅστις δήποτε ΧΑΙΡΕΙ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ. *Qui Titanum pugnam carminibus celebravit*, sive, *Qui Titanomachiæ auctor est, sive is fuerit Eumelus Corinthius, sive Arctinus, sive alio nomine gaudet*. Cum participio activo construit Plato in Hipp. min. p. 369. init. Ἐν ἄλλῃ βούλει σοφίᾳ, τοῦτο σκέψαι, ἢ πανουργίᾳ, ἢ ὁτιοῦν ΧΑΙΡΕΙΣ ΟΝΟΜΑΖΩΝ. *Specta hoc in qualibet cognitione, sive versutia, aut si qua alia tibi arridet appellatio*. [It. Æschin. adv. Ctesiph. p. 627. Ἔχαιρε κολακευόμενος. *Gavisus est adulatione*. Z.] Haud plane absimili idiomate dixit Horatius lib. Epod. Od. 2. ver. 19.

Ut GAUDET insitiva DECERPENS pyra.

[Eandem fere rationem construendi admittit synonymum εὐφραίνεσθαι. V. c. Xenoph. Mem. i. 6, 8. Οἱ δ' ἡγούμενοι καλῶς προχωρεῖν ἑαυτοῖς γεωργίαν, ΩΣ εὖ ΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣ ΕΥΦΡΑΙΝΟΝΤΑΙ. *Qui putant, sibi recte procedere agriculturam, rerum successu delectantur*. Z.]

Secundo, amat verbum ἐάω præcedere, ¶. 206. et ἐάω χαίρειν, eleganter pro *omitto, prætermitto* ponitur. Sic apud Platonem frequenter, ut in Gorg. p. 476. in initio: Καὶ ἐγώ σε μόνον ἐπιψηφίζων τοὺς ἄλλους ΕΩ ΧΑΙΡΕΙΝ. *Et tuam unius sententiam exquirens, alios mitto*. Pro verbo ἐᾶν additur nonnunquam εἰπεῖν, ut apud eundem in Phædro, p. 272. fin. Καὶ πάντως λέγοντα, τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι, πολλὰ ΕΙΠΟΝΤΑ ΧΑΙΡΕΙΝ τῷ ἀληθεῖ. *Et in omni oratione probabilia esse persequenda inprimis, nulla veritatis ratione habita.*

Tertio, dicitur aliquis χαίρων τι ποιεῖν. i. e. *Impune aliquid facere*. Ita Herodot. Erat. cap. 50. Ὃς οὐκ ἔφη αὐτὸν οὐδένα ἄξειν ΧΑΙΡΟΝΤΑ Αἰγινητέων. *Qui negabat, eum GAUDENTEM*, i. e. *impune, quemquam Æginetarum obducturum esse*. ¶. 207. Nec multum ab hoc differt id, quod pueri in Morali carmine discunt:

Nemo diu GAUDET, qui judice vincit iniquo.

Quarto est hujus verbi in infinitivo usus in epistolarum initiis. Cu-

VIII. Verbi χωρεῖν, et compositi ἐγχωρεῖν, hi potissimum usus observandi sunt: Χωρεῖν καὶ ἐγχωρεῖν.

jus moris Cleon narratur auctor fuisse. Mœris in Atticismis: Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Ἔνθεν καὶ τὸν Κωμικὸν [nempe *Eubulum*, uti Suidas est auctor. Z.] ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν· Πρῶτος γὰρ ἡμῖν ὁ Κλέων χαίρειν προσεῖπε, πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν. *Χαίρειν in epistolis primus traditur scripsisse Cleon ad Athenienses, postquam Pylum expugnaverat. Hinc etiam Comici scomma: Primus enim nobis Cleon illud χαίρειν objecit, multa mala urbi afferens.* Nec tamen hoc fuit perpetuum; Platoni enim familiare fuit præfigere epistolis εὖ πράττειν. Vide omnino Lucianum pro lapsu inter salut. p. 197. Pythagoræ ὑγιαίνειν. Epicuro εὖ διάγειν. Consule omnino Scholia ad Aristoph. Νεφ. ver. 609. et Πλοῦτ. ver. 322. et Diog. Laërt. lib. iii. p. 223. [Conf. Interpretes ad Thomam Magist. ubi eadem res traditur. Z.]

Denique verbum χρῆσθαι elegantes admodum constructiones admittit, quas ut tirones facilius intelligant, non alienum videtur hujus verbi unam notionem ubique dominantem, et cum qua cæteræ omnes cognationem habent, in medium proferre; quæ est, *Agere aliquid opera alterius, sive rei sive personæ*, quæ, tanquam instrumentum, quo quid agimus, in Ablativo ponitur: et, si recte deducimus a nomine χὲρ, speciatim notabit actionem, quæ manibus fit. Hanc sententiam confirmat idioma Græcorum, qui accusativum τί, ταῦτα, πολλὰ, τοιαῦτα, vel similia infinitæ significationis vocabula, non raro addunt. V. c. Τί χρήσῃ τούτῳ; Ταῦτα, πολλὰ, παντοῖα χρῶμαι αὐτῷ. Verbatim: *Quid ages hac re? Hæc, multa, varia ago eo*, i. e. *opera ejus*. Latinius: *In his, multis, variis ejus opera utor*. Nos satis feliciter: *Wat zult gy daar mede doen? Ik doe er alles mede*. Auctoritatem si desideras, consule Aristidem, Orat. pro Quatuorviris, p. 404. Καί τοι ΠΟΛΛΑ γε καὶ ΠΑΝΤΟΙΑ ΕΧΡΗΣΑΤΟ ΑΥΤΟΙΣ. *Licet multas ac varias res eorum opera gessisset.* Suffragatur Demosthenes, contra Phorm. p. 590. lin. 44. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω, ΤΙ ΧΡΗΣΩΜΑΙ ΤΟΙΣ τούτου ΜΑΡΤΥΣΙΝ. *Ego vero, quid cum illis testibus agam, non habeo.* Adde Aristoph. in Pace ver. 229. et 1239. Non ignoro, a multis, ut accusativi ratio constet, intelligi præpositionem εἰς. vide sis Nostrum et Cl. Bos Ellips. Gr. in præpositione εἰς. [Recte. Sic enim Scholiastes ad verba Thucydidis lib. ii. Ἃ γὰρ πόλιν ὕμνησα. *Quæ in urbem cecini*, intelligit præpositionem εἰς. Sic Aristoph. Nub. 22. est τί ἐχρησάμην. ubi Glossator τί explicat εἰς τί, κατὰ τί cf. Kuster. et Spanh. ad h. l. Verum quoque intelligi potest interdum præpositio πρὸς, quæ extat expressa in Demosth. adv. Mid. ab initio: τῇ ὕβρει χρῆσθαι ΠΡΟΣ ἅπαντας· aut ἐπὶ, ut Demosth. adv. Aristogit. p. 779. ΕΦ' ἃ δ' ἂν καὶ χρήσαιτό τις τοιούτῳ θηρίῳ; *ad quam rem quis tali bellua uteretur?* Z. ¶. 208.] In illis tamen generalibus, τί ταῦτα etc. nunquam, quod sciam, præpositionem adhibuerunt Græci. Hinc istam, tanquam dominantem notionem suo, h. e. primo, loco colloco, quam in omnibus sequentibus aut clare elucere, aut clam subesse, vel parum attendens facile deprehendet. Χρῆσθαι.

Ad hanc primam refer: Οὐκ ἔχω, ὅ, τι χρήσομαι ἐμαυτῷ. Proprie, *Non habeo, quod mecum agam*, sive: *Quo me vertam, nescio*. Estque elegans phrasis, qua utitur Plato in Gorg. p. 485. lin. 10. Οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις, Ο, ΤΙ ΧΡΗΣΑΙΟ ΣΑΥΤΩι. *Finge te non habere, quid agas*. [It. Plat. in Critone cap. 4. οὐκ ἔχεις, ὅ, τι χρῷ σεαυτῷ. *Non habes unde vivas*. Z. ¶. 209.]

Secundo: si Dativo personæ adverbium addatur, Latini totidem verbis exprimere possunt: dicunt enim: *Ago tecum bene vel male*, i. e. *tracto*. Ita Plut. in V. Cic. p. 865. lin. 33. ΤΟΙΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΣΙΝ ἀεὶ, καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρείχουσι, ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΣ ΕΠΙΕΙΚΩΣ καὶ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ. *Semper, quatenus leges permittunt, in reos æquus et benignus quum fuisset.* [Sic Xenoph. Ages. ii. 25. χρῆσθαι συγγνωμόνως ἑαυτῷ, *se prudenter gerere, se ut virum bonum prudentemque præstare*. Z.]

Tertio: Si Dativus ille sit rei inanimæ, vix ac ne vix quidem citra circumlocutionem Latine reddere pot-

Χωρεῖν, cum διὰ et gen.

Primus est, simplicis χωρεῖν, cum præpositione διὰ et gignendi casu: idque vel proprie; ut διὰ ξίφους καὶ φόνου χωρεῖν. Ita enim modo laudatus Demosthenes de Fœd. Al. p. 87. lin. 7. ΑΝΕΓΚΛΗΤΩΣ πρὸς ἅπαντας ΧΡΗΣΘΕ ΤΩι ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙ. *Ita utilitatis vestræ rationem habete, ut apud omnes reprehensione careatis.* Abhorret enim a Latino more: *Ita agite cum utilitate*; sicut tamen nuda verba sonant. Ita Fabium dictatorem incusant apud Polyb. lib. iii. Ὡς ἀτόλμως χρώμενον τοῖς καιροῖς. *Quasi minus audacter usum temporibus*, i. e. *Quasi non satis in illo animi sit ad captandas occasiones.* Sic Demosthenem accusat Dinarchus p. 98. Ὅτι ΤΩι ΨΕΥΔΕΣΘΑΙ καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἙΤΟΙΜΩΣ ΧΡΗΤΑΙ. *Eum ad mentiendum et omnia absurda dicenda promptum esse.*

Quarto: Proximum ab hoc locum obtineat elegantissima locutio. Quod enim nostratibus est familiare: *Iemand met alle onderdaanigheit zyn dienst aanbieden, zyn respect bewyzen*, vel si quis alius verborum honor in adornandis obsequiis est in usu, id Græci: Παρέχειν ἑαυτὸν χρῆσθαι ὅ, τι τὶς ἂν δέῃ vel βούληται. Hæc locutio cum naturali *agendi* notione arctissimam habet cognationem; ita enim verba strictim sonant: *Exhibere se eum, cum quo* vel, *cujus opera quis omnia, quæ velit*, sive, *cum quo in omnibus pro lubitu, agat.* Ita apud Xenophontem Κύρ. παιδ. lib. viii. cap. 1. et 2. Ubi, postquam Chrysantes dixisset, Παρέχωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ΧΡΗΣΘΑΙ ΚΥΡΩι Ο, ΤΙ ἂν δέῃ. *Præsto simus Cyro ad omnia, quæ velit.* multi hanc sententiam sunt secuti, iisque visum est, Τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτοὺς ΧΡΗΣΘΑΙ Ο, ΤΙ ἂν βούληται. *Ut omnes viri principes semper in aula adessent, et ad omnia quæcunque exigerentur obsequia parati essent.* At eadem locutio etiam in malam partem accipitur, cum sermo est de hostibus victis vel sese in fidem tradentibus, de quibus aliquis pro arbitrio statuit. Ita Alexander tyrannos urbium in urbes misit, χρήσασθαι ὅπως ἐθέλοιεν, *ut de iis pro arbitrio statuerent*, apud Arrian. lib. iii. cap. 2. in fine: et cap. 23. Græcorum legatis postulantibus, ut Alexander omnes exteros in fidem reciperet, jussit ut omnes se dederent, ἐπιτρέποντες Ἀλεξάνδρῳ ΧΡΗΣΘΑΙ, Ο, ΤΙ ΒΟΥΛΟΙΤΟ *zig op genade aan Alexander overgevende.* ¶. 210.

Quinto, χρῆσθαι τῷ Θεῷ est *oraculum consulere.* Ita apud eundem lib. eod. cap. 4. Ἐνταῦθα Ἀλέξανδρος τόν τε χῶρον ἐθαύμασε, καὶ ΤΩι ΘΕΩι ΕΧΡΗΣΑΤΟ. *Hic Alexander et miratus est regionem, et oraculum consuluit.* Et apud Lucian. Dialog. Jun. et Lat. dicitur Phœbus ἐξαπατᾷν ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΩι. *Fallere eos, qui ipsius oraculum consulunt.* Contra frequentissimus hujus verbi usus est, cum notat *Respondere.* Plat. in Phæd. p. 95. lin. 10. Πάνυ ἐθαύμασα εἴ τι ἕξει τὶς ΧΡΗΣΑΣΘΑΙ ΤΩι ΛΟΓΩι αὐτοῦ. *Maxime mirabar, si quis haberet, quod ad ipsius verba responderet.* Et in Euthydem. p. 287. lin. 15. Εἶτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Διονυσόδωρος ὑπολαβὼν, οὕτως εἶ κρόνος, ὥστε, ἃ τοπρῶτον εἴπομεν, νῦν ἀναμιμνήσκῃ, καὶ εἴτι πέρυσιν εἶπον, νῦν ἀναμνησθήσῃ, ΤΟΙΣ δ' ἐν τῷ παρόντι ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ οὐχ ἕξεις Ο, ΤΙ ΧΡΗΣΗι; *Itane, o Socrates, excipiens Dionysodorus, inquit, bardus es, ut, quæ superius diximus, nunc repetas, repetiturus quoque, si qua superiori anno dixerimus: ad ea autem, quæ nunc dicuntur, nihil habeas, quod respondeas?* Hinc substantivum χρησμὸς, *Oraculum, Divinum responsum.* [Atque χράω est interdum *oraculum edo*, vel omnino, *respondeo.* Exempla vide apud Stephanum in Thesauro. Z.] Et hæc locutio a prima omnino dependet; quid enim aliud est: *Nescio, quid ad hæc verba respondeam*, quam (si ita loqui fas esset,) *Nescio quid cum his verbis faciam* vel *agam?*

Sexto, Χρᾶσθαί τινι λέγοντι, est, *Aliquem inducere loquentem.* Quod discere est ex Proclo in Platonis Polit. p. mihi 389. paulo post initium: Ἢ αὐτὸς λέγων, ἢ ΑΛΛΩι ΛΕΓΟΝΤΙ ΧΡΩΜΕΝΟΣ. *Vel ipse dicens, vel alium loquentem inducens.* At χρᾶσθαί τινι λέγων [scribere volebat λέγοντα. *Herm.*] est *aliquem in exemplum citare.* Occasio autem, qua aliquis vel alicujus factum citatur, in quarto casu ponitur, præmissa præpositione εἰς: ut videre est apud Plut. de Herodoti maledic. p. 858. ΠΙΤΤΑΚΩι τοίνυν εἰς μικρὰ καὶ οὐκ ἄξια λόγου ΧΡΗΣΑΜΕ-

ρεῖν, *per ferrum ac cædes viam moliri, erumpere:* vel metaphorice; ut apud Philon. de Legat. ad Caium, Ὁ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γαΐος, δι' ὑποψιῶν κεχωρηκὼς ἀνηκέστων. *Summotus ac depulsus Caius fuisset, qui gravissimas in suspiciones venerat.*

Secundus cum præpositione ἐπὶ et accusandi casu, id est, *procedere, succedere:* ut, Ἐπὶ τὸ βέλτιον χωρεῖ τὰ πράγματα. *Res lætiore cursu feruntur.* Quo sensu crebro jungitur cum πολὺ, πλεῖον, πλεῖστον, ac fere genitivo sequente: ut, Ἐπὶ πλεῖστον τῆς παιδείας χωρεῖν. *Plurimum in eruditione proficere.* Χωρεῖν ἐπὶ πλεῖστον δυνάμεως. *Ad maximam potentiam pervenire.* Cum ἐπὶ et acc. *succedere.*

ΚΟΣ, ὃ μέγιστόν ἐστι τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον, παρῆκεν. *Pittacum igitur in paucis, iisque memoratu non dignis, allegans, quod præclarissimum illius est factum, et pulcherrimum viri facinus, id omisit.*

Septimo. Quod si Dativus sit nominis vitii vel defectus, per verbum *Laboro* Latine effertur. Thucyd. lib. i. cap. 68. Σωφροσύνην μὲν ἔχετε, ΑΜΑΘΙΑι δὲ πλείονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα ΧΡΗΣΘΕ. *Moderationem* (al. *æquitatem*) *quidem habetis, sed ignorantia majori laboratis in rebus externis.* Huic adde laudatum modo Proclum in Platonis Remp. p. m. 369. lin. 50. Τὴν μέθην διαφθείρειν τά τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ΧΡΩΜΕΝΩΝ, sc. αὐτῇ. *Ebrietatem perdere et corpora et animas hoc vitio laborantium.*

Octavo. Non absimile est huic significatui, cum v. g. Nauta dicitur χρῆσθαι χειμῶνι, i. e. *Conflictari cum tempestate.* Dem. de Cor. p. 341. lin. 12. Εἶτα ΧΕΙΜΩΝΙ ΧΡΗΣΑΜΕΝΟΝ καὶ πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν, ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτιῷτο. *Dein cum tempestate conflictatus, vel etiam fatiscentibus ei instrumentis et penitus confractis, naufragii criminetur.* Thucyd. lib. iv. cap. 120. Φασὶ δὲ οἱ Σκιωναῖοι Πελληνῆς μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσου, πλέοντας δ' ἀπὸ Τροίας σφῶν τοὺς πρώτους κατενεχθῆναι ἐς τὸ χωρίον τοῦτο τῷ χειμῶνι, Ὧι ΕΧΡΗΣΑΝΤΟ Ἀχαιοὶ, καὶ αὐτοῦ οἰκῆσαι. *Dicunt Scionæi, Pellene se oriundos ex Peloponneso, et majores suos primos, a Troia navigantes in hunc locum fuisse delatos, per tempestatem, qua Achivi jactati sunt, ibique sedem posuisse.*

Nono. Mulier dicitur κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ ΧΡΩΜΕΝΗ, *quæ clamorem et ululatum edit.* Thucyd. lib. ii cap. 3.

Decimo. Non raro in significatione verbi ἔχω invenitur. Exemplum habet Thuc. lib. i. cap 10. Πόλεως οὔτε ἹΕΡΟΙΣ οὔτε ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙΣ πολυτελέσι ΧΡΗΣΑΜΕΝΗΣ. *Urbe neque templis, neque ædificiis magnificis instructa.* Similiter Aphthonius in Progymn. ΠΡΟΓΟΝΟΙΣ μὲν ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝ ΕΧΡΗΣΑΤΟ. *Habuit reges generis sui auctores.* Hunc verbi usum imitatus est Cic. Rhetoricorum lib. i. cap. 34. *Navis optime cursum conficit ea, quæ scientissimo GUBERNATORE UTITUR.* Et in secunda Catilinaria cap. 8. *Quod si maturius facere voluissent, neque (id quod stultissimum est) certare cum usuris, fructibus prædiorum: locupletioribus his et melioribus CIVIBUS UTEREMUR.* Et Nep. in Attic. init. *Patre USUS EST diligente.*

Undecimo. Est denique ubi in versione non redditur. Ita enim Thucydides, lib. ii. cap. 34. Οἱ Ἀθηναῖοι ΤΩι ΠΑΤΡΙΩι ΝΟΜΩι ΧΡΩΜΕΝΟΙ δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρῶτον ἀποθανόντων. *Athenienses patrio instituto publice humarunt eos, qui primi in hoc bello mortui sunt.* Quæ locutio, ut hoc denuo inculcem, primigeniam significationis *agendi* sapit originem. Quid enim aliud est, ταφὰς ποιεῖσθαι τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενον, quam, *sepelire, secundum patrium institutum id agentem?* Obiter præterea hic observari vellem, verbum ποιέω cum accusativo ταφὰς constructum, idem significare, quod verbum ipsum θάπτω. Vide, quæ notavi supra ad Sect. x. Reg. 9.

In hostem ferri. IX. Tertius est *militaris* ac *bellicus*, pro *in hostem ferri*, vel cum præpositione ἐπὶ, aut πρὸς, et accusandi casu; vel cum adverbio ὁμόσε, et dandi casu; ut, ὁμόσε χωρεῖν τῷ πολεμίῳ. Plutarchus, in Romulo, jungit cum ἐναντίως et εἰς ὅπλα, ubi de Romulo, Ἐβούλετο μὲν εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν τοῖς φεύγουσιν ἐναντίως. id est, *Cupiebat fugientibus ex adverso armatus occurrere*. Quod etiam metaphorice dicitur, ὁμόσε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, *objicere se periculo*: ὁμόσε χωρεῖν τῷ ἐναντία φρονοῦντι, *cum eo, qui contrariæ opinionis est, collato pede contendere*: vel ὁμόσε ἰέναι, φέρεσθαι, γίνεσθαι, ὠθεῖσθαι. [Χωρεῖ τοῖς Ἑβραίοις εἰς μάχην. Josephus p. 74. *Herm.*]

Capacem esse. X. Quartus usus est, pro *capacem esse*: idque vel accusandi casu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, Μηδὲ τῆς ἡλικίας χωρούσης ἔγκλημα τοιοῦτον. id est, *Cum ne ipsa quidem ætas ejusmodi crimen caperet*[72], vel (quod rarius est) *Posse.* cum infinitivo, tuncque χωρῶ, est *possum*; ut, Οὐχ ἱκανῶς τὰ θεῖα νοῆσαι χωροῦμεν, i. e. *Divina satis intelligere non possumus*.

Οὐ χωρεῖ, non potest, non solet. Quintus est, cum impersonaliter sumitur; ut, Οὐ χωρεῖ γενέσθαι τοῦτο, id est, οὐκ ἐνδέχεται, οὐκ ἔχει φύσιν. id est, *Non potest*, aut, *non solet hoc fieri*. Quo sensu fere cum dandi casu jungitur, significatque *locum*, aut *facultatem non esse*; ut, Οὐ χωρεῖ μοι περιπατοῦντι. *Mihi satis ad ambulandum loci non est*[73]. ¶. 211.

Ἐγχωρεῖν, impersonale. XI. At ἐγχωρεῖν, longe sæpius impersonaliter sumitur: idque, vel absolute: ut, καθόσον ἂν ἐγχωρῇ, *quatenus licuerit* *: aut cum infinitivo, præcedente accusativo, vel dativo, vel utroque simul. Plato de Republ. iii.[74] Οὐ γάρ, οἶμαι, σώματι σῶμα θεραπεύουσιν. οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ (Medicorum corpora) ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε, καὶ γενέσθαι· ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα· ἣ οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε, καὶ οὖσαν, εὖ τι θεραπεύειν. δικαστὴς δέ γε ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι etc. i. e. *Nec enim (Medici), opinor, corpore corpus curant, (alioqui mala, hoc est, morbis*

72 Ita μεταφορικῶς. at citra metaphoram ita Plato ait in Symposio p. 214. Ψυκτὴρ πλείων ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωρῶν. *Psycter plures quam octo cotylas capiens.*

73 Hinc sponte sequitur sextus usus, quo *succedere* notat. [De hac significatione etiam Vigerus supra monuit §. 8. Z.] Occurrit apud Polyb. lib. ii. Κατὰ λόγον σφισὶ ΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝ τῶν πραγμάτων. *Ex sententia rebus succedentibus.* His subjungo notandam phrasin: Ἐχώρει ἐμοῦ τὰ δάκρυα. *Obortæ sunt mihi lacrymæ.* H.

* Sic absolute occurrit Plat. in Phæd. cap. 65. Crito cum narrasset Socrati, solem nondum prorsus occidisse, et alios admodum sero hausisse venenum, rogat ne festinaret. Ἔτι γὰρ, addit, ἐγχωρεῖ, h. e. *adhuc tempus est, adhuc per tempus licet*, sc. *abstinere a potione veneni*. Plene dicitur Xenoph. de Re Eq. xii. 13. ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ, *tempus concedit*. Z.

74 Pag. 408. in fine.

obnoxia corpora, nec habere, nec habuisse deberent:) sed animo corpus: qui si malus fuerit, et est; (*malum* autem intelligit, vel improbitatis, vel ignorantiæ,) *recte aliquid curare non poterit. At Judex animo imperat animo, quem proinde non oportet a juventute cum improbis animis educatum esse.* Quem locum, meo judicio, Interpretes male habuerunt.

CAPUT VI.

DE PARTICIPIO.

SECTIO I.

De Participio in universum.

REGULA I.

PLURIMOS eosque perelegantes participium usus habet apud Græcos. **Participium pro opt. aut subjunct.**

Primo, si cum particula ὡς conjungatur [75], vicem opta-

75 Adde in Accusandi casu, qualis structura apud Græcos crebro occurrit. Vide Aristid. pro Quatuorv. p. 220. Ὡς τὸ μὲν εἶναι ῥήτορα τοῦτο ΟΝ, ὅπερ ἦν ὁ Περικλῆς, αὐτοῖς δὲ οὐκ ἐξ ἴσου ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΟΥΣΑΝ. *Perinde ac si oratorem esse, idem esset, quod Periclem esse, et ipsis non eadem esset fortuna.* Estque hic idiotismus frequentissimus. Conf. Paus. in Bœot. p. 561. lin. 40. et 593. lin. 26. et Arrian. de Exp. Al. lib. iii. cap. 24. Πολλοὶ δὲ αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ ὄρη κατέφυγον, ὩΣ πρὸς ταῦτά γε οὐχ ἭΞΟΝΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ. *Multi etiam illorum ad montes confugerant; perinde ac si Alexander eo non esset perventurus.* Ne tamen hic temere agant tirones; nam si participium refertur ad personam, quæ immediate præcedit, regulariter pro Accusativo erit Nominativus vel alius casus cum suo substantivo conveniens: regulariter, inquam, quia quandoque Participium ad præcedentem Personam spectans, neglecto ejusdem casu, in Accusativo ponitur. vid. infra Reg. 12. sed hoc raro fit, et tunc, cum inde nulla oriri potest ambiguitas. At si personarum est diversitas, diversus etiam est Participiorum casus, et alterum cum præcedente persona convenit, alterum in Accusativo ponitur. ¶. 212. Ratio est, quod accusativus ille ponatur pro genitivo absoluto. Luculentus est Thucydidis locus lib. iv. cap. 5. qui hanc differentiam clarissime ostendit: Οἱ δὲ ἑορτήν τινα ἔτυχον ἄγοντες, καὶ ἅμα πυνθανόμενοι ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, ὩΣ, ὅταν ἐξέλθωσιν, ἢ ΟΥΧ ὙΠΟΜΕΝΟΥΝΤΑΣ σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ΛΗΨΟΜΕΝΟΙ βίᾳ. *Illi vero* (*Lacedæmonii*) *forte festum aliquod agebant, simulque cognito* (*hostium conamine*) *hoc contemnebant, quasi, cum exiissent, vel suum adventum non exspectarent* (*hostes*) *vel ipsi facile vi expugnarent.* Ubi ὑπομενοῦντας in quarto casu, quia diversi a Lacedæmoniis intelliguntur, et ληψόμενοι in Nominativo, quia refertur ad eandem personam, quæ præcedit. Nam ὑπομενούντων dicere potuisset in

tivi gerit, aut ſubjunctivi: ut, ὡς τὸν ἄνδρα κρύβδην ὑπεκφυγεῖν μηχανώμενον, *quaſi homo ſeſe clam ſubducere moliatur aut moliretur*; pro ὡς ἂν ἀνὴρ μηχανήσαιτο. [Hoc barbarum eſt. Melius, ὡς εἰ ὁ ἀνὴρ μηχανήσαιτο. *Herm.*] [Plutarch. in Cæſ. 2. Αὐτὸς ἐπορεύθη πρὸς τὸν διέποντα τὴν Ἀσίαν Ἰούνιον, ὩΣ ἐκείνῳ ΠΡΟΣΗΚΟΝ, ὄντι στρατηγῷ, κολάσαι τοὺς ἑαλωκότας. *Ipſe profectus eſt ad Junium, qui Aſiam cum imperio obtinebat, quippe cui, ut prætori, conveniret de captivis ſumere ſupplicium.* Z.]

Particip. imperſonalia.

II. Secundo, ſine particula ὡς, accuſativus in neutro participii verbi imperſonalis uſurpari ſolet ἐλλειπτικῶς, deficiente κατά· ut, τό γε δοκοῦν ἐμοὶ, *ut mihi quidem videtur.* ¶. 213. δόξαν ἐμοὶ ἐς χωρίον ἀσφαλέστερον μεταβῆναι, *cum ſecuriorem in locum me recipere ſtatuiſſem*; ubi tamen δόξαν, pro genitivo abſoluto ponitur.

Ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, *cum liceat*, vel *liceret*.

Idem eſt uſus trium iſtorum, ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, *cum liceat*, vel *liceret*; ut, ἐξὸν αὐτῷ περὶ τῆς νίκης ἀπὸ τῶν ἴσων ἀνθαμιλλᾶσθαι, *cum ei liceat*, vel, *liceret æquis viribus de victoria contendere.* Ariſtid. initio Panathen. ſubobſcure: Οὕς τινας ἂν τροφέας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, (δοκοῦν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν) οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν. *Quos vobis priores nutritios habeat, (qui quidem Græcos inter cenſeri poſſint) non facile quiſquam inveniat* [76].

Genitivo abſolute, non autem λειψομένων. Eodem modo lib. vi. cap 24. Καὶ ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι. τοῖς μὲν γὰρ πρεσβυτέροις, ὡς ἢ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΜΕΝΟΙΣ ἐφ' ἃ ἔπλεον, ἢ οὐδὲν ἂν ΣΦΑΛΕΙΣΑΝ μεγάλην δύναμιν. *Deſiderium cepit omnes pariter abeundi, ac ſeniores quidem, tanquam vel ea, ad quæ contenderent, in ſuam poteſtatem redacturos, vel exercitu, qui magnus erat, nullam cladem accepturo.* Ubi ſimiliter καταστρεψομένοις præcedenti πρεσβυτέροις, ad quod refertur, caſu reſpondet; σφαλεῖσαν autem abſolute in Accuſativo pro Genitivo abſoluto, qualem conſtructionem cernere eſt in Enchir. Epict. cap. 29. Παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς ΚΑΤΑΓΕΛΑΣΘΗΣΟΜΕΝΟΣ, ὡς ΚΑΤΑΜΩΚΗΣΟΜΕΝΩΝ σου ΠΟΛΛΩΝ, ὡς ΕΡΟΥΝΤΩΝ, ὅτι etc. *Ita te para, tanquam futurum, ut deridearis, et multis ludibrio ſis, dicturis* etc. Idem obſervandum, præcedente particula ὥσπερ· cujus exemplum quære ſupra init. cap. 3. [Omnino ὡς cum caſibus abſolutis omnibus participiorum conſtrui, infra docebitur, Cap. viii. Sect. 10. Z.]

76 Clarius Epictetus apud Arrian. lib. iii. cap. 26. Ἦλθον, ὅτ' ἐκείνῳ ἔδοξεν, καὶ ἄπειμι πάλιν ΕΚΕΙΝΩι ΔΟΚΟΥΝ. *Veni, quando illi ita viſum eſt, et abeo rurſus, cum ita illi videatur.* Et Plato de Rep. lib. vi. p. 487. Οὐκ οἶδα, ἀλλὰ ΤΟ ΣΟΙ ΔΟΚΟΥΝ ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. *Neſcio, ſed, ſi ita tibi videtur*, [Apage: immo *tuam ſententiam. Herm.*] *audire geſtio.* Participii δόξαν exemplum habet Pauſanias in Achaicis, p. 398. ΔΟΞΑΝ δὲ σφίσιν ἀνενεγκεῖν ἐς τὸ χρηστήριον τὸ ἐν Δελφοῖς, δίδωσι Μέδοντι ἡ Πυθία βασιλείαν τὴν Ἀθηναίων. *Cum autem illis viſum eſſet rem ad oraculum Delphicum referre, dedit Pythia regnum Athenienſium Medonti.* Jam ut trium poſteriorum ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, auctoritas conſtet, vid. Iſocrat. Paneg. p. 132. Οἵτινες οὕτω περὶ μικρῶν κινδυνεύομεν, ΕΞΟΝ ἀδεῶς πολλὰ κεκτῆσθαι. *Qui ob res minutas adeo periclitamur, cum liceat multa ſecure poſſidere.* Et Dem. adv. Phorm. p. 588. ΕΞΟΝ δ' αὐτῷ ἀμφοτερόπλουν Ἀθήνησιν ἀποδοῦναι τὸ ἀργύριον. *Cum ei liceret pecuniam ultro citroque creditam Athenis reddere.* In Act. Apoſt. cap. ii. 29. videtur poni pro ἔξεστι. Participium

III. Eodem modo usurpatur διαφέρον, *cum intersit*, vel Διαφέρον,
interesset: ut, Πολύ γε διαφέρον τῷ στρατεύματι, τὸν στρατη- *cum intersit.*
γὸν τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ὑπὲρ τῶν κοινῶν φείδεσθαι. *Cum exercitus plurimum intersit*, vel *interesset*, *Imperatorem saluti suæ reipublicæ causa parcere.* Eodem quoque modo ἐνδεχόμενον accipitur: ut, Ἐνδεχόμενον, τόνγε μὴ ῥαθυμοῦντα, τῆς πολυμα- Ἐνδεχόμενον.
θίας ῥαδίως εὖ ἥκειν. *Cum fieri soleat*, vel *possit*, *ut qui minime piger et ignavus fuerit, is facile ad magnæ eruditionis laudem perveniat.*

IV. Similis est usus participiorum ἐγχωροῦν, παρασχὸν, Ἐγχωροῦν.
et παρατυχὸν, quæ pro eodem fere sumuntur, id est, *ubi liceat, cum liceret, si quando res tulerit*, et simil. ut, ἐγχωροῦν δι' ὀλίγων ἀφικέσθαι τῶν ἡμερῶν, *cum liceat*, vel *liceret*, *paucis diebus pervenire.* Sic παρασχὸν ἀπηλλαχέναι τοῦ κιν- Παρασχόν.
δύνου, *si liceret*, vel *licuerit hoc liberari periculo.* Thucyd. lib. i. p. 77.[77] jungit εὖ παρασχὸν, id est, *si res fauste successerit.* Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μὲν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι. id est: *Hominum quippe moderatorum est, ubi lædantur nihil, quiescere: fortium vero, si injuriam patiantur, ex pace ad bellum se convertere: tum, ubi res successerit, iterum ex bello in gratiam redire.*

V. Sic παρατυχὸν ἀκονιτὶ ἄρασθαι τὴν νίκην, id est, *cum li-* Παρατυχόν.
ceat victoriam sine pulvere consequi. Idem Thucyd. lib. i. cap. 76. Τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, ὃν οὐδείς πω (παρατυχὸν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι) προθεὶς, τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο. *Nunc æqui boni rationem objicitis: quam quidem nemo adhuc (cui modo liceret vi aliquid obtinere) ita potiorem duxit, ut propter eam ab augendis possessionibus abstineret*[78].

ὸν occurrit apud Ælian. de Alcibiade, lib. xiii. cap. 38. Εὔηθες τὸν ἔχοντα δίκην μὴ ἀποφυγεῖν, ΕΝΟΝ φυγεῖν. *Stultum esse, crimine accusatum non effugere, cum fugere possit.* Παρὸν habet Lucian. ΠΑΡΟΝ αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κωμᾷν. *Cum liceret ei voluptatibus obsequi.* Aristid. pro Quatuorv. p. 248. Καὶ ΠΑΡΟΝ εἰρήνην ἄγειν, οὐδαμοῦ τὸν πόλεμον προῃρεῖτο. *Et cum liceret pacem agere, neutiquam bellum præoptabat.* Pro iisdem etiam adjectivum δυνατὸν itidem impersonaliter ponitur, ut apud Plat. de Rep. lib. vii. p. 519. prop. fin. Ποιήσομεν αὐτοὺς χεῖρον ζῆν, ΔΥΝΑΤΟΝ αὐτοῖς ἄμεινον. *Efficiemus, ut pejus vivant, cum melius possint.* ¶. 214. His addo aliud compositum ex verbo εἰμὶ, μετὸν, cujus idem, qui superiorum, usus est. Pauf. in Achaic. p. 398. Οὐδὲν σφισι γένος τῶν Ἰώνων ΜΕΤΟΝ. *Cum nulla Ionas cognatione contingerent.* Pro quo dicitur etiam: Οὐ μετὸν σφίσι τοῦ γένους. In his subaudit Noster κατὰ, Cl. L. Bos, μετά. Mihi in quibusdam præpositionis κατὰ, in aliis τοῦ μετὰ potior videtur ellipsis.

77 Cap. 120.

78 Eandem constructionem sequitur participium δεδογμένον ap. Thucyd. lib. i. cap. 125. Τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. ΔΕΔΟΓΜΕΝΟΝ δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν. *Vulgus bellum gerendum decrevit. Cum autem ita illis visum est, statim tamen bellum suscipi non poterat, quippe qui imparati erant.*

Idem patitur participium δέον, Demosth. de Cor. p. 353. lin. 40. Ἀλλὰ

Particip. pro ger. in *do*, vel *ablat.*

VI. Usurpatur etiam participium pro gerundiis in *do*, vel pro auferendi casu, præsertim participii vocis passivæ: ut apud Xenophontem de Agesilao: Αἱρεῖσθαι ἐπιόντα μᾶλλον, ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ. id est, *Malle cum eo dimicare, expeditionem adversus illum suscipiendo, quam illius sustinendo.* Sic, Προαιρετέον ἂν εἴη ὀλίγους τινὰς φιλοπονοῦντα τοὺς ἐνιαυτοὺς, τῆς εὐφημίας, ἢ κἂν πλείστους ῥαθυμοῦντα, δυσφημίας ἀπολαύειν. id est, *Præstabilius omnino fuerit, paucis annis laborando*, vel, *paucorum annorum labore, gloriam, quam multis otiose traductis, ignominiam reportare*[79].

ΔΕΟΝ ποιεῖν αὐτοὺς περίδειπνον, ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων—τοῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί. *Sed quum oporteret eos parentalia agere, id apud me, ut qui cum defunctis fueram conjunctissimus, fecerunt.* Et contra Phorm. p. 585. lin. 45. ΔΕΟΝ δ' αὐτὸν καταγοράσαι φορτία Ἀθήνηθεν μνῶν ἑκατὸν δεκαπέντε.—οὐ κατηγόρασεν ἀλλ' ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν. *Cumque cum oporteret coëmere onera Athenis minis centum et quindecim, non amplius mercatus est quam quinquies mille et quingentis drachmis.* Nec tantum in præsenti, sed et in aoristo ά. Ita Aristides, Orat. pro Quatuorviris, p. 342. Τειχίσαι τι ΔΕΗΣΑΝ, μόνος ἐξ ἁπάντων εὗρεν, ὅπως δυνήσονται. *Cumque [urbem] munire oporteret, unus ille ex omnibus, qua ratione id fieri posset, invenit.* Sic idem participium eodem tempore in significatione *egendi* construitur impersonaliter apud eundem, ep. de Smyrna, p. 295. Ἔτι δὲ ἐσθῆτος ΔΕΗΣΑΝ ὑμετέρῳ στρατοπέδῳ.—πρὸς τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας ἐνείμαντο. *Deinde, cum vester exercitus vestimentorum indigeret, inter milites tunicas distribuerunt.*

Idem patitur participium προσῆκον, *cum oporteat.* Idem Aristides de Quatuorviris, p. 463. Καὶ μέγιστον τοῦτο σύμβολον πεποίηται τοῦ μηδὲν βελτίους ὑπ' αὐτῶν Ἀθηναίους γεγονέναι, ΠΡΟΣΗΚΟΝ etc. *Et hinc quam firmissime concludit, Athenienses ab ipsis nihilo meliores redditos fuisse, cum debuerint, si ipsi justi erant, eos tales reddere.*

Nec non participium προσταχθὲν, *cum mandatum erat.* Ita Lysias in Nicomach. Τίς οὐκ οἶδεν, ὅσα τὴν πόλιν ἐλυμήνατο; ΠΡΟΣΤΑΧΘΕΝ γὰρ αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, ἀντὶ μὲν Σόλωνος αὐτὸν νομοθέτην κατέστησεν. *Quis ignorat, quantum intulerit detrimentum reip.? Nam cum jussus erat Solonis Leges exscribere intra quatuor mensium spatium, pro Solone se ipsum legislatorem fecit.*

His addas participium συγχωρηθὲν impersonaliter orationi insertum. Arrian. de Exp. Al. lib. i. cap. 18. in fine: Γνοὺς, ὅτι ὁμοῦ τοῖς αἰτίοις καὶ οὐ ξὺν δίκῃ τινὰς, τοὺς μὲν κατ' ἔχθραν, τοὺς δὲ καθ' ἁρπαγὴν χρημάτων ἀποκτενεῖ, ΞΥΓΧΩΡΗΘΕΝ αὐτῷ, ὁ δῆμος. *Animadvertens, populum una cum sontibus etiam quosdam immerito, partim odio, partim spe prædæ, interempturum, si illi potestas esset facta.* Hic eleganter substantivum, δῆμος, periodum claudit, de quo supra Cap. iii. Sect. 1. §. 2. Idem si patiuntur alia participia, est Atticismus, de quo vide in fine hujus Sectionis. Cæterum hoc idioma Græcorum exprimere voluisse creditur Maro Æn. lib. xi. ver. 383.

Proinde tona eloquio, SOLITUM tibi: meque timoris
Argue tu, Drance.—

Quasi Græce diceres, εἰωθός.

79 Adde locum ex Thucydide lib. i. cap. 13. in fine: Φωκαεῖς Μασσαλίαν οἰκίζοντες, Καρχηδονίους ἐνίκων ΝΑΥΜΑΧΟΥΝΤΕΣ. *Phocæenses, Massiliam dum conderent, Carthaginienses vicerunt prælio navali*, vel *navali prælio pugnantes.* Aliquando tamen Latinorum structura ablativum pati non videtur, sed per conjunctionem *quod* exponere tunc solent. E. g. In oratione Æschinis contra Ctesiph. occurrunt hoc modo duo participia, quorum alterum per auferendi casum, alterum per conjunctionem reddendum est. Verba sunt p. 284. Τὸ δὲ τῆς συμμαχίας ὄνομα ὑπερέβησαν, οὐκ ΕΠΙΛΕΛΗΣΜΕΝΟΙ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑφὴν ἀναγκαιοτέραν ἢ καλλίω ΥΠΟ-

VII. Participium aliquando jungitur cum nomine τίς interrogante[80], in omni genere, numero et casu, more La- Particip. cum τίς interr.

ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ εἶναι. *Societatis autem nomen omiserant non ex oblivione, sed etiam, quod pacem magis necessariam, quam honestam putabant.* [It. Xenophon. Memor. ii. 6, 35. Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾷν τοὺς μὲν φίλους εὖ ΠΟΙΟΥΝΤΑ, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς. *Intellexisti, decorum esse, vincere amicos benefaciendo, sed hostes malefaciendo.* Z.]

80 Et hic et alias, ubi generalioribus regulis aliquid comprehendi ac doceri potest, versatur nimium Noster circa specialia. Hinc fit, ut regularum numerus citra necessitatem crescat, et discentium memoria gravetur. Ideoque in opere hoc, ubi hic illic, qui ad unam regulam revocari potest, idem idiotismus per multas dispergitur, in unam generaliorem cogere conatus fui. Vide, quæ notavi supra ad Cap. v. Sect. 6. Reg. 8. et Sect. 7. Reg. 10. et Sect. 10. Reg. 9. et infra ad Cap. ix. Sect. 2. Reg. 5. Eodemque, quo alibi, modo hunc elegantem participii usum ad solum nomen τίς interrogans refert, cum etiam in eadem acceptione cum alio nomine et particulis jungi possit. Patet hoc vel ex ipsis Auctoris nostri verbis; etenim in primo exemplo participium ὤν non modo cum nomine τίς, sed etiam adverbio πόθεν conjungitur. Similiter in exemplo secundo, quemadmodum interrogamus, Τί βουλόμενος αὐτὸν λοιδορεῖς; cur eodem idiomate non liceret responderi? ΤΟΥΤΟ βουλόμενος αὐτὸν λοιδορῶ. *Hoc volens illum conviciis afficio*, i. e. *Eo conviciis afficiendo hoc sequor*: seu potius: *Eo animo illum conviciis afficio.* Sic pro, ΤΙ παθὼν εἰς τοῦτο τῆς ἀναιδείας ἦλθεν; secundum eandem syntaxin cum adverbio πῶς loqui nobis permittunt Græci: ΠΩΣ διακείμενος τὸ ἀναγκαῖον πέρας τῆς ζωῆς ἐξεδέξατο; *Quomodo affectus*, sive, *Quo animo fatalem vitæ terminum excepit?* Dicamus ergo, quodvis participium cum quibusdam nominibus, particulis, in primis his interrogativis, τίς; πῶς; πόθεν; πότε; et pronomine τοῦτο, itemque τὸ καὶ τὸ, et simili construi ante verbum eo modo, quem familiaris Latinorum sermo vix ac ne vix quidem admittit. Operæ pretium est unumquodque exemplis illustrare, et, si qua mihi in probatis scriptoribus occurrit, auctoritate munire. Ita participium conjungitur cum nomine Τίς; apud Aristoph. in Nub. ver. 890. Ἀπολεῖς σύ; ΤΙΣ ΩΝ; *Tune perdas? Quis homo?* Cum neutro τί; apud Demosthenem de Cor. p. 316. lin. 17. ΤΙ γὰρ καὶ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ μετεπέμψασθε ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; *Quid volentes*, i. e. *Quorsum, qua de caussa eos hoc tempore arcessitis?* Ubi, τί βουλόμενοι, pro τίνος ἕνεκα· quemadmodum hæc duo idem conjungit in eadem oratione, p. 338. lin. 10. ΤΙΝΟΣ ἙΝΕΚΑ ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος καὶ ΤΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ; *Qua de caussa hæc fecit Philippus, et quid sibi voluit?* Eodem modo participium ἀποβλέπων eleganter construitur. V. c. ΠΡΟΣ ΤΙ ἂν ΑΠΟΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφήν; *Ad quid respicientes*, i. e. *Quorsum abolebitis criminationem?* vel, *Quæ res vos movet, ut* etc. Apud Æschin. in Orat. contra Ctesiph. p. 307. lin. 4. Cum adverbio πῶς; construitur apud Aristidem Orat. pro Quatuorviris, p. 268. Ὥσπερ Πλάτων εἴωθεν ἐρωτᾷν, ΤΙ διδάσκων, ἢ ΤΙ συμβουλεύων ἐποίει βελτίους Ἀθηναίους, ἢ ΠΩΣ ΑΓΩΝ καὶ ΤΡΕΦΩΝ ἐκ νέων εὐθύς; *Ut Plato solet rogare: Quid docens, vel quid consulens*, i. e. *Qua doctrina, quibusve consiliis, vel quomodo ducens et educans*, i. e. *quo ductu et qua mox a pueris educatione meliores reddidit Athenienses?* [Plat. in Euthyphr. cap. 12. Πάλιν εἰπὲ ἐξ ἀρχῆς, τί ποτε ΟΝ τὸ ὅσιον, pro ἐστίν. *Dic iterum ab initio, quid tandem sit sanctum.* Ibid. cap. 18. Φράσον δή μοι, τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς θεοῖς ΟΥΣΑ ἀπὸ τῶν δώρων; *Dic quæso mihi, quæ sit utilitas Diis ex muneribus nostris.* Idem in Phæd. 19. Πόθεν ΛΑΒΟΝΤΕΣ αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην; pro ἐλάβομεν. Ibid. cap. 21. Πότε ΛΑΒΟΥΣΑΙ αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην; pro ἔλαβον. Xenophon. Symp. iv. 53. Τί τοσοῦτον ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ ἠδικῆσθαι, pro νομίζουσι. In ejusmodi formulis intelligi debet verbum εἰμί. ¶. 215. At vero hoc fieri non potest in his formulis, veluti Ælian. V. H. iv. 13. ΤΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ Ἐπίκουρος ἐπῄνει τὴν ἡδονήν, εἰσόμεθα ἄλλοτε, h. e. *Cur Epi-*

tinis parum ufitato: v. g. τίς ὤν, καὶ πόθεν ἐπιχειρεῖς τούτῳ; *quis exiftens*, id eft, *qui homo, et unde, hoc aggrederis?* Sic, τί βουλόμενος αὐτὸν λοιδορεῖς; *quid volens ipfi conviciaris? quid fequeris eo conviciis afficiendo?* Sic, τί ποιήσας κατεγνώσθη θάνατον; *quodnam ob facinus morte damnatus eft?* Sic, τί παθὼν εἰς τοῦτο τῆς ἀναιδείας ἦλθεν, *quid paffus*, id eft, *quo animo, quo fenfu*, vel *quo affectus incommodo, eo devenit impudentiæ?* Demofthenes cum illo τί genitivum abfolutum participii conjungit: Olynth. ii. Τί ποιούντων ὑμῶν ἅπας ὁ χρόνος διελήλυθεν οὗτος; *Quid facientibus vobis hoc tempus*

eurus voluptatem laudaverit, alio tempore videbimus. Hic enim refolvi debet ita: Τί ἐβούλετο, ὅτι ἐπῄνει etc. It. Xenoph. Memor. i. 3, 10. Τί δὴ ΙΔΩΝ ποιοῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; h. e. Τί δὴ ἴδες, ὅτι etc. *Quid eum facere vidifti, quod tam male de eo fentias?* It. Plat. in Phæd. cap. 64. Τί ἐπιστέλλῃ, ὅ, τι ἄν σοι ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ἡμεῖς, ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν; h. e. Ὅ, τι ἄν σοι ποιοῖμεν, ὥστε ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῦμεν; Z.] Cum pronomine τοῦτο, eodem modo conftrui, patebit ex exemplo mox e Platone citando. Cum adverbio πότε· Ut: ΠΟΤΕ ΕΛΘΩΝ ὡς ἐπικαίρως παρέσομαι. Ad verbum: *Quando veniens quam opportune adero?* h. e. *Quodnam maxime opportunum adeundi tempus captabo?* Cum τὸ καὶ τὸ in Orat. ex Ariftide modo citata, p. 267. Ἔβλαψέ με ὁ δεῖνα ΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΙΗΣΑΣ. *Læfit me quidam hoc vel illo facto.* Nec minus gratum hoc auribus Græcis eft idioma, cum participium et verbum ejufdem vocis conjunguntur. Ita eleganter Plato de Rep. lib. i. p. 331. prop. fin. ΤΙ φὴς τὸν Σιμωνίδην ΛΕΓΟΝΤΑ ὀρθῶς ΛΕΓΕΙΝ περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, ΤΟΥΤΟ ΛΕΓΩΝ δοκεῖ ἐμοὶ καλῶς ΛΕΓΕΙΝ. *Quale illud dicis effe præclarum, quod Simonides dixit de Juftitia? Unicuique, inquit, quod fuum eft, tribuere, juftum effe. Hoc mihi a Simonide præclare dictum videtur.* Verbatim ita: *Quid dicentem, ais Simonidem recte dixiffe* etc. Et: *Hoc dicens videtur mihi pulchre dixiffe.* Hoc modo in fermonibus τῶν διαλεγομένων fcite admodum alter utitur participio ejufdem verbi, quo alter modo ufus eft. Ita apud eundem libro eodem, p. 334. in fine: ubi Polemarchus ait: Κινδυνεύομεν οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν ΘΕΣΘΑΙ. Refpondet Socrates: ΠΩΣ ΘΕΜΕΝΟΙ, ὦ Πολέμαρχε; *Videmur non recte definiviffe amicum et inimicum. Quomodo ergo definivimus?* Vel participium poteft effe cujufvis verbi; late enim patet idiotifmus: ut apud Euripid. in Phœniff. ver. 1668. dicenti Creonti:

> Καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.

Et fepulturæ jactura nunc fupplicium luat; refpondet Antigone interrogans: Τί πλημμελήσας; *Quo commiffo fcelere?* i. e. *Ob quod peccatum?* Quin etiam participio plura fimul vocabula præmitti poffunt. Sic apud eundem de Rep. lib. iii. p. 404. prop. fin. Ὅλην γάρ, οἶμαι, τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ δίαιταν τῇ μελοποιΐᾳ τε καὶ ᾠδῇ, τῇ ἐν τῇ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ ΑΠΕΙΚΑΖΟΝΤΕΣ, ὀρθῶς ἂν ΑΠΕΙΚΑΖΟΙΜΕΝ. *Univerfam enim, arbitror, talem victus ac diætæ rationem fi cum Lyricis carminibus aliifque canticis, quæ harmonia omnibufque rhythmis conftant, conferamus, recte nos effe collaturos.* Nonnunquam participium fequitur, ut apud Ariftot. de Rep. lib. ii. cap. 9. ΤΩι ΔΕ περὶ τοὺς ναυάρχους νόμῳ καὶ ἕτεροί τινες ΕΠΙΤΕΤΙΜΗΚΑΣΙΝ, ὀρθῶς ΕΠΙΤΙΜΩΝΤΕΣ. *Legem quoque de navium præfectis alii nonnulli reprehenderunt; et merito.* Et lib. i. cap. 9. Διὸ ΖΗΤΟΥΣΙΝ ἕτερόν τι τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν χρηματιστικήν, ὀρθῶς ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ. *Quare quærunt alias divitias, aliamque pecuniæ quærendæ rationem, et recte.* Confer Plat. in Phædro p. 266. lin. 29. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τὸ εἶδος ὀρθῶς ἔμοιγε δοκεῖς ΚΑΛΕΙΝ, διαλεκτικὸν ΚΑΛΩΝ. *At mihi quidem recte hanc fpeciem videris dialecticam appellare.* Nec huic fyntaxi abfimile eft, quod habetur infra Sect. 4. Reg. 4.

omne conſumtum eſt? id eſt, *Quid egiſtis toto hoc tempore?* aut *qua in occupatione veſtra* etc.

VIII. Sic apud Atticos maxime, ſubjunctivus articulus, aut vox ei ſignificatione reſpondens, ut οἷος, ὁποῖος, ὅσος, præmittitur participio, in eo caſu, quem participium exigit, præcedente ut plurimum aliqua præpoſitione: ita ut vix Latine phraſis reddi poſſit. Demoſthenes pro Corona: Οὐδ᾽ ὑπὲρ οἷα πεποιηκότων ἀνθρώπων κινδυνεύσετε, διαλογισάμενοι. *Nec reputantes ipſi vobiſcum, quidnam egiſſent illi, quorum cauſa periculum adiretis.* Ita enim hæc locutio reſolvi debet, οἷα πεποιήκοιεν ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὑπὲρ ὧν κινδυνεύσετε. Sic, Λόγον ἑαυτῷ διδοὺς, πρὸς ὅσα, vel οἷα κατωρθωκότα στρατηγὸν ὁ πόλεμός ἐστιν. *Secum diligenter æſtimans, quam multa feliciter peregiſſet Imperator, quocum id bellum gerendum eſſet.*

IX. Participium, in oratoriis præſertim interrogationibus, reſpondens præcedenti nomini, vel pronomini eodem in caſu, reſolvi debet per verbum, cujus participium eſt. Demoſthen. ſæpius, ut Orat. pro Coron.[81] Ἐγώ σοι ξενίαν Ἀλεξάνδρου; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Ego ut tibi hoſpitalem cum Alexandro neceſſitudinem objiciam?* (ſubauditur enim ὀνειδίζω,) *unde tu tandem eam tibi parare, vel ea dignus eſſe potuiſſes?* ubi πόθεν λαβόντι; pro πόθεν ἂν αὐτὴν σύ γε λάβοις; Gallic. *Et où l'aurois tu priſe?* Sic, πῶς ἀξιωθέντι; pro πῶς ἂν αὐτῆς ποτ᾽ ἀξιωθείης.

Idem ibid. Σοὶ δὲ τῆς ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς, τίς μετουσία; ἢ μὴ τοιούτων, τίς διάγνωσις; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Tibi autem, o labes, vel etiam tuis, quodnam eſſe poſſit cum virtute commercium? aut qui tandem eos, qui tales non ſint, deſignare poſſes?* etc. Ubi hoc etiam notandum, πόθεν λαβόντι; et πῶς ἀξιωθέντι, ad pronomen σοὶ tantum referri; licet interjectum ſit ἢ τοῖς σοῖς[82].

X. Participium[83], cum verbo λανθάνω conjunctum, per verbum explicari debet; verbum vero λανθάνω, per adverbium *clam*, et *occulte*: ut, ἔλαθε τῆς ἐκκλησίας ὑπεκρυεὶς, *ſeſe clam e concione ſubduxit.* Sic, ἐλάνθανεν ὑποδυόμενος τοὺς ἐν τῷ τέλει, *clam ſe ac furtim in magiſtratuum benevolentiam inſinuabat.*

81 Pag. m. 320.

82 Hoc modo Participium Imperativi vicem obtinet in illo Platonis Phædr. p. 228. lin. 36. Ἕκαστον ἐφεξῆς δίειμι, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. ΣΩΚΡ. ΔΕΙΞΑΣ γε πρῶτον, (pro δεῖξον) ὦ φιλότης, τί ἄρα, ὃ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. *Singula ordine percurram, incipiens ab origine.* SOCR. *Oſtende, amabo, primum, ecquid* [immo *quid. Herm.*] *illud ſit, quod ſiniſtra geſtas ſub veſte.*

83 Repetit Auctor ea, quæ ſupra docuit Cap. v. Sect. 8. Reg. 3. ubi conſule notas. H.

XI. Participium masculinum, multitudinis numeri, cum nomine singulari et feminino, sed multitudinem significante, jungi potest; ut apud Lucian. Ἡ πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσι, pro κεχηνυῖα ἀκούει. *Urbs universa biantibus audit auribus* *.

XII. Aliquando, sed rarius, participii casus in accusativum mutatur, licet præcedat nomen, aut pronomen, aut aliud participium in diverso casu: idque vel cum particula ὡς, vel sine illa. Cum illa quidem, Aristotel. Οὐδὲ τοῖς συνδιαμένουσιν ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἀξιοῦσι πιστεύειν, ὡς ἐξαπατῶντας, pro ἐξαπατῶσι. *Nec iis, qui simul in calamitate versantur, fidem babendam putant, quasi fallentibus.* At sine illa, Demosth. Olynth. quad. Οὐ προσεκτέον ὑμῖν τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας etc. pro εἰδόσι, nam præcessit ὑμῖν. id est, *Negligenda vobis illorum oratio est, cum sciatis* etc. [84]

* Idem valet quoque de nomine neutrius generis: v. c. Xenoph. Ephes. i. 4. ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν ΘΥΣΑΝΤΕΣ ΠΑΝ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. It. Actor. Apost. v. 16. συνήρχετο δὲ καὶ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλὴμ, ΦΕΡΟΝΤΕΣ etc. Cum nomine masculini generis occurrit Act Apost. iii. 11. συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς ΠΑΣ Ὁ ΛΑΟΣ—ἔκθαμβοι. Alia exempla reperies apud Grammaticos, quos laudat Dorvillius ad Charit. p. 298. Z.

84 Quoniam hoc rarum est, addam aliud atque aliud. Sic Herodot. Erat. cap. 109. Ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχέ ἐστι, ἢ καταδουλῶσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθέρας ΠΟΙΗΣΑΝΤΑ μνημόσυνον λιπέσθαι ἐς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον. *In tua nunc potestate, Callimache, est, vel Athenas ad servitutem redigere, vel in libertatem vindicantem tui in omne ævum memoriam relinquere.* Et Thucyd. lib. i. cap. 120. Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μὲν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν, ἀγαθῶν δὲ, ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΟΥΣ, ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν. *Virorum enim moderatorum est, si non læduntur, quiescere: bonorum vero, injuria affectos* (ita Græce, vel *cum injuria afficiuntur*) *ex pace se ad bellum convertere.* Vide etiam Lucian. Necyom. p. 105. Audacius illud Thucydidis, qui lib. vi. cap. 24. participium ad præcedens nomen referendum, in Nominativum mutat: Τοῖς δ' ἐν ἡλικίᾳ, (supple ex præcedentibus, ἔρως ἐνέπεσεν ἐκπλεῦσαι) τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας, καὶ ΕΥΕΛΠΙΔΕΣ ΟΝΤΕΣ σωθήσεσθαι. *Juniores autem, tum cupientes peregrinas regiones visere et spectare, tum spem concipientes bonam, fore ut salvi redirent.* ¶. 216. [Libenter, inquit Ernest. ὁ πάνυ ad Xenoph. Mem. ii. 6, 26. cum ἔξεστι conjungunt participium accusativo Attici, eorumque imitatores, vid. Duker. ad Thucyd. iv. 2. Lucian. in Electr. cap. 2. οἷς ἔξεστι πλουτεῖν ΑΝΑΛΕΓΟΝΤΑΣ, pro ἀναλέγουσι. Xenoph. l. l. εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις ΣΥΝΘΕΜΕΝΟΥΣ ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, pro συνθεμένοις. Similiter quoque cum aliis verbis: veluti Xenoph. Mem. iii. 11, 1. ἰτέον ἂν εἴη ΘΕΑΣΟΜΕΝΟΥΣ, pro θεασομένοις. Conf. ad Xenoph. Cyrop. ii. 1, 15. Z.] ¶. 217.

Rarum est, quod ita pro infinitivo usurpatur, ut præcedat articulus τὸ per omnes casus. Sic apud Thucyd. (quid enim novitatis apud hunc non invenias?) initio libri vi. de magnitudine Siciliæ: Καὶ τοσαύτη οὖσα ἐν εἴκοσι σταδίων μάλιστα μέτρῳ τῆς θαλάσσης διείργεται, ΤΟ μὴ ἤπειρος ΟΥΣΑ. Pro εἶναι. *Et cum tanta sit, freti (tamen) spatium viginti ferme stadiorum (latitudine) facit, quo minus sit continens.* Quanto magis hoc mirum videbitur juventuti φιλέλληνι, si idem participium neutrum ita pro infinitivo usurpatur, ut expleat vicem gerundii in *do* apud Latinos? Scholiastes Thucydidis ad lib. i. cap. 142. hæc verba: Ἐν ΤΩι μὴ ΜΕΛΕΤΩΝΤΙ ἀξυνετώτεροι ἔσονται. *Se non exercendo imperitiores erunt*, per infinitivum explicat [ἐν τῷ μὴ μελετῶντι, ἀντὶ τοῦ

XIII. Participium aliquando pro infinitivo usurpatur; ut apud Isocrat. περὶ τῆς ἀντιδόσ. Σκοπούμενος, inquit, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος. id est, *Diligenti maturoque judicio reperi, me non aliter rem illam esse confecturum*; ubi διαπραξάμενος, pro διαπράξασθαι, et aoristum cum particula ἂν, pro futuro sumitur. Vid. Cap. viii. Sect. 2. Sic Demosthen. de Falsa Legat. Ἵνα, inquit, ὅσα ὑπεσχόμην, ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς, pro πεποιηκέναι. id est, *Ut quæcunque vobis sub initium orationis promisi, ea me perfecisse demonstrem.* ¶. 218. Sic, *Cum audissem, nullo alio modo eum in gratiam cum hoste rediturum esse.* Καταμαθὼν οὐδαμῶς αὐτὸν ἂν ἄλλως, τὰς πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλαγὰς ποιησάμενον [85], pro ποιήσασθαι ἄν, vel ποιήσεσθαι, sine particula Particip. pro infin.

μὴ μελετῶν.] Et hinc creditur existimasse, participium hic pro infinitivo poni: quam sententiam probat H. Stephan. Append. ad Joann. Gramm. et Corinth. de Dialect. Mihi tamen longe aliter videtur. Primo, quia tali participio adjectivum alibi addit idem Thucydides: deinde etiam genitivum regit, ut ex locis mox subsecuturis constabit. Atque ita, quia idem participii ac substantivorum regimen est, hinc mihi constat, aperte pro substantivo usurpari: adeo ut ἐν τῷ μὴ μελετῶντι positum sit pro ἐν τῇ οὐ μελέτῃ. nam negativa οὐ et μὴ substantivis hoc modo præmitti, ostendemus ad Cap. vii. initio Sectionis viii. Certe non per infinitivum explicat, nedum pro eodem poni putat Scholiastes participium, cui adjectivum jungitur, lib. iii. cap. 43. Χρὴ δὲ πρὸς τὰ μέγιστα καὶ ἐν τῷ ΤΟΙΩΙΔΕ ΑΞΙΟΥΝΤΙ, ἡμᾶς περαιτέρω προνοοῦντας λέγειν. *Oportet autem nos in maximis rebus, in tali vestra æstimatione* (i. e. *cum ita erga oratores vestros animati sitis*) *longius prospicientes verba facere.* Ubi ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιοῦντι, manifeste pro ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιώματι. Schol. Ἐν τοῖς τοιούτοις ὑμῶν ἀξιώμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι. Genitivo jungit idem lib. eod. cap. 10. Ἐν γὰρ ΤΩΙ ΔΙΑΛΛΑΣΣΟΝΤΙ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται. *Nam in animorum discordia etiam factorum diversitas existit.* Pro ἐν τῇ τῆς γνώμης διαλλαγῇ. [Τὸ καλῶς κτάμενον, *bene peracta cædes*: v. notam meam 230. *Herm.*] Confer super his, quæ in fine hujus sectionis ex ejusdem lib. i. cap. 36. afferemus. Adhæc pro infinitivo participium absolute poni non autumo, cum alius sit sensus, quando participium adhibetur, alius, quando infinitivus e. g. Apud eundem Thucyd. lib. v. cap. 34. Ὥστε μήτε ἄρχειν, μήτε ΠΡΙΑΜΕΝΟΥΣ τι, ἢ ΠΩΛΟΥΝΤΑΣ, κυρίους εἶναι. Ubi interpres: *Ut nullum magistratum gererent, utque nullam haberent potestatem earum rerum, quas aut emissent, aut vendidissent.* Scholiastes: Ἤγουν μὴ εἶναι κυρίους ἢ πρίασθαι ἢ πωλεῖν. Rem diligenti examine perpendenti, licet non magna, tamen aliqua differentia occurret. Differunt enim, Κύριος οὐκ ἔστι πωλεῖν, et πωλῶν οὐ κύριός ἐστιν, eo quod οἱ μὴ κύριοι ὄντες πωλεῖν, non jus habeant vendendi; sed οἱ πωλοῦντες οὐ κύριοι, possunt quidem aliquid vendere, sed non cuivis, quocunque tempore, vel qua velint conditione.

85 Ποιησάμενον in quarto casu, cum in duobus præcedentibus exemplis participium in casu recto inveniatur. Ratio est, quod hic a persona ad personam fit transitus, et illic in eadem persona manetur. Sic, v. g. Nominativus manebit in ultimo exemplo, si dicatur: *Cum audissem me rediturum esse in gratiam*, Καταμαθὼν διαλλαγὰς ποιησάμενος. Sed hoc satis tritum. Rarius est, quod participium illud, pro infinitivo in casu recto positum, mutat genus adjectivi, quod verbo personali antecedit, et a Latinis in neutro genere ponitur. e. g. Βελτίων εἰμὶ σιωπῶν. *Melior sum tacens*, pro, *Melius est, me tacere.* Occurrit apud Aristid. Orat. funeb. in Alex. p. 144. Estque hic Hellenismus per-

ἂν. Sed firmanda ufu hæc regula, ne tirones dicant, ut folent, *βούλομαι ποιῶν*, pro *ποιεῖν*, et fimilia, quæ mera folœca funt[86].

XIV. Sæpe participium, ac præfertim in Aorifto. Latine per verbum elegantius redditur, addita conjunctione, *et*, ac fimili verbo fequente. Demofthen. pro Coron. Ἀλλ᾽ *ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἤδη*. *Sed confurgentes, condemnate jam.* Elegantius, *fed confurgatis, ac me jam damnetis licet*[87].

XV. Idem Aorift. activ. participii, cum fuo cafu, elegantius verti Latine folet, per ablativum abfolutum participii paffivæ vocis[88]. Demofthenes pro Corona : *Τοσούτοις ὕστερον χρόνοις, αἰτίας καὶ σκώμματα, καὶ λοιδορίας συμφορήσας, ὑποκρίνεται.* id eft, *Tanto poft, criminibus, dicteriis, contumeliifque congeftis, hiftrionem agit.* Græce vix diceretur, *σκωμμάτων συμφορηθέντων.*

XVI. Participium cum verbis, aliquem animi fenfum fignificantibus, ¶. 220. ufurpari poteft, in nominativo cafu : ut *μέμνημαι ποιήσας*, *memini me facere.* *αἰσθάνομαι διαμαρτών*, *fentio me aberraffe*[89]. Si tamen alius cafus præceffiffet, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum fignificante conjunctum, in eodem, quo præcedens, cafu ponetur. Demofthen. pro Corona : *Συμβέβηκε τοῖς προεστηκόσι, πρώτους ἑαυτοὺς πεπρακόσιν ᾐσθῆσθαι. Iis qui*

petuus in δῆλος, φανερὸς, fimilifque fignificationis adjectivis. Vide Noftrum fupra Cap. iii. Sect. 4. Reg. 6.

86 Tutius eft in verbis fenfum aliquem fignificantibus : vid. mox Reg. xvi. [Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 17. Valckenar. ad Euripid. Phœniff. 711. Z.]

87 Ubi oratio fic continuatur, ut fit *μονόκωλος*· fequenti verbo addunt Græci particulam, quafi effet *δίκωλος*. Ariftoph. in Vefp. ver. 583. Διὰ τοῦτ᾽ ΟΔΥΝΗΘΕΙΣ, ΕΙΤ᾽ ἴσως ΚΕΙΤΑΙ πυρέττων. Pro *ὠδυνήθη, εἶτα κεῖται*. *Propterea dolet, deinde*, ex dolore nempe, *febri correptus cubat.* Plat. Sympof. p. 200. lin. 5. Πότερον ΕΧΩΝ αὐτὸ, οὗ ἐπιθυμεῖ τι καὶ ἐρᾷ, ΕΙΤΑ ΕΠΙΘΥΜΕΙ τι καὶ ΕΡΑι ; ἢ οὐκ ἔχων ; *Utrum prius habet, quod defiderat amatque, tum defiderat et amat? an priufquam habet?* Bimembris effet oratio, Πότερον ἔχει, εἶτα ἐπιθυμεῖ ; ¶. 219.

88 Quia Latini præterito Participii activæ vocis deftituuntur, et nunquam, nifi per Deponentia hoc Græcorum idioma affequi poffunt.

89 Exemplum habet Ariftoph. in Acharn. ver. 455. Λυπηρὸς ἴσθ᾽ ὤν. *Scito te miferum effe*, et ver. 459. Ἴσθ᾽ ὀχληρὸς ὤν. *Scito te moleftum effe.* et Sophocles in Electr. ver. 300.

Ἀλλ᾽ ἴσθι τοι τίσουσά γ᾽ ἀξίαν δίκην.

Sed fcito tamen, te dignum fupplicium daturam. Adde tamen, manendum effe in eadem perfona, quo cafu nonnunquam Participium negligi, ubi adjectivum additur ; ut apud Eurípid. in Oreft. ver. 800. Ποῦ γὰρ ἂν δείξω φίλος, pro φίλος ὤν. *Ubi enim oftendere potero, me effe amicum?* ¶. 220. b. Græcum non eft, ποῦ γὰρ ἂν δείξω ἐμὲ εἶναι φίλον ; Imitati funt hunc idiotifmum Latini. Ita Virg. Æn. lib. ii. ver. 377.

—Senfit medios DELAPSUS in hoftes.

Pro, *fe effe delapfum.* Et Ovid. Met. lib. ix. ver. 544.

—SUPERATA fateri
Cogor.—

Simile illud Horatii lib. iii. Od. 4.

INJECTA monftris terra dolet fuis.

præerant, contigit, ut sese omnium primos vendidisse sentirent.

At cum præterito medio σύνοιδα[90], poni solet participium, vel in nominativo: vel in accusativo: imo etiam in dativo, si nomen aut pronomen in eo casu fuerit, e. g. Σύνοιδά μοι δι' ὅλου τοῦ ἔτους διηνεκῶς προσηλωθεὶς, vel προσηλωθέντα, [si ad alteram personam refertur. *Reizius.*] vel προσηλωθέντι τοῖς βιβλίοις. *Conscius mihi sum, quam toto anno libris affixus fuerim.* ¶. 221.

XVII. Participium aliquando, pro optandi vel subjungendi modo, cum particula εἰ usurpatur; ut, Τὰ περὶ τοὺς λόγους τοῖς ἐῤῥωμένως προσέχειν βουλομένοις εὐπόριστα φαίνοιτ' ἄν. id est, *Literarum cognitio, si qui modo constanter in eas incumbere voluerint, satis ad parandum facilis videatur*; ubi τοῖς βουλομένοις, pro εἴ τις βούλοιτο. Exempla passim apud auctores omnes, ac præsertim Atticos[91]. Particip. pro opt. vel subj. cum εἰ.

XVIII. Interdum, apud Atticos maxime, participium neutrum[92] accusat. casus, ita pro verbo ipso usurpatur, ut

90 Nec tantum cum præterito medio, sed et aliis hujus verbi casibus. Exemplum Nominativi habet Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. i. p. 24. Ἐπείπερ ΣΥΝΙΣΜΕΝ ἩΜΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ἀπὸ παίδων ΑΡΞΑΜΕΝΟΙ ΑΣΚΗΤΑΙ ΟΝΤΕΣ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. *Quoniam nobismet ipsis conscii sumus, nos a pueris jam incepisse pulchras ac præclaras actiones exercere.* Dativi Epict. Enchir. cap. 56. Ἀλλ' ἀντιτίθει, πόσῳ ἄμεινον τὸ ΣΥΝΕΙΔΕΝΑΙ ΣΑΥΤΩι ταύτην τὴν νίκην ΝΕΝΙΚΗΚΟΤΙ. *Sed illud oppone, quanto satius sit, te tibi conscium esse, tantam victoriam reportavisse.* Æschin. contr. Ctesiph. p. 306. in fine: ΣΥΝΟΙΔΕΝ ἙΑΥΤΩι οὐδὲν ὧν διαπέπρακται ΔΥΝΑΜΕΝΩι φράσαι. *Conscius sibi est, nihil eorum, quæ fecit, posse se commemorare.* Accusativus quando sequitur, id pertinet ad regulam præcedentem xii.

91 Hoc modo Latinis redditur, *Quivis, Quilibet.* Ut: *Scripta in lucem publice edita tractat quivis cum qui intelligit, tum qui non.* Græce: Μεταχειρίζεται τοὺς λόγους τοὺς ἐν μέσῳ κειμένους Ὁ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ ὁμοίως ἐπαΐων, καὶ μή. Hinc etiam adsumit naturam partitivorum post se regens genitivum pluralem. Æschin. contra Ctesiph. p. 284. Προσέγραψαν ἐν τῷ δόγματι, ἐξεῖναι ΤΩι ΒΟΥΛΟΜΕΝΩι ΤΩΝ ἙΛΛΗΝΩΝ ἐν τρισὶ μησὶν εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι. *Decreto adscripserunt, licere cuivis Græcorum intra tres menses in eandem pilam adscribi.* Demosth. in Neæram p. 519. lin. 44. Ἐὰν δὲ ξένος ἀστῇ συνοικῇ ἢ μηχανῇ ἡτινιοῦν, γραφέσθω πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας ΑΘΗΝΑΙΩΝ Ὁ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ. *Si quis peregrinus civem Atticam duxerit, quacunque arte usus aut machinatione, ei dicam impingat apud Thesmothetas quilibet ex Atheniensibus.* Caveant interim tirones, ne, hanc locutionem imitari ubique volentes, in errorem impingant; neque enim ὁ βουλόμενος hanc significationem admittit, nisi cui competit agendi voluntas. Sic, si dicimus, *Manifestæ injuriæ deprehensus est in quemlibet*; cave reddas: Τὸν βουλόμενον ἠδικηκὼς ἀπεφάνη. nam nemo sponte cupit injuria affici. Sed pro eo reponendum: Πάντα ἕκαστον, ὁντιναοῦν, aut aliud simile.

92 Par occurrit exemplum in lib. Esdræ cap. i. 10. Καὶ ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΓΕΝΟΜΕΝΑ, εὐπρεπῶς ἔστησαν οἱ ἱερεῖς καὶ Λευῖται. *Et cum hæc rite fierent, justo ac decenti ordine stabant sacerdotes et Levitæ.* Vel distingue: Καὶ ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΓΕΝΟΜΕΝΑ εὐπρεπῶς, ἔστησαν etc. *Et cum hæc rite fierent, stabant* etc. ¶. 222. Cujuscumque generis participia hoc modo construi, conatur probare Kuhnius ad Ælian. V. H. lib. ii. cap. 13. Verba sunt: Εἶτα καὶ φύσει ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ ΟΝΤΑΣ

omnino ſenſus pendere videatur. Thucyd. lib. i. cap. 36. Τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικὰ, τὸ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων· τούτων δ' εἰ περιόψεσθε τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν etc. id eſt, *Cum tria ſint apud Græcos digna memoratu navalia, veſtrum, noſtrum, et Corinthiorum, ex iis ſi duo in unum coire patiemini.* Hic, τρία μὲν ὄντα, pro τρία μέν ἐστι· quod etiam dici poſſet, τριῶν μὲν ὄντων. alioqui, δὲ ſequens poſt τούτων aut omnino vacat, aut ſumitur pro δὴ, ut infra obſervabimus. Hæc, et ſimilia, intelligenda potius, quam temere imitanda[93].

(de Athenienſibus loquitur) καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν ΠΡΟΑΙΡΟΥΜΕΝΟΥΣ.—ὡς ἄκουσμα ΕΔΟΞΕΝ ἥδιστον αἵδε αἱ Νεφέλαι. *Deinde cum et natura ad invidiam eſſent proni, et optimis obtrectare ſtuderent, hæ Nubes quam ſuaviſſimæ erant auditu.* Ubi pro accuſativo ſenſus Dativum videtur poſtulare. Feminini generis exemplum ſuggerit et Thucyd. lib. ii. cap. 52. ΕΠΙΣΚΕΥΗΝ οὐκ ΟΥΣΑΝ τῶν νεῶν. *Cum non eſſet, unde naves poſſent refici.* Aliud addit ex eodem Æliani capite: Ἅτε οὖν etc. Et vult, ut hi accuſativi ponantur loco genitivi abſoluti. Quod ad primum et ultimum attinet, quomodo participium accuſativum aſſumat, particula ὡς (pro qua etiam ἅτε ponitur) vel præſente, vel abſente, dictum eſt ſupra Reg. 1. et 12. Accuſativus in verbis Thucydidis, ἐπισκευὴν οὖσαν, poteſt pendere a præcedenti ἐρῶντες. Vide Cl. Duker. ad h. l.

93 Quod ad generalem participiorum doctrinam attinet, multos et varios eorum uſus in ſuperioribus explicuit Vigerus: alias eorundem elegantias, quaſcunque mihi obſervare licuit, ad calcem hujus ſectionis prætetire religio fuit.

I. Primo itaque nota, participium ut plurimum cum articulo et verbo, quod fere eſt εἰμὶ, uſurpari pro verbo eo, cujus eſt participium, δεικτικῶς. E. g. Herodot. Clio, cap. 171. Καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι, Κᾶρές ΕΙΣΙ ʽΟΙ ΚΑΤΑΔΕΙΞΑΝΤΕΣ. *Etenim galeis criſtas imponendas, Cares oſtenderunt,* κυρίως, *Cares ſunt oſtendentes,* ſive, *qui oſtenderunt.* Et, paucis interjectis: Καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί ΕΙΣΙ ʽΟΙ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ πρῶτοι. *Et lora ſcutis primi hi addiderunt.* Habet hoc interdum magnam emphaſin, inprimis cum articulus additur. Ita Tyrannicida glorians inducitur apud Lucian. Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ʽΟ ΠΑΥΣΑΣ ΕΙΜΙ ἐγώ. *Ego itaque ſum ille, qui tyrannum occidi.* Locutionis præterea emphaſin non parum auget claudens ſententiam pronomen ἐγὼ, de quo vide Cap. iv. init. Eſt ubi articulus negligitur. Thucydid. lib. i. cap. 67. Ὅτι σπονδάς τε ΛΕΛΥΚΟΤΕΣ ΕΙΕΝ, καὶ ἀδικοῖεν τὴν Πελοπόννησον. *Quod et fœdera violaſſent, et in Peloponneſum injurioſi eſſent.* [Hunc græciſmum nec Latinis eſſe inuſitatum, multis exemplis docuit Vechnerus in Hellenol. ii. 9. Sic v. c. Terent. Andr. ii. 3. *Id ego jam nunc tibi renuncio, here, futurum, ut ſis ſciens,* pro, *ut ſcias.* Cic. ad Div. xiii. 12. *Eſt præterea, quod apud te valet plurimum, a noſtris ſtudiis non abhorrens.* Eſt abhorrens, pro, non abhorret. Horat. Od. iv. 8. *Non tibi talium res eſt, aut animus deliciarum egens,* pro *eget* etc. Cæterum plura ejuſmodi loca Græcorum reperies apud Dorvillium ad Charit. p. 624. ubi et alii Grammatici laudantur, qui talia collegerunt. Z.] [Ariſtot. Metaph. iv. 7. p. 80, 5. οὐδὲν γὰρ διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει, ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἐστὶν ἢ τέμνων, τοῦ ἄνθρωπον βαδίζειν ἢ τέμνειν. *Reizius.* E tragicis exempla collegi ad Eurip. Hecub. 1153. *Herm.*]

II. Participia verborum vocandi ſeu nominandi ſignificationem habentium, eleganter cum ſuo præmiſſo articulo caſum nominis proprii, cui junguntur, aſſumunt, omiſſo nomine appellativo, quod Latini neceſſario addere debent. Herodot. Erat. cap. lxi. Τὸ τῆς Ἑλένης ἱερὸν, τό ἐστι ἐν ΤΗ͂Ι ΘΕΡΑΠΝΗ͂Ι ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ͂Ι, pro ἐν τῇ χώρᾳ, τῇ καλουμένῃ Θεράπνῃ. *Helenæ*

templum, quod est in Therapne vocata, h. e. *in loco, qui vocatur Therapne.* Nos prope accedimus: *in het zoo genaamde Therapne.* Consentit Pauf. in Achaicis, p. 402. Βασιλεύειν δὲ αὐτὸν τῶν ΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΛΕΛΕΓΩΝ. *Imperasse eum populo, qui Leleges vocantur.* Huc refer illud Athenæi lib. Deipnof. xiii. p. 577. Μάχων δὲ, ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν ΤΑΙΣ ΕΠΙΓΡΑΦΟΜΕΝΑΙΣ ΧΡΕΙΑΙΣ. *Machon vero Comicus in fabula, quam inscripsit, Chriæ.*

III. Participium futuri temporis Latini, modo per conjunctionem *ut*, sequente subjunctivo; modo per supinum in *um* reddunt. Per conjunctionem in illo Platonis Gorg. p. 478. ΣΩΚΡ. Ποῖ δὲ τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς ἀκολασταίνοντας (sc. ἄγομεν); ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστὰς, λέγεις. ΣΩΚΡ. Οὐκοῦν δίκην ΔΩΣΟΝΤΑΣ; *SOCR. Quo injuste et dissolute agentes ducimus? POL. Ad judices, inquis. SOCR. Nonne pœnas daturos?* five, *ut pœnas dent?* Per supinum apud Herodot. Erat. cap. lxx. Ἐς Δελφοὺς ΧΡΗΣΟΜΕΝΟΣ τῷ χρηστηρίῳ πορεύεται. *Delphos consultum oraculum proficiscitur.* Quod tamen fere cum Latinis habent commune. [Participium futuri temporis vulgo poni post verba motum in locum aut consilium significantia, veluti, ἔρχομαι, εἶμι, οἴχομαι, πέμπω, παραγίγνομαι, ἥκω, καλέω, etc. ¶. 223. dubium non est, et si quis dubitare auderet, facile sexcentis exemplis, quæ ubivis obvia sunt, convinci posset. Aliquot quoque ejusmodi loca collegit Pet. Victor. Var. Lect. ix. 4. Atque ipsa rei natura facile rem comprobat. Verum quæritur, an quoque participia Præsentis aut Aoristorum ¶. 224. ita adhiberi possint? Sunt, qui loca, ubi ejusmodi structura occurrit, audacter corrigenda putent et ad usitatam orationis formam redigere. Sic v. c. in illo Xenoph. Mem. i. 1, 6. Περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο, ΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ ἔπεμπε, εἰ ποιητέα, Reifkius, quæ audacia in homine etiam in aliis locis non rara fuit, corrigere sustinet μαντευσομένους. Taylor illud Lycurgi adv. Leocr. p. 148. οὓς ΣΩΣΑΝΤΑΣ ἑαυτὸν ἐκ τῶν κινδύνων ἐπικαλεῖσθαι, correxit σώσοντας, quemadmodum est ad p. 236. Xenoph. Mem. ii. 1, 7. reperitur τοὺς ἀδυνάτους ταῦτα ποιεῖν εἰς τοὺς μηδ' ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥΣ τοῦ ἄρχειν τάξομεν, ubi Leunclavius emendavit ἀντιποιησομένους. At vero ut tirones cauti sint in ejusmodi locis corrigendis, aliquot exempla ejusmodi enallages proferemus. Primum ad demonstrandum, *participium Præsentis* poni *pro Futuro*, pertinent hæc: Demosth. adv. Callic. ab initio, ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἔτεσιν ἅπασιν οὔτ' ΕΓΚΑΛΩΝ οὐδεὶς πώποτε ἦλθεν, οὔτε ΜΕΜΦΟΜΕΝΟΣ. Isæus pro Nicostr. p. 73. τὸ ἐκ τῆς ἑταίρας παιδίον ΕΙΣΠΟΙΩΝ ἦλθεν. Thucyd. lib. vi. παραγίγνονται ΒΟΗΘΟΥΝΤΕΣ τοῖς Ἀργείοις. Ibid. p. 147. edit. Hervag. Λακεδαιμόνιοι δὲ πέμψαντες παρὰ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης ΑΓΟΝΤΑΣ πρὸς Ἀθηναίους δεχημέρους σπονδάς. Id. lib. iv. ἡ ἐπιπεμψίς μου γιγνέσθαι, ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΥΣΑ τὴν αἰτίαν. Ibid. lib. vi. πόλιν χρὴ νομίσαι ΟΙΚΕΙΟΥΝΤΑΣ ἰέναι. Rom. xv. 25. Νῦν πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, ΔΙΑΚΟΝΩΝ τοῖς ἁγίοις. Ebr. xiii. 13. ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ ΦΕΡΟΝΤΕΣ. Dion. Hal. viii. 47. ἀδυνάτων δεομένη ἐλήλυθας. Demosth. pro Cor. p. 284. ἧκε δ' ἀγγέλλων τίς. Deinde *Aoristus pro Futuro:* v. c. Thucyd. lib. vi. ἦλθετε εἰς ἀλλοτρίαν ΑΠΑΡΤΗΣΑΝΤΕΣ. Act. x. 17. διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα. Thucyd. lib. i. p. 5. lin. 8. ΔΟΥΛΩΣΑΜΕΝΟΣ ἦλθεν. Dem. adv. Andr. p. 614. εἶχε ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾔχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος. Z.]

IV. Participium, utpote adjectivum, conveniens cum præcedenti nomine, sequente ὡς, sæpe vicem obtinet participii verbi impersonalis. Ita, cum dicitur: *Ostensum*, seu, *probatum est, cum esse sapientem:* id Græcis est, Ἀποδεικνύμενος ὡς σοφός ἐστιν. Idem ibid. cap. 53. Ἐγὼ γράφω, τούτους τοὺς Δωριέων βασιλῆας καταλεγομένους ὀρθῶς ὑπ' Ἑλλήνων, καὶ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΜΕΝΟΥΣ, ὩΣ εἰσὶ Ἕλληνες. *Ego scribo, hos Doriensium reges recte recenseri a Græcis, et ostendi Græcos esse.*

V. Sæpe Participium verbo junctum mutuam patitur permutationem, et per verbum redditur, ipsum autem verbum participii vim obtinet. Frequentissimum quidem hoc est in λανθάνω, de quo supra ad Cap. v. Sect. 8, Reg. 3. sed non minus usitatum in aliis verbis. V. g. pro ψεύδονται οἱ λέγοντες, tu eleganter repone, ψευδόμενοι λέγουσιν. Ita Hom. Iliad. E. ver. 635.

ΨΕΥΔΟΜΕΝΟΙ δέ οἱ ΦΑΣΙ Διὸς γόνον Αἰγιόχοιο
Εἶναι.—

Mentientes dicunt, i. e. *Mentiuntur, qui dicunt, te esse subolem Jovis.* Atticismum hunc agnoscit Corinthus de Dial. [p. 35. ubi v. Kœn. *Herm.*]

VI. Participium neutrius generis, præfixo articulo, pro substantivo habetur. Thucyd. lib. i. cap. 36. Καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα μὲν δοκεῖ λέγεσθαι, φοβεῖται δέ, μὴ δι' αὐτὰ πειθόμενος τὰς σπονδὰς λύσῃ, γνώτω ΤΟ μὲν ΔΕΔΙΟΣ αὐτοῦ ἰσχὺν ἔχον τοὺς ἐναντίους μᾶλλον φοβῆσον· ΤΟ δὲ ΘΑΡΣΟΥΝ, μὴ δεξαμένου, ἀσθενὲς ὂν πρὸς ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς ἀδεέστερον ἐσόμενον. *Et si cui hæc a nobis dicta utilia videbuntur, sed qui metuit, ne iis obsequendo fœdera violet, sciat, metum vires habentem adversariis majori terrore fore, fiduciam vero, si non receperit, cum sit infirma contra potentes hostes, minus formidolosam futuram.* Ex quo unico exemplo tres notandos participiorum usus observa. Primum, quem nunc inculcamus, τὸ δεδιός. pro τὸ δέος, et τὸ θαρσοῦν (cum genitivis, tanquam essent mera substantiva) pro τὸ θάρσος, id, quod modo tetigimus ad Reg. 13. Deinde πειθόμενος redditum per Gerundium in *do*, quod habet Auctor Reg. 6. Denique φοβῆσον et ἐσόμενον, pro φοβήσειν et ἔσεσθαι, de quo vid. Reg. 13. Sic substantive sumuntur, τὰ γινόμενα, *facultates.* τὰ νενομισμένα, *instituta.* τὸ διαφέρον, *pretium*, τὸ περιέχον, *aër*, τὸ κεχηνός, *hiatus*, τὸ συμφέρον, *utilitas* et sexcenta alia. Epict. Enchir. cap. xxxii. Δὸς οὖν τὸ ΔΙΑΦΕΡΟΝ, εἴ σοι λυσιτελεῖ τὸ πωλούμενον. *Da igitur pretium, si e re tua est id, quod venditur.* Heliod. Æthiop. lib. iii. cap. 13. ubi Calasiris ait, Deos cognosci ex incessu pedum, τεμνόντων μᾶλλον ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΝ ἢ διαπορευομένων. *Secantium potius aërem, quam transeuntium.* Quin et ut mera substantiva recipiunt adjectiva, certe pronomina; ut apud Lucian. in Tim. tom. i. p. 129. Εἰ μὴ ἐμφράξηται ΤΟ ΚΕΧΗΝΟΣ ΤΟΥΤΟ. *Nisi obstruxerit illum hiatum.* Rariora sunt participia diversorum generum pro substantivis posita. Sic ὁ κεκτημένος, et ἡ κεκτημένη, propr. *qui, quæ possidet*, quorum illud pro δεσπότης, hoc pro δέσποινα ponitur. Lucian. Dial. Meretr. Ἀπολώλαμεν, ὦ ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ, ἀπολώλαμεν. *Periimus, o hera, periimus.* Sic ἡ πεπρωμένη et εἱμαρμένη, *fatum.* Epict. fin. Isocr. ad Dem.

VII. Sæpe participia pro adverbiis ponuntur, idque vel nuda, vel in regimine. Nuda, qualia sunt λαθών, ἀποκρύπτων, ἐγκαλυπτόμενος, de quibus supra ad Cap. v. Sect. 8. Reg. 3. In regimine, ut ἐτελεύτησεν ἀνὴρ εὐλαβὴς ὤν. *Pie mortuus est.* Æschin. contra Ctesiph. p. 296. lin. 21. ubi mentio est juvenum, quorum patres ἐτελεύτησαν ἐν τῷ πολέμῳ ΑΝΔΡΕΣ ΑΓΑΘΟΙ ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ, i. e. *fortiter in bello mortem oppetierant.* Elegans hoc in genere est participium διαλιπών, quod cum μικρόν, πολύ, vel his simili conjunctum, intervallum notat, et explicatur per adverbium, *paulo post, diu post*, vel, *paucis interjectis* etc. Ita Plato in Phæd. sub finem: Ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, ΔΙΑΛΙΠΩΝ ΧΡΟΝΟΝ ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. *Qui pharmacum dederat, aliquo post tempore redit inspectum pedes et crura.* Et paulo post: Ἀλλ' ὀλίγον χρόνον ΔΙΑΛΙΠΩΝ ἐκινήθη. *Sed paulo post se movebat.* Sic, *Interjectis paucis ita pergebat:* Μικρὸν διαλιπὼν εἶπε. Quod etiam efferunt Græci: Εἶτα πάλιν προβὰς ἐπιλέγει, μικρὸν ὑπερβάς· μετὰ μικρὸν τὸ ἐν μέσῳ· μετ' ὀλίγους ἐν μέσῳ λόγους καὶ οὕτω πως διώκει. vel si quid ejus generis aliud. Huc refer participia ἀρχόμενος, τελευτῶν, et τυχὸν μέν, τυχὸν δέ. de quibus infra suis locis.

VIII. Aliquando participii nominandi casus servatur, licet sequatur vel præcedat verbum, alium casum postulans. Ita Lucian. Dem. Encom. non longe ab initio; Ἐξαναστὰς ἔδοξέ μοι. *Surgens visum est mihi*, i. e. *cum surrexeram*, pro ἐξαναστάντι. Ælian. V. H. lib. xiii. cap. 23. Ἀπήντησε γὰρ ΑΥΤΩι τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆναι ὑπὸ Ἀλκάνδρου, ὡς μέν τινές φασιν, ἐξ ἐπιβουλῆς λίθῳ ΒΛΗΘΕΙΣ· ὡς δὲ ἄλλοι διαφοροῦσι λόγοι, βακτηρίᾳ ΠΑΘΩΝ τὸ πάθος. *Accidit enim huic, ut oculus ipsi erueretur ab Alcandro, ex insidiis, ut nonnulli dicunt, lapide petito: sive, ut alias ferunt, baculo id factum sit.*

IX. Servatur idem Nominativus, sequente verbo, quod alio nominativo est vestitum. Idque fit duplici modo, vel verbum plurale κατὰ σύλληψιν ad duas personas, vel verbum singulare ad alteram e duabus referendo. De priori vid. Lucian. in Tox. p. 642.

ὁ μὲν οὖν Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ ΤΥΦΛΩΣΑΣ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ ΚΑΘΗΝΤΑΙ. *Amizoces tamen non diutius tulit, ut videret ipse, cum caecus esset Dandamis, sed ipse se luminibus privans, ambo sedent.* Pro, *Ipse se luminibus privavit, atque ita ambo sedent.* Alterius exemplum habet Evangelista Joannes cap. xv. 5. Ὁ ΜΕΝΩΝ ἐν ἐμοὶ, ΚΑ'ΓΩ ἐν αὐτῷ, ΟΥΤΟΣ ΦΕΡΕΙ καρπὸν πολύν. *Si quis in me maneat, et ego in illo, is feret fructum multum.* Ubi nihil est, quod nominativo κἀγὼ respondeat.

X. Est et ubi participium praecedentis substantivi casum non servat, sed in genitivum absolutum vertitur. Sic apud Lucian. in Demosth. Encom. p. 889. de Homero: Εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἂν ἦν ἀμφίλεκτος ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ἔρις, πατρίδα μὲν ΔΙΔΟΝΤΩΝ αὐτῷ Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν etc. *Si enim aliquid eorum constaret, non discrepans fuisset inter homines contentio, quorum alii patriam ipsi attribuunt Ionicam Colophonem, alii Cumam, vel Chium, vel Smyrnam.* Supple post διδόντων, τινῶν, ut Genitivus sit absolutus integre. Sed haec, quae proxime dicta sunt, tirones intelligant potius quam imitentur.

XI. Imitabuntur tutius participii Nominativum post verbum, ubi alias adhiberent accusativum nominis substantivi. V. c. *Adeo leniter ferebat contemtum sui.* Οὕτως ἠνείχετο παρορώμενος, pro παρορᾶσθαι. Exemplum habet Lucian. Epist. Saturn. tom. iii. p. 408. lin. 90. Ἐπείτοι οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ΑΝΕΧΕΣΘΑΙ ὑπ' ἄλλῳ ΤΑΤΤΟΜΕΝΟΝ; *Aliquin sane, putas ipsum me adeo unquam insanire, ut, si praeclarum quid essent divitiae et imperium, relictis his atque aliis concessis, privatus desideam, et aliorum imperium subeam?*

XII. Participium cum nomine suo in generandi casu absolute ponitur, ubi Latini infinitivum habent, praecedente Accusativo: idque vel cum particula ὡς, vel sine illa. Cum particula quidem, de quo vide Nostrum infra Cap. viii. Sect. 10. Reg. 3. Sine ea, apud Demosth. de Foed. Al. p. 88. Οὐδένα δ' οἴονται αἰσθήσεσθαι ΤΥΡΑΝΝΙΔΩΝ ἀντὶ δημοκρατιῶν ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΩΝ, καὶ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΚΑΤΑΛΕΛΥΜΕΝΩΝ. *Neminem autem putant animadversurum, Tyrannides pro Democratiis constitui, et Respublicas dissolvi.* Quae sic resolvuntur: Ὅτι τυραννίδες ἀντὶ δημοκρατιῶν καθίστανται, καὶ αἱ πολιτεῖαι καταλύονται. Vel, servata Graecorum structura, Latini dicerent: *Neminem animadversurum putant, tyrannidibus constitutis* etc. i. e. *cum constituuntur.* Ita enim Naso Trist. lib. i. el. 2. ver. 37.

At pia nil aliud quam ME dolet EXULE conjux.

Et alibi Tullius: *INTERVERSO REGALI HOC DONO nos graviter hoc tulisse.* Pro, *interversum regale donum.* Rursus Ovid. Met. i. 14. ver. 242.

—AMISSA sociorum PARTE DOLENTES.

Et de Pont. lib. iv. el. 6. in extremo:

Quam quisquam vestrum, qui ME DOLUISTIS ADEMTO,
Arguat ingratum non meminisse sui.

Nonnunquam, ubi duo sunt membra, prius in generandi casu cum participio absolute ponitur, alterum in infinitivo, praecedente accusativo. Paus. in Boeot. p. 556. Ἔνθα ΚΑΔΜΟΥ λέγουσι τοῦ δράκοντος, ὃν ἀπέκτεινεν ἐπὶ τῇ κρήνῃ, τοὺς ὀδόντας ΣΠΕΙΡΑΝΤΟΣ, ἄνδρας δὲ ἀπὸ τῶν ὀδόντων ΑΝΕΙΝΑΙ ΤΗΝ ΓΗΝ. *Hic aiunt, Cadmum draconis, quem ad fontem occiderat, dentes seminavisse, et terram ex illis dentibus viros emisisse.* [Vide quae dixi in nota 219. *Herm.*] Ubi Κάδμου σπείραντος in genitivo, et γῆν ἀνεῖναι conjunguntur. Neque enim hic est conjunctionis δὲ pleonasmus, ut fertur, sed potius hic agnoscimus Ellipsin conjunctionis μὲν, in priori membro implicite latente, cui particula illa δὲ necessario respondet. Verba sic resolvuntur: Λέγουσι, Κάδμον μὲν τοῦ δράκοντος ὀδόντας σπεῖραι, γῆν δὲ ἀνεῖναι. Contra Herodianus, ubi praemiserat accusativum cum infinitivo, mox in sequenti membro subjicit genitivum cum participio. Verba sunt in libro ii. cap. 8. Καὶ γὰρ οἱ τὰ ἐκεῖθεν ἀγγέλλοντες φασὶ, μηδὲ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ, οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, πιστοὺς ΕΙΝΑΙ φρουροὺς ὑπηρέτας, μηδὲ ΠΛΗΡΩΣΑΝΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΥ, ἃ ὑπέσχετο. *Nam, qui inde nuncii huc veniunt, aiunt, neque milites,*

qui illi argento imperium tradiderant, satis ipsi fidos esse præsidiarios, neque illum, quæ pollicitus erat, præstitisse. Ubi πληρώσαντος ἐκείνου, pro ἐκεῖνον πληρῶσαι. ¶. 225.

XIII. Nec tantum infinitæ orationis formam per genitivum absolutum ita exprimunt Græci, sed et similis syntaxis invenitur in interrogationibus dubitativis, ubi nempe ipsa vocula interrogativa cum suo participio in secundo casu ponitur, ratione sane haud ineleganti, ut apud Thucyd. lib. iv. cap. 20. Πολεμοῦνται γὰρ ἀσαφῶς ὉΠΟΤΕΡΩΝ ΑΡΞΑΝΤΩΝ. *Bella enim gerunt, nescientes, utri belli sint auctores.* h. e. Ἀδήλου ὄντος τοῦ πράγματος, τίς ἐστιν ὁ προκαταρξάμενος τοῦ πολέμου, ut explicat Scholiastes.

XIV. Genitivi absolute positi insolentior hic usus est, quo participium cum suo nomine, vel absque eo, in generandi casu positum, et ob incidentem parenthesin repetitum, vel in aliud similis significationis mutatum, assumit casum, quem verbum sequens postulat. Cum suo nomine apud Pauf. Corinth. p. 97. in initio: ΕΧΟΝΤΩΝ δὲ ἀσθενῶς ἤδη ΤΩΝ ΣΙΚΥΩΝΙΩΝ. in Genitivo absolute, *Cum Sicyoniorum res accisæ essent.* Quæ in parenthesi ibi subsequuntur, brevitatis causa omitto. Post parenthesin subdit: ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΙΣ οὖν ἀδυνάτως (in Dativo) ΕΠΙΓΕΝΟΜΕΝΟΣ σεισμὸς ὀλίγου τὴν πόλιν ἐποίησεν ἀνδρῶν ἔρημον. *Cum itaque maxime infirmi essent, obruens eos terræ motus, eorum urbem fere ad vastitatem redegit.* Ubi obiter observa, ὀλίγου pro ὀλίγου δεῖν, usurpari: vid. supra Cap. iii. Sect. 7. §. 11.

Absque nomine suo, apud eundem in Bœoticis p. 578. lin. 19. ΔΙΑΒΑΝΤΩΝ δὲ ποταμὸν καλούμενον ἀπὸ γυναικὸς τῆς Λύκου Δίρκην. ¶. 226. Et post parenthesin: ΔΙΑΒΑΣΙΝ οὖν τὴν Δίρκην, οἰκίας ἐρείπια τῆς Πινδάρου etc. *Transmisso amne, qui ab uxore Lyci Dirce vocatur, (apparent) domus Pindari rudera.*

XV. Parce imitandum censeo Atticismum apud Thucydidem, quo pro Genitivo absoluto Nominativus ponitur. Ita enim ille lib. ii. cap. 53. Θεῶν δὲ φόβος, ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν, ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους· τῶν δὲ ἁμαρτημάτων ΟΥΔΕΙΣ ΕΛΠΙΖΩΝ μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βιοὺς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι. *Nec ullus Deorum metus, aut hominum lex eos arcebat: non ille, quia judicabant perinde esse Deos colere ac non colere, quoniam omnes videbant pariter mori: non hæc, quia nemo putabat, se tam diu victurum, dum judicium constitueretur, quo delictorum pœnas daret.*

XVI. Utuntur et Participiis Græci conditionaliter, ubi alias ἐὰν, εἰ, ἐφ᾽ ᾧτε vel ἐπὶ τῷ cum Infinitivo dicerent. Ita Homer. Iliad. i. ver. 261.

— Σοὶ δ᾽ Ἀγαμέμνων
Ἄξια δῶρα δίδωσι ΜΕΤΑΛΛΗΞΑΝΤΙ
χόλοιο.
— *Tibique Agamemnon*
Munera digna dabit, si vis moderarier iræ.

Ubi μεταλλήξαντι χόλοιο, pro ἐπὶ τῷ μεταλλάσσειν, vide infra Cap. ix. Sect. 4. ad num. 11. [Vid. Abresch. ad Æsch. vol. ii. p. 47. et Dorvill. ad Charit. p. 227. 257. *Herm.*]

XVII. Non possum non corollarii loco observare, Græcos adeo fuisse φιλομετόχους, ut non solum duo, ut mox ostendemus, sed et tria participia absque ulla copula conjungere non erubescerent. Ita Isocrat. Panath. p. 497. Οὓς οὐ πολὺν χρόνον ΔΙΑΛΙΠΟΝΤΕΣ Λακεδαιμόνιοι, ΧΑΡΙΖΟΜΕΝΟΙ Θηβαίοις, ΕΚΠΟΛΙΟΡΚΗΣΑΝΤΕΣ ἅπαντας ἀπέκτειναν. *Quos Lacedæmonii non ita multo post in Thebanorum gratiam, capta urbe interfecerunt omnes.* Ubi obiter nota οὐ πολὺν χρόνον διαλιπόντες, pro, *non ita multo post:* de quo modo numero vii. Alterum exemplum habet Evangelista Marcus xii. 28. Καὶ ΠΡΟΣΕΛΘΩΝ εἷς τῶν γραμματέων, ΑΚΟΥΣΑΣ αὐτῶν συζητούντων, ΕΙΔΩΣ ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν αὐτόν. *Et aliquis scribarum accedens, qui illos disputantes audiverat, et gnarus, eum recte illis respondisse, rogabat eum.* [Aliud ejusmodi exemplum ἀσυνδέτου in participiis vide apud Xenoph. Memor. i. 1, 18. Plura coegit Reizius ad Lucian. Tox. cap. ii. et Forsterus in ind. ii. partic. Platonis. Z.]—¶. 227.

SECTIO II.

De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.

REGULA I.

PARTICIPIA quædam eleganter in oratione παρέλκουσιν, atque uni decoro[94] serviunt. Ejusmodi sunt ἀνύσας, ἀπιὼν, ἔχων, λαβὼν, φέρων. Hinc illud frequentissimum ᾤχετο ἀπιὼν, *abiit discedens*, id est, *discessit*; satis enim esset ᾤχετο, sine participio[95]. [V. Valcken. ad Callim. p. 261. Huschke Anal. p. 77. seq. *Herm.*]

Ὤιχετο ἀπιών, *abiit.*

94 Græcorum scripta versanti quam plurima occurrunt vocabula, quæ orationi inserta prima fronte παρέλκειν videntur; diligentius tamen inspecta, non ornatum tantum, sed vel pondus, vel novam orationi significationem addunt, adeo ut fortasse non procul a vero aberraverim, si contendero, nullam in Græca lingua vocem habendam esse supervacuam, aut temere orationi insertam. At vero, quandoquidem hoc per omnia demonstrare longum esset, contentus fui sparsim in hoc libro ad ea, quæ ab Auctore nostro notantur παρέλκοντα, hic illic notas meas adjicere, et, quod supervacuum videbatur, suam, quæ latebat, significationem reddere. Itaque Auctorem nostrum minus recte dicere arbitror, *participia quædam παρέλκειν, atque uni decoro servire*; præsertim cum ipsemet aliter plane sentiat, cum participio ἀνύσας, quod abundare dicit, suum significatum reddit Reg. 2. Eodem modo participiis λαβὼν et φέρων, Reg. 4. et 5. sic supra Cap. iii. 9, 7. Et quanquam nos quoque, ubi vel vocis alicujus additæ significatio latet, vel ea citra necessitatem repeti videtur, illam pro more Grammaticorum πλεονάζειν dicimus, purus putus tamen pleonasmus in lingua Græca propter ipsius elegantiam et verba significantia mihi semper est suspectus. Vide supra Cap. de Pronomine Reg. 2. et infra Cap. viii. Sect. 7. Reg. 1. et alibi.

95 Ὤιχετο ἀπιὼν pro *obiit*, utitur Aristides, orat. pro Quatuorviris, p. 248. Εἰ ἐπεβίω Περικλῆς, καὶ μὴ πρότερον ΩιΧΕΤΟ ΑΠΙΩΝ. *Si Pericles superstes fuisset, nec prius e vita decessisset*. H.

Hoogevenus non male negat, illa participia abundare. Nam v. c. ἀπιὼν, uti simplex ἰὼν, et ἐλθὼν, et similia habet vim *celeritatis* et *impetus*. E. g. Ælian. V. H. iii. 33. aquila dicitur devolasse, et ancillis Rhodopidis meretricis custodientibus erepto calceo ἀπιὼν οἴχεσθαι, h. e. *statim, celeriter, abiisse*. Hinc quoque apud Demosth. pro Coron. p. 246. εὐθὺς, ut orationi major concilietur vis, additur: ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών. h. e. *Simulatque rerum potitus est Philippus, confestim sine mora interposita abiit*. Atque pro ἀπιὼν Pausanias I. 24. eidem verbo jungit φεύγων· ut οἴχεται φεύγων, h. e. *extemplo aufugit*. De participio ἰὼν vide locum Callimachi Epigr. i. ult. quem laudat, et rem egregie explicat Ernest. ὁ πάνυ ad Xenoph. Mem. iii. 9, 9. καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, h. e. *tu quoque sine mora parem tibi junge* sc. *conjugem*. De participio ἐλθὼν aliquot commemorat exempla Dorvillius ad Charit. p. 297. in quibus et illud Thucydidis iii. 73. ἐσαγγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, *rem statim ad magistratus defert*. Simili modo nec abundat illi ὑπολαβὼν, et παραλαβὼν, quod jungi solet verbis εἶπεν, ἔφη etc. sed commode Latine reddi

Ἀνύσας, cum imperat.

II. Ἀνύσας, Aorist. 1. particip. verbi ἀνύω, *perficio*, cum imperativo tantum, sic abundat, ut tamen aliquam ei promptitudinem[96] addere videatur; tuncque vel adjunctum habet τι, vel eodem caret. Aristophanes sæpe, in Pace: Οὐκοῦν δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει ἀνύσας τι. id est, *Ergo age, et alterum quantocius affer*, vel *adduc Lacedæmone*. Nec enim video, quemadmodum eo loco τι interroget, et ἀνύσας, pro ἤνυσας, positum sit, ut innuit Scholiastes.

Idem in Ranis, sine τι, usurpavit: Ἴθι, πέραινε σὺ, Αἴσχυλ', ἀνύσας. id est, *Age, Æschyle, ad alterum transi quantocius*.

Lucianus in Piscatore, sive, Reviviscentibus: Οὐκοῦν, ὦ Ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. *Ergo, Sacerdos, cedo aliquot mihi caricas, et pauxillum auri: sed propera*.

Ἔχων abundans.

III. Participium ἔχων sæpissime jungitur cum verbis παίζειν, id est, *jocari*, φλυαρεῖν, id est, *nugari*, ληρεῖν, id est, *delirare*, aut *somniare*. Exempl. causa, Παίζεις ἔχων ἔφη, ait Lucianus, *Jocaris, inquit, enimvero*. Sic apud Platonem in Gorgia[97], Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; *Quos tu mihi cal-*

potest, *TUM dixit*. Etenim solet dici in eo, qui quasi alterius sermonem excipit, qui, non interrogatus, post alterum incipit loqui. V. c. Xenophon. Memor. ii. 1, 29. ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν. Plenius rem expressit Dionys. Halic. Archæol. iv. 33. Παυσαμένου δὲ αὐτοῦ, παραλαβὼν τὸν λόγον ὁ Τύλλιος ἔλεξεν ὧδε. Z.

96 Hinc ad majorem emphasin aliquando θᾶττον additur. Ita Aristoph. Nub. ver. 1255.

Οὔκουν ΑΝΥΣΑΣ ΤΙ ΘΑΤΤΟΝ ἀπολιταργιεῖς
Ἀπὸ τῆς θύρας;—

Nonne quam celerrime te a foribus proripies? Hæc promptitudinis significatio clare patet, cum participium ἀνύσας in verbum, additum autem verbum in participium mutatur. Sic apud eundem in Avibus, ver. 242.

ΑΝΥΣΑΤΕ ΠΕΤΟΜΕΝΑ πρὸς ἐμὰν αὐδάν.

Celerrime advolate ad meam vocem. q. d. *Perficite advolantes*. Gr. alias: Ἀπαλλάγητι πετόμενα. Atque hanc veram esse significationem, vel ex uno ejusdem Comici loco docere possumus. Vid. eum in Vesp. ubi, Philocleoni tergiversanti jam dudum, ut calceos induat, tandem sic acrius instat Bdelycleon: Ἀνύσαν ποτ' ὑποδυσάμενος. *Tandem aliquando perfice hoc, ut induas calceos*. Accusativum ὁδὸν vel δρόμον subaudit Cl. L. Bos: quam tamen ellipsin non esse perpetuam, ex ultimo Aristophanis loco constat, ubi nulla itineris vel cursus est mentio. Cum tamen ἀνύω natura sua sit verbum transitivum, commode intelligitur τοῦτο, τὸ ἔργον, vel si quid aptius. [Recte. Hinc Aristoph. Plut. 349. Λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῄς ποτε, h. e. *dic statim, quid sit tandem, quod dicas*. Z.]

97 Pag. mihi 490. Cum verbo ληρεῖν ibid. p. 497. lin. 9. Ἔχων ληρεῖς, *Deliras*. Ubi Ficinus tamen mutat ἑκὼν ληρεῖς, *Ultra deliras*. [Cf. Koen. ad Gregor. p. 63. Z.] Fortasse, quod hoc participium eo modo adhibitum fere ultimum locum possidet. Sic apud Aristoph. in Avibus, ver. 341. Τοῦτο μὲν ΛΗΡΕΙΣ ΕΧΩΝ. *Hac sane in re deliras*. Atticam esse locutionem, discere licet ex Mœride: Φλυαρεῖς ἔχων, Ἀττικῶς, ἐν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔχων. Hujus προσθήκης causa obscurior est. Alicujus substantivi defectus mihi subolet. Id vero hactenus mihi observare licuit, participium hoc semper jungi verbis *cunctandi*, sive *tergiversandi*, *nugandi*, *ineptiendi*, *ludendi*, seu *irridendi*, item

eos blateras? Demosthen. orat. contra Leptinem, cum alio verbo participium hoc conjunxit, nimirum παρατάττεσθαι, *in acie opponere*, dum ait: Ὃν μὲν τρόπον ὑμᾶς ἔχων, πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους παρετάξατο. *Quo modo vos cum universis Peloponnensibus commiserat*; nisi malumus, ἔχων eo loco idem esse, quod vulgo dicimus, *vous ayant en sa conduite.*

IV. Λαβὼν, apud Demosthenem maxime, non semel abundat, aut vertendum est, *cape sis, prenez moi*, et ante imperativum præcedens explicandum. Pro Coron. Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν λαβὼν, pro καί μοι λάβε τὴν γραφὴν, καὶ λέγε. *Prenez moi cette accusation, et la lisez.* Similia passim exempla[98]. Λαβὼν abundat.

incondite quid agendi vel *loquendi* significationem obtinentibus, non absimili ratione, qua nostrates verbum *leggen* cum similis significationis infinitivis conjungere solent. E. c. Plat. in Phædr. p. 236. in fin. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; *Quid tandem tibi est, quod tergiverseris?* Ubi ἔχων præmissum habes: potestque τί esse accusativus patientis. Sic Aristophan. in Eccles. ver. 1143. Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Belg. *Waar wat legt gy te talmen?* Et in Nub. ver. 509. Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; *Quid moraris ad januam?* vel potius: *Quid est tibi, quod moreris?* Nam ita quodammodo redditur et participium ἔχων. Nostrates propemodum: *Wat hebt gy daar te talmen?* Nec absimilem in reliquis significationem obtinere participium ἔχων, autumo. Jungi et aliis verbis hoc participium, adfirmat H. Stephanus ad Corinth. art. 70. quod tunc credam, quum primum exemplo probatum invenero: nam quod ibidem ex Corintho affertur, ὡς κυρεῖς ἔχων apud Sophoclem, et ipse in Thesauro suo in V. Κυρῶ ex eodem affert, ὡς ἔχων κυρεῖ, longe aliud est: et participium ἔχων ponitur ibi pro διακείμενος, ita ut ὡς ἔχων κυρεῖ sit ὡς διακείμενος τυγχάνει. ¶. 228.

98 Confer Aristophanem, Avib. ver. 56. et 648. Non tamen necesse est, ut imperativus adsit, ut patet ex Platone in Phædro p. 260. lin. 25. Ὅταν οὖν ὁ ῥητορικὸς ἀγνοῶν ἀγαθὸν καὶ κακὸν, ΛΑΒΩΝ πόλιν ὡσαύτως ἔχουσαν, πείθῃ. *Quando igitur orator ignarus boni et mali civitati eodem modo affectæ suadet.* Græci: *capiens civitatem persuadet.* Plutarch. in fine vitarum Demosthenis et Ciceronis comparatarum, addit pronomen ἑαυτὸν, quod vel itidem abundat, vel, quod malim, cum participio λαβὼν vertendum est, *subducens se.* Verba hæc sunt: Ἐκ τῶν ὅπλων καὶ τῶν δορυφόρων ΛΑΒΩΝ ἙΑΥΤΟΝ ᾤχετο. *Ex armis et satellitibus se subducens effugit.* Atque adeo non satis recte abundare dicitur, cum suam significationem retinens verbo majorem vim addat; patetque non otiosa ipsius præsentia inprimis in constructione, ut apud Homer. Iliad. Μ. ver. 451.

Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα ΦΕΡΕΙ πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ ΛΑΒΩΝ ἑτέρῃ.—

Sicut, quum pastor facile fert vellus ovis altera manu prehendens. His similia invenies in Evang. Matth. cap. xiii. com. 31. et 33. Latini, omissi participii significationem nudo verbo *habeo* tribuunt, ut in illo Terentii in Andria: *Habeas, valeas, vivas cum illa.* Ubi Græci dicerent λαβὼν ἔχε vel οἴχου, vel simile: nostrates, *Loop 'er mee heen.* Eodem plane modo construitur verbum ἔχω cum cognatæ significationis participio apud Homer. Iliad. Α. ver. 356. Ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας. *Abstulit, abduxit præmium.* Ubi si participium ἑλὼν dicamus abundare, evanescit notio auferendi, quam tamen inprimis innuit Achilles querens præmium suum ab Agamemnone ablatum. Neque tamen λαβὼν ἔχω semper idem significat, sed pro varia occasione varie reddendum: ita pro *asservo* ponitur apud Athenæum Deipnosoph. lib. i. p. 13. Ubi ait, apud Homerum convivas epularum reliquias domum non as-

Φέρων abundat.

V. Φέρων, eodem quoque modo usurpatur, ut apud Æschinem contra Ctesiphontem: Εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα. *Eo res adduxit nostras*; tolle φέρων, idem sensus integer remanebit[99]. Ubi tamen notandum est, Par-

portare, sed relinquere solitos, et subdit: Καὶ ἡ ταμία λαβοῦσα εἶχεν, ἵνα, ἄν τις ἀφίκηται ξένος, ἔχοι δοῦναι αὐτῷ. *Et ancilla eas capiens habebat*, i. e. *asservabat, ut, si veniret hospes quispiam, haberet, quod illi apponeret*. [Herodian. viii. 4, 26. *Reizius*.]

99 Nihil minus, quam abundare, videbimus hoc participium, si observamus, construi illud cum verbo motum ad rem significante: si enim verba cum Æschinis, tum Plutarchi, nulla Latinitatis elegantiæ ratione habita, proprie vertimus, apparebit pulchra in illis allegoria, quam Latini assequi non possunt. Nam ita nuda verba prioris sonant, quasi *res sustulerit, et in locum quempiam attulerit*. Simile quid in posterioris verbis tum loco citato, cum περ. παιδ. ἀγ. apparet, ubi deridet stultitiam illorum patrum qui, cum possideant multos servos, quorum alii ad alia præstanda utiles sint, si quem invenerint inter illos ad nullum ministerium idoneum τούτῳ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ὑποβάλλουσι τοὺς υἱοὺς, *huic filios suos subjiciunt*, q. d. *ad hunc portant suos filios et ipsi subjiciunt*. [Wolfius ad locum Æschinis p. 474. ed. Reisk. a Vigero laudatum explicat illud φέρων per μετὰ φορᾶς καὶ ὁρμῆς. sed melior videtur esse ratio Brodæi et Taylori, qui φέρων in ejusmodi locis, quæ inprimis apud Æschinem sunt frequentia, accipiendum esse censent de *rerum inversione et mutatione in contrariam partem*. Id quod inprimis clarum fieri videtur ex loco Æschin. adv. Ctesiph. p. 535. τὴν ἡγεμονίαν τὴν μὲν κατὰ θάλασσαν ἐποίησε κοινὴν, τὸ δ' ἀνάλωμα ἴδιον ὑμέτερον, τὴν δὲ κατὰ γῆν, εἰ μὴ δεῖ ληρεῖν, ἄρδην ΦΕΡΩΝ ἀνέθηκε Θηβαίοις. Igitur ejusmodi φέρων commode explicari potest *contra*. It. ibid. p. 482. ἀδικήσας δὲ Φίλιππον, κἀκεῖθεν ἀποδρὰς, ὑπέβαλεν ἑαυτὸν ΦΕΡΩΝ Θηβαίοις. *Injuria illata Philippo, inde aufugit, et sese* contra *tradidit Thebanis*. Plura exempla reperies apud Taylorum p. 475. Z.] Idem fere sentiendum est de participio ἄγων, quod, ut et φέρων, aperte πλεονάζειν dicit H. Stephanus ad al. script. de Dial. Att. p. 78. Exempla, quæ omnia ex Homero citat, præferunt sibi motus alicujus significationem, unde patet, hoc participium non abundare. Ad hoc probandum sufficiat nuda Homeri verborum versio. Loca sunt Odyss. P. 345. Δὸς τῷ ξείνῳ πάντα ΦΕΡΩΝ. *Aufer omnia et hospiti trade*. Iliad. Ψ. circa finem:

Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα ΦΕΡΩΝ.—

At Pelides prælongam hastam in certamen attulit ac deposuit. Od. Υ. ver. 96.

—'Ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε ΦΕΡΩΝ.—

Extra [*domum*] *foras extulit bovinam* [*pellem*] *et deposuit*. Od. A. ver. 128.

Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε ΦΕΡΩΝ πρὸς κίονα μακρήν.

Hastam tulit et statuit ad columnam longam. In Bœot. ver. 65.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ΑΓΩΝ, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.

Ajax vero ex Salamine adduxit duodecim naves, adductasque statuit ibi, ubi Atheniensium stabant phalanges. Nec enim obstat, quod verbum ἄγεν præcedenti versu præmittatur. Iliad. X. ver. 350.

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ΑΓΟΝΤΕΣ.—

Non si decies vel vicies tanta dona huc afferrent et statuerent. Iliad. Ψ. 596.

Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ΑΓΩΝ μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου.—

His dictis adducebat equum magnanimi Nestoris filius, et Menelao in manus tradebat. In quibus omnibus participia ἄγων et φέρων suam habent significationem, nec abundant, sed more Græcorum pro Verbis adhibentur et conjunctione *et*: ἄγων ἔστησε, pro ἦγε καὶ ἔστησε, de quo Noster Sect. præcedenti Reg. 14. Nec absimile hoc Maronis Æn. lib. viii. ver. 609.

ticipium illud, nescio quam verbo significationem addere, aliquando *voluntarii*, aliquando *præcipitis*, aliquando *fatalis impetus:* ut apud Plutarchum in Themistocle, ubi de eodem loquens, Μᾶλλον, inquit, φοβηθεὶς συγγενῆ, καὶ πρόσφατον φθόνον, ὀργῆς παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταύτῃ φέρων ὑπέθηκεν ἑαυτόν. *Cum vehementius civilem ac recentem invidiam metueret, quam antiquam et regiam iram, huic sese prudens volensque submisit* [1].

SECTIO III.

De Participiis [ἀπολελειμμένος, ἀρχόμενος,] γιγνόμενος, [ἐχόμενος,] et ἐνδεχόμενος.

[ΑΠΟΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ—*ignarus*, ut vertit Budæus. Sophocles, Œdipo tyranno: Quum Œdipus Tiresiæ cæcitatem exprobrasset, hoc illi Tiresias respondit: *Tu et vi-* Ἀπολελειμμένος, ignarus.

At Venus æthereos inter dea candida nimbos
Dona FERENS ADERAT.—

Simili modo construitur participium ἔχων cum verbis ἥκω, πορεύομαι et similibus: ut ἥκει ἵππον ἔχων, *Venit equum habens*, pro *Equum adducit*. Xenoph. Instit. lib. ii. p. 60. lin. 35. Ἐγὼ δὲ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, τοὺς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ΕΧΩΝ, ἅπαντας δὲ τοὺς ἱππέας πορεύσομαι. *Ego vero primo mane cum dimidia parte peditum, et universo equitatu proficiscar.*

1 Agmen claudant φεύγων et τρέχων, quæ participia simili modo construuntur. Prioris exemplum est apud Herodot. Οἴχοντο φεύγοντες, *Abierunt fugientes*. Nisi ibidem verbum οἴχοντο πλεονάζειν mavis, et simpliciter reponis ἔφυγον, ut et apud Arrian. de Exp. Al. lib. iii. cap. 7. Μαζαῖος δὲ, ὡς ἤκουσεν ἤδη προσάγοντα Ἀλέξανδρον, ΩΙΧΕΤΟ ΦΕΥΓΩΝ σὺν τῇ στρατιᾷ πάσῃ. *Mazæus autem, ut Alexandri adventum cognovit fugam capessebat cum universo exercitu.* Pro ἔφυγεν. Adeo ut verbum ᾤχετο addatur, ad celeritatem sive festinationem significandam. Hinc quandoque fit, ut duo participia absque ulla copula uni verbo addantur. Ita Herodot. Erat. cap. 33. ΟΙΧΟΝΤΟ ΦΕΥΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟΛΙΠΟΝΤΕΣ τὴν πόλιν. Ad verbum, *Abierunt fugientes relinquentes urbem*, vel rectius: *Fugerunt urbe relicta.* Huic simile est participium ἀποδράς. Ita Aristoph. Ἐκκλ. ver. 196.

Ὁ τοῦτ᾽ ἀναπείσας εὐθὺς ΑΠΟΔΡΑΣ
ᾤχετο.

Qui hoc persuaserat illico fugiens abiit. Posterioris exemplum quære apud eundem Nub. ver. 778.

—Ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
Πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ᾽ ἀπαγξαίμην
ΤΡΕΧΩΝ.

—Instante adhuc una dica,
Priusquam mea citetur, ego me strangulem.

Ubi itidem participium illud τρέχων celeritatem aliquam notat. Latini dicerent: *Ego abeam cito, et me strangulem.* Ita enim Ter. Andr. Act. i. sc. 5. ver. 21.

—Id mihi visus est dicere: ABI cito ET SUSPENDE te. H.

T 4

des, nec tamen cernis in quanto es malo. Fuit ergo Œdipus πολὺ ἀπολελειμμένος τῶν ἑαυτοῦ κακῶν, *nesciebat se patrem occidisse: ex matre liberos suscepisse.* Isocrat. περὶ ἀντιδόσεως: Τῆς παιδείας ταύτης οὐκ ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος. *Ego non possum videri ignarus hujusce disciplinæ.* Ἀπολείπομαι, proprie, *relinquor a tergo, non assequor*, cui contrarium παρακολουθῶ. sed utrumque verbum ad *intelligentiam* sæpe transfertur; ut is dicatur παρακολουθεῖν, qui rem aliquam *assequitur atque intelligit* *: ἀπολείπεσθαι, *qui minus intelligit, sed est rei penitus ignarus; is enim quasi relinquitur et deseritur a re, quæ illum fugit* [2]. Hinc Latini dicunt, *hoc me non fugit*; id est, παρακολουθῶ, *non sum ignarus hujus rei.* Hinc εὐπαρακολούθητον, *facile intellectu*: δυσπαρακολούθητον, *difficile intellectu* [3].]

REGULA I.

Participium γιγνόμενος [4] variis et elegantibus modis reddi poteſt.

* Triplicem hujus verbi œconomiam tradit et idoneis argumentis comprobat Raphelius Obſervat. ex Polyb. ad Luc. i. 3. Primum enim ſignificat *comitari, multum cum aliquo esse*, atque non modo in perſonis, ſed et in rebus dicitur. Deinde *interesse alicui rei, in ea versari.* Denique *mente atque intelligentia consequi, intelligere, cognoscere.* Cæterum ad diſcrimen utriuſque verbi παρακολουθεῖν et ὑπολείπεσθαι facit locus Demoſthenis adv. Leochar. p. 1083. ubi tanquam antitheta ſibi opponuntur: νομίζω γὰρ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ ἀγῶνος σαφῶς ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΤΕ, καὶ τῶν ἄλλων ὑμᾶς οὐδενὸς ἈΠΟΛΕΙΦΘΗΣΕΣΘΑΙ. *Arbitror enim, si hanc partem causæ satis intellexeritis, reliquarum nullam vos esse ignoraturos.* Z.

2 Quo plane ſenſu hoc verbo utitur Plato ſcribens ad Perdiccam: Ταύτας φασὶν μὲν ἂν ἐπίστασθαί πάμπολλοι, πλεῖστοι δ' ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτάς. *Has intelligere se quam plurimi profiteantur, longe tamen abest ut cognoscant.*

3 Participium ἀρχόμενος eleganter admodum ponitur pro ἐν ἀρχῇ, ita ut ἀρχόμενος εἶπον notet, *Initio dixi*: apud Iſocr. ad Nicocl. in fine, et Thucyd. lib. iv. cap. 64. init. Quam conſtructionem ſortitur etiam deſinendi participium τελευτῶν per omnes numeros, ut oſtendetur infra ad Sect. 4. Reg. 6. Hoc ſenſu ſequentem poſt ſe amat generandi caſum. Plat. Phædr. p. 263. lin. 39. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λυσίας ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν, et quæ ſequuntur: *Sed et Lysias in exordio illius de Amore orationis hanc nos coëgit suscipere sententiam* etc. Simile exemplum invenies in illis, quæ ibidem paulo ante præcedunt. Et apud Pauſ. in Lacon. p. 211. lin. 6. Ὅμηρος δὲ ἔγραψε μὲν ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ. *Scripsit Homerus in principio operis poetici.* Eo modo opponitur, τῷ, διὰ τέλους, apud eundem in Sophiſt. p. 237. ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ γε καὶ ΔΙΑ ΤΕΛΟΥΣ τοῦτο ἀπεμαρτύρατο. *Ab initio ad finem usque hoc testatus est.* Idem participium ἀρχόμενος ita cum ſuo ſubſtantivo conſtruitur, ut ad verbum reddi non poſſit, ſed neceſſario mutari debeat in ſubſtantivum cum generandi caſu nominis, ad quod refertur. V. c. Demoſth. de Cor. p. 347. in fine: Ἰδεῖν τὰ πράγματα ἀρχόμενα, pro, τὴν τῶν πραγμάτων ἀρχήν. *Videre initia rerum.*

4 Hoc participium etiam in ſua prima, vel certe primæ proxima ſignificatione tironibus crucem figere ſolet ob id, quod, cum aures Helleniſmo nondum aſſuetas habeant, nihil ſatis intelligunt, quam quod cum

Primo enim significat *justum*, aut *legibus quasi constitu-* Γιγνόμενος,
tum: ut, γιγνομένη τιμὴ, *justum pretium* *; et γιγνόμενον legitimus.
τίμημα, *mulcta legibus constituta*, vel *justa legis æstimatio* †. Sic γιγνομένη χάρις, *justa et quasi debita gratia*. Demosthen. pro Coron. [5] Ἐκ δὲ τοῦ ἐμοῦ νόμου, τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι. id est, *Legis autem meæ vi*, vel *ex præscripto legis meæ, quod æquum et justum est singulos pro facultatibus suis pendere, vel contribuere*. Sic ἀγῶνες γιγνόμενοι, *ludi solennes et certo quodam solennique tempore recurrentes* ‡.

II. Secundo, *naturalem*, aut *proprium*; quo pacto *Athe-* Γιγνόμενος,
niensium civitas ab Aristide in Panathenaica dicitur [6], Τὴν proprius.
γιγνομένην τάξιν ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. *Prima Græcarum urbium, naturali quodam et proprio situ, ad solem orientem conversa*.

III. Tertio, *verum, germanumque*, non *fictitium*, et *adul-* Γιγνόμενος,
terinum: ut ibidem, Διὸ καὶ ἄνδρας, inquit, κρατίστους, καὶ verus.
τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντας ἤνεγκεν. id est, *Quare viros etiam ferre vulgo solet, cum robustissimos, tum ejusmodi, qui maximos in vera germanaque virtute profectus faciant* [7].

IV. Quarto, γιγνόμενον ἀργύριον, *pecunia non modo proba*, Γιγνόμενον
sed etiam integræ summæ, et nulla ex parte decurtata: nam ἀργύριον.

Latinorum consuetudine quodammodo convenit. Discant illi pro eo, quod in N. T. est familiare, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ex Xenophonte dicere ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις. Ad verbum: *In diebus, qui fiebant* vel *erant*. Ita enim ille Κύρ. παιδ. lib. v. p. 141. Ἐπεὶ δὲ πορευόμενος οὕτως ΕΝ ΤΑΙΣ ΓΙΓΝΟΜΕΝΑΙΣ ἩΜΕΡΑΙΣ ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια τῶν Ἀσσυρίων καὶ Μήδων. *Hoc modo proficiscens per illos dies ad Assyriorum et Medorum fines pervenit*. Hoc idiomate, ejusque auctoritate nixus illud vernaculum, *dit loopende jaar*, verterem, τὸ γιγνόμενον ἔτος. Præsentis enim rei progressionem denotat. H.

* V. c. Demosthen. de Coron. Trier. p. 1230. Καίτοι πῶς οὐκ ἄδικον, τῶν μὲν ἀναλωμάτων ἀφεστηκέναι, τῶν δὲ ΓΙΓΝΟΜΕΝΩΝ δι' ἐκεῖνα ΤΙΜΩΝ ἀξιοῦν αὐτοὺς μετεῖναι; *Jam vero nonne est iniquum, nihil sumptuum præbere, at consequi velle præmia iis, quæ sumptus fecerint, debita?* Z.

† Demosth. adv. Timocrat. p. 726. ἐκτίειν τὸ ΤΙΜΗΜΑ ΤΟ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ, *solvere multam debitam*. Z.

5 Pag. mihi 537. lin. 49. (p. 261. lin. 1. ed. Reisk. Z.) Idem δίκαιον et γιγνόμενον jungit: ut ἰσοδυναμοῦντα advers. Nausimach. p. 635. Ἐγὼ δ' ὅτι μὲν ψεύσονται, καὶ τὰ πολλὰ ἀπολωλεκότες τῶν ὄντων αὐτοῖς, μικρὰ τῆς πόλεως μετειληφυίας, οὐ ΔΙΚΑΙΑΝ, οὐδὲ ΓΙΓΝΟΜΕΝΗΝ ΧΑΡΙΝ ἀξιώσουσι κομίζεσθαι παρ' ὑμῶν, ἐάσω. *Ego vero illud omittam, mentituros illos, et, cum pleraque bona sua perdiderint, unde respublica parum emolumenti cepit, non justam neque legitimam gratiam a vobis repetituros*. H.

‡ Sic αἱ θυσίαι αἱ γινόμεναι sunt *sacrificia solennia*, apud Dinarch. advers. Aristogit. p. 81. Sic quoque dici mihi videntur τραγῳδοὶ γινόμενοι apud Æschin. adv. Ctesiph. p. 431. et 541. qui admodum male habuerunt Reiskium, sed injuria. Z.

6 Pag. mihi 167.

7 Verba Aristidis extant p. mihi 176. Hinc affine est, cum in affirmatione dicitur, ΤΑ ΓΙΓΝΟΜΕΝΑ λέγειν. i. e. *Vera prædicare*; *Id quod res est dicere:* vel simile quid. Plat. in Theæt. p. 175. lin. 18. Παντάπασι ΤΑ ΓΙΓΝΟΜΕΝΑ λέγεις, ὦ Σώκρατες. *Omnino vera prædicas, o Socrates*. [Herodot. ii. 28. εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἔλεγε. *Reizius*.]

τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, est, *integram justamque pecuniæ summam persolvere* [8]. Quod Tullius dicit, *recte dare*: Titus Livius *recte restituere*: Ulpianus *recte præstare*.

Γιγνόμενον, usura. V. Quinto, τὸ γιγνόμενον, absolute, id est, τὸ ἐκ τοῦ ἀργυρίου κέρδος, *usura creditæ pecuniæ legitima*: qui etiam τόκοι γιγνόμενοι dicebantur. Quamquam etiam pro *justa mercede* [9] sumitur: ut τὸ γιγνόμενον φέρεσθαι, *justam auferre mercedem*.

Γιγνόμενον, absolutum. VI. Sexto, τὸ γιγνόμενον in universum, est *id omne cui nihil omnino ad perfectionem et integritatem desit*. Sic Aristides loco citato ait, τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, *cursores justum et integrum curriculum absolvisse*. Quo sensu eleganter sumitur, ἀντὶ τοῦ καθήκοντος, *pro officio omni ex parte cumulato*: ut, μηδὲν ἑαυτῷ σύνοιδα, τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι. *Conscius mihi sum, nibil a me penitus officii erga te mei prætermissum fuisse*.

Γιγνόμενον, facultas. VII. Septimo, idem est, quod τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον, de quo in capite de Nomine supra diximus: non tantum *rata portio*, sed etiam *virilis pars et facultas*: ut, πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐκομίσαντο, id est, *suam quamque partem bæredes omnes abstulerunt*. Sic, Τό γ' ἐπ' ἐμοὶ γιγνόμενον, διαπράξασθαι πειράσομαι. id est, *Quantum in me erit, rem perficere conabor*.

Γιγνόμενος, cohærens. VIII. Octavo, γιγνόμενος, est *cohærens et consentaneus*, vel etiam *cum decoro et dignitate conjunctus*: unde oppositum, οὐ γιγνόμενος significat *absurdum, commentitium, inanem, et indignum*; v. g. ἐμπλέως φαίνεται οὐ γιγνομένων ἐλπίδων. *Spes inanes absurdasque fovet*: quæ etiam ἐλπίδες μὴ οὖσαι, *spes nullæ*, dici possunt.

Hinc fit, ut τὰ γιγνόμενα in neutro dicantur *ea, quæ decent, atque debentur*: ut apud Aristidem loco citato: Τιμᾶν τοῖς γιγνομένοις τὴν πόλιν. *Dignos civitati bonores persolvere*: nisi malis significare *proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad singularem istius civitatis rem conditionemque pertineant*.

Γιγνόμενα, commoditates. IX. Nono, τὰ γιγνόμενα *proprias commoditates* [10] signifi-

8 Ita in Syngrapha apud Demosth. contra Lacritum, p. 592. creditoribus, a quibus mutuo acceperant argentum, promittunt debitores, σωθέντων τῶν χρημάτων Ἀθήναζε, ἀποδώσειν ΤΟ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ ἀργύριον, i. e. *si salvæ Athenas advectæ fuerint merces, se integram pecuniam reddituros*.

9 Quam scilicet aliquis ex laboribus sibi parat. Ita Lucian. in Tox. de eo, qui operam suam purpurariis locaverat, καὶ ΤΟ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. *Et hac pecunia, quæ ipsi hinc redibat, alebat Diniam*.

10 Τὰ γιγνόμενα *proprias* significare *commoditates*, tunc credam, cum exemplis probatum videro, neque si addidisset Auctor *cum dativo personæ, cujus privatæ rationes exprimuntur*. Neque Demosthenis verba p. 26. lin. 12. quidquam probant. Ait ille, Philip-

cant, *quarum amore ac studio quisque ducatur*; ut apud Demosthen. Philipp. ii. ubi de Philippo Rege loquitur; Τοὺς Θηβαίους ἡγεῖτο, inquit, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν ὅπως βούλεται πράττειν αὐτόν. id est, *Thebanos existimabat propriis commodis conciliatos et allectos, integram sibi liberamque reliquorum omnium potestatem esse permissuros.*

Ἐνδεχόμενος, promptus.

X. Participium ἐνδεχόμενος, primo idem fere est, quod πρόχειρος, *promptus, ad manum, cujus copia nobis est.* Hinc apud Antiphontem, Ταῖς ἐνδεχομέναις ἐκόλασαν τιμωρίαις, *quibus licuit, afficere suppliciis.* Ita contrario sensu, τιμὰς ἀπένειμαν τὰς ἐνδεχομένας τοῖς αὐτῷ κατωρθωμένοις. id est, *quibus potuerunt honoribus res ab eo præclare gestas prosequuti sunt.*

Ἐνδεχόμενος, probabilis.

XI. Secundo, aliquam *facilitatis ac probabilitatis* significationem habet: ut, ἐνδεχομένη πίστις, *fides quæ satis facile ac probabiliter adhibeatur*, apud Herodianum lib. ii. initio. Sic ἐνδεχομένη πρόφασις, *color, et prætextus vero similis*: ἐνδεχόμενον ἔγκλημα, *crimen probabile*: ἐνδεχομένη ἀπολογία, *defensio bonæ fidei*, vel *digna quæ utcunque probetur.*

Ἐνδεχόμενος, cum superlat.

XII. Tertio, jungitur etiam eleganter cum superlativo, idemque tum fere est, quod ὡς, vel ὅτι, *quam* apud Latinos. Aristoteles Politicorum vii. Ἡ πόλις κοινωνία τίς ἐστι τῶν ὁμοίων, ἕνεκεν δὲ ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης. *Civitas quædam similium communitas est, ad vitam quam optime fieri potest instituendam comparata.* Sic, τὴν προθυμίαν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐνδεχομένην στασιμωτάτην, *constantissimam alacritatem ostendere.*

Ἐνδεχόμενον, facultas. Ἐνδεχομένως, idem.

XIII. Quarto, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam superius aliquid attigi, est *perficiendæ rei facultas qualiscunque*, ut, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, *pro virili parte*; quod etiam efferri solet per adverbium ἐνδεχομένως, ut apud Polyb. lib. v. Ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεχομένως ἐβουλεύσατο. *Rex opportunum pro tempore consilium cepit*; vel per genitivum pluralis numeri, sed neutrius generis, cum præpositione ἐκ· ut, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων τοὺς πολεμίους ἠμύνατο, *qua potuit ratione*

pum de Thebanis bene meritum, ut eos sibi devinciret, eorumque opera contra reliquas Græcorum civitates abuteretur. Putabat, inquit, Thebanos ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων (intellige ἀπὸ Φιλίππου) i. e. *pro iis* (*beneficiis*) *quæ in ipsos a Philippo collata erant* etc. Atque hunc verborum esse sensum, patet ex sequentibus, ubi ait: Καὶ νῦν τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀργείους, ταῦτα (an ταυτὰ?) ὑπειληφὼς εὖ ποιεῖ. *Et nunc, de Messeniis et Argivis eadem mente bene meretur*, scilicet ut illi ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, αὐτῷ συμπράττωσιν, *beneficiis ab ipso conciliati secum facerent.* Nec dubito, quin in malam partem possit adhiberi, ut si quis dicatur *calamitatibus succumbere* sive, *re male gesta desperare*: ἐπὶ τοῖς αὐτῷ γιγνομένοις ἀθυμεῖν.

hostes propulsavit. Thucyd. fere dicit: ὡς ἐκ τῶν ἐνδεχομένων.

Ἐνδεχόμενον, contingens.

XIV. Quinto, apud Philosophos illud est, quod *contingens* dici solet; quod nimirum tam fieri, quam non fieri ex sese potest: ut in bello vincere, aut non vincere, ἕν τι τῶν ἐνδεχομένων[11] vocatur: quo sensu opponitur, τῷ τι ἀναγκαίῳ, id est, *tam rei necessariæ*; καὶ τῷ ἐφ' ἡμῖν, *quam ei, quæ in nostra potestate sita est*; καὶ τῷ κατὰ προαίρεσιν, id est, *et ei, quam sponte ac deliberate suscipimus*[12].

11 Ut tironibus hæc planiora fiant, sciendum est, ellipticam esse locutionem, et subaudiri accusativum, sive orationem infinitivam accusativi partes agentem. Quando itaque verbum ἐνδέχεσθαι vel participium ἐνδεχόμενον proprium *aliquid in se recipiendi* sive *admittendi* significatum obtinet, hinc planum est, aliquid dici ἐνδεχόμενον, quod aliud quodpiam, casum, puta, vel habitum vel conditionem aliam, in se recipere et admittere potest: atque adeo, quod alio modo se habere, aliter accidere potuisset. Patet hoc ex verbis Aristotelis, Eth. lib. vii. cap. 1. Ubi animæ ratione præditæ facultates in duas partes dividit, ἓν μὲν, ᾧ θεωροῦμεν τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων, ὧν αἱ ἀρχαὶ μὴ ΕΝΔΕΧΟΝΤΑΙ ΑΛΛΩΣ ΕΧΕΙΝ, ἓν δέ γε, ᾧ τὰ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ. *Vel qua consideramus talia, quorum principia necessario ita se habent, vel qua contingentia.* Ubi τὸ ἄλλως ἔχειν accusativi loco subjungitur verbo ἐνδέχονται. q. d. *Non recipiunt in se* τὸ ἄλλως ἔχειν, i. e. ἄλλην ἕξιν. Illud autem ἄλλως ἔχειν aliquando additur, aliquando supprimitur, ut in eodem cap. et seq. Ex hac *aliquid in se recipiendi* notione fluxit illa, quam Auctor modo Reg. 12. ex Budæo attigit: qui verba Aristotelis ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, reddit κυριώτερον, *vitæ, quam humana natura capit, optimæ*. Vide, num magis huic loco apposite: *vitæ quam* (sc. civitas) *capit, optimæ.* Locus Aristotelis est de Rep. lib. vii. cap. 8.

12 Claudat hanc Sectionem participium ἐχόμενος, cujus plurali neutro cum genitivo τούτων utuntur Græci eo loco, ubi, recitatis quibusdam alicujus scriptoris verbis, cætera ob orationis longitudinem recitare supersedent. Latini dicunt: *Et cætera. Et sic deinceps.* Græci: Καὶ τἄλλα τούτων ἐχόμενα. Quod etiam aliter efferunt: Καὶ τὰ ἀκόλουθα τούτοις. Vel, Καὶ τὰ ἑξῆς τοῦ ἴσους. Vel, Καὶ τὰ τούτοις ἐφεξῆς. Utuntur etiam Græci hoc participio cum genitivo post recensionem rerum quarumvis. Ita Antoninus εἰς ἑαυτ. lib. i. cap. 3. postquam plurima, quæ a Diogneto doctus erat, enumeraverat, ita caput claudit: Καὶ ὅσα τοιαῦτα τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἐχόμενα. *Et cætera quæ ad Græcorum disciplinam pertinent.*

SECTIO IV.

De Participiis Verborum ὀνομάζω, παρέχω, περιέχω, ποιῶ, [τελευτάω,] τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμί.

REGULA I.

NOTANDUS usus participii ὀνομάζων, præcedente adverbio. Demosthen. pro Coron. de Æschine, qui dixerat οἰκειότητας, *necessitudines*, non tam verbis, quam communi utilitate βεβαιοῦσθαι, *firmari*: addit, μάλα σεμνῶς ὀνομάζων, *admodum graviter nominans*, id est, *specioso admodum nomine*, *vel etiam oratione usus*. Ὀνομάζων.

II. Ὁ παρασχὼν, et τὸ παρασχὸν[13], rarius quidem, aliquando tamen, idem videtur esse, quod παρὼν καιρὸς, *præsens occasio*: sic enim intelligo illud Aristidis in Panathenaica: Ἐναργῆ, inquit ille, καὶ θαυμαστὰ τῆς αὑτῶν ἐπιεικείας σημεῖα ἐξήνεγκαν, ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι. *Illustria prorsus, atque egregia æquitatis suæ documenta dederunt, quoties se dedit occasio*. Vide Sect. i. Reg. 4. Ὁ παρασχὼν, τὸ παρασχόν.

III. Participium περιέχων, id est, *continens*, cum articulo junctum, sæpe pro *aëre* sumitur; quod is inferiora omnia complectatur[14]. Plutarchus in Alexandro, Λέγεται, inquit, παρὰ δεῖπνον, ὑπὲρ ὡρῶν καὶ κράσεως τοῦ περιέχοντος, λόγων ὄντων. *Ferunt, cum aliquando super cœna de tempestatum varietate, deque aëris temperatione sermo incidisset*. Ibid. Πλείστην φθορὰν ἀπορίαι τῶν ἀναγκαίων καὶ δυσκρασίαι τοῦ περιέχοντος ἀπειργάσαντο τῆς στρατιᾶς. id est, *Stragem exercitus maximam, cum rerum necessariarum penuria, tum cœli gravior temperies ediderunt*. Ὁ περιέχων, aër.

IV. Participium activum verbi ποιῶ, cujuscunque temporis fuerit, junctum cum adverbio καλῶς, significat *jure ac merito*, idque vel continuata oratione, vel nonnihil etiam disjuncta. Et continuata quidem; ut, καλῶς δὴ ποιῶν Καλῶς ποιῶν, *jure*.

13 Esse potest hoc Participium τὸ παρασχὸν impersonale, deductum a παρέχει, *Licet*, *Facultas est*. atque ita ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι, est, *ubicunque licet*, sive *occasio sese offert*. Adeoque a παρὼν differt, si ei non adversetur. Alioquin prius illud ὁ παρασχὼν personale est et ellipticum, subaudito καιρὸς, id quod nonnunquam additur. Integrum habes apud Plut. in Cæsare p. 711. Ὡς ἀρίστῳ τῷ καιρῷ τότε παρασχόντι μὴ χρησάμενος. *Quod optima hac occasione non usus esset*.

14 Ellipsin substantivi ἀὴρ agnoscit Cl. Bos, quem adi.

αὐτῷ συγγνώμην ἂν ἔχοις τοῦ παρὰ γνώμην ἡμαρτημένου, merito ſane, peccati præter voluntatem admiſſi veniam ei dederis; quod vulgo ſatis feliciter dicimus, *vous ferez bien de lui pardonner*[15]. Sic apud Demoſthen. oratione i. Ἵνα ὑπὲρ πολλῶν, ὧν, καλῶς ποιοῦντες, ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκοντες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς. id eſt, *Ut eorum, quæ jure obtinent,*

15 Pro varia tamen occaſione varie vertitur. Ita Demoſthen. ep. i. p. 108. lin. 49. Ἐπειδήπερ οἱ Θεοὶ ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ, *σώσαντες τὴν πόλιν ἀποδεδώκασιν ὑμῖν ὅ, τι ἂν βούλησθε, ἐξ ἀρχῆς βουλεύσασθαι. Poſtquam Deorum benignitate, conſervata rep. vobis licitum eſt de integro, veſtro arbitratu deliberare.* Prop. *Dii bene facientes, conſervantes* vel *conſervando remp. dederunt* etc. Vide, utrum præſtet: *Dii jure merito urbem ſervantes*, an, *pro benignitate ſua ſervantes.* Similis vertendi ratio eſt in epiſtola ſequenti p. 111. lin. 34. Ἐπειδὴ δὲ ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ πᾶσι τοῖς ἐν ταῖς αἰτίαις διηλλάχθητε. Quæ verba ita verſa invenio: *Poſtquam vero pro veſtra ſapientia reis omnibus reconciliati eſtis.* Similiter apud Heliod. Æthiop. lib. vi. cap. 5. Ἐπίφορός πως ἀεὶ τυγχάνεις τὰ χείρονα μαντεύεσθαι, καὶ ψευδῆ γε ἅμα ΚΑΛΩΣ κατὰ τοῦτο ΠΟΙΟΥΣΑ. *Proclivis quodammodo ſemper es ad auguria pejora, et quidem, quæ ſimul falſa ſunt, hac in parte ſapienter faciens.* Latini vel omittentes participium, adverbium *bene* cum verbo jungunt; unde apud Terentium: *Bene mones. Gy doet wel, dat gy het zegt.* Vel plane, ut noſtrates, utuntur verbo *Facio*, ſequente particula *Quod.* Ita Horatius lib. i. Sat. 4. ver. 17.

Di BENE FECERUNT, inopis me
QUODque puſilli
Finxerunt animi—.

Vel in fine ſententiæ verbum ποιῶ cum præcedentibus conjunctio καὶ connectit, quod cum Latinis commune habent Græci. Ita ex Demoſthene Ariſtides pro Quatuorviris, p. 439. Εἶτα τῶν πρότερον γεγενημένων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, ΚΑΙ ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΕΙΣ. *Deinde virorum bonorum, qui olim fuerunt, meminiſti, et recte facis.* Participii tamen longe frequentiorem eſſe uſum, tirones moneo. Eodem modo τὸ ποιῶν conſtruitur, et commode redditur, *ſi ſapiat*, apud Plut. in Conjug. præc. p. 142. lin. 13. Διὸ δεῖ καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ἑταιρικὸν καὶ πανηγυρικὸν, ΕΥ ΠΟΙΟΥΣΑΝ, φεύγειν. *Idcirco decet matrem familias, ſi ſapiat, omne ſupervacuum, et meretricium, et quidquid ad pompam pertinet, fugere.* Alias quoque idem, quod καλῶς ποιῶν, notat. Ita apud Plat. de Rep. lib. i. p. 351. ubi ad verba χαρίζομαί σοι, *Rem tibi gratam facio*, reſpondet Socrates: Εὖγε σὺ ποιῶν. *Recte tu quidem. Hæc eſt benignitas tua.* vel ſimile quid. Pro iiſdem dicitur etiam ὀρθῶς ποιῶν. Ita Julian. Miſopog. p. 353. Ὃν καὶ ὑμεῖς, ὡς ὄντα μάλιστα αἰτιώτατον τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, ΟΡΘΩΣ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ συλλοιδορεῖτέ μοι. *Cui vos etiam tanquam inſtituti mei principi, jure merito, mecum conviciamini.* Et in his quidem omnibus καλῶς ποιῶν, verbis actionem ſignificantibus junctum, activam vim merito exercet: at eſt, ubi paſſivis junctum eandem conſtructionem obtinet, ut in illo Ariſtoph. Plut. 864. Καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται. *Jure igitur merito perit.* Et apud Heliod. Æthiop. lib. ii. cap. 11. Σὺ μὲν καλῶς ποιοῦσα τέθνηκας. *Tu certe jure merito periiſti.* ¶. 229. Et lib. vi. cap. 8. Εἰ δέ μοι περισώζῃ, καλῶς γε ποιῶν. *Sin incolumitate, qua dignus es, frueris.* Similem uſum habet τὸ φρονῶν, apud Ariſtidem, pro Quatuorviris, p. 431. Τὴν τέχνην τρίτην ἀριθμεῖ, ΕΥ ΦΡΟΝΩΝ. *Artem tertio loco conſtituit. Nec id immerito.* Cæterum, quemadmodum καλῶς ποιῶν ita, uti dictum eſt, conſtructum, notat *jure, merito* etc. ita κακῶς ποιῶν eodem idiomate cum verbo omnia contraria ſignificare poſſe exiſtimem. Certe hoc modo utitur Heliodorus Æthiop. lib. vii. cap. 27. Διότι καὶ ΚΑΚΩΣ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ἡμεῖς σιωπῶμεν. *Eo quod nos, non ſatis prudenter, tacemus.* vel *tacemus perverſa ratione, ſtolide*, vel ſi quid aptius.

plurimorum loco, paucis quibusdam impensis, reliquorum fructu secure potiantur.

Distincta vero; ut, τἀνδρὸς φιλίαν ἀντὶ πάντων εἵλοντο τῶν χρημάτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιήσαντες, id est, *hominis amicitiam divitiis omnibus potiorem habuerunt, et merito quidem*; quod sæpius dicunt, καὶ μάλα γε εἰκότως. Vide Cap. v. de Verb. Sectione 10. Regula 2.

V. Secundo, hujus idiotismi usus est adjuncto etiam, illustrioris significationis gratia, καὶ τὰ δίκαια, vel τὸ δίκαιον, vel τὰ καθήκοντα, vel τὸ καθῆκον, quæ voces *jus officiumque* significant: dicunt enim καλῶς γε, καὶ τὰ δίκαια ποιῶν, eodem plane sensu.

VI. Tertio, negationem aliquam præmittunt, vel continuata, vel disjuncta similiter oratione: ut, τὸν αὐτοκράτορα, τὸν μεγίστης ὅσης αἴτιον τῆς εὐτυχίας γενόμενον, τῆς πατρίδος, οὐ καλῶς ποιοῦντες, ἐξωρίσαντο. *Imperatorem, cujus virtute parta Reipublicæ felicitas magna fuerat, e patria per summam injuriam expulerunt.* Vehementior autem oratio distincta esset, hoc modo: τῆς πατρίδος ἐξωρίσαντο, οὐ καλῶς ἄρα ποιήσαντες, οὐ μὰ τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν. id est, *ejecerunt, et injuria certe quidem, per ipsam Reipublicæ salutem*[16].

VII. Aorist. 2. participii verbi τυγχάνω, fere significat Τυχὼν, *vulgaris.*

16 Huic subjungo, Participium τελευτῶν *finiens*, quod respondens præcedenti casui vel expresso, vel implicite sub verbo subaudito in omni numero ponitur pro adverbio, *Tandem*. [Τελευτῶν numquam *tandem*, semper *denique*, *postremo* vertendum. *Herm.*] Sic in numero singulari Plat. Phæd. p. 89. lin. 40. ΤΕΛΕΥΤΩΝ δὴ θαμὰ προσκρούων, μισεῖ τε πάντας, καὶ ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι τοπαράπαν. *Finiens*, i. e. *Tandem, subinde offensans omnesque odit, et censet nihil quicquam esse sanum omnino.* Et in Apol. Socr. p. 22. lin. 29. ΤΕΛΕΥΤΩΝ ᾖα. *Tandem me contuli.* In Duali numero apud eundem in Phædro, p. 254. lin. 11. Ubi sermo est de duobus equis, qui primum quidem indignabundi adversantur, ΤΕΛΕΥΤΩΝΤΕ δὲ, ὅταν μηδὲν ᾖ πέρας κακοῦ, πορεύεσθον ἀγομένω. *Tandem vero, quum nullius mali finis est, procedunt ducti*, vel, *duci se patientes.* Et in Plurali numero apud eundem in Phæd. p. 90. lin. 21. ΤΕΛΕΥΤΩΝΤΕΣ οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι. *Tandem opinantur, se sapientissimos evasisse.* Hinc aliquando fit, ut duo Participia absque ulla copula conjungantur. Sic idem in Phædr. p. 228. lin. 12. Ἀλλὰ ΤΕΛΕΥΤΩΝ παραλαβὼν τὸ βιβλίον etc. *Sed tandem librum apprehendens.*

Eundem sensum in contraria constructione obtinet verbum desinendi cognatum ἀπαλλάττομαι, quod non quidem in Participio positum, sequenti tamen participio casum suum commodat, ipsumque in versione adverbii *Tandem* vicem obtinet. Obscuriora verba exemplo plana facere conabor: Εἰπὼν ἀπαλλάγηθι, vertitur, *Tandem dic.* Ubi participium εἰπὼν assumit casum τοῦ ἀπαλλάγηθι, i. e. in versione redditur per Imperativum: verbum autem per Adverbium *Tandem*. Plat. Gorg. p. 491. lin. 25. Ἀλλ', ὦ ἀγαθὲ, ΕΙΠΩΝ ΑΠΑΛΛΑΓΗΘΙ, τίνας ποτὲ λέγεις τοὺς βελτίους τε καὶ κρείττους, καὶ εἰς ὅ, τι; *Sed tandem dic, sodes, quosnam dicis melioresque et præstantiores, et quorsum?* Ad verbum: *Dicens absolve.* Vix tamen dubito, quin dicere liceat ἀπαλλαγεὶς εἰπέ.

obvium ac tritum aliquid, aut absolute, *fortuitum quidlibet*. Sic τυχόντες ἄνθρωποι, *homines ex trivio*, ἡ τυχοῦσα ζημία, *pœna qualibet*, aut *vulgaris*, τὸ τυχὸν πταῖσμα, *quælibet offensio*. Demosthenes epist. ad Philipp. Μικρὰ πρόφασις, καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα, ἅπαντα διέσεισε, καὶ διέλυσε. *Levis prætextus, et quælibet offensio cuncta succutere ac dissipare solet*, quod ipsum dixerat, Olynth. ii. Ἡ πρώτη πρόφασις ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. Est enim ἀναχαιτίζειν, *arrepto quasi capillo retrahere*[17]. [Ita ὁ ἐπιών, *quivis*, ap. Soph. Œd. Tyr. 393. ubi v. Schol. *Herm.*]

Τὸ τυχὸν, *casu.* VIII. Aliquando τὸ τυχὸν, in neutro significat *casu, forte fortuna*; cui opponitur, τὸ ἐκ προνοίας, *quod certo consilio, et providentia fit.*

Τυχὸν, *forte.* Aliquando idem est quod ἴσως, *forte*. Synes. Epist. ad fratrem: Τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγκχωρηθείημεν, id est, *Quin et primæ quoque partes nobis forte concederentur*. Quo sensu apud Atticos dicitur conjunctim, τυχὸν ἴσως[18].

Ὑπάρχοντα, *subsidia.* IX. De participio verbi ὑπάρχω, pauca hæc notanda. Primo, præter vulgarem acceptionem, qua τὰ ὑπάρχοντα ponuntur ἀντὶ τῶν ὄντων, vel τῆς οὐσίας, id est, *pro bonis et facultatibus*, idem neutrum plurale sumitur loco τῶν δυνατῶν, καὶ ἀφορμῶν, vel ἐνδεχομένων, id est, *subsidiis et opibus*. Thucydid. lib. vi. Ὁρᾶτε ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ὅπῳ τρόπῳ κάλλιστα ἀμυνεῖσθε αὐτούς. *Videte, qua ratione pro viribus, opibusque vestris, eos quam optime propulsare possitis*. Cui loco inest etiam significatio præsentis rerum status. Sed clarius lib. vii. præmissis ὡς, et ἐκ, pro ἀπό· Ὁρῶν δὲ ὁ Νικίας τὸ στράτευμα ἀθυμοῦν, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνέ τε, καὶ παρεμυθεῖτο. *Nicias exercitum videns animis consternatum, eum tamen, prout ferebat præsens rerum status, confirmabat, atque solabatur.* Et lib. viii. sub initium: Ὅμως δὲ, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδόκει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι. *Sed tamen*

17 Cf. Act. Apost. c. xix. 11. ubi Deus per manus Apostolorum virtutes edidisse dicitur οὐ τυχούσας, *non vulgares*. Et c. xxviii. 2. ubi barbari dicuntur præstitisse οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν.

18 Τυχὸν μὲν et in altero membro, τυχὸν δὲ, proprie *forte quidem, forte vero*, redditur elegantius per geminatum *sive*. Arrian. Exp. Al. lib. i. cap. 10. prope fin. Καὶ Ἀλέξανδρος ἀφῆκε, (subaudi ex præcedentibus τὴν ὀργὴν) ΤΥΧΟΝ ΜΕΝ αἰδοῖ τῆς πόλεως, ΤΥΧΟΝ ΔΕ σπουδῇ τοῦ ἐς τὴν Ἀσίαν στέλλου. *Et Alexander iram remisit, sive reverentia urbis, sive quod festinaret trajicere in Asiam.* Et lib. iii. cap. 26. Ubi Parmenio, Philotæ pater, jussu Alexandri interfectus dicitur, ΤΥΧΟΝ ΜΕΝ, ὅτι οὐ πιστὸν ἐδόκει εἶναι Ἀλεξάνδρῳ, Φιλώτα ἐπιβουλεύοντος, μὴ ξυμμετασχεῖν Παρμενίωνα τῷ παιδὶ τοῦ βουλεύματος· ΤΥΧΟΝ ΔΕ, ὅτι εἰ καὶ μὴ ξυμμετέσχε, σφαλερὸς ἤδη ἦν Παρμενίων, τοῦ παιδὸς αὐτοῦ ἀνῃρημένου. *SIVE quod Alexandro non verosimile videretur, Parmenionem filii sui consiliorum non fuisse participem: SIVE, ut maxime illorum fuisset ignarus, quod jam periculosum esset, si Parmenio filio suo interfecto superesset.* [Εἰ τύχοι, *forte*, ait Paulus 1 Cor. xiv. 10. Z.]

ut in præſenti rerum ſtatu, vel, *prout præſens rerum ſtatus pateretur, cedendum ac remittendum nihil viſum eſt*[19].

X. Secundo, idem neutrum plurale, non abſimili ſenſu, ſed conſtructione diſſimillima, pro *Deo ipſo*, vel *fortuna*, vel alio quovis ponitur, quo auctore, talis, aut, talis ſit rerum noſtrarum ſtatus. Demoſthen. Olynth. ii. cum dixiſſet, Deos et fortunam populo Athenienſi favere, eum ne ſibi deſit cohortatur, μὴ χείρους εἶναι δόξωμεν περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τῶν ὑπαρχόντων, *ne deterius nobis, quam Dii ipſi, a quibus ea habemus præſidia, conſulere videamur*, aut ſimplicius[20], *deterius quam præſens rerum ſtatus exigat*.

XI. Tertio, ὑπάρχουσα τιμὴ, eadem ſignificatione dicebatur, qua γιγνομένη τιμὴ, id eſt, *juſta rei æſtimatio*, ut ἀποδόσθαι τι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, *vendere aliquid juſto pretio*.

Quarto, ὑπάρχων καιρὸς non tantum pro *præſenti ſtatu*, vel *tempore*, ſed etiam pro illo, *quod tum præſens erat, cum aliquid fiebat*. Demoſthen. pro Coron. eleganter: Ἀναγκαῖον, ὡς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα, ἀναμνῆσαι ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε. *Neceſſe eſt, quomodo tunc ſeſe res haberent, vobis in memoriam revocare, ut ſuo quæque tempore ſpectare poſſitis*, id eſt, *de ſingulis pro ſuo cujuſcunque tempore judicare*; hoc eſt, *habita ratione temporis, quo fiebant*.

XII. Ὢν, participium verbi εἰμὶ (quo de ſuperius aliquid obiter aſperſimus) primo ſignificat ζῶντα, *viventem*[21]; Ὢν participium ſignif. ζῶντα.

19 Idem Participium in ſingulari numero, præcedente articulo τὸ, eandem rerum præſentium conditionis ſignificationem obtinet. Plat. ep. 4. p. 320. lin. 28. ΤΟ δὲ νῦν ʽΥΠΑΡΧΟΝ περὶ σὲ τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε τοὺς ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης—εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πρὸς σέ. *Præſens autem rerum tuarum conditio talis eſt*: vel, *Ita nunc res tuæ ſunt comparatæ, ut ex univerſo terrarum orbe—in unum locum, et in ipſo maxime in te omnium oculi ſint converſi*. Adde Ariſtot. Ethic. lib. i. cap. 10. Πῶς οὐκ ἄτοπον, εἰ ὅτε ἐστὶν εὐδαίμων μὴ ἀληθεύσεται κατὰ αὐτοῦ τὸ ὑπάρχον; *Nonne abſurdum eſt, ſi quis, cum ſit felix, re vera felix non dicatur ſecundum præſentem ejus conditionem?*

20 Et melius, ſaltem tutius. Verba ſunt initium orationis.

21 Ita Plat. Euthyd. p. 275. lin. 11. Ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς, τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ΟΝΤΟΣ Ἀλκιβιάδου. *Eſt autem hic Axiochi filius, ex Alcibiade priore nati, patruelis vero ejus Alcibiadis, qui adhucdum eſt in vivis*. Sic ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ εἶναι συμπίπτειν, *de ipſa vita dimicare*, eſt apud Heliod. Æthiop. lib. i. cap. 29. Et lib. iv. cap. 12. Ἐμοῦ δὲ ἅπαντα μαθόντος ἐκ θεῶν καὶ εἶναί σε καὶ ὅπου φράσαντος. *Ego autem cum omnino a diis didiciſſem, et vivere te, et ubi vitam degeres, dixiſſem*. Hinc τὸ εἶναι καὶ μὴ, exponitur *vita* et *mors* apud eundem lib. ix. cap. 6. Ἔχων τό τε ὑμᾶς εἶναι καὶ μὴ, κατ' ἐξουσίαν. *Vitam veſtram et mortem in ſua habens poteſtate*. Sic *occidi* et *eſſe* opponuntur eidem ibid. cap. 27. Ἀναιρεῖν μὲν δυνάμενον, τὸ εἶναι δὲ φιλανθρωπευόμενον. *Cum interimere me poſſit, pro ſua clementia vitam concedit*. Confer Matth. ii. ver. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί. *Rachel plorans liberos ſuos: nec conſolationem admiſit, quia non ſunt*, ſc. *in vivis*. Hinc in futuro apud Poetas οἱ ἐσσόμενοι. *Qui erunt in vivis*,

ὁ μὴ ὢν, idem eſt quod θανὼν, *mortuus*. Thucyd. lib. ii. Τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν. *Mortuum enim laudare omnes ſolent*. Et, Τῶν οὐκ ὄντων λήθη οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται. *Mortuorum oblivio, qui poſtea naſcentur, quibuſdam erunt*, id eſt, *futura ſoboles extinctorum liberorum oblivionem afferet*.

Florens et vigens.

XIII. Idem participium ſignificat aliquid ἀκμάζον ἔτι καὶ κρατοῦν, *florens adhuc ac vigens*. Sic dicitur, ἀρχὴ οὖσα, *magiſtratus*, aut *principatus exiſtens*, id eſt, *florentis adhuc vigoris ac roboris*. Sic, οὖσα δίκη, *cauſa* vel *lis*, *qua de re ipſa diſceptatur*, vel *nondum judicata*, vel *compoſita*. Sic, ὄντες νόμοι, hoc eſt, κύριοι, ut ante diximus, Cap. iii. Sect. 5. Reg. 16. *leges, quarum integra vis eſt*.

Οὐκ ὤν, extinctus, abrogatus.

XIV. Contra, negatione præmiſſa, *extinctum aliquid*, vel ἄκυρον, *et abrogatum*, ſignificat. Nam ἀρχὴ οὐκ οὖσα, *ſublatus, extinctuſque magiſtratus*, aut *falſus*, οὐκ ὄντες νόμοι, *antiquatæ leges*, μὴ οὖσα δίκη, *tranſacta controverſia*, vel *judicium nullum*, id eſt, *nullius auctoritatis ac momenti*: quod etiam ἡ μὴ οὖσα, tantum dicebatur, ſine nomine δίκη. Hinc τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν τινὶ, apud Athenienſes ille dicebatur, qui priore judicio, vel arbitrio damnatus, quod ſe tempori non ſtitiſſet, intra duos menſes, *actorem in jus vocabat, et priorem ſententiam nullam eſſe debere contendebat*.

Οὐκ ὤν, impertinens, alienum.

XV. Eodem pertinet, quæ dicitur, οὐκ οὖσα ὑπόθεσις, verbatim, *non exiſtens argumentum*, vel *materia*, id eſt, *alienum, minimeque ad rem pertinens argumentum*. Demoſthen. initio Olynth. iii. Οὐδὲν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς βουλεύεσθε, οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάντες ὑμῖν, ἁμαρτάνειν. Quæ oratio nonnihil Attico more trajecta, ſic ordinanda eſt, ἢ παριστάντες ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν, οὐχὶ οὖσαν τὴν περὶ ἧς βουλεύεσθε [22], id eſt, *Qui hac utun-*

i. e. *Poſteri*. Homer. Iliad. B. 119.

Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ΕΣΣΟΜΕΝΟΙΣΙ πυθέσθαι.

Turpe enim eſt hoc auditu etiam poſteris. Locus Thucydidis eſt cap. 45. Latinis quoque *eſſe* eſt *vivere*. Ita enim Tibull. lib. iii. el. 5. ver. 32.

Vivite felices, memores et vivite noſtri,
Sive ERIMUS, ſeu nos fata FUISSE volent.

Et Virg. Æn. vi. ver. 870.

Oſtendent terris hunc tantum fata, neque ultra
ESSE ſinent.—

22 Durior ſane, inſolentiorque trajectio, cui ne ordinatio quidem ſatis medetur. An vero putemus, veterum quemquam Græcorum dicturum fuiſſe, ὑπόθεσιν οὐκ οὖσαν τὴν, περὶ ἧς βουλεύεσθε. An ſi illud, οὐκ οὖσαν, ſignificatione conjunctum voluiſſet, non potius τὴν οὐκ οὖσαν, quam οὐχὶ τὴν οὖσαν dixiſſet Demoſthenes? Nam ſic articulus τὴν non οὖσαν ſolum, ſed totum illud οὐκ οὖσαν reſtringere debuiſſet. Nunc οὖσα ὑπόθεσις eſt *verum argumentum*, (vid. mox Reg. 16.) quod particula οὐχὶ negat. Quare malo omnem trajectionem miſſam facere, unde ſenſus eveniet, contrarius quidem, ſed forſan verior. Verto itaque: *Nihil aliud mihi videntur quam errare, qui talia dicunt, eam propoſitionem, de qua deli-*

tur oratione, aliud mihi agere nihil videntur, quam alienum a veſtra deliberatione argumentum vobis obtrudendo aberrare. Quo ſenſu dici poteſt, οὐκ οὖσαν ὑπόθεσιν ὑποτίθεσθαι, μεταχειρίζεσθαι, *alienum*, aut, *commentitium tractare argumentum*[23].

XVI. Eodem ex fonte oritur, ut τὸ ὄν, et τὰ ὄντα *verum* ſignificent: ut, ἀμήχανον ἄρα τοῦ ὄντος ἐξεύρησις, id eſt, *facultatem omnem ſuperat veri inveſtigatio.* Sic εἴγε τὸ ὄν, vel τὰ ὄντα λέγουσιν οἱ ταύτῃ που φιλοσοφοῦντες, id eſt, *ſi tamen verum dicunt, qui hoc modo philoſophantur*[24]. Alias τὰ ὄντα, id eſt, ἡ οὐσία, vel τὰ ὑπάρχοντα, id eſt, *res familiaris*[25]. Hinc et dativus ſingularis τῷ ὄντι, idem eſt, quod ὄντως, ἀτεχνῶς, *vere.*

Τὸ ὄν, verum.

Τὰ ὄντα, res familiaris.

Τῷ ὄντι.

beratis, et non veram tractantes. Nempe οὐχὶ negat oppoſitum, ut paulo poſt: Ἐπ' ἐμοῦ γὰρ, οὐχὶ πάλαι γέγονε, ταῦτα. *Hæc mea ætate, non olim facta ſunt.* Quæ autem erat illa propoſitio, de qua deliberabant Athenienſes? Nempe rebus utcunque proſperis elati, Philippum ulciſci volebant. Id quoque clamitaverant oratores; ſed diſſuadet Demoſthenes, de ſociorum potius ſalute cogitandum cenſens; quam quæſtionem ſive deliberationem vocat τὴν οὖσαν ὑπόθεσιν. Videtur mihi hæc verſio nullam Demoſthenis verbis vim afferre, nec a mente ipſius aberrare. Locus eſt ſtatim in orationis initio.

23 Ὁ ὤν quandoque explicatur, *Qualiſcunque.* Ita Demoſthenes epiſt. iii. in fine, boni civis officium dicit eſſe, ita erga omnes eſſe animatum, ut liberos erga parentes oportet, et debere εὔχεσθαι μὲν ὡς εὐγνωμονεστάτων τυγχάνειν, φέρειν δὲ ΤΟΥΣ ΟΝΤΑΣ εὐμενῶς. i. e. *precari, ut illi ſint quam æquiſſimi, ferre autem, qualeſcunque fuerint.*

24 Exemplum invenies apud Arrian. de Exp. Al. lib. ii. cap. 7. Ubi Alexander, audito Darii adventu, ex amicis quoſdam mittit, κατασκεψομένους, εἰ ΤΑ ΟΝΤΑ ἐξαγγέλλεται. *Exploraturos, utrum vera eſſent, quæ nunciabantur.* Pro eodem dicitur ὁ ὢν λόγος. Pauſ. in Achaic. p. 419. in fine: Δίαιος δὲ οὐ ΤΟΝ ΟΝΤΑ ἔλεγεν Ἀχαιοῖς ΛΟΓΟΝ. *Diæus autem veritatem ad Achivos non retulit.* Nonnunquam τὰ ὄντα λέγειν eſt, *Id, quod res eſt, dicere.* Plat. Theæt. p. 179.

25 Sic Arrian. libro modo citato, cap. 1. Τοὺς φυγάδας δὲ αὐτῶν κατιέναι ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσι ΤΩΝ τότε ΟΝΤΩΝ, ὅτε ἔφυγον. *Ut exules ipſorum redirent, reſtituta illis dimidia parte bonorum, quæ tunc, cum fugiebant, poſſederant.* Ubi obiter obſervetur elegans præpoſitionis ἐπὶ uſus, de quo infra ad Cap. ix. Sect. 4. Reg. 11.

CAPUT VII.

DE ADVERBIO.

SECTIO I.

De certis aliquot adverbiorum terminationibus.

REGULA I.

ADVERBIORUM quidem, cum inter ſeſe, tum vero cum aliis orationis partibus implicata ſæpe ratio eſt. Quæ tamen eorum propria magis, ac ſingularia videbuntur, ſeponere conabor: ubi vero plurium concurſus erit, tum illud ſeligam, cujus præcipua vis in quolibet idiotiſmi genere fuerit [26].

Adverbia in στὶ. Ac primum quidem, Adverbia, quæ proprium gentis idioma ſignificant, in στὶ, in acutum fere deſinunt, ut, Ἑβραϊστὶ, *Hebraice*; Ἑλληνιστὶ, *Græce*; Ῥωμαϊστὶ, *Romane*; Κελτιστὶ, *Gallice*: melius quam Ἑβραϊκῶς etc.

In δὸν. II. Secundo, præcipuæ venuſtatis et elegantiæ ſunt, quæ in δὸν, acuta ultima, terminantur; ut, ἀγεληδὸν, *gregatim*; ἀναβαδὸν, *ſcanſim*; βοτρυδὸν, *racematim, et in uvæ morem*; ἐπαναβληδὸν, *obvolutim*, ut ἐπαναβληδὸν τὴν ἐσθῆτα φορεῖν, *veſte obvolutum eſſe*; ὁμοθυμαδὸν, *uno conſenſu* [27]; στοιχηδὸν, *ordine in verſus quaſi diſtributo*, ut δένδρα στοιχηδὸν πεφυτευμένα, *arbores in verſus digeſtæ*; συσταδὸν, *cominus*; (de quo in

26 Præmitto Adverbiorum locum ſignificantium generaliorem uſum: nam ut apud Latinos adverbia quædam genitivum poſt ſe requirunt, ſignificantem locum generalem; ut, *ubi terrarum* etc. ſic apud Græcos non tantum, ποῦ γῆς, πανταχοῦ γῆς ſunt in uſu, ſed etiam, quod Latinis auribus durius eſt, adverbia hæc genitivum loci ſpecialis amant, et reddenda ſunt, *in hac* vel *in qua parte* ejus loci, qui per generandi caſum effertur. Thucyd. lib. i. cap. 46. in fine: Οἱ μὲν οὖν Κορίνθιοι ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΕΝΤΑΥΘΑ ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. *Corinthii igitur ad illam continentis partem appulerunt et caſtra poſuerunt*. Nam adverbium ἐνταῦθα aliquando etiam motum ad locum ſignificat. Sic, ποῦ τοῦ προσώπου τραυματίας ἐστίν; *Ubi facici*, i. e. *In qua facici parte vulneratus eſt?* H. [Ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου. Ariſtoph. Nub. 1410. *Reizius*.]

Etiam adverbia tempus ſignificantia junguntur genitivo. V. c. ΟΨΕ τῆς ἡμέρας, apud Thom. Mag. It. Ὀψὲ τῆς ὥρας, Dionyſ. Hal. Arch. viii. Ὀψὲ τῶν σαββάτων, Matth. xxviii. 1. ὀψὲ τοῦ μετοπώρου, Lucian. in Toxar. p. 49. Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ælian. V. H. ii. 23. It. ΠΗΝΙΚΑ· ut Ariſtoph. Avib. 1498. πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; It. ΕΝΤΑΥΘΑ; ut Ælian. de Anim. viii. 10. ἐνταῦθα τοῦ καιροῦ, h. e. *tum*. De μέχρι aliiſque particulis tempus ſignificantibus et genitivum regentibus infra deinceps videbimus. Z.

27 Vid. Act. Apoſt. ii. 1.

capite de Nomine diximus, Sect. 12. Reg. 3. ubi de phrasi, ἐκ χαρὸς) σωρηδὸν, *cumulatim*; νεφεληδὸν, *nubium instar*[28].

III. Tertio, nec minoris elegantiæ sunt in τὶ, vel in εὶ desinentia. Prioris generis exempla sunt, ἀκονιτὶ, *sine pulvere*[29]; ἀνιδρωτὶ, *sine sudore*[30]; ἀπονητὶ, *sine labore*; ἀμεταστρεπτὶ, *nusquam respectando*, *sans tourner la tête*[31]; ἀψοφητὶ[32], *sine ullo*, *vel tenuissimo*, *strepitu*; ἀσκαρδαμυκτὶ, vel ἀσκαρδαμυκτεὶ[33], vulgo, *sans siller*; πανστρατὶ, et πανστρατιᾶ[34], *cum toto exercitu*. In τὶ.

IV. Posterioris, quæ sequuntur: ἀκλαυστεὶ vel ἀκλαυστὶ, *sine fletu*: αὐτοβοεὶ, id est, *primo clamore*, vel, *primo impetu*, ut αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν ἑλεῖν, *primo impetu urbem capere*[35]: αὐτ- In εὶ.

28 Sic φορμηδὸν, *Storeæ instar*. Thucyd. lib. ii. cap. 75. Notantque fere similitudinem aliquam: redduntur autem Latine vel per adverbia in *im*, vel per *in morem*, *in modum*. Est tamen, ubi omnis similitudo abest, ut παρασταδὸν, *adstando*: Hom. Iliad. O. ver. 22.

Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΝ.—
Solvere non poterant adstantes.

Theogn. ver. 470.

Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΝ οἰνοχοείτω.
Adstet et infundens aliquis potare volenti.

Sic κατωμαδὸν ἵππους ἐλαύνειν, Homero est, *agitare equos scuticam trans humeros vibrando*. Similiter περισταδὸν, *Ab omni parte*: Q. Calab. παραλιπ. lib. x. ver. 402.

Τρῳαὶ καὶ Τρῶες με ΠΕΡΙΣΤΑΔΟΝ ἄλλοθεν ἄλλοι
Αἶψα διαῤῥαίσουσι.—
Troiades et Troës nos undique circumfusi
Discerpent subito.

Addatur Orpheus, sive mavis Pseudorpheus, libr. Argon. ver. 316.

Ἥρωας δ' ἐκέλευσα ΠΕΡΙΣΤΑΔΟΝ ἀμφιχυθέντας.
Heroas jussi tunc undique circumfusos.

[Huc pertinet γνωμηδὸν ut Dionys. Hal. Archæol. viii. 43. γνωμηδὸν ἐπυνθάνοντο, h. e. *sententias viritim rogarunt*. Z.]

29 Vide exemplum apud Herodian. lib. ii. cap. 14.

30 Adi Xenophont. Κύρ. παιδ. lib. ii. cap. 9. [Homer. Iliad. O. 228. ἀνιδρωτὶ τελέειν, *rem facile*, *sine sudore*, *perficere*. Z.]

31 Sic, τρέχειν ἀμεταστρεπτὶ, *Continuato cursu tendere*. Occurrit apud Phil. Jud. de confus. ling. p. 255. [It. Xenoph. Symp. iv. 50. ἀμεταστρεπτὶ φεύγειν, h. e. uti Livius xxxii. 12. dixit, *Effuse et sine respectu fugere*. Z.]

32 Occurrit apud Antonin. εἰς ἑαυτ. lib. i. cap. 6. in fine, sed in sensu metaphorico: *sine strepitu*, *sine jactatione*.

33 Exemplum habet Xenoph. ibid. lib. i. cap. 27. in fine. Suntque fere negativa, ut ἀγελαστὶ, *Absque risu*, Plat. Euthyd. p. 278. lin. 41. Ἀστενακτὶ, *Absque gemitu*, Æschin. Socr. dial. de Morte, cap. 2. Ἀδακρυτὶ, *sine lachrymis*, Herodian. lib. i. cap. 4. Ubi etiam ἀναιμωτὶ, pro quo Hom. ἀναιμωτεὶ, *sine sanguine*. At citra negationem ὀνομαστὶ, *Nomine*, *nominatim*. Ita Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. ii. cap. 15. Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ΟΝΟΜΑΣΤΙ, εἶπεν ὧδε. *Compellans lochagum* (*ducem cohortis*) *nomine*, *ita infit*. Eleganter quoque Græci dicunt, βαίνειν ἀκροποδητί. *Summis pedum digitis*, seu, *suspenso gradu incedere*. Ita Lucian. in Dial. Mort. Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ΑΚΡΟΠΟΔΗΤΙ. *Quemadmodum illi*, *qui in spinis ingrediuntur summis pedum digitis*. [ΑΜΑΧΗΤΙ, *Sine pugna*. Dion. Halic. Arch. viii. 43. Ἀμαχητὶ ἁλίσκειν τὴν πόλιν. Z.]

34 Πανστρατιᾷ habet Herodotus lib. i. cap. 62. Ubi Ionice πανστρατιῇ.

35 Vide supra Cap. iv. §. 12. et sequens αὐτοψεὶ ibidem.

οψεὶ, *primo*, vel *proprio intuitu*: πανσυδεὶ, vel πασσυδεὶ, apud Thucydidem maxime [36], idem, quod apud Poetas, πανσυδίῃ, *viribus omnibus, omnique impetu* *: πανδημεὶ, *publice* [37]: ἀκηρυκτεὶ, *ſine præconis voce* [38].

In δην, acut. pen.

V. Quarto, notanda præterea ſunt, quæ in δην, acuta penultima, terminantur: quorum ego, ſaltem præcipuorum, brevem, nec inutilem ſeriem hic attexo [39]. Primum eſt ἄρδην, quod aliquando ſignificat μετεώρως, *ſublime*, ut ἄρδην φέρεσθαι, *ſublime ferri*: aliquando *funditus*, malam in partem, id eſt, ut Græci loquuntur, ἀναιρετικῶς, vel ἀφανιστικῶς, ut πόλιν ἄρδην ἐξολοθρεῦσαι, *urbem funditus evertere* [40]. [It. ἀμβολάδην, *valde, magna vi*, Herodot. iv. 181. idem quod ἀμβολαδὶς, apud Callimach. in Dian. 61. Z.]

Ἄρδην, *ſublime*, vel *funditus*.

Ἀριστίνδην.

VI. Secundum, ἀριστίνδην, quod nulla voce Latina reddi poteſt; ſignificat enim *optimos quoſque deligendo*: *virum e viro lectum*, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, ſenes Lacedæmone ἀριστίνδην αἱρεθῆναι dicuntur, *ita deligi, ut non niſi optimi quique capiantur*. [Locus vi. 8.

36 Item apud Xenoph. Κύρου παιδ. lib. i. cap. 22. Ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας καὶ ἄλλους πασσυδεί. *Videns etiam alios viribus omnibus auxilio accurriſſe*. [Scribitur quoque πασσυδὶ, ut Xenoph. Ageſ. ii. 19. Cæterum de vi hujus particulæ vid. Waſſ. ad Thucyd. viii. 1. Z.]

* Sic Callimach. in Del. 159. Πασσυδίῃ φοβέοντο, h. e. *omnes una fugiebant*. Sed ibi in var. lect. quas addidit Cl. Loeſner, reperitur πανσυδίῃ· quam ſcripturam quoque extare continuo in MS. Guelferbytano Apollonii Rhodii, idem tradit. Z.

37 Alio quoque ſenſu occurrit apud Thucyd. lib. i. cap. 73. ubi in bello Perſico dicuntur Athenienſes naves conſcendiſſe πανδημεί· Ἐμβάντες ἐς τὰς ναῦς πανδημεί. *Univerſus (Athenienſium) populus naves conſcendentes*. Pro eodem dicitur et παμπληθεί. v. Evang. Lucæ c. xxiii. com. 18. Ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεί. *Clamabat univerſa multitudo*.

38 Ἀκηρυκτεὶ et reliqua abſunt ab edit. Pariſ. ſed adduntur ἀκαίρως regulæ proxime antecedenti. Exſtat hoc adverbium apud Thucyd. init. lib. ii. poniturque pro ἀκηρύκτως, quo utitur idem in fine lib. i. Alia hujus generis ſunt, ἀμαχεὶ, *ſine prælio*, Ibid. lib. i. cap. 143. Ἀτοκεὶ, *ſine uſura*, Dio lib. lvii. Πανοικεὶ, pro quo et πανοικὶ invenitur, *cum tota domo, cum tota familia*, Æſchin. Socr. dialog. περὶ Πλούτου p. 26.

39 Ἀνέδην notat vel *Impune*. Dinarch. contra Dem. p. 98. lin. 12. Ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν. *Impune licebit contra vos munera accipere*. Vel *Licenter, nullo prohibente*. Ita Plato in Protagora p. 342. lin. 24. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βούλωνται ἀνέδην τοῖς παρ' αὐτοῖς ξυγγενέσθαι σοφισταῖς. *Lacedæmonii vero quotieſcunque volunt licentius cum ſuis ſophiſtis verſari*. Hinc, cum ex licentia fere oriatur copioſus uſus, modum ſæpe excedens, idem ſignificat quod ἀφθόνως, *largiter, copioſe*. Ita exercitus Cæſaris poſt longam inediam, captis Gomphis, ſubito ἀφθόνῳ ἐνέτυχεν οἴνῳ καὶ ἔπιεν ἀνέδην, i. e. *magna vini copia inventa, bibebant largius*; narrante Plutarcho in Cæſare p. 728. Vel, *Univerſim*, ¶. 230. aliquando etiam *Promiſcue*. Plat. in Hippia min. p. 368. lin. 10. Ἴθι δὴ, ὦ Ἱππία, ἀνέδην οὑτωσὶ ἐπίσκεψαι κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν. *Age vero, o Hippia, univerſim omnes diſciplinas percurre*.

40 Utitur eo ſenſu Antoninus, εἰς ἑαυτ. lib. iii. cap. 3. Ὅλας πόλεις ἄρδην τοσαυτάκις ἀνελόντες. *Totas urbes funditus toties delentes*. Et Plutarchus in Cæſare, p. 731. Τὴν δὲ στρατιὰν ἄρδην ἀνεῖλεν. *Et exercitum internecione delevit*.

οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι πάντες ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Z.][41]

VII. Tertium, *βάδην*, quod proprie *ſenſim ac pedetentim*, reddi poteſt; idem ferme quod *ἠρέμα*, hoc eſt, *tranquille ac placide* *. Inde compoſitum *ἀναβάδην*, (quod tamen paulo *ποιητικώτερον* videtur) Ariſtophani tritum, in Comœdiis, ac potiſſimum in Acharnenſibus; eſt *pedibus ſurſum verſus extentis, pendente ac ſupino capite.* Unde etiam *negligenter et perfunctorie* ſignificat, non autem (ut nonnulli perperam) *ſtudioſe et quaſi totum aliqua in re occupari.* Euripides certe quidem ab Ariſtophane carpi videtur, quod *ἀναβάδην ἐποίει*, hoc eſt, *carmina ſua pedibus ſurſum porrectis, otioſe, negligenterque ſcriberet*; eique *καταβάδην* opponitur, id eſt, *corpore honeſtius compoſito*, quodque liberaliorem animi contentionem oſtendat: tametſi per *ἀναβάδην*, *locum ſuperiorem*[42], per *καταβάδην*, *locum inferiorem* intelligere poſſumus[43].

Βάδην, ſenſim, tranquille. Ἀναβάδην, negligenter. Καταβάδην.

VIII. Quartum, *ἐπιγράβδην*, quod idem eſt, ac *λίγδην*, *ἐπιλίγδην*, *ἐπιψαύδην*, et *ἀκροθιγῶς*, *ſtrictim, obiter*, et quaſi *ἀφοσιουμένως*, id eſt, *perfunctorie*[44]: ut *ἐπιλίγδην ἅπτεσθαι τῆς Ἑλλάδος γλώττης*, *ſtrictim linguam Græcam attingere.*

Ἐπιγράβδην, etc. obiter.

41 Simile huic *πλουτίνδην*. Utrumque jungit Ariſtoteles de Rep. lib. ii. cap. 11. *Οὐ γὰρ μόνον ἀριστίνδην, ἀλλὰ καὶ* ΠΛΟΥΤΙΝΔΗΝ *οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας. Nam ex optimis non tantum, ſed ex ditiſſimis etiam magiſtratus creandos putant.* Non multum hinc abit *λογάδην τὸ αἱρεῖν. Id, quod ex conjectura aptiſſimum videtur, capere.* Utitur Thucyd. lib. iv. cap. 4. *Ἐγχειρήσαντες εἰργάσαντο, σιδήρια μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες,* ΛΟΓΑΔΗΝ *δὲ φέροντες λίθους, ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Manum operi admoverunt, et ferramenta ad lapides cædendos non habentes, comportabant lapides cum delectu* (ſive, *quos maxime idoneos conjiciebant,*) *eo, ubi quiſque apte quadrare poterat.* H.

* Sic eſt Polyb. iii. 65. *προϊέναι βάδην, Lente procedere.* Et apud Xenoph. Cyropæd. iii. 3, 62. opponitur *τῷ δρόμῳ*· ut, *καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο.* Z.

42 Ita explicat Suidas, *ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος*, afferens locum, his Ariſtophanis verbis præmiſſum, nempe Acharn. ver. 398. *Αὐτὸς ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν.* Locus obſcurus videtur: cæterum videtur Ariſtophanes ludere in voce *ἀναβάδην* et *καταβάδην*, quia præcedit verbum *καταβαίνειν*. Nam Dicæopoli Euripiden evocanti reſponderat ille: *καταβαίνειν οὐ σχολή, Non otium eſt deſcendere.* Mox alter: *ἀναβάδην ποιεῖς, ἐξὸν καταβάδην.* Fortaſſe ſignificat: *ſupra verſus facis, cum liceat infra.* q. d. *Deſcende: potes et hic verſus facere, ut illic.* Conſule Budæum p. 229. Henr. Steph. Tom. 1. col. 640. Kuſterum ad loc. Ariſtoph.

43 *Διαῤῥήδην Clare, Aperte, Manifeſto.* Æſchin. contra Cteſiph. p. 275. in fine. Ubi lex dicitur lata eſſe præclara, ΔΙΑΡΡΗΔΗΝ *ἀπαγορεύων, τοὺς ὑπευθύνους μὴ στεφανοῦν*, i. e. *Manifeſto vetans aliquem, nondum relatis rationibus, coronare.*

44 Proprie *leviter*, *ἐπιπολῆς*, ut ſi quis dicatur *leviter vulneratus*: *ἐπιγράβδην τιτρωσκόμενος.* Quo ſenſu utitur Homerus Iliad. Φ. ver. 166.

> *Τῷ δ' ἑτέρῳ* (ſc. *δουρὶ*) *μιν πῆχυν* ΕΠΙΓΡΑΒΔΗΝ *βάλε χειρὸς*
> *Δεξιτερῆς.*—

Altera vero haſta ipſius cubitum dextrum leviter perſtrinxit. Ubi Euſtathius p. 1229. *Δηλοῖ δὲ τὸ* ΕΠΙΓΡΑΒΔΗΝ, *τὸ ἐπιπολῆς, ὡς μόνον ἐπιγράψαι καὶ ξέσαι τὸν πῆχυν· τραχύτερον δὲ τοῦτο τοῦ ἐπιλίγδην, ὃ καὶ αὐτὸ ἐδήλου τὸ*

Ἐπιτροχάδην, cursim.

IX. Quintum, ἐπιτροχάδην [45], hoc est, *cursim*, vel *expedite*, quo Poetæ quidem sæpius, aliquando tamen Oratores utuntur [46].

Κρύβδην, clam.

X. Sextum, κρύβδην, idem est, quod κρύφα, et λανθανόντως, *clam et occulte:* junctumque cum verbo substantivo adjective sumitur, ut apud Demosth. Οὐ γὰρ εἰ κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος, λήσει τοὺς Θεούς. *Suffragium, etsi obscurum est, Deos tamen latere non potest.* Quod etiam Latini dicerent, *clam esse*; ut κρύβδην τι κακουργήσασθαι, *clam scelus aliquod moliri.*

Προτροπάδην.

XI. Septimum, προτροπάδην, magis Poeticum [47], et ab Homero sæpius usurpatur; ut προτροπάδην φοβέεσθαι, *fuir à vau de route.*

Σποράδην, sparsim.

XII. Octavum, σποράδην, *sparsim, huc illuc, passim, ac temere:* σποράδην ἔκειντο ἀνὰ τὸ πεδίον οἱ στρατιῶται, *sparsim fusi per campum milites jacebant* [48].

Φοράδην.

XIII. Nonum, φοράδην de eo dicitur, qui aut *lectica*, aut *alienis manibus efferatur*; ac fere cum verbo κομίζεσθαι jungitur: ut, τῆς μάχης τραυματίαν φοράδην ἐκκομίζεσθαι, *e pugna manibus alienis vulneratum auferri* [49].

ὅσον ἐπιψαῦσαι, λείως ὀνοματοποιηθὲν ἀπ' ἀῤῥήτου ῥήματος τοῦ λίζειν. i. e. *Significat vero ἐπιγράβδην, ἐπιπολῆς· in superficie, ita ut tantum sacrificaverit et raserit cubitum. Asperius vero hoc quam ἐπιλίγδην, quod et ipsum significabat* leviter attingere, *molliori vocis appellatione ab inusitato verbo λίζω.* Consule Budæum p. 308.

45 Vel ἐπιδρομάδην, *Cursim.* Hinc ἐπιδρομάδην λέγειν, pro, *Raptim dicendo percurrere, Obiter dicere.* Occurrit apud Cyrillum lib. i. contra Julianum, p. 11. Ejusdem significationis est παραδρομάδην apud Orpheum, Argonaut. ver. 856. At μεταδρομάδην apud Homer. Iliad. E. ver. 80. rectius vertas, *in ipso cursu*, sive *insequendo:*

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα ΜΕΤΑΔΡΟΜΑΔΗΝ ἔλασ' ὦμον.

Ante se fugientem in ipso cursu feriebat in humero.

46 Καταλογάδην dicitur aliquis scribere, i. e. *soluta oratione.* Arrian. Exp. Alex. lib. i. cap. 12. Plat. Sympos. p. 177. lin. 14.

47 Utitur tamen Arrianus de Exp. Alex. lib. iii. cap. 28. Τότε δ' ἐγκλίναντες οἱ βάρβαροι ΠΡΟΤΡΟΠΑΔΗΝ ἔφευγον. *Tum vero terga vertentes barbari præcipitanter fugiebant.* Et Plato Sympos. p. 221. lin. 21. Τοὺς ΠΡΟΤΡΟΠΑΔΗΝ φεύγοντας διώκουσιν. *In fugam effusos persequuntur.* Vide etiam Phil. Jud. de Vita Moysis p. 487. in fine. [Item apud Xenoph. Memor. i. 3, 13. occurrit προτροπάδην φεύγειν. *Effuse et sine respectu fugere.* Z.]

48 Exemplum habet Isocrat. Panegyr. p. 94. Ubi sermo est de antiquis Græcis σποράδην οἰκοῦσιν, i. e. *sparsim habitantibus.* Huic subjungo Συλλήβδην, q. d. *Comprehensim.* Utuntur hac voce Græci, ubi, quibusdam enumeratis, cætera uno vocabulo comprehendi volunt; Latini, *In summa, Denique.* Æschin. contra Ctesiph. p. 276. in fine: Τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος καὶ ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ ἅπαντας, et quæ sequuntur, *Utriusque sexus sacerdotes reddendis rationibus obnoxios esse, lex jubet, et in summa omnes* etc.

Ὑποβλήδην, *Interpellato sermone*, Homer. Iliad. A. ver. 292.

Τὸν δ' ἄρ' ὙΠΟΒΛΗΔΗΝ ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς.

Huic interpellans respondit divus Achilles.

Magis poeticum est. Hesych. Ὑποβλήδην, ὑποβάλλων τὸν λόγον, πρὶν σιωπῆσαι τὸν λέγοντα. Alia in δην desinentia pete ex J. Polluce lib. vi. cap. 37. Sect. 175.

49 Exemplum habet Lucian. Dial. Alex. et Philippi: Εἴ ποτε τρωθείης,

XIV. Decimum, φύρδην, id est, *mixtim*, seu *promiscue*: quod etiam πεφυρμένως, a verbo φύρω dicitur: de iis proprie, *quæ simul subiguntur, et quasi macerantur*: tum metaphorice de iis, *quæ distingui cum deberent, perturbantur et confunduntur*. Cui non absimile χύδην, et κεχυμένως, hoc est, *temere, ac sine delectu*, ὡς ἔτυχεν· ut, χύδην λέγειν καὶ γράφειν, id est, *temere dicere ac scribere*. *Φύρδην, promiscue.* *Χύδην, temere.*

Jam proprios Adverbiorum quorundam, tum singulorum, tum etiam cum aliis conjunctorum idiotismos, alphabetico, quantum fieri poterit, ordine prosequamur *.

SECTIO II.

De Adverbiis ἀκριβῶς, [ἄλλως τε καὶ,] et ἅμα.

REGULA I.

ΑΚΡΙΒΩΣ præter notam significationem, pro *exquisite et accurate*, significat etiam, Primo ἀνενδότως, id est, *severe omnino, ac veluti summo jure*; idemque, quod Tullius ait, *ad vivum resecare*: ut, λίαν ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ἡμαρτημένων ἐξετάζειν, id est, *quosvis errores nimis ad vivum resecare*. *Ἀκριβῶς, severe.*

II. Secundo, quod vulgo dicimus, *justement, autant qu'il faut et non plus*, cujus significationis insigne est exemplum illud Plutarchi in Alexandro: ubi de Alexandri *Ἀκριβῶς, justement.*

καὶ βλέποιέν σε ΦΟΡΑΔΗΝ τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον. *Si quando vulnerareris, viderentque te manibus sublatum prælio efferri.* H.

* Quemadmodum, uti supra est demonstratum, interdum Adjectivum pro Adverbio ponitur: sic contra Adverbia sæpenumero locum Adjectivorum sustinent, intellecto participio ὤν s. γιγνόμενος; v. c. οἱ πάλαι, *pristini*: οἱ οἴκοι γάμοι, *nuptiæ domesticæ*: ἡ παραυτίκα ἡδονὴ, *voluptas subita*: ὁ ἄνω, *superior*: ὁ μεταξὺ χρόνος, *tempus interjectum* etc. de qua re supra in cap. de Articulo est expositum: veluti ἡ ὡς ἀληθῶς γῆ, *vera terra*, Plat. Phæd. cap. 58. Οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι, *veri philosophi*, ibid. cap. 9. Οἱ γνησίως φιλόσοφοι, *genuini philosophi*, ibid. cap. 11. Οἱ ὀρθῶς φιλομαθεῖς. *qui recte verum cognoscere student*, ibid. Τὸ ὄντως Ἀλεξάνδρου σῶμα, *verum Alexandri corpus*, Ælian. V. H. xii. extr. Πάντα πολυπόνως γινώσκειν, *miseriarum plena cognoscere*, Phalar. epist. 34. ¶. 231. Diserte ponitur εἶναι et γίγνεσθαι ap. Demosth. Epist. 3. p. 1485. lin. 4. Ἀσφαλῶς εἶναι, *tutum esse*: it. Χαλεπῶς αὐτοῖς ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο, *difficilis ipsis erat restitutio*, Thucyd. ii. 14. It. Μὴ ῥαδίως αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀποχωρήσεως. *Cum non facilis ei esset discessio*, ibid. iv. 10. Latini quoque hunc Græcismum interdum sunt imitati; ut Cic. pro Rosc. Amer. 5. *Quæstionem haud* remissius *futuram*. Alia exempla reperies apud Vechner. Hellenol. i. 12. Z.

galea loquitur: Τὸ δὲ κράνος, inquit, πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς, καὶ μόλις ἀντέσχεν, ὥστε τῶν κρότων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος. id est, *Galea vix quantum opus erat, ictui restitit, ut summos ei capillos securis ala stringeret*; ubi Interpres ἀκριβῶς, *certo* reddit, minus apte, meo judicio; πτέρυγα vero, *mucronem* vertit, cum sit *ala*, id est, *pars latior ejus instrumenti ad secandum apta, et in alæ morem expansa*.

Ἀκριβῶς, *parce*. III. Tertio, *parce*: quæ significatio superiori affinis est: *parce* enim est *vix tantum, quantum necesse sit*; ut ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, *parce res ad victum necessarias suppeditare*. Quo sensu ἀκρίβεια quoque Plutarcho dicitur in Pericle, ubi Xanthippus adolescens profusus, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. *Nimiam patris, sordide ac minutatim pecuniam suppeditantis, parcimoniam ægre ferebat* [50].

Ἄλλως τε καί. 50 Ἄλλως τε καὶ apud optimos auctores in usu est frequenti pro μάλιστα, *Præsertim*. Exempla passim obvia. Aliquando deest particula καί. ¶. 232. Isocrat. Panegyr. p. 105. Δοκεῖ δέ μοι καὶ περὶ τῶν πρότερον τῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ πόλει πεπραγμένων προσήκειν εἰπεῖν· ΑΛΛΩΣ ΤΕ, ἐπειδὴ καὶ τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας τῆς ἐπ' ἐκείνους. *Videtur autem mihi et de rebus a nostra urbe prius contra barbaros gestis dicendum esse, præsertim, quoniam orationem institui de nostro in illos imperio.* Ubi vel καὶ reddendum est, *etiam*, vel inter Ἄλλως τε et καὶ vocabulum interseritur. At omnino deest in orat. ad Nicocl. ubi vergit ad finem: Μηδὲ τοὺς εὖ φρονοῦντας τῶν ἀνθρώπων (δεῖ) ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων αὐτοὺς δοκιμάζειν, ΑΛΛΩΣ ΤΕ ἐπειδὴ περὶ τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες. *Neque hominum prudentia voluptatibus est metienda, sed ii ex utilibus actionibus judicandi; præsertim cum de animæ exercitiis inter se Philosophis non conveniat.* H.

Quæ omnino de usu hujus particulæ sunt tenenda, ea hic paulo diligentius tradamus. 1) Prima et propria vis particulæ ἄλλως, quæ dominatur per reliquas significationes omnes, est *alio modo, alia ratione, aliter*, h. e. *alio modo, quam quid est dictum vel factum*. V. c. Isocr. Panegyr. εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις. *Si alio modo fieri haud poterat, ut eædem res manifestarentur.* * Interdum est *aliam ob causam*: v. c. Xenoph. Cyr. i. 2, 11. ἢ δέ τι δέῃ θηρίου ἕνεκα ἐπικαταμεῖναι, ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρίψαι περὶ τὴν θήραν. 2) Significat *temere, inconsulto*. Nam res, quæ *alio modo* fit, potest fieri deteriori modo, alio modo, quam quem ratio dictitat reique natura poscit, secius, quam fieri debet, ὡς ἔτυχε, quemadmodum interpretatur Hesychius. Sic occurrit Demosth. Epist. i. p. 1466. ubi ὀρθῶς βουλεύειν et ἄλλως χρῆσθαι, opponuntur: Τὰ γὰρ ὀρθῶς βουλευθέντα καὶ δοκιμασθέντα σὺν πολλῇ σπουδῇ καὶ πόνῳ, πολλάκις τῷ τοὺς ἐπιστάντας ἄλλως χρήσασθαι λελυμάνθη. *Nam quæ recte deliberata sunt, et probata diligentissime et curiosissime, ea sæpe temeraria administratione præfectorum sunt depravata.* 3) Quoniam, quæ temere suscipiuntur, ea fere fructu carere solent: factum est, ut quoque ἄλλως poneretur pro μάτην, h. e. *frustra, incassum, sine fructu*. Ut Plat. in Phæd. cap. 64. ἄλλως λέγειν, h. e. *frustra dicere, non persuadere*. 4) Ut *aliter* apud Latinos, ita quoque ἄλλως apud Græcos interdum significat *alioqui*, h. e. *alia ex parte*. Nam qui rem *alio modo* contemplatur, is *alia parte* contemplatur. V. c. Iliad. I. 695. ἀλλ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. *Iste est insolens alio-*

IV. Ἅμα, cum dandi casu, tempus [51] significante, eleganter conjungitur: ut, *ἅμα τῷ καιρῷ*, id est, *commode* vel

Ἅμα, cum dativo.

qui, (si cæteras hominis consideras actiones et partes vitæ) *nunc eundem multo insolentiorem reddidisti*. 5) Si res alio modo considerata quoque talis, seu eadem reperitur; ea *per se*, *suapte natura*, *simpliciter*, *omnino*, talis sit necesse est. Quare ἄλλως quoque significat ὅλως, *omnino*, *simpliciter*, *absolute*. Sic occurrit bis apud Demosthenem, ut de Fals. Leg. p. 348. οἱ δ' ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο. *Qui contra dicebant*, omnino *colluvies hominum et ad perniciem aliorum nata natio esse videbatur*. Et p. 931. ἡγοῦντο εἶναι τὴν συγγραφὴν ἄλλως ὕθλον καὶ φλυαρίαν. *Arbitrabantur*, *esse syngrapham* omnino *ludum jocumque*. Quod si igitur rem ita contemplamur, non est quod cum Tayloro aliisque, in illis locis, substituamus ὅλως. 6) Nonnunquam significat *præterea*. Etenim qui rem alio modo, quam adhuc, contemplatur, is quoque *præterea* considerare dici potest. E. g. Theocrit. Idyll. xxi. 34. ἄλλως καὶ σχολή ἐστι, *præterea* (si rem alio modo contemplor,) *quoque nobis otium est*. 7) Ἄλλως τε καὶ sign. *maxime*, *præsertim*, *μάλιστα*, *καὶ ταῦτα*, est particula restringens, sed quæ superioribus servatis vim cumulumque addit. Igitur illud τε *copulat* cum antecedentibus, καὶ *intendit*, et ἄλλως hic quoque est *alio modo*, sed *meliori*. Nam quicquid *aliud* sive *diversum* est, vel pejus vel melius esse reperitur. Quemadmodum igitur in superioribus significationibus modus *prior* dominabatur, sic hic obtinet modus *melior*. Quare hæc formula posset quoque ita exprimi, *cum alio modo, tum inprimis hoc modo*. Sicut illa, ἄ, τε ἄλλως καί: ut Plat. Apol. cap. 16. φαῦλοι γὰρ ἂν εἶεν τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν, οἵ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱός. *Viles enim forent, quotquot ad Trojam ceciderunt heroës*, cum alii, tum inprimis *Thetidos filius*. Hactenus de sensu particulæ, nunc de usu ejus paucis videamus. Construitur illa a) vel cum participio, ut Plat. in Phædr. p. 247. τολμητέον τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. *Audendum est verum dicere, præsertim cum quis de veritate disserit*: b) vel cum particula εἰ, ἄν, pro ἐάν, ἐπειδὴ etc. ut Plat. Epist. ix. ἥδιστόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν, ἄλλως τε καὶ εἴ τις ἕλοιτο τοιαῦτα πράττειν, οἷα καὶ σύ. Demosth. pro Coron. initio, πάντων ἀποστερεῖσθαι λυπηρόν ἐστι καὶ χαλεπὸν, ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ. Thucyd. ii. 3. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον· c) vel absolute, ut Plat. in Phædr. p. 229. ῥᾷστον οὖν ἡμῖν κατὰ τὸ ὑδάτιον βρέχουσι τοὺς πόδας ἰέναι, καὶ οὐκ ἀηδὲς, ἄλλως τε καὶ τήνδε τὴν ὥραν τοῦ ἔτους τε καὶ τῆς ἡμέρας. d) Interdum inter τε et καὶ aliquid interseritur. Quod cum nonnulli non observassent, inducti sunt ut putarent, particulam καὶ aut excidisse, aut ab auctore ipso esse neglectam. V. c. Xenoph. Mem. i. 2, 59. ἔφη, τοὺς μὴ βοηθεῖν ἱκανοὺς, ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ ΚΑΙ θρασεῖς ὦσι, πάντα τρόπον κωλύεσθαι. ¶. 232. It. Heliodor. ii. 17. ἄλλως τε γὰρ ἄπιστον τὸ βουκόλων γένος, ΚΑΙ νῦν πλέον. *Nam genus pastorum et alias est infidum, et nunc magis*. Ibid. iii. 4. ἐγὼ μὲν ἄλλως τε ὀκνῶ τὸ πρᾶγμα πρὸς ὑπόμνησίν με τῶν λυπούντων ἄγειν, ΚΑΙ σὲ ἀποκναίειν ᾠήθην. *Cum alias nolo repetere rem mihi ingratam, tum inprimis tibi me molestiam creare existimassem*. Ibid. viii. 13. Ἀρσάκη μὲν ἄλλως τε οἰμώξει, ΚΑΙ τὸ παρὸν ἐν ἐσχάτοις διάγει. It. Thucyd. iv. 78. τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ, ΚΑΙ μετὰ ὅπλων γε δή. *Thessaliam sine duce peragrare cum omnino erat difficile, tum inprimis armatis*, seu, *Thessaliam sine duce peragrare difficile erat inprimis armatis*. It. Aristoph. δεῖ ἀποδοῦναι τὰ χρήματα, ἄλλως τε μέντοι ΚΑΙ κακῶς πεπραγότι. e) Cæterum in quibusdam locis, si sunt integra, negari nequit, illud καὶ plane abesse. Præter locum Isocratis, quem supra laudavit Hoogev. affert loca duo ex Juliani Cæsaribus Cl. Hindenburgius ad Xenoph. p. 22. nempe p. 7. edit. Heusing. ἄλλως τε οὐδὲ κοσμίαν οὖσαν, et p. 30. Ἄλλως τε οὐδὲ ᾤμην ἐγὼ etc. *Inprimis ego non arbitrabar* etc. Z.

51 Vel quamlibet actionem. Sic ἅμα τῷ γέλωτι, *Per jocum*, dixit Plutarch. in Cæs. p. 712. Cæterum dativum illum, sive mavis, ablativum

ut primum ſe dedit occaſio, ἅμα τῷ πρωῒ, id eſt, *ſummo diluculo*, ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, *ſub primam veſperam*, ἅμα τῷ ἔαρι, θέρει, χειμῶνι, *primo vere*, *prima æſtate*, *prima hieme*. [ἅμα τῇ ἁμαρτίᾳ, *in ipſo peccato*, Antiph. Orat. p. 664. Z.]

Ἅμα, cum infinitivo.

V. Non abſimili modo, cum infinitivo, nominis inſtar, jungitur: ut, ἍΜΑ ΤΩι συγκεκροτῆσθαι, vel συῤῥαγῆναι τὸν ἀγῶνα, *ut primum certamen commiſſum eſt*; ἅμα τῷ αἰσθέσθαι τοῦ σκευωρήματος, *ut primum fraudem ſenſit* [52]. Quo ſenſu jungi etiam ſolet cum Indicativo, ſequente particula καὶ, et verbo rem factam ſignificante: ut ἅμα ἐνέτυχεν αὐτῷ, καὶ πικρότερόν τι προσεφέρετο, *ut primum in eum incidit, continuo gravius ipſum appellavit* [53]. Tum vero particula τε ſæpe huic adverbio poſtponitur: ut, ἅμα τό τε γενόμενον ἀκήκοα, καὶ βοηθήσων ἐδίωξα. *Simul atque rem audivi, ſtatim ad opem ferendam equum admiſi.*

Ἅμα, cum participio.

VI. Poteſt et cum duplici participio jungi, ſequente καὶ: ut ἅμα τε γράφων, καὶ λέγοντος ἀκούων, *ſimul et ſcribens, et dicentem audiens*. [ut Æſchin. Dial. ii. 11. ἅμα γελῶν τε καὶ ἐρυθριῶν. Atque ἅμα καὶ eleganter ponitur pro τε καὶ, ut Ælian. V. H. i. 21. σοφὸν ἅμα καὶ ἑλληνικὸν ἔργον. Z.] [54] vel cum uno tantum participio, ſequente verbo, ſine καὶ· ut ἅμα γὰρ τοιαῦτα ἀπειλῶν πληγὴν ἐνετείνατο πικρὰν, id eſt, *hæc enim interminando, grave ſimul inflixit vulnus* [55].

non vi adverbii ἅμα, ſed intellectæ præpoſitionis σὺν, addi, jam ante me obſervavit Cl. L. Bos.

52 Exemplum addo ex Ariſtide, Orat. pro Quatuorviris p. 270. Οἱ γεωργοὶ πολλοστῷ μηνὶ τῶν σπερμάτων τὴν ἐπικαρπίαν κομίζονται, καὶ οὐχ ἍΜΑ ΤΩι ΚΑΤΑΒΑΛΕΙΝ. *Agricolæ aliquot poſt ſementem menſibus fructus capiunt, non ut primum ſementem fecere.* Infinitivo illi pro accuſativo poteſt jungi nominativus, ſi a perſona ad perſonam tranſitus non fit, ut apud Herodian. lib. iii. cap. 2. §. 9. Ὁ Σεβῆρος ἍΜΑ ΤΩι ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΑΔΕΙΧΘΗΝΑΙ— διὰ φροντίδος ἔσχε. *Severus ſimulatque imperator creatus eſt, id egit.*

53 Iſocr. in Paneg. ἍΜΑ διαλλάττονται, ΚΑΙ τῆς ἔχθρας τῆς προγεγενημένης ΕΠΙΛΑΝΘΑΝΟΝΤΑΙ. *Simulac in gratiam redeunt, præteritarum inimicitiarum obliviſcuntur.* Eandem hic retinent Latini loquendi conſuetudinem, hoc tamen diſcrimine, quod hi conjunctionem *Ac* vel *Atque* ita cum adverbio *ſimul* conjungant, ut una vox videatur. Sed, quando adverbio *una* utuntur, particulæ disjunguntur. Ita Virgil. Æn. xi. ver. 864.

Extemplo teli ſtridorem auraſque ſonantes
Audiit UNA Aruns, hæſitQUE in corpore ferrum.

Aliquando infinitivus vel indicativus ille e præcedentibus intelligendus omittitur. Ita Æſchines Socr. Dialogo περὶ πλούτου p. 50. Εἰ οἴεται, ἡμῖν παρὰ τῶν Θεῶν, ἃ εὐχόμεθα, γενέσθαι ἂν ΚΑΙ ἍΜΑ. *Si putat, nobis quæcunque petimus a Diis datum iri, ſimul ac*, Supple, *Petimus*.

54 Vel ubi duo participia ſunt, repetitur ἅμα cum particulis μὲν et δέ: ut apud Heliod. Æthiop. lib. v. cap. 16. Ἐπείθετο ὁ Καλάσιρις, ἍΜΑ ΜΕΝ τῷ Κνήμωνι ΧΑΡΙΖΟΜΕΝΟΣ, ἍΜΑ ΔΕ τὸν Ναυσικλέα τῶν μετὰ ταῦτα ἕνεκεν ὙΠΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ. *Parebat Calaſiris, ſimul et Cnemoni gratificans, et Nauſiclen exſpectatione ſequentium ſuſpendens.* ¶. 233.

55 Conjunctum cum participio, ſuo ſubſtantivo in Dativo caſu reſpondente, vertitur *ſimulac, quampri-*

VII. Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον, verbatim, *ſimul dictum, ſimul opus*; quod Latini brevius adhuc, nec minus eleganter *dictum, factum*: Galli *auſſi tôt fait, que dit*[56].

SECTIO III.

De Adverbiis ἀμέλει, ἀντικρὺ, et ἄντικρυς.

REGULA I.

ἈΜΕΛΕΙ[57], factum ex imperativo verbi ἀμελέω, quaſi dicatur, *ſecurus eſto*: Primo, eleganter ponitur confirmandæ et illuſtrandæ rei gratia; quo modo Latini, *certe, profecto, utique, plane, omnino*, uſurpare ſolent; ut, τοῦτο γὰρ, ἀμέλει, τῷ γε τὴν ἡλικίαν προβεβηκότι ἀπρεπέστατον φαίνοιτ' ἄν. *Id enim profecto homine jam ætate maturo indigniſſimum habeatur*[58]. Ἀμέλει, *utique.*

II. Secundo, εἰρωνικῶς ponitur, ut *nimirum, ſcilicet, videlicet*, apud Latinos; e. g. οὕτω γὰρ ἀμέλει, ῥεμβεύων ἀεὶ, καὶ ἀναβαλλόμενος ἐς τοὔπιον, συμπερανεῖς κατὰ γνώμην τὸ πρᾶγμα. *Ita enim, videlicet, dum fluctuas continuo, dumque procraſtinas, rem ex animo conficies.* Ἀμέλει, ironice.

III. Tertio, etiam initio membri aut periodi, eſt *enim* Ἀμέλει, *quippe.*

...*mum* etc. Plat. Symp. p. 183. lin. 42. ἍΜΑ γὰρ ΤΩι τοῦ σώματος ΑΝΘΕΙ ΛΗΓΟΝΤΙ, οὗπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος. *Nam ſimul atque corporis flos, cujus tenebatur amore, emarcuit, avolat.* Ubi etiam obſervanda eſt Participii ſyntaxis, de qua ſupra Cap. iv. Sect. 2. §. 1. Eodem modo Thucyd. iv. in init. Ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι. *Simul atque frumentum eſſet adultum.*

56 Ita ἅμα repetitum celeritatem notat, quam agnoſcit quoque Cerdanus ad Virg. Æn. i. ver. 635.

Sic memorat, SIMUL Ænean in regia ducit
Tecta, SIMUL Divum templis indicit honores.

Egregie vero lib. xii. ver. 268.

Dixit, et adverſos telum contorſit in hoſtes
Procurrens: ſonitum dat ſtridula cornus, et auras
Certa ſecat: SIMUL HOC; SIMUL ingens clamor, et omnes
Turbati cunei.

Eſt et ubi ἅμα abundat more Latinorum, apud quos in uſu eſt, *Una cum.* Plat. Critia p. 10. in initio: Μυθολογία γὰρ, ἀναζήτησίς τε τῶν παλαιῶν, μετὰ σχολῆς ἅμ' ἐπὶ τὰς πόλεις ἔρχεσθον. *Fabularum enim rerumque antiquarum diſquiſitio ſimul cum otio in civitates venit.* [Sic quoque cum indicativo et ſeq. καὶ conſtruitur. Ut Lyſ. p. 820. ἍΜΑ γὰρ πλουτοῦσι ΚΑΙ ὑμᾶς μισοῦσι. *Simulatque* ad opes pervenerunt, ſtatim *vos odiſſe incipiunt.* Z.]

57 Mœris in Atticiſmis hujus adverbii uſum ita exponit: Ἀμέλει σημαίνει τρία· Διὰ τοῦτο, καὶ τὸ πάνυ, καὶ ἔστι καὶ περιττὸν ἐν ταῖς γραφαῖς κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον.

58 Exemplum habet Plato in Hipp. maj. p. 295. lin. 18. Καὶ ἐὰν νῦν εὕρωμεν, ἀμέλει οὐκ ὀχληρὸς ἔσομαί σοι. *Et ſi nunc invenerimus, crede mihi, non tibi moleſtus ero.*

vero, et quidem, quippe enim; ut, ἀμέλει, τίς γὰρ ἀνειμένως τοιαῦτά τινα πάθοι ἂν; *Enim vero, quis enim hæc negligenter, ac dissolute ferat?*

'Αμέλει, fiduciæ index.

IV. Quarto, non absimili modo usurpari potest, cum nostra ipsi fiducia dubitationem alteri omnem eximimus; ut, Τί ὀῤῥωδεῖς τὸ νυνί; τί δὲ ἀποκνεῖς; ἀμέλει, οἷοις γε καὶ πρότερον, συμπεσεῖν ἐχθροῖς μέλλομεν. *Quid metuis nunc? quid hæsitas? nempe cum iisdem nobis, quibuscum ante, hostibus futura res est.*

Tale videtur illud Aristophanis in Nub. actu primo, Scen. 6. [59] ubi cum ex Strepsiade quodam, ridiculo ac joculari homine, quæreretur, quomodo tandem aliquid discere posset? respondet ille fidenter, 'Αμέλει καλῶς, *Ego vero præclare scilicet.* Tametsi Scholiastes velit ἀμέλει παρέλκειν, vel 'Αττικῶς esse, μὴ ἀθύμει, *ne labores, soluto es animo. ne vous en mettez pas en peine, laissez moi faire*; quo modo Imperativi significationem retinebit.

'Αμέλει, verbi causa.

V. Quinto, ac postremo, cum exemplo rem illustramus, idem fere est, quod οἷον· quasi dicas, *exempli causa*; ut, si quis dixisset naturam ἀμήχανόν τι χρῆμα φαίνεσθαι, *superari non posse*; dicti firmandi causa subjungeret, ἀμέλει, τὰ ἐξ ἁπαλῶν διεστραμμένα τῶν δένδρων, οὐδεμία μηχανὴ ὀρθὰ τὸ λοιπὸν ἀποφαίνειν. id est, *Exempli gratia, pravas ab tenerioribus usque radicibus arbores, nulla deinde vi erigere possis* [60].

59 Ver. 488. Cæterum Hesych. explicat ἀμέλει, διό, ἁπλῶς, οὕτως, [nisi pro οὕτως sit legendum ὄντως, uti conjicit idem Hoogeven. in Doctr. Part. Z.] τοιγαροῦν. Et Suidas, 'Αμέλει, τοιγαροῦν, μή σοι μελέτω τούτου.

60 Ita Aristides de Quatuorviris, p. 422. Postquam præmisisset, in ludis Olympicis fere aliquid mirum evenire solere, subdit: Οἷον ἀμέλει καὶ τὸ τοῦ Πολυδάμαντός ποτέ φασι συμβῆναι. *Quale, exempli gratia, est id, quod Polydamanti evenisse aiunt.* H.

Descriptio vocis ἀμέλει, Hoogev. duce, paucis teneri potest ita. 1) Proprie est secunda Imperativi, et significat *noli esse sollicitus*, μή σοι μελέτω τούτου, auctore Suida, sive μὴ ἀθύμει, uti interpretatur Scholiastes Aristoph. ad Nub. 488. Sic sæpenumero occurrit apud Aristophanem: ut in Acharn. 367. ἀμέλει, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἐνασπιδώσομαι. *Es bono animo, per Jovem, non induar clypeo.* In Lysistr. 172. ubi Lampitonem sollicitam, qua ratione Atheniensibus, turbulento hominum generi, res persuaderetur, consolatur et confirmat Lysistrata ita: ἡμεῖς, ἀμέλει σοι, τάγε παρ' ἡμῖν, πείσομεν. *Nos, ne id te sollicitet, quantum in nobis erit, persuadebimus illis, uti cupis.* Confer eundem in Nub. 873. 488. 1208. etc. 2) Deinde, ut alii Imperativi, v. c. ἄγε, φέρε etc. vim particularum quoque acceperunt; ita quoque τῷ ἀμέλει naturam *particulæ affirmantis, adhortantisque* tribuit usus, ut significaret *utique*, h. e. *haud dubie, omnino, certo, profecto, sane, nimirum, revera, ergo.* Etenim qui jubet alterum esse bono animo dicit rem esse *veram, certam.* Hinc commode potestatem accepit τοῦ *utique* seu *revera.* V. c. Xenoph. Mem. i. 4, 7. ἀμέλει καὶ ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος ζῶα εἶναι βουλευσαμένου. *Haud dubie hæc quoque videntur opera alicujus, qui animalia esse decreverit.* Lucian. in Nigrin. tom. i. p. 65. ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον ἑαυτὸν ὑψηλότερον λημμάτων. 'Αμέλει καὶ πράττειν ταῦτα διετέλει. *Censebat enim, qui doceret divitiarum contemptum,* eum debere pri-

VI. De Adverbiis ἀντικρὺ, acuta ultima, et ἄντικρυς, acuta antepenultima, notandum primo, tametsi ἀντικρὺ sæpius *e regione, vis à vis,* significet: ἄντικρυς vero, *palam,* et *aperte:* tamen alterum pro altero usurpari apud Oratores simul et Poetas. [Καταντικρὺ τῆς Ἰβηρίας Diod. Sic. v. 17. *Herm.*] 'Αντικρὺ et ἄντικρυς.

VII. Secundo, utrumque apud Homerum sæpe idem esse, quod vulgo dicimus, *de part en part:* tametsi ἄντικρυς, potius, quam ἀντικρὺ, hoc modo usurpet: unde creberrimum illud, ἄντικρυς δι' αὐχένος ἤλθεν ἀκωκὴ, id est, διαμπερὲς, et διαπρὸ, cum significat teli cuspidem alicujus cervices omnino *penetrasse.* Ἄντικρυς, de part en part.

Ita videtur accipiendum illud Thucyd. lib. ii.[61] ubi de Thebanis, qui Platæensium in urbe male habiti, in muri arcem subierant; cujus portas, extra murum, exitum aperire putarent: Οἰόμενοι πύλας (τοῦ τείχους, vel τῆς πόλεως) τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω. id est, *Rati fores bujus ædificii (muri* aut *urbis) portas esse, atque ulteriorem et apertum extra urbem exitum dare.* Scholiast. etiam annotat, hic τὸ ἄντικρυς, esse ἐξεναντίας, non alio sensu.

VIII. Tertio, ἄντικρυς, in acie potissimum et certamine est, κατὰ πρόσωπον, *a fronte,* opponiturque τῷ κατόπιν, *a tergo,* Dionys. Halicarnass. lib. iii. Οἱ μὲν ἄντικρυς ἐπιόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτούς. id est, *Alii a fronte, alii a tergo invadentes, ite porro, atque illos omnino contemnite.* Ἄντικρυς, a fronte.

IX. Quarto, ἄντικρυς, *aperte* eleganter aliquando reddi potest, per id quod *purum putumque,* vulgo dicimus: ut ἄντικρυς διαβολὴ ταῦτα, supple ἐστὶν, *bæc vero pura puta calumnia est;* Gallice, *c'est une pure calomnie que cela:* hoc est, *aperta,* et *perspicua.* Sæpius *palam,* et γυμνῇ κεφαλῇ. Dionys. Halicarnass. lib. viii. de Coriolano, Οὐ κρύφα, καὶ δι' εὐλαβείας τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαινόμενον, ἀλλ' ἄντικρυς καὶ θρασέως. *Non clam ac verecunde sententiam dicens, sed palam ac fidenter.* Ἄντικρυς, palam.

X. Quinto, ἄντικρυς apud recentiores, (vix enim anti-

num *liberum esse a cupiditate lucri. Et* revera *ille talem abstinentiam vita sua expressit.* Plane eodem sensu accipi debet apud Theophrastum in Charact. v. c. περὶ τῆς περιεργ. ab initio, 'Αμέλει περιεργία δόξειεν εἶναι προσποίησις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας etc. Atque mihi nondum exemplum ullum occurrit, quod non ad alterutram classem commode posset referri. Igitur non est, quod cum Budæo in Comment. L. G. quem postea secuti sunt alii, novas et ineptas comminiscamur significationes τοῦ *exempli gratia, videlicet, igitur, ideo,* aut cum nonnullis veteribus Grammaticis interdum abundare putemus. Z.

61 Cap. 4. H.

quiores ſic uſurparunt) aliquam habet *comparationis*, et *proportionis* ſignificationem. Cujus hæc duo præcipua exempla ſunto: Alterum apud Ariſtidem in exordio Panathenaici, Τὰς μὲν ἄλλας χάριτας, inquit ille, οὐ τῶν πραγμάτων ἄντικρυς εἶναι συμβέβηκεν. id eſt, *Alia gratiarum genera, vix rebus paria*, vel *cohærentia*, vel *congruentia fuerint*. Loquitur autem de Athenis, quas oratione potiſſimum, tanquam orationis parentes, celebrandas eſſe putat.

Alterum apud Themiſtium, Oratione ix. Ἀλλὰ, inquit, τά νῦν γε, ἄντικρυς τῆς Σωκράτους μεγαλοψυχίας, οὐχ ἥρπασε τὸν καιρὸν βουλιμιῶν· quem locum eleganter, ut omnia, Interpres ita reddit: *Sed ut in præſentia ſeſe gerit, plane Socraticam illam conſtantiam, atque animi robur expreſſit: non enim occaſionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret*. Brevius tamen, tironum cauſa, ita verti poſſit; *At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem æmulatus, urgente licet gravi fame, non ſtatim occaſionem arripuit:* ubi τὸ ἄντικρυς, *inſtar* ſignificat.

Ἄντικρυς, vere.

XI. Sexto, ſumitur etiam ἄντικρυς, pro τῷ ὄντι, vel ἀτεχνῶς, id eſt, *vere, proprie, plane*. Euſebius Præparat. ii. Παραθεμένου δὲ τὸν Θεὸν μόνον ἄντικρυς ὄντα. *Cumque Deum unum ex omnibus vere ac proprie eſſe declaraſſet*. Item Demonſtrationis lib. i. Τοιοῦτος δὲ καὶ οὗτος γεγονὼς, (de Enocho loquitur) ἄντικρυς Χριστιανικῶς, ἀλλ' οὐχὶ Ἰουδαϊκῶς ζῆν ἀναπέφηνεν. *Non Judaico, ſed plane Chriſtiano more vixit**.

Ἄντικρυς, diſerte.

XII. Septimo, reddi potius debet, *diſerte*, vel *conceptis verbis*. Demoſthen. de Falſa Legat.[62] Γράψας ὥσπερ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν οὕτως ἄντικρυς. *Quod ego decretum, totidem plane, quibus nunc dico verbis, conceptum edidi*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. v. Ῥούτυλοι δὲ Λατίνοις ἐπικουρίαν πέμπειν ἄντικρυς ὑπέσχοντο. *Rutuli autem ſe auxilia Latinis miſſuros diſerte promiſerunt*. Idem lib. iv. Ὁρίσας ἄντικρυς τὴν αἰτίαν τῆς

* Similiter apud Demoſth. adv. Callip. p. 1242. ἄντικρυς παρὰ τῷ Καλλίππῳ καταλιπεῖν τὸ ἀργύριον. *Argentum relinquere apud Callippum aperte, recta, ſine ambagibus*. It. Lyſ. adv. Agorat. p. 497. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν, τάχιστα συλλαβόντες, ἄγουσιν ἄντικρυς ὡς ἀποκτενοῦντες. *Simulatque viderunt, ſtatim comprehendunt, ducuntque recta ad ſupplicium*. It. Iſæus de Agniæ hered. p. 282. ἄντικρυς οὑτωσὶ πᾶν τοὐναντίον. *Plane ita contrarium eſt*. Z.

62 Pag. 220. II. Ibid. p. 381. ed. Reiſk. Καὶ ψήφισμα ἄντικρυς περὶ τούτου τοῦ ὀνόματος γέγραπται. *Et plebis ſcitum diſertis verbis de hoc nomine eſt factum*. Cæterum œconomia hujus particulæ hæc mihi eſſe videtur. Prima et propria ſignificatio, cujus fundus reperitur apud Homerum, eſt *recta*, ſeu *penitus per* aliquid; diciturque in telo, quod recta tranſit per membrum aliquod ita, ut in parte oppoſita exeat. Hinc factum eſt, ut poſtea adhiberetur modo pro *e regione*, vel *ex oppoſito*, modo pro *recta*. Quod *recta* fit, id fit *ſine ambagibus*, et adeo *breviſſime, ſine mora*, aut *perſpicue*, aut *proprie*, ſeu *diſerte*. Z.

δίκης, ὅτι τὸν δῆμον ἀδικοῦσιν. id eſt, *Hanc diſerte accuſationis cauſam proferens, quod populum violarent.*

SECTIO IV.

De Adverbiis ἀραρότως, [ἄρτι, ἀπαρτὶ, ἕως ἄρτι, ἀρτίως, ἀτεχνῶς,] ἀτρέμα, ἀτρέμας, [αὖ, αὖθις, αὖτε,] αὐτίκα.

REGULA I.

ΑΡΑΡΟΤΩΣ (quod Adverbium a vulgatis Lexicis, atque omnium ampliſſimo Stephani theſauro abeſſe miror) a præterito med. ἀραρὼς, id eſt, *firmus*, atque *compactus*; *firmitatis* etiam, atque *conſtantiæ*[63] ſignificationem habet, maximeque *militaris*. [et neutrum participii ἀραρὸς Timæus in Gloſſ. Platon. interpretatur, βέβαιον, ἀμετακίνητον. Z.] Dicunt enim Græci, μένειν, ἑστηκέναι, στῆναι ἀραρότως, *gradum figere*, et quaſi ἐν προβολῇ, *in procinctu ſtare*. Plutarchus utrumque jungit in Pompeio[64]: Παράγγελμα, inquit, τοῖς προτεταγμένοις ἔδωκεν, ἑστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀραρότως, δέχεσθαι τοὺς πολεμίους. *In mandatis* Pompeius *dederat anteſignanis, ut in procinctu ſtantes, preſſoque veſtigio, boſtem exciperent.* Eadem repetit in Cæſare[65]. Ita Diodor. Siculus lib. iii. de quodam ferociſſimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures movet, κατὰ δὲ τὰς μάχας, inquit, ἵστησιν ἀραρότως. *At ubi pugnandum, fixa cornua immotaque tenet.* Ἀραρότως, *firmiter.*

[De adverbio temporis ἄρτι hæc fere tironibus ſunt tenenda. Significat inprimis duo: 1) *jam*, νῦν, *nunc, boc ipſo tempore, quo id evenit, de quo ſermo eſt.* [Hæc ſecunda eſt ſignificatio; quam ſecundam poſuit, prima. *Herm.*] Atque ita tantum jungitur Præſenti. V. g. Theocrit. Id. ii. 104. Ἄρτι.

63 Hæc tamen ſignificatio neque perpetua, neque primaria eſt, quippe ἄρω, unde ἀραρὼς, verbum notat *apto*, rem quampiam omnibus ſuis partibus et membris, quæ requiruntur, rite compoſitis abſolutiſque adorno; atque ita, ſi de domo, navi etc. ſermo ſit, *firmiter compingo*, quæ notio ex priori ſponte fluit. Ex priori acceptione naſcitur τοῦ ἀραρότως notio *congruenter, apte*. Ita fere utitur Socrates apud Platonem in Phædro p. 240. lin. 32. Ὥστι μεθ' ἡδονῆς ἀραρότως αὐτῷ ὑπηρετεῖν. *Ita ut cum voluptate congruenter illi ſubſerviat.*

64 Pag. 656.

65 Pag. 729.

ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείβεσθαι ποδί. *Jam* (f. *cum maxime*) *limen portæ ſuperare*. Id. Idyll. xxiii. 26. ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. *Jam veſtibulis tuis valedico*. Idyll. xxv. 163. Ξεῖνε, ΠΑΛΑΙ τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας, ὥσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ΑΡΤΙ. Dudum, *hoſpes, omnino aliquem de te audivi ſermonem talem, qualem* jam *animo repeto*. Idyll. xi. 9. Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε. *Qui* jam *pubeſcit circa os et tempora*. Sic quoque Xenophon. Exped. Cyr. vii. 4, 7. occurrit υἱὸς ἄρτι ἡβάσκων. *Filius jam pubeſcens*. Sophocl. Ajac. 9. Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει. *Intus homo jam eſt*. [Eurip. Alceſt. 1069. *Herm*.] Plat. in Critia ab init. ἄρτι et πάλαι opponuntur: Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; Quemadmodum autem apud Latinos *jam* copulatur cum Numeralibus, ita quoque ἄρτι apud Græcos. V. c. Theocrit. Idyll. xxiv. 63. Ὄρνιθες ΤΡΙΤΟΝ ΑΡΤΙ τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. *Galli* jam tertium *cantabant ultimum diluculum*. Ex his exemplis intelligi poſſe arbitror errorem quorundam veterum Grammaticorum, qui vel omnino negabant, ἄρτι de præſente tempore pro νῦν adhiberi, vel certe apud ſcriptores atticiſmi expertes. Sic enim Mœris Attic. ἄρτι οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν. Et Ariſtot. Phyſic. iv. 13. τὸ δὲ ΝΥΝ ἐστι συνέχεια χρόνου, τὸ δὲ ΠΟΤΕ χρόνος ὡρισμένος πρὸς τὸ πρότερον νῦν, καὶ τὸ ΑΡΤΙ τὸ ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν καὶ μόριον τοῦ παρελθόντος. 2) Significat, uti quoque τὸ νῦν, *tempus paulo ante præterlapſum, modo*, Germ. *eben, alleweile*, πρὸ ὀλίγου, ſeu ἐξ ὑπογυίου, ut interpretatur Scholiaſtes Ariſtoph. Nub. 154. Nam ibi eſt, ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης. Atque ita jungitur omnibus temporibus, præter Præſens et Futurum. Nam Lucianus in Solœc. ab initio, tanquam exemplum ſolœciſmi profert ἄρτι σολοικιῶ, cum futuro. Huc pertinet Æſchin. Socrat. Dial. iii. 15. κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς. *Etiamſi modo rem probabilius demonſtraſti*. Theocr. Idyll. ii. 80. Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι, *cum* modo *boneſtum gymnaſii laborem reliquiſſent*. Conf. Græv. ad Lucian. Solœc. Eundem ſenſum fere eadem particula obtinet in compoſitis: v. c. ἀρτιγλυφὴς Theocr. Epigr. iv. 2. eſt *recens ſculptus*: ἀρτιγένεθλος Orph. Argon. 384. eſt, *recens natus* etc. 3) Repetitio τοῦ ἄρτι quoque, uti apud Lat. repetitum *modo*, ſervit copulandis orationis membris: E. g. Lucian. Dial. Diogenis et Alexandri, Ἐπαινῶν ΑΡΤΙ ΜΕΝ ἐς τὸ κάλλος, ΑΡΤΙ ΔΕ ἐς τὰς πράξεις καὶ τὸν πλοῦτον. *Qui* modo *ob formam*, modo *ob res geſtas et divitias laudabat*. Conf. Interpr. ad Thom. Mag. v. ἄρτι.

Ἄρτι μὲν, ἄρτι δέ.

Ἀπαρτί.

Compoſita particula ἀπαρτὶ ſignificat *Dehinc, ab hoc ipſo*

tempore, posthac. V. c. Aristoph. Plut. 388. ubi Plutus ait: τοὺς χρηστοὺς μόνους ἔγωγε, καὶ τοὺς δεξιοὺς, καὶ σώφρονας ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. *Bonos solos ego, et rerum peritos, et modestos locupletabo.* Sic occurrit eadem in N. T. ut Matth. xxiii. 39. xxvi. 29. propterea quod Ebræi suum מֵעַתָּה sic usurpant. At ἕως ἄρτι, h. e. *adbuc, ad boc tempus usque,* videtur tantum in N. T. occurrere, ad exprimendum Ebraicum עַד־עַתָּה, quod οἱ ό reddunt ἕως τοῦ νῦν. Ἕως ἄρτι.

Ἀρτίως, si audis Ammonium, dicitur ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως, *plane, penitus.* Sic quoque videtur intelligenda esse Phavorini glossa: Ἀρτίως, ὑγιῶς, ὁλοκλήρως, καὶ Ἄρτι διαφέρουσι παρ' Ἀττικοῖς· Ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, Ἀρτίως δὲ, πρὸ ὀλίγου. Sophocl. Ajac. 25. Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας. *Prædam omnem,* plane *corruptam, deprebendimus.* Aristoph. Nub. 724. Socrates ait, Ἀπολεῖ κάκιστα, *Peribis misere,* Strepsiades respondet, Ἀλλ' ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως. *Jam,* (seu, *plane*) *perii.* [Ἀρτίως est *modo,* quæ est prima significatio adverbii ἄρτι. *Herm.*] Ἀρτίως.

Nomen τέχνης duo significat, *artem,* seu peritiam, et *dolum* seu versutiam. Hinc oritur duplex Adjectivum, ἄτεχνος, h. e. ἀμαθὴς, *imperitus, ineptus,* et ἀτεχνὴς, h. e. *candidus, sine dolo.* A priori formatum est adverbium ἀτέχνως, h. e. *imperite,* ἀμαθῶς, *inepte, stolide:* a posteriori autem originem duxit ἀτεχνῶς. de quo nunc exponere attinet. 1) Proprie igitur significat *sine dolo, candide, sincere, bona fide,* εὐήθως, seu, secundum Timæum Sophistam, ἀπλάστως, *sine fuco.* Sic Plat. in Phæd. cap. xlix. conjungitur cum ἁπλῶς, et εὐήθως· Τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῶ· ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι. τοῦτο δὲ ἁπλῶς, καὶ ἀτεχνῶς, καὶ ἴσως εὐήθως, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ. *Cæteris relictis, nam omnibus aliis perturbor, boc simpliciter,* sine artis fuco, *et fortassis inepte teneo* etc. 2) Significat ἀληθῶς, ὄντως, *revera, vere.* Etenim quæ sine fraude et dolo fiunt, *vera, nec ficta,* esse existimantur. Sic Aristoph. in Vesp. 806. Σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. *Aptum boc quidem, et seni conveniens invenisti remedium stranguriæ.* Plat. in Ion. p. 541. sub fin. Ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς, παντοδαπὸς γίγνῃ. *Sed* revera, *ut Proteus, varias induis formas:* Plutarch. de Discrim. Amic. et Adulat. Ὁ δὲ κόλαξ ἀτεχνῶς τὸ τοῦ χαμαιλέοντος πέπονθεν. *Adulator* vere *similis est chamæleonti.* 3) Significat *plane, prorsus, omnino, ex toto, aperte.* Nam quod verum est, ei nihil deest, et quod sine fuco est, id patet. Sic Aristoph. Plut. 362. Φεῦ! ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός! *Pby! ut* omnino *nibil sani quicquam in ullo est!* Id. Nub. 407. Νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς Ἀτεχνῶς.

ἔπαθον τουτί ποτε, *per Jovem* plane *idem evenit mibi olim.* Ibid. ver. 424. Οὐδ' ἂν διελεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, *cum aliis nullo modo diſſeram.* Ibid. 437. Νῦν οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ, τι βούλονται. *Nunc age prorſus me tractent, quocunque ſibi viſum fuerit.* Ibid. 452. Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρήζουσι. *Faciant plane, quicquid volunt.* Plat. Euthyphr. 5. Ubi τῷ ὁρᾷν opponitur κατιδεῖν ὀξέως, (*acute, celeriter,*) ἀτεχνῶς (*aperte non tecte*) καὶ ῥαδίως, *facile, ſine difficultate.* Z.]

Ἀτρέμα, *accurate.*

II. Ἀτρέμας, et ἀτρέμα[66], idem fere ſunt; nec enim tantum ſignificant *abſque motu*, aut *ſenſim et placide*, ſed etiam παντάπασιν ἁρμοζόντως, καὶ ἀκριβῶς, *convenienter omnino et accurate, nihil ut non ſuo loco et ordine poſitum ſit.* Plutarch. in Themiſtocle[67]: Τοῖς χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον Θουκυδίδης συμφέρεσθαι, καίπερ οὐδὲ αὐτοῖς ἀτρέμα συνταττομένοις. id eſt, *Magis Thucydidi cum annalibus convenire videtur, tametſi ne ſecum ipſi quidem in omnibus omnino conſentiant:* vel, *tametſi non ſatis exquiſite ac diligenter confecti ſint.* Ubi meo judicio Stephanus male vertit, *ſenſim et placide:* niſi (quod tamen ipſe reprehendit) placide factum id dicitur, quod non tumultuarie, ſed otioſe diligenterque factum ſit. Melius Amiotus: *Encor qu'elles mêmes ne ſoient gueres bien faites.*

Ἔχε ἀτρέμας, *quieſce.*

III. Dicitur etiam ἔχε ἀτρέμας, Homero et Ariſtophani[68]: vulgo, *ne vous bougez, ne vous mettez point en peine.* Quomodo uſurpavit etiam Lucianus in Charonte[69], cui deſcendere cupienti, quod eminus non videret, Mercurius, Ἔχε ἀτρέμας, inquit, καὶ τοῦτο γὰρ ἰάσομαί σοι. id eſt, *Mane modo, nam huic etiam incommodo probe medebor.* Dixit eodem ſenſu Xenophon Inſtitut. vi.[70] ἀτρεμίαν ἔχειν, ubi equites aliquot jubet ſub aliquam ſpeculam provectos: ἀδήλως τοῖς πολεμίοις ἀτρεμίαν ἔχειν. *Efficere ne ab hoſte conſpicerentur, ac tantiſper immotos ibi conſiſtere.*

Αὖ

Significat *retro.*

[Hoogevenus conjicit, particulam αὖ proprie eſſe neutrum adjectivi αὖς, quod, auctore Heſychio, Laconum et Cretenſium dialecto dicatur pro αὐτός. Œconomiam autem hujus particulæ hanc eſſe ſtatuo. 1) Proprie et ab initio dicta eſſe videtur in re corporea pro εἰς τοὐπίσω, *retro, retrorſum:* uti Iliad. A. 459. ubi αὖ ἐρύειν dicitur in cervice victimæ reſupinanda: et Iliad. Θ. 325. in nervo,

66 Ἀτρέμα pro ἀτρέμας dixiſſe, qui poſt Homerum ſecuti ſunt, auctor eſt Euſtathius p. 578. in fin. quare idem p. 1017. ad Iliad. O. ver. 318.

Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ'
ΑΤΡΕΜΑ Φοῖβος Ἀπόλλων.

ἀτρέμα metri gratia dictum putat pro ἀτρέμας. Nam ita ille quaſi mirans: Ἰδοὺ ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ κεῖται διὰ μέτρον. *En hic abſque σ exaratum eſt metri gratia.*

67 Pag. 125.

68 In Nubibus, ver. 260. et in Avibus ver. 1200. et 1244.

69 Pag. 141.

70 Pag. 165. H.

qui retrahitur. 2) Deinde translata est ad membra orationis, quæ quasi aliorsum, aliam in partem flectuntur, et significat *similiter, quoque, vicissim, contra, ut utar alio exemplo, vel argumento ad eandem rem confirmandam.* Nam inprimis adhibetur tum, cum novum exemplum aut argumentum commemorandum est, sive repetendum est, quod cum antecedente habet conjunctionem. Quodsi igitur id, quod commemorandum est, simile antecedenti reperitur: commode αὖ reddi potest *similiter,* [Numquam vertendum est per *similiter. Herm.*] *quoque, rursus:* sin diversæ est conditionis et naturæ, interpretare *contra, e contrario, vicissim.* V. c. Xenoph. Cyrop. iii. 3, 22. Cyrus, cum in eo esset ut expeditionem susciperet, dicitur Jovi cæterisque Diis sacrificasse. Tum posteaquam fines hostium superaverit, dicitur ἐκεῖ ΑΥ καὶ Γῆν ἱλάσκεσθαι χοαῖς, καὶ Θεοὺς θυσίαις etc. Hic αὖ commode reddideris *similiter.* Ibid. cap. ii. §. 30. Cyrus dicit, a se legatum missum iri ad Indum, et ut Chaldæi quoque legatos mittant, est auctor. Ubi autem exposuerat, quæ daturus esset suo mandata, pergit, Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει· τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς ΑΥ (h. e. *quoque, similiter,*) ἐπιστέλλετε ὅ, τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Id. Memor. ii. 1, 13. commemorata est sententia bimembris καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ κλαίοντας καθιστάναι. Tum primo membro, ubi explicatum erat illud κοινῇ, absoluto, pergit ad alterum, καὶ ἰδίᾳ ΑΥ οἱ ἀνδρεῖοι etc. Ibid. §. 11. ubi Aristippus, qui ante negaverat, se velle esse in numero regnantium, hic *similiter* negat alterum, quo urgebatur, οὐδὲ εἰς τὴν δουλείαν ΑΥ ἐμαυτὸν τάττω. Quod si Reiskius vim particulæ αὖ tenuisset, non ausus esset locum hunc mutare. Plat. in Phædro p. 251. Πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ καὶ ὀδυνᾶται· μνήμην δ' αὖ ἔχουσα τοῦ καλοῦ γέγηθεν. *Omnis animus undique stimulis agitatus furit et dolet: ubi vero* contra *memoria pulcbri illius rediit, lætatur.* Idem de Rep. lib. iv. p. 420. φήθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ (πόλει εὐδαίμονι) μάλιστα ἂν εὑρεῖν δικαιοσύνην, καὶ ΑΥ ἐν τῇ κάκιστα οἰκουμένῃ ἀδικίαν. Aristoph. Vesp. 57. Ὀλίγ' ἄττα ὑποειπὼν πρότερον αὐτοῖσι ταδὶ, μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα, μηδ' ΑΥ (contra) γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον. Demosth. adv. Leptin. p. 480. οὐδ' ἐστὶν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν ἡμῖν δ' ΑΥ ἀπὸ πολλῶν. *Non ulli nostrorum hostium est tropæum ex nobis: nobis vero* contra *ex multis.* 3) Interdum, significat *rursus,* poniturque pro πάλιν, in simplici repetitione, si, quamquam nihil simile ante est commemoratum, simile tamen aut idem alio tempore evenit. Hinc recte Harpocratio ait, Αὖ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ πάλιν ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. Sic reperitur Iliad. A. 540. ubi Juno

Similiter, quoque.

Contra, vicissim.

Rursus.

ita jurgium exorditur: Τίς δ' ΑΥ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλάς; ΑΙΕΙ τοι φίλον ἐστὶν etc. *Quis Deorum tecum, versute,* rursus *consilia contulit? Semper tibi placet* etc. Conf. Iliad. Φ. 394. et alibi. Igitur omnia loca, ubi hæc particula occurrit, commode posse referri arbitror ad hanc a nobis descriptam œconomiam; nec est, quod cum quibusdam grammaticis temere opinemur, αὖ interdum esse παραπληρωματικὸν, quod miserum refugium malorum grammaticorum esse solet, si non statim reperiunt, quæ potestas alicui particulæ subjici commode possit. ¶. 234.

Non est μόριον παραπληρωματικόν.

Εὖθις differt ab αὖθι.

Eustathius quidem ad Iliad. Π. p. 1062. et Odyss. Τ. p. 1879. ait, αὖθις et αὖθι esse synonyma, et adhiberi ut χαμάδις et χαμάδι, πολλάκις et πολλάκι, χωρὶς et χωρί. Sed refellitur a Hoogeveno, qui contendit, αὖθι in loco dici, pro *illic*, secundum analogiam τοῦ τόθι *ibi*, πάντοθι *ubique*, κεῖθι *illic*, οἴκοθι *domi*, Ἰλιόθι *Trojæ*, Κορινθόθι *Corinthi*, etc. v. c. Iliad. Ε. 296. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε. h. e. *Ille ibi*, seu *eo ipso loco animam efflavit.* At vero αὖθις et αὖτις sensu nil differre, sed αὖτις tantum dici Ionice, sive Homerice. Nam clarum id fieri ex Plat. Rep. lib. iii. p. 393. ubi illos versus Iliad. Α. 26. Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον ΑΥΤΙΣ ἰόντα, Philosophus ita sine metro rationeque Poetica reddat, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαινεν, ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι, καὶ ΑΥΘΙΣ μὴ ἐλθεῖν. Cæterum αὖθις fere eodem modo adhibetur, quo αὖ usurpari ante docuimus. Nam significat 1) repetitionem ejusdem loci, h. e. *retro*. Vid. Iliad. l. l. item Iliad. Κ. 62. ubi θέειν αὖτις est *recurrere*. Iliad. Ε. 257. αὖτις ἀποφέρειν est *reportare, revehere.* 2) *Similiter, quoque*; ¶. 235. ut Aristoph. Nub. 670. ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον ἄρρενα καλεῖς, θήλειαν. 3) *Contra*; ut Plat. in Phædr. p. 263. ἦ οἴει ἄν σοι συγχωρῆσαι εἰπεῖν, ἃ νῦν δὴ εἶπες περὶ αὐτοῦ, ὡς βλάβη τέ ἐστι τῷ ἐρωμένῳ καὶ ἐρῶντι, καὶ αὖθις, ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει; 4) *Rursus*: ut Aristoph. Nub. 1382. Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι. *Sed rursus similiter vapulabo.* 5) Interdum quoque repetitionem temporis significat, h. e. *alias, posthac*. Ut, in illo Homerico, μεταφρασσόμεθα αὖτις. *De hac re alias videbimus.* Aristoph. Acharn. 854. οὐδ' αὖθις αὖ σε σκάψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος. *Neque* posthac *similiter te conviciis lacerabit Pauso nequissimus.* ¶. 236. Hinc ἐσαῦθις, vel disjunctim ἐς αὖθις, ut Thucyd. iv. 63. τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα. *Privatas simultates* in aliud tempus *differemus.*

Αὖθις et αὖτις idem valent.

Retro.

Similiter.

Contra.

Rursus.

Alias.

Ἐσαῦθις.

Αὖτε.

De particula αὖτε, quæ inprimis apud Homerum occurrit, eadem sunt tenenda, quæ supra de vi αὖ sunt dicta. Igitur exemplis opus non esse videtur. ¶. 237.]

IV. *Αὐτίκα*, præter communem acceptionem, qua *mox*, vel *ſtatim* ſignificat, in qua, vis majoris gratia, nonnunquam adjunctas etiam habet particulas, *δὴ μάλα*, vel *γε μάλα* *.

Primo, interdum cum articulo præpoſitivo et nomine, ſignificat *præſens:* ut *ὁ αὐτίκα φόβος*, *præſens metus*; *τὸ αὐτίκα δεινὸν*, *præſens calamitas:* *αἱ αὐτίκα ἡδοναὶ*, *præſentes voluptates*, quo etiam modo compoſitum *παραυτίκα* uſurpatur: imo *ἐν τῷ παραυτίκα*, ſignificat etiam *in præſentiarum* †. ¶. 238. — *Ὁ αὐτίκα, præſens.*

Secundo, cum particulis *τε*, et *καὶ* ſumitur eodem ſenſu, quo adverbium *ἅμα*, ut *αὐτίκα τε τὸ ἐχθρὸν ἑώρακε, καὶ πρὸς τὰς διαλλαγὰς ὥρμησεν*, id eſt, *ſimul atque inimicum vidit, cum eo in gratiam redire voluit.* — *Αὐτίκα τε, καί.*

VI. Tertio, apud Thucydidem ſæpe opponuntur, *τὸ μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον·* ut, *Τὸ μὲν αὐτίκα, δύσμαχον· τὸ δὲ μέλλον, εὐκαταγώνιστον ἂν γένοιτο.* *In præſentia quidem, ægre ſuperari queat: in poſterum tamen, facilius expugnabitur* ‡.

VII. Quarto, *αὐτίκα γέ τοι*, et *αὐτίκα δή που*, initio ferme periodi, ſignificant, *Ac primum quidem*, vel *Atque ut inde ordiar:* præſertim, ubi res exemplo confirmanda eſt. Sic apud Lucianum [71] : *Αὐτίκα γε ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς (φασὶ) σχολὴν ἄγων.* *Ac primum quidem, ut inde ordiar, ſol qui ne tantum quidem vacat, ut aurem ſcalpat.* Ita ſæpe, *Αὐτίκα γὰρ*, *Principio enim*, cum primam confirmationis noſtræ rationem allaturi ſumus §. [Non *principio*, — *Αὐτίκα γέ τοι*, initio periodi.

* Differt itaque, uti recte præcepit Hoogevenus, a *νῦν*, quod *tempus præſentiſſimum* ſignificat: *αὐτίκα* vero *tempus paulo poſt futurum*, et reddi debet, *mox*, *ſtatim*, *continuo*, excluſa omni mora. Hinc apud Plat. de Rep. lib. iv. p. 420. *νῦν* et *αὐτίκα* opponuntur invicem: ΝΥΝ *μὲν οὖν, ὡς οἰόμεθα, τὴν εὐδαίμονα πόλιν πλάττομεν, οὐκ ἀπολαβόντες ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιούτους τινὰς θέντες, ἀλλ' ὅλην· αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα.* *Nunc igitur, ut opinamur, felicem civitatem fingimus, non adeo ut paucos tales, quales eſſe volumus, ſeligamus, ſed univerſam: mox vero contrariam contemplabimur.* Hinc ut quam breviſſima mora intelligatur, additur *μάλα*: v. c. Xenoph. Cyrop. iii. 2, 8. *ἆρ' οἶσθ', ὅτι αὐτοὺς ἡμᾶς* ΑΤΤΙΚΑ ΜΑΛΑ *δεήσει μάχεσθαι*; Z.

† Demoſth. de Fœd. Alex. p. 215. *νομίζοντες τὴν παραυτίκα ἡσυχίαν οὐκ ἔσεσθαί ποτ' αἰτίαν ταραχῆς ἀτόπου.* *Rati, præſentem quietem non fore aliquando cauſam turbarum ineptarum.* Id. Olynth. iii. p. 34. *προΐεται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα.* *Prodita eſt pro præſente voluptate et gratia reſpublica.* Z.

‡ Similiter *τὸ παραυτίκα* et *τὸ μέλλον*. Ut Demoſth. Philipp. ii. p. 72. *οὕτως ἡ παραυτίχ' ἡδονὴ καὶ ῥᾳστώνη μεῖζον ἰσχύει τοῦ ποθ' ὕστερον συνοίσειν μέλλοντος!* *Ita præſens voluptas et ignavia plus valet, quam quod aliquando profuturum eſt!* Z.

71 In Bis accuſ. init. H.

§ Cum Grammatici vim particulæ minus obſervaſſent; factum eſt, ut interpunctione illam antecedentibus adderent, cum primum locum ſequentis periodi obtinere deberet. Sic multa loca emendavit Marklandus ad Lyſ. p. 647. et 855. ed. Reiſk. Cæterum quoniam ita exemplo commemorando præponitur: facile in-

sed *statim*: nos *gleich*. Adhibetur enim, etiam si non sequatur alterum argumentum. *Herm.*]

SECTIO V.

De Adverbiis αὐτόθεν, εἶτα, et ἔπειτα [ἔμπης].

REGULA I.

Αὐτόθεν, ex tempore. ΑΥΤΟΘΕΝ, præter vulgarem significationem, pro *ex eodem loco, aut tempore*, primo, sæpe idem est, quod ἐκ τοῦ παραχρῆμα, *in promptu, ex tempore*. Hermogenes: Ἐν δικανικῇ ἰδέᾳ λόγου, κἂν ἐσκευασμένος ἥκῃς, προσποιοῦ αὐτόθεν λέγειν. id est, *In forensibus causis, ut maxime paratus venias, finge tamen ex tempore te dicere*. Sic αὐτοσχεδιαζόμενα omnia, *quæ tumultuaria opera fiunt*, αὐτόθεν fieri dici possent.

Αὐτόθεν, e re nata. II. Secundo non prorsus absimili significatione reddi potest *e re nata*, vel *per se*, vel *ex iis, quæ sunt ad manum, quæ oculis tenentur ac manibus*: quomodo Tullius, *rem ipsam per sese loqui* dicit. Ita Chrysostomus tom. v. ubi de sancti Babylæ miraculo: Τότε δὲ αὐτόθεν, inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι δαιμόνων ἦν ἔργα, τὰ τελούμενα, τῇ τε ἄλλῃ ἀπάτῃ, καὶ ταῖς θυσίαις αὐταῖς, ubi vocem hanc Interpres omisit. Sensus autem est: *Tum vero dæmonum opera esse, quæ fiebant, res satis ipsa, cum aliis fraudibus, tum sacrificiorum genere loquebatur*, id est, ἀνθρωποθυσίαις.

Ita sæpe Eusebius: ut primo Præparationis: Αὐτόθεν δὲ οὖν τοῦτο, καὶ οὐκ ἐκ μακροῦ διελέγξομεν. *Atque hoc commentum promptis et obviis, non longius arcessitis rationibus refellemus.* Ibidem: Καὶ τὸ αὐτόθεν δὲ πρὸς εὐζωΐαν πᾶσιν ἀνθρώποις προ-

telligitur, reddi posse *Exempli gratia, inprimis, primo*; cum doceat, argumentum rei non longe esse repetendum, sed *statim* adesse, in promptu esse. Adhibetur sic vero a) simpliciter, non sequente alia particula: ut Xenoph. Mem. iv. 7, 2. *ἐδίδασκε δὲ καὶ μέχρι ὅτου δέοι ἔμπειρον εἶναι ἑκάστου πράγματος τὸν ὀρθῶς πεπαιδευμένον.* ΑΥΤΙΚΑ, *γεωμετρίαν μέχρι μὲν τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν, ἕως* etc. Conf. Cel. Ernest. ad h. l. et Hindenburg. it. Xenoph. Œcon. xix. 18. *αὐτίκα ἄμπελος ἀναβαίνουσα μὲν ἐπὶ τὰ δένδρα* etc. Xen. Cyrop. iii. 1, 29. Ἦ *καὶ δύναιο ἄν, ἔφη, ὦ Κῦρε, ἐν τῷ παρόντι εἰπεῖν νῦν, ὅτῳ ἂν χαρίσαιο ὥσπερ τῷ ἐμῷ πατρί*; ΑΥΤΙΚΑ, *ἔφη, ἤν τινα ἴδῃς ζῶ* etc. Callim. in Jov. 76. *Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν* Ἡφαίστοιο b) sequente particula *γὰρ*: ut Æschin. Dial. ii. 24. *αὐτίκα γὰρ, οὗτοι Καρχηδόνιοι* etc. Xenoph. Hier. ii. 7. *αὐτίκα γάρ, εἰ μὲν εἰρήνη δοκεῖ* etc. c) sequentibus particulis *δὴ μάλα*: ut Demosthen. adv. Aristog. p. 778. *εἰ γάρ τις αὐτίκα δὴ μάλα εἴποι, ὡς* etc. Conf. Casaubon. ad Athenæum p. 604. et Markland. ad Max. Tyr. Diss. xxiv. 5. Z.

βεβλημένον. id eſt, *Jam vero illud ipſum, quod omnibus per ſeſe hominibus ad bene beateque vivendum propoſitum eſt.*

III. Tertio, interdum idem eſt quod *manifeſte, ſine lar-* **Αὐτόθεν, palam.**
va, ultro, ac de induſtria. Ita ſumere videtur Plutarch. in comparatione Solonis et Publicolæ: cum enim dixiſſet, Solonem *παιδιᾶς τινὶ τρόπῳ, καὶ προσποίημα μανίας ἀναλαβόντα, joco, et quadam furoris ſimulatione*, ad rempub. acceſſiſſe; de Publicola ſubjungit: Ὁ δὲ *αὐτόθεν ἀναῤῥίψας τὸν ἐπὶ μεγίστων κίνδυνον, ἐπανέστη* Ταρκυνίῳ. *Ipſe autem ultro, ſine larva, ac ſimulatione, jacta de maximis rebus alea, in Tarquinium conſurrexit.* Tametſi Latinus et Gallicus Interpres, *illico*, vel *ipſo ſtatim initio*, reddere maluerint: ſed meo judicio, non ita hoc ſenſu Publicola Soloni opponeretur [72].

IV. Εἶτα, quod proprie *deinde* ſignificat, Primo, ab At- **Εἶτα, quid**
ticis oratoribus, initio periodi *ἐνθυμηματικῶς*, id eſt, *argu-* **ergo?**
mentis premendo, uſurpatur; ac fere *ὀργητικῶς, iracunde*; præſertim, ut rei alicujus indignitatem exaggerent: tuncque reddi poteſt, *quid ergo? ergone? itane vero? et tu? nunc demum? an vero?* Exempla paſſim apud Demoſth. obvia: ut pro Corona [73], in Æſchinem, ea ſibi tum objicientem, quæ cum fierent, ipſe tacebat; Εἶτα, inquit, ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; ἔστιν ὅπου σὺ παρὼν, τηλικαύτην πρᾶξιν ὁρῶν ἀφαιρούμενόν με τῆς πόλεως, ἠγανάκτησας; *Quid ergo*, vel *an vero tunc*, (*o quo te nomine appellem?*) *tunc, inquiam, præſens cum eſſes, cum abs me tanta commoditate rempublicam ſpoliari videres, ſignificationem indignationis ullam dediſti?*

Ibidem, cum ex eo quæſiiſſet, ſibine, an urbi hoſtis eſſet, ac ſibi potius eſſe reſponderet; ſubdit, Εἶτα, οὗ μὲν ἦν

72 Quid ni? Solon, præmiſſa, tanquam præludio, ſtultitiæ ſimulatione, remp. capeſſivit: at Poplicola jam inde ab initio ſe Tarquinio oppoſuit. Αὐτόθεν pro ἐξ *αὐτοῦ* ſc. *χρόνου*, vel *πράγματος*· ἐξ *αὐτῆς* ſc. *ὥρας*, quæ ſignificatio in reliquis uſibus vel modice attendenti ſeſe dat. Locus eſt p. 111. lin. 11. H.

Omnino vis particulæ *αὐτόθεν* commode, opinor, ita poteſt deſcribi. 1) Significat, *ex eo loco, illinc*, ἐξ *αὐτοῦ τοῦ τόπου*: ut Demoſth. adv. Androt. p. 614. *εἰ μάτην τὸ δεσμωτήριον ᾠκοδομήθη; καταφαίην ἂν ἔγωγε, εἴγε ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος. Quid? num fruſtra carcer eſt exſtructus? equidem id dicerem, ſi pater tuus ſtatim illinc poſtquam abierit, cum ipſis pedicis ſaltaſſet.* 2) Οἴκοθεν, *ex ipſa urbe*: Xenoph. Mem. ii. 8, 1. 3) *Statim, ex tempore*, ἐξ *αὐτοῦ τοῦ χρόνου*: ut Polyb. Exc. Leg. 6. *ὁ Τίτος αὐτόθεν ἐξ ἕδρας καὶ θυμικῶς φησὶ* etc. 4) *Sine præparatione et meditatione*, ἐξ *αὐτοῦ τοῦ πράγματος*: quoniam, quod fit *ex tempore*, fit ſine cura et præparatione: ut Polyb. vii. 3. *ὁ μὲν οὖν Δημήτριος αὐτόθεν ἐκ τοῦ προβεβηκότος ἔφη. Demetrius ſtatim* (ſine meditatione et hæſitatione) *ex re nata inquit.* 5) *Facile, in promptu*: quia, quæ ex tempore fiunt, ea facilia et jam parata ſunt, vel certe videntur. V. c. Polyb. iv. 39. *εἰσὶν αἰτίαι διτταί· μία μὲν αὐτόθεν καὶ πᾶσιν προφανής. Sunt duæ cauſæ: altera eſt* in promptu, *et nemini non manifeſta.* Z.

73 Pag. 316. init.

παρ' ἐμοῦ δίκην ὑπὲρ τούτων λαβεῖν, ἐξέλιπες· οὗ δ' ἐγὼ ἀθῷος παντάπασιν, ἐνταῦθα ἀπήντηκας; *Quid ergo?* vel *Itane vero? ubi pœnas horum abs me criminum repetere potuisses, dissimulasti: ubi nullus in me culpæ locus esse potest, tum me demum aggrederis?* Quo loco Gallus ita verteret, *Et cependant.*

V. Secundo, eodem fere sensu in medio membro usurpari potest. Demosth. ibid. Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; *Homo stupidissime, nunc demum hoc dicis?*

Εἶτα, *et tamen.*

Tertio, sine interrogatione, initio periodi, reddi potius debet, *Et tamen:* Gall. *Et cependant.* Demosth. ibid. Εἶτα τοῦτο μὲν οὐχὶ λέγει τὸ ψήφισμα· εἰ δὲ etc. *Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quod autem* etc.

Εἶτα, *age ergo.*

VI. Quarto, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulo interdum mitius est, vertique potest, *Age ergo:* Gall. *Et bien.* Demosthenes ibidem cum ostendisset, Athenienses omnia semper pro salute Græcorum, et egisse libenter, et fortiter sustinuisse, concludit: Εἶτα, ἐγὼ τεθεωρηκὼς, ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς συμβουλῆς οὔσης, τί ἔμελλον κελεύσειν; etc. *Age ergo; cum viderem hanc urbem, tot atque hujusmodi occasionibus, aliorum causa dimicationem adire voluisse: cum ejus ipsius gratia suscepta esset deliberatio, quid me jubere oportuit?*

Εἶτα, *cur ergo?*

Ibidem, cum διὰ τί, commodius redderetur, *cur ergo?* Εἶτα παρὼν, ὅτε με εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, διὰ τί οὐ κατηγόρεις; *Quidni ergo, præsens cum esses, quo tempore me rationibus exigendis præpositi, ad eas reddendas sisterent, me accusabas?* *

* Quæ Hoogevenus copiosius et accuratius de usu particulæ εἶτα disseruit, ea hic summatim repetamus. 1) Significat ordinem temporis, vel rerum, ut Lat. *deinde:* Aristoph. Vesp. 49. Ἄνθρωπος ὤν, εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ. Hinc sæpe præcedit πρῶτον, ut Id. in Acharn. 649. Ἠρώτησε πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν· εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά. Interdum πρῶτον intelligitur: ut, ib. ver. 396. ubi Dicæopolis puero dicenti οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις, respondet, Πῶς ἔνδον (sc. πρῶτον), εἶτ' οὐκ ἔνδον. Quæ ellipsis quoque intelligi debet tum, cum ex duobus membris, per participium, factum est unum: v. c. Aristophan. in Vesp. 284. διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς, εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων, h. e. διὰ τοῦτο (sc. πρῶτον) ὠδυνήθη, εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων. Quod si igitur rem ita capimus, non est, quod cum nonnullis putemus εἶτα interdum abundare. 2) Signif. *demum, denique, cæterum.* Nempe tum, inquit Hoogev. cum ex prioribus non dependent posteriora, sed ab aliis plane differunt. V. c. Aristoph. in Avib. 1424. ubi Sycophanta interrogatus, quis sit, respondet: Κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς, καὶ συκοφάντης, καὶ πραγματοδίφης· εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος. Verum ne hic quidem amittit vim *consecutionis.* Nam refertur ad antecedens, potestque reddi etiam *Igitur.* Uti clare id patet ex laudato exemplo. 3) Eleganter adhibetur in interrogationibus, quæ fiunt cum quadam animi indignatione, habetque adeo eandem vim, quæ tributa est Latinæ particulæ *Itane?* Veruntamen in hoc quoque sensu servat primam

VII. Ἔπειτα compositum, eundem etiam usum habet, tametsi rariorem. Demosthen. ibidem Ἔπειτα, ὦ κατάρατε, σὺ τὸ τῆς παρὰ τουτωνὶ τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι βουλόμενος, τρόπαια, καὶ μάχας, καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγες! *Et tu, homo execrande, quo me civium honore spoliares, tropæa, pugnas, antiqua facinora prædicabas*!* ¶. 239. Ἔπειτα.

[Particula ἔμπης Ionicæ formæ, sed ἔμπας et ἔμπα Atticæ, composita ex ἐν et dat. πᾶσι, vix apud alium auctorem, nisi Poetam occurrit. Habet vim βεβαιωτικὴν sive simpliciter per se, sive relate ad superiora, quæ impedire videntur, quo minus res, quæ affirmatur, vero similis haberi possit. 1) Significat igitur ἐν πᾶσι τρόποις, *omnibus modis, omnino, plane, utique.* Ut Odyss. O. 214. Μάλα γὰρ χεχολώσεται ἔμπης. *Prorsus enim vehementi ira commovebitur.* Conf. Odyss. T. 37. ubi ἔμπης ὄσσε Hesychius recte explicat πάντως ὁμοίως. Iliad. H. 196. ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης. *Quoniam neminem prorsus timemus.* Conf. Odyss. Ξ. ¶. 240. 2) Significat relate ad superiora *tamen.* Hinc Hesychius ἔμπά γε μὴν explicat ὅμως μέντοι. Iliad. A. 563. Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω· πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. *O misera, semper suspicaris ea, quæ ineo consilia: efficere tamen nil poteris.* Conf. Iliad. E. 191. In hoc sensu interdum respondet particulæ καίπερ. Ut Sophocl. Ajac. 122. Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ.

Ἔμπης. Signif. *plane.* Tamen. Respondet τῷ καίπερ.

et propriam significationem *consecutionis*, nempe intelligi debet veluti, *posteaquam tale est factum* etc. V. c. Aristophan. Acharn. 311. Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι; *Hæc quidem audes jam palam ad nos dicere? itane ego tibi parcam?* h. e. *Itane, cum talia tu audeas palam nobis dicere, ego tibi parcam?* It. Lucian. Dial. Mort. tom. i. p. 413. ubi Æacus ad umbram Xerxis: εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε, ζευγνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; *Itane* (posteaquam talis es) *te, scelestæ, Græcia timuit, jungentem Hellespontum, et per montes navigare cupientem?* It. Ælian. V. H. i. 34. εἶτα τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν ἀποθνήσκοντα ὑπομεῖναι; *Itane* (Postquam tot tantaque crimina, quæ mortem merentur, in filium conjecisti) *audebis oculis tuismet ipsis filii supplicium æquo animo ferre?* Z.

* Omnino quoque ἔπειτα, uti εἶτα, consecutionem aliquam ubique significat. 1) Igitur reddi potest *ita:* v. c. Iliad. H. 360. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον (sc. μῦθον) ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. *Si revera, uti dubitare non licet, serio hoc dicis; haud dubie ita* (h. e. ob illam conditionem, quæ dicta est) *mentem tibi ademerunt Dii.* 2) Similiter ponitur in oratione μονοκώλῳ, pro δικώλῳ, reddique potest, *deinde:* ut Aristoph. Acharn. 497. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι, εἰ πτωχὸς ΩΝ, ΕΠΕΙΤ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω περὶ τῆς πόλεως, pro εἰ πτωχός εἰμι, ἔπειτα etc. 3) Adhibetur quoque in interrogationibus ad exprimendam admirationem, indignationem et vehementiam quandam, pro *Itane.* Ut Aristoph. Nub. 226. Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς; *Itane e fiscella deos despicis?* Id. Vesp. 1128. Ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν; *Itane oportet filios gignere et nutrire?* 4) Eustathius ait apud Homerum interdum abundare hanc particulam: ut Iliad. Σ. 506. K. 166. 243. et N. 586. Verum commode in his locis potest reddi *postea*, seu, *ita.* Z.

Equidem neminem novi: at tamen miseri illius, quamvis mihi infesti me miseret. Præcedente particula περ, aliquid ex antecedentibus est repetendum. V. c. Iliad. I. 514. Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης. *Non ego te, ira deposita, juberem Argivis opem ferre, utcunque indigentibus, non juberem tamen.* Confer Odyss. O. 360. Z.]

Περ ἔμπης, elliptice.

SECTIO VI.

De Adverbiis ἐπεὶ, [ἐπειδὴ, ἐπὰν, ἐπειδὰν,] et ἐπιεικῶς.

REGULA I.

Ἐπεὶ, nam.

ΕΠΕΙ, quod proprie vel *postquam*, vel *quandoquidem* significat, sæpe tamen significantius redditur, *nam:* idque vel per se solum, quod usitatissimum est, vel cum particulis τοί γε. Demosthen. Philipp. i. Ἐπείτοιγε, (unica voce) εἰ πάντα ἃ προσῆκε, πραττόντων, οὕτως εἶχε. *Nam si, cum ea, vos quæ oporteret, omnia præstaretis, res tamen ita se haberent.*

Ἐπεὶ τάχιστα, ut primum.

II. Idem adverbium tres alios potissimum usus habet observatione dignos. Primus est, ut cum adverbiis εὐθέως, τάχιστα, et aliis similibus, reddatur Latine, *cum primum*, vel, *simul atque:* tametsi ἐπειδὴ, pro ἐπεὶ, hoc sensu non raro usurpetur. Exempla apud Xenophontem præcipue obvia; ut, Ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον. id est, *Cum primum suspicari cœperunt*; ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο, *simulatque senserunt*, vel *subodorati sunt.* Quo etiam modo, sæpe adverbium utrumque cum infinitivo modo [74] conjungitur, ut ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ εὐθέως αἰσθέσθαι.

Ἐπεὶ δὲ, verum tamen.

III. Secundus est Plutarchi fere proprius, ut sequente particula δὲ, significet ἀλλὰ, id est, *veruntamen* [75]: alio-

74 Infinitivo quoque jungitur simplex ἐπεὶ in propria significatione τοῦ *postquam*, quum scilicet media infinitæ sive obliquæ orationi interferitur. Vide Herodot. Erat. cap. lxxxiv. Σκύθας γὰρ τοὺς Νομάδας, ἐπεί τέ σφι Δαρεῖον ἐσβαλεῖν (al. ἐμβαλεῖν) ἐς τὴν χώρην, μετὰ ταῦτα μεμονέναι μιν τίσασθαι. *Scythas enim Nomades, postquam eorum regionem invaserat Darius, in posterum perstitisse ad eum ulciscendum.* Est hic usus Herodoto familiaris.

75 Mira, fateor, vocis interpretatio, ad quam stabiliendam non unicus, sed plures et clariores loci requiruntur. Videtur Auctor non observasse particulam οὖν, quæ post longius ὑπέρβατον additur ἀπεδέετο, et mede-

qui ſenſus hæreret in pleriſque. Sic accipe locum illum in Theſeo, p. 1. ubi, cum dixiſſet tempora ſupra Lycurgum et Numam fabuloſa eſſe; ſubdit: Ἐπεὶ δὲ τὸν περὶ Λυκούργου, καὶ Νουμᾶ λόγον ἐκδόντες, ἐδοκοῦμεν οὐκ ἂν ἀλόγως τῷ Ῥωμύλῳ προσαναβῆναι. id eſt, *Veruntamen vulgata jam a nobis Lycurgi Numæque hiſtoria, viſi nobis ſumus, non abs re ad ipſum uſque Romulum aſpirare poſſe.* Quo loco ſi vertas ἐπεὶ, *poſtquam*, pendebit omnino ſententia. Obiter quoque hic nota, Latinum Interpretem male reddidiſſe, ἂν προσαναβῆναι, *evaſiſſe*, cum ſignificet *evadere*, ſeu *pervenire poſſe*, ob particulam ἄν.

IV. Tertius eidem Plutarcho familiaris, et in Stephani notis obſervatus, eſt, ut initio periodi, pro ἔπειτα, id eſt, *deinde*, abſolute ſumatur. Sic in Publicola [76]: Ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον, inquit, μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε τὸ Λυκρε- Ἐπεὶ, *deinde.*

tur aliquo modo læſæ per μακρολογίαν perſpicuitati. Ut igitur pateat τοῦ ἐπεὶ vulgaris ſignificatio *poſtquam*, vel, quam malim in verbis Plutarchi, *quandoquidem*, integer locus foret adſcribendus, quem tamen ob nimiam prolixitatem hic contraham: Ἐπεὶ δὲ τὸν περὶ Λυκούργου καὶ Νομᾶ λόγον ἐκδόντες ἐδοκοῦμεν οὐκ ἂν ἀλόγως τῷ Ῥωμύλῳ προσαναβῆναι· σκοποῦντι δέ μοι, κατ' Αἴσχυλον—Τίν' ἀντιτάξω τῷδε—ἐφαίνετο τὸν—οἰκιστὴν Ἀθηνῶν—παραβαλεῖν τῷ πατρὶ τῆς Ῥώμης· Sequitur ἀπόδοσις· εἴη μὲν ΟΥΝ ἡμῖν ἐκκαθαιρόμενον λόγῳ τὸ μυθῶδες ὑπακοῦσαι καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὄψιν. *Quandoquidem vero, Lycurgi et Numæ edita hiſtoria, viſi ſumus non abs re ad Romuli tempora adſpirare poſſe, mihique perpendenti illud Æſchyli: Quem huic æquiparem? viſum eſt illum, qui Athenas civibus frequentavit, parenti Romæ comparare; hoc igitur votis meis cedat, ut oratio a fabulis repurgata hiſtoriæ accipiat faciem.* Ita relegata peregrina particulæ notione, et propria ſignificatio reſervatur, neque pendet ſententia, ſed rite ſervat ἀνταπόδοσιν.

76 Non longe ab initio. Et hic longius ὑπέρβατον Auctoris diligentiam feſellit, ſequente eadem particula οὖν, ſed non niſi poſt plurima interjecta. Senſus longioris periodi hic eſt: Poplicola, inquit Plutarchus, ob liberalitatem et humanitatem, videbatur, ſi quando libera foret reſp., in ea primas partes habiturus, ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον Σούπερβον, et reliqua, quæ multa interjiciuntur fere uſque ad finem p. 97. ubi ſequitur ἀπόδοσις· Ἀγανακτῶν ΟΥΝ ὁ Οὐαλέριος, εἰ μὴ πιστεύεται πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὅτι μηδὲν ἰδίᾳ κακὸν ὑπὸ τῶν τυράννων πέπονθε, τῆς τε βουλῆς ἀπέστη, καὶ τὰς συνηγορίας ἀπεῖπε, καὶ τὸ πράττειν τὰ κοινὰ παντελῶς ἐξέλιπεν. Particula δὲ poſt ἐπεὶ, τῷ πρωτεύειν ἐν δημοκρατίᾳ opponit τὸ ἀποστῆναι τῆς βουλῆς etc. eſtque ſenſus: *Valerius videbatur primas partes habiturus, ſed, POSTQUAM, Tarquinio ſuperbo expulſo, hac exſpectatione excidit* (quomodo et quam ob cauſſam excidiſſet, narrat fuſius, quæ brevitatis gratia hic omitto) *tum indignatus Valerius, quod ſibi fides non habebatur, omnia ſe pro patria experturum, quia nullam privatam injuriam a tyrannis paſſus erat; et curia abſtinuit, et forum vitavit, et adminiſtrationem reip. prorſus neglexit.* Viden' ἐπεὶ diſerte ſervare propriam notionem, quæ eſt temporis conſequentia? Similis ratio eſt alterius loci ex Plutarchi Pompeio p. 621. Ubi poſt ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν et reliquum ὑπέρβατον, ſequitur tandem ἀπόδοσις. Τότε ΟΥΝ ὁ Πομπήϊος ἐν τῇ Πικηνίδι τῆς Ἰταλίας διέτριβεν. *POSTQUAM vero ad Cinnam etc. tunc Pompeius in Picenis agebat.* Quod ad Herodoti verba attinet, ea ſe mihi nondum obtulerunt, ſed vix dubito, quin ſimile quid lateat. ¶. 241. Quare duas has τοῦ ἐπεὶ notiones, nempe *veruntamen*, et *deinde* a natura adverbii alienas eſſe putabo, donec clariora, quæ affirment, ſe offerent. H.

τίας πάθος. id eſt, *Deinde vero*, vel *deinceps, peroſus Tarquinium populus, defectionis anſam ex Lucretiæ caſu arripuit.* Quo loco interpres Latinus, quod ἐπεὶ vertiſſet *poſtquam*, ne hiaret ſententia, particulam conſequentem unam alter, alter alteram omiſit. Amiotus longe conſultior: dum vertit: *Si advint que Tarquinius fut ſi hay et mal voulu du peuple.*

Quod ſi ἐπεὶ ſignificaret *poſtquam*, mallem ego primum καὶ conſequens, vertere *tum:* qui uſus eſt hujus particulæ non inſolens. Idem in Pompeio: [1134. f. *Reizius.*] Ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν πορευθεὶς, ἐξ αἰτίας τινὸς ἔδεισεν, καὶ ταχὺ λαθὼν ἐκποδὼν ἐποίησεν ἑαυτόν. id eſt, *Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod in ſe conjectum, metuere cœpit, ideoque ſeſe ex ejus oculis furtim ſubduxit.* Ubi ſi vertas *poſtquam*, particula καὶ initio conſequentis periodi expungenda erit: niſi, ut ante jam monui, reddere malis ἐπεὶ *poſtquam*, et καὶ *tum*. [Rurſus in Pomp. 1144. f. ἐπεὶ δὲ ταχὺ τοῦ Σύλλα —*Reizius.*]

Eodem modo ſumi videtur apud Herodot. ut cum ait lib. ii. p. 114. Ἐπεὶ ὦν τοὺς νεανίας ἀποπεμπομένους ἰέναι τὰ πρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκεομένης etc. i. e. *Inde*, vel, *tum igitur dimiſſos adoleſcentes primum quidem cultam regionem peragraſſe.* Ubi oratio, niſi ἐπεὶ, eo modo ſumeretur, eſſet prorſus ἀναπόδοτος*. [Ita et Thucyd. ii. 64. pr. ἐπεὶ γεγένηταί τε πέρα ὧν.—*Reizius.*]

* De vi et uſu particulæ ἐπεὶ paulo accuratius, duce Hoogeveno, præcipere conabimur. 1) De *tempore* adhibita ſignificat *Poſtquam*, cum Indicativo: ut Iliad. B. 16. βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε. It. I. 92. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, etc. Quanquam vero nonnunquam Infinitivus ſequitur: cave tamen exiſtimes cum quibuſdam, eum pendere a vi particulæ, cum potius cauſa ſit quærenda in oratione obliqua. Præter locum ſupra ex Herodoto ab Hoogev. laudatum, huc pertinet Xenophon. Apolog. §. 4. ἐπεὶ δ' αὐτὸν πάλιν λέγειν. Intellige ex antecedentibus Ἑρμογένης ἔφη. Eandem quoque ob cauſam particulæ ἐπειδὴ jungitur Infinitivus Plat. Symp. cap. ii. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος. Repete ex ſuperioribus ἔφη. 2) De *cauſa* ſumpta ſignificat, *quando, quandoquidem, quoniam.* V. c. Iliad. Φ. 95. Μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Lucian. Dial. Ven. et Cupid. Θάῤῥει, μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσι αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. 3) Interdum tota ſententia in antecedentibus eſt omiſſa, cujus ratio per ἐπεὶ redditur: ut Ariſtophan. in Ran. 673. Bacchus vapulans exclamat, ἄπολλον etc. Xanthias ad Æacum ait, ἤλγησεν· οὐκ ἤκουσας; Tum Bacchus, οὐκ ἔγωγε. et addit rationem, non, cur non *doluerit*, ſed cur exclamaverit ἄπολλον. Ἐπεὶ Ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην. 4) Similiter ſæpe poſt ἐπεὶ, cum particulis interrogantibus, aliqua ſententia eleganter omittitur, quæ ex antecedente oratione facile poteſt erui. E. g. Ariſtophan. Nub. 689. ΣΩ. Ἀλλ' ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄῤῥενα. ΣΤΡ. Οὐκ ἄῤῥεν' ὑμῖν ἐστιν; ΣΩ. Οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ; hic poſt ἐπεὶ intellige εἰ ταῦτ' ἔστιν ἄῤῥενα. It. Rom. iii. 6. Μὴ ἄδικος ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν; Μὴ γένοιτο. Ἐπεὶ (ſupple εἰ ἄδικος εἴη) πῶς κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον; Conf. Lucian. adv. Indoct. Πόθεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν παλαιὰ καὶ πολλοῦ ἄξια,

[Ἐπειδὴ, pro quo poetæ dicunt ἐπεὶ δὴ, [Ἐπειδὴ est ἐπεί. Herm.] compositum est ex ἐπεὶ et δή. Quapropter idem fere quoque valet, quod simplex ἐπεί. Etenim 1) rationem temporis continet et significat *Postquam, a quo:* hinc Hesych. ἐπειδὴ, ἐξότου: cum indicat. ut Euripid. Electr. 20. Ταύτην, ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος, μνηστῆρες ᾔτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός. Plat. de Rep. lib. v. p. 452. Ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτον μὲν Κρῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε

Ἐπειδή. Herm.

Postquam, a quo tempore.

τίνα δὲ φαῦλα καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ (repete εἰ μὴ τῷ διαβιβρῶσθαι etc.) τοῦ ἀκριβοῦς ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐταῖς τίς ἢ τίνα διάγνωσις; Igitur minus probandum est, quod Devarius ait, in ejusmodi locis ἐπεὶ poni pro εἰ δὲ μή. 5) Elliptice quoque ἐπεὶ ponitur cum Imperativo: quod inprimis fieri solet tum, cum res videtur certa et minime dubia, adeo ut tuto adversarius ad objiciendum provocari possit. V. c. Plat. in Euthyd. p. 287. lin. 21. Τὸ γὰρ, οὐκ ἔχω ὅ, τι χρῶμαι, ὅ, τί ποτε λέγεις, ὦ Διονυσόδωρε; ἢ δηλονότι, ὡς ἐν ἔχω ἐξελέγξαι αὐτόν; ΕΠΕΙ, ΕΙΠΕ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα, τὸ, οὐκ ἔχω ὅ, τι χρήσομαι τοῖς λόγοις. Hic post Ἐπεὶ intellige οὐδὲν ἄλλο ἐννοεῖν δύναται· εἰ δὲ δύναται, εἰπὲ, τί etc. Latine illud ἐπεὶ reddi potest, *Sin minus,* aut, *Alioquin.* [Melius *nam. Herm.*] Ibid. paulo post: Ἄλλο σὺ λέγεις, ἔφη, τοῦτο τὸ πάνυ χαλεπὸν χρῆσθαι· ἐπεὶ ἀπόκριναι, h. e. εἰ μὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, ἀπόκριναι. Sophocles in Electr. 353. Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; ΕΠΕΙ, δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων; h. e. ἐπεὶ ταῦτα σοὶ ἄλλως δοκεῖ. Conf. Aristophan. in Vesp. 517. 6) Ellipsis quoque statuenda est τοῦ εἰ δὲ, vel εἰ δὲ μὴ, quando ἐπεὶ cum particula ἂν futurum obliquum notante, ponitur: v. c. Ebr. x. init. Σκιὰν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις, ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκὲς, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι· ΕΠΕΙ (supple εἰ δύναιτο τελειῶσαι) ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ etc.

Præterea aliæ quoque particulæ junguntur. V. c. 1) Ἐπεὶ ἄρα, h. e. *quoniam adeo*; ut 1 Cor. vii. 14. Ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί· ΕΠΕΙ ΑΡΑ τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι. 2) Ἐπεὶ οὖν, eodem sensu. Vid. Ebr. iv. 6. 3) Ἐπεὶ ὅτι γε. Ut Plat. de Rep. lib. v. p. 471. lin. 28. Ἐπεὶ ὅτι γε εἰ γένοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει, ᾗ γένοιτο. In his verbis, inquit Hoogev. vel ἐπεὶ otiosum est vel ὅτι, aut, quod malim, elliptica est locutio, quæ proxime ad ἀποσιώπησιν accedit, atque ita suppleri possit: Ἐπεὶ τοῦτό γ' ἐν τοῖς μάλιστα κεῖται, ὅτι etc. exercente particula γὲ suam περιγραφικὴν potestatem: ut sit sensus: *Quandoquidem tum multæ hujus rei utilitates ostendi possunt, tum vero hæc maxima, quod, si hæc existat, optimus sit reip. status.* ¶. 242. 4) Ἐπεί τοι cum interrogatione, ubi τοι valet ad rationem confirmandam. V. c. Lucian. Epist. Saturnal. tom. iii. p. 408. lin. 86. Εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ΕΠΕΙ ΤΟΙ οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενον; 5) Ἐπεί τοι γε, *Quoniam profecto quidem.* Nulla particula otiosa est putanda. Nam ἐπεὶ ratiocinatur, τοὶ confirmat, et γε urget. V. c. Dem. Philipp. i. ab initio: ἐπεί τοι γε, εἰ πάνθ', ἃ προσῆκε, πραττόντων οὕτως εἶχεν, οὐδ' ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ βελτίω γενέσθαι. 6) Ἐπείπερ, inprimis *quoniam, quandoquidem.* Plat. de Rep. lib. v. p. 452. Ἐπείπερ ὡρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. 7) Ἐπείπερ—γε, eodem sensu. Plat. in Phæd. p. 114. Ἐπείπερ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ πρέπειν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι, οἰομένῳ οὕτως ἔχειν. 8) Ἐπεὶ τάχιστα, aut τάχιστα ἐπεὶ, *Simul atque.* Vid. antea Viger. Z.

ἀστείοις ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν· ἀλλ' ἐπειδὴ χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξεῤῥύη. Apud Thucyd. lib. i. cap. 6. bis sic ἐπειδὴ occurrit: veluti, Ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν. Atque, Ἐπειδή τε οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλωΐζοντο, etc. Cum optativo occurrit Plat. Phæd. cap. iii. ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη (sc. τὸ δεσμωτήριον). Sed forte locus est corruptus, adeo ut vel ἐπειδὰν, quod cum tali modo conjungi solet, sit legendum, vel Plato scripserit ἀνεῴχθη, quod vero mutatum sit a librariis in ἀνοιχθείη, quia idem modo præcessisset. ¶. 243. Eadem particula juncta aliis, ut εὐθέως, πρῶτα, τάχιστα, significat, *Simul ac, ut primum*. V. c. Xenophon. Hellen. iii. ΕΠΕΙΔΗ ΕΥΘΕΩΣ ᾔσθοντο. Iliad. A. 236. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, ΕΠΕΙΔΗ ΠΡΩΤΑ τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Demosthenes, Ἐπειδὴ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Idem Ἐπειδὴ τάχιστα ἐξουσία ἐγένετο. Infinitivus, qui interdum jungitur, non a vi particulæ regitur, sed ab orationis obliquæ ratione, uti antea vidimus in loco de particula ἐπεί. 2) Quemadmodum ἐπεὶ, ita quoque ejus compositum ἐπειδὴ significat, *quoniam, quandoquidem*. Et in hoc quoque sensu constanter cum Indicativo copulatur. Æschin. Socrat. ii. 13. Νῦν δὲ ἐπειδὴ τετυχήκατε περὶ τούτου πράγματος διαφερομένω. Ibid. 26. ἐπειδὴ ἀναγκαῖον μὲν φαίνεται. Id. iii. 6. ἐπειδὴ ζητητικός εἰμι τῶν πραγμάτων. Plat. Phædr. p. 271. ἐπειδὴ λόγου δύναμις τυγχάνει ψυχαγωγία οὖσα. Demosth. Olynth. i. ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων μισοῦσι. Particula ἐπειδήπερ usu non differt ab ἐπείπερ, de qua supra vidimus. Hinc Hesychius, Ἐπειδήπερ. ἐπειδή. Æschin. Socrat. Dial. ii. 12. ἐπειδήπερ οἵ γ' ἔμπροσθεν λόγοι οὐ περὶ τούτου δοκοῦσι σοι εἰρῆσθαι. *Quandoquidem priora argumenta non hoc tibi probare videntur.*

Ἐπειδὴ εὐθέως. Ἐπειδὴ πρῶτα. Ἐπειδὴ τάχιστα. *Quia.* Ἐπειδήπερ.

Ἐπὰν, *postquam*, c. Conj.

Particulam ἐπὰν conflatam esse ex ἐπεὶ et ἂν, intelligitur non modo ex Iliad. Z. 413. ubi occurrit ἐπειὰν, sed etiam ex poetico illo ἐπεί κε, aut ἐπεί κεν, atque ex eo, quod Iones pro ἐπὰν dicunt ἐπὴν, quemadmodum omnino pro ἂν seu ἐὰν solent ponere ἤν. Cæterum ἐπὰν ab ἐπεὶ duplici ratione differt. Primo enim ἐπὰν tantum de tempore usurpatur, et significat *postquam*. Deinde ob vim particulæ ἂν, unde conflata est, nunquam non cum Subjunctivo copulatur. ¶. 244. Sic Demosth. Olynth. ii. ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ. Cf. Matth. xi. 8. Luc. xi. 22. Iliad. A. 168.

Ἐπειδὰν, *Postquam*, c. Conj.

Particula ἐπειδὰν, quæ composita est ex ἐπειδὴ et ἂν, ab ἐπειδὴ eodem modo differt, quo ἐπεὶ ab ἐπάν. Igitur non tantum de solo tempore, in sensu *postquam*, adhibetur, sed etiam, ob vim particulæ ἂν, jungitur Conjunctivo. ¶. 245.

Quapropter si loca occurrunt, ubi ἐπειδὰν vel *causam* significet, vel Indicativum habeat adjunctum: dubium ne sit tibi, quin a manu auctoris sit ἐπειδή. Hæc confusio sæpenumero facta est ab inscitia aut incuria librariorum, et typothetarum quoque, qui minus intelligebant vel attendebant compendium scripturæ, quod in ultimis utriusque particulæ obtinet syllabis. Sic Xenophon. Mem. i. 2, 35. Ἐπειδὰν ἀγνοεῖς, ob Indicativum non minus quam ob sensum, debet legi ἐπειδή. Similiter iv. 3, 4. et 6. et 9. Item Lucian. Dialog. Mort. cap. 11. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν etc. Z.]

V. Ἐπιεικῶς, præter vulgatam *æqui bonique*, atque adeo, *moderati* significationem; Primo, sumitur interdum quomodo *probe*, apud Latinos, ut, *probe intellexi*, ἐπιεικῶς ἔμαθον; *probe mibi conscius sum*, id est, ἐπιεικῶς ἐμοὶ σύνοιδα[77]. Ἐπιεικῶς, *probe.*

VI. Secundo, reddi potest, *admodum*, ut apud Xenophontem Ἑλληνικῶν v. ubi de Thebanis adversus Lacedæmonios castrametantibus: Καὶ γὰρ ἦν στενὸν ἐπιεικῶς ταύτῃ, καὶ δύσβατον χωρίον. id est, *Angustus enim admodum locus is erat, accessuque difficilis.* Ἐπιεικῶς, *admodum.*

VII. Tertio, significat *commode, omnino,* seu *belle*. Demosthen. Olynth. i. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς τοῦθ', ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτιστον ἡμῖν. *Sed commode omnino accidit, ut quod ex Philippi rebus ad vincendum maxime difficile est, idem quoque nobis sit utilissimum.* Vulgo diceremus, *cela va le mieux du monde.* Ἐπιεικῶς, *commode.*

Aliquando, *Satis commode* potius, quam, *admodum commode*. Idem ubi de Philippo convalescente: Ἐπεὶ ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, inquit, καὶ ἐπιεικῶς ἔσχε τὸ σῶμα. id est, *Ubi se recreare cœpit, et corpore esse firmo satis ac valente.*

VIII. Quarto, reddi potest *satis*, absolute. Plato in Phædone: Τὸ μὲν σῶμα οὐκ εὐθὺς οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον. id est, *Corpus nibil quicquam istorum continuo subire solet: sed potius satis multo tempore incorruptum manet.* Quo loco istud ἐπιεικῶς etc. Gallice reddi potest, *un assez bonne espace de tems.* Ἐπιεικῶς, *satis.*

IX. Quinto, significat etiam *circiter*, quod tamen Latini per *admodum* exprimere solent. Polyb. lib. vi. de sociorum equitatu, ejusque distributione loquens: Ἐκ δὲ τούτων λαμβάνουσιν, inquit, τῶν μὲν ἱππέων, εἰς τοὺς ἐπιλέκτους, ἐπιεικῶς τὸ τρίτον μέρος. id est, *Ex ea sociorum multitudine, sumunt equitum in extraordinarios partem admodum tertiam.* Gallice, *bien la troissiéme partie.* Ἐπιεικῶς, *circiter.*

77 Affertur pro hoc usu locus Aristophanis in Vesp. ver. 1241. Τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύγ' ἐξεπίστασαι. *Hoc tu quidem probe novisti.*

Quam eandem sententiam aliter expressit Plutarchus in Lycurgo, particulis usus που, et μάλιστα. Ἔτεσί που μάλιστα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, μετὰ τὸν Λυκοῦργον. id est, *Annis post Lycurgum admodum triginta supra centum*.

Ἐπιεικῶς, *bona fide, serio.*

X. Sexto, ac postremo, reddi potest, *bona fide, ex animo, serio, ac sine fuco*; eodem fere sensu, quo εὐγνωμόνως. Plato in Alcibiade i. Οὐκοῦν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν ἐς τὸ πρόσθεν πεπέρανται; ὃ γάρ ἐσμεν, ἐπιεικῶς ὡμολόγηται. id est, *Hactenus igitur id a nobis effectum est, ut, quidnam simus, sincere a nobis ac bona fide statueretur.* Sic, quod ait Plautus in Captivis: *Bona fide, tu mihi istbæc verba dixisti?* Græce reddi potest: Μῶν σύγε ἐπιεικῶς, vel ἐσπουδασμένως τούσδε τοὺς λόγους ἔλεγες;

SECTIO VII.

De Adverbiis ἐπίπροσθεν, [εὖγε,] ἦ, ἧ, *cum aliis particulis,* [ἤδη.]

REGULA I.

Ἐπίπροσθεν εἶναι, *luminibus officere.*

ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΝ εἶναι, cum dativo, idem est quod verbum ἐπιπροσθεῖν, id est, *luminibus officere*. [Suidas, ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκιάζει. Z.] Plutarch. in Pericle, Ἔοικε πάντῃ χαλεπὸν εἶναι, καὶ δυσθήρατον ἱστορίᾳ τἀληθὲς, ὅταν οἱ μὲν ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον ἐπίπροσθεν ὄντα τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων ἔχουσι. Quæ postrema verba male accipit Latinus Interpres, dum reddit: *Antequam res cognoscant, præveniuntur tempore.* Integrum locum sic verte: *Ægre omnino potest historia verum investigare et consequi, quod posterorum cognitioni ac veluti luminibus, quo minus res gestas intelligant, elapsum tempus officiat*.*

Εὖγε, *particula collaudantis et comprobantis.*

[Hoogeveno, ad vim particulæ compositæ εὖγε subtilius intelligendam, videtur ellipsis esse admittenda. Veluti εἰ μὲν ἄλλό ποτε, ἀλλὰ τοῦτό γε εὖ εἴρηκας, seu πεποίηκας. Cæte-

* Polyb. Exc. Legat. 74. τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐπίπροσθεν ποιεῖν τοῦ τῶν ἄλλων εὐσχήμονος. *Sed odii rationem potiorem habere, quam aliorum gloriam:* seu, *facere ut odium meum impediat aliorum gloriam.* Ibid. 41. τὸ τῶν βασιλέων λυσιτελὲς ἐπίπροσθεν γίνεσθαι τοῦ ἰδίᾳ συμφέροντος. *Regum utilitatem præferri suis commodis.* Hinc ἐπιπροσθοῦν ad Polyb. iii. 71. Ven. Ernest. explicat, *id quod eminet a solo, ut prospectum impediat, officiat.* Z.

rum Latine poteſt exprimi *Bene quidem*, et habet vim collaudandi. Plat. in Phæd. cap. iv. Νὴ τὸν Δία, εὖγ' ἐποίησας ἀναμνήσας με, h. e. auctore Hoogev. εἴ τι ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτό γ' εὖ ἐποίησας. Sic Strepſiades, cum audiviſſet gallinam dicendam eſſe ἀλεκτρύαιναν et gallum ἀλέκτορα, Ariſtoph. in Nub. 667. exclamat, et cum plauſu repetit ἀλεκτρύαιναν; εὖγε νὴ τὸν 'Αέρα! Theophraſtus Charact. περὶ Λαλιᾶς, addit particulam ὅτι. Ut, Εὖγε, ὅτι με ὑπέμνησας! *Factum bene, quod mihi in memoriam revocaſti!* Interdum vero ironice ſumitur ad rem ridiculam et ſtolidam explodendam. Sic apud Plat. in Gorg. p. 494. lin. 24. Callicli, vitam omni genere voluptatum diffluentem laudanti, reſpondet Socrates, Εὖγε, ὦ βέλτιστε· διατέλει γὰρ, ὥσπερ ἤρξω etc.

Cum ὅτι.

Ironice.

Particulæ poeticæ εὖτε, et Ionice ἠΰτε, duplex ſubjecta eſt poteſtas, ſimilitudinis et temporis. Significat igitur 1) *Sicut*, ſeu, *Plane ut*. Nam haud dubie originem duxit ab Ionico ἠΰς, ſeu ἐΰς, h. e. *bonus*, ſ. *qui talis eſt, qualis videtur*. Ut Iliad. Γ. 10. Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,——ὣς ἄρα etc. *Plane ut in montis verticibus auſter effundit nebulam——ita adeo* etc. Iliad. Α. 360. Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς ἠΰτ' ὀμίχλη. Et Φ. 237. Μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. 2) *Quando*, vel *poſtquam*: ut Theogn. 356. Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες, εὖτε σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν. *Forti animo perfer mala, quandoquidem et bonis gaviſus es, quando fortuna te borum quoque participem reddidit.*

Εὖτε, ſeu ἠΰτε. Sicut.

Quando, poſtquam.

Particula εὖτ' ἂν apud Poetas idem ſignificat, et eodem modo conſtruitur, quo apud proſaicos ſcriptores ἐπὰν vel ἐπειδὰν; de quibus ſupra diximus. Vid. Heſiod. Oper. 430. 448. 564. Theog. 840. Z.]

Εὖτ' ἄν.

II. Particula ἦ, cum accentu acuto, præter vulgaria ſignificata, *quam* et *vel*, Primo ſæpe reddi debet, *an*, cum dubitatione, quando diverſa orationis, et oppoſita membra proponuntur. Demoſthen. pro Corona: Τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν; πότερον τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν, ἢ τῆς περιωρακυίας ταῦτα γιγνόμενα; *Utrius partis urbem hanc fuiſſe vellet, ejuſne, quæ conjuncta quædam malorum, quæ Græcis evenerunt, cauſa eſſet? an illius, quæ mala iſta fieri negligenter permiſiſſet?*

Ἦ, an?

III. Ἢ, cum particula ἄν, ſignificat *alioqui*. Plato in Phædro: Πᾶσα ψυχὴ φύσει θεᾶται[78] τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. id eſt, *Omnis animus res ſuapte natura con-*

Ἢ ἄν, alioqui.

78 Τεθέαται lege; nam ex eo, quod anima humana, antequam in corpus venit, res contemplata eſt, argumentatur Plato. Verba ſunt p. m. 249. in fine: Πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται etc. H.

templatur, alioqui nunquam hoc in animantis genus venisset. Quo sensu additur interdum γε, post aliquid aliud interjectum. Demosthen. πρὸς Βοιωτ. Ἦ δεινόν γε ἂν εἴη. *Alioqui grave sane id fuerit.* Interdum etiam additur γὰρ, non tantum absolute et serio, sed etiam per ironiam: ut apud Lysiam, πρὸς Σίμωνα ἀπολογία, ubi, cum dixisset, exilium indictum esse non tantum adversus mutua certamina, rationem dicti reddens subjungit: Ἦ πολλοὺς γὰρ ἐξήλασαν. id est, *Alioqui multos videlicet exilio damnavissent.*

Ἦ οὐ; *nonne?*

IV. Ἦ οὐ; tam initio periodi, quam in medio, significat, *nonne?* ut apud Plat. Ἦ οὐχ ὁρᾷς, ὅσον ἔργον προστάττεις; *Nonne vides, quantam et quam difficilem rem imperes?* *

* Particula ἢ, et poetice ἠὲ, significat 1) *Disjunctionem*, qua reddi debet a) *aut*, *vel*. Ut Aristoph. Vesp. 8. Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. *At profecto aut deliras, aut Corybantum more furis.* b) *alioqui, sin minus*, pro εἰ δὲ μή. Ut Plat. in Phædr. p. 249. Πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. *Omnis hominis mens natura est contemplata ea quæ sunt, alioquin in hoc animal non venisset.* Sic pro *alioqui* etiam apud Latinos *aut* interdum usurpatur: v. c. Suet. in Cæs. 66. *Proinde desinant quidam quærere aut opinari, mihique, qui compertum habeo, credant: AUT quidem vetustissima nave impositos quocunque vento in quascunque terras jubebo avehi.* 2) *Dubitationem.* Hic si geminatur, redde *ne*, *an*: ut Iliad. Ε. 671. Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. *Tum ambigebat secum, utrum Jovis Tonantis filium longius persequeretur, an pluribus Lyciis vitam eriperet.* b) in priori membro interdum est εἰ, vel πότερον seu πότερα. ¶. 246. Ut Iliad. Β. 301. Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, ΕΙ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ΗΕ καὶ οὐκί, Xenoph. Cyrop. iii. 1, 12. Ἢν ἄρχων τις τύχῃ καὶ ἁμάρτῃ, ΠΟΤΕΡΟΝ ἐᾷς ἄρχειν, Ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; c) Illud εἰ, aut ἢ, aut πότερον, nonnunquam in priori membro deest. Ut Xenoph. l. l. ἐᾷς πλουτεῖν, Ἢ πένητα ποιεῖς; Plat. de Rep. vi. p. 491. Τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφυεστάτας, κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας, διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι· Ἢ οἴει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως, τροφῇ διολλυμένης γίγνεσθαι; 3) habet vim comparationis, et redditur Lat. *quam*. Ut Xenoph. Cyrop. iii. 2, 17. Ἄλλου του, Ἢ τούτου γε ἕνεκα, εἰρήνης νῦν ἐπιθυμεῖτε; *Aliam ob causam, quam ob hanc, pacem nunc petitis?* Aristoph. Acharn. 1077. Στρατηγοὶ πλείονες Ἢ βελτίονες. At vero sæpenumero comparativus, aut particula comparationis omittitur, veluti ἄλλο, μᾶλλον etc. V. c. Theogn. 145. Βούλεο (sc. μᾶλλον) δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν, Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος. Aristoph. Vesp. 1262. Πεινῇ γὰρ (scil. μᾶλλον) ἤπερ Ἀντιφῶν. Maccab. ii. 14, 42. Εὐγενῶς θέλων (hic quoque intellige μᾶλλον) ἀποθανεῖν, ἤπερ τοῖς ἀλιτηρίοις ὑποχείριος γενέσθαι. It. Luc. xviii. 14. Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος (sc. μᾶλλον) εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος. Particula μεῖζον deest Sirac. xxxix. 11. Ἐὰν ἐμμείνῃ, ὄνομα (sc. μεῖζον) καταλείψει, ἢ χίλιοι. Conf. cap. xli. 12. Atque μεῖζον abest Luc. xv. 7. Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐννενηκονταεννέα δικαίοις. Sic ἄλλο videtur intelligendum esse Plat. Apolog. 27. τί δείσας (sc. ἄλλο) ἢ μὴ πάθω τοῦτο; Item Xenophon. Mem. iv. 3, 9. εἰ ἄρα τι ἐστὶ θεοῖς ἔργον (sc. ἄλλο), ἢ ἀνθρώπους θεραπεύειν. Plat. in Critone cap. 15. διαλεγόμενός τινας λόγους (sc. ἄλλους), ἢ οὕσπερ ἐνθάδε. 4) Interdum videtur idem valere, quod ἤπου, *nimirum*, *nempe*. Ut Plat. Criton. cap. 3. Τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης

V. Idem quoque significat ἦ γὰρ cum accentu circumflexo. Plato in Hippia minore: Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, οὐ ταῦτα ἦν, ἃ ἔλεγες; *Nonne, mi Hippia, ejusmodi erant quæ dicebas?* respondet ille, ἔγωγε, id est, *plane istuc ipsum dicebam.* Ἦ γάρ; nonne?

Idem fit præmissa propositione, cui assensum impetrare volumus: ut ibid. Δεινοί, inquit, ὡς ἔοικεν, εἰσί, κατὰ τόν σου λόγον, καὶ πολύτροποι· ἦ γάρ; id est, *Versuti, ut videtur, illi sunt, atque, ut ex oratione tua colligo, vafri et versipelles; nonne?* *

δόξα, Ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους; *Quæ turpior est opinio quam hæc, nimirum opinari, divitias pluris esse faciendas, quam amicos?* 5) Sunt, qui putent, particulam ἢ interdum post Comparativum abundare. Sed falluntur. ¶. 247. In loco enim Thucyd. vii. 77. ἤδη τινὲς καὶ ἐκ ΔΕΙΝΟΤΕΡΩΝ Η ΤΟΙΩΝΔΕ ἐσώθησαν, genitivus τοιῶνδε non pendet a præcedente Comparativo, sed a præpositione ἐκ, a qua etiam genitivus δεινοτέρων regitur. Atque in locis Xenophon. Histor. Græc. ii. 1, 6. μακρότερον ἢ χειρός: iii. 2, 14. πλέον ἢ σταδίου, et iv. 6, 5. πλέον ἢ δώδεκα σταδίων genitivus pendet ab intellecto nomine χρῆμα seu μῆκος seu διάστημα. In loco Plat. de Legg. x. p. 81. edit. Bip. quem inprimis urget Abresch. Diluc. Thuc. Auctar. p. 414. οὔσης ψυχῆς πρεσβυτέρας ἢ σώματος, genitivus σώματος regitur a præc. structura genitivorum absolutorum, pro ἐπειδὴ ψυχὴ ἐστὶ πρεσβυτέρα ἢ σῶμα. Ad compositas particulas ex ἢ pertinent 1) illæ poeticæ ἠμὲν, ἠδὲ seu ἰδὲ, quæ in oratione bimembri sibi invicem respondent. Significant autem a) *Vel, Vel:* ut Iliad. I. 105. οἷον ἐγὼ νόω ΗΜΕΝ πάλαι, ΗΔ' ἔτι καὶ νῦν. *Qualem ego meditor vel dudum, vel etiam nunc.* b) *Utrum, an:* ut Iliad. E. 128. ὄφρ' εὖ γινώσκῃς, ΗΜΕΝ θεὸν, ΗΔΕ καὶ ἄνδρα. *Ut probe cognoscas, utrum sit deus, an homo.* [Fallitur cum Hoogeveno, unde hoc hausit. Dicit poeta, *ut sive deum sive hominem agnoscas. Herm.*] c) ἠδὲ significat *Et*, præcedente μὲν, aut τε aut καί. Exempla pete ex Iliad. H. 379. I. 99, 100. M. 61. E. 822. 2) ἤτοι, h. e. *vel fortassis.* Ut Plat. Phædr. p. 235. Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω, εἰπεῖν· δῆλον δὲ ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ΗΠΟΥ Σαπφοῦς τῆς καλῆς, ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. 3) ἤτοι non differt a simplici ἢ, nisi quod particula τοι majorem addit vim. Significat igitur a) *vel quidem, vel sane.* Ut Euripid. Orest. 1197. Ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διὰ προδόμων ἄφαντος (ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νύξ) ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέχναις, ἢ θεῶν κλοπαῖς. b) *nimirum, nempe.* ut Iliad. E. 724, 842. Φ. 90. Odyss. Δ. 77. Z. ¶. 248.

* Particula simplex ἢ, quæ haud dubie contracta est ex Ionico ἔα vel ἦα, h. e. ἦν, in duplici sumitur sensu, *confirmandi* et *interrogandi.* Significat igitur 1) ἀληθῶς, ὄντως, uti recte explicat Hesychius. Ut Aristoph. in Pac. 909. Ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης γ' ἐστὶ ἅπασιν, ὅστις γ' ἐστὶ τοιοῦτος. *Profecto civis is de omnibus bene meretur, qui talis est.* 2) *an revera.* Ut Plat. in Phædr. p. 262. Ἦ οὖν οἷός τε ἔσται, ἀλήθειαν ἀγνοῶν ἑκάστου, τὴν τοῦ ἀγνοουμένου ὁμοιότητα μικράν τι καὶ μεγάλην ἐν τοῖς ἄλλοις διαγιγνώσκειν; *An vere igitur fieri potest, ut, qui veritatem singularum rerum ignorat, is ejus rei quam ignorat, similitudinem, sive parvam sive magnam, in aliis discernat?* De ἦ γὰρ vero tenenda sunt hæc: 1) est *Profecto enim.* Exemplis, ubivis facile obviis, opus non est. 2) In interrogationibus ponitur illa formula a) in fine membri absolute, ubi commode redditur Lat. *Nonne?* et Suidas explicat per οὐχ οὕτως; v. c. Plat. in Phædr. p. 263. Τί δὴ οὖν οὗτος ἁμαρτάνει, καὶ ἄτεχνον ποιεῖ, λεκτέον. Η ΓΑΡ; *Jam vero quid hic peccet contra artem, dicendum est: nonne?* Ibid. p. 265. Μανίαν γάρ τινα ἐφήσαμεν εἶναι τὸν ἔρωτα· ἦ γάρ; *Diximus enim amorem esse furorem aliquem: nonne?* Quamquam γὰρ non reddi

Ἢ γὰρ ἂν, *alioqui.*

VI. Tertio ἢ γὰρ ἂν, significat etiam *alioqui*[79]. Chrysostomus de Providentia ii. Ταῦτα μὲν οὐ φανερῶς προσέθηκε τὰ ῥήματα· ἢ γὰρ ἂν, ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον. *His quidem verbis palam et aperte non utebatur; alioqui suspectum eum, tanquam inimicum, habentes, protinus aufugissent.* [Non *alioqui*, sed *profecto*. Est enim ellipsis horum: *nisi ita esset. Herm.*]

Ἦπου, *enimvero.*

VII. Ἦπου, circumflexa penultima, initio periodi significat primo, *utique*, *enimvero*, *hercle*, *nimirum*; idque fere sequentibus particulis ὅτι γε, id est, *quandoquidem*. Plato in Phædone: Ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι, ὅτι γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν. id est, *Ægre enimvero*, vel *utique aliis id persuaderem, quando ne vobis quidem persuadere possum.*

VIII. Secundo, in media periodo, eodem sensu accipitur, præcedente εἰ, et sequente γε, idque fere post aliam particulam. Demosthen. in Aristocratem: Εἰ περὶ τῶν ἀνδροφόνων, τῶν ἤδη κεκριμένων τοσαύτη σπουδὴ γίνεται, ἦπου περίγε τοῦ μήτε ἑαλωκότος, μήτε κατεγνωσμένου, πάνδεινον γράφειν. id est, *Si de homicidis jam damnatis usque adeo cautum est, profecto longe indignissimum fuerit, hoc de illo sancire, qui neque convictus, neque condemnatus fuerit.*

debet in tali constructione per *Enim*: negandum tamen non est, vim caussæ non amittere. Non enim quæreretur, nisi res esset certa, et fundamentum haberet in antegressa oratione. b) a principio orationis, ubi reddi potest *an vero? an ergo revera?* aut *quid enim?* quo inprimis Cicero utitur. Sic Orestes apud Euripid. in Orest. 736. de reditu Menelai: ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών. *Adventus ejus perinde mihi profuit, ac si non venisset.* Respondet Pylades, ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; *Quid enim? venitne revera in has terras?* 3) Interdum indicat admirationem cum indignatione quadam conjunctam. Quod si est, reddi potest, *Itane vero!* e. g. Plat. in Gorg. p. 494. Callicli interroganti οὐκ αἰσχύνῃ εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὦ Σώκρατες; respondet Socrates, ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε; ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ ἀναιδῆν οὕτω, τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐδαίμονας εἶναι; *Itane ego huc deduco sermonem, Vir bone? an ille potius, quicunque dixerit tam impudenter, eorum sortem esse felicissimam, qui gaudent, quacunque de causa gaudeant? Z.*

Ἦ μὴν, *revera*, *omnino*, adhibetur in formulis jurandi, obtestandi et asseverandi, ad rem augendam et confirmandam: ut Xenophont. Cyrop. viii. 3, 47. ὀμόσας εἶπεν, ἦ μὴν σπουδῇ λέγειν, *juratus dixit se* profecto *dicere serio.* Xenoph. Hist. Gr. iii. 4, 6. ὤμοσεν, ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην, *juravit, se* re vera *pacem servaturum esse sine fraude. Z.*

79 Tutius et simplicius videtur, si dicamus tres has particulas suam retinere vim singulas, adeo ut ἢ affirmet, γὰρ caussam reddat, et ἂν faciat ad sequentis verbi, in Indicativo positi, significationem, ita: *Certe*, vel, *procul dubio enim* (*si hoc fecisset*) *omnes eum aufugissent.* [Nam in iis locis, ubi talis formula occurrit, inquit Hoogev. in Partic. intelligi debet conditio aliqua. E. g. Iliad. A. 232. Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις· ἢ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Hic recte Eustathius hanc ellipsin statuit, εἰ μὴ οὐτιδανοῖσιν ἤνασσες. Conf. Iliad. B. 242. Cæterum, dummodo vis harum particularum recte intelligatur, Latine reddi potest per *alioquin. Z.*]

IX. Tertio, eodem loco reddi poteſt, *multo magis*; dum ait: Εἰ τῶν ἀψύχων οὐδὲν ἐσθ' ὅσιον ἐᾶν ἄκριτον· ἤπου, τὸν ἄνθρωπόν γε ὄντα, ἀνόσιον καὶ δεινὸν, ἄνευ λόγου, καὶ ψήφου ποιεῖν ἔκδοτον. id eſt, *Si nefas eſt inanimatum quidpiam legitimo judicio ſpoliare, multo ſane magis impium ac ſceleratum fuerit, hominem indicta cauſa atque indemnatum dedere.* Ἦπου, multo magis.

X. Quarto, eodem aliquando ſenſu, abſque particula γε, reſpondet præcedenti ὅπου, quod, *ſi*, vel *quandoquidem* ſignificat. Iſocrates de Pace: Ὅπου γὰρ οἰκίσαι πόλεις οἷοίτε γεγόνασιν, ἤπου βουληθέντες ἡμεῖς πολλοὺς ἂν τόπους τοιούτους δυνηθείημεν κατασχεῖν. id eſt, *Si urbes ædificare potuerunt, multo magis, ſi modo voluerimus, loca ejuſmodi plurima tenere poterimus.* Ἦπου, ὅπου.

XI. Quinto, in media quoque periodo, vel ſolum, vel additis particulis γε, et καὶ contrarium ſignificat, id eſt, *multo minus*, vel *nedum*; σχολῇγε. Plutarchus in Politicis præceptis: Οὐδὲ τούτων ἐπιμελητέον ἐστὶ παρέργως· ἤπου τῶν περὶ τὸν βίον ἀμελητέον. *Ne horum quidem perfunctorie ſuſcipienda cura eſt: multo minus quæ ad vitam pertinent negligenda.* Ubi particula οὐδὲ verti debet, *ne quidem*, quemadmodum et alibi ſæpe. Dicere autem poterat, ἤπού γε καὶ τῶν περὶ τὸν βίον ἀμελητέον. Ἦπου, multo minus.

XII. Id etiam fit, præcedente ὅπου. Plutarch. ibid. Ὅπου, inquit, τἀνδρὶ τ' ἄλλα θαυμασίῳ, μικρὸν οὕτω φιλανθρώπευμα παραλειφθὲν, ὑπεροψίας ἤνεγκε δόξαν; ἤπου κολούων ἄν τις ἀξίωμα συνάρχοντος, ἐπιεικὴς ἂν φανείη. id eſt, *Si viro, alias plane ſingulari, omiſſum tam exiguum humanitatis officium, arrogantiæ ſuſpicionem attulit, multo ſane minus, qui collegæ dignitatem infringat, vir bonus ac civilis habeatur*[80]. Ubi alterutrum ἂν abundat, de quo infra.

80 Plutarchi locus eſt p. 816. ſed ibi putaverim, vel interrogative legendum: *An ille vir bonus habeatur?* vel ironice, *Is, credo, vir bonus profecto haberi poſſit!* Non enim poſſum adduci, ut credam, τὸ ἤπου per ſe *multo minus* ſignificare poſſe, præcedente ſententia affirmativa, cum neutra particula ἢ aut που, ex quibus conſtat, negativum quid habeat. Sed hac de re fuſius agam, volente Deo, in peculiari de Particulis Linguæ Græcæ libro. Vid. Devar. p. 98. edit. Rom. Neque alterum ἂν abundat, ſed prius participio junctum, tollit ei præſentem actum, quem reducit ad voluntatem: *Qui collegæ dignitatem infregerit* (non *infringit*), vel, *infringere voluerit.* Poſterius reducit actum ad potentiam, eſtque δυνητικόν. H.

Propria vis particulæ compoſitæ ἤπου eſt 1) *Profecto ni fallor: Recte fortaſſis: Mirum ni.* Nam certitudo, quæ ineſt in ἤ, minuitur adjecta particula που. ut Xenoph. Cyrop. ii. 2, 13. ἤπου ἂν, ὦ Ἀγλαϊτάδα, εἴ γε κλαίειν ἐπιχειρώμεθά σε ποιεῖν, σφόδρα ἂν ἡμῖν ἐμέμφου. *Mirum ni, Aglaitada, ſi te ad fletum commovere conati eſſemus, nos vehementer reprehendiſſes.* 2) *Multo magis*, in argumentatione a minori ad majus, ſed præmiſſa ſententia aiente. Vide locum Iſocratis a Vigero ad §. 10. laudatum. 3) At præcedente negatione, reddi debet *multo minus*, propterea quod ἤπου præmiſſam negationem ſtabilit. Vid. Viger. §. 11. 4)

Ἤπου σχολῆγε. XIII. Aliquando vero τῷ ἤπου, additur σχολῆγε, tuncque, vel σχολῇ abundat, vel ἤπου affirmat, fignificatque *profecto*. Sic fupra dici poffet, ἤπου σχολῇ γε κολεύων.

XIV. At ἦπου, acuta penultima, fignificat, εἴτε, id eft, *five*, quemadmodum ἤτοι, et aliquando tantum ἤ, *quam*. Exempla paffim obvia [81].

Ἤδη, cum præf. [Particula temporis ἤδη, *jam*, conftructa 1) cum tempore præfente fignificat *actionem maturatam*. Ut Demofth. Phil. iv. Οὐ μόνον ἤδη πάρεστιν, ἀλλὰ καὶ πάλαι παρελήλυθε. *Non modo* jam *adest, fed et dudum præteriit*. Matth. iii. 10.
c. præt. Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται. 2) cum præterito fignificat *rem paratam peractamque fine termino*. Ut Matth. xiv. 15. Ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν. Iliad. A. 251. Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο. 3) Eft nonnunquam termini fignum, a quo quid incipit effe. Ariftoph. Acharn. 538. Κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων. *Ex illo tempore jam*, h. e. *ftatim*, *fragor clypeorum eft auditus*. Conf. Matth. v. 28. Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. 4) Defignat quoque tempus remotiffimum: ut Iliad. A. 261. Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, ἀνδράσιν ὡμίλησα. 5)
c. futur. Cum futuro notat rem a præfenti non longe remotam. Ut Odyff. A. 303. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη.
ἤδη ποτέ. ἤδη νῦν. *Cæterum ego ad navem* jamjam *defcendam*. Conf. Iliad. A. 760. Igitur eadem particula interdum ad tempus remotius exprimendum habet adjunctam particulam ποτὲ, fed νῦν ad propius tempus fignificandum. Z.]

In interrogatione fignificat *An forte*. Ut Euripid. in Oreft. 435. Τίς δ' ἄλλος; ἤπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων; *Quis eft alius? an forte aliquis ex Ægifthi amicis?* Ita Lucian. tom. i. Dial. Mort. p. 443. Τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἤπου βασιλεὺς ἦσθα; Z.

81 Notandam hic cenfui fingularem adverbii καλῶς cum genitivo conftructionem: qua occafione reddendum eft, *in opportuno loco*. Thucydid. lib. i. cap. 36. Τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλου κεῖται. *Sita enim eft (Corcyra) in loco opportuno trajicientibus in Italiam et Siciliam*. Aliquando genitivus per præpofitionem ἐν, fequente tertio cafu, refolvitur; ut eodem libro cap. 44. in fine, de eadem infula: Ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ΕΝ ΠΑΡΑΠΛΩι κεῖσθαι. *Simul etiam in Italiam et Siciliam ad trajiciendum loco opportuno hæc infula fita effe videbatur illis*. Quod Thucydideum plane loquendi genus effe, ad hunc locum teftatur Hudfon.

SECTIO VIII.

De Adverbiis μᾶλλον et μάλιστα.

REGULA I.

Μᾶλλον δὲ, *vel potius.*

ΜΑΛΛΟΝ, ut plurimum adjunctam habet conjunctionem δὲ [82], nec tamen verti debet, *potius vero*, sed Latina phrasi, *seu potius, vel potius:* quod nunquam Græce dicitur, ἢ μᾶλλον.

Μᾶλλον ἀεὶ, *magis atque magis.*

II. Idem adverbium junctum cum ἀεὶ significat *magis atque magis*, vulgo, *de plus en plus*; ut, Προὐχώρει καθ' ἡμέραν ἀεὶ μᾶλλον. id est, *In dies magis magisque proficiebat.* Quo sensu τῷ ἀεὶ non raro additur enclitica τι [83].

Μᾶλλον, cum comparat.

III. Jungitur interdum comparativo; ut apud Isæum: Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον. *Longe promptius* [84]. Apud Isocrat. [85] Κρεῖττον εἶναι τεθνάναι μᾶλλον. id est, *Præstare mori.* Ita Tullius non semel ait, *potius malo*, cum *malo* satis esset [86].

82 Quoties scilicet potior sententia sequitur, tuncque ἐπανορθωτικὴν vim habet, et sæpius redditur *imo vero:* ut Ἦν παῖς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος ἁπαλός. *Erat puer, imo vero tener adolescentulus.* Quo sensu non raro sequentem habet particulam καὶ intendendi gratia. Demosthen. de Cor. p. 321. Εἰ δὲ ἁπάντων τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν, τὴν ἐλευθερίαν, περιῄλετο, ΜΑΛΛΟΝ ΔΕ ΚΑΙ τὰς πολιτείας, ὅσων ἠδύνατο. *Sin omnibus, quibuscunque poterat, dignitatem, principatum, libertatem, quin etiam respublicas ademit.* At præcedente potiore sententia, abest δὲ, additurque sæpe particula τι, sequente in altero membro ἤ. Arrian. de Exp. Al. p. 21. lin. 9. Καὶ ἡ Μήλου, καὶ Σκιώνης ἅλωσις, νησιωτικά τε πολίσματα ἦν, καὶ τοῖς δράσασιν αἰσχύνην ΜΑΛΛΟΝ ΤΙ προσέβαλεν, Ἢ ἐς τὸ ξύμπαν Ἑλληνικὸν μέγαν τὸν παράλογον παρέσχεν. *Et Meli et Sciones expugnatio, quæ erant insularia oppidula, expugnatoribus dedecus potius attulerunt, quam universam Græciam in magnam admirationem rapuerunt.* Pro μᾶλλον δὲ utuntur etiam ἄλλως δὲ, natura quidem imbecilliori, sed ejusdem usus vocabulo. Ita Plutarch. in Cæs. p. 717. in fine: Καὶ ταύτην λαβὼν αἰτίαν πρὸς αὐτοὺς ὁ Καῖσαρ, ΑΛΛΩΣ ΔΕ δόξης ἐφιέμενος. *Arrepta hac adversus illos ansa Cæsar, re autem vera, gloriæ ardore ductus* etc. Ubi pro ἄλλως δὲ substitue μᾶλλον δὲ, et eundem habebis sensum.

83 Non multum abludit illud Horatii, Carm. secular. sub finem:

Remque Romanam, Latiumque felix,
Alterum in lustrum, MELIUSque SEMPER
Proroget ævum.

Et Tibull. lib. i. el. 8. in fine:

At tu, natalis, multos celebrande per annos,
CANDIDIOR SEMPER CANDIDIORque redi.

84 Simili modo utens contrario ἧττον Plato de pœna dixit lib. ix. legg. p. 854. Ἢ γὰρ βελτίονα ἢ ΜΟΧΘΗΡΟΤΕΡΟΝ ἩΤΤΟΝ ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα. *Reddit enim eum, qui patitur, vel meliorem vel minus pravum.*

85 In Helenæ Laudat. p. 417. Alia præter hæc duo exempla suppeditat Budæus p. 212. [In Archid. p. 265. bis. *Reizius.*]

86 Similiter quoque Corn. Nep. in Vit. Con. cap. ultimo: *Quod POTIUS patriæ opes augeri, quam regis*

Παντὸς μᾶλλον.

IV. Jungitur etiam eleganter cum genitivo παντὸς, ad exprimendum singularem aliquem excessum: vulgo diceremus, *plus que tout autre:* ut, παντὸς μᾶλλον παρὰ τοῦτο ἡ νίκη μεθ' ἡμῶν γένοιτ' ἄν. id est, *Hoc modo facilius, quam alio quolibet, victoriam consequi poterimus.* *.

Μᾶλλον, subintellectum.

V. Postremo, sæpe μᾶλλον subauditur, in verbo βούλομαι [et Maccab. ii. 14, 42. post verbum θέλω. Item post alia verba. V. c. Andocid. Or. de Mysteriis p. 62. ed. Reisk. τεθνᾶναι νομίζουσα λυσιτελεῖν (sc. μᾶλλον,) ἢ ζῆν. Z.] sequente tantum ἢ, id est, *quam*, cum tamen verbum illud cum ea particula verti debeat, *malo quam:* ut, βούλομαί τε ἀπιέναι, ἢ παρόντα ῥᾳθυμεῖν. id est, *abire te malo, quam præsentem otio languescere* [87].

Τὰ μάλιστα, præsertim.

VI. De adverbio μάλιστα, quatuor notanda sunt. Primo, sæpe jungitur cum articulo neutro plurali τὰ, tumque significat *præsertim*, aut *maxima ex parte* [88]: ut, ὁ στόλος τὰ μάλιστα διεφθάρη. *Classis maxima ex parte consumpta est.* Sic, ὑπ' ἄλλων μὲν ὅσων, τὰ δὲ μάλιστα, ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἡμῶν ἔῤῥει τὰ πράγματα. id est, *cum aliis plerisque de caussis, tum inertia maxime res nostræ pessum eunt.*

Μάλιστα, admodum.

VII. Secundo, idem fere est, quod ἐπιεικῶς, id est, *admodum*, vulgo, *bien jusques*; apud Atticos præsertim, ut apud Thucydidem, Xenophont. et alios. Sed tunc fere cum numeralibus jungitur. Thucyd. ii. Ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. *Diebus admodum*, vel *omnibus quadraginta.* Quo sensu non raro adjunctas habet particulas πῃ, τοι, aut πως, aut που, encliticas. [V. Wesseling. ad Herodot. viii. 65. p. 647. *Herm.*]

Μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μή.

VIII. Tertio, μάλιστα μὲν, sequentibus postea, εἰ δὲ μὴ,

MALUIT. H. Cf. Interpr. iii. 2, 7. Z.

* Formula παντὸς μᾶλλον, quæ inprimis apud Platonem est frequens, et magnam affirmandi vim habet, reddi potest, *omnino, ut nihil supra* etc. Ut Plat. Crit. cap. 10. ἢ παντὸς μᾶλλον οὕτως ἔχει, ὥσπερ τότε ἡμῖν ἐλέγετο; *an* omnino *res ita est, ut tum a nobis est demonstrata?* In Phæd. cap. 11. sub fin. Simmias, rogatus, *an res sibi secus videatur*, respondet παντός γε μᾶλλον, h. e. *Minime, sed plane mihi quoque ita videtur.* Ib. cap. 17. Ἔστι γὰρ, ἔφη, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω. Ib. cap. 37. οἴοιτο ἀποδεδεῖχθαι, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστιν. Ibid. cap. 56. Παντὸς μᾶλλον ἄρα, ἔφη, ὦ Κέβης, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον. Z.

87 Eleganter etiam construitur cum Genitivo participii δέον, præmisso articulo: ut Μᾶλλον τοῦ δέοντος, *Plus æquo*, apud Plat. Gorg. p. 487. Postremo, Μᾶλλον τι, significat, *Adhuc magis:* [Minime. *Herm.*] augente utcunque significationem vocula τί. Ælian. Socr. Dial. de Virtute: Ἐφυλάττομεν ἄν, ὥσπερ τὸ ἀργύριον, καὶ ΜΑΛΛΟΝ ΤΙ. *Servaremus ut argentum, vel adhuc magis*, i. e. *diligentius.* Ubi observa etiam conjunctionis ἂν cum imperfecto indicativi constructionem: qua de re inferius dicetur Cap. viii. Sect. 2. §. 4.

88 Adi regulam generalem, quam dedi supra p. 17. et 18. H.

Μάλιστα quoque, ad vim ejus augendam, adjunctum habet genitivum non modo πάντων sed etiam παντός.

reddi poteſt, *principio*, vel *ante omnia*. Sic Terentius in Andria; *Te per amicitiam obſecro, principio ut ne ducas*; (*uxorem ſcilicet*) Græce reddi poteſt, μάλιστα μὲν οὐ γῆμαι. Sequitur, *ſed ſi id non poteſt*, Græce tribus his voculis, εἰ δὲ μὴ, hoc eſt, *ſin minus*. Ita ut per μάλιστα μὲν ſignificetur id, quod omnino vellemus fieri, ſi quo modo fieri poſſet: tum per εἰ δὲ μὴ ſubjiciamus id, quod ſaltem ejus vice fieri cupimus: vulgo, *au defaut de l'autre*. Ita plane accipiendus Platonis locus in Menexeno, ubi præclaram illam ad liberos ſuperſtites defuncti parentes exhortationem habent: Πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε· εἰ δὲ μὴ, ἴστε, ὡς ἡμῖν ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει. id eſt, *Omni ſtudio contendite, principio quidem uti ſuperetis; ſin minus, intelligite, hanc nobis victoriam probro futuram*[89].

IX. Quarto, μάλιστα cum verbo φάσκω et ſimilibus, videtur ſignificare παῤῥησίαν quandam: ut vulgo dicimus, *haut et clair*. Plutarchus in Alexandro de Clito indignante quod Macedones in convivio deriderentur: Ἠγανάκτει, μάλιστα φάσκων, οὐ καλῶς ἐν βαρβάροις ὑβρίζεσθαι Μακεδόνας· ubi μάλιστα, cum ſequente φάσκων, non cum præcedente ἠγανάκτει, jungit etiam Amiotus; *Diſant tout haut, que c'étoit une grand' honte d'injurier les Macedoniens, parmi les Barbares*. Ita Lucianus in Charonte: Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς, ἐς τὴν ὑστεραίαν, Μάλιστα, ἥξω, ἔφη. *Ad cœnam, opinor, invitatus, magna voce, cras, inquit, veniam*, niſi quis, μάλιστα, jungat cum ἥξω, tunc autem ſignificabit, *omnino, libentiſſime*; vulgo, *ſans faute*. ¶. 249. Μάλιστα φάσκω.

X. Quinto, præcedente, vel ſequente ὁμοίως, cum dandi caſu, reddi poteſt, *quam*, vel, *ut qui maxime*. Demoſthen. de reditu ſuo: [1473, 11.] Εὔνουν ἐμὲ εὑρήσετε τῷ πλήθει τοῖς μάλισθ' ὁμοίως. id eſt, *Me tam populi ſtudioſum reperietis, quam qui maxime*. Contra dici poſſet, τοῖς ἥκιστα ὁμοίως, vel ὁμοίως τοῖς ἥκιστα, *quam qui minime*: quod ſupra de Nomine Cap. iii. Sect. 13. Reg. 4. dicebatur, ὡς οὐδὲν χρῆμα[90]. Μάλιστα, *ut qui maxime*.

Vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. Tom. i. p. 173. Z.

89 Obſcuram ſententiam reddit loci mutilatio, quem ideo integrum hic addere non pœnituerit. Verba ſunt p. 247. init. Ὧν ἕνεκα καὶ πρῶτον, καὶ ὕστατον, καὶ διαπαντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ· ΕΙ ΔΕ ΜΗ, ἴστε, ὡς ἡμῖν, ἂν μὲν νικῶμεν ὑμᾶς ἀρετῇ, ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει, ἡ δὲ ἧττα, ἐὰν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν, i. e. *Quare et primum, et poſtremum et ſemper omni ſtudio contendite, principio quidem ut ſuperetis et nos et majores gloria; ſin minus, intelligite, hanc nobis, ſi vos virtute vicerimus, victoriam pudori futuram; at, ſi vincimur eo ipſo, quod ſuccumbimus, feliciores nos fore.*

90 Vicina huic ſignificationi conſtructio eſt, ubi cum articulo plurali

SECTIO IX.

De Adverbiis μεταξὺ, μέχρι, [μὴν, μόνον οὐ, μῶν, ναὶ, νὴ, νῦν, οἶ, οἴμοι,] ἄγε, ὁμοῦ, [ὅμως.]

REGULA I.

Μεταξὺ, cum particip.

ΜΕΤΑΞΥ cum participio eleganter conjungitur, eo in casu, quem sententia postulat; ut *inter*, apud Latinos, cum gerundiis in *dum*; ut μεταξὺ περιπατῶν τῷ ἐχθρῷ, ἐνέτυχεν, *inter ambulandum in hostem incidit*, quod dici posset, μεταξὺ περιπατοῦντι ἀπήντησεν ὁ ἐχθρὸς, *inter ambulandum ipsi hostis occurrit* [91].

Μεταξὺ, cum.

II. Aliquando, sed rarius sumi videtur pro μετὰ, *cum*; ut apud Plutarch. in Theseo: Καὶ μεταξὺ τοῦ ξυγκτοῦ σύνε-

præcedente præpositione ἐν junctum superlativi vice fungitur. V. c. Ἐν τοῖς μάλιστα σοφός ἐστιν. *Si quis alius, sapiens est.* Pausanias in Achaicis, p. 403. Τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα ἀρχαῖον. *Hoc templum inter cætera est vetustissimum.* [Male igitur Reiskius in verbis Xenoph. Memor. i. 1, 8. τὰ δὲ μέγιστα ΤΩΝ ἐν τούτοις, illud τῶν delendum putavit. Nam ejusmodi formula admodum est frequens. Sic Ælian. V. H. i. 31. Νόμος οὗτος Περσικὸς ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος. Plat. in Critone cap. 14. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα. Et paulo post: λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. Id. in Sympos. cap. 1. Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. Ælian. V. H. ii. 7. Νόμος οὗτος Θηβαϊκὸς ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως κείμενος ἐν τοῖς μάλιστα etc. Z.] ¶. 250.

91 Exemplum exhibet Æschin. contra Ctesiph. p. 306. lin. 28. Τίς ἂν εἴη τοιοῦτος ἰατρὸς, ὅστις τῷ νοσοῦντι μεταξὺ ἀσθενοῦντι μηδὲν συμβουλεύοι; *Quisnam esset talis medicus, qui ægroto, dum morbo laboret, nihil det consilii?* Et Lucian. Dial. Alexandri et Philippi: Οἶδα ταῦτα πάντα· Κλεῖτος γάρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας ΜΕΤΑΞΥ ΔΕΙΠΝΟΥΝΤΑ ἐφόνευσας. *Novi hæc omnia: Clitus enim mihi renunciavit, quem tu inter cœnandum spiculo trajectum trucidavisti.* Adde locum ex Isocr. in Evag. p. 396. Πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως ἐκ πολλοῦ περιδεῶς ἔσχεν, ὥστε μεταξὺ πάσχων εὖ, πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπεχείρησεν. *Ab hoc vero sibi tam circumspecte cavit, ut inter accipiendum beneficia bellum contra eum moliretur.* [It. Demosth. pro Coron. p. 284. εὐθὺς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες. *Cum repente consurrexissent inter cœnandum.* Z.] Idem adverbium genitivo λόγων junctum, præterquam quod tritum est in significatione τοῦ *inter dicendum*, etiam Græci usurpant, ubi Galli *à propos*; ubi scilicet absolute ponitur in non continuata sententia. Ita apud Lucianum in Charonte cum Mercurio sermones cædens Charon de urbibus dirutis, videt interim duos exercitus manum conferentes, atque ait: Ἀλλὰ ΜΕΤΑΞΥ ΛΟΓΩΝ, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι; Gallice: *Mais à propos, qui sont, qui combattent là?* Similiter Mort. Dial. Tom. i. p. 271. in fine: Ἀλλὰ ΜΕΤΑΞΥ ΛΟΓΩΝ, ὡς κραυγή τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; *Mais à propos, n'entends je pas une voix comme un cri, qui se leve de la terre?* Et apud Plat. in Phædr. p. 230. Ἀτὰρ, ὦ ἑταῖρε, μεταξὺ λόγων, ἆρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον, ἐφ'

τιν[92] ἔχοντες. *Prudentiam cum potestate conjunctam habentes.* [Sign. quoque *postea*, Act. xiii. 42. τὸ μεταξὺ σάββατον, *Sabbatum sequens.* Loca alia vid. ap. Interpr. ad h. l. Z.]

III. De adverbio μέχρι, adverte sequentia. Primo μέχρι, vel ἄχρι ante consonantem; ut μέχρις, vel ἄχρις ante vocalem[93], cum interrogativo τίνος; vel τοῦ; significat *quousque*; ut, μέχρι τοῦ, vel τίνος τοῖς πράγμασιν ἀνειμένως χρησόμεθα; *quousque tandem res negligenter curabimus*[94]? [Μέχρις non occurrit apud tragicos. Vide meam præfat. ad Eurip. Hecub. p. liv. *Herm.*]

Μέχρι τίνος; *quousque.*

IV. Secundo, μέχρι που, et ἄχρι που, sine interrogatione, cum infinitivo jungitur, significatque, *ut etiam*; ut, μέχρι που καὶ ἐπιδακρύσαι τἀνδρὶ προσέπαθεν. *Tanta eum cepit hominis commiseratio, ut ejus quoque malis illacrimaretur*; vulgo, *jusques aux pleurs, jusques à en pleurer.*

Μέχρι που, *ut etiam.*

V. Tertio, additur etiam πρὸς, quemadmodum Latini dicunt, *usque ad*: μέχρι πρὸς τὰς οἰκουμένης ἐσχατιὰς διεφοίτησεν ἡ φήμη. *Ad ultimos usque orbis fines ea fama pervenit*[95].

Μέχρι πρὸς, *usque ad.*

VI. Quarto, cum aliis adverbiis et particulis jungitur; ut, μέχρις ἐνταῦθα, *hactenus*, vel *huc usque*, μέχρι τοῦδε vel μέχρι δεῦρο, *huc usque, hactenus, eatenus*; cum de oratione vel disputatione aliquatenus progressa loquimur: μέχρι πόρρω, *longe*, vel *diu*: μέχρι τοῦ παρόντος, *in præsens usque tempus*: μέχρι σήμερον, *jusques à aujourd'huy*: μέχρις ἐχθὲς, *jusques à hier*: μέχρι πρώην, quod Latine vix exprimi potest, *jusques à avant hier.* Synes. Ἀπενθὴς μέχρι πρώην διατριβ ἦγες ἡμᾶς; *Mais à propos, mon ami, est ce cet arbre, auprès du quel vous m'avez conduit?*

Μέχρι τοῦδε, *hactenus.*

92 Lege τὸ συνετόν. Locus est p. 1. [Locus hic unus non sufficit ad novam verbi significationem probandam. Nam in aliis libris hæc verba plane absunt a loco Plutarchi: in aliis pro μεταξὺ legitur μετά. Z.]

93 Sic usus voluit. Atticum tamen esse ἄχρι vel μέχρι affirmat Mœris: Ἄχρι ἄνευ τοῦ σ, Ἀττικῶς· Ἄχρις, Ἑλληνικῶς. In quibusdam Thucydidis codicibus ἄχρι et μέχρι invenias ante vocalem. Ut et in Act. Apost. i. 2. [Cæterum utramque particulam plane esse ejusdem significatus, dubitare non licet, si verum est, quod Eustathius ad Homer. p. 1062. lin. 52. ait, alteram ab altera esse ortam: Γέγονε, inquit, φασὶ, τὸ ἄχρις ἀπὸ τοῦ μέχρις, ἀποβολῇ τοῦ μῦ, καὶ τροπῇ τοῦ φωνήεντος. Z.]

94 At cum indefinito τινὸς significat, *Aliquamdiu.* Herod. lib. i. cap. 8. Μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπεῖχε τὸν νεανίσκον ἡ τοῦ πατρὸς μνήμη. *Aliquamdiu cohibuit adolescentem patris memoria.*

95 Exemplum exhibet Arrian. de Exp. Al. cap. 6. prope finem: Ἐγίνετο δὲ ἡ δίωξις τοῖς μὲν ἀμφὶ Ἀλέξανδρον ΜΕΧΡΙ ΠΡΟΣ τὰ ὄρη τῶν Ταυλαντίων. *Fiebat persecutio iis, qui circa Alexandrum erant.* i. e. *Alexander cum suis eos persequebatur usque ad montes Taulantios.* Ubi τοῖς ἀμφὶ Ἀλέξανδρον pro Ἀλεξάνδρῳ. vid. supra cap. 1. §. 5. Eodem modo dicitur ἄχρι πρὸς τὰ ὄρη. Sic Lucian. V. H. lib. i. Κατεδιώξαμεν ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. *Persecuti sumus (eos) usque ad ipsorum latibula.*

γενόμενος. verbatim, *Cum usque ad nudius tertius luctu caruisset.* [μέχρις ἵνα, *usquedum*, Callimach. in Dian. 28. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας, μέχρις ἵνα ψαύσαι. Z.]

Μέχρι λόγου, *verbis tenus.*

VII. Quinto, cum genitivis quibusdam; ut, μέχρι τοῦ λόγου, vel τοῦ λέγειν, *verbis tenus:* μέχρις ἡμῶν, *ad nos usque*, id est, *ad nostram usque ætatem:* μέχρις οὗ, *donec*, vel *quo ad:* μέχρι τῆς ζωῆς, id est, διὰ βίου, *per totam vitam:* ut, μέχρι ζωῆς ἄρχων διετέλεσεν, *tota vita in magistratu fuit:* μέχρις εἴκοσι ἐτῶν, id est, *ab anno 20 et infra.* Demosthen. Olynth. iii.[96] Ἐψηφίσασθε, τοὺς μέχρι πέντε καὶ τετταράκοντα ἐτῶν, αὐτοὺς ἐμβαίνειν. *Decrevistis, ut qui essent intra quintum et quadragesimum annum, in naves conscenderent*; quo numero comprehendebantur, qui annum illum 45 attigerant, quique infra illum erant, modo ætate militari essent[97].

Μέχρις οὗ.

VIII. Sexto, apud Herodotum maxime, et alios Ionicos, μέχρις οὗ, simul jungitur cum alio gignendi casu; particula οὗ prorsus abundante, ut μέχρις οὗ τῶν διαλλαγῶν, id est, *usque ad gratiæ reconciliationem*[98].

96 Pag. 11. init.

97 Huc refer illud Herodiani lib. i. cap. 3. de Nerone, Ὃς ἐχώρησε μέχρι μητρῴου φόνου. *Qui progressus est eo impietatis, ut matrem occideret.* Simili modo apud Ælianum, lib. vii. c. 8. Alexander, cum in luctu Hephæstionis mortui capillos scidisset, dicitur μέχρι τῆς κόμης τῆς ἑαυτοῦ Ἑλληνικὰ δρᾷν, *usque ad suas comas Græcorum more fecisse*, id est, *quatenus comas radebat.* Huc facit illud Periclis: Μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος. *Usque ad aram amicus.*

98 Exemplum vid. lib. i. apud Herodot. Καὶ ἐπὶ τούτῳ τῷ πύργῳ ἄλλος πύργος ἐπιβέβηκε, καὶ ἕτερος μάλα ἐπὶ τούτῳ, μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων. *Et huic turri alia superstructa est, atque alia item in hac, ad octavam usque turrim.* H. ¶. 251.

Summa eorum, quæ de usu particulæ μέχρις seu ἄχρις sunt tenenda, fere huc redit. 1) Dicitur de termino, vel *temporis*, vel *loci*, vel *modi*, ad quem quid perdurare aut pertinere statuitur. E. g. Plat. in Sympos. p. 220. Μέχρις ἕως ἐγένετο. *Donec aurora illucesceret.* Ἄχρι τῆς θαλάσσης. *Ad mare usque.* Epictet. cap. 46. Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι χρείας τῆς ψυχῆς παραλαμβάνειν. *Ea quæ ad corpus pertinent, eatenus sunt adhibenda, quatenus animo sunt usui.* s. *quatenus usum animi non excedunt.* Sic Thucyd. iii. 82. μέχρι τοῦ δικαίου, *usque ad justitiam*, s. *ne fines justitiæ excedantur*, s. *intra fines et modum justitiæ.* Sic illud Periclis est capiendum, μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος, h. e. *amicitia eatenus est sancte colenda, quatenus religio permittit, intra fines religionis, ne modus religionis excedatur.* 2) Adhibetur de duratione et tractu temporis, per quod aliquid durare dicitur. Sic recte Cel. Ernest. interpretatur illud Actor. Apost. ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων, de tempore omni, quod inter Christi ascensum in cœlum et reditum ejus in fine rerum humanarum interjectum est. Sic Lucian. in Judic. Vocal. ab initio: Μέχρι μὲν, ὦ φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτουὶ τοῦ Ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος, ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην. *Quamdiu, o Vocales judices, leviori affectus sum injuria ab isto Tau, meis abutente, et auferente, unde non decet; non graviter tuli damnum.* Demosth. Philipp. iii. p. 118. ed. Reisk. οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα,—ὥστε, ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων, οὔτε τῶν δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα. *In hæc misera incidimus tempora, ut usque ad hunc diem non possimus ea perficere, quæ vel utili-

[Particulæ μὴν vis primaria eſt βεβαιωτική. Quare reddi **Μὴν, affirmat.**
poteſt, *quidem*, *ſane*, *revera* etc. Ut Plat. de Rep. lib. vi.
p. 485. Poſtquam docuit, verum eſſe philoſophum, qui
omnem curam ponat in animo colendo, ſubdit, σώφρων μὴν
ὅγε τοιοῦτος, καὶ οὐδαμῆ φιλοχρήματος. Euripid. in Oreſt.
1116. Oreſtes ait, Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.
Reſpondet Pylades, Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν. 2) Suſtinet vicem
τοῦ δὲ, habetque adeo vim adverſandi. Veluti Plat. in So- **pro δὲ.**
phiſt. cap. 1. ubi opponitur τῷ μέν· Φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς,
οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν, ὅτι γε τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕκαστον μὴν διορί-
σασθαι σαφῶς τί ποτ' ἐστὶν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥᾴδιον ἔργον. Ibid.
καί μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μήν. Hic illud
μὴν commode reddi poteſt per *tamen*. Thomas Magiſter
contendit quidem, apud Poetas eſſe particulam otioſam,
ſed rem recte negat Hoogevenus.

Illud μόνον οὐ, et μόνον οὐχὶ, quod et a nonnullis con- **Μόνον οὐ.**
junctim ſcribitur, μονονοὺ, et μονονουχὶ, plane idem valet,
quod Lat. *Tantum non*, h. e. *fere*, *pene*, *propemodum*. Ut
Ariſtoph. in Veſp. 514. Καταγελώμενος μὲν οὖν οὐκ ἐπαΐεις
ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς. *Non ſentis, te riſui eſſe
iſtis, quos tu* tantum non *adoras*. Demoſthen. Olynth. i.
ab init. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεὶς.
Præſens igitur tempus tantum non, *emiſſa voce*, *loquitur*.

Particula μῶν conflata eſſe videtur ex μὴ interrogativo, **Μῶν, Num igitur?**
et οὖν ſeu Ionico ὦν, uti veteres tradunt Grammatici ¶.
252. aut, quod Hoogeveno veroſimile videtur, ex verbo
μάω, poet. μώω, ſive μώομαι, h. e. ζητῶ. Cæterum eſt par-
ticula interrogandi, quæ apud Atticos eſt in uſu, auctore
Mœride; qui ait, Μῶν Ἀττικῶς, μὴ ἄρα Ἑλληνικῶς. Igitur
non modo interrogat, ſed et ſimul colligit, reddique de-
bet *Num igitur?* V. c. Ariſtoph. in Equit. 185. Μῶν ἐκ
καλῶν εἶ, κἀγαθῶν; *Num igitur es ex bonis et probis?* Sæpe
junctim occurrit μῶν μή. Sunt, qui putent, reddi debere **Μῶν μή.**
nonne? At vero hæc opinio facile refellitur exemplis,
quorum membrum prius, quod pendet a μῶν μὴ, nihil ne-

tatis vel honeſtatis ratio a nobis exigat. Sext. Empir. lib. ii. 23. ἤδη δὲ καὶ κατὰ τὸν βίον ἄχρι καὶ τοὺς παῖδας ὁρῶμεν διαστελλομένους ἀμφιβολίας. *Jam per omnem vitam uſque ipſos pueros videmus diſcernere ea, quæ ſunt ambigua.* Plutarch. in Poplicol. ab initio: Μέχρι μὲν ἐπίδοξος ἦν ὁ δῆμος ἕνα χειροτονήσειν ἀντὶ τοῦ βασιλέως στρατηγόν. *Quamdiu putabatur populus unum regis loco creaturus ducem.* Xen. Memor. i. 2, 35. ἐρίσατέ μοι, μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους. *Definite mihi, intra quot annos homines ſint exiſtimandi juvenes.* Ibid. iii. 5, 27. μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας, *durante ætate agili.* 3) Interdum ſignificat exceptionem, *præter*. Ut Thucyd. p. 18. lin. 3. edit. Camer. Τῶν ἄλλων ἤδη μέχρι ἡμῶν δουλευόντων. *Cum cæteri præter nos, jam ſervitute eſſent oppreſſi.* Verum facile hic ſignificatus poteſt referri ad claſſem priorem, quam conſtituimus. Z.

gationis continet propterea, quod membrum posterius habet negationem. V. c. Plat. de Rep. i. p. 351. Ἐὰν δὲ ἐν ἑνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν, ἢ οὐδὲν ἧττον ἕξει; Μηδὲν ἧττον ἐχέτω, ἔφη. Quapropter vel cum Devario statuendum est, utramque particulam ἐκ παραλλήλου dici, adeo ut μῶν et μὴ simpliciter interroget, vel amplectenda est Hoogeveni conjectura, qui, cum conjiciat μῶν ortum esse ex μάω, interpretatur μῶν μὴ, *Quæro ergo, utrum.* Itaque loci Platonici sensus est hic: *Utrum* (seu, *Quæro igitur, utrum*) *injustitia, si in uno fuerit, vim suam amittit, an nihilominus retinet? Nihilominus, inquit, retineto.* Huc pertinet quoque Plat. in Phæd. cap. 35. Τί; ἔφη, ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι; πολλὰς γάρ δὴ ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς. *Quid? inquit, an igitur dictis aliquid deesse existimatis? Nam utique restant multa, quæ quis suspicari objicereque possit.* Eadem vis quoque

Μῶν μήτι; subjecta est particulis μῶν μήτι, h. e. *numquid igitur.* Ut Plat. de Rep. vi. p. 505. Τί δέ; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὁριζόμενοι, μῶν μήτι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; ἢ οὔ; *Quid vero? qui voluptatem definiunt esse bonum, numquid ergo* (seu, *rogo utrum*) *in minore versantur errore, quam alii?*

Μῶν οὔ; *nec ne?* Sed μῶν οὐ adhibetur de interrogatione negante. V. c. Aristoph. in Plut. 372. Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; *Num non* (seu, *Quid ergo? non*) *furatus es, sed rapuisti?* Plat. Ep. iii. p. 316. Ἐν οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ; Μῶν οὐχ, ὅπερ ἐποίουν; *In his quid me facere oportuit? Nonne, quod feci?*

Ναὶ, in interrogatione. Particula ναὶ affirmat, et stabilit sententiam aut alterius sive dubitantis, sive rogantis, sive aliquid statuentis: aut nostram confirmat. Igitur 1) ad interrogationem affirmandam adhibetur: ut Plat. de Rep. v. p. 449. Οὐκοῦν ὀρθῶς ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε; Ναὶ, ἦδ' ὅς. *Num bene* [Immo *recte. Herm.*] *dixi, Adimante? Recte, inquit.* Item rem negatam interrogative propositam affirmat. Sic roganti apud Plat. de Rep. ii. p. 381. Ψυχὴν δ' αὐτὴν ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην ἥκιστ' ἄν τι ἔξωθεν πάθος ταράξειέ τε καὶ ἀλλοιώσειε; respondetur Ναὶ, h. e. *Sic est, ut dicis,* seu, *Nequaquam potest.*

Sine interrogatione. 2) Sine interrogatione sententiam alterius confirmat. Ut Æschin. adv. Ctesiph. p. 281. Ἐπειδὰν τοίνυν ἐξαπατῶντες ὑμᾶς λέγωσιν, ὡς προσγέγραπται ἐν τῷ νόμῳ ἐξεῖναι στεφανοῦν, ἐὰν ψηφίσηται ὁ δῆμος, ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβαλεῖν· ναί. *Cum igitur, ut vos decipiant, dicunt, legi esse adscriptum, coronari licere, si populus sciverit; mementote illis respondere, Ita est.* Aut nostra confirmamus verba: Callim. in Cerer. 64. Ναὶ, ναὶ, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαίτας ποιήσεις· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπῖναι τοι. *Sane, sane,*

ſtrue domum canis etc. 3) In obteſtationibus: Ep. ad Philem. ver. 20. Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. It. Apocal. in fine: ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ. *Veni obſecro, Domine Jeſu.* 4) Euſtathius ad Homer. p. 92. et 1450. et Devarius contendunt, ναὶ quoque habere vim jurandi. At vero recte rem negat Hoogevenus, qui ait, ναὶ junctum particulis jurantibus μὰ et πρὸς, non niſi vim confirmandi habere. V. c. Plat. in Euthyphr. cap. 5. Ναὶ μὰ Δία, idem valet, quod cap. antecedente δὴ πρὸς Διός. Iliad. A. 235. Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. *Næ per hocce ſceptrum.* Xenoph. Cyrop. iii. 1, 27. ναὶ μὰ Δία. Ariſtoph. Nub. 781. ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. Igitur illud ναὶ additur formulis jurandi in ſenſu aiente. Hinc ubi per formulam jurandi aliquid tollitur et negatur, loco ναὶ adhibetur οὐ. Ut Iliad. A. 86. οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα. Quo loco Scholiaſtes inepte contendit, illud οὐ abundare. Obſtat locus Ariſtoph. in Pac. 213. Ναὶ τὼ σιώ. *Per Dioſcuros.* Verum Hoogevenus non male conjicit, legendum eſſe Νὴ τὼ σιὼ, propterea quod paulo poſt in ſimili re occurrat Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δία, οὐχὶ παστέον. Aut, ſi quis nolit ad corrigendi audaciam confugere, ſtatuendum, poſt νὴ intelligi debere μὰ, quemadmodum poſt ὡς ſæpe intelligendum eſt πρὸς aut ἐπί. 5) In ἀνθυποφοραῖς, ubi adhibetur ναὶ ἀλλὰ, habet ναὶ vim concedentis, ſed ἀλλὰ vim objicientis. V. c. Demoſthen. pro Cor. p. 310. ubi formatur objectio ex Cephali dicto: Ναὶ, φησίν· ἀλλὰ τὸ τοῦ Κεφάλου καλόν· τὸ μηδεμίαν γραφὴν φεύγειν. Hic ναὶ concedit ſuperiora, Demoſthenem nempe recte dixiſſe, ſe ſemper a judicibus eſſe abſolutum. Verum ἀλλὰ format objectionem, honeſtum eſſe ſecundum illud Cephali, nunquam fuiſſe reum. 6) Ad majorem vim conſentiendi aut confirmandi exprimendam, interdum conjunctim occurrit ναὶ δὴ, ut Iliad. A. 286. atque ναὶ μὴν, quod Heſychius interpretatur ὄντως δή. E. g. Oppian. Halieut. lib. iii. ver. 482.

In obteſtatione.

An habeat vim jurandi.

Ναὶ ſeq. ἀλλὰ habet vim concedentis in anthypophoris.

Particula νὴ quamquam ex ναὶ natum eſſe videtur, non tamen eſt ejuſdem uſus. Nam νὴ nunquam ſine caſu invenitur, nec unquam comitem habet particulam jurandi μά. Igitur νὴ τὸν Δία idem valere videtur, quod μὰ τὸν Δία, [Non: hoc enim idem quod οὐ μὰ τὸν Δία. *Herm.*] aut ναὶ μὰ τὸν Δία, atque adhibetur in jurando ad aliquid confirmandum, concedendum et aſſentiendum. V. c. Ariſtoph. in Acharn. 751. Megarenſis, rogatus quid agant Megarenſes, reſpondet, Διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ. *Eſurimus ſemper ad ignem.* Tum alter: Ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δία, ἢν αὐλὸς παρῇ. Demoſth. Phil. iii. Ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι ἐνόμιζον, ὃ νὴ Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω, δέδοικα ἔγωγε μὴ πάθητε καὶ ὑμεῖς. Ariſtænet. ep. xi. ancilla, rogata, laudentne mu-

Νὴ, *Per.*

lieres formam amatoris, respondet: Νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ἐγὼ πολλῶν ἀκήκοα γυναικῶν αὐτήκοος etc. Demosthen. Philipp. ii. Τί δὴ ταῦτα νῦν λέγω, καὶ καλεῖν φημι δεῖν τούτους; Ἐγὼ, νὴ τοὺς θεοὺς, ἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι etc. 2) Videtur ironice adhiberi apud Demosthen. de Cherson. fere ab initio: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσι, νὴ Δία, ἕως ἂν ἀπέχηται τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Πειραιῶς ὁ Φίλιππος, οὔτ' ἀδικεῖ τὴν πόλιν, οὔτε ποιεῖ τὸν πόλεμον. *Nisi boc dicunt, si Diis placet, quamdiu abstineat ab Attica* etc.

Ironice.

Νὺ et Νύν.

Particula νὺ et νὺν est poetica tantum, et duo habere videtur significatus; primum *temporis individui*: ut Iliad. Ψ. 485. Δεῦρό νυν, *Age nunc jam.* Ibid. E. 311. Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. *Jam jam perierat Æneas, nisi* etc. Deinde *argumentationis:* ut Iliad. A. 383. Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι. *Perlatum est ad Argivos grave telum:* quare *militum vis magna peribat.* Eurip. in Hecub. 996. Σῶσόν νυν αὐτόν. *Serva* igitur *ipsum.*

Νῦν, de tempore præsente.

Particula νῦν quamquam non modo cum Præsente, sed etiam cum Præterito et Futuro jungitur, recteque ait Eustathius ad Iliad. B. p. 164. ὅτι τὸ νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοὺς τρεῖς χρόνους δηλοῖ, τὸν ἐνεστῶτα, τὸν παρῳχημένον, καὶ τὸν μέλλοντα· tamen nunquam, uti verissime contendit Hoogevenus, plane amittit præsentis aut certe exigui temporis notionem. Quod si enim Præterito jungitur, nunquam significat tempus dudum elapsum; nec cum Futuro constructum, tempus longius protractum. Igitur cum Præsente junctum significat *Jam, nunc.* Exemplis res sat nota et minime dubia non eget. Cum Præterito sign. *modo, paulo ante,* ἀρτίως. Ut Plat. in Phædr. p. 259. Οὐκοῦν, ὅπερ νῦν προὐθέμεθα σκέψασθαι—σκεπτέον. *Igitur, quod* modo *contemplandum nobis sumebamus,—contemplandum est.* In hoc sensu Plato solet conjungere νῦν δὴ, Germ. *eben alleweile.* Ut in Phæd. cap. 16. ὧν νῦν δὴ ἔλεγον. Ibid. cap. 19, 22. etc. [Eurip. Heracl. 235. *Herm.*] Cum Futuro si junctum occurrit, interpretare *statim, nunc.* Ut Plat. Phæd. cap. 4. ὕστατον δή σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Conf. Iliad. E. 279. Jo. Evang. xii. 31. Sed νυνὶ, quæ est Atticorum particula, a νῦν nil differt, nisi quod tantum cum Præsente construitur; uti auctor est Eustathius ad Homer. p. 1840. Secundo νῦν habet usum adhortandi, et ita jungitur Imperativis: ut Aristoph. in Vesp. 30. λέγε νῦν, *dic nunc.* Eurip. Orest. 1101. πιθοῦ νῦν, *ausculta quæso.* Arist. in Pac. 851. Ἄγε νῦν, ἴωμεν etc.

Νῦν δή.

Νυνί.

Νῦν de adhortatione.

Νῦν δέ.

Νῦν δὲ solet adhiberi in oppositionibus, quando præce-

dit a) πρὶν, τότε, aut alia particula tempus præteritum significans: ut Eurip. Oreſt. 1096. Ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν, νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος; b) Tempus futurum: ut Plat. Euthyphr. cap. 7. ταῦτα μέν μοι εἰσαῦθις ἐπὶ σχολῆς διηγήσῃ· νυνὶ δὲ, ὅπερ ἄρτι σε ἠρόμην, πειρῶ σαφέστερον εἰπεῖν. c) εἰ μέν· ut Eurip. Oreſt. 1134. Εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος· νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην. Sed ſæpe illud μὲν omittitur: ut Ariſtoph. in Veſp. 710. Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι· τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν ἑκάστῃ· δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις.... νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. Conf. Xenoph. Cyrop. iii. 3. εἰ γὰρ——νῦν δ', ἔφη etc. Thucyd. iv. cap. 104. Joann. xv. 24. viii. 40. ix. 41. xviii. 36. 1 Corinth. xii. 18. xv. 19.

Dolentis adverbium οἴ jungitur fere Nominativo: ut οἴ ἐγώ, Eurip. Oreſt. 1018. et 1347. Raro cum Accuſativo: ut οἴ ἐμὲ δειλήν! hei miseræ mihi! quod exemplum laudat Stephanus ex Epigrammate. Οἴ, hei!

Ex οἴ et Dativo μοὶ conflatur novum dolentis adverbium οἴμοι, unde factum eſt verbum οἰμώζειν, h. e. οἴμοι λέγειν. Occurrit autem 1) abſolute, ſine adjecto caſu, quem regat. Ut Ariſt. in Veſp. 845. Οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. *Hei mihi! obteres et terendo tempus occides.* Eurip. in Belleroph. apud Suidam: Οἴμοι! τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν, Οἴμοι! τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν. 2) Cum caſu recto: v. c. Ariſt. in Veſp. 1145. οἴμοι δείλαιος! ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν! *Hei misero mihi! quam fervidum ſceleſta in me cructavit!* Id. in Plutarch. 851. 881. et 931. 3) Sequitur quidem interdum Genitivus; is vero pendet ab omiſſo ἕνεκα. Ut ibid. 389. οἴμοι τῶν κακῶν, h. e. ἕνεκα τῶν κακῶν! *Me miſerum ob mala!* Lucian. in Piſcat. T. I. p. 573. et in Catapl. p. 642. Οἴμοι τῶν κτημάτων! Οἴμοι τῶν ἀγρῶν! 4) Invenitur ὤμοι, ſeu potius ὤ μοι, Euripid. in Phœniſſ. 1545. ὤ μοι ἐμῶν παθέων! Apoll. Rhod. i. 290. ὤ μοι ἐμῆς ἄτης! 5) Geminatur μοι, ibid. 1465. Ἁ δ' ἴαχεν, ἴαχεν, ὤ μοι μοι! 6) Apud Ariſtoph. Nub. 771. idem eſt adverbium lætantis: id quod eſt rariſſimum: οἴμ' ὡς ἥδομαι! ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη. Sed recte judicat Hoogevenus, hoc loco comice expreſſum eſſe ingenium ſenis negligenter et incondite loquentis, inprimis ob repentinum gaudium. Simile eſt illud Terentii Adel. iv. 1, 6. *Hunc diem* MISERE nimis cupio, *ut cœpi, perpetuum lætitia degere.* Z.]

Οἴμοι! hei mihi! abſolute.

cum Nominat.

ſeq. Genitivo.

ὤμοι!

Οἴγε.

IX. Οἴγε, interdum cum verbo βλέπω, aut alio ſimili verbatim eſt, *quo quidem reſpicio*, vel *ſpecto*: ſicque apud

Atticos, impeditam efficit orationem, et ſignificationem habet ab ſequenti aliqua voce pendentem. Ariſtides in Panathenaico [99]: Οὐ μὴν ἀλλ' οἶγε βλέπων, τὸ δίκαιον ἐποιούμην, καὶ περὶ ἧς εἶχον ἐν νῷ τροφῆς εἰπεῖν. Quo loco Interpres, *Jam*, inquit, *ejus alimenti, de quo, cum eo tenderem, et in animo habebam dicere.* Quis hoc intelligit, *cum eo tenderem*! Deinde τὸ δίκαιον ἐποιούμην omittit. Forte ita reddi poſſit: *Jam vero illius alimenti, quo, dum in illud intuerer, bujus orationis æquitatem maxime niti arbitrabar; de quo etiam mihi propterea dicendum eſſe ſtatuebam.* Qua in oratione οἶγε, pendentem ſignificationem habet ex ſequente voce, τροφῆς.

Ὁμοῦ, circiter. X. Ὁμοῦ, pro *ſimul:* aliquando tamen, *circiter* aut *fere*, ſignificat: ut apud Dionyſ. Halicarnaſſ. [1]. Ὁμοῦ πεντακόσια ἔτη. *Anni circiter quingenti.* Quo ſenſu dicitur etiam ὁμοῦ τι. Apud eundem [2]: Ἐτῶν ὁμοῦ τι πεντακοσίων· quod Thucydides, aliique Attici, per adverbium ἐγγὺς, efferre ſolent.

Ὅμως, Similiter. [Hoogevenus exiſtimat, ὅμως proprie eſſe idem quod ὁμοίως, *Similiter, ſimul.* Laudat Lucian. Dial. Menel. et Prot. Καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὋΜΩΣ οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. At vero locus non eſt evidens. Nam cur non reddi poteſt ita? *Etiamſi in leonem converſus fueris, nec tamen hoc fidem excedet.* Luculentior eſt locus 1 Cor. xiv. 7. Sic contra pro ὅμως eſt ὁμοίως in Tab. Ceb. p. 220. οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὉΜΟΙΩΣ δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι. Deinde
Tamen. habet vim adverſandi, et ſignificat *tamen*, atque fere reſpondet particulis καίτοι, καίπερ, εἰ καὶ, ὡς etc. in priori membro. Quæ vero ſæpe omittuntur, veluti a) in oratione μονοκώλῳ· e. g. Lucian. adv. Indoct. T. iii. p. 115. εἰς τὰ μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις. *In ea, quæ tibi plane nil proſunt, tamen ex nimia abundantia aliquid impendis.* b) Præcedente Participio: Thucyd. vi. 50. Λάμαχος μὲν, ταῦτα εἰπὼν, ὋΜΩΣ προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ. Cf. Xen. Mem. ii. 1, 15. c) Quando ſequitur ἀλλ' ὅμως· ut Plat. in Euthyphr. cap. 16. Καὶ γὰρ οἱ στρατηγοὶ, ὦ φίλε· ἈΛΛ' ὋΜΩΣ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ῥᾳδίως ἂν εἴποις, ὅτι νίκην ἐν τῷ πολέμῳ ἀπεργάζονται, ἢ οὔ; Tum pergit Socrates: Πολλά γε, οἶμαι, καὶ καλὰ καὶ οἱ γεωργοί· ἈΛΛ' ὋΜΩΣ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ἐστι τῆς ἀπεργασίας ἡ ἐκ τῆς γῆς τροφή. Ellipſin ſtatuit Hoogeven. eſſe hanc:

99 Non longe ab initio.

1 Lib. Antiq. Rom. iii. p. 163. lin. 39.

2 Lib. viii. p. 530. lin. 18. [It. Demoſth. adv. Ariſtogit. p. 785. ὄντων ὁμοῦ δισμύριοι οἱ πάντες Ἀθηναῖοι. Z.]

Ἀλλ', εἰ καὶ πολλὰ καὶ καλὰ οἱ στρατηγοὶ ἀπεργάζονται, ὅμως etc. Et, Ἀλλὰ κἂν πολλὰ καὶ καλὰ οἱ γεωργοὶ, ὅμως etc. Idem in Phædr. p. 240. Ἡ χρόνων ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα, δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται· ΑΛΛ' ὍΜΩΣ κόρον γε καὶ τούτων συνουσία ἔχει. h. e. Ἀλλὰ κἂν φιλίαν παρέχηται, ὅμως etc. Idem de Rep. ii. p. 365. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων· ΑΛΛ' ὍΜΩΣ, εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον. Hic poſt ἀλλὰ intelligit idem ex antecedentibus, καίτοι οὐδὲν τῶν μεγάλων ἐστὶν εὐπετές. d) Eadem ellipſis eſt ante ὅμως δέ. V. c. Cebet. Tab. p. 219. Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι· ὍΜΩΣ ΔΕ οὐκ ἄχρηστα κἀκεῖνα ἐστιν. e) Similiter ante ὅμως δ' οὖν. Ut Plat. Ep. iii. Ὅμως δ' οὖν πάντα ταῦτα χαίρειν ἐάσας ἦλθον. Plenam hic orationem putat idem hanc: Τούτων δὲ καίπερ οὕτως ἐχόντων, ὅμως ταῦτα χαίρειν εἴων· ἦλθον οὖν. f) Sic quoque ante ὅμως μέντοι, quod inprimis ab principio periodi ſolet poni, et commode reddi poteſt *Veruntamen*. Ut Demoſthen. adv. Nauſimach. p. 991. Ὅμως μέντοι, ὦ Ξενοπείθη καὶ Ναυσίμαχε, εἰ μεγάλα ὑμῖν καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ δίκαια ταῦθ' ὑπολαμβάνετε, ἀποδόντες τὰ τρία τάλαντα περαίνετε. Z.] [Eurip. Or. 679. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ', ὅμως. *Herm.*]

SECTIO X.

De Adverbiis ὅπη, ὅπου, ὅπως, [ὁπόταν, ὅταν, ὅτε] οὕτω, ῥαδίως, [ὄφρα, πάλιν, πὲρ, πρὶν, ῥα.]

REGULA I.

ὍΠΗ, cum verbo παρείχοι, in tertia perſona optativi, vel etiam ſubjunctivi, et particula ἂν, ſignificat proprie, *quocunque*, vel *loco*, vel *tempore*, vel *modo liceat*: ut, ὅπη ἂν παρείχοι, ἅψομαι τοῦ πράγματος, *ut primum licebit*, vel, *quomodocunque licebit*, *rem aggrediar*; ubi παρείχοι eſt imperſonale, quemadmodum per ſeſe etiam apud Atticos, ſine particula ὅπη, tuncque ſignificat, *promptum*, *facile*, *integrum eſt*. Plato Legum v.[3] Βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείχει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν. id eſt, *Qui ſuaviter et jucunde vi-* Ὅπη ἂν παρείχοι.

3 Pag. 734.

vere volet, ei non tam facile, aut, *integrum erit, ſua ſponte intemperanter vivere.* Eodem modo uſurpatur ἐγχωρεῖν, de quo Cap. v. Sect. 14. Reg. 11.

Ὅπη δοκοῖ. II. Eodem fere ſenſu, ὅπῃ δοκοῖ, a Thucydide, et aliis Atticis uſurpatur, id eſt, *ubi commodum viſum eſt:* ut, Ὅπῃ δοκοῖ, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὸ στράτευμα τῶν Θρᾳκῶν[4]. id eſt, *Ubi commodum viſum eſt*, vel, *Qua parte commodum viſum eſt, pauci licet adverſus multos, in Thracum aciem impetum fecerunt.*

Ὅπη οὖν, *quoquo modo.* III. Ὅπῃ οὖν, vel ὅπῃ ἄν, duabus vocibus, vel ὁπηδηοῦν, ὁπηδήποτε, et ὁπηδηποτοῦν, unico verbo, id eſt, *quoquo modo*, vel *quomodocunque*; ut, Πειράσομαι ὅπῃ οὖν τὸ ἄχθος ἀποσείσασθαι. *Conabor id oneris quoquo pacto excutere* *.

Ὅπου, *uſque.* IV. Ὅπου, præter ſignificationem *ubi*, et eam, quæ paulo ante in ἧπου allata eſt, aliquando reddi debet *quo uſque*, ſine interrogatione, vel *eo uſque dum.* Plutarchus in Pu-

4 Verba Thucydidis, lib. ii. cap. 100. H.

* De vi ac poteſtate particulæ ὅπη ita ſtatuendum eſſe mihi videtur. Haud dubie eſt dativus, et debet ſcribi ὅπῃ, adeo ut intelligatur ὁδῷ. Etenim ſæpe refertur ad ταύτῃ (ſc. ὁδῷ), quod modo præcedit, modo ſequitur. V. g. Plat. in Phædr. p. 246. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ, ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον, ταύτῃ ἐχέτω τε καὶ λεγέσθω. *Jam vero hæc quidem, quatenus Deo placet, hactenus habenda ſunt et dicenda.* Id. in de Rep. ii. Ὅπῃ ἂν ὁ λόγος, ὥσπερ πνεῦμα, φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. *Quacunque via ſermo nos, ut ventus, fert, hac eundum eſt.* Id. Epiſt. ad Dionyſ. p. 315. Σὺ δ' ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλει δέξασθαι, ταύτῃ δέχου. *Quæ ſi tu legeris, ut accipienda cenſueris, ita accipe.* Id. Epiſt. vii. p. 339. Πρῶτον μέν σοι τὰ περὶ Δίωνα ὑπάρξει ταύτῃ γιγνόμενα, ὅπῃπερ ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς. Ex hac ellipſi, quam ſtatuimus, intelligitur, proprie eſſe adverbium *loci*, nec adeo *temporis*, uti Vigero videtur, et reddendum eſſe 1) *qua, qua via, ubi, qua parte:* v. c. Plat. in Phæd. cap. 61. οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσι, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς. *Cujus* (Phlegethontis) *rivi decerptas particulas terreſtres emittunt, quacunque parte terræ ſunt.* Conf. Iliad. Ξ. 507. 2) Significat *quo, quem in locum.* Nam etiam alia adverbia, quæ proprie quietem in loco ſignificant, interdum de motu in locum dicuntur. Sic Odyſſ. Ξ. 517. Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Cebet. Tab. cap. 6. ὥσπερ ὁρᾷς καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσιν. *Quemadmodum vides prius ingreſſos oberrare, quo illæ monſtrant.* Plat. Phædr. p. 3. τοῦτ' ἤδη, ὅπῃ ἀποβήσεται, ἄδηλον, *hoc jam quorſum evaſurum ſit, incertum.* 3) Significat quoque *Qua ratione.* Nam *via* ſæpe ponitur pro *ratione* ſ. *modo*, quo quis ad rem pervenire poſſit: ut Plat. Phæd. cap. 35. μαθεῖν ὅπῃ ἔχει. *Diſcere, quæ ſit ratio rerum.* Ibid. cap. 36. λέγε, ὅπῃ δὴ οὐχ ἱκανῶς, ſc. φαίνεται εἰρῆσθαι. *Dic, qua ratione res non ſatis demonſtrata eſſe videatur.* Cæterum minus ſubtiliter interpretari videntur, qui ὅπῃ per ὅπως explicandum eſſe cenſent. Etenim in ὅπῃ ineſt notio *rei*, quæ eſt eligenda, ut quid perficias: verum ὅπως continet *modum*, quo illa res electa debeat tractari et adhiberi, ut pervenias, quo tendis. Quare utraque particula ſæpenumero conjungitur. V. c. Plat. in Phæd. cap. 49. ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία, εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη. *Quacunque via et quocunque modo inſit*, ſeu, *conveniat.* Plutarch. de Anim. procr. p. 1023. Ὅπῃ καὶ ὅπως συμβαίνει καταγινόμενα πρὸς ἕκαστον εἶναι. Ælian. V. H. i. 32. Νῦν σε, ὅπῃ τε καὶ ὅπως ἔχω, τιμῶ, h. e. *Jam, ut te honorem, offero id, quod habeo* (ὅπῃ), *et eo modo, quo poſſum* (ὅπως). Z.

blicola [5], ubi loquitur de arboribus, et aliis quæ ex agro Tarquinio in Tiberim projecta fuerant; Ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς, οὐ πολὺν τόπον, ἀλλ' ὅπου τὰ πρῶτα συνενεχθέντα, καὶ περιπεσόντα τοῖς στερεοῖς ὑπέστη. id est, *Fluxus amnis haud procul detulit; sed eo tantum usque, dum primi manipuli vadis illisi, et incurrentes subsisterent.* Hic enim ὑπάγειν, est *secundo amne deferre.* συμφέρεσθαι vero, et περιπεσεῖν, *incursare, rencontrer:* τὰ στερεὰ denique, quod vulgo dicimus, *terre ferme* *.

V. Ὅπως, Primo, interdum, licet rarius, pro πῶς interrogante sumitur, ac fere respondendo ei, qui per illud πῶς interrogaverat, ut si quærenti, πῶς ἂν αὐτὸν προσείποιμι; Ὅπως; pro πῶς;

5 Pag. 100. in fine. Sed non video, quomodo hic usus sit diversus a significatione τοῦ *ubi*, a qua tamen separat diserte Auctor. Imo maneat eadem notio, dummodo admittatur ellipsis post ἀλλὰ, atque integra oratio sic restituatur: Οὐ πολὺν τόπον, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον, ὅπου. *Sed in illum usque locum, ubi* etc. Cæterum τὸ ὅπου motum ad locum significare posse, non negabit, qui legerit Evangel. Joann. cap. viii. 21. et cap. xiv. 4. Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω. *Quo ego vado.* H.

* Descriptio adverbii loci ὅπου hæc est. 1) Significat *Ubi:* ut Matth. vi. 21. Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν. Xenoph. Cyrop. ii. 4, 31. ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε τἀληθῆ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις. 2) *Quo, quem in locum:* vid. loca Jo. quæ ante laudavit Hoogevenus. 3) In argumentationibus est *cum, quandoquidem:* ut Lucian. in Timon. p. 103. ὅπου γε, καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρου, καθεύδεις. *Cum, tanquam vi mandragoræ correptus, dormias.* Id. adv. Indoct. Tom. iii. p. 116. Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων καὶ μιμούμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὉΠΟΥ καὶ Πύῤῥον, φασὶ, τὸν Ἠπειρώτην, τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν, ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ. Ibid. p. 111. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὉΠΟΥ καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; Xenoph. Cyrop. viii. 4, 31. Ἦπου αὐτός γε πολλὰ ἔχει, ὅπου γε καὶ ἡμῶν ἑκάστῳ τοσαῦτα δίδωκεν. *Mirum ni ipse multa habet, cum et cuique nostrum tot sit largitus.* 4) Ὅπου μὲν, ὅπου δὲ est *illic, hic: partim, partim:* seu, *in aliis locis, in aliis.* Velut, Plutarch. de Anim. Procr. p. 1027. ἂν οὖν ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρξάμενοι, τοὺς διπλασίους καὶ τριπλασίους ἐν μέρει τιθῶμεν, γενήσονται κατὰ τὸ ἑξῆς, ὉΠΟΥ ΜΕΝ (*illic*, sc. ὅπου μὲν διπλασίους τίθεμεν) τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τέταρτον, καὶ ὄγδοον· ὉΠΟΥ ΔΕ (*hic*) τρίτον, καὶ ἔννατον, καὶ εἰκοστοέβδομον. Id. in lib. de Def. Orac. Λιμνῶν τε γὰρ γεγόνασι καὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ πλείονες ναμάτων θερμῶν, ὉΠΟΥ μὲν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, ὉΠΟΥ ΔΕ οἷον ἀποδράσεις καὶ καταδύσεις. *Nam lacus, fluvii, et maxime thermæ, quibusdam in locis defecerunt et omnino evanuerunt; in aliis quasi subterfugerunt et delituerunt.* Id. in Camill. cap. 6. ext. Ἀλλὰ τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ πιστεύειν σφόδρα, καὶ τὸ λίαν ἀπιστεῖν, ἐπισφαλές ἐστι, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ὅρον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ κρατοῦσαν αὑτῆς, ἀλλ' ἐκφερομένην ὉΠΟΥ ΜΕΝ (*partim*) εἰς δεισιδαιμονίαν καὶ τῦφον, ὉΠΟΥ Δ' (*partim*) εἰς ὀλιγωρίαν τῶν θείων καὶ περιφρόνησιν. [Interdum ὅπου δὲ non sequitur. Diod. Sic. iii. 34. Pro eo ibi legitur περὶ δὲ τὰς ἐσχατίας κ. τ. λ. *Schaefer.*] 5) Ὁπουοῦν est *ubicunque, quolibet loco.* V. c. Plat. in Cratyl. p. 403. Δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν, ὥστε μένειν ὉΠΟΥΟΥΝ, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Z.

quomodo eum appellem? respondeas, ὅπως; vel ὅπως ἄν; *quomodo?* quasi dicas, *quærisne quomodo*[6]?

Οὐχ ὅπως. Secundo, præcedente οὐχ, licet aliquando nativam significationem retineat, sæpius tamen significat, *non solum*, vel *non solum non*, ⁴. 253. vel *ne dum*. *Non solum*, ut, Οὐχ ὅπως τοὺς πολεμίους ἐτρέψατο, ἀλλὰ καὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἐκάκωσεν. *Non tantum hostes fugavit, sed etiam eorum regionem vastavit.* Demosthenes in Midiam[7]: Οὐχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι. id est, *Non modo cujusquam per eos dies corpus non violandum putavistis* *.

Non solum non. Demosthen. pro Coron.[8] Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σεαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ. *Non modo nullam iis gratiam habes, sed etiam mercede corruptus, rempublicam horum in perniciem geris.*

Ne dum, Lucianus Prometh. Οὐδὲ μνημονεύσειν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. id est, *Eorum ne recordaturum quidem amplius Jovem putabam, nedum adeo graviter indignaturum.* [Sophocles Electr. 796. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν. *Herm.*]

Ὅπως, defectivum. VI. Tertio, ὅπως, seu *præcipiendo*[9], seu *vetando*, sæpe usurpatur ἐλλειπτικῶς, idque ut plurimum præcedente ἀλλὰ, vel καὶ, vel sequente γε, δὴ, δὲ, ἄρα, τοίνυν, ἄν, et similibus: tunc autem construitur vel cum futuro indicativi, vel cum subjunctivo, vel cum optativo. Plato de Republ. i. Καὶ ὅπως μοὶ μὴ ἐρεῖς. *Ac vide ne mihi dixeris.* Demosthenes de Falsa Legat. Καὶ ὅπως γε, ἄν τι τούτων γίγνηται, τούτους ἐπαινέσεσθε, καὶ μέν τοι, κἄν τι τῶν ἐναντίων, ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε. *At videte, ut, si quid istorum fiat, hos laudetis; sin*

6 Ita Aristophanes in Thesmoph. ver. 210.

ΑΓ. Κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ. ΕΥ. Πῶς; ΑΓ. Ὅπως;

AG. Pejus perirem quam tu. EU. Quomodo? AG. Quomodo?

Idem observa in τί; et ὅ, τι; ποῦ; et ὅπου; et similibus. Neque hoc adeo rarum, sed tritissimum est in responsionibus. [Immo necessarium. *Herm.*]

7 Pag. 386. in fine. Ubi particulæ interjectione voculæ γὰρ interrumpuntur, οὐ γὰρ ὅπως. v. Bud. p. 479. H.

* Οὐχ ὅπως pro οὐ μόνον Demosthen. Philipp. iv. p. 142. καὶ προσήκει τούτους οὐχ ὅπως, ἂν ἡ πόλις δίδωσιν, ἀφελέσθαι τι· ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ἦν τούτων, ἄλλοθεν σκοπεῖν, ὅπως μηδενὸς ὄντες ἐνδεεῖς περιοφθήσονται. *Atque æquum erat, hos* non solum *partem aliquam eorum, quæ civitas largiri solet, sibi sumere: verum etiam si nihil illorum esset, aliunde videre, ne egeni negligerentur.* Deinde οὐχ ὅπως ponitur pro οὐ μόνον οὐ. V. c. Lys. adv. Nicom. p. 862. Ἀλλ' οὐχ ὅπως ὑμῖν τῶν αὐτοῦ τι ἐπίδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφῄρηται. *Sed non solum non quicquam de suo vobis dedit, sed et de vestris multa abstulit.* Z.

8 Pag. 331. in fine.

9 De hoc hujus particulæ usu consulendus omnino Devarius.

contrarium quid, ut iis irascamini[10]. 'Ατὰρ eodem modo usurpatur. Ita Gallice, *qu'on ne face pas cela*, ἀλλ'[11] ὅπως μὴ τοῦτο διαπράττοιτ' ἂν *. 'Ατάρ.

[Particula temporis ὁπόταν, *si quando, quandocunque, quo-* 'Οπόταν, *quoties.*

10 Unum, quod notandum putavi, addam: nempe, Græcos hac particula usos eo loco, ubi Latini *Prout*. Eleganter ita construitur cum Genitivo et Verbo ἔχω apud Aristidem, Orat. in Romam, p. 352. Οὐδὲ μέχρι τούτων τῶν ὅρων ἐκεῖνός γε κυρίως ἀεὶ βασιλεὺς, ἀλλ' ΟΠΩΣ ἢ 'Αθηναῖοι δυνάμεως, ἢ Λακεδαιμόνιοι ἔχοιεν τύχης, νῦν μὲν ἕως 'Ιώνων καὶ Αἰολέων καὶ θαλάττης βασιλεύς· πάλιν δὲ οὐκέτι 'Ιώνων, οὐδὲ ἕως θαλάττης, ἀλλ' ἄχρι Λυδῶν. *Neque semper hactenus ille constanter imperavit, sed modo usque ad Ionas et Æolos et mare, modo ne ad Ionas quidem, neque ad mare, sed ad Lydos usque, prout vel Atheniensium potentia vel Lacedæmoniorum felicitas accreverat.*

11 Aut lege ἀτὰρ ὅπως, aut hæc verba, 'Ατὰρ *eodem modo usurpatur*, in regulæ clausula ponenda: cæteroquin exemplum est ἀνανταπόδοτικόν. H.

* Tironum gratia paulo diligentius, ex nostris Hoogevenique observationibus, de usu particulæ ὅπως præcipiendum videtur. 1) Significat *quomodo, quemadmodum, prout:* ducitúrque a πῶς, ut vim relativam accipiat, eodem modo, quo ὁπότε a πότε, ὁπόθεν a πόθεν, et ὅπου a ποῦ. Igitur sæpe respondet particulis οὕτως, aut τρόπον, sive positis, sive intellectis. V. c. Lys. adv. Alcib. i. p. 520. εὖ εἰδότας, ὅτι, ΟΠΩΣ ἂν ὑμεῖς νυνὶ περὶ αὐτῶν γνῶτε, 'ΟΥΤΩ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἡ πόλις αὐτοῖς χρήσεται. Plat. in Phædr. p. 228. νῦν ἤδη ποιεῖν ἐμοὶ ὡς ἀληθῶς πολὺ κράτιστόν ἐστιν, οὕτως, ὅπως δύναμαι, λέγειν. Ibid. p. 236. ῥησείω σοὶ παντὸς μᾶλλον οὕτως, ὅπως οἷός τε εἶ. Lucian. in Lapith. Tom. iii. p. 434. ὅπως ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο. Cæterum in hoc sensu jungitur a) *Indicativo*: ut Lys. adv. Agorat. p. 469. ὅπως αὐτῷ ἐδόκει. Id. adv. Alcib. i. sub fin. θαυμάζουσιν, ὅπως ποτ' οὕτως ἀκριβῶς ἐδυνήθην ἐξευρεῖν τὰ τούτων ἁμαρτήματα. b) *Optativo*, haud dubie ob intellectam particulam ἄν. ¶. 254. V. c. Lys. adv. Phil. p. 881. οὗτος τοίνυν οὐχ ὅπως ἀφελήσαι τὴν πόλιν ἠθελήσεν, ἀλλ' ὅπως τι κερδαίνοι. Xenoph. Cyrop. i. 4, 14. ὅπως ἕκαστος τὰ κράτιστα δύναιτο, *ut quisque optime posset.* Etenim sæpe in hoc sensu illud ἂν adjungitur: ut Demosth. de Fals. Legat. p. 345. ed. Reisk. εἰ πάνυ πολὺν, ἔφη, χρόνον ἐσκόπει Φιλοκράτης, ὅπως ἂν ἄριστα ἐναντιωθείη τῇ εἰρήνῃ, οὐκ ἂν etc. c) *Conjunctivo:* ¶. 254. ut Plat. in Euthyphr. cap. 12. 'Αλλ' οὐκ ἔχω ἔγωγε, ὅπως εἴπω ὃ νοῶ. Qui modus pendet nimirum ab omissa particula ἄν, quæ frequenter addi solet. V. c. Ibid. cap. 13. αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι δεῖξαι, ὅπως ἄν με διδάξῃς περὶ τοῦ ὁσίου Ibid. in Euthyd. p. 288. ἑξῆς πειράσομαι, ὅπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν. 2) Significat *quo*, h. e. *ut eo, ut hoc modo*, ἵνα οὕτως. Atque hoc sensu a) inprimis jungitur *Indicativi Futuro*, ¶. 254. præsertim si præcesserit verbum *curam studiumque* significans. V. c. Xenoph. Œc. iv. 9. ταῦτα ποιῶν δοκεῖ ἧττον ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἡ γῆ ἐνεργὸς ἔσται ὑπὸ τῶν κατοικούντων, ἢ ὅπως εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων; Id. Memor. iii. 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σῶοί τε ἔσονται αἱ οἶες etc. Plat. Apol. cap. 17. χρημάτων μὲν οὐκ αἰσχύνῃ ἐπιμελόμενος, ὅπως σοι ἔσται ὡς πλεῖστα, etc. Xen. Œc. vii. 12. βουλευσόμεθα περὶ τῶν τέκνων, ὅπως ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν αὐτά. Id. Cyrop. ii. 1, 15. νῦν δὲ, ὅπως μὲν ταῦτα ἕξετε, ἐμοὶ μελήσει. Lys. adv. Eratosth. p. 413. ἐπιβουλεύεσθε, ὅπως μήτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφιεῖσθε, πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε. Ibid. p. 416. δεδοίκει, ὅπως τι μὴ φανήσεται ἐν τῷ λόγῳ τοῖς τριάκοντα ἐναντιούμενος. Id. adv. Ergocl. p. 821. ἕτοιμοί εἰσιν πάντες πράττειν, ὅπως ὑμεῖς ἐν τοῖς δεινοτάτοις κινδύνοις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔσεσθε. Conf. Plat. de Rep. iv. p. 421. Eurip. Med. 322. Xenoph. Cyrop. ii. 2. ab initio. Thucyd. iii. 4. extr. Sequitur quidem Xenoph. Cyrop. ii. 1, 29. post ἐπιμέλεσθαι, ὅπως cum opt. præsentis: sed causa haud dubie est, quod, uti supra docuimus, verbum εἶναι apud Atticos in Futuro non est receptum. Locus est: 'Επεμέλετο δὲ καὶ τοῦδε ὁ

ties, conflata est ex ὁπότε et ἄν. Quare nunquam Indicativo jungitur, nisi in Futuro. Construitur autem 1) *Optativo*. ¶. 256. Ut Plat. Sympos. cap. 35. Ὁπόταν γοῦν ἀνακῦρος, ὅπως μήποτε ἄνθρωποι γινόμενοι ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν. Igitur h. l. Optativus pendet a μήποτε. [Minime. *Herm.*] b) Jungitur, sed admodum raro, *Imperfecto*, ¶. 254. ubi Hoogev. particulam ἄν intelligi vult: V. c. Aristoph. in Pac. 135. Οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν, ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. c) *Optativo*, intellecta quoque particula ἄν. V. c. Iliad. Φ. 548. πὰρ δὲ οἱ αὐτὸς ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι. Aristoph. Acharn. 756. Ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει, ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα. Æsch. Socr. Dial. iii. 1. ἔδοξε οὖν μοι ἀφιμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾷν αὐτοῖς, ὅπως ῥᾷστα ὁμοῦ γινοίμεθα. Conf. Sophocl. Electr. 760. Plat. de Anim. Mund. p. 99. d) *Conjunctivo*. ¶. 254. Ut Lucian. in Lapith. p. 437. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρέθέμην, ὅπως μάθῃς, οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἑστιᾷς. Xenoph. Oec. vi. 11. ὅπως, ἃ μὲν ἀγαθά ἐστι, ποιῶμεν. Plat. Phæd. cap. 23. ὅπως μὴ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ, καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ᾖ. Conf. Xenoph. Cyrop. ii. 1, 2. Matth. ii. 8, 23. v. 45. xxii. 15. xxvi. 59. 2 Thess. i. 12. e) *Infinitivo*, quod est rarissimum. Sic est Xenoph. Œcon. vii. 29. δεῖ ἡμᾶς πειρᾶσθαι, ὅπως ὡς βέλτιστα τὰ προσήκοντα διαπράττεσθαι. Cf. Xenoph. Hist. Gr. vi. 2, 20. Diod. Sic. Tom. ii. p. 467. et 408. et Wesseling. ad h. l. Videtur autem Infinitivus pendere ab ellipsi verbi alicujus, v. c. ἔξεστι, s. δυνατὸν, s. aliud. 3) Sæpe ante ὅπως, in utroque sensu, intelligi debet ὅρα, φρόντιζε, aut ἄγε. Sic Lys. Apolog. p. 24. Ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσεται, h. e. *Videndum est, ne quis hæc exaudiat.* Aristoph. Plut. 326. ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται ἔσεσθε. *Videte, ut et in reliquis mihi adsitis.* Id. in Vesp. 1217. τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς. *Vide, ut scolia rite accipias.* Conf. Id. in Pac. 1017. 76. Ἄγε diserte additur, Arist. Nub. 489. Ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαί σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει. Conf. Id. in Equit. 1008. et Acharn. 252. Quoniam igitur ὅπως in his quoque exemplis ad verbum refertur, quod curam studiumque significat, recte cum Futuro conjungitur, uti ante monuimus. Raro igitur cum Conjunctivo in tali ellipsi occurrit: uti est Aristoph. Nub. 1179. Νῦν οὖν ὅπως σώσῃς μ', ἐπεὶ κἀπόλεσας. 4) Recte refellit Hoogev. opinionem eorum, qui putant, interdum ὅπως interrogative poni pro πῶς. Nam non potest deponere vim relativam, sed, ubi videtur rogare, intelligi debet verbum aliquod rogandi. V. c. Aristoph. in Nub. 677. Πῶς με χρὴ καλεῖν; *Socr.* Ὅπως; τὴν καρδόπην. Hic supple ἐρωτᾷς, ὅπως; Id. in Vesp. 48. roganti πῶς; alter respondet ὅπως; ἄνθρωπος ἦν etc. Conf. in Thesm. 210. 5) Raro ὅπως videtur poni pro ὡς, sive ὅτι, in usu διηγηματικῷ· v. c. Iliad. B. 252. Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Aristoph. in Pac. 131. Ἀπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ, ὅπως κάκοσμον ζῷον ἦλθεν εἰς θεούς. Xenoph. Cyrop. iii. 3, 20. Ἀλλ' ὅπως μὲν ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε. [In his exemplis ὅπως est *quomodo*. Herm.] 6) Sunt, qui putent ὅπως quoque jungi superlativis pro ὡς, aut ὅτι. V. c. Arist. in Pac. 206. Αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω. Sed recte Hoogev. contendit, genuinam vim non amittere, sed ellipsin esse, et plenam orationem esse hanc: ἀνῳκίσαντο οὕτως, ὅπως οἱ ἀνωτάτω ἀνοικίζονται. Hæc ratio confirmari videtur mihi illo Latino, *ut qui maxime, ut nihil supra* etc. 7) Videtur poni quoque pro οὕτως. ¶. 255. E. g. Eurip. Hecub. 398. Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι. *Ut hedera quercui, ita ego huic adhærebo.* Id. in Troad. 148. αἰάζωμεν· μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπάν. 8) Ponitur pro ἐπειδὴ, *postquam*. Ut Eurip. in Phœniss. 1155. Ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, ἀργὸς οὔτις ἦν. *Postquam vero vocem audiverunt, nemo ignavus erat.* Conf. vers. 1464. it. Hom. Odyss. Δ. 109. 9) Ὅπως μὴ, h. e. *ut non, ne*, jungitur Conjunctivo: ¶. 254. ut Thuc. iv. 66. ξυνέβησαν πρῶτα μὲν τὰ μακρὰ τείχη ἑλεῖν Ἀθηναίους, ὅπως μὴ ἐπιβοηθήσωσιν ἐκ Νισαίας, οἱ Πελοποννήσιοι. Sed ὅπως

γκασθείημεν, ἀπολειφθέντες που, οἷα δὴ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν. *Quotiescunque igitur cogebamur, penuria laborantes, uti sane in castris fieri solet, abstinere a cibo; aliorum patientia cum hujus non comparari poterat.* 2) Inprimis cum *Conjunctivo*. V. c. Xenoph. Cyrop. iii. 2, 7. μισθοῦ στρατεύονται, ὁπόταν τις αὐτῶν δέηται. Plat. in Phædr. p. 250. Ὁπόταν τὶ τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν, ἐκπλήττονται. 3) Cum *Futuro Indicativi*. ¶. 257. Ut Iliad. Φ. 341. Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.

Ejusdem fere significationis est particula ὅταν, ex ὅτε et ἂν composita. Quare et Poetæ pro ὅταν solent adhibere ὅτε κεν· vid. Iliad. I. 498. Cæterum jungitur fere Conjunctivo, et significat a) *Si quando, quoties*. Ut Plat. Sympos. Cap. 11. ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικὰ, etc. Ibid. cap. 13. ὅταν δὲ ὁ μετὰ τῆς ὕβρεως Ἔρως ἐγκρατέστερος περὶ τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας γένηται. Ibid. cap. 21. ἀλλ' ὅταν τὶς λέγῃ, ὅτι etc. Cum Indicativo, quod est rarissimum, occurrit Cebet. Tab. p. 229. οὕτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι. [Cum optativo: ¶. 257. *Herm.*] b) Pro *quamdiu* ponitur Jo. Evang. ix. 5. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμὶ τοῦ κόσμου. c) Significat, sed perraro, causam, *Quandoquidem, quia*. V. c. Aristot. de Mundo Cap. 4. μάλιστα ὅταν τὸ μὲν τάχιστον ᾖ τῶν ὄντων. d) Dicitur simpliciter de tempore, et respondet τότε. Ut Plat. in Sophist. p. 240. Ὅταν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπαντᾶν φῶμεν, καὶ τὴν τέχνην εἶναί τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν;

Ὅταν, Quoties. — Quamdiu. — Quandoquidem. — Cum.

Particula ὅτε non vagum tempus significat, uti antecedentes particulæ ὁπόταν et ὅταν fere, sed certum ac definitum, quod jam est transactum. Quapropter a) fere cum Indicativo Præteriti copulatur, vel Aoristorum vim Præteriti habentium. Ut Demosth. Olynth. i. p. 11. Ὅθ' ἥκομεν Εὐβοιεῦσι βεβοηθηκότες. *Cum a bello, quo Eubœenses defenderamus, domum rediissemus.* Athen. Deipnos. xi. p. 505. ὅτε ἴδεν αὐτόν. *Cum videbat eum.* Matth. xxi. 34. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε etc. b) Interdum vero etiam cum Præsente jungitur. Ut Xenoph. Cyrop. ii. 4, 6. ἢ νῦν, ὅτε οὕτως ὀξέως σοι ὑπακούω. c) Ubi vero cum Optativo aut Subjunctivo conjungitur, intellecta particula ἀορι-

Ὅτε, cum. — Quoties.

μὴ, h. e. *quomodo non*, [Immo hic quoque *ne. Herm.*] adjunctum habet Indicativum: ¶. 254. ut Plat. de Rep. vi. p. 506. Ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, sc. βλεπτέον. 10) De usu οὐχ ὅπως vid. Viger. paulo ante Sect. v. Z.

στολογικῇ ἂν, significat *si quando, quoties, quandoque.* Ut Xenoph. Cyrop. ii. 1, 30. Ἐκάλει δὲ καὶ ἐτίμα, ὅτε τινὰς ἴδοι τοιοῦτό τι ποιήσαντας, ὃ πάντας ἐβούλετο ποιεῖν. Iliad. Φ. 323. οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί. d) Sæpe vero quoque *causæ* significationem continet, *quandoquidem, quia,* uti *cum* apud Latinos. V. c. Plat. in Sympos. p. 206. Ὅτε δὴ τοῦτο ὁ Ἔρως ἐστὶν ἀεί. Demosth. Olynth. i. ab initio: Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν. e) Interdum poni videtur pro ὥστε, *ita ut.* V. c. Aristoph. in Ran. 22. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ, ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου, αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ; Nisi quis cum Hoogeveno malit ὅτε accipi h. l. pro ἐπεί. f) Particulæ ὅτε μὲν, ὅτε δὲ ¶. 258. ponuntur pro ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, *modo, modo.* E. g. Aristot. Polit. ii. 5. Οὐ γὰρ ὅτε μὲν ἄλλοις, ὅτε δὲ ἄλλοις, μέμικται ταῖς ψυχαῖς ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρυσὸς, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς. Apoll. Rhod. i. 1270. Ὥς ὅγε μαιμώων ὅτε μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλεν συνεχέως, ὅτε δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀΰτῇ. g) Particulæ ὅτε μὲν, ἄλλοτε δὲ idem valent. Iliad. Λ. 64. Ὣς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι. Confer Iliad. Σ. 599. h) Interdum præmittitur illud ὅτε μὲν in priori membro: ut Iliad. P. 178. Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. i) Ὅτε μὴ videtur poni pro εἰ μὴ, *nisi.* V. c. Iliad. N. 319. Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι, νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν. Conf. Iliad. Π. 227. et Odyss. Π. 197.

Quandoquidem. — *Adeo ut.* — Ὅτι μὲν, ὅτι δὲ. — Ὅτι μὲν, ἄλλοτε δὲ. — Ὅτι μὴ, *nisi.*

Ὁπότε. Non multum differt particula ὁπότε, quæ significat a) *quandoquidem,* c. indicat. v. c. Xenoph. Exped. vii. 7, 6. ὁπότε πρὸς ἡμᾶς ἦλθες πρεσβεύων etc. *cum ad nos legatus venisses* etc. Id. Sympos. iv. 15. ὁπότε γε πάντες παρακαλοῦσί με etc. *quandoquidem omnes me invitant* etc. b) *quotiescunque,* c. optat. inprimis præsentis: ut Xenoph. Ages. xi. 4. ὁπότε δὲ ψεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὰς ἀκούοι, οὐχ ἧττον ᾤετο καταμανθάνειν τοὺς τῶν λεγόντων τρόπους ἢ περὶ ὧν λέγοιεν. c) αὐτίκα—ὁπότε ἂν id. quod αὐτίκα—ἐπειδὰν, *statim—simulatque:* ut Xenophon. Cyr. iv. 2, 37. αὐτίκα μάλα παρέσονται, ὁπότε ἂν κρατῶσι. Z.]

Οὕτως, ita demum. VII. Οὕτω, vel οὕτως, etiam ante consonantem, Attice idem fere est, quod apud Latinos, *ita demum,* vel *tum demum:* ut apud Xenoph. παιδείας ii. [12] Προσευξάμενοι θεοῖς, ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς, οὕτω διέβαινον ὅρια. id est, *Cum vota diis nuncupassent, uti ab iis volentibus ac propitiis mit-*

12 Initio.

terentur, ita demum fines transierunt. Apud Demosthen. passim obvium.

Οὕτω πως et πού.

VIII. Secundo, cum eo adverbio particulæ πως, vel πού, sæpe ornatus causa tantum conjunctæ, παρέλκουσι· [Non: sed significant *ferme. Herm.*] ut, Οὕτω πως ἔλαθεν ὑποδυσάμενος τὸν αὐτοκράτορα. *Ita clam omnibus sese in imperatoris gratiam insinuavit.*

Οὕτω, temere.

IX. Tertio significat *temere.* Demosthenes Philipp. i. Ὑμεῖς δὲ οὕτω πως ἄνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἑορτάς. *Vos autem pecunias temere, nec rebus exigentibus, in festa impenditis.*

Οὕτως ὄναιο σύγε, macte animo.

X. Quarto, eleganter, Attici præsertim, cum eo adverbio jungunt ὄναιο σύγε, et alias similes pro diversitate personarum loquendi formulas: eodem sensu quod Latini dicunt, *macte animo*; idque fere cum gignendi casu: ut, Οὕτως ὄναιο σύγε τῆσδε τῆς φιλοπονίας. id est, *Macte animo, et hanc diligentiam novis semper incrementis auge.*

Ὅπως, οὕτως.

XI. Interdum præcedente [13] ὅπως, vel ὡς, respondet, verboso quodam orationis tractu οὕτως. Demosth. Olynth. ii. Φημὶ δεῖν ὑμᾶς τοῖς Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις λέγει κάλλιστα καὶ τάχιστα, οὕτως ἀρέσκει μοι. *Dico, vos oportere Olynthiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratissime ac diligentissime faciendum esse dixerit, ita mihi placuerit maxime.*

Οὕτω ῥαδίως.

XII. Quinto etiam ῥαδίως cum οὕτω jungitur, significatque *temere.* Plato de Republ. ii. Ἆρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν, τοὺς ἐπιτυχόντας μύθους ἀκούειν τοὺς παῖδας; id est, *An igitur passim ac temere adeo, quasvis fabulas a pueris audiri patiemur?* [14]

Ῥαδίως, temere.

XIII. Hoc ipsum etiam ῥαδίως per sese aliquando significat. Demosthenes Philipp. i. sub finem: Ὅταν γὰρ ὑμεῖς, ἐξ ὧν ἂν ἀκούητε, ὅ, τι ἂν τύχῃ ῥαδίως ψηφίζεσθε, τί καὶ χρὴ προσδοκᾷν; id est, *Cum vos ex iis modo, quæ audieritis, quicquid in mentem venerit, temere statuatis, quid tandem exspectandum vobis est?*

Ῥαδίως, admodum.

XIV. Præterea ῥαδίως, interdum est *facile admodum,* interdum vero *admodum* solum: ut apud Lysiam: Ἀγρὸν ταλάντου ῥαδίως ἄξιον. id est, *Agrum talento facile,* vel *admodum æstimandum.*

Ῥαδίως ἔχειν.

XV. Ῥαδίως ἔχω, idem quod *meliuscule,* vel, *satis commode habeo,* ῥᾷον ἔχειν, *commodius habere.*

13 *Præcedenti* sec. Ed. Paris.

14 Nota denique, οὐχ οὕτως, sequente in altero membro, ὡς, in distinctionibus frequentari, et denotari *Non tam, quam.* Plut. in Cicerone p. 864. Σπανίον εἴ ποτε πρὸ δυσμῶν ἡλίου κατακλινόμενος, ΟΥΧ ΟΥΤΩΣ διὰ ἀσχολίαν, ΩΣ διὰ τὸ σῶμα τῷ στομάχῳ μοχθηρῶς διακείμενον. *Rarum si quando ante solis occasum accumberet, non tam propter occupationes, quam ob corpus stomachi imbecillitate laborans.*

Ῥᾴδιον ἤ, pro ῥᾷον.

XVI. Notandum postremo etiam ῥᾴδιον, sequente ἤ, *quam*, usurpari pro ῥᾷον, ut apud Plutarch. in Pompeio: Ὁ δὲ ῥᾴδιον οἰόμενος, αὐτοῦ καταλύσειν τὴν δύναμιν πολεμοῦντος, ἢ τὸ σῶμα λήψεσθαι φεύγοντος. *Ille autem ratus, sese facilius, ejus bellum gerentis copias profligare posse, quam fugientem comprehendere.*

Ὄφρα, *Quamdiu.*

[Particulæ poeticæ temporis triplex subjecta reperitur potestas. Nam 1) significat actum rei continuum, *Quamdiu, Dum.* Ut Odyss. K. 176. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε, πόσις τε, μνησόμεθα βρώμης. Quodsi de duratione temporis præsentis adhibetur, cujus exitus quidem est incertus ac dubius, jungitur Subjunctivo: sin de re præterita est sermo, recte copulatur cum Indicativo rem certam ac definitam significante. V. c. Theogn. 1139. Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, εὐσεβέων περὶ θεοὺς ἐλπίδα προσμενέτω. *Sed quamdiu quis vivit solisque lucem videt; pius erga Deos bene speret.* Iliad. H. 369. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι, ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. [Hic est *ut. Herm.*] Conf. Theogn. 971. Cum Indicativo autem, Iliad. E. 788. Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς, οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων οἴχνεσκον. *Quamdiu divus Achilles in bello versabatur, nunquam portis Dardaniis progrediebantur Trojani.* Confer Ibid. I. 352. Fere intelligenda est particula τόφρα, *tamdiu*, cui respondeat, quæ sæpe quoque exprimitur. Ut Iliad. I. 546. Ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζε, τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν. 2) Significat continui actus terminum, *Donec:* ubi similiter τόφρα vel diserte ponitur, vel intelligitur certe. V. c. Iliad. A. 509. Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν. *Tam diu Trojanos redde superiores, donec filio meo habuerint honorem Achivi.* Ibid. N. 141. Ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον. *Ille vero constanti ac perpetua vi fertur, donec pervenerit in planitiem.* Conf. ibid. Φ. 558. E. 557. Oppian. Halieut. i. 166. iii. 551. et 573. Interdum autem respondet particulæ δηθά, *diu*. Ut Iliad. E. 588. Δηθὰ μάλ' εἱστήκει, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι. 3) Sæpe significat τελικῶς, *ut*, vel cum Subjunctivo fere, vel, intellecta particula ἂν, cum Optativo. E. g. Iliad. A. 158. Ἀλλά σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς. Hesiod. Theog. 128. Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι, ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Donec.

Ut.

¶. 259.

Πάλιν, *Retro, retrorsum.*

Particula πάλιν, pro qua recentiores Græci dicunt πάλι, auctore Phrynicho, est loci propria, quæ vero postea quo-

que ad tempus denotandum eſt adhibita. Significat autem 1) *Retro, Retrorſum.* Ut Odyſſ. H. 143. Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ. *Tum vero ab eo retro diſſipatus eſt divinus aër.* Sic Galat. iv. 9. ἐπιστρέφειν πάλιν eſt *relabi, reverti.* Iliad. A. 116. δόμεναι πάλιν eſt *reddere.* Odyſſ. I. 225. ἰέναι πάλιν eſt *redire.* Ariſtoph. Acharn. 820. ἥκειν πάλιν, *redire.* 2) *Iterum,* ἐκ δευτέρου, *denuo.* Ut Odyſſ. T. 533. Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. *Et optat jam, ut denuo ex ædibus exeam.* 3) *Contra.* Ut Odyſſ. N. 254. Οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον. *Nec ille vera dixit, ſed contra* (εἰς τοὐναντίον τοῦ ἀληθοῦς. auctore Scholiaſte,) *cœpit loqui.* Conf. Iliad. Δ. 357. Plat. in Phædr. p. 267. Ὀργίσαι τε αὖ πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργουμένους ἐπᾴδων κηλεῖν. Cebet. Tab. p. 176. Οἱ μὲν δοκοῦντες χαίρειν,—οὗτοι δὲ καὶ ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν,—οὗτοι πάλιν κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι. 4) In compoſitis, auctore Heſychio, habet vim augendi. Sic eſſe videtur in nomine παλίσκιος, *valde opacus,* Xenoph. de Venat. v. 9.

Iterum. *Contra.*

Particula πὲρ, quæ inprimis apud Poetas eſt in uſu, videtur 1) proprie ſignificare *omnino, penitus.* ¶. 260. Ut Iliad. Φ. 410. Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι; *Fatue, ne nunc quidem adhuc penitus intellexiſti, quanto ego ſim habendus præſtantior?* Conf. ibid. 441. Odyſſ. P. 13. A. 353. Plat. in Phæd. p. 235. Πλῆρές περ, ὦ δαιμόνιε, τὸ στῆθος ἔχων αἰσθάνομαι, παρὰ ταῦτα ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἕτερα μὴ χείρω. Eandem quoque vim videtur ſervare in compoſitis. Ut ὥσπερ et ἧπερ, *plane ut:* ὅπερ, *quod quidem, quod plane:* διόπερ, *quare ſane, quapropter quidem, quare revera* etc. V. c. Euthyphr. initio: οὐ γάρ που καὶ σοι δίκη τις οὖσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα, ὩΣΠΕΡ ἐμοί. Ariſtoph. Veſp. 1262. Πεινῇ γὰρ, ἫΠΕΡ Ἀντιφῶν. *Nam eſurit plane ut Antipho.* Xenoph. Cyrop. iii. 1, 4. εὐθὺς πορεύεται πρὸς τὸν Κῦρον, ἫΠΕΡ εἶχεν, *ſtatim ad Cyrum proficiſcitur, plane ut erat comparatus.* Plat. Phædr. p. 228. Ἔμελλε, καὶ εἰ μή τις ἑκὼν ἀκούοι, βίᾳ ἐρεῖν. σὺ οὖν, ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ δεήθητι, ὍΠΕΡ τάχα πάντως ποιήσει. Plat. ibid. p. 232. ΔΙΟΠΕΡ καὶ τῆς πρὸς ἄλλους τῶν ἐρωμένων συνουσίας ἀποτρέπουσι. *Ob eandem ipſam cauſam ab aliorum conſuetudine amaſios avertunt.* 2) Exprimit Latinorum *cunque, libet.* Ut Iliad. I. 301. σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν. *Tu alios quos libet* [Immo *alios certe. Herm.*] *Achivos afflictos per exercitum miſerare.* Et ita indicat infinitas res, perſonas, modos, tempora, loca: v. c. Ariſtoph. Acharn. 1049. καλῶς ποιῶν, ὅστις περ ἦν. *Recte facit, quicunque tandem eſt.* Ibid. 559. λέγει γ', ἅπερ λέγει,

Πὲρ, *Omnino.* *Cunque.*

δίκαια πάντα, οὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται. Iliad. Δ. 259. ὅτε πέρ τι γερούσιον αἴθοπα οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται. Theogn. 270. Πάντη δ' ἐχθρὰ ὅμως γίγνεται, ἔνθά περ ᾖ. 3) *Quamvis.* Habet vim adversandi, *quamvis, etiamsi:* atque in hoc sensu, ubi fere ὅμως intelligi debet, Poetis est propria, conjungiturque cum Participio, quod interdum intelligendum est. Sic Iliad. A. 275. Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην. *Noli tu hunc, quamvis es præstans, privare puella.* Iliad. Φ. 63. Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει, intellige particip. ἐόντα. Iliad. Ξ. initio: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης, h. e. Νέστορα δὲ, πίνοντά περ, οὐκ ἔλαθεν ἔμπης ἰαχή. *Nestorem vero, quamvis bibebat, non tamen fugit clamor.* Apoll. Rhod. i. 251. ὀψέ περ, ἔμπης ἤλυθεν. *Licet sero, venit tamen.* Conf. Iliad. I. 514.

Πρὶν, antea, olim. Prima potestas particulæ πρὶν, quæ apud Poetas frequens reperitur, 1) fuisse videtur, *antea, olim,* πρότερον. Ut Iliad. B. 112. ὃς ΠΡΙΝ μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι· ΝΥΝ δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. Iliad. E. 472. Ἕκτορ, πῇ ΔΗ τοι μένος οἴχεται, ὃ ΠΡΙΝ ἔχεσκες; Plat. in Sympos. p. 196. πᾶς ποιητὴς γίγνεται, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, οὗ ἂν ἔρως ἅψηται. *cum gen.* Interdum jungitur Genitivo, vel more Præpositionis, vel, quod magis placet, ob vim Comparativi, quam habet. E. g. Pind. Pythic. Od. iv. 76. Καὶ νῦν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου σπέρμα ΠΡΙΝ ὩΡΑΣ, h. e. auctore Scholiast. πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου. Demosthen. de Fœd. Alex. 217. οὐ πρότερον ἀφεῖσαν, πρὶν οὗ ὑμεῖς ἐψηφίσασθε etc. 2) *Πρὶν ἢ, priusquam.* Significat *priusquam,* sequente particula ἢ: vel a) cum *Infinitivo*: ut Matth. i. 18. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς. *Priusquam hi convenirent.* Plat. de Rep. vi. p. 501. μηδὲ γράφειν νόμους πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν, ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. vel b) cum *Indicativo:* ut Demosth. adv. Leptin. p. 486. χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν ἢ τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε. vel c) cum *Optativo:* [si res narratur ut cogitatio alicujus. *Herm.*] ut Pausanias: μὴ πρότερον φάναι ζητοῦντι μηνύσειν πρὶν ἢ οἱ καὶ ἐν Ἀκροκορίνθῳ γένοιτο ὕδωρ. Conf. Actor. xxv. 16. d) cum *Conjunctivo:* ut Luc. ii. 26. μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν *Πρὶν sine ἤ.* Χριστὸν Κυρίου. 3) Sæpe vero omittitur illud ἤ. a) cum *Infinitivo:* ut Matth. xxvi. 34, 75. πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι. Jo. iv. 49. κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου. Conf. Jo. viii. 58. xiv. 29. Plat. in Euthyphr. cap. 4. ὑπὸ γὰρ λιμοῦ καὶ ῥίγους καὶ τῶν δεσμῶν ἀποθνήσκει, πρὶν τὸν ἄγγελον παρὰ τοῦ ἐξηγητοῦ ἀφικέσθαι. Aristoph. Vesp. 1316. ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι πρὶν πληγὰς λαβεῖν. Cf. Eurip. Phœniss. 82. b) cum *Indicativo:* ut Iliad. A. 29. Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. c) cum *Optativo,* sequente κεν aut ἂν, sed

quod raro fit. [Non raro, sed quum res ut cogitatio alicujus narrantur. *Herm.*] Sic Aristoph. Pac. 1076. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, [Hic vero conjunctivus est. *Herm.*] *priusquam lupus connubio sibi junxerit ovem.* d) cum *Conjunctivo*, sequente ἂν; id quod admodum est frequens. Sic Sophocl. Antig. 181. Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Id. Ajac. Flag. 107. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔτι πω θέλω. ΑΘ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς; ἢ τί κερδαίνῃς πλέον; 4) Apud Poetas πρὶν repetitur: ubi posterius constanter, auctore Eustathio, Infinitivo jungitur. V. c. Iliad. B. 348. Πρὶν Ἄργος ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο Γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἦε καὶ οὐχί. *Prius Argos redeamus, quam experiamur, Jovis promissum sit vanum, nec ne.* Iliad. A. 97. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Unus locus Aristoph. Pac. 1112. reperitur, ubi ita loco Infinitivi est Optativus: [Immo conjunctivus. *Herm.*] Οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. Nisi quis suspicetur, legendum esse ὑμεναιοῦν, ut adeo locus Homericis similis reddatur. Πρὶν, πρὶν.

Particula Poetica ῥα, quæ Hoogeveno verissime videtur ex ἄρα, ablata prima littera α, orta, idem valet, quod ἄρα. Igitur significat *igitur, adeo, ita* etc. Vid. supra, quæ de vi particulæ ἄρα sunt dicta. Exempla apud Homerum ubivis facile occurrunt, nec ullus est locus, ubi plane otiosa particula sit existimanda, quæ est quorundam Grammaticorum opinio, ad quam refellendam quoque valet Clarkii Homerica editio, qui multus est in vi hujus particulæ subinde vindicanda. Z.] Ῥα.

SECTIO XI.

De Adverbiis πῶς, πού, [τάχα,] ὦ, et iis, quibus approbamus aliquid, aut improbamus.

REGULA I.

Πῶς γάρ; et πῶς γὰρ ἂν; usurpantur ἐλλειπτικῶς, ubi aliquid ante negavimus: ut, Τῶν ἀριστευόντων οὐκ ἂν σύ ποτε γένοιο· πῶς γάρ; vel πῶς γάρ ἂν; ὅ γε πρὸς ὁντιναοῦν καταπεπτηχὼς κίνδυνον; *Nunquam ex strenuissimis futurus es: quo-* Πῶς γάρ;

modo enim (ſuppl. *id fieri poſſit?*) *qui ad quodvis periculum animo concidas?*

Πῶς οὐ; *nonne?* II. Secundo, πῶς οὐ; in conſequentia dictionis verti poteſt, *nonne?* aut *quis neget?* ut, Πῶς οὐκ ἀδικεῖς, τοῦτο ποιῶν; verbatim, *Quomodo non injurioſus es, hoc faciens?* id eſt, *nonne injuſtus es, dum hoc agis*[15].

At in periodi vel membri clauſula reddi potius debet, *quidni enim?* vel *quis enim hoc neget?* ut, Ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω, πῶς γὰρ οὔ; *Illa quidem gratiarum actione, et laude digna eſſe judico: quidni enim?* vel *quis enim hoc neget?* tuncque οὔ acuitur*. [Sophocles Œd. Tyr. 956. τάχ' ἂν ἥδοιο μέν. πῶς δ' οὐκ ἄν; *Herm.*]

Πῶς, *certo modo.* III. Tertio, licet non interroget, accentum tamen retinet, cum ſignificat *certo quodam et peculiari modo*; nam cum ἀδιαφόρως ponitur, pro *aliquo modo*, tunc encliticum eſt. Ariſtoteles ita ſæpe uſurpat, ut Ethic. ii. Οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς. id eſt, *Non reprehenditur, qui abſolute iraſcitur, ſed qui certo quodam modo* †.

Quo ſenſu, πῶς μὲν, et πῶς δὲ, ſæpe opponuntur: Themiſtius de illis, qui Ariſtotelem putabant duplicem intellectum ſtatuere, illorum ex opinione ait: Πῶς μὲν δύο φύσεις τούτους εἶναι τοὺς νοῦς, πῶς δὲ μίαν. id eſt, *Certo quodam modo duos illos intellectus, duas eſſe naturas, alio vero, tantum unam.* Licet eædem particulæ reddi quoque poſſint, *partim*, vel *interdum*, ut, πῇ μὲν, πῇ δέ. ὅτε μὲν, ὅτε δέ. ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ[16]. [Xenoph. Symp. viii. 5. ubi male τοτὲ μὲν, τοτὲ δέ. *Reizius.*]

15 Ita Demoſth. ep. 3. p. 118. initio: Πῶς γὰρ οὐκ ἀτυχὴς, ſcilicet εἰμί; *Nonne infelix ſum?* H.

* Devarium, qui putat πῶς οὐ ubique dici pro διὰ τί οὐ, recte refellit Hoogevenus. Etenim facile πῶς in omnibus locis de *modo* accipi poteſt, præſertim cum additum οὐ non tam ad πῶς pertineat, quam ad orationem ſequentem, aut ad ellipſin, ſi quando in fine periodi ſit poſitum. Deinde non modo ſenſus frigidus ſæpe oriretur, ſi πῶς de *cauſa* intelligeretur, ſed etiam ineptus, et vitioſa tautologia, veluti tum, cum διὰ τοῦτο, quod cauſam indicat, proxime ſequitur. V. c. Lyſ. adv. Agorat. cap. xxiv. Πῶς οὐ καὶ διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὸν τῆς κακώσεως νόμον ἄξιός ἐστι θανάτῳ ζημιωθῆναι. Sic in loco Ariſtoph. Nub. 498. quem laudat, ad ſuam opinionem ſtabiliendam, Devarius, ubi Strepſiades rogat, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν; commode propria et recepta ſignificatio *modi* poteſt defendi, ſi interpreteris ita: *Quomodo quæſo factum eſt, ut, ſi ferit perjuros, Jupiter non combureret Simonem?* Similiter in illo Plat. in Phædr. p. 243. Πῶς οὐκ ἂν οἴει, αὐτὸν ἡγεῖσθαι ἀκούειν ἐν ναύταις που τεθραμμένων; *Qui fieri poteſt, ut non exiſtimes, hunc inter nautas alicubi eſſe educatum?* Z.

† In hoc ſenſu non ſolum opponitur ἁπλῶς, ſed et ὅλως. Ut idem Ariſtot. de Rep. lib. ii. cap. 5. Δεῖ γὰρ ΠΩΣ μὲν εἶναι κοινὰς κτήσεις, ὍΛΩΣ δ' ἰδίας. *Oportet enim certo quodam modo bona eſſe communia, univerſe vero propria.* Z.

16 Quatuor hæc poſtrema per totidem orationis partes diſponit Proclus in Platonis Theolog. lib. i. cap. 4. non longe ab initio: Φαίνεται γὰρ (ſc. Plato) οὐ τὸν αὐτὸν πανταχοῦ τρ-

Aliquando certus ille modus, ἔμφασιν addit. Sic ille apud Ariſtophan. in Pluto, cum dixiſſet, Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. *Quippe nunquam modeſtum in hominem incidiſti*, ſubjungit de ſe ipſo, ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, *at ego, ſingulari quodam modo, iis ſemper moribus fui*[17].

IV. Ποῦ, interrogativum, proprie quidem eſt, *ubi?* aliquando tamen ſumitur ἀντὶ τοῦ, πῶς; Ita Demoſthen. pro Coron. Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; *Quomodo autem eruditionis tibi meminiſſe fas ſit?* * Ποῦ; ubi?

At που encliticum, eſt particula παραπληρωματικὴ[18], id

τη μετιὼν τὴν περὶ τῶν θείων διδασκαλίαν ἀλλ' 'ΟΤΕ ΜΕΝ, θειαστικῶς· 'ΟΤΕ ΔΕ, διαλεκτικῶς ἀνελίττων τὴν περὶ αὐτῶν ἀλήθειαν· καὶ ΠΟΤΕ ΜΕΝ συμβολικῶς ἐξαγγέλλων τὰς ἀῤῥήτους αὐτῶν ἰδιότητας. ΠΟΤΕ ΔΕ, ἀπὸ τῶν εἰκόνων ἐπ' αὐτὰς ἀνατρέχων. *Videtur autem non eodem ubique modo doctrinam de rebus divinis perſecutus eſſe, ſed modo divino numine afflatus: modo dialectice earum veritatem explicaſſe: interdum etiam obſcure enunciaſſe ineffabiles ipſarum proprietates; interdum, ab imaginibus ad ipſas recurriſſe.*

17 Locus Ariſtophanis extat ver. 246. de quo vid. Devar. de Partic. in v. πῶς, et Budæum in Comment. p. mihi 590. H.

In raris ſignificationibus, quæ huic particulæ interdum ſubjiciuntur, numerari debet 1) quod Ariſtoph. Nub. 664. ponitur pro ὅπως. Ibi enim Strepſiadi roganti πῶς δή; φέρε, *quomodo quæſo? dic.* reſpondet Socrates, πῶς; pro, ἐρωτᾷς, ὅπως; At vero Hoogevenus non male conjicit, forte legendum eſſe, ΣΤ. Πῶς δὴ φέρ'; ΣΩ. ὅπως; [Recte vero. *Herm.*] 2) Quod Marc. ix. 12. pro ὡς uſurpatum legitur: 'Ηλίας μὲν ἐλθὼν πρῶτον ἀποκαθιστᾷ πάντα· καὶ ΠΩΣ γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολλὰ πάθῃ καὶ ἐξουδενωθῇ. Niſi quis malit ad vulgarem ſignificationem referri ita, ut poſt ἀνθρώπου interrogationis ſignum ponatur. 3) In N. T. ſæpe τὸ πῶς materialiter accipitur: ut Luc. xxii. 2. ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ΤΟ ΠΩΣ ἀνέλωσιν αὐτόν. Conf. ver. 4. 1 Theſſ. iv. 1. Actor. iv. 21. Z.

* Particula ποῦ 1) interrogat de loco, ubi quid fiat aut contineatur. v. c. ποῦ γῆς ἐστίν; *ubi terrarum eſt?* 2) Interdum de motu in locum dicitur. Ut Lucian. Dial. Mort. 3. Ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; *Quo iſta tui Dei dimidia pars abiit?* Similiter in N. T. ſæpe pro ποῖ ponitur. Ut Jo. iii. 8. οὐκ οἶδας, πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει. Conf. cap. vii. 35. xvi. 5. viii. 14. 3) Circumflectitur quoque, ubi non vim interrogandi habet, ſed materialiter ponitur. V. c. Ariſtot. Phyſic. iv. Τὸ δὲ πᾶν, οὐ ποῦ· τὸ γὰρ ποῦ αὐτό τί ἐστί τι, καὶ ἔτι ἄλλό τι δεῖ εἶναι παρὰ τοῦτο, ἐν ᾧ ὃ περιέχει. *Univerſum vero non eſt alicubi: nam illud Alicubi et ipſum eſt aliquid, et præterea oportet aliud quid eſſe præter hoc, in quo ſit, quod contineat.* Et mox: ἔστιν ὁ τόπος καὶ ποῦ· οὐχ ὡς ἐν τόπῳ δὲ, ἀλλ' ὡς τὸ πέρας ἐν τῷ πεπερασμένῳ. *Eſt locus etiam alicubi: non autem ut in loco, ſed ut terminus in terminato.* Z.

18 Largiori, quam æquum eſt, harum particularum παραπληρωματικῶν imbre nos perfundunt Grammatici. Longum eſt omnia hic diligenter excutere. Quam minus ſint παραπληρωματικαὶ, peculiari commentario, quem de doctrina particularum σὺν Θεῷ paro, animus eſt oſtendere. H.

Που encliticum, h. e. quod non circumflectitur, nunquam plane otioſum eſt putandum: ſed ſignificat 1) locum vagum, nec definitum v. g. Iliad. P. 446. Οὐ μὲν γάρ τί ΠΟΥ ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. *Non enim quicquam uſpiam eſt miſerius homine.* Plat. in Phæd. p. 67. Πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ, οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἱκανῶς ἐκεῖ, εἴπερ ΠΟΥ ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο. Iliad. E. 193. 'Αλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι. Redde h. l. που per *alicubi, aliquo in loco, neſcio quo.* Pari ſenſu jungitur adverbiis ἐνταῦθα, ἐκεῖ.

eſt, *ornatus cauſa tantum adhibita*; eodem fere ſenſu, quo γε, δὴ, πως. Plena exemplis omnia.

Τάχα, cito. [Prima et antiquiſſima vis particulæ τάχα eſt *cito*, *celeriter*, *brevi*, εὐθέως· atque a ταχὺ ſ. ταχέα eodem modo formata eſt, quo σάφα a σαφέα, ἄντα ab ἀντία, et ὦκα ab ὠκέα. Apud Homerum certe, uti Euſtathius recte obſervavit, nunquam aliter occurrit, niſi in hoc ſenſu. V. c. Odyſſ. Λ. 251. τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτόν. Polyb. Exc. Leg. 6. Τάχα γὰρ αὐτοὺς πεῖραν λήψεσθαι τῆς Θρακῶν καὶ Γαλατῶν παρανομίας. *Fortaſſis.* Tum ſignificat *fortaſſis*, ἴσως. V. c. Plat. in Phædr. p. 265. ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινος ἐφαπτόμενοι, τάχα δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφερόμενοι. Idem de Rep. v. p. 451. ubi etiam ἴσως et τάχα ſynonymice ponuntur: Λέγειν δὴ, ἔφην ἐγὼ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἃ ποτε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν· τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι. Hinc ἴσως et τάχα inter ſe permutantur: Ariſtoph. Veſp. 280. ΤΑΧΑ δ' ἂν διὰ τὸν χθεσινὸν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν, καὶ λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ τὰ 'ν Σάμῳ πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς εἶτ' ΙΣΩΣ κεῖται πυρέττων. Conf. Æſchin. Socrat. Dial. i. 2. Hinc additum habet εἰ τύχοι· ut Demoſth. pro Phorm. p. 961. ὁ μὲν γὰρ περὶ πάντα ἄδικος, τάχ' ἂν, εἰ τύχοι, καὶ τοῦτον ἀδικεῖ. Interdum ad rem augendam utraque particula, ἴσως et τάχα, conjungitur. V. c. Ariſtoph. Veſp. 1447. Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι. Conf. Plat. Apol. 18. Ob eandem hanc cauſam conjunctim occurrit τάχα που. E. g. Ariſtænet.

Ut Lucian. Dial. Nept. et Nereid. ἐθέλει καλὸν ΕΝΤΑΥΘΑ ΠΟΥ (*illic alicubi*) κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν. Id. Dial. Jov. et Merc. ΕΚΕΙ δέ ΠΟΥ ὁ Ἄργος βουκολεῖ. 2) Ex ſignificatione loci vagi et incerti naſcitur uſus στοχαστικὸς, ut omnino dicatur de *re non ſatis certa ac definita*, nempe *fortaſſis*, et ſerviat modeſtiæ et cautioni dicentis. Iliad. Φ. 83. μέλλω ΠΟΥ ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρί. *Fortaſſe Jovi patri ſim inviſus.* Plat. in Phædr. p. 244. Νόσων γε καὶ πόνων τῶν μεγίστων δι' ἁμαρτήματα ἐκ μηνιμάτων ΠΟΥ θεῶν ἔν τισι γενομένων, ἡ μανία ἐγγινομένη, καὶ προφητεύσασα, οἷς ἔδει, ἀπαλλαγὴν εὕρετο. Iliad. Ε. 473. Ἕκτορ, ποῦ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; φῆς ΠΟΥ, ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ' ἐπικούρων, οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι. *Hector, quo quæſo tibi animus abiit, quem ante habebas? Jactabas*, ni fallor, *te ſine copiis et ſociis urbem eſſe defenſurum, ſolum cum affinibus et fratribus tuis.* Z.

Πως encliticum, ut Hoogevenus docet, eſt imminuentis, dubitantis et ſign. *quodammodo, neſcio quomodo*: ut Plat. Euthyphr. p. 11. οὐκ ἔχω ὅπως σοὶ εἴπω ὃ νοῶ· περιέρχεται γάρ πως ἀεὶ ἡμῖν, ὃ ἂν ὑποθώμεθα. *Non habeo quomodo, quod cogito, tibi dicam: Semper enim neſcio quomodo obverſatur mihi id quod ſtatuimus.* Sic ἄλλως γέ πως, præcedente negatione, eſt *nullo prorſus modo*: v. c. Æſchin. de Mort. cap. xvi. Μὴ συνυποθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀνεπιστῆμον, οὐκ ἄν ποτε πτυρείης τὸν θάνατον. *Si nullum prorſus ſenſum ſtatuas, plane ut res ſui ipſius prorſus ignara, morte non terrereris.* Ἀμῶς γέ πως, *uno vel aliquo ſaltem modo.* Plat. Phædr. p. 228. Ἀτεχνῶς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν, πρὶν ἂν εἴπω ἀμῶς γέ πως. *Tu videris minime me dimittere, priusquam uno ſaltem modo*, h. e. *quomodocunque dixero.* Μάλα πως, *valde neſcio quomodo.* Οὕτω πως, *in hunc fere modum.* Ὧδέ πως, *ſic fere.* Z.

ep. x. Τάχα που τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος. Plat. in Phædr. p. 256. Ἐὰν δὲ διαίτῃ φορτικωτέρᾳ τε καὶ ἀφιλοσόφῳ, φιλοτίμῳ δὲ χρήσονται, τάχ' ἄν που ἐν μέθαις, ἤ τινι ἄλλῃ ἀμελείᾳ τὼ ἀκολάστω αὐτοῖν ὑποζυγίω λαβόντε τὰς ψυχὰς ἀφρούρους etc.

Τέως. Particula τέως 1) significat *quamdiu:* ut Demosth. contra Timocr. p. 721. ed. R. ἐὰν δ' ἀργυρίου τιμηθῇ, δεδέσθω τέως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ ὅ τι ἂν αὐτοῦ καταγνωσθῇ. *Si lis æstimata fuerit; in vinculis tamdiu retineatur, donec omnem, cujus damnatus fuerit, solverit multam.* Ibid. Olynth. ii. p. 24. ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, τέως μὲν ἂν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, etc. Conf. Aristoph. in Pace 32. 2) Sign. *primum, antea,* πρότερον· Xenoph. Exped. vii. 7, 55. οἱ δὲ στρατιῶται τέως μὲν ἔλεγον, ὡς Ξενοφῶν οἴχοιτο—ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἥκοντα εἶδον etc. *Milites antea quidem dicebant, Xenophontem abiisse—sed postquam eum redeuntem viderunt* etc. Conf. Ibid. Agesf. ii. 2. Z.]

Ὦ. V. Adverbium vocandi ὦ jungitur interdum cum pronomine οὗτος, eodem sensu, quo apud Latinos, *heus tu,* et apud Gallos, *un tel:* etiamsi verbatim sonent ista duo, *o hic.* Imo quod magis mirum est, illud οὗτος sine adverbio vocandi ὦ, cum nominativo ejus, qui vocatur, eodem sensu conjungi solet. Plato initio Convivii: Ὄπισθεν κατιδών με πόῤῥωθεν ἐκάλεσεν· ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς; id est, *Me a tergo conspicatus, vocavit a longe: heus tu, inquit, Phaleree, Apollodore, non exspectabis?*[19] Arnobius amat hunc idiotismum, ut lib. ii. *Et tamen, o isti, qui pollutas res nostras vitiorum criminamini fœditate.* Jungitur etiam ὦ cum voce ἐτὰν, sed per aphæresin ὦταν, vel ὦτᾶν, vel ὦ' τὰν, ὦ' τᾶν, ut significetur, *amice, bone vir,* et alia id genus.

Πῶς γὰρ οὐχί; VI. Observanda quoque adverbia sunt, quibus fere in dialogis, ad probandum, quod ab alio dicitur, vel ad improbandum uti solent. Prioris generis sunt, Πῶς γὰρ οὐχί; *Quidni enim?* Quod tamen Plutarchus in Pompeio ironice usurpavit: Πῶς γὰρ οὐχὶ γενναῖα ἐνταῦθα, (forte legendum ταῦτα) καὶ καλά; *Quis enim egregia hæc et præclara esse ne-*

19 Eodem modo femininum αὕτη solum, apud Aristoph. in Avib. ver. 1199. et 1243. Ἄκουσον αὕτη, *Audi, heus tu.* Quin etiam nonnunquam ipsum pronomen οὗτος abest, cujus vice fungitur solus Articulus. Vide, quæ notavi supra ad Cap. de Articulo præpositivo, Reg. vii. Cæterum frequens est adverbii ὦ usus in blandis allocutionibus, ubi Latini vel omnino omittunt, vel pro eodem utuntur pronomine *mi.* Qualia apud Platonem frequentia, ὦ μακάριε, ὦ φέριστε, ὦ φίλε Σώκρατες, ὦ 'γαθὲ (pro ὦ ἀγαθὲ,) ὦ φιλότης, ὦ δαιμόνιε. Pro, *Vir ornatissime: præstantissime: mi Socrates: o bone: lepidum caput;* et similibus.

Θαυμαστῶς. Ναί. Ὀρθῶς. Οὕτως. Πάντως δήπου. Πάνυγε. Πάνυ μὲν οὖν. Πῶς δ' οὔ; Πῶς γὰρ οὔ;

get? Θαυμαστῶς, *mirum quam id verum sit.* Ναὶ, *etiam, ita.* Ὀρθῶς, *præclare.* Οὕτως, *ita est ut dicis.* Πάντως δήπου, *utique,* vel *omnino sane.* Πάνυγε, vel πάνυ μὲν οὖν.

Eodem sensu, πῶς δ' οὔ; vel πῶς γὰρ οὔ; *quidni enim?* vel, *qui enim aliter fieri posset?* Quomodo, aliis etiam adjunctis, usurpatur. Demosthen. pro Corona[20]: Συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν, ὦ γῆ καὶ θεοί! πῶς γὰρ οὔ, κατὰ τῆς πατρίδος; id est, *Philippo studere, indignum, o terra, vosque o Superi, facinus! cui enim aliud videri possit, cum adversus patriam id fieret?*

Σφόδρα γε. Τί μήν; Ὑπερφυῶς δή.

Σφόδρα γε, *equidem perlibenter;* vel, *et quidem admodum.* Τί μήν; *quidni enim?* vel, ut Plautus, *quippeni?* [Ἀλλὰ τί μήν; *at quid aliud.* Plato in Symp. iii. 1. *Herm.*] Ὑπερφυῶς δὴ, *majorem in modum probo;* vel, *etiam atque etiam probo.*

Ἀνάγκη. Ἔγωγε. Ἔμοιγε δοκεῖ. Εἰκός γε. Εἰκός τοι. Ἔοικε. Κινδυνεύει. Φαίνεται.

His adduntur aliæ voces, quæ adverbia non sunt: Ἀνάγκη, *prorsus necesse est.* Ἔγωγε, *equidem ita sentio.* Ἔμοιγε δοκεῖ, *mihi quidem ita videtur.* Εἰκός γε, vel εἰκός τοι, vel ἔοικε, vel κινδυνεύει, vel φαίνεται. Quæ omnia reddi possunt, *simile vero est,* vulgo, *il y a bien de l'apparence;* παντάπασι μὲν οὖν, idem quod πάνυ μὲν οὖν[21].

VII. Alterius generis pauciora sunt, ac fere quæ se-

20 Pag. 338.

21 Ut pateat Græcorum copia in loquendo, in eundem sensum hæc sequentia addo, sive adverbia, sive cujuslibet orationis partis vocabula. Talia sunt: Ἀληθῆ, *Verum.* Ἀληθέστατα, *Verissime.* Δηλαδὴ, *Manifeste, sane.* Plat. de Rep. lib. iii. p. 387. Παντελῶς μὲν οὖν. Id. ibid. p. 401. Πάντων μάλιστα, *Omnium maxime.* Ælian. V. H. lib. i. cap. 34. Κομιδῆ μὲν οὖν, vel, Παντάπασιν μὲν οὖν, *Omnino sane.* Καὶ μάλα δὴ, *Et quidem maxime.* Μάλα γε, vel, Μάλιστά γε, *Maxime.* Ναὶ, ἀληθῆ γε, *Nae, verum quidem.* Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, *Egregie sane.* Ἔστι ταῦτα, *Ita est.* Καὶ γάρ ἐστι τοῦτο γε, *Etenim hoc ita est.* Καὶ ὀρθῶς γε, *Et recte quidem.* Καὶ πάνυγε, *Et omnino quidem.* Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, *Ita videtur res se habere.* Ἀνάγκη γὰρ οὖν. Xenoph. Κυρ. παιδ. lib. ii. p. 39. Ἀνάγκη μὲν οὖν, *Necesse sane.* Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν, *Maxime necessarium quidem.* Νὴ Δί' ἔγωγε, *Equidem per Jovem.* Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς λέγεις, *Rectissime sane dicis.* Δηλονότι, *Scilicet.* Καὶ οὐδέν γε κωλύει, *Nihil quidem obstat,* (sc. *quominus hæc ita sint.*) Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτω φαίνεσθαι, *Mihi vero simile hoc videtur.* Φημὶ ἐγὼ, *Ego aio.* Γὰρ οὖν, præcedente vocula aliqua. [Soph. Philoct. 766. Eurip. Bacch. 920. Electr. 290. Æschyl. Eumen. 374. *Herm.*] Aliquando Latinorum more repetitur præcedens vocabulum, quod non raro sequentem habet particulam γάρ· ut apud Plat. Theæt. ubi Socrate dicente: Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐκείνων πρῶτον ἦν, ὧν ἔλεγον. *Illud quidem illorum, quæ dicebam, primum erat:* subdit Theætetus: Ἦν γὰρ, *Erat utique.* Vel sequitur particula μέν τοι, ut apud eundem in Rep. lib. ii. p. 371. dicenti, Συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλασσαν ἐργασίας. *Multorum aliarum rerum peritos adesse necesse est in re nautica:* respondetur, συχνῶν μέν τοι, *Multarum profecto.* Nonnunquam non quidem priora repetuntur, sed vocabulum additur, quod si sit adjectivum præcedens substantivum intelligitur. Sic apud eundem in Parmen. Ἓν δὲ γιγνόμενον καὶ πολλὰ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη διακρίνεσθαί τι καὶ συγκρίνεσθαι; Responsum est: Πολλήγε, sc. ἀνάγκη. *Quum autem fiat unum et multa, nonne discerni et componi necesse est? Maxime.*

quuntur: Καὶ πῶς; *quomodo enim id eſſe poſſet?* Οὐ γάρ, et Καὶ πῶς; Οὐ γάρ.
οὐ γὰρ οὖν, *nequaquam bercle.* Οὐδαμῶς, *nullo plane modo.* Οὐ γὰρ οὖν.
Οὐ δῆτα, οὐ μὲν δή, *neutiquam ſane.* Οὔκουν ἔγωγε, *ego vero,* Οὐδαμῶς.
nequaquam. Abſolute autem οὔκουν eſt, *non igitur:* at οὐκ- Οὐ δῆτα. Οὐ μὲν δή.
οῦν, *igitur,* affirmando. ¶. 261. Οὐκ ἔοικε, vel οὐ φαίνεται, *il* Οὔκουν ἔγω-
n'y a pas d'apparence. Πῶς γάρ; *quorſum enim?* vel *qui enim* γε.
id eſſe, vel fieri poſſit? [22] Οὔκουν, Οὐκοῦν. Οὐκ ἔοικε. Οὐ φαίνεται.

SECTIO XII.

De Adverbiis, quæ præcipuam in negando vim ac ſuavitatem habent; ac nominatim de iis, in quibus μὴ præcedit.

REGULA I.

ADVERBIUM negativum aliquando verbo poſtponitur, Οὐκ poſtpoſitum verbo.
licet conſtructio et Latinitas, ut præponatur, exigat. Plato de Republ. iii. Δεῖ δέ γε οὐχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαινεν. pro οὐ δεῖ δέ. id eſt, *Non oportet autem, uti paulo ante a nobis dicebatur.* Demoſthen. in Midiana: Ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς, pro ταῦτα δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. id eſt, *Hæc autem non eo ſe modo habent; ac ne ad eum quidem propius accedunt* [23]. De illo οὐδ' ἐγγύς, et ſimil. paulo poſt Sect. xiii. Reg. 18.

22 His itidem adde: Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, *Per Jovem non ego.* Οὐδαμῶς ὁπωσοῦν, *Nullo plane modo.* Οὐ μὰ τὸν Δία, *Non per Jovem.* Οὔ μοι δοκεῖ, *Non mihi videtur.* Ἀδύνατον, *Impoſſibile.* Ἥκιστά γε, *Minime.* Οὐ πάνυ, *Non prorſus.* Οὐδ' ὁπωστιοῦν, *Nullo modo.* Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, *Per Jovem non mihi videtur.* Οὐκ ἂν ἔγωγε φαίην, *Ego non dixerim.* Μὰ Δία in reſponſione, ſequente ἀλλὰ, vim habet negantis et corrigentis. Ariſtoph. in Avib. ver. 1422. Ubi roganti, *num recta Pellenen volare cogitaret?* reſpondetur: Μὰ Δία, ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικός. *Non per Jovem, ſed citator ſum inſulanus.* Similiter ibidem paulo inferius: Ἢ καὶ πτερύγων τι προσκαλεῖν σοφώτερον; *An cum alis ſapientius eſt citare?* Reſp. Μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί με. *Non per Jovem, ſed ne latrones mihi negotium faceſſant.* [Xenoph. Memor. iii. 13. 3. vid. Cel. Erneſt. ad h. l. et quos laudat, ut Obſervatt. Miſc. v. p. 281. et Bergler. ad Alciphr. p. 242. Z.] Neque tamen μὰ Δία per ſe negat, ut docet Budæus p. 490. ſed ſuppreſſam negationem ex præcedentibus repetendam prodit τοῦ ἀλλὰ vis ἐναντιωτική. [Hoogevenus ait, μὰ Δία per ſe non negare, quæ fuit ſententia Budæi, quam poſtea ſecuti ſunt alii. Sed negare tantum, ubi vel addatur οὐ, aut ſequatur adverſandi particula ἀλλά. Z.] [Adde οὐ δῆτα. Eurip. Heracl. 508. Helen. 1244. *Herm.*]

23 Non infrequens hoc eſt, quando poſt οὐ finitur ſententia, et verbum ex præcedentibus repetendum eſt, quod per particulam οὐ negatur, ut in fine Epicteti Enchir. Ἐμὲ δὲ Ἄν-

Negationes plures.

II. Secundo, notandum eſt, plures negationes interdum vehementius negare: ut, Οὐδὲ μὴν ἔγωγε μὴ οὐχὶ τοῦτο ποιήσαιμι. *Neque ego id unquam fecerim.* Quod Tullius ipſe cum alibi, tum etiam de Finibus iii.[24] imitatus eſt, dum ait: *Quanquam negent, nec virtutes, nec vitia creſcere.* Quod Græce reddi poteſt, καί τοι οὔ φασι μηδὲ τὰς ἀρετὰς, μηδὲ τὰς κακίας αὐξάνεσθαι[25].

νυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ' οὔ. *Anytus et Melitus interficere me poſſunt, lædere vero non poſſunt.* ubi non tam οὐ poſtponitur verbo βλάψαι, quam poſt οὐ intelligitur verbum δύνανται. Et quid vetat in Platonis loco, qui eſt p. 388. poſt δεῖ δέ γε, οὐχ, intelligere præcedentia, quæ per particulam οὐ negantur? Agitur illic de poetis, horrenda multa de rebus, quæ apud inferos fiunt, canentibus, et flentes heroas inducentibus; quæ omnia alius rideat, alius infirmior πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖς παθήμασι θρήνους ἂν ᾄδοι καὶ ὀδυρμοὺς, i. e. *ad quoſlibet vel exiguos caſus multum lugeat et lamentetur.* Aſſentiente altero, ſic pergit prior: Δεῖ δέ γε οὐχ etc. ubi poſt τὸ οὐχ ſi intelligatur præcedens illud, θρήνους ᾄδειν καὶ ὀδυρμούς· non poſtponitur verbo δεῖ, ſed præponitur verbo ᾄδειν. Demoſthenis verba ſunt p. 389. lin. 30. Sed clarius adhuc exemplum deſidero, quo regula firmetur: nam, quatenus officium τοῦ οὐδὲ eſt copulare, junguntur οὐχ οὕτω et οὐδ' ἐγγὺς, atque ita οὐχ pertinet magis ad adverbium, quam ad verbum. [Pind. Ol. vii. 86. ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ. *Herm.*]

24 Cap. xv.

25 Et Virgilius Æn. xii. ver. 189.

Non ego NEC Teucris Italos parere jubebo,
NEC mihi regna peto.—

Scite admodum quatuor negativa conjungit Plato in Parm. prope finem: Ὅτι τἆλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει. *Quoniam alia cum eorum, quæ non ſunt, aliquo nullibi ullo modo aliquod commercium habent.* Eodem modo apud eundem in Phædr. p. 236. lin. 40. Ὄμνυμι γάρ σοι—μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτε ἐπιδείξειν, μήτε ἐξαγγελεῖν. *Juro enim tibi,—nunquam me cujuſquam tibi orationem, aut oſtenſurum eſſe, aut renunciaturum.* Et Æſchines in Timarch. p. 173. lin. 37. Μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε, μήτε ἔνδημον, μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν, μήτε χειροτονητὴν, μηδὲ κηρυκευσάτω, μηδὲ πρεσβευσάτω, μηδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω, μηδὲ συκοφαντείτω μισθωθεὶς, μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε μήτε ἐν τῷ δήμῳ, μήτε ἐν τῇ βουλῇ, μηδ' ἂν δεινότατος ᾖ λέγειν Ἀθηναίων. *Neque ullum unquam magiſtratum gerito, neque domi, neque foris, ſive per ſortem, ſive per ſuffragium deferri ſolitum, neque caduceatorem, neque legatum agito, neque legatione functos judicato, neque reum agito mercede conductus, neque unquam ſententiam dicito, neque ad populum, neque in ſenatu, neque ſi Athenienſium eloquentiſſimus ſit.* Ubi modo quatuor, modo tres negationes conjunguntur, quæ omnes vehementiſſime negant. [Adde Plat. Apol. cap. xix. ΟΥ γάρ ἐστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται, ΟΥΤΕ ὑμῖν, ΟΥΤΕ ἄλλῳ ΟΥΔΕΝΙ πλήθει γνησίως ἐναντιούμενος. Igitur οὔτε, οὔτε poſitum eſt pro ἢ, ἢ, et οὐδενὶ pro τινί. Nam ſenſus eſt: *Non enim ullus homo ſalvus eſſe poteſt, qui aut vobis aut alii cuivis populo vere adverſatur.* Perperam huc referunt locum Xenoph. Memor. i. 7, 5. ἀπατεῶνα δὲ ἐκάλει τὸν ΟΥ μικρὸν μὲν, ΟΥΔ' εἴ τις ἀργύριον ἢ σκεῦος παρά του πειθοῖ λαβὼν ἀποστεροίη, πολὺ δὲ μέγιστον etc. Nam ſenſus loci hic eſt: *Qui homo nullius pretii aliis perſuadet, ſe eſſe quantumvis [quantivis Herm.] pretii, maximeque dignum, cui adminiſtratio reip. permittatur, eum deceptorem vocabat Socrates, non parvum, nec talem, qualis argentum aut vas alicui ſuadendo auferat, ſed maximum.* Maxime hæc regula de concurſu plurium negationum valet tum, cum ad idem verbum pertinent: ſin ad diverſa verba, alia eſt ratio. V. c. Plat. in Phæd. cap. xi. ΜΗ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι ΜΗ ΟΥ θεμιτὸν ᾖ. Hic μὴ οὐ, cum ad idem verbum, nempe ᾖ, pertineant, fortius quidem negant: ſed prius μὴ, quod ad aliud

Aliquando tamen, licet rarius, more Latino affirmant. Demosthen. Μὴ οὖν διὰ ταῦθ᾽, ὧν ἡμᾶς οὗτος ἐξηπάτησε, μὴ δότω δίκην. id est, *Ne vero propterea nullas eorum, quibus nos decepit, pœnas persolvat*; id est, *aliquas persolvere debet* *.

Negatio cum interrogatione affirmat.

III. Tertio, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimum affirmare †. Xenophon in Agesilao: Τὸ δέ γε μὴν πῶς οὐ σαφῶς πρὸς τὸ γενναῖον ἔγνω; *Quis porro non videat, hoc eum generosa prorsus animi inductione sensisse?* verbatim, *Hoc autem quomodo non aperte secundum fortitudinem sensit?* 26

verbum, ad καθαρῷ refertur, non conjungi debet cum negationibus μὴ οὐ. Sensus enim est: *Et, qui purus non est,* (h. e. *impuro*) *minime fas est tangere rem puram.* Z.]

* Noli ad hanc regulam referre loca ea, ubi μὴ repetitur, quo gravior existat negatio. V. c. Aristoph. in Vesp. 1409. ubi quis, cui alter injuriarum postulationem minitatus erat, ait: ΜΗ ΜΗ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν. Callim. Hymn. in Cer. 18. Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ. Xenoph. Memor. i. 2, 7. εἴ τις φοβοῖτο, ΜΗ ὁ γενόμενος καλὸς κἀγαθὸς τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι ΜΗ τὴν μεγίστην χάριν ἔχῃ. ¶. 262. Odyss. Λ. 612. ΜΗ τεχνησάμενος, ΜΗΔ᾽ ἄλλό τι τεχνήσαιτο, ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ. Rem imitatus est Virgilius Æn. xi. 278. *Ne vero, ne me ad tales impellite pugnas.* Alia exempla vid. apud Dorvill. ad Charit. p. 200. Sed ad demonstrandum, ex duabus negationibus fieri affirmationem, pertinet illud οὐχ ἥκιστα, h. e. *maxime:* de quo infra dicetur. Z.

† Non tantum affirmat, sed etiam cum emphasi, ad rei veritatem declarandam. Non enim boni et diligentes scriptores interrogant, nisi in re certa et minime dubia. Quare illud Sophocl. in Philoct. 1281. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα; non est, sublata interrogationis figura, *Igitur iterum decipimur:* sed, *Igitur iterum revera, utique, decipimur.* ¶. 263. Atque Jo. xviii. 26. Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ᾽ αὐτοῦ; est, *Ego te utique in horto cum eo vidi.* Lucian. in Lapith. tom. iii. p. 445. Οὐ παύσῃ βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; h. e. sine interrogatione: *Desine quæso tandem barbarica nobis cantare.* Ob vitiosam Grammaticorum interpunctionem interdum illud οὐ etiam in interrogationibus negare videtur. V. c. Aristoph. in Pac. 94. Τί πέτει; Τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις; Verum si distinxeris ita: Τί πέτει; Τί μάτην; (sc. πέτει) οὐχ ὑγιαίνεις· ¶. 264. nihil, quod a communi loquendi consuetudine recedat, reperitur. Sensus enim est: *Quid conaris volare? quid frustra?* (sc. conaris volare) *Non es sanus.* Z.

26 Negativam quoque vim amittit adverbium οὐ cum futuro constructum interrogative, redditurque vel, *Quin*, vel per imperativum. Plutarch. in Apophth. p. 180. prope finem: ΟΥΚ ΑΠΑΞΕΙΣ εὐθὺς ἐκ τοῦ συμποσίου τὴν γυναῖκα; *Non educes?* i. e. *Educ*, vel, *Quin educis statim e convivio mulierem?* Cum indicativi præsenti hoc modo adverbium negandi construit Ælian. V. H. lib. ii. cap. 1. ubi Socrates Alcibiadem verentem verba pro concione facere, excitans: ΟΥ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΙΣ, εἶπεν. ἐκείνου τοῦ σκυτοτόμου; *Non contemnis, inquit,* i. e. *Contemne, illum sutorem?* Ter. Eun. iv. 7, 29. *Non tu hinc abis?* [Cave ad hanc Græcam rationem æstimaveris loca N. T. ubi οὐ cum Futuro habet vim prohibentis, pro μή. Ut Matth. v. 27. οὐ μοιχεύσεις, h. e. μὴ μοίχευε, aut μὴ μοιχεύσῃς. Nam si pure loquentium consuetudinem tenes; post οὐ μοιχεύσεις debet esse signum interrogandi; ut adeo affirmatio gravior existat, h. e. *adulterare omnino.* Quem sensum ineptum et pessimum si quis nolit concedere, uti concedi non potest; is quoque concedat necesse est, græcitatem N. T. non esse judicandam ad normam Atticorum scriptorum, sed ex sermone Ebraico, ubi לֹא modo simpliciter negat, poniturque pro Gr. οὐ, modo vim prohibendi habet, significatque

Μὴ οὐ, quin, nisi. IV. Μὴ οὐ, μὴ οὐκ, et μὴ οὐχὶ, ſequente participio, redduntur, *quin*, vel *niſi*: ut, οὐκ ἂν ἀξιόπιστος εἴην τοῦτο λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον ἀληθευσάμενος. id eſt, *Dignus non eſſem, cui hac in re fides haberetur, niſi jam ante vera dixiſſem*[27]. ¶. 265.

Μὴ οὐχὶ καὶ, quin. V. Additur etiam καὶ, poſt οὐ, vel οὐχί· ut, οὐ γὰρ ἂν Ἕκτωρ ἀνῃρέθη, μὴ οὐχὶ καὶ Τροίας αὐτῷ συμπεσούσης. *Nec enim Hector interfici poterat, quin Troia ſimul cum eo rueret.* Tullius ſæpe dicit, *ut non*, pro *quin*.

Μὴ οὐ, cum infinitivo. VI. Interdum infinitivo jungitur: ut, οὐδαμῶς ἐνδέχεται τὸν διηνεκῶς φιλοπονοῦντα, μὴ οὐ καὶ παιδείας ἐπιτυχεῖν. *Fieri nullo modo poteſt, quin eruditionis compos fiat, qui aſſidue in labore verſatur.* Atque hæc conſtructio ſæpe[28] obſcuritatem affert, quæ tamen tolletur, ſi præmittamus particulis negantibus ἐφ' ὅτῳ, vel ſi phraſin reſolvamus per ἢν μὴ; id eſt, *niſi*, et ſubjunctivum aut optativum: vel denique mutemus infinitivum in participium. Syneſius ad Euoptium: Νόμους Ἀδραστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρόν τι μέρος

μή. Si quis plura ejuſmodi loca N.T. cognoſcere velit, adeat Matth. v. 48. vi. 5. Rom. vii. 7. etc. Z.]

27 Exigua verbi immutatione exprimit locum Luciani, quem citat Devarius in μὴ οὐ. Verba ſunt in Catapl. [ed. Amſt.] tom. i. p. 645. Οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς, οἷός εἰμι. *Quare fide dignus non fuerim, niſi ante apparuerit, qualis ipſe ſim.*

28 *Sæpe*, at non *ſemper*, ut ex modo allato exemplo patet. Ceterum infinitivus ἐπιτυχεῖν, præcedente μὴ οὐ, referri debet ad verbum ἐνδέχεται, quod cum accuſativo et infinitivo conſtruitur, ſervatoque verborum ordine totidem verbis Latine dixeris: *Minime fieri poteſt, ut, qui aſſidue in labore verſatur, non etiam eruditionis compos fiat.* Quin etiam, ſi quis hic præmittat ἐφ' ὅτῳ, vel phraſin reſolvat in ἢν μὴ, vel mutet infinitivum in participium, ſententia obſcurior redditur. Similem ſenſum nonnunquam ſimplex μὴ efficit. Ita obſcura horum verborum Latina eſt ad verbum interpretatio, quæ extant apud Plut. in vit. Cicer. p. 882. non procul a fine: Ἐνδεῖν δὲ τῆς ἐκείνου παρουσίας τὰ πράγματα, μὴ τὴν ἀρίστην ἔχειν διάθεσιν. *Carere autem ejus præſentia res, quin*, vel *quominus optimam habeant conſtitutionem.* Senſus eſt: *Neque aliud quidpiam ad optimam rerum conditionem deeſſe, præter ipſius præſentiam.* At omnis obſcuritas evaneſcet plane, ſi dicamus, totam hanc infinitivam orationem eſſe nominativum, ſive, quoniam oratio eſt obliqua, accuſativum, et ita verba conſtruamus, diſtinctiuncula prorſus ſubmota: Τὰ πράγματα, vel τὸ τὰ πράγματα, μὴ τὴν ἀρίστην ἔχειν διάθεσιν ἐνδεῖν τῆς ἐκείνου παρουσίας. Verbatim: *Quod res non ſatis recte ſe habent, eſt, quod ejus præſentiæ indigeant.* Vel ſi infinitivum in participium mutemus, hoc modo: Τὰ πράγματα μὴ τὴν ἀρίστην ἔχοντα διάθεσιν ἐνδεῖν τῆς ἐκείνου παρουσίας. Clariora illa Sophoclis in Electr. ver. 136.

—Οὐδὲ θέλω προλιπεῖν τόγε,
ΜΗ ΟΥ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.

Neque hoc prætermittere volo,
Quin meum lugeam patrem miſerum.

Participium infinitivo jungit Ariſtides poſt ſimplex μή. Vide ſis Orat. in Romam p. 347. Ὥσπερ τις ἀνὴρ πολὺ νικῶν τοὺς ἄλλους μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ οὐκ ἀγαπᾷ, ΜΗ ΚΑΙ ἄλλους ὑπὲρ αὐτὸν ΑΡΑΜΕΝΟΣ ΦΕΡΕΙΝ. *Quemadmodum vir aliquis, corporis magnitudine ac robore longe ſupra alios eminens, non contentus eſt, niſi et alios in ſe ſublatos ferat.*

ἀποδάσασθαι τῷ χαρισαμένῳ τὸ πολλαπλάσιον. id eſt, *Divinæ juſtitiæ leges verebitur, niſi partem quæſtus aliquam in eum derivarit, a quo tanto plura perceperit.* Locus erit clarior, ſi legas, ἐφ' ὅτῳ μὴ οὐχὶ ἀποδάσαιτο [29], vel μὴ οὐχὶ ἀποδασάμενος *.

VII. Μὴ et οὐκ, ante verba quædam, ita conſtrui debent, quaſi ſequerentur. Verba illa fere ſunt, λέγω, φημὶ, φάσκω, προσποιοῦμαι, ἀξιῶ, δικαιῶ· ut, οὐ φημί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ ἐχόμενον εὐθυπορεῖν· pro φημὶ οὐ. id eſt, *Nego te hac via poſſe recta progredi* †. Μὴ et οὐκ.

Sic in προσποιοῦμαι apud Æſchinem in Cteſiphontem: Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, pro προσποιῆται μή. id eſt, *ſin autem vos audire ſe diſſimulabit.* Gallice commode, *que s'il ne fait pas ſemblant de vous entendre.* Interdum vero, μὴ προσποιεῖσθαι, abſolute ac per ſe ſolum, pro *diſſimulare*; Gallice: *n'en faire aucun ſemblant.* Ita Thucydides: Δεῖ δὲ εἰ ἠδίκησαν μὴ προσποιεῖσθαι. id eſt, *Ut illi vos injuriis affecerint, diſſimulandum tamen eſt.*

VIII. Sic verbum ἀξιῶ uſurpatur: *nam* οὐκ ἀξιῶ μὴ [30], *cupio, volo, æquum cenſeo, ne,* vel *indignum cenſeo, ut.* Demoſthen. Ὑμᾶς, ὦ στρατιῶται, συνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν [31]. id eſt, *Vos ego, milites, convenire juſſi, quod indignum cenſerem, vos, ubi nihil gravius ſubeſſet, timere.* Hic οὐκ ἀξιῶν, pro ἀξιῶν οὐκ. Sic apud Poetas, ἀνώγω, *jubeo,* paſſim conſtruitur. Iliad. P. ver. 357. Οὐκ ἀξιῶ.

Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,

29 Verba ſunt Budæi in comment. L. G. p. 492. hunc locum citantis: *In qua locutione* ἐφ' ᾧ *vel* ἐπὶ τῷ *ſubaudiri videtur: ut,* ἐφ' ᾧ μὴ οὐχὶ ἀποδάσασθαι. H.

* Interdum μὴ οὐ, in ſenſu *niſi* ſimpliciter poni videtur: v. c. Demoſth. de Falſ. Leg. p. 379. lin. 6. αἵ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν, ΜΗ ΟΥ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ. *Urbes multæ, et quæ ægre capi poſſunt, NISI tempore et obſidione.* Niſi quis repeti velit Infinitivum λαβεῖν. Cæterum μὴ οὐ εὐθὺς Demoſth. adv. Callipp. p. 1240. lin. 17. eſt, *non ſtatim.* At μὴ οὐ, ſequente Conjunctivo, elliptice dicitur. Intelligi enim debet φοβοῦμαι, δέδοικα, aut ſimile quid. V. c. Plat. in Phædone cap. xiii. Μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετήν. *Vereor ne non* (ſc. *vereor ut*) *hæc ſit recta via ad virtutem.* Id. Apolog. cap. xxix. Ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ᾖ χαλεπὸν, θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον, πονηρίαν. *Sed vereor, ne non ſit difficile, mortem effugere, at difficilius, improbitatem.* Z.

† Sic eſt Iliad. H. 393. Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι· Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο ΟΥ ΦΗΣΙ δώσειν, *negat ſe daturum eſſe.* Thucyd. iv. 28. Οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν. *Negabat, ſe eſſe prætorem, ſed illum.* Plat. in Euthyphr. cap. ix. οἱ μὲν φασιν τοὺς θεοὺς ἀδικεῖν ἀλλήλους, οἱ δὲ οὔ φασιν. Z.

30 Ita habet Leidenſis, ſed melius Pariſ. et Argentor. *nam* οὐκ ἀξιῶ eſt ἀξιῶ μή.

31 Negatio, præmiſſa verbo, cui debet, quicquam hic novi afferre, non video. Et in ſequenti Homeri loco non jungitur verbo ἀνώγει, ſed particulæ τινὰ, ut ſit ſenſus: *Mandata dedit,* (affirmative) *ne quis* etc.

pro ἀνώγει δὲ οὔ τινα. id eſt, *Jubebat, ne quis a cadavere recederet*[32].

Μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δή. IX. Μὴ γάρ γε, et μὴ γὰρ δή, id eſt, *abſit enim*; ut Τοὺς εὐσταθεῖς προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα ὁ Δαίμων οὐκ ἀφαιρήσεται· μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν κατισχύσειεν. *Fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam optionem eripiet: abſit enim, ut noſtra ſit voluntate potentior.* [V. Muſgr. ad Eurip. Troad. 212. *Herm.*] Ita Demoſthen. pro Coron. Τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεώς γε, μήδ᾽ ἐμοῦ. id eſt, *Quis te non exſecratus eſſet? abſit enim, ut id, vel in rempubl. vel in me ominari velim.* Cui orationi deeſt, καταπτύσαι ἂν εἴποιμι[33].

Μὴ δῆτα. X. Eodem fere ſenſu, μὴ δῆτα. Synefius, Μὴ δῆτα, ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατε. *Abſit vero, o mihi mortalium omnium ſuaviſſime.* Quod etiam in fine periodi abſolute ponitur: ut, Οὐκ ἄν ποτε πατροδοθεῖσαν καταισχύναιμι τὴν εὐδοξίαν, μὴ δῆτα. *Nunquam fama a majoribus accepta per me obſoleſcet; abſit enim:* vel, *Superi meliora*[34].

Μήτι, μήτιγε, etc. nedum. XI. Μήτι, μήτιγε, ¶. 266. μήτι δή, μήτιγε δή[35], οὔτοι γε, οὔτοιγε δή, μὴ ὅτι, μηότι, μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι δή, μήτοιγε, vel μήτοιγε δή[36], ſignificant *ne dum*, vel *non ſolum non*. Plato in

32 Negativum μὴ in Antithetis ſupprimit vocem præcedentem, quæ tamen ſubaudienda, et in Latina verſione exprimenda eſt. Ita Plat. Phædr. p. 228. lin. 34. Ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος, ἢ τὰ τοῦ μὴ ſc. ἐρῶντος. *Dicebat, differre habitum amantis ab habitu non*, ſcil. *amantis*, et ibid. p. 258. lin. 35. Τίς οὖν ὁ τρόπος τοῦ καλῶς τε καὶ μή, γράφειν; *Quæ igitur eſt ratio bene, et non* (ſubaudi, *bene*) *ſcribendi?*

33 Hæc ex Budæi Comment. L. G. quem adi p. mihi 480.

34 Habet aliquid ἐμφατικώτερον, ſi pronomen ſententiam finiat. Ita Ariſtides pro Quatuorviris, p. 432. Μηδέ γ᾽ ἐλάττους φῶμεν αὐτοὺς τῶν ἀντιπάλων γενέσθαι· μὴ δῆτα ἡμεῖς γε. *Neque eos ſuis adverſariis fuiſſe inferiores dicamus. Abſit enim.*

35 Plat. ad Dionem: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστὰς ὑπὸ τῶν παίδων παροξυνομένους, μήτι δὴ ὑπό γε τῶν φίλων. Ubi γε poſt interjectam voculam ſequitur: *Ego etiam in theatris video, qui certant, a pueris exacui, nedum ab amicis.* At μήτι γε δή, apud Demoſthenem Olynth. ii. Μηότι, ſive μὴ ὅτι, apud Ariſtid. pro Quatuorviris, p. 429. Cujus longiorem ſententiam brevitatis cauſſa contraham: *Tantum aberat*, inquit, *ut exercitum totum numerarent*, ὥστ᾽ οὐδὲ ἐπόσοι τινὲς αὐτοῖς εἶσιν οἱ βασιλεῖς, ἔμελλον εὑρήσειν, μὴ ὅτι τὴν στρατιάν. *Ut neque, quot reges haberent, invenire poſſent, nedum exercitum numerare.*

36 Ita ibidem, p. 368. Ἐγὼ δὲ οὐδ᾽ ἄλλον τινὰ ἠξίουν ἂν ταῦτα ἀνεδέξασθαι, ΜΗΤΟΙΓΕ ΔΗ Πλάτωνα. *Ego vero a quovis hæc objicienda non cenſeo, nedum a Platone.* Ubi μὴ ὅτι præcedit, ſequens membrum inchoat particula ἀλλά· quem ſenſum Latini exprimunt: *Non dicam, ſed* etc. E. g. Ita verba Æſchinis contra Cteſiph. p. 298. Σὺ γὰρ ἂν περιέλθοις ΜΗ ὍΤΙ πρὸς πόλιν, ΑΛΛΑ πρὸς οἰκίαν, ὅτῳ κίνδυνος πρόσεστιν; ſic commode reddas: *Tu enim, non dicam ad urbem, ſed ad domum, ubi periculum eſt, accederes?*

Componitur idem adverbium cum particula ποτὲ, ut fiat μήποτε, vocula tironibus ſæpiſſime crucem figens, cum ſignificat *fortaſſe*, vel *ſi quando*. 2 Timoth. ii. 25. Μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας. *Fortaſſe*, vel etiam, *ſi quando Deus illis dederit reſipiſcentiam ad cognitionem veritatis.*

Epiſtola ad Dionyſium: Ἐγὼ οὐδὲ ἀνθρώπῳ, μὴ ὅτι δὴ Θεῷ, παρεκελευσάμην ἂν δρᾷν τοῦτο. id eſt, *Ego ne hominem quidem id facere juberem, nedum Deum aliquem.* Cicero, *quo minus*, ait lib. de Fato[37].

37 Cap. 14. *Ita ne præterita quidem ea, quorum nulla ſigna, tanquam veſtigia, extarent, Apollini nota eſſe cenſebat; quo minus futura.* H.

Forma μὴ ὅτι eſt elliptica. Nam poſt μὴ intelligi debet λέγω ¶. 267. aut λέγοιμι, et poſt ὅτι, ſi non verbum aliquod expreſſum eſt, facile ex ſerie orationis erui poteſt. V. c. Xenophont. Memor. i. 6, 11. Καίτοι τόγε ἱμάτιον, ἢ τὴν οἰκίαν, ἢ ἄλλο τι, ὧν κέκτησαι, νομίζων ἀργυρίου ἄξιον εἶναι, οὐδενὶ ἂν ΜΗ ὍΤΙ (h. e. μὴ λέγοιμι ὅτι) προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. Plat. in Cratyl. cap. xxxviii. Δοκεῖ σοι ῥᾴδιον εἶναι οὕτω ταχὺ μαθεῖν τι καὶ διδάξαι ὁτιοῦν πρᾶγμα, ΜΗ ὍΤΙ (ſc. μὴ λέγω, ὅτι μανθάνεις τι καὶ διδάσκεις) τοσοῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι. Cæterum hæc ratio loquendi ſemper obtinet in oratione bimembri, ubi priori in membro fere ponitur μὴ ὅτι, in poſteriori autem, ubi majus et gravius quid dicitur, repetitur ἀλλά. Ut Xenoph. Cyrop. iii. 2, 21. Οὐκ ἂν ἡμεῖς ἀσφαλῶς ἐργαζοίμεθα ΜΗ ὍΤΙ τὴν τούτων, ΑΛΛ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. *Non poterimus tuto colere*, non dicam *horum*, *ſed ne noſtrum quidem.* Aut redde: *Non modo horum poterimus colere, ſed ne noſtrum quidem agrum.* Sic enim Cic. ad Diverſ. i. epiſt. 9. *Non modo dignitatis* (ſcil. *non*), *ſed ne libertatis quidem partem ſibi relinquit.* Plura ejuſmodi loca ex Demoſthene laudavit Reiſkius in Indice Demoſth. v. μή. Igitur μὴ ὅτι non dici poteſt poni pro μὴ μόνον, propterea quod illud in imparibus membris, hoc vero ad paria conjungenda adhibetur. Veruntamen in μὴ ὅτι intelligi poteſt μόνον, ſi poſt ἀλλὰ ſequitur καί. V. c. Plat. in Symp. cap. xxvi. it. Xenoph. Cyrop. viii. 1, 28. ubi eſt: ΜΗ γὰρ ὍΤΙ τὸν ἄρχοντα, ΑΛΛΑ ΚΑΙ οὓς οὐ φοβοῦνται, μᾶλλον τοὺς αἰδουμένους αἰδοῦνται τῶν ἀναιδῶν οἱ ἄνθρωποι. *Etenim, non dicam, principem* tantum, *ſed eos etiam, quos alioquin non metuunt, magis reverentur homines, ſi verecundi ſunt, quam ſi inverecundi.* Quod ſi ἀλλὰ non ſequitur, ſed id membrum, quod adjunctum alias habet ἀλλά, ante μὴ ὅτι ponitur: illud μὴ ὅτι reddi poteſt *nedum* vel *multo minus*. V. c. Plat. in Phædr. p. 240. ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ. *Quæ non placent, cum narrantur, ea multo minus, cum fiunt.* Gregor. Μέγα σοι μαθεῖν, ὅτι γεγένηται· τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν. *Magnum tibi eſt didiciſſe, rem eſſe: ſed quomodo acciderit, ne angelis quidem noſſe*, nedum *tibi quidem concedemus.*

Quæ vero omnino de uſu vario particulæ μὴ copioſe diſputavit Hoogevenus, ea hic ſummatim cognoſcere non alienum putamus. ¶. 268. 1) Propria vis eſt *prohibendi*, et reſpondet Latino *Ne*. Jungitur autem apud Atticos a) Imperativis Præſentis: ut Plat. de Rep. iv. p. 420. Μὴ οἴου δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὖ τἄλλα μέρη. b) Conjunctivis aoriſti utriuſque: ut Lucian. Dial. Jun. et Laton. φοβηθεῖσα, μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς. Dem. Olynth. i. p. 14. ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. c) Indicativo Præteriti: ut Thucyd. iii. 53. νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν. Demoſth. de Falſ. Legat. p. 342. δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποιήκει. d) Indicativo aoriſti: ut Odyſſ. E. 300. Δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν. e) Optativo, intellecta particula ἄν: ut Iliad. Φ. 329. Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. Odyſſ. Υ. 344. Μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. f) Indicativo Futuri: ut Eurip. in Heracl. 272. Μὴ, πρὸς θεῶν, κήρυκα τολμήσεις θένειν. Sed fortaſſe locus interrogative eſt interpretandus. ¶. 269. g) Infinitivis, intellecto verbo δεῖ, aut εὐλαβοῦ· ut Antonin. εἰς ἑαυτ. lib. iv. §. 14. Μὴ ἀπορρέμβεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ πάσης ὁρμῆς τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, καὶ ἐπὶ πάσης φαντασίας σώζειν τὸ καταληπτικόν. h) Interdum in ſermone populari, ſi animus loquentis eſt commotus, μὴ ponitur ſine verbo, quod vero

intelligi debet. E. g. Ariſtoph. Acharn. 457. Μή· ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον κυλίσκιον etc. *Ne* ſc. *hoc fiat: ſed da mihi tantum unum poculum* etc. 1) Particulis ἵνα, ὅπως, ἐφ' ᾧτε etc. ut Ariſtoph. Veſp. 70. ἽΝΑ θύραζε ΜΗ 'ξίῃ. *Ne foras prorumpat.* Id. Acharn. 722. Ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις, ἘΦ' ὯιΤΕ πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ ΜΗ. Thucyd. iv. 8. ἐν νῷ εἶχον τοὺς ἔσπλους τοῦ λιμένος ἐμφράξαι, ὍΠΩΣ ΜΗ ᾖ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφορμίσασθαι ἐς αὐτόν. Id. iv. 4. ὅπως μὴ ἀποπίπτοι. Ariſt. Veſp. 141. ὅπως μὴ 'κδύσεται. 2) Subjecta vero eſt quoque vis *interrogandi, numquid? an?* Plat. de Rep. vi. p. 486. Μή πη δοκῶμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι: Lucian. tom. iii. in Lapith. p. 441. Ἔπειτα δὲ εἰσῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ. ¶. 270. 3) Si res judicatur ex conſuetudine Latine ſcribentium: interdum μὴ abundare videtur: a) poſt *verba negantia:* v. c. Lucian. in Lapith. tom. iii. τοῦ παιδίου ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι. *Negante puero, ſibi excidiſſe,* ſc. *numos.* Sed Hoogevenus, ut ab abundantia particulam μὴ vindicet, ait, intelligi debere participium λέγοντος. Sicuti in illo Demoſth. Philipp. iii. ὧν οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι, ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι, intelligit λέγοντες· b) poſt *verba prohibendi,* et omnino poſt verba nonnulla ex ἀπὸ compoſita, qualia ſunt, ἀπαγορεύειν, ἀπιστεῖν, ἀπέχεσθαι, ἀπειπεῖν, ἀπογινώσκειν, etc. At vero ſi ante μὴ intellexeris particulam ὥστε, nihil abundare videbis. V. c. Plat. in Phædr. p. 251. ἃ πάλαι ὑπὸ σκληρότητος συμμεμυκότα εἶργε μὴ βλαστάνειν. *Quæ antea præ duritie concreta impediebant, quo minus germinarent.* Ariſtoph. Acharn. 168. ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν. *Interdico, ne concionem habeatis.* Demoſth. adv. Ariſtogit. initio: οἱ νόμοι διαῤῥήδην ἀπαγορεύουσιν, μὴ ἐξεῖναι τοῖς τοιούτοις λέγειν. Id. pro Coron. p. 278. ἀπειπεῖν τοῖς Ἀμφισσεῦσι τοῦ λοιποῦ μὴ ἐπιβαίνειν. Id. de Rhod. Libert. p. 193. τῷ μὲν ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν. Thucyd. ii. 101. οἱ Ἀθηναῖοι οὐ παρῆσαν ταῖς ναυσὶν, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Quod ſi verba ἀπογινώσκειν et ἀπιστεῖν per *metuere* interpretaris: facile intelliges, illud μὴ nec ſecundum rationem Latinam abundare. Sicut quoque εὐλαβεῖσθαι, Eurip. Oreſt. 1059. ηὐλαβοῦ μὴ σώζειν φίλους. It. Thucyd. vii. 29. αἱρεῖ, ἀφυλάκτοις τε ἐπιπεσὼν καὶ ἀπροσδοκήτοις, μὴ ἄν ποτέ τινά σφισιν ἀπὸ θαλάττης τοσοῦτον ἐπαναβάντα ἐπιθέσθαι. Id. iii. 32. ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον, μήποτε, Ἀθηναίων τῆς θαλάσσης κρατούντων, ναῦς Πελοποννησίων εἰς Ἰωνίαν παραλαβεῖν. Id. v. 25. ἐπὶ ἓξ ἔτη καὶ δέκα μῆνας ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν στρατεῦσαι. Ellipſin ipſe ſupplet Thucydides i. 49. τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι, ὯΣΤΕ μὴ ἐμβάλλειν τινί. Z. ¶. 271.

SECTIO XIII.

De Adverbiis οὐ, vel οὐκ, et particulis cum iis conjunctis.

REGULA I.

ΟΥΚ [38] aliquando in fine periodi, aut vehementioris negationis, aut ornatus caussa ponitur. Οὐκ in fine periodi.

Primo, cum accentu, absolute atque indefinite: ut Οὐκ ἂν ποτε τοῦτο ποιήσαιμι, οὐχ οὕτω μαίνομαι, οὔκ. *Nunquam id faciam, nec enim tantum insanio* [39]. Qui idiotismus Gallorum maxime proprius est; dicunt enim, *je ne suis pas si fol, non* [40].

II. Secundo, οὐ γὰρ, sæpissime interrogat, significatque, *nonne?* Plato de Republ. vi. ΟΥ γὰρ ταῦτα μέγιστά ἐστιν; ἀλλ' ἔτι τι μεῖζον; id est, *Nonne hæc maxima vere sunt? An aliquid aliud majus esse potest?* Quo modo sæpe indignationi servit. Lucianus: ΟΥ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα ἀπελθεῖν οὐ γὰρ, *nonne?*

38 Notandum est, hoc adverbium non tantum nominibus adjectivis, verbis, particulis et aliis adverbiis, verum etiam substantivis præmitti. Thucyd. lib. iii. cap. 95. Ὡς οὐ προσεδέξαντο διὰ τῆς Λευκάδος τὴν ΟΥ ΠΕΡΙΤΕΙΧΙΣΙΝ. Ad verbum: *Cum illi hoc non admisissent ob Leucadis non circummunitionem.* i. e. *quia non circummunita erat.* Ut Schol. expl. διότι οὐ περιετειχίσθη. Addatur Lucian. in libro, qui Verarum Historiarum mentitur titulum, primo: Αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι τοῦ φόρου Ἡ ΟΥΚ ΑΠΟΔΟΣΙΣ. *Caussa belli futura erat tributi non redditio.* i. e. *quod tributa non solverentur.* Vide Clariss. Dukerum ad Thucyd. lib. i. cap. 37. Latinis hoc vix concessum est per Hyphen: ut, *Non-homo*; *uxor non-mater, non-virgo* etc.

39 Exemplum exhibet Plato in Hipp. maj. p. 292. lin. 14. Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία· οὐκ. *Non mihi videtur, o Hippia. Nequaquam.* Rectius etiam postponitur, cum diversa duo inter se relative opponuntur: ut, Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ' οὔ. *Me autem Anytus et Melitus interficere quidem possunt, sed lædere neutiquam.* Ubi, βλάψαι δ' οὔ, multo melius quam, οὐ δὲ βλάψαι.

40 Non absimili plane ratione Latini voculam, *Non*, vel negationi vel interrogationi subjungunt. Negationi quidem apud Terent. in Andr. iv. 2. ver. 12.

Per omnes tibi adjuro Deos, nunquam
eam me deserturum.
NON, si capiundos mihi sciam esse
inimicos omnes homines.

Interrogationi vero apud Virg. Æn. lib. ii. ver. 577. et seqq. De Helena sunt verba Æneæ:

Scilicet hæc Spartam incolumis, patriasque Mycenas
Adspiciet? partoque ibit regina triumpho?
Conjugiumque, domumque, patres, natosque videbit,
Iliadum turba et Phrygiis comitata ministris?
Occiderit ferro Priamus? Troia arserit igni?
Dardanium toties sudarit sanguine litus?
NON ITA.—

τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; id eſt, *Quid malum? nonne oportebat hominem ſenio confectum ex vita diſcedere, locoque junioribus cedere?*[41]

III. Alias οὐ γὰρ, ſine interrogatione, initio periodi, ſequentibus μὲν et δὲ, in diverſis membris, orationem efficit Latinis auribus parum uſitatam, quæque ſatis explicari non poſſit, niſi poſterius membrum ante prius exponatur, idque additis aliquot vocibus. Demoſthen. pro Corona inſigne exemplum ſuppeditat: Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸς[42], οὐκ ἂν ἐγράψατο. Ad verb. *Non enim videlicet Cteſiphontem quidem propter me accuſare poteſt: me autem, ſi quidem convincere ſe poſſe putaviſſet, non accuſaſſet.* Quæ oratio ſic ordinari ſupplerique poteſt, *Nec enim profecto credibile eſt, ab eo me ipſum accuſatum non iri, ſi convincere poſſe crediddiſſet, qui nunc odio mei Cteſiphontem accuſet*[43].

οὐ γὰρ ἀλλά. IV. Tertio, οὐ γὰρ ἀλλά, apud Atticos, affirmat, idemque eſt, quod καὶ γὰρ, *etenim*[44]. Ariſtophanes in Ranis ver.

41 Hæc ex Budæi comm. p. 495. [Etſi οὐ γὰρ in ejuſmodi locis reddi poteſt per *nonne?* noli tamen putare, γὰρ vim ſuam propriam amiſiſſe. Nam hic quoque reddit rationem antecedentium, quæ vel ſunt expreſſa, vel intelligi debent. Sic quoque ſtatüendum eſt de particula hac, quocunque in loco occurrit. Sic v. c. Ariſt. Plut. 856. ubi alicui roganti, τί ποτ' ἐστὶν, ὅ, τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακὸν; alter reſpondet, οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα; Supple: *ERRAS*; *nonne enim* etc. Z.]

42 Pro αὐτὸς legendum αὐτὸν, ut habent editiones Aurelienſis et Baſilienſis. Locus, quantum video, ab interprete non ſatis intellectus, eſt p. 314. lin. 46. In eo eſt Orator, ut Æſchinis privata in ſe maledicta neque vera eſſe, neque ad cauſſam Cteſiphontis facere oſtendat. Si enim vera eſſent, eſſe leges, judices, ſupplicia, quibus condemnari legitime potuiſſet. Mox addit, Οὐ γὰρ δήπου etc. quorum verborum mens eſt: *Non enim utique Cteſiphontem judicio poteſt perſequi propter me*, i. e. propter mea crimina. *neque, ſi illum convinci poſſe credidiſſet, me accuſaviſſet.* Reprehendit nempe Æſchinem, quod, cum argumenta contra Cteſiphontem ſatis firma deſint, fictis criminationibus defenſorem in odium atque invidiam apud judices rapere ſtudeat.

43 Interdum citra interrogationem ἐμφατικῶς præcedentem negationem confirmat. Ita apud Lucian. in Dial. Mort. Mauſolo cum indignatione roganti, eſſentne Diogenes et Mauſolus in pari honore? reſpondet Diogenes: Οὐκ ἰσότιμοι, ὦ γενναιότατε, οὐ γάρ. *Non in pari honore, o generoſe; nequaquam.* Locus Demoſthenis extat p. mihi 314.

44 Ita etiam Budæus p. 495. num ſatis recte, viderit uterque. Nec non H. Stephanus, qui in Append. ad alia ſcript. de Dial. Att. quia οὐ γὰρ ἀλλὰ et καὶ γὰρ vel ſimpliciter γὰρ cognatam habere videntur ſignificationem, inde argumentatur, duas particulas οὐ et ἀλλὰ ſupervacaneas eſſe; quam minus recte, oſtendit ipſa ſingularum particularum notio: οὐ negat, ἀλλὰ negationi adverſatur, et γὰρ cauſam infert: quod quo minus plenius exponam, facit Devarii diligentia, qui exempla, tum a Noſtro, tum a Stephano allata, explicat, et oſtendit, non πλεονάζουσαν, ſed ἐλλειπτικὴν eſſe orationem. Hac de re commodior fortaſſis alias dicendi dabitur locus, ubi data opera de particulis agam. [Sic Plat. in Phædr. p. 276. Phædro dicenti, ὃ δὴ τό γ' εἰκός· reſpondet Socrates: ΟΥ ΓΑΡ, ΑΛΛΑ τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους, ὡς ἔοικε,

58. Μὴ σκῶπτέ με, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. *Ne me irrideas, male siquidem habeo.*

V. Quarto, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ eodem fere sensu dicitur, addito etiam, γε, post aliam vocem. Plato in Euthydemo[45], Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς ἀεὶ θαυμάζω. id est, *Quippe, hoc enim dictum*[46], *ut sæpe jam et a multis audierim, mihi tamen semper mirum videtur.* Reddi etiam aliquando potest *enimvero*. Οὐ γάρ τοι ἀλλά.

VI. Quinto, οὐ γὰρ ἄν, id est, *alioqui non*: ut, τῆς γὰρ αὐτοῦ βοηθείας ἔτυχες, οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον προὐχώρησας. id est, *Ejus auxilio usus es; alioqui tamen*[47] *perficere non potuisses.* Lucianus in Timone: Ἤπου φιλόσοφός ἐστιν, οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. id est, *Utique philosophus est, alioqui nunquam tam impiis adversum nos verbis uteretur.* Demosthenes eodem modo usurpat, οὐδὲν γὰρ ἄν, pro Coron. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἂν εὐδαιμονέστερον προδότου. *Alioqui nihil proditore felicius.* Οὐ γὰρ ἄν.

VII. Additur interdum ποτέ. Plato Reipubl. v. Οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν. *Nunquam enim alioqui nutricem matremque tondere*, id est, *diripere ausi essent.*

VIII. Οὐ γὰρ ἄν που significant *absit enim*[48]. Plato in Οὐ γὰρ ἄν που.

παιδιᾶς χάριν, σπερεῖ τε καὶ γράψει. Interpretare ita: *Recte: non enim quicquam proficeret, sed hortos litterarios, ut videtur, ludi gratia conseret scribetque.* Sic Actor. Apost. xvi. 37. Δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ, ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακήν, καὶ νῦν λάθρᾳ ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; ΟΥ ΓΑΡ· ΑΛΛΑ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν. Ellipsin ita supple: *Male: nam non sic fieri debet, sed* etc. aut, *non debemus clam ejici, nam Romani sumus: sed* etc. Nec a sua vi recedit γὰρ, si οὐ γὰρ sub finem periodi ponitur. V. c. Plat. in Gorg. p. 480. Δεῖ μὲν γὰρ δή, ἐκ τῶν νῦν ὡμολογημένων, αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυλάττειν, ὅπως μὴ ἀδικήσῃ, ὡς ἱκανὸν κακὸν ἕξοντα· ΟΥ ΓΑΡ; Hic quidem illud οὐ γὰρ reddi potest *nonne?* sed si resolveris interrogationem negantem in graviorem affirmationem, facile intelliges, γὰρ tueri vim propriam. Nam sic est: *Nam hoc verissimum est: nam hoc in dubium vocari nequit* etc. Similiter statue de sequentibus exemplis, quæ profert Vigerus. Z.]

45 P. 286. Auctor sequens Budæum, qui p. 495. eundem locum affert, ita loquitur et reddit, quasi οὐ et ἀλλὰ abundarent. Non animadvertisse videntur locutionem ellipticam, quæ ita suppleri potest: Οὐ γάρ τοι συνίημι, ἀλλὰ etc. *Nam revera non intelligo, sed* etc. Et sic omnes particulæ egregie funguntur suo officio: οὐ enim negat, γὰρ ratiocinatur, τοι negativam rationem firmat, et ἀλλὰ diversum quid ponit. Consule Devar. in οὐ γὰρ ἀλλά.

46 Verte *hoc saltem dictum*. i. e. *si quod aliud unquam, hoc certe*; ea enim vis est particulæ γέ.

47 Editiones aliæ hanc lectionem confirmant: non dubito tamen, quin scripserit Auctor *tantum*.

48 Sive, *neutiquam enim*. Vocula ἄν, præcedente οὐ, notat, hoc vel illud *fieri omnino non posse*. Cæterum versio hæc *absit enim*, abominantis est, quam potestatem non habet οὐ, sed μή; at simplex est negatio cum ratiocinatione limitata per particulam γε, quam aliquo modo imminuit τὸ που, et suspendit ab alterius judicio. Ut quam proxime sensum assequamur, vertendum potius: *Non enim ut videtur, iis saltem* etc. Locus est e

Sympofio: Ὅπως ἂν φαίνηται κάλλιστος τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν· οὐ γάρ ἄν που τοῖς γε εἰδόσιν. *Ut videlicet iis, qui minus hominem norunt, optimus appareat: abfit enim, ut iis, qui norunt:* fupple, *talis videatur.*

Οὔμενουν. IX. Οὔμενουν, unica voce, accentu in antepenultima, tribus præcipue modis ufurpatur. Primo, pro, *Atqui non.* Demofthen. pro Corona [49]: ΟΥμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ. *Atqui alii tum nemini vacuus erat ad dicendum locus.* Verti etiam poffet, *et tamen non.*

Secundo, pro *non utique, non fane:* ut, οὐχ ἑταῖρος οὗτός ἐστιν ὁ ἡμέτερος, οὔμενουν ἄλλος [50]. *Numquid* [*Nonne. Herm.*] *focius ifte nofter eft? profecto non alius.* Quo modo eleganter includitur parenthefi. S. Gregor. Nazianz. de S. Bafilio: Πάντα γὰρ τοῦ ἀνδρὸς θαυμάζω, (οὔμενουν ὁπόσον εἰπεῖν δυνατόν.) *Nam cum in omnibus virum hunc admiror, (quantum profecto dici non poffit.)*

X. Tertio, fumitur pro οὐ μέν τοιγε, vel οὐ μὴν, id eft, *veruntamen non, neque tamen.* Ita Paufanias de incendio, quod in Praxitelis officinam incubuerat; tum enim fervus cafum hunc nuncians, addebat, οὔμενουν πάντα γε ἀφανισθῆναι, id eft, *neque tamen confumta effe omnia.*

XI. Οὐ μὴν, *neque vero, neque tamen.* οὐ μὴν οὐδὲ, vel οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ, *verum enimvero non,* aut *ne:* at οὐ μὴν ἀλλὰ, vel οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, *verum enimvero,* affirmando, in periodorum initiis. Exempla paffim [51].

Budæo mutuatus p. 480. Sed pluribus de his in Particularum doctrina.

49 P. 333. lin. 25. citatus locus a Budæo p. 486. et a Devario in P. Μὲν οὖν.

50 Verba, paucis mutatis, ex Luciano deprompta apud Bud. et Devar. l. c. Luciani verba funt: Ὁ Θρασυκλῆς, ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος.

51 Utcunque οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ, vel frequentius, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, *veruntamen* vere redditur; fuam quodque vocabulum fignificationem habere, cuivis, attendat modo, palam eft. Verbatim ita reddenda funt: *Non tamen, fed etiam.* Priora negant, pofteriora ponunt aliquid diverfum, et poft οὐ μὴν vel præcedentia fubaudiuntur, vel aliud quid e re nata intelligitur. Apparet etiam ἐπανορθώσεως fpecies, qua vel præcedentia corriguntur, vel iis aliquid additur, præfertim cum fequatur καὶ poft ἀλλά. Clarum eft illud Dionis lib. xlii. p. 205. Οὕτω μὲν τὴν Αἴγυπτον ὁ Καῖσαρ ἐχειρώσατο. ΟΥ ΜΕΝΤΟΙ ΚΑΙ ἀλλὰ τῇ Κλεοπάτρᾳ, ἧσπερ ἕνεκα καὶ ἐπεπολεμήκει, ἐχαρίσατο. *Atque ita quidem Ægyptum fubegit Cæfar, veruntamen Cleopatræ, cujus gratia bellum moverat, indulfit.* Q. d. Non omnino Ægyptum fubegiffe, quippe quem a Cleopatra fubactum ipfi regnum detuliffe. Clarius illud Plutarchi in libro de fui laude: ubi poftquam tres præcipue erant rationes allatæ, quare quis fe ipfum laudare non debeat fubdit: Οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἔστιν ᾗ παρακινδυνεύσειεν ἂν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἅψασθαι τῆς καλουμένης περιαυτολογίας. *Veruntamen licet hæc ita fefe habeant, eft, ubi viro civili audendum eft de propria laude aliquid dicere.* Ubi voculæ οὐ μὴν præcedentes rationes, ut ut probabiles, infirmant, utpote non

XII. Οὐχ ἥκιστα, *non minime*, sæpe apud Atticos sumitur ὑποκοριστικῶς, pro μάλιστα, *maxime*[52]: quemadmodum, οὐχ ἧττον, *non minus*, pro λίαν, ἄγαν, id est, *valde*. Οὐχ ἥκιστα.

XIII. Οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, vel μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, μονονοὺ, μονονουχὶ, sæpe significant *non solum*, vel *non solum non*[53]: [vide supra p. 344. *Herm.*] utrum vero tali vel tali loco, ex antecedentibus et consequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, *non modo*, utrumque significat[54].

XIV. Οὐχ ὁρᾷς, verbatim, *non vides?* fere apud Oratores parenthesi includitur, et cum interrogatione conjunctum ironice usurpatur pro οἶμαι, *videlicet*, *nimirum*. Demosthen. pro Corona in Æschinem, genus suum de- Οὐχ ὁρᾷς;

semper veras; et post μὴν intelliguntur, ταῦτα ἀεί ἐστιν ἀληθῆ, vel simile quid. Conjunctio autem ἀλλὰ diversum quid ponit, et ostendit, dari aliquando occasiones, in quibus viro civili convenit se ipsum laudare. Cæterarum hujusmodi particularum similis ratio est. Sic, οὐ μὴν οὐδ' εἰ, commode redditur, *Licet*, *Quamvis*. Isocrat. Paneg. p. 134. ΟΥ ΜΗΝ ΟΥΔ' ΕΙ συναγορεύουσι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὐδ' ὡς ὀρθῶς περὶ τῆς ἐκείνου δυνάμεως γινώσκουσιν. *Etsi autem ea, quæ a me dicta sunt, affirmant, tamen ne sic quidem recte de ejus potentia judicant.* Est et ubi simplex conjunctio *sed* Græce effertur per οὐ μὴν ἀλλά· V. g. si dicas: *Sed de his suo loco commodius dicemus.* Græce: ΟΥ ΜΗΝ ΑΛΛΑ περὶ τούτων οἰκειότερος ἔσται τοῦ λόγου τόπος. Q. d. *Non tamen* [*de his nunc loquemur*,] *sed commodior de his erit dicendi locus.* Quæ manifesta est ἐπανορθώσεως se ipsum corrigentis quasi non satis opportune de hac vel illa re mentionem injecerit: ita resolvuntur: Καὶ τί γὰρ πολλὰ περὶ τούτων ἂν λέγοιμι, οἰκειότερος τῷ λόγῳ τόπος ἔσται. Simile quid in superiori, οὐ γὰρ ἀλλὰ, dictum puta.

52 Exemplum habet Plut. in Vit. Cic. p. 865. lin. 40. Ὁ δ' ὑπέστη προθύμως, οὐχ ἥκιστα διὰ Πομπήϊον ἀπόντα. *Quod alacriter suscepit, maxime ob Pompeium absentem.* [Sic Socrates Plat. Phæd. cap. 66. amicos flentes ita reprehendit: οἷα ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι; ἐγὼ μέντοι ΟΥΧ ἩΚΙΣΤΑ τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν. Id. in Sympos. cap. vi. μέγας θεὸς ἐστὶν ὁ Ἔρως καὶ θαυμαστὸς ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, ΟΥΧ ἩΚΙΣΤΑ δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Id. in Critone cap. xiv. initio: ταύταις δὴ φαμὲν καὶ σὲ, ὦ Σώκρατες, ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι, εἴπερ ποιήσεις ἃ ἐπινοεῖς· καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα. Z.]

53 Sic Thucydides, lib. ii. cap. 97. Ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος ἓν etc. *Huic* (sc. *Scytharum potentiæ*) *nulla gens, non modo in Europa, verum etiam in Asia adæquari potest.* Similiter Xenophon Cyropæd. lib. i. cap. 13. Μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ, ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε. *Non solum non ad numerum saltare, sed ne recti quidem stare potuistis.* Adde Aristid. orat. pro Quatuorviris p. 230. Καὶ τὸ πάντων ἔσχατον καὶ μέγιστον ἀκοῦσαι, μὴ ὅτι μιμήσασθαι. *Quod sane postremum et maximum est, quod quis audire, non solum non imitari possit.* Pro iisdem etiam dicitur, οὐχ ὡς, μὴ ὡς, οὐχ οἷον, ἧττον γε καί. Singula exemplo confirmare longum est. Conferantur Arrian. lib. iii. p. 142. Athenæus lib. xi. p. 505. Paul. ad Philipp. ii. 12. Ubi etiam μόνον additur. ¶. 272.

54 Vide lib. ii. de Off. cap. 13. *Quia NON MODO invidetur illi ætati, verum etiam favetur.* Adde Justin. lib. ii. cap. 1. *Ita ut NON MODO primæ* [*terræ*] *generare homines, sed ne advenas quidem recipere ac tueri possent.* Pro, *Non modo non.* [*Non* post *Non modo* tantum eleganter prætermittitur, tum, cum in altero membro sequitur *ne quidem*. Nam in laudato loco Cic. additur *non* in correctis libris. Z.]

ſpicientem, Ἀγαθῇ δὲ, inquit, (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. id eſt, *Egregia ſcilicet vitæ fortuna uſus, meam ut humilem obſcuramque traducis.*

Ibid. Æſchini verbum, quod ſibi exciderat, irridenti, Πάνυ γὰρ, inquit, παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς;) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. i. e. *In hoc enim, videlicet, poſitæ erant fortunæ Græciæ, quod hanc, non illam vocem uſurparem.* Galli hunc idiotiſmum egregie repræſentant: *ne voyez vous pas?* niſi quod verba illa parentheſi non includunt, ſed orationis initio collocant: v. c. *ne voyez vous pas comme il tremble?* de homine admodum ſecuro, μάλα γὰρ, (οὐχ ὁρᾷς;) τρόμῳ κατέχεται.

Οὐδὲ, *ne quidem.* XV. Οὐδὲ, per ſe ſolum, reddi ſæpe debet, *ne quidem:* barbarus enim eſſet, qui diceret οὐ μέν. Demoſthen. pro Corona, Οὗτοι δὲ, οὐδὲ γράψαντος ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν. i. e. *At iſti, ne decreto quidem per me edito, hæc facere voluerunt.* Idem Olynth. i. Οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς, οὐδ' εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν Θεῶν χρηστὸν, μνημονεύουσι. id eſt, *Qui occaſionibus bene uſi non ſunt, ii ne ſi quidem a Diis bonum aliquod acceperint, meminerunt.*

Dicitur etiam μηδέ. Demoſthenes pro Corona: Εἰ μὲν ἴστε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ᾐτιᾶτο, μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπερευπεπολίτευμαι. Ubi utrumque μηδὲ, *ne quidem*, reddi debet; ſic, *Me ſi talem eſſe noſtis, qualem ille criminabatur, ne vocem quidem meam auditote: ne ſi quidem*, vel, *ut etiam in publicis omnibus negotiis ſumma fuerim cum laude verſatus*[55].

Μηδὲ, vel οὐδὲ ἄν. XVI. Μηδὲ, et οὐδὲ, ſequentibus ἂν εἴ τι, vel ὁτιοῦν γένοιτο, vel γένηται, vel ποιῇ vel ſimili, nonnihil orationem intricatam efficiunt, ac fere conſtruenda ſunt cum verbo aut participio, voces illas conſequente. Nazianz. ii. in Julian. Ὡς οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, περισώσοντος ἐκ τῆς αὐτοῦ δυναστείας πόλιν. id eſt, *Utpote qui urbem ab ejus poteſtate vindicaturus non eſſet, quicquid demum eveniret.* Quæ oratio ita conſtruenda eſt: ὡς οὐδὲ περισώσοντος etc. ὁτιοῦν ἂν γένηται· non autem, quod iſta omnia, οὐδὲ ἂν ὁτιοῦν γένηται, ſignificent *quicquid evenerit:* alioqui ſenſus eſſet plane contrarius, et affirmaret, non negaret[56].

55 Verba ſunt p. 314. lin. 13. Cæterum vim habet ἐπιδεικτικὴν in propria ſignificatione, quando repetitur hoc adverbium. Plato in Phædro, prope finem: Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἑταῖρον δεῖ παρελθεῖν. *Neque enim ſocius tuus etiam eſt prætermittendus.* Confer id, quod mox notabimus ad Reg. 17.

56 Quid ſi ita verba hæc diſtinguas? Ὡς οὐδ' ἂν, ὁτιοῦν γένηται, etc. Ita certe minus erit intricata ſtructura, ut in illo Plutarch. περὶ παιδ. ἀγ. Οἱ δὲ ἁρμάτειοι τροχοὶ πάνυ παρθέντες ΟΥΔ' ΑΝ, ΕΙ ΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ, τὸν ἐξ ἀρ[...]

XVII. Οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς, et μήτε εἷς, pro μηδεὶς et οὐδεὶς, ſæpe apud Atticos uſurpantur, tam in fine, quam initio periodi: imo etiam inter utramque vocem inſeritur aliquando ἂν; quod ad ſequens verbum referatur. Demoſthen. contra Leptin. Ὑμῶν τοίνυν οὐδ᾽ ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, ταῦτ᾽ ἀφέλοιτο πάλιν. id eſt, *Nemo quidem veſtrum quicquam ulli unquam abſtulerit, quod ei ſemel dederit*; ubi etiam ταῦτα, videtur abundare [57]. οὐδὲ εἷς

XVIII. Οὐδ᾽ ἐγγὺς et μηδ᾽ ἐγγύς· (quod ſecundum rarius eſt) verbatim, *neque prope*; Galli feliciter, *ni à peu pres*, id eſt, *multum abeſt*. Demoſthen. ſæpiſſime, ut in Midiana [58]: Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ᾽ ἐγγύς. *Atqui hæc non ita ſe habent: multum abeſt.* οὐδ᾽ ἐγγύς.

Quo ſenſu creberrimum etiam eſt, πολλοῦ γε δεῖ, et πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Gallice, *il s'en faut bien*. Sed Plato cum interrogatione conjungit, ut Legum vii. Βούλεσθε ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; *Placetne vobis, ut mulctam adverſus eos, qui hoc non fecerint, decernamus, an longe ſecus videtur?* Πολλοῦ γε δεῖ, *multum abeſt.*

XIX. Eodem ſignificatu dicunt, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ· ſed (quod a tironibus diligenter obſervandum) illud οὐδὲ cum ſuperiore verbo potius conſtruendum eſt, quam cum πολλοῦ δεῖ. Demoſthen. de falſa Legat. Οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ᾽ ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. *Non enim hæc illorum vice contigerunt, multum abeſt.* Quam orationem ſic ordina: Οὐ γὰρ οὐδὲ ταῦτα ἀντ᾽ ἐκείνων γέγονεν, πολλοῦ δεῖ. Alioqui ſi con- οὐδὲ πολλοῦ δεῖ.

χῆς δύναιντο ἂν λαβεῖν εὐθυωρίαν. *Curruum rotæ, ſemel magno labore curvatæ, nullo conatu ad priſtinam revocare poſſis rectitudinem.* Neque obſtat, quod conjunctio ἂν poſt δύναιντο ſequitur; ſolet enim hæc particula ſæpe repeti, ut oſtendetur Cap. viii. Sect. 3. Reg. 1.

57 Addam et aliud ex eodem Demoſthene petitum, ubi particula illa ἂν omittitur, μηδὲν in fine invenitur, et ipſum illud μηδὲν abundare videtur. Ita enim ille in epiſtol. i. prope finem: Μηδὲ ποιήσητε ΤΟΥΤΟ ΜΗΔΕΝ. *Ne tale quicquam faciatis.* [Recte Reiſkius τοιοῦτο. *Herm.*] Similiter μηδὲ ἕτερος pro μηδέτερος. Plut. Sympoſ. lib. ix. p. 742. Ἀτελὴς γὰρ ἔμεινεν ὁ ἀγὼν, καὶ πέρας ἀναμφισβήτητον οὐκ ἔσχε, μηδὲ ἑτέρου πεσόντος. *Imperfectum enim relinquebatur certamen, et non diremit controverſiam finis, neutro occiſo.* Cæterum obiter hic obſerva frequentem numeri in hac voce Enallagen. Dicitur enim, οὐδέτερά ἐστι τούτων. Pro, οὐδέτερον. *Neutra ſunt horum*, pro, *Neutrum eſt.* Plat. in Phædr. p. 228.

Aliquando geminatur particula οὐδὲ, ita tamen, ut vocabulum aliquod interponatur. Æſchin. contra Cteſiph. p. 280. prope finem: Μὴ γὰρ ὅτι πόλις, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἂν ἰδιώτης οὐδὲ εἷς οὕτως ἀγεννὴς γένοιτο. *Nam non ſolum non urbs, ſed nec privatus quidem ullus adeo illiberalis eſſe poteſt.* De ſignificatione particularum μὴ ὅτι, adi Noſtrum Sect. xii. §. 11. Rurſus vocula εἷς vel ἕν, quod in compoſitione τοῦ οὐδεὶς vel οὐδὲν invenitur, aliquando repetitur. Thucyd. lib. ij. cap. 51. Ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα. *Nullumque fuit remedium.* Heliod. Æthiop. lib. ii. cap. 27. extremo: Τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον ἓν οὐδὲν ἀπολίμπανον ἱστοροῦντες. *Rerum Ægyptiarum nihil non inquiſitum relinquebant.*

58 Pag. 389. lin. 30.

ſtruatur cum πολλοῦ δεῖ, vel οὐδὲ affirmabit, vel ſenſus erit plane contrarius. Exemplum illuſtrius eſt contra Leptin. Φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης. id eſt, *Nec enim id cum futura ignominia compenſari poterit: multum abeſt.* Ordo igitur eſt: οὐδὲ γὰρ φανήσεται, πολλοῦ δεῖ, τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης· vel πολλοῦ δεῖ in finem rejiciendum eſt.

Οὐδ' ὀλίγου δεῖ.

XX. Dicunt præterea οὐδ' ὀλίγου δεῖ, ſed tunc οὐδὲ conſtruitur cum ὀλίγου δεῖ, non autem cum alio verbo. Demoſthen. de Falſa Legat. Οὐδέ γε ἴσον ἐστὶν ἀδίκημα, οὐδ' ὀλίγου δεῖ. *Nec par ſane flagitium id fuerit, neque parum abeſt,* id eſt, *multum abeſt,* vel *imo plurimum inter utrumque diſcriminis eſt.*

CAPUT VIII.

DE CONJUNCTIONE.

SECTIO I.[59]

De Conjunctione ἀλλά.

REGULA I.

DE hac Conjunctione, ut communia mittam, notanda quæ sequuntur.

'Αλλὰ, interrogat. et responſ. ſerviens.

Primo, ſæpius in oratione, Attica præſertim, reperitur, et interrogationi ſimul, ac reſponſioni ſervit. Demoſthenes pro Coron.[60] Τί *γὰρ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτούς;*

59 Priuſquam ad ſingularum Conjunctionum explicationem accingamur, in genere aliquid de iis dicendum eſt. Et quidem primo, cum Conjunctionis natura ſit ſimiles orationis partes conjungere, ſit aliquando, ut diſſimiles copulet. De conjunctionibus μὲν et δὲ, vid. Auctorem noſtrum Sect. viii. §. 4. Sic Conjunctio ἀλλὰ Participium et Verbum copulat apud Herod. Clio cap. 131. Πέρσας δὲ οἶδα νόμοισι τοιοῖσι χρεωμένους, ἀγάλματα μὲν, καὶ νηοὺς, καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ΠΟΙΕΥΜΕΝΟΥΣ ἱδρύεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖσι ποιεῦσι μωρίην ΕΠΙΦΕΡΟΥΣΙ, pro ἐπιφέροντας. *Perſas autem ſcio talibus legibus uti; ſtatuas, neque templa, neque altaria exſtruere conſueverunt, ſed etiam hoc facientibus inſaniæ tribuunt.* Ad verbum ita: *Perſas autem ſcio talibus legibus utentes, ſtatuas et t. et alt. non ſolitos ext. ſed et h. fac. inſ. tribuunt.* Eodem modo adverbium cum ſubſtantivo copulat conjunctio καὶ apud Pauſaniam in Arcadicis, pag. 522. lin. 6. Τιμαῦτα δὲ καὶ θυσίας ΔΗΜΟΣΙΑι τε καὶ ΙΔΙΩΤΑΙ θύουσιν. *Tum ſacra faciunt publice et privati*: pro *privatim.* Similiter a genitivo abſoluto ad orationem finitam tranſit Thucydides lib. ii. cap. 47. Νόσῳ τε γὰρ ἐπιέζοντο κατ' ἀμφότερα· ΤΗΣ τε ὩΡΑΣ τοῦ ἐνιαυτοῦ ΤΑΥΤΗΣ ΟΥΣΗΣ, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα, καὶ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ἅμα, ἐν ᾧ ἐστρατοπεδεύοντο, ἙΛΩΔΕΣ καὶ ΧΑΛΕΠΟΝ ΗΝ. *Morbo enim premebantur duplici de cauſſa: tum quia hoc anni erat tempus, quo maxime ægrotant homines, tum quia locus, in quo caſtra poſuerant, erat paluſtris ac difficilis.* Cum præcedat, Τῆς τε ὥρας οὔσης, debuiſſet ſequi, καὶ τοῦ χωρίου ἑλώδους καὶ χαλεποῦ ὄντος. Similiter conjunctiones δὲ et μηδὲ genitivum participii abſolutum cum infinita oratione conjungere, exemplis probavi ſupra ad Cap. vi. Sect. 1. Reg. 18. not. 12. Eſtque hæc licentia Græcis conceſſa, Latini analogia arctius tenentur. Levius enim illud Terentii in Phorm. Act. v. ſc. 6. ver. 46.

> *Summa ELUDENDI occaſio eſt mihi nunc ſenes,*
> *Et Phædriæ curam ADIMERE argentariam.*

Ubi conjunctio et infinitivum et gerundium copulat.

60 Pag. 316. lin. 17.

ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. *Quo tandem consilio eos convocaretis? ad pacem ne? at jam omnes in pace erant: an ad bellum? at de pace deliberatis.* Ubi ex tribus ἀλλὰ, primum et ultimum respondent, secundum interrogat[61]. Sic *at* apud Ciceron. Verrina iii. *At mores commodi; quis contumacior? at hæc sine cujuspiam malo: quis acerbior?* Græce: Ἀλλά γε τρόπον ἐπιεικής· ἀλλὰ τίς ἰσχυρογνωμονέστερος; ἀλλ' ἐν τούτοις μηδένα βλάψας· ἀλλὰ τίς ἀπηνέστερος;

II. Secundo, in iisdem responsionibus, aliquando significat, *Enimvero, utique, plane, prorsus:* estque tunc concedentis potius, aut indulgentis, quam refellentis. Xenophon Expedit. lib. vii. se ipsum inducit, militibus, ut occasionem arriperet, urgentibus, ita respondentem: Ἀλλ' εὖ τε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα etc. *Enimvero recte loquimini, atque hæc libenter fecero.*

Ἀλλὰ, *saltem.* III. Tertio[62] idem est quod, *at certe*, vel *saltem*; quo tamen sensu particulas γε οὖν, vel οὖν γε[63], vel γοῦν, sæpius adjunctas habet. Aristoteles: Εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. id est, *Si minus hoc universi possunt, at certe per tribus.* Galenus ad Glaucon. Εἰ μὴ οἷόντε περὶ ἡμέραν τὴν πρώτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. id est, *Si minus primo die licebit, at secundo quidem conandum est, ut febris speciem cognoscas*, ubi ἀλλὰ et γε interjecta voce aliqua separantur. Ita, quod Tullius pro Cluentio ait, *non timuisse, si minus vim deorum, at illam ipsam noctem!* Græce reddi potest, οὐκ ἄρα φοβηθῆναι, εἰ μὴ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τὴν αὐτήν γε νύκτα[64]. ¶. 273.

61 Minus recte meo judicio conjunctio ἀλλὰ interrogare dicitur, cum potius sit nota ὑποφορᾶς. Nam, quemadmodum Græci suum ἀλλὰ in prolepsi, ita Latini suum *At* modo ὑποφορᾷ, modo ἀνθυποφορᾷ præfigunt. Prioris exemplum suppeditat Cicero Orat. pro Arch. cap. iv. *AT domicilium Romæ non habuit! Is, qui tot annos ante civitatem datam sedem omnium rerum ac fortunarum suarum Romæ collocavit. AT, non est professus! Imo vero iis tabulis professus*, etc. Alterius Idem pro Planc. *Male judicavit populus. AT judicavit. Non debuit. AT potuit. Non fero. AT multi clarissimi et sapientissimi viri tulerunt.* Demosthenis locus extat pag. mihi 316. H.

Interdum ἀλλὰ, præcedente μὲν, ponitur pro δέ. Ut Iliad. Π. 240. Αὐτὸς ΜΕΝ γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι, ΑΛΛ' ἕταρον πέμπω. Demosth. adv. Androt. p. 597. τὰ ΜΕΝ πολλὰ ἐάσω· ΑΛΛ' ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου etc. Z.

62 Ex Budæo p. 473.

63 Isocr. in Archidam. p. 244. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτον μὲν Ἀθηναίους, εἰ καὶ μὴ πάντα μεθ' ὑμῶν εἰσιν, ἀλλ' οὖν ὑπέρ γε τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας πάντα ποιήσοντας. *Scio enim, Athenienses, si non per omnia nobiscum faciunt, saltem pro sua ipsorum salute omnia experturos esse.* In quibus verbis obiter observa idiotismum, πάντα ποιεῖν, pro *sedulo conari*: de quo supra, Cap. v. Sect. 10. Reg. 13. ¶. 274.

64 Nonnunquam hac acceptione conjunctio ἀλλὰ præcedentia involvit; quæ βραχυλογία nescio quam Græcorum idiomati gratiam addit. Hoc modo ἀλλὰ νῦνγε redditur, *Nunc*

IV. Quarto, ἀλλὰ, sequente ἆρα, vel ἦ, vel μὴ, vel οὐ, οὐκ, οὐχὶ interrogat. Plato Legum x. 'Αλλ' ἆρά τισι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις; *Utrum tandem similes (Dii) sunt principum quorundam, an potius Deorum, principes aliqui?* Idem in Gorgia[65]: 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *An vero (quod aiunt) post festum venimus?* Xenophon Memorabilium iv. 'Αλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς γενέσθαι ἀγαθός; *An vero cupis bonus esse geometra?* Sæpissime tamen ἀλλ' οὐχὶ citra interrogationem verti debet, *non autem.* Demosthen. pro Coron. Εἰ τουτοῒ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδὶ διελέχθην ἐγώ. *Si hoc verbum, non autem aliud hoc protulerim.* Barbarum enim esset, οὐ δέ *.

V. Aliquando etiam, ἀλλ' ἦ, periodorum initio citra interrogationem, verti debet, *enimvero, utique, plane, profecto.* Ita Dio Chrysostom. novo sane more, duodecimam orationem exorsus est: 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, ὦ ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν, καὶ παρ' ἑτέροις πλείοσι, πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς, ἄτοπον καὶ παράδοξον πάθος. id est, *Mihi quidem, Auditores, cum apud vos, tum apud alios plerosque, id ipsum usu venit, quod noctuæ contigisse ferunt, absurdum utique, ac præter exspectationem.* 'Αλλ' ἦ.

VI. 'Αλλὰ γὰρ, et ἀλλὰ δὴ, sæpe etiam interrogant. Plato de Republ. ii.[66] 'Αλλὰ δὴ Θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιά- 'Αλλὰ γὰρ, vel δή.

---

maxime, suppressa per ellipsin vocula εἴποτε. Ita Sophocles in Electr. ver. 413.

῏Ω Θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν!

O Dii patrii, adeste nunc maxime! vel, *nunc saltem.*

Plenior structura est: ῏Ω Θεοὶ πατρῷοι, εἴποτε συνεγένεσθέ μοι, ἀλλὰ νῦν γε συγγένεσθε! *O Dii patrii, si unquam alias mihi adfuistis, at nunc adeste saltem!* Est et ubi reddendum *vel*, eo sensu, quo v. c. dicimus, *Hoc vel omnibus notum est*, 'Αλλὰ τοῦτό γε ἅπασι πρόδηλόν ἐστιν. Ita Ælian. V. H. lib. xii. c. 21. Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ΑΛΛ' αὐταί ΓΕ ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν. *Lacedæmoniorum matres, quotquot audiverant, filios suos in prælio cecidisse, vel ipsæ abibant inspectum eorum vulnera.* In versione has particulas omittit interpres, quæ tamen suam vim ut habeant, necesse est. Mihi oratio elliptica videtur. 'Αλλὰ enim priori orationi, quæ hic intelligenda relinquitur, adversatur. Ita ergo supplenda videntur, quæ desunt: Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, οὐκ ἄλλον τινὰ ἀποστέλλειν δι' ἔθους εἶχον, ἀλλ' αὐταί γε etc. *Lacænæ matronæ non alium quempiam mittere solebant, sed ipsæ potius* etc.

65 In principio. Vid. Budæum p. 474. H.

* Recte Vigerum, qui particulæ ἀλλὰ tribuit vim interrogandi, castigat Hoogevenus in Partt. Gr. Nam in loco Platonis de Legg. x. vis interrogandi est in ἆρα, sed ἀλλὰ obtinet suam potestatem διαφορικὴν, et respondet antecedenti μὲν, in verbis, 'Αρχόντας ΜΕΝ ἀναγκαῖόν που γίγνεσθαι τούς γε διοικήσαντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν· ΑΛΛ' ἆρα etc. Idem quoque existimandum est de locis laudatis Platonis ex Gorgia, et Xenophontis ex Memorab. ubi non ἀλλὰ, sed ἦ et μὴ vim habent interrogandi. Z.

66 Pag. 365. lin. 37. Ubi tamen sententia non est interrogativa, sed affirmativa, cujus indicium est particula δή.

σασθαι δυνατόν; id est, *An vero Deos, nec latere, nec cogere quisquam potest?* Sæpius tamen non interrogant, sed significant *at enim*[67]: nec aliter Græce dici potest, *non autem*, quam, ἀλλὰ μὴ, vel rarius, ἀλλ' οὐ.

67 Exemplum habet Plato Phædr. p. 228. Εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι· ΑΛΛΑ ΓΑΡ οὐδέτερά ἐστι τούτων. *Si ego Phædrum ignoro, mei quoque ipsius oblitus sum. Atqui neutrum istorum est.* Non minus crebro quam eleganter harum particularum utraque neutralem vim retinet, et altera præcedentibus aliquid opponit, altera ejus oppositionis rationem reddit. ¶. 275. Idque fit vel implicite, cum ex præcedentibus intelliguntur quædam suppressa, ut in exemplo citato. quasi dicat: ΑΛΛΑ Φαῖδρον οὐκ ἀγνοῶ· οὐ ΓΑΡ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι· οὐδέτερα ἄρα ἐστὶ τούτων. Vel explicite, ut ex eodem loco ostendere posset quispiam, nempe additis, quæ sequuntur, paucis: εὖ οἶδα, ὅτι, Λυσίου λόγον ἀκούων etc. Structura sola omnia plana reddet: Ἀλλὰ οὐδέτερά ἐστι τούτων· εὖ οἶδα γὰρ etc. Ubi ἀλλὰ opponit negative, *ipsum non ignorare Phædrum:* et γὰρ reddit rationem; *quia probe sciebat, Phædrum non semel Lysiæ orationem legisse.* Nam ex Phædri consuetudine argumentatur Socrates. Clarius tamen exemplum suppeditat Arrianus de Exp. Alex. lib. ii. cap. 6. ubi Darius e quibusdam adulari ipsi studentibus, cognoscit, μηκέτι Ἀλέξανδρον ἐθέλειν προϊέναι τοῦ πρόσω, ΑΛΛ' ὀκνεῖν ΓΑΡ, πυνθανόμενον, ὅτι αὐτὸς προσάγοι. i. e. *Alexandrum neutiquam velle ulterius progredi, sed tergiversari, audito ipsius adventu.* Quæ ut planiora fiant, et utriusque particulæ ratio constet, sic sunt ordinanda: Μηκέτι Ἀλέξανδρον ἐθέλειν προϊέναι τοῦ πρόσω, ΑΛΛ' ὀκνεῖν, πυνθανόμενον ΓΑΡ, sive ἐπυνθάνετο γὰρ, i. e. ὅτι ἐπυνθάνετο, ὅτι αὐτὸς προσάγοι. Confer eundem lib. iii. cap. 18. Consulatur omnino Devarius. Idiotismum hunc optime expressit Maro Æn. lib. i. ver. 23.

—Hoc regnum Dea gentibus esse,
Si qua fata sinant, jam tum tenditque fovetque.
Progeniem SED ENIM, Trojano a sanguine duci,
Audierat, Tyrias olim quæ verteret arces.

Ubi conjunctio *sed* adversative refertur ad illa: *Hoc regnum Dea gentibus esse tendit:* et altera illa *enim* ad τὸ *Audierat*, hoc modo: Juno Carthaginem in regnum crescere volebat: SED conatibus obstabant fata; audierat ENIM, gentem ex Trojanorum sanguine esse nascituram, quæ olim everteret Carthaginis arces. Addam Ovidii locum Met. lib. ix. ver. 248.

—SED ENIM ne pectora vano
Fida metu paveant, Œtæas spernite flammas;
Omnia qui vicit, vincet, quos cernitis, ignes.

Ita enim distinguo, ut post τὸ *flammas* non finiatur, sed continuetur oratio. In quibus verbis aperte elucet Græcorum idioma, modo ita ordinentur: *Ne pectora fida paveant metu vano, SED spernite flammas Œta*[illegible]*qui ENIM vicit omnia, vincet ign*[illegible] *quos cernitis.* Quæ postrema rationem dant, quare flammæ essent spernendæ. Confer lib. xi. ver. 401. Quod si in modo citatis Arriani verbis participium πυνθανόμενον in verbum mutetur, commode sequens membrum superiori connectet particula δὲ, ἐπυνθάνετο δέ. Ita in libro Argonaut. qui sub Orphei nomine circumfertur, ver. 771.

ΑΛΛ' οὐ ΓΑΡ Μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι,
Δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Verbatim: *Sed enim Minyis non placuit una ire: injecit vero* etc. pro, *SED Minyis non placuit una ire, injecit ENIM iis timorem candidas ulnas habens Juno.* Hoc idioma si quando Latini imitari volunt, loco conjunctionis δὲ substituunt copulativam *et* vel *que*. Ad rem apposite Naso Met. lib. x. ver. 323.

Si tamen hoc scelus est: SED ENIM damnare negatur
Hanc venerem pietas: coëuntQUE animalia nullo
Cætera delectu.—

Ordo est: *sed pietas damnare negatur; namque animalia cætera* etc.

VII. Ἀλλὰ νὴ Δία· vel νὴ Δία ἀλλά, ironice pro *at enimvero, ſcilicet, nimirum*. Demoſthen. in Lept.[68] Ἀλλά, νὴ Δία, ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα. *At enim vero, id forte nobis objiciet.*

VIII. Ἀλλὰ δὴ καί[69], *imo etiam*, vel *uſque adeo*, ſigni- Ἀλλὰ δὴ
ficant. Libanius: Οὗτοι ἄδειαν ἔσχον ἀπιέναι ὅποι ἂν βού- καί, imo.
λωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους. id eſt, *Liberam, quocunque vellent, abeundi poteſtatem habuere, atque adeo ad ipſos hoſtes*[70].

IX. Πλὴν ἀλλὰ fere ſignificat *tamen, veruntamen*, ut et- Πλὴν ἀλ-
iam πλὴν καί. Lucian.[71] Πλὴν ἀλλά, τί ἂν πάθοιμι; *Verun-* λά, tamen.
tamen quid agerem? Quo modo interdum repellentis eſt, ac refellentis: interdum approbantis, et concedentis.

At vero πλὴν ἀλλ' ἤ, redditur, *niſi*, ut πλὴν εἰ, et πλὴν ἐάν. Ariſtot. Metaphyſ. i.[72] Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός. id eſt, *Nec enim hominem ſanat medicus, niſi per accidens.*

X. Ἀλλά τοι, ¶. 276. et ἀλλὰ μήν, *atqui, at certe, at ve-* Ἀλλά τοι
ro. Exempla paſſim obvia: ſed ἀλλὰ μὴν in aſſumptioni- vel μήν.
bus dialecticis uſurpatur, quo modo *atqui* apud Latinos: unde eſt hoc Luciani[73] argumentum: Εἰ γάρ εἰσι βωμοί· εἰσὶ καὶ Θεοί· ἀλλὰ μήν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ Θεοί. *Si enim aræ ſunt, ſunt etiam Dii; atqui aræ ſunt, ergo et Dii*[74].

XI. Ἀλλ' ἤ, ἀλλὰ ὅτι, et ἀλλὰ ἢ ὅτι, *niſi quod*. Syneſius Ἀλλ' ἤ.
Epiſt. Ὁ δὲ παρὰ πόδας ἐποιεῖτο κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ἀλλὰ ὅτι.
ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. *Quod præſens periculum in-* ἀλλὰ ἢ ὅτι.
tentabat, aliud erat nihil, quam quod paſſis velis navis ferebatur[75].

68 Nempe ſub principium. Sed diſtinguendum puto inter ἀλλὰ νὴ Δία, et νὴ Δί' ἀλλά. Utriuſque uſus eſt ἐν ταῖς προλήψεσι, verum illius ἐν ταῖς ὑποφοραῖς, hujus ἐν ταῖς ἀνθυποφοραῖς, i. e. illud aptius eſt objectionibus formandis, hoc ad objectiones reſpondendo. Utrumque una cum Noſtro confundere videtur Budæus p. 473.

69 Vel tranſpoſitis vocabulis ἀλλὰ καὶ δή. Plat. in Phædro p. 236. Οὐκ (ſuppl. εἴπω); ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω. *Non dicerem? Imo etiam affirmo.*

70 Hæc ex Bud. Comment. L. G. quem adi p. 473. in fin.

71 In Prometheo in fine. Vid. Devar. p. 424.

72 Cap. i. ex Bud. p. 552.

73 Sub finem Jovis Tragœdi.

74 Eædem particulæ, ſi ſequatur particula καί, ponuntur pro καὶ μὴν καί, *Quin etiam*. Ita Herodianus lib. ii. cap. 4. poſtquam dixerat, Pertinacem omnium ſuis virtutibus animos ſibi conciliaſſe, addit: Ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν βαρβάρων ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον καὶ ἐστασίαζον.—ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρουν. *Quin etiam Barbari, quotquot antea jugum excuſſerant et rebellaverant, ſponte ad eum accedebant.*

75 Ita ἀλλ' ἢ etc. ſi præcedat aliqua vel negatio vel interrogatio, redditur *quam*, vel *niſi*: *quam quod*, vel, *niſi quod*. Ita Demoſth. adverſus Phorm. p. 585. lin. 47. Οὐ κατηγόρασεν, ἀλλ' ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν. *Mercatus eſt non amplius quam quinquies mille et quingentis drachmis.* Sic Æſchin. in Timarch. p. 191. lin. 42. Ὥστε μηδὲν ἀλλ' ἢ τὰς αἰσχύνας αὐτῷ περιεῖναι.

Ἀλλ' ἄγε. ἀλλ' ἄγε δή. XII. Ἀλλὰ, interdum adhortantis est; tuncque fere conjungitur cum ἄγε, vel ἄγε δὴ, vel imperativo verbi εἶμι,

Ita ut illi nihil nisi dedecus reliquum sit. Singularis est Herodiani locus, lib. iii. cap. 10. ubi, postquam dixerat Severum in Pontianum maxima contulisse beneficia, eumque opibus et honoribus auxisse, subdit, οὐδὲν ἕτερον, ἀλλ' ἢ μεμεράμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχήν. *Nihil reliqui faciens, nisi quod imperium cum illo non communicaret.* Ubi post ἀλλ' ἢ videtur deesse negatio, vel participium παραλιπὼν, aut si quod aptius, post οὐδὲν ἕτερον, [Intellige potius ποιησάμενος. Sic post *aliud* sæpe Latini omittunt *fecit*. V. c. Petron. cap. 86. *Nihil aliud* (sc. *feci*) *quam puerum basiavi.* Liv. ii. 63. *Et hostes quidem nihil aliud* (sc. *faciunt*), *quam perfusis vano timore Romanis citato agmine abeunt.* Z.] ut sensus constet. Sic ἀλλ' ἢ, præcedente οὐδὲν, denotat, *nihil aliud, quam*, et subauditum ante se vult verbum ποιῶ. Lucian. Dem. Encom. p. 924. Οὐδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον. *Nil aliud, quam orare illum, suspicabar.* Cum interrogatione, ut apud Plat. Phædr. p. 258. lin. 42. Τίνος μὲν οὖν ἕνεκ' ἄν τις, ὡς εἰπεῖν, ζώη, ἀλλ' ἢ τῶν τοιούτων ἡδονῶν ἕνεκα; *Quamobrem enim aliquis, ut ita dicam, vivat, nisi talium voluptatum gratia?* Est et ubi ἀλλὰ sine aliqua conjunctione adjecta in hac significatione invenitur. Ita Aphthonius in Progymn. de Thucydide: Οὐ γὰρ ἑτέρωθεν γέγονεν, ἀλλ' ὅθεν οἱ λόγοι. *Non enim alio in loco natus est, quam unde orationis elegantia profluxit.* Nonnunquam præcedente negatione commode redditur *prorsus, plane.* Herodian. lib. i. cap. 13. Οὐδὲν ἀλλ' ἢ πένθους σχῆμα δείξασα. *Nihil aliud quam luctus habitum ostendens*, i. e. *plane lugubrem habitum.* H.

Quæ de particulis ἀλλ' ἢ vel alii, vel nosmet ipsi observavimus, ea hic summatim repetere haud alienum videtur. 1) Ἀλλ' ἢ sæpe nil peculiare continet: nam significat *sed vel.* Ut Theogn. 485. Μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην· ἀλλ' ἢ, πρὶν μεθύειν, ἐπανίστασο, ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. Epict. Enchir. cap. 24. Ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί. Conf. 2 Cor. i. 13. et Aristoph. in Vesp. 8. 2) Significat *Sed an, Num vero*, ubi scribi debet ἀλλ' ἦ, quod interdum a librariis corrumpitur. Sic esse debet Plat. in Phædr. p. 261. ubi Phædro dicenti, περὶ τὰς δίκας λέγεται καὶ γράφεται (sc. ἡ τέχνη ῥητορική) λέγεται δὲ καὶ περὶ τὰς δημηγορίας· ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀκήκοα. respondet Socrates, ΑΛΛ' Η τὰς Νέστορός τε καὶ Ὀδυσσέως τέχνας μόνον περὶ λόγων ἀκήκοας, ἃς ἐν Ἰλίῳ σχολάζοντε συνεγραψάτην, τῶν δὲ Παλαμήδους ἀνήκοος γέγονας; Hic enim ἀλλὰ haud dubie adversatur antecedentibus, et ἦ vim rogandi obtinet. 3) Sæpissime ἀλλ' ἢ nil est nisi ἄλλο ἢ, et ita fortasse rectius feceris, si scripseris et distinxeris, ἄλλ', ἤ. V. c. Plat. in Phædr. p. 231. Οὐδὲν ὑπολείπεται, ἀλλ' ἢ ποιεῖν προθύμως. Melius sic: οὐδὲν ὑπολείπεται ἄλλ', ἢ π. π. Nam sensus est: *Nil ALIUD reliquum est, quam ut alacriter perficias.* Aristoph. in Ran. 1105. Οὐκ ἐπίστανται ἀλλ' (rescribe ἄλλ',) ἢ μᾶζαν καλέσαι καὶ ῥυππαπαὶ εἰπεῖν. Item ibid. vers. 229. οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ. Heliod. v. 2. Καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ τάφος; 1 Cor. iii. 5. Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δ' Ἀπολλὼς ἀλλ' ἢ διάκονοι; Recte in nonnullis libris distinguitur Plat. Apol. cap. 5. δι' οὐδὲν ἄλλ' ἢ διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. It. Plat. in Sophist. p. 225. οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος ὁ σοφιστής. Ad hanc normam quoque interpretare Aristoph. in Pac. 475. Οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον, οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι ἀλλ' (scribe ἄλλ') ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων. h. e. *Nec isti traxerunt, nec Argivi dudum aliud* (sc. *fecerunt*) *quam miseros deriserunt.* Itaque non est, quod cum Devario ἀλλ' ἢ putemus positum pro ἀλλὰ μόνον, aut cum Hoogeveno, verba οἵδε γ' εἷλκον οὐδὲν parenthesi includamus. Item Luc. xii. 51. Δοκεῖτε, ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἢ διαμερισμόν. Rescribe, ἄλλ' ἢ δ. scil. παρεγενόμην δοῦναι. 4) Nonnunquam ἀλλ' ἢ ponitur pro ἄλλως ἢ, aut ἄλλο ἢ, ita ut ἄλλο adverbialiter usurpetur. Cæterum Latine reddi potest, *nisi præterquam, secus quam.* E. gr. Isæ. de Aristarch. Hered. p. 261. ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τῶν τῆς ἐπικλήρου κύριον εἶναι, ΑΛΛ' Η τοὺς παῖδας ἐπὶ διετὲς ἡβήσαντας κρατεῖν τῶν χρημάτων

εο; nec quicquam per ſe ſignificat. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. iii. Οἱ μὲν ἄντικρυς ἐπιόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἀλλ' ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτούς. id eſt, *Alii a fronte, alii a tergo ingruentes, ite porro, atque illos omnino contemnite*; ubi ἀλλ' ἴτε, pro ἴτε δή [76].

Eadem conjunctio ita nonnunquam poſt comparativum adverbium ſequitur, ut ſumi videatur pro ἤ, *quam*. Thucydid. ſæpe, ut lib. ii. [77] Τὸν τάφον ἐπισημότατον (ἐλάμβανον), οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν ἀείμνηστος καταλείπεται. id eſt, *Sepulchrum illuſtriſſimum* (ſupple *habuerunt*) *non illud potius, in quo jacent, quam in quo perpetua eorum gloria remanet*. Latini tamen potius dicerent, *tam, quam*. [Wyttenb. ad eclogas hiſt. p. 423. *Herm.*]

Idem paullo poſt: Οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον

Laudavimus locum ex recenſione Reiſkii, qui forte male pro ἐξ τὸν correxit ἐξ τῶν. Nam haud dubie τὸν eſt retinendum, et pro ἀλλ' ἤ legi debet ἄλλον ἤ. Hanc emendationem non minus ſcripturæ compendium ΑΛΛ῀ Η commendat quam τοὺς παῖδας, qui opponuntur. Igitur ad hanc regulam potius pertinere videtur Plat. in Phædr. p. 258. Τίνος ἕνεκα ἄν τις ζῴη ΑΛΛ' Η τῶν τοιούτων ἡδονῶν ἕνεκα; Niſi quis malit pro ἀλλ' legi ἄλλου. Lucian. Tyrannicid. ſub finem: εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ φόνου· ἀπέθανον ἂν ΑΛΛ' Η ὡς τύραννος μόνον. h. e. *Si prius trucidatus eſſem; mortuus eſſem ſecus quam ut merus tyrannus*. ¶. 277. Hæc ratio melior et facilior mihi eſſe videtur, quam Hoogeveni, qui illud ἀλλ' ἢ μόνον interpretatur per *duntaxat*. Similiter pro ἄλλως accipiendum eſſe cenſeo, quoties præcedit nomen ἄλλος. V. c. Plat. in Phæd. p. 97. Οὐδὲν ΑΛΛΟ σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ΑΛΛ' ἢ τὸ ἄριστον καὶ τὸ βέλτιστον. Id. in Apol. p. 34. Τίνα ΑΛΛΟΝ λόγον ἔχουσι βοηθοῦντες ἐμοί, ΑΛΛ' ἢ ὀρθόν τε καὶ δίκαιον; At vero dicet aliquis, ita oritur pleonaſmus. Audio: ſed tamen talis pleonaſmus, qualis apud Platonem non eſt infrequens. Atque malo hunc admittere, quam cum aliis ad contortas fugere interpretatiunculas. Z.

76 Adhortationis quoque vim retinet ante imperativos quorumlibet verborum. Ariſtoph. Nub. ver. 183.

—'Αλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν!

Quin aperis oſtium?

In verbis Dionyſii ἀλλ' ἴτε ἐπ' αὐτούς, in conſtructione invenitur, et ἴτε non eſt particula, ſed verbum, et vis hortandi eſt in particula ἀλλά, quare minus recte dicit auctor, ἀλλὰ per ſe nihil ſignificare. H.

Inprimis eleganter ponitur ἀλλὰ in cohortationibus tum, cum repente ab antecedente oratione tranſitus fit ad cohortationem, adeo ut reddi poſſit: *Sed quid verbis opus eſt? Quid vero moror in rebus ad rem cauſamque minus pertinentibus?* ¶. 278. *Sed ut ad rem redeam* etc. V. c. Iliad. Β. 139. Poſtquam Agamemnon oſtendit, Trojam capi non poſſe: tranſit ad hoc: 'Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες. Similiter Iliad. Α. 274. ubi Neſtor docuit, ſuam auctoritatem apud priſtinos homines permagnam fuiſſe: repente defertur ad hoc: 'Αλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Ibid. 393. Achilles, expoſitis iis, quæ ſibi per injuriam Agamemnonis acciderant, matrem adhortatur: 'Αλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος. Sic Minerva ad Achillem ibid. 210. ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος. Ibid. 337. Achilles ubi quædam dixit ad legatos Agamemnonis, repente ſe convertit ad Patroclum et ait, ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην. Hanc vim huic particulæ eſſe ſubjectam, quam diximus, patet quoque ex eo, quod, quantulum equidem ſcio, nunquam a principio orationis occurrit, ſed poſt aliquot verba, quæ ante ſunt dicta. Z.

77 Cap. 43.

ἀφαιδοῖεν ἂν τοῦ βίου, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται. id eſt, *Nec enim, qui duriore fortuna utuntur juſtius vitam profundant, quam qui de adverſa quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur.* Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt, in continuo adverſæ ſortis periculo verſantur.

SECTIO II.

De Conjunctione ἂν, ſpectata in primo et ſecundo caſu.

REGULA I.

Quatuor uſus conjunctionis ἄν.

CONJUNCTIO ἂν, (præterquam quod ſæpe ſumitur pro εἰ, ¶. 279. et præter alium vulgarem uſum, quo fere cum optativo et ſubjunctivo conjungitur) apud Græcos, oratores maxime, uſus habet tam elegantes, quam varios, quos etiam apud Poetas, κε et κεν, encliticæ repræſentant. Nos, facilitatis cauſa, illos omnes ad quatuor præcipuos revocamus. Primus eſt ἀοριστολογικὸς, id eſt, *indefinitus:* ſecundus δυνητικὸς, quaſi *poteſtativus:* tertius παραπληρωματικὸς, id eſt, *abundans:* quartus ἐλλειπτικὸς, id eſt, *deficiens.*

Ἂν cum optat. vel ſubjunct.

II. Primus igitur indefinitus, omnium facillimus, maximeque contritus eſt, cum indefinitam loci, temporis, ac cæterorum id genus ſignificationem habet: quomodo fere cum optativo, vel ſubjunctivo conſtruitur: ut, ὅ τι ἂν λέγοις, πλέον γενήσεται μηδὲ ἕν, vel μηδέν· *Quicquid dicas amplius fiet nihil,* id eſt, *nihil propterea conſequere*[78].

III. Secundus δυνητικὸς ampliſſime patet, itaque dicitur, quod fere ſententia commode per verbum δύνασθαι declarari poſſit; licet etiam per verbum ὀφείλειν, *debere,* id fieri queat.

Ἂν cum imperf. indic.

IV. Primum igitur, cum imperfecto indicativi ſeu præcedat, ſeu ſequatur, affert ſignificationem præſentis, et imperfecti optativi: ut, Εἴπερ ἑώρων ἀδικοῦντα, οὐκ ἂν περιεώ-

78 Exemplis nihil tritius: habetque fere eandem ſignificationem quam Latinorum ſyllabica adjectio *cunque.* Ut, ὅσοι ἄν, *Quotcunque.* Marc. vi. 11. Apud quem et ἐὰν pro ἂν invenitur. Sic ὃ ἐὰν, *Quodcunque.* Ibid. 22. Ὅσω ἐὰν, *Quocunque.* Matth. viii. 19. et alibi in N. T. ſæpe. ¶. 313.

ῥῶν. *Si viderem injuriis afficientem, non paterer*; pro ἂν ὁρῴην, ἂν περιορῴην [79]. ¶. 280.

Sæpe etiam pro plusquamperfect. quia imperfectum pro aoristo poni solet. Demosthen. initio Philipp. i. Ἡσυχίαν ἂν ἦγον. *Quievissem*, vel *quiescerem*.

V. Secundo, cum aoristo utroque indicativi, sumitur pro aoristo, vel plusquamperfecto optativi: ut Ἐκεῖνον ἂν ἐξέβαλον, εἰ παρεισεδύσατο· ubi ἐξέβαλον, idem, quod ἐκβάλοιμι. id est, *Illum ejecissem, si clam se ingessisset*. Demosthen. Philipp. i. Οὐδὲν ἄν, ὧν νυνὶ πεποίηκεν, ἔπραξεν. id est, *Nihil eorum, quæ nunc fecit, præstitisset*. Ἄν cum aorist. utroque.

VI. Tertio, cum plusquamperfecto indicat. pro eod. plusquamperfect. optativi. Demosthenes pro Coron. Ὥστε τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήκει. *Ita pacem non obtinuisset*. Ibidem: Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ. id est, *Quia suarum etiam injuriarum*, id est, *nobis ab eo illatarum, meminisset*. Ibid. in voce passiva, Ἐξήρπαστο ἂν τοιοῦτος. id est, *Homo ejusmodi ereptus fuisset*; nempe, judicum manibus. Ἄν cum plusq. perf. ind.

VII. Quarto, cum præterito, etiam medio, tametsi rarius. Demosthen. ibid. Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτούς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε. id est, *Alioquin, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periissetis*. Ἄν cum præt. med.

VIII. Quinto, non tantum cum imperfecto, vel aoristis indicativi, sed etiam cum optativo sæpius, quam cum subjunctivo, vim habet supprimendi aliquid, sed tamen δυνητικῶς· ut: Τοῦτο μὲν τῷ ἀντιδίκῳ ἑκὼν ἂν συγχωροίην, τὰ δ᾽ ἕτερα, οὐκ ἄν· supple, συγχωροίην. id est, *Hoc quidem adversario libens concesserim, alia vero non item* [80]. Ἄν cum optativ.

79 Ita Dem. epist. iii. p. 117. initio: Ταῦτα δ᾽ εἰ μὲν παρῆν, λέγων ἂν ὑμᾶς ἐδίδασκον. *Hæc si adessem, verbis vobis exponerem*.

80 Verba, paucis mutatis, desumta ex Platonis Philebo, p. 36. lin. 31. Δόξας μὲν ἔγωγ᾽ ἄν που συγχωροίην, τὰ δ᾽ ἕτερα ταῦτ᾽ οὐκ ἄν. *Opiniones fortasse quidem concesserim* (sc. *alias esse veras, alias falsas*) *reliqua vero hæc non item*. Exemplum aliud quære apud Lucianum, Dem. Encom. p. 906. Τούτῳ ἀργύριον μὲν προείμην ἄν, φιλίαν δ᾽ οὐκ ἄν. *Huic argentum quidem offerrem, amicitiam vero non*. Ubi supprimitur προείμην. Cæterum aliquando cum Optativo construitur ut merum Indicativum vel Imperativum sensus postulare videatur. Indicativum quidem apud Herod. Erat. cap. 63. Οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. *Non est filius meus*. Subauditur enim υἱός. Nisi mavis: *Hic non potest esse meus*; quippe qui ante justum tempus esset natus. Et sane videtur hæc optativi cum particula ἂν otiosa esse constructio, sed latere aliquid δυνητικόν. Quid? quod illud, quod Latini significant per *facile*, Græci per hanc particulam cum Optativo exprimunt. E. g. *Philosophorum suæ ætatis facile princeps est*. Græce: Τῶν καθ᾽ αὐτὸν φιλοσόφων κορυφαῖος ἂν εἴη. Huc refer locum Platonis, de Leg. Lib. i. Ὑμῖν γάρ, εἴπερ καὶ μετρίως κατεσκεύασται τὰ τῶν νόμων, εἷς τῶν καλλίστων AN EIH νόμων. *Nam, si quidem vobis satis æquæ sunt leges, hæc certe inter omnes facile eminet*.

Imperativum autem apud Plat.

Ἂν cum futuris.

IX. Sexto Latini vim illam δυνητικὴν, fere per futurum optativi, vel per aoristum subjunctivi exprimunt: ut patet e superiori exemplo. Tullius pro Cœlio[81]: *Jam ista deferuerit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit:* Ταῦτα μὲν ἂν ἤδη ἀφείη, πάντ' ἂν ἤδη ἡλικία που καὶ χρόνος καταπραΰνειεν.

Aliquando per imperfectum, aut plusquamperfectum optativi[82]: ut, *Ires tu vero, obsecrares, obtestarere:* pro *ire, obsecrare deberes* aut *debuisses*: Ἀμέλει, σὺ μὲν ἂν προσέρχοιό τε, καὶ ἀντιβολοίης, καὶ καταμαρτύροιο.

Ἂν cum γάρ.

X. Septimo, cum interrogatione, ac fere particula γὰρ, et optativo, indignationis sensum aliquem indicat, et contemptus. Æschines in Ctesiph. Σὺ γὰρ ἂν (Demosthenem appellat) κώμην ἀποστήσαις; Σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν, ὅπου κίνδυνος πάρεστι; *Tu, ut vel unum vicum ad defectionem impelleres? Tu, ut adires, non dico urbem, sed domum unam, ubi aliquid subesset periculi?* Quasi dicat, *nunquam id faceres.* Sic apud Latinos cum indignatione: *Tu, ut id feceris! Ut præsente me verberaris?* Σὺ γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειας, σὺ γὰρ ἂν καὶ παρόντος ἐμοῦ τύψειας; Gallice, *que tu l'ayes battu en ma presence?*

XI. Octavo, vim illam δυνητικὴν et cum futuri significatione conjunctam habet, non modo cum optativo, sed etiam cum futuro indicativi, et aliorum modorum: itemque cum præsenti, præterito, et utroque aoristo infinitivi, et participiorum.

Ἂν cum fut. indic.

Ac primo cum futuro indicativi: Isocrat. in Areopagitico: Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. id est, *Fieri non potest, quin omnia fere malorum genera patiamur*[83].

Cum futuro infinit.

XII. Cum futuro infinitivi: Idem in Busir.[84] Ἐνόμισε τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. *Existimavit, qui hæc nihili facerent, eos majora quoque contempturos.*

Cum futuro particip.

XIII. Cum futuro participiorum rarius, aliquando tamen: ut, Αὐτῷ δή, ὡς μάλα φιλοφρονητικῶς ἂν δεξιωσόμενος, ἀπήντησεν. *Obviam ei profectus est, quasi eum peramanter excepturus.*

Phædr. non longe ab initio: Λέγοις ἄν, *Dic modo.*

81 Cap. 31. in fine.

82 Per præsens. Virgil. Æn. ii. ver. 8.

—Quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulyssei
Temperet a lachrymis?—

i. e. *temperare possit.*

Quæ Græce ita verti possunt:

—Τίς ἂν τοιαῦτ' ἀγορεύων
Μυρμιδόνων, Δολόπων τ', ἢ Ὀδυσσῆος στρατιώτης
Φράζοι ἀδάκρυτος;—

83 Vid. Bud. p. 497.

84 Pag. 448.

XIV. Cum præsenti infinitivi sæpissime: Xenophon Παιδείας i. Δοκεῖ μοι ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιεῖν ἐνασκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὁπότε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρήσασθαι. id est, *Mihi quidem videtur, si præmia proponet, effecturus maxime, ut in singulis optime exercitati sint, eosque, ubi opus erit, maxime promptos et expeditos habeat*: ubi ποιεῖν pro ποιήσειν, et ἔχειν pro ἕξειν. Demosthen. initio Philipp. i. Ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν. *Existimo, ut primus etiam ad dicendum surrexerim, me tamen veniam jure consecuturum*; ubi ἂν τυγχάνειν, pro τεύξεσθαι. Cum præs. infinit.

XV. Cum Aoristis infinitivi: Xenophon Ἑλληνικῶν vi. Νομίσας οὐκ ἂν ἔτι συμμῖξαι αὐτῷ τοὺς μισθοφόρους· pro συμμίξειν. *Ratus, mercenarios sese cum eo deinceps minime conjuncturos*. Idem Παιδείας viii. Ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη ἔσομαι, ὡς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν, pro πείσεσθαι. *Jam in tuto collocatus ero, sic ut mali amplius pati nihil possim*; quo loco maxima vis δυνητικὴ exprimitur. Cum Aorist. infinit.

XVI. Cum participio præsentis: Idem Ἑλληνικῶν vii. Ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνάμενος τῆς πόλεως κρατεῖν, pro δυνησόμενος. *Ubi se urbis dominum esse non posse cognovit*. Demosthen. pro Coron. Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις. *Cum Athenienses eo tempore acceptarum a Corinthiis ac Thebanis injuriarum memoria commoveri potuissent*. Cum particip. præsent.

XVII. Cum Aorist. i. participii: Idem Παιδείας i. Ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα, ¶. 281. id est, *Quasi neminem summi Numinis signa latere possent*: pro λήσοντα. Cum Aorist. i. particip.

XVIII. Cum Aoristo 2. participiorum: Idem Ἑλληνικῶν vi. Ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν ταχέως τὴν Λακεδαιμονίων δύναμιν. id est, *Secum etiam ita ratiocinabantur, brevi simul coituras Lacedæmoniorum vires*; ubi συνελθοῦσαν, pro συνελευσομένην. Demosthen. pro Coron. inter ἂν et particip. verbum inseruit: Θηβαίοις δ' ὁ, τιοῦν ἂν ἐφησθῆναι παθοῦσιν. *Quicquid vero Thebani paterentur, id jucundum vobis futurum esset*. ¶. 282. Cum Aorist. 2. particip.

SECTIO III.

De tertio et quarto usu ejusdem Conjunctionis.

REGULA I.

Ἂν abundat.

TERTIUS usus, qui παραπληρωματικὸς dicitur, is est, cum particula ista παρέλκει, *abundat.* Aristoteles Ethic. x.[85] Μάλιστα ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων, νομοθετικὸς γενόμενος. id est, *Ex superioribus id maxime posse videatur, qui condendarum legum peritus fuerit*; ubi prius ἂν abundat, nisi dicamus, ἂν δύνασθαι, sumi pro δυνήσεσθαι.

Aristophanes in Vesp.[86] Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. id est, *Ego quippe ne lac quidem avium huic vitæ prætulerim, quam tu mihi eripis.*

Plato Legum iv.[87] Τοῦτο γὰρ ἔχουσα, (supple πόλις) πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομίσματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπίμπλατο ἄν. id est, *Hoc enim si haberet, ut rerum inde multarum exportatio fieret, ita magna vicissim auri argentique copia repleretur*; ubi ἂν, cum παρεχομένη junctum manifeste redundat, vel significat παρέχειν δυνησομένη[88].

Demosthen. initio Philipp. i. cum aoristo particip. vocem hanc ita conjunxit: Ἐπισχὼν ἂν, ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο. ubi ἐπισχὼν ἂν, pro ἐπισχὼν tantum: id est, *Ubi exspectassem, donec eorum qui solent, plurimi sententiam dixissent*; nisi trajectio sit, pro ἕως ἄν.

Ἂν deficit.

II. Quartus ac postremus usus ἐλλειπτικὸς, id est, *deficiens*, bifariam dividi potest. Primum enim, conjunctio illa præsens, vim habet subintelligendi aliquid, quod orationi desit, adhibita fere verbi ejus repetitione, in quo vis significationis præcipua est. Synesius ad fratrem[89], de incerto quodam cædis auctore: Τοιοῦτός ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν. *Ejusmodi ille est, ut facinus, etiamsi non admiserit, admittere tamen potuerit*; vel *data*

85 Pro usu παραπληρωματικῷ citat hunc Aristotelis, ut et sequentem Aristophanis locum, Budæus, p. 495.

86 Vers. 506. De quo loco ut et superiori ex Aristotele vid. Bud. p. 495.

87 Pag. 705. lin. 13.

88 Idem Plato in Phædro, p. 276. lin. 18. hoc modo hanc conjunctionem ter repetit: Ἐφ' οἷς δὲ ἐσπούδακε, τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ, σπείρας εἰς τὸ προσῆκον, ἀγαπῴη ἂν ἐν ὀγδόῳ μηνὶ ὅσα ἔσπειρε τέλος λαβόντα; ¶. 283. *In quibus vero artem agriculturæ adhibens serio egerit, serens ubi convenit, nonne contentus erit, si eorum, quæ seminaverit, octavo mense fructum ceperit?*

89 Ex Budæo p. 496.

occasione, admissurus etiam fuerit; ubi et verbum ποιεῖν repetitur, et ἂν, præter vim δυνητικὴν, simul aliquid aliud involvit, v. c. ἡνίκα ἂν τύχῃ, *si res ita ferret*, aut aliud simile.

III. Ejusdem ἐλλείψεως clarius etiam exemplum hoc est, quod apud eundem Synesium ibidem exstat: Τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, (*delatores* intelligit; et supplendum ex præcedentibus, οἶμαι δεῖν ἀποτροπιάζεσθαι) ὅτι συνέπλασαν ἄν. *Hos vero*, (supple, *delatores exsecrandos puto*) *quod rem, ut minus forte confinxerint, confingere tamen parati per sese fuerint*; nempe, εἴπερ ἂν καιρόν που λάβοιεν, *si qua sese daret occasio*.

IV. Alter modus, quo illa conjunctio ἐλλειπτικῶς usurpatur, est, cum ipsamet desideratur, ac subintelligitur: tunc eodem modo loca illa explicari debent per optativum, ac si expressa esset illa conjunctio. Ita, cum alicui loco, vel imperfecti, vel aoristi, vel perfecti significatio minus conveniet, statim conjiciendum erit, particulam ἂν subintelligi: similiterque præsens, vel aorist. et perfectum, vel infinitivi, vel participiorum, per futurum explicandum esse. Pauca ex Demosthene et Xenophonte subjiciemus exempla:

V. De Imperfecto, clarum illud est, Olynth. i.[90] Ῥᾴονι, καὶ πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. id est, *Faciliore nunc, multoque modestiore Philippo uteremur*; pro ἐχρώμεθα ἄν[91]. Ἂν cum imperf. deficit.

VI. Item de Infinitivo præsentis temporis. Ibidem: Βεβαίαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν αὐτοὺς, ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν· pro σχήσειν, vel ἔχειν ἄν· loquitur enim ibi de constantia in futurum: id est, *Constantes ab iis, propter illa quæ metuunt, quæque passi jam sunt, inimicitias gestum iri*[92]. Ἂν cum infinit. deficit.

Jam de Aoristo ejusdem infinitivi. Ibid.[93] Σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι, pro τελευτήσειν. *Videte, quem ista finem habitura speretis*. Idem pro Corona, cum Ao-

90 Pag. 2. lin. 28.

91 Hic desiderantur exempla quædam ex Demosthene citata, quæ editio Parisiensis habet; qua ratione ea hoc loco non addiderim, in prologo dixi. Tu ea quære Sectione iv. Regula 5. ubi illa editio eadem repetit.

92 At controversa hæc possit videri versio; cur enim non liceat reddere: *Probabile est, eos propter ea, quæ metuunt, et passi sunt, constantes inimicitias exercere*. Loquitur de Olynthiis, quos, si ad belli societatem ab Atheniensibus fuissent invitati, minus fortasse firmos habuissent et ad tempus socios, sed nunc, cum ob injurias ipsi Philippo essent infensi et arma moverent, credibile erat, inimicitias ipsos alere constantiores. Quæ si ita sunt, supervacua sit particula ἄν. Locus est p. 2. lin. 14.

93 Pag. 3. lin. 15. sed scribendum σκοπεῖσθε.

risto primo medio, sequente futuro activo: Ῥᾷον ἤλπιζε τὰ μὲν παραχρούσασθαι, τὰ δὲ πεῖσαι. id est, *Sperabat se facilius partim in fraudem inducere, partim etiam persuadere posse.*

Ἂν cum particip. deficit.

VII. Denique de participio, in quo tamen id rarius accidit. Xenophon Παιδείας vi.[94] Ἄλλους δὲ μισθοῦνται, ὡς ἄμεινον μαχομένους ὑπὲρ σφῶν, ἢ αὐτοί. id est, *Alios mercede conducunt, quasi melius sua caussa pugnaturi sint, quam ipsimet*; ubi μαχομένους, pro μαχομένους ἄν, vel μαχεσομένους. Et lib. vii. in Aorist. participiorum: Ὡς οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις τοῖς ἐναντίοις. id est, *Quasi hoc pacto adversarios magis imparatos invasurus*; ubi ἐπιπεσών, pro ἐπιπεσὼν ἂν vel ἐπιπεσεῖν μέλλων, cum de futura expeditione loquatur. ¶. 284.

VIII. Idem usus fere perpetuus est, præcedente conjunctione εἰ, cum imperfecto vel aoristo. Tunc enim vix unquam conjunctio ἂν exprimitur; semper tamen, meo quidem judicio, subauditur. Exemplis nihil frequentius. Ego sectione sexta pauca subjiciam, hic tantum monuisse contentus *.

94 Pag. 160. lin. 6. H.

* Quæ Hoogevenus satis copiose et subtiliter de vi particulæ ἂν disputat, huc fere redeunt. 1) Præcipua hujus vis, quæ per omnes usus dominatur, videtur esse ἀοριστολογική, qua Nominum et Adverbiorum δήλωσις et Verborum actus imminuitur, et oratio infinita efficitur. Sic in ὃς ἂν et ὅστις ἂν tollitur persona certa, et redditur incerta: in ὅ, τι ἂν tollitur res certa, atque in οὗ ἂν et ὅπου ἂν locus certus, in ὅπως ἂν modus certus, in ὅταν h. e. ὅτε ἄν, tempus certum, atque in γράφοι ἂν actus verbi tollitur. Construitur autem a) fere cum *Conjunctivo*: ut Plat. in Phædr. p. 266. Σοφοὶ μὲν αὐτοὶ λέγειν γεγόνασιν, ἄλλους τε ποιοῦσιν, ΟἹ ΑΝ (*quicunque*) δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ΕΘΕΛΩΣΙ. Ibid. p. 264. Μιταμέλει, ὧν ἂν εὖ ποιήσωσιν. Ibid. 268. Ἀξιῶ ἰατρὸς εἶναι καὶ ἄλλον ποιεῖν, ᾧ ἂν τὴν τούτων ἐπιστήμην παραδῷ. b) Cum *Optativo*: v. c. Iliad. A. 550. ὋΝ Δ' ΑΝ ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ΕΘΕΛΟΙΜΙ νοῆσαι. c) Cum *Indicativo*: ut Aristoph. Acharn. 873. ὉΣ' ΕΣΤ' ΑΝ ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς. ¶. 285. In verbis per particulam ἂν actus sublatus vel certe imminutus redigitur vel ad *potentiam*, vel *voluntatem*, vel *officium*, vel *tempus futurum*. De hoc quadruplici usu in Verbis nunc deinceps dicemus. Igitur sequitur 2) Usus particulæ δυνητικὸς, qui jungitur a) fere *Optativo*: ut Aristoph. Acharn. 313. Πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἰσθ' ἃ κἀδικουμένους. *Illos multas perpessos esse injurias, ostendere POSSUM.* Demosth. Olynth. i. Τί οὖν, ἄν τις εἴποι. *Quid igitur? aliquis objicere potest*, seu, *objiciet*. b) *Infinitivo*: v. g. Plat. de Rep. iv. p. 421. ᾠήθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει μάλιστα ΑΝ ἙΥΡΕΙΝ δικαιοσύνην, κατιδόντες δὲ ΚΡΙΝΑΙ ΑΝ, ὃ πάλαι ζητοῦμεν. Id. in Phædr. p. 235. Τοῦτο δὲ, οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν φαυλότατον παθεῖν συγγραφέα. c) *Participio*: ut Plat. ibid. p. 260. Οὕτως περὶ τούτων ἀκήκοα, οὐκ εἶναι ἀνάγκην τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἔσεσθαι τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν, ἀλλὰ τὰ ΔΟΞΑΝΤΑ ΑΝ πλήθει, h. e. *quæ populo videri possunt*. d) *Imperfecto Indicativi*: ut Aristoph. Vesp. 278. Μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετο. *Soli persuaderi non poterat.* ¶. 286. e) *Aoristo Indicativi*: v. c. Aristoph. Plut. 983. Οὐ πολλὰ δεῖται, καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο· ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ΑΝ Ἡ ΤΗΣ εἴκοσι εἰς ἱμάτιόν γ'· ὀκτὼ δ' ΑΝ εἰς ὑποδήματα· καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον ἘΚΕΛΕΥΣΕΝ ΑΝ, τῇ μητρί τε θοιμάτι-

ἐπ' πυρῶν τ' ΑΝ ΕΔΕΗΘΗ μεδίμνων τεττάρων. *Non multa a me petiit: nam mirum in modum me colebat: sed potuisset argenti drachmas viginti petere ad pallium emendum: octo ad calceos* etc. ¶. 287. f) *Futuro Indicativi:* ut Iliad. A. 138. ὁ δέ ΚΕΝ ΚΕΧΟΛΩΣΕΤΑΙ, ὅν κεν ἵκωμαι. 3) Sæpe vero ἂν actum verbi mutat in *voluntatem agendi.* Atque ita quoque jungitur a) fere *Optativo*: ut Xenoph. Cyrop. iii. 1, 36. πόσου ΑΝ ΠΡΙΑΙΟ, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; *Quanti redimere velles,* seu Latinius, *quanti redimeres uxorem?* Plat. de Rep. iv. p. 420. ὁ δ' ἐκεῖνο λέγων ἄλλο ἄν τι ἢ πόλιν λέγοι. *Qui vero id dicit, aliud quodcunque, quam civitatem, vult dicere.* Iliad. A. 60. Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν. *Si mortem effugere velimus.* Interdum commode Optativus per Imperativum reddi potest: veluti Plat. in Phædr. non longe ab initio: Λέγοις ἄν, h. e. θέλε λέγειν. *Dic si vis, Dic quæso.* Ib. p. 229. πράγοις ἄν, eandem rem paulo ante expresserat Socrates πρόαγε δὴ καὶ σκόπει. Lycophr. verſ. 9. Κλύοις ἄν, ὦ 'ναξ, κἀναπεμπάζων φρενὶ πυκνῇ διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας τυλίσσων. *Audi, quæso, rex, et reputans mente sagaci obscura ænigmata, cantus revolve.* Sophocl. Electr. 1498. Χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι. *Intra celeriter: non enim certamen hic est de verbis, sed de capite.* b) Interdum *Imperativo:* ut Aristoph. Acharn. 1200. ΦΙΛΗΣΑΤΟΝ με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, τὸ περιπεταστὸν, κἀπιμανδαλωτὸν ΑΝ. *Oscula mihi mollia, o aureæ, et morsiunculis et linguis date.* ¶. 288. 4) Nonnunquam ἂν per *debeo* exprimi potest. V. c. Iliad. B. 250. Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. *Quare non debes regum nomina temere in ore ferre.* 5) Sæpissime autem ἂν mutat actum verbi in *tempus futurum,* ¶. 289. quod Latini per conjunctivum exprimere solent. In hoc sensu ἂν omnibus, præter imperativum, modis jungitur. a) *Indicativo.* Sic Jo. Evang. viii. 42. Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν με. *Si Deus esset pater vester, me diligeretis.* Phil. Legat. ad Cai. p. 474. Τρὶς, οὐχ ἅπαξ ἀνῄρητο ἄν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος, εἰ μὴ δι' ἐμέ. *Nisi ego intercessissem, ter, non semel sublatus fuisset, Tiberio in cædem ejus prono.* Lucian. Dial. Jun. et Laton. Ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειξεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ. Theogn. 436. Εἰ δ' ἦν ποιητόν τι καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός. Conf. Iliad. E. 679. Φ. 544. Jo. Evang. v. 46. viii. 19, 39. xi. 32. xv. 19. Ebr. iv. 8. Matth. xxiv. 43. Luc. x. 13. b) *Optativo:* v. c. Plat. Phædr. p. 229. Εἰ ἀπιστοίην, οὐκ ἂν ἄτοπος εἴην. *Si fidem derogarem, haud absurde facerem.* ¶. 290. c) *Infinitivo:* uti Plat. ibid. p. 268. Τί ἂν οἴει ἀκούσαντας εἰπεῖν; *Quid ad hæc, si audierint, responsuros putas?* Demosthen. Olynth. i. ab initio: Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει. *Multis opibus, Athenienses, vos prælaturos esse arbitror, si constaret, qua ratione reipublicæ consuli possit.* d) *Participio:* e. g. Isocr. in Nicocl. p. 70. Καὶ πάντα ταῦτα ἐν ἑτέροις μὲν ἴσως ἂν ὤκνουν εἰπεῖν, οὐχ ὡς οὐ φιλοτιμούμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἀλλ' ὡς οὐκ ΑΝ ΠΙΣΤΕΥΘΕΙΣ ἐκ τῶν λεγομένων. Cæterum sæpe ἂν deesse, multis ostendit Vigerus exemplis. 6) Quæritur de usu παραπληρωματικῷ. Sunt, qui putent ἂν interdum plane otiosum: sed Hoogevenus haud male, ut mihi videtur, contendit, nunquam abundare, ne tum quidem, cum repetitum in eadem oratione occurrat. Nam vel pertinet ad duo verba. Sic ter repetitur Plat. Phædr. p. 276. Ἐφ' οἷς δὲ ἐσπούδακε, τῇ γεωργικῇ ΑΝ χρώμενος ἂν τέχνῃ, σπείρας εἰς τὸ προσῆκον, ἀγαπῴη ΑΝ ἐν ὀγδόῳ μηνὶ, ὅσα ἔσπειρε, τέλος λαβόντα. Sed postremum pertinet ad ἀγαπῴη, medium ad χρώμενος, et primum videtur per trajectionem referendum esse ad ἐσπούδακε. [v. notam meam 283. *Herm.*] vel medetur μακρολογίᾳ, adjuvatque intelligentiam, v. c. Aristoph. in Acharn. 210. Plat. de Rep. lib. iv. p. 420. lin. 25. vel servit emphasi, ut Aristoph. Vesp. 506. Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν. Et Eurip. Orest. 710. Plat, in Phædr. p. 257. lin. 28. 7) Sæpe ἂν *Si* significat; [v. notam meam 279. *Herm.*] quia enim conditio efficit rem incertam, parum a prima et propria vi, quæ est ἀοριστολογική, recedit. Ex pluribus exemplis unum

SECTIO IV.

De Conjunctionibus ἄρα, [ἆρα,] et γε.

REGULA I.

Ἄρ' οὖν, *itaque.*

Ἄ͂ΡΑ, acuta penultima, (nam ἆρα circumflexum, adverbium est, quod *utrum* significat: ¶. 292.) primo initio periodi, ac præsertim cum particula οὖν, sonat *itaque*, vel *quamobrem*. Plato Republ. v.[95] Ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται· *Quamobrem ex hoc tale quid sequitur.*

Ἄρα, *forte, tamen.*

II. Frequentissime voci alteri subjungitur, significatque idem quod που, vel ἴσως, id est, *forte*, vel *tamen*, vel *quodammodo*: ut, Εἴ τις ἄρα τοῦ βραβείου ἄξιος ἐν τοσούτοις γένοιτο· id est, *Si quis forte*, vel, *tamen, in tanta multitudine præmio dignus reperitur*[96].

Ἄρα, *utique.*

III. Non minus sæpe significat *utique, nimirum, videlicet, obsecro, quæso*: ¶. 293. adeoque ornatui magis, quam novæ significationi servit. Appianus: Ἠδόξησεν ἄρα, εἰ μὴ τὰ ὅμοια γενναίως ἐνέγκοι· id est, *Male nimirum audiisset, ni similia constanter pertulisset*; hic enim ἠδόξησεν posuit pro ἠδόξησεν ἄν. Sic ἐννόησον ἄρα, *cogita obsecro*: νοῦν ἄρα πρόσεχε, *attende, quæso.*

Ἄρα, *videlicet*, ironice.

IV. Quo etiam modo non raro sumitur ironice, ut et νὴ Δία, et οὐχ ὁρᾷς; Verbi causa: Ἕξει ἄρ' ἄνθρωπος ἀεὶ χαμαὶ ῥέπων, τὴν πόλιν ἑλεῖν αὐτοβοεί. *Poterit videlicet homo semper humi repens, civitatem primo impetu capere*[97].

Ἆρα;

[Ἆρα habet vim interrogandi et ponitur 1) simpliciter: ut Plat. Euthyphr. cap. 11. ΑΡ' οὕτω βούλει ἡμῖν ὡρίσθαι τὸν

attulisse sat fore putamus. Sic est Plat. de Rep. lib. iv. p. 420. Ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει, ὡς, ἄν σοι πείθωμεν, οὔτε γεωργὸς γεωργὸς ἔσται, οὔτε κεραμεὺς κεραμεύς. Interdum ἄν eodem sensu additur participiis. Quod mirum non videbitur ei, qui non ignorat particulam ὡς sæpe jungi participiis, uti infra docebitur. Sic est Plat. Politic. p. 301. Ἐπεὶ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ γ' ΑΝ, οἷον λέγομεν, ἀγαπᾶσθαι ἄν. Hic γινόμενον ἄν positum est pro ἂν γίνηται. ¶. 291. Z.

95 Pag. 462. Ex Budæo p. 477.

96 Ex Budæo, p. 477. Ita Aristides ostendens, Platonem in suo Symposio temporum rationem non habuisse, postquam omnia non sat temporibus ab eo esse divisa, dixerat, subjungit: Εἰ μὴ ΑΡΑ ἐν τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ τὸ Συμπόσιον συνεκροτεῖτο. *Nisi forte in campis Elysiis convivium fuit congregatum.*

97 Maximus hujus particulæ usus est in syllogismorum conclusionibus. E. g. Apud Proclum in Plat. Remp. p. m. 405. lin. 30. Ὁ ποιητὴς μιμητής· ὁ μιμητὴς τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας· ὁ ποιητὴς ΑΡΑ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας. *Poeta est imitator. Imitator est tertius a veritate. Ergo poeta est tertius a veritate.* Et Lucian. sub finem Jovis Tragœdi: Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ΑΡΑ καὶ Θεοί. *Si sunt aræ, sunt et Dii. Atqui aræ sunt. Ergo sunt etiam Dii.* H.

περὶ τοῦ ὁσίου καὶ τοῦ ἀνοσίου; *Num ita vis nobis nunc definiri, quid sit sanctum, et quid a sancto abhorreat?* ¶. 294. 2) sequente particula ἢ: ut ibid. cap. 12. ἎΡΑ τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν· Ἢ, ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν; *Num sanctum, quia sanctum est, diligitur a Diis: an, quia diligitur, sanctum est?* 3) Ἆρα μὴ, et ἆρα οὐ est *Nonne?* ¶. 295. Ut Xenoph. Memor. ii. 6, 34. Ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω, ὅτι διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτὸν, ἎΡΑ ΜΗ διαβάλλεσθαι δόξεις ὑπ' ἐμοῦ; Plat. Euthyphr. cap. 8. ἎΡ' ΟΥΧ οὕτως; *Nonne res ita est?* Xenoph. Memor. i. 5, 4. Ἆρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, ταύτην πρῶτον ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι; *Nonne, uti vix dubitare licet, quicunque arbitratur temperantiam esse virtutis fundamentum, is illius studium ante omnia in animo incendere debet?* 4) Quemadmodum apud Latinos sæpenumero interrogationibus additur *igitur*: ita quoque sæpe Græci dicunt ἆρ' οὖν, ἆρ' οὖν οὐ; Plat. Euthyd. p. 292. Ἆρ' οὖν ἡ βασιλικὴ σοφοὺς ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀγαθούς; Id. in Politic. p. 258. Ἆρ' οὖν οὐχ ἀριθμητικὴ μὲν, καί τινες ἕτεραι ταύτῃ συγγενεῖς τέχναι, ψιλαὶ τῶν πράξεών εἰσι, τὸ δὲ γνῶναι παρέχονται μόνον; 5) Interdum ἆρα aliis particulis interrogandi, velut ποῦ et τίς jungitur. Quod si lectio est genuina, statuendum est, vel pleonastice addi ἆρα, vel majorem vim afferre interrogationi. V. c. Lucian. Dial. Mort. Tom. I. p. 416. Ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ΠΟΥ ποτε ΑΡΑ ἐστι; Aristoph. Vesp. 888. ΤΙΣ ΑΡ' ὁ φεύγων οὗτος; Ibid. vers. 234. Εὐεργίδης ἆρ' ἐστι ποῦ 'νταῦθα; Verum fortassis in ejusmodi locis pro ἆρα interrogativo legi debet ἄρα, *igitur*. Sic Xenophont. Memor. i. 3, 11. in quibusdam libris reperitur καὶ τί ἆρ' οἴει παθεῖν καλὸν φιλήσας; Sed in aliis recte pro ἆρ' legitur ἄρ'. ¶. 296. Z.]

Ἆρα μὴ, et ἆρα οὐ, *Nonne?*

Ἆρ' οὖν, *Num igitur?*

Ποῦ ἆρα, τίς ἆρα;

V. Particula γε, sola cum est, fere significat *saltem*, aut eam tacite significationem involvit: ut, Τοῦτό σοι ἰάσομαι, τὸ ἐμόν γε μέρος· id est; *Huic malo medebor tuo, quantum saltem contendere potero.* Atque hic usus frequentissimus est *.

Γε, *saltem.*

VI. Eadem cum pronominibus, ἐγὼ, σὺ, αὐτὸς, significat *quidem*; ut ἔγωγε, *equidem*; ubi notandum in ἔγωγε, et ἔμοιγε, accentum in antepenultimam retrahi, cum in ἐμοῦγε, ἐμέγε, et aliis casibus id non fiat †.

Ἔγωγε, *equidem.*

* Sic Demosthen. pro Coron. p. 317. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε. *Si non totum, certe pars.* Id. Olynth. i. sub finem: Πρόσεστι ἡ ὕβρις, καὶ ἔτι ἡ τῶν πραγμάτων αἰσχύνη, οὐδαμῶς ἐλάττων ζημίας, τοῖς γε σώφροσι. *Accedet et contumelia, et insuper rerum dedecus, quod a prudentibus saltem hominibus cuivis damno æquiparatur.* Z.

† Similiter articulo ὅς, et aliis no-

VII. A Platone potiſſimum ſolius ornatus cauſa ſæpiſſime uſurpatur: ut, *πάνυ γε*, id eſt, *admodum*; ſic *εὖ γε τῆς εὐφυΐας*, *macte egregiæ indolis* [98].

Γε, imo. VIII. Præcedente *καὶ*, et interjecta ut plurimum alia quadam voce, ſignificat *imo*. Plato in Protagora: *Εἰρόμην τοῦτον, εἰ τοὺς ἀνδρείους λέγοι θαρραλέους. ὁ δὲ καὶ ἴτας γε ἔφη*, id eſt, *Quærebam ex eo, num viros fortes audaces eſſe diceret. Ille autem, imo temerarios, inquit* [99].

Γε δὴ, ſaltem. IX. Γε δὴ, ut plurimum quoque ſignificant *ſaltem*. Demoſthenes in Midiana: *Μέτριον παρέσχεν ἑαυτὸν, τόν γε δὴ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον.* id eſt, *Moderatum ac tolerabilem*

minibus particula *γε* addit vim quandam: v. c. Iliad. Ε. 321. Ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε ἵππους, etc. *Sed hic quidem, hic ipſe de quo ſermo eſt, nec alius*, etc. Iliad. Δ. 21. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην. *Hæ quidem, hæ adeo*, ſ. *hæ ipſæ, quas dixi, aſſidebant*. Xenoph. Œcon. iv. 2. Καὶ γὰρ αἵγε βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί εἰσι. *Etenim hæ ipſæ artes ſellulariæ, quæ dicuntur, infames ſunt.* Xenoph. Memor. i. 2, 27. Ἀλλ' οἵγε πατέρες. Erneſtius recte interpretatur *Ipſi parentes, parentes adeo*. Ibid. §. 54. αὐτοί τε γε αὑτῶν ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τύλους ἀφαιροῦσι, καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι etc. *Ipſi quidem* etc. Iliad. Ε. 303. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. Hic *δύο γε* explica, *duo admodum*, aut *οὐ δύο γε* redde, *ne duo quidem*. Ariſtoph. Nub. 1381. roganti, οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς σοφώτατον; reſpondetur Σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; h. e. *Sapientiſſimum adeo iſtum?* h. e. *iſtum homuncionem vel ſapientiſſimum appellas?* Z.

98 Aliquando *γε* repetitur, et alterum ſignificat *ſaltem* vel *tantum*, alterum videtur παραπληρωματικόν. Sic Plat. in Phædro p. 241. lin. 36. Καίτοι γε ᾤμην γε μεσοῦν αὐτὸν ſcil. λόγον. *Atqui putabam eam* (orationem) *tantum dimidia parte abſolutam*: ſive: *nos in dimidia ejuſdem parte verſari.* H.

Etſi concedo particulam *γε* ornatus gratia interdum adhiberi, ad numerum orationi conciliandum; non tamen cenſeo ita poni, quæ eſt multorum grammaticorum opinio, ut plane ſine ſenſu ſit: nam ejuſmodi numerus eſſet ſatis ineptus, et pleonaſmus admodum frigidus; et cum Euſtathio putare ab Homero ſæpe uſurpari ad hiatum verſus vitandum, eſt patri ingenii humani et artifici elegantiæ divinæ detrahere haud mediocrem laudem. Atque utique dubito, an ullus locus reperiundus ſit, ubi non commode aliqua *vis reſtringendi, definiendi, augendi, explicandive* illi ſubjici poſſit. Certe in loco Platonis, modo ab Hoogeveno laudato, illud repetitum *γε* haud otioſum exiſtimandum eſt. Etenim prius *γε* pertinet ad vim *καί τοι* definiendam, et poſterius haud dubie referri debet ad ᾤμην, ad modeſtiam judicantis declarandam. Z.

99 Eſt et alius hujus particulæ elegans uſus, ubi ponitur pro *εἴπερ*, *Si quidem*. Plat. Hipp. maj. p. 289. in fine: Ὅπου ἂν τοῦτο προσγένηται, κἂν πρότερον αἰσχρὸν φαίνηται, καλὸν φανεῖται, χρυσῷ ΓΕ κοσμηθέν. *Hoc ubi accedit, licet prius turpe viſum fuerit, pulchrum videbitur, ſiquidem auro ornatur.* Et p. 294. lin. 26. Ἀδύνατον ἄρα, τῷ ὄντι καλὰ ὄντα μὴ φαίνεσθαι καλὰ εἶναι, παρόντος ΓΕ τοῦ ποιοῦντος φαίνεσθαι. *Fieri igitur aliter non poteſt, quin, quæ revera pulchra ſunt, pulchra eſſe videantur, ſiquidem id adeſt, quod illa ut pulchra eſſe videantur, efficit.* H.

His exemplis non efficitur id quod Hoogevenus contendit. Nam quamquam illud *γε* cum participio reſolvi poteſt per verbum finitum et *εἴπερ* tamen per ſe hæc poteſtas, repugnante rei natura, particulæ non tribui poteſt. Conditio enim, quam refert *εἴπερ*, non ineſt in particula *γε*, ſed latet ea in participio. Z.

sese præbuisset, saltem toto illo judicii tempore; hic enim παρέσχε, pro παρέσχεν ἂν *. ¶. 297.

X. Γέτοι, γέτοιπου, γεοῦν, et γοῦν, idem quoque significant; nisi quod sæpius reddi possunt, *certe quidem*, vel *quidem certe*. Exempla passim obvia †. ¶. 297. Γέτοι γεοῦν, *certe quidem.*

Nec raro γε, γε οὖν, et γοῦν, redduntur, *nam*, vel *enim* [1]: qua significatione interdum etiam apud Latinos *saltem*, *quidem* et *certe quidem* usurpantur: et apud Gallos, *au moins*. Plato in Phæd. Τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. id est, *Nam hac quidem in disputatione, mirum quantum præter exspectationem meam versatus es*. Ubi etiam notandum, illas ὑποκοριστικῶς usurpari: nec enim in vehementi asseveratione, ἀντὶ τοῦ γὰρ recte ponerentur.

XI. Præterea γέτοι, et γε μὴν, aliquando significant *enimvero, sane, atqui*. Plato Legum x. Ἑπόμενοί γε μὴν αὐτοῖς, σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι. Præcesserat autem, εἰκὸς γέτοιπου σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν. Quem locum ita Ficinus vertit; *Certe non absurdum est, viros sapientes probe dixisse: quare sequamur ipsos, inquiramusque, quidnam intellexerint*. Ego sic verterem: *Probabile sane fuerit, eruditos homines recte locutos esse: nos autem eorum vestigiis insistentes, quid ii porro senserint, qui eorum ex disciplina profecti sunt, videamus*. Nam Γέτοι, γε μὴν, *sane, atqui.*

* Utrique particulæ γε δὴ vis sua subjecta est. Sic in loco laudato Demosthenis γε pertinet ad illud tempus definiendum, ut hoc tempus, non aliud, intelligatur: atque additum δὴ omnino rem auget, vel confirmat et corroborat. Sic Plat. Phædr. p. 242. illud λέγεταί γε δὴ reddi quidem potest *dicitur certe*: sed si rem paulo subtilius contemplatus fueris: formulæ sensus hic esse reperitur: *Dicunt alii, non ego, et hunc aliorum esse sermonem, negari nequit*. Z.

† Γέτοι sic est accipiendum, ut additum τοι vel valeat ad determinationem, quæ inest in γε, gravius confirmandam et stabiliendam, vel ad aliam pertineat orationis partem corroborandam. Ut Aristoph. Vesp. 928. Κλέπτην τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί' ἐπιμύει γέ τοι. Hic γε definit ἐπιμύει, Gallum annuisse, non alio modo rem significasse, et τοι commode ad affirmationem, νὴ Δία potest referri ad vim illius augendam. Pari modo res debet intelligi in congerie illa particularum γέ τοι που. Hic που, quod accessit, valet ad rem minuendam, modestiamque in dicendo declarandam. Nam που commode reddi potest, *opinor, ni fallor*. V. c. Plat. de Legg. lib. x. Εἰκός γέ τοι που σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν. *Non a vero quidem, ni fallor, abhorret, sapientes viros recte dicere*. Illud γε οὖν, aut contracte γοῦν, significat omnino, *Quidem igitur, Certe igitur, Quidem ita*. Cæterum fieri potest, ut interdum Latine reddatur *nam*. Z.

1 Ita Lucianus in Dem. Enc. de incerta Homeri patria: Τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος· εἰ ΓΟΥΝ τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. *De reliquis alia quidem incerta sunt, patria scilicet, et genus, et ætas. Si enim* [Immo *quodsi. Herm.*] *horum quidquam certum esset, non discrepans inter homines fuisset contentio*. In quibus verbis item alium observa Græcismum: nam τὰ μὲν ἄλλα pro τῶν μὲν ἄλλων ponitur. Vid. supra Cap. 1. §. 4. Verba Platonis inveniuntur p. 95. lin. 7. H.

per τοὺς ἐκεῖθεν, illorum aut *discipulos*, aut *sectatores* intelligit.

Τι μὴν, præterea. XII. Γε μὴν, significat etiam *præterea*, vel *quinetiam*. Xenophon in Agesilao: Ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησε. *Quin etiam bona spe omnes implevit* *. ¶. 298.

SECTIO V.

De Conjunctionibus γὰρ et δή.

REGULA I.

Γὰρ δή, enim. PRÆTER ea, quæ in superioribus adspersimus; quæ sequuntur de particula γὰρ, notanda sunt.

Primo in significatione vulgari, sæpe adjunctam habet particulam δὴ superfluam. Plato in Apologia: Ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ. *Ego enim mihi nullius plane rei conscius sum* [2].

Γὰρ, videlicet. II. Secundo, ironice sumitur: ut, Σὺ γὰρ ἀπὸ τούτων ὁρμήσας, ἅπασαν μέλλεις καταλαβεῖν τὴν χώραν. id est, *Tu scilicet, his viribus et initiis, universam occupabis regionem.*

Γὰρ, interrogat. III. Tertio interrogationi servit [3], ut apud Latinos par-

* Sæpe γε μὴν ponitur pro δὲ, præcedente μὲν. Ut Plat. de Legg. lib. iv. p. 705. Πρόσοικος γὰρ θάλαττα χώρᾳ τὸ ΜΕΝ παρ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἡδὺ, μάλα ΓΕ ΜΗΝ ὄντως ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα. Xen. Cyrop. iii. sub finem: Οἱ ΜΕΝ δὴ Πέρσαι οὕτως ἔχοντες ὁμόσε ἐφέροντο· οἵ ΓΕ ΜΕΝ πολέμιοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. Z.

2 Non video, in addito exemplo superfluam esse particulam δή. Verba Platonis extant p. m. 21. Ubi Socrates perpendens oraculi responsum, quod ipsum sapientissimum nominaverit, ait: Τί ποτε λέγει ὁ Θεός; καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Ἐγὼ ΓΑΡ ΔΗ οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. *Quid tandem ait Deus? Quid demum intendit? Nam utique ego neque in re magna neque parva sapiens sum.* Notat ergo hic *utique*: ut et in sequentibus: Τί οὖν ποτε λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; Οὐ ΓΑΡ ΔΗ ψεύδεταί γε. *Quid tandem vult, cum ait, me sapientissimum esse? Non enim utique mentitur.* At est ubi particula δὴ post γὰρ geminata invenitur. Pausanias in Arcad. p. 457. Λέγουσι γὰρ δὴ ὡς Λυκάονος ὕστερον δή τις ἐξ ἀνθρώπου λύκος γίνοιτο. *Nam et post Lycaonem quemdam ex homine lupum factum ferunt.* Quandoque ornatus gratia ei adjungitur particula τοι. Plat. Phædr. non longe ab initio: Ὁ γάρ τοι λόγος ἦν, περὶ ὃν διετρίβομεν, οὐκ οἶδ᾽ ὅντινα τρόπον ἐρωτικός. *Sermo enim ille, in quo versabamur, erat, nescio quomodo amatorius.* ¶. 299.

3 Vix ausim affirmare, particulam hanc soli servire interrogationi citra ullam caussæ redditionem. ¶. 300. Exemplo addito non probat doctrinam suam Auctor; in quo τίς, non γὰρ interrogat: et ex pronomine τούτων liquet, illud γὰρ præcedenti cuidam respondere sententiæ αἰτιολογικῶς: quod si sit, quid novi in hac locutione deprehenditur? V. g. si quis præmittat: *Homini, qui antea sæpe manifesto*

ticulæ *nam* et *enim:* ut, *quiſnam hoc fecerit?* Τίς γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσαι; Quo in genere notanda præcipue eſt hæc particula, cum indignationem adjunctam habet. Ariſtophanes in Pluto[4]: Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγαθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν; id eſt, *Itane vero audeatis etiam negare bonorum vobis omnium cauſſam eſſe paupertatem?* Ita ſæpe Tullius particulam *enim* uſurpat: ut Philipp. viii. *Semel enim pacem defendi?* Ἅπαξ γὰρ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔπραξα ἐγώ;

IV. Οὐ γὰρ, ſæpe vehementer interrogat. Chryſoſtom. in cap. 15. Epiſtolæ i. ad Corinthios; Οὐ γὰρ ἐκκοπῆναι τὴν γλῶτταν ἐκείνην ἔδει; οὐ γὰρ σβεσθῆναι τὴν καρδίαν τὴν ταῦτα — *Οὐ γὰρ, nonne?*

pejeravit, fidem non habuit. Gr. Ἀνθρώπῳ, τοπάλαι πολλάκις ἐπιορκήσαντι φανερῶς, οὐκ ἐπίστευσεν. commode ſequetur: Τίς γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειεν; Ubi γὰρ a ſuperioribus pendet, et argumentum infert ab exemplo omnium, qui vel tantillum ſapiunt, deſumptum. Nec video, voculam *nam*, in compoſitione pronomini *Quis?* poſtpoſitam apud Latinos eandem vim habere, quam apud Græcos γὰρ poſt τίς; Mallemque pro *Quiſnam?* vertere *Nam quis?* Quia *nam* in *Quiſnam?* non eſt cauſſale, ſed potius ſignificat *vero.* Vid. eruditiſſ. G. I. Voſſium, Etym. ling. Lat. in v. *Ut.* Clarum hoc eſt in verbis Pilati, Judæis, ipſum, ut Chriſtum ad crucem trahi jubeat, continuo clamore impellentibus, reſpondentis: Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Ubi τί γὰρ redditum *Quidnam?* non ſatis exprimit mentem loquentis. Addit enim rationem, cur eorum petitioni ſatisfacere ceſſet, quam rationem interrogative profert. Atque adeo γὰρ commode hic redditur, *ergo, itaque,* infertque ex propoſita oratione concluſionem. Ita apud Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. non longe ab initio, ubi Araſpes conatur perſuadere Cyro, ut formoſam quampiam mulierem amet, timentique, ne forte hujus formæ intempeſtivus ſpectator, majores res, quæ ipſi eſſent obeundæ, negligeret, ſubdit illico adoleſcens: Οἴει γὰρ, ὦ Κῦρε, ἱκανὸν εἶναι κάλλος ἀνθρώπου ἀναγκάζειν τὸν μὴ βουλόμενον πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον; *Exiſtimaſne ergo, Cyre, formam mulieris, invitum poſſe cogere ad ea, quæ facto ſunt optima, non præſtanda?* Clarius Sophocles Electr. ver. 1226. ubi poſtquam Oreſtes ab Electra interrogatus, ubi ipſius eſſet ſepulchrum, reſpondiſſet, vivi hominis nullum eſſe ſepulchrum, viciſſim eum rogat Electra: Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; *An igitur vivit ille?* Ex ejus ſcilicet verbis colligit, Oreſtem vivere, quod tamen interrogat. Rurſus dicente illo: *ſi quidem ego vivo,* hinc iterum concludit, illum Oreſtem ipſum eſſe, et denuo excipit: Ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; *An igitur tu es ille?* Cum Vigero conſentire videtur Devarius, qui in V. γὰρ ait, τί γὰρ eſſe interrogationis notam, et totum illud ſignificare *nonne?* vel *nunquid?* id quod confirmat verbis Xenophontis ἀπομν. ii. p. m. 748. ubi dicitur Socrates ita ordiri quæſtionem: Τί γὰρ ὅστις δαπανηρὸς etc. ſed ſic quidem quædam tacita latet conſequentia; non enim omnino incipit quærere. Socrates, ſed præcedenti quæſtioni aliam addit. Rogaverat enim, num amicus guloſus etc. eſſet quærendus? Quo negato, denuo rogat, num *igitur* ſumptuoſus? itemque in ſequentibus ſæpe repetit illud τί γὰρ; Significat itaque γὰρ ibidem *igitur*; utpote compoſitum ex γὲ et ἄρα. Q. d. *ſi non guloſus, ergo alius quærendus eſt. Quis ille?* Patet hoc clarius ex prima quæſtione Socratis, ubi hæc noſtra ratio non valeret. Hanc non inchoat τί γὰρ; ſed ἆρα πρῶτον μὲν etc. Pro iiſdem in ſequentibus reponit τί δέ; Latine, *Quid tum?*

4 Vid. Bud. p. 520. qui intelligit, τίς ἀνάσχοιτο; vel πῶς οὐκ ἂν τιμωρίας ἄξιον; vel πῶς οὐκ ἀναιδείας μεστόν;

τεκοῦσαν; id eſt, *Quid enim? an non linguam iſtam exſcindi oportuit? non cor iſtud extingui, quod talia pareret?* Contra

Γὰρ, abundat.

γὰρ, interdum παρέλκον [s], reſponſioni et approbationi ſervit. Plato ſæpe: Ἔστι γὰρ οὕτω. *Ita eſt.*—¶. 301.

5 Non adeo παρέλκει, ſed eandem vehementiam, quæ eſt in interrogatione, οὐ γὰρ; ſervat etiam in reſponſione, et ut plurimum *ſane, profecto* reddendum eſt. Ita Plat. in Phædr. p. 229. ΦΑΙΔ. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; ΣΩΚΡ. Λέγεται ΓΑΡ. *PHÆD. Dic mihi, Socrates, nonne hinc dicitur ab Iliſſo Boreas Orithyiam rapuiſſe? SOCR. Dicitur ſane.* Nec abſimili uſu adhibetur apud Latinos *enim*. Ita Ter. Andr. iii. 2, 22. Ubi Simo Davo dicenti: *Quaſi tu dicas, factum id conſilio meo:* reſpondet: *Certe ENIM ſcio.* Nec raro poſt interrogationem diſerte pro ὅτι ponitur in reſponſione. Exemplum ſuppeditat idem Plato in Hipp. maj. ſtatim in veſtibulo: ubi Hippias interroganti Socrati: cur longo temporis ſpatio Athenas non veniſſet, reſpondet: Οὐ ΓΑΡ σχολὴ, ὦ Σώκρατες. *Non enim fuit otium, Socrates.* q. d. *Cauſſa, cur tam diu abſuerim, eſt,* ὅτι οὐκ ἦν σχολή. Et Ælian. V. H. lib. xi. cap. 10. Ἤρετο αὐτὸν (Zoilum intellige) τίς τῶν πεπαιδευμένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας· ὁ δὲ, ποιῆσαι ΓΑΡ κακῶς βουλόμενος οὐ δύναμαι. *Interrogabat eum eruditorum quiſpiam, cur omnibus malediceret. Quoniam, inquit, cum volo, illis malefacere non poſſum.* Conſentit Plut. de aud. Poet. p. 15. Σιμωνίδης μὲν ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν εἰπόντα, τί δὴ μόνους οὐκ ἐξαπατᾷς Θεσσαλούς; ἀμαθέστεροι ΓΑΡ εἰσιν, ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. *Simonides interroganti, cur ſolis Theſſalis non imponis? Quoniam, inquit, rudiores ſunt, quam quibus a me imponi poſſit.* Rarius in eadem ſignificatione eadem particula in initio ponitur, cum nihil præcedat, ad quod referri poteſt. Ita Dionyſius apud Herodot. Erat. cap. 11. ſuam incipit orationem: Ἐπὶ ξυροῦ ΓΑΡ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, Ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, καὶ τούτοισι ὡς δρηπέτῃσι· νῦν ὦν τὸ παραχρῆμα μὲν πόνος ὑμῖν ἔσται etc. Ad verbum: *In ſummo enim periculo res noſtræ ſunt conſtitutæ, Viri Iones, ut vel ſimus liberi, vel ſervi, et quidem fugitivi. Nunc igitur impræſentiarum nobis ſubeundus eſt labor.* Mutato verborum ordine, ſenſus erit: *Nunc ſane ſubeundus eſt labor, nam,* vel, *quoniam in ſummo periculo res* etc. De phraſi, ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεσθαι, dicetur poſtea ad Cap. ſeq. Sect. 3. Reg. 15. Ad hæc duos inprimis elegantes uſus obſerva. Prior eſt, cum ante particulam γὰρ quædam ſubaudienda relinquuntur. Ita Athen. lib. xiii. ſtatim in init. Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, (ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος) δεῖ ΓΑΡ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτα ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβολῶν πολλάκις δεδειπνηκέναι. *Antiphanes Comicus cum quandam ex ſuis comœdiis regi Alexandro recitabat, regique ea non admodum arridere videbatur: Oportet ENIM, inquit, o Rex, hæc qui probaturus eſt, de ſymbolis ſæpe cœnaviſſe.* Sententiam hiantem ita ſupple: Οὐδὲν δεινὸν πάσχεις ταῦτα οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος. δεῖ γὰρ etc. i. e. *Non mirum eſt, tibi non admodum hæc placere; oportet enim* etc. Adde Antoninum lib. vii. cap. 14. init. Φοβεῖταί τις μεταβολήν; ΤΙ ΓΑΡ δύναται χωρὶς μεταβολῆς γενέσθαι; *Metuit quis mutationem? Quid enim poteſt fieri ſine mutatione?* Ubi ante conjunctionem γὰρ adde: οὐ καλῶς πράττει, vel ſi quid aptius; ut ſenſus ſit: *Is non recte facit; nam nihil* etc. Latinos quoque ſua conjunctione *enim* hoc modo elliptice uſos fuiſſe, liquet ex verbis Tireſiæ apud Flaccum, lib. ii. ſat. 5. ver. 79. qui Ulyſſi, objicienti Penelopes ſuæ pudicitiam, quæ fruſtra a procis ſollicitata erat, reſpondet:

Venit ENIM magnum donandi parca juventus,
Nec tantum Veneris, quantum ſtudioſa culinæ.

Q. d. *Non mirum eſt Penelopen conjugii fidem ſanctam ſervaviſſe; nam* etc. Alter uſus eſt, quando hujus conjunctionis vis concluſiva quærenda eſt in ſententia ſequenti, cui tunc, nota abſentis conjunctionis γὰρ, additur

V. Δὴ, in soluta oratione nunquam præponitur initiis periodorum, aut membrorum, in versu, modo sequitur, modo præmittitur: et tunc utrobique significat *prorsus*, *utique*, *sane*, *enimvero*, *plane*, *certe*. Exempla passim apud Homerum. Δὴ, nunquam periodorum initio.

VI. Secundo, (præter communem illam et contritam acceptionem, qua significat *igitur*; in qua dicunt etiam δῆτα[6], quod tamen sæpius significat *videlicet*,) eleganter Καὶ δὴ, affirmat.

δὴ, quomodo paulo obscurior fit oratio: Ita, cum Circe Ulyssi abire volenti prædixerat iter ad inferos, mœstus animo Ulysses illi respondet (apud Hom. Od. Κ. 501.)

Ὦ Κίρκη, τίς ΓΑΡ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
Εἰς Ἄϊδος Δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ.

In quibus verbis τὸ γὰρ post τὸ Ἄϊδος est collocandum, ut sit sensus: *O Circe, quis hoc monstrabit iter? nam nemo hactenus ad Inferos pervenit nave nigra.* In his verbis si γὰρ ponitur post Ἄϊδος evanescet conjunctio δὴ, id quod supra jam tetigimus, sect. i. r. 6. Denique levius est, sed tamen observatione dignum visum, particulam hanc cum copulativa τὲ conjungi: quo idiomate usi sunt Græci, quando duæ sunt rationes, quarum ex priore nascitur posterior. E. c. Apud Aretæum de causs. et sign. morb. lib. ii. cap. 9. Δυσαλθέα τάδε· οὔτε γὰρ ὠτειλὴν ῥηϊδίως ἴσχει, ῥηΐτερόν ΤΕ ΓΑΡ λύονται. *Hæc sanatu difficilia sunt: neque enim facile cicatricem ducunt; nam facile aperiuntur.* H.

Equidem statuo, semper particulam γὰρ reddere rationem antecedentis, quod aut diserte est expressum, aut per ellipsin facile intelligitur. Posterior ratio inprimis dominatur in dialogis. Quare in scriptis Socraticorum, apud Lucianum, poetas comicos et tragicos frequentissima reperitur. Eodem modo apud Terentium non raro occurrit *Nam* et *Enim*. Ut Andr. v. 1, 4. Chremeti dicenti, *Orandi jam finem face* etc. respondet Simo: *Imo ENIM nunc cum maxime abs te postulo atque oro.* Intellige, *Non finem orandi faciam: IMO ENIM* etc. Phorm. iv. 4, 13. Antiphonti roganti, *cedo nunc porro, Phormio dotem si accipiet, uxor ducenda est domum; quid fiet?* respondet servus, *Non ENIM ducet:* Supple, *Ne time?* Non enim ducet. Cave autem existimes, ellipsin esse, ubi γὰρ sequitur interrogationem. Nam interrogatio est id ipsum, cujus rationem reddit γάρ. V. c. Xenoph. Memor. ii. 3, 16. Chærecrati dicenti, καί τοι τούτου γε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τἀναντία νομίζεται, τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου, respondet Socrates, ΠΩΣ; ΟΥ ΓΑΡ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται; Hic πῶς enim idem valet quod *Erras*, s. *Mirum est quod dicis.* Sic Terent. Andr. ii. 6, 27. *Quidnam hoc rei est? quid hic volt veterator sibi? NAM si hic mali est quicquam, hem, illic est huic rei caput.* Illa enim interrogatio valet, *Utique iste veterator molitur mihi malum.* Qui difficiles sunt in admittenda ellipsi ante γὰρ, objiciunt loca, ubi γὰρ a principio orationis ponitur. E. g. Odyss. Κ. 501. ubi Ulysses ita exorditur orationem: Ὦ Κίρκη, τίς ΓΑΡ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; At vero recte Clarkius vidit, hic quoque eleganter omissum esse: *Nequaquam eo ire possum: QUIS ENIM* etc. Igitur γὰρ non minus pendet ab antegressa oratione, quam *vero*, si ab initio ponitur. V. v. Cic. Epist. ad Divers. iv. 6. *Ego VERO, Servi, vellem, ut scribis, in meo gravissimo casu affuisses.* Illud *vero* enim respondet verbis Sulpicii, *Qui, si istic affuissem, neque tibi defuissem, coramque meum dolorem tibi declarassem.* Z.

6 Vel τὲ δὴ, præcedente vocula aliqua, [Aristot. Pol. ii. 3. §. 9. *Reizius.*] ut in illo Herodiani, lib. i. Ubi post peractas Marci exsequias successuro in imperium Commodo suadent amici, ut milites alloquatur, et μεγαλόφρονι ἐπιδόσει animos militum sibi adjungat: dein subjungitur: Παρηγγέλθη ΤΕ ΔΗ πᾶσιν ἐλ-

postponitur particulæ καὶ, asseverandi gratia: ut, καὶ δὴ βουλοίμην ἄν, id est, *equidem omnino vellem.* Quomodo non

θεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι. Quæ verba Angelus Politianus ita vertit: *Edictum itaque omnibus, ut in campo de more adessent frequentes.* Quem locum a Tanaquillo Fabro male intellectum non possum non obiter hic ab omni menda vindicare. Politiani versio, elegantior quam fidelior, erroris ansam dedisse videtur, ita ut ille illud *De more* tantum restrinxerit ad τὸ, εἰς τὸ εἰωθὸς, quasi τὸ, ὑποδέχεσθαι ab interprete esset omissum, per quod videtur intellexisse: *Ut illam* (scil. ἐπίδοσιν, quod præcedit) *acciperent.* Itaque pro αὐτοὺς restituendum putat αὐτὴν, ut referatur ad ἐπίδοσιν. En ejus verba: *Sed ibi necessario reponendum* ΑΥΤΗΝ. *Intelligit enim τὴν ἐπίδοσιν.* In notis etiam brevibus, quæ in editione Oxoniensi, 1699. ad paginæ marginem infimum subjectæ sunt, invenio: *suadet textus, reponendum* (αὐτὴν) *intelligit enim τὴν ἐπίδοσιν.* Sed nihil omnino mutandum, et manifestus patebit error, si modo verborum structura instituatur, quæ hæc est: Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ πεδίον εἰωθὸς ὑποδέχεσθαι αὐτούς. Verbatim: *Et sane edictum est omnibus, ut venirent in campum, solitum recipere eos:* sive, *in quem convenire solebant.* Αὐτοὺς itaque referendum est ad præcedens πᾶσιν. Nihil planius. Cæterum τε δὴ vel καὶ δὴ passim redditur *igitur* vel *itaque*, ut ab interprete h. l. quod, quamvis huic loco posse quadrare non negem, tamen non vere genuinam particularum vim exprimit: nam quod in versione quadrat, et concedi debet interpreti, ne tironum in morem verbatim omnia reddendo in solœcismum incurrat; id non statim veram alicujus vocis significationem exhibet: id quod, si unquam alias, certe in particulis ejusmodi usu venit. Utraque igitur particula suam notionem et vim retinere debet. Et καὶ quidem seu τε conjunctio suo copulandi fungitur officio: particula vero δὴ non tantum probat vel confirmat præcedentia, quod in fine hujus sectionis ostendetur; sed etiam nescio quid addit et auget. V. g. si quis roget: *Visne post hanc vitam beatissima sorte frui?* Et respondeat quis: Καὶ δὴ, vel, Καὶ δὴ καὶ διώκω μάλιστα, explebunt illæ particulæ partes particularum, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ. q. d. Οὐ μόνον βούλομαι, ἀλλὰ καὶ διώκω μάλιστα. altero illo καὶ non abundante, sed significante *etiam.* Porro ob vim suam ἐπιδοτικὴν, qua superioribus aliquid addit, solet hæc particula frequenter sequi post nomina superlativa, ut asserit Stephanus ad locum Thucydid. lib. i. cap. 18. Inter alia, quæ profert exempla, est illud quod extat eodem libro cap. 1. Κίνησις γὰρ αὕτη ΜΕΓΙΣΤΗ ΔΗ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο. *Hic maximus profecto motus inter Græcos fuit.* Adjungo, non tantum solere hanc particulam sequi post nomina superlativa, sed etiam superlativorum naturam habentia, atque ubi increscit oratio, perinde ac apud Latinos, *Tum demum*, *Tum vero.* Exemplum habet idem eodem libro cap. 91. ubi postquam narravit, quomodo Themistocles Ephoros, qui Athenienses, muros ædificantes, impedire conabantur, continua temporis procrastinatione et fallaciis eluserit, tandem (nam hic oratio increscit, et ad summum quasi fastigium venit) subjungit: Καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐνταῦθα ΔΗ φανερῶς εἶπεν. *Et Themistocles adiens Lacedæmonios tunc demum aperte dixit.* Solent, inquam, Latini adhibere, *Tum vero.* Liceat mihi subjungere exempla, majorem lucem huic Græcæ structuræ datura. Continuo crescentem orationem habemus in Curtio, qui, postquam lib. iii. cap. 11. descripserat prælium Alexandri contra Darium, et eo pervenerat, ubi cominus pugnare cœperunt, addit: *TUM VERO multum sanguinis fusum est.* Paulo post increscente cadentium numero: *TUM VERO similis ruinæ strages erat.* Deinde jam ad fugam inclinante Darii exercitu: *TUM VERO cæteri dissipantur metu.* Et tandem toto jam exercitu profligato: *TUNC VERO impotentis fortunæ species conspici potuit.* Eodem modo Ovidius l. i. trist. el. 3. ubi describit miseram rerum suarum con-

raro duplici καὶ includitur: ut, καὶ δὴ καὶ ἀνόσιον τοῦτό γε. id est, *et impium sane id fuerit:* ubi alterum καὶ, παρέλκειν videtur[7].

VII. Interdum aliquid inter καὶ et δὴ, majoris elegantiæ causa, inseritur, ut, Τοῦτο ἄρα τῷ ἐλευθέρῳ[8] πρέπει, καὶ τῷ δικαίῳ δή. id est, *Hoc profecto liberalem hominem decet, et vero etiam justum.*

Eodem pertinent ista, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, sine ullo verbo, id est, *Quodque maximum est.* Sic, καὶ τὸ δὴ προὐργιαίτατον. *Quodque potissimum*, vel *maximum operæ pretium est*; vel, *quodque maxime urget:* et similia, in quibus præpositivus τὸ, sumitur pro subjunctivo ὅ[9].

VIII. Δὴ præfixum particulæ που, vel πουθὲν, significat, *videlicet*, *nimirum*, *opinor*, idque tam serio, quam joco. Serio, ut, μέμνησθε γὰρ δήπου, *meministis enim, opinor*[10]. Joco autem, Σὺ δήπου τηλίκος ὢν, καὶ τῶν ἀνδρειοτάτων ἂν περιγένοιο. id est, *Tu videlicet hac ætate, fortissimos etiam superare poteris* *.

Δήπου, δήπουθεν, *nimirum.*

ditionem, quam extremum tempus, quo sibi in Urbe manere licitum erat, attulit: cum autem eo pervenit, ut domo egrederetur et a sua uxore divideretur, ait:

TUM VERO exoritur clamor gemitusque meorum,
Et feriunt mœstæ pectora nuda manus.
TUM VERO conjux humeris abeuntis inhærens,
Miscuit hæc lachrymis tristia dicta suis.

In ejusmodi occasionibus Græce dicas, τότε δὴ, vel τότε δὴ τότε, ut loquitur in simili occasione Aristides, Orat. pro Quatuorviris, p. 320. init. et Cyrillus contra Julianum, lib. x. p. 341. Ubi Christianos et Judæos defendit contra criminationes Juliani, quasi sepulchris advolverentur, et incantationibus fidem haberent. Ac Judæi quidem, inquit, dum verum Deum colebant, hujus criminis omnino fuerunt immunes: postquam autem falsos Deos coluerunt, ΤΟΤΕ ΔΗ ΤΟΤΕ καὶ τοῖς ἀκαθάρτοις μνήμασιν ἐνδιατριβομένους, καὶ τῆς δι᾽ ὀνείρων μαντείας γεγονότας ἐραστὰς κατίδοι ἄν τις αὐτούς. *Tunc vero, tunc et in impuris sepulchris versantes, et divinationi illi per somnia deditos illos videas.*

7 Vel potius sit ἐπιδοτικόν.

8 Parisiensis Edit. habet ἐλευθερίῳ.

9 Vide Cap. i. Reg. 13.

10 Verba sunt Demosthenis de fals. leg. citata a Bud. p. 487. Adi ep. Pauli ad Hebr. ii. 16. Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται. *Non enim videlicet angelos assumit, sed semen Abrahami assumit.* Et Demosthenem de Classibus p. 76. lin. 50. Ἐκεῖνό γε δήπουθεν ἅπαντες ἐπίστασθε. *Illud utique omnes novistis.* H.

* Particula composita δῆθεν 1) significat ἀπὸ τοῦ δὴ, h. e. ἀπὸ τοῦ νῦν, *statim, illico, sine mora, ab hoc ipso temporis puncto.* V. c. Eurip. Orest. 1119. Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν, ὡς θανούμενοι. *Intremus ædes illico, ut morituri.* 2) Habet vim confirmandi, auctore Hoogeveno, sed in causis fictis potius, quam veris, et veritatem speciosa simulatione tegit. Hinc Suidas de hac particula: προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. Cæterum reddi potest *scilicet, nimirum, quasi* etc. [Markl. ad Eurip. Suppl. 521. *Herm.*] Ut Euripid. Orest. 1320. Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας, ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. Heliodor. iv. 4. Προσδραμὼν οὖν τῇ Χαρικλείᾳ, πολύς τε ἐξεπίτηδες, ἐς τὸ στέρνον ἐμπίπτει, τοῦ δρόμου δῆθεν τὴν ῥύμην οὐκ ἐνεγκών. *Accurrens itaque ad Charicleam totus de industria in gre-*

Φέρε δὴ, age vero.

IX. Interdum vel incitando, vel concedendo, sumitur, pro *sis*, *vero*, *porro*. Incitando quidem: ut, Φέρε δὴ, ἴθι δή. id est, *Age sis*, *age vero*. Sic Δεῦρο δὴ, id est, *Huc age*. Concedendo autem, ut, Εἶεν δὴ ταῦτα. *Sint ista vero*.

X. Post adverbium ἐνταῦθα videtur commode reddi, *enimvero*[11]: ut, Ἐνταῦθα δὴ οὗτος δεινόν τι παθών. id est, *Tum*, vel *hic enimvero graviter commotus*.

Τί δήποτε; quid tandem?

XI. Sæpissime præfigitur particulæ ποτὲ, tuncque aut παρέλκει, aut ejus significatio cum vocis illius significatione confunditur. Reddi enim debet, *tandem*, vel *demum*: ut, Τί δὴ ποτέ σε οὑτωσὶ παροξύνει; *Quid tandem usque adeo te commovet*[12]?

Οὕτω δὴ, atque ita.

XII. Οὕτω δὴ, non raro verti potest, *atque ita*: ut, Οὕτω δὴ, πάντα διεργασμένος, ᾤχετο χαίρων. *Atque ita confectis omnibus exsultans abiit*.

Δὴ, ironicum.

XIII. Ironice quoque per sese ponitur: ut, Ὑμεῖς ἄρα φιλομαθεῖς δή τινες ὄντες, ἄσμενοι ἂν τῆς παιδείας ἕνεκα πάνθ' ὑπομένητε. id est, *Vos nempe doctrinæ tam studiosi, ejus caussa nihil non feratis*. [Markl. ad Eurip. Suppl. 521. *Herm.*]

Δὴ, abundat.

XIV. Aliquando uni tantum elegantiæ servit: ut Αὐτίκα δὴ μάλα. id est, *Subito admodum*, vel *continuo*; qua

mium ipsius incidit, simulans se impetum cursus ferre non posse, seu, *quasi cursus vehementiam non possit sustinere*. Id. i. 14. ubi δῆθεν et τὸ ἀληθὲς opponuntur: Θρήνων οὐκ ἐπαύετο, δῆθεν μὲν τῶν ἐπί σοι, τὸ δ' ἀληθὲς τῶν ἐφ' ἑαυτῇ. *Continue lamentabatur*, quasi *propter casum tuum, sed revera ob sortem suam*.

Δήπουθεν autem idem valet, quod δήπου, habetque adeo usum in asseverationibus iis, quæ ex alterius assensu et consentiente sententia suspenduntur. Ut Aristoph. Plut. 140. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὠνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν αὐτὸς διδῷς τἀργύριον. *Non erit, unde quis emat utique* (s. *opinor, haud dubie*) *nisi tu* etc. Id. in Vesp. 295. Εἰπὲ, τί βούλει με πρίασθαι καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀστραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ. Demosth. de Class. p. 187. ἐκεῖνο γε δήπουθεν ἅπαντες ἐπίστασθε.

Restat, ut etiam paucis videamus de usu δῆτα. 1) Poni videtur pro δὴ, in sensu *jam*. Ut apud Synesium: Καὶ δῆτα διαλέξομαι πρὸς σὲ, *Et jam tecum colloquar*. 2) Habet vim adhortandi, obtestandi, precandi, *age*, *quæso*, *obsecro*. Ut Eurip. Orest. 220. Λαβοῦ, λαβοῦ δῆτα. *Age prehende, prehende*. ibid. vers. 1231. ὦ πάτερ, ἴθι δῆτα. *Veni quæso, Venidum*. Ibid. 92. πρὸς θεῶν, πίθοι' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε! *Per deos te, virgo, obtestor, hoc mihi appone gratiæ!* 3) Habet vim confirmandi; *tandem*, *utique*. Ut Aristoph. Vesp. 1171. Τίνα δῆτ' ἂν λέγοις; *Quæ tandem es dicturus?* Plat. Sympos. p. 218. Σώκρατες, καθεύδεις; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς, *Minime*, *inquit*. Aristoph. Vesp. 13. Καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως. *Et sane mirum somnium modo vidi*. Perperam nonnulli vim concludendi pro οὖν, *igitur*, huic particulæ tribuunt, uti δὴ, de qua paulo post videbimus. Nam facile in locis, quæ laudantur, potest tribui vis vel confirmandi, vel cohortandi vel obsecrandi. Non minus errant ii, qui δῆτα interdum otiosum et παραπληρωματικὸν putant: veluti in illo, quod laudat Stephanus, Τί δῆθ' ὁρᾷς; Nam commode reddi potest, *Quid tandem vides?* Z.

11 Aliquando tamen, ut liquet ex loco, modo ex Thucydide citato.

12 Et hic eandem vim habere, quam Reg. 6. modo innui, contendo.

in acceptione, non raro, vel ſequitur particulam δὲ, ut ἐὰν δὲ δὴ, *quod ſi:* vel cum particulis ſimilitudinem aut acceſſionem indicantibus conjungitur: ut, Καθ' ὃ δὴ, ὥσπερ δή· ſic, Καθ' ὃ δὴ πρότερον. id eſt, *Quemadmodum etiam ante factum idem eſt*, ubi fungitur vice particulæ οὖν, de qua poſtea. Imo et cum ea quoque conjungitur; ut, καθάπερ οὖν δὴ, eodem ſenſu.

XV. Sed notandum hic primo, non initio periodi hoc loquendi genus uſurpari[13]. Erraret enim, qui orationem inchoans hac ſimilitudine: *Quemadmodum ferociens quidam leo*; ſic eam Græce redderet, Ὥσπερ δὴ vel δὴ οὖν λέων τις ἄγριος. Sola enim particula ὥσπερ, aut ſimilis adhibenda tum eſt.

Notandum ſecundo, cum mediis in periodis uſurpatur, indicari, placere admodum ac probari comparationem illam, vel acceſſionem, ideoque latere ſignificationem adverbii *etiam*, vel *utique*, aut alterius ſimilis[14].

13 Hinc patere poteſt, hanc conjunctionem non eſſe ſuperfluam, ſed ſuperiora vel confirmare, vel ad ea aliquid addere, vel denique, ut Noſter ait, comprobationis eſſe notam.

14 Atque ita ſolet hæc particula quam vehementiſſime aſſertionem ſtabilire, ut ſi dicas: *Si unquam aliàs, nunc utique Reſp. in periculo magno verſatur.* Sic Græce: Εἴπέρ ποτε, νῦν γε δὴ μέγαν κίνδυνον τὰ τῆς πόλεως κινδυνεύει. Nam particula γε ſolet fere addi. Ariſtid. ſerm. ſacr. i. p. 506. in fine: Καὶ ἐδόκει αὐτοῖς, νῦν γε δὴ πάντως δεῖν τομῆς. *Et videbatur illis, nunc utique omnino ſectione opus eſſe.* Utriuſque particulæ vice fungitur non raro ſola particula καί. ita Εἴπέρ ποτε, καὶ νῦν. Sic Xenoph. Κύρ. παιδ. lib. v. p. 115. lin. 24. Εἴτις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, ΚΑΙ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐστι θαυμάζεσθαι. *Si quis alius, Cyrus utique admiratione dignus eſt.* H.

De Particula δὴ quoque quæ omnino ſunt tenenda, inprimis duce Hoogeveno, breviter et ſummatim videamus. Vis prima videtur eſſe *temporis*, qua ſignificat *jam*. Suidas ſic: Δὴ ἀντὶ τοῦ νῦν· Ἀριστοφάνης, Νεφέλαις· (ver. 700.) Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην· τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν. Et Heſychius, Δὴ γὰρ, ἤδη γάρ. Sic occurrit Ariſtoph. Veſp. 1059. Πρὶν ΠΟΤ' ἦν, πρὶν ταῦτα. ΝΥΝ δ' οἴχεται γε, (loquitur Senex de ſua priſtina virtute) κύκνου τε πολιώτεραι ΔΗ αἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχες. Xenoph. Cyrop. iii. 3, 24. ὥρα δὴ ἀπαντᾶν. Ibid. §. 43. Οἱ μὲν δὴ ἀμφὶ Κῦρον ἐν τούτοις ἦσαν· οἱ δ' Ἀσσύριοι καὶ δὴ ἠριστηκότες ἐξῄεσαν. Heſiod. Oper. 414. Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο. Iliad. Φ. 148. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Conf. Ariſtoph. Veſp. 974. Eurip. Oreſt. 39. Iliad. Ε. 334. 762, 769. Φ. 450. Ω. 785. etc. Sæpe occurrit νῦν δὴ, cum præterito, h. e. *paulo ante, modo*, ἀρτίως, ἄρτι. Ut Plat. Gorg. p. 455. Περὶ ὧν ΝΥΝ ΔΗ Σωκράτης ἔλεγε. 2) Subjecta eſt vis *adhortandi, age, quæſo.* Nam qui hortatur, is ſuadet, ne quid differatur. Plat. Phædr. p. 229. πρόαγε ΔΗ καὶ σκόπει. *Præi quæſo, et vide.* Judith. xiii. 11. Ἀνοίξατε δὴ τὴν πύλην. Sic ſubinde occurrit ἄγε δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ, h. e. *agedum, ageſis, age vero.* Et Plat. Phædr. p. 260. eſt ὧδε δὴ σκοπῶμεν αὐτό. *Id adeo ſic contemplemur*, ſ. *Agedum rem contemplemur ita.* 3) Eandem vim obtinet in interrogationibus, ubi reddi poteſt, *quæſo, tandem.* Sic ſæpe occurrit πότερα δή; ποῦ δή; πῶς δή; τί δή; ποῖος δή; etc. Plat. Phædr. p. 265. πῶς δὴ οὖν τοῦτο λέγεις; *Quomodo tandem igitur hoc dicis?* Ibid. p. 243. Ποῦ δή μοι ὁ παῖς, πρὸς ὃν ἔλεγον; *Ubi quæſo* (ſ. *ubi vero*) *eſt mihi puer, quocum loquebar?*

SECTIO VI.

De Conjunctionibus εἰ, ἢν, ἂν, ἐὰν, *et adjacentibus particulis.*

REGULA I.

EI et ἢν, quemadmodum ἂν et ἐὰν, per se solæ promiscue usurpantur, in vulgari acceptione, qua significatur Latinum *si*. Latius tamen patet usus conjunctionis εἰ, quam cæterarum, ut constabit ex sequentibus: ubi tum de cæteris quoque monebimus, cum idiotismus aliquis æqualiter illis omnibus conveniet.

Ei, utinam. II. Εἰ per se solum [15], aliquando sumitur pro εἴθε· id est, *utinam!* apud Poetas quidem sæpius, rarius apud Oratores. Homerus Odyss. Γ. ver. 205.

Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε Θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν!

Utinam tantum mihi facultatis et virium Dii concederent! Xenoph. παιδ. vi. [16] Εἰ γὰρ γένοιτο, ἔφη ὁ Ἀράσπας, ὅ τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος. id est, *Utinam vero, inquit Araspas, existat aliquid, in quo tibi rursum usui esse possim.* Ita forte sumendum illud Virgil. Æn. vi. ver. 187.

Id. de Rep. lib. iv. p. 421. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα; Nonnunquam δὴ præmittitur particulæ interroganti: ut Plat. Phædr. p. 242. Λέγεις δὲ δὴ τί; *Quid tandem est, quod dicis?* Ibid. p. 259. Ἔχουσι δὲ δὴ τί τοῦτο; 4) Non fere differt sensu, ubi in orationum primordiis ponitur, ad significandum animum paratum. V. c. Aristoph. Avib. 551. Καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω. *AGE igitur, primum moneo.* Plat. in Sympos. p. 204. Τοῦτο δὴ μετὰ ταῦτα πειράσομαί σε διδάξαι. *Age, hoc deinceps te docere conabor.* 5) Eidem particulæ quoque vis *confirmandi* subjecta est admodum frequenter, et significat, *utique, profecto, sane, quidem, uti dubitare non licet, uti facile intelligitur* etc. E. g. Plat. in Euthyphr. init. Οὔτοι ΔΗ Ἀθηναῖοί γε, ὦ Εὐθύφρον, δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. *Profecto Athenienses certe, hanc non litem appellant, sed accusationem.* Aristot. de Rep. lib. i. p. 185. Ἐπεὶ δ᾽ ἐστὶν ἐνίοις γεγραμμένους περὶ τούτων, οἷον Χάρητι δὴ (*quidem, uti constat,*) τῷ Παρίῳ, καὶ Ἀπολλοδώρῳ τῷ Λημνίῳ. Plat. de Rep. lib. v. p. 455. Ἐν οἷς δή τι δοκεῖ τὸ γυναικεῖον γένος εἶναι, etc. In has classes œconomia totius usus, quem habet δὴ, commode distribui potest. Perperam autem a nonnullis tribuitur eidem vis ἐπιδοτικὴ, *etiam, igitur.* Z.

15 Nunquam, quod sciam, per se solum, ¶. 302. sed conjunctum cum particula γὰρ, ut ex exemplis subjectis patet, ut et Lucian. in Prometh. sub finem: Εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα! *Utinam hæc fierent!* et Hom. Iliad. Β. ver. 371.

Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν!

O utinam, O Jupiter, et Pallas, et Apollo, tales decem mihi consiliarii essent Achivorum!

16 Pag. 154. lin. 16. H.

Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus
Ostendat nemore in tanto.—

Sæpius jungitur cum ὤφελον, ἔφη, id est, *utinam, vero, inquit!* quibus in locis particula γὰρ, aut omnino vacat, aut reddi debet, *vero:* ut, δὲ sæpe significat *enim* *.

III. Εἰ, aliquando sumitur pro ὅτι, *quod*; ac fere post aliquod verbum affectum aliquem animi significans, ut sunt θαυμάζω, *miror*; χαίρω, *gaudeo*; ἄχθομαι, *doleo*; δακρύω, *lugeo*; κλαίω, *fleo*, et simil. Demosthen. de Falsa Legat. [17] Καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγειλεν, ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. id est, *Arca-* Εἰ, *quod.*

* Εἰ in sensu optandi conjunctum habere γὰρ, præter diligentem Hoogevenum observavit quoque Valkenarius ad Euripid. Phœniss. 761. Quæritur autem, quænam utriusque particulæ sit ratio in ejusmodi locis? Non inepta est sententia Hoogeveni, qui, ut suam quæque particula retineat vim, existimat, duplicem intelligendam esse ellipsin, aliam ante εἰ γὰρ, quæ votum contineat; aliam post εἰ γὰρ, quæ efficiat ἀπόδοσιν. Nemini enim hoc durum videri debet propterea, quod alias ἀποσιωπήσεις haud infrequentes reperiuntur tum, cum animus est commotior, qui utique solet esse in ejusmodi locis. Accedit hoc, quod aliis quoque in locis sæpe ante γὰρ integra intelligenda est sententia, et post εἰ deest ἀπόδοσις, veluti καλῶς ἔχει etc. [Markl. post Eurip. Suppl. p. 286. *Herm.*] Egregie porro ad illam ἀποσιώπησιν τῆς ἀποδόσεως comprobandam valent loca Homerica, de quibus postea videbimus, ubi ἀπόδοσις satis expressa reperitur. Age videamus illum locum Xenoph. Cyrop. vi. 1, 38. a Vigero laudatum! Intellige ante εἰ γὰρ, vel καλὸν τοῦτό ἐστιν, vel καλῶς εἶπας vel, quod Hoogeveno placet, γένοιτο, h. e. *fiat*, s. *utinam hoc fiat*: atque post χρήσαιμι supple καλῶς ἔχει, aut καλῶς ἂν ἔχοι. Igitur sensus integer loci est: *Pulchre monuisti*; (seu, *utinam hoc fiat!*) *nam si fieret, ut ego opportune tibi prodessem*; *bene esset.* Sed Odyss. Υ. 236. altera pars ellipseos, quam ἀπόδοσιν appellavimus, expressa est: Αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων· γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. Supple tantum, *Bene dixisti!* et sequentium sensus erit planus: *Nam, si hoc, hospes, perficeret Jupiter, cognosceres, quam fortem strenuumque me haberes adjutorem.* Pari modo Iliad. Β. 373. Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν· τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος etc. Hic nihil omnino intelligi debet. Nam præcedit ἦ μὰν αὖ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. Conf. Odyss. Τ. 309. Locus Luciani Dial. Meret. iv. Tom. iii. p. 487. paululum recedit a vulgari loquendi ratione: ΕΙ τινα εὕροιμι, ὦ Βακχὶ, γραῦν, ὡς ἔφην· ἀποσώσοι ΓΑΡ ἂν φανεῖσα. Hoogevenus locum sic resolvit: Εἴθε γραῦν τινα εὕροιμι, ἀποσώσοι ἂν φανεῖσα. Occurrit locus Odyss. Η. 311. ubi εἰ γὰρ cum Infinitivo conjungi videtur. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, τοῖος ἐὼν, οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων, ἅ τ' ἐγώ περ, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, αὖθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, εἴ κ' ἐθέλων γε μένοις. Hic quoque γὰρ luculenter reddit rationem antecedentium, et infinitivi ἐχέμεν et καλέεσθαι reguntur vel ab omisso ὤφελον, vel ἐθέλοις. Z.

17 Pag. 241. Locus Budæo citatus p. 519. ut et sequens Synesii, ibid. Cæterum affert Budæus ibidem alium ex Demosthene locum, qui invenitur in Orat. de Fals. Leg. p. 239. Ubi sequitur εἰ post verbum κρίνειν, quod nullum affectum significat. Verba sunt: Τί γὰρ δήποτε Μυρωκλέα μὲν ΕΚΡΙΝΑΣ, ΕΙ παρὰ τῶν τὰ μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσι ἐξέλεγξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ΕΔΙΩΚΕΣ, ΕΙ τρισὶν ὕστερον ἡμέραις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς; *Nam cur tandem Myroclem accusavisti, quod a singulis, qui metalla redemerant, viginti drach-*

das etiam eo vobis lætari nunciavit, quod jam Athenienſium civitas rerum ſatageret. Syneſ. Ἔκλαιον, οὐκ εἰ τεθνήξοιμην. *Flebam, non quod paulo poſt moriturus eſſem.*

Iſocr. Θαυμάζω τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν. id eſt, *Miror equidem civitatum principes, quod efferri ſuum eſſe putent.* Œnomaus apud Euſebium Præparat. vi.[18] Ἐμοὶ δὲ θαυμάζειν ἔπεισιν, εἰ τοιαῦτα λέγων, οὐκ ᾐσθάνετο τῆς ματαιολογίας τῆς ἑαυτοῦ. *Mihi vero plane mirari ſubit, ipſum dum iſta diceret, quam inania quamque frivola diceret, non ſenſiſſe.*

Utrum. IV. Aliquando idem eſt, quod πότερον, *utrum*, *an*, [¶. 312. ad p. 413.] *num*, [Non *num*. *Herm.*] dubitando potius, quam interrogando. [Cum indicativo. *Herm.*] Plutarch. Lycurgo, Εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν, ἠρώτησε. id eſt, *Rogavit, num rite conſtitutæ leges eſſent.* Quod etiam, raro licet, aliquando tamen Latini auctores imitantur[19]. Hic vero notandum eſt, hac in acceptione, non raro, εἰ μὲν, et εἰ δὲ μὴ, inter ſeſe opponi. Xenoph. παιδ. viii.[20] Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, εἰ δὲ μὴ, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. id eſt, *Utrum ego vos ſa-*

nas exegerat, et Cephiſophontem judicio, ſacrilegii nomine, perſecutus es, quod poſt triduum ſeptem minas in menſa numeraverat? H.

Huc pertinent quoque loca Xenoph. Mem. i. 1, 13. ἐθαύμαζε δὲ, εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν, et §. 18. ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν, εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. Ibid. i. 2, 13. ἐγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκεῖνοι τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι. In his locis omnibus rem non dubiam et incertam indicat εἰ, ſed plane certam et perſpicuam. Igitur reddi debet *quod, quandoquidem, quia*. Conf. Iliad. Φ. 216. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοὶ, εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι. Adde Rom. viii. 17, 31. Act. Apoſt. iv. 9. xxvi. 23. et Markland. ad Lyſ. p. 670. ed. Reiſk. Z.

18 Pag. 264.

19 Sic enim Ter. Heaut. I. 1, 117. *Viſam, SI domi eſt.* Et Adelph. iv. 2, 10.

Nunc redeo: SI forte frater redierit, viſo.

20 Pag. 237. in fin. Alium tamen, quo regula firmetur, locum deſidero, quia non ſatis perſpicuum eſt, particulam εἰ ibi obliquam interrogationem aut dubitationem inferre, ac non potius oppoſitas conditiones, quarum prior ſit elliptica, ut mox ad Reg. ix. dicetur: ita ut verba ſic reddantur: *ſi itaque ſatis vos doceo*, [*recte habet*]; *ſin minus* etc. Quomodo paulo ante εἰ μὲν et εἰ δὲ μὴ oppoſuerat, ſed plenius: ΕΙ ΜΕΝ οὖν οὕτως ἔχει ταῦτα, ὥσπερ ἐγὼ οἶομαι, καὶ ἡ ψυχὴ καταλείπει τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδούμενοι ποιεῖτε, ἃ ἐγὼ δέομαι ΕΙ ΔΕ ΜΗ οὕτως etc. *Si ergo hæc ita ſe habent, ut ego arbitror, et anima corpus relinquit, meam quoque animam reverentes facite, quæ peto: ſin minus*, etc. H.

Εἰ inſeruit 1) interrogationibus obliquis, et tamen jungitur fere Indicativo, contra conſuetudinem Latinorum, qui in hoc ſenſu Conjunctivo utuntur. E. g. Iliad. Ε. 183. σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν. *Certe non ſcio, an Deus ſit.* Plat. de Rep. lib. iv. p. 420. Ἄθρει, εἰ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδιδόντες, τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν. *Vide, an, cum ſuum cuique tribuimus, totum corpus pulchrum fingamus.* Conf. Ep. i. cap. i. 1. Interdum eodem in ſenſu occurrit cum Optativo, qui pendet ab intellecta particula ἄν, quæ ipſa cum aliis particulis ſubinde, uti ſæpe docuimus, eſt intelligenda. Sic occurrit Plutarch. in Caeſ. p. 713. ἐ-

tis doceam, nec ne, ex ſenioribus etiam intelligite[21]. [Immo eſt illa uſitata ellipſis τοῦ εὖ ἔχει. *Si ego ſatis vos doceo, bene eſt: ſin minus, etiam rerum præteritarum exemplis diſcite. Reizius.*]

V. Eadem conjunctio proprium id habet, ut per ſe ſola imperfecto et aoriſtis, aliquando etiam, licet multo rarius, cum perfecto conjungatur ſine conjunctione ἄν[22]. Quibus tamen in locis idem ſenſus eſt, ac ſi vel adhiberetur ἄν, vel optandi modus uſurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demoſthen. Philipp. i. quam ſic orditur: Εἰ μὲν περὶ κοινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν· verbatim, *Si de communi quodam negotio propoſitum eſſet dicere:* vel, *ſi novum argumenti genus ad dicendum eſſet propoſitum.*

Item Olynth. i.[23] Εἰ γὰρ τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα ἡμεῖς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν. *Si enim eandem in noſtra ipſorum cauſſa alacritatem oſtendiſſemus.* Ubi imperfectum pro aoriſto poſitum eſt.

Item Olynth. ii.[24] Σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον. id eſt, *Philippum equidem valde metuendum putarem, ſi eum juſtis actionibus creviſſe cernerem.*

Similiter de Aoriſto judicandum. Idem Olynth. i.[25] Εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πεισθέντες, ἀνείλοντο τὸν πόλεμον· pro ἀνείλοιντο ἄν· id eſt, *Si enim a nobis perſuaſi, bellum hoc ſuſcepiſſent.* Ibid.[26] Εἰ τότε τούτων ἑνὶ τῷ πρώτῳ προθύμως ἐβοηθήσαμεν αὐτοί. *Si tunc uni eorum, cui primum libuiſſet, alacriter opem tuliſſemus*; pro ἐβοηθήσαμεν ἄν[27].

ρώτησιν, εἰ τοὺς νόμους ἐπαινοῖεν, h. e. ἐπαινοῖεν ἄν. Conf. Act. Apoſt. xvii. 11. 2) Eadem particula etiam ſervit interrogationibus rectis, ubi dubitatio locum habet nullum. E. g. Plat. de Rep. lib. v. p. 478. εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται; *Nam inter ſcientiam et inſcientiam media poſita eſt opinio?* Odyſſ. A. 158. Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω. *Mi hoſpes, num ægre feres mea dicta?* Conf. Act. Apoſt. i. 6. vii. 1. xix. 2. xxi. 37. Luc. xiii. 23. xiv. 3. Lib. Tob. v. 5. 3 Reg. xx. 20. Z.

21 Alias, cum in dubitatione diverſa membra proponuntur, εἰ et ἢ ſibi invicem reſpondent. Pauſ. in Achaicis p. 420. prop. fin. Οὐδὲ οἶδα, ΕΙ ἀφικόμενος ἐς Ῥώμην ὠφέλησεν ἄν τι Ἀχαιούς, Ἢ κακῶν σφισιν ἐγίνετο μειζόνων ἀρχή. *Nec ſatis ſcio, utrum, ſi Romam perveniſſet, Achæis aliquo modo profuturus, an majorum calamitatum cauſſa fuiſſet.* Nam ἢ hoc modo etiam reddendum eſſe *an*, ſupra docuit Noſter Cap. præcedenti, Sect. 7. Reg. 2.

22 Confer Sect. 3. Reg. ult.

23 Pag. 2. lin. 18.

24 Pag. 6. lin. 44.

25 Pag. 2. lin. 11.

26 Pag. 2. lin. 26.

27 Præterea obſervanda eſt βραχυλογία, qua poſt hanc conjunctionem aliquid ſubaudiendum relinquitur. Tale eſt illud Xenophontis Hiſt. Gr. lib. iv. p. 532. Ἐδέοντό τε, εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε χρόνον καταμεῖναι αὐτὸν etc. *Orabant, ſi nihil aliud, ut ſaltem tam diu maneret.* Ubi intellige

Ei, quamvis. [Ad rariores significatus particulæ *εἰ* referunt, quando ponitur pro *εἰ καὶ*, *quamvis*, *etiamsi*: sed hoc fit tantum post negationem: ut Aristoph. Vesp. 297. *Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς*. *Non per Jovem, licet pendeatis*. Eodem sensu sumitur *Si*, Terent. Eun. ab initio: *Exclusit, revocat, redeam? NON, SI me obsecret*. Conf. Horat. lib. iv. Od. 14. Virg. Ecl. x. 65.

Ei, quasi. Interdum *εἰ* reddi potest per *quasi*, quam vim Hoogevenus arcessit ab intellecta particula *ὡς*· ut Aristoph. Acharn. 558. *Καὶ, συκοφάντης εἴ τις ἦν, ὠνείδισας*. *Et criminatus es, quasi essem sycophanta*. ¶. 306.

Ei, reticetur. Nonnunquam *εἰ* reticetur: v. c. Epict. cap. xxi. *Γέγονέ τι κατά σε, ἐκτείνας τὴν χεῖρα κοσμίως μετάλαβε· παρέρχεται, μὴ κάτεχε· οὔπω ἥκει, μὴ ἐπίλαβε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν*. Pro *εἰ γέγονε· εἰ παρέρχεται· εἰ οὔπω ἥκει*. Simili modo apud Latinos *Si* omittitur: ut Virg. Æn. vi. 30. *Tu quoque magnam partem opere in tanto, sineret dolor, Icare, haberes*, pro *Si sineret*. Terent. Eun. ii. 2, 21. *Negat quis, nego: ait: aio*, pro *si negat: si ait*. Plura exempla Latinorum collegit Linacer de Emendat. Struct. p. 409.

An significet ὅπως? Eustathius putat *εἰ* dici pro *ὅπως*. Odyss. Z. 144. *ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς, ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην, ἢ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι λίσσοιτ'* ΕΙ *δείξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη*. Eustathius enim, Τὸ δὲ ΕΙ ΔΕΙΞΕΙΕ ΠΟΛΙΝ, vel ex persona rogati, *ποιεῖν* sive *ἐπιτρέπειν ἐβούλετο*· vel ex personis rogantium, *διαπράττεσθαι ἐδύναντο*, vel simile quid. H.

Εἰ in sensu conditionis jungitur 1) *Optativo*, intellecta particula *ἄν*: ¶. 303. Ut Xenoph. Cyrop. iii. 2, 18. *Τί οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, βούλοισθ' ἂν ἀποτελοῦντες, ὅσα περ οἱ ἄλλοι Ἀρμένιοι, ἐξεῖναι ὑμῖν τῆς Ἀρμενίας γῆς ἐργάζεσθαι ὁπόσην ἂν βούλησθε; Ἔφασαν οἱ Χαλδαῖοι,* ΕΙ ΠΙΣΤΕΥΟΙΜΕΝ *μὴ ἀδικήσεσθαι*. Isocrat. ad Nic. p. 32. *Εἰ δέ τις τοὺς κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετὴν* ΠΡΟΤΡΕΨΕΙΕΝ, *ἀμφοτέρους ἂν ὠφελήσει*. Plat. Euthyphr. cap. iii. *Εἰ μὲν οὖν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον,* ΜΕΛΛΟΙΕΝ *μου καταγελᾷν, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν· εἰ δὲ σπουδάσονται* etc. 2) *Futuro Indicativi*. Præter antecedens exemplum vid. Demosth. Olynth. i. p. 13. *εἰ δ' ὁ μὲν, ὡς αἰεί τι μεῖζον τῶν ὑπαρχόντων δεῖ πράττειν, ἐγνωκὼς* ΕΣΤΑΙ· *ὑμεῖς δὲ, ὡς* etc. Ibid. paulo post: *ἀλλὰ μὴν εἰ τοῦτο γενήσεται, δέδοικα, μὴ φανῶμεν ἂν* etc. Ibid. p. 14. *εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσετε, ὀκνῶ μὴ ματαίως ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται*. 3) *Indicativo Præsentis*: ut in illo Luciani: *εἰ γὰρ* ΕΙΣΙ *βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί*. 4) *Indicativo Aoristorum, Perfecti et Imperfecti*. Præter loca a Vigero laudata, vid. Ebr. iv. 8. *εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς* ΚΑΤΕΠΑΥΣΕΝ, *οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας*. Iliad. A. 395. *Ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι ἢ ἔπει* ΩΝΗΣΑΣ *κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ*. Conf. Iliad. Φ. 544. A. 40. 5) Quæritur, an etiam *Conjunctivo* jungatur. ¶. 304. Devarius laudat locum Galeni lib. ii. de Caus. Puls. *εἰ δέ που* ΣΦΑΛΗ͂ *περὶ τὴν ἐνέργειαν, διαφθείρει ταύτῃ τὴν ἰσότητα*. Sed Devarius ipse dubitat, an legendum sit *σφαλείη*, in Optat. 6) *Infinitivo* jungitur Æsop. Fab. 124. *ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον* ΕΛΠΙΖΕΙΝ. ¶. 305. Si locus est sanus, nec forte legendum est *ἤλπιζον*, s. *ἐλπίσαιμι*, intelligi debet *ἔμελλον ἄν*, aut *ἤθελον*. Z.

inquit, *ἀντὶ τοῦ* ΕΙΠΩΣ ΔΕΙΞΕΙΕ· *αὐτὸ δὲ, ταυτό ἐστι τῷ* ʼΟΠΩΣ, *κατὰ μετάληψιν συνδέσμων, ὥς φασιν οἱ ῥήτορες.* At vero non eſt quod fugiamus ad novam ſignificatiunculam particulæ comminiſcendam, cum commode reddi poſſit *Si forte*, ſeu *An forte*. Z.]

VI. Εἰ *καὶ*, verbatim *ſi et*, ſignificat *et ſi*; quod etiam dicunt, *καὶ εἰ*, ¶. 307. ſed fere interpoſito, *γὰρ*, *nam* : *καὶ γὰρ εἰ* ſignificat *etſi enim*. Εἰ *ἄρα, εἴγε, εἴπερ, εἰ δὴ, εἴ που*· vel *ἢν*, et *ἐὰν* cum iiſdem particulis ſumuntur pro *ſi modo*, vel *ſi quidem*, vel *ſi forte* : quæ poſtrema ſignificatio ſæpius cadit in *εἴπου, ἤνπου, ἐάνπου*· vel *ſicubi*. Quarum acceptionum trita ſunt exempla. Εἰ *καὶ*, *et ſi*.

VII. Εἰ *δὲ*, et *ἐὰν δὲ*, aliquando ſignificant *quod ſi*; nunquam enim dicitur, *ὅτι εἰ*. Qua in acceptione, vel plena eſt oratio, ut, Εἰ *δὲ κἂν τοῦτο λίαν σοι δόξειεν.* id eſt, *Quod ſi hoc etiam nimium tibi videatur* : vel aliquid ad juſtum integrumque ſenſum deſiderat. Demoſthen. in Midiam[28], *Θάῤῥει, φήσαιέ τις ἄν· οὐ γὰρ ἔτ' οὐδὲν ὑβρισθήσῃ· ἐὰν δὲ, τότε ὀργιεῖσθε, νῦν ἀφέντες*; id eſt, *Bono es animo; dicat aliquis: nec enim ullam amplius injuriam accipies: quod ſi*, vel potius *quid ſi*; (ſupple *ἔτι ἄν*[29] *ὑβρισθήσομαι, novam aliquam injuriam accipiam*:) *num vos ei tum demum ſuccenſebitis, quem nunc impune dimiſeritis?* * Εἰ *δὲ*, *quod ſi*.

VIII. Εἰ *μὴ*, vulgo quidem ſignificant *niſi* : aliquando tamen apud Atticos, qui vocum et ſententiarum trajectione gaudent, voces illæ ſimul conjunctæ, ſignificationem iſtam amittunt, quod ad ſententiæ totius explicationem, verbum aliquod inter eas interjici debeat. Tunc autem reddi poſ- Εἰ *μὴ*, *niſi*.

28 Pag. 415. lin. 50.

29 Sola Argent. ed. habet *ἂν*, quod a Pariſ. et Leidenſ. abeſt. H. [Et debet abeſſe. *Herm.*]

* Sequente *εἰ δὲ* ſæpe elliptice ponitur *εἰ μὲν*, h. e. *ἀπόδοσις* eleganter reticetur, quæ reſpondeat *προτάσει*, quam regit *εἰ μὲν*. V. c. Iliad. A. 139. ʼΑλλʼ, ΕΙ ΜΕΝ *δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ʼΑχαιοὶ, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται*· ΕΙ ΔΕ *κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι*. Hic poſt *ἔσται* intellige *ἀπόδοσιν* hanc: *καλῶς ἔχει*, ſ. *παύσομαι*, ſ. *καλὸν ἂν εἴη*, ſ. *ἡσυχάσω* etc. Euſtathius ad hunc locum alia ejuſmodi exempla commemorat: ¶. 308. *Εἰσὶ δὲ*, inquit, *καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ*· ΕΑΝ ΜΕΝ *ἀποφήνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε, ὅτι ἂν δοκῇ ὑμῖν. Καὶ Μίνωδρος ὁ κωμικός*· ΕΙ ΜΕΝ *δέ τινα τόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ. Καὶ Πλάτων ὁ κωμικός*· ΕΙ ΜΕΝ *σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μὴ, ταύτῃ πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. Καὶ Σοφοκλῆς*· ΕΙ ΜΕΝ *τις οὖν ἕξειςιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε*. Pari modo poſt *εἰ δὲ* ſolet omitti *βούλει*, aut *βούλεσθε*. V. c. Iliad. I. 262. *Σοὶ δ' ʼΑγαμέμνων ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο. Εἰ δὲ*, (ſc. *βούλει*) *σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω* etc. Ibid. ver. 46. *Εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ*, (ſc. *βούλονται ἀπιέναι*) *φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν*. Hæc ellipſis inprimis frequentiſſima reperitur tum, cum poſt *εἰ δὲ* ſequitur *ἄγε*. V. c. Iliad. A. 303. *εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε*. h. e. *Si vis* ſc. *auferre me invito, age fac periculum, ut et hi cognoſcant*. Conf. Iliad. I. 170. T. 108. Ψ. 589. 582. Odyſſ. A. 271. Z.

Εἰ μὴ, si non jam. sunt, *si non jam*. Thucydid. lib. i. Καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον, ἁμαρτίᾳ τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ, ἐναντία τολμῶμεν. id est, *Et venia quidem*, (supple *dari nobis possit*,) *si non jam improbitate quadam, sed potius cum gloria superioris negligentiæ peccato contraria moliamur*[30]. Hic enim τολμῶμεν inseri debet inter εἰ et μὴ, ut sensus clarior habeatur[31].

Εἰ δὲ μὴ, sin minus. IX. Εἰ δὲ μὴ, et aliquando εἰ δὲ οὐ ¶. 309. communiter verti debet, *sin minus:* ut, Ἀλλ᾽ ὅπως ἐς τοὐπιὸν μετριώτερος ἂν φαίνοιο, εἰ δὲ μὴ, πικρῶς ἄν σοι προσφέροιτο. id est, *Sed vide sis, ut majorem in posterum modestiam probes; sin minus acerbe tecum acturus ille est.*

Εἰ δὲ μὴ, defective. Aliquando tamen illæ voces magis ἐλλειπτικῶς usurpantur. Demosthen. de Falsa Legat. Ὁ ὑπὲρ ὑμῶν γράψας μὴ ἄγειν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τὸν Φίλιππον ὅπλα· εἰ δὲ μὴ, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, ἀπόλωλε, καὶ ὕβρισται. id est, *Qui vestra causa decretum ediderat, ne quis ad Philippum belli tempore arma deferret, sin minus* (id est, *qui secus faceret*) *morte mulctaretur: is nunc periit, fœdeque tractatus est.* Hic post εἰ δὲ μὴ supplendum videtur, Τίς τῷ νόμῳ πειθαρχήσῃ. id est, *Legi quis paruerit*[32].

30 Locus est lib. i. cap. 32. in fine, ab Auctore minus recte distinctus, nec adeo recte versus. Tu post ἁμαρτίᾳ distingue, non autem post ἀπραγμοσύνῃ, et redde: *Et venia danda est, si, non malo animo, sed opinionis potius errore superiori nostræ quieti contraria molimur*. Corcyræi enim, quorum institutum fuerat nullis sociorum bellis se immiscere, sed, illis præliantibus, quiescere, nunc ipsi ad angustias redacti, aliorum auxilio indigentes opem petunt.

31 Est et ubi adverbium ἐκτὸς præmissum habet, quod tum abundare videtur. Ita ut ἐκτὸς εἰ μὴ simpliciter notet *Nisi*. Ita Plut. in Vit. Demosth. p. 850. lin. 21. Ἐκτὸς εἰ μὴ νὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἁλοννήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης καὶ τουτὶ πέπαιχεν. *Nisi sane ad orationem de Halonneso Antiphanes etiam hic allusit.* H.

Quemadmodum εἰ interdum, ubi conditionem plane certam et perspicuam significat, dicitur pro ὅτι, seu διότι, uti supra vidimus: ita quoque εἰ μὴ nonnunquam ponitur pro ὅτι μὴ, *quod non*. V. c. Plut. in Poplicola, non longe ab initio: Ἀγανακτῶν οὖν ὁ Οὐαλλέριος, εἰ μὴ πιστεύσεται πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος. *Indignatus igitur Valerius, quod sibi fides non habebatur, omnia se pro salute patriæ tentaturum.* Z.

32 Demosthenis locum citat Budæus p. 526. Estque hoc perpetuum, cum præcedit vox negativa; sic eadem elliptica oratione utitur Matthæus cap. ix. 17. Οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς. ΕΙ ΔΕ ΜΗΓΕ, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοί. *Neque injiciunt vinum novum in utres veteres: alioquin rumpuntur utres.* Hic post εἰ δὲ μήγε subaudi εὐλάβειαν ἔχωσι, *Cautionem adhibeant*, vel simile quid. Vide et Epict. Enchir. cap. xxxix. Est et ubi oratio ellipsin patitur ante εἰ δὲ μή. Ita apud Thucyd. lib. iii. cap. 3. Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι καὶ τείχη καθελεῖν. Verbatim: *Et si succederet conatus. Sin minus, Mitylenæos juberent, et naves tradere et demoliri muros.* Quæ oratio ut sit integra, post ἡ πεῖρα subaudi καλῶς ἂν εἴη. ut sit sensus plenior: *Et si hic conatus succederet, bene se res habere.* Dignissimus, qui super hac re consulatur L. Bos, sub finem vere aurei libelli, quem de Ellips. Gr. conscripsit. Eleganter Plato in Gorg. p. 516. lin. 41. post εἰ μὴ omittit sequentia, quæ ab attento le-

X. Εἰ δ' ἄγε, apud Poetas sæpius, rarius apud Oratores etiam κατ' ἔλλειψιν usurpantur; reddique possunt, *quod si non credis*, vel, *non creditis*, *age*: tuncque illud *age*, ad sequentia potius pertinere videri possit, Homer. Iliad. A. ver. 524. Εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. *Quod si dubitas*; *age*, *tibi jam capite annuam*, *ut fidem adbibeas*. [Εἰ δ' ἄγε poetarum epicorum est. *Herm.*] Εἰ δ' ἄγε, defective.

Aliquando tamen, ad idem ἄγε, pertinet εἰ δὲ, tumque, tria illa verti possunt, *age vero*; vel, *nunc autem age sis*. Theocrit. in Pharmaceut. ver. 95. Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος. id est, *Age vero*, *Thestyli*, *gravis morbi remedium mihi aliquod excogita*[33]. Hic enim τὸ μᾶχος, posuit pro τὴν μηχανήν. id est, *Artem aliquam et machinam*, *qua morbus ille pellatur*.

XI. Εἰ βούλει δὲ, vel εἰ δὲ βούλει, verbatim, *si vis autem*, eleganter et Attice, pro *vel si mavis*, *atque adeo*. Gregorius de Athanasio, Τοὺς μὲν ἐν λόγῳ δεινοὺς, τῇ πράξει, τοὺς πρακτικοὺς δὲ, τῷ λόγῳ νικήσας· εἰ βούλει δὲ, λόγῳ μὲν τοὺς εὐδοκίμους ἐν λόγῳ, πράξει δὲ τοὺς πρακτικωτάτους ὑπερβαλών. id est, *Qui eloquentia præstantes*, *agendi laude*: *in agendo excellentes*, *oratione superavit*: *vel*, *si mavis*, imo vero, *et dicendo eos qui præstarent eloquentia*, *et eos qui agendo excellerent*, *agendo vicit*[34]. Εἰ βούλει δέ.

XII. Εἴπερ, præter eum usum, quem Reg. vi. observavi- Εἴπερ, siquidem.

ctore interseri debent. Ita enim: Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ ΕΙ ΜΗ διὰ τὸν Πρύτανιν, ἐνέπεσεν ἄν. *Miltiadem illum*, *qui in campo Marathonio* (sc. *victoriam reportavit*, de qua Ellipsi vide supra ad Cap. i. §. 19. not. 29.) *in Barathrum conjiciendum decreverunt*, *et nisi per Prytanim*, verbatim, vel *nisi Prytanis obstitisset*, *injectus fuisset*. Eodem modo Thucydides, lib. ii. cap. 18. Ἐδόκουν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχους, πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν. *Videbantur Peloponnesii*, *si celeriter invasissent*, *omnia quæ extra urbem erant*, *occupare potuisse*, *nisi propter illius cunctationem*. supple: *prohibiti fuissent*. vel, *nisi illius cunctatio ipsis in mora fuisset*. Confer. Aristidem sacr. serm. i. p. 509. [Ubi est: Καί μοι δοκεῖ καὶ πλείω βιῶναι χρόνον, εἰ μὴ δι' ἀρετήν τινα ἑαυτοῦ. Adde Phil. Jud. Legat. ad Cai. p. 774. Τρὶς, οὐχ ἅπαξ, ἀνῄρητο ἄν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος, εἰ μὴ δι' ἐμέ. *Nisi ego restitissem*, *ter*, *non semel*, *occisus fuisset*, *prono in ipsius cædem Tiberio*. Demosth. de Fals. Legat. p. 370. Ἐκεῖνα δὲ τούτοις ἂν περιῆν, εἰ μὴ διὰ τούτους. Ibid. p. 395. Ἐπεὶ, εἰ μὴ διὰ τὸ τούτους βούλεσθαι σῶσαι, ἐξώλης ἀπολοίμην. Z.]

33 Editio certe Wintertoni habet: Εἰ ἄγε. unde Latinorum *Eia age*, adhortandi formula. Hesychius tamen εἰ δ' ἄγε explicat per ἄγε δή. Adi L. Bos, Ellips. Gr. qui eadem exempla citat, in V. βούλεσθαι. et Budæum p. 526.

34 Ex Budæo p. 526. H.

Formula εἰ δὲ βούλει, vel εἰ βούλει δὲ significat 1) *Adhæc*, *insuper*, *præterea*. Ut Platon. Phædr. p. 230. Ἥ γε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥστε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι etc. mox addit, εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ. 2) In gradationibus, *imo vero*. Huc pertinet locus a Vigero ex Gregorio laudatus. Z.

mus *, tres alios habet. ¶. 310. Primus est, ut sumatur pro *siquidem*, instituendo comparationem inter diversa: tuncque particulas illas sequitur καὶ in opposito membro. Demosthen. in Timocr.[35] Ἄξιον δὲ, εἴπερ περὶ του, καὶ ἄλλου, καὶ περὶ τοῦδε διελθεῖν. id est, *Æquum autem est, si de quoquam alio, certe de hoc etiam dicere.* Ubi prius καὶ abundat †.

Εἴπερ, quoniam. Secundus est, ut significet ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, vel ἐπειδήπερ, vel ὅτι δὴ, id est, *quandoquidem*. Aristotel. Politic. vi. Εἴπερ τοῦ δούλου ὄντος[36], τὸ ζῆν μὴ ὡς βούλεται. id est, *Quandoquidem servi hoc proprium est, ut non vivat quomodo voluerit.*

Εἴπερ, sic. XIII. Tertius usus rarior est, ut sumatur pro *sic*: quod mirandum potius videtur, quam imitandum. Aristid. in Panathen. ubi Athenas, et Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum esse ait: Ὥσπερ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος, inquit, κύκλων εἰς ἀλλήλους ἐμβεβηκότων, πέμπτος εἰς ὀμφαλὸν πληροῖ διὰ πάντων ὁ κάλλιστος· εἴπερ ἡ μὲν Ἑλλὰς ἐν μέσῳ πάσης τῆς γῆς· ἡ δὲ Ἀττικὴ, τῆς Ἑλλάδος· τῆς δ' αὖ πόλεως, ὁμώνυμος, (legendum videtur ἡ ὁμώνυμος. Ἀκρόπολιν enim Athenarum intelligit, quæ ut ipsemet ait, et certum est, πόλις vocabatur) id est, *ut enim in clypeo, ita circuli aliis alii imponuntur, ut quintus inter omnes pulcherrimus justum compleat umbilicum.* Hic enim εἰς abundare videtur, aut πληροῖ pro πληροῦται positum est.) *Sic Græcia in medio universæ terræ sita est; Attica Græciæ; Urbs Atticæ; Urbis demum in medio, co-*

* Nempe ubi dictum est, significare *si modo*. Hæc vis videtur esse præcipua propterea, quod particula περ valet ad conditionem limitandam et coercendam. Ut Plat. de Rep. lib. v. p. 457. Οὐκ οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, περί γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἄν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν, κοινὰς μὲν τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας, ΕΙΠΕΡ οἷόν τε. Demosth. Olynth. i. non longe ab initio: Ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεὶς, ὅτι τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστὶν, ΕΙΠΕΡ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Conf. Rom. viii. 9. Z.

35 Pag. 468.

† Interdum vero καὶ illud abest. Ut Thucyd. iv. 55. Ἔς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτὲ, μάλιστα δὴ ὀκνηρότεροι ἐγένοντο. Xenoph. Cyrop. iii. 3, 19. Συμφέρει δ' ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ, τὸ νικᾶν. Cæterum facile intelligitur, post εἴπερ ellipsin esse statuendam. Sic in loco Thucydideo plena est oratio, εἴπερ ποτὲ ὀκνηροὶ ἐγένοντο; et in Xenophonte, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ συμφέρει. Adde locum Aristoph. Nub. 226. Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ. Hic supple εἴπερ ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς θεοὺς, uti hæc ellipsis alio loco est suppleta, Aristoph. in Ran. 76. τί δ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Z.

36 Supple ex præcedentibus ἴδιον ἐστίν. Integriorem locum habet Budæus, ut et superiorem Demosthenis, p. 526. [Adde locum Platonis in Phædro p. 245. Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, αὐτὴν δὲ μηδ' ἐξ ἑνός· εἰ γὰρ ἔκ του ἀρχὴ γίγνοιτο, οὐκ ἂν ἐξ ἀρχῆς γίγνοιτο. ἐπειδὴ δὲ ἀγένητόν ἐστι, καὶ ἀδιάφθορον αὐτὴν ἀνάγκη εἶναι· ἀρχῆς γὰρ δὴ ἀπολομένης, οὔτε αὐτή ποτε ἔκ του, οὔτε ἄλλο ἐξ ἐκείνης γενήσεται, ΕΙΠΕΡ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίγνεσθαι. Z.]

gnominis ejusdem Acropolis collocata est. Hic εἴπερ, respondet τῷ ὥσπερ [37].

[Certior vero est vis ea, qua sequente ἀλλὰ significat *Quamvis—tamen.* Ut Iliad. Φ. 577. Εἴπερ γάρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς. *Nam quamvis eam prior vel cominus vel eminus vulneraverit; tamen hasta transfixa non amittit vim.* Z.] *Εἴπερ—ἀλλὰ, quamvis,—tamen.*

XIV. Εἴπερ ἄρα, in medio fere periodi membro, (nunquam orationis initio) ἐλλειπτικῶς usurpatur. Tunc autem, quod integræ orationi deest, ex superioribus fere membris suppleri debet. Synesius Epistol.[38] Τοῦτο μὲν οὐκ ἔστι φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν ἀνειπεῖν, ἤρκει γάρ, εἴπερ ἄρα, τὸ μὴ συναλγεῖσθαι· τὸ δὲ καὶ προσανιάσαι, πόῤῥω δεινόν. id est, *Hoc quidem, non jam amicitiam renunciare est: sed inimicitias denunciare: alioquin satis erat, non simul dolere; at dolorem etiam addere, atrox prorsus atque indignum est.* Hic εἴπερ ἄρα, commode verti potest, *alioquin*; quod autem deest, ita suppleri possit: Εἴπερ ἄρα μόνον ἦν ἀπειπεῖν [39]. id est, *Siquidem tantum id esset amicitiam renunciare.* *Εἴπερ ἄρα, defective.*

Aristotel. de Cœlo, x. Τὰ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλειον, οὐ κατὰ τὴν ἰδέαν διαφέρουσιν· ἀλλ', εἴπερ ἄρα, ἐν τῇ ὕλῃ. id est, *Universum, et perfectum, forma non differunt, sed materia tantum.* Ubi in εἴπερ ἄρα, supplendum tantum est, διαφέρουσι.

Œnomaus apud Eusebium Præparation. vi. Ὁ δὲ Ζεὺς οὗτος, ἡ τῆς ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάγκη, τί ἡμᾶς τίννυται, ἀλλ' οὐχ, (εἴπερ ἄρα) ἑαυτὸν, ὅτι τοιαύτην κατέδειξεν εἶναι τὴν ἀνάγκην; id est, *Nam iste quidem Jupiter, illa, inquam, necessitatis vestræ necessitas, quorsum in nos, ac non potius (quando pœnas libet exigere,) in se ipsum animadvertit, qui ejusmodi esse necessitatem ostenderit?* Ubi post, Εἴπερ ἄρα, subauditur, τίννυσθαι χρή τινα. id est, *Siquidem punire aliquem oporteat.*

37 Obscura omnino ratio, quam tamen mihi videor planiorem reddere posse, si dicam, τὸ εἴπερ hoc loco retinere suam significationem τοῦ ἐπειδήπερ, et similitudinem imperfectam sua ἀποδόσεω carere; quæ ita suppleri possit, si sequantur, τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ πασῶν καλλίστη ἐστί. Suspicionem enim ἀποσιωπήσεως injiciunt sequentia: Ἀλλ' ἐντεῦθεν μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρήνεγκε τῆς ἀεὶ παραπιπτούσης ἀκολουθίας ἐχόμενος· ἐπιστρεπτέον δὲ πάλιν etc. Et conjunctio ἀλλὰ est nota corripientis μακρολογίαν quandam, in quam se fingit incidisse orator; quæ tamen ipsi arrisit, sed quam verbo attigisse satis habuit. Integer itaque sensus erit: [*Eodem plane modo,*] *quoniam Græcia in meditullio orbis terrarum sita est, Attica Græciæ, urbs Atticæ, Urbis demum in medio cognominis ejusdem Acropolis collocata est.* [*hæc inter omnes est pulcherrima,*] *sed hæc perpetua rerum incidentium serie me abripuit oratio: quare redeundum est* etc. Quæ si ita sint, evanescet nova hæc τοῦ εἴπερ significatio. Locus Aristidis extat pag. mihi 171. tom. i.

38 Ex Budæo p. 526.

39 Ita Leid. ed. at Argentor. habet, Εἴπερ ἄρα μόνον ἂν εἴη φιλίαν ἀπειπεῖν. et Parisiensis, Εἴπερ ἄρα μόνον ἦν φιλίαν ἀπειπεῖν.

Diogenianus ibid. p. 265. εἴ ἄρα, pro εἴπερ ἄρα posuit: Ποῦ τοίνυν δι' αὐτῶν σημαίνεται τὰ πάντα ἀπαξαπλῶς καθ' εἱμαρμένην εἶναι· καὶ μὴ εἰ ἄρα, ταῦτα μόνον, ὧν ἐστιν εἱμαρμένη; *Quomodo tamen omnia prorsus fato fieri significant, ac non potius; si qua nominum istorum vis, ea tantummodo, quæ fati lege teneantur?* [Et Sextus Empiricus εἰ καὶ ἄρα· quem locum affert Devarius in εἰ καί. Dicitur et ἐὰν ἄρα. *Reizius.*]

Εἰ δ' ἄρα, non absimili modo, ab Atticis usurpatur: nisi quod, εἰ δ' ἄρα, membri sequentis initio collocatur, non autem in medio, ut εἴπερ ἄρα. Quare verti potest, *sin vero*, vel *alioquin*, supplendo tamen, quod justæ orationi deest, ex præcedentibus. Demosthen. in Midiam: Ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι· εἰ δ' ἄρα, ἐλάττονος ἄξιος ἔσται τοῦ μικροτάτου παρ' ὑμῖν. id est, *Is enim facultatibus suis spoliatus cum fuerit, nulli forte amplius injuriam faciet: sin vero, tum vilior sane fuerit homine apud vos despicatissimo.* Ubi in εἰ δ' ἄρα, suppleri potest, ἔτι καὶ ὑβρίζοι, *injuriam facere perget.*

Εἴτε, εἴτε. [Particula bis vel sæpius repetita εἴτε significat *sive, sive.* Ut Plato Apol. cap. xxi. Εἰ δέ τις ἐμοῦ λέγοντος, καὶ τὰ ἐμαυτοῦ πράττοντος, ἐπιθυμοῖ ἀκούειν, ΕΙΤΕ νεώτερος ΕΙΤΕ πρεσβύτερος, οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. Ibid. cap. xxiii. Εἰ οὖν ὑμῶν οἱ δοκοῦντες διαφέρειν ΕΙΤΕ σοφίᾳ, ΕΙΤΕ ἀνδρείᾳ, ΕΙΤΕ ἄλλῃ ᾗτινιοῦν ἀρετῇ, τοιοῦτοι ἔσονται etc. Conf. 1 Cor. iii. 22.

Εἴτ' οὖν, εἴτ' οὖν. Interdum quoque repetitæ illi particulæ εἴτε adjungitur οὖν. E. g. Plat. Apol. cap. xv. οὐκοῦν δαιμόνια μὲν φῂς με καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, ΕΙΤ' ΟΥΝ καινά, ΕΙΤΕ παλαιά; Ibid. cap. xxiii. Οὔ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα, καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, ΕΙΤ' ΟΥΝ ἀληθές, ΕΙΤ' ΟΥΝ ψεῦδος. ¶. 311.

Εἴτε, ἤ. Nonnunquam particulam εἴτε sequitur in altero membro ἤ, pro εἴτε. V. c. Plat. Phædr. p. 277. ΕΙΤΕ Λυσίας, Ἤ τις ἄλλος πώποτε ἔγραψεν ἢ γράφει.

Ἄντε, ἄντε. Eundem habet usum repetitum ἄντε. Ut Plat. de Rep. lib. v. p. 453. ΑΝΤΕ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ΑΝΤΕ εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον.

Εἴτε, εἴτε, pro πότερον, ἤ. Interdum illud εἴτε repetitum valet idem quod πότερον, ἤ. V. c. Plat. Euthyphr. cap. iv. Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τὶ διαφέρειν ΕΙΤΕ ἀλλότριος ΕΙΤΕ οἰκεῖος ὁ τεθνεώς. *Ridiculum est, te putare, aliquid differre, utrum is, qui occisus est, alienus fuerit an propinquus.* Id. in Phædr. p. 237. Τὴν σκέψιν ποιώμεθα, εἴτε ὠφέλειαν, εἴτε βλάβην παρέχει. *Disquiramus, utrum prosit an obsit.* Ibid. p. 264. Σκέψαι τοίνυν τὸν τοῦ ἑταίρου σου λόγον, εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως ἔχει. Ibid. p. 275. Οὐ γὰρ ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖς, εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως ἔχει. Demosth. de

Rhod. Libert. Σκοπεῖτε, εἴτε ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι ταῦτα, εἴτε καὶ μή. Sic plane eſt Xenoph. Cyrop. ii. 1, 7.

Reſtat, ut, quæ de uſu particulæ ἐάν, ortæ ex εἰ et ἄν, tenenda ſunt, breviter tironum gratia afferamus. Ἐὰν autem ſeu ἤν, et poetice αἴκε ſeu αἴκεν et εἴκε, quoque ſignificat *Si*, nec differt ab εἰ, ¶. 312. niſi quod εἰ fere Indicativo, ἐὰν vero ob vim τοῦ ἄν, unde compoſitio eſt facta, *Conjunctivo* jungitur. Certe ſolo cum Conjunctivo copulari vulgaris eſt Grammaticorum opinio. Sic v. c. Thomas Magiſter, ſub v. εἰ, ait, Τὸ δὲ ἐάν, τὸ ἄν, τὸ κἄν, τὸ ἤν, καὶ τὸ ὅταν, ἀεὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. Verum loca ſunt, licet pauca, ubi *Optativus* reperitur. Etſi vero loca Luciani, quæ ipſe Thomas laudat, hodie aliter leguntur, habentque Conjunctivum : ſunt tamen alia, ubi Optativus adhibitus deprehenditur. V. c. Thucyd. iii. 44. HN τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης EIEN. Demoſthen. pro Coron. p. 318. ed. R. φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ παρακρούσωμαι, μηδ᾽ ἐξαπατήσω, δεινόν, καὶ γόητα, καὶ σοφιστήν, καὶ τὰ τοιαῦτ᾽ ὀνομάζων· ὡς, EAN πρότερός τις ΕΙΠΟΙ etc. [V. notam noſtram 291. Etiam in Demoſthene vera eſt altera lectio εἴπῃ. *Herm.*] Atque αἴκε cum eodem modo reperitur Odyſſ. H. 315. οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, AIK᾽ ἐθέλων γε ΜΕΝΟΙΣ. Αἴκε c. conjunct. eſt *utinam* [Ohe! Hæc propria Zeunio cæcitas eſt. *Herm.*] Hom. Odyſſ. Δ. 34. Αἴκε ποθὶ Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. *Utinam Jupiter poſthac tandem nos ab ærumna liberos eſſe jubeat.* Certe debemus cauti eſſe et difficiles in corrigendis locis, ubi Optativum offenderimus. Ἐάν.

Sæpe ἐὰν pro ſimplici ἂν ponitur, non modo apud Interpretes Alexandrinos et Scriptores divinos N. T. poſt ὅς, ὅσος, ὁσάκις et ὅπου, ſed ſubinde apud ipſos auctores pure Græcos. Ut Xenoph. Memor. iii. 10, 12. ἀσπίδα, ᾧ ἐὰν ἁρμόττῃ. Ibid. iv. 2, 29. ὅσαι ἐὰν ἀγνοήσασαι τὴν etc. Id. Hier. i. 14. Πάντες γὰρ οἱ παρόντες ὑμῖν πάντα, καὶ ὅσα ἐὰν λέγητε, καὶ ὅσα ἐὰν ποιῆτε, ἐπαινοῦσι. Demoſthen. de Falſ. Legat. p. 436, 8. ed. R. Μή μοι σωζέσθω, μηδ᾽ ἀπολλύσθω μηδείς, ὃ ἐὰν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα βούληται, ἀλλ᾽ ὃν ἂν τὰ πεπραγμένα σώζῃ. Id. adv. Timocrat. p. 733, 4. ὅ, τι ἐάν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάβῃ etc. Id. adv. Euerg. p. 1152, 14. ἐπιτρέπειν ᾧ ἐὰν κελεύσω Ἀθηναίων. Lyſ. p. 753. οὓς ἐὰν βουληθῶσιν. Athen. Deipnoſ. ix. p. 399. in fine : οὓς ἐὰν λάβωμεν. Non tam ambitioſus fuiſſem in cumulandis auctoritatibus, niſi vidiſſem viros alioquin Græce doctiſſimos de hoc uſu apud probatos auctores dubitaſſe, et ad corrigendi audaciam prolapſos eſſe. ¶. 313. Ἐὰν pro ἄν.

Ut εἰ μέν, εἰ δέ, ita ἐὰν μέν, ἐὰν δὲ elliptice ponuntur. V. c. Ἐὰν μέν, ἐὰν δέ, elliptice.

Plat. Protag. p. 328. EAN MEN βούληται, ἀποδέδωκεν, ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀργύριον· EAN ΔΕ ΜΗ (sc. βούληται), ἐλθὼν εἰς ἱερὸν, ὀμόσας ὅσου ἂν φησι (lege cum Hoogeveno φῇ) ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα, τοσοῦτον κατέθηκε.

Ἐάν τε, ἐάν τε. Quod valet εἴτε, εἴτε, et ἄντε, ἄντε, idem ipsum significat ἐάν τε repetitum, h. e. *sive*. Ut Plat. Euthyphr. cap. vi. ἐάν τε πατὴρ ὢν τυγχάνῃ, ἐάν τε μήτηρ, ἐάν τε ἄλλος ὁστισοῦν. *Sive pater forte sit, sive mater, sive alius quicunque*. Conf. Plat. in Critone cap. xii. it. Xenoph. Cyrop. iii. 3, 17. Νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκεῖνοι ἔσονται, EAN TE ἐνθάδε ὑπομένωμεν, EAN TE εἰς τὴν ἐκείνων ἐπιόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς· ἴσοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχούμεθα, HN TE ἐνθάδε ἐρχομένους αὐτοὺς δεχώμεθα, HN TE ἐπ' ἐκείνους ἰόντες μάχην συνάπτωμεν. Z.] [Κἄν τε, κἄν τε dicit Etymol. M. p. 202, 19. *Herm.*]

SECTIO VII.

De Conjunctione [τε,] καὶ *cum particulis adjacentibus.*

REGULA I.

Τὶ καὶ, cum et tum. KAI, præter ea, quæ de hac particula superius obiter attigimus, sequitur sæpissime particulam τε, tuncque ambæ reddi commode possunt, per *cum*, et *tum*, vel duplex *et*; ut, Ἀνὴρ ὀξύς τε τὴν διάνοιαν, καὶ τὸ σῶμα ἐῤῥωμένως ἔχων. *Vir cum* ¶. 314. *acuto ingenio, tum robusto corpore* *.

* Illud τε καὶ, quod 1) omnino servit duobus membris copulandis, reddi quoque potest, *non modo, sed etiam: partim, partim*. 2) Eundem quoque usum præstat tum, cum aliud καὶ præcedit. E. g. Thucyd. iv. 56. Τῶν δὲ ὁπλιτῶν διεφθαρμένων, ὑπεχώρησαν πάλιν, KAI ἄνδρες TE τινες ἀπέθανον αὐτῶν, KAI ὅπλα ἐλήφθη. Hic, inquit Hoogevenus, ὑπεχώρησαν, et ὀλίγοι ἀπέθανον, et ὅπλα ἐλήφθη, non pari ratione copulantur: sed prior illa pars ὑπεχώρησαν per prius καὶ connectitur cum posteriori, ut causa cum effectu, qui cum geminus sit, divisionem admittit, constatque duobus membris per τε et καὶ iterum copulatis, ita: *Cum gravis armaturæ milites successissent, recesserunt, et non solum pauci ex illis interfecti sunt, verum etiam arma sunt capta*. Ibid. cap. 57. Αἱροῦσι τὴν Θυρέαν, KAI τήν TE πόλιν κατέκαυσαν, KAI τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν. Sic Virg. Æn. v. 619. *Ergo inter medias sese, haud ignara nocendi, conjicit, et faciemque deæ, vestemque reponit*. Ovid. Met. iii. 265. *Si sum regina, Jovisque et soror et conjux*. 3) Ubi τε καὶ in eodem orationis membro reperiuntur, copulat τε, et καὶ intendit. Ut Iliad. Φ. 262. Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον ψηφῖδας ὀχλεῦσιν χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ TE KAI τὸν ἄγοντα. *Aqua cito defluens strepit in loco declivi, et antevertit etiam ducentem*. Z.

40 Aliquando tamen, ac præsertim apud Thucydidem τε solum reperitur, ut *que* apud Latinos: quod tamen Poetis longe frequentius est. Thucydid. lib. ii.41 *Τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν.* id est, *Ac simul ipsis denunciarunt, ea ne læderent, quæ foris essent.* Apud Iones autem, aliquando τε vacat, quemadmodum τι· Herodotus lib. ii. *Ἀλλ' ὅσον τε ἡμερέων τεσσάρων ἀνάπλόου, στεινή ἐστιν.* id est, *Sed ita angusta est, ut quatuor circiter dierum navigatione ambiri possit.* Ubi *ὅσον τε*, pro *ὅσον τι*42. Τι, solum, que.

[Vulgo putant, particulam τε, quæ inprimis apud Homerum et alios quosque antiquissimos scriptores quibusdam aliis adjungi solet particulis, abundare. Etsi vero Τε non abundat.

40 Apud Poetas particula τε bis vel pluries repeti solet, non sequente καί. Exemplis apud Homerum et alios nihil tritius. Sic Iliad. A. 38.

Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Rarius in soluta oratione. Exempla hæc sunto. Apud Platonem in Phædro p. 267. lin. 6. *Τισίαν τε, Γοργίαν τε ἐάσομεν εὕδειν. Tisiamque, Gorgiamque dormire sinamus.* [Ibid. p. 248. *ἥ ΤΕ δὴ προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομὴ ἐκ τοῦ ἐκεῖσε λειμῶνος τυγχάνει οὖσα· ἥ ΤΕ τοῦ πτεροῦ φύσις, ᾧ ψυχὴ κουφίζεται, τούτῳ τρέφεται· θεσμός ΤΕ Ἀδραστείας ὅδε* etc. Z.] Et apud Athenæum Deipnosoph. lib. xiii. p. 584. *Σέ τε γὰρ λέγουσι διαφθείρειν τοὺς ἐντυγχάνοντάς σοι, ἐμέ τε ὡσαύτως. Teque enim aiunt perdere eos; qui tecum versantur, meque eodem modo.* Adde Xen. Κύρ. παιδ. lib. i. *Ἐπιλέλησθε δὲ παντάπασι, σύ τε, ὅτι βασιλεὺς ἐστὲ, οἵ τε ἄλλοι, ὅτι σὺ ἄρχων. Obliti fuistis prorsus, et tu, te regem esse, et cæteri, te ipsis imperare.*

41 Locus extat cap. v. Ibidem tamen conjunctio οὔτε præcedit, ad quod illud τε refertur, atque ita potius repetitur, quam solum invenitur. Verba sunt: *Κήρυκα ἐξέπεμψαν παρὰ τοὺς Θηβαίους λέγοντες, ὅτι οὔτε τὰ πεποιημένα ὁσίως δράσειαν, ἐν σπονδαῖς σφῶν πειραθέντες καταλαβεῖν τὴν πόλιν· τά τε ἔξω* etc. [Sic est Xenoph. Cyrop. iii. 1, 10. Memor. i. 2, 47. Z.]

42 Locus Herodoti est cap. viii. Frequens est hujus particulæ adjectio post ὅσον, Hom. Odyss. Λ. ver. 25.

Βόθρον ὄρυξ' ὅσον τε πυγούσιον.—

Scrobem fodi cubitalem. De vocula ὅσον, quantitatem notante vid. ad Cap. iii. Sect. 9. Reg. ult. Post οἷος, ἀντὶ τοῦ δύνασθαι, fere perpetua est. V. ibid. Sect. 8. Reg. 9. Dein post præpositionem ἐς. Cap. seq. Sect. 2. Reg. 14. Post ipsam etiam conjunctionem cognatam καί. Pauf. in Achaicis p. 401. *Ἐχόντων δὲ αὐτὴν ὁμοῦ τοῖς Κρησὶ Λυκίων καὶ, Καρῶν τε καὶ Παμφύλων. Tenentibus eam (urbem) simul cum Cretensibus, Lyciis, et, Caribusque et Pamphyliis.* Cæterum, quo sensu id accipiendum sit, cum abundare aliquam vocem dico, exposui ad Cap. vi. Sect. 2. §. 1. Nam et in his Pausaniæ verbis tantum abest, ut pleonasmum purum putum agnoscam, ut contra, hic aliquid deesse plane censeam, quod ita supplendum est: *Lyciis, et præter hos quoque Caribus*, etc. Ita ut planus sensus sit, Cretenses et Lycios præcipuos fuisse urbis ejus incolas, sed cum his quoque habitasse duos alios populos, Carasque et Pamphylios, ideoque post priorem conjunctionem καὶ omnino distinguendum est. Sed levius hoc, habentque cum Græcis commune Latini. Vide Virg. Æn. lib. i. 50.

Ast ego, quæ Divum incedo regina JovisQUE
ET SOROR, ET conjux.—

Conf. Ovid. Met. lib. ii. ver. 758.

—Subit hanc arcana profana
Detexisse manu tunc, cum sine matre creatam
Lemnicolæ stirpem contra data fœdera vidit:
ET gratamQUE deo fore jam, gratamQUE sorori.

Et lib. xiv. ver. 673.

Mille proci cupiunt, et semideique deique.

alibique crebro. H.

libenter concesserim, illam tum in Latina interpretatione, salvo sensu, fere negligi posse: nullo modo tamen animum inducere possum, ut credam, olim sine omni sensu esse additam orationi. At dicunt, numeri gratia ad ornatum conciliandum orationi, hoc factum esse est existimandum. Næ turpis et malus ornatus mihi videtur, qui sensum omnino non afficit: et cur istum numerum ornatumque recentiores Græci, elegantiæ copiæque tantopere studiosi fere neglexerunt? Placet igitur sententia doctissimi Hoogeveni, statuentis, hic quoque vim copulandi subjectam esse particulæ *τε*, sed fere aliquid omissum esse, ad

Ὅς τι. quod inprimis referatur *τε*. Sic solent *τῷ ὅς* veteres adjungere *τε*, sed elliptice. Ut Theogn. 336. *Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως, Κύρν', ἕξεις ἀρετὴν*, ΗΝ ΤΕ *λαβεῖν χαλεπόν*. Hic post *ἀρετὴν* pone *ταύτην τε, ἣν λαβεῖν χ.* h. e. *virtutem habebis, et eam quidem, quæ paratu est difficilis.* Iliad. E. 467. *κεῖται ἀνὴρ*, ὍΝ Τ' *ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ*. h. e. *Jacet vir*, et is quidem, *quem honoravimus ut Hectorem divinum*. ¶. 315.

Οἷός τι. Sic *οἷός τε* positum est pro *τοῖός τε, οἷος*, seu *τοῖος καὶ οἷος*, *talis, qui etiam* etc.

Ὅσος τι. Ὅσος *τε* pro *καὶ τόσος, ὅσος*. Ut Odyss. Λ. 25. *Βόθρον ὄρυξα*, ὍΣΟΝ ΤΕ *πυγούσιον*. h. e. *βόθρον ὤρυξα, καὶ τόσον, ὅσον πυγούσιον*.

Ἔνθά τι. *Ἔνθά τε* pro *καὶ ἐκεῖ, ἔνθα* seu *ὅπου*. Ut Iliad. E. 305. *ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος. τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τι μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται.*

Ὅτί τι. *Ὅτέ τε* pro *καὶ τότε, ὅτε*. Ut Iliad. E. 500. *ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτέ τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει*, etc.

Ὡσεί τι. *Ὡσεί τε* pro *καὶ οὕτως, ὡσεί*. V. g. Iliad. I. 477. *καί με φίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ.*

Ἐπεί τι. *Ἐπεί τε* pro *καὶ ἀπ' ἐκείνου χρόνου ἐπεί*. E. g. Herodot. Erat. cap. 84. *Σκύθας γὰρ, τοὺς Νομάδας, ἐπεί τέ σφι Δαρεῖον ἐσβαλεῖν ἐς τὴν χώρην, μετὰ ταῦτα μεμονέναι μιν τίσασθαι.*

Ἔς τι. *Ἔς τε* pro *καὶ ἐς τόσον, ἐς ὅ*. Ut Arrian. Exped. Alex. ii. 11. *Ἀλέξανδρος γὰρ, ἔς τε μὲν φάος ἦν, ἀνὰ κράτος ἐδίωκεν.* Alia exempla vide infra Cap. ix. Sect. 2. Reg. 14.

Γάρ τι. *Γάρ τε* idem valet, quod *καὶ γὰρ*, Lat. *Etenim*. Vid. mox *καὶ γάρ*.

Δέ τι. In formula *δέ τε* videtur *τε* habere vim intendendi, et significare *etiam*. Veluti Hesiod. Oper. 419. *Τότε σείριος ἀστὴρ βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.* Conf. Iliad. Φ. 151. Odyss. X. 306. ¶. 316.

Interdum δέ τε respondet præcedenti μέν τε. E. g. Iliad. Μέν τε, δέ τε. E. 139. Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει. Conf. Iliad. Φ. 260. [Sic legendum in Simmia v. 12. *Schaefer.*]

Καί τε videtur sæpe idem valere quod Lat. *Atque:* ut Καί τε. Iliad. A. 521. ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ, ΚΑΙ ΤΕ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν. Interdum vero τε Τε, intendit. potest accipi commode in sensu intendendi, reddique *etiam, insuper.* Ut Theogn. 662. ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο, καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· ΚΑΙ ΤΕ πενιχρὸς ἀνὴρ αἶψα μάλ' ἐπλούτησε. Conf. ver. 138. Præsertim cum sæpe, etiam si simpliciter ponitur, vim eandem habeat. Ut Iliad. A. 218. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. It. Aristoph. Acharn. 598. κόκκυγές τε τρεῖς. *Et quidem tres cuculi.* Z.] ¶. 317.

II. Καὶ, plerumque usurpatur pro *etiam,* non modo cum Καὶ, etiam. ἀλλὰ conjunctum, (quod nemo nescit,) sed etiam, quod raro tirones advertunt, per sese solum. Itaque cum occurrit, nec sensus patitur, ut reddatur per *et,* statim cogitent sumi pro *etiam*; ut, Καὶ ἀναίτιος δίκην ὑπέμεινε, *Etiam innocens pœnas dedit.* Exempla passim. Demosth. pro Corona, Ἐμοὶ τὴν εὔνοιαν καὶ νυνὶ παράσχεσθε. *Etiam nunc vestram mihi benevolentiam concedite.*

III. Καὶ, in parenthesi, cum aliquid postea vehementius Καὶ, sed, at. pressuri sumus, commode reddi posse videtur, *sed, at.* Demosthen. de Cherson. Αἴτιον δὲ τούτων· (καί μοι πρὸς Θεῶν, ὅταν ἕνεκα τοῦ βελτίστου λέγω, ἔστω παῤῥησία.) id est, *Istorum autem caussa hæc est: (sed* [Immo *ac. Herm.*] *per Deos, liceat mihi, ubi de re utilissima dicendum est, fidenter loqui *.)*

IV. Aliquando, initio membri, vel periodi, aut interro- Καὶ, an vero? gantis[43] est, aut saltem dubitantis. Lucian. in Charonte: Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες, ἀράμενοι τὸ Πήλιον, καὶ τὴν Ὄσσαν; *An vero, Mercuri, cum duo tantum simus, Pelio et Ossa sublatis, id poterimus?* Gallice, *Et pourrions-nous bien?*

* Inprimis hanc potestatem habet καὶ apud scriptores Græcos N. T. et interpretes Alexandrinos propterea, quod Ebr. ו sæpe hunc sensum habet. Sic dicitur Actor. x. 28. ὑμεῖς ἐπίστασθε, ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ, κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ. ΚΑΙ (h. e. ἀλλὰ) ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε, etc. Conf. 1 Thess. ii. 18. Siracid. xli. 13. Tob. iii. 10. Apocal. ii. 2, 9. Verum interdum quoque apud Poetas, præcedente μὲν adhibetur pro δέ. Ut Euripid. Phœniss. 906. Βούλει σὺ μέν τοι, κ' οὐχὶ βουλήσῃ τάχα; *Tu vis quidem, mox vero noles.* Z. ¶. 318.

43 Ita tamen, ut ipsum καὶ non interroget, sed interrogantis verba præcedat. Planius ex Plat. Theætet. p. 188. lin. 37. Πῶς οὖν τί ἐροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ἐάν τις ἡμᾶς ἀνακρίνῃ· ΚΑΙ τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ ὂν δοξάσει; *Quomodo igitur (vel) quidnam dicemus, Theætete, si quis nos interroget: Quisnam hominum id, quod non est, opinetur?*

Καὶ, subauditur. V. Apud Iones aliquando subauditur, ut apud Herodotum, cujus oratio interdum hiatus habet. Sic lib. ii.[44] Εἰ δὲ ἡ στάσις ἤλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ· τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης τε καὶ ὁ χειμὼν ἑστᾶσι, ταύτῃ μὲν τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις. id est, *Quod si et tempestatum, et cœli stata ratio mutaretur; ita ut, ubi nunc boreas hiemsque consistunt, ibi austri situs esset.* Ubi τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν νῦν *. ¶. 319.

Καὶ, Attice vacat. VI. Contra sæpe καὶ apud Atticos vacat; ¶. 320. maxime post particulas τί ποτε· Xenoph. ii.[45] Ἑλληνικ. Τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; id est, *Cum quo tandem nomine appellari decet?* ubi plane abundat καί.

VII. Aliquando deest ποτὲ; et sola particula τί; vel similis interrogans eodem sensu adhibetur: ut, Τί χρὴ καὶ λέγειν; *Quid attinet dicere?* et, Ὑμῖν δὲ πῶς ἄν τις καὶ χρήσαιτο; *Vobis autem quo modo tandem uti quis posset?* Demosthen. pro Coron. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι, μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; id est, *Quorsum enim illos evocassetis eo tempore?* verbatim, *Quid enim et volentes* etc.[46]

Καὶ, *atque*, G. *als.* VIII. Καὶ, interdum significat *atque*, sed eo sensu quo apud Latinos *atque* respondet adverbiis *æque*, vel *perinde*: tuncque apud Græcos præcedunt, fere κατὰ ταὐτὰ, vel κατὰ ταὐτὸ, *secundum eadem*, vel *idem*; vel ἴσα adverbialiter, pro ἴσως, *æqualiter*, vel ὁμοίως, *similiter*. Pausanias in Atticis: Κατὰ ταὐτὰ οὗτός τε ἤχησε, καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα. id est, *Is perinde resonare solet, atque*, vel, *ut cithara pulsata*. [Duker. ad Thuc. vii. 71. p. 494, 71. Valcken. ad Herodot. vii. 50, 2. p. 534. *Herm.*]

Gregorius Nazianz. Πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος. id est, *Omnem ab eo benevolentiam consecutus, perinde ac si liberorum clarissimus fuisset.* Sic Οὐχ ὁμοίως διάκεινται τὴν ἕξιν, καὶ ὅτε ὑγίαινον. id est, *Non perinde habitu comparati sunt, atque cum bene habebant.*

Hoc Tullius imitatus est: Tuscul. v. *Pythagoram*, inquit, *respondisse, similem sibi videri vitam hominum, et mer-*

44 Cap. 26. H.

* Duo loca Xenophontis laudat Cel. Hindenburg. ubi, præcedente οὐ μόνον, post ἀλλὰ deest καί. Ut Memorab. i. 6, 2. καὶ ἱμάτιον ἠμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος. Et ibid. ii. 7, 6. Ναυσικύδης οὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ὗς πολλὰς, καὶ βοῦς. It. Oppian. Cyneg. i. 159. οὐ μόνον, ὅττι χερείονές εἰσι πόδεσσι θηλύτεραι τελέθουσι, δολιχὸν δρόμον ἐν ξυλόχοισιν· ἀλλ' ὅτ' ἀλεύασθαι χρειὼ φιλοδέμνιον ἦτορ. Z.

45 Præter hunc locum alios cumulat Budæus p. 213. et 483. Verba Xenophontis sunt p. 468.

46 Verba sunt p. 316. lin. 17. Exemplorum turbam collegit H. Stephanus in lib. de Dial. p. 33. Sed in plerisque, si non in omnibus, particula καὶ habet vel copulandi, vel superaddendi, vel temporis (de quo supra ad Cap. iii. Sect. 2. Reg. 5. dixi) significatum, ut ostendam, volente Deo, cum de particulis Ling. Gr. dicam. Hic longum est, excutere omnia.

catum eum, qui habetur maximo ludorum apparatu. Græce, Ὁμοίως πού ἔχειν τόν τε βίον τὸν ἀνθρώπινον, καὶ ἀγοράν τινα etc.

IX. Interdum poſtponitur pronominibus ἕτερος et ἄλλος, eodem modo quo Latine *ac*, vel, *atque*, pronomini, *alius*. Ariſtoteles Polit. i. Ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος, ὁ κατὰ φύσιν. id eſt, *Ars enim quæſtuaria, alia eſt ac divitiæ, quæ tales ſuapte natura ſunt.* ¶. 321.

X. Interdum etiam duplici καὶ, nomen τὶς indefinite ſumtum, aut particula γὰρ includitur; tuncque poſterius καὶ vacat. Pauſanias in Laconicis[47]: Καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. id eſt, *Et aliqui ex militibus fulmine icti occubuerant.* Tametſi reddi tum poſſit, *etiam*, vel *quoque*. Sic, Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταλαντεύομαι τὴν γνώμην[48]. id eſt, *Nam animi pendeo ipſe quoque.* Sic enim reddi debet nomen αὐτὸς præcedente καὶ, ut κἀγὼ, vel καὶ ἐγὼ, ſignificat *ego quoque*[49].

47 Pag. 168. At minime ibi vacat, ſed exercet vim ἐπιδοτικήν. Plenior locus eſt: Καὶ οὐ παρίει σείων ὁ Θεὸς, καί τινες καὶ etc. Eſtque mens auctoris: *Et non ceſſavit terra divinitus moveri, atque etiam nonnulli milites de cœlo tacti perierant.* q. d. Οὐ μόνον οὐ παρίει σείων ὁ Θεὸς ἀλλὰ καί τινες etc. Sed conſentientem mox ipſum habemus Auctorem.

48 Verba Gregorii citata a Budæo p. 483. ubi et Pauſaniæ aliorumque verba affert.

49 In temporis mentione, καὶ pro ὅτι poni ſolet, quando ſcilicet temporis ſpecies præcedit. Thucyd. lib. i. cap. 50. Ἤδη δὲ ἦν ὀψὲ, ΚΑΙ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκρούοντο. *Jam ſerus erat dies, quum repente in puppim remigare cœperunt Corinthii.*

Conſentit Xenophon, Κύρ. παιδ. lib. i. cap. 26. Καὶ ὁδόν τι οὔπω πολλὴν διεληλύθεσαν αὐτοῖς, ΚΑΙ τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν. *Neque longe proceſſerant, cum Medus reverteretur.* Confer Act. Apoſt. cap. v. 7. Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα, ΚΑΙ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς εἰσῆλθεν. *Et factum eſt poſt trium horarum intervallum, ut uxor ejus, quid factum eſſet, ignara, intraret.* Huc revoca, quæ ſupra notavi in nomine μέσος· Νὺξ ἐν μέσῳ, καί. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καί. Latini etiam non raro conjunctioni ſuæ *et* hunc ſignificatum dederunt. Sic Virg. Æn. lib. vi. ver. 499.

Vix adeo agnovit pavitantem, et dira tegentem
Supplicia, ET notis compellat vocibus ultro.

[Similia loca Latinorum, ubi *atque*, *et* vel *que*, præter temporis notionem, etiam celeritatis vim continent, collegit auctor in Partt. Ut Virg. Æn. iii. 9. *VIX prima inceperat æſtas, ET pater Anchiſes dare fatis vela jubebat.* Ibid. lib. iv. 663. *Dixerat, ATQUE illam media inter talia ferro collapſam adſpiciunt comites.* Ibid. lib. xi. 864. *Audiit UNA Aruns, hæſitQUE in corpore ferrum.* Conf. Æneid. i. 86. ii. 692. iii. 356. v. 858. xi. 296. 621. Georg. ii. 80. iii. 493. Gellius lib. x. cap. 29. Inprimis apud ſcriptores ſacros N. T. et eos, qui conſuetudinem Ebraicam ſequuntur, ſolent καὶ in ſenſu temporis uſurpare: ut Marc. xv. 25. Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, ΚΑΙ (h. e. ὅτι) ἐσταύρωσαν αὐτόν. Conf. Ebr. viii. 8. Luc. ii. 21. etc. Idem quoque ob uſum Hebr. particulæ ו ſolent et antecedenti membro et conſequenti καὶ præponere. V. c. 1 Macc. vii. 23. ΚΑΙ (pro ἐπειδὴ) εἶδεν Ἰούδας πᾶσαν τὴν κακίαν, ἣν ἐποίησεν Ἄλκιμος, καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ, ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ, ὑπὲρ τὰ ἔθνη, ΚΑΙ ἐξῆλθεν εἰς πάντα τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν. *Poſtquam Judas omnem injuriam cognovit, qua Alcimus ejuſque aſſeclæ Iſraelitas afficiebant magis, quam gentiles ipſi: obibat circa omnes fines.* Z.]

Καὶ habet vim προτρεπτικήν.

[Καὶ, quando jungitur Imperativis et Interrogationibus, habet vim impellendi et cohortandi. Ita fere solet adhiberi in citandis testimoniis et legibus: ut Lys. adv. Agorat. p. 466. ed. Reisk. ΚΑΙ μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα. Ibid. p. 474. Καί μοι ἀνάγνωθι τὰ ψηφίσματα καὶ τὰς γραφάς. Ibid. p. 493. Καὶ, ὡς ἀληθῆ λέγω, τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐλέγξει. Ibid. p. 499. Καί μοι κάλει τὸν ταξίαρχον. Demosth. pro Coron. p. 243. Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν ταύτην λαβών. Ibid. p. 253. Καί μοι λέγε καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών. Euripid. Orest. 1110. ΚΑΙ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας. Id. Phœniss. 907. Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω; Ibid. ver. 1357. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα; Tab. Ceb. p. 203. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν; Lucian. in Solœc. tom. iii. p. 575. Καὶ πῶς φῂς οὐ δυνήσεσθαι; Sic Virg. Ecl. i. 27. *ET quæ tanta fuit Romam tibi causa videndi?*

Καὶ, *etiam*, *vel.*

Habet sæpissime eadem particula quoque vim ἐπιδοτικὴν, h. e. intendendi, *etiam*, *quoque*, *vel*. Ut Theogn. 342. Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν ΚΑΙ τι παθεῖν ἀγαθόν. *Fac, ut pro malis* etiam *bona sorte fruar*. Iliad. E. 362. Λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ Τυδείδης, ὃς νῦν γε ΚΑΙ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο. h. e. *qui nunc quidem vel adversus Jovem patrem pugnaret*. Xenoph. Cyrop. iii. 1, 18. Τί δ', ἔφη, ὦ Κῦρε, οὔπω ᾔσθου ΚΑΙ ἕνα ἄνδρα δι' ἀφροσύνης μὲν ἐπιχειροῦντα κρέττονι ἑαυτοῦ μάχεσθαι, ἐπειδὰν δ' ἡττηθῇ, εὐθὺς πεπαυμένον τῆς πρὸς τοῦτον ἀφροσύνης; *Quid? an nondum sensisti*, ne *unum* quidem *hominem*, *qui* etc.

Καὶ, *cunque*.

Multa occurrunt loca passim, ubi τῷ καὶ vis ἀοριστολογικὴ sit subjecta, exprimatque Lat. *cunque*. Ut Lucian. in Lapith. tom. iii. p. 428. Μάλα ἤδη παρεφύλαττον, Ὅ, ΤΙ ΚΑΙ μειδιάσειε. *Diligenter jam observabam, quodcunque, quicquid tandem rideret*. Heliodor. v. init. Ἡ μὲν δὴ πόλις ἡ Δελφῶν ἐν τούτοις ἦν, καὶ ἔδρασεν Ὅ, ΤΙ ΔΗ ΚΑΙ ἔδρασεν· οὐ γὰρ ἔχω γινώσκειν. Iliad. Φ. 268. Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτίς με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ ΚΑΙ ΤΙ πάθοιμι. *In posterum* quidvis *subire sustinebo*. Demosthen. adv. Timocrat. non procul ab initio: Ἐγὼ δ', εἴπερ τινὶ τοῦτο ΚΑΙ ΑΛΛΩ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω κἀμοὶ νῦν ἁρμόττειν εἰπεῖν. *Quod si quicunque alius recte dicere potest, arbitror, a me quoque idem recte dici*. [In duobus postremis exemplis καὶ significat *etiam*. *Herm.*]

Καὶ pro κἄν.

Sæpe simplex καὶ vicem sustinet, τοῦ καίπερ, aut κἂν, *quamvis*, *licet*, *quantumlibet*. Ut Iliad. A. 653. τάχα κεν ΚΑΙ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. *Mox quamvis insontem accusaverit*. Theogn. 419. Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται. *Multa me fugiunt quamvis peritum*. Ibid. ver. 1114. Σύν σοι, καὶ κακὸς

ὤν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ. Conf. Iliad. I. 651. M. 171. Evang. Luc. xviii. 7. Ariſtoph. Plut. 945. ¶. 322.

Eidem particulæ quoque vis explicandi interdum ſubjecta eſt, *hoc eſt*, *nempe*, *ſcilicet*, *et quidem*. Ut Ariſtoph. Plut. 29. Κακῶς ἔπραττον ΚΑΙ πένης ἦν. *Rem male gerebam*, *hoc eſt*, *pauper eram*. Xenoph. Cyrop. viii. 3, 1. Διέδωκεν αὐτοῖς τὰς Μηδικὰς στολάς· ΚΑΙ τότε Πέρσαι πρῶτον Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν. Plat. Apol. cap. viii. Πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους. Ibid. cap. xiii. τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων. Æſchin. Socrat. i. 4. Καὶ ἄλλα πολλὰ ΚΑΙ θαυμάσια εἰργάζετο. *Et alia multa*, eaque *mirabilia*, *fecit*. *Z.*] ¶. 323. Καὶ, nempe, hoc eſt.

XI. Κᾂν, unica voce, pro καὶ ἂν, cum iota ſubſcripto, apoſtropho et accentu acuto: (nam cum ſolo apoſtropho et iota ſubſcripto, eſt καὶ ἐν, et cum dativo jungitur,) interdum ut ſimplex καὶ, ſignificat *etiam*, interdum *etiamſi*; ¶. 324. ut, Κᾂν παντάπασιν ἀπαίδευτος ὤν, τοῖς κομιδῇ πεπαιδευμένοις ἑαυτὸν ἀντιπαραβάλλει. id eſt, *Etiam*, vel *etiamſi imperitus*, *ſeſe tamen cum eruditiſſimis comparat*. Κᾂν.

[—minus recte; nam ſcribi debet ſine ι ſubſcripto. In hujuſmodi enim vocibus κἂν pro καὶ ἂν, κἂν pro καὶ ἐν, κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ etc. —primo fit thlipſis τοῦ iota ſubjunctivi vocalis: deinde craſis, nec facta craſi amplius admittitur iota, ſed prorſus exteritur. In κἀγὼ igitur et ſimilibus contractio non fit ex αι et ε: ſed extrito prorſus iota fit craſis vocalium α et ε in α longum: ut κἀγώ· iota vero nullo modo ſubſcribi poteſt, niſi ſupponamus, præter craſin, ſynæreſin etiam: nulla autem eſt ſynæreſis: iota enim in prædictis non ſubjungitur craſi factæ; (ſubjungi autem oportuit ut fiat ſynæreſis; nam quod ſubſcribitur poſterius eſt eo, cui ſubſcribitur, ut apparet in omni diæreſi, quæ ſynæreſi opponitur, ubi ι ſubſcribitur, ut Νηρηΐδες-Νηρῇδες.) ſed medium locum occupat inter α et ε ante craſin factam. At ſi contra eveniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente et diphthongo διὰ τοῦ ι ſequente fiat craſis, iota tum ſubſcribitur: unde in hujuſmodi contractis exiſtit triplex paſſio: ut καὶ εἶτα per thlipſin τοῦ ι—κα εἶτα· per craſin vocalium αε—κᾶτα· et per ſynæreſin α vocalis longæ ex contractione factæ cum ſubjunctiva vocali ι κᾇτα. Sic κῆπε Dorice pro καὶ εἶπε· κῷνος pro καὶ οἶνος.] [De emend. rat. Gr. gramm. i. 8. p. 36. *Herm.*]

XII. Κᾂν, *plane*, interdum in re vel inſolenti, vel dubia, aſſeverandi cauſa ponitur; ut, Πάντων μοι ἀντιστάντων κᾂν ἐπιχείρησα τῷ πράγματι. id eſt, *Vel invitis et repugnantibus* Κᾂν, plane.

omnibus, rem tamen omnino aggressus essem[50]. Interdum est, Quod si. *quod si*; Gall. *et si*. Demosth. pro Coron. Κἂν μὲν εὐλαβούμενος τοῦτο, μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ. *Quod si, ut pudori consulam meo, res abs me gestas non dixero.* Ibid. pro *si*: Ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ. *Præsertim si hoc ab hoste quisquam patiatur*[51]. ¶. 325.

Κἂν εἰ, quod si. XIII. Aliquando κἂν εἰ, simul conjunguntur, et significant *quod si*, vel *etiamsi autem*. ¶. 326. Demosth. de Falsa Legat. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. *Quod si omnia in illo essent.* Aliquando sumuntur pro *si*, voce quoque alia inter utramque posita. Ibid. Κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκῃ τις τῶν πεπρεσβευμένων αὐτῷ. id est, *Si quis ejus legationem impietatis damnet*[52].

Aliquando κἂν εἰ et κἂν sibi mutuo respondent, pro εἴτουν, et εἴτε, id est, *sive*, geminato. ¶. 327. Aristotel. Οἱ γὰρ ἀστέρες, κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνωνται. *Stellæ enim, sive majores sive minores appareant.* Κἂν εἰ μὴ, *Etiamsi non* *.

50 Exemplum habet Plato, Euthyd. p. 279. lin. 38. Τοῦτο δὲ ὁ κἂν παῖς γνοίη. *Hoc vel puer sciret.* Conferatur Marc. vi. 56. Καὶ παρεκάλουν αὐτὸν, ἵνα κἂν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται. *Et orabant illum, ut vel fimbriam vestimenti ipsius tangerent.*

51 At καὶ in his verbis non ad particulam ἂν, sed ad præcedens ἄλλως τε referendum est, ut fiat ἄλλως τε καὶ, ἄν.

52 Hæc et plura vide apud Bud. p. 498. H.

* Exemplum formulæ κἂν εἰ μὴ extat Plat. Phæd. cap. xv. sub finem: Οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαί καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ πάντα οὕτω, ΚΑΝ ΕΙ ΜΗ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον. Cæterum illud κἂν ante εἰ et εἰ μὴ Devarius putat positum pro simplici καί. Equidem vero censeo, potius εἰ abundare, ¶. 326. quemadmodum non raro apud Latinos *Si* post *quasi* et *nisi* pleonastice adhiberi satis inter omnes constat. Exempla vide apud Turselinum de Partt. Omnino autem quæ de usu particulæ concretæ κἂν tironibus sunt tenenda, redeunt huc. 1) Ponitur pro καὶ ἐὰν, *et si*: Plat. Euthyphr. cap. 10. Κἄν μοι ἱκανῶς ἐνδείξῃ, ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι. *Et, si mihi satis demonstraveris, tuam sapientiam nunquam laudare desinam.* Epict. cap. xviii. Μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι· κἂν (h. e. καὶ, ἐὰν) δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ἀπίστει σεαυτῷ. Hinc quoque ἀπόδοσις prætermittitur, uti post ἐὰν et εἰ. Ut Luc. xiii. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν (supple καλῶς ἔχει·) εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. 2) Quod valet ἐάν τε, *sive*, repetitum, idem sæpe significat κἄν. Ut Plat. Phæd. c. xxv. cum Optativo: Οὐκοῦν τούτων μὲν κἂν ἅψαιο, κἂν ἴδοις, κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσθοιο· etc. *Itaque hæc sive tactu, sive visu, sive aliis sensibus cognoveris* etc. ¶. 328. Demosthen. Olynth. ii. p. 24. Ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα, κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ. 3) Habet vim augendi, *etiam, vel, adeo.* Ut Plat. in Ion. p. 524. Εἰ περὶ ἑνὸς τέχνῃ καλῶς ἠπίστατο λέγειν, κἂν περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. 4) Habet vim adversandi, *etiamsi, licet, quamvis.* ¶. 329. E. g. Dem. Phil. iii. p. 115. Ὁ γὰρ, οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ καὶ τοξεύῃ. It. in Epigrammate quodam: ΚΗΝ με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὍΜΩΣ ἔτι καρποφορήσω ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ. 5) Videtur quoque interdum significare, *forte, circiter.* ¶. 330. Ut Xenoph. Cyrop. ii. 1, 6. πελτασταὶ δὲ καὶ τοξόται γένοιντ' ἂν ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως κἂν ἐξακισμύριοι. 6) Videtur significare *certe, saltem.* Ut Lucian. in So-

XIV. Καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καὶ, vel καὶ δῆτα, vel καὶ δῆτα καὶ Καὶ δὴ, et ut plurimum significant, *Et quidem, et certe, quin etiam:* ut, quidem. Καὶ δὴ καί σου ἡδέως ἂν πυθοίμην. *Et vero*, vel *quin etiam libenter ex te quæsierim*. Idque fere periodorum, aut membrorum initiis. Trita passim exempla[53]. ¶. 331.

XV. Aliquando καὶ δὴ, præter notata superius, reddi Καὶ δὴ, conpotest, vel *continuo*, vel *ideo*, vel *jamjam*. Demosthen. pro tinuo. Coron. Ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴποι τὰ προσόντα ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου, καὶ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχοντα. id est: *Quasi si quis ea prior objecerit, quorum ipse sibi conscius est, ea continuo talia esse oporteat*. Sic, Τοσοῦτον ὑπειπὼν, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι[54]. id est, *Ubi hoc unum dixero, jam jam ad eum me convertam*. Sic usurpatum est, *atque*, a Virgilio Georgic. i. ver. 201.

Non aliter quam qui adverso vix flumine lembum
Remigiis subigit; si brachia forte remisit,
Atque illum in præceps prono rapit alveus amne.

hic enim *atque*, significat *continuo*.

XVI. Alias vero, καὶ, sequentib. γε δὴ, videtur interro- Καὶ, intergare potius, quam affirmare. Plato sub initium Convivii rogat. Apollodorum illum, quem μανικὸν, id est, *furiosum*, vocabant, ita loquentem introducit: Καὶ δῆλόν γε δὴ, ὅτι οὕτω διανοούμενος, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ ὑμῶν, μαίνομαι; *Ex eone vero insanire me constat, quod de me simul ac de vobis ita sentiam?*

XVII. Καὶ μὴν (nam καὶ μὲν, sine voce aliqua interje- Καὶ μὴν, cta[55], vel nunquam, vel raro admodum reperias:) Primo, enimvero. reddi potest: *Enimvero*, ¶. 332. *Et vero, et sane*. Demosth. pro Coron. Καὶ μὴν, εἴ τι τῶν ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε, καὶ διεξῄει, ἢ καὶ ἄλλ' ὁ, τιοῦν ἀδικοῦντά με ὑμᾶς ἑώρα. id est, *Enimvero*, vel, *et sane, si quid in*[56] *aliis, quæ jam jam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat*. Ibid.[57] Καὶ μὴν εἰ τὸ κωλῦσαι τὴν τῶν Ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπεπράκειν ἐγὼ Φιλίππῳ. id est, *Enimvero*, vel, *et quidem, si operam Philippo meam, ad impediendam Græcorum societatem vendideram*. Ibid. Καὶ μὴν, τὴν εἰρήνην ἐκεῖνος ἔλυσε, τὰ πλοῖα λαβών. id est, *Enimvero pacem ille tum violavit, cum hæc navigia cepit*.

XVIII. Secundo, idem est, quod *profecto*, vel *certe qui-* Καὶ μὴν, profecto.

lxec. tom. iii. p. 574. Οἶμαι γάρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπακούσαντα τῶν ἑξῆς λεγομένων. Z.

53 Vide, quæ diximus ad Sect. v. Reg. 6.

54 Verba Gregorii citata a Bud. p. 484.

55 Vel *adjecta*, ut καὶ μὲν δή. [Et tamen καὶ μὲν occurrit Iliad. I. 628. Νηλῆϊ· ΚΑΙ ΜΕΝ τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο ποινήν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. Z.]

56 *Ex aliis* lego in ed. Paris.

57 Pag. 316.

dem. Ibid. Καὶ μὴν, οὐδὲ τοῦτό γε οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσειεν. id eſt, *Nec illud profecto dicere quiſquam audeat.* ¶. 332.

Porro. Tertio ſignificat *porro*, vel *jam vero*, vel *cæterum.* Ibid. Καὶ μὴν, ὅτι πολλοὺς μὲν ἐστεφανώκατε ἤδη τῶν πεπολιτευμένων, ἅπαντες ἴσασι. id eſt, *Porro, pleroſque jam, Reipubl. adminiſtratione perfunctos, a vobis coronatos eſſe, norunt univerſi.* ¶. 332.

Equidem. XIX. Quarto, cum prima perſona junctum, verti poſſit *equidem.* Plato ſub initium Convivii: Καὶ μὴν ἔναγχός σε ἐζήτουν. *Equidem modo te quærebam.* ¶. 332.

Καὶ μὴν καὶ, quin etiam. Quinto καὶ μὴν καὶ valent, *quin etiam.* Ibid. Καὶ μὴν καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο, ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν. id eſt, *Quin etiam, laude ſum hac in parte dignus*[58]. ¶. 332.

Καὶ μήν γε, at ſaltem. Sexto, Καὶ μήν γε, *At ſaltem, at vero.* Ibid. Καὶ μὴν, τῷ γε μὴ διαφθαρῆναι χρήματι κεκράτηκα Φιλίππου. id eſt, *At ego ſaltem Philippum vici, quod pecuniis ab illo corrumpi minime potuerim.* ¶. 332.

Καί τοι, atqui. XX. Καὶ, cum particula τοι enclitica, ſignificat primo, *atqui :* ¶. 333. ut, Καί τοι ὅστις ἂν τὰ τῆς πατρίδος ἀτυχήματα καρπώσαιτο, οὗτος ἂν ἀπολωλέναι δίκαιος γένοιτο[59]. id eſt, *Atqui dignus profecto eſt, qui pereat, quiſquis patriæ calamitatem felicitatem putat ſuam.* Demoſthen. pro Coron. Καί τοι πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἔχοι, καὶ τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότως ἂν λέγειν. *Atqui præter cætera jura,* (id eſt, defenſionis capita,) *quæ Cteſiphontis in cauſa proferri poſſunt, hoc etiam exiſtimo, et quidem ſumma cum æquitate urgeri poſſe*[60].

Καί τοι, at. XXI. Secundo, ¶. 333. ſignificat *verum*, vel *at*, idque fere cum dubitatione vel indignatione. Demoſth. pro Corona: Καί τοι πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν οἴεσθέ μοι διδόναι; *At quantum pecuniæ, ſodalitatum mihi principes daturos putatis?* ubi διδόναι, pro διδόναι ἂν, id eſt, δώσειν. Sic Tullius ultima Verrina: *At quemadmodum ipſe ſeſe induit*

58 Num hæc Platonis verba ſint, dubito; quæ ſequuntur certe, ex eodem allata, non ſunt Platonis, ſed Demoſthenis de Corona p. 348. lin. 15. Ejuſdem ſignificationis ſunt Καὶ μὴν δὴ, et Καὶ μὴν δὴ καί. Utrumque apud Plat. in Phædr. p. 233. Ita tamen, ut alterum καὶ *etiam* notet.

59 Et hæc, paucis commutatis, Demoſthenis verba ſunt, de Corona p. 341. lin. 49. Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος, ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. *Et ſane, cui Græcorum calamitates ad nominis celebritatem reſervantur, hic dignus eſt, qui pereat potius, quam alterum accuſet.* Citat locum Budæus p. 482.

60 Hoc ſenſu additur aliquando particula γε. Sic Plat. Phædr. p. 241. lin. 26. Ubi Socrates dixit, ſe ad finem orationis ſuæ perveniſſe, reſpondet Phædrus: Καίτοι γε ᾤμην γε μεσοῦν αὐτόν. *Atqui putabam ad dimidiam ejus partem tantum perventum eſſe.* Ubi alterum illud γε denotat *tantum.*

prima actione? Græce, Καίτοι ποῖον αὐτός γε τρόπον περιέβαλεν ἑαυτὸν ἐν τῇ προτερολογίᾳ[61];

XXII. Tertio, rarius sumitur pro κἂν, id est, *etiam*, Gall. *voire même*, affirmando. [Minime. Purus putus error. *Herm.*] Eusebius Præparation. lib. iii. p. 106. Εἰ δή τις ἂν δυνατὸς ψυχῆς ἄγαλμα, καὶ μορφὴν ἐν εἰκόνι τεχνήνασθαι, δύναιτ' ἂν οὗτος καίτοι τῶν κρειττόνων. id est, *Quare, si quis animi simulacrum ac speciem fingendo architectari posset, idem quoque posset superiorum ac cœlestium mentium imaginem aliquam fabricari.* Nisi forte legatur καί τι, supple ἄγαλμα, pro καί τοι. Καί τοι, *etiam.*

XXIII. Quarto, ¶. 333. redditur, *quanquam*, vel *tametsi*, in correctionibus maxime rhetoricis: ut, Καίτοι, σύ γε οὕτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν τῶν παρ' ἐμοῦ δεήσῃ λόγων[62]. id est, *Quanquam tu, qui tantum prudentia vales, oratione mea non indigebis.* Καί τοι, *quanquam.*

Quo sensu addunt plerumque particulam γε. Gregor. Nazianz. ubi se dixit, ex Juliani apostatæ vultu et incessu, qualis futurus esset, cognovisse, addit, Καί τοι γε οὐ τῶν εὖ πεφυκότων περὶ ταῦτα εἷς ὤν[63]. id est, *Tametsi ex iis non sim, qui artis hujus admodum periti sunt.*

XXIV. Quinto, ¶. 333. significat, *et quidem*, *et vero*, initio periodi. Plutarchus in Cæsare: Καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον. id est, *Et quidem rumoris aliquid in populum sparserunt.* Ubi notandum, illud τοι duplici καὶ inclusum ac tectum esse. Eodem sensu dicunt interdum, καὶ μὴν καί[64]. Demosthen. pro Coron.[65] Καίτοι δυοῖν αὐτῶν ἀνάγκη θάτερον. *Et vero, et sane, e duobus alterum fateatur necesse est.* Καί τοι, *et quidem.*

XXV. Sexto, ¶. 333. redditur, *proinde*, vel *itaque*, apud Isocratem sæpe: ut, Καί τοι, τί χρὴ νομίζειν, ποιεῖν ἂν τὸν τοιούτοις ἐπιχειροῦντα; *Proinde quid eum facturum putemus, qui talia conetur*[66]*?* *Proinde.*

Septimo, ¶. 333. καίτοι εἰ, vel, ἄν, idem est quod εἰ δὲ, *quod si*: uti, Καίτοι, εἰ πρὸς αὐτὸν οὕτω πως διέκεισο. *Quod si hoc modo adversus eum affectus eras.* *Quod.*

XXVI. Octavo, ¶. 333. idem est, quod, *et tamen*, Gall. *Et cependant.* Demosth. pro Coron. Καίτοι σύγ' ἔφησθά με ταῦτα λέγοντα, εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτουσί. *Et tamen, hoc me orationis genere, inimicitias istas conflare dicebas.* *Et tamen.*

Nono, καὶ γάρ τοι, significat *etenim*. [*Etenim profecto*, vel *Etenim.*

61 Ita Bud. l. c.

62 Luciani locus apud Bud. l. c.

63 Vid. Bud. p. 482. qui et sequentia Plutarchi verba citat.

64 Vel καί τι καὶ, apud Arrian. lib. ii. cap. 22.

65 Pag. 333. lin. 20.

66 Ita ferme ex Isocrate Bud. pag. 483.

ſane. Herm.] Ibid. Καὶ γάρ τοι πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐδείξατε ἐκ τούτων. *Etenim Græcis omnibus ita demum oſtendiſtis*[67].

XXVII. Καὶ οὐ rarius quidem, aliquando tamen, pro ἀλλ' οὐ, id eſt, *non autem*. Demoſthen. pro Coron. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως, οὐδὲ τιμωρίας. *Atqui tum gratiam palam conſecutus ſum, non reprehenſionem aut pœnam retuli.* Ita enim καὶ μὴ, uſurpatur, ut Gallice, *et non*. Diogenianus apud Euſeb. Præparat. vi. Καὶ μὴ ταῦτα μόνα, ὧν ἐστιν εἱμαρμένη; *Non autem ea duntaxat, quæ fati lege teneantur?*

SECTIO VIII.

De Conjunctionibus μὲν, *et* δὲ, *cum adjunctis particulis.*

REGULA I.

PARTICULAS iſtas uſu conjunctiſſimas etiam tractatione conjungimus. Primum igitur, μὲν cum particula γὰρ, ornatus cauſa ſolum adhibetur, quia μὲν γὰρ, idem quod, γὰρ, ſignificant. [Minime. Ὁ μὲν γὰρ eſt *nam hic quidem. Herm.*] At per ſe ſolum, rarius licet, aliquando tamen, eodem modo vacat, ut *quidem*, apud Latinos. Atque id Platoni frequentius eſt. Sic de Rep. viii. Ὅταν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης. id eſt, *Cum, inquam, primum quidem matrem moleſte ferentem audiet.* Ibi enim δὲ non ſequitur[68].

Nominatim autem obſervandum, vix unquam [numquam omnino. *Herm.*] reperiri ὃς μὲν, abſolute poſitum, ut *qui quidem*, Latine[69]. Græci enim potius dicunt, ὅστις, ὅσπερ, ὃς δὴ, ὅς γε. Poetæ vero etiam ὅστε, ut paſſim Homerus. [Ὅστε eſt *qui*, non *qui quidem*. *Herm.*]

II. In membrorum diverſorum, quæ tamen ad ſeſe mutuo referri poſſint, initiis, fere ſemper μὲν et δὲ collocan-

67 Pro eodem dicitur et καὶ γὰρ οὖν. Lucian. Dem. Encom. p. 920. Καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην. *Etenim adhibui, qui dicta exciperent.*

68 Sed intelligitur in ſequentibus poſt ἔπειτα. Verba ſunt p. 549. lin. 28. Ὅταν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης, ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξὶν· ἔπειτα ὁρώσης etc. *Quod maritus inter magiſtratus non recenſeatur, ſeque ob id ipſum inter reliquas mulieres parvi pretii eſſe: deinde videntem* etc.

69 Vide ſupra, Cap. ii. Reg. 5.

tur: Latine autem rariſſime, *quidem*, *vero*, quod Latini diſſolutiones ament[70]. Itaque dum Græca Latine redduntur, μὲν et δὲ, ut plurimum omitti debent, alioqui putidam ſæpe Latinitatem efficient: tuncque commode ablativus abſolutus in priore membro uſurpari poterit: ut, Τὸν μὲν ἐχθρὸν κατέβαλεν, αὐτὸς δὲ ἀραρότως ἔστη. *Ipſe, afflicto jam hoſte, preſſo gradu conſtitit.*

Contra, cum Græce Latina vertuntur, ſæpe adhibendæ ſunt illæ particulæ membris illis diverſis, quæ Latine nulla conjunctione copulantur. Quod ſi plura eſſent illa membra, tum ſubinde addendum fuerit, καὶ vel πρὸς δὲ, vel πρὸς δὲ τούτοις, id eſt, *præterea*, initio membrorum, ante particulam ipſam μέν.

III. Monendi quoque tirones ſunt, licet voculæ iſtæ tam crebro uſurpentur, nunquam tamen ſimul uſurpari, quin abſolute reddi poſſint, per *quidem vero*: ut, Οὗτος μὲν ἡμᾶς φενακίζει, ἡμεῖς δὲ ὑπ' εὐηθείας, αὐτὸν ὑπερσπουδάζειν ἡμῶν οἰόμεθα. id eſt, *Ille quidem fucum nobis facit, nos vero præ ſimplicitate, rebus eum noſtris ſtudere arbitramur.*

IV. Monendi præterea, conjunctionibus illis partes etiam diſſimiles conjungi poſſe: ut, Πῇ μὲν διὰ τὴν ἔχθραν, πῇ δ' ἐφαπτόμενος τοῦ καιροῦ. *Partim ob inimicitias, partim occaſionem arripiens.* Sed tamen prioris membri participium, cum poſterioris verbo committi non debere. V. c. male diceretur: Τοὺς μὲν πολεμίους ἐκβαλὼν, ὑπὲρ δὲ τῆς πατρίδος

70 Patet hoc cum innumeris locis, tum perquam clare ex illo Platonis, de Rep. lib. ii. p. 359. Τοῦτον δὲ ἄλλο ΜΕΝ οὐδὲν, περὶ ΔΕ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. *Hunc autem nihil aliud quam aureum annulum in manu geſtare.* Vitioſe enim verteres: *Hunc autem aliud quidem nihil in manu vero aureum annulum geſtare.* Eſtque hæc familiaris Græcorum elegantia pro οὐδὲν ἄλλο ἢ, vel οὐδὲν ἀλλ' ἢ reponere ἄλλο μὲν οὐδὲν, ſequente particula δέ. Addam aliud ex Demoſthene Philipp. iii. p. 49. Ἡγεῖσθαι τὴν νῆσον ταύτην, ὅπερ ἐστὶν, ΑΛΛΟ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝ εἶναι βασιλεῖ χρησίμην ἐν τῷ παρόντι, τῆς δ' αὐτῆς ἀρχῆς ἐπιτείχισμα. *Exiſtimare, hanc inſulam, id quod res eſt, ad nihil aliud regi eſſe utilem, niſi quod regni ejuſdem ſit propugnaculum.* Item ex Ariſtide, de Smyrna, p. 292. Ἐλείπετο δὲ ἄλλο ΜΕΝ οὐδὲν, θεοὺς ΔΕ καὶ ὑμᾶς καλεῖν. *Nec aliud quidquam erat reliquum, niſi ut Deos et vos invocarem.* Adde Epict. Enchir. cap. lxii. Nec eſt, quod verbatim vertas illud ejuſdem Ariſtidis in Orat. pro Quatuorviris, p. 298. Θετταλοὶ δὲ ὑπ' ἀνάγκης ΜΕΝ, ὅμως ΔΕ ἐμήδιζον. *Theſſali autem, quanquam neceſſitate coacti, a Medorum partibus ſtabant.* Eſtque hæc locutio Græcis non minus familiaris, qua μὲν et δὲ ita conſtruuntur, ut alterum per *quamvis*, alterum per *tamen* ſit reddendum Latine. E. c. in illo Sophoclis, Trachin. ver. 62.

—Ἡ δὲ γὰρ γυνὴ
Δούλη ΜΕΝ εἴρηκεν Δ' ἐλεύθερον λόγον.

—*Hæc enim mulier quamvis ſerva, liberum tamen ſermonem locuta eſt.* Alia in vertendo cautio eſt adhibenda, ſiquidem μὲν et δὲ faciunt ad celeritatem indicandam. Ita apud Ælian. V. H. lib. i. cap. 2. de aranea celeriter prædam in telam cadentem arripiente: Τὸ ΜΕΝ, inquit, ἔπεσεν, ἡ ΔΕ ἔχει δαῖτα. *Vix aliquid incidit, quin illa hoc ſibi in epulas rapiat.*

ἠμυνάμην. ¶. 334. Nam, aut δὲ tollendum est, aut pro ἐκβαλὼν, dicendum ἐξέβαλον. id est, *Propulsatis hostibus, patriam defendi.*

V. Eleganter etiam id exprimunt, quod Latine dicimus, *cum*, *tum*; qui usus cum apud cæteros, tum præsertim apud Isocratem longe frequentissimus: ut ipso statim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Deiotaro: *Cum in omnibus caussis gravioribus, C. Cæsar, vehementius commoveri soleo; tum in hac caussa ita me multa perturbant.* Græce reddi potest: Παρὰ μὲν ἄλλους τοὺς ἀγῶνας, Γάϊε Καῖσαρ, ἐμπαθέστερον εἴωθά που διακεῖσθαι, παρὰ δὲ τουτονὶ, πλείστοις ὅσοις οὕτω πως διαταράττομαι.

Demosthen. pro Corona initio: Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ', Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα. id est, *Et quidem cum Æschine, hac in caussa, multis sum rebus inferior, tum duabus potissimum, iisque permagnis.*

VI. Μὲν, δὲ, serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: tunc vero ridiculum esset, *quidem*, *vero*, Latinis auribus inculcare; ut apud Xenophontem: Ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν. id est, *Laudis gratia labores omnes, omniaque pericula sustinere.* Sic apud Gregorium, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. id est, *Corpora simul animosque curabat*; dici potuit: ἐθεράπευε δὲ καὶ τὰς ψυχάς. ¶. 335.

VII. Attice quoque sæpius repetuntur, crebris negationibus illigatæ, ita ut et membra membris opponantur, nec commode satis Latinitate donentur. Insigne hoc in genere est illud Demosthen. pro Coron. Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους. Quæ particulis *ita ut*, subinde iteratis, hoc modo vertas: *Neque vero hæc ita dixi, ut eadem non proscriberem: nec ita proscripsi, ut in obeunda legatione non dicerem: nec in legatione sic dixi, ut ea Thebanis non persuaderem*[71].

VIII. Frequentissimus est hujus oppositionis usus, cum, uno aut pluribus omissis, aliquid aliud fieri significatur: tuncque prius membrum per ablativum absolutum, et passivum reddi debet, etiamsi Græce infinitivus utrobique ha-

71 Locus est pag. mihi 339. lin. 10. quem imitatur Cicero, sive is est Cornificius, qui ad Herennium scripsit, lib. iv. cap. 25. *Non sensi hoc, et non suasi; neque suasi, et non ipse statim facere cœpi; neque facere cœpi, et non perfeci; neque perfeci, et non probavi.*

betur. Demosthenes pro Corona[72]: Οὐ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλείπειν, ἑτέρῳ δ᾽ ὅτῳ κακόν τι δώσομεν, ζητεῖν. id est, *Non mutua disceptatione omissa, quendam alium, quem lædamus, quærere.* Ubi observandum, membri prioris infinitivum παραλείπειν mutari posse in accusativum participii παραλιπόντας. quod si fiat, μὲν et δὲ omitti oportebit.

IX. Nec raro tamen unicum μὲν plurima δὲ consequuntur[73]: quæ si Latine omnia redderes, barbarus fieres. Ita Dio Chrys. Orat. xii. Ἔνθα δ᾽ ὁρᾷς πανταχοῦ μὲν ξίφη, πανταχοῦ δὲ θώρακας, πανταχοῦ δὲ δόρατα, πάντα δὲ ἵππων, πάντα δὲ ὅπλων, πάντα δὲ ὡπλισμένων ἀνδρῶν μεστά; *Hic porro videas, ubique gladios, ubique loricas, ubique hastas; omnia equis, armis, atque armatis hominibus plena omnia*[74].

72 Pag. 315. lin. 5.

73 Videlicet, si oratio eodem tenore procedit, ut in addito exemplo; estque hujus idiomatis maximus usus in recensionibus, fitque eleganter per Anaphoram: ut ex Epicuro Athenæus, Deipnos. lib. vii. p. 280. Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν, (ita ὁ πάνυ Casaubonus pro χειλῶν) ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι᾽ ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι᾽ ἀκροαμάτων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ μορφῆς κατ᾽ ὄψιν ἡδείας κινήσεις. *Ego enim, quid sit bonum intelligere non possum, demtis ex sapore, demtis ex re venerea voluptatibus, demtis, quæ ex auditu, demtis, quæ ex pulchritudinis adspectu sentiuntur, dulcibus motionibus.* At in divisionibus, ubi frequentissimus harum particularum usus est, quoties alterutrum oppositorum novam patitur partitionem, legitime in priori membro de integro particula μὲν dominatur. Atque ita fit, ut grata vice particulis aliis sibi respondentibus, non injucunda nascatur orationis variatio. Exemplum pete ex Tabula Cebetis, ubi hæc verba: Τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ παραγίνεσθαι; καὶ οἱ ΜΕΝ αὐτῶν ἐστεφανωμένοι ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινὸς, οἱ ΔΕ ἀστεφάνωτοι, οἱ ΜΕΝ ἀπεγνωσμένοι καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι, κατέχονται ΔΕ ὑπὸ γυναικῶν τινων. Οἱ ΜΕΝ ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται τετυχηκότες αὐτῆς. Οἱ ΔΕ ἀστεφάνωτοι, οἱ ΜΕΝ ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακάμπτουσι κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι· οἱ ΔΕ ἀποδεδειλιακότες καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. i. e. *Quinam sunt hi, qui videntur illinc a tumulo advenire, quorum alii coronati speciem cujusdam lætitiæ præbent, alii carentes coronis repudiati cum crura et capita videntur habere attrita, tum detineri a mulieribus quibusdam? Qui coronati sunt (inquit) incolumes versantur cum Eruditione, et gestiunt, quod illa potiti sint. At vero ex his qui coronis carent, alii repudiati ab Eruditione recedunt male ac misere adfecti: alii timore ignavi, ubi ad Tolerantiam accesserunt, retro pedem referunt, et oberrant, ubi nulla est via.* In hisce verbis si post unicum μὲν, plurima δὲ consequerentur, omnia essent confusa, nec sibi constaret quidquam. Præterea, hic obiter observetur, nominativos οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι pro genitivis poni, τῶν δὲ ἀστεφανώτων, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι etc. Vide supra, Cap. i. Reg. 4.

74 Postremo, in hoc genere observandum est, Conjunctionum μὲν et δὲ eleganter alteram in fine, alteram in initio inveniri, ubi ab una ad aliam orationis partem transgressio fit. Ita Isocrates, cum multa de se ipso præfatus fuerat in Panegyr. nunc de Rep. dicturus ita claudit primam orationis partem: Περὶ μὲν οὖν τῶν ἰδίων ταῦτά μοι προειρήσθω. *De me ipso quidem hæc a me prædicta sunto.* Dein, ubi alteram orationis partem inchoat, ait: Περὶ δὲ τῶν κοινῶν etc. *De rep. autem*, etc. Et Thucydides, lib. ii. postquam in præcedentibus capitibus

Δὲ post μὲν, *sed.*

X. Δὲ post μὲν, sæpissime reddi debet, *sed:* ita quidem ut membrum, in quo locum habet, priori adversetur: ut, Σὺ μὲν ἀκούεις, οὐ συνίεις δέ. id est, *Audis tu quidem, sed non intelligis*[75].

descripserat morbum Athenis grassantem, his verbis finit caput liv. Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γενόμενα. *Atque hæc quidem, quæ de morbo facta sunt.* Dein caput sequens incipit ita: Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι etc. *Peloponnesii vero postquam campum vastarunt,* et quæ sequuntur. Confer Plut. in Demosthen. p. 851. Demosth. ep. iii. p. 117. et alibi.

75 Hoc sensu aliquando μὲν deficit. Vide sis Jacobi epist. cap. ii. 11. Εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δέ. *Quod si non mœchaberis, sed occides.* H.

Non modo μὲν sæpe omittitur, sequente δὲ, ut Demosthen. pro Coron. p. 315. ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτελούμην· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχορήγουν· ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον· ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν· ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον· ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευσαι πάντα, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Plat. Phileb. p. 36. lin. 42. Ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί; Hoogeveno auctore ordo verborum debet esse, Τῶν ἡδονῶν οὐκ εἰσὶν αἱ μὲν ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς; Conf. principium Iliados. Ibid. ver. 43. 358. I. 265. Odyss. Ξ. 319. Iliad. E. 38. Eurip. Orest. 455. Verum etiam persæpe præcedente μὲν, non sequitur δὲ, sed loco illius alia ponitur particula: v. c. a) Ἀλλὰ, ut Iliad. Γ. 214. Παῦρα ΜΕΝ, ΑΛΛΑ μάλα λιγέως. Eurip. Orest. 562. Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. Cf. ibid. ver. 138. et 1023. Aristoph. Vesp. 480. Thucyd. iv. 57. Rom. xiv. 20. b) Αὐτάρ· ut Iliad. I. 400. Τὸν ΜΕΝ ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· ΑΥΤΑΡ Ἀχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον. Conf. Iliad. A. 50. Φ. 514. I. 701. c) Ἀτάρ· ut Iliad. Φ. 40. Καὶ τότε ΜΕΝ μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε νηυσὶν ἄγων· ΑΤΑΡ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε. d) Αὖθις· ut Sophocl. Antig. 170. Τοῦτο ΜΕΝ, τὰ Λαΐου σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη· τοῦτ' ΑΥΘΙΣ, ἡνίκ' Οἰδίπους, ὤρθου πόλιν κἀπεὶ διώλετ' etc. e) Μέντοι· v. c. Aristot. de Rep. i. 6. ἡ δὲ φύσις βούλεται ΜΕΝ τοῦτο ποιεῖν. οὐ ΜΕΝΤΟΙ δύναται. Plat. de Rep. vi. p. 511. μανθάνω ἱκανῶς μὲν οὔ· ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν, σαφέστερον εἶναι etc. Xenoph. Cyrop. iii. 1, 26. ἀλλὰ νῦν μὲν ἔμοιγε οὐδὲν ἄπιστον οὕτω τοῦτον διακεῖσθαι· δοκεῖ μέντοι μοι τοῦ ἀνδρὸς εἶναι συγχοῦντα ἐξυβρίσαι. f) Μήν: uti Plat. Phæd. p. 268. ἀνάγκη ΜΕΝ καὶ ταῦτ' ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα ἁρμονικὸν ἔσεσθαι· οὐδὲν ΜΗΝ κωλύει οὐδὲ σμικρὸν ἁρμονίας ἐπαΐειν τὸν τὴν σὴν ἕξιν ἔχοντα. g) Πλὴν ἀλλά: ut Heliodor. vi. 7. ἀνδρῶν συντυχίαν δυστυχῶν ΜΕΝ, ΠΛΗΝ ΑΛΛ' Ἑλλήνων πρυτανεύσασα. h) Καί: veluti Iliad. A. 267. κάρτιστοι ΜΕΝ ἔσαν, ΚΑΙ καρτίστοις ἐμάχοντο. Theophr. περὶ ἀγροικ. λίαν μὲν λυπρὸν εἶναι, καὶ ἕτερον ἅμα ἀλλάττεσθαι. Lucian. Dial. Nept. et Delphin. πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ. i) Τε: v. c. Eurip. Orest. 1317. Πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ ΜΕΝ ὄμματι, χροιᾷ Τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι. k) Ἔπειτα, sive potius post ἔπειτα deest δὲ, præcedentibus πρῶτα μὲν vel πρῶτον μέν: ut Isocrat. ad Nicocl. p. 56. Ἀλλ' εἰ ἐπιδείξαιμι, ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ τὴν πολιτείαν, τὴν παροῦσαν, ἀγαπῶν—ΕΠΕΙΤ' ὡς ἐγὼ ταύτην ἔχω τὴν ἀρχὴν etc. Aristoph. Vesp. 550. Ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ ταῖσι δρυφάκτοις ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειθ' εὐθὺς προσιόντι ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλήν. Plat. Phædr. p. 263. πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι—ἔπειτά γε, οἶμαι etc. Xenophont. Memor. iii. 11, 14. εἰ πρῶτον μὲν τοῖς κεχαρισμένοις μήτε προσφέροις, μήτε ὑπομιμνήσκοις—ἔπειτα τοὺς δεομένους ὑπομιμνήσκοις etc. Conf. ibid. i. 4, 11. i. 7, 2. iii. 8, 5. iv. 2, 31. Sic quoque post εἶτα, Aristophan. Vesp. 1101. Xenoph. Memor. i. 2, 1. iii. 6, 9. [l) Ad ¶. 234. m) Adde ¶. 237. *Herm.*] Sed interdum absolute μὲν ponitur ita, ut nec δὲ sequatur, nec intelligi possit. ¶. 336. V. c. Xenoph. Œcon. xv. 6. ταῦτά μοι δοκῶ μὲν etc. Ibid. vii. 8. πολλὰ ὑποσχομένη μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς, γενέσθαι,

XI. Μὲν δὴ præmiſſa voce aliqua, periodorum ac membrorum initiis, aliquando ſignificat, *et quidem*. Demoſth. pro Coron. Περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων, ὅσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκε περὶ ἐμοῦ. id eſt, *Ac de privatæ quidem vitæ rationibus, quæcunque demum in me maledicta contumelioſe contulerit.* Alias μὲν δὴ, id eſt, *Igitur* [76]. Μὲν δὴ, *et quidem.*

XII. Μέν τοι, primum in reſponſionibus, aut iis ſimili orationis genere adhibetur, approbandi atque aſſentiendi cauſa, ut apud Latinos, *vero*, *ſane*, *utique*, *omnino*. [*Enimvero. Herm.*] Cicero Tuſculan. v.[77] *Quid igitur contra Brutum me dicturum putas?* reſpondet Atticus, *Tu vero, ut videtur, nam præfinire non eſt meum.* Græce ita poſſit: [Non poteſt. *Herm.*] Τί δή ποτ' ἐμὲ ἂν οἴει καταπᾶν τοῦ Βρούτου; Σὺ μέν τοι ὅπως ἄν σοι δοκῇ· τὸ γοῦν προδιορίζεσθαί τι, οὐκ ἐμόν γε, vel οὐ πρὸς ἐμὲ, vel κατ' ἐμέ. Sic apud Xenophontem [78], huic interrogationi, Ἦ καὶ ἐμὲ οὖν, ἔφη ἡ γυνὴ, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; *An vero, inquit mulier, hæc etiam me facere oportebit?* ſubjicitur, Δεήσει μέν τοι, ἔφην ἐγὼ, ἔνδον μένειν. id eſt, *Te vero*, [Immo: *ſane te. Herm.*] *inquam, intus manere oportebit.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. iv.[79] ubi Servius Tul- Μέν τοι, *vero.*

etc. Inprimis μὲν ſic additur pronominibus perſonalibus: ut ἐγὼ μὲν, Xen. Cyr. ii. 2, 10. iv. 2, 45. σὺ μὲν, ibid. iv. 5, 17. ἡμεῖς μὲν, ibid. iv. 5, 50. Cæterum de repetitione τοῦ μὲν in eodem membro vid. Dorvill. ad Charit. p. 560. Z.

76 Eſt et particularum μὲν δὴ uſus in orationum clauſulis. Herodian. ſub finem lib. vi. Τέλος μὲν δὴ τοιοῦτον κατέλαβεν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα. *Hunc exitum quidem habuerunt Alexander ejuſque mater.* Unde illud Platoni familiariſſimum, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. *Et hæc quidem hactenus.* Pro quo et dicunt, Περὶ μὲν οὖν τούτων ταῦτα· ταῦτα μὲν ταύτῃ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανῶς. [Servit igitur tranſitionibus μὲν δὴ, adeo ut fere δὲ in apodoſi exordiatur ſequentia: v. c. Xenophon. Cyrop. ii. 2, 10. Οἱ ΜΕΝ ΔΗ ἄλλοι, ὡς εἰκὸς, ἐγέλων ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς· ὁ ΔΕ Κῦρος εἶπεν· etc. Ibid. §. 13. Ὁ μὲν δὴ Κῦρος οὕτως ἀπελογήσατο περὶ τῶν τὸν γέλωτα παρασχόντων. Αὖθις δὲ ὁ λοχαγὸς ἔφη etc. Eundem uſum præſtat ſimplex μὲν, δὲ. Ut Xenoph. Cyrop. ii. 1, 10. Κῦρος ΜΕΝ οὕτως ἔλεξε· τῷ ΔΕ Κυαξάρῃ ἔδοξέ τι εὖ λέγειν, καὶ etc. Z.] Eſt et contra earundem particularum uſus in initiis, cum ſcilicet ad dicendum, vel narrandum accingimur; non tamen niſi præmiſſis quibuſdam προλεγομένοις. Hoc modo Xenophon, poſtquam præfatus erat, ſe, quæ de Cyro cognoverat, narraturum, ita incipit: Πατρὸς ΜΕΝ ΔΗ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. *Patre itaque Cambyſe natus dicitur Cyrus.* Latini *ergo* utuntur. Sic Horatius deſcripturus vitæ ruſticæ delicias ita infit:

ERGO aut adulta vitium propagine
Altas maritat populos.

Earundem particularum uſus eſt, ubi continuatur oratio, et tum non raro redditur, *porro*. Arrian. de Exp. Al. lib. i. p. 31. Ἧι δὲ Ἀλέξανδρον αὐτὸν καθεώρων.—κατὰ τὸ εὐώνυμον μὲν σφῶν ἐπέχοντα, ταύτῃ πυκνὰς ἐπέταξαν τῇ ὄχθῃ τὰς ἴλας τῶν ἵππων· Χρόνον ΜΕΝ ΔΗ ἀμφότερα τὰ στρατεύματα ἐπ' ἄκρου τοῦ ποταμοῦ ἐφεστῶτες—ἡσυχίαν ἦγον. *Qua vero parte Alexandrum ipſum conſpicabantur ad ſiniſtrum eorum cornu ſeſe conferentem, in ea denſas equitum turmas in litore ſtatuunt. Aliquandiu porro uterque exercitus ad ſummam fluminis ripam ſubſiſtens quiete ſe tenuit.*

77 V. Budæum p. 480.

78 V. Bud. l. c.

79 Pag. 239. lin. 17.

lius, postquam ex Tarquinio quæsivit, num quod sibi ex variis, quæ recenset, criminibus objicere possit, ita concludit: Δίκαιον μέν τοι ἄν, εἴ τί μοι τοιοῦτον ἡμάρτηται, τῆς ἀρχῆς τε ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἀποστερηθῆναι. id est, *Justum sane fuerit, si quid hujusmodi commissum abs me fuit, me regno simul, vitaque spoliari.*

At. XIII. Secundo, significatione superiori contraria, sumitur pro *at*, *verum*, *veruntamen*, aut absolute, *tamen*, quemadmodum supra diximus de πλὴν ἀλλὰ Sect. i. Reg. 9. Dionysius Halicarnass. lib. iv.[80] ubi Servius cum quæsisset, num superbe se gereret: Τίς μέν τοι τῶν πρὸ ἐμοῦ βασιλέων οὕτω μέτριος ἐν ἐξουσίᾳ διετέλεσε; *At quis ex præcedentibus regibus tam in summo imperio moderatus fuit?* Xenophon: Τοῦτο μέν τοι εἰδὼς οὐδὲν μᾶλλον ἐπίσταμαι, ὅπως δεῖ γεωργεῖν. id est, *Veruntamen, ut hoc norim, nihilo magis novi, quemadmodum arare oporteat.* Quo sensu nonnunquam ἐλλειπτικῶς ponitur. Plato in Gorg.[81] Σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν. id est, *Tu vero fatebare, ex iis saltem, qui nunc vivunt, ejusmodi fuisse neminem: veruntamen ex iis, qui prius:* id est, *Sed tamen ex iis, qui superiori tempore vixissent, nonnullos fuisse dicebas,* ἔφασκες γενέσθαι τινάς.

Μέντοιγε, pro μέν τοι. XIV. Aliquando μέντοιγε, ¶. 337. et μέντοιπου, unica voce proparoxytona, pro μέν τοι ponuntur, in utraque significatione. Sunt qui addant, μέντ' ἄν, eodem modo usurpari, sed meo judicio illud ἄν, ad verbum suum pertinet, non ad μέν τοι· ¶. 338. sed μέντ' per apostrophen[82]. Demosth. pro Coron. Ἐμὲ δὲ, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τούτων ἀνάξια ἐροῦντος; δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον. *Me autem, quo tandem sensu conscendere suggestum oportuit? an ejus, qui bis indigna dicturus esset? at juste sane periissem*[83]; ubi manifeste ἄν pertinet ad ἀπέθανον*.

80 Pag. 239. lin. 22.

81 Locus est p. 517. init. quem citat Budæus p. 281.

82 *Apostrophum* scripserit Auctor.

83 Magis placet Lambini versio: *Cujus hominis mente suscepta, cujus spiritu sumpto, cujus induta persona.* Locus est p. 343. lin. 16. H.

* Τοὶ habet universe vim affirmandi et confirmandi. Μέντοι 1) ponitur in oratione bimembri, sequente δὲ in altero membro: ut Xen. Cyrop. ii. 4, 2. Οἱ δὲ πειθόμενοι ΤΑΧΥ ΜΕΝΤΟΙ παρήγγελλον, ΤΑΧΥ ΔΕ τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν. ¶. 339. Ib. iii. 3, 9. [18.] Πολὺ μέντοι ἡμεῖς—πολὺ δὲ κρείνοι etc. 2) Sæpe non sequitur δέ. Ut Iliad. Φ. 371. Οὐ ΜΕΝ ΤΟΙ ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι. *Revera non ego quidem tantopere culpandus sum.* 3) Usum habet in interrogationibus: ut Plat. Phædr. p. 261. Σὺ δ' εἰπὲ, ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; οὐκ ἀντιλέγουσι ΜΕΝΤΟΙ; alter respondet, ταῦτ' αὐτό. 4) Eandem vim confirmandi habet quoque in responsionibus: ut Plat. de Rep. p. 374. aliquis rogatus, Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἴη, ὡς ἔοικεν, εἴπερ οἷοί τ' ἐσμὲν, ἐκλέξασθαι, τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλα-

XV. Μὲν οὖν, raro admodum ſignificat *igitur*; multò minus, *quidem igitur*. At primo commode reddi poteſt, *et quidem, et vero, enimvero*; ¶. 342. maxime in periodorum initiis: præmiſſa tamen ſemper alia voce, ut, Οὕτω μὲν οὖν πρὸς τὴν πόλιν διακείμενος ἀεὶ διετέλεσεν. id eſt, *Et quidem eo ſemper fuit in rempublicam animo*; nunquam enim reperitur, καὶ μὲν, pro, *et quidem*; nec καὶ δὲ, pro *et vero*; niſi apud Poetas. Demoſthen. pro Coron. Παράσομαι μὲν οὖν ὡς μετριώτατα τοῦτο ποιεῖν. *Equidem*, vel, *ego vero id, quam modeſtiſſime fieri poterit, præſtare conabor*. Præcedente autem particula εἰ, verti etiam poteſt, *quod ſi*, vel, *et quidem ſi*. Idem ibid. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον, κατηγόρησεν Αἰσχίνης. id eſt, *Quod ſi Æſchines, quibus de rebus actionem inſtituebat, in iis tantum accuſandis verſatus eſſet*. *Μὲν οὖν, et quidem.*

XVI. Secundo ſignificat *quidem certe*, [Non hoc. *Herm.*] vel *ſane*: Galli fere dicunt, *au moins*, vel, *pour le moins*: interdum, *et à la verité*: ut ea quæ ſequuntur ad aliquam priorem confirmationem utcunque pertineant. Thucyd. lib. i.[84] cum dixiſſet nonnullos eſſe, qui ſcriberent quendam in Aſia periiſſe, ſubdit ejus opinionis hoc argumentum: Μνημεῖον μὲν οὖν ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ. id eſt, *Et ſane hujus monumentum extat Magneſiæ, quæ Aſiæ civitas eſt*. *Certe.*

XVII. Tertio, redditur *porro*, vel, *cæterum*, vel, *jam vero*, [Nihil ex his, ſed *ac*, *atque*. *Herm.*] in iiſdem periodorum initiis[85]: ut, Αὐτὸς μὲν οὖν τὴν ἀρχὴν παραλαβών, *Porro.*

νῶν; reſpondet, ἡμέτερον μέντοι, h. e. *noſtrum certe*, ſ. *haud dubie*. 5) Similiter in jurejurando: ¶. 340. ut Plat. Phædr. p. 236. Ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω, ὁ δέ μοι λόγος ὅρκος ἔσται· ὄμνυμι γάρ σοί τινα MENTOI τινὰ θεῶν. h. e. *Juro enim tibi quidem ſerio per aliquem, per Deorum aliquem*. 6) In hortationibus: ut Lucian. Lapith. tom. iii. p. 450. Μέμνησο MEN TOI, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. *Memento vero* etc. it. Ariſtoph. Ran. 172. Οὗτος, σὲ λέγω μέν τοι. *Heus tu, tibi vero dico*. ¶. 341. 7) Habet vim quoque *adverſandi, tamen, autem*. a) Quando reſpondet τῷ μὲν, et locum ſuſtinet particulæ δέ. Ut Iſocrat. ad Demon. p. 19. Πείθου MEN καὶ τοῖς νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις· ἰσχυρότατον MENTOI νόμον ἡγοῦ τὸν ἐκείνων τρόπον. *Legibus quidem per Reges latis etiam obtempera: firmiſſimam tamen legem putato ipſorum mores*. b) Ubi μὲν in priori membro ſuppreſſum eſt: ut Plat. Euthyphr. ab initio: Οὐδ' αὐτὸς πάνυ τοι γιγνώσκω, ὦ Εὐθύφρον, τὸν ἄνδρα· νέος γάρ τίς μοι φαίνεται καὶ ἀγνώς· ὀνομάζουσι MENTOI αὐτὸν, ὡς ἐγῷμαι, Μέλιτον. c) Quando conjunctum habet ὅμως. Xenoph. Cyrop. ii. 3, 22. ſub finem: ἐμοὶ MENTOI ʽΟΜΩΣ πείθονται ὑστέρῳ ἰόντι etc. 8) Sunt qui putent eidem particulæ interdum ſubjectam vim *vice verſa, rurſus, porro*. Verum arbitror, in locis, quæ laudant, commode tribui poſſe vim vel confirmandi vel adverſandi: ut adeo non ſit, quod ad novam et ineptam particulæ poteſtatem confugiamus. Z.

84 Cap. 138.

85 Maximus harum particularum uſus eſt, ubi ab una ad alteram orationis partem tranſitio fit. Exempla ubique obvia. Conſulatur omnino Devarius. Aliquando etiam, quemadmodum μὲν δὴ, quum ad narrandum accingimur, præmiſſa qualicun-

πάντα ὑπεκίνησεν. id eſt, *Cæterum accepto imperio cuncta mutavit*. Demoſthen. pro Coron.[86] Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ', ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα. *Porro*, vel, *jam vero, Athenienſes, hac in cauſſa, cum aliis pleriſque rebus deteriori conditione ſum, quam Æſchines, tum vero duabus præcipue, iiſque permagnis.* Quo ſenſu, καθ' ὑποφορὰν, id eſt, *per ſubjectionem*, uſurpatur explicandi alicujus cauſſa, quod præmiſſum eſt; ut ſi, cum dixiſſes aliquid eſſe inutile, ſubjungeres, Ἄχρηστον μὲν οὖν φημι ἔγωγε πᾶν, ὅ, τι μηδὲν ἐπ' ἀρετὴν συντελεῖται[87]. id eſt, *Porro inutile autem id eſſe dico, quod nihil ad virtutem juvat.*

Imo vero. XVIII. Quarto, ſignificat *imo vero*: ¶. 343. ut Xenophon quærenti, Οἱ παρά σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; id eſt, *Nihilne tui rerum iſtarum facere norunt?* reſpondet, Πάντα μὲν οὖν, ἔφη. *Imo vero inquit, omnia*. Quod etiam dicunt, μὲν οὖν γε, vel una voce, vel tribus diſtinctis. Ita Lucæ xi. 28. ei mulieri, quæ beatam Chriſti matrem prædicabat, Chriſtus ipſe reſpondet: Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. id eſt, *Quin imo*, vel *imo vero, beati qui audiunt verbum Dei.* Quæ tamen voculæ, membrorum aut periodorum initiis aliquando ſignificant *enimvero*, ut ad Rom. ix. 20. Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; id eſt, *Enimvero, o homo, tu quis es, qui Deo reſpondes?* Hic autem notandum μενοῦνγε, toti membro initium dare poſſe, nulla voce præmiſſa, quod non poſſunt μὲν οὖν, ſine γε.

At enim. XIX. Quinto ac poſtremo, μὲν οὖν, ſignificant *at enim*, ¶. 344. ſerviuntque potiſſimum occupationibus rhetoricis. Demoſthen. Olynth. i. Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν, inquit, ἴσως φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον, καὶ παντὸς εἶναι. Ubi male, meo judicio, qui vertunt, *igitur*, vel, *quamobrem*: ſenſus enim eſt: *At enim dicat fortaſſe quiſpiam, reprehendere*[88] *facile admodum, et cujuſvis eſſe.*

Ὧν et νυν enclitic. pro οὖν. XX. Obſervandum hic obiter, apud Iones, ὦν et νυν encliticum, pro οὖν uſurpari: ut μὲν ὦν et μέν νυν, pro μὲν οὖν. Herodot. lib. ii. Τοῦτο μέν νυν τὸ ὄρος τοιοῦτόν ἐστιν. id eſt, *Et quidem hic mons ejuſmodi eſt.* Ibid. paulo poſt: Πέ-

que præfatione. Ita de Macrobiis multa præfatus Lucianus ſic tandem incipit: Ἀργανθώνιος ΜΕΝ ΟΥΝ, Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται. *Ergo Arganthonius, Tarteſſiorum rex, CL. annos vixiſſe dicitur.*

86 Paulo poſt principium.

87 Ita fere Ariſtoteles, quem citat Henr. Stephanus ex Budæo: Ἄχρηστον μὲν οὖν λέγω, ἀφ' ἧς μηδὲν συντελεῖται ἐπὶ τὴν φύσιν.

88 Verbum hoc, quod in nulla, quam poſſideo, editione legebatur, addidi ex Græco [illegible].

φυκε μὲν ὢν ἡ χώρη αὐτὴ οὕτω. id eſt, *Atque hic nativus eſt illius regionis ſitus.*

XXI. Apud eundem particula iſta, ὢν, ſæpiſſime vacat: Ὦν vacat.
nam altera νυν raro ſine μὲν reperitur. Imo, præpoſitiones a verbis, quorum partem conſtituerent, interjecto fere ὢν, dirimuntur. Ita lib. ii. Οἵδε φέροντες ἐς τὴν ἀγορὰν, ἀπ' ὢν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο. id eſt, *Ii deferentes in forum, ibi vendere conſueverunt.* Ibid. Κατ' ὢν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε, *operuit.* Ibid. Ἐν ὢν ἐπάκτωσαν, pro ἐνεπάκτωσαν, *connectere et colligare ſolent.*

XXII. De particula δὲ, ſeorſim hæc notanda. Primum Δὲ enclit.
illam encliticam eſſe non modo, cum demonſtrat: ut in Ὅδε, ἥδε, τόδε· ſed etiam dum coaleſcit in unam vocem, cum τοῖος, *talis*, τόσος, *tantus*, τηλίκος, *tantus*; tuncque unicus eſt accentus in penultima Τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε. Poſtremo, cum fungitur vice præpoſitionis εἰς aut ſimilis, ut in οἴκαδε pro εἰς τὸν οἶκον, *domum:* quo etiam utuntur Oratores, et in aliis quibuſdam magis Poeticis: ut, ἀγορήνδε, id eſt, εἰς ἀγορὰν, *in forum*[89], et ſimilibus.

XXIII. Secundo, apud Ariſtotelem, Platonemque po- Δὲ, *ſed*, aut
tiſſimum, alioſque magis Atticos ſignificare *ſed*, aut *verum:* *verum.*
quemadmodum ante diximus, ἀλλὰ, interdum pro δὲ, uſurpari. Ariſtotel. Ethic. viii. Ἧ μὲν δοῦλος, inquit, οὐκ ἔστι φιλία πρὸς αὐτόν· ᾗ δ' ἄνθρωπος. id eſt, *Quatenus ille ſervus eſt, nulla cum eo amicitia eſſe poteſt: ſed tantum quatenus homo eſt*[90]. Quod orationis genus eo nonnunquam obſcurius eſt, quod nonnulla ſubintelliguntur ex præcedentibus repetenda. Plato in Gorgia Ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἡ δὲ ἰατρική. id eſt, *Condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur eſſe, at medicina:* (ſupple, *ars videtur.*) Sic Tullius ad Lentulum; *Non meum monumentum,*

89 Sic apud Homer. Iliad. Α. ver. 54.

Τῇ δεκάτῃ ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Decimo die ad concionem vocavit populum Achilles. Sic κλισίηνδε, Φθίηνδε, apud eundem, lib. eod. Eſt et ubi citra neceſſitatem repetitur, niſi metri gratia. Ita Heſiodus in Scuto Herculis, ver. 38.

—Ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.

Rediit domum ſuam.

Similiter apud Homer. Od. Α. ver. 83.

Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε.

Redire Ulyſſem prudentem ſuam domum.

[Atque interdum δὲ pro εἰς ita quoque ponitur, ut *cauſam finalem* ſignificet. V. c. Iliad. Ε. 252. Μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω. *Noli hortari ad fugam, quandoquidem arbitror, te non eſſe perſuaſurum.* Z.]

90 Eleganter in hac occaſione particula δὲ periodum claudit. Sic Plat. in Theag. p. 130. Ἐγώ σοι ἐρῶ ἄπιστον μὲν, νὴ τοὺς Θεοὺς, ἀληθὲς δέ. *Ego tibi dicam, per Deos, incredibile quidem, ſed quod tamen verum eſt.* Similli modo apud Diog. Laert. lib. v. Ἔφη δὲ, τὸν σοφὸν μὴ εἶναι μὲν ἀπαθῆ, μετριοπαθῆ δέ. *Dixit autem, ſapientem non quidem affectibus omnino carere, ſed illis mediocriter agi.*

inquit, *monumentum vero ſenatus*. Ubi *monumentum vero*, poſuit, pro, *ſed monumentum*; Græce, Οὐκ ἐμόν γε μνημεῖον, τῆς δὲ βουλῆς[91].

Δὲ pro γάρ. XXIV. Tertio, δὲ ſumitur aliquando pro γὰρ, apud Homerum ſæpiſſime, alioſque Poetas: apud quos particula hæc, ut hoc obiter dicam, præcipuam carmini venuſtatem afferre putatur: adeoque altero quoque verſu inculcatur: quod apud Latinos vitium eſſet turpiſſimum. Imo etiam in ſoluta oratione eſt ubi δὲ, reddi potius debeat *enim*, quam *vero*. Demoſthen. Olynth. iii.[92] Τοῦτ' οὖν προσεῖναι· τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. *Hoc igitur accedat oportet: nam cætera quidem adſunt.*

Δὲ pro δή. XXV. Quarto, non raro cum aliqua emphaſi ponitur, pro δὴ, ¶. 345. ut apud Latinos, *vero*, pro *utique*, vel *omnino*. Tullius: *Quod me rogas, ut in bonam partem id accipiam; ego vero in optimam.* Græce, Ὅτι μὲν οὖν παρακαλεῖς ἐμὲ, εὐγνωμόνως ἀκούειν τοῦτο[93] (vel λαβεῖν, δέχεσθαι τουτί γε) ἐγὼ δὲ κἂν μάλιστα. Plato in Phædone[94], Οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον. id eſt, *Qui autem videntur inſanabilibus vitiis laborare, eos vero ſuum cujuſque fatum in tartarum detrudit.*

Δὲ pro δή, obſcurat orationem. XXVI. Hac in acceptione obſcuram interdum efficit orationem. Plato de Legib. x.[95] cum dixiſſet, Νῦν δὴ χαλεπὸν οὐδὲν ἔτι διαῤῥήδην εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα. id eſt, *Nunc ergo nihil amplius eſt, quamobrem aperte dicere vereamur; quandoquidem animus is eſt, qui circumagit omnia*: ſubdit, Τὴν δὲ οὐρανοῦ περιφορὰν ἐξ ἀνάγκης περιάγειν φατέον. id eſt, *Eundem certe animum ipſius quoque cœli converſionem efficere dicendum eſſe.* Quo loco, τὴν δὲ, omnino poſuit, pro τὴν δὴ, vel τήν γε, vel καὶ τὴν, et φατέον abundat: ſatis enim erat εἰπεῖν, ſic tamen, ut ſequeretur περιάγει, pro περιάγειν, et ἡ δὲ, pro τὴν δὲ, in nominandi caſu efferretur.

Δὲ pro δὴ cum ſignificat ἔτι. XXVII. Sumitur etiam pro δὴ, cum ſignificat ἔτι[96], vel

91 Frequens hoc in genere eſt, quod particula δὲ præcedentia ſubaudiri poſtulet poſt οὐ μόνον, ſequente ἀλλὰ καί. Ita in Ceb. Tab. ubi ait, Fortunam ſolere δοῦναι πολλαπλάσια, αὖθις δὲ ἀφελέσθαι, ἃ δέδωκεν. ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΔΕ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα, *dare hominibus multa, iterumque adimere, quæ dedit, et hoc non ſolum, ſed etiam, quæ antea habuerunt.* Similiter in Ep. Pauli ad Rom. v. 3. Καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΔΕ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν. *Gloriamur ſpe gloriæ Dei: nec hoc ſolum, ſed et gloriamur in adflictionibus.*

92 Pag. 12. lin. 20.

93 Ita Leidenſ. pro quo Argent. habet τουτουΐ, et Pariſienſ. ed. τουτονί. fortaſſe ſcripſit Auctor τουτοῦ vel τουτί.

94 Pag. 113. lin. 44. citante Bud. p. 487.

95 Pag. 898.

96 Hæc, ut pleraque ex Budæo. v. pag. 487. Recte pro ἔτι poni, ait Auctor, ſed nunquam, quod ſciam, niſi poſt conjunctionem καὶ, vel πα-

omnino vacat. Demosthen. Εἰ ῥήτωρ ἐστὶν, οἵους[97] ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε. id est, *Si ejusmodi Rhetor est, cujusmodi nonnullos ego, ac vos etiam videtis*. Thucyd. Δίκαιον γὰρ αὐτοῖς, καὶ πρέπον δὲ ἅμα, τὴν τιμὴν ταύτην δίδοσθαι. *Æquum enim est, et vero etiam decet, hunc ipsis honorem haberi.*

[Exquisitus usus particulæ δὲ esse videtur, ubi ad indignationem significandam adhibetur: v. c. Demosth. adv. Mid. p. 582. Ἀλλ' οὐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν· τὸν δὲ βάσκανον! τὸν δὲ ὄλεθρον! τοῦτον δὲ ὑβρίζειν; ἀναπνεῖν δέ; [¶. 19.] Similiter utuntur Latini suo *Vero:* ut Liv. xxvi. 21. *Id vero adeo superbum atque indignum visum Annibali* etc. Id. ibid. cap. 18. *Id vero minime committendum est, Fulvius dicebat, ut sollicitarentur criminibus dubiis sociorum fidelium animi* etc. Terent. Eun. v. 3. *Move vero ocius te nutrix.* Vid. Tursel. de Partt. Huc referri fortassis potest locus Xenoph. Memor. ii. 9, 2. Εἰπέ μοι, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις, ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσιν; Conf. Iliad. Α. 541. Φ. 481. Δὲ indignationem signif.

Interdum δὲ adhibetur, ubi Latine reddi potest *quam*. E. g. Plat. Apol. cap. 20. Ἐγὼ γὰρ ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἦρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δέ. *Ego nunquam aliud in civitate gessi munus, quam Senatoris.* Conf. Xenophon. Cyrop. iii. 1, 8. viii. 6, 3. Δὲ, *quam.*

Δὲ nonnunquam in apodosi, ubi alias solet δὴ poni adhibetur, in sensu *vero*, h. e. *utique, sane*. V. c. Xenoph. Hist. Gr. iv. 1, 14. Εἰ οὖν ἐγὼ μὴ γιγνώσκω—ὑμεῖς δὲ διδάξατέ με etc. In responsionibus servit asseverationi: ut Xenoph. Hist. Gr. iv. 1, 18. Ἐγὼ δέ γε δέχομαι. Δὲ, *vero.*

Particula δαὶ, quæ non nisi in interrogationibus vehementioribus, iisque repetitis, adhibetur, additurque particulæ πῶς, τί, non male videtur Cl. Hoogeveno conflata esse ex δὲ et αὖ. Quare τί δαί; ab Hesychio egregie ex- Δαί.

rius post cognatum ἔτι, neque in hac occasione vacat, sed significat, *Præterea*, [Immo καὶ vel ἔτι δὲ est *et vero. Herm.*] vel simile quid ἐπιδοτικόν. Ita Æschines, Epist. v. Καὶ γὰρ οἰκίαν παρεσκεύασέ μοι δημοσίᾳ δοθῆναι, καὶ χωρίον ἐν Καμείρῳ, ΚΑΙ αὐτὸς ΔΕ ἔπεμψεν ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἄφθονα. *Etenim curavit, ut mihi publice ædes darentur, et fundus Camiri, atque ipse præterea misit nobis commeatum in annum etiam sufficientem.* Quæ locutio Xenophonti admodum familiaris est. Discant interim tirones, inter καὶ et δὲ semper interponi voculam aliquam. Arrian. de Exp. Al. lib. iii. cap. 2. Ubi Hegelochus post multa, quæ de felici armorum successu Alexandro renunciat, subjungit: ΚΑΙ Μιτυλήνην ΔΕ Χάρητα ἔχοντα ὅτι ἀφείλετο. *Ad hæc Mitylenen, quam Chares obtinebat, esse recuperatam.* Adde Ælian. V. H. lib. ix. cap. 9. in fine: Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῷ εἶναι εὐθετίζοντι τὴν τρίχα etc. ΚΑΙ τοῖς ἄλλοις ΔΕ ἐχρῆτο ἀλείμμασι. *Dabat operam, ut pulcher videretur, comens capillos etc. aliisque præterea utebatur unguentis.* Confer Joann. xv. in fin. Act. Apost. iii. 24. et v. 32.

97 Ἐνίους adde ex Paris. et Argentor. edit.

plicatur τί γὰρ ἄλλο; ¶. 346. Sic Plat. in Critone cap. 10. ubi quis aliquoties frustra rogavit, tandem ait, Τί δαὶ δή; *Quid igitur est aliud?* Aristoph. Plut. 156. postquam Chremylus dixit, Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοὶ, rogat Cario, Τί δαί; *Quid vero aliud?* Ibid. 906. aliquis, qui sæpe jam rogaverat, quod vitæ genus profiteretur alter, tandem interrogat, Τί δαί; τέχνην τίν' ἔμαθες; *Quid ergo aliud? an artem aliquam didicisti?* Id. in Eccles. 970. Vetula: Οὗτος τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς; Juvenis: Πόθεν; Vetula: Καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες; Juvenis: Ἀποθάνοιμ' ἄρα. Vetula: Τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας; *Heus tu, quid pulsas fores? Mene quæris?* Juv. *Unde hoc?* Vet. *Ac januam certe pulsabas.* Juv. *Emoriar, si fecerim.* Vet. *Qua alia ergo de causa facem huc attulisti?* Iliad. K. 505. Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν; Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; Ποῦ δέ οἱ ἵπποι; Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; Atque revera τί δ' αὖ; occurrit Plat. Legg. lib. iv. init. Post aliquot interrogationes tandem quis rogat, Τί δ' αὖ πεδίων, καὶ ὀρῶν, καὶ ὕλης, πῶς μέρος ἑκάστων ἡμῖν εἴληχε; Z.]

SECTIO IX.

De Conjunctionibus ὅτι et τοίνυν.

REGULA I.

Ὅτι, quod. ὍΤΙ, *quod*, præter observata superius, Græce eleganter ac vulgo usurpatur cum nominativo ac verbo proprio, ubi Latini accusativum cum infinitivo conjungunt. Xenoph. Ἑλληνικῶν vi. Εἶπεν ὅτι βούλεται. *Dixit quod vult*, id est, *Dixit se velle*: sed hoc ejus usu nihil contritius[98].

98 Mirum, quam liberi in varianda verborum structura sint Græci. Nam, ubi priori orationis membro usurpant nominativum cum verbo personali, præcedente ὡς vel ὅτι, nonnunquam mutata constructionis forma, in altero membro utuntur accusativo cum infinitivo, ut Lucian. in Conviv. tom. iii. p. 419. lin. 23. [ed. Amst.] Καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὩΣ ΑΥΤΟΣ μὲν οὐ ΠΑΡΕΓΕΝΕΤΟ ἅπασι, ΣΕ δὲ ἀκριβῶς ΕΙΔΕΝΑΙ τὰ γεγενημένα. Pro, αὐτὸς μὲν οὐ παραγενέσθαι, σὲ δὲ etc. Vel, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παρεγίνετο, σὺ δὲ οἶδας. *Etenim ipsum dixisse Dionicum, se ipsum omnibus non interfuisse, sed te accurate scire, quæ facta sunt.* Sed et iidem Græci audaciores in eodem membro cum accusativo orationem obliquam incipiunt, et deinde, mediante ὅτι, in finitivam definunt: et contra, quamvis ὅτι orationem incipiat, tamen quandoque sententiam claudunt infinitivo, præ-

II. Ὅτι, cum superlativo tam nominis, quam adverbii, videtur quandam adverbii rationem induere, idemque valere, quod apud Latinos *quam*: ut ὅτι βέλτιστα, *quam optime*, ὅτι τάχιστα, *quam celerrime*, ὅτι πλεῖστοι, *quam plurimi*[99]. Quo sensu etiam cum substantivis quibusdam conjungitur; ut, ὅτι τάχος, *quam celerrime*[1]. Ὅτι, quam.

III. Aliquando interrogationi servit, *cur? quamobrem?* tuncque fere præcedit τί, et subauditur verbum ἐστιν. In Evangelio B. Marci cap. ix. 28. Τί[2] ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; *Quid quod*, id est, *Quid est quod*, vel, *quamobrem ipsum non potuimus ejicere?* Τί ὅτι, cur?

Pro τί ὅτι; Aristophanes dicit, ὅτι τί δή; pro quo mavult Plato[3], ὅτι δὴ τί; addito etiam μάλιστα, id est, *cur tandem*[4]? sæpius tamen ὅτι, (*quia*) responsioni servit, ut sexcentis exemplis patet.

cedente accusativo. Prioris exemplum est in Tab. Ceb. p. 217. Ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας, ἍΣ καὶ πρότερον εἶπον, ὍΤΙ ἈΚΡΑΣΙΑ καὶ ἩΔΥΠΑΘΕΙΑ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ. *Quum venerint ad mulieres, quas et antea dixi Incontinentiam et Luxuriam vocari.* Evang. Joann. cap. viii. 54. Ἔστιν ὁ Πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὋΝ, ὑμεῖς λέγετε, ὍΤΙ ΘΕΟΣ ὑμῶν ἘΣΤΙ. Pro Θεὸν ὑμῶν εἶναι. *Est pater meus, qui glorificat me, quem vos dicitis, quod Deus vester sit.* Pro *Deum vestrum esse.* Alterius exemplum est apud Lucam in Act. Apost. xxvii. 10. Ἄνδρες, θεωρῶ, ὍΤΙ μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φόρτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ΜΕΛΛΕΙΝ ἔσεσθαι ΤΟΝ ΠΛΟΥΝ. Pro, μέλλει ἔσεσθαι ὁ πλοῦς. *Viri, video, cum periculo et multo damno non solum oneris et navis, sed etiam capitum nostrorum futuram navigationem.* Adde his Stephan. Byzant. de Urbib. in Τρεμιθοῦς. Φασὶ δὲ, ὍΤΙ, ἐπιβάσης Ἀφροδίτης εἰς τὸν τόπον, διὰ τῆς παρουσίας τοὺς Δαίμονας ὑπὸ τρόμου ΔΙΑΣΑΛΕΥΘΗΝΑΙ, διὸ καὶ ΤΡΕΜΙΘΟΥΝΤΑ ΚΛΗΘΗΝΑΙ. *Aiunt vero, hunc locum, postquam Venus eo accesserat, ob Divæ præsentiam vehementer fuisse concussum, et hinc Tremithuntem appellatum esse.* Si quis plura hujus Syntaxeos exempla requirat, adeat doctissimi Viri Georg. Raphelii adnotationes in N. T. ex Polybio et Arriano collectas, ad loca Joannis et Lucæ modo citata; H. Stephanum ad al. script. de Dial. Att. p. 77. et Act. xvi. 3. Cæterum quam variis, et a Latina consuetudine diversis modis Græci orationem obliquam sive infinitam adornent, varient et mutent pro lubitu, notavimus supra ad Cap. v. Sect. 3. Reg. 9. [In ejusmodi locis cauti esse debemus, ne statim putemus, Infinitivum pendere ab ὅτι, cum potius ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum sit aliquod repetendum, unde regatur ille Infinitivus: quæ res interdum fefellit viros cæteroqui doctissimos. Sic v. c. in loco Plat. Phæd. cap. 8. Νῦν δὲ εὖ ἴστε, ὅτι παρ' ἄνδρας τι ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην· ὍΤΙ μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἩΞΕΙΝ, εὖ ἴστε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διϊσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο, non placet mihi sententia Cl. Fischeri, opinantis, ἥξειν regi ab ὅτι. Etenim commode ex priori membro repeti potest ἐλπίζω, atque ita omnia sunt plana, et omnis constructionis novitas tollitur. Z.]

99 Sic ὅτι μέγιστος apud Thucyd. lib. i. cap. 126. Ὅπως σφίσιν ὍΤΙ ΜΕΓΙΣΤΗ πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν. *Ut quam maxima illis esset belli gerendi caussa.*

1 Ita Hippocrat. in epist. ad Hystanem, Hellesponti præfectum: Γράφων ὅτι τάχος. *Scribens quam primum, quam celerrime.*

2 In meis editionibus abest vocula τί.

3 De Rep. lib. i. p. 343.

4 Pro eodem dicit Aristophanes

"Oτι abundat.

IV. "Oτι, *quod*, non raro abundat, cum alicujus verba referuntur *. Demosthen. in Leptin. Οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν, ὅτι, ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα· id est, *Nec enim honeste diceretur, illum et illum jam habere*: vel Græco propius: *Atqui jam ille, et ille habent*. Quæ loquendi ratio, si verba tantum singula cogitentur, alienum plane sensum efficiet, ut Apocalypf. iii. 17. "Oτι λέγεις, ὅτι πλούσιός εἰμι. verbatim, *Quia dicis, quod dives sum*, id est, *te divitem esse*: cum verba sonare videantur, eum de quo loquitur, dicere, Christum ipsum esse divitem, non se. Quo tamen loco, et aliis plerisque, recte ac pie noster Interpres, nativum illum Græcæ dictionis candorem exhibuit [5].

Διότι pro ὅτι.

V. Aliquando διότι, unica voce paroxytona, pro simplici ὅτι ponitur, licet positum etiam videri queat pro δι' ὅ, τι· sed quantum ad usum, perinde est. Polybius Histor. i.[6] Οἶμαι πάντας ὁμολογήσειν, διότι καὶ λίαν πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπελείποντο πρόσθεν. id est, *Confessuros omnes existimo, se admodum a rei veritate prius abfuisse*. Ubi vel λίαν, vel πολύ τι, videtur abundare. Ibid.[7] Διότι δὲ ταχέως ὑφ' αὐτοὺς ποιή-

'Oττὴ τί; *Quid quod quid?* i. e. *Quæ est ratio? Quamobrem?* Et Lucianus "Oτι τί; vid. in Charonte p. 141. H.

* Vide quæ de hac re diximus supra ad Cap. i. Sect. 1. Reg. 16.

5 In sermonibus τῶν διαλεγομένων sæpe periodum claudit Particula ὅτι, et tunc intelliguntur verba ejus, qui prior locutus fuerat. Plat. Gorg. p. 475. lin. 38. Σωκρ. Οὐκοῦν κακῷ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. Πωλ. Δῆλον δὴ, 'OTI. Scilicet τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. Socr. *Igitur id, in quo plus est mali, injuriam scilicet facere, pejus erit, quam pati*. Pol. *Perspicuum est, quod*. Supple *hæc sint vera*. Eodem plane modo apud eundem, de Rep. lib. ii. p. 381. 'Aλλ' ἄρα αὐτὸς αὑτὸν μεταβάλλει καὶ ἀλλοιοῖ; Δῆλον, ἔφη, 'OTI, εἴπερ ἀλλοιοῦται. *Sed fortasse se ipse mutat et alium facit. Scilicet, inquit, siquidem mutatur*. Nec aliud quid notant unico vocabulo scriptæ particulæ δηλονότι, quam δῆλον, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει. *Perspicuum est, hæc ita se habere*. Estque hic loquendi mos perpetuus in εὖ ἴσθ', ὅτι, et εὖ οἶδ', ὅτι, de quibus supra, Cap. v. Sect. 8. Reg. 16. et 17. Est et alia in hac vocula ellipsis observanda, ubi præcedentia verba non quidem repetenda sunt, sed, quæ præmitti debuissent, plane desiderantur: quod Demosthenі admodum est familiare in citandis testimoniis. E. g. in Oratione adversus Pantænetum, p. 628. lin. 23. 'Aλλὰ μὴν, 'OTI ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας. *Atque (ut constet) hæc me vera dicere, voca mihi, qui testentur*. Eodem modo in orat. adversus Phorm. p. 589. lin. 39. Καὶ 'OTI ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τήν τε μαρτυρίαν καὶ τὸν νόμον. *Et (ut constet) hæc a me vere dici, cape mihi et testimonium et legem*. Integer sensus est: "Iνα δῆλον ᾖ, ὅτι ἀληθῆ λέγω etc. [Immo ὅτι pendet e nomine τὴν μαρτυρίαν, vel τοὺς μάρτυρας, i. e. τοὺς μαρτυροῦντας. *Herm*.] Simili modo apud Platonem in Euthyph. p. 3. lin. 15. Ubi, postquam Socrates questus fuerat, se a quodam exagitari, quasi novos Deos induxisset, respondet Euthyphro: Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, 'OTI δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φῂς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι. *Intelligo, Socrates, quia tu genium tibi quotidie ais adesse*. Hic aliquid deesse, quis non videt? Scilicet hoc vel simili modo id, quod desideratur, supple: *Intelligo, Socrates, qua ratione hæc ita ab illo fingantur, nempe, quia tu genium tibi* etc.

6 Pag. 4. in fin.

7 Pag. 9. in fin.

σονται τὴν Σικελίαν, προφανὲς ἦν. *Quod autem brevi Sicilia potituri essent, res per sese manifesta erat*[8]. [Πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν—ἄλλα τε καὶ διότι φιλόξενος—Aristot. Pol. viii. 7, 16. *Reizius*.]

VI. Ὅτι μὴ, (*quod non*,) passim pro εἰ μὴ, id est, *nisi*, ac- *Ὅτι μὴ, nisi.*
cipitur. Aristid. Panathen. Ἐν Ἐπιστολαῖς ταῖς Ἑλληνικαῖς οὐδὲν ἦν, ὅτι μὴ Ἀθῆναι. id est, *In Epistolis Græcis nihil erat, nisi Athenæ*. [cf. Ælian. V. H. ii. 10. Z.]

At ὅτι μὴ καὶ, duobus præcipue modis reddi possunt. *Ὅτι μὴ καὶ,*
Primo, *nisi quod*, vel, *nisi quod etiam*, vel, *quin etiam*, vel, *nisi quod.*
imo vero. Gregor. Nazianz. i. contra Julian. Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν. id est, *Quo minus tamen deprehenderetur, effugere non potuit: imo vero imprudens licet, quo certius deprehenderetur, effecit*. Postrema verba sic Budæus vertit: *Nisi quod non intellexerat, hoc facto se diffidentiam suam prodere*[9].

Potest etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, *quanquam, tametsi*. Idem *Ὅτι μὴ καὶ,*
Gregor. Orat. XX. ubi de profana scientia: Ὅσον δὲ εἰς *quanquam.*
Δαίμονας φέροι, διεπτύσαμεν, ὅτι μὴ κἀκ τούτων εἰς θεοσέβειαν ὠφελήμεθα. id est, *Quidquid autem ad Dæmones raperet, id totum exsecrati sumus: quanquam ex iis quoque rebus multum in divino cultu profecimus*[10].

8 Disputantibus frequentia sunt τὸ ὅτι et τὸ διότι, præmisso articulo, quorum prius notat *existentiam rei*; posterius, *caussam*. E. c. apud Aristot. Ethic. lib. i. cap. 4. sub finem: Ἀρχὴ γὰρ ΤΟ ὍΤΙ. καὶ εἰ τοῦτο φαίνοιτο ἀρκούντως, οὐδὲν προσδεήσει ΤΟΥ ΔΙΟΤΙ. *Principium enim* (seu, *fundamentum omnis doctrinæ*) *est: Rem esse; quod si satis constet, porro non opus erit ipso, cur aut quamobrem.*

9 Pag. 479. Cæterum πλὴν γ᾽ ὅτι καὶ est ἐπανορθωτικὸν, redditurque, *si non, nisi quod*, vel si quid his simile. Aristid. orat. pro Quatuorviris, pag. 305. Ὥστ᾽ ἔμοιγε δοκεῖ τῆς Τερπάνδρου μᾶλλον ἂν εἶναι μουσικῆς δικάσαι, ΠΛΗΝ Γ᾽ ὍΤΙ ΚΑΙ παρελήλυθεν. *Ita ut mihi videantur posse potius cum Terpandri Musica comparari, si non*, vel, *nisi quod etiam eam præcellunt.*

10 At οὐδὲν ἄλλο ὅτι μὴ redditur, *Tantum non*, vel, *Parum abest, quin*. Arrian. de Exp. Al. p. 42. lin. 23. Οἱ δὲ, ὕδατός τε σπάνει, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων οὐδὲν ἄλλο ὅτι μὴ πολιορκούμενοι ἐν ταῖς ναυσὶν, ἐς Σάμον ἀπέπλευσαν. *At illi, aquæ cæterarumque rerum necessariarum inopia tantum non in navibus obsessi, in Samum navigaverunt*. H.

Hic quoque nostro modo œconomiam τοῦ ὅτι trademus, inprimis Hoogeveno duce usi. Hæc particula, quæ Hoogeveno recte conflata esse videtur ex ὅ et τὶ, unde quoque sæpe apud Homerum ὅ pro ὅτι occurrit, uti Iliad. E. 433. Γιγνώσκων, ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων, habet 1) usum διηγηματικὸν seu *narrandi*, ubi Latini fere ponunt accusativum cum infinitivo. Ut Xenoph. Cyrop. ii. ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ τάδε, ὅτι φαμὲν ἡμεῖς etc. *Nunciate hæc Indorum regi, nos dicere* etc. Fere adjunctum habet Indicativum: quæ res ita nota et vulgaris est, ut exemplis non egeat. Sed ubi oratio est obliqua et de re aliqua præterita, boni scriptores solent ponere Optativum: ut Xenoph. Cyrop. ii. 4, 7. Οἱ δ᾽ Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν, ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελεύσειεν ἐρωτᾷν etc. Cæterum tenenda est Græcorum consuetudo in narrando, a Latina ratione temporis diversa. Græci enim in narrando spectant tempus id, quo res narrata accidit, sive quo quis dicitur aut dixisse aut fecisse aliquid. Igitur solent tempore præsenti uti,

Τοίνυν, igitur.

VII. Τοίνυν, quod initio quidem periodi ponitur, sed tamen vocem aliquam sequi debet, hos præcipue usus ha-

ubi Latini contra adhibent tempus præteritum, propterea quod spectant tempus id, quo res narratur. V. c. Latini dicunt, *Quærebant, quis tandem iste Socrates ESSET:* Ælianus autem V. H. ii. 13. ait: Ἐζήτουν, ὅστις ποτὲ οὗτος ὁ Σωκράτης ΕΣΤΙ. It. Phil. Legat. ad Cai. p. 770. Διαγγελείσης οὖν, ὅτι ΝΟΣΕΙ, φήμης. Matth. xvi. 21. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, ὅτι ΔΕΙ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσαλὴμ etc. Porro sæpe illud ὅτι in sensu narrandi est index ellipticæ orationis. Nam a) ante ὅτι ellipsis interdum est statuenda. Ut Isocr. Paneg. 151. ὃ δὲ πάντων καταγελαστότατον, (intellige τοῦτ' ἐστι,) ὅτι τῶν γεγραμμένων ἐν ταῖς ὁμολογίαις τὰ χείριστα τυγχάνομεν διαφυλάττοντες. Æschin. de Fals. Legat. p. 233. Ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τὰ ψηφίσματα, ἵνα ἴδητε τὴν ἀνωμαλίαν αὐτοῦ etc. Quoniam hic ὅτι non habet, ad quod referatur, intellige ἵνα δῆλον ᾖ, s. πρὸς τὸ γνῶναι, s. ὥστε δῆλον εἶναι, ὅτι etc. Atque sic fere semper solet fieri in citandis testimoniis, decretis et legibus. Similiter apud Scholiastas in exordio novarum observationum solemne est præponere ὅτι, ita ut ante intelligatur ἰστέον, aut σημείωσαι. Tum apud eosdem ante ὅτι intelligi debet φασὶν aut φησὶν, ὁ καὶ ὁ, quando ad significandam alterius sententiam, præponunt ὅτι. V. c. Harpocrat. in ὅτι: Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, λέγων, Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ. b) Post ὅτι nonnunquam aliquid prætermittitur tum, cum nil sequitur, ad quod ὅτι referatur. E. g. Plat. in Gorg. p. 475. Aliquis rem affirmat ita, δῆλον δὴ ὅτι. Repete igitur ea, quæ antecesserunt, vel supple sic: ὅτι τοῦτ' ἀληθές ἐστι. Vid. supra ad §. iv. num. 5. Hoogevenum. c) Apud Xenophontem sæpe ὡς ὅτι conjunguntur: v. c. Hist. Gr. lib. vi. p. 604. Ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὩΣ, εἰ μὴ ἀπεχρούσονται αὐτοὺς, ὍΤΙ πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, ὑποστρέψαντες ὁμόσε ἐχώρησαν. Similiter ibid. p. 601. Exped. Cyr. lib. vi. p. 382. Hist. Gr. lib. iii. p. 489. Cyrop. v. 3, 30. In ejusmodi locis statuendum est, vel alterutram particulam abundare, vel, uti Hoogevenus opinatur, ante ὅτι ellipsin esse δῆλον. 2) Tributus est usus αἰτιολογικὸς, et significat *quod, quia,* adeo ut referatur ad verba διὰ τοῦτο, quæ fere prætermittuntur. Ut Plat. Phædr. p. 237. τοὺς πολλοὺς λέληθεν, ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἑκάστου. Id. Euthyphron. cap. xii. Ἆρα τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν; Sed διὰ τοῦτο addita reperiuntur Joann. Evang. xv. 19. Hinc in hoc sensu pro ὅτι sæpe ponitur διότι. Plat. l. l. Λέγε δή μοι, πότερον τὸ φερόμενον, διότι φέρεται, φερόμενόν ἐστιν, ἢ δι' ἄλλο τι; Interdum illud ὅτι reddi potest *cur?* Cujus rei causa est, quod ante illud reticetur τί ἐστιν. Ut Iliad. A. 64. Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, h. e. *Qui dicat*; quid est, [sit. Notata Zeuniana barbaries ab Hoogeveno in præfat. libelli contra Zeunium editi p. v. *Herm.*] quod (seu, *cur,*) *Apollinis ira tantopere sæviat.* Sic Plat. Euthyphr. c. 2. Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φῂς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι, ante ὅτι intelligi debet ὅθεν πλάττει ταῦτα, aut simile quid. 3) Occurrit ὅτι in sensu ἐπιτατικῷ, pro *valde, quam.* Hoogevenus, ut explicetur causa, cur talis vis sit subjecta, existimat, ὅτι valere idem quod ὅ, τι divisim scriptum, atque aliquam ellipsin esse admittendam. V. c. Plat. de Rep. lib. iv. p. 420. ubi est, *Non hanc ob causam civitatem condimus, ut in ea aliqua gens separatim sit felix,* ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις, censet ille ellipsin esse ita supplendam: ἀλλ' ὅπως ὅλη ἡ πόλις αὕτη εὐδαίμων ἔσται, ὡς ὅ, τι, μάλιστα, h. e. *ut tam sit felix, quam quod maxime.* Plat. Euthyphr. initio: Ὀρθῶς γάρ ἐστι τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσονται ὅτι ἄριστοι, idem ita supplet, ὅπως ἔσονται τοῦτο, ὅ, τι οἱ ἄριστοί εἰσι. [¶. 347.] 4) Inter spurias hujus particulæ significationes, si res æstimetur ex pura græcitate, equidem referendam esse censeo a) eam, qua pro ὥστε ponitur 1 Jo. iv. 17. Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παῤῥησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὍΤΙ, καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Conf. Jo. Evang. vii. 35. Matth. xiii. 13. b)

bet. Primo, vel per se solum (quod vulgare admodum est) vel, quod rarius, præcedente μὲν, significat *igitur*. Demosthen. pro Corona: Τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον· id est, *Quod ergo primum ea in legatione contigit*.

Secundo, idem est, quod δὴ, *utique*, *videlicet*. [Non hæc, Τοίνυν, sed *jam* vel *nunc*. *Herm*.] Ibid.[11] cum dixisset duo esse, *utique*. in quibus deteriori, quam Æschines, conditione uteretur, subdit; Τούτων τοίνυν, ὃ μέν ἐστι πρὸς ἡδονὴν, τούτῳ δέδοται, ὃ δὲ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί. id est, *Ex iis videlicet, quod delectationem afferre solet, huic tributum est: quod autem universis, ut verbo dicam, molestum est, id mihi restat*.

VIII. Tertio valet, μὲν οὖν, *et quidem*, *et vero*, [Non Τοίνυν, et hæc. *Herm*.] *atque*. Demosthen. ibid.[12] Πάντα μὲν τοίνυν *quidem*. τὰ κατηγορημένα ὁμοίως ἐκ τούτων ἄν τις ἴδοι, οὔτε δικαίως, οὔτ'

eam, qua pro ὅτι usurpatur: Jo. Evang. xvi. 25. Ἔρχεται ὥρα, ὍΤΙ οὐκ ἔτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν. Nam ejusmodi significationes originem habent ex usu Ebraicæ particulæ כִּי.

c) eam, qua post verbum timendi, quidam dici putant pro μὴ, *ne*. V. c. Plat. Apol. cap. vii. αἰσθανόμενος μὲν, καὶ λυπούμενος, καὶ ΔΕΔΙΩΣ ὍΤΙ ἀπηχθανόμην. Nam recte Hoogevenus ait, non timuisse Socratem, *ne* in odium incurreret; sed *quia* jam concitata esset invidia, ideo timuisse.

Restat, ut paucis videamus de conjunctione particularum aliarum cum ὅτι. 1) Sæpe occurrit ὅτι μὴ, quod utique reddi debet *nisi*, et idem valet, quod εἰ μὴ, aut ἐὰν μή. Hoogevenus ante ὅτι ellipsin ἴσθι aut simile quid esse statuit, præsertim cum ὅτι μὴ nunquam adhibeatur, nisi præcedente negatione. Verum hæc ratio primum mihi videtur repugnare exemplis. Nam ap. Plat. in Critone cap. xiv. luculenter εἰ μὴ et ὅτι μὴ inter se, ut idem valentia, permutantur: οὐ γὰρ ἄν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἁπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, ΕΙ ΜΗ σοι διαφερόντως ἤρεσκε· καὶ οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὍΤΙ ΜΗ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε, ΕΙ ΜΗ ποι στρατευσόμενος. Deinde si hic ante ὅτι intelligis ἴσθι, efficitur sensus omnino falsus, quia ita μὴ ἅπαξ significat *non semel*, h. e. *sæpissime*: id quod plane consilio Platonis repugnat. Denique si v. c. in illo Thucydidis iv. 26. Οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὍΤΙ ΜΗ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει τῆς Πύλου, καὶ αὕτη οὐ μεγάλη, cum Hoogeveno orationem ita supples, οὐκ ἦν κρήνη· ἴσθ' ὅτι οὐκ ἦν παντάπασι οὐδὲ μία· μία γὰρ ἦν ἐν ἀκροπόλει etc. ellipsis nimis dura effici videtur. Fortassis debet intelligi post μὴ tantum ἤ, ¶. 347. quod in aliis formulis frequenter solet omitti, velut post πρὶν etc. Igitur in illo Platonico ὅτι μὴ ἢ esset *quia non alio* sc. *ivisti*, *quam*: et in Thucydideo, ὅτι μὴ ἄλλη, ἤ, *quoniam non alius fons* sc. *erat*, *nisi*. Nam et ἄλλο sæpe omitti, satis constat, et sæpe est demonstratum. 2) Ὅτι τί ¶. 348. recte videtur contendere Hoogevenus plus significare, quam simplex διὰ τί; quia, cum ὅτι quasi ex alterius persona addatur, et τί ex ipsa persona interrogantis, videatur vehementius interrogare. Ad vehementiam augendam interdum conjunguntur ὅτι τί δή; aut ὅτι δὴ τί, pro quo contracte quoque dicitur ὁτιή τί; sicut pro ἐπειδὴ contracte dicitur ἐπειή. Z.

11 Paulo post principium. Sed cur ibi non debeat reddi *igitur*, non video.

12 Pag. 315. lin. 8. Ubi denuo *igitur* redde sine periculo. Neque illud ὁμοίως mea quidem sententia, recte vertit Auctor, cum ad τὸ δικαίως et ἐπ' ἀληθείας sit referendum: malim: *æque injusta, et a veritate aliena*.

ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα. id est, *Et quidem accusationis hujus capita omnia, ex istis similiter quivis intelligat, nec juste allata esse, nec ullo modo cum veritate conjuncta.* Sequitur, Βούλομαι δὲ καὶ καθ' ἓν αὐτῶν ἕκαστον ἐξετάσαι. id est, *Unumquodque tamen excutere sigillatim volo.* Sic quod Latini dicunt, *Atque ut omnes intelligant,* Græce reddi potest, Ὡς τοίνυν ἅπασι φανερὸν γένοιτ' ἄν.

Τοίνυν, *jam vero.* IX. Quarto, in transitionibus oratoriis locum habet, significatque *jam vero.* Isocrates in Panegyr. ad publicos et solennes conventus, ab Atheniensibus institutos accedens, Τῶν τοίνυν, inquit, τὰς πανηγύρεις καταστησάντων, δικαίως ἐπαινουμένων, etc. id est, *Jam vero, cum ii suo jure laudentur, qui publicas celebritates instituerint.* Demosth. pro Coron. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην ἡ πόλις, ἐνταῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν. *Jam vero, postquam Respublica pacem fecisset, hic mihi rursus attendite, quam uterque nostrum agendi rationem sequi statuerit.* Ibid.[13] Οὐ τοίνυν, οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐν οὐδενὶ τῶν παρ' ἐμοὶ γεγονυῖαν εὑρήσετε τῇ πόλει. id est, *Jam vero,* vel *cæterum, porro, ne cladem quidem istam, ulla ex re, quæ commissa mihi fuerit, in urbem redundasse, reperietis.*

Τοίνυν, *at.* X. Quinto in iisdem transitionibus, reddi potius debet, *at, verum, sed.* Demosthen. ibid. propius accusationi responsurus, Βούλομαι, inquit, τοίνυν ἤδη, καὶ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι. id est, *At jam ipsimet accusationi respondere volo.* Ibid. Βούλομαι τοίνυν ἐπανελθεῖν ἐφ' ἃ τούτων ἑξῆς ἐπολιτευόμην. *Sed volo ad ea jam redire, quæ deinceps in Republica gessi.* Et, Οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καθυφεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι. *At non eo tantum mihi placeo, quod hoc in genere nihil remiserim.* Dixit enim καθυφεῖναι ταῦτα, eodem sensu, quo καθυφεῖναι περὶ τούτων, de quo in cap. de Verbo diximus.

Τοίνυν, *at tamen, atqui.* XI. Sexto, significare videtur, *et tamen,* [Non hoc. *Herm.*] vel, *atqui.* Demosthen. ibidem[14], cum dixisset, Æschini eo tempore accusationem instituendam fuisse, quo Demosthenes ipse Rempublicam læderet; subdit, Οὐ τοίνυν ἐποίησας οὐδαμοῦ τοῦτο. id est, *Et tamen,* vel, *atqui nusquam id fecisti.* Ibid. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως, οὐδὲ τιμωρίας. *Atqui me tum gratiam ex eo retulisse constat, non reprehensionem, aut pœnam.*

Ἐγὼ τοίνυν, *equidem.* XII. Septimo, cum pronomine primæ personæ, adjuncto fere μὲν, commode verti potest, *equidem.* Demo-

13 Pag. 347.

14 Pag. 316. Ubi tamen etiam potest reddi, *jam vero*; vernacule: *Wel nu dat hebt gy niet gedaan.*

ſthen. ibid.[15] Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα, βουλεύων ἀποπλεῖν τὴν ταχίστην τοὺς πρέσβεις. *Equidem ejuſmodi decretum edidi, quo auctor eram, ut legati, quam celerrime fieri poſſet, navigarent.*

SECTIO X.

De Conjunctione ὡς, cum adjunctis particulis.

REGULA I.

DE Conjunctionibus ὡς et ὥστε primum hoc tirones moneo; uſurpari eas poſſe, ubicunque *ut* Latinum poteſt: ſi tres uſus excipias, in quibus ὥστε locum non habet, de quibus paulo poſt; cum ἵνα locum ibi tantum habeat, ubi, *ut*, ſignificat[16]. Lucian. Nigrin. Εἰ γάρ τοι, ἔφη (ſci- Ὡς, ὥστε, ἵνα, ὥσπερ.

15 Pag. eadem, ubi commode haberi poſſit ſignum prolixioris orationis, et vix differt a μὲν δὴ, et μὲν οὖν; de quibus ſupra.

16 Magna hic editionum diſcrepantia. In Pariſienſi omnia, quæ ab hoc Luciani loco uſque ad Callimachi verſum in Regula iv. allatum continentur, fruſtra quæres. Contra habet editio altera Pariſienſis, qua uſus eſt Lederlinus, quæ in Leidenſi deſiderantur. Quare hæc noſtris animadverſionibus inſerere viſum eſt. Poſt hæc Auctoris verba: *Ubi Ut ſignificat*, habes ſequentia. "*Afin que*: (tametſi apud Poetas ſignificet etiam ὅπου, *ubi*) ὥσπερ vero, tum duntaxat, cum *ut* ſignificat *quemadmodum*. Barbarus igitur eſſet, qui hæc Latina, *ut enim gravius nihil eſt*, Græce verteret, ἵνα γὰρ δυνότερόν ἐστι μηδὲν; aut qui hæc alia, *ut ergo facilius id nobis ſit*, ὥσπερ οὖν ῥᾷον ἂν ἡμῖν τουτὶ γίνοιτο· utrumque autem per ὡς et ὥστε, recte verteretur.

"Secundo, ὡς, ὥς γε, ὡς δὴ, ὡς οὖν, ὡς γοῦν (non autem ὥστε, ὥσπερ, ἵνα) ſumi poſſunt eo ſenſu, quo *ut* Latinum, ſignificans *quatenus*, vel, *quomodo*. Thucydid. lib. iv. Ἦν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν. id eſt, *Neque vero dicendi facultate carebat, uti Lacedæmonius*: Gallice, *pour un Lacedæmonien*. Sic, *Homo ſatis, ut illa quidem ætate, urbanus ac politus*, Ἀνὴρ, ὡς δὴ τότε, κομψός που καὶ ἀστεῖος ἐπιεικῶς. Sic, τοὔργον ἐξηκρίβωσεν, ὥς γε, vel ὡς δὴ κατ᾽ ἄνθρωπον. id eſt, *opus hoc, ut humanus quidem captus eſt, ad amuſſim exegit*.

"Tertio, *ut* Latinum ſignificans *cum*, vel, *ut primum*, reddi etiam poteſt per ὡς (non ὥστε vel ὥσπερ) vel cum indicativo, vel cum infinitivo: ut, ὡς ἴδε, vel ὡς ἰδεῖν ἐπικείμενον, *ut imminentem vidit*. Quomodo, præſertim Poetice, geminatur illud ὡς, ut apud Theocrit. Idyll. iii. 42. ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, *ut vidit, ut inſaniit*. Virgil. *ut vidi, ut perii*. Ὡς ἴδον, ὡς ἀπόλωλα. Galli particulam, *comme*, eodem ſenſu accipiunt. Quod enim Demoſthen. v. g. oratione pro Corona, dicebat, ὡς δ᾽ οὐκ ἤθελον, χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ᾽ ἐπιστήσας ἐπολιόρκει, Gallus diceret: *Mais comme ils ne le voulurent pas, il planta ſon camp devant la ville, et ayant dreſſé ſes machines, commença à la battre*." [Ὡς in ſenſu temporis eleganter repetitur, ad celeritatem rei exprimendam. Ut Theocrit. Idyll. ii. 82. ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη. Iliad. Υ. 424. Ὡς εἶδ᾽, ὡς ἀνέπαλτο,

licet *Momus*) τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ' αὐτὴν, ὡς οἷόντε, τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. *Nam si violarum et rosarum odore delectantur, sub naribus potissimum eos coronari oportebat, juxta ipsam, quantum fieri potest, respirationem, ut voluptatis inde quamplurimum attraherent.*

Accusabat scilicet eos, qui coronas gestabant, quod locum nescirent, ubi eas adhibere deberent. Ubi notandum, ἵνα cum indicativo construi: idque fit (uti Budæus loquitur [17]) ubi de præterito sermo est, sive sit παρατατι-

καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. Iliad. Τ. 16. Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. h. e. *Ut primum vidit, statim vehementius irasci cœpit.* Interdum eadem particula temporis durationem significat, *Dum*. Ut Plat. Euthyphr. cap. iv. Καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. *Quamdiu* [Non *quamdiu*, sed *quum*. *Herm.*] *in Naxo agriculturæ operam dedimus, illic apud nos erat mercenarius.* Jo. Evang. ii. 23. Ὡς δὲ ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Luc. Evangel. xii. 58. Ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα ἐν τῇ ὁδῷ, δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ. Cæterum Vigerus, aliique falluntur, si putant, ὡς in hoc sensu construi cum Infinitivo. Etenim recte monet Cel. Hoogevenus, in locis, quæ hoc nomine laudentur, Infinitivum non regi ab ὡς, sed pendere ab oratione obliqua. Confer eundem Hoogevenum supra ad calcem capitis ii. Z.]

"Quarto, alium etiam usum particulæ *ut*, pro *utinam*, vel *utinam vero*, vel, *atque utinam*, apud Poetas, maxime Comicos, frequentissimum, eadem particula ὡς (non ὥστε, vel ὥσπερ) repræsentat, non in stricta modo, sed etiam in soluta oratione. Sic illum Callimachi versum,"

Ὦ Ζεῦ, ὡς Χαλύβων etc.

17 Pag. mihi 504. Adde omnino Devarium de hac particula, et H. Steph. in Append. p. 137. At conjunctio ἵνα in verbis Luciani (qui locus exstat p. 64. tom. i.) commode per ὅπου explicari potest, [Non potest. *Herm.*] id est, *ubi*, quia agitur de loco, ubi adhibendæ coronæ. In qua significatione, hac conjunctione non soli Poetæ, sed et solutæ orationis scriptores utuntur, quanquam minus sæpe. Obiter hic nota, ἵνα τί; vel una voce, ἱνατί, vel, interposita vocula δὴ, ἵνα δὴ τί, interrogationi inservire, et significare, *Quamobrem, cur tandem?* Matth. xxvii. 46. Ἱνατί με ἐγκατέλιπες; *Cur me deseruisti?* Aristoph. Nub. ver. 1194. Ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκε; *Cur tandem veterem apposuit?* Confer Ezech. xviii. 31. 1 Cor. x. 29. H. ¶. 349.

Ἵνα, et negative ἵνα μὴ, sed nunquam dicitur ἵνα οὐ, significat 1) *causam, Ut*. Construitur autem hoc sensu a) fere cum Conjunctivo et Optativo. ¶. 350. Res exemplis non eget, quæ ubivis sunt obvia. b) Sæpissime cum *Imperfecto*. ¶. 350. Nec hoc mirum videri debet, cum et idem tempus aliis particulis, quæ vel Conjunctivum vel Optativum poscunt, subinde jungi soleat; quare probabile videtur, Græcos, et inprimis Atticos, per Imperfectum non modo Indicativum, sed et Optativum Conjunctivumque expressisse. Sic Plat. Symp. cap. x. Χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, μὴ ἐρᾷν παίδων, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο. Dem. Phil. i. p. 47. οὐ γὰρ ἐχρῆν ἱππάρχους παρ' ὑμῶν ἄρχοντας οἰκείους εἶναι, ἵν' ἦν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις. Id. pro Phorm. p. 958. ἵνα ταῦτα ὡς εὐσχημονέστατα ἐφαίνετο. Conf. Demosth. adv. Callicl. p. 1273. ed. Reisk. bis. it. p. 1434. 1441. 1444. Lys. p. 43. ad quem locum Marklandus laudat alia loca. Id. p. 169. apud Isæum p. 274. et 317. c) Cum *Præterito* Indicativi reperitur raro. ¶. 350. Ut Dinarch. adv. Demosthen. p. 9. Δυοῖν γὰρ θάτερον ἐχρῆν αὐτοὺς—ἵνα—ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ. d) Cum *Aoristo priori* Indicativi, æque raro. ¶. 350. Ut Liban. tom. i. p. 842, 41. ἵνα μὴ ἔπεσ-

κὼς, five ἀόριστος, five παρακείμενος· ἀνέσπων vero pro ἀνασπῶσιν. ¶. 350.

II. Ὡς et ὥστε infinitivum postulant. Plato in Prot.[18] Ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι. *Nos adbuc juvenes, ut quidem est tantæ rei explicatio et judicium.* Attice tamen etiam cum indicativo junguntur. Gal. ii. 13. Ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη τῇ αὐτῶν ὑποκρίσει. *Ita ut Barnabas eorum simulatione abductus fuerit*[19]. Cum infinit. Et cum indic.

χειρίζειν τὴν ὑγίειαν ἀντίδωκας. e) Perraro cum *Aoristo posteriori* Indicativi: ¶. 350. ut Lyf. adv. Simon. p. 147. Ἐβουλόμην δ' ἄν, Σίμωνα τὴν αὐτὴν γνώμην ἐμοὶ ἔχειν, ἵν' ἀμφοτέρων ἡμῶν ἀκούσαντες τἀληθῆ, ῥᾳδίως ἔγνωτε τὰ δίκαια. f) Interdum cum *Futuro* Indicativi: ¶. 350. ut Iliad. Φ. 314. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα. Ibid. H. 353. τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. Fallitur ergo Thomas Magister, qui ait, ἵνα ὅτι λέγει, οὐχ ἵνα ἔσονται. πάνυ γὰρ ἀμαθὴς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἵνα, ἢ ἐάν, ἢ ἄν, ἢ ἦν, ἢ ὅταν τιθέναι. Sed hic grammaticus jam refutatus est ab Abreschio in Misc. Obf. Nov. vol. i. tom. iii. p. 14. Sæpe in N. T. ejusmodi loca occurrunt: ut Apoc. vi. 3. xxii. 14. Matth. v. 25. 1 Cor. ix. 18. etc. g) Etiam cum *Præsente* Indicativi: ¶. 351. veluti Iliad. A. 363. Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Anacr. Od. li. 30. Ἵνα πήχεται γελῶσα, nisi malis ἵνα h. l. de loco intelligi. Cæterum hoc sensu sæpe eleganter post verbum voluntatis ἵνα reticetur, more Latinorum. V. c. Plat. Phæd. cap. xiv. ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν; Anacr. Od. xii. 1. Τί σοὶ θέλεις ποιήσω; Ib. xxxii. 24. Τί σοὶ θέλεις ἀριθμῶ; 2) Accipitur in sensu τοπικῷ, vel in loco, *ubi*, vel in locum, *quo*. Ita fere Indicativo jungitur. Ut Lyf. adv. Pancleon. p. 731. ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κουρεῖον τὸ παρὰ τοὺς Ἑρμᾶς, ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν. Dinarch. adv. Aristogit. p. 81. ᾧ ἦν ἱερὸς τις τόπος ἀνοσιώτερος, ἵνα ἐξῆν ἀπάγειν τοὺς ἐκ δεσμωτηρίου κλέπτοντας, ὡς ἐκεῖνον ἂν τοῦτο τὸ θηρίον ἀπαχθῆναι. Plat. Euthyphr. cap. xiii. Οὐκ ἄρα ὀρθῶς ἔχει λέγειν, ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἀλλ' ἵνα μὲν αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος· etc. Conf. Iliad. Τ. 478. Ε. 360. Κ. 127. Arrian. Exped. Alex. v. 2. Lucian. adv. Indoct. tom. iii. p. 101. Thucyd. iv. 48. Sunt tamen loca, ubi Conjunctivo jungitur, vid. ad Xenoph. de Venat. vi. 7. ¶. 352. 3) Interdum ponitur pro ὅτι. Ut Aristoph. Nub. 1235. Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, ἵν' ἄν (*quandocunque*) κελεύσω 'γώ σε; Jo. Evang. xvi. 2. ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ. Conf. Id. xii. 23. xiii. 1. 4) Ἵνα τί, feu conjunctim ἱνατί; significat *Quare, Cur?* Plat. Apol. p. 26. ἱνατί ταῦτα λέγεις; Id. in Sympof. p. 205. ἱνατί βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος; Conf. Aristoph. Pac. 408. Z.

18 Apud Bud. p. 590.

19 At, quando cum imperativo construitur, commode redditur, *Itaque, Ergo*. Epict. Enchir. cap. lxix. ὩΣΤΕ, κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐν ἰδιώταις ἐμπίπτῃ λόγος, ΣΙΩΠΑ τὸ πολύ. *Itaque, si de præcepto aliquo inter imperitos incidat sermo, taceto maxima ex parte.* Et Sophocl. Electr. ver. 1175.

Θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει.

Θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὩΣΤΕ μὴ λίαν ΣΤΕΝΕ.

Mortali nata es patre, Electra, memento. Mortalis quoque Orestes, Itaque ne nimium gemas. Adde Plat. de Rep. lib. ii. p. 362. Οὐκοῦν ἦν δ' ἐγώ, τὸ λεγόμενον, Ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη· ὩΣΤΕ καὶ σύ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ΕΠΑΜΥΝΕ. *Igitur, inquam, ut est in proverbio, Frater adesto viro. Itaque tu, si quid hic prætermisit, adjuva.* Porro de locutione τὸ λεγόμενον, consule Nostrum supra Cap. i. Reg. 17. Vel quando subsequitur vocula interrogativa. Ut apud Aristidem, Orat. pro Quatuorviris, p. 452. init. ὩΣΤΕ ΠΩΣ ἐκείνους ἀπολύει τῆς αἰτίας; *Ita ut, quomodo*, pro, *Quomodo ergo illos absolvit?* Et paulo post: ὩΣΤΕ

Cum partic.

III. Notandus est elegans iste usus particulæ ὡς [20] cum participio: quod enim Latini exprimunt per præteritum vel futurum infinitivi præcedente accusativo, Græci efferunt per participium aoristi aut futuri præcedente ὡς cum genitivo absolute sumto; v. c. *Thaïdem Clitarchus ait in causa fuisse, ut exureretur regia Persepolitana.* Περὶ Θαΐδος φησὶν ὁ Κλείταρχος ὡς αἰτίας γενομένης τοῦ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσεπόλει βασίλεια [21]. *Dimanavit rumor quidam, nos inimicorum exercitum confestim insecuturos.* Φήμη τις ἐξῆλθεν ὡς ἡμῶν αὐτίκα δὴ μάλα ἀκολουθησόντων τῷ τῶν ὑπεναντίων στρατῷ *.

ΠΩΣ ἐκείνους μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον λέγειν αἰτιᾶται; *Quomodo ergo eos accusat quasi ad id, quod optimum est, non retulerint orationem suam?*

'Ως pro ἵνα adhibitum 1) jungitur, ut ὥστε, *Infinitivo:* v. c. Lucian. Dial. Merc. et Apoll. Τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτείνειν τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; *Quis adeo ab amore erat alienus, ut pulchrum illum adolescentulum occideret?* Ælian. V. H. xii. 1. Ἐς τοσοῦτον ἀμφοῖν ἡ φιλία προῆλθεν, ὡς ἐγγὺς ἰσοτιμίας εἶναι. Lucian. Timon. cap. 20. Οὐκ οἶδ᾽, ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ælian. V. H. xii. 35. Σιβύλλαι τέσσαρες, ἡ Ἐρυθραία, ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. οἱ δέ φασιν, καὶ ἑτέρας ἑξ· ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα. Lucian. adv. Indoct. cap. 3. Ἀλλ᾽ ἀντὶ δάφνης μυῤῥίνῃ ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξεν ἂν τῶν τοιούτων, ὡς μὴ μιαίνειν μήτε τὸν Ὀλμειόν, μήτε τὴν τοῦ Ἵππου κρήνην. Interdum sic cum casu recto ponitur: ¶. 350. ut Xen. de Rep. Lac. v. 8. ὡς μήποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Sic quoque adhibetur ὥστε, v. c. Xenoph. Œc. i. 8. Memor. i. 2, 1. Cyrop. ii. 1, 19. 2) *Conjunctivo:* ¶. 350. ut Euripid. Phœniss. 1095. Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας ἐλθοῦσα τέρψω. *Dic, ut senem cæcum domi oblectem.* Id. in Orest. 446. Πάντων πρὸς ἀστῶν (εἰλισσόμεθα) ὡς θάνω. *Ab omnibus civibus circumdamur, ut moriar.* 3) *Optativo:* ¶. 350. v. g. Palæph. cap. 7. Παρὰ τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος τιμωρήσαιτο. Conf. Euripid. Phœniss. 1105. Iphig. Aulid. 234. 4) *Indicativo Futuri:* ¶. 350. ut Plat. de Rep. lib. iv. p. 420. Ἡμᾶς μὴ οὕτως νουθέτει ὡς, ἄν σοι πειθώμεθα, οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται, οὔτε ὁ κεραμεὺς κεραμεύς. Cæterum ut ἵνα τί *cur* significat, ita ὡς τί idem valet: v. g. Euripid. Phœniss. 624. ὡς τί μ᾽ ἱστορεῖς τόδε; Id. in Orest. 794. Pylades rogatus, Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρὸς, respondet, Ὡς τί δὴ τόδε; *Quorsum, quæso, hoc?* Respondet alter, Ὡς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. Z.

20 Aliquando particula ὡς omittitur. Locum e Demosthene supra citavimus, ad Cap. vi. Sect. 1. in fine, n. 12. Οὐδένα δ᾽ οἴονται αἰσθήσεσθαι, τυραννίδων ἀντὶ δημοκρατιῶν καθισταμένων καὶ τῶν πολιτειῶν καταλελυμένων. *Neminem autem putant animadversurum, Tyrannidas pro Democratiis constitui, et Respublicas dissolvi.* [Hic non est ὡς omissum. *Herm.*] In alia acceptione particula ὡς, i. e. *quomodo*, eodem modo construitur, nempe cum genitivo absoluto participii cujuscunque temporis, sed ut plurimum præsentis: Latini utuntur *quomodo* cum subjunctivo, et in sequenti membro particula *Cum*; vel aliter circumloquuntur. Illustrent hoc verba Isocratis, de Bigis, p. 689. Ἔτι δὲ πρότερον (sc. ἀναμνήσθητε,) ὩΣ ΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, αὐτὸν κατεδέξασθε. Ad verbum: *Sed prius in memoriam revocate, quomodo sese rebus habentibus, illum receperitis.* i. e. *Qua rerum conditione*, sive, *Qualis esset rerum status, cum illum recepistis.*

21 Verba Athenæi lib. xiii. p. 576. H.

* Omnino ὡς non modo cum genitivis absolutis, sed et cum aliis casibus poni solet: ubi ὡς reddi debet *tanquam, quasi, ut, quippe, utpote, quia* etc. 1) Cum Nominativis absolutis: ¶. 354. Platon. Phæd. cap. 43. ὡς ἄλλη οὖσα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη; *Quippe quæ* (mens) *de diversis rebus diverso modo disserit.* Conf. Id. in Phædr. pag. 235. 2) Cum Genitivis: ut Plat. in Critone cap. 14. Τό

[V. Wesseling. ad Herodot. i. 126. p. 63. Valcken. ad viii. extr. p. 690. *Herm.*]

IV. Ὡς per se posita in oratione stricta nonnunquam idem valet quod *utinam*. Ὦ Ζεῦ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος. Catullus pæne ad verbum reddit: *Jupiter, ut Chalybon omne genus pereat.* [Sophocl. Electr. 126. Theocrit. iii. ult. *Herm.*] At in soluta, crebro adjunctum habet εἴθε γε, (tuncque ὡς abundat, cum εἴθε per se sit *utinam*,) vel γε solum, ac fere post aliam vocem interjectam. Lucian. Ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν. *Atque utinam evomere liceret.* Synesius epistola quadam: Ὡς εἴη γε τοῦτον ἡμῖν εἶναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν εὐσεβέστατον. id est, *Utinam vero contingat, hunc omnium, quos ab illo unquam accepimus, religiosissimum nobis esse Ducem.* Ubi εἴη, pro ἂν ἐνδέχοιτο, vel ἐγχωροίη. Ita Gallice, particula *que*, usurpari solet, cum dicitur, *que plût à Dieu! que fusses tu bien loin d'ici!* * Ὡς, utinam. Abundat.

V. Quinto; ὡς et ὥσπερ vel solæ, vel cum particula εἰ sola, vel etiam præcedente ἄν, ita ut unicam aliquando tres illæ vocem ὀξύτονον efficiant, sumuntur pro *quasi*, vel *tanquam*: tuncque adverbia potius esse, quam conjunctiones videntur. Dicunt igitur ὡσεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσανεὶ, ὡσπερ- Quasi.

τι ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως. *Et alia fecisti, et liberos procreasti in illa, quasi tibi placeret civitas.* Id. Phæd. cap. 2. οὔτε αὖ ἡδονὴ (sc. μοι εἰσῄει) ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων, ὥσπερ εἰώθαμεν. *Nec contra ita sum animo lætatus, ut cum nostro more de rebus philosophicis disserebamus.* Ibid. cap. 4. καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν (scil. ὑπελάμβανον) μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο πράττοντος. *Et existimabam, me ita per somnium incitari ad id, quod faciebam, nempe ad musicam tractandam, quasi philosophia esset inprimis musica, cui ego quoque navabam operam.* Ibid. cap. 24. ὡς δεδιότων πειρῶ ἀναπείθειν· μᾶλλον δὲ μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων. *Fac ut nobis potius tanquam timentibus rem persuadeas.* Xen. Memor. ii. 2, 13. ἡ πόλις οὐκ ἐᾷ ἄρχειν τοῦτον, ὡς οὔτε ἂν τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως τούτου θύοντος, οὔτε ἄλλο καλῶς καὶ δικαίως οὐδὲν ἂν τούτου πράξαντος. *Civitas ejusmodi hominem magistratum gerere non sinit, quippe qui nec rite sacra pro salute civitatis faceret, nec quicquam aliud recte et juste iste patraret.* Sic ὥσπερ construitur Ceb. Tabul. cap. 12. ὥσπερ ὁδοῦ δοκούσης εἶναι τραχείας. 3) Cum Accusativis: ut Xenoph. i. 2, 20. Διὸ καὶ τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες, κἂν ὦσι σώφρονες, εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων ὅμως, ὡς τὴν μὲν τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν οὖσαν τῆς ἀρετῆς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν, κατάλυσιν. *Quapropter filios, quamvis sint sobrii, parentes tamen arcent ab hominibus improbis,* quoniam *proborum consuetudo est virtutis exercitatio, sed improborum destructio.* Ibid. i. 3, 2. Καὶ εὔχετο δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς κάλλιστα εἰδότας. Conf. ad h. l. Cel. Ernest. Adde Euripid. Phœniss. 1470. Isocrat. in Nicocl. p. 71. Z. ¶. 355.

* Ὡς sæpe servit exclamationibus, habetque adeo vim augendi. V. c. Aristoph. Pac. 236. Ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε! *Quam mox malæ dolebunt!* Id. in Acharn. 7. Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας! *Ut ob hæc gaudeo, et amo equites!* Id. in Vesp. 1266. ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν! *Ut te fortunatum prædicamus!* Euripid. Med. 330. φεῦ, φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα! Z.

ανεί· sæpius tamen ὡς ἂν εἰ, et ὥσπερ ἂν εἰ, tribus distinctis vocibus: quod etiam οἱονεὶ dici posset. Male autem diceretur, ἱναεὶ vel ὥστε εἰ. Dicunt etiam, ὡς ἂν, et ὥσπερ ἂν, sine εἰ, non autem ὥστε ἄν. Exemplis nihil frequentius.

VI. Hic tamen observanda duo. Alterum est, quod absolute simul, et ironice Latini dicunt, *quasi vero*, his particulis exprimi vulgo non posse, sed aliis quibusdam, ut, ἀμέλει γὰρ, πῶς γὰρ οὔ; μενοῦνγε, et similibus.

Alterum est, idem, *quasi vero*, in membrorum aut periodorum initiis, reddi posse, Ὡς, ὥσπερ, ὡς ἂν, ὥσπερ ἂν, ὡς ἄρα, ὥσπερ ἄρα, ὡς ἀμέλει, ὥσπερ ἀμέλει, ὡς ἂν δηλαδὴ, ὡς ἂν δήπου, vel δήπουθεν, ὥς γε, ὡς δὴ, ὡς οὖν, ὥσπερ οὖν, ὡς οὖν δὴ, et ὥσπερ οὖν δὴ, tuncque particula εἰ vix unquam adhibetur; e. c. *Quasi vero partium mearum esset genus omne calamitatis impedire.* Ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ παντὸς τοῦ δεινοῦ κωλυτὴν φαίνεσθαι [22].

Ὡς pro ὅτι. VII. Sexto, ὡς, (non ὥστε, vel ὥσπερ,) idem est, quod ὅτι· qua in acceptione triplicem fere habet usum. Primus est, Gallico idiomati propior quam Latino; ut cum dicimus, *Je sais fort bien que vous étes invincible.* Græce, Μάλ' ἀκριβῶς οἶδ' ὡς, vel ὅτι σύ γ' ἀήττητος εἶ. Latine, *te invictum esse.* Ubi observandum, ὡς et ὅτι eleganter præmitti posse, ut *quod* et *quam*, apud Latinos; *que*, apud Gallos. Xenoph. Memorab. i. Πρῶτον μὲν οὖν, ὡς οὐκ ἐνόμιζεν, οὓς ἡ πόλις νομίζει Θεοὺς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; *Ac primum quidem, quod non* (vel *quam non*) *eosdem ille, quos Respublica Deos habeat, qua tandem conjectura probarunt?* Quanquam adjuncta negatione, sæpius verti debet, *quin:* ut, ὡς vel ὅτι οὐκ ἂν σὺ ποιήσειας, μηδαμῶς [Immo οὐδαμῶς *Herm.*] ἀμφισβητῶ· id est, *Non dubito, quin feceris*, vel *quin non feceris.*

Cum adverb. superlat. VIII. Secundus est, cum adverbiis superlativi gradus, aut nominibus quibusdam eorum loco positis. Dicunt enim ὡς τάχιστα, vel ὅτι τάχιστα, vel ὡς, vel ὅσον τάχος, id est, *quam celerrime:* licet ὡς τάχιστα, sit etiam, *ut primum:* ¶. 356. nam ὡς τάχιστα ἤκουσεν, id est, *ut primum audiit.* Polybius lib. ii. sub initium: Ὡς θᾶσσον (qui comparativus est, verbatim, *ut celerius*) eodem significatu posuit: Καρχηδόνιοι γὰρ, inquit, ὡς θᾶττον κατεστήσαντο τὰ κατὰ τὴν Λιβύην, εὐθέως Ἀμίλκαν ἐξαπέστειλαν. *Carthaginienses enim, ut primum res in Africa composuissent, Hamilcarem misere continuo* *.

22 Atque hoc sensu sæpe accusativum participii post se habet. Vide, quæ notavi supra ad Cap. vi. Sect. 1. Reg. 1. et Nostrum Cap. iii. Sect. 1. Reg. 1. H.

* Interdum in hoc sensu inveni-

Tertius eſt, ut ὡς et ὅτι ſimul conjungantur[23], tuncque alterutrum παρέλκει· ut cum dicunt, ὡς ὅτι βέλτιστα, *quam optime:* ὡς ὅτι δριμύτατα, *quam acerrime.* Imo ſine adverbio nonnunquam ambæ illæ voces conjunguntur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. ix. p. 571. Ἐπιγνοὺς ὡς ὅτι ἐν ἐσχάτοις εἰσὶν οἱ κατακλεισθέντες ἐν τῷ λόφῳ. *Ubi cognoviſſet, in extremo verſari periculo, qui eo in tumulo concluſi tenebantur* *.

IX. Septimo, præmittitur etiam quibuſdam adverbiis poſitivi gradus, quorum tamen ad ſignificationem nihil addit †. Adverbia illa uſitatiora ſunt, ἀληθῶς, *vere*, ἀτεχνῶς, *plane*, ἑτέρως, *aliter*. Demoſthen. pro Corona, Ἧς (παιδείας) τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων, οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν· *Quam* (ſupp. *eruditionem*) *qui vere conſecuti eſſent, horum nemo unquam de ſe ipſo quicquam ejuſmodi prædicaret.* Id. ibid. Ὧν κατορθουμένων μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι, ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γοῦν εὐδοκιμεῖν περίεστιν· id eſt, *Quæ ſi proſpere ceſſiſſent, abſque ulla dubitatione maximis eſſe licuiſſet: nunc autem, cum ea ſecus eve-*

κῷ ὡς concrete cum Superlativo ſcribitur: ut Thucyd. vii. 60. ὡστάχιστα βουλομένους διακινδυνεύειν. Cæterum hunc uſum augendi Hoogevenus ducit ab ipſa prima et propria vi particulæ ὁμοιωματικῇ, ſed ita ut intelligi debeat οὕτως et δυνατόν. V. c. illud Euripid. Med. 322. Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε, explicat ita: ἀλλ' ἔξιθι ΟΥΤΩΣ, ὡς ΔΥΝΑΤΟΝ τάχιστα ΕΞΙΕΝΑΙ. Interdum quoque illud δυνατὸν exprimitur: v. c. Xen. Cyrop. iii. Ἧκε πρὸς τὸν Κῦρον ὡς ΕΔΥΝΑΤΟ τάχιστα. et ibid. ὡς οἷόν τι μάλιστα καλόν τι καὶ ἀγαθόν. Z.

23 Exemplum habet Hermogenes de Xenophonte: Ἔστιν οὗτος ἀφελὴς μὲν ὩΣ ὍΤΙ μάλιστα, ¶. 357. *Eſt hujus dictio quam maxime ſimplex.* In quibus verbis alterutrum non adeo abundat, ſed ſignificationem intendit. Et, ut maxime abundaret, in verbis Dionyſii certe nequaquam, ubi ὡς ex uſu primo pro ὅτι ponitur, ipſum autem ὅτι ex uſu ſecundo, ſuperlativo ἐσχάτοις præmittitur, quod quidem non eſt adverbium, ſed ſuo tamen fungitur officio, cum adverbialiter poſſit exponi, ὡς ὅτι ἐσχάτως ἔχουσιν. *Ut in extremis verſarentur anguſtiis.* H.

Neutram particulam abundare contendit doctiſſimus Hoogevenus, dummodo illud ὅτι ſcribatur, aut certe accipiatur quaſi ſcriptum eſſet ὅ, τι. Itaque illud Ælian. V. H. ii. 13. Δῆλα γὰρ δὴ, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν, ὩΣ ὍΤΙ κάλλιστα ἐξεικάσαντες, ita ſupplet, ἔπλασαν αὐτὸν, ἐξεικασάντες ΟΥΤΩΣ, ὡς ὅ, τι ΕΞΕΙΚΑΖΕΤΑΙ κάλλιστα. It. Heliodor. x. 28. Καταλαβὼν ὡς ὅτι τάχιστα τὸν ταῦρον, ſupplet idem ita: καταλαβὼν οὕτως, ὡς ὅστις τάχιστ' ἂν καταλάβοι τὸν ταῦρον. Melius eſſet ſic: καταλαβὼν οὕτως, ὡς ὅ, τι δυνατὸν τάχιστα λαβεῖν. Z.

* Etſi ὡς in ejuſmodi locis commode negligi poſſe concedo in interpretatione Latina: non tamen putandum eſt, omnino abundare. Nam haud dubie ſignificat *quaſi*. Z.

† Non ſine ſenſu exiſtimandum eſt ὡς addi adverbiis, ſed eſſe ellipſin intelligendam, non male conjicit Hoogevenus. V. c. Plat. Apol. p. 41. initio: Εὑρήσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, ſupplet orationem ita: οὕτως δικαστὰς ὄντας, ὡς ἀληθῶς ὀνομάζοι ἄν τις, vel, ὥς τις ἂν ὀνομάζων, ἀληθῶς ὀνομάζοι. Idem ellipſin quoque ſtatuendam eſſe contendit, ubi ὡς adverbio ſubjungatur. V. c. quando Plato dicat, Θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, hoc valere, quod Θαυμασίως ἔχει, ὡς ἄθλιος γέγονεν. *Mirum eſt, quam miſer factus ſit.* Z.

nerint, saltem præclaram existimationem tueri superest. Reperitur etiam ὡς ἀληθεστέρως pro ἀληθεστέρως, vel ἀληθέστερον, *verius*. Aristid. in Panath. ὡς κυρίως ita conjungit: Δι' ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυρίως ἄν τις φαίη συμβῆναι, etc. *Propter quæ, soli etiam huic urbi proprie*, vel, *præ cæteris contigisse dixeris.* Dionys. Halicarn. lib. xi. p. 723. ὡς καλῶς, id est, *præclare vero;* ubi Centuriones quidem adversus Imperatores suos in orationem ironice ordiuntur: Ὡς καλῶς ἡμῶν ἐστρατηγήκατε καὶ πρότερον, ἵνα καὶ νῦν λαβόντες ἐλπίδας ἀκολουθῶμεν ὑμῖν. id est, *Præclaros vero Duces vos adhuc habuimus, ut nunc aliquam in spem erecti vos sequamur.* Itaque non dubito, quin ὡς cum aliis adverbiis eodem modo conjungi possit.

X. Octavo, adverbiis itidem positivi gradus, sed ὑπερβολήν τινα, *excellentiam*, aut *excessum* aliquem significantibus, eleganter et ornate postponitur: cujusmodi præcipue sunt, θαυμαστῶς, θαυμασίως, *mirum:* ἀμηχάνως, *supra modum:* ὑπερφυῶς, *excellenter*, quasi *supra naturam:* quorum etiam loco neutra θαυμαστὸν, θαυμάσιον, ἀμήχανον, usurpari possunt; (vix tamen ὑπερφυές.) Tunc autem particula ὡς, vel Latine non vertitur, præsertim post ὑπερφυῶς, vel redditur, *ut quam*, *quantum*. Plato in Phædro, Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη, ὡς βούλομαι· id est, *Ego vero*, inquit, *supra modum cupio.* Idem in Gorgia: Θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκησε. *Mirum quam miser evaserit, postquam gravissima perpetravit.* Sic, Ἀμηχάνως ὡς σφόδρα ἐπιθυμῶ. *Dici non potest quam supra modum expetam.* Recte etiam diceretur θαυμάσιον, θαυμαστὸν, ἀμήχανον ὡς, vel ὅσον [24].

Pro ὅτι. XI. Nono, quemadmodum ὅτι, sic etiam ὡς frequenter usurpatur, cum alterius orationem referimus, totidemque verbis utimur, quibus usus erat. Demosth. pro Coron.

24 Scite etiam in eadem acceptione substantivis postponitur, addito, vel saltem intellecto, verbo, ἐστί. Ita pro θαυμασίως ὡς, vel θαυμαστὸν ὡς, liceat dicere θαῦμα, vel θαῦμά ἐστιν ὡς. V. g. Θαῦμά ἐσθ' ὡς χρῆται τοῖς ἵπποις. Verbatim: *Admiratio est, quomodo equos tractet*, i. e. *Mirum in modum.* Nos satis feliciter: *'t Is een wonder, hoe hy met peerden omgaat.* Plane eo modo loquitur Demosthen. Philipp. i. p. 17. lin. 32. Γέλως ἐσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. *Ridicule admodum res administramus.* Pro γελοῖον ὡς vel γελοίως ὡς. Neque particula ὡς in his vel similibus exemplis tam adverbiis vel nominibus illis postponitur, quam præcedit verbum, atque ita non pertinet ad prius, sed ad posterius. Nam si id, quod illam ὑπερβολὴν significat, est adverbium, intelligitur verbum ἔχω, si vero adjectivum, subauditur verbum substantivum. E. g. Θαυμασίως ὡς χρῆται τοῖς ἵπποις. Est elliptica locutio, quam ita supple: Θαυμασίως ἔχει, ὡς χρῆται. etc. Sic pro θαυμάσιον ὡς, lege θαυμάσιόν ἐστιν ὡς. Nihil planius. Nam si particula ὡς revera postponeretur, tunc accentu notanda esset, ut ostendam infra ad Reg. 21. De voculis ἴσον et ὀλίγον, cum adjectivis constructis, eadem dicta puta. v. supra Cap. iii. Sect. 9. Reg. 7.

insigne hoc exemplum suppeditat. Cum enim ista de Æschine præmisisset, Τίνες οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες; id est, *Quænam igitur hominis tum erat oratio?* subdit, ὡς οὐ δεῖ θορυβεῖσθαι τῷ παρεληλυθέναι Φίλιππον εἴσω Πυλῶν· ἔσται γὰρ ἅπανθ' ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς etc. quæ, si particulam ὡς excipias, verba sunt Æschinis, prout illo tempore loquebatur, quæque Latini per infinitivum melius redderent: v. c. *Nihil esse, quamobrem turbaremini, quod Pylas ingressus Philippus esset: futura quippe omnia, quæ velletis.*

XII. Jam exemplum illud Demosthenis admonet, ὡς, significans ὅτι, sæpius cum indicativo conjungi. Ait enim ὡς οὐ δεῖ, pro ὡς οὐκ ἂν δέοι. Quodque mirabilius etiam est, non tantum res præsens, sed etiam præterita, et futura, hoc præsentis indicativi modo exprimitur[25]: Æschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen potuit, ὡς, vel ὅτι οὐκ ἔδει θορυβεῖσθαι, per imperfectum. Imo sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potius quam præsenti locus esse solet, v. c. *Equidem statueram, nihil ultra differendum esse:* Græce, Ἐγὼ μὲν οὖν ἐγίνωσκον, ὡς οὐκ ἔδει μηδεμίαν ἔτι ποιεῖσθαι τὴν ἀναβολήν· ubi οὐκ ἔδει, melius quam οὐ δεῖ.

XIII. Eadem significatione, ὡς apud Atticos trajectionem aliquando patitur, et proprio movetur loco. Demosth. Olynth. iii. Οὐκ ἔστιν ὅπου τοῖς μηδὲν ἐγὼ ποιοῦσι, τὰ τῶν ποιησόντων εἶπον, ὡς δεῖ νέμειν. Quæ verba sic ordina: Οὐκ ἔστιν ὅπου ἐγὼ εἶπον, ὡς δεῖ νέμειν τοῖς μηδὲν ποιοῦσι τὰ τῶν ποιησόντων. id est, *Fieri non potest ut dixerim, iis qui nihil agant, res eorum, qui agere aliquid statuerint, esse tribuendas*[26].

25 Particulam ὡς cum indicativo construi hoc loco, nihil mirum, quia tantum est nota orationis directæ ejus, cujus verba referuntur. Quod Græci per hoc præsens οὐ δεῖ rem futuram indicare solent, hoc cum illis nostrates commune habent, qui in tali occasione dicerent, *Eylieden moet*, vel in imperfecto, *moest u niet ontroeren.* Sed illud hoc exemplo posse probari, non video. Videtur enim ex verbis Demosthenis (quæ exstant p. m. 317.) Æschines hæc locutus esse, cum Philippus Pylas jam ingressus erat. Philippus scilicet subornaverat Atheniensium legatos, ut prius ex Macedonia non abirent, quam ipse expeditionem instruxisset, ut ipse jam intra Pylas esset, cum ex legatis rem cognoscerent Athenienses. Hoc etiam facit ipsa Demosthenis accusatio, quod, antequam Philippus intra Pylas progressus erat, non monuerat Athenienses; quod si fecisset, copias eduxissent, et Philippum introitu prohibuissent.

26 Verba Demosthenis sunt p. 14. in fine. Minus intricata est transpositio, quando ὡς significat *quemadmodum*, et cum particula καὶ construitur. Sic de Gelone Plutarchus in Apophth. Ἐξῆγε δὲ πολλάκις Συρακουσίους ΩΣ ΕΠΙ στρατείαν ΚΑΙ φυτείαν. Pro, Ἐξῆγε τοὺς Συρακουσίους ἐπὶ φυτείαν, ὡς ἐπὶ στρατείαν. *Eduxit autem sæpe Syracusanos ad agriculturam, velut in militiam.* Idem patitur particula ὥσπερ, apud eund. in

XIV. Similiter, cum aliquid confirmandum eſt, præmiſſa voce argumentum ſignificante, ut τεκμήριον, σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ proprie demonſtratio eſt, ὡς cum indicativo adhibetur; ut, Ἀπόδειξιν δὲ παρεστησάμην, ὡς ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα εὐθὺς ἐκ παίδων ὁρμησάμενος, τὸ λοιπὸν ἀνάγωγος, καὶ παντάπασιν ἀκόλαστος ὢν διετέλει. id eſt, *Cujus rei certum inde proferebam argumentum, quod hic, et ille, cum ſtatim a pueritia orſus eſſet, contumax deinceps, omninoque refractarius perſtiterit.*

Quemadmodum. XV. Decimo. Contra vero, cum ſumitur pro *ut*, id eſt, *quemadmodum* vel *quantum*, ſæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari ſententia debeat. Ita dicunt, Ὡς vel ὅσα, vel ὅσον εἰκάσαι, τεκμαίρεσθαι, ὑπολαβεῖν. id eſt, *Quantum conjicere*, vel *ſuſpicari poſſum*; ὡς ἔμοιγε δοκεῖν, vel, ὡς ſubintellecto, ἔμοιγε δοκεῖν, non minus recte, quam ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *ut mihi quidem videtur* [27].

Pro εἰς. XVI. Undecimo, tritum eſt, ὡς ſumi ſæpiſſime pro εἰς vel πρὸς, cum accuſandi caſu, ſed perſonæ; raro enim cum accuſativo rei cohæret. Dixi raro, ne penitus eum excluderem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept. Ὡς δὲ τὸν πρᾷον, inquit, καὶ φιλάνθρωπον τῆς θεοσεβείας μετάγων ἡμᾶς ζυγόν. *Sed nos ad mite ac ſuave pietatis jugum transferens* [28].

Ἐρωτικ. init. Ἄγουσι γὰρ ἀγῶνα πενταετηρικὸν, ὯΣΠΕΡ καὶ ταῖς Μούσαις, ΚΑΙ τῷ Ἔρωτι. *Celebrant enim certamen quinquennale in honorem ſicuti Muſarum, ita etiam amoris.* Pro, τῷ Ἔρωτι, ὥσπερ καὶ ταῖς Μούσαις. Nec tamen conjunctionis καὶ neceſſaria eſt acceſſio, et eſt, ubi non additur, ut apud Epict. Enchir. cap. 35. ὩΣ ἰατρῷ, παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ. *Tanquam medico, ſic laniſtæ te tradere.* Similiter conſtruitur cognatum οἱονεὶ in illo Æliani V. H. lib. i. cap. 1. Οἱ τοίνυν ἰχθῦς προσνέουσιν, οἱονεὶ (i. e. ὥσπερ) τῇ πέτρᾳ, τοῖς πολύποσιν. Pro, τοῖς πολύποσιν, οἱονεὶ τῇ πέτρᾳ. *Piſces itaque ad polypodes, tanquam ad ſcopulum, adnatant.* Cæterum, quemadmodum in relatis, οὗτος poſt ὅς ſequitur, ut oſtenſum eſt Cap. de Art. Subj. Reg. 13. ita etiam οὕτως poſt ὡς ſequitur. Vide ſis Apoſtolum ad Theſſalon. ſcribentem, epiſt. i. cap. v. 2. Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ὩΣ κλέπτης ἐν νυκτὶ, ΟΥΤΩΣ ἔρχεται. *Dies Domini, ut fur nocte, ſic veniet.* Nam ἔρχεται præſentis tempore pro fut. effertur. v. ſupra Cap. v. Sect. 3. Reg. 11.

27 Sic ὡς εἰπεῖν. *Ut ita dicam.* Infinitivo autem illi poteſt præfigi accuſativus, qui per nominativum reſolvendus eſt. Herodot. Euterp. cap. 87. ὩΣ ΕΜΕ εὖ ΜΕΜΝΗΣΘΑΙ τὰ ὁ ἑρμηνεύς μοι ἔφη. *Quantum bene memini ea, quæ mihi dixit interpres.* Porro de infinitivo cum particula ὡς vide ſupra Cap. v. Sect. 3. Reg. 6. ¶. 358.

28 Eodem ſenſu etiam cum præpoſitione ἐπὶ conſtruitur, et alterutrum παρέλκει. Arrian. de Exp. Al. lib. i. p. 15. lin. 13. Ἐπῆγεν Ἀλέξανδρος τούς τε Ἀγριᾶνας καὶ τοὺς τοξότας δρόμῳ ὩΣ ΕΠΙ τὸν ποταμόν. *Induxit Alexander Agrianas et ſagittarios in flumen curſim.* Eodem modo lib. ii. cap. 6. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ προσῆγεν ὩΣ ΕΠΙ Δαρεῖόν τε καὶ Πέρσας. *Poſtera autem die profectus eſt contra Darium et Perſas.* H.

Ὡς ſæpenumero non modo ſimpliciter accuſativis rerum ſive animatarum ſive inanimatarum, h. e. perſonæ, loci, temporis, numeri aliarumque rerum jungitur, ſed præpoſitionibus etiam πρὸς, ἐπὶ, εἰς, E. g.

[Demosth. c. Neær. 1374. 1. οὐκέτ' ἔξεστιν αὐτῇ ἐλθεῖν ὡς οὐδὲν τῶν ἱερῶν τῶν δημοτελῶν. *Reizius*.]

a) ὡς simpliciter ponitur: ¶. 359. Polyb. iv. 51. συνεχώρησε καὶ παρέδωκε τὸν Ἀνδρόμαχον αὐτοῖς ἀποκομίζειν ΩΣ τὸν υἱόν. Id. Exc. Peiresc. p. 129. ἀπήνεγκεν ὡς αὐτόν. Odyss. P. 218. τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Ibid. Ψ. 311. αὐτὰρ ἔπειτα ἦλθ' ὡς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν. Heliodor. ix. 5. ὅπως ἄν τινα διαπέμψαιτο ὡς τοὺς πολεμίους ἀδυνατῶν. Ibid. ὡς τοὺς Πέρσας ἐξέπεμπεν. Ibid. cap. 11. ὡς τοὺς Αἰθίοπας ἐλθόντες ἱκέται. Ibid. cap. 13. εἰσιέναι ὡς τὴν πόλιν ὡς ἰδίαν. Ibid. cap. 24. ἄγειν ὡς βασιλέα τὴν ταχίστην. Herodian. i. 11, 8. εἰ τὴν Πεσσινουντίαν θεὸν μεταγάγοιεν ὡς αὐτούς. Lys. adv. Eratosth. p. 13. ed. Reisk. ἡ γυνὴ ἀπῄει καθευδήσουσα ὡς τὸ παιδίον. Ibid. p. 27. ἐλθόντες οἴκαδε ὡς ἐμέ. Id. adv. Simon. p. 143. ἐγὼ ἐκ Πειραιέως ἀφικνοῦμαι, καὶ τρέπομαι παριὼν ὡς τὸν Λυσίμαχον. Demosthen. adv. Aphob. i. p. 822. Λαβὼν γὰρ ὡς ἑαυτὸν Ἄφοβος τοῦτο τὸ ἐργαστήριον, ὡς αὐτοὶ τῶν μαρτύρων ἠκούσατε. Xenophont. Cyrop. v. 3, 13. κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄγοντες. Id. Memor. ii. 7, 2. πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ. b) Ὡς sequente πρὸς: Polyb. ix. 34. ἀπὸ δὲ τῆς παρεμβολῆς ΩΣ ΠΡΟΣ τὰς χελώνας τὰς χωστρίδας πεποίηντο σύριγγας κατάστεγοι. Id. iii. 19. τινὲς μὲν αὐτῶν ἔφυγον ὡς πρὸς τὴν πόλιν. Cæterum ab hac formula differt ea, de qua Vigerus mox Reg. xix. præcipit: v. c. Herodian. iii. 11. δριμύτεροι ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι. quem locum quidam perperam ad hanc quæstionem referunt. c) Sequente ἐπὶ vel cum dativo: ut Thucyd. lib. i. p. 12. edit. Camer. ἀνήγοντο ΩΣ ΕΠΙ ναυμαχίᾳ ἀπὸ τοῦ χειμερίου νυκτὸς, vel cum accus. ut plurimum: Thucydid. lib. iv. p. 106. ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας. Id. lib. vi. p. 161. οἱ δὲ Συρακούσιοι καὶ αὐτοὶ ὡς ἐπ' ἐκείνους ἰόντες. Id. lib. v. cap. 3. ἄρας περιέπλει τὸν Ἄθω ὡς ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Zosim. i. 6, 7. αὐτὸς μὲν ὡς ἐπὶ τὸν Ῥῆνον ἤλαυνεν. Xen. Œcon. i. 6. ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πολὺ στράτευμα ὡς ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Polyb. iv. 24. αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας προῆγε πάλιν ὡς ἐπὶ Κόρινθον. Actor. Apost. xvii. 14. πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. ad quem locum vid. Raphel. in Observatt. Polybianis. d) Sequente εἰς, seu ἐς: ut Thucyd. lib. iv. p. 160. ἀπέπλεον μετὰ τῆς Σαλαμινίας, ἐκ τῆς Σικελίας, ΩΣ ΕΣ τὰς Ἀθήνας. Xenophont. Agesil. i. 14. ἐκ τούτου εὐθὺς τοῖς μὲν στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν. e) Sequentibus aliis particulis, ἕως, ὅτι, ἔτι: ut Polyb. v. 32. Διόπερ οὐκ ΩΣ ΕΩΣ τοῦ μέσου νομίζοντας διατείνειν τὰς ἀρχὰς, ἀλλ' ἕως τοῦ τέλους etc. Thucyd. iv. cap. 117. Τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιοῦντο κομίσασθαι, ΩΣ ΕΤΙ Βρασίδας εὐτύχει. Odyss. P. 358. ἤσθιε δ', ΩΣ ΟΤ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν. Sed si quæritur, quæ potestas his in locis sit subjecta particulæ ὡς, admodum discrepantes inter se reperiuntur Grammaticorum sententiæ. Sunt qui contendant, ὡς abundare. At præterquam quod non satis dignum esse censeo Grammatico statim confugere ad pleonasmorum rationem, ubi non in promtu sit, quæ vis alicui verbo sit subjicienda, vetant quoque loca ea, ubi ὡς solum est positum, prætermissa præpositione. Certe hæc esset mirabilis verborum œconomia, eodem in loco nimis esse liberalem simul et nimis parcum et tenacem. Multo minus probatur ratio eorum, qui ὡς vim habere præpositionis somniant. Nam primum satis est durum, statuere, conjunctionem, repugnante rei natura, vim accipere præpositionis. Deinde quid fiet locis iis, ubi præpositio πρὸς, ἐπὶ, εἰς, addita reperitur? Ad vim particulæ ὡς explicandam confugit Hoogevenus ad ellipseos rationem, ut putet, vel ὡς pro *ut* accipi, intelligive aptum aliquod verbum: veluti in illo Aristoph. Acharn. 393. καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ΩΣ Εὐριπίδην, h. e. βαδιστέα μοι, ὡς ΙΔΩ Εὐριπίδην, *ut videam Euripidem*: vel ὡς in sensu similitudinis accipi, aliquo verbo intellecto: ut in illo Demosthen. Phil. i. extr. πέπομφεν ὡς βασιλέα, pro πέπομφεν ΟΥΤΩΣ, ὡς ΠΕΜΨΑΣ ΠΡΟΣ τὸν βασιλέα. Sed ipse huic rationi parum tribuit. Melior videtur sententia Marklandi ad Lysiam p. 899. ed. Reisk. existimantis, ὡς significare *hoc consilio*. Nam sic

Pro ἐπεί.

Duodecimo, notum etiam eſt, ſignificare aliquando ἐπεί, καὶ γὰρ, *etenim*; ac fere periodorum, aut membrorum initio. S. Chryſoſt. in cap. vi. epiſt. ad Roman. Ὡς νῦν γε οὐδέν σου γένοιτ' ἂν εὐτελέστερον, ἐρήμην ἔχοντος τὴν ψυχήν. *Nam te quidem hoc tempore, dum nudam ac deſertam habes animam, vilius nihil eſſe poſſit* *.

Ante ἕκαστος.

XVII. Decimo tertio, ὡς præmittitur aliquando nomini ἕκαστος, ſolius, ut videtur, ornatus cauſa. Thucyd. lib. i. pag. 3. Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες. *Itaque Græci, cum ſeorſim ſinguli, tum qui oppidatim alii alios intelligebant, tum etiam univerſi, hoc deinceps nomine comprehenſi.* ¶. 361.

Ὡς μὲν, ὡς δέ.

XVIII. Decimo quarto, ὡς μὲν, et ὡς δὲ, in membris diſtinctis, ita nonnunquam opponuntur, ut τὰ μὲν, et τὰ δέ. [Minime. *Herm.*] S. Greg. Nazianz. Orat. de S. Baſilio, pag. 321. Ἔλαφοι τῶν λόφων ποθὲν ὑπερφανέντες ἀθρόοι, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, ὡς δὲ πίονες, ὡς δὲ πρόθυμοι πρὸς σφαγήν. *Cervi turmatim ſummis e collibus apparentes, cum proceri, tum pingues, tum etiam ultro ſeſe propriam ad cædem offerentes.*

Ὡς πρὸς, *quantum attinet.*

XIX. Decimo quinto, ὡς πρὸς, ſequente accuſativo, vel perſonæ, vel rei, ſignificant, ὅσον, vel ὅσα πρὸς, *quantum attinet*, vel *cauſa*: ut, Ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ[29], ἀδιάφορον τοῦτό γε.

ὡς reſpondet Latinæ particulæ *ita*, quam *hoc conſilio* ſignificare interdum, docuit Ven. Erneſt. in Clave Ciceron. Quæ ratio explicandi quidem multis in locis parit commodum ſenſum; ſed in aliis admodum frigidum et ineptum. Quare malim equidem ὡς cum quibuſdam explicari per ἕως, h. e. *uſque*. Nam ut ἐὰν ſæpe quaſi contrahitur in ἄν, ita non ineptum videtur ſtatuere, ὡς poni pro ἕως. Ἕως pro ὡς interdum poni, patet ex Hom. Odyſſ. Z. 80. ubi εἵως χυτλώσαιτο, eſt, *ut ſe ungeret*. ¶. 360. Tum ſupra docuimus, ὡς pro ἕως uſurpari. Maxime huc pertinet locus Lucæ xii. 58. ubi eſt, ὡς ὑπάγεις ἐν τῇ ὁδῷ, pro quo dicitur Matth. v. 25. ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ. Accedit, quod Lat. *uſque* modo ſimpliciter quoque, modo cum præpoſitione adhibetur. Vid. Turſelin. de Partt. Fortaſſis eodem modo ὡς explicari debet, quando jungitur numeris, ubi vulgo reddunt *fere, circiter*. V. c. Xenoph. Hiſt. Gr. lib. vii. p. 617. Τρεψάμενοι ἐδίωκον ὡς τρία ἢ τέτταρα στάδια, h. e. ni fallor, *ad tria aut quatuor ſtadia uſque*. Certe ita interdum *uſque ad* apud Lat. occurrit: ut Tacit. xv. 39. *Pretium frumenti minutum uſque ad ternos numos.* Z.

* Non tantum ab initio periodorum, ſed et in media oratione ὡς pro ἐπεὶ poni ſolet. V. c. Euripid. Phœniſſ. 1267. Ἐρήτωσον τέκνα δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας. Id. in Oreſt. 1103. Σίγα νυν· ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ. Sophocl. Electr. 370. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος. Plat. Phædr. p. 262. rogat Socrates, Βούλει οὖν, ἐν τῷ Λυσίου λόγῳ ἰδεῖν τι ὧν φαμεν ἀτέχνων τε καὶ ἔντεχνον εἶναι, reſpondet Phædrus, Πάντων γέ που μάλιστα· ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα. Z.

29 Alio ſenſu ὡς πρὸς ἐμὲ limitative ſumitur, et notat comparationem, ut ex Luciano probat Devarius: Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὩΣ ΠΡΟΣ ΕΜΕ. *Lynceus ille cæcus eſt, ſi mecum comparatur.* Limitativam illam vim obtinet etiam cum præpoſitione ἐπί. v. Thucyd. lib. vii. cap. 30. in fine: Τὰ μὲν δὴ [Ita placet pro τὰ μὲν vide, quæ ſupra notavimus ad Sect. 8. Reg. 11.] κατὰ τὸν Μυκαλησσὸν, πάθει χρησαμένων, (ſc. Μυκαλησσίων) οὐδενὸς, ὩΣ ΕΠΙ μεγέθει,

Nam mea quidem causa, perinde mihi est. Clemens Alexandr. Strom. iv. Christianorum nomine iis respondens, quibus mirum videbatur, Christianos suis cruciatibus minime liberari: Τί γὰρ καὶ ἀδικούμεθα, inquit, ὡς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, θανάτῳ ἀπολυόμενοι πρὸς τὸν Κύριον; *Quid enim detrimenti capimus, qui, quantum ad nos attinet, ad Dominum morte ipsa transmittamur?*

XX. Decimo sexto, ὡς sequente ἐκ τῶν δυνατῶν, vel ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐγχωρούντων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν, *pro viribus, facultatibus, opibus*, omnino παρέλκει[30]. Exemplum ex Thucydide unum hoc sat erit. Sic enim ille lib. ii. pag. 100. Ἐπεὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἕτοιμα ἦν. *Rebus autem, prout tum licebat, comparatis.* Abundat.

XXI. Decimo septimo, ὧς cum accentu, apud Poetas passim pro οὕτως, *sic*: et quidem etiam ἐλλειπτικῶς, ut apud Homer. Iliad. A. ver. 116. Ὧς, *sic.*

Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον, *sed etiam sic*, i. e. *etiamsi res ita se habeat, volo eam reddere, si quidem id præstat.*

Sic Iliad Π. ver. 363. Ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, id est, *sed etiam sic*, id est, *eo statu rerum, sustinuit*, vel *perstitit*. Ita Thucydides non semel usurpavit, ut lib. i. Ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὧς ἔσεσθαι αὐτοῖς. *Iis enim videbatur bellum sibi cum Peloponnensibus futurum etiam sic*: id est, *etiamsi eo modo sese gererent.* At οὐδ' ὧς, id est, *ne sic quidem*[31].

τῶν κατὰ τὸν πόλεμον, ἧσσον ὀλοφύρεσθαι ἀξία, τοιαῦτα ξυνέβη. *Atque hujusmodi quidem fuit clades, quam Mycalessus accepit, quæ incolis, pro magnitudine urbis, non minus fuit deploranda quam ulla alia, quæ in hoc bello acciderit.* Est et ubi nulla additur præpositio. Sic Gnathænæ meretricis elegantem jocum narrat Athenæus, lib. xiii. Deipnosoph. p. 584. cui cum quidam obtulisset parvulum villum, addens sedecim id esse annorum, respondit, Μικρός γε ὩΣ τοσούτων ἐτῶν. *Profecto parvulum pro ætate.* Vide omnino Devarium, qui Latinos suo *Ut* eo sensu usos etiam fuisse, demonstrat ex Cicerone. Nec aliter Corn. Nep. in Epam. cap. 5. *Satis exercitatum in dicendo, UT Thebanum scilicet.* Et Curt. lib. ix. cap. 1. §. 24. *Gens, ut barbari, sapientia excellit.* Confer editionem Leidensem, quam adjeci, ad Reg. 1. H.

Ὡς in hoc sensu, nempe comparativo, interdum occurrit cum Infinitivo. Ut Xenoph. Cyrop. i. 5, 11. Ἀλλ' ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. *Sed tendamus ad hostes, quos cum ipse viderim, scio esse imperitos belli, si comparantur nobiscum.* Z [Inepte. Quasi infinitivus e particula ὡς pendeat. *Herm.*]

30 Nisi mavis reddere *quantum*. Ut, *quantum pro viribus licuit.*

31 Ut apud Arrian. de Exp. Al. lib. i. cap. 7. in fine: Ἀλέξανδρος δὲ ΟΥΔ' ὩΣ τῇ πόλει προσέβαλεν. *Sed ne sic quidem Alexander urbem oppugnavit.* Accentu præterea notatur ὧς, quotiescunque postponitur, id quod apud Poetas frequens est: ut apud Hom. Od. T. ubi vergit ad finem:

Οἱ δή μιν περὶ κῆρι, Θεὸν ὥς, τιμήσαντο.

Qui illum ex animo, ut Deum, honorabant.

Ὧς, certo quodam modo.

Alias tamen, ὧς idem valet, ac πῶς[32], cum accentu, id eſt, *Certo quodam modo*. Ariſtot. Politic. i. Ἔστι μὲν ὧς τοῦ οἰκονόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος, καὶ περὶ ὑγιείας ἰδεῖν· ἔστι δ' ὧς οὐ, ἀλλὰ τοῦ ἰατροῦ. *Ad Œconomum et Principem certo quodam modo pertinet, valetudini proſpicere; certo etiam modo non pertinet, ſed potius ad Medicum.*

Ὡς pro ſic.

XXII. Decimo octavo, ὡς etiam abſque accentu, interdum ſumitur pro *ſic*: ut apud Clem. Alexandr. in Protrept. Ὡς δ' οὐκ ἔστι Θεὸς ἡ ἄλως, καὶ ὡς οὐκ ἔστι Θεὸς ἡ Ἶρις. *Ut autem Dea non eſt Area,* (meteorum intelligit,) *ſic neque Dea Iris eſt*: [Immo, *et ut Iris non eſt dea*. Alioqui dicere debeat, ὧς οὐδ' ἔστι. *Herm.*] niſi ſecundum ὡς, accentu notari debeat. Et Stromat. vi. Ὡς δὲ καὶ Ἰουδαίοις, διοιχθείσης τῆς παλαιᾶς γραφῆς, τὸ νέον καὶ εὐγενὲς ἐγκεντρίζεται τῆς ἐλαίας φυτόν. id eſt, *Sic etiam Judæis, patefacta vetere ſcriptura, novus et generoſus olivæ ſurculus inſeritur*. Ubi etiam alii legunt, ὧς cum accentu[33].

XXIII. Dubium etiam eſt, utrum ὡς an ὧς ſcripſerit Lucianus in Charonte, ubi Charon de Homero loquens, Ἐπεὶ γὰρ, inquit, ἤρξατο ᾄδειν, οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον. id eſt, *Cum enim cœpiſſet non valde lætum carmen navigantibus occinere, continuo Neptunus coegit nubes, pontumque turbavit*. Ubi ὡς vel ὧς, idem eſt, atque οὕτω δὴ, vel potius, ἅμα δὴ, *continuo, tum vero*[34]. ¶. 362.

32 At non niſi cum ἔστι, quod ſemper antecedit, conjunctum. Quo pertinet regula, ſupra Cap. v. Sect. 6. de verbo εἰμί.

33 Sic poſterius illud ὧς accentu notatum invenio in verſiculo illo, qui extat apud Plat. Phædr. p. 241.

Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', ὧς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

Ut lupus ipſe agnum, puerum ſic ardet amator.

Nec dubito quin ὧς pro *ſic* poſitum ſemper accentu notetur.

34 In verbis Luciani ὧς accentu notari debebit, dummodo relatum ad ſe habeat ſequens illud ὥσπερ. Nam ſequitur: ὥσπερ τορύνην τινὰ, ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν πάσας τὰς θυέλλας ἀρόθυνεν· adeo ut τορύνην et τρίαιναν per Appoſitionem conjungantur, et ſenſus ſit: *Sic pontum turbavit, tanquam immiſſa quadam tudicula, tridente ſcilicet, omnes procellas excitaret*. Cæterum caput hoc claudat ſcita admodum adverbii ὥσπερ cum interrogativo τί conſtructio. Et ὥσπερ τί; verbatim, *Quemadmodum quid?* eſt formula exigentis exemplum præcedentis cujuſdam propoſitionis. Latini dicunt, *Da* vel *profer exemplum*. Adi Platonem in Sympoſio, p. 205. Ἀφελόντες τοῦ ἔρωτός τι εἶδος, ὀνομάζομεν τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα, ἔρωτα· τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις καταχρώμεθα ὀνόμασιν. ὩΣΠΕΡ ΤΙ; ἦν δ' ἐγώ. Ὥσπερ τόδε· Οἶσθ' ὅτι ποίησίς ἐστί τι πολύ. etc. *Ablata amoris quadam ſpecie, huic totius nomen imponimus, ſcilicet Amorem. In aliis autem utimur aliis nominibus. Proba exemplo, inquam ego. Hoc eſto exemplum (ait ille). Scis vocabuli ποίησις uſum late patere.* etc.

CAPUT IX. ET ULTIMUM.

DE PRÆPOSITIONE.

SECTIO I.

De Præpositionibus ἀμφὶ, ἀνὰ, ἄνευ, ἀντὶ, ἀπό.

REGULA I.[35]

UT præcipuos tantum in quaque[36] libemus idiotiſmos, (nam cætera Grammatici et Lexicographi dabunt:) Præpoſitio ἀμφὶ, et Poetice [Apud epicos poetas. *Herm.*] ἀμφὶς, apud Poetas quidem, et Ionicos Scriptores, cum genitivo caſu, ſignificat *de*, *per*, et *propter*: cum dativo autem, *de*, *propter*, et *circum*: ſæpius tamen ἀμφὶς cum genitivo eſt, *ſine*, *ſeorſum*, *extra*.

Apud alios ſolutæ orationis auctores, fere cum accuſativo jungitur, idemque valet quod *circa*. Ac primo quidem eleganter dicitur, ἔχειν ἀμφί τι, *in re aliqua verſari*[37]. Ἔχειν ἀμφί τινα. *Operam alicui navare*, aut, *cum eo verſari*: ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, *être au ſouper*[38]. Idem eſt, εἶναι ἀμφί τι. 'Αμφὶ, *circa.*

35 De præpoſitionibus illud in genere notandum, illas a ſcriptoribus Ionicis, et poetis longe a caſu, quem regunt, moveri. Herod. Erat. cap. 69. ΕΝ γὰρ σὶ ΤΗι νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι· pro ἐν τῇ νυκτί. *Ea enim nocte te concepi*. Hom. Iliad. B. ver. 465.

—Αὐτὰρ ὙΠΟ χθὼν
Σμερδαλέον κονάβιζε ΠΟΔΩΝ αὐτῶν τε καὶ ἵππων.

Sed terra terribiliter reſonabat ſub pedibus ipſorumque et equorum. Ubi ποδῶν Caſum ſuum debet longe præcedenti Præpoſitioni ὑπό. His adde Theognid. in ſentent. ver. 34.

ΕΣΘΛΩΝ μὲν γὰρ ΑΠ' ἐσθλὰ μαθήσεαι.—

Structura eſt: Μαθήσεαι μ. γ. ἐσθλὰ ἀπ' ἐσθλῶν. *Diſces enim bona a bonis.* Ubi præpoſitio etiam caſui ſuo poſtponitur. Eadem ratio eſt apud Latinos Præpoſitionis *Per* in orandi formulis. Sic apud Terent. Andr. iii. 3, 6.

Per ego te DEOS oro.

Et præpoſitionis *ab* apud Ovid. lib. iii. de Pont. el. 3. ver. 46.

DISCIPULO perii ſolus AB ipſe meo.

Et Heroid. Ep. ix. ver. 69.

—*DAMNIS dives AB ipſa ſuis.*

Apud Atticos quoque ſcriptores hæ particulæ, μὲν, γὰρ, δὲ, οὖν, etc. medium inter præpoſitionem et caſum ipſius locum obtinent. Ita dicitur: Ἐν μὲν εἰρήνῃ, et, ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ. Ἐν δ' οὖν τῇ πόλει. Ἐς οὖν τὰς Ἀθήνας. Et ſimilia. ¶. 363.

36 *Uſque quaque* ſecundum ed. Pariſ.

37 Exemplum habet Arrian. de Exp. Al. cap. 11. non longe ab initio. Ubi mentio fit περὶ τῶν ποιητῶν ἐπῶν τε, καὶ μελῶν, καὶ ὅσοι ἀμφὶ ᾠδὴν ἔχουσι. *De poetis carminum Heroicorum, et Lyricorum, et quotquot circa odas verſantur*; i. e. *odis deſcribendis operam dant.*

38 Exemplum habet Xenophon, Κύρ. παιδ. lib. v. prope finem: Ὁ μὲν Κυαξάρης ἀμφὶ δεῖπνον εἶχεν. *Cyaxares cœnabat.* Locorum mox ex Dion. Hal. citandorum alter eſt p. 642. lin. 14. alter p. 479. initio.

Dionyſius Halicarnaſſ. lib. x. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ὅλην, ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν. id eſt, *Et quidem toto illo die, ac ſequenti nocte integra, iis in rebus verſati ſunt.*

Hoc ſenſu dicebantur etiam νόμοι ἀμφί τι καθεστῶτες, id eſt, *leges aliqua de re conſtitutæ.* Idem Dionyſius lib. vii. Ἕκαστον δ᾽ ὅτι κατὰ νόμους ἐγίνετο, τοὺς ἀμφὶ θυσίαν ὑφ᾽ Ἑλλήνων κατασταθέντας, ἐκ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως γνῶναι ῥᾴδιον. id eſt, *Singula vero ex legibus fieri ſolita eſſe, quas de ſacrificio Græci ſtatuerant, ex Homerica Poeſi facile quivis intelligat.*

Ἀμφὶ, *circiter.* II. Secundo, ἀμφὶ, cum eodem caſu eſt, *fere, circiter, admodum.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. i[39]. Ἀπέχων τῆς Ῥώμης ἀμφὶ τοὺς τριάκοντα σταδίους. id eſt, *Roma diſtans triginta circiter ſtadiis.* Et lib. v.[40] Τῶν συμμάχων ἀπέθανον ἀμφὶ τοὺς μυρίους καὶ τρισχιλίους. id eſt, *Ex ſociis periere circiter tredecim millia.* Idem lib. x.[41] μάλιστα cum ἀμφὶ, conjungens, Τῶν δὲ πολιτῶν, inquit, ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις μάλιστα διεφθάρησαν, id eſt, *civium media fere pars eo morbo exſtincta eſt.* Sic dicebant: Εἶναι ἀμφὶ δέκα ἔτη. id eſt, *Annum circiter decimum agere**.

Ἀνὰ, *per.* III. Ἀνὰ, (Poetice, ἂν fine accentu, ante conſonantes:) cum dandi caſu eſt, *cum* vel *ſuper* †. At longe ſæpius apud Oratores ſimul et Poetas, cum accuſativo conjungitur. Ac primo ſignificat *per:* ut, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ¶. 365. *per ſingulos annos:* ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Græciam:* ἀνὰ κράτος, *per vim,* id eſt, *totis viribus.* Dionyſius Halicarnaſſ. paſ-

39 Pag. 73. lin. 5.
40 Pag. 310. lin. 18.
41 Pag. 677. lin. 4. H.

* Cum, tironum gratia, conſtituerimus ſingulis locis breviter indicare, quæ vis fere præpoſitionibus in compoſitione ſit ſubjecta: ante omnia monendum eſſe videtur, hic duplici opus eſſe cautione: primum ne quis putet, ſemper et ubique ſcriptores ita etymologiæ eſſe tenaces, ut nunquam inde recedant. Nam ſæpenumero compoſita non aliam habent vim, quam ſimplicia, et fere numeri gratia adhibentur compoſita. ¶. 364. Deinde tenendum eſt, præpoſitioni in eodem verbo compoſito diverſis in locis diverſam poteſtatem interdum eſſe ſubjectam. Sic v. c. ἀνάγειν poteſt ſignificare modo *reducere,* modo *ſurſum ducere*; aut ἀνέχειν modo *retinere,* modo *tollere* etc. Sed redeamus ad rem. Ἀμφὶ igitur in Compoſitis ſignificat 1) *Comprehenſionem,* ſeu *circumſcriptionem*: ut ἀμφιβάλλειν, *circumdare,* ἀμφιεννύναι, ἀμφιπεριστρέφεσθαι, h. e. *oberrare.* 2) *in utroque latere, loco,* ſive *utraque parte:* ut ἀμφορεὺς, *vas, quod utroque latere habet anſas, et adeo utroque latere poteſt geſtari.* Ἀμφίβιος, ἀμφιδέξιος, ἀμφόδοντα ζῶα. 3) *In utramque partem:* v. c. ἀμφίλογος, *de quo in utramque partem diſputari poteſt*: it. ἀμφίβολος, ἀμφήριστος. 4) *Auget,* v. c. ἀμφίασθμα, *ſumma ſpirandi difficultas,* ἀμφιβρότη ἀσπὶς, *clypeus, qui ex toto tegit,* χερσὶν ἀμφαφᾶσθαι, *diligenter manibus tractare.* Z.

† Sic reperitur Iliad. A. 15. Στέμματ᾽ ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, χρυσέῳ ΑΝΑ σκήπτρῳ. Clarkius, Præpoſitionis, inquit, ἀνὰ ea hic vis eſt, ut dicatur Chryſes ſceptro, quod in manibus geſtabat, infulam indidiſſe. Ven. Erneſtius igitur interpretandum cenſet, *devinctam ſceptro,* vel, *deligatam.* Z.

sim[42]: Ἐλάσας τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος παρῆν ἐπὶ τὸν χάρακα. id est, *Equo summa vi admisso in castra se recepit.* Ubi nota, παρεῖναι ἐπὶ τὸν τόπον, id est, *ad locum aliquem pervenire*; Gallice diceretur, *il fut en son camp.* Sic, Ἀνὰ κράτος πολεμεῖν[43], et ἀνὰ κράτος πολιορκεῖν. *Totis opibus bellum gerere, obsidere.* Ἀνὰ κράτος τὴν πόλιν ἑλεῖν, *prendre une ville par force.*

IV. Secundo, ἀνὰ cum eodem casu aliquando sumitur pro ἐν, ususque præcipuos habet duos. Alter est, ut dicatur, ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere*, et ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, *alicui in ore versari.* Clemens Alexandr. Strom. vii. Οἱ τὰ μὲν λόγια τοῦ Θεοῦ ἀνὰ στόμα ἔχουσι. *Qui Dei quidem oracula in ore habent.* Alter est, ἀνὰ μέρος, pro ἐν μέρει, (de quo dictum est in nomine μέρος cap. iii. sect. 7.) id est, *per partes, sigillatim, vicissim*: ut, Ἀνὰ μέρος τοῖς μὲν ἀμφὶ πόλιν, τοῖς δὲ καθ' αὐτὸν ἐνασχολεῖσθαι. id est, *Vicissim reipublicæ ac sibi vacare.* ¶. 366. Ἀνὰ pro ἐν.

V. Tertio, ἀνὰ, cum eodem casu, idem valet, quod *inter.* Xiphilin. in Domitiano, Συνομόσας ἀνὰ πρώτους, μετά τινων. *Qui primus*, vel *primarios inter, cum aliis quibusdam conjuraverat.* Inter.

Quarto, ἀνὰ τὸν ποταμὸν, videtur potius esse, *contremont la riviere*, quam *per fluvium.* Dionysius Halicarnass. lib. v. Ἀπὸ θαλάττης ἀνὰ τὸν ποταμὸν διεκόμισαν. id est, *A mari per adversum flumen advexerunt.* Adversum.

Quinto, ἀνὰ χρόνον, est, *progressu temporis, à trait de tems.* Idem lib. i. Ἃς (πόλεις) ἀνὰ χρόνον ὑπὸ Τυῤῥηνῶν ἀφῃρέθησαν. id est, *Quas illis urbes Tyrrheni temporis progressu eripuerunt.* Idem lib. ii. Κατέσκηψεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τοὺς μὲν ἄλλους, εὐπετεῖς, ἕνα δὲ τὸν πρὸς Σαβίνους, μέγαν καὶ χαλεπόν. id est, *Progressu temporis*, vel, *postea, in bella delatus est, partem quidem maximam, levia,* [male enim vertunt πολέμους εὐπετεῖς, *bellum multiplex,*] *ex quibus tamen unum cum Sabinis gestum, et magnum fuit, et grave.* [Herodot. i. 103. Eurip. Ion. 848. *Herm.*] Ἀνὰ χρόνον, progressu temporis.

VI. Sexto, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id est, κατὰ, *eodem plane modo*, ubi comparationem aliquam, aut analogiam instituimus. Clemens Alexandr. Strom. ii.[44] cum dixisset, unicam κατὰ δύναμιν, (id est, *vi et potestate,*) virtutem esse, quæ diversis nominibus vocaretur, subdit: Ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ μιᾶς οὔσης ἀληθείας, etc. *Eodem plane modo, cum una tantum sit veritas,* etc. Sic apud eundem ἀνὰ λόγον, Ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

42 Lib. iii. p. 167. lin. 11. Repetit hanc loquendi formam, p. 190. lin. 24. et lib. xi. p. 707. lin. 33.

43 Ex eodem Dionys. lib. xi. p. 703. lin. 38.

44 Pag. 318. lin. 15.

id est, *κατὰ λόγον*, vel *διὰ λόγου*, *oratione*, vel *ratione*. In Protreptico[45]: *Ἀπογυμνώσω δὲ εὖ μάλα, ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, τὴν γοητείαν, τὴν ἐγκεκρυμμένην αὐτοῖς*: id est, *Ego vero præstigias illis* (mysteriis) *occultatas, ipsa veritatis oratione, egregie admodum illustrabo*.

VII. Septimo, cum rerum diversarum æqualem veluti distributionem significamus, eandem præpositionem adhibemus, idque triplici fere modo. Primus est, cum accusativo rei. Hinc a Medicis toties inculcatum, *κινναμώμου*, exempli causa, *καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν*· verbat. *cinnamomi et nardi per unciam unam*. Hic *ἀνὰ*, pro *ἑκατέρου*, *utriusque seorsim unciam unam*, *une once de chacun*. Hinc et illud Xiphilini in Augusto: *Ὥστε καὶ δωρεὰν τοῖς Ῥωμαίοις ἀνὰ πέντε καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελευτῶν καταλιπεῖν*· id est, *Ut moriens Romanis viginti quinque drachmas legati nomine viritim reliquerit*. Hic *ἀνὰ*, pro *ἑκάστοις*[46].

Secundus est, cum accusativo personæ; ut si dicamus, *Τοὺς στρατιώτας ἐξιέναι κελεύει ἀνὰ πέντε*. id est, *Milites quinos et quinos proficisci jubet*: *cinq à cinq*.

Tertius est, cum *ἀνὰ* jungitur cum *ἕκαστος* in alio etiam casu, quam accusativo, tuncque uni tantum ornatui servit. Sic Apocal. xxi. 21. *Δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου*. *Duodecim margaritæ, singulæ portæ, singulis ex margaritis erant* *.

Ἄνευ, *præter*. VIII. *Ἄνευ*[47], cum solo gignendi casu non tantum est, *sine*: sed etiam aliquando, *præter quam quod*, vel *præter*, idque sæpe cum verbo nominis instar posito: quod etiam valet in præpositione *χωρὶς*, ut in ejus explicatione dicetur; v. c. *Ἄνευ τοῦ τῆς προϋπαρξάσης ἀποπεσεῖν εὐδοκιμήσεως, καὶ μυρίοις ἑαυτὸν ἐνέβαλε τοῖς κινδύνοις*. id est, *Præter quam quod prioris existimationis jacturam fecit, infinitis*[48] *quoque periculis seipsum implicuit*[49].

45 Pag. 9. lin. 31.

46 Eodem plane sensu occurrit in Evang. Matth. cap. xx. 9. *Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἔλαβον* ΑΝΑ ΔΗΝΑΡΙΟΝ. *Et qui venerant circa horam undecimam*, vel, *quum venissent hi, qui circa h. u.* scilicet, *conducti fuerant, accipiebant singuli denarium*. Et Apocal. iv. 8. *Καὶ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἓν αὐτῶν εἶχον* ΑΝΑ ΠΤΕΡΥΓΑΣ *ἕξ*. *Et quatuor animalia habebant singula sex alas*. H.

* *Ἀνὰ* in compositis significat 1) *Elevationem*; ut *ἀνακύπτειν, ἀναβαίνειν, ἀνέχειν τὰς χεῖρας*. 2) *Repetitionem vel loci, vel actionis*: ut *ἀνατρέχειν, ἀναγράφειν, ἀνατίθεσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναπλεῖν*. 3) *Rejectionem*, *retro*, *dilationem*: ut *ἀναβάλλειν, ἀναπίπτειν, ἀνεῖναι*. 4) *Separationem*, ut *ἀναχωρεῖν*, *discedere*. 5) *Auget*: ut *ἀναπείθειν*, *persuadere*, *ἀναλίσκειν*, *ἀναβοᾶν*. Z. ¶. 367.

47 Malim inter adverbia recensere.

48 *Sexcentis* exhibent edd. Paris. et Argentorat.

49 Potest etiam cum participio conjungi. Aristid. Orat. pro Quatuorviris, p. 247. *Μέγιστον δὲ πάντων σημεῖον τῆς Περικλέους ὀρθότητος* ΑΝΕΥ ΤΩΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ. *Præter ea, quæ*

Aliquando ſignificat *extra*. Plutarchus in Pompeio, Ἐψηφίσαντο μηδένα Ῥωμαίων ἄνευ παρατάξεως ἀναιρεῖν. *Neminem Romanorum extra aciem occidere ſtatuerunt*. *Extra.*

IX. Ἀντὶ, cum ſolo item gignendi caſu, ſæpiſſime eſt *pro*, (ſed quatenus ſignificat *loco*) vel *inſtar* [50]: ut, Βασιλεὺς ἀντὶ μυρίων ἐστὶ στρατιωτῶν. *Rex ſexcentorum militum inſtar eſt*. Ἀντ' ἀγάπης μῖσος εὕρασθαι. *Pro amore odium invenire*, id eſt, *referre* [51]. ¶. 368. Ἀντὶ, *pro.*

Quo ſenſu crebro jungitur cum verbis, ἀγαπᾶν, *amare*; αἱρεῖσθαι, *deligere*; δέχεσθαι, *accipere*; ἀλλάττειν, *permutare*; τίθεσθαι, *ponere*, vel potius, *ducere*, id eſt, *exiſtimare*: tuncque non raro verti potius debet, *præ*, quam *loco*: ut, Ἀντὶ κακῶν ἁπάντων, κἂν ἀγαθὸν ἕνα τιθείμην. id eſt, *Præ omnibus improbis, vel probum unum optaverim*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. x. Φίλων τε καὶ συγγενῶν ἀντὶ παντὸς ἀγαθοῦ τιθεμένων, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα εὐπορεῖν. *Cum amici ac propinqui omni bono potius ducerent, hominem illum opibus abundare.*

X. Aliquando tamen ἀντὶ, commodius redditur, *propter*, vel *gratia*. Demoſthen. pro Coron. Εἶτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι. *Deinde*, vel, *et tamen quæris ex me, cujus tandem virtutis gratia, honoris aliquid obtinere velim.* Sic, Ἀνθ' ὧν τὴν ἐπαρχίαν ἐκάκωσε, τιμωρίας ὑπομένειν τὰς ἐσχάτας δίκαιος ἦν. *Propter calamitates, quibus provinciam peſſum dedit, dignus eſt qui extremas pœnas ſuſtineat**. [Soph. Electr. 537. *Herm.*] ¶. 369. *Propter.*

XI. Ἀπὸ, cum ſolo etiam gignendi caſu, præter vul- *Ἀπὸ, a. e.*

ſuperius diximus, Periclis integritatis firmiſſimum argumentum hoc eſt. Ubi ἄνευ τῶν εἰρημένων. verbatim, *Abſque*, vel, *ſine dictis*.

50 Eſt ubi melius reddatur per adjectivum ſuperlativi gradus, ut in illo Platonis: Ὃν ἐγώ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγώνων εἶναι. *Quod ego dico præ omnibus*, id eſt, *omnium certaminum præſtantiſſimum eſſe*.

51 Cum verbo εἶναι conjungit Hom. Iliad. I. ver. 116.

—Ἀντί νυ πολλῶν
Λαῶν ἐστιν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ.

Is, quem Jupiter carum habet, eſt inſtar multarum copiarum. Hunc uſum ſervat etiam in compoſitione, ut in ἀντάξιος apud Hom. Iliad. Λ. ver. 514. qui Machaonem laudans ait:

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Nam multis aliis medicus præſtantior unus.

ſeu potius: *Multorum aliorum inſtar*. H.

* Ἀντὶ in compoſitis ſignificat 1) *Æqualitatem*, ſive *pariationem*: ut ἀντάξιος, ἀντίθεος, ἀντίῤῥοπος, ἀντίγραφον. [Ἀντίπιτρος Soph. Œd. Col. 192. *Herm.*] 2) *Oppoſitionem*, ſive *repugnantiam*: veluti ἀντιλέγειν, *contra dicere*, ἀντιπαρατάττειν, *aciem aciei hoſtium opponere*, ἀντιπαρεξάγειν, ἀντικεῖσθαι, ἀντιφέρειν, ἀντίδικος, ἀντίχριστος. 3) *Oppoſitionem loci, e regione, contra*: e. g. ἀντίθυρον, *locus e regione oſtii*, ἀντιβλέπειν, ἀντικνήμιον, *tibia anterior, quæ craſſiori et inſigniori tibiæ parti opponitur.* 4) *Remunerationem*, vel, *viciſſitudinem, viciſſim*: v. c. ἀντιφιλεῖν, ἀντευεργετεῖν, ἀντικαλεῖν, ἀντιθεραπεύειν. 5) *Æmulationem et imitationem*: ut ἀντίτεχνος. 6) *Permutationem*, ſeu, *ſucceſſionem in locum alterius*: v. g. ἀντωνεῖσθαι, *emere in locum alterius rei*, ἀντιπαρέχειν, *in locum alterius ſubſtituere, reſarcire* etc. Z.

garem acceptionem, qua respondet Latinis Præpositionibus, *A*, *Ab*, *E*, *Ex*, sequentes habet notatu digniores. Ac primo quidem cum suo casu, per adverbium Latinum, sæpius redditur. Nam Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, et ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, est φανερῶς, *palam*. Thucydid. lib. i. Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους, βοηθεῖν, (supp. δίκαιον·) *Maxime vero*, (supp. *æquum est*,) *vos*, *defensione nostra palam suscepta*, *nobis opem ferre*. Sic, Ἀπὸ ταὐτομάτου, et ἀπὸ τύχης, *fortuito*: ἀπὸ στόματος [52], et ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, *memoriter exponere*, vel *recitare*: ἀπὸ σπουδῆς, id est, σπουδαίως, *studiose*: ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, *ex tempore*: ἀπὸ τοῦ φρονίμου, *prudenter*, vel *consilio*.

Servit periphrasi.

XII. Secundo cum duobus genitivis, τοῦ βελτίστου, et τοῦ κρατίστου, *optime*, aliquando significat *optima fide*, *optimoque consilio*, qui usus Dionysio Halicarnass. familiaris admodum est. Nam lib. i. p. 62. Αἰσθόμενος οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου ταῦτα πράττοντα τὸν ἀδελφόν. *Ubi sensisset hæc a fratre animo non optimo fieri*. Idem lib. vii. p. 470. Ὁπότε μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ κρατίστου γένοιντο αἱ διαγνώσεις. id est, *Enimvero cum bona fide ac sincere disquisitiones illæ fierent*. Et paulo post: Ὁ δὲ ἀγαθὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ κρατίστου, πρὸς τὰ κοινὰ προϊών. id est, *At vir bonus*, *bonoque animo ad rempublicam accedens*. [De his et ἀπὸ τοῦ διακειμένου Leopard. Emend. i. 21. *Herm*.]

Aliquando, παντὸς, cum τοῦ βελτίστου jungitur. Idem libro iii. p. 140. Τοῖς δὲ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνουσι τὸ συμβεβηκός. id est, *At iis*, *qui de illo casu*, *bono ac sincero animo judicabant*. Et lib. iv. p. 221. Ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, ἦ μὴν τὰ ἀληθῆ, καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου τετιμῆσθαι. *Cum solenne jusjurandum edidissent*, *vere atque optima fide*, *censum illum factum esse*.

Conjunctionem significat.

XIII. Tertio, præcedente articulo præpositivo, sæpe conjunctionem aliquam significat cum eo, quod per genitivum exprimitur. Nam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, id est, οἱ στωϊκοὶ, *Stoici*; verbatim, *qui sunt ex porticu* [53]: οἱ ἀπὸ φιλοσο-

52 Exemplum habet Plato in Theæt. non longe ab init. Hinc verbum ἀποστοματίζειν, *memoriter dicere*: vel *memoriter dicere jubeo*: et τὰ ἀποστοματιζόμενα, *quæ memoriter recitantur*. Utrumque apud eundem in Euthydemo p. 276. Ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; *Quum vos memoriter recitare jubet grammaticus*, *quinam pueri discunt ea*, *quæ reddenda sunt*? Huc refer ἀπὸ γλώττης. *Viva voce*, (*mondeling*.) Ita Arrian. de Exp. Al. lib. ii. cap. 13. init. Ἀφίκοντο παρὰ Δαρείου πρέσβεις, ἐπιστολήν τε κομίζοντες Δαρείου, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ γλώσσης δεησόμενοι etc. *Aderant a Dario legati*, *et epistolam ferentes Darii*, *et ipsi verbis precaturi*. Ἀπὸ τῶν ὀνομάτων. *Nominatim*, Aristid. ad Capit. p. 545. Ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, *Inopinato*, Thucydid. lib. vi. cap. 47.

53 Lucian. de Parasito: Ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ,

φίας, *Philosophi*: οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, *Platonici*[54]: οἱ ἀπὸ τῆς Κελτικῆς, *Galli*: οἱ ἀφ' αἵματος, *sanguine conjuncti*. Philo de Legat. ad Caium: Οἱ ἀφ' αἵματος πάντες, καθ' ἑκάτερον γένος, τό τε πατρῷον, καὶ μητρῷον. *Propinqui omnes utriusque generis, paterni simul, ac materni*[55]. Sic, οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς, *Senatores*[56]: οἱ ἀπὸ τοῦ πλήθους, *plebeii*: οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων Ἴωνες. *Iones ab Atheniensibus oriundi*. ¶. 370.

XIV. Quarto, contraria pene significatione, οἱ ἀπό τινος πράγματος, dicuntur aliquando, *qui re aliqua, negotiove perfuncti sunt*, de quo jam aliquid attigimus in verbo γίνομαι. Nam v. c. οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας, *qui a consulatu*, id est, *viri consulares, qui consulatu defuncti sunt*. Herodian. lib. vii. cap. 1. Περιτυχόντες τῶν ἀπὸ ὑπατείας, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τινί. id est, *Cum in aliquem ex Consularibus et Alexandri amicis incidissent*. Sic, οἱ ἀπὸ τῆς στρατηγίας, *imperio defuncti*, vel *imperatorii*: ὁ ἀπὸ τῆς πρεσβείας, *qui legatione perfunctus est*: et simil.

XV. Quinto, affinis usus ille est, quo significat *a*, vel *ab*, id est, *post* aut *statim post*: ἀπὸ δείπνου, *statim a cœna*: ἀπὸ παίδων, *statim a pueritia*, vel, *statim post pueritiam*: ἀπὸ παραγγέλματος, *statim a mandato*: ἀπὸ σάλπιγγος, *a tuba*, id est, *statim a tubæ signo*: ut, Ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐς μέσους ὤσατο τοὺς πολεμίους. id est, *Ille autem statim a tubæ signo medios in hostes irruit*: ἀπὸ τοῦ πολέμου, *paulo post bellum*: ut, ἀπὸ δὲ τοῦ πολέμου, τῆς τῶν κοινῶν διοικήσεως ἑαυτὸν ὑπεξείλετο. *Hoc bello simulatque perfunctus est, se ipsum reipublicæ administrationi subduxit*. Ἀπὸ, post.

XVI. Sexto παρὰ, cum genitivo, vix unquam apud solutæ orationis Auctores cum rebus inanimatis conjungitur, sed tantum apud Poetas: ut, παρὰ νηῶν, *a navibus*, apud Homerum. Ἀπὸ, licet rarius, aliquando tamen etiam in prosa de rebus viventibus usurpatur. Clemens Alexandr. Ἀπὸ de rebus animatis.

ἑτέρως δὲ ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ, ἑτέρως δὲ ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ. *Aliter enim se res habere videtur Epicuro, aliter Stoicis, aliter Academicis, aliter Peripateticis.*

54 V. Clem. Al. Strom. lib. ii. p. 384. lin. 29. Τὰς δὲ συγκαταθέσεις οὐ μόνον ΟΙ ΑΠΟ ΠΛΑΤΩΝΟΣ· ἀλλὰ καὶ ΟΙ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ ἐφ' ἡμῖν εἶναι λέγουσιν. *Assensiones autem non solum Platonici, sed Stoici etiam dicunt in nostra potestate esse.*

55 Præcedente articulo in neutro genere, præpositio κατὰ subauditur. V. c. *Quod ad maternum genus attinet, Scytha fuit.* Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης. Æschin. contra Ctesiph. p. 299. lin. 10. sic in antiquo Ptolemæi Euergetæ monumento: Βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος—τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς, Ἡρακλέους, τοῦ Διός. τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς, Διονύσου τοῦ Διός. *Rex magnus Ptolemæus, ex patre quidem Hercule, Jovis filio oriundus: ex matre vero a Baccho, Jovis filio, genus ducens.* Pro ἀπὸ etiam ponere licet, πρός. Vid. infra Sect. 8. §. 5.

56 Herodian. lib. vii. cap. 1. Πολλῶν τε ἑκατοντάρχων συμπνεόντων, καὶ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ἁπάντων. *Multisque centurionibus conspirantibus, et senatoribus omnibus.* Sic οἱ ἀπὸ τῶν αἱρέσεων. *Hæretici*, apud Clementem Alex. Strom. lib. ii. p. 383. lin. 30.

Strom. ii. Οὗτος ὁ μακαρισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τοὺς ἐκλελεγμένους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. id eſt, *Hic beati prædicantur, qui a Deo electi ſunt.*

'Απὸ, pro ὑπό.

Tuncque ἀπὸ ſumitur pro ὑπὸ, quod infrequens non eſt, cum apud alios, tum maxime Pauſaniam. Unde in Corinthiacis; [cap. 32. ubi v. Sylb. *Herm.*] Καὶ ταύτας (παρθένους) φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν καταλευσθῆναι. id eſt, *Illas etiam (virgines) ab adverſæ factionis hominibus lapidatas fuiſſe aiunt.* Idem in Meſſenic. Ἢ καὶ ἀπὸ τῶν σκυλευομένων ἔτι ἐμπνεόντων διεφθείροντο. id eſt, *Aut etiam ab iis, qui ſpoliati cum eſſent, adhuc tamen ſpirabant, occidebantur* [57].

57 Confer Marci Evang. cap. viii. 31. Δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων. *Oportet filium hominis multa pati, et reprobari a ſenioribus.* Locus Clementis Alex. eſt p. 389. lin. 7. Pauſaniæ p. 146. lin. 38. et 241. lin. 33. Confer lib. i. Maccab. cap. viii. 6. et 12. et cap. ix. 15. Sed hæc rariora ſunt, nec optimæ notæ, quæ tironibus, ut imitentur, auctor non ſum. [Præclare de hac re diſſerit Jenſius in Ferculo litter. p. 16. ſeqq. ubi inprimis ille locus Matth. xi. 19. Ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, illuſtratur. Z.]

Aliquando cum genitivo redditur Latine per ſolum Ablativum. Ut, Ἔνδοξοι ἀπὸ λόγου καὶ σοφίας. *Illuſtres eloquentia et ſapientia:* Plut. in Vit. Cic. p. 872. in fine. Quamvis hoc modo ἀπὸ per ſolum auferendi caſum reddatur, retinet tamen Græcus ſenſus neſcio quam præpoſitionis vim et latentem ſignificationem. V. c. Demoſth. pro Cor. p. 335. lin. 12. Ἀπ' ὀρθῆς, καὶ δικαίας, καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, πάντα μοι πέπρακται. *Recto, juſto et incorrupto animo omnia a me facta ſunt.* q. d. *Omnia a me facta, a juſto etc. animo profecta ſunt.* Perſpicitur et hæc τοῦ ἀπὸ poteſtas, quando ponitur pro ὑπὸ ſignificante *præ*. Tale eſt illud Herodiani de Dionyſio Siciliæ tyranno, qui ΑΠΟ ΤΗΣ ἄγαν ΑΚΡΑΣΙΑΣ καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. *Præ nimia intemperantia nova luxuriæ inſtrumenta, poſitis maximis præmiis, venabatur.* Locus eſt lib. i. cap. 3. Ita in Act. Ap. cap. xii. ver. 14. Ancilla, Petro pulſante oſtium, ΑΠΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα. *Præ gaudio non aperuit veſtibulum.* q. d. *Cunctatio hæc ancillæ profecta eſt a nimio gaudio.* Ita Zacchæus in Evang. Lucæ cap. xix. 2. cupiens videre Jeſum, *non potuit præ turba*, οὐκ ἠδύνατο ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ. Addas c. xxii. 45. Εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ. *Invenit illos dormientes præ mæſtitia.* Conf. Jo. xxi. 6. Matth. xxviii. 4. Eadem præpoſitionis poteſtas perſpicitur, quando Latine redditur *ex*, i. e. *ſecundum*, ut *ex pacto*. Ita utitur Thucyd. lib. iv. c. 130. Ὠιήθησαν γὰρ, ΑΠΟ ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΟΥ τινὸς αὐτοὺς τὴν ἐπιχείρησιν γενέσθαι. *Putabant enim, ex aliquo pacto, hanc impreſſionem in ſe factam.* Et paulo poſt: Ἐσπεσόντες ἐς τὴν Μένδην πόλιν, ἅτε οὐκ ΑΠΟ ΞΥΜΒΑΣΕΩΣ ἀνοιχθεῖσαν. *Irruentes in Mendam urbem, utpote non ex conventu apertam.* Ex quibus locis perſpicue patet præpoſitionis ſignificatio et poteſtas, nempe cauſſæ efficientis. H. ¶. 371.

Præter cauſam efficientem, alioſque ſignificatus, quos ipſe Vigerus attigit, ſæpe quoque ſignificat 1) cauſam finalem, *propter*. ¶. 372. Ut Liban. Epiſt. 20. ἐθαύμαζον τὸν Ἑρμογένην ΑΠΟ τῆς φιλοσοφίας. Æſchin. adv. Cteſiphont. p. 441. ἀπ' εἰσαγγελίας κρίνεσθαι. Dinarch. p. 33. ΑΠΟ ποίων ψηφισμάτων οὗτος, ἢ ποίων νόμων οὐκ εἴληφεν ἀργύριον; 2) Cauſam materialem, *ex*. V. c. Æſchin. Dial. ii. 36. ΑΠΟ μοχθηρῶν καὶ αἰσχρῶν πραγμάτων ἀργύριον αὐτῷ πορίσασθαι. 3) Inſtrumentum, *per, ope*. Uti Xenoph. Mem. i. 2, 9. ΑΠΟ κυάμου καθίστασθαι ἄρχοντας. Demoſthen. Phil. i. p. 49. ΑΠΟ τῶν ὑμετέρων ὑμῖν πολεμεῖ συμμάχων. 4) Valorem rei et pretium, *pro*. Ut Demoſth. de Coron. p. 256. Οἱ κατοικοῦντες Σηστὸν — στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ, ΑΠΟ ταλάντων ἑξ-

XVII. Septimo, accentu in penultimam retracto, eadem praepoſitio *alienum aliquid*, *remotum*, aut etiam *inviſum* ſignificat. Hinc ἄπο τῆς γῆς, *procul a terra*. Xiphilinus in Pompeio: Ὡς μὲν τοί γε ἄπο τῆς γῆς ἐγένοντο, καὶ ὅ τε ἄνεμος ἰσχυρῶς κατέσπερχε, καὶ ὁ κλύδων δεινῶς σφᾶς ἐξετάραττεν. id eſt, *Cum vero jam procul a terra navigarent; et ventus eos vehementer urgere, et tempeſtas graviter agitare cœpit*[58]. Ἄπο, procul.

Sic, ἄπο τρόπου, *a moribus*, id eſt, *alienum*[59], *et abſurdum*, quaſi, *honeſtis moribus minime conveniens:* cujus contrarium, πρὸς τρόπου, id eſt, *conſentaneum, et cohærens*. ἄπο σκοποῦ, *procul a ſcopo*. ἄπο τοῦ εἰκότος, *parum admodum veriſimile*. ἄπο πράγματος, *abs re*. ἄπο καιροῦ, *intempeſtive*. Huc etiam pertinet, ἄπο θυμοῦ, quod de rebus injucundis, aut inviſis dicitur, quæ uno verbo ἀποθύμια· ut, *jucunda*, καταθύμια· Themiſtius orat. de Theodoſii clementia: Ἀπέδειξεν ἅπασι βασιλεύς, ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἄπο θυμοῦ, καὶ ἀλλοτρία ἡ μέλαινα ψῆφος. id eſt, *Omnibus oſtendit Imperator, nigrum calculum ſibi penitus inviſum, ac ſuis moribus alienum eſſe*; ubi notandum, perſonam, cui res inviſa eſt, in dandi caſu exprimi[60]. [Ἄπο θυμοῦ ποιεῖν, *abalienare*. Epiſt. ap. Diog. Laert. i.

κοντα. Plura exempla vide in Ind. Demoſthen. Reiſk. 5) Locum, *a, ex*. Ut Marc. ix. 9. *καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ὄρους*. Æſchin. Dial. ii. 1. ἐτύγχανε παρὼν ΑΠΟ Σικελίας. Id. i. 4. ΑΠΟ τῶν ἵππων ἠκόντιζεν. Æſchin. Orat. adv. Cteſiph. p. 522. Δεσπότης ἐστὶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἀφ᾽ ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου. Z.

Aliquando, vacante præpoſitione, per Adjectivum vel Genitivum redditur, hoc modo: Ἡ ἀπ᾽ ἀλλήλων ὠφέλεια, *Mutua utilitas*, apud Plat. ep. 13. p. 360. lin. 13. Eo modo dicere quis vetat? ἡ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ὠφέλεια, *Litterarum utilitas*. q. d. *Utilitas, quæ ex litteris emanat*.— ¶. 373.

58 Hinc ſuperlativus ἀπωτάτω. *Longiſſime, Remotiſſime:* apud Plut. de anim. procr.

59 Item *injuria, immerito*. Plut. in Cæſ. p. 734. Καὶ τότε τῆς ἐπιεικείας ἱερὸν οὐκ ΑΠΟ ΤΡΟΠΟΥ δοκοῦσι χαριστήριον ἐπὶ τῇ πρᾳότητι ψηφίσασθαι. *Et tunc clementiæ ædem non immerito in gratam lenitatis ejus memoriam decreviſſe videntur*. [Demoſth. adv. Timocr. p. 701. Ἔσται δὲ ταῦτ᾽ οὐκ ΑΠΟ τοῦ πράγματος. *Hæc non erunt aliena a re*. Z.]

60 Adde Homerum Iliad. Α. ver. 562.

——ΑΠΟ ΘΥΜΟΥ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι.——
Inviſa magis eris animo meo. H.

* Ἀπὸ in compoſitis ſignificat 1) *Separationem:* ¶. 374. ut ἀποβαίνειν, *abire*, ἀποβάλλειν, *abjicere, rejicere*; ἀποτίθεσθαι, *ad futuros uſus reponere*; ἀποδιδράσκειν, ἀπελαύνειν, ἀποδημεῖν ἀπειπεῖν ὁμιλίαν, *renunciare conſuetudinem*; ἀπογίνεσθαι ἀπό τινος, *abeſſe ab aliquo:* ἀπόμισθος, *mercedis expers*; ἀπόρρητον, *quod dici et evulgari non debet*; ἀποστράτηγος, *a munere imperatoris remotus*. 2) *Recuperationem et reſtitutionem:* v. c. ἀποδιδόναι, *reddere, reſtituere*; ἀποκαθιστάναι τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς τάφους. Demoſth. p. 256. ἀπολαμβάνειν, *recuperare, quod debebatur*, Lyſ. p. 590. 609. 3) *Perfectionem rei et abſolutionem:* ¶. 375. ἀποτετελεσμένος, *omnibus numeris abſolutus*, Xenoph. Œcon. xiii. 3. ἀποφοιτᾷν, *ſtudia ſcholaſtica abſolvere, finem facere ſcholas frequentandi*. Lyſ. Fragm. p. 38. ed. Reiſk. ἀπομάχεσθαι, *certando rem conficere*, Lyſ. p. 148. ἀπεργάζεσθαι, *elaborare, rem laborando perficere*. 4) *In loco, in officio:* ut ἀπόγειος, *terreſtris, qui in continenti eſt*, et opponitur τῷ πλοῦντι κατὰ τοῦ κλύδωνος, Lucian. Lexiph. tom. ii. p. 338. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 106. ἀποτίλειν, h.

100. *Herm.*] Eodem fere modo usurpatur, ἀπὸ γνώμης. Ita, Julianus Augustus in Cæsaribus: Καὶ τῷ Διῒ τοῦτο οὐκ ἀπὸ γνώμης ἦν. *Neque id Jovi displicebat.*

SECTIO II.

De Præpositionibus διὰ et εἰς.

REGULA I.

Διὰ cum genit.

De præpositione διὰ, cum genitivo casu conjuncta, plusscula jam superius dicta sunt; quibus pauca hæc adjungas licet. Διὰ, cum genitivo plurali, annum seu diem significante, et cum suo numerali conjuncto; vel cum singulari nomine ordinem in numero designante, id exprimit, quod Latini dicunt v. c. *tertio quoque die*, vel *anno*, et simil. Nam διὰ δέκα ἐτῶν, vel διὰ δεκάτου ἔτους, id est, *decimo quoque anno*: διὰ πέντε ἡμερῶν, vel διὰ πέμπτης ἡμέρας, *quinto quoque die*. Xiphilin. in Julio, loquens de intercalatione unius diei anno bissextili: Τὴν μέν τοι μίαν, τὴν ἐκ τῶν τεταρτημορίων συμπληρουμένην, διὰ πέντε καὶ αὐτὸς ἐτῶν εἰσήγαγεν. *Unum porro diem illum, qui ex quatuor diei quadrantibus*, (id est, *sex horis quater repetitis*) *conficiebat, quinto quoque anno intercalavit ipse quoque.* Photius in Olympiodori excerptis: Ἀρδεύουσι δὲ τὰ γήδια αὐτῶν, ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἕκτης. *Ruscula vero sua irrigant, æstate quidem, tertio quoque die; at hieme, sexto.* [Διὰ τρίτου ἔτεος, *tertio quoque anno ineunte.* ap. Herodot. ii. 4. v. ibi Wessel. p. 105. *Herm.*]

Διὰ χειρὸς ἔχειν.

II. Διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν, non tantum est, *manu*, vel *manibus tenere*: aut etiam *manibus versare*, quod de libris, eorumque lectione Latini dicunt; sed etiam *studiose tractare, curare, administrare*, id est, δι' ἐπιμελείας ἔχειν· ut cum Aristotel. Politic. v. ait, Φοβούμενοι γὰρ διὰ χειρῶν ἔχουσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν. *Metuentes enim majori cautione rempublicam administrant.* Et Thucydid. lib. ii.[61] Τά τε τῶν

e. οἱ ἐν τέλει, *magistratus*, Polyb. x. 21. xvi. 20. ἀπομάχεσθαι, *e loco pugnare*, ut Polyb. viii. 6. ἀπομάχεσθαι ἐκ τῶν πλοίων. Ἀποθεωρεῖν, *e specula prospicere quid rerum geratur*, Polyb. Exc. Legat. 65. 5) *Participationem*: v. c. ἀπομερίζειν, *partem dare*, Polyb. iii. 35. 6) *Instrumentum*: ut ἀποκληροῦν, *per sortem eligere*, Polyb. ii. 58. 7) *Materiam ex qua*: ut ἀπόμελι apud Dioscoridem, h. e. *aqua mulsa*, q. d. *aqua ex melle*. Sic apud Athenæum ἀπομεμιμημένος, *ab exemplari effictus et expressus*. 8) *Auget*: sic ἀπεχθέσθαι, ἀπαιτεῖν, ἀποκαλεῖν, *crebro appellitare*, ἀποτολμᾷν, ἀποθαυμάζειν, ἀποφαίνειν etc. Z.— ¶. 376.

61 Cap. 13. ubi consule Scholia.

ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν, id eſt, *reſque ſociorum omni proviſione curare.* Gallice dicimus, *tenir la main aux affaires.*

Διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν.

III. Διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν, eſt, μετὰ πάσης ἀστειότητος, καὶ πασῶν τῶν φιλοφροσυνῶν. *Ita verſari cum hominibus, ut eorum gratiam ac benevolentiam tibi facile concilies.* Xiphilin. in Julio, de Cleopatra: Καὶ προσομιλῆσαι παντί τῳ διὰ χαρίτων ἠπίστατο. *Omnibus, mutuo in colloquio, placere noverat.* Δι' ἀποῤῥήτων εἰπεῖν, *ſecreto dicere*[62]. διὰ κενῆς, *per inanem*, id eſt, *fruſtra.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. vi.[63] Καὶ μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν αὐτοῖς φόβους. id eſt, *Infinitoſque alios metus nobis ipſi temere fingebamus:* ubi ſubaudiri videtur, ὑπονοίας, vel ὑπολήψεως, vel aliud ſimile, quod *ſuſpicionem* ſignificet.

Δι' ἀθυμίας γίνεσθαι, *æſtuare.*

IV. Δι' ἀθυμίας γίνεσθαι, id eſt, ἀδημονεῖν, ἀπορεῖν, ἐν ἀπορίᾳ καταστῆναι, *æſtuare*, ac *ſollicitum eſſe.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. vi.[64] Μέμνησθε, ὡς ἐν παντὶ δι' ἀθυμίας ἐγένεσθε, εἴτε μὴ συναρούμεθα τῶν ἀγώνων ὑμῖν, εἴτε μὴ ὡς τοὺς πολεμίους τρεψόμεθα. id eſt, *Meminiſtis, quam omnino ſolliciti eſſetis, ne vel certaminum veſtrorum ſocii eſſe nollemus, vel ad hoſtes ipſos tranſiremus.* Contra, δι' ἀσφαλείας γίνεσθαι, *ſecurum reddi*[65]: γίνεσθαί τι διὰ μέσου, *medium aliquid eſſe*[66]. μηδὲν γίνεσθαι τὸ διὰ μέσου, *nihil medium ſupereſſe:* quaſi δυοῖν θάτερον, *alterum e duobus neceſſarium ſit*[67].

Δι' ἀσφαλείας.

Δι' αἰσχύνης ἔχειν.

V. Δι' αἰσχύνης ἔχειν, *vereri:* λαμβάνειν τι, *ſibi probro aliquid vertere*[68]. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. vi.[69] Μαθοῦσα δὲ ἡ

62 Ita Dionyſ. Hal. lib. viii. p. 482. lin. 31. Τῶν ἀναγκαιοτάτων τινά σοι κέλευσον ἐλθεῖν ὡς τοὺς ὑπάτους, καὶ ΔΙ' ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ εἰπεῖν. *Ex tuis maxime neceſſariis aliquem ad conſules mitte, qui occulte moneat.*

63 Pag. 346. lin. 29.

64 Pag. 399. lin. 49.

65 Adi eundem lib. xi. p. 700. lin. 41. Καὶ διδάξω, πῶς ἡ χώρα ΔΙ' ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΕΝΟΙΤΟ. *Et oſtendam, qua ratione regio ſecura reddi poſſit.* H. Δι' ὄχλου γίγνεσθαί τινι, *alicui moleſtiam exhibere.* Plat. Alcibiad. i. Z.

66 Rurſus Dionyſ. ibid. p. 688. lin. 18. Τὸ γὰρ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ χωρίον οὐ πολύ. *Nam non magnum intermedium ſpatium. Non longe abſunt.* Super his non admodum abſimilia conſuli poſſunt, quæ dixi ſupra ad Cap. iii. Sect. 7 Reg. 5.

67 Ita enim idem lib. vii. p. 451. lin. 4. Ὥστε, εἰ μανέντες ὑμεῖς ἐπεκυρώσατε τὰς γνώμας αὐτοῦ, μηδὲν ἂν ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΟ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ, ἀλλ' ἤτοι τὸ δημοτικὸν ἀπολωλέναι πλῆθος ἅπαν, ἢ etc. *Ita ut, ſi furore acti ipſius ſententiam confirmaviſſetis, nihil medium ſuperfuiſſet, ſed vel plebs univerſa periiſſet, vel* etc.

68 Hæc et ſimilia exempla ad generalem regulam revocari poſſunt hoc modo: Præpoſitio διὰ una cum adjuncto genitivo, et verbo ἔχω, λαμβάνω, τίθεμαι, vel ſimili, eleganter ponitur pro illo verbo, cujus ſignificationem cognatum ſubſtantivum a præpoſitione rectum obtinet: ut Δι' ἐλπίδος ἔχειν, i. e. ἐλπίζειν. Herodian. lib. ii. cap. 1. Τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου ΕΙΧΟΝ ΔΙ' ΕΛΠΙΔΟΣ *Hunc vitæ exitum exſpectavi.* Sic, διὰ τιμῆς ἔχειν, *Honorare:* et διὰ θαύματος ἔχειν, *Mirari.* Utrumque apud eundem lib. eod. cap. 2. Τῆς πόλεως ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔσχετε. *Urbi præfectum tot annos ſemper honoraſtis et mirati fuiſtis.* Pro ἔχω idem paulo poſt φέρω dicit: Φέρουσι διὰ μνήμης, *memoria retinent.* Pro eodem verbo ſubſtantivo utitur ib. cap. 10. Κἀμοὶ δὲ δι' εὐχῆς ἐστὰ

Βουλὴ τοῦτο, δι' αἰσχύνης τὸ πρᾶγμα ἔλαβε. *Senatus ubi hoc cognovisset, rem probro sibi vertendam putavit.* δι' οἴκτου λαβεῖν, *misereri* [70]. διὰ χειρὸς ἔχειν τι, *aliquid manu tenere* [71]. διὰ στόματος ἔχειν τινὰ, *in ore aliquem habere.* δι' αἰτίας ἔχειν τινὰ, *aliquem culpare*, vel *accusare* [72]. δι' αἰτίας εἶναι, *culpari, accusari* [73]. δι' ὠφελείας τίθεσθαι, *lucri facere, sibi venditare, in proprios usus convertere.* Dionys. Halicarnass. lib. vii.[74] Τά τε χρήματα αὐτῶν ὡς πολεμίων, δι' ὠφελείας ἔθεντο, καὶ τὰ σώματα κατακλείσαντες εἶχον ἐν φυλακῇ. id est, *Eorum, tanquam hostium, pecunias suas fecerunt, corpora vero carcere incluserunt.*

VI. Denique διὰ cum genitivo *spatium*, aut *intervallum* significat. Nam διὰ βίου, id est, *tota vita* [75]. ¶. 377. διὰ τέλους, *per finem*, id est, *perpetuo* [76]. δι' ἔτους, *toto anno.* διὰ δευτέρου ἔτους, *altero quoque anno.* διὰ τρίτου ἔτους, *tertio quoque anno*, et sic de cæteris. Διὰ μακροῦ, *longo intervallo* [77]. διὰ βραχέων εἰπεῖν, *paucis dicere.* διὰ πλειόνων εἰπεῖν, *pluribus dicere.* πύργοι ὄντες δι' ὀλίγου, *turres modico intervallo disjunctæ.* Hinc illud Thucydidis lib. vii. p. 515. Τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐξωθουμένοις ἄλλοσε, ἢ ἐς τὴν γῆν, καὶ ταύτην δι' ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον. id est, *Nec Atheniensibus jam repulsis alio retrocedendi facultatem fore, quam in terram, eamque ut modico intervallo dissitam,* (supp. *a mari*) *sic exiguo valde spatio definitam* [78].

Κῶμαι διὰ πολλοῦ, *pagi longo intervallo dissiti.* Hinc θαυ-

Et mihi est in votis: pro εὔχομαι. Item ἄγω. Ita Ælian. V. H. lib. ix. cap. 4. Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήϊον, καὶ διὰ σπουδῆς ἦγε. *Anacreontem Teium honorabat et faciebat plurimi.*

69 Prope finem.

70 Sic Dionys. Hal. lib. x. p. 670. lin. 39. Καὶ ἡ ἄλλη δὲ πᾶσα στρατιὰ ΔΙ' ΟΙΚΤΟΥ τὸ πρᾶγμα ἔλαβεν. *Et reliquus insuper exercitus universus casui indoluit.*

71 V. eundem lib. xi. p. 720. lin. 17. Τὴν μαγειρικὴν μάχαιραν ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΕΧΩΝ. *Cultrum coquinarium manu tenens.*

72 Ibidem lib. iii. p. 148. lin. 36. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ΔΙ' ΑΙΤΙΑΣ εἶχες. *Quandoquidem et hoc objiciebas.*

73 Sic idem lib. i. p. 56. lin. 33. ΔΙ' ΑΙΤΙΑΣ ΟΝΤΑ παρὰ τῷ πλήθει τὸν Ἀσκάνιον. *Objecto hoc crimine a populo Ascanio.*

74 Pag. 446. lin. 12.

75 Idem lib. iii. p. 187. lin. 37. Ἄρχειν τε αὐτῶν ἔταξε τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν ΔΙΑ ΒΙΟΥ Ταρκύνιον Ἄρροντα. *Præfecitque iis dictatorem perpetuum (per totam vitam) Tarquinium Aruntem.* [vid. Cel. Fischer. ad Plat. Phæd. cap. 20. Z.]

76 Est et ubi redditur, *ad finem usque.* Sic apud Plat. Sophist. p. 237. Ἀρχόμενός τε καὶ ΔΙΑ ΤΕΛΟΥΣ τοῦτο ἐπεμαρτύρατο. *Ab initio usque ad finem constanter hoc testatus est.* Ubi obiter nota participii ἀρχόμενος usum, de quo supra Sect. 3. de Particip.

77 Dion. Hal. lib. iii. p. 254. lin. 35. Οὐ ΔΙΑ ΜΑΚΡΟΥ τὴν Ῥώμην ὑποχείριον ἕξειν ἐλπίσαντες. *Sperantes, Romam non longo post tempore in sua potestate futuram.*

78 Clarius apud eundem lib. iii. cap. 21. Ὥστε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, ἐπάλξεις ἔχον ἀμφοτέρωθεν· διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. *Ita ut unus solidusque murus videretur, pinnas habens utrinque: ad decimam autem quamque pinnam turres erant magnæ.*

μάζειν τὰ διὰ πλείστου[79], *mirari res a nobis longissime dissitas.* Sic, διὰ χρόνου, vel πολλοῦ χρόνου ἑωρακέναι τινά, est, *longo intervallo aliquem vidisse*[80]. Alias tamen διὰ χρόνου, est tantum, *post aliquod tempus*, διὰ τοσούτου, supp. διαστήματος, *tanto*, vel *tantulo intervallo*; nam utroque modo sumi potest[81].

VII. Διὰ cum accusandi casu, non tantum est, *propter*; sed etiam *per*, ita ut significetur, *rem alicujus vel beneficio, vel culpa fieri, aut non fieri*[82]. Demosthen. pro Coron. Φωκικοῦ συστάντος τοῦ πολέμου, οὐ δι' ἐμὲ, οὐ γὰρ ἐπολιτευόμην πω τότε. *Conflato Phocensi bello, non culpa ulla mea, qui nondum ad rempublicam accesseram.* Dionysius Halicarnass. lib. viii. Ὅτι τῆς καθόδου δι' ἐκεῖνον τυχὼν, οὐ τὰ πρὸς ἡδονὴν αὐτῷ θεραπεύομαι. id est, *Quod reditum ejus opera consecutus, ejus tamen cupiditatibus obsequi et obsecundare nolim.* Διὰ cum accus. *per.*

Quod sæpe Latinum *per* significare solet: ut, Δι' αὐτόν γε μόνον οὔπω τῆς ἐνδίκου τιμωρίας ἔτυχεν. *Per eum quidem unum adbuc stetit, quo minus justo supplicio afficeretur*[83]. Imo

79 Vid. eund. lib. iii. cap. 115. Ubi οἱ διὰ πλείστου, *Remotissimi.*

80 Exemplum habet Plato de Rep. non procul ab initio: Ἦν δὲ ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ ὁ τοῦ Πολεμάρχου Κέφαλος· καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· ΔΙΑ ΧΡΟΝΟΥ γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. *Erat autem etiam intus pater Polemarchi: is mihi videbatur admodum esse senex; longo enim temporis intervallo eum videram.* Pro eodem dicitur ἐπὶ χρόνον· Thucyd. lib. iv. cap. 1. Τὸ γὰρ Ῥήγιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζε. *Rhegium jampridem seditionibus agitabatur.* [Interdum διὰ hoc sensu prætermittitur. V. c. Xenoph. Agesil. ii. 23. Πολλῶν νομιζόντων, οὐδ' ἂν ἐξελθεῖν Λακεδαιμονίους ΠΟΛΛΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ἐκ τῆς αὐτῶν, h. e. διὰ πολλοῦ χρόνου, *longo post tempore.* Z.]

81 Denique cum genitivo aliquando adverbialiter redditur: ut Διὰ ταχέων, *Cito*, Thucyd. lib. i. cap. 8. Διὰ βραχέων, *Breviter*. Plat. Tim. in initio: Διὰ βραχυτάτων, *Brevissime.* Ibid. p. 89. in fine: Διὰ τάχους, *Celeriter.* Thucyd. lib. ii. cap. 18. Δι' ἀπεχθείας, *Odiose*, Plat. Theag. p. 130. lin. 12. H.

Διὰ servit interdum periphrasi genitivi, qui instrumentum significat. Ut Plat. Phæd. cap. 9. αἱ ἡδοναὶ αἱ ΔΙΑ τοῦ σώματος. *Voluptates corporis*, sive, *quæ corpore percipiuntur.* Demosth. adv. Leptin. p. 489. αἱ διὰ τῶν ὀλίγων πολιτεῖαι. Æschin. adv. Ctesiph. p. 600. ἡ διὰ τῶν ὅρκων πίστις. Z.

82 Vide omnino Scholiasten Aristophanis in Plut. ad hæc verba ver. 93.

Καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους.

Atqui per justos honoratur solos.

Ubi Schol. Ἰστέον ὅτι ἡ ΔΙΑ πρόθεσις οὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς ἐνταῦθα. etc. i. e. *Sciendum est, præpositionem διὰ non solum cum genitivo construi, cum effectionem significat, sed etiam cum accusativo, uti hic.* Epict. Enchir. cap. 31. Οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. *Neque enim calceos habet per fabrum ærarium, neque arma per sutorem.* Demosthenis locus est p. 315. lin. 17. Dionysii Hal. p. 505. lin. 21. Ita Curt. lib. vii. cap. 8. §. 7. *Nec rex dicere per valetudinem potuit:* Οὐδ' ὁ βασιλεὺς διά γε τὴν ἀρρωστίαν λέγειν οὐκ ἐδύνατο. [De *beneficio* accipi debet in illo Iliad. Θ. 510. διὰ νύκτα φεύγειν quod Clarkius recte interpretatur *noctis beneficio fugere.* Z.]

83 Huc faciunt verba Platonis, a me citata ad Cap. viii. Sect. 6. Reg. 9. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΡΥΤΑΝΙΝ, ἐνέπεσεν ἄν. *Miltiadem, illum in campo Marathonio nobilem victorem, in barathrum conjiciendum decreverunt; et, nisi per Prytanin* [i. e. *nisi Prytanis obstitisset*] *præcipitatus fuisset.* Πλατωνίζει Philo

etiam aliquando cum accuſativo rei, non perſonæ conjungitur: tuncque neceſſario reddi debet, *per:* ut, Θεωροῦντί μοι τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας οὕτως ηὐξήθη ὁ πολέμιος· id eſt, *cogitanti mihi modum illum, quo tantus hoſtis evaſit*[84].

Jud. Leg. ad Cai. p. 774. lin. 32. Τρὶς, οὐχ ἅπαξ ἀνῄρητο ἄν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος, εἰ μὴ ΔΙ' ΕΜΕ. *Niſi ego impedivissem, ter, non ſemel interemtus fuiſſet, prono in ipſius necem Tiberio.* Sic Latini quoque *propter* pro *per* utuntur. Cic. pro Mil. cap. 22. *Quod enim præmium ſatis magnum eſt tam benevolis, tam bonis, tam fidelibus servis, PROPTER QUOS vivit? etſi ia quidem non tanti eſt, quam quod PROPTER EOSDEM non ſanguine et vulneribus ſuis, crudeliſſimi inimici mentem oculoſque ſatiavit.*

84 Eadem Præpoſitio non minus eleganter, quam frequenter cum Infinitivo conſtructa, præcedente Articulo τὸ, Latine exponitur per *Quia, Quoniam, Quandoquidem, Propterea quod.* Sic Plato Gorg. p. 487. lin. 5. Διὰ τὸ μὴ σοφοὶ εἶναι. *Quia non ſunt ſapientes.* Ubi etiam obſerva, Nominativum σοφοὶ non mutari, etiamſi verbum in Infinitivum tranſierit. H. ¶. 378.

Διὰ ſæpe ante τοῦτο, ταῦτα et τί intelligi debet. Ut Æſchin. Dial. iii. 9. Καὶ ΤΟΥΤΟ καὶ οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστήμενοι, οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιῶνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. Vid. Cel. Fiſcher. ad h. l. et Plat. Apol. cap. 17. Sed inprimis Raphel. ad 2 Petr. i. 5. ubi res exemplis aliquot Xenophontis eſt comprobata.

In compoſitis vero ſignificat 1) *Tranſitum rei:* ut διορύττειν, *perfodere,* διάγειν, *traducere,* διελαύνειν, *peragrare,* διαφαίνειν, *pellucere,* διαπίπτειν, *perlabi,* διαπνεῖν, *perſtare,* διασώζειν πρὸς, *ſalvum ducere ad* etc. 2) *Perfectionem et abſolutionem, ſuperatis difficultatibus et impedimentis.* Ut διαπερᾶν τὸν βίον, *vitam traducere,* Xenoph. Œcon. xi. 7. διαπράττειν, *perficere, ad finem perducere:* διεργάζεσθαι, *opus abſolvere,* Polyb. iv. 22. διαπίπτειν πρός τινα, *elabi ad aliquem,* ſeu *ſuperatis impedimentis clam ad aliquem pervenire,* Polyb. iv. 86. viii. 21. διακρίνειν, *lites dirimere,* ſeu *judicium ad finem perducere,* Demoſth. p. 163. 15. διαλογίζεσθαι, *computum finire,* Demoſth. pag. 1236. 17. 3) *Continuationem temporis et tractum.* V. c. διατελεῖν et διαμένειν, *perdurare, permanere,* h. e. *ſemper durare, reſiſtendo difficultatibus et ſuperando impedimenta.* Sic Xenophont. Apol. 3. οὐδὲν ἄδικον διαγεγένημαι ποιῶν, *ſemper recte vixi.* 4) *Diſtributionem,* h. e. *a pluribus perſonis,* vel *pro pluribus perſonis,* vel *pluribus locis, modis, partibus.* Ut διαγγέλλειν, *nuncios in omnes partes mittere,* Demoſthen. p. 163, 8. διανέμειν et διαδιδόναι, *diſtribuere,* h. e. *pluribus hominibus rem diviſam dare.* Διϊστάναι, *diſtare,* h. e. *diverſis ſtare locis.* Διασιωπῆσαι, *ad unum omnes tacere,* vid. Dorvill. ad Charit. p. 381. Διασπάσασθαι, *dilacerare, dum quiſque ad ſe trahit partem corporis.* Ib. p. 312. Διατάττειν, *diſponere, diverſis locis collocare.* Διαπωλῆσαι et διαπιπράσκειν, *divendere.* Ibid. p. 92. Διαγιγνώσκειν, *rem pluribus modis contemplari.* Διαδοκιμάζειν, *rem omnibus partibus conſiderare et explorare,* Xenophont. Œcon. xix. 16. 5) *Sejunctionem.* Ut διακαθίζειν, *ſcorſim locare,* Xenophont. Œcon. vi. 6. εἰ πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῴη etc. Διαχωρίζειν, *ſcorſim collocare, diſponere.* Ibid. viii. 11. Διαζευγνύναι, *disjungere, ſeparare.* Demoſthen. p. 1399. 11. Διατειχίζειν τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας, *urbem ab arce ſejungere muro,* Polyb. viii. 27. 6) *Clanculum.* Ut διαδῦναι, *elabi, clam ſeſe ſubducere,* Demoſthen. p. 1045. 25. ubi copulatur cum ἀποκρύπτεσθαι. Διακλαπῆναι, *ſurripi,* Polyb. ii. 62. 7) *Auget,* V. c. διαγωνιᾶν, *valde timere ne.* Polyb. iv. 10. Διαμαρτύρεσθαι, *graviter monere,* Ibid. i. 37. Διόμνυσθαι, *dejerare,* h. e. *omnibus adhibitis, quæ ad vim juriſjurandi pertinent,* ſc. *cum obteſtatione Deorum, cum exſecratione ſui ſuorumque,* Demoſth. p. 320. 7. Διαπυνθάνεσθαι, *diligenter et ad unum omnes rogare,* h. e. *perrogare,* vid. Dorvill. ad Charit. p. 670. Διϊσχυρίζεσθαι, *valde contendere.* Διακυκᾶν, *plane miſcere.* Διαθερμαίνεσθαι, *ex toto calefieri.* Διεξιέναι, *accurate exponere.* Διακωλύειν, *obnixe prohibere.* Z. ¶. 379.

VIII. De præpositione εἰς, vel ἐς, quæ cum solo accusativo conjungitur, vel expresso, vel in genitivo satis intellecto, ut εἰς ᾅδου, supp. δόμον, *ad inferos*[85], observare juverit, quæ sequuntur.

Primo, interdum subauditur, maximeque apud Thucydidem, ut lib. ii. p. 111. Ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο· ubi τὰ, pro εἰς τά. id est, *Illo* (fonte) *quod propinquus esset, ad res maximi momenti utebantur*. At sequente membro illam expressit: Καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, πρό τε γαμικῶν, καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. id est, *Hodieque, jam usque ab antiquissimis temporibus mos obtinet, ut aqua illa, et ante nuptias, et in aliis rebus sacris utantur*. Hic νομίζεται, est *mos receptus est, invaluit*, ut in hoc verbo supra observatum est[86]. Εἰς subauditur.

IX. Secundo, sumitur interdum pro διὰ, *propter*[87]: maximeque cum de laude, vel reprehensione, aut contumelia sermo est: ut, ἐς τὰ πρότερον κατωρθωμένα ἐπαινεῖσθαι, *ob res antea præclare gestas laudari*; ψέγεσθαι εἰς τὴν πρός τινα ὁμιλίαν, *ob initam cum aliquo consuetudinem vituperari*. Thucyd. lib. viii. p. 614.[88] Βουλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις ἐς τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀθηναίων φιλίαν ὡς μάλιστα διαβάλλειν. id est, *Cum maximam ei vellet apud Peloponnenses invidiam conflare, ob illius tam cum ipso*, (Alcibiade) *quam cum Athenienfibus amicitiam*. Εἰς, *propter*.

X. Tertio, sumitur etiam pro κατά, seu κατὰ genitivum exigat, seu accusativum. Priore modo Thucyd. usurpavit Εἰς pro κατά.

85 Εἰς ἐμαυτοῦ cum οἴκαδε conjungit Plato in Hipp. maj. prope fin. Ἐπειδὰν οὖν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ. *Postquam itaque domum meam ingressus sum*. Cum generandi Casu constructum etiam subaudiri vult *ludum* vel *gymnasium*. Sic apud Plat. Amat. init. Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματικοῦ εἰσῆλθον. *Ingressus eram ludum Dionysii Grammatici*. Nonnumquam *antrum*; ut, εἰς Ἀμφιαράου. Consule L. Bos in v. Ἄντρον.

86 Non raro hæc præpositio apud auctores omittitur, ubi motum ad locum significat: quem morem secutus est non semel Virgilius. Ita Æneid. lib. i. ver. 6.

Italiam fato profugus, Lavinaque venit
Litora——

Et Æneid. lib. iv. ver. 124 et 165.

Speluncam Dido, dux et Trojanus eandem
Devenient——

Pleniorem hujus præpositionis ellipsin pete ex L. Bos. H.

Cel. Fischer. ad Plat. Parmen. cap. 14. observavit, præpositionem εἰς fere prætermitti post verba divisionem declarantia. Ut l. l. λέγοντες, ὡς πλεῖστα μέρη ἡ οὐσία νενεμημένη εἴη. It. Herodot. vii. 121. τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν. Plat. Politic. cap. 24. Διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη. Z.

87 Vide, an non potius pro κατὰ adhiberi dicendum, significante, *quantum attinet*: et consule, quæ ab Auctore et a me dicentur reg. 11. videntur mire congruere. H. Recte. Sic est in illo Platonis Sympos. cap. 35. Ἐντετυχηκότα ἀνθρώπῳ τοιούτῳ, οἵῳ ἐγὼ οὐκ ἂν ᾤμην ποτὲ ἐντυχεῖν εἰς φρόνησιν καὶ εἰς καρτερίαν. *Cum incidissem in ejusmodi hominem, quem ego nunquam putassem reperire, quantum attinet ad ejus prudentiam et tolerantiam*. Z.

88 Cap. 88.

lib. i. Ἐπειδὴ τῶν ξυμμάχων ἤκουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐς τοὺς Ἀθηναίους. *Cum Lacedæmonii sociorum adversus Athenienses crimina audiissent*, pro κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Hoc modo eleganter dicunt, αἰνίττεσθαι εἴς τινα, pro κατά τινος, in malam partem; περί τινος, vel πρός τινα, in bonam et malam, id est, *tacite aliquem indicare*. Id enim frequentius est, quam αἰνίττεσθαί τινα, sine præposit. Gallice in malam partem, *taxer quelqu'un*.

Eodem modo Plutarchus in Pericle dixit: Ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα, δι' Ἀναξαγόρου, τὴν ὑπόνοιαν· pro κατὰ Περικλέους verbatim; *Firmans in Periclem, per Anaxagoram, suspicionem.* id est, *Periclem per Anaxagoram* (cui operam ille dederat) *hac suspicione perstringens.*

Posteriore modo Thucydid. lib. viii. p. 564. Τὸ πιστὸν (id est, τεκμήριον, σημεῖον τῆς πίστεως) ναῦς σφισι ξυμπέμπειν ἐκέλευον ἐς τὸ ξυμμαχικόν. id est, *Fidei faciundæ caussa, naves secum mittere jubebant, pro initæ societatis jure.* Ubi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, pro κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, id est, κατὰ τὸ τῆς ξυμμαχίας δίκαιον[89].

Εἰς pro ἐν. XI. Quarto, sumitur quoque pro ἐν· ut, ἐς τὸ φανερὸν, pro ἐν τῷ φανερῷ, id est, φανερῶς, et ἄντικρυς, *palam*. Dionys. Halicarnass. lib. iv.[90] Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ καταλειφθέντες ὑπὸ τοῦ Τυράννου εἰς στρατόπεδον. *Has literas cum accepissent, qui a Tyranno in castris relicti fuerant.*

Pro, *usque ad*. Quinto, pro *usque ad*; ut, εἰς ἡμᾶς, *ad nos*, id est, *ad nostram usque ætatem*[91]. Sic, ἐς τοῦτο ἡμῖν περίεστι τὰ πράγ-

89 At ambigua est hujus loci expositio, et τὸ πιστὸν ναῦς, quas jubentur Chii mittere ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, explicantur, *naves quæ tanquam pignori essent, Chios in societatis fide mansuros.* Consule omnino Clariss. Dukerum ad hunc locum. Clariora exempla pete ex Platone in Phædro p. 257. Ubi Εἰς ἡμετέραν δύναμιν. *Pro viribus nostris:* Et ex Lucian. Dial. Mort. Οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν. *Facie non inhonesta pro ritu barbaro.* Quomodo et Latini præpositione *ad* pro *pro* utuntur. Ita Hor. lib. i. sat. 6. ver. 95.

— *Si natura juberet*
A certis annis ævum remeare peractum,
Atque alios legere AD FASTUM quoscunque parentes.

Sic εἰς τὸ ἑταιρικόν. *Meretricium in morem:* apud eundem in Bis Accus.

90 Pag. 276. lin. 41.

91 Ita Pausanias in Achaicis, p. m. 399. in fine: Ἔνθα δείκνυται καὶ ΕΣ ΕΜΕ ἔτι τὸ μνῆμα. *Hic etiamnum ad meam usque ætatem ostenditur sepulcrum.* Diversa ratione dicitur εἰς τοσοῦτον, q. d. *usque ad tantum*, sive *in tantum*. Ita Ælian. in primo V. H. cap. 6. Εἰσὶ δὲ εἰς τοσοῦτον λογιστικοί. *Sunt vero in tantum rationum periti.* Vel, sequente generandi casu, exponi potest *Hactenus*. Herod. Erat. Ἐς μὲν δὴ τοσοῦτο τοῦ λόγου οἱ πάντες Ἕλληνες λέγουσιν· ad verbum: *Et quidem in tantum sermonis omnes Græci loquuntur:* h. e. *Hunc in modum omnes Græci loquuntur:* vel, ut Interpres: *Hactenus Græci in hac re commemoranda consentiunt.* Est ubi reddendum sit *usque adeo:* ut apud Isocrat. Panegyr. Νῦν δ' εἰς τοσοῦτον μεταβεβλήκασιν. *Nunc vero usque adeo mutati sunt.* Ubi obiter observa verbum μεταβάλλειν sub terminatione

ματα, eo redactæ, vel *adductæ sunt res nostræ*. Sic, ἐς ὃ δὴ, *donec* [92].

Sexto, idem est, quod *quantum attinet*; ut, εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονεῖσθαι, *contemni quantum ad rem militarem attinet* [93]. [Τό γ' εἰς ἑαυτόν. *quod ad se attinet*. Sophocl. Œd. Tyr. 706. *Herm.*] Pro, *quantum attinet.*

XII. Septimo, παριέναι, et παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τοὺς δικαστὰς, usurpat sæpe Demosth. et alii pro *agere cum populo, cum senatu*: et *in judicium venire*. Pro, *cum.*

Octavo, idem valet quod ἀμφὶ, id est, *circiter*. Zosimus Histor. ii. Τριηκόντοροι μὲν εἰς διακοσίας κατεσκευάσθησαν. *Naves triginta remorum ad ducentas instructæ sunt* [94]. Εἰς pro ἀμφί.

Nono, pro περί. Idem lib. iv. Ὁ Βασιλεὺς ἅμα τοῖς εἰς τὸν Ἴστρον φυλάττουσι στρατιώταις περαιωθείς. *Imperator, postquam* Pro περί.

activa passivam obtinere significationem: de quo Noster Cap. v. Sect. 1. Reg. 7. Huc refer illud Pausaniæ in Achaicis: Κακωθέντες ἐς τὸ ἔσχατον. *Usque ad ultimum*, i. e. *summis malis affecti*.

92 Vel sine particula δὴ (siquidem hæc nihil facit ad idiotismum) apud Herodot. Erat. Ἐς ὃ γήρᾳ μέγα ὄλβιος ἐτελεύτησε ἐν Πέρσῃσι. *Donec natu grandior prædives decessit apud Persas.* Pro eodem dicitur ἔς τι apud Atticos; de quo mox. Quin et ἐς τί dixit Homerus pro μέχρι τίνος, Iliad. E. ver. 465.

Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν
Ἀχαιοῖς;

Quousque tandem patiemini populum ab Achivis interfici? Ubi ita Eustathius p. 571. Χρονικῶς δὲ κεῖται τὸ ἐς τί, ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος· οὕτω δὲ καὶ τὸ εἰσόκεν (nam et hoc sequitur) ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ.

93 Ita eleganter Plutarchus in Quæst. Plat. Τοῖς δὲ ἄλλοις μυρίοις οὖσιν ἄρθρου μὴ προσόντος, οὐδὲν ΕΙΣ ΣΑΦΗΝΕΙΑΝ οὐδὲ κάλλος ἡ φράσις βλάπτεται. *In aliis vero infinitis, ubi articulus non adest, quantum attinet ad perspicuitatem et elegantiam, locutio nihil inde amittit.* Ita limitative sumitur pro κατὰ apud Lucam cap. xii. 21. Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ ΕΙΣ ΘΕΟΝ πλουτῶν. *Ita est, qui sibi thesauros parat, et non dives est in Deo.* i. e *quantum ad Deum attinet. Divinis ac veris opibus.* Hoc modo vertitur etiam per solum auferendi casum: Photius in Herodiani excerptis: Εἰς ὠμότητα καὶ αἰσχρότητα ὑπερβαλέσθαι πάντας φιλονεικήσας. *Crudelitate et turpitudine superare omnes studens.* Si præcedit Adjectivum, illud cum Substantivo, dissimulata itidem Præpositione εἰς in versione, in eo Casu conveniet, quem verborum postulabit syntaxis. V. g. Τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικήν. *Perfectissimus orator.* Non absimili modo τὰ εἰς συγγραφὴν dicuntur illa, *quæ pertinent ad historiam*, sive *digna, quæ scriptis mandentur.* Exemplum habet Pausanias lib. cit. Ἡ δὲ Ἰωνία, πάρεξ τῶν τε ἱερῶν, καὶ τῆς τοῦ ἀέρος κράσεως, παρέχεται καὶ ἄλλα ἐς συγγραφήν. *Ionia autem, præter templa et aëris temperamentum, habet etiam alia, quæ literis mandentur, digna.* Ubi videtur desiderari Participium φέροντα, *pertinentia*, ut et in hac locutione: λέγειν εἰς τὸ βέλτιστον, *in optimam partem dicere.* Vernacule: *Ken woord ten besten spreecken.* Ita intelligo Homer. Iliad. I. ver. 102.

—Ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν.—

Quum aliquem animus impellit in bonum dicere. Huc pertinet, εἰς τὸ πρᾶγμα εἶναι. i. e. *ad rem facere.* Ita Demosthenes pro Phormione: Ἡγοῦμαι τοίνυν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντων μάλιστ' εἰς τὸ πρᾶγμα εἶναι, τούτων μάρτυρας παρέχεσθαι. *Itaque existimo, viri Athenienses, hoc omnium maxime ad rem facere, ut harum rerum testes producantur.*

94 Præstat hunc usum etiam Latinorum *ad*. Suet. Cæs. 25. *Patetque circuitu ad bis et tricies centum millia passuum.*

una cum iis, qui circa, vel, *ad Istrum in præsidio erant, militibus trajecisset.*

Pro πρὸς, de rebus animatis.

[Eadem præpositio quoque adhibetur de personis, loco particulæ πρὸς, *ad*. Ut Iliad. A. 100. ἄγειν ἱερὴν ἑκατόμβην ΕΙΣ ΧΡΥΣΗΝ. ver. 431. ἀτὰρ Ὀδυσσεὺς ἐς Χρύσην ἵκανεν. ver. 389. ἐς Χρύσην πέμπουσιν. Ibid. O. 402. σπεύδομαι εἰς Ἀχιλῆα. Ibid. P. 709. ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα. Odyss. X. 479. εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον. Joseph. Archæol. xii. 2, 5. μεταγραφέντα τὸν νόμον εἰς ἡμᾶς ἀποπέμψαι. Isæus de Apollod. Heredit. p. 169. ἐλθὼν εἰς τὴν ἐμὴν μητέρα. ubi Reiskius pro εἰς sine causa idonea correxit ὡς. Lys. de Eratosthen. Cæde p. 27. καταβὰς σιωπῇ ἐξέρχομαι, καὶ ἀφικνοῦμαι εἰς τὸν καὶ τόν.

Ubi persona ponitur pro loco, ubi est.

Cæterum ad hanc classem non referri debent loca, ubi Persona, seu res animata ponitur pro loco, ubi commoratur et versatur. Male igitur huc referunt, v. c. Ælian. V. H. ii. 1. εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν. Nam est *in concionem prodire.* Pindar. Olymp. vii. 56. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών, h. e. *in templum Apollinis.* Charit. iv. 4. εἰς Ἀφροδίτην βαδίζειν. h. e. εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. Xenoph. Mem. i. 1, 4. ἐξιέναι εἰς ἀνθρώπους, h. e. *eum in locum, ubi est frequentia hominum.* Item Lys. p. 500. ἀπιέναι ἐκέλευσεν ἐς κόρακας ἐκ τῶν πολιτῶν. Forte huc quoque pertinet illud Æliani V. H. xii. 1. καὶ εἰς βασιλέα τὸν μέγαν ἧκεν ἡ δόξα. Z.]

Εἰς postponitur.

XIII. Decimo, interdum cum suo casu postponitur ei genitivo, cui præmitti debuisset. Id quod accidit maxime, cum accusativus locum minorem designat, quique majoris per Genitivum expressi partem constituat. Thucydid. sæpe, ut lib. ii. p. 114. Ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα· id est, ἐς Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς. *Cum in Eleusinem Atticæ irruptionem fecisset.* Et p. 116. Αἴραντες παρέπλεον, καὶ σχόντες τῆς Ἠλείας ἐς Φειὰν, ἐδῄουν τὴν γῆν. id est, *Inde solventes ulterius navigarunt, et Pheam Eleæ* (vel ut al. *Elidis*) *urbem appulsi, agrum illum populabantur.* Ubi σχεῖν, pro κατασχεῖν, aut καταίρειν dixit, id est, *appellere*[95]; et Ἠλείας ἐς Φειὰν, pro ἐς Φειὰν Ἠλείας.

Tempus designat.

XIV. Undecimo, tempus aliquod designat: idque vel cum adverbiis, vel cum nominibus quibusdam tempus significantibus. Cum adverb. ut εἰς ἅπαξ, *semel, pour une fois.* ¶. 380. Demosthen. Olynth. ii. Τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. *Genus hoc rerum semel, atque ad breve tempus consistit.* Sic εἰς ἔπειτα, vel εἰσέπειτα, vel ἐς τὰ ἔπειτα, *deinceps:* [Non: sed *in posterum, postbac. Herm.*] εἰς αὔριον, *cras, pour demain, à demain*[96]. Cum no-

95 De quo idiomate vide supra ad Cap. v. Sect. 7. Reg. 12.

96 Sic εἰς τρὶς, *tot driemaalen toe.* Ælian. V. H. lib. xiii. cap. 34. Εἰς

minibus: εἰς τὴν ὑστεραίαν, *postridie*: εἰς τρίτην ἡμέραν, *perendie*, vel *tertio abbinc die*[97]: εἰς τριακοστὸν ἔτος, *tricesimo abbinc anno*, vel *intra annum tricesimum*. At εἰς δύο, εἰς τρεῖς, etc. id est, *deux à deux*, *trois à trois*: ut supra in ἀνὰ dicebamus, et in ἐπὶ dicemus[98]. [Non *abbinc*, quod de præterito tempore dicitur. *Herm*.]

XV. Duodecimo, ἐς τὸ, vel τὰ μάλιστα, id est, *maxime*[99]. Εἰς cum nomine adverbialiter sumitur.

ἀεὶ, vel unica voce ἐσαεί. *Perpetuo*, *in perpetuum*. Herod. Euterp. Τῷ ἐκεῖνοι ἐς ἀεὶ χρέωνται. *Qua* (*lege*) *illi perpetuo utuntur*. Thucyd. lib. i. Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς ἀεὶ ἀνάγραπτος. *Beneficium hoc tuum in domo nostra scriptis mandatum in perpetuum manebit*.

97 Exemplum quære apud Platonem in Hippia maj. p. 268. Μέλλω ἐπιδεικνύναι (supple ex præcedentibus, τοῦτον τὸν λόγον) εἰς τρίτην ἡμέραν. *Hanc orationem perendie recitaturus sum*. Potestque juxta hanc syntaxin hæc Præpositio Latine reddi *ad*, vernacule *Tegen*. V. c. *Ad meridiem*. *Tegen den middag*. Εἰς τὴν μεσημβρίαν. Sic εἰς ὁπότε; *Tegen wanneer?* Hoc modo non semel occurrit in oratione Æschinis contra Ctesiph. Πραχθήσεσθαι δὲ οὐκ εἰς μακρὰν, ἀλλ' εἰς τὴν ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Εἰρῆσθαι γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρηγγέλθαι, πάντας ἥκειν συνεδρεύσοντας Ἀθήναζε εἰς τὴν σελήνην. *Confectum iri* (*aiebat*) *non longo post tempore, sed ad diem decimum sextum Novembris*; *in urbibus enim dictum esse ab eo, et nunciatum, ut omnes Athenas venirent in concilium ad novilunium*. Ubi obiter nota verbum ἥκειν cum Participio Futuri temporis, de quo supra Cap. v. Sect. 8. Reg. 1. Usurpatur etiam ἡ εἰς, quum recens quodpiam tempus vel factum significatur. Sic in Evang. Luc. cap. xi. 32. Μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ. *Resipuerunt ad prædicationem Ionæ*. i. e. *statim ut*, vel *simulac prædicantem Ionam audiverunt*. Quod etiam effertur ἐπὶ τῷ κηρύγματι. Vid. quæ dicam infra Sect. 4. Reg. 13.

98 Vide et nos ad Sect. 5. in fine, de præpositione σύν. [Sic Xenoph. Cyrop. viii. 3. 6. Πρῶτον μὲν ἤγοντο τῷ Διῒ ταῦροι πάγκαλοι ΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ. *Primum Jovi tauri pulcherrimi* quaterni *ducebantur*. Z.] Præterea cum verbo significat, *donec*, *dum*, *quamdiu*: sed tunc pro εἰς semper ἐς ponitur, sequente particula τε, ut fiat ἔστε. Ita Arrianus lib. i. ΕΣΤΕ μὲν διὰ τοῦ λήϊου προῄει ἡ φάλαγξ. *Quamdiu per segetem procedebat phalanx*. Et lib. xi. cap. 11. ΕΣΤΕ μὲν ὁμαλοῖς χωρίοις ἐν τῇ φυγῇ ἐτύγχανεν, ἐπὶ τοῦ ἅρματος διεσώζετο. *Quamdiu plana loca in fuga nactus est*, *curru salutem invenit*. Et paucis interjectis, Ἀλέξανδρος γὰρ, ΕΣΤΕ μὲν φάος ἦν, ἀνὰ κράτος ἐδίωκεν. *Alexander enim citato gradu eum persequebatur*, *dum lux esset*. Quomodo autem ἔστ' et ἔστ' ἂν differant, de eo consulatur Devarius. At sequente Præpositione ἐπὶ, notat *usque ad*. Idem lib. i. Ὥστε ἐκθέοντες ἐκ τῆς πόλεως, οἵ τε ἱππεῖς καὶ τῶν ψιλῶν οὐκ ὀλίγοι ΕΣΤΕ ΕΠΙ τὸ στρατόπεδον ἠκροβολίζοντο ἐς τὰς προφυλακάς. *Ita ut proruentes ex urbe equitesque et velites non pauci in ipsum usque exercitum tela mitterent in procubias*. Et lib. iii. Νέαρχον δὲ σατραπεύειν Λυκίας, καὶ τῆς ἐχομένης Λυκίας χώρας, ΕΣΤΕ ΕΠΙ τὸν Ταῦρον τὸ ὄρος. *Nearchum vero præesse* (*voluit*) *Lyciæ*, *et regioni Lyciæ conterminæ*, *ad Taurum usque montem*. Nec loco tantum, verum etiam tempori inservit. Ibidem cap. 4. Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ΕΣΤΕ μέσας τὰς νύκτας. *A vespera usque ad mediam noctem*. ¶. 381.

99 Sic ἐς τὰ μάλιστα ξεῖνος ὢν apud Thucyd. lib. viii. cap. 6. redditur: *Arctissimo hospitalis amicitiæ vinculo junctus*. Elegans hoc est Græcorum idioma, qui per hanc præpositionem, sequente articulo neutrius generis, et adverbio vel adjectivo adverbialiter in superlativo posito, efferunt, quod Latini vix periphrasi significare possunt. Pausan. in Achaicis: Τείχη εἰς τὸ ἀσφαλέστατον ὀχυρωθέντα. Verbatim: *Muri usque ad firmissimum structi*, hoc est, *Quam firmissime*, vel *ita structi*, *ut nihil ad eorum firmitatem addi possit*. Sic apud Lucianum in Hercule Gallico init. Γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον. *Senex apud illos est admodum decrepitus*.

Postremo, cum nominibus quibusdam adverbialiter sumitur. Dicunt enim, εἰς et πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter*: εἰς καλὸν [1], εἰς καιρὸν [2], εἰς δέον, *opportune, commode*: εἰς μακρὰν, *longe diu, in longum tempus* [3]: εἰς τέλος, *omnino* [*]: εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν, id est, ἀκριβέστατα, *accuratissime*: ἐς τὰ πολλὰ, id est, ὡς τὸ πολὺ, *ut plurimum*: εἰς ὅσον, *quantum*, vel *quamdiu*. Herodianus lib. vi. Ἀντισχόντες εἰς ὅσον ἐνεδέχετο ἀνδρείως, τελευταῖον πάντες διεφθάρησαν. *Cum fortiter, quantum, vel quamdiu licuit, restitissent, tandem cæsi sunt universi* [4].

1 Ita Plato in Hipp. maj. Εἰς καλὸν ἥκεις. *Opportune advenis.* At εἰς καλὸν εἴπας, *recte dixisti.*

2 Apud Sophoclem in Aj. Flag. εἰς ante καιρὸν desideratur. Vid. eum in Aj. Flag. 34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις. *Tu vero opportune venis*: ut ver. 1334. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς. *Rex Ulysse, in tempore ades.* Ubi schol. vet. καιρὸν, ἀντὶ τοῦ, εἰς καιρὸν, ἤγουν, ἐγκαίρως. Additur πρὸς ibid. ver. 38. Πρὸς καιρὸν πονῶ. *Tempestive laboro.*

3 Contra, οὐκ εἰς μακρὰν, *paulo post*, apud Demosth. de corona, p. 318. H.

[*] Formulam εἰς τέλος præter *plane, omnino*, quoque significare *perfectionem, ad finem, semper, in perpetuum, usque ad mortem*, exemplis nonnullis probavit Dorvillius ad Charit. p. 460. Z.

4 Pro *Quamdiu* apud eundem lib. ii. Εἰς ὅσον μὲν γὰρ ὑπὸ δημοκρατίας τὰ Ῥωμαίων διῳκεῖτο. *Quamdiu Democratia Romæ obtinuit.* Cæterum εἰς ἅπαν, *omnino*, apud Epict. Ἐς ὀλίγον, *Leviter*. Arrian. de Exp. Al. lib. ii. Ἀπεπειράθη ἐς ὀλίγον τῆς προσβολῆς. *Leviter (urbem) oppugnare tentavit.* At cum verbo ἐλθεῖν, aut huic affini sequente infinitivo, significat *parum abest quin.* ut παρ' ὀλίγον, de quo infra. Sic cum dicimus: *Parum abfuit quin interficeretur.* Gr. Ἐς ὀλίγον vel παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀναιρεθῆναι. Ita Thucyd. lib. iv. cap. 129. Ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων νικηθῆναι. *Parum abfuit, quin totus Atheniensium exercitus vinceretur.* Simili modo εἰς πλέον, redditur, *magis, plenius, gravius, fusius.* Pausan. in Achaicis: Ταῦτα μὲν δὴ καὶ ἐς πλέον ἐπέξεισιν αὖθίς μοι τὰ ἐς Ἀρκάδας. *Atque hæc quidem a me plenius in Arcadicis rebus exponuntur.* Et ibidem paulo post, nempe p. 413. Ἐλύπησαν δὲ καὶ ες πλέον τοὺς Ἀχαιούς. *Gravius insuper afflixerunt Achivos.* Cum articulo τόδε significat *huc*; ut, ἀφικόμεθα εἰς τόδε. *Venimus huc.* Denique notanda phrasis is, cui pecuniaria mulcta irrogatur, dicitur εἰς ἀργύριον καταψηφίζεσθαι, apud Æschin. in Timarchum: Ἐὰν δὲ εἰς ἀργύριον καταψηφισθῇ, ἀποτισάτω ἐν ἕνδεκα ἡμέραις μετὰ τὴν δίκην. *Si quis autem pecunia multatus fuerit, is intra diem undecimum solvat post judicium.* H. ¶ 382.

† Εἰς in compositione significat ¶. 383. 1) *Motum in locum, in, intro.* Ut εἰσιέναι, *ingredi.* Εἰσάγειν, *intro ducere.* Εἰσπέμπειν, *immittere.* Εἰσφορὰ, *collatio pecuniæ in ærarium publicum.* 2) *Motum ad locum, ad.* Ut εἰσιδεῖν, *adspicere*, Theocr. Epigr. xix. 1. Ἀρχίλοχον εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν. Εἰσαφικάνειν, *pervenire, venire ad*, Theocr. Idyll. xxii. 29. Βέβρυκας εἰσαφίκανε, *ad Bebrycas pervenit.* Est verbum Homericum, vid. Iliad. Ξ. 230. Υ. 336. Χ. 17. etc. quo usus est quoque Demosthenes p. 907, 5. 3) *In medium, in conspectum, in notitiam, palam.* E. g. εἰσφέρειν καινὰ δαιμόνια, *novos deos inducere, in medium proferre.* Xen. Memor. ab initio, et Apol. §. 12. Εἰσάγειν τινὰ, *producere aliquem ad populum.* Polyb. Exc. Leg. 93. Εἰσφέρειν γνώμην, *sententiam in consilio dicere.* Polyb. ii. 6. Εἰσέρχεσθαι, *in concionem prodire.* Ibid. iii. 44. Εἰσηγεῖσθαι τι, *commemorare aliquid, in medium proferre.* Ibid. vi. 1. 4) *Acquisitionem.* Ut εἰσποιεῖν, *acquirere, comparare.* Z.

SECTIO III.

De Præpositionibus ἐκ, vel ἐξ, et *ἐν.*

REGULA I.

Ἐκ ante consonantem, ἐξ ante vocalem, cum solo gignendi casu, Primo adverbialiter sumitur. Nam ἐκ τοῦ φανεροῦ, vel, προφανοῦς, vel ἐμφανοῦς, est *palam et aperte*: ἐκ τοῦ ῥᾴστου, *facillime*: ἐκ τοῦ δικαίου, *juste*: ἐκ τοῦ ἀδίκου, *injuste*: ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας, vel ἀκριβείας, est μάλα ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς, *diligenter admodum et accurate*: ἐξ ἴσου, *æqualiter*: ἐκ τοῦ ὁμοίου, *similiter*: ἐκ προσαγωγῆς, *sensim, magis atque magis*, nova scilicet accessione facta: ἐξ ἑτοίμου, id est, *prompte, expedite*: ἐξ ἐφόδου, id est, *irruptione facta*: ἐκ παραλλήλου, id est, παραλλήλως, *quasi comparative*: ἐκ προαιρέσεως, id est, *ultro, consulte*: ἐκ λαθραίας ἐπιθέσεως, *occulte irrumpendo*, vel *occulta impressione*: ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, *plerumque*: ἐξ ἐπιβουλῆς, vel ἐνέδρας, *insidiose*: ἐκ τοῦ εὐθέος, id est, εἰκῇ, et προπετῶς, *temere*: ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐξ ὑπογυίου, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου, *subito, ex tempore* et ἀσκέπτως, *inconsiderate*: quibus contrarium est: ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, *tuto*: ἐκ παρασκευῆς, *composito*: ἐκ τοῦ ἀνελπίστου et ἀπροσδοκήτου, *insperato, inopinato*: ἐκ τοῦ βιαίου, *violenter, per vim*: ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, *necessario*: ἐκ ταὐτομάτου, *fortuito*: ἐκ προνοίας, *cogitato*: ἐκ τοῦ τεθαῤῥηκότος, *fidenter*: ἐκ τοῦ σπουδαίου, *serio*: ἐκ τοῦ παραβόλου, id est, παραβόλως, *temerarie*: ἐκ πολλῆς ὑπεροψίας, *contemtim admodum et superbe*: ἐξ ὑπονοίας, *suspiciose*, vel *ob suspicionem*[5]. Et similia; quæ docebit usus. 'Ἐκ, ἐξ, adverbialiter sumitur.

II. Secundo, significat *post*: [V. Valken. ad Herodot. p. 240. *Herm.*] ut ἐκ τῆς ὑπατείας, idem quod ἀπὸ, id est, *post consulatum*[6]: ἐκ τούτου, *deinceps*, supp. χρόνου, ut Virgil. 'Ἐκ, *post.*

Ex illo, qui me casus, quæ bella sequantur.

5 'Ἐκ πολλοῦ. *Olim, jam dudum*, suppresso χρόνου. Isocr. Panegyr. p. m. 91. Τὴν φήμην ἐκ πολλοῦ παρειλήφαμεν. *Famam hanc jam olim accepimus.* Pro eodem dicitur, ἐκ παλαιοῦ, apud Pauf. in Achaicis p. 411. in fine. At, 'Ἐξ ἑαυτοῦ, *Sponte*. Nostratibus: *Vit zig zelf.* Hippocr. de Nat. Mul. p. 568. lin. 32. 'Ἐκ μέρους, pro quo Apostolus utitur ἀπὸ μέρους. *Aliquatenus, Aliqua ex parte.* Epist. ii. ad Corinth. cap. ii. 5.

6 Hic præpositionis usus orationem sæpe cum brevem tum concinnam reddit. Sic dicitur Cyrus Xenophonti in ipsius Educatione lib. i. cap. 26. γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων. i. e. *risisse cum paulo ante lacrymaverat.* Subitam rei conversionem notat, ut in illo Ciceronis pro

Ἐκ περιόδου, vel ἐκ περιόδων, vel ἐκ περιτροπῆς, *per vices*, id est, *alii post alios suo quisque ordine : chacun à son tour.*

Cum. Tertio, *cum :* ut ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος, id est, *cum ingenti excessu*, vel *longo intervallo :* Gallic. *avec beaucoup d'avantage*, aut brevius, *de beaucoup :* nam ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος τοὺς πολεμίους νικῆσαι, est, *hostes longo intervallo*, aut *insigni victoria superasse.* Ita Eutropii Metaphrast. lib. ii. Καὶ κρατήσας αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος. Ibidem lib. iii. Ἐκ τοῦ κρείττονος, *ex meliori*, id est, *superiorem esse :* Gallic. *avoir du meilleur :* καί ποτε, inquit, ἀπροσδόκητος εἰς χεῖρας ἐλθὼν (de Fabio Maximo, et Annibale loquitur,) ἐκ τοῦ κρείττονος ἀνεχώρησε· id est, *Ac semel ex improviso cum hoste congressus, ex pugna superior rediit. Il retourna ayant eu du meilleur.* [Herodian. vi. 6, 11. *Reizius.*]

Vix dubito, quin contra dici possit, ἐκ τοῦ χείρονος, *du pire :* cujus tamen exemplum mihi non suppetit. At Thucyd. lib. ii.[7] eidem opponit, Ἔλασσον ἔχειν, *avoir du pire*, verb. *minus habere.* Ἐν ᾗ (μάχῃ) οὐκ ἔλασσον ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι. *In qua inferiores Athenienses non fuerant.* Proprium tamen contrarium est, πλέον ἔχειν, *avoir l'avantage.* Ibidem[8] lib. vii. Τὰς ἐκστρατείας ἐκ μεγίστων ἐποιήσατο συμφορῶν, pro μετὰ μεγίστων. *Expeditiones ex maximis fecit calamitatibus*, id est, *suis in expeditionibus infestissimam fortunam passus est.*

Ἐκ περιουσίας. III. Affine est, ἐκ περιουσίας. Nam quod idem Metaphrast. lib. x.[9] Καὶ συμμίξας, μετὰ τοσαύτης ἐκράτησε περιουσίας. id est, *Et congressus, tanto superior fuit.* Dicere haud dubie potuisset, ἐκ τοσαύτης περιουσίας. Simile est illud Gregorii Nazianz. quod Budæus[10] affert : Ὁ δὲ κατὰ μέτωπον ἵστασθαι, καὶ διακινδυνεύειν οὐκ ᾤετο δεῖν, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατεῖν. id est, *Ille autem a fronte petendum hostem, periculumque subeundum esse non putabat, cum facile admodum ac sine ullo periculo vincere liceret.*

Sæpe autem, ἐκ περιουσίας τι ποιεῖν, est *aliquid facere abundantia quadam otii :* vulgo, *de gayeté de cœur.* Demosthen. pro Coron. Οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μὲν κατηγορεῖ.

leg. Manil. cap. 15. *Tanta repente vilitas annonæ ex summa inopia et caritate rei frumentariæ consecuta est.* [Recte. Nam sæpenumero significat *statim post, ita ut nullum intervallum temporis, aut interventus alius rei intercedat, aut intercedere fingatur.* Ut Xenoph. Memor. i. 2, 39. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡρμηκότε προεστάναι τῆς πόλεως. Hippocr. Aph. vi. 41. ἱδρὼς πολὺς ἐξ ὕπνου, ἄνευ φανερῆς αἰτίης γινόμενος, σημαίνει etc. Z.]

7 Cap. 22. Sed nulla ibidem oppositio τῶν ἐκ τοῦ κρείττονος, καὶ ἔλασσον ἔχειν.

8 Nempe, non apud Thucydidem, qui præcedit proxime, sed Metaphrasten Eutropii, ubi hæc verba sunt in fine libri vii.

9 Cap. 4.

10 Pag. 27.

Iste autem me accusat, abundantia quadam otii, vel, *securitatis*: quippe qui videret, quod ipsemet Demosthenes insinuat, longe gravius fore Demostheni caussa cadere, quam sibi non vincere.

Nec admodum secus reddi possit illud ejusdem a Budæo citatum, Οἱ δ' ἐκ περιουσίας πονηροὶ οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν· id est, *At qui præ*, vel, *in rerum omnium abundantia, nec ulla necessitate compulsi, improbe se gerunt, nulla se tueri excusatione possunt.*

IV. Quarto, ἐκ, significat *propter*: qui usus frequens 'Ex, propter. etiam admodum est. Nam ἐκ τούτων, non tantum est, *deinceps*; sed etiam, *propterea, ob eas caussas*. Eutropii Metaphrast. lib. vii. Ἐκ τούτων ἐπάρατος μὲν ἦν ἐν πάσῃ τῇ βασιλευομένῃ γῇ. *Propterea toto passim imperio detestandus habebatur*[11]. [Ἐκ τοῦ, ἐκ τίνος; *Cur?* Euripid. Hel. 92. 1286. *Herm.*]

Quinto, redditur, *pro*. Nam ἐκ τῶν ἐνόντων, est, *pro fa-* 'Ex, pro. *cultatibus*, sive *opibus*[12]: ἐκ τῶν δυνατῶν[13], ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *pro viribus*.

Sexto, vel per solum ablativum explicatur, vel pro διά 'Ex pro usurpatur: ut, ἐκ τοσαύτης ἐπιμελείας, *tanta sollicitudine*: ἐκ διά. τούτου τοῦ λόγου, *hac ratione*: ἐκ θαλάσσης, *per mare*: ἐκ παντὸς, vel παντὸς τρόπου, *omni modo*[14]: ἐκ τοιούτου τοῦ τρόπου, *hoc modo*, et similia. [Ἐκ βίας Soph. Philoct. 563. *Herm.*]

V. Ἐκποδὼν et ἐκ ποδῶν, non tantum est, *ab oculis a con-* Ἐκποδὼν, ἐκ ποδῶν.

11 Quemadmodum ἐκ τούτων non tantum, *deinceps*, sed etiam, *propterea* significat, ita ἐκ τοῦ, sequente infinitivo, non solum, *postquam*, verum etiam, *quia* denotat. Demosth. Phil. iv. p. 60. lin. 48. Ἐκ δὲ τοῦ τούτων ὀλιγώρως ὑμᾶς ἔχειν. *Postquam autem hæc contemtui habuistis*; sive Latinismo propius, *Ex eo, quo*, vel, *quod hæc contemtui habuistis.* Et Thucyd. lib. ii. cap. 53. Ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους. *Quia omnes pari fato mori videbant.* Adde omnino locum ex Arrian. lib. ii. de Exp. Al. cap. 7. ubi præpositio ἐκ cum ὅτι eadem acceptione conjungitur. Verba hæc sunt: Παρεκάλει θαρρεῖν μὲν ἐκ τῶν ἤδη σφίσι καλῶν κεκινδυνευμένων, καὶ ὅτι πρὸς νενικημένους ὁ ἀγὼν νικηφόροις αὐτοῖς ἔσται. *Hortatus est, ut animos sumerent memores rerum ex pristinis periculis præclare gestarum*, sive, *quod antea res præclare gesserant, et quod nunc ipsis victoribus cum victis certamen esset futurum.*

12 Sive, *ut res expostulat*: *ut rerum fert conditio*: ut, ἐκ τῶν ἐνόντων χρήσομαι τῷ λόγῳ, apud Demosth. Confer. Epict. Enchir. cap. 44. Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων. *Jusjurandum, si fieri potest, recusa: si non, prout poteris.*

13 Vid. Arist. tom. iii. p. 270. Pro quo etiam dixerunt, Ἐκ τῶν ὄντων, apud Zosim. lib. i. cap. 2. *Quantum poterat.*

14 Cui opponitur ἐκ μέρους vel ἐκ μερῶν. Quod Latine etiam explicant per præpositionem *Ex*. Utrumque habet Lucian. Dem. Encom. p. 899. Εἰ δ' οὐκ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ, ἀλλ' ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ἐπαινεσόμεθα· Νόμος μὲν γὰρ Ὁμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ΕΚ ΜΕΡΩΝ διατίθεσθαι. *Si non omni modo, saltem ex parte laudabimus. Homeri enim mos est, Heroum laudes ex partibus concinnare.* Est et ubi hæc præpositio cum suo Casu per solum Adjectivum redditur: ut, τὰ ἐξ ἀνάγκης παθήματα. *Necessariæ passiones*, apud Plat. Tim. p. 89. lin. 20.

spectu[15], ut exposuimus in v. γίνεσθαι, Cap. v. Sect. 5. Reg. 8. sed etiam *de medio*, id est, *e vita*. Nam ἐκποδὼν εἶναι, vel γίνεσθαι, vel ἵστασθαι, vel ποιεῖσθαι, est, *de medio tolli*, et ἀναρπάζεσθαι· at ποιεῖν ἐκ ποδῶν, *de medio tollere*. Philo inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad Caium aliquoties[16], Εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρόνον Τιβέριος, ὁ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γάϊος. *Si vel exiguo tempore superstes fuisset Tiberius, Caius de medio sublatus esset*. Quod clarius postea: Τρὶς, οὐχ ἅπαξ, ἀνήρπαστο ἂν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος. *Ter, non semel tantum de medio sublatus esset, Tiberio in ejus cædem propendente*. Ibidem de Macrone, Οὐ πολλαῖς ὕστερον ἡμέραις, ἐκποδὼν ὁ κακοδαίμων γίνεται. id est, *Paucis post diebus infelix e medio tollitur*. Sequitur enim, ἠναγκάσθη αὐτοχειρίᾳ κτεῖναι ἑαυτὸν, *seipsum interficere coactus est*. Ibidem, Τὸ μειράκιον ἐκ ποδῶν γεγένηται. id est, *Adolescens e medio sublatus est*, quem ante sua quoque manu periisse dixerat.

Ἐκ pro ἐν. [Eleganter ἐκ pro ἐν ponitur, si quid in loco ita geritur, ut simul alius loci habeatur ratio. V. c. Iliad. Τ. 375. Ὡς δ' ὅταν ΕΚ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι, σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. ¶. 384. Nam ναῦται ἐκ πόντοιο sunt *Nautæ in mari, qui e mari prospiciunt incendium, quod est in monte*. Polyb. ii. 19. ἐκ παρατάξεως κρατεῖν, *in acie vincere*. Thucyd. vi. 32. ὁ ἄλλος ὅμιλος ὁ ἐκ γῆς opponitur τῷ ναυτικῷ ὁμίλῳ. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 106. Sic Anacr. Od. xxviii. 10. γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς, ὑπὸ πορφύραισι χαίταις, ἐλεφάντινον μέτωπον, Nam ἐξ ὅλης παρειῆς, est, *in ea parte oris, ubi gena tota est expicta*. Eandem rationem imitantur Latini: ut Cic. Epist. iii. 9. *Quas ex itinere ad me litteras misisti, legi perinvitus*. Cæs. B. G. i. 43. *Ariovistus, ex equis colloquerentur, postulavit*. Conf. Tursellin. de Partt. Lat. Serm. Z.] * ¶. 385.

15 Proprie, *E pedibus*, cujus contrarium est ἐν ποσὶν, *Ante pedes*. Dein, præcedente articulo, τὰ ἐν ποσὶν, sunt *quælibet proxima atque obvia et quæcunque prima occurrunt*. Ita Messenii apud Thucyd. lib. iii. cap. 97. Demostheni suadent, *ut quamprimum vicos invadat*, ΤΗΝ δ' ΕΝ ΠΟΣΙΝ *αἰεὶ πειρᾶσθαι αἱρεῖν, et proximos quosque continuo expugnare conetur*. Confer Phil. Jud. de congress. quær. erud. p. 338. Huc refer, *usus quotidianos*, τὰς ἐν ποσὶ χρείας, vocari Maximo Tyrio Dissertt. vii. De ἐκποδὼν vide, quæ notavi supra, ad Cap. v. Sect. 5. Reg. 8.

16 Pag. 771. lin. 5. H.

* Ἐκ in compositis significat 1) *Discessum, remotionem a loco*. Ut ἐκβάλλειν, *ejicere*, ἐκπίπτειν, *excidere*, ἐκῥεῖν, *effluere*, ἐκκομίζειν, *efferre*, ἐξέρχεσθαι, *egredi*, ἐκτοπίζειν ἑαυτὸν, *excedere loco*, Polyb. i. 74. [Valck. diatrib. p. 197. *Herm.*] 2) *Alienationem, remotionem ab usu rei, et traditionem in alterius arbitrium et potestatem*. V. c. ἐκδίδοναι veluti ἀνδριάντα, *statuam faciendam certa pacta mercede elocare*. Demosth. p. 268. *coronam auream*, ibid. p. 521. *urbem*, ibid. p. 423. *filiam*, ibid. p. 763. etc. ἐκμισθοῦν, *elocare pro mercede*. Æschin. Orat. p. 2, 41. 3) *Remotionem e conspectu et notitia, clanculum*. E. g. ἐκκλέπτειν, *surripere, clam subducere*, Polyb. i. 23. Xenoph. Apol. 23. Ἐκτ

VI. Præpositio ἐν, (quæ semper cum dativo jungitur, Ἐν.
vel expresso, vel tacito: ut cum Demosthen. orat. de Pace ait, Εἰ γὰρ ἐν Διονυσίου, τραγῳδοὺς ἐθεάσασθε. *Si enim festis Bacchi diebus*, (ἑορτασίμοις ἡμέραις,) *Tragœdos spectassetis*) aliquot etiam usus habet, observatione dignos. Primo, sumitur pro ἐπὶ, cum genit. *coram*, vel *apud*; ut ἐν τοσού- Pro, ἐπὶ, coram, apud.
τοις μάρτυσι, vel ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, *coram tot testibus*: ἐν τοῖς δικασταῖς, vel ἐπὶ τῶν δικαστῶν, *apud judices*: ἐν τοῖς διαιτηταῖς, *coram arbitris*. Plato Leg. 11. Διαδικάζεσθαι ἔν τισι τῶν ἰατρῶν, οὓς κοινῇ προβαλλόμενοι ἕλωνται. *Tractare coram aliquot medicis, quos ipsimet eam in rem sponte delegerint.*

Secundo, cum nomine Magistratum, aut quasi Magi- Pro, ἐπὶ, sub.
stratum significante, sumitur etiam pro ἐπὶ, Magistratus ejusdem tempus indicante. Demosthen. Olynth. iii. Ἐν δὲ τούτοις τοῖς νομοθέταις, μὴ θέσθε νόμον μηδένα. *His porro Thesmothetis*, id est, *quamdiu magistratu funguntur*, vel *per eos Thesmothetas legem nullam constituatis.* Sic ἐπὶ τούτων, vel ἐν τούτοις ὑπάτοις, *bis consulibus*.

VII. Tertio, sæpe cum suo casu, adverbialiter etiam Adverbialiter cum casu.

δρᾷν, *clam exire*. Polyb. i. 43. Ἐκπίπτειν, *elabi, clam aufugere*, ibid. iv. 86. 4) *Remotionem a cæteris rei partibus*, seu, *delectum*. Veluti Ἐξίτασιν ποιῦσθαι, *delectum habere*. Xenoph. Œcon. iv. 6. Ἐκλέγειν ἐκ τοῦ νόμου ῥήματα, *excerpere*, Demosth. p. 760. Ἐξαιρεῖν, *excipere, excerpere*, ibid. p. 658. 5) *Remotionem a re, quæ per simplex verbum significatur*, seu, *privationem, contrarium*. [Valck. ad Herodot. p. 173. *Herm.*] E. g. ἐκκαλύπτειν, *aperire, demere tegumentum, quo res operiebatur*, v. c. ἐκκαλύπτειν τὴν γραφὴν, Ælian. V. H. ii. 44. τὸ ἦθος, ibid. iii. 7. Ἔκσπονδος, *expers fœderis*, Polyb. iv. 33. Ἐκνομίως, *sine modo*, Aristoph. Plut. 982. Ἐξόμνυσθαι, *infitiari quod jurejurando est confirmatum*, Demosth. p. 396. 1119. etc. Ἐξορκοῦν, *jurisjurandi religione absolvere*, ibid. p. 535. 6) *Absolutionem rei et perfectionem, finem.* Ut Ἐξαιτεῖσθαι ἑταίρους, *liberare sodales precando*, Æschin. Orat. p. 24, 35. Ἐκφυσᾷν, *exspirare*, Polyb. i. 48. Ἐξαδυνατεῖν, *viribus deficere*, ibid. i. 58. Ἐκπολιορκεῖν, *ad deditionem redigere*, ibid. i. 39. Ἐξήκειν, *ad finem perduci*, Demosthen. in Indice. Ἐκθερίζειν, *demetere*, ibid. p. 1253. Ἐκπονεῖν, *laborando et corpore exercendo cibos digerere*, Xenoph. Memor. i. 2, 4. Œcon. xi. 12. Ἐξεργασία, *elaboratio rei et perfectio*, Polyb. x. 42. 7) *Remotionem ab ignoratione, in medium; in vulgus, in conspectum.* V. c. Ἐκφέρειν τὴν δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Ἕλληνας. Ælian. x. 13. Πρὸς πολλοὺς τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν, ibid. ii. 4. Ἐκτιθέναι ἆθλα, *proponere præmia*, Polyb. xv. 9. Ἐκκεῖσθαι, *in tabula publice propositum esse*. Demosth. p. 548. Ἐκλαλεῖν, ibid. 354. ἐξαγγέλλειν, ibid. 45. 8) Habet *vim augendi*. [Valck. diatr. p. 197. Musgrav. ad Eurip. Iphig. T. 259. *Herm.*] V. c. Ἐκφαυλίζειν, *omnino contemnere*, Ælian. V. H. iii. 33. ix. 41. ubi copulatur cum παρ' οὐδὲν τίθεσθαι. Ἐκκαγχάζειν, *effuse ridere*, Xenophont. Symp. i. 16. Ἐκλογισμὸς, *accurata rei cogitatio*, Polyb. x. 6. Ἐξακριβοῦν, *excutere et dijudicare accurate*, ibid. ii. 56. Ἐξυπηρετεῖν, *diligenter explicare*, ibid. Exc. Leg. 141. Ἐκθεραπεύειν, *sedulitate importuna gratiam alterius aucupari*. Æschin. Orat. p. 24, 15. 9) *Continuationem* significat. Ut ἐκτρέφειν, *enutrire, inde a puero ad ætatem adultam usque*. Ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, *extendere manus*. Z. [10) Abundat: ut ἐξαμαρτάνειν. v. Musgrav. ad Eurip. Iph. in Aul. 333. Fischer. præfat. ad Well. p. 13. *Herm.*]

sumitur. Nam ἐν τούτῳ, est, *interea*[17]: ἐν τάχει, *celeriter*[18]: ἐν σπουδῇ, *studiose* ac *serio*: ἐν δίκῃ, *juste*[19]: ἐν δέοντι, ἐν καιρῷ, ἐν καλῷ, *opportune*. Demosthen. Phil. i.[20] Τούτων μὲν οὐδενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε, οὐδενὸς δὲ ἀπελείπεσθε. *Eorum (quæ ad bellum usui esse possint) nullo suo tempore vel utimini, vel abstinetis.* Male enim, ut videtur, Interpres postrema illa reddit, *et neminem non sequimini*. Xenoph. Ἑλληνικ. ii. ἐν καλῷ ὁρμεῖν, dixit; id est, *commodo portu et statione uti*[21]. Sic ἐν ἴσῳ, id est, ἴσως, vel ὁμοίως, sequente καί. Thucyd. lib. ii. p. 137.[22] Ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦσι τῆς τε ὑπαρχούσης δόξης αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ ἐλλείπει, καὶ τῆς μὴ προσηκούσης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον. Quæ oratio admodum trajecta, sic ordinari debet, Δικαιοῦσιν αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ τῆς ὑπαρχούσης δόξης ἐλλείπει, καὶ μισεῖν τὸν τῆς μὴ προσηκούσης θρασ. ὀρεγ. id est, *Perinde vituperandum illum existimant, qui præ ignavia partæ gloriæ aliquid amittat, ut odio dignum alterum, qui non debitam temeritate quadam affectet*[23].

VIII. Aliquando dativum illum genitivus sequitur ejus

17 Sic ἐν τούτῳ, ἐν ᾧ sibi invicem in oratione respondent, et redduntur, *Interea dum*. Vide paulo inferius, Reg. 11. [In N. T. vero, ob Ebraismum, ἐν τούτῳ est *propterea*. V. c. Actor. xxiv. 16. Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Apud Xenoph. de Re Eq. vii. 17. et x. 13. ἐν τούτῳ, h. e. *tum vero*, ponitur præcedente ἐπειδὰν et ὅταν. Z.]

18 Adi Act. Apost. cap. xii. 7. Ἀνάστα ΕΝ ΤΑΧΕΙ. *Surge cito*. Epistol. ad Rom. cap. ult. com. 20. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ΕΝ ΤΑΧΕΙ. *Deus vero pacis conteret Satanam sub pedibus vestris cito.* Adde Apoc. Joann. initio.

19 Vid. Aristoph. in Nub. ver. 1335. ΦΕΙ. Κἀποφανῶ γε νὴ Δία, ὡς ΕΝ ΔΙΚΗι σ' ἔτυπτον. ΣΤΡ. Ὦ μιαρώτατε, καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ΕΝ ΔΙΚΗι; *PHEI. Quin ostendam, per Jovem, me jure te verberavisse. STR. O impurissime, quomodo quis jure patrem verberaverit?* Conf. Plat. in Phædro p. 278. lin. 40. ΕΝ ΔΙΚΗι ποιητήν, ἢ λόγων συγγραφέα, ἢ νομογράφον προσερεῖς; *Merito poetam, vel orationum scriptorem, vel legislatorem vocabis?* Quin præpositio vim hanc retinet in compositione; ut ἔνδικος et ἐνδίκως. Ita Aristoph. ibid. ver. 1382. ΣΤΡ. Ἀλλ' αὖθις αὖ συγγνώσομαι. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Δί', ΕΝΔΙΚΩΣ γάρ. *STR. rursus vapulabo. PHEI. Per Jovem, merito profecto.*

20 Pag. 19. lin. 29.

21 Similiter Thucydides lib. v. cap. 60. Ἐν καλῷ παρατυχὸν σφίσι ξυμβαλεῖν. *Cum ipsis opportuna confligendi occasio se daret.* Et Ælianus V. H. lib. x. cap. 11. Σοὶ μὲν οὖν οὔτε εἰδότι τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακτέα ἀποθανεῖν ΕΝ ΚΑΛΩι ἐστι. *Tibi igitur, neque dicenda, neque agenda scienti, mori opportunum est.*

22 Cap. 62. unde hæc lectio restituta, cum antea legeretur Ἐν ἴσῳ μὲν οἱ ἄνθρωποι τῆς τε etc. sine δικαιοῦσι.

23 Pro ἐν ἴσῳ aliquando etiam invenies, ἐν ὁμοίῳ. Ita Thucyd. lib. ii. cap. 53. Κρίνοντες ΕΝ ὉΜΟΙΩι καὶ σέβειν, καὶ μή. *Judicantes, Deos colere perinde esse ac non colere.* Cæterum præcedentibus adde: Ἐν τῷ παρόντι, *Nunc*, Æschin. Socr. Dial. de Virtute initio. In quo subaudi χρόνῳ sic, Ἐν βραχεῖ, *Propediem* (Belg. *In 't kort*) Plat. Symp. p. 217. initio. Alias pro ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ Harpocrat. Ἐν βραχυτέροις, *Brevius*, Idem Plat. in Gorg. p. 449. Aliquando unica voce, ἐμβραχυ. Idem in Hippia minore, p. 365. lin. 34. Ἐρώτα ἔμβραχυ, ὅτι βούλει. *Interroga, quidquid*

rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xenoph. Ἑλληνικ. vi. eleganter: Τὴν δὲ Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων, αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν, ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου. *Corcyræ porro situm eum esse, qui ad Corinthiacum sinum, et urbes ipsi contributas* (vel, *ad ipsum pertinentes*) *adeundas opportunus sit, et ad Laconicam vexandam commodus, et ad trajectum in continentem longe commodissimus*[24]. Additur et post ἐν τούτῳ· ut, ἐν τούτῳ τῆς παρασκευῆς ἦσαν, Thucyd. lib. ii. *In eo tum apparatus sui versabantur.*

IX. Quarto, sumitur pro παρά, id est, *ad*, maxime cum Ἐν pro
urbium, locorumve nominibus: ut ἐν τῇ πόλει, id est, *ad* παρά.
urbem, vel *circa urbem*[25]: Xenoph. Ἑλληνικ. vii. p. 645. Ἡττημένος μὲν ἐν Λακεδαίμονι, σὺν πολλῷ ὁπλιτικῷ ὑπ' ὀλίγων, ἡττημένος δὲ ἐν Μαντινείᾳ ἱππομαχίᾳ. *Qui ad Lacedæmonem, cum multo gravis armaturæ peditatu a paucis victus esset, iterumque ad Mantineam equestri pugna superatus*: ubi nota μὲν, et δὲ, cum repetitione ejusdem participii ἡττημένος. [Dorvill. ad Charit. p. 206, 418. ed. Lips. *Herm.*]

Quinto pro εἰς, etiam cum nomine loci. Thucyd. lib. Ἐν pro εἰς.
vii. p. 449.[26] Ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ. id est,

velis, breviter. Ἐν ὀλίγῳ, *pene*, cui opponitur ἐν πολλῷ in Act. Apost. xxvi. 28. et 29. Ubi cum Agrippa dixisset: Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι. *Propemodum mihi persuades, ut fiam Christianus.* Respondet Paulus: Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ΕΝ ΟΛΙΓΩι, καὶ ΕΝ ΠΟΛΛΩι, οὐ μόνον σὲ, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον γενέσθαι τοιούτους. etc. *Optarim a Deo, ut et propemodum, et admodum non tu modo, sed et omnes, qui hodie me audiunt, tales fiant.*

24 Est et ubi Genitivus ille excipitur ab alio Dativo ejus, cui quid commodum vel opportunum esse dicitur. Ita Aristid. Orat. pro Quatuorviris, p. 267. Πρὸ τοῦ θεάτρου, καὶ οὗ ΠΑΣΙΝ ΕΝ ΚΑΛΩι ΤΗΣ ΘΕΑΣ ἔσται. *Ante theatrum, et eo loco, ubi facile ab omnibus conspici poterit.* Agnoscit in hac locutione Atticismum Kusterus ad Aristophan. Ἐκκλησ. ver. 321. ellipsin L. Bos.

25 Tale illud Æliani V. H. lib. xii. c. 3. Ἐπαμεινώνδας ὅτε ἐτρώθη ἐν Μαντινείᾳ. *Epaminondas cum in prælio ad Mantineam vulneratus esset.* In his et Xenophontis verbis ἐν pro παρὰ usurpari, vel ipsa historia indicat. Non ubique ideo et pro lubitu hoc imitandum, tirones moneo, sed ubi res ipsa omnem inde nascituram ambiguitatem tollit. [Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 25. et Bach. ad Xenoph. Ages. ii. 23. Z.] Huic simile est, et tutius, cum Latine vertitur *a* vel *ad*, eo sensu, quo locus dicitur esse *ad dextram* vel *a sinistra.* Gr. *in dextra.* Ita Arrian. Exp. Alex. lib. iii. cap. 7. Ἤιει διὰ τῆς Ἀσσυρίας χώρας, ΕΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑι μὲν ἔχων τὰ Σογδιανῶν ὄρη, ΕΝ ΔΕΞΙΑι δὲ αὐτὸν τὸν Τίγρητα. *Proficiscebatur per Assyriam, a sinistra habens Sogdianorum montes, et a dextra ipsum Tigrim.* Huc refero, ἐν ποσὶ, *ad pedes.* Ælian. V. H. lib. i. cap. 16. Ἐῤῥιμμένος ἐν ποσί. *Prostratus ad pedes.*

26 Cap. 17. Hac loquendi formula sæpius Thucydidem uti, asserit Hudson. Vide et Cl. Dukerum ad hunc locum. Simili loquendi formula utitur Ovidius, cum adverbium *intus* adhibet pro *intro*, Met. lib. x. ver. 457.

Jamque fores aperit; jam ducitur intus.—

Item Ter. And. v. 6, 14. *Sequere hac me intus ad Glycerium nunc.* At eo in

Missuri, vel, *ad mittendos in Siciliam gravis armaturæ milites.*

'Εν pro ἀ. X. Sexto, ἐν πολλῷ, vel ὀλίγῳ χρόνῳ, id est, ἐκ πολλοῦ, vel ἐξ ὀλίγου χρόνου, *a longo*, vel *pauco tempore*, vel διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου, *en beaucoup, en peu de temps.* Plato in Apol. 'Επιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν οὑτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ. Ubi prius ἐν est ἀπὸ, at posterius διὰ, id est, *Conandum est vobis, quam a longo tempore calumniam retinetis, hanc adeo brevi excutere*[27].

'Εν ᾧ pro ὅταν. XI. Septimo, cum dativo ᾧ, reddi aliquando potest, ὅταν, subaudiendo χρόνῳ. Thucydid. lib. vii. p. 509. Τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστιν. *Thracum enim natio barbaris illis, quibus id maxime proprium ac solenne est, hoc in genere persimilis, si quando fiducia gliscit, cædis avidissima est.* Ubi ὅμοια, pro ὁμοίως· at in τοῖς μάλιστα, subauditur φονικοῖς οὖσιν, et in βαρβαρικοῦ, subauditur γένους[28].

Propter quod. Aliquando, ἐν ᾧ, significat διὸ, vel ἐφ' ᾧ, vel ᾗ, id est, *propter quod, quo facto.* Idem lib. viii. p. 612.[29] 'Ωρμημένων γὰρ τῶν ἐν Σάμῳ 'Αθηναίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτοὺς, (ἐν ᾧ σαφέστατα 'Ιωνίαν καὶ 'Ελλήσποντον εὐθὺς εἶχον οἱ πολέμιοι.) *Nam cum Athenienses, qui Sami tum erant, contra se ipsos navigare jam statuissent, in quo* (id est, *quod si factum esset,*) *hostes continuo sane et Ioniam et Hellespontum occupassent.* Idem p. 615.[30] Οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ προσέκειντο, ἐν

tus, et intro sum solœcismos judicat Quintilianus lib. i. cap. 5. Vid. Vorstium de Lat. mer. susp. cap. 18.

27 Hoc modo in versione redditur quoque *intra.* Ita Æschin. contra Ctesiph. p. 286. lin. 35. 'Εν πέντε ἡμέραις ἐβοηθήσατε αὐτοῖς. *Intra quinque dies opem illis tulistis.* Et Ælian. V. H. lib. i. cap. 6. "Ωστε ἐφ' ἑαυτῶν λογίζεσθαι (al. ἐκλογίζεσθαι) τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ΕΝ 'ΑΙΣ τὰ ἔγγονα αὐταῖς ζῶα γίγνονται. *Ut computare possint dies quadraginta, intra quos fœtus ipsarum in viva animalia evadant.* Vel temporis progressum notat, ut apud Pindarum, Pyth. Od. 3. 'Εν δ' αὖτε χρόνῳ. *Interjecto deinde tempore.*

28 'Εν ᾧ et in sequenti membro ἐν τούτῳ, mutuam inter se relationem habent; et prius explicatur per *Dum*, posterius per *Interea.* Ita Herod. Erat. cap. 89. 'Εν ῟Ωι ὦν Κορινθίων ἐδέοντο χρῆσθαί σφι νέας, ΕΝ ΤΟΥΤΩι διεφθάρη τὰ πρήγματα, *In quo*, h. e. *Dum a Corinthiis commodari sibi naves rogant, in hoc*, i. e. *interea res corrupta est.* Adde Xenophontem, Κύρου παιδ. lib. ii. cap. 6. ΕΝ ῟Ωι δὲ οἱ πολέμιοι ἐλέγοντο μὲν προσιέναι, παρῆσαν δὲ οὔπω, ΕΝ ΤΟΥΤΩι ἐπειρᾶτο, et quæ sequuntur. *Dum vero hostes dicebantur advenire, nondum tamen aderant, interea conabatur milites exercere.* Pro iisdem dicas etiam ἐν ὅσῳ. Aristoph. 'Εκκλησ. ver. 1144. 'Εν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ 'Επᾴσομαι μέλος. *Dum autem tu descendas, ego interea cantilenam canam.* Thucydidis verba sunt cap. 29. in quibus tamen observa, non χρόνῳ tantum, sed et τόπῳ et πράγματι subaudiri posse: adeoque generalius videtur hoc, quam quod pro sola temporis significatione afferatur. In genere nota ἐν tempus significare: ut ἐν δείπνῳ, *inter cœnandum.* ἐν σπονδαῖς, *tempore pacis.* ἐν μηνὶ τρίτῳ, *mense tertio.*

29 Cap. 86.

30 Cap. 88.

φησι καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. *Ipsorum plerique eam in rem incumbebant, in qua* (id est, *ob quam*) *maxime paucorum imperium, ex populari natum exstingui solet.*

XII. Octavo, ἐν, cum suo casu, et verbo εἶναι duobus modis[31] construitur: primum absolute ac sine alio nomine; tuncque verbatim Latine reddi potest; ut ἐν φόβῳ εἶναι, *in metu esse*[32]: ἐν στόματι εἶναι, *in ore esse*: quod etiam elegantius, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ. [Οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι, *poetæ*. Herodot. ii. 82. *Herm.*] Unde Synesius Epist. iii. Γενεαλογοῦντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος. id est, *Genus ejus a famosa Laide repetentes.* Ἐν cum εἶναι.

Deinde cum dativo alterius personæ, vel expresso, vel tacito: tuncque passivum aliquid significat. Et expresso quidem; ut, Ἐν ὀργῇ εἶναί τινι, *in ira esse alicui*, id est, *sibi aliquem iratum habere*; ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, *alicui placere*. At eodem tacito; ut, ἐν αἰτίαις εἶναι, *accusari*, nempe *ab aliquo*[33]: ἐν ἐγκλήματι εἶναι, id est, ἐγκαλεῖσθαι, *crimen aliquod sustinere*. At ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, idem est, quod δι' αἰτίας, *culpare aliquem*: ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, *alicui succensere*[34]: ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, αἱ ut plurimum sequente, id est, *turpe ducere.*

XIII. Nono, ἐν, ut aliquando omittitur, sic et redundat aliquando. Omittitur, ut apud Zosimum Histor. ii. Ὅτι δὲ τοῦτο καὶ τοῖς εἰρήνῃ, καὶ τοῖς κατὰ πόλεμον ἐλυμήνατο πράγμασι· *Id autem rebus, tam pace, quam bello, nocuisse.* Ubi εἰρήνῃ, pro ἐν εἰρήνῃ· Et lib. iii.[35] Ὥστε τῇ φυγῇ, pro ἐν τῇ φυγῇ, ἐλέφαντας κατασφαγῆναι. *Ita ut in fuga Elephanti jugularentur.* Thucydid. lib. ii. Ἀταλάντῃ, pro ἐν Ἀταλάν- Ἐν omittitur.

31 Potest et addi tertius modus, quo quis dicitur ἔν τινι εἶναι, cui frequentem operam navat. Ita Ælian. V. H. lib. ix. cap. 4. Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν. *Polycrates Samius in Musis erat*: i. e. *in iis plurimum studium collocabat.* Esto et hic quartus modus, quo quis dicitur ἔν τινι (sc. ἀνθρώπῳ εἶναι,) in quo significatur omnem spem esse positam. Ita apud Sophocl. Œd. Tyr. ver. 322.

Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν.—

In te enim sumus, i. e. *In te omnis nostra spes est posita.*

32 Ita enim Cicero Orat. i. in Catil. cap. 7. *Me totum esse in metu propter te unum—non est ferendum.* Et Horat. Epod. i. ver. 17.

Comes minore sum futurus in metu.

Hinc compositum ἔμφοβος et ἐμφοβοῦμαι. Luc. xxiv. 5. Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν. *Cum autem metu essent perculsæ.* Est nempe ἔμφοβος proprie, *qui versatur in metu*; et ἐμφοβεῖσθαι, *in metu versari.* Cognatum huic ἔντρομος invenies Act. Apost. vii. 32.

33 Hinc οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις, sc. ὄντες, *rei.* Vid. Demosth. epist. ii. p. 114. lin. 34.

34 Similiter apud Latinos, *Habere in spe, in amore.* etc. pro, *sperare, amare* etc. Ita apud Sallust. B. C. cap. 31. Catilina juxta hanc Græcæ locutionis consuetudinem ait, se *ita ab adolescentia vitam instituisse*, ut *omnia bona IN SPE HABERET.* et Cic. ad Famil. lib. x. epist. 28. *Quem tu cum cive acerrimo, patre tuo, in ore et amore semper habuisti.*

35 Pag. 328.

Redundat. τῃ[36], *in Atalante insula*. ¶. 386. Eadem redundat, ut apud Xiphilinum in Trajano: Καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι, ἐν τῷ σφετέρῳ τρόπῳ ἤρξαντο βασιλεύεσθαι. *Nam et Parthi quoque suis ipsi moribus regi cœpere*; ubi ἐν aut vacat, aut pro κατὰ, cum accusativo sumitur[37]. ¶. 387.

Cum dat. χρῷ. XIV. Denique, peculiariter conjungitur cum dativo χρῷ, id est, *cute*, ac fere cum verbis κείρειν, ξυρᾶν, ξυρεῖν, ψιλοῦν, *tondere*: non modo proprie; sed etiam metaphorice.

Proprie. Et quidem proprie; nam κείρεσθαι ἐν χρῷ[38], est, *ad cutim usque tonderi*; quod etiam dicitur, ἐν χρῷ τὴν κόμην εἶναι. Hinc ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, *capilli attonsio ad cutim usque facta*; quæ etiam ψιλὴ κουρὰ dicitur, et Poetice κουρὰ ξυρήκης. Hinc ὁ ἐν χρῷ κουρίας, *ad cutim usque tonsus*: qui etiam ξυρίας unica voce.

Metaphorice. Metaphorice autem: nam ξυρεῖ ἐν χρῷ, verbatim *ad cutim usque radit*, id est, *summum periculum est*; quod tamen Poetarum potius quam Oratorum est.

XV. Oratores autem, hoc fere modo, ad simile quid exprimendum uti solent: ἐν χρῷ γενέσθαι τοῦ κινδύνου· verbat. *in cute periculi esse*. Synes. epist. iv. Οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας. *Non ante navi cum petris luctari destitit, quam extremum in periculum venisset*. Quo eodem sensu dicitur res ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι, verbat. *in acie* (hoc est, *sub aciem*) *novaculæ constituta*[39]. Huc pertinet, ἐν χρῷ μάχεσθαι, aut μάχην συνάψαι, *in cute pugnam committere*, id est, *cominus*: quomodo loquitur Plutarchus in Theseo.

XVI. Hinc, quæ contigua sunt et proxima, ἐν χρῷ γενέσθαι dicuntur: unde illud Thucydid. lib. ii. p. 155.[40] Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ, καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον, ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες καὶ δό-

36 Deterior in reliquis lectio erat, Ἀταλάντῃ pro ἐν Ἀταλάντῃ.

37 Sæpe fit, ut abundare hæc præpositio videatur, cum tamen, re plenius ponderata, falsa inveniatur hæc pleonasmi suspicio; quæ non raro nascitur ex versione Latina, in qua præpositio abesse potest. E. g. Hæc verba Herodoti Erat. cap. 48. Ὄρος μέγα ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ζητήσει, si vertis: *Magnus mons eversus indagando*, videtur ἐν παρέλκειν. Cum tamen ἐν ζητήσει, pro ἐν τῷ ζητεῖν, sit *inter indagandum*, *metalla* sc. i. e. *dum indagantur*.

38 Exemplum habet Theophr. Charact. περὶ Μικρολογ. et Ælian. V. H. lib. ix. cap. 10.

39 Hæc locutio, ut est venusta, ita etiam Poetis placuit. Ita Homer. Iliad. K. vers. 173.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Nunc enim jam (res) omnibus in novaculæ sitæ sunt acie. Adde Theogn. ver. 557.

—Κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Vel cum verbo ἔχεσθαι quemadmodum Herod. Erat. cap. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. *In summo periculo res nostra versantur*.

40 Cap. 84.

νῆσιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν. id eſt, *Athenienſes autem, navibus ſingulas ſingulis excipientibus,* (*une à une*) *eos in orbem circumvehebantur, atque ita in anguſtum cogebant, in cute ſemper adnavigantes,* (id eſt, *hoſtium claſſem radentes, et in ea quaſi hærentes,*) *adeoque impreſſionis jam jam faciendæ opinionem præbentes.* Virgil. Æneid. v. *ſtringere,* et *radere,* hoc fere ſenſu:

Lævas ſtringat ſine palmula cautes. Et,
Radit iter lævum interior.

Lucianus in Zeuxide: Ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. *Matri proxime inhærentes.* Eidem[41], Ἡ ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσία, dicitur, *intima cum libris conjunctio.* Suidæ, οἱ ἐν χρῷ φίλοι, *intimi amici.* Quo ſenſu accipiendum illud Xiphilini in Severo: Ἐν τῇ ἀγορᾷ βῆμα ξύλινον, ἐν χρῷ τοῦ λιθίνου κατεσκευάσθη. *In foro ſuggeſtum ligneum, in cute* (id eſt, *in ſumma ſuperficie*) *lapidei excitatum eſt.*

[Ἐν interdum eleganter adhibetur pro σύν. Veluti Xenoph. Memor. iii. 9, 2. Φανερὸν δ' ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶν ΕΝ πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ΕΝ τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. It. Æſchin. adv. Cteſiph. p. 532. Ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι. Id. de Falſ. Legat. p. 254. δεδεμένος ἐν πέδαις. Ἐν pro σύν.

Nonnunquam ſignificat idem quod ὑπὸ, *penes, in poteſtate.* Ut Lyſ. de Eratoſth. Cæd. p. 40. Ἐν ὑμῖν ἐστὶ, *In veſtra ſitum eſt poteſtate.* Andocid. de Myſter. p. 20. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅντινα βούλοιτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι. ¶. 388. Ἐν pro ὑπὸ, penes.

Pro διὰ, *per,* uſurpatur, v. c. Andocid. p. 79. ὥστ' ἐν αὐτῷ, ᾧ ἐγὼ κακῶς ἔπραττον, ἐν τούτῳ ὑμᾶς σώζεσθαι. *Igitur per quam rem ego calamitate ſum affectus, per eandem ipſam vos ſalutem eſtis conſecuti.* Ἐν pro διὰ, per.

Pro *propter* adhibetur Andocid. p. 142. οἱ φεύγοντες ἐν τοῖς μυστηρίοις, *qui ob facinora in ſacris Eleuſiniis patrata ſunt accuſati.* Demoſthen. de Coron. p. 308. οὐ τοίνυν οὐδὲ τὴν ἧτταν αὐτὴν ἐν οὐδενὶ τῶν παρ' ἐμοῦ γεγονυῖαν εὑρήσετε τῇ πόλει. *Nec igitur reperietis, cladem ipſam civitati accidiſſe culpa mea.* Ἐν pro διὰ, propter.

Interdum quoque accipitur pro ἀντὶ, *loco, pro.* V. c. Polyb. Exc. Leg. 82. λαβεῖν ἐν φερνῇ Κοίλην Συρίαν. *Cœlen Syriam dotis loco accipere.* Id. in Exc. Peireſc. p. 131. δέχεσθαι ἐν παρακαταθήκῃ υ' τάλαντα, *quadringenta talenta depoſiti loco accipere.* Ἐν pro ἀντί.

Inprimis exquiſite dicitur pro ἐκ. Ut Xenoph. Cyri Exped. lib. vi. p. 370. ἔπινον ἐν κερατίνοις ποτηρίοις. Lucian. Ἐν pro ἐκ.

41 Adverſ. Indoct. tom. i, p. 102. lin. 57. Edit. Amſt. H.

de Merced. Cond. θεραπεύων καὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης. Plura hujuſmodi exempla, etiam ex Latinis, reperies apud Cuper. Obſervatt. lib. ii. cap. 8. et Burmann. ad Phædr. Fab. 25. ubi canes currentes dicuntur *bibere in Nilo flumine*. Adde Demoſthen. adv. Leochar. p. 1098. τοῦθ' ὑμᾶς διὰ βραχέων βούλομαι διδάξαι, οὐχ ὡς οὐ μεμαθηκότας καὶ ΕΝ τοῖς ἐν ἀρχῇ εἰρημένοις, ἀλλ' ἵνα etc. Z.] * ¶. 389.

SECTIO IV.

De Præpoſitione ἐπί.

REGULA I.

Ἐπὶ, *A*, *vel Ab.* PRÆPOSITIO ἐπὶ, cum genitivo, dativo et accuſativo conjungi poteſt. Et cum genitivo quidem, ut leviora, jamque paſſim aſperſa, mittam, Primo, *curam aliquam, aut ſingulare, ac proprium munus* ſignificat, quod Latini fere *Præpoſitione A*, vel *Ab* exprimere ſolent. Hinc illa, ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, *A ſecretis*. ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, *Ab epiſtolis*. ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων, *A Regiis ſigillis*, Gallice, *Monſieur*

* Reſtat, ut breviter more noſtro præcipiamus de vi ac poteſtate, quæ huic particulæ in compoſitis verbis fere eſt ſubjecta. ¶. 390. Significat igitur 1) *Quietem*, ſive *commorationem in loco aut re*. V. c. Ἐμμένειν ταῖς σπονδαῖς, *in induciis manere*, Xenoph. Ageſ. i. 11. ταῖς δίκαις, Plat. Crit. cap. 12. ταῖς ὅρκοις, Lyſ. p. 870. τοῖς τόποις, Demoſth. p. 165. Ἐνοικεῖν ἐν χώρᾳ, Xenoph. Œcon. iv. 13. ἔγγειος, *terreſtris, qui eſt in terra*. 2) *Motum ad locum, aut rem*, pro εἰς. Ut Ἐμβαίνειν εἰς τὴν θάλασσαν, Lyſ. p. 116. Ἐντρίβειν, *infricare*, Xenoph. Œc. x. 2. Ἐγχέειν, *infundere*, Ἐμβάλλειν, *injicere*, Ἐμπίπτειν, *incidere*, Ἐντεταμένος εἰς τὸ ἔργον, *intentus ad opus*, Xenoph. Œc. xxi. 9. Ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τινὰ, *aliquem traducere ad juſtitiam*, ib. xiv. 4. 3) *Convenientiam*. V. c. ἔνδικος, *juri conveniens*, Ἔννομος, *legitimus*, Ἔμμετρος, *juſtam magnitudinem habens*, Ἐμμήνια, *purgationes muliebres, quæ menſibus reſpondent*. 4) *Obligationem*. Veluti ἔνορκος, *jurejurando obſtrictus*, ut Polyb. vi. 47. ἐνόρκους σφᾶς ἐποίησαν, *jurejurando ſeſe obſtrinxerunt*. 5) *Participationem*. V. c. ἔμφρων, *mentis compos*, ἔμμισθος, ἔντεχνος, ἔνοχος, ἔμπειρος. ¶. 391. 6) *Idem valet, quod ſignificat extra compoſitionem, cum caſu ſuo*. Ut Ἔντιμος, h. e. ὁ ἐν τιμῇ. Ἐνύπνιον, h. e. ὅραμα τὸ ἐν ὕπνῳ. Ἐνοικεῖν, h. e. ἐν τῇ στρατιᾷ. Ἔνδοξος, i. e. ὁ ὢν ἐν δόξῃ. Ἐναγώνιος, ἐν ἀγῶνι. Ἐνδημεῖν, ἐν δήμῳ εἶναι. Ἔνιλος, ἐν τῇ ἰλῦ κείμενος. 7) Habet *vim minuendi*. V. c. Ἐνδιδόναι, *remittere*, dicitur apud Hippocratem de remiſſione morbi, et opponitur τῷ ἐπιδιδόναι, h. e. *increſcere, augeri*. Vid. Foëſ. Œcon. Hipp. Ἔνσιτον, *cui cruditatis aliquid ſupereſt*. Conf. Caſaubon. ad Athen. Deipnoſ. p. 60. ubi docetur, ἐνερευθὴς eſſe μετρίως ὑπέρυθρος, [Immo ὑπέρυθρος, μετρίως ἐρυθρός. *Herm.*] it. ἔγκιῤῥος, *ſubfulvus*, ἐμπόρφυρος, *ad purpureum colorem tendens*, ἔγχλωρος, *ſubviridis*, ἔμπικρος, *ſubamarus*. Z. ¶. 392.

le Garde Seaux. ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων, *Surintendant des finances du Roi*. οἱ ἐπὶ τῶν ἱκετηρίων, vel ἱκετικῶν, *Libellorum supplicum Magistri*, vel, *A supplicibus libellis*, *Les maitres de Requêtes*. οἱ ἐπὶ τῶν εὐθυνῶν, vel δημοσίων λόγων, *A publicis rationibus*, *les Maitres des contes*. [V. Lennep. ad Phalar. p. 306. *Herm.*]

II. Alias tamen, sine *A*, vel *Ab*, Latine redditur: ut, οἱ ἐπ' ἐξουσίας, vel οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem sunt qui οἱ ἐν τῷ τέλει. *Magistratus*, vel *qui sunt in dignitate constituti*. ὁ ἐπὶ τοῦ ταμιείου, *Quæstor*. οἱ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, *rerum civilium cognitores*: οἱ ἐπὶ τῶν φονικῶν, cui adhibetur aliquando, καθεστῶτες, *rerum capitalium judices*: ὁ ἐπὶ τοῦ σίτου, vel τῆς σιτωνίας, cui addi potest, καθεστὼς, vel τεταγμένος[42], *Præfectus annonæ*. οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ ἐξαγωγίμων, *mercium earum, quæ vel importantur, vel exportantur curatores*. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν οἰκοδομημάτων. *Regiorum ædificiorum curatores*, *Intendans des batimens Royaux*, et similia, quæ facile cogitantibus succurrent.

III. Secundo, crebro simul et eleganter, de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis ac distributis usurpatur, eodem modo, quo ante diximus de ἀνὰ, et constat de κατὰ, cum accusandi casu. Nam ἐπὶ τριῶν, exempli causa, vel τεσσάρων τάττεσθαι dicitur, *distributos esse ternos aut quaternos*, *trois à trois*, *quatre à quatre*. ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, *rangez un à un*. νῆες ἐπὶ μιᾶς τεταγμέναι, *nefs rangées une à une*[43]. 'Επὶ pro ἀνὰ.

IV. Affinem superiori usum alterum, in re militari et τακτικῇ, habet, unde ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, προσβάλλειν, etc. id est, φαλαγγηδὸν, vel ἐπὶ κέρως, vel κατὰ κέρας, *utroque cornu protenso movere*, *impetum facere*. *Phalanx* enim Græcis, *acies utrinque longior*, *quam altior*. Thucydid. lib. ii.[44] eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρως, dixit: 'Ιδόντες κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας. *Videntes eos*, *navibus protenso cornu*, *alteram altera sigillatim sequentibus*, *adnavigare*. At βάθος, *altitudo*, id est, medium quasi phalangis corpus, dicebatur, modo ἐπὶ τεττάρων, modo ἐπὶ ὀκτὼ, modo ἐπὶ πλειόνων παρατάττεσθαι, vel ποιεῖσθαι, *quaternis*, *octonis*, *aut pluribus in quolibet ordine conjunctis instrui*. hinc verbum ὑπερφα-

42 Vel participium ὤν. Cum verbo εἰμὶ construitur in Act. Apost. viii. 27. Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς. *Qui præerat universæ gazæ ejus*. Ipsum participium ὤν, vel τεταγμένος ab aliis additur nonnunquam: exempla habet Cl. Bos, Ellipf. Gr. in voce τεταγμένος.

43 Exemplum habet Thucydides lib. ii. cap. 90. Pro eodem etiam dicitur κατὰ μίαν, in eodem libro, cap. 84. in init. Οἱ δὲ 'Αθηναῖοι κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ. *Athenienses vero*, *navibus ita dispositis*, *ut singulæ singulas sequerentur*, *circumvehebantur circulo circum illos*.

44 Cap. 90.

λαγγᾶν, id eſt, *utrinque producto cornu hoſtilem aciem involvere :* et ὑπερκερᾶν, *alterum duntaxat hoſtilis exercitus cornu ita circumvenire.* At ἐπὶ μετώπου, vel κατὰ μέτωπον, vel πρόσωπον, eſt *exporrecta exercitus fronte.* Vide Budæum p. 373. et 631.

Ἐπὶ pro διά. V. Tertio, cum genitivo Pronominis reciproci, idem eſt, quod διά· nam ἐφ' ἑαυτοῦ, eſt, *per ſe*, aut *ſponte*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. v.[45] Τήν τε αἵρεσιν τοῦ μέλλοντος ἄρχειν τοῖς ἐκ τοῦ συνεδρίου συνεχώρησαν, αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶν βουλευομένοις, ποιήσασθαι. id eſt, *Simulque Senatoribus permiſerant, uti re per ſe ipſos deliberata* (vel, *ſuopte arbitrio*) *Magiſtratum illum legerent.* Idem in Excerpt. Οὐδὲν ἐμὲ δεῖ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγειν, id eſt, *Nihil me per me ipſum dicere neceſſe eſt.* Xiphilinus in Severo, Ὥστε αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν αὐτομάτως προσπλεούσας ὁρᾶσθαι, *ut ipſæ per ſeſe, ac ſponte adnavigare cernerentur.*

Alias tamen ἐφ' ἑαυτοῦ, eſt potius, *chez ſoi, à part ſoi, apud ſeſe*[46] *ac ſuis in finibus.* ¶. 393. Zoſimus lib. i. Εἰ μὲν οὖν ἐφ' αὑτῶν διετέλεσαν ὄντες, (Athenienſes et Lacedæmonii) *Quod ſi apud ſeſe, ac ſuis in finibus hæſiſſent perpetuo,* (non autem, ut Interpres, *conjuncti manſiſſent.*) Idem lib. iv. clarius: Ἐπεὶ οὖν, νυκτὸς γενομένης, ἐφ' ἑαυτῶν ἐγένετο τὰ στρατόπεδα. id eſt, *Cum ergo noctis interventu, ambo exercitus in ſua ſe caſtra recepiſſent.* Itaque γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, *domum ſe recipere,* vel *ſibi vacare*; *ſe retirer à part, chez ſoi.*

Adverbialiter ſumitur. VI. Quarto, cum ſuo caſu adverbialiter ſumitur. Hinc ἐπ' ὀνόματος. id eſt, *nominatim*[47], ἐπὶ κεφαλαίων, id eſt, κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ et κατ' ἐπιτομήν, *ſummatim.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. ii.[48] Τὰ κυριώτατα ἐπὶ κεφαλαίων ἐρῶ. id eſt,

45 Pag. 334. lin. 33.

46 Ita homines, antequam in rempublicam cogerentur, dicuntur ἐφ' ἑαυτῶν ᾠκηκέναι Pauſaniæ in Corinth. p. 112. Φορωνεὺς δὲ, ὁ Ἰνάχου, τοὺς ἀνθρώπους συνήγαγε πρῶτον ἐς κοινὸν, σποράδας τέως καὶ ΕΦ' ἙΑΥΤΩΝ ἑκάστοτε οἰκοῦντας. *Phoroneus vero, Inachi filius, homines hactenus diſperſos et ſibi ſeorſim ſemper habitantes, in unam remp. coëgit.* Hinc oppoſita ἐφ' ἑαυτοῦ εἶναι καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνειν. *Apud ſe eſſe, et cum hominibus verſari,* apud Epict. cap. 40. Non abſimili modo dicitur quis ἐφ' ἑαυτοῦ περὶ τὰ μαθήματα διατρίβειν, *qui ita ſe literis abdit, ut nihil ex his in adſpectum lucemque proferat.* Ariſtides in Orat. pro Quatuorviris, p. 495. Καὶ Σωκράτης μὲν καὶ Πυθαγόρας, οὐδ' αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἐν οἷς ἦζων, συνέγραψαν, ἀλλ' ΕΦ' ἙΑΥΤΩΝ ἐφιλοσόφουν. *Nec Socrates, nec Pythagoras eos ſermones, quos vivi habuerunt, ſcriptis mandarunt, ſed apud ſe philoſophabantur.* Nec abludit id, quod noſtrates dicunt: *iets op zig zelven hebben*; quo ſignificamus, peculiare quid nobis eſſe. Græci verbatim: Ἔχειν τὶ ἐφ' ἑαυτοῦ. Herodot. Calliop. cap. 37. ΕΙΧΟΝ γὰρ καὶ οὗτοι ΕΦ' ἙΑΥΤΩΝ μάντιν Ἱππόμαχον, Λευκάδιον ἄνδρα. *Habebant enim et hi peculiarem ſibi Haruſpicem Hippomachum, virum Leucadium.*

47 V. Julian. Miſopog. non longe ab initio.

48 Pag. 124. lin. 6.

Præcipua quæque summatim complectar. Sic ἐφ' ἑκάστης, supp. ἡμέρας, idem quod καθ' ἑκάστην, *quotidie* : ἐπὶ σχολῆς[49], *otiose*; *à loisir* : ἐπ' ἀδείας, *tuto*, *impune* : ἐπ' ἀληθείας, *vere*, *sincere*[50].

Quinto idem est, quod *inter*, vel *præ*[51]. Ita sumit Aristides Panathen. Δι' ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυρίως ἄν τις φαίη συμβῆναι, ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν· (supp. πόλεων, vel χωρῶν.) *Propter quæ soli huic urbi, præ cæteris Græciæ urbibus, id proprie contigisse dixeris*. 'Επὶ, *inter*, *præ*.

VII. Sexto, tanquam argumento, vel teste ac sequestre adhibito, id quo fidem facimus, in gignendi etiam casu, cum ἐπὶ conjungitur. Dicunt enim ἐπ' ἀναμφισβητήτου ἀποδείξεως τὴν διαβολὴν ἀποφυγεῖν. *Certissimo argumento calumniam depulisse*. Dicunt etiam, ἐπί τινος πίστεις διδόναι, *alicujus quasi vadis*, aut *testis nomine*, vel *auctoritate adhibita*, *polliceri*. Dionysius Halicarnass. lib. v.[52] Πίστεις δοὺς ἐπὶ Θεῶν. *Diis fidei suæ testibus adhibitis*, aut *jurejurando per Deos concepto*. Idem lib. x.[53] Εἰ μὲν οὖν ὑπισχνοῦνται ὑμῖν οἱ Πατρίκιοι, καὶ πίστεις βούλονται δοῦναι τὰς ἐπὶ Θεῶν, ὅτι etc. *Si quidem Patricii vobis pollicentur, ac jurejurando adhibito confirmare volunt*.

VIII. At cum dicunt, ἐπὶ τῶν ἱερῶν ὀμόσαι, est, *sacris* aut *victimis præsentibus jurare*; Gallice, *sur*[54]. ἐπὶ τῶν ἐμπύρων, *super focis*[55]. ἐπὶ τῶν τομίων, *cæsis victimis*. Ut enim ὅρκια τέμνειν, verbat. *ad jusjurandum pertinentia secare*, est, *victimas*, *ad rei*, *puta fœderis*, *jurejurando firmati*, *securitatem immolare*. Sic, ἐπὶ τῶν τομίων ὀμόσαι, est, *cæsis præsentibusque victimis*, aut saltem *extis jurare*. at fere participium στὰς, præpositioni huic præmittitur. Dionysius Halicarnass. lib. v. initio, utrumque conjungit, Ὅρκια τεμόντες, αὐ-

49 Vid. Æschinem contra Ctesiph. p. 301. Πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεξῄει ΕΠΙ ΣΧΟΛΗΣ· *Sæpe mihi narravit per otium*.

50 Ita Dem. pro Coron. p. 315. Πάντα τοίνυν τὰ κατηγορημένα—οὔτε δικαίως οὔτ' ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα. *Omnes itaque criminationes neque merito neque in veritate dictæ*. Adde Act. Apost. cap. iv. 27. Evang. Lucæ cap. iv. 25. et xxii. 59. Evang. Marc. xii. 32. Καλῶς, διδάσκαλε, ΕΠ' ΑΛΗΘΕΙΑΣ εἶπας. *Recte, magister, et vere dixisti*. Pro eodem *in veritate dicere* habet Cicero, seu mavis, Cornificius ad Herenn. lib. iv. cap. 22.

51 Suspecta ob novitatem hæc præpositionis ἐπὶ cum casu secundo constructæ significatio clarius postulat exemplum, quo firmetur, quod non occurrit mihi. Aristidis verba, quæ sunt tom. i. p. 168. subobscura sunt. Sed, cur non in significatione temporis ἡ ἐπὶ accipi possit de qua mox ad Reg. 9. non video, ita ut ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν reddatur, *dum res Græcorum vigerent*.

52 Pag. 299. lin. 30.

53 Pag. 641. lin. 20.

54 Adi eundem lib. xi. p. 728. lin. 35. Τὰ ΕΠΙ ΤΩΝ ἹΕΡΩΝ συνομολογηθέντα τοῖς πατρικίοις πρὸς τοὺς δημοτικούς. *Ea, quæ, intercedentibus sacris inter patricios et plebeios jurejurando firmata erant*.

55 Idem lib. iii. p. 154. lin. 27. Ἱερὰ θύσαντες ὤμοσαν ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΜΠΥΡΩΝ. *Mactatis victimis juraverunt super focis*.

τοί τε πρῶτοι στάντες ἐπὶ τῶν τομίων, ὤμοσαν etc. *Cæsis victimis, ipsique primis super extis stantes jurarunt.* [V. Stanl. ad Æsch. Eum. 486. *Herm.*]

Ἐπὶ, *versus.*

IX. Septimo frequenter admodum Genitivus ille adhibetur, etiamsi motus significetur. Hinc apud Herodotum sæpissime: Ἐπὶ τῆς χώρης βαδίζειν· *Per*, aut, *versus regionem ire.* Dionysius Halicarnass. lib. i. Ἀνδρὶ παρειμένῳ τὸ σῶμα ὑπὸ λύπης, καὶ οὔτε ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου καταβάντι· id est, *Homini, qui præ tristitia corpore fatisceret, neque in castra descenderet.* Zosimus lib. iv. Διαῤῥήξας τε τὸ γραμμάτιον, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀφείς. *Discerpto libello, atque in terram projecto.* Ibid. Κἀντεῦθεν ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει. *Indeque per Thraciam profectus est*[56]. At Poetæ sæpius utuntur dativo, quam genitivo, ubi motum illum exprimunt: ut ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν, id est, *ad naves equum admittere*[57].

Ἐπὶ, cum dativ. *penes.*

X. Jam cum dandi casu, Primo, jus ac potestatem aliquam tribuit, quem dativus indicat, quam fere Latinum *penes* exprimere solet. Nam, ἐφ' ἡμῖν ὑπάρχει, *in nobis situm est.* ἐφ' ἡμῖν γενόμενον, *cum in nobis situm esset.* ἐπὶ τοῖς δημόταις ἐστὶν, *penes plebem est*[58], quod aliquando, sed rarius multo, ἐπὶ δήμου, cum genitivo.

56 Confer Joann. vi. 21. Εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, εἰς ἣν ὑπῆγον. *Statim navigium pervenit ad litus, quo tendebant.* Dionysii locus est p. 45. in fine.

57 Denique cum Genitivo Nominis, sive, ut plurimum proprii, sive appellativi tempus significat. ¶. 394. Cum nomine proprio apud Arrian. de Exp. Al. lib. ii. cap. 11. in fine: Τοῦτο τέλος τῇ μάχῃ ἐκείνῃ ἐγένετο ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθηναίοις Νικοστράτου. *Hic exitus pugnæ fuit, Archonte Athenis Nicostrato.* Adde Herod. Erat. cap. 98. Ἐπὶ γὰρ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεος, καὶ Ξέρξεω, τοῦ Δαρείου, καὶ Ἀρταξέρξεω τοῦ Ξέρξεω, τριῶν τουτέων ἐπεξῆς γενεέων, ἐγένετο πλέω κακὰ τῇ Ἑλλάδι. *Nam sub Dario Hystaspis, et Xerxe Darii, et Artaxerxe Xerxis filio, tribus illis deinceps ætatibus, plus malorum passa est Græcia.* Si quis hic substantivum aliquod, unde Genitivus ille regatur, puta χρόνον, γενεὰν, vel simile, subaudiri velit, est et, quo hoc probare possit; sequitur enim ibidem: ἢ ἐπὶ εἴκοσι ἄλλας γενεὰς τὰς πρὸ Δαρείου γενομένας, in Accusativo, *Quam viginti aliis ante Darium ætatibus.*

Cum appellativo apud Hom. Bœot. ver. 304.

Ὡς πρὶν ἐπ' εἰρήνης.— *Sic olim sub pace, h. e. tempore pacis.* Addit genitivum substantivi βίου Plato in Phædro p. 242. lin. 10. Τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων λόγων. *Orationum, quæ tua ætate habitæ sunt.* Huc refer οἱ ἐπ' ἐμοῦ, *Æquales mei.* Ita Aristides, Orat. pro Quatuorviris, p. 402. Ὁ Νέστωρ ἱππικώτατος ἦν, ὥς λέγεται, τῶν ἐφ' αὐτοῦ. *Nestor, ut aiunt, suorum æqualium equitandi fuit peritissimus.* Τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, dixit Lucianus in dialogo Cratetis et Diogenis. *Uno die mortui sunt.*

58 Hinc Epictetus statim in initio: Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ΕΦ' ΗΜΙΝ, τὰ δ' οὐκ ΕΦ' ΗΜΙΝ. *Ex omnibus rebus aliæ sunt in nostra potestate, aliæ non sunt.* Et in sequentibus ibidem aliquoties. At, ὅσον γ' ἐπὶ ἐκείνῳ redditur, *Quantum ad illum attinet.* Ita Æschin. Epist. v. Καὶ ΟΣΟΝ Γ' ΕΠΙ Κλεοκράτει, οὐδεμιᾶς πόλεως ἄλλης, οὐδ' ἀνθρώπων ἐπιθυμῶ. *Et, quantum ad Cleocratem attinet, nullam aliam civitatem, neque homines desidero.* Significat Æschines, se Cleocratis familiaritate adeo delectari, ut patriæ, qua exsul carebat, et amicorum, quos ibi reliquerat, desiderio caperetur exiguo. Huc refero, quod, præfixo Ar-

Quo ſenſu verbum ποιεῖν eleganter adhibetur. Nam ποιεῖν ἐπί τινι, eſt, *poteſtatis alicujus facere, arbitrio permittere.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. iv.[59] Ἐὰν δ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιήσωσι τὴν προαίρεσιν· id eſt, *Quod ſi populo banc electionem permitterent.* Et lib. viii.[60] Πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασι μόνῳ. id eſt, *Totam Rempublicam penes me unum eſſe voluerunt.* Hinc ἐφ' ἑαυτῷ ποιεῖν τι, *ſibi jus ac poteſtatem in rem aliquam vindicare*[61]. At γενέσθαι ἐπί τινι, *alicujus in poteſtate eſſe.* Xiphilin. in Claudio: Ἀλλ' ἐπί τε τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βουλῇ καὶ τοῖς νόμοις γενέσθαι. *Sed in Populi, Senatus ac legum poteſtate eſſe.* Zoſimus lib. v. ait: Ἐπὶ τοῖς Βαρβάροις γενέσθαι τὴν πόλιν. id eſt, *Urbem in barbarorum poteſtatem veniſſe.* Xenophon Κύρου Παιδ. i.[62] Καὶ μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης. id eſt, *Nec a vatibus pendeas et in eorum quaſi poteſtate ſis*[63].

XI. Secundo, conditiones pactorum, ſimiliumque rerum, per hanc præpoſitionem cum dandi caſu exprimuntur. Nam ἐπὶ ῥητοῖς, *in dictis*, id eſt, *certis conditionibus*; ut cum dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς τισι καὶ διωρισμένοις ἐπὶ τὸ κινδύνευμα χωρεῖν. id eſt, *Certis quibuſdam ac deſignatis conditionibus periculum aggredi*[64]. Vide nomen ἴσος Cap. iii. Sect. 5. Reg. 3. [Σπονδὰς ἤγομεν ἐπὶ ῥητοῖς. Andoc. 26, 15. *Reizius.*] *De conditione.*

Hoc ſenſu dicunt, ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ, ſequente infinitivo, vel optativo, vel ſubjunctivo, id eſt, *ea conditione, ut.* Quod ſi multæ ſint conditiones, dicetur, ἐπὶ τούτοις, ἐφ' ᾧτε etc. tum ſequentibus membris adhibebitur καί. Idem Dionyſ. ibid.[65] Ἐπὶ τούτοις ἔφη χαριεῖσθαι τὰς ἀναπαύλας τῶν πολέμων, ἐφ' ᾧ τε μηδὲν ἔτι παρακινεῖν αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῷ, etc. *His ſe legibus requiem a bellis indulturum eſſe reſpondit, uti ne quid in poſterum moverent, atque ut,* etc. ¶. 395.

ticulo Præpoſitivo, præfecturam notat. Ita Dinarch. adverſus Demoſth. p. 100. lin. 19. Πατήρ τε καὶ υἱὸς παραδοθέντες ΤΩι ΕΠΙ ΤΩι ΟΡΥΓΜΑΤΙ. *Paterque et filius traditi præfecto foſſæ,* H. Τὸ ἐπὶ τούτοις εἶναι, *quantum in his eſt.* Vid. Markland. ad Lyſ. p. 482. edit. R. Z.

59 Pag. 216. lin. 22.

60 Pag. 506. lin. 22.

61 Apud eundem lib. ii. p. 119. in fin. Οὐ μὴν ὅγε δῆμος ἐφ' ἑαυτῷ τὴν αἵρεσιν ἐποίησεν. *Non tamen plebs optionem ſibi vindicavit.*

62 Pag. 25. lin. 32.

63 Huc refer quod Latini dicunt, *Expoſitum eſſe alicujus libidini*, id Græcos efferre per Verbum εἰμί cum Præpoſitione ἐπί, ſequente Dandi Caſu. Sic Plat. Gorg. p. 508. lin. 29. *Εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ. Cujuſlibet libidini ſum expoſitus.* Latinis enim auribus illud inauditum: *ſum in volente.*

64 Verba ſunt Dionyſii Hal. lib. x. p. 641. lin. 18. Conditionem perſpicue notat apud Theocr. Idyll. xxii. ver. 74.

—Οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Non alia conditione certabimus niſi depoſito hoc præmio. [De vi *conditionis*, atque *oppignerationis.* Vid. Ind. Demoſth. Reiſk. et Henr. Valeſii Emendatt. lib. iv, cap. 3. Z.]

65 Nempe lib. x. p. 645. lin. 15.

ἐφ' ᾧ. Poteſt etiam ἐφ' ᾧ, ſolum, ac per ſeſe, hoc modo ſumi[66]. Idem lib. iii.[67] Ἐφ' οἷς ἄν ποτε δικαίοις, *quibus conditionibus:* τὴν εἰρήνην στέρξουσιν, ἐφ' οἷς ἄν ποτε δικαίοις αὐτῆς τύχωσι. id eſt, *futurum ut in data quibuſcunque tandem conditionibus pace acquieſcant.* Et paulo poſt Tarquinius, Ἀκούσατε νῦν, ἔφησεν, ἐφ' οἷς ἄν ποτε δικαίοις καταλύσωμαι τὸν πόλεμον. *Audite nunc,* inquit, *quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam.* Ita Herod. lib. i.[68] dixit, Πάντοθεν τοὺς ἐπὶ λόγοις δοκιμωτάτους, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. id eſt, *Viros eruditione clariſſimos, non contemnendis,* id eſt, ἀφθονωτάταις, *ampliſſimis conditionibus undique arceſſens:* συντάξεις hic, *gages, penſions.* Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλοις μισθοῖς[69], ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς, et ſimil. eodem ſenſu.

66 Sequente itidem Infinitivo, aliquando Indicativo. Ita Xen. de Exped. Cyri lib. iv. Οἱ δὲ ἔφασαν ἀποδώσειν, ΕΦ' ΩΙ μὴ ΚΑΙΕΙΝ τὰς κώμας. *Illi ſe reddituros dicebant, ea conditione, ne vicos exureret.* Et Hiſt. Gr. lib. iii. Ἠρώτα, ἐπὶ τίσιν ἂν ξύμμαχος γένοιτο; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ΕΦ' ΩΙ ΤΕ τοὺς πολίτας ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους ΕΑΙΝ. *Rogabat, quibus conditionibus ſocietas eſſet ineunda? Reſpondit ille, ea conditione, ut cives liberos ſuis legibus uti ſineret.* Infinitivo additur nominativus perſonæ agentis. Tale eſt Ariſtophanis in Plut. ver. 1142. Ubi Mercurio dicenti: *Ubi vaſculum aliquod hero ſurripuiſti, ego ſemper tibi adfui, quo minus deprehendereris:* reſpondet Cario: Ἐφ' ᾧτε μετέχειν αὐτός. *Hoc ea conditione feciſti, ut ipſe partem acciperes.* Similiter Photius Excerpt. Cteſiæ: Καταπροδόντος τάς γε γεφύρας καὶ τ' ἄλλα τῶν Αἰγυπτίων πράγματα, ΕΦ' ΩΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ὙΠΑΡΧΟΣ Αἰγύπτου. *Quum prodiderat pontes et cæteras res Ægyptiorum ea conditione, ut Ægypto præficeretur.* Ex hac locutione, quæ mere Græca eſt, lucem mutuari poteſt Apoſtoli Pauli locus ad Corinthios ſcribentis Ep. poſteriori cap. v. 4. ubi ſanctos Chriſtianorum gemitus tanquam conditionem propoſitam innuit, ſi non exui, ſed indui cupiant, pallio nimirum juſtitiæ. Καὶ γὰρ, inquit, οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει στενάζομεν βαρούμενοι, ΕΦ' ΩΙ οὐ ΘΕΛΟΜΕΝ (indicandi modo) ἐκδύσασθαι, ἀλλ' ἐπενδύσασθαι. *Etenim nos, qui in hoc tabernaculo ſumus, ſuſpiramus gravati, qua conditione non exui, ſed ſuperindui volumus.* Cujuſmodi locutio quia a Latinorum conſuetudine abhorret, nonnihil obſcuritatis parere ſolet, quæ tamen omnis tollitur, ſi verborum ordo mutetur, et pro ἐφ' ᾧ, ponatur ἐπὶ τῷ, ſequente infinitivo, hoc modo: Οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι, ἀλλὰ (θέλομεν) ἐπενδύσασθαι ΕΠΙ ΤΩΙ ΣΤΕΝΑΖΕΙΝ ΒΑΡΟΥΜΕΝΟΙ. *Volumus, non exui, ſed ſuperindui ea conditione, ut ſuſpiremus gravati.* Noſtrates, quum maxime familiariter loquuntur, proxime ad hoc idioma accedunt, dicentes: *op die koop, op die conditie.* Clariſſime patet hic præpoſitionis uſus, ſi præmittitur ſubſtantivo: ut v. c. in Epiſt. ad Epheſ. cap. ii. 10. Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ΕΠΙ ΕΡΓΟΙΣ ΑΓΑΘΟΙΣ. *Ipſius enim opus ſumus, conditi in Chriſto Jeſu ad opera bona.* i. e. *ut faciamus opera bona.* Ubi diſerte conditio ſignificatur. Cæterum pro ἐφ' ᾧ poſſe adhiberi ἐπὶ τῷ cum infinitivo, tum infinitis, tum ex Plutarchi loco docemur Apophth. de Dario: Πολλάκις ὁ Δαρεῖος εἶπεν, ὡς ἂν ἐθελῆσαι λαβεῖν ἑκατὸν Βαβυλῶνας ΕΠΙ ΤΩΙ μὴ Ζώπυρον ΕΧΕΙΝ ὁλόκληρον. *Sæpe Darius dicere ſolebat, nolle ſe centum Babylonas capere, ea conditione, ut uno Zopyro careret integro.* Eſtque hic idiotiſmus, ſi quis alius, linguæ Græcæ ſtudioſis imitandus. ¶. 396.

67 Pag. 195. lin. 16.

68 Cap. 2.

69 Ita idem Herodianus ibidem cap. 3. de Dionyſio Siciliæ tyranno, Ὃς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας καινὰς ἡδονὰς ΕΠΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙΣ ΜΙΣΘΟΙΣ ἐθήρατο. *Cujus tanta fuit intemperantia,*

XII. Tertio, quæ Latini exprimunt per *in*, et accuſandi caſum, vel per ſolum auferendi caſum, ubi aliquid, vel *commodi*, vel *incommodi*, *læti*, *adverſive*, ſignificant; ea Græci fere per ἐπὶ cum dandi caſu: ut ἐπ' ἀγαθῇ, vel αἰσίᾳ τύχῃ[70], *læta ſorte*, *à la bonne heure*; ἐπ' ἀγαθοῖς[71], vel αἰσίοις οἰωνοῖς, *bonis et ſecundis avibus*; ἐπὶ μεγίστῳ τῆς πόλεως ἀγαθῷ, *ſummo reip. bono*; ἐπὶ τῶν φιλοπατρίδων ὀλέθρῳ, *in perniciem amantium patriæ*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. vii.[72] Ἐπὶ τῷ σφετέρῳ συμφέροντι τὰ δίκαια πράξουσι. *Suis quoquè rebus conſulendo juſte ſe gerent*, id eſt, *hoc in facto æquitatem cum propria utilitate conjungent*. Et lib. viii.[73] Τὰ ἐμφανῆ τοῦ ἀνδρὸς ἔργα ἐπ' οὐδενὶ χρηστῷ γενόμενα διεξῄεσαν. *Perſpicua notaque hominis geſta percenſebant, quæ nihil omnino boni ſequerentur.*

XIII. Quarto, idem eſt, quod *poſt*, [v. J. Gronov. ad Lucian. tom. i. p. 538. ſeq. *Herm.*] aut *præter*, vel *ad*, cum *præter* ſignificat[74]. Nam ἐπὶ τούτοις, eſt, *poſtea*, id eſt,

Ἐπὶ, *poſt* *ad*, *præter*.

ut nova luxuriæ inſtrumenta, maximis præmiis poſitis, venaretur. Diſerte Pauſan. in Corinth. p. 100. Διογένην πεῖσθαι, τὸν ἐν ταῖς φρουραῖς ἄρχοντα, ἀφεῖναι τὰ χωρία ΕΠΙ ΤΑΛΑΝΤΟΙΣ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. *Diogeni, qui præſidiis præerat, perſuadet, ut ea loca dedat, acceptis centum et quinquaginta talentis.* Hujus idiomatis elegantiam Latini aſſequi non poſſunt, ſed periphraſi aliqua explicare coguntur. Ut in illo Arriani de Exp. Al. lib. ii. cap. 1. Τοὺς φυγάδας δὲ αὐτῶν κατιέναι ΕΠΙ ΤΟΙΣ 'ΗΜΙΣΕΣΙ τῶν τότε ὄντων, ὅτε ἔφυγον. Quæ verba ab interpretibus mutilata ita reſtituit Gronovius: *Ut exſules ipſorum redirent, reſtituto eis ſemiſſe (dimidia parte) bonorum, quæ tunc erant (quæ tunc poſſidebant) cum fugerent.* i. e. *ea conditione, ut reciperent dimidiam partem* etc.

70 Aliquando præpoſitio abeſt: ut apud Xenoph. Κύρου παιδ. lib. iv. p. 110. ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι ἡμεῖς τε ἱππεῖς γενοίμεθα. *Quod felix fauſtumque ſit, et nos fiamus equites.* Et Plat. in Symp. Ἀλλὰ ΤΥΧΗι ΑΓΑΘΗι καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν Ἔρωτα. *Sed bonis avibus auſpicetur Phædrus Amoris præconium.* Confer eundem in Timæo, p. 26. in fine.

71 At ἐπ' ἀγαθοῖς, non adjecto ſubſtantivo, non omnino abhorret a Latiniſmo, *In bonam partem*. Ita Ariſtides, Orat. pro Quatuorviris, p. 443. ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΒΕΛΤΙΣΤΟΙΣ αὐτῶν ἐμνημόνευσεν ἐξεπίτηδες. *Data opera eorum mentionem fecit cum ſumma laude*, ſive, ut interpres habet: *Mentionem eorum fecit honorificentiſſimam.*

72 Pag. 435. in fine.

73 Pag. 544. lin. 34.

74 Eleganter hoc modo conſtruitur cum adjectivo et ſubſtantivo, non tantum cum participio, quemadmodum Latini quoque, v. c. *Poſt exactos reges*, *Poſt urbem conditam*; ſed cum ſimplici adjectivo. Exemplum habet Lucianus in Tox. Ὁ μέν τοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ΕΠΙ ΤΥΦΛΩι ΤΩι ΔΑΝΔΑΜΙΔΙ. *Amizoces tamen non diutius tulit, ut videret ipſe, poſtquam Dandamis luminibus erat captus.* Nec minus ſignificanter ſimplici ſubſtantivo præfigitur, quum recens aliquod factum notat. Egregium hujus βραχυλογίας exemplum occurrit in Ev. Marci vi. 52. Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις. q. d. Οὐδὲν γὰρ συνῆκαν κἀπὶ τῷ θαύματι τοῖς ἄρτοις γινομένῳ. Senſus eſt: *Nihil enim intelligebant, ne tunc quidem, quum recens adhuc de panibus miraculum viderant.* Ex tanto ſcilicet, et tam recenti miraculo diſcere debuiſſent, Chriſtum laborantibus ſuis nunquam deeſſe, ſed præſenti auxilio opitulari. Huc refero, ἐπί τινι λέγειν, *defunctum laudare*, h. e. dicere in laudem ejus, qui recenter defunctus eſt. Sic loquitur Lyſias Orat. funebr. mox a principio: Ὁ δ' ἀγὼν οὐ πρὸς τὰ τοῦτο

deinceps [75], et aliquando *ad hæc*, id est, *Præterea, accedit* [76]. quod tamen sæpius dicitur, πρὸς τούτοις, vel χωρὶς, vel ἄνευ τούτων. Sic, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρείποντο, id est, *alii post alios sequebantur*. Synesius epist. iv. Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρων ἀεί τί μοι ξένιον. id est, *Alius alium, puer virum, vir puerum sequebatur, qui mihi munus identidem aliquod afferebat.*

Ὁ ἐπὶ πᾶσι ταχθεὶς, *post omnes*, id est, *postremus omnium collocatus, numeratus*. Idem Dionysius Halicarnass. lib. iv. [77] Τὴν δ' ἐπὶ πάσαις τεταγμένην, (sub. συμμορίαν) εἷς λόχος, ὁ τῶν ἀπόρων, (sub. ἐπεῖχεν.) id est, *Postremam omnium classem unica egenorum implebat centuria*. Plutarchus in Romulo [78], ubi de iis, qui opima spolia retulerant, cum duos tantum appellasset, Romulum et Cossum, concludit: Ἐπὶ πᾶσι δὲ Κλαυδίῳ Μαρκέλλῳ. *Postremoque Claudio Marcello*, quod ipse tertius, idemque postremus ea retulisset [79].

Ἐπὶ, *propter*. XIV. Quinto, significat *propter*, sed usu passim obvio, ut ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις χαλεπῶς φέρειν, id est, *quæ contigerunt, moleste ferre* [80].

ἔργα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρότερον ΕΠ' ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΡΗΚΟΤΑΣ. *Contentio mihi erit, non cum horum rebus gestis, sed cum illis, qui ante me oratione eos laudaverunt.* Item verba Apostoli Hebræis scribentis cap. ix. 17. Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία. *Nam testamentum firmum est post mortuos*, h. e. *post mortem testatoris. Simul ac mortuus est.*

75 Huc pertinet illud Herodoti, Erat. 12. Τῇ ἐπὶ ταύτῃσι. *Post eum diem. Sequenti die. Postridie.* Hanc significationem retinet etiam in compositis. V. g. Τοῦ ἐπιγιγνομένου ἔτους. *Anno sequenti.* Thucyd. lib. iv. init. Τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους. *Sequenti æstate.* Sic τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ, est, *die sequenti, postridie.* apud eundem lib. iii. cap. 75. init.

76 *Præter* vel *insuper* notat in illo Thucydidis lib. ii. cap. 101. Ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ΕΠ' ΑΥΤΗι. *Pollicitus, se sororem suam in matrimonium daturum, et præter eam pecunias insuper.* In simili casu composito ἐπιδιδόναι utitur Homer. Iliad. I. ver. 148. ubi Agamemnon ait, daturum se

—Ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Quanta nemo adhuc dedit filiæ. Consentit Plato in Phædro p. 247. in fin. Παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε, καὶ ΕΠ' ΑΥΤΗι νέκταρ ἐπότισεν. *Præbuit ambrosiam, et præter ipsam nectar insuper potandum.* Hinc καὶ πρὸς et ἐπὶ τούτοις jungit Aristoph. Plut. ver. 1002.

Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων.
Adhæc, quum remittebat, insuper addidit.

77 Pag. 223. lin. 6.

78 Pag. 27. lin. 33.

79 Nec ineleganter οἱ ἐπὶ πᾶσιν in re militari dicuntur, qui in extrema acie sunt. Ita Xenoph. Hist. Gr. lib. i. p. 432. Καί τινες αὐτῶν ὀλίγοι ΤΩΝ ΕΠΙ ΠΑΣΙΝ ὑπὸ τῶν ψιλῶν ἀπέθανον. *Et quidem in extrema acie pauci a levis armaturæ militibus occidebantur.*

80 Hujusmodi loquendi morem aliquando coguntur Latini per conjunctionem *ut* exponere. Ita Dinarch. contra Demosthenem: Ὁς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀτυχήμασι καὶ κακοῖς ἅπασαν ἐπελήλυθως τὴν οἰκουμένην etc. *Qui totum terrarum orbem peragravit, ut tales calamitates et mala conflaret.* Aut per gerundium, ut ἐπὶ κακῷ ἐλθεῖν, *Nocendi gratia venire.* Ita Thucydid. lib. viii. cap. 58. non semel: Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους μὴ ἰέναι ἐπὶ χώραν τὴν βασιλέως ΕΠΙ ΚΑΚΩι μηδενί. *Lacedæmonii et socii in ditionem regis nocendi gratia ne eunto.* Nonnunquam eadem præpositio, se-

Sexto, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ παισὶ τελευτῆσαι, ἀναπαύσασθαι, et ſimil. *relictis liberis obiiſſe.* Herodian. lib. iii. extremo, de Severo Imperatore: Ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο. id eſt, *Filiis adoleſcentibus imperii ſucceſſoribus relictis obiit.* Et lib. iv. initio, Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας. id eſt, *Mos enim Romanis eſt eos imperatores in Deos referre, qui relictis ſucceſſoribus liberis mortui ſint*[81]. ¶. 397.

XV. Septimo, peculiariter etiam de urbibus aliiſque locis, alicujus nomen ferentibus; is enim, cujus nomen loco inditum eſt, in dandi caſu exprimitur. Idem Herodian. ibid. Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπεστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος, ποθεῖν τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. *Alexandriam*

quente Dativo τῷ et infinitivo explicatur per conjunctionem *quod.* Demoſthen. de Corona: Πρότερον ὑμῶν κατεγίνωσκον ἐπὶ τῷ μέλλειν πείθεσθαι ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι. *Ante hac in re vos reprehendebam, quod illorum ſpem amplexuri eſſetis.* Vel, ſequente itidem infinitivo, per *ut* τελικῶς· ut apud Plutarch. de Profect. Virt. Οὐ φεύγει τὸ κακῶς ἀκοῦσαι καὶ εἰπεῖν ἐπὶ τῷ βελτίων γενέσθαι. *Non fugit ignominiam et calumniam, ut,* vel *dummodo ipſe emendetur.* Quæ ſi conditionaliter efferuntur, cohærent cum eo, quod modo notavi ad Reg. 11. Hinc ἐπὶ τῷδε adverbialiter redditur *propterea,* apud Arrian. de Exp. Al. lib. i. cap. 12. et lib. ii. cap. 8. At, ἐπὶ τῷ; pro ἐπὶ τίνι; Verb. *Propter quid,* eſt, *Quare?* Ariſtoph. in Avibus ver. 804. Ἐπὶ τῷ γελᾷς, *Quid rides?* Poteſt etiam ſignificare *cauſam,* vel ſpeciatim *crimen.* Ita Dinarch. contra Demoſthen. Ἐξέβαλες σὺ Ἀρχῖνον ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ προδοσίᾳ. *Ejeciſti tu Archinum ex urbe ob proditionem:* ſive *proditionis inſimulatum. Op vermoede of beſchuldiging van verraad.* Rarius ἐπὶ cum accuſativo, notat *propter.* Videtur tamen ita debere exponi in illo Platonis in Theage p. 122. Νῦν οὖν ἥκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα. *Nunc igitur hac de cauſſa venio.* Nec obſtat verbum ἥκω motum ſignificans, cum et Ariſtoph. abſque motu, quod in Avibus dicit ἐπὶ τῷ; id in Nub. ver. 255. ἐπὶ τί; *Quare? Quorſum?* Nonnunquam hac in ſignificatione deficit: nam apud Ælian. V. H. lib. i. cap. 30. Ὑπερηρεσθεὶς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, perinde eſt ac ſi dicas ἐπὶ τῇ χρηστότητι. *Ultra quam credi poſſit, eum amans ob bonitatem.*

81 Hinc compoſitum ἐπίγονοι, quales vocantur filii in munia paterna ſuccedentes. Et verbum ἐπιγίγνεσθαι, *Succedere:* unde οἱ ἐπιγινόμενοι τούτῳ σοφισταὶ, apud Herodot. Euterp. cap. 49. ſunt, *qui poſt hunc exſtiterunt ſophiſtæ,* et quaſi *huic ſucceſſerunt.* Et ſimpliciter οἱ ἐπιγιγνόμενοι dicuntur poſteri apud Platonem in Phædro p. 245. lin. 5. Non multum diverſa ab hac phraſi dicitur quis τέκνα ἐπὶ χρήμασι λείπειν, qui filios bonorum hæredes relinquit. V. Homer. Il. E. ver. 154.

Υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ΕΠΙ ΚΤΕΑΤΕΣΣΙ ΛΙΠΕΣΘΑΙ.

Alium vero filium non ſuſcepit, quem bonorum hæredem relinqueret. Succeſſionem quoque tum in aliis multis, tum in voce ἐπάλληλοι notat ἐπὶ, dicunturque τὰ ἐπάλληλα ea, quæ mutua quaſi ſucceſſione et non interrupto ordine alia alia ſequuntur. Joſeph. de Hieroſolymis Bell. Jud. lib. iv. cap. 4. Αὐτὴ μὲν ὑπὲρ δύο λόφων ἀντιπρόσωπος ἔκτιστο, μέσῃ φάραγγι διῃρημένων, εἰς ἣν ΕΠΑΛΛΗΛΟΙ κατέληγον αἱ οἰκίαι. *Ipſa urbs ſuper duos colles adverſis frontibus erat condita, media valle diſcretos, in quam deſinebant domus perpetua ſerie contiguæ.* At præter hoc, τὸ ἐπάλληλοι, γραφικωτέραν interpretationem deſiderare videtur. Verſatur enim Joſephus in urbis Hieroſolymarum accurata deſcriptione, domoſque collocat in collibus acclivibus, in quibus domus ſtructæ procul adſpicientibus aliæ aliis quaſi ſucceſſive inniti ſuperſtructæ videbantur.

profectus est hoc colore, quod ejus urbis, quæ cum Alexandri nomine condita esset, desiderio teneretur. Alii *ab Alexandro,* alii, *regnante Alexandro*[82].

Octavo, certum illud tempus, et quasi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τούτῳ dicitur: Gallice, *sur cela, sur,* vel *en ces entrefaites*[83]. [Etiam significat μετὰ τοῦτο. Plato in Socr. Ap. 11. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπόκριναι. *Reizius.*]

XVI. Nono, quæ vulgo dicimus, *à l'incertain, au plus sur, à l'avanture, à tous bazards,* et simil. Græci ἐπ' ἀδήλῳ, ἐπ' ἀσφαλεστέρῳ, ἐπὶ τύχῃ, ἐπ' ἀμφοτέροις, ἐφ' ᾧ τινιοῦν. Demosthen. Philipp. i.[84] cum ἀδήλῳ jungit participium verbi εἰμὶ,

82 Minus recte. Zonaras de Leone: Καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Λαζάρου ναὸν ἐδείματο ἕτερον. *Condidit et aliud templum nomine Divi Lazari.* Herodiani locus est lib. iv. cap. 8. Et hinc in N. T. ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, *in nomine meo.* V. Marc. ix. 39. Luc. ix. 48. 49. et xxiv. 47. Act. Apost. v. 40. Sed ad rem magis apposite, Luc. i. 39. Καὶ ἐκάλουν αὐτὸν ΕΠΙ ΤΩι ΟΝΟΜΑΤΙ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ζαχαρίαν. *Et ex nomine patris ipsius eum Zachariam vocabant.* Adde, sis, locum Esdræ cap. iv. 63. ubi Judæi captivi laudant Deum, quod concesserat urbem et templum instaurare, οὗ ὠνομάσθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΕΠ' ΑΥΤΩι. *Quod ex nomine ejus vocabatur.* Et lib. Eccles. cap. xlvii. 13. Σαλωμὼν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, ᾧ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν, ἵνα στήσῃ οἶκον ΕΠ' ΟΝΟΜΑΤΙ αὐτοῦ. *Salomon regnavit in pace, cui Deus omnes hostes pacaverat, ut in ipsius nomine ædem statueret.* Conf. 1 Maccab. xiv. 43. Ὅπως γράφωνται ΕΠΙ ΤΩι ὀνόματι αὐτοῦ πᾶσαι συγγραφαὶ ἐν τῇ χώρᾳ. *Ut inscriberentur ejus nomine omnes syngraphæ.*

83 Tale est, quum dicitur quis ἐπί τινι ἔρχεσθαι, qui, dum aliquid accidit, intervenit, in Evang. Jo. cap. iv. 27. Καὶ ΕΠΙ ΤΟΥΤΩι ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. *Et in hoc,* i. e. *dum hæc loquebatur Christus, interveniebant ejus discipuli.* Ita Demosth. de Cor. p. 333. lin. 19. *Si quid habet, ostendat nunc ad meam aquam.* i. e. *dum meæ partes sunt dicendi.* Νῦν δειξάτω ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι. Nam in judiciis dicenti tempus præscribi solebat clepsydra. Similis hujus Præpositionis usus est, cum omissis illis, quæ præcesserunt, et ad rem parum faciunt, brevitatis caussa, ad certam orationis vel narrationis partem transimus, ob quam sermonem nostrum inprimis instituerimus. E. g. apud Platonem in Phædro, p. 274. lin. 44. Socrates narrans ea, quæ apud Ægyptios inter Theuth et Thamum verba erant habita, inquit: Πολλὰ μὲν δὴ περὶ ἑκάστης τῆς τέχνης ἐπ' ἀμφότερα Θαμοῦν τῷ Θεῦθ λέγεται ἀποφήνασθαι, ἃ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν, et quæ sequuntur. *Multa de singulis artibus in utramque partem Thamus Theuthi fertur exposuisse, quæ omnia narrare longioris esset sermonis. Postquam vero* (ita ad verbum) *in literis erat.* i. e. *ubi eo perventum est, ut de literis mentio fieret,* vel, *ubi in literarum mentionem incidisset.* Ast, ubi verbum motum ad locum significans additur, tunc ἐπὶ cum quarto Casu constructum invenies in eadem acceptione, eodem plane modo, quo apud Latinos; nec Græci quidquam hic sibi proprium vindicant. Huc refero, quod hoc idiomate non tam temporis momentum, quam casus aliquis significetur: adeoque est ubi ἐπὶ τούτῳ commode vertas, *in hoc rerum articulo: in hoc casu.* Ita intelligo Herodoti verba de Psammenito, lib. iii. cap. 14. qui, quum filiam a Cambyse victore servilem in modum tractatam vidisset, aliis lamentantibus, tantum vultum humi demisit: paulo post videns filium suum ad mortem duci, τὠυτὸ ἐποίησε τὸ καὶ ΕΠΙ ΤΗι ΘΥΓΑΤΡΙ, *idem fecit, quod in filia.* Latinius: *Eodem hunc filii sui casum, quo paulo ante filiæ, animo tulit.*

84 In fine.

dum ait, Νῦν δ' ἐπ' ἀδήλοις οὖσι τοῖς ἀπὸ τούτων ἐμαυτῷ γενησομένοις, ὅμως ἐπὶ τῷ συνοίσειν ὑμῖν, ἐὰν πράξητε ταῦτα, πεπεῖσθαι, λέγειν αἱροῦμαι· id est, *Nunc vero, cum incerta sint, quæ inde mihi eventura sunt, tamen quod ea vobis, si feceritis, usui fore mihi persuadeo, dicere statui.* Gallice, *sur l'incertitude de ce qui m'en doit advenir.*

XVII. Decimo, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam significat, ut διὰ, cum genitivo. Nam ἐφ' ἡμέρᾳ, est, *toto die.* ἐπὶ μηνὶ, *toto mense.* ἐπ' ἐνιαυτῷ, *toto anno.* 'Επὶ pro διά.

Undecimo, apud Thucydid. maxime, sumitur pro παρὰ, id est, *juxta, secus.* Sic lib. iii. p. 240.[85] Περιπόλιον αἱροῦσιν, ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἄληκι ποταμῷ. id est, *Peripolium ceperunt, quod ad,* vel, *secus Halecem fluvium situm erat.* Et lib. ii.[86] Ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος. *Insula Locris Opuntiis finitima.* 'Επὶ pro παρά.

Imo, in compositione hoc idem servat, dum ait, ἐπιθαλάσσιος, pro παραθαλάσσιος, id est, *Maritimus.* Idem lib. iii.[87] Παραπλέουσαι αἱ νῆες τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν. *Naves, oram istam legentes, maritima Laconicæ oppida vastaverunt.*

XVIII. Duodecimo significat etiam *adversus*: qua in acceptione duo præsertim verba notanda sunt, φονᾷν, id est, *cædis avidum esse,* et κηρύττειν, *præconis voce pronunciare.* Nam φονᾷν ἐπί τινι, est, *in alicujus cædem avide ferri,* aut, *eum ad necem deposcere.* Philo de Leg. ad Caium[88], Ἀνήρπαστο ἄν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος. id est, *Sublatus utique fuisset, cum eum Tiberius ad necem deposceret.* At θανατᾷν, et θανατιᾷν, *moriendi cupidum esse.*

Jam ἀργύριον κηρύττειν ἐπί τινι, vel τινὶ ἐπικηρύττειν, est, *pretio caput alicujus voce præconis addicere,* aut *pecuniam in caput alicujus pronunciare.* Plutarch. in Pompei. 636. Ἐκείνου δὲ ἀπαγορεύοντος, καὶ τάλαντα ἑκατὸν ἐπικηρύξαντος αὐτῷ. *Quod cum vetaret ille, atque in ejus caput centum talenta pronunciasset,* id est, *ejus interfectori præconis voce promisisset*: quod Thucydid. ait, ἀνειπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

XIX. Denique ἐπὶ, cum accusativo casu, hos habet notandos usus: Primo, ubicunque motus aliquis exprimitur, aut *usque,* aut *contra*[89] significatur. Plena exemplis omnia. 'Επὶ, cum accusat. *contra, usque.*

85 Cap. 99.
86 Cap. 32.
87 Cap. 7. Ubi Schol. Ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά.
88 Pag. 774. lin. 32.
89 Atticum hoc loquendi genus putat H. Stephanus. Exemplum habet Thucyd. lib. ii. cap. 65. Ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν. *Conabatur Athenienſium iram contra se susceptam mollire.*

Secundo rarius multo, cum verbo quietem significante. Hinc illud Thucydid. lib. i. Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, quod eſt, non tam *ſedere ad focum*, ut nonnulli putant, quam *hærere illi arulæ, vel larario, quod ad focum excitari ſolitum erat*: ubi jus eſſet ἀσυλίας, id eſt, *unde avelli nefas eſſet*. Eodem modo, ἐπὶ βωμοῖς καθίζεσθαι diceretur; nam et καθίζεσθαι Heſychius explicat, προσάπτεσθαι, *arripere, tenere*, ut ſolebant, qui ad aras confugiebant.

XX. Tertio, cum verbo ποιεῖσθαι, et pronomine reciproco, eſt, *ſibi vindicare, uſurpare, in poteſtatem redigere*: ut τὴν πόλιν ἐφ᾽ ἑαυτὸν ποιήσασθαι, idem eſt, quod παραστήσασθαι, aut προσάγεσθαι, *urbem in poteſtatem ſuam redigere*. Nec diſſimilis uſus eſt, cum accuſativo ἐξουσίαν. Nam, ἑαυτὸν ἐπ᾽ ἐξουσίαν ποιήσασθαι· idem eſt quod εἰς ἐξουσίαν δι᾽ ἑαυτοῦ καθίστασθαι· *ſummam poteſtatem uſurpare*, tam juſte, quam injuſte. Herodian. lib. i.[90] de Perennio: Ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ᾽ ἐξουσίαν. *Poteſtate jam uſurpata*, vel, *ſummamque poteſtatem aſſecutus*.

XXI. Quarto, κλίνειν, στρέφειν, ἐπιστρέφειν, περισπᾷν, ἐπὶ δόρυ, et ἐφ᾽ ἡνίαν, aut ἐπ᾽ ἀσπίδα, verbatim *inclinare*, aut *flectere, in haſtam, in habenam, in clypeum*, de equitibus dicuntur, *in dextram*, aut *ſiniſtram*, equos flectentibus: nam ἐπὶ δόρυ, eſt, *in dextram*, quia haſtam dextra tenent, ἐφ᾽ ἡνίαν, et ἐπ᾽ ἀσπίδα, *in ſiniſtram*, quod ſiniſtra habenæ clypeique teneantur. Dionyſius Halic. lib. iii.[91] de Tarquinio Priſco adverſus Latinos dimicante: Ἔπειτα ἐπιστρέψας ἐπὶ δόρυ, καὶ τὰ κέντρα προσβαλὼν τοῖς ἵπποις, εἰς πλαγίους ἐμβάλλει. *Inde cum in dextram flexiſſet, equis calcaribus incitatis, in obliquos irruit*. Polybius, ut citatur a Budæo: Ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αὗται· καθ᾽ ἵππον μὲν, κλίσεις ἐφ᾽ ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ. *Erant porro certi quidem motus, quos omni tempore opportunos eſſe ſtatuebat, hujuſmodi: in equis, flexus modo ſiniſtram, modo dextram in partem.*

XXII. Quinto, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, et ἀναχωρεῖν, eſt, *pedem referre*. Xenoph. Κύρου παιδ. vii. p. 178. Ἀλλ᾽ ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, παίοντες, καὶ παιόμενοι, ἕως ὑπὸ ταῖς μηχαναῖς ἐγένοντο. id eſt, *Pedem referebant, ita tamen ut ferirent ipſi, viciſſimque ferirentur, donec ſub machinas ſe recepiſſent.* Idem Expedit. v. p. 349. Καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν βαλλόμενοι οἱ βοηθήσαντες. id eſt, *Quin ipſa quoque auxilia, jaculis petita, pedem referebant.* Et Ἑλληνικ. ii. p. 477. Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι,

90 Cap. 9. ſub init.

91 Pag. 190. lin. 13.

ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα. id est, *Lacedæmonii, plerisque suorum vulneratis, cum admodum urgerentur, pedem referebant*[92]. —¶. 398.

92 Significat et temporis durationem. Thucyd. lib. ii. c. 35. Ἐδῄουν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας. *Vastarunt agrum per biduum.* Adde Hippocrat. de Nat. Mul. p. 568. Βόειον γάλα πινέτω· ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. *Lac bubulum bibat per quadraginta dies.* Confer Lucam in Actis xiii. 31. xvii. 2. xviii. 20. xix. 10. et 34. et in Evang. cap. iv. 25. Pro eodem dicitur πρὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας. Plut. Sympos. lib. ii. p. 642. Simile huic ἐφ' ἡμέραν, *in diem.* apud Thucyd. lib. iv. cap. 69. Ἐφ' ἡμέραν γὰρ ἐκ τῆς ἄνω πόλεως ἐχρῶντο, supple σίτῳ. *Commeatu enim ex urbe, in edito loco sita, delato, in diem utebantur.* i. e. *Tantum quotidie accipiebant, quantum uni diei sufficiebat.* Hinc compositum ἐφημέριος, *qui unius tantum est diei.* Et ἐφήμερα dicuntur hoc nomine animalcula, quæ unum tantum diem vivunt. Hinc porro ἐπὶ χρόνον, *Aliquandiu*, vel, *diu*, ibidem. Et apud Homer. Iliad. B. ver. 299.

Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΝ.

Durate, Viri, et manete aliquamdiu. Conf. Evang. Luc. xviii. 4. de judice tergiversante: Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΝ. *Et noluit diu, per multum tempus*, vel, *aliquamdiu.* Et ἐφ' ὅσον, vel conjunctim ἐφόσον, *quoad, quamdiu.* Thucyd. lib. i. cap. 4. supple accusativum χρόνον, quem addit Paulus scribens ad Galat. cap. iv. init. Λέγω δὲ ΕΦ' ΌΣΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου. *Dico autem, quamdiu hæres infans est, nihil differt a servo.* Adde Epistol. ad Rom. cap. vii. 1. et priorem ad Corinth. Ep. cap. vii. 39. Ubi iterum ante ὅσον χρόνον reticetur τοσοῦτον, quam ellipsin supplet Theognis ver. 94.

Εἴ τις ἐπαινήσει τι ΤΟΣΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ὍΣΣΟΝ ὁρώῃ.

Porro, ἐπὶ πολὺ, *diu:* cujus contrarium est ἐπ' ὀλίγον, *Paululum*; apud Herodianum lib. iii. cap. 7. Ἐπ' ὀλίγον ἀντισχόντες. *Cum paululum restitissent.* Ita hæc Præpositio cum suo Casu etiam adverbialiter usurpatur. Ἐπὶ πολὺ etiam notat *Plurimum* apud Epict. Item *acriter, vehementer, in genere, generaliter, summatim.* Isocr. Panegyr. p. 241. Ὡς δὲ ἁπλῶς εἰπεῖν, καὶ μὴ καθ' ἕκαστον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολύ. *Ut autem paucis absolvam, neque singula consecter, sed summatim dicam.*

Huic simile est ἐπὶ μέγα, *Vehementer.* Ita Arrian. de Exp. Alex. lib. ii. cap. 33. prop. fin. Καὶ ἐνταῦθα πρῶτον κατεσείσθη τὸ τεῖχος ἐπὶ μέγα. *Et hac parte primum murus vehementer est quassatus.* Et paulo post, cap. seq. Καὶ πρῶτα μὲν κατέσεισε τοῦ τείχους ἐπὶ μέγα. *Et primo quidem impetu muri partem vehementer concussit.* Ita enim potius verto, quam Interpres, *magnam muri partem.* Interim observent tirones τοῦ τείχους, non τὸ τεῖχος, quia non totus murus, sed pars ejus intelligitur. Cum Comparativo πλέον redditur, *Ulterius.* Plat. in Phædr. p. 261. Ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀκήκοα. *Ulterius non audivi.* Ἐπὶ τοσοῦτο, *Tantum, hactenus.* Aristot. de Rep. lib. ii. cap. 9. in fin. Περὶ μὲν οὖν τῆς Λακεδαιμονίων πολιτείας ΕΠΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ εἰρήσθω. *Atque hæc quidem de Lacedæmoniorum rep. hactenus dicta sunto.* H. [Ἐπὶ πλέον, *ob ampliorem fructum.* Aristot. Pol. viii. 5, 20. ἐπὶ μικρὸν, ib. 31. *Reizius.*]

* In compositis ἐπὶ significat [v. Cattier. Gazoph. p. 77. *Herm.*] 1) *Impetum hostilem, contra.* Ut Ἐπιτρέχειν χώραν, *incursare agros prædandi causa*, Polyb. iii. 69. Ἐπιφέρειν τινὶ πόλεμον, ib. xiii. 18. Ἐπιτειχίζειν, *arces contra aliquem exstruere*, Demosth. vid. Ind. Reisk. Sic dicitur quoque ἐποικοδομεῖν, Polyb. ii. 46. Ἐπίῤῥητος, *infamis*, q. d. *contra quem dicitur.* 2) *Successionem, post.* V. c. Ἐπίγονοι, Polyb. v. 65. et ἐπιγιγνόμενοι, *posteri*, Demosth. p. 689. Ἐπιπλεῖν, *pone navigare*, s. *subsequi navigando*, Polyb. i. 50. Φάλαγξ ἐπάλληλος, *quando phalanx alia alii presse succedit*, ibid. ii. 69. Confer ἐπιγεννηματικὸν, quod Ernest. ὁ πάνυ explanat in Clave Ciceron. 3) *Accessionem, ad.* Ut Ἐπιστρέφεσθαι εἰς χώρας, *regiones adire*, Xen. Œcon. iv. 13. Ἐπέρχεσθαι ἐπὶ τὴν βουλὴν, *senatum adire*, Polyb. Exc. Leg. 65. Ἐπιφοιτᾷν τινὶ, *itare ad aliquem*, Ælian. V. H. iii. 18. 4) *Additionem, adjectionem, ad, insuper.* E. g.

SECTIO V.

De Præpositionibus κατὰ, μετὰ *et* σὺν.

REGULA I.

Κατὰ cum genit. *in.*

KATA, præpositio usitatissima est, quæ cum genitivo passim, et accusativo conjungitur: cum dativo ¶. 399. rarissime, idque apud Poetas, apud quos tum redditur, *In, de, ab.* Jam præter ea, quæ superius ex occasione dicta sunt, cum gignendi casu, verti potest, *de, in, sub, super, adversus:* quæ postrema significatio omnium frequentissima est.

Observandi tamen qui sequuntur usus. Primo: Κατὰ σκοποῦ τοξεύειν. *In scopum sagittas dirigere.* Herodianus lib. vi.[93] Τῶν τοξευτῶν, ἐς σώματα ἐπιμήκη, καὶ πόῤῥωθεν, ὡς κατὰ σκοποῦ τοξευόντων. *Sagittariis procera corpora eminus, quasi scopum aliquem, petentibus.*

Secundo, κατὰ νώτου, vel νώτων γίνεσθαι τοῦ πολεμίου, vel πολεμίων, *hostium tergo imminere.* Dionysius Halicarnass. lib. iii.[94] Ἵνα κατὰ νώτου γενόμενοι τῶν πολεμίων, ἐπίωσιν αὐτοῖς. *Ut hostium tergo imminentes, eos invadant.*

Ἐπιμετρεῖν, *cumulum addere*, Polyb. iii. 119. Ἐπισχύειν, *robur addere*, Xen. Œcon. xi. 13. Ἐπίκτητοι φίλοι, *amici, qui de novo comparati sunt*, Id. Agesi. i. 36. Ἐπεξαμαρτάνειν, *pristinis peccatis nova addere*, Dem. p. 1215. 25. Sic ἐπωνυμία, *cognomen*, est quasi *adjectio* seu *accessio novi nominis.* Ἐπικριτὴς, *judex adscitus*, Polyb. iv. 3. 5) *Motum in locum, ad.* V. g. Ἐπιστέλλειν πρός τινα, Ælian. xiv. 1. Ἐπισκηνοῦν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, *commigrare in ædes*, Polyb. iv. 18. Ἐπάγειν, *adducere*, Ἐπιπέμπειν, *immittere*, Ἐπιδημεῖν, *redire ad populum.* 6) *Elevationem*, seu, *ascensum, super.* V. c. Ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, *conscendere equum*, Æschin. Dial. i. 4. de varia constructione hujus verbi vid. Dorvill. ad Charit. p. 172. et 443. Ἐπιπολάζειν, *esse in superficie, innatare*, Xenoph. Œcon. xvi. 14. 7) *Commorationem in loco.* Uti ἐπίγειος, *terrester, qui est in terra*, Ἐπιχώριος, *indigena, qui habitat in regione.* 8) *Causam efficientem.* Ut Ἐπιθάνατος, *qui mortem affert, letalis*, Ἐπιζήμιος, *qui damnum facit*, Xen. Memor. i. 2, 57. Ἐπίχαρι, *jucundum, quod facit ad gratiam*, Id. Hier. ix. 4. 9) *Obnoxium, subjectum.* Veluti Ἐπίφθονος, *invidiæ obnoxius*, Xenoph. Symp. iii. 9. Ἐπαίτιος, ἐπίδικος, *controversiæ obnoxius*, Demosthen. p. 1074, 1. Ἐπικίνδυνος, *periculo subjectus*, Polyb. x. 13. 10) *Convenientiam.* Ut Ἐπίγαμος, *nubilis, quæ apta est nuptiis*, Demosth. 1009, 4. Ἐπίκαιρος, *opportunus, qui est aptus tempori*, ibid. p. 234, 14. 11) *Coërcitionem.* Ut ἐπέχειν, *inhibere, retinere.* 12) *Temporis continuationem.* V. c. Ἐπέτειος, *in annum durans*, Polyb. vi. 43. Demosth. pag. 649, 16. 13) *Conjunctionem loci, juxta.* Ut ἔφεδρος, *assessor*, ἐπιθαλάσσιος, *maritimus, juxta mare*, vid. supra Viger. ad Reg. 17. 14) *Distributionem.* V. c. Ἐπιδέκατος, *decimus*, Demosth. p. 1074, 24. Ἐπόγδοος, *octavus*, ibid. p. 1212, 2. ¶. 63. 15) *Præfecturam, curam, administrationem.* Ut ἐπίσκοπος, *cui inspectio demandata est.* 16) *Auget.* V. c. Ἐπιδιδόναι, *incrementum capere*, Ἐπιορκεῖν, *sæpius jurare*, Ἐπακούειν, *attente audire, auscultare*, Ἐπιποθεῖν, *vehementer desiderare*, Rom. i. 11. Z.

93 Cap. 7. §. 19.

94 Pag. 165. lin. 14. H.

Tertio, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi poteſt; ut, *κατὰ κόῤῥης παίειν, maxillam cædere, donner ſur la jouë, κατὰ νώτου ξαίνειν τινὰ, alicui tergum lacerare.*

Quarto, nomen alicui rei impoſitum dicitur, *κεῖσθαι κατά τινος*. Clemens Alexandr. Pædag. lib. ii. cap. 6. *Καθ' ὧν κεῖται τὰ ὀνόματα, τὰ περὶ τὴν συνήθειαν οὐ τετριμμένα.* id eſt, *Quibus ea nomina tribuuntur, quæ uſu contrita non ſunt* *.

II. De accuſandi caſu, ſequentia obſervabis. Primo, ſæpiſſime *κατὰ* ſubauditur, maximeque apud Atticos; ut *τὸ γ' ἐλάχιστον*, quod etiam Latini, *minimum, tout à moins.* Thucydid. lib. iii. *Ὑμεῖς δὲ σκέψασθε, ὅσον ἂν καὶ τοῦτο ἁμαρτάνοιτε, Κλέωνι πειθόμενοι·* ubi *τοῦτο*, pro *κατὰ τοῦτο*. id eſt, *Vos porro attendite, quantum hac etiam in re peccaturi ſitis, ſi Cleonem audieritis* [95]. Κατὰ ſubaud.

* Præter ea, quæ Vigerus dixit de vi præpoſitionis *κατὰ*, genitivo junctæ, tenenda ſunt hæc. 1) Significat *contra, adverſus*, in ſenſu lædendi. Ut *Κατὰ τινὸς εἰπεῖν τἀληθὲς, verum dicere contra aliquem*, Dinarch. Orat. p. 6. *Δόγμα εἰσφέρειν κατὰ τῆς ὑμετέρας πόλεως*, Æſchin. adv. Cteſiphont. p. 507. *Τὴν ὁμοίαν ἐποιήσατο πιστὴν αἰτίαν κατ' αὐτοῦ*, Demoſthen. adv. Ariſtocrat. p. 646. *Ἡ κατὰ τῶν προδιδόντων τιμωρία*, Lycurg. adv. Leocrat. p. 233. Ubi perperam vult deleri *κατὰ* Taylorus; nam ſic Dinarch. p. 71. *ἡ τιμωρία κατὰ τῶν ἐνόχων.* 2) *Erga, de.* Ut Æſch. adv. Cteſiph. p. 515. *πολὺς ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως.* Recte *κατὰ* interpretatur Wolfius *περί*. It. Demoſth. Philipp. ii. p. 68. *ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, quæ eſt ſumma laus, quæ de vobis poſſit prædicari.* 3) *De*, de *loco.* V. c. Iliad. B. 167. *βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.* 4) *Per*, de *loco.* E. g. Lyſ. de Eratoſth. Cæd. p. 13. *κατὰ τῆς κλίμακος καταβαίνειν, deſcendere per ſcalas.* It. Act. Apoſt. ix. 31. *καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας.* 5) *Per*, de *temporis* tractu et duratione. Veluti Lycurg. adv. Leocr. p. 140. *ἐπ' ὀλίγον χρόνον* et *κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος* ſibi opponuntur. 6) *Per*, in *formulis jurandi.* V. c. *Ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν*, Iſæus de Apollodor. Hered. p. 169. et 170. It. *κατὰ τῶν ἱερῶν τελείων ὀμόσαι*, Andocid. p. 48. It. *ἄνθρωποι κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι*, Ebr. vi. 6. Plura exempla Demoſthenis vid. in Ind. Reiſkiano ad Demoſth. ¶. 400. 7) *Sub*, de *loco.* V. c. *Δῦναι κατὰ τῆς γῆς, ſubire terram*, de fluminibus dicitur Plat. Phæd. cap. 60. et 61. Z.

95 Huc revoca ea, quæ ſuperius diximus ad calcem Cap. i. Eadem eſt ratio in accuſativo *τρόπον*; qui cum Generandi Caſu conjunctus Latinis per Adverbium redditur, vel per Ablativum *more.* Sic *σιτίου τρόπον, Cibi inſtar*, apud Plat. Phædr. p. 241. lin. 30. Huc refer, quæ ſupra dixi in accuſativo *πάντα* ad Cap. iii. Sect. 10. Reg. 4. Huc facit et illud Luciani Dial. Mort. tom. iv. p. 44. in fine: *Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ*, ΤΑ γε ΤΟΙΑΥΤΑ. *Beatus, o Socrates, homo es, quantum ad hæc quidem attinet.* Locus Thucydidis extat initio cap. 47. ad quem Schol. *Λείπει ἡ κατά.* At *ἁμαρτάνειν*, tanquam Verbum Activum, poſſe cum Accuſativo conſtrui, probari poteſt ex Theogn. ver. 109.

Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ΕΝ ἉΜΑΡΤΗΙΣ,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκχεῖται φιλότης.

Inexpletum enim habent mali animum, et ſi vel in uno peccaveris, omnium præcedentium effuſa perit gratia. Neque hoc Latinorum auribus diſſonum viſum. Vid. Ovid. de Pont. lib. iii. el. 7. ver. 10.

TALIA PECCANDI jam mihi finis erit.

Unde et Paſſive adhibetur a Thucydide lib. ii. cap. 65. *Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτήθη, καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς. Unde tum multa alia, tum expe-*

Audacius illud ejuſdem lib. ſi rectum eſt[96]: Ἀσφάλεια δὲ, τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος· ubi τὸ ἐπιβ. pro κατὰ τὸ ἐπιβ. id eſt, *Cautio vero illa, quæ in ſuſcipienda nova deliberatione adhibetur, ſpecioſa cauſſa eſt defugiendi negotii.*

III. Secundo apud Philoſophos maxime, τὰ κατ' ἔμφασιν, dicuntur quæ ſpecie tenus ejuſmodi ſunt, ut Iris, *qui ne ſont qu'en apparence:* at vero, τὰ καθ' ὑπόστασιν, *quæ re ipſa ſunt.*

Κατὰ, *propter.* Tertio ſæpe idem eſt, quod *propter*. Thucyd. lib. iv. Νομίζοντες τὴν Ὠρωπίαν Ἀθηναίων, κατὰ τὸ ὑπήκοον, εἶναι. id eſt, *Rati Oropium agrum, Athenienſium quidem eſſe, quod eorum imperio ſubjectus eſſet*[97]. Sic κατὰ θέαν, id eſt, θέας ἕνεκα, *ſpectandi gratia*, cum alii dixere, tum ſæpe Dionyſius Halicarnaſſ. ut lib. viii.[98] Ἀφίξονται δὲ κατὰ θέας ἐπὶ τούτους πολλοὶ τῶν ξένων. *Ad quos* (ludos) *ſpectandi gratia*, vel *ſpectandos externi quam plurimi convenient.* Simile eſt, καθ' ἱστορίαν, *Viſendi ſtudio.* Ariſtid. Panathen. Τῶν ἐμπόρων καθ' ἱστορίαν, ἢ χρείαν εἰσαφικνουμένων. id eſt, *Mercatorum huc aut viſendi, aut lucri ſtudio venientium.* ¶. 401.

ditio Sicula perperam eſt ſuſcepta. Confer Ariſtid. pro Quatuorviris, p. 208. Et Iſocr. ad Nicocl. p. 38. Πρᾶος (ſupple ex præcedentibus φαίνου) τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων. *Appareat clementia tua mitigandis peccatorum ſuppliciis.* Eodem modo ſcriptura dicitur ἁμαρτάνεσθαι, in qua peccatur. At κατὰ deſideratur, cum tempus notat; ut in illo Theophraſti, Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. *Medio die.* Simile hoc Terentianum in Heautont. i. 1, 58.

Ego ISTUC ÆTATIS non amori operam dabam.

96 Nam nonnullos codices habere τοῦ ἐπιβουλεύεσθαι, teſtatur Cl. Dukerus ad hunc locum, qui eſt cap. 82. Et ſane nova hæc præpoſitionis ellipſis non ſingulari loco, eoque ſubobſcuro, probanda venire debet. [Fortaſſis huc pertinet locus Xenoph. Mem. iii. 9, 9. Ἀπὸ μέν τοι τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι, οὐδένα σχολάζειν ſcil. ἔφη. Nam vix fieri poſſe mihi videtur, ut ſtatuamus, ἰέναι regi a σχολάζειν ita, ut intelligatur πρὸς, quoniam, præterquam quod ejuſmodi ellipſis paulo durior eſſe videtur, exiſtit quoque ſenſus a loco alienus, ni fallor. Etenim σχολάζειν πρός τι, eſt *vacare rei, ſtudium ſuum ponere in re aliqua*, uti eſt iii. 6, 6. ibidem. Sed ſenſus loci debet eſſe hic: *Certe neminem, ſtudio rerum meliorum relicto, in rebus deterioribus perſequendis reperiri ſegnem pigrumque aiebat.* Igitur optimum factu eſſe arbitror, ſi illud ἰέναι pendere dicamus ab omiſſo κατὰ, aut περὶ, *quod attinet.* Certe hoc melius videtur, quam ſi cum Reiſkio corrigas ἰόντα, aut, quod multo eſt deterius, σχολάζοντα. Z.] [Nemo, niſi Zeunius, κατὰ ad infinitivum ſine articulo intelligi poſſe putabit. *Herm.*]

97 Locus Thucydidis eſt cap. 99. Hinc κατὰ τοῦτο, *Propterea.* Κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον. *In hoc*, vel *propter hoc*, vel *hactenus non laudo Polum*, apud Platonem in Gorg. p. 482. Et κατὰ τί; *Qua gratia? Quare?* Ariſtophan. Nub. ver. 238. Ἦλθες δὲ κατὰ τί; *Cujus rei gratia veniſti?* [Plura ejuſmodi loca laudavit Kypkius Obſervatt. ſac. ad illud Matth. xix. 3. Εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν; Z.]

98 Pag. 482. lin. 27. Tale eſt illud Thucydidis lib. vi. cap. 31. Οἱ δὲ ξένοι καὶ ὁ ἄλλος ὄχλος ΚΑΤΑ ΘΕΑΝ ἧκεν. *Peregrini et cætera multitudo ſpectatum venerunt.*

Quarto, κατὰ κράτος, ut ἀνὰ κράτος, *vi et impetu quodam, par force:* aliis, *violenta quadam potentia, et imperio.* Thucydid. lib. iii. Καὶ ὅσοι Σικελῶν κατὰ κράτος ἀρχόμενοι ὑπὸ Συρακουσίων. id eſt, *Et quotquot ex Siculis violento Syracuſanorum imperio premebantur* [99]. Alii dixerunt, κατὰ τὸ κρατερὸν, id eſt, *pro viribus.* **Κατὰ pro ἀνά.**

IV. Quinto, eſt ἐνώπιον, vel πρὸς, id eſt, *e regione, verſus, coram.* Sic, κεῖσθαι κατ' ἀνατολάς. id eſt, *Eo in loco ſitum eſſe, qui obverſus orienti ſit.* Pro πρός.

Sexto, cum nominibus locorum maximeque plural. numer. idem valet, quod *per*, redditurque fere per adverbium Latin. in *tim*, ut κατὰ πόλεις, καὶ κατὰ κώμας, id eſt, *oppidatim, et vicatim.* Aliquando tamen cum aliis nominibus etiam ſingularibus; ut, κατ' ἄνδρα, *viritim*, quod etiam dicunt, κατὰ κεφαλὴν, *par tête* [1]. [Æſch. c. Cteſ. p. 405. ſeq. ἑκάστους κατὰ σῶμα. *Reizius.*] **Κατὰ, per.**

Septimo, καθ' ἑαυτὸν, ut ἐφ' ἑαυτὸν, et πρὸς ἑαυτὸν, id eſt, *ſeorſum, per ſe ſolum, à part ſoi:* ut, καθ' ἑαυτὸν ζῆν, *privatam agere vitam, ſibi vacare.* Ariſtoteles Ethic. ix. Οὐδεὶς γὰρ ἕλοιτ' ἂν καθ' αὑτὸν πάντ' ἔχειν. id eſt, *Nemo enim omnia ſibi tantum uni habere velit.* Hinc τὸ καθ' αὑτὸ, Philoſophis id etiam dicitur, quod μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ᾗ μόνῳ, ut explicat Ariſtoteles, id eſt, *quod ineſt uni cuidam, ac certæ rei, et quatenus ſoli* [2].

V. Octavo, κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, idem quod, ἐπιπλεῖον ἐφεξῆς, vel ἐπιπλεῖον ἐκ προσαγωγῆς, id eſt, *magis atque magis:*

99 Eo modo dicitur urbs αἱρεῖσθαι κατὰ κράτος, *quæ vi expugnatur.* Apud Plut. Apophth. p. 176. Hinc lucem mutuatur locus Act. xix. 20. ubi dicitur verbum Domini κατὰ κράτος ἰσχύειν, *Per vim invaleſcere*, quaſi oppugnans et vi expugnans corda hominum.

1 Eſt et ubi neque per Præpoſitionem *per*, neque per Adverbium Latin. in *tim* reddi poteſt, notatque non locum tantum, ſed et tempus, redditurque vel per *ſinguli, quiſque*, vel *quocunque, ubicunque, quotieſcunque.* Ita Matth. cap. xxvii. 15. Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν etc. *Singulis feſtis ſolebat præfectus* etc. Confer Marc. xv. 6. Eodem modo eleganter κατὰ πόλεμον dicitur, *quotieſcunque*, vel, *ubicunque bellum eſt.* Athenæus lib. xiii. p. 557. ita de Philippo: Ἀεὶ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ ἐγάμει. *Quocunque inferret arma, illic ſemper uxorem ducebat.* Quaſi Latine dicas, ſi liceret, *bellatim.* ¶. 402.

2 Præmiſſo Pronomine αὐτὸς, unico vocabulo redditur, *ſolus.* Plut. in Vit. Cic. p. 880. lin. 47. Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἐξέπλευσε, *Solus navigavit.* Ejuſdem ſignificatus eſt, κατ' ἰδίαν, apud Matth. cap. xiv. 20. Ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν. *Adſcendit in montem ſolus.* Aliquando redditur, *Per ſe, ſuapte natura.* Quæ ratio loquendi Platoni eſt familiariſſima. Sic in Sympoſ. p. 181. initio: Οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὑτὸ καλὸν οὐδέν. *Horum nihil per ſe pulchrum eſt.* Pro Pronomine etiam invenitur Articulus τὸ abſolute poſitus. Iſocrat. Nicocl. p. 63. Οὐ γὰρ μόνον ἡμᾶς ΤΟ ΚΑΘ' ἙΑΥΤΑΣ ὠφελοῦσιν, ſcilicet ἥ τε σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη. *Non enim ſolum per ſe ipſas nobis proſunt.* Significat etiam *per* eo ſenſu, quo quis dicitur aliquid agere *per otium*; quod Græci dicunt, καθ' ἡσυχίαν. Thucydid. lib. i. cap. 85.

ut, κατὰ μικρὸν ἧττον, idem quod, ἧττον, vel ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, vel ἐπ' ἔλαττον ἐφεξῆς, id est, *minus atque minus*[3].

Nono, κατὰ στοῖχον, id est, *secundum versum*: κατ' εὐθεῖαν, vel ἐπ' εὐθείας, id est, *recta serie*: ut arbores, κατὰ στοῖχον πεφυτευμέναι, *in versum*, et *recta serie digestæ arbores*: Gallice, *en droite ligne*. Cui opponuntur, ἐναλλὰξ, cum ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κεῖται, id est, *nusquam eodem situ duo sese consequenter excipiunt*, παραλλὰξ, id est, *alternante situ*: cum in ordinibus aliqua est, non tamen perpetua varietas.

Κατὰ πόδα, e vestigio. VI. Decimo, κατὰ πόδα, vel κατὰ πόδας, vel uno verbo, καταπόδας, idem quod, ἐκ ποδὸς, (quod tamen interdum etiam est, *collato pede, piè à piè*,) id est, *e vestigio*, aut, *per vestigia proxime insequendo*. Nam κατὰ πόδας ἕπεσθαί τινι, id est, *aliquem vestigiis consequi*. Sic hostis fugientem hostem, κατὰ πόδας αἱρεῖν, dicitur, *persequendo capere*.

Aliquando genitivus adjungitur, ut apud Thucydid. Κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι. *Les suivre à la piste*. Hinc transfertur ad metaphoricam sequendi rationem: ut cum Herodot. ait lib. iii. Τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ. *Die proxime consequente*. Et Polyb. lib. ii. p. 91. Δέον τῇ καταπόδας ἡμέρᾳ γενέσθαι τὴν αἵρεσιν, καὶ τὴν παράληψιν τῆς ἀρχῆς. *Cum postridie ejus diei, prætorem et creari et magistratum inire oporteret*. Et quæ paulo post aliquid fiunt dicuntur, κατὰ πόδας αὐτοῦ fieri: ut, Κατὰ πόδας τῆς μάχης προελθεῖν. *Statim a certamine ulterius progredi*.

Καθ' ἕνα, in unum. VII. Undecimo, καθ' ἕνα, et καθ' ἓν, ¶. 403. non tantum est, *sigillatim, un à un*[4], ut Cap. i. Reg. 5. jam observavi-

3 At κατὰ μικρὸν solum redditur *paululum, paulatim, pedetentim*. Plat. in Sophist. p. 241. Κατὰ σμικρὸν οἷοί τε ἐπιλαβέσθαί πη τἀνδρός ἐσμέν. *Paulatim comprehendere quodammodo hominem possumus*. Pro eodem etiam dicitur κατὰ βραχύ· sic enim paulo post: Ἀγαπήσεις ἐάν πη, καὶ ΚΑΤΑ ΒΡΑΧΥ παραπεισώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου. *Contentus erit, si quodammodo et paulatim tam firmum sermonem revulserimus*. Est autem, ubi κατὰ βραχὺ reddendum est, *aliquantum, paululum*. Sic idem in Timæo, p. 27. lin. 22. Πάντες ὅσοι καὶ ΚΑΤΑ ΒΡΑΧΥ σωφροσύνης μετέχουσιν. *Omnes, qui vel tantillum mentis habent*. Cum aliis Accusativis adverbialiter redditur; ut κατὰ τάχος, *Celeriter*. Thucyd. lib. iii. cap. 18. Κατὰ μέρος, *Vicissim*. Vid. supra Cap. iii. Sect. 7. Reg. 2. Κατὰ τρόπον, *Ritu, uti decet*. Plat.

4 Hæc, quæ a Latinis vocantur Distributiva, a Græcis per Numerum Cardinalem, præcedente Præpositione κατὰ, in Accusandi Casu, efferuntur. E. g. *Singuli, Bini, Terni*, etc. Græce Καθ' ἕνα, κατὰ δύο, κατὰ τρεῖς etc. Demosthen. contra Leptin. pag. 371. Πρὸς δὲ τούτοις, ἄλλας τριήρεις πλείους ἢ εἴκοσιν εἷλε, ΚΑΤΑ ΜΙΑΝ, καὶ ΚΑΤΑ ΔΥΟ λαμβάνων. *Ad hæc alias triremes plures viginti cepit, modo singulis, modo binis potitus*. Thucyd. lib. ii. cap. 84. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ΚΑΤΑ ΜΙΑΝ ναῦν τεταγμένοι περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ. *Athenienses, navibus ita longa serie ordinatis, ut singulæ singulas sequerentur, circumvehebantur circum eos*. Pro eodem dicitur ἐπὶ τριῶν, ἐπὶ τεσσάρων etc. ut supra dictum in præpositione ἐπί. At ὁ καθ' εἷς pro ὡς ἕκαστος invenies apud Apostolum Paulum, qui scribens ad Romanos cap.

mus: ſed etiam, quod plane contrarium videtur, *in unum:* idque fere, cum verbo γίνεσθαι. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. i.[5] Καθ' ὁδὸν εὑρόντες τοὺς σφετέρους, καὶ καθ' ἕνα ἅπαντες γενόμενοι. *Cum ſuis in via repertis, unum in locum univerſi conveniſſent.* Idem lib. viii.[6] Ἵνα μὴ καθ' ἕνα πάντες γενόμενοι, κοινὸν ἐξενέγκητε κατ' αὐτῶν πόλεμον. id eſt, *Ne convenientes in unum omnes,* (id eſt, *conjunctis viribus,*) *commune iis bellum inferatis.* Eodem modo uſurpat, καθ' ἕν, lib. i.[7] dum ait: Ὀλίγους τῶν ἐκ τῆς κώμης φθασάντων καθ' ἓν γενέσθαι παραλαβών. *Aſſumtis paucis illis, qui jam ex vico in unum confluxerant.* Et lib. ii.[8] Ἀποχρῆν οἰόμεναι τὴν οἰκείαν δύναμιν, εἰ καθ' ἓν αἱ τρεῖς (πόλεις) γένοιντο, μίαν αἱρῆσαι πόλιν οὐ μεγάλην. *Ratæ ſatis ſe virium habituras, ſi tres* (*civitates*) *in unum convenirent, ad urbem unam, eamque non magnam capiendam.* Καθ' ἓν, idem.

VIII. Duodecimo, κατὰ πλῆθος, id exprimit, quod ἀθρόοι uno verbo dicebatur: Latine, *frequentes.* Dionyſius lib. vii. Συνελθόντων καὶ τῶν ἐν τέλει κατὰ πλῆθος εἰς τὸ βουλευτήριον. *Cum autem optimates in curiam frequentes conveniſſent.* Quibus etiam verbis, illud, opinor, recte ſignificari poſſe dixerimus, quod a Gallis vulgo, *en troups, en corps.* Κατὰ πλῆθος, *frequentes.*

Contrarium eſt, κατ' ὀλίγους, *exiguo numero,* vel *pauci ſimul.* Herodian. lib. v.[9] Ἔτι τε τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστοτε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, προσιὸν τὴν δύναμιν ηὔξησεν. id eſt, *Præterea transfugarum multitudo, ſubinde, licet paucorum ſimul, conveniens, copias auxit.* [*In kleinen hauſen,* bini, terni. *Reizius.*] Κατ' ὀλίγους, *pauci ſimul.*

Zoſimus lib. iii. Κατ' ὀλίγους γὰρ, καὶ ἐν πολλοῖς ἑαυτοὺς διασπείραντες, ἐλῄστευον. id eſt, *Ipſi enim pauci tantum ſimul, ac per multa loca diſperſi latrocinia exercebant.* At Herodian. lib. vi. κατ' ὀλίγους, uſurpavit pro κατ' ὀλίγον, *paulatim*[10], dum ait: Οἱ δὲ στρατιῶται, τὰ μὲν πρῶτα ὑπισχνοῦντο, κατ' ὀλίγους δὲ ἀνεχώρουν. *At milites, principio quidem pollicebantur, inde tamen paulatim ſecedebant.* Κατ' ὀλίγους, *paulatim.*

xiii. 5. ait: Ὁ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. *Singuli vero, alii aliorum membra ſumus.* et in Evang. Joann. cap. viii. 9. Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς. *Singuli exierunt, alius alium ſequentes.* Quia nulla regiminis præpoſitionis κατὰ habetur ratio, hinc nonnunquam ſcribitur unica voce καθεῖς. Hæc tamen, et cognatum ἀνὰ εἷς, Apocal. xxi. 21. Græcia antiqua ignoraſſe videtur. Καθ' εἷς pro καθ' ἕνα, ſolœciſmis annumerat Lucian. in ſolœc. tom. i. p. 577. Edit. Amſt. ubi conſule Grævium. ¶. 404.

5 Pag. 37. lin. 21.

6 Pag. 486. lin. 21.

7 Pag. 66. in fine.

8 Pag. 101. lin. 26.

9 Cap. 4. §. 8.

10 Non aſſentior; nam in exemplo ſubſequente κατ' ὀλίγους idem plane notat, quod in exemplis ſuperioribus. Et quamvis verſio hæc *paulatim ſecedebant,* ferri poſſit, tamen ſenſus eſt, *pauci ſimul ſecedebant.* Locus eſt cap. 9. §. 5.

Κατὰ ποσὸν, utcunque.

Non absimili usu, dicitur κατὰ ποσὸν, id est, *utcunque, quoque modo*. Polybius lib. ii. p. 92. Καταπιστεύσαντες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον. id est, *Suis ipsi viribus fidentes, aliquanto audaciores erant*. Id etiam dicunt, ἐπὶ ποσόν [11].

11 De hac Præpositione cum quarto Casu præter jam observata, nota, eam significare proportionem aliquam. Lucian. de Amicitia: Δῶρα οὐ ΚΑΤΑ ΜΗΛΑ καὶ ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἀντιδίδοτο αὐτῇ. *Non pro malorum aut corollarum pretio paria illi dona comparabantur*. [Thucyd. ii. 62. οὐ κατὰ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν— αὕτη ἡ δύναμις φαίνεται. *Reizius*.] Dein cum Nomine ut plurimum proprio, vel etiam Pronomine constructum quadruplicem usum obtinet. Et

Primo possessionem notat, sed præcedente articulo. Hermog. de Form. Or. lib. ii. cap. 12. Ὁ Ξενοφῶν ἀφελείᾳ ΤΗι ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ ὑπερβέβληκε τὴν Πλάτωνος ἀφέλειαν. *Xenophon simplicitate sua* (h. e. *ipsi familiari*) *præ simplicitate Platonis excelluit*. Simili ratione Strabo ait lib. xvi. p. 754. Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν οἱ Ἀράδιοι ΚΑΘ' ΑΥΤΟΥΣ ἐβασιλεύοντο. *Antiquitus Aradii peculiares sibi reges habebant*. Sic, οἱ κατ' οἶκον, *qui sunt familiæ*, pro *familia* ipsa, apud Sophocl. Electr. ver. 1150.

Οὐδ' ΟΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός.

Neque familia, sed ego te alebam. Et οἱ κατὰ γένος, *Consanguinei*. Ælian. V. H. lib. i. cap. 34. Τοῖς κατὰ γένος συνίσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ εὖ πάσχουσιν. *Una cum meis eadem prosperitate fruar*. Elegantissimum autem est, quod idem Articulus in Plurali Neutro Genere præfixus significat res, casus vel fata, quæ cuipiam acciderunt. Thucyd. lib. i. cap. 138. ΤΑ μὲν ΚΑΤΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑΝ τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΑ τὸν Ἀθηναῖον, λαμπροτάτους γενομένους τῶν καθ' ἑαυτοὺς, οὕτως ἐτελεύτησεν. *Res Pausaniæ Lacedæmonii, et Themistoclis Atheniensis, illustrissimorum suæ ætatis, hunc exitum habuerunt*. Pro τὰ κατὰ Παυσανίαν, etiam dici potest, τὰ περὶ Παυσανίαν. vide, quæ supra notavi ad Cap. i. Reg. 5.

Secundus ejus usus est, cum verba alicujus citantur, et ad usum præsentem transferuntur. V. g. Κατὰ Πλάτωνα, i. e. *Ut ait Plato*, sive, *Ut Platonis verbis utar*. Ita Plato in Phædro non longe ab initio: Οὐκ ἂν οἴει με κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι; *Non tu putas me, ut Pindari verbis utar, omni negotio anteponendum existimare?* Ubi, καὶ ἀσχολίας etc. verba sunt Pindari. Alias quoque Græci idem efferunt ita: τὸ τοῦ Πινδάρου, ut supra dictum est Cap. i. Reg. 17.

Tertio etiam mores vel consuetudinem alicujus denotat: ut, κατὰ Σωκράτην, *ut solebat Socrates*. Ibidem paucis interjectis: Ἔγωγ' οὖν οὕτως ἐπιτεθύμηκα ἀκοῦσαι, ὥστε, ἂν βαδίζων ποιῇ τὸν περίπατον Μεγάραδε, καὶ, ΚΑΤΑ ἩΡΟΔΙΚΟΝ προσβὰς τῷ τείχει, πάλιν ἀπίῃς, οὐ μή σου ἀπολειφθῶ. *Ego igitur adeo audire aveo, ut, si vel Megaras usque deambulando progrediaris, ut solebat Herodicus, ubi ad murum accesseris, inde redeas, non te prorsus relinquam*.

Aut quarto, notat tempus vel ætatem. ¶. 405. Ita, κατ' ἐμὲ, vertitur: *Mea ætate*, apud Pausan. in Achaicis. Sic Athenæus undecimo Deipnosoph. Ἀδύνατον δὲ καὶ Φαῖδρον οὐ μόνον ΚΑΤΑ ΣΩΚΡΑΤΗΝ εἶναι. *Phædrus non solum Socratis ætate in vivis esse non potuit*. Similiter Bacchus apud Arrianum dicitur fuisse τρίτος ἀπὸ Κάδμου ΚΑΤΑ ΛΑΒΔΑΚΟΝ. *Tertius a Cadmo, Labdaci æqualis*. Adde Ælian. V. H. lib. ii. cap. 11. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα. *Sub imperio triginta tyrannorum*. At, κατὰ χρόνον fieri aliquid dici videtur, quod justum tempus non excedit. Plut. παραλλ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. Ἡ δὲ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ἔτεκε κόρην εὔμορφον. *Hæc peperit pulcherrimam filiam justo post tempore*.

Denique, quemadmodum παρὰ et πρὸς, in comparationibus adhibetur: quo sensu eleganter construitur cum Verbo τίθημι. Ita Aristid. pro Quatuorviris p. 383. Μὴ τοίνυν ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΝ ΘΗιΣ αὐτόν. *Ne igitur illum cum gubernatore æquiparet*. H.

His adde nonnullos usus alios. Et-

IX. Μετὰ cum dativo casu, Poetice frequenter usurpa-

enim significat quoque *similitudinem*: veluti Plat. Apol. cap. 1. Εἰ μὲν γὰρ τοῦτο λέγουσιν, ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ ΚΑΤΑ τούτους εἶναι ῥήτωρ. *Si enim hoc dicunt, fateor, me non his esse similem.* Servit eadem præpositio *circumscriptioni genitivorum.* Ut Plat. Phæd. cap. 32. αἱ ΚΑΤΑ τὸ σῶμα ἐπιθυμίαι, pro αἱ τοῦ σώματος ἐπιθυμίαι. Servit quoque *comparationibus.* V. c. Platon. Apolog. cap. 5. μείζω τινὰ ἢ ΚΑΤ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοί εἰσιν. *Majori præditi sunt sapientia, quam quæ in hominem cadit.* Id. in Phæd. cap. 58. χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην. *Difficilius mihi videtur pro arte Glauci.* Antiphont. Orat. p. 676. ἁμαρτὼν εἰς ἑαυτὸν, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἑαυτὸν τετιμώρηται. *Qui adversus semet ipse peccavit, graviorem pœnam, quam modus peccati poscit, sustinet.* Demosth. de Vectig. p. 171. εἰ δέ τῳ δοκῶ μείζους, ἢ κατ' ἐμαυτὸν, λέγειν λόγους. *Si cui videor gravius dicere pro mea persona,* seu, *quam mea fert persona,* seu, *quam mos meus est.*

* In Compositis autem hæc fere significat: 1) *Contra.* Ut καταγελᾶν τινὸς, h. e. γελᾶν κατὰ τινὸς, *deridere.* Καταγινώσκειν τινὸς θάνατον, Ælian. V. H. iii. 47. h. e. γινώσκειν κατὰ τινὸς θάνατον, *capitis damnare aliquem.* Sic Καταψευδομαρτυρεῖν τινος, καταφρονεῖν τινος, κατανίστασθαί τινος, κατατολμᾶν τῶν πολεμίων, *audere adversus hostem,* Polyb. iii. 103. 2) *Descensum,* et *suppressionem.* Ut καταβαίνειν, *descendere*; κατασπᾶν, *detrahere, deorsum ducere*: καταβάλλειν τινὰ εἰς ἀπιστίαν, *dejicere in dubitationem,* h. e. *animum alicujus dubium et incertum reddere,* Plat. Phædr. cap. 38: καταπατεῖν, *dejectum pedibus conculcare,* Xenophont. Œc. viii. 5. Agesf. i. 15. καθελκύειν ναῦς, *deducere naves,* Polyb. i. 21. κατασκάπτειν τὰ τείχη, *demoliri murum,* Ælian. V. H. iii. 16. κατιέναι εἰς ᾄδου, *ad inferos descendere,* Æschin. Dial. iii. 20. 3) *Repetitionem loci,* aut *rei restitutionem,* adeoque idem valet, quod Lat. *re* in ratione compositorum. V. c. Κατιέναι, *domum redire,* Lys. adv. Andoc. Impiet. p. 212. κάθοδος ἐπιμηνίων, *reditus menstruorum,* apud Hippocratem, vid. Fœs. Œcon. Κατέρχεσθαι οἴκαδε, *redire domum,* Lys. p. 497. Καταπλεῖν, *in portum redire,* Demosth. p. 886. ubi ἐκπλεῖν et καταπλεῖν opponuntur. Καταπορεύεσθαι, *redire ab exilio,* Polyb. iv. 17. Κατάγειν εἰς τὴν οἰκίαν, *exulem restituere,* ibidem. Καταγωγὴ ἐπὶ τὴν βασιλείαν, *restitutio in regnum,* Id. Exc. Leg. 128. Καταδέχεσθαι, *rursus recipere,* Æschin. Orat. p. 15. 4) *Copiam, repletionem.* Veluti, Κατείδωλος πόλις, Actor. Apost. xvii. 16. quod non est, uti quidam opinantur, *simulacris deditam urbem,* sed *simulacris refertam.* Κατάφοβος, *plenus timoris,* Polyb. i. 39. iii. 108. Κάθυδρος, *aquosus,* ibid. v. 24. Κατάμονος, *assiduus,* ibid. xvii. 12. Κατάφυτος, *consitus arboribus,* ibid. xvii. 16. Καταλιθοῦν, *saxis obruere,* Demosthen. p. 296. 5) *Consumtionem, amissionem, perditionem.* ¶. 406. Ut Καταχυβεύειν, *perdere alea, verspielen,* Æschin. Orat. p. 13. Lys. p. 541. Καταμισθοφορεῖν τὰ ὑπάρχοντα, *facultatem exhaurire mercenariis militibus conducendis,* Æschin. Orat. p. 45. Καταδωροδοκεῖν, *largitionibus salutem civitatis vendere,* Lys. p. 808. Καταλειτουργεῖν, *muneribus edendis rem familiarem minuere,* Isæus, p. 240. Καθιπποτροφεῖν, *rem perdere equis alendis,* ibid. p. 116. 6) *Augendi vim* habet. V. g. Κατελπίζειν, *omnino sperare,* Polyb. viii. 5. Κατελπισμὸς, *spes minime dubia,* ibid. iii. 83. Καταλογίζεσθαι, *enumerare, accurate recensere,* Æschin. Orat. p. 61. Κάτοξυ νόσημα, *peracutus morbus,* vid. Fœs. Œcon. Hipp. De vi verbi κατασκευάζειν egregie præcipit b. Reiskius in Ind. Demosthen. Καταπιστεύειν ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, *confidere,* Polyb. ii. 3. 7) *Vim minuendi* habet, sed perraro, V. c. apud Nicandrum, καθαλμὴς, h. e. *subsalsus,* id. qd. ὑφάλμυρος. 8) *Locum inferiorem, sub.* Ut Iliad. I. 457. Ζεὺς καταχθόνιος. *Jupiter subterraneus.* 9) *Partem posteriorem, a tergo, post.* V. c. κατόπιν, *post, retro,* Ἄνεμος καταῤῥίων, *ventus a tergo spirans.* Polyb. i. 60. 10) *Distributionem.* Ut κατανέμειν, *distribuere, dividere inter plures.* Καθημερινὸς, *quotidianus.* 11) *In loco, in re.* Ut καταθύμιος, *qui obversatur in animo.* V. c. Iliad. P. 201. οὐδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ὃς δή τοι σχεδὸν ἐστι. *Tu plane es immemor mortis, quæ tibi admodum est in propinquo.* Z.

tur, pro *cum*, ¶. 407. *in*, *per*, *inter*: quod postremum usitatissimum est. Idemque poetice cum accusat. redditur, *in*, *inter*, *ad*[12], *propter*. At oratorie μετὰ, cum accusat. tantum est *post*[13]. Cum genit. Poetis et oratoribus *cum*. Sed hic contrita fere sunt omnia *.

Σύν. X. Præpositio σὺν, cum solo dativo casu, iisdem fere locis adhibetur, quibus μετὰ, cum genitivo. Paucula hæc notare juverit. Primo, μετά τινος, et σύν τινι εἶναι, vel στῆ-

12 Ita Homerus Iliad. Δ. ver. 70.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Cito admodum in exercitum vade ad Troas et Achivos.

13 Oratoribus tamen hæc Præpositio in significatione temporis cum Accusativo usurpatur eo loco, quo διὰ cum Genitivo. Ita has duas conjungit Plato in Critia p. 117. in fine: Καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ διὰ νυκτός. *Noctes atque dies.* Νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν, *Noctes atque dies*, etiam conjungit Ælian. V. H. lib. xiii. cap. 16. Quin et cum accusativo ἡμέραν temporis speciem notat apud Plutarch. in Cæsare, de Clodii adulterio, p. 712. Τὸ δὲ πρᾶγμα καὶ ΝΥΚΤΟΣ εὐθὺς αἱ γυναῖκες ἀπιοῦσαι τοῖς αὐτῶν ἔφραζον ἀνδράσι· καὶ ΜΕΘ' ἩΜΕΡΑΝ ἐχώρει διὰ τῆς πόλεως ὁ λόγος. *Hoc facinus noctu illico abeuntes mulieres viris suis nunciaverunt; et die (sequenti) urbem rumor pervagatus est.* Tale est illud Platonis in Phædr. p. 251. lin. 42. Οὔτε ΝΥΚΤΟΣ δύναται καθεύδειν, οὔτε ΜΕΘ' ἩΜΕΡΑΝ, οὗ ἂν ᾖ, μένειν. *Neque noctu dormire potest, neque interdiu, ubicunque est, consistere.* H.

* In compositione μετὰ significat [Cattier. Gazoph. p. 81. *Herm.*] 1) *Translationem, mutationemque loci vel rei, trans.* E. g. Μεταβιβάζειν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Λιβύην, *transferre bellum in Africam*, Polyb. i. 41. Μεταβολὴ κακοῦ τινὸς εἰς ἀγαθὸν, Æschin. Dial. iii. 5. Μεταβάλλειν ἑαυτὸν ἄνω καὶ κάτω, Plat. Phæd. cap. 45. Μεθιστάναι πολιτείαν εἰς ὀλιγαρχίαν, Demosthen. p. 196. Μεταστρατοπεδεύεσθαι, *castra mutare*, Xen. Agef. i. 21. Μετακαθοπλίζειν, *aliter armare*, Polyb. iii. 88. Μετάνοια, *mutatio consilii*, s. *sensus*, s. *partium*, ibid. iv. 66. Μεταδοκεῖν, *mentem mutare, alia inire consilia*, Demosthen. p. 467. Μεταπείθειν, *aliquem a proposito avertere*, Lys. p. 324. Μεταῤῥυθμίζειν, *corrigere*, Xen. Œcon. xi. 2. Μεταπίθεσθαι τὰ εἰρημένα, *retractare*, Id. Mem. iv. 2, 18. 2) *Evocationem*, vel *accessum*. Ut μετακαλεῖσθαι, *arcessere*, Xen. Agef. ii. 29. Μεταπέμπεσθαι, *arcessere*, Id. Memor. iii. 9, 11. Σοφίαν μετιέναι, *ad sapientiam accedere, sapientiæ dare operam*, Ibid. iv. 2, 9. Μεταφωνεῖν, *alloqui*, Odyss. K. 67. Μετοίχεσθαι, *adire*, Iliad. K. 111. 3) *Post, retro, a tergo.* Ut Μεταθεῖν, *pone aliquem currere opem ferendi causa adversus vim alterius*, Lys. p. 145. Μεταγνῶναι, *resipiscere, pœnitere, de re deliberare, posteaquam jam facta est*, Lys. ibidem. Οὐδέν γε φροντίζων, οὐδὲ μεταστρεφόμενος, *respiciens*, Demosthen. adv. Mid. p. 585. Μεταλγήσεσθαι, *post dolere*, Iliad. Λ. 763. Μεταυτίκα, *statim*, Theocr. Idyll. xxv. 222. 4) *Communicationem, participationem, societatem.* Uti Μετέχειν, *esse participem*, μεταδιδόναι τοῦ βάρους, *communicare cum aliis malum*, Xenoph. Memor. ii. 7, 1. Μεταλαμβάνειν τῶν κινδύνων, *pericula adire, periculorum fieri participem*, Ælian. V. H. ix. 5. Μεταποιεῖσθαι τέχνης, *artem sibi comparare*, Plat. Politic. cap. 29. Μεταμέλπεσθαί τινι, *una cum aliquo saltare et canere*. Homer. Hymn. in Apoll. 197. Μεταδαίνυσθαί τινι, *cum aliquo convivari*, Iliad. X. 498. 5) *Inter*, de *tempore* et *spatio interjecto*. Ut μεταπύργιον, *spatium inter turres*, Lys. Fragm. p. 16. Μεταμάζιον, *pars pectoris mammis interjecta*, Iliad. E. 19. Μεταδρομάδην, *inter currendum*, ibid. ver. 80. Μεταδόρπιος, *inter cœnandum*, Odyss. Δ. 194. 6) *In.* Ut μεταχειρίζεσθαι, *manibus tractare, manibus versare, in potestate habere*, Xenoph. Œcon. xiv. 2. Μέτοικος, *inquilinus*, Demosth. p. 50. Μεταδήμιος, *qui est domi*, Odyss. Θ. 293. 7) *Privationem, amissionem.* V. c. ὀψὲ μεταμανθάνειν τὴν ἐλευθερίαν, *sero libertatem dediscere*, sive *oblivisci*, Æschin. adv. Ctesiph. p. 544. Z.

ναι, id eſt, *alicui favere, ſtare ab aliquo.* Hinc Thucydidi, στάντες μετ' ἀλλήλων, id eſt, ἀλλήλοις συμμαχήσαντες, *qui belli et pugnæ ſocii fuerant.* Ita Xenoph. Ἑλληνικ. iii. Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον, ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι. *Græcis potius favere, quam barbaro.*

XI. Secundo, μετὰ τῶν νόμων, et σὺν τοῖς νόμοις, *cum legibus*, id eſt, κατὰ τοὺς νόμους. Prioris exemplum eſt illud Thucyd. lib. ii.[14] p. 124. ſatis obſcurum, Καί τοι εἰ ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον, ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν. *Quod ſi faciliore quodam otio potius,* (id enim eſt ῥᾳθυμίᾳ hoc loco: alioqui prævaricaretur Pericles in Athenienſium cauſſa,) *quam laborioſa exercitatione,* (ut Lacedæmonii) *nec legibus magis,* id eſt, *legum præſcripto*; et *neceſſitate conſtricti,* (ut iidem Lacedæmonii) *quam generoſa indole, pericula ſubire ſtatuamus.* Sequitur autem, Περιγίγνεται ἡμῖν, τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι. id eſt, *Hoc inde conſequimur, ut neque futuris ærumnis ante tempus debilitemur, neque, cum in eas incidimus, quicquam iis tamen, qui aſſiduo in labore verſantur, fiducia et alacritate cedamus.* Eodem aut ſimili modo, σὺν νόμοις uſurpâtur; ut, Σὺν τοῖς νόμοις τὴν ψῆφον τίθεσθαι. *Sententiam, aut judicium ex legum præſcripto ferre*[15].

XII. Tertio σὺν Θεῷ, *cum Deo*, potius quam μετὰ Θεοῦ[16], variis modis uſurpatur. Ac primum quidem, ſine adjuncto ullo, idem eſt, quod *divina ope, divinoque beneficio:* ut cum Xenophon[17] dicebat: Ὑγιαίνοντά σε ὡς ἐπιτοπολὺ σὺν Θεοῖς ὁρῶμεν. id eſt, *Te divino beneficio ut plurimum valentem videmus.* Σὺν Θεῷ.

Deinde, redditur potius, *ſecundo Numine,* aut ſimiliter.

14 Cap. 39.

15 Hic locus deſumtus videtur ex Xenophontis Κύρου παιδ. lib. i. cap. 15. Ubi hæc verba: Σὺν τῷ νόμῳ οὖν ἐκέλευε δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι. *Juſſit itaque judicem ſententiam ferre ex legis præſcripto,* hoc eſt, *legitime.* Solet enim hæc Præpoſitio etiam cum aliis Nominibus adverbialiter reddi. Sic σὺν κόσμῳ idem eſt, quod κατὰ κόσμον, *ordine, decenter, rite.* Pauſanias in Achaicis p. 420. in fine: Πολλὰ μὲν εἶπε, τὰ δὲ ἤκουσεν οὐ σὺν κόσμῳ. *Multa quidem dixit, multaque audivit indecenter.* Eodem modo Σὺν τάχει, *ſtatim.* Sophocl. Electr. ver. 1498.

Χωροῖς ἂν σὺν τάχει,

I ſtatim intro. Simili modo Præpoſitio μετὰ cum Genitivo adverbialiter ſumitur. Ita in fine epiſt. Philippi apud Dem. Ὑμᾶς ἀμυνοῦμαι μετὰ τοῦ δικαίου, i. e. Δικαίως. *Ulciſcar vos merito.* At, Μετ' ἀδείας εἰμί. *Sum cum ſecuritate,* i. e. *Res meæ ſunt in vado.* Ubi pro ἐν ſumi videtur. Vid. Demoſthen. pro Megalop. p. 83. lin. 26. Huc refer μετὰ καιροῦ. *Opportune; Pro temporis opportunitate.* Ita Thucydides lib. vi. cap. 85. Δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον ΜΕΤΑ ΚΑΙΡΟΥ γίγνεσθαι. *Pro data opportunitate,* ſive, *opportune vel hoſtem vel amicum eſſe oportet.* ¶. 408.

16 Dixit μετὰ θεῶν. Plat. ep. viii. p. 355. fin.

17 De Admin. Domeſt. p. 851. lin. 15.

Thucyd. lib. i. Ξὺν Θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας. *Diis faventibus, eos, a quibus læsi sumus, invadamus.*

XIII. Aliquando verbum adjungitur, maximeque εἰπεῖν, εἰρῆσθαι, εἰρήσθω, εἰρήσεται, quæ una cum σὺν Θεῷ, per parenthesin dici solent: tuncque si de præterito, aut præsenti bono agatur, significant, *Deo acceptum ferri:* ut cum Plato Dioni scribens, Τὰ μὲν οὖν, inquit, εἰς τὸ παρὸν, σὺν Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς. *Hactenus quidem, quæ Deo sit gratia, bene mecum agitur:* vulgo, *graces à Dieu.*

Sin de futuro loquimur, idem est, quod *juvante Deo, Dieu aidant.*

Aristoph. Pluto[18]:

> Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν Θεῷ δ' εἰρήσεται,
> Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας.
> *Spero enim, spero, quod Deo juvante fiat,*
> *Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.*

Idem fere valet, σὺν Ἀδραστείᾳ εἰπεῖν.

Alias citra parenthesin, σὺν Θεῷ, est, *divino quodam instinctu.* Herodot. lib. i.[19] ubi Crœso jam pyræ imposito in mentem subiisse dicit, Ὡς οἱ εἴη σὺν Θεῷ εἰρημένον, τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι. *Quam sibi divino instinctu dictum esset, viventum neminem beatum esse*[20].

18 Ver. 114.
19 Cap. 86.
20 Non raro apud Thucydidem ellipsin patitur hæc Præpositio. Ita lib. i. cap. 26. Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί. *Statim cum viginti quinque navibus profecti.* Perspicua vero est hujus Præpositionis ellipsis in illo Aristophanis in Avibus, ver. 386. Ὥστε τήν τε χύτραν ΤΩι τε ΤΡΥΒΛΙΩι καθίει. Pro, σὺν τῷ τρυβλίῳ. *Quapropter ollam cum catino depone.* Defectus hic post ἅμα perpetuus est. Exempla passim. Imitatur Horatius lib. i. sat. 10. in fine:

> *——Te dicere possum,*
> *Pollio; te, Messalla, tuo cum fratre; simulque*
> *Vos, Bibule et Servi: SIMUL HIS te, candide Furni.*

Et Tacitus Annal. lib. iii. cap. 64. *Ludique magni ab senatu decernuntur, quos Pontifices et Augures, et quindecimviri SEPTEMVIRIS SIMUL et SODALIBUS AUGUSTALIBUS ederent.* ¶. 409.

Eadem Præpositio in compositione cum alia voce unicum vocabulum efficiens, elegantem usum habet. Ita Σύνδυο, σύντρεις, σύμπαντες *Bini, Trini, Universi* (non adeo, *Omnes.*) Nostrates quoque, sed disjunctim: *Met hun tween, Met hun drien, Met hun alle.* Plat. Hipp. maj. p. 282. in fine: Καὶ σχεδόν τι οἶμαι ἐμὲ πλείω χρήματα εἰργάσθαι ἢ ἄλλους ΣΥΝΔΥΟ οὕς τινας βούλει τῶν σοφιστῶν. *Et fere puto, me majorem pecuniam collegisse, quam alios quosvis Sophistas duos.* Addatur Hom. Odyss. Ξ. ver. 98.

> —Οὔτε ΞΥΝΕΕΙΚΟΣΙ φωτῶν
> Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον——

Belg. *Zy hebben met hun twintigen zo veel goederen niet.* H.

* Restare videtur, ut paucis de vi præpositionis in compositis videamus. Significat autem 1) *Communionem, conjunctionem, societatem, comitatum, Una, simul, pariter.* Ut συμπόσιον, *compotatio:* συγγενὴς, *cognatus, qui genere est conjunctus:* συμφοιτᾶν τινὶ εἰς, *in easdem scholas cum aliquo accedere,* Xen. Symp. iv. 23. Demosthen. p. 1001. Συμμεταδιδόναι τῆς ἐπιβουλῆς, *participem facere consilii,* Polyb. v. 36. Συμμισεῖν τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθροὺς, *eosdem hostes odio persequi, quos amici,* ibid. i. 14. Συναμφω, *ambo simul,* ibid. i. 63. Σύνδυο, *una duo,* Demosthen. p. 564. Συν-

SECTIO VI.

De Præpositione παρά.

REGULA I.

Παρὰ, cum genit.

DE Præpositione παρὰ, quæ cum genitivo, dativo et accusativo casu construitur, hæc notasse profuerit. Genitivum quod attinet, Primo eleganter dicitur, Ἔρχεσθαι παρά τινος, et παραγίνεσθαι παρά τινος, *venire ab aliquo*, πορεύεσθαι παρά τινος, *proficisci ab aliquo*; ut Gallice, *je viens de chez un tel, je parts de chez lui*, et simil.

Secundo, verba quædam, maximeque *nunciandi, salutandi, appellandi, solvendi, expendendi*, hanc cum genit. præpositionem amant: ut παρὰ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀγγέλλειν. *Apporter nouvelles, signifier de la part du Senat.* τὸν φίλον πολὺ παρ' ἐμοῦ πρόσειπε. *Multis amicum saluta meo nomine.* Παρ' ἐμοῦ ἔτισα, Tullius, *a me solvi, de mon argent.* Παρ' ἐμοῦ ἀναλώσας, *meis sumtibus*. [Παρ' ἑαυτῶν, *sponte*, Phalaris p. 214. *Herm.*]

Tertio, Genitivus ἐλλειπτικῶς etiam ponitur, præcedente artic. præpositivo et participio verborum εἰμὶ, γίνομαι, ὑπάρχω, ἔρχομαι, πορεύομαι, πέμπομαι, et simil. Nam οἱ παρὰ σοῦ, id est, *nuncii tui*, vel *abs te missi*. Sic τὰ παρ' ἐμοῦ, supp. γενόμενα, ὑπάρξαντα, *quæ abs me profecta sunt*, in bonam malamve partem.

Cum dativ.

II. Παρὰ cum dativo, fere significat *apud*. Aliquando tamen sumitur pro ἐν· ut, παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν, apud Plutarch. *in bellis civilibus mori*. [Παρὰ Δαρείῳ κριτῇ. *Dario judice*. Herodot. iii. extr. *Herm.*]

Aliquando dativus ille cum motu conjunctus, pro ac-

θύειν, *communiter sacra facere*, Polyb. iv. 49. 2) *Coitionem, collectionem, contractionem*, sed *leniorem*. Ut συῤῥεῖν, *confluere*. Συμπιέζειν, *comprimere*. Συγκλείειν, *concludere*. Συγκαλεῖν, *convocare*. Συγγράφειν, *conscribere*. Σύστομος, *qui est ore contractiori*. Συννεφεῖν, *nubes cogere*. Συνελεῖν, *in compendium redigere*, Xenoph. Mem. iii. 8, 9. Συγκεφαλαιοῦσθαι, idem sign. Polyb. i. 66. Σύνοφρυς, *qui habet supercilia conjunctiora*, seu *contractiora*, Theocrit. Idyll. viii. 72. Anacr. Od. xxviii. 16. 3) Quod pertinet *ad omnes*, certe *plures*. V. c. συσσώζειν, *una omnia observare in pronunciando, ne quid vitii committatur*, Polyb. x. 44. Συσσκευάζεσθαι τὰ ἑαυτοῦ, *sua omnia convasare*, Lys. adv. Philon. p. 873. 4) *Instrumentum, quo res fit.* Ut συμψοφεῖν τοὺς θυρεοὺς ταῖς μαχαίραις, *pulsare scuta gladiis*, Polyb. xi. 28. 5) *Convenientiam.* Ut σύμμετρος, *conveniens mensuræ*, Polyb. iv. 21. xi. 10. Σύμμορφος, *conformis, formæ consentaneus*, Epist. ad Rom. viii. 29. 6) Habet *vim augendi, conjunctis viribus*. V. c. συντεταμένως, *enixe, studiose*. Xen. Œcon. xx. 22. Σύντονος προσβολὴ, *acerrimus impetus*, Polyb. Exc. Leg. 134. Z. [7) Abundat: Brunck. ad Eurip. Hipp. 695. *Herm.*]

cusativo usurpatur. Xenoph. Expedit. ii. Ἔφη χρῆναι ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνη, οὓς ἐκέλευσε. *Aiebat ad Tissaphernem iis eundum esse, quos ipse jussisset.*

Cum accus. III. Cum accusativo significat, *juxta*, *per*, *præter*, *contra*, *inter*, vel *intra*, *propter*, *præ*, *prout*, *trans*[21]. Sed usus insigniores habet, qui sequuntur. ¶. 410.

Primo, *quæ in tempus aliquod, vel negotium incidunt*, hoc modo exprimuntur: ut, παρ' ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam*. Demosthen. Παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα. *Toto causæ hujus tempore.* Παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα, *in flagranti delicto*. παρὰ τὸν πλοῦν, *inter navigandum*. παρὰ τὸ δεῖπνον, *inter cœnandum*. παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, *in itinere*, *par le chemin*. παρὰ τοὺς κινδύνους et παρὰ τὰ δεινά, id est, *in mediis periculis*[22]. Dionysius Halicarnass. lib. 10. Ἦν τοῦτο τὸ μέρος ἐμπειρίᾳ τε ἀγώνων, καὶ τῇ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμίᾳ μακρῷ τοῦ ἄλλου ἄμεινον. id est, *Pars illa, cum pugnandi usu, tum mediis in periculis fiducia, longe alteram superabat.* Sic παρὰ στάδια διακόσια, *intra ducenta stadia*. ¶. 411.

Præter. IV. Secundo, cum significat *præter*, tribus fere modis usurpatur. Aliquando enim idem prope est, quod *contra*: ut, παρὰ φύσιν, *præter naturam*. παρὰ τὸ πρέπον, *indecore*. παρὰ μέλος, verbatim, *præter concentum*, id est, *inepte*, de iis, quæ alieno vel loco, vel tempore dicuntur aut fiunt: παρ' ὥραν, *intempestive*. Aliquando exceptum aliquid ex majore numero significat: ut, παρ' ὀλίγους πάντες ἀνῃρέθησαν, *præter paucos interfecti sunt omnes* *. Aliquando istud *præter* idem est, quod *ultra*: ut, Εἴ τις ἄλλη παρὰ ταύτας ἐστὶ μαθήματος ἰδέα. *Si quæ alia præter istas disciplinæ ratio est* †. [Aristoph. Nub. 698. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. *Reizius.*]

21 Trita etiam satis significatio est *ad*, ubi motum significat; ut, παρὰ τὸν βασιλέα ἧκεν. *Ad regem venit.* Quo refer verba Demosthenis mox Reg. 6. ab Auctore citanda: Παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. *Eo res Græcorum devenerunt.*

22 Tale illud Dionysii Hal. lib. vii. p. 433. init. Ἡ γενησομένη ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἰσομοιρία. *Futura inter pericula æqua bonorum malorumque communio.* Sequentia inveniuntur lib. x. p. 668. lin. 40. [Ex his exemplis jam, quæ a Vigero et Hoogeveno sunt laudata de vi particulæ παρὰ tractum durationemque temporis significante, intelligitur, interpretes quosdam ad Xen. Mem. ii. 1, 2. ubi est παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχὴν, nodum in scirpo quærere, si dubitant, an usus loquendi permittat, παρὰ de tempore accipi. Sic Reiskius locum Demosthen. p. 514. 8. παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν, recte est interpretatus, *durante toto tempore choregatus*. Alia exempla extant in Indice Demosthenico. Z.]

* Errorem Thomæ Magistri, opinantis, παρὰ cum accusativo, de inanimatis tantum rebus, non item de animatis dici, auctoritatibus virorum doctissimorum satis refutavit Cel. Hindenburgius ad Xenoph. Mem. i. 4, 14. Z.

† Potius equidem dicerem, παρὰ post ἄλλος et omnino Comparativum, eleganter poni pro ἢ *quam*. Ut Plat. Phæd. cap. 42. οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι, οὐδέ τι πάσχειν ΑΛΛΟ, ΠΑΡ' ἃ ἂν ἐκεῖνα ἢ ποιῇ ἢ πάσχῃ. *Sane nil quicquam vel facere vel perpeti aliud, quam quæ ipsa vel faciant vel perpetiantur.* Z.

V. Tertio, duas significationes contrarias patitur, *supra* et *infra*. Nam παρὰ δύναμιν, idem esse potest, quod *supra*, idemque quod *infra vires*. *Supra et infra.*

Quarto, usum habet elegantem in significatione *propter*: *Propter.* ut, Παρ' ἐκεῖνον πάντα τῇ πόλει γίνεται τ' ἀγαθά. *Propter illum*, id est, *ejus caussa*, vel *beneficio*, *bona omnia Reip. proveniunt*. Contra, Παρὰ τοῦτον ἀθυμοῦσι πάντες. *In caussa est, quamobrem animum omnes despondeant*[23]. Tuncque sumitur pro διὰ, cum accusandi casu: Παρὰ τί ποτε; *Quorsum tandem?*[24] ¶. 412.

VI. Quinto, significat, aliquid *in eo situm esse*, quod ac- *In.* cusativus exprimit: ut, cum Demosthen. pro Coron. ait, Παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. id est, *In eo positæ sunt res*, aut, *fortunæ Græcorum*[25].

Qua in acceptione dicitur, τὸ παρ' ἡμᾶς, *quod in nobis situm est*; vel, *jus et facultas liberæ voluntatis*, quatenus fato ac necessitati opponitur. Ita passim inter alios Diogenianus, apud Eusebium Præparation. lib. vi. ut cum ait: Οὑτωσὶ δὲ καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς, τῷ καθ' εἱμαρμένην (supp. ἐναντιώτατόν ἐστιν.) id est, *Sic etiam libertatis nostræ vis fato* (*maxime contraria est.*)

Ibid. Παρ' ἡμᾶς δὲ, ὅσα ἐκ τοῦ σπουδάζειν ἡμᾶς, καὶ ἐνεργεῖν, ἐπὶ τέλος ἔρχεται. id est, *Potestatis autem ea nostræ sunt, quæ studio laboreque nostro perducuntur ad finem.*

VII. Sexto, παρὰ πολὺ, triplicem potissimum acceptio- *Παρὰ πολύ.* nem habet. Aliquando enim sine alio casu, per se significat *longe, multo, admodum*, quæ maxime propria significatio est: ut, Παρὰ πολὺ τῶν πολεμίων ἀμείνους γεγόναμεν. *Hostibus longe superiores fuimus.* Hic enim, ut patet, τῶν πολεμίων, non a παρὰ πολὺ regitur, sed a comparat. ἀμείνους. Ita Dionysius Halicarnass. lib. iii.[26] Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων. id est, *Sabinos multis partibus superarunt.*

Aliquando etiam sine casu, παρὰ πολύ ἐστιν, idem est, quod *multum abest*. Gallice, *il s'en faut bien, il y a bien à dire*. Plato in Apologia: Οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον

23 Causam quoque efficientem notat, ubi παρὰ τοῦτο et παρ' ὃ sibi invicem respondent; ut in illo Herodiani lib. vi. c. 6. §. 12. ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ δὲ ἀπολόμενοι, ΠΑΡ' ὍΣΟΝ πλήθει ἐλάττους εὑρέθησαν. *Ob id solum, quod numero inferiores inventi sunt, pereuntes.*

24 Vel *Quamobrem? quare?* ut Dinarchus contra Demosthenem: Παρὰ τί οἴεσθε, τὰς πόλεις τότε μὲν εὖ, τότε δὲ φαύλως πράττειν; *Qua de caussa putatis, urbibus modo prospera evenire, modo adversa?* Citra interrogationem dicitur παρ' ὃ, *Quare*, i. e. *Quapropter*. Ita Philo Judæus de Circumcisione p. 625. caussas referens circumcisionis, inter alias nominat τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος καθαρότητα πρὸς τὸ ἁρμόττειν τάξει ἱερωμένῃ· ΠΑΡ' Ὃ καὶ ξυρῶνται τὰ σώματα. *Puritatem toto corpore sacro ordini congruam, quapropter etiam radunt corpora.*

25 At παρὰ ibi motum significare satis vulgato usu, supra ad Reg. 3. dixi.

26 Pag. 182. lin. 12.

ἔσεσθαι (nempe ἑκατέρων τῶν ψήφων ἀριθμὸν) ἀλλὰ παρὰ πολύ. id est, *Nec enim sane putaveram tantulum, sed longe plurimum discriminis futurum,* (nempe, in sententiarum numero; cum se a longe pluribus damnandum Socrates putaret.)

VIII. Aliquando vero, cum gignendi casu, quem regat, idem est, quod *longe minus*, vel *infra:* ut, παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας, *longe infra dignitatem.* παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, *longe infra spem*; quod etiam πόῤῥω τῆς ἀξίας, et τῆς ἐλπίδος, dici solet. Imo duo illa, πόῤῥω, καὶ παρὰ πολὺ, sæpe conjunguntur. Quo sensu fere adjungitur verbum ἔρχεσθαι, vel ἥκειν, sed ἔρχεσθαι sæpius: ut, Παρὰ πολὺ τῶν πέρυσι κατωρθωμένων ἦλθεν. id est, *Longe abfuit a rerum superiore anno gestarum gloria.* Sæpe etiam solus infinitivus sequitur, etiam absque articulo genitivi; ut, Παρὰ πολὺ ἑλέσθαι ἦλθεν. *A capienda* (urbe v. c.) *plurimum abfuit*[27].

Παρὰ μικρὸν etc. IX. Septimo, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, et παρὰ βραχὺ, opponuntur τῷ παρὰ πολὺ, in illa triplici acceptione: ac præsertim in tertia, cum verbo ἔρχεσθαι[28]. Eutropii Metaphrast. lib. vi. Πολλῇ στρατιᾷ συμμίξαντες, παρὰ μικρὸν ἦλθον νίκης. id est, *Ingentibus copiis cum hoste congressi a victoria parum abfuere,* Zosimus lib. i. Μηχανὰς δὲ τοῖς τείχεσι προσαγαγόντες, καὶ παρὰ βραχὺ τοῦ ταύτας ἑλεῖν ἐλθόντες. id est, *Machinis ad muros admotis, cum ab illis urbibus capiendis parum abfuissent.* Dicunt et παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν, *proxime abesse,* vel *abfuisse.* Dicunt etiam παρὰ σχεδὸν ἔρχεσθαι. Dionysius Halicarnass. lib. i.[29] Τὰ μὲν ἤδη πεπονθότες, τὰ δὲ παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν. id est, *Alia jam passi, alia prope subeuntes,* vel *postmodum subituri.*

Παρ' ὀλίγον. X. Παρ' ὀλίγον, sine verbo ἔρχεσθαι, duobus item modis accipitur. Interdum enim idem significat, ac si adhibeatur ἔρχεσθαι· ut, παρ' ὀλίγον εἷλε τὴν δίκην, *parum abfuit, quin caussam vinceret.* Ita Demosthen. Παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη. *Pauca defuere suffragia, quo minus ignominia notaretur.* Interdum, contrario plane usu, sed eodem tamen significatu, idem potius est, quod *fere non:* ut, cum Euripides ait, [Iphig. Taur. 871. *Herm.*] Παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον. id est, *Interitum fere non effugisti,* aut *vix effugisti:* quod

27 Infinitivorum exempla ex Luciano citat Cl. Dukerus ad eundem lib. viii. cap. 76.

28 Vel cum cognatæ significationis verbo ἥκω. Arrian. de Exp. Al. lib. i. cap. 23. non procul a fine: Καὶ παρ' ὀλίγον ἧκεν ἡ πόλις ἁλῶναι. *Et parum abfuit, quin urbs caperetur.* Eodem modo Παρ' οὐδὲν ἔρχεσθαι apud Plut. in Vit. Cic. p. 880. lin. 33. Παρ' οὐδὲν ἦλθε παραιρεθῆναι, i. e. *Nihil* vel *minimum abfuit, quin occideretur.* Vel, *Vix ac ne vix quidem mortem effugit.* Confer eundem in Cæs. p. 727.

29 Imo lib. vii. p. 451. lin. 30. Pro παρὰ dici etiam posse εἰς, ubi motus significatur, supra ad finem Sectionis 2. ex Thucydide notavi.

idem est, ac si dixisset, παρ' ὀλίγον ἀπόλωλας, vel ἦλθες ὀλέσθαι, *ab interitu parum abfuisti.*

At Thucydides, brevitatis amantissimus, lib. viii. unicum παρ' ὀλίγον cum utroque verbo in utraque significatione conjunxit: dum ait: Ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφυγον, ἢ ἀπώλλυντο. *Semper enim aut parum admodum aberat, quo minus perirent, aut re ipsa peribant*: nisi dicamus, ἢ, loco suo motum esse: tunc enim παρ' ὀλίγον, ad solum διέφυγον pertinebit.

XI. Præterea, quatuor illa, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχὺ et παρὰ φαῦλον, cum verbis ἄγειν, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι, sunt, *parvi facere*: ut παρὰ πολὺ cum iisdem est, *plurimi facere*: tametsi hoc postremum rarius, quam illa, reperiatur. Xiphilin. Domitiano: Παρὰ βραχὺ τὴν ἑαυτοῦ ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μηδένα ἐξ αὐτῶν (supp. γραμμάτων) συκοφαντηθῆναι, θέμενος. id est, *Parum de sua securitate solicitus, modo ne quisquam illarum (litterarum) occasione calumniam pateretur.*

Synesius ad Theophilum, Ἣν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι. *Cui rem persuaderi, non leviter, sed magnopere cupiebat.* Sic παρ' οὐδὲν ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, *nihili facere.* Xiphilin. in M. Antonino Philosopho: Εἰ μόνος ἐγὼ ἐκινδύνευον, παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐποιησάμην. id est, *Si mihi soli periculum immineret, nihili rem istam facerem.*

XII. Octavo, παρὰ τοσοῦτον, tribus etiam præcipue modis usurpari solet. Παρὰ τοσοῦτον.

Primo enim, sine ullo casu, quem regat, simpliciter, idem est, quod *tanto, usque adeo*: ut, Παρὰ τοσοῦτον ἡττηθεὶς ἀνεχώρησε. *Tanto inferior rediit.*

Deinde, sine ullo etiam casu, significat potius *tantulum modo abfuisse*; Gallice, *à cela près.* Herodian. lib. v.[30] de Macrino, qui Romam repetens jamque Byzantio proximus, Chalcedonem Bithyniæ urbem rejectus erat, ibique a persequentibus interfectus, Παρὰ τοσοῦτον, inquit, Μακρῖνος οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας. id est, *Tantulum abfuit, quo minus persequentium manus evaderet.*

Quin etiam, absente negatione, sensus idem manere potest; ut patet ex illo Herodiani lib. vi.[31] Τὰ Ἰλλυρικὰ δὲ ἔθνη, στενὰ ὄντα, καὶ οὐ πολλὴν ἔχοντα τὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις γῆν παρὰ τοσοῦτον ὁμόρους, καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανοὺς Ἰταλιώταις. id est, *At vero Illyricæ gentes, quæ quidem et perangustæ sunt, et parum admodum soli Romanis subditi possident,*

30 Cap. 4. §. 23. Verte brevius: *Usque adeo non effugit.*

31 Cap. 7. §. 9.

tantulo discrimine (vel, *solæ*) *Germanos ab Italis separant.*

XIII. Tertio, cum genitivo casu, ac fere verbo ἔρχεσθαι, utroque modo explicari potest. Nam quod ait Gregorius, Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας. id est, *Ne tantum absimus ab æqualitate divina.* Quod autem Thucydid. lib. iii.[32] Παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου. id est, *Tantulum*, vel *tam prope Mitylene abfuit a periculo.*

XIV. Quarto, affinis est usus ille, quo παρὰ τοσοῦτον cum sequente παρ' ὅσον construitur: ut, Παρὰ τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν. id est, *Hoc uno factum est, ne caperetur, quod persequentes a recto itinere deflexerint*[33]. Imo, quod mirabilius est, absque negativa particula, addito etiam καὶ, sensum tamen eundem habet: ut in illo S. Gregorii loco ex oratione περὶ φιλοπτωχίας· Παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατούμενοι, (pauperes) παρ' ὅσον ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα. id est, *Qui quo minus etiam conculcentur, hoc unum impedit, quod eos vel attingere horreamus.* Dicere potuit, μὴ συμπ.

Παρὰ pro *præ.* XV. Jam, nono, παρὰ in comparationibus adhibetur, idque quadrifariam maxime. Primo, ad significandum *præ:* ut, Παρ' ἑαυτὸν μηδένα ἐπιτήδειον ἡγεῖτο. *Præ se aptum neminem putabat:* Gallice, *à comparaison de soi.* Plato in Apologia cap. 16. Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε, παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομένειν. id est, *Usque adeo periculum omne contemnebat, præ ulla turpitudine quam subiret.* Gallice, *en comparaison de souffrir quoique ce soit de honteux.*

Deinde, ubi de sola duorum, aut plurium comparatione agitur; ut, Τὸν στρατηγὸν παρὰ πάντας τοὺς ἐν τῷ πάλαι εὐδοκιμήσαντας ἐξετάζειν. id est, *Imperatorem eum illis omnibus, qui prisco ævo floruerunt, committere*[34].

32 Cap. 49. in fine. Confer lib. vii. cap. 2. in fine: Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου. *Et in tantum quidem periculum Syracusæ adductæ sunt.*

33 Vel, quod propius ad Græcorum idioma accedit: *Tantum abfuit, ut non caperetur, quantum, qui persequebantur, a recta via deflexerunt.*

34 Ita Aristides, Orat. pro Quatuorviris, p. 272. Σκεψώμεθα γὰρ δὴ παρὰ τὸν Λυκοῦργον τὸν Μιλτιάδην ἐξετάζοντες. *Consideremus enim Miltiadem, eum cum Lycurgo comparantes.* Conf. Rom. i. 25. Est et ubi non nisi per periphrasin reddi potest, ut in illo Platonis in Phædro p. 276. lin. 41. Παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδιάν. *Præclarum ludum narras, cui si cæteri comparentur, viliores sunt.* Similem significatum obtinere præpositionem πρὸς cum quarto casu constructam, ostendetur infra, Sect. 8. Reg. 12. et 13. Ita tamen inter se harum duarum præpositionum usum differre, autumo, ut πρὸς tantum comparationem, παρὰ autem rei comparatæ insuper etiam excellentiam præ altera majorem notet. Hanc distinctionem confirmant verba ejusdem Aristidis in eadem Orat. p. 321. Ἡγοῦμαι δὲ καὶ ΠΡΟΣ ἀμφοτέρους, καὶ ΠΑΡ' ἀμφοτέρους ἂν εἶναι Θεμιστοκλέα, τόν τε Μιλτιάδην καὶ τὸν

Tertio, cum quis ſecum ipſe comparatur: ut, Αὐτὸς δὴ παρ' ἑαυτὸν δεινότερος καθ' ἡμέραν γίνεται. *Is profecto, ſecum ipſe comparatus, ſolertior*, aut, *vehementior evadit in dies*. ¶. 413.

Denique, cum inſtituitur comparatio rerum, aut perſonarum, cum locis, temporibus, ac cæteris ejuſmodi, παρὰ reſpondet præpoſitioni Lat. *pro*; ut, Παρὰ τοὺς καιροὺς πολλαχῶς ἕκαστα θεωρεῖν χρὴ καὶ ἐξετάζειν τῶν συμβάντων. *Pro temporum diverſitate, diverſo quoque modo de ſingulis, quæ contigerunt, ſtatuendum eſt.*

XVI. Decimo, παρὰ, intermiſſioni cuidam, vel alternæ ceſſationi ſignificandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primo, cum nomine numerali, ſimul et nomine tempus ſignificante; ut; παρὰ τρεῖς ἡμέρας, vel τρίτην ἡμέραν, id eſt, *tertio quoque die*: vel cum ſolo numerali; ut, παρὰ μίαν, *alternis diebus*. παρὰ τρίτην, *tertio quoque die*: vel unico nomine temporis, ſive numeralis; ut, παρ' ἡμέραν, *altero quoque die*[35]; παρὰ μῆνα, *altero quoque menſe*. παρ' ἐνιαυτὸν, *al-*

Κίμωνα. *Exiſtimo etiam, Themiſtoclem utrique, et Miltiade et Cimoni cum conferri, tum præferri poſſe.*

35 Hinc ὁ παρ' ἡμέραν πυρετός. *Febris tertiana*, quæ uno die intermiſſo redit: quam Græci etiam vocant διὰ τρίτης. Παρ' ἡμέρην πυρεταίνειν, apud Aretæum, de morb. diut. lib. i. c. 2. eſt, *tertiana febri laborare*. H.

* In compoſitione [Cattier. Gazoph. p. 83. *Herm.*] παρὰ ſignificat 1) *Acceptionem, receptionem, ad*. Ut παραλαμβάνειν, *aſſumere*: παρακομίζειν, *advehere*: παρακαλεῖν, *advocare*: παρέρχεσθαι ἐπὶ τὰ κοινὰ, *accedere ad remp.* Ælian. V. H. ii. 1. Παράγειν εἰς τὸ δικαστήριον, *producere reum*, Demoſth. p. 805. 2) *Transgreſſionem, violationem, trans, ultra, contra*. V. c. πάροδος, *tranſitus*, Lyſ. p. 94. Παραβαίνειν, *tranſgredi*: παρασπονδεῖν, *fœdus violare*: παραπηδᾷν τοὺς νόμους, *prævaricari*, Æſchin. adv. Cteſiph. p. 582. Παραπρεσβεύειν, *legationem obire perfide et improbe*, Demoſthen. p. 401. 3) *Oſcitantiam, negligentiam, obiter, male, ſecus*. Ut παρορᾷν, *male videre*: παραθεωρεῖν, *obiter obſervare*: Demoſth. p. 1414. Παραπόλωλεν, *per oſcitantiam et ſocordiam judicum periit*, Demoſth. p. 543. Παρακούειν, *negligenter audire*, Polyb. ii. 8. [Tyrwhitt. ad Ariſtot. poet. p. 129. *Herm.*] 4) *Propinquitatem, juxta*. V. g. Παραπέμπειν, παρακολουθεῖν, *comitari, ad latus ire*: παρακαθῆσθαι, *aſſidere ad latus*: παραπλεῖν, *juxta navigare*: παραστάτης, *miles, qui propter ſtat*, Polyb. xvii. 25. 5) *Præſentiam, ad, inter*. E. g. παρατυγχάνειν, *adeſſe*, Xenoph. Apol. 11. Παρακατατίθεσθαι, *deponere apud aliquem*. Id. Symp. viii. 36. Παρεῖναι, *adeſſe, intereſſe*. 6) *Circuitionem, circum*. Ut παράγειν, de quo Cel. Erneſt. in Gloſſ. Polyb. ſic: *Dicitur in nautis, cum non recta curſum faciunt, ſed per anfractus, cedentes ventis, fluctibus*. Polybius enim iv. 44. ait: Ἐκ Χαλκηδόνος γὰρ οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ διὰ τὸν μεταξὺ ῥοῦν· ἀλλὰ ΠΑΡΑΓΟΥΣΙ ἐπί τε τὴν Βοῦν, καὶ τὴν καλουμένην Χρυσόπολιν. Sed dubito, an locus ſit ſanus. Haud dubie pro παράγειν h. l. legendum eſt περιάγειν, quod et vi originis et uſu loquendi comprobatur. Sic Act. Apoſtol. xxviii. 13. eſt ὅθεν (nempe *Syracuſis*) ΠΕΡΙΕΛΘΟΝΤΕΣ κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον. Accidit, quod, uti Dorvillius monet ad Charit. p. 699. ſæpenumero in libris facta eſt confuſio præpoſitionum παρὰ et περί. 7) *Additionem, præter*. Ut παρεισφέρειν νόμον, *antiquatæ legis loco novam ferre*, Demoſthen. p. 484. 8) *Diſceſſionem, præteritionem, de, præter* etc. Ut παραχωρεῖν ὁδοῦ, *via decedere*, Xenoph. Hier. vii. 2. Παρεληλυθὼς χρόνος, *tempus præteritum*, Id. Apol. 26. Παριέναι, *præterire*, Æſchin. Dial. ii.

tero quoque anno: vel denique nomine temporis repetito, sine numerali; ut, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μῆνα παρὰ μῆνα, ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν, eodem plane sensu.

Deinde, cum numerali ad res aut personas, non ad tempus pertinente: ut, Γέροντες καὶ νεανίαι παρ' ἕνα συμπορευόμενοι. id est, *Senes ac juvenes, una quidem, sed alterni tamen, incedentes*; ita nimirum ut duos inter senes juvenis unus, duos inter juvenes, senex unus inseratur. Alias, παρ' ἕνα, est *uno excepto*, vel *unius causa*. ¶. 414.

Tertio, cum vox aliqua, interposita præpositione, repetitur, et duobus diversis accommodatur: ut, Ἑκατέρῳ πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐντείνόμενος. id est, *Alterna utrique vulnera infligens* *.

SECTIO VII.

De Præpositionibus περὶ et πρό.

REGULA I.

PRÆPOSITIO περὶ, cum triplici etiam casu, tam apud Poetas, quam apud Oratores conjungitur, Genitivo, Dativo et Accusativo.

Περὶ, cum genit. *pro.* Cum Genitivo proprie significat *de*, non raro, *pro*, vel *propter* [36]: ut, περὶ πατρίδος μάχεσθαι, pro ὑπὲρ, *pro patria dimicare.*

2. Παράγειν, *abducere a via*, Demosth. p. 487. 497. 9) *Tractum continuationemque temporis, per.* V. c. παραχειμάζειν, *hiemare, per hiemem aliquo loco commorari.* 10) *Augendi vim* affert. V. c. παραδιδόναι, *tradere*, h. e. *omnino dare, rem alterius arbitrio et potestati committere ac relinquere.* Παραθερμαίνεσθαι, *ultra modum incalescere*, Æschin. de Fals. Leg. p. 322. 11) *Minuit*, et *decrementum* significat. ¶. 415. V. c. παρακρούειν, παραληρεῖν, est *leviter delirare*, vid. Foës. Œcon. Hipp. Παραψᾶσαι, *leniter contrectare*; Παραπληξία, apud veteres Medicos est *lenior membrorum resolutio.* Παραπλησίως, *eodem fere modo*, Xenoph. Œc. iii. 5. Παρόμοιος, *fere similis*, Demosthen. p. 12. Παρακινεῖν, *afficere*, h. e. *leniter movere*, ibid. p. 193. Παρακμάζειν, *deflorescere*, Xenoph. Symp. iv. 17. 12) *Clanculum.* Ut παραδηλοῦν, *oblique, tecte significare*, Demosthen. de Fals. Leg. p. 348. ubi conjungitur cum ὑπαινίττεσθαι. Παραδῦναι, *irrepere, clam subire*, ibid. pro Cor. p. 252. Παρατηρεῖν, *clanculum observare*, ibid. p. 281. 13) Sunt, qui putent, quoque significare *comparationem*, ut παραβάλλειν, *conferre*. Sed ejusmodi composita commode referri posse arbitror ad classem quartam, quam constituimus. Z.

36 Significatio τοῦ *propter* rarior est. Invenitur apud Euripid. in Phœnissis:

Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
Κάλλιστον ἀδικεῖν.—

Quos versus vertit ita Cæsar, vel, ut Torrentius vult ad Sueton. in Cæs. cap. 30. Cicero:

II. Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, triplici maxime usu conjungitur. Aliquando enim significat *in*: ut, Τοὺς ἐμπείρους ἠρώτησεν, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ τῆς ἐγχειρήσεως. id est, *Ex peritis quæsivit, quid in suscepto negotio fieri oporteret.*

Aliquando, per solum auferendi casum Latine redditur: ut, Μηδὲν ἔχω ποιεῖν περὶ τἀνδρός. *Quid hoc homine faciam nescio.* Galli Græcis propius, *je ne scai que faire de cet homme-la.*

III. Aliquando, ad æstimationem pertinet. Nam περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, vel τίθεσθαι, vel ἡγεῖσθαι, *magni facere*, περὶ πλείονος, *pluris*. περὶ πλείστου, *plurimi*. περὶ παντὸς, *maximi*. περὶ μικροῦ, *parvi*. περὶ ἐλάττονος, *minoris*. περὶ ἐλαχίστου, *minimi*. περὶ οὐδενὸς, *nihili*. Περὶ πολλοῦ etc.

Dicunt etiam, περὶ πολλοῦ ἐστιν αἱρεῖσθαι τὸ χωρίον, *magni interest, oppidum capi*[37]. Vel cum dandi casu: Dionysius Halicarnass. lib. viii.[38] Οὐολούσκοις περὶ πολλοῦ ἐστι καταλύσασθαι τὰ πρὸς Ῥωμαίους ἐγκλήματα. id est, *Volsci magnopere cupiunt offensiones cum Romanis omnes componere.*

IV. Significat etiam *circa*, vel *contra*. Herodian. in Commodo[39]: Δεδιὼς μήτι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν, id est, περὶ αὐτόν. *Metuens ne quid circa se*, vel *contra se*, *novi moliretur.* *Circa*, vel *contra.*

Alias, idem est, quod ἀντὶ, id est, *loco*, *vice*: quod tamen rarum. Dionysius Halicarnass. x.[40] Τὰ ἐλεύθερα σώματα μόνον ἐξελθεῖν αἰτησάμενοι, (Αἰκανοὶ) περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκυλανῶν αἰχμαλώτους. id est, *Cum id unum postularent,* (Æqui) *ut ingenuis abire liceret, quibus Tusculanos captivos permutarunt.* Pro ἀντί.

V. Aliquando est, *præ*, *supra*, tam in soluta oratione, quam stricta. Idem Dionysius Halicarnass. lib. vi.[41] de re- *Præ*, *supra*.

Nam si violandum est jus, regnandi gratia
Violandum est.—

[Sic est Lys. Areopag. p. 264. οὐδὲν προσήκει ΠΕΡΙ τῶν ἀλλοτρίων ἁμαρτημάτων ὡς ἀδικοῦντας κινδυνεύειν. *Non æquum est, ob aliena delicta, nos tanquam sontes periclitari.* Id. adv. Alcibiad. p. 519. Πειράσομαι ΠΕΡΙ πάντων τῶν πεπραγμένων μεθ' ὑμῶν αὐτὸν τιμωρήσασθαι. Z.] Ita Judæi respondebant Christo in Evang. Joann. cap. x. 33. Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὢν, ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν. *Ob bonum opus non lapidamus te, sed ob blasphemiam, et, quia, homo cum sis, facis te ipsum Deum.* Ubi particula ὅτι αἰτιολογικὴ, per particulam καὶ præcedentibus connexa, ostendit veram τοῦ περὶ significationem causativam. H.

Sæpe περὶ cum genitivo significat *de*, h. e. *quod attinet*. V. c. Περὶ μὲν γὰρ τῆς μαρτυρίας, ὅτι ψευδῆ μεμαρτυρήκασιν, αὐτοί μοι δοκοῦσιν ἔργῳ ἐξελέγχειν αὐτήν. It. Act. Apost. xxviii. 22. Περὶ μὲν γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνωστόν ἐστιν ἡμῖν, ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται. Z.

37 Hoc sensu additur et Substantivum magnitudinem vel dignitatem rei significans. Ita Theogn. in sentent. ver. 118.

—Οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
Neque cautionis est majoris.

38 Pag. 488. initio.

39 Lib. i. cap. 13. §. 13.

40 Pag. 651. in fine.

41 Pag. 375. lin. 36.

bellibus militibus: Λοχαγούς τε ἑτέρους, καὶ περὶ ἁπάντων ἄρχοντα τὸν Σικίννιον ὑποδείξαντες. *Creatis aliis Centurionibus, summæque rerum præfecto Sicinnio.*

Hinc περὶ παντὸς θέλειν, *summo opere*, vel *præ aliis omnibus cupere*. Idem ibid.[42] Οἱ δὲ Ἀριστοκρατικοὶ περὶ παντὸς θέλοντες, μὴ κινεῖσθαι ἐκ τοῦ πατρίου κόσμου τὴν πολιτείαν. *At optimates, qui summopere cuperent, nihil in Republ. patriis ex institutis mutari.*

Pro παρά. VI. Interdum, sed raro, ni fallor, sumitur pro παρά· ut apud Aristidem Panathen. Οἱ μετὰ τοιαύτην τιμὴν, περὶ τῶν Θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν, ἄλλα καλλίω τοῖς ἐξ αὐτῶν εἰς φιλοτιμίαν κατέλιπον. id est, *Qui post tantum honorem, quem a Diis consecuti erant, illustriora posteris suis, ad acuendam gloriæ cupiditatem, alia reliquerunt.* nisi perperam editum est, περὶ, pro παρά *. [Scr. παρά. *Herm.*]

Cum dat. *circum, in.* VII. Cum dandi casu, tam Poetis, quam Oratoribus, est etiam *circum*, vel *in*. Homerus passim. Plato Reipub. ii.[43] Περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. *Aureum annulum in manu gestare.*

Hinc apud Herodian. lib. v.[44] Περὶ βωμοῖς χορεύειν. *Circum altaria choream celebrare.* Et lib. viii.[45] Ἃς εἶχον περὶ σώμασιν ἐσθῆτας. *Vestes quibus induti tum erant.*

Hinc et illud Xiphilini in Macrino: Ὡς οὔτε τι τῆς βασιλικῆς θεραπείας, καὶ τῆς τῶν δορυφόρων περὶ αὐτῇ φρουρᾶς, ἠλλοιώθη. id est, *Cum nihil aut ex regio famulatu, aut ex præsidiariis stipatoribus suis mutatum esset.* Dionysius Halicarnass. sæpissime.

Pro. Alias, idem est quod ὑπὲρ, *pro*; ac fere cum verbo metum significante. Hinc apud Thucydid. sæpe, περὶ τῇ πόλει δεδιέναι, φοβεῖσθαι, *urbi metuere* †.—¶. 416.

Περὶ, cum accus. *circa.* VIII. Cum accusativo frequentissime conjungitur, ac fere *circa* significat. Usum quod attinet, vide quæ de ἀμφὶ diximus. Gemina sunt omnia[46]. Etiam in signifi-

42 Pag. 384. lin. 35.

* Interdum præpositio περὶ intelligi debet: ut Xenoph. Mem. i. 3, 8. ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ δὲ, παρῄνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι. Id. Œcon. xi. 11. τῆς δὲ χρηματίσεως καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχέσει ἀκούειν. Vid. Cel. Fischer. ad Plat. Phæd. cap. 25. Adde loca Thucydidis i. 26. τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες. iv. 126. ἀδίκημα τὸ τῶν νεῶν. Ibid. πρόφασις τοῦ σώζεσθαι. Quæ loca laudavit Cel. Baver. in Lect. Thucyd. Z.

43 Pag. 382. lin. 40.

44 Cap. 3. §. 16.

45 Cap. ult. §. 13.

† Hoc sensu sæpe etiam apud Poetas occurrit: v. c. Odyss. B. 245. ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχέσασθαι ΠΕΡΙ ΔΑΙΤΙ. *Vix fieri potest, ut vel plures viri certent pro convivio.* Ibid. P. 471. Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν. Ibid. Σ. 402. Νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν. Similiter in carmine Tyrtæi apud Lycurg. p. 212. ed. Reisk. reperitur περὶ ἧ πατρίδι μάρνασθαι. Conf. Plat. in Phæd. cap. 63. Ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα θαῤῥεῖν χρὴ περὶ τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἄνδρα. Z.

46 Hinc aliquando apud Poetas

catione, *circiter*. In qua ſæpe particula που ſubjungitur: ut, Χίλιοι περί που τὸν ἀριθμόν. id eſt, *Circiter mille numero*. Herodian. lib. vii.[47] Εἰς ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς. id eſt, *Cum jam ad annum circiter octogeſimum perveniſſet*[48].

IX. Habet etiam id proprium, ut reddatur *ſub*, Gallice, *vers*, *ſur*, ubi de tempore agitur. Ita ſæpe Dionyſius Halicarnaſſ. uſurpat: ut lib. vii.[49] Οὗτοι περὶ λύχνων ἁφὰς παρεισπεσόντες ἔλαθον. id eſt, *Hi ſub tempus, quo lychni accenduntur, clam ſeſe inſinuarunt*. Idem lib. viii.[50] Καὶ γὰρ ἦν περὶ δύσιν ἡλίου. *Sol enim tum occidebat: c'étoit vers Soleil couchant*. Et lib. vi.[51] Περὶ δείλην ὀψίαν, τίθεσθαι τὸν χάρακα. *Sub veſperam, caſtra metari: ſur le ſoir, ſur le tard*. Et lib. ix.[52] Περὶ μέσας νύκτας ἐξαναστάντες. *Sub mediam noctem conſurgentes*. Rurſuſque lib. viii.[53] Ὅτε δὴ ἤδη περὶ *Sub.*

πλεοναστικῶς utrumque invenitur. Ita Hom. Iliad. B. ver. 305.

Ἡμεῖς δ' ΑΜΦΙ ΠΕΡΙ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.

Nos autem, circumcirca fontem ſacris in altaribus faciebamus immortalibus perfectis Hecatombis. Et lib. Υ. paulo poſt initium:

Ὄχθαι δ' ΑΜΦΙ ΠΕΡΙ μεγάλ' ἴαχον.

Ripæ vero circumquaque graviter ſonuerunt. Vel una voce ἀμφιπερὶ in compoſitione, ut apud Oppian. Halieut. lib. i. Ἀμφιπερὶ σκαίροντες. *Circumcirca ſalientes.*

47 Cap. v. §. 3.

48 Vel ſine particula που, apud Thucyd. lib. i. cap. 54. Ναῦς τε καταδύσαντες περὶ ἑβδομήκοντα, ἔστησαν τρόπαιον. *Navibuſque circiter ſeptuaginta ſubmerſis, tropæum ſtatuerunt.*

49 Pag. 426. lin. 7.

50 Pag. 533. lin. 23.

51 Pag. 364. lin. 13.

52 Pag. 561. lin. 30.

53 Pag. 515. lin. 25. Eleganter Accuſativo Subſtantivi Participium additur. Clarus Xenophontis locus Κύρου ἀναβ. lib. ii. p. 273. Καὶ ἤδη τε ἦν περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. *Et jam illud erat tempus, quo forum maxime hominibus frequentabatur.* [Eadem res enunciatur, πληθούσης ἀγορᾶς, Xenophont. Memor. i. 1, 10. Vid. Perizonius ad Ælian. xii. 30. et *Græviu*s Lect. Heſ. cap. 10. quos laudat Cel. Erneſt. in Indice Xenophont. Z.] Item Æliani V. H. lib. xii. cap. 30. Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. *Tarentinis mos erat a primo mane bibere, et ebrios eſſe circa illud tempus, quo forum frequentabatur.* Cum Accuſativo Pronominis reciproci Præpoſitionis διὰ vice fungi videtur, et redditur, *per ſe* vel *ſponte*. Demoſthen. Olynth. ii. p. 7. lin. 24. Περὶ αὑτὰ καταῤῥεῖ, *Sponte collabuntur.* Pro eodem etiam περὶ αὑτοῖς dicere licet: ita enim Plutarchus in Cæſare p. 727. Ἐδόκει περὶ αὑτῷ καταλυθήσεσθαι. *Videbatur ſua ſponte collapſurus.* Qui artem, vel ſcientiam aliquam tractant, dicuntur, v. c. Οἱ περὶ ῥητορικὴν, *Rhetores.* Οἱ περὶ τὴν γραμματικὴν, *Grammatici.* Sic Οἱ περὶ τὴν σοφίαν ſunt, *qui ſapientiam profitentur.* Plat. Hipp. maj. p. 281. in fine: Οἱ περὶ τοὺς λόγους, *Oratores.* Iſocr. Evag. p. 377. In quibus omnibus ſupprimitur participium διατρίβοντες. Ellipſin ſupplet Iſocr. ad Nicocl. p. 48. Περὶ τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες. *De exercitiis animæ diſſident ſapientiæ magiſtri.* Significatur et hoc modo quodcunque vitæ inſtitutum. Ut Οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, *Aulici*, apud Julianum Apoſtatam ad Athenienſes ſcribentem, p. 271. Alias, εἶναι περί τι, eſt *verſari, occupatum eſſe*, vel *intentum alicui rei.* Item in deteriorem partem, εἶναι περὶ νόσον. *Morbo laborare.* Vide Platonem Laoda-

τὸν ὄρθρον ἦν. *Cum jam mane illucesceret: sub primam lucem* *.

Πρὸ, *Ante.* X. Præpositio πρὸ, cum solo genitivo construitur. Ac primo, præcipueque significat, *ante:* seu locum respiciat, ut πρὸ θυρῶν, *pro foribus*; quo illud pertinet Dionys. Halicarnass. lib. ix.[54] Αὐτῷ μὲν ὁ δῆμος, πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως ὄντι ἐστεφανωμένος ὑπήντα. id est, *Ipsi quidem procul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus occurrit:* seu personam: ut πρὸ τοῦ βασιλέως, *coram Rege.* πρὸ πάσης τῆς παρατάξεως, *ante omnem aciem:* seu tempus[55], ut, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, *ante multos annos:* πρὸ ὥρας ἀναρπάζεσθαι, *immaturo fato rapi.*

Huc referendum est Latinum *pridie,* quod per hanc

manti scribentem: Νῦν δὲ Σωκράτης μὲν ἐστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας. *Nunc autem Socrates stranguria laborat.* H.

* Eadem præpositio servit periphrasi genitivi. V. c. Platon. Phæd. cap. 63. αἱ ἡδοναὶ αἱ περὶ τὸ σῶμα, pro αἱ ἡδοναὶ τοῦ σώματος, *voluptates corporeæ.* Ibid. cap. 9. αἱ περὶ τὸ σῶμα θεραπεῖαι. Demosth. p. 365. ὁ περὶ τοὺς Φωκέας ὄλεθρος, h. e. ὁ τῶν Φωκέων ὄλεθρος. Id. p. 1414. ἡ περὶ τὰς πράξεις καὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἐπιστήμη.

Age videamus paucis de vi hujus particulæ in compositis. [Cattier. Gazoph. p. 86. *Herm.*] Significat autem 1) *Circuitum, circum, in orbem.* Ut περιβλέπειν, *circumspicere:* περιελαύνειν, *circumagere:* περιδινεῖσθαι, *in orbem circumvolvi,* Xenoph. Symp. vii. 3. Περιστρατοπεδεύειν πόλιν *urbem cingere corona,* Polyb. i. 28. 2) Cum priori significatione arcte copulata est ea, qua notat *undique, ex omnibus circumcirca partibus.* V. c. Περίγλισχρα dicuntur Hippocrati *omni ex parte glutinosa,* vid. Foës. Œcon. Hipp. Περικόπτειν, *undique,* seu *omnino amputare*; περιελεῖν, *undique auferre.* 3) Cum in prima significatione comprehendatur rei ambitus et magnitudo quædam: facile intelligitur, cur sæpe *vim* habeat *augendi et intendendi,* a) *in bonam partem*; ut περίβλεπτος, *illustris, in quem oculi hominum sunt conversi:* περιτενὴς, *valde tentus:* περιχαρὴς, *admodum lætus:* περιουσία, *omnium rerum abundantia,* Xen. Œcon. i. 4. Περιφανὴς, *perillustris,* Lys. p. 719. Περιπαθὴς, *vehementer commotus animo,* Polyb. i. 55. b) *in partem malam:* ut περιβόητος, *infamis, famosus:* Demosthen. pro Coron. p. 324. αὕτη ἡ οὕτως αἰσχρὰ καὶ περιβόητος σύστασις καὶ κακία, μᾶλλον δὲ προδοσία. It. περίεργος, *ineptus, male sedulus.* Sic Demosth. Phil. iv. p. 143. περίεργον et μάταιον conjunguntur. 4) In verbis videndi et animadvertendi fere significatum habet *negligentiæ* aut *contemtus.* Nam si quis oculos huc illuc circumjectat, rem minus recte considerat, adeoque negligit atque contemnit. Sic περιιδεῖν Xenoph. Symp. iv. 23. est *contemnere,* et Demosth. pro Coron. p. 246. *negligere.* Idem significat περιορᾷν, Demosth. ibidem. Atque περιφρονεῖν interdum est *contemnere:* ut Aristoph. Nub. 225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Et περιόπτεσθαι est *negligere,* ibid. 124. 5) Cum res, quæ circumacta est, fere aliam, quam ante, spectet plagam: factum est, ut nonnunquam etiam *loci mutationem* significaret. V. c. περιισπᾶν πόλεμον ἐκεῖ, *illuc bellum transferre,* Polyb. i. 26. Περιτρέπειν εἴς τινα τὴν αἰτίαν, Lys. p. 210. 6) Qui rem circumdat et cingit, is eam fere superat, sub suam redigit potestatem. Igitur περιγίγνεσθαί τινος, aut περιεῖναι, est *vincere, esse superiorem.* Z.

54 Pag. 593. lin. 20.

55 Qui sensus non tantum in compositione retinetur, sed etiam Genitivus additur ejus, qui antevertitur. Ita Plut. de Garrul. p. 508. Καὶ λαβοῦσα τὸ ξίφος ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός. *Et, arrepto gladio, se ante maritum interfecit:* sive *antequam maritus se interfecit.*

præpositionem duobus modis exprimitur; vel sine ἡμέρᾳ, ut, πρὸ μιᾶς Καλανδῶν Μαρτίου, *pridie Kalendas Martii*; vel cum ἡμέρᾳ, ut, τῇ πρὸ μιᾶς Καλανδῶν ἡμέρᾳ. Cum autem dicunt, τῇ πρὸ δέκα Καλανδῶν ἡμέρᾳ, idem est, quod Latinis, *ante diem decimum, Kalendas*, et similia. Thucydid.[56] et alii dicunt, πρότριτα, id est, *tribus ante diebus, trois jours devant*.

XI. Eadem præpositione significatur, quod Latini, *malle, anteponere*; idque duobus modis. Primo, id exprimendo, quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accidat*; ut, Πάντας τοὺς κινδύνους ὑφίστασθαι θέλουσι, πρὸ τοῦ τὴν ὑπάρχουσαν ἐλαττωθῆναι δόξαν. *Pericula omnia subire volunt, priusquam parta jam gloria minuatur.* [Μηδὲν ὑπολογίζεσθαι μήτε θάνατον μήτε ἄλλό τι μηδὲν πρὸ τοῦ αἰσχροῦ. Plato in Socr. Ap. 11. *Reizius*.]

Secundo, cum verbis æstimationem significantibus, ut τιμᾶσθαι, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ἐπαινεῖν, et si quæ al. ut apud Xiphilin. in Augusto: Ἀλλ' ὅτε καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτοῦ ἤγαγεν αὐτόν. *Sed etiam quod Jovi eum ipsi anteposuerit.* Sic, Πρὸ πάντων ἂν ποιησαίμην, ἐνστάντα τὸν κίνδυνον ἀπώσασθαι. *Omnibus equidem potius habuerim, præsens periculum depellere.* [Plat. in Criton. cap. 16. μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ, μήτε τὸ ζῆν, μήτε ἄλλο μηδὲν, ΠΡΟ τοῦ δικαίου. Hinc quoque præcedente comparativo adhibetur pro particula ἤ. Ut Plat. Phæd. cap. 47. εἰ μὴ δικαιότερον ᾤμην καὶ κάλλιον εἶναι, ΠΡΟ τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν.

Interdum valet eadem præpositio ὑπὲρ, *pro, loco, pro salute*. Ut Plat. in Sympos. cap. 6. ΠΡΟ τούτου τεθνάναι ἂν πολλάκις ἕλοιτο, *mallet sæpenumero pro illo mori*. It. Iliad. Θ. 57. μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι, χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. Z.] *

56 Lib. ii. cap. 34. Πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες. *Facto triduo ante tabernaculo.* Ubi Schol. Πρὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς. Et licet addat, ἢ ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς· tamen ἄμεινον τὸ πρῶτον ait. H.

* In compositione πρὸ [Cattier. Gazoph. p. 88. *Herm.*] significat 1) *Locum in quo, ante, pro.* Ut προτείχισμα, *munimentum pro mœnibus*, Polyb. iv. 61. Προπύλαιον, *vestibulum, locus pro foribus*, Demosth. p. 174. Προάγειν, *præire*, Matth. ii. 9. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, *ante oculos obversatur*, Æschin. de Fals. Leg. p. 313. 2) *Locum in quem, ulterius, longius, in anteriorem partem.* V. c. προβαίνειν, *progredi, ulterius ire.* Προάγειν, *producere*, veluti Demosth. adv. Callicl. p. 1279. τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, στενοτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασιν, *maceria producta viam reddiderunt angustiorem.* Οὕτω πόῤῥω προεληλύθασι φυλακῆς, *eo progressi sunt in custodia*, Xenoph. Hier. iv. 4. Προτείνειν τὰς χεῖρας, *protendere manus*, Demosth. de Fals. Leg. p. 421. Προνεύειν, *procumbere*, de remigibus, cum incumbunt remis, Polyb. i. 21. 3) *Auxilium*, ὑπὲρ, *pro salute, tuendi gratia.* Ut πρόμαχος, *propugnator*, Xenoph. Hier. xi. 12. Προβάλλεσθαι, *pro se obtendere scutum*, vid. Ind. Demosth. Reisk. Προτάττειν ἑαυτὸν, *se ante aliquem tegendi causa objicere periculo*; Andocid. p. 54. προτάξαντες σφᾶς αὐτοὺς

SECTIO VIII.

De Præpositione πρός.

REGULA I.

Πρὸς cum genit. *a, ab.*

ΠΡΟΣ, genitivum, dativum et accuſativum regit. De genitivo præcipua hæc obſerva. Primo, ſæpiſſime idem eſt, quod ὑπὸ, vel παρὰ, *A, Ab*; ſive rem, ſive perſonam genitivus ſignificet. Hinc πρὸς τοῦ πάθους ὀξύτερον κινεῖσθαι, *perturbatione acrius incitari.* πρὸς ἑνὸς ἄρχεσθαι κάλλιστον, *ab uno regi optimum eſt.* πρὸς ἁπάντων θεραπεύεσθαι, *coli ab omnibus.* πρὸς τοῦ τυχόντος κωλύεσθαι, *a vili capite impediri.* καὶ πρὸς ἀντιδίκου ὡμολόγηται, *confeſſus etiam eſt adverſarius.* Et ſimilia. ¶. 418.

E re.

II. Secundo, ἐναντιόσημος eſt, id eſt, contraria duo ſignificat: *e re alicujus,* et *contra.* Prioris exemplum eſt illud Dionyſii Halicarnaſſ. lib. x.[57] Διδάσκων, ὅτι πρὸς τῆς βουλῆς ἐστι, τὸ πολλοὺς εἶναι τοῦ δήμου προστάτας. id eſt, *Oſtendens, e re Senatus eſſe, ut plures Tribuni plebis eſſent.* Item hoc Xiphilini in Auguſt. Ὃς ἔφθη πολλὰ πρὸς ἑαυτοῦ τε καὶ κατ' ἐκείνων διαπραξάμενος. id eſt, *Qui cum in rem ſuam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit.* Eodem ſenſu Zoſimus lib. ii.[58] de Maxentio: Πρὸς ἑαυτοῦ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν. id eſt, *Suam in rem oraculum interpretatus eſt*[59]. ¶. 419.

Contra.

Significat etiam *contra.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. vii.[60] Πρὸς ἀνδρὸς ἐχθροῦ ἐπιφέρων τὴν ψῆφον. id eſt, *Adverſus inimicum hominem ſuffragium ferens.* De re item dicitur, λαμβάνειν πρὸς, id eſt, *ducere loco.* Philo in Legat. ad Caium: Ὁ δὲ

πρὸ τῶν Ἑλλήνων. 4) *Publice, palam, in publico loco, in publicum, in vulgus,* E. g. προειπεῖν τινὶ πόλεμον, *indicere bellum.* Προϊέναι, *in publicum prodire.* Προγράφειν, *proſcribere.* Προκηρύττειν, *publice denunciare.* 5) *Præfecturam.* Ut προΐστασθαι τῶν Ἑλλήνων, *præeſſe Græcis,* Demoſth. p. 143. 6) *Tempus, ante.* Ut προαγορεύειν τὸ μέλλον, *futurum prædicere,* Xenoph. Symp. iv. 5. Προαπόλλυμαι, *ante tempus pereo,* id. Apol. 27. Προπίνειν, *propinare, ante bibere,* Ælian. V. H. iii. 15. Προαποθνήσκειν, *ante mori,* Polyb. iii. 12. 7) *Præ.* Ut προαιρεῖσθαι, *præ aliquo alterum capere,* h. e. *præferre, eligere.* Προτιμᾷν τι τινὸς, *aliquid præ altero honorare.* Z. ¶. 417.

57 Pag. 657. lin. 4.

58 Cap. 16.

59 Ab hac acceptione non admodum abludit, cum exta, aves, tonitrua, et ſi qua alia captandis ominibus' idonea, dicuntur εἶναι πρός τινι, i. e. *alicui eſſe fauſta.* Exemplum habet Arrianus lib. i. cap. 19. Εἶναι μὲν γὰρ πρὸς αὐτοῦ τὸν ἀετόν. *Aquilam enim ſibi quidem fauſtam eſſe.* De perſonis itidem dixere Græci, εἶναι πρός τινι, *ſtare a partibus alicujus, facere cum aliquo.* Plat. in Protag. Καλλίας δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι, *Callias videtur mihi admodum Protagoræ favere.*

60 Pag. 457. in fine.

πρὸς ὕβρεως τὰς νουθεσίας λαμβάνων. id est, *Ille autem admonitiones injuriæ loco ducens.*

III. Tertio, secundæ acceptioni affinis illa est, qua significat *esse, stare, facere ab aliquo*; unde quod Tullius ait: *Sed vide, ne hoc totum sit a me*, Græce reddas: Ἀλλ' ὅπως οὐκ ἂν πρὸς ἐμοῦ συνόλως εἴη τοῦτό γε. Idem Tull. *A reo dicere*, Πρὸς τοῦ φεύγοντος εἰπεῖν, id est, τοῦ φεύγοντος ὑπεραπολογεῖσθαι.

Quarto, nec illa dissimilis, qua cum genitivis, ἀγαθοῦ, et κακοῦ, *construitur*, sequente ut plurimum dativo rei, vel personæ. Nam ἔστι μοι τοῦτο πρὸς ἀγαθοῦ, idem, quod ἐπ' ἀγαθῷ, *hoc e re mea est*; contra vero, κἀκεῖνο δὴ τοῖς πολεμίοις πρὸς κακοῦ γένοιτ' ἄν. id est, *Atque id sane in perniciem hostium cedet.* Abesse tamen dativus potest. Nam quod Latine, *cui bono?* Græce absolute, πρὸς τίνος ἂν ἀγαθοῦ γένοιτο.

IV. Quinto, conjuncta etiam illa est, qua significat *pertinere, partium et officii esse*, vel etiam, *convenire*. Dicunt enim, πρὸς τ' ἀνδρός ἐστι τὸ ἐγχείρημα, *homini sane conveniat hoc facinus*. Gallice, *il est bien homme pour faire un tel coup.* Sic οὐκ ἔστι πρὸς τῆς πόλεως, τοῦ πάλαι φρονήματος οὐδὲ παρὰ τοσοῦτον καθυφίεσθαι. id est, *Non est hujus urbis, de pristina animi magnitudine vel tantulum remittere.* Huc pertinent, πρὸς λόγου, vel λόγον εἶναι, *ad rem pertinere*. πρὸς τρόπου, *e moribus*, vel *convenienter, eleganter, decore, apte*: cui contrarium est, ἀπὸ τρόπου· ut, οὐκ ἂν τάδε πρὸς τρόπου λέγοις, id est, *nunquam hæc convenienter dixeris.* Sic, τὴν περὶ τοῦ βίου αἵρεσιν ἕκαστος ἂν πρὸς τρόπου ποιήσειεν. *Vitæ institutum quilibet suis ex moribus delegerit.* ¶. 420.

Nec abludit, πρὸς θυμοῦ, id est, κατὰ θυμὸν, vel καταθύμιος, *gratus, jucundus*: ut ἀπὸ θυμοῦ, *ingratus*, ἀποθύμιος.

V. Sexto, generis et sanguinis communionem significat: idque tribus præcipue modis. Primo, cum genitivo αἵματος. Nam οἱ πρὸς αἵματος, id est, οἰκεῖοι, συγγενεῖς, τῷ γένει προσήκοντες, vel ἀγχιστεύοντες, vel, ut Herodian. πρὸς γένος τινὶ ὑπάρχοντες, *propinqui alicujus et consanguinei* dicuntur, et sæpius quam ἀφ' αἵματος. Deinde, cum genitivis πατρὸς, et μητρός. nam οἱ πρὸς πατρὸς, *paterni generis propinqui.* οἱ πρὸς μητρὸς, *materni*; Gallice, *parens du coté du pere, et de la mere*[61]. Tertio, cum genitiv. ἀνδρῶν, et γυναικῶν. Nam οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, sunt οἱ πρὸς πατρὸς, et οἱ πρὸς γυναι-

61 Exempla quære apud Æschin. contra Ctesiph. pag. 298. lin. 38. ubi ait, virum popularem oportere esse ἐλεύθερον πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς, *ingenuum a patre et matre.* Et eadem pag. prope finem per Adjectivum verti potest: Πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, *Avus maternus.*

κῶς, sunt οἱ πρὸς μητρός. Alias dicunt, κατὰ πατρῷον, καὶ μητρῷον γένος. Cum autem dicitur, τὸ πρὸς πατρὸς, μητρὸς, etc. subauditur, γένος, id est, *genus paternum, maternum*, etc.[62] Dicunt etiam συγγενεῖς, ex. c. τὰ πρὸς πατρὸς, et suband. κατὰ, eodem sensu, quo si τὰ deesset[63]. ¶. 421.

Septimo, affini admodum usu, idem significat, quod ἕνεκα, *ex parte, de la part, quod attinet*. Xenoph. Expedit. i. Οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. *Spero enim gratiam mihi, nec a vobis, nec ab universa Græcia defuturam.*

Per. VI. Octavo, in obsecrationibus, juramentis, obtestationibus idem est, quod *per*: πρὸς Θεοῦ, *per Deum*: qui usus maxime vulgaris est.

Apud. Nono, sed rarius, verti potest, *apud* vel *coram*: maximeque cum dicunt πρὸς Θεοῦ, καὶ πρὸς ἀνθρώπων, quod non semper est affirmantis, vel obtestantis; sed potius, *apud Deum et homines*; *coram Deo, et hominibus*: quod etiam Gallice, *devant Dieu, et devant les hommes*. Sic, Ἀναίτιον εἶναι πρὸς Θεοῦ τε καὶ πρὸς ἀνθρώπων. id est, *Apud Deum et homines culpa vacare*. ¶. 422.

Πρὸς cum dat. *prope.* VII. Πρὸς cum dativo casu. Primo est, *prope, ad, juxta*: πρὸς τῇ πόλει, *prope urbem*.

Cum. Secundo, *apud*, vel *cum*, ac fere cum pronomine reciproco: nam εἶναι πρὸς ἑαυτῷ, id est, λόγον ἑαυτῷ διδόναι· καὶ αὐτὸν λογίζεσθαι, *secum esse*, aut *secum attente cogitare*. πρὸς ἑαυτῷ, vel ἑαυτὸν[64] σκοπεῖ, *secum ipse reputat*.

In. Tertio, idem est, quod *in*: cum significamus aliquem in certo negotio diligenter et attente versari: ut, ἦμεν πρὸς τῷδε τῷ λόγῳ, *hoc in sermone*, vel *hac in disputatione versabamur*. πρὸς τούτῳ ὅλος εἰμὶ, *totus in hoc sum*[65]. Horatius: *Totus in illis*, supp. *nugis*. Quo sensu etiam cum accusativo jungi potest.

62 Ita supplet Herodian. lib. i. cap. 7. Τὸ μὲν γὰρ πρὸς πατρὸς αὐτῷ γένος ἐκ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπισήμων ἦν. *Nam paternum ei genus ex nobilibus senatorii ordinis erat.*

63 Ita Pausan. in Achaicis pag. 398. lin. 35. Ἀθηναῖοι ὄντες τὰ πρὸς μητρός. *Athenienses materno genere.* Cæterum pro πρὸς licet etiam dicere ἀπό. Vid. supr. Cap. ix. Sect. i. Reg. 13.

64 Recte in Accusativo, qui Casus non minus est usitatus, præsertim quando cum alio verbo construitur: ut, ἀναλαμβάνειν πρὸς ἑαυτὸν, *Reputare secum*. Plat. in Hipp. maj. p. 288. Atque elegans hoc idioma est, si inter duo Pronomina hæc Præpositio collocetur. Ita Sophocles in Electra, ver. 281.

Ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
Κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
Τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
ΑΥΤΗ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ.

i. e. *Ego autem misera videns talia domi, fleo, tabesco ac deploro patris convivium illud, quod infelix dicitur, sola mecum.* [Immo, *infelix convivium, patris quod dicitur. Herm.*]

65 Philostrat. de Vit. Apollon. lib. v. cap. 31. Οἱ δὲ ὑπογεγράφεσαν τε αὐτῷ πάλαι ἴσασιν, καὶ πρὸς ἐπιστολαῖς ἦσαν. *Illi autem et dudum eum sunt in epistolis scribendis* [illegible]

Quarto, frequentissime valet *præter*: nam cum dicunt, πρὸς δὲ, sine adjuncto, vel πρὸς δὲ καὶ, vel πρὸς δὲ τούτοις, vel ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, significatur, *ad hæc accedit*, *præterea*, ut ἐπὶ τούτοις, et χωρὶς, et ἄνευ τούτων. Itemque cum dicunt, καὶ τὸ πρὸς, vel τὸ πρόσθεν, id est, *et le surplus*, dativus subintelligitur[66]. [Et καὶ πρὸς, ut ap. Herodot. viii. 29. *Herm.*] *Præter.*

VIII. Quinto, quod lexicographi vulgo non observant, etiam cum dandi casu, officium munusque significat, ut ἐπὶ cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit apud Herodian. lib. iii. cap. 5. Εἴ πώς τινας πεῖσαι δυνηθεῖεν, ἢ τῶν ὀψοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι. id est, *Si quibus persuadere forte possent, qui aut condiendorum ciborum curam haberent, aut a poculis ipsi essent.* Pro ἐπί.

IX. Πρὸς, sæpe cum accusativo construitur: Ac primo, tam multiplici fere usu, quam *ad*, apud Latinos. Pauca hæc observare juverit: πρὸς χάριν, *ad gratiam eblandiendam*: ¶. 423. πρὸς ἐπίδειξιν, *ad ostentationem*[67]: πρὸς ἔπος, ¶. 424. *ad verbum*, id est, *ad rem*, de qua vel agitur, vel disputatur; idem quod πρὸς λόγον ut, τοῦτο τί πρὸς ἔπος; *quid hoc ad rem?* πρὸς τόδετι ἅπαντα καθίστασθαι τὸν λόγον, dixit Aristides, id est, *ad hoc unum orationem omnem referri*[68]. Πρὸς cum acc. *ad.*

66 Hoc sensu Latini vertunt aliquando per, *præterquam quod*, cum verbo Substantivo, vel, *non solum, sed etiam*: vel denique, *Cum, tum.* Ita Plut. in Vit. Demosth. pag. 855. in fine: Πρὸς γὰρ τῷ νεμεσητῷ καὶ ἀγεννές. Ad verbum: *Nam præter indignum, non est generosum*: h. e. *Præterquam quod indignum est*: vel, *Non solum est indignum, sed etiam* etc. Vel, ita: *Est enim tum indignum, tum non generosum.* Confer Platonem in Sympos. p. 165. Νέος ἐστί· πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός. *Juvenis est, et præterea* (i. e. *præterquam quod juvenis est*) *mollis.* Et in Phædro p. 240. lin. 18. et 45. et p. 270. init. Item Isoc. Nicoel. p. 70. ubi, *Qui temperantiam fortuito*, inquit, *nec consulto colunt, fieri potest, ut sententiam mutent*; Εἰ δὲ ΠΡΟΣ ΤΩι πεφυκέναι καὶ διεγνωκότες, ὅτι μέγιστόν ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀρετὴ, δῆλον ὅτι πάντα τὸν βίον ἐν ταύτῃ τῇ τάξει διαμενοῦσι. *Qui vero præterquam quod naturali hac virtute præditi sunt, insuper perspiciunt, summum bonum esse virtutem, manifestum est, eos in hac vitæ statione constanter permansuros esse.* Notandum præterea, ubi Adjectivum sequitur, non necesse tamen esse, ut Adjectivum præcedat, sed nonnunquam pro eo substitui cognatum substantivum; ut in illo Athenæi lib. Deipnos. xi. p. 507. lin. 31. Ἦν δὲ ὁ Πλάτων ΠΡΟΣ ΤΗι ΚΑΚΟΗΘΕΙΑι ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ. *Erat autem Plato non malignis tantum moribus, sed etiam gloriæ cupidus.* Pro πρὸς τῷ κακοήθει. In verbis Isocratis, *super hanc virtutem*, una voce Latine dixeris, ut amat Suetonius, quem vide sis in Ner. cap. 31. *Ad hunc impendiorum furorem SUPER fiduciam imperii, etiam spe quadam repentina immensarum et reconditarum opum impulsus est.*

67 Ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. *Respondere ad interrogata.* Hoc sensu Græci aliquando Præpositionem subaudiendam relinquunt, ut in illo Platonis in Gorg. p. 474. Ἀποκρινόμενος τὰ ἐρωτώμενα. *Respondens ad rogata.*

68 Huc refer illud Platonis in Gorg. p. 502. lin. 42. λέγειν πρὸς τὸ βέλτιστον. *Ad id, quod optimum est, referre orationem.* Et illud Herodiani lib. ii. cap. 9. in fine: Ψευσάμενος

Πρός τι. Hinc etiam illud, πρός τι, Philosophorum, id est, *relativum*, ut logici nunc loquuntur, quod totum per se ad aliud referatur. At πρὸς τί: interrogativum, id est, *quorsum?* πρὸς τί ταῦτα λέγεις; *quorsum ista dicis?* [69]

X. Secundo, in quibusdam verti potest, *per*, vel cum adverbio, vel solo auferendi casu: ut πρὸς ὀργὴν, *iracunde*: πρὸς φθόνον, *invidia*: πρὸς βίαν, *vi*: πρὸς ἀκρίβειαν, *accurate*: πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter*: πρὸς ὑπόνοιαν, *suspiciose*: πρὸς ὕβριν, *injuriose*, vel *injuriæ loco*: πρὸς ἐπήρειαν, *contumeliose*, vel *contumeliæ loco*: nam πρὸς ὕβριν, aut ἐπήρειαν τι λαβεῖν, est, *aliquid injuriæ*, vel *contumeliæ loco ducere* [70]: πρὸς φιλίαν, *amice*: πρὸς ἔχθραν, *inimice*, *inimico animo*: πρὸς καιρὸν, vel ὥραν, *commodum*, *tempestive*: πρὸς ἀφθονίαν, *abunde*: πρὸς ἀφοσίωσιν, id est, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, et ἀφοσιουμένως, *perfunctorie*.

Adversus. XI. Tertio, est *adversus*, tam in *bonam*, quam in *malam partem*. Et in *bonam* quidem, id est, *erga*: ut τὰ πρὸς Θεὸν ὅσια [71], id est, *quæ adversus Deum sancte servanda sunt*. In *malam* vero, usu valde trito: ut, Τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους εὐπρεπῆ ποιήσασθαι, id est, *necessaria adversus hostes comparasse*. Notandum tamen, verbum ποιεῖν, eleganter hac in acceptione adhiberi, ad significandum quicquid *utile*, vel *efficax* sit *adversus aliud*: quomodo remedium quodvis, πρὸς τὴν νόσον ποιεῖν, dicitur, id est, *adversus morbum utile*: ut, τόδε τὸ ἀμυντήριον πρὸς θανάσιμα φάρμακα ποιεῖ, *hoc amuletum adversus letalia venena utile est*.

Propter. XII. Quarto, est, *propter*. ¶. 425. Dionys. Halicarn. lib. iv. [72] Τὸ ἀνέστιον, καὶ ἄπορον, καὶ πρὸς καταδίκας, ἢ χρέα, πρὸς τὸ χρειῶδες. Proprie: *Mentitus ad utilitatem*, i. e. *ubi vidit in rem suam esse*. Videtur dissimulari Participium φέροντα, *Pertinentia*. Alia acceptione πρὸς *Ad* vertitur, quando pro εἰς ponitur in numeralibus: Xenoph. Hist. Gr. lib. i. p. 435. Ὥστε ἀπολέσθαι αὐτῶν πρὸς ἑπτακοσίους. *Adeo ut ex illis ceciderint ad septingentos.* Jul. Cæs. B. G. lib. i. *Ex his, qui arma ferre possent, ad millia* XCII. Adde Ter. Heaut. i. 1, 93.

—*Mercedem quasi talenta ad quindecim*
Coegi.—

At πρὸς λόγον convenientiam sive proportionem notat, sequente Genitivo rei comparatæ. Sic de Oxo fluvio Arrian. de Exp. Al. lib. iii. cap. 29. Τὸ μὲν γὰρ εὖρος ἦν ἐς ἓξ μάλιστα σταδίους· βάθος δὲ, οὐδὲ ΠΡΟΣ ΛΟΓΟΝ τοῦ εὔρους, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος etc. *Ejus latitudo ad sex ferme stadia sese extendit. Altitudo autem ne cum latitudine quidem comparanda est*, sive convenit minime: *sed multo profundior est.* Servat eandem proportionis significationem etiam cum aliis accusativis. Ita Euripides in Hippolyto ait:

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

Prout fortuna nobis, ita et animus est.

69 V. Evang. Joann. cap. xiii. 28. Τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω τῶν ἀνακειμένων ΠΡΟΣ ΤΙ εἶπεν αὐτῷ. *Hoc autem nemo accumbentium sciebat, quorsum dixisset.*

70 Tale illud Dionysii Hal. lib. ix. p. 576. lin. 19. Ἵνα δὲ μὴ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ ἢ ΠΡΟΣ ὙΒΡΙΝ λάβῃ τὸ πρᾶγμα. *Ne rem injuriæ aut contumeliæ loco duceret.*

71 Vid. Dionys. Hal. lib. iv. p. 218. lin. 24. Vel simpliciter τὰ πρὸς θεοὺς exp. *religio*. Demosth. Olynth. iii.

72 Pag. 235. lin. 35.

τὴν ἐπιτιμίαν ἀπολωλεκὸς φῦλον. verbatim, id est, *Turba sine lare, inops, quæque vel propter condemnationem* (id est, *damnata judicio,*) *vel ob debita, dignitatem suam perdiderat.*

Quinto, *inter*, vel *cum* : ut, τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλλαγὰς *Inter.* ποιήσασθαι, *inter sese reconciliari* : et πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάττεσθαι, *cum inimico reconciliari* : πρὸς τοὺς φίλους κοινολογεῖσθαι, *sermones miscere cum amicis* : ἀργύριον πρὸς τὸν σῖτον κατ- *Cum.* αλλάττεσθαι, *pecuniam cum frumento permutare.* Aliquando comparationi locus est : ut, τινὰ πρὸς ἕτερον σκοπεῖν, ἐξετάζειν, *aliquem cum alio componere* [73].

Sexto, *quod spectat, ce qui concerne, ce qui touche* : τὰ πρὸς *Quod* ἡμᾶς, *res nostræ* [74], *les choses, qui nous touchent* : τὰ πρὸς σω- *spectat.* τηρίαν φέροντα, *quæ ad salutem pertinent* [75] : ὅσα γε πρὸς τὴν πόλιν. *Reipubl. caussa* : id est, *saltem quod ad Rempubl. attinet*, non autem, *propter Rempubl.*

Septimo, *apud* : πρὸς τὸν βασιλέα, *apud Regem.* *Apud.*

XIII. Octavo, *secundum*, vel *pro*, quatenus *pro* conve- *Secundum.* nientiam aliquam proportionemve significat : ut, πρὸς ἀξίαν ἑκάστοις διανεῖμαι, *in singulos pro cujusque dignitate dividere* : πρὸς ἄλλον ζῆν, *alterius ad nutum et arbitrium vivere* : πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκονομεῖν, id est, *omnia pro muneris sui ratione moderari, dispensare* : πρὸς τὸ πνεῦμα πέτεσθαι, *secundum ventum*, id est, *secundo vento volare* : ἀφεστηκέναι πρὸς καθαρότητα, *puritate ac nitore*, vel *secundum nitorem distare, differre* ; διαφέρονται πρὸς τὴν πολιτείαν, *secundum Reipubl. administrationem dissident*, id est, *in modo gerendæ Reipubl.* Ita πρὸς τὴν τῶν λόγων ἰδέαν διαφέρεσθαι, id est, *in constituenda eloquentiæ forma dissentire* : πρός γε τὸ παρὸν, vel ὥς γε, vel ὅσον γε, vel ὅσα γε πρὸς τὸ παρὸν, μηδὲν ἂν χρησιμώτερον γένοιτο. id est, *pro præsenti rerum statu, nihil utilius fieri possit* [76].

Nono est, *præ* : *en comparaison* : πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ *Præ.* τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος, καὶ μηδὲν, id est, *præ calamita-*

73 Vide plura in hunc sensum ad calcem hujus sectionis.

74 At, Πρὸς ἡμᾶς ἐστιν. *In nostra potestate est.* Plut. Apophth. p. 177. e. Πρὸς ἡμᾶς αὐτούς ἐστι καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. *In nostra potestate est et bene et male audire.*

75 Explicatur hoc modo etiam per *in*, eo sensu, quo quis dicitur excellens, ingeniosus etc. in aliqua re. Plat. in Phædro p. 263. Φεῦ, ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας Νύμφας τὰς Ἀχελῴου, καὶ Πᾶνα τὸν Ἑρμοῦ, Λυσίου τοῦ Κεφάλου, πρὸς λόγους εἶναι. *Phy, quanto solertiores Nymphas Acheloi, et Pana Mercurii filium, Lysia, Cephali filio, esse ais in orationibus componendis.*

76 Eodem modo Xenoph. Κύρου παιδ. lib. i. cap. 44. Δεῖ οὖν πρὸς τὰ συμβαίνοντα, οἶμαι, τούτοις χρῆσθαι. *His, puto, utendum est secundum accidentia.* i. e. *prout sese offert occasio.* Huc referri potest illud Isocratis in Panegyrico p. 109. Οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον. *Neque secundum pecuniam felicitatem judicabant.* i. e. *Neque pecunia felicitatem metiebantur.* Nec absimile est illud in Evangel. Matth. cap. xix. 8. Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν. *Moses pro duritia*, vel *rationem habens duritiæ cordium vestrorum permisit vobis.* Confer Marc. x. 5.

tibus præsentibus, quicquid ante pertulimus, nugæ, merumque nihil [77].

Tuncque adhiberi etiam poteſt, ὡς, ὥς γε, ὅσον, ὅσα, ὅσον γε, ὅσα γε, ὅσον δὴ, ὅσα δὴ, ante πρός *.— ¶. 426.

SECTIO IX.

De Præpoſitionibus ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρίς.

REGULA I.

Ὑπὲρ, cum genit. *pro.*

PRÆPOSITIO ὑπὲρ, cum genitivo tantum, et accuſativo conjungitur. Et cum genitivo quidem redditur *ſuper, de, per, pro, propter*. In quibus contrita prope omnia. Tamen in ſignificatione *pro*, notandum eſt, interdum idem eſſe, quod ἀντὶ, *loco, vice* [78]. Ita ſumit Dionyſius Halicarnaſſ. ut lib. viii. Οὗτοι τὴν ἀρχὴν παραλαβόντες, ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἐν τῷ πρὸς Ἀντιάτας πολέμῳ στρατιωτῶν, ἠξίουν ἑτέρους

77 Exemplum habet Plato in Hipp. maj. p. 281. in fine: Εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τὴν σοφίαν φαύλους πρὸς ὑμᾶς. *Eſſe antiquos ſapientiæ ſtudioſos, rudes præ vobis.* Aliquando utuntur Latini circumlocutione: ibid. p. 289. Ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται. *Hominum ſapientiſſimus, ſi cum Deo conferatur, ſimius videbitur.* Simili modo apud Lucian. in Dialog. Alex. et Philipp. [T. i. p. 396. *Herm.*] Ubi cum Philippus accuſat, quod Clitum interfeciſſet, ὅτι με (inquit) πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινεῖν ἐτόλμησεν. *Quod meas res geſtas cum tuis comparando laudare auſus eſt.* H.

* In compoſitione πρὸς ſignificat [v. Cattier. Gazoph. p. 89. *Herm.*] 1) *Acceſſionem, advocationem, ad.* Ut προσκαλεῖσθαι, *advocare*, Προσέρχεσθαι τῷ βασιλεῖ, *venire ad regem*, Ælian. V. H. ix. 3. Χωρίον προσβατὸν, *locus, ad quem patet aditus*, Xenoph. Apol. 23. Πρόσοδοι, *reditus*, h. e. *vectigalia et alia, quæ accedunt ad ærarium.* Προσγράφειν, *ſcripto aliquid addere*, Demoſth. p. 629. 2) Non multum differt a priori, ubi ſignificat *additionem, inſuper, porro.* Ut πρὸς δ' ἔτι, *præterea, inſuper.* Προσερωτᾶν, *inſuper interrogare*, Xenoph. Mem. iii. 9, 4. Προσαπολέσαι, *inſuper perdere*, Polyb. i. 74. Προσδιασαφεῖν, *inſuper indicare*, ibid. iii. 24. Προσεπιμετρεῖν τινὶ, *addere alicui aliquid*, ibid. iv. 51. 3) *Juxta, apud, ad, in.* Ut προσκαθίζεσθαι, *aſſidere*, Æſchin. Dial. ii. 16. Προσκαρτερεῖν τῇ πολιορκίᾳ, *in obſidione perſeverare*, Polyb. i. 55. Προσκνᾶσθαι τοῖς λίθοις, *ad ſaxa ſeſe terere, fricare*, Xenoph. Mem. i. 2, 30. 4) *Erga.* Ut προσφέρεσθαί τινι, *erga aliquem hoc vel illo modo eſſe affectum*, Xenoph. Memor. iii. 11, 11. 5) *Vim* addit ſimplici. Ut προσαιτεῖν, *emendicare*, veluti Xenoph. Apol. 9. αἱρέομαι τελευτᾶν μᾶλλον, ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτεῖν. Item προσαναβαίνειν dicitur de fluvio, qui auctus eſt imbribus, Polyb. iii. 72. Προσεπισιτίζεσθαι, *commeatum copioſius comparare*, ibid. i. 29. Z.

78 Vel in ſignificatione, qua convenientiam notat. Quomodo vertitur locus in Paul. epiſt. ad Philipp. ii. 13. Ὁ γὰρ Θεός ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν, καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας. *Deus enim is eſt, qui efficit in vobis et ipſum velle, et ipſum agere, pro gratuita ſua benevolentia.*

καταγράφων. Hi magistratu inito, ut eorum militum vice, qui bello adversus Antiates gesto ceciderant, alios conscribere liceret, postulabant [79]. ¶. 427.

II. In significatione *propter*, [v. Markl. ad Eur. Suppl. Propter.
1125. *Herm.*] duo nota. Alterum est, eleganter cum infinitivo conjungi; tam affirmando, quam negando; ac fere resolvi per *ut*; vel *ne*: ut, ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, *latendi causa*, vel *animo*, vel *ut latere possim, possis*; etc. ὑπὲρ τοῦ μὴ παραπλήσιόν τι παθεῖν, *ne simile quid pateretur*, vel *patiar*, vel alia quavis persona.

Rarius, quod sequitur ex Herodian. lib. iii. [80] Ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα, ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν. id est, *Ut autem barbaræ quoque nationes quiescant, curæ nostræ erit.*

Alterum est, idem valere, quod ὑπὸ, id est, *præ*. [Markl. ad Eur. Suppl. 1125. *Herm.*] Dionysius Halicarnass. lib. ix. Οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς, οὐδ' οἰκείας πλεονεξίας ἕνεκα εἰς αὐτὰ κατέστησαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας. *Non ex insidiis*, (id est, *dolo malo*) *nec privatæ utilitatis caussa*, (*pour leur intérêt*,) *eo devenerant, sed præ singulari Reipubl. studio.* nam φιλοτιμία, non tantum *ambitio*, sed etiam, *alterius honoris studium.*— ¶. 428.

III. Cum accusativo est, *supra*, vel *ultra*: ὑπὲρ λόγον, Cum acc. *supra, ultra.*
supra vim dicendi omnem: τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quæ vires nostras superant* [81]. Dionysius Halicarnass. lib. v. [82]. Ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, δεινόν τι, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι Ῥωμαίοις. *Supra hæc omnia, cæteraque, indignum id esse, nec Romanis ferendum.* ¶. 429.

Aliquando tamen, sed multo rarius, eodem modo sumitur, quo παρὰ, cum intermissionem significat: nam ὑπὲρ μίαν, est παρὰ μίαν, *alternis diebus*: subintelligendo ἡμέραν *.

79 Locus est p. 553. lin. 41.

80 Cap. 7. §. 15.

81 Hoc modo eleganter admodum construitur cum verbo ἔχω. Sic oratio dicitur ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας ἔχειν, *quæ vulgi captum excedit*, apud Isocr. Panegyr. non longe ab init. Nec minus scite eadem Præpositio cum Accusativo constructa adhibetur pro Comparativis πλεῖον, vel μᾶλλον ἤ. Lucian. Dem. Encom. p. 903. init. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. *Tu quidem* (ita verbatim) *inquit, ultra Proteum conaris meam recitationem effugere.* Ubi ὑπὲρ Πρωτέα pro μᾶλλον ἢ Πρωτεὺς, ut sensus sit: *Tu magis, quam Proteus, varias formas modosque excogitas, quo effugias.*

82 Pag. 332. lin. 26. H.

* In compositione ὑπὲρ significat [Cattier. Gazoph. pag. 91. *Herm.*] 1) *Trans, ultra, de loco.* Ut τὰ ὑπερόρια, *loca transmontana, extra Atticam sita*, Xenoph. Symp. iv. 31. Ὑπερορίζεσθαι, *extra fines patriæ deportari*, Æschin. adv. Ctesiph. p. 522. Ὑπερθορεῖν ὑψηλὸν ὑπὲρ ἕρκος, *altum munimentum saltu superare*, Demosth. pag. 422. Ὑπερισθμεῖν, et ὑπερνεωλκεῖν, *naves machinis traducere per continentem a mari ad mare*, Polyb. iv. 19. viii. 29. 2) *Trans, ultra, de tempore.* V. g. ὑπέργηρως, *ultra senectutem progressus, decrepitus senex*, Ælian. V. H. iv. 1. Παρθένος ὑπέρακμος, *virgo, quæ pubertatem*

Ὑπό.

IV. Præpoſitio ὑπὸ, Genitivum, Dativum, et Accuſativum regit.

Cum gen. *a, ab.*

Cum genitivo, eſt, *A*, *Ab*, *Abs*. Qua in ſignificatione notandum eſt, eam cum verbis etiam neutris conjungi. Nam ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων, *mori ab hoſtibus*, id eſt, *interfici*. Quo modo Tullius Academic. i. *Nihil enim eſſe valentius, a quo intereat*, Εἶναι γὰρ κρεῖττον οὐδὲν, ὑφ' οὗ γε ἀποθανεῖν, vel ἂν ἀποθάνοι. Sic, ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐκπεσεῖν, id eſt, φυγαδευθῆναι, *a Judicibus exilio mulctari*. Eodem fere ſenſu verbum ſubſtantivum adhibetur: ut, εἶναι ἐν δόξῃ ὑπό τινος, id eſt, δοξάζεσθαι, *honorari ad aliquo*[83]. ¶. 430.

Propter.

V. Aliquando eſt, *propter*: ὑπὸ τῆς ἀπεχθείας, *propter odium*. [V. Markl. ad Suppl. Eurip. 1125. *Herm.*]

Præ.

Aliquando, *præ*: ὑπ' ἐνδείας οὐκ ἔχω, ὅ τι ἂν μοι[84]. χρήσωμαι, *præ penuria, quid agam neſcio*[85].

Aliquando ὑπὸ, *a*: ut, ὑπὸ τραυμάτων θεραπεύεσθαι, *a vulneribus curari*; ſed exemplo rariore. Plutarch. Alexandr. p. 699. Ὁ Βουκέφαλος ἐτελεύτησε, ὑπὸ τραυμάτων θεραπευόμενος. *Bucephalus mortuus eſt, dum a vulneribus curaretur*. ¶. 431. Herodian. lib. vii.[86] Τῆς συγκλήτου ἀνὴρ, ὑπὸ ὑπατείας μὲν νεωστί. *Vir ſenatorius, ac noviſſime conſularis*, id eſt, *conſulatu functus*.

tatis annos ſuperavit, 1 Cor. vii. 36. Ὑπερήμερος, *qui ad diem conſtitutam æs mutuum non ſolvit*, Demoſth. pag. 518. 3) *Ultra modum*. E. g. ὑπεραγαπᾶν, *vehementer amare*, Demoſthen. p. 172. Ὑπερφοβεῖσθαι, *in ſummo eſſe metu*, Xenoph. Œcon. viii. 17. Ὑπερεσθίειν, *nimio repleri cibo*, ibid. Memor. i. 2, 3. Ὑπερχαίρειν, *maximopere lætari*, Ælian. V. H. iv. 25. Ὑπερερᾶσθαι τὴν εὐγένειαν τινὸς, *alicujus moribus liberalibus egregie delectari*, ibid. xii. 1. Ὑπερκάθαρσις, *nimia et immodica purgatio*, Hippocr. Aphor. iv. 5. 4) *Contemtum, præteritionem, negligentiam, violationem*. Ut ὑπερβαίνειν πολλὰ, *multa præterire*, Æſchin. Dial. iii. 12. Ὑπερορᾶν, *contemnere*, Xenoph. Mem. i. 2, 9. Ὑπεροπτικὸς, *inſolens, ſuperbus*, Polyb. v. 46. Νόμον ὑπερβαίνειν, *legem violare*, Diod. Sic. xvii. 34. Ὑπερφίαλος, *fœderis contemtor et violator*, Iliad. O. 94. etc. 5) *Supra, defenſionem*. Uti ὑπερασπίζειν, pr. *clypeo tegere*, deinde ſimpliciter *defendere, tegere*, Polyb. vi. 37. Ὑπερέχειν τὰς χεῖράς τινι, *defendere*, ibid. xv. 29. 6) *Excellentiam*. Ut ὑπερβάλλειν, *excellere*, Xenoph. Memor. iv. 3, 7. Ὑπερφέρειν πολλῷ τινὸς, *multum alicui antecellere*, ibid. Apol. 15. Z.

83 In paſſivorum conſtructione aliquando ſubaudiendum relinquitur. Ariſtoph. Nub. ver. 1083. Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ. *Si (in) hoc victus (a) me fueris*. Ubi Scholiaſtes: Λείπει ἡ Εἰς ἵνα ᾖ, εἰς τοῦτο· δύο προθέσεων ἐλλείψεις ἀντὶ τοῦ, Εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Nam Præpoſitionem εἰς etiam ἔλλειψιν pati, ſupra notatum eſt, Sect. 2. §. 8. Et obſerva, verbum λείπει paſſive vel neutraliter uſurpari, ut dictum eſt ad Cap. v. Sect. 1. §. 6. Et præpoſitivum ἡ in feminino genere pro τὸ, de quo ſupra cap. 1. §. 18.

84 Minus recte, pro ἐμαυτῷ, quia a perſona ad perſonam non fit tranſitus.

85 Significat et *præ*, quando comparatio innuitur. Ita Plato in Phædr. p. 245. lin. 9. de poeta ſobrio, nec ſacro furore percito ait: Ἀτελὴς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις ὙΠΟ ΤΗΣ τῶν μαινομένων, ἡ τοῦ σωφρονοῦντος, ἠφανίσθη. *Imperfectus et ipſe eſt, ipſiuſque, hominis ſobrii, poëſis præ aliorum furentium evaneſcit*.

86 Cap. ii. §. 6. Exemplum ſingulare, niſi forte ſcribendum ἀπό.

Aliquando, διά· ut, ὑπὸ σκότου, *per tenebras*[87]. Pro διά.

VI. Cum dativo, ut plurimum redditur, *ſub*. Exem- Cum dat. pla paſſim. Sed dativi locum genitivus interdum ſubit. *ſub*. Xiphilin. in Severo, Ὑπὸ τῆς ἀτοπίας ἦν ὁ Σεβῆρος. *Sub hæſitatione Severus erat*, id eſt, *hæſitabat*. ¶. 432.

Aliquando, *cum*. Plutarch. Public.[88] Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ *Cum*. πάσαις καὶ πελέκεσι. *Cum faſcibus ac ſecuribus omnibus*.

Aliquando, *ab*, *propter*, *præ*, cum dativo, loco genitivi. *Ab*. *Ab*[89], Eutrop. Metaphraſt. lib. ii. initio: Πρώτῳ (ἔτει) μετὰ τὴν ὑπὸ Γάλλοις γενομένην ἅλωσιν. id eſt, *Anno primo poſt captam a Gallis urbem*.

Propter, aut *per*. Julianus Auguſt. in Cæſarib. Ὑπὸ τοῖς *Propter*. οἰκείοις ἁμαρτήμασι, καὶ οὐχ ὑπὸ τοῖς σοῖς ἐσφάλη στρατηγήμασι. *Suis ille peccatis, non tuis conſiliis victus eſt, cecidit*[90].

Præ. Zoſimus lib. ii.[91] Ἐκθανόντων δὲ αὐτῶν ὑπὸ καύματι. *Præ*.

87 Eſt et ubi vel per ſolum ablativum, vel adverbialiter redditur. Sic Thucyd. lib. iii. cap. 33. Ὁ δὲ ὑπὸ σπουδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν. *Ille vero magna feſtinatione perſequebatur*. Sic ὑφ' ἑαυτοῦ, *Sponte*. Idem lib. iv. cap. 64. Ταὐτό μοι ποιῆσαι ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν. *Hoc idem, quod ego, ſponte veſtra facere*. At diverſa acceptione dicitur quis ὑφ' ἑαυτοῦ τι ποιεῖν, qui *propriis auſpiciis*, vel *auctoritate* aliquid agit. Pauſ. in Ach. p. 417. in fine: Καὶ αὐτοῖς ἐπετράπη μὲν ὑπὸ τοῦ Γάλλου πρεσβείαν ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἰδίᾳ παρὰ Ῥωμαίους ἀποστεῖλαι. *Atque illis quidem a Gallo permiſſum eſt propriis auſpiciis ad Romanos legationem mittere.*

88 Pag. 102. lin. 14. Præter hoc aliud ex eodem in Galba exemplum citat Henr. Stephanus. Abſit tamen, ut, ubicunque Latini *cum* adhibent, pro eo ὑπὸ reddant tirones. Fortaſſe non male verteretur, *præviis faſcibus*, ut et alterum illud in Galb. ὑπὸ φωτὶ, *prævio lumine*.

89 Non ideo, quia ſequens exemplum hanc verſionem ſatis commode recipiat, ut præpoſitioni *a*, tanquam in paſſiva conſtructione, locus detur, ſtatim putandum eſt, ὑπὸ in Græcis verbis idem plane eſſe, quod *ab* in Latinis: ſignificat itaque et hic et pleriſque aliis locis ſubjectionem, et ὑπὸ Γάλλοις γενέσθαι ſimile eſt ac ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, ὑφ' ἡγεμόνι τετάχθαι. [Alia v. ap. Lennep. ad Phal. p. 242. *Herm.*] quod ut et in exemplo citato appareat, en non rectiorem quidem, ſed κυριολογωτέραν verſionem: *Anno primo, poſtquam Urbs ſub Gallis eſſe cœpit*, i. e. *in Gallorum poteſtatem venit*, ſive, *Gallis ſubjecta eſt*, vel *ceſſit urbis expugnatio*. Sed ut maxime concedam, ὑπὸ cum Dativo hic adhiberi more conſtructionis paſſivæ pro Genitivo, non unicum hoc fulciendæ regulæ exemplum ſuffecerit, præſertim cum hic Metaphraſtes caſus huic præpoſitioni adjiciendos confundat temere, etiam in eodem orationis membro, cujus exemplum videſis lib. vi. cap. 24. Οὐ γὰρ ἔφερε μετὰ τοσαύτας νίκας ὙΠΟ ΝΕΟΙΣ ΓΕΝΕΣΘΑΙ καὶ ΤΗΣ ἐκείνων ΧΕΙΡΟΣ ἔνατον καὶ πεντηκοστὸν ἔτος γεγενημένος. *Non enim tulit poſt tot victorias, ut in adoleſcentium poteſtatem et eorum manus veniret, natus ipſe annos ſex et quinquaginta*. Ubi ὑπὸ eadem in acceptione, eodem in membro et Dativo et Genitivo jungitur. Videri poſſit dicere voluiſſe πόλιν pro ἅλωσιν. Quicquid id eſt, non placet locutio, donec præſtantiorem auctoritatem invenero.

90 Redditur et alio ſenſu *Propter*, quatenus ſignificat *juxta*. Pauſanias l. c. Πόλιν κτίσαντες ὑπὸ τῇ Ἴδῃ. *Urbe condita propter Idam*, i. e. *ſub Idæ montis radicibus*. Simile illud Thucydid. lib. ii. cap. 79. Ὑπ' αὐτῇ τῇ πόλει. *Ad urbem ipſam*. Quomodo et Latinis *ſub* pro *prope* ponitur. Virg. Æn. v. *Victor apud rapidum Simoenta ſub Ilio alto*.

91 Cap. 2.

Ipsis autem præ æstu emortuis [92]. [V. Abresch. ad Æsch. lib. iii. p. 54. *Herm.*]

Pro ἐπί.

VII. Aliquando etiam redditur *propter*, sed ita, ut sumi videatur pro ἐπί. Xiphilin. in Nerone: Ὁ δὴ [93] Λουκανὸς ἐκωλύθη ποιεῖν, ἐπειδὴ ἰσχυρῶς ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπῃνεῖτο. *Lucanus autem versus condere prohibitus est, quod vehementer ob poësin laudaretur.*

Herodian. lib. ii. [94] Ὡς ὑπ' αἰσχραῖς τε καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς σκώπτειν. *Ut eum etiam ob turpes, et ambiguas voluptates morderet, illuderet* [95].

Cum acc. *sub.*

VIII. Cum accusativo, fere *sub*: sive locus indicetur, ut ὑπὸ τὴν πόλιν, *sub urbem* [96]: sive tempus, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, *sub idem tempus*: sive, quod frequentissimum est, *potestatem*, seu *ditionem*: ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, *sub*, vel *in potestatem suam redigere.* [V. Lennep. ad Phalar. p. 242. *Herm.*] Sic etiam dicuntur, οἱ ὑπὸ χεῖρας, *potestati subditi.* Dionysius Halicarnass. lib. vii. [97] Ὡς ἐχθροῦ προπηλακίζοντος ἀδεῶς τοὺς ὑπὸ χεῖρας. *Tanquam hostis, potestati suæ subditos contumeliose, absque ullo metu tractantis.*

Dicunt etiam, ὑπὸ πόδα χωρεῖν, id est, *pedem referre*: ἀναχάζεσθαι ἐπὶ πόδα, ut in præpositione ἐπί, ex Xenophonte audivimus. Idem Dionysius Halicarnass. lib. v. [98] Διὰ τὰς συνεχεῖς πληγὰς ἐχώρουν ὑπὸ πόδα. id est, *Ob assiduos ictus pedem referebant* [99].

92 His adde: quod Latini dicerent, *Hujus impulsu*, vel *consilio*, vel, *ab hoc subornatus fecit*, id Græci: Ὑπὸ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ ἐποίησεν. Pausanias ibid. p. 416. Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγεν ὑπὸ διδασκαλίᾳ τῇ Καλλικράτους. *Atque hæc quidem dixit, subornatus a Callicrate.*

93 Ὁ δὲ, ex ed. Paris.

94 Cap. 7. §. 4.

95 Denotat et *Ex* eo sensu, quo dicitur mulier peperisse ex viro. Sed hoc Poetarum proprium. Ita Hom. Bœot. ver. 327.

Αἰνείας (τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη.)

Æneas (*quem sub*, i. e. *ex Anchise*, *peperit diva Venus.*) Et apud eund. Iliad. E. ver. 313.

Ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. *Quæ eum ex Anchise peperit boves pascenti.* Ponitur etiam hæc Præpositio cum dandi casu, pro genitivo a præcedenti substantivo recto. Sic apud Platonem in Hippia maj. p. 295. lin. 34. Τὰ ὄργανα τὰ ὑπὸ τῇ μουσικῇ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις, sunt, *instrumenta Musica*, vel *quæ ad Musicam et cæteras artes pertinent.*

96 Significat nempe locum quemdam vicinum illi urbi vel loco, qui exprimitur, sive quietem sive motum indicat. Cum quies indicatur, cum dativo invenitur, ut modo ostensum est: at in motus significatione regulariter accusativum poscit, quomodo et Latini Præpositionem *ad* addunt, etiam ante propria urbium nomina: ut, *proficisci ad Athenas*, *ad Trojam* vel *Ilium*, i. e. non tam ad urbem ipsam, quam loca suburbana. Sic Homerus, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. In temporis significatione apud Thucydidem passim invenire est.

97 Pag. 443. lin. 42.

98 Pag. 295. lin. 34.

99 Ὑπό τι exponitur per adverbium, *propemodum*: pro quo restituere malo, *quodammodo*. Plat. in Phædro p. 242. lin. 35. ubi Socrates ait, se a Phædro coactum esse dicere sermonem εὐήθη, καὶ ὑπό τι ἀσεβῆ.

IX. Præpositio [1] χωρὶς solum genitivum admittit. Cum quo, ut plurimum, idem est, quod ἄνευ, *absque*, *sine*. *Χωρὶς, cum genit.*

Aliquando est, *præter*. Nam χωρὶς δὲ τούτων, idem valet, quod πρὸς δὲ τούτοις· et χωρὶς δὲ, et χωρὶς τοίνυν, idem quod πρὸς δὲ, *præterea*. Thucydid. lib. ii. Χωρὶς δὲ, ἄλλος ὅμιλος ψιλῶν, οὐκ ὀλίγος. *Præterea, velitum turba reliqua, non exigua* [2]. *Præter.*

X. Aliquando, significat *nisi*, *præterquam*: tuncque, vel conjungitur cum ἢ ὅτι, sine particula negativa. Xiphilin. in Commodo: Χωρὶς ἢ ὅτι Πομπηϊανὸς ὁ γέρων οὐκ ἔστιν ὅτε ἀπήντησεν. *Nisi quod Pompeianus senex nunquam occurrit*, id *Nisi.*

Vesanum, et quodammodo impium q. d. *subimpium.*

* In compositione ὑπὸ significat [Cattier. Gazoph. pag. 91. *Herm.*] 1) *sub, de loco, infra*. Ut ὑπόγειος, ὑποχθόνιος, *subterraneus*: ὑπαίθριος, *qui sub dio est*: ὑπογάστριον, *venter imus*: ὑπορίνιον, *mystax, partes oris sub naribus*: ὑποδεῖν, *subligare*: ὑποτέμνειν, *succidere*: ὑποζωννύειν ναῦς, *succingere naves*, Polyb. Exc. Leg. 64. Act. Apost. xxvii. 17. 2) *Intus*. Nam res, quæ sub aliquo latet, fere est clausa, adeoque interior. Sic ὑπόξυλος, *subligneus*, occurrit Xen. Œcon. x. 3. ubi ὅρμοι ὑπόξυλοι sunt *monilia, quæ intus habent lignum pro auro*. 3) *Clam, furtim*. Etenim, qui loco est clausus, is latet. Sic ὑπεξαιρεῖσθαι Xenoph. Hier. v. 2. est *clam e medio tollere*. Ὑπανοίγειν γράμματα, *litteras alienas furtim aperire*, Demosth. p. 889. Ὑποκαθίζειν, *in insidiis sedere*, Polyb. xii. 2. Λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, *clam obrepit senectus*, Æschin. Dial. iii. 9. 4) *Paulatim*. Nam ut lateas, opus est ut rem facias sine strepitu, nec repente, ne in oculos hominum incurrat. Sic κατὰ μικρὰ ὑποῤῥεῖν τείχη dicuntur Ælian. V. H. xi. 4. [Valck. ad Theocr. x. id. pag. 119. *Herm.*] 5) Cum illa vi conjuncta est significatio *diminutionis*. V. c. ὑπολογίζεσθαι ἐκ τῶν ὀψωνίων, *deductionem facere a stipendiis*, Polyb. vi. 37. Sic dicitur ὑπέρυθρος, *subruber*: ὑπόσαπρος, *subputris*: ὑπόχλωρος, *subpallidus*: ὑπόλευκος, *subalbidus* etc. 6) Quoniam qui latet, is fere tutus est: hinc accepit vim *præsidii* et *tutelæ*. Ut ὑπόσπονδος, sub *præsidio induciarum*, Xenoph. Agesil. ii. 16. 7) Qui sub aliquo est, is inferior est, et adeo alterius *potestati subjectus*. Hinc γυνὴ ὕπανδρος, *maritata*, Polyb. E. P. 36. Ὑποβάλλειν τινὰ τοῖς ὄχλοις, *populi potestati objicere*, ibid. 52. Ὑπαίτιος, *obnoxius reprehensionibus*, Xenoph. Memor. ii. 8, 4. Ὑπακούειν, *parere*, ibid. ii. 7, 10. Ὑπόδικος... Ὑποθάνατος, *morti obnoxius*, vid. Foës. Œcon. Hipp. 8) Significat *accessionem, successionem*. Ut ὑποδύναι τὸ ζεῦγος, *ad jugum accedere*, Æschin. Dial. iii. 10. Ὑποδύεσθαι τὴν πρᾶξιν, *subire negotium*, Polyb. ii. 21. Ὑπειπεῖν, *orationi alterius aliquid subjicere*, Demosthen. p. 797. ¶. 433. 9) Ex additione fit rei incrementum. Hinc *vis augendi* eidem particulæ est tributa. Ut ὑποσπείρειν γέλωτα, *subinde risum interponere*, Ælian. V. H. ii. 13. Ὑποπίνειν, *subbibere*, h. e. *largius bibere*, Xenoph. Symp. ix. 2. 10) Significat *in promtu*. Ut ὑπάρχειν, *adesse, in promtu esse*, ὑπεῖναι, *præsto esse*, vid. Ind. Demosth. Reisk. 11) *Secessionem, reversionem*. Ut ὑποχωρήσεις πεδιναὶ, *fuga in locis planis*, Polyb. i. 34. Z.

1 Quo jure *præpositionem* dicat Auctor χωρὶς, ut et superius ἄνευ, non meum sit probare.

2 Hinc, sequente τοῦ et infinitivo, redditur, *præterquam quod*. Aristid. pro Quatuorviris, p. 472. Χωρὶς τοῦ μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα ἐκείνοις. *Præterquam quod hæc illis non respondent*. Vel sine articulo; ita Crito apud Platonem: Χωρὶς μὲν σοῦ ἐστερῆσθαι, τοιούτου ἐπιτηδείου. *Præterquam quod te, amico tam necessario, privatus ero*. Notat etiam *præter*, ubi exceptio indicatur, quo sensu etiam casui suo postponitur. Sic de diluvio Apollodorus lib. i. p. 19. Ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους, ΟΛΙΓΩΝ ΧΩΡΙΣ. *Ita ut omnes homines perierint, exceptis paucis.*

eſt, *interfuit*. Nam illud οὐκ non refertur ad χωρὶς, ſed cum ἔστιν ὅτι ſignificat, οὔ ποτε. Et caſus ſequi poteſt, ei ſimilis, qui præceſſerit: ut κακοὺς στρατιώτας οὐκ ἔχει, χωρὶς ἢ ὅτι ὀλίγους τινάς. *Ignavos milites nullos habet, præter omnino paucos*. Vel conjungitur cum ἢ, et adject. ὅσος, abſque negatione ſimiliter. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. x.[3] Χωρὶς ἢ ὅσοι ὑπὸ νόσων, ἢ γήρως, φυγεῖν ἀδύνατοι ἦσαν. id eſt, *Præter eos, qui vel præ morbis, vel præ ſenio fugere non poterant*.

Vel conſtruitur cum ἂν, aut εἰ, ſequente part. negat. Plutarch. Camill.[4] Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἡ πόλεμος. id eſt, *Niſi ſi Gallicum bellum fuerit*.

Seorſim. XI. Aliquando denique adverbii potius rationem induit, quam præpoſitionis: tuncque ſignificat *ſeorſum*, *ſeparatim*, ut, νόσφι Poetice.

Quo ſenſu, duobus modis uſurpatur. Primo, per ſe, ac ſine ullo caſu: ut, Χωρὶς γὰρ ἐκεῖνος, καὶ καθ' αὑτὸν δὴ μόνον ἐξετάζεται. id eſt, *Ille enim ſeorſim, ac per ſeſe tantummodo ſpectatur*, aut, *ſecum ipſe comparatur*. Χωρὶς περὶ ἑκάστων εἰπεῖν. *Seorſim de ſingulis dicere*.

Secundo, cum genitivo caſu: ut, Ὅσον διὰ σταδίου χωρὶς ἀλλήλων διεστηκέναι. id eſt, *Uno circiter ſtadio ab invicem disjungi*. [Sed genitivus ἀλλήλων regitur a verbo διεστηκέναι, non a particula χωρίς. *Reizius*.]

3 Pag. 646. lin. 19.

4 Pag. 151. lin. 26.

DE

ACCENTIBUS.

CAPUT I.

ACCENTUS eſt menſura ſyllabæ, quæ ſervatur aut ſcribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio, lex, aut conſuetudo poſtulat.

Accentus ſunt tres: Acutus, Gravis, Circumflexus.

Explicatio nominum, quibus in ſignificandis accentibus pro varia ſpecie et ſede Grammatici Græci utuntur.

Acutus in	ultima	vocantur	Oxytonus: ut, τιμή.
	penult.		Paroxytonus: ut, λόγος.
	antepen.		Proparox. ut, ἄνθρωπος.
Circumflexus in	ultima	vocantur	Periſpomenus: ut, ποιῶ.
	penult.		Properiſpom. ut, σῶμα.

Gravis ultimam ſyllabam duntaxat occupat, nunquam tamen pingitur, niſi in orationis contextu, ubi acutus vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς ἀνήρ ἐστι κοινὸν ἀγαθόν. Vbi nota, ἀγαθὸς, κοινὸν, ſi ſeorſim ſumantur, tono acuto, ſed in orationis contextu gravi pinguntur, ut in exemplis.

Animadverte itaque, acutus finalis ſive ſit in flexione, ſive conſtructione, ante nullam diſtinctionem, vel duntaxat ante comma (,) vertitur in gravem: ut ἀγαθὸς, *bonus*. Si colon (·) vel punctum interrogationis (;) vel punctum admirationis (!) ſequatur, manet acutus: ut, τίς ἀγαθός; *Quis bonus?* ὦ ἀγαθέ! *o bone!* τὸν ἀγαθόν.

Accentuum leges.

Circumflexus	nunquam eſt in antepenultima.
	non niſi in ſyllaba natura longa.
	non in penult. niſi ultima brevi [5].
Acutus	non præponitur antepenultimæ.
	non in antepenultima niſi ultima brevi.

5 Nempe natura; nam circumflectitur et penultima ante ultimam poſitione longam, ut αἶθοψ. Nimirum ſyllabam poſitione longam in accentuum ratione pro brevi haberi, mox dicetur, cap. ii.

* Nisi in Ion. in prima Simplicium: ut, Αἰνείας, Αἰνείεω. Et Atticis in reliquis: ut, πόλις, πόλεως.

CAPUT II.

ACCENTUUM REGULÆ.

1. LONGA natura ante finalem brevem, si tonum habuerit, circumflectitur: ut, σῶμα, μοῦσα, αὖλαξ [6].

Nota, αι et οι finales pro brevibus habentur: ut, μοῦσαι, Αἰνεῖαι, ἄνθρωποι.

Nisi in:
- contractis syllabis, ut, Λητοῖ.
- pronomine οἶ, *sibi*.
- optativis: ut, ποιήσαι, εἴποι.
- adverbiis: ut, οἴκοι, *domi*, οἶ, ποῖ, *ubi* etc.

Nota, syllaba sola positione producta, in accentuum ratione pro brevi habetur: ut, αὔλαξ, τύπτε, γράμμα.

2. Vox cum enclitica composita in accentuum ratione pro duabus habetur: ut, ὥστε, ἥνπερ. Sic οὗτινος, ᾧτινι, ὧντινων· contra regulas.

3. Omnis acutus finalis, præter τίς interrogativum, in orationis contextu, nisi sequente enclitica, vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς ἀνήρ. sed ἀγαθός ἐστι.

4. Omnis dictio oxytona Apostrophum passa:
- In indeclinabilibus amittit accentum: ut, κατ' αὐτὸν, id est, κατά.
- In declinabilibus retrahit tonum: ut, δείν' ἔπαθε, id est, δεινά.

Sed enclitica inclinant et monosyllaba amittunt: ut, τ' ἄλλα.

5. Dictio paroxytona in flectendo facta impar, ultima:
- brevi, erit proparoxyt. ut, τύπτων, τύπτοντος, ἕλλην, ἕλληνος.
- longa, manet: ut, τυπτόντων.

* Excipe duntaxat, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, δημήτηρ, quæ penultimam notant.

6. Dictio proparoxytona in flectendo facta par vel impar, ultima:
- brevi, manet: ut, τύπτομαι, τυπτόμεθα· εὔχαρις, εὐχάριτος.
- longa, erit paroxyt. εὔχαρις, εὐχαρίτων. Nota, tonus promovetur, salva lege quarta.

7. Longa ante longam, et brevis ante brevem vel longam, si tonum habuerit, erit acutus: ut, λόγος, λόγου, δούλου.

6 Sed syllaba brevis, ex synaloepha facta longa, retinet tonum naturalem, ut κᾆψον pro καὶ ὄψον.

8. Ev et ου finales, ſi tonum habeant, circumflectuntur, præter ἰδού, *ecce*, et ἰού [7].

9. Dictio properiſp. in flectendo facta { Impar, ultima brevi, erit proparoxytona: ut, σῶμα, σώματος. Par vel impar, ultima longa, erit paroxytona: ut, σπουδαῖος, σπουδαίου. }

10. Dictio polyſyllaba oxytona vel periſpomena in flectendo facta impar, habet tonum in penultima: } ut { ποιμὴν, ποιμένος. ἀγὼν, ἀγῶνος. τιμῆς, τιμῆντος. τυπῶ, τυπεῖτον. }

Nota ad præcedentes leges et regulas.

1. Syllaba natura longa eſt, quæ in ſe complectitur } vel { Diphthongum. Vocalem longam η, ω. Vocalem ancipitem productam: ut, πᾶσα, πῖθι, κλῦθι. }

2. Toni ſpecies in penult. pendet a ſyllabarum quantitate, juxta regulam primam et ſeptimam.

Syllabarum quantitas et incrementum multum conducit ad toni notitiam, tum quoad ejus ſpeciem, et ſedem: ut, σῶμα, σώματος, σωμάτων· μοῦσα, μούσης.

CAPUT III.

ACCENTUS recti ſingularis non poteſt certis regulis tradi, niſi ſingulis verbis adhibitis, quæ omnia recenſere hic labor, hoc opus eſt; neque nobis, cum brevitati litaverimus, licet eſſe tam prolixis: cur enim quædam verba, quæ iiſdem conſtant ſyllabis, vocalibus, et conſonantibus varium et diverſum habeant tonum, nulla certa regula, aut ratione demonſtrari poteſt: dic obſecro, cur μᾶλλον [8], πρᾶγμα, et πρᾶξις ſunt properiſp. cum ἄλλον, τάγμα, et τάξις ſint paroxyt.? cur οὐρανὸς ſit oxytonon et πεδίον paroxytonon; cum κοίρανος et στάδιον ſint proparox.? Quæ porro major eſt varietas, quam in tribus, αἰγιαλὸς, αἱμύλος, et αἴσυλος, licet eadem terminentur analogia? Quare cum uſu et lectione aſſidua melius et facilius ediſci, quam ullis præceptis comprehendi queant, nunc temporis, dedita opera, omiſſa facimus.

7 Adde οὔ, εἶα, οὐχ, in fine ſententiæ.

8 An ut compenſet abſentiam τοῦ ι, quod exciderat ex regulari comparativo μάλιον, quod reſervavit Heſychius? Leges de accentibus recti caſus ſingularis tunc, puto, certæ figi poterunt ubi omnium vocum, quaqua late patet lingua, origines ad conſtantem analogiæ normam revocari poterunt.

De tonis in recto singulari regulæ generaliores.

1. Verbalia in μα
- Dissyllaba habent tonum in penultima: ut, γράμμα, τραῦμα.
- Polysyllaba sunt proparox. ut, ποίημα.

2. Substantiva in εια
- ab adjectivis oxytonis in ης sunt proparoxytona; ut, ἀληθὴς, ἀλήθεια.
- a verbis εύω sunt paroxyt. ut, δουλεία a δουλεύω, βασιλεία a βασιλεύω.

3. Adjectiva comparativi et superlativi gradus in
- ος
  - Dissyllaba sunt properis. ut, πλεῖστος.
  - Polysyllaba sunt proparox. ut, σοφώτερος, σοφώτατος.
- ων Paroxytona sunt: ut, ἀμείνων, βελτίων.

4. Nomina composita cum quolibet nomine a præteritis mediis, ut a κτείνω, τρέφω, τέμνω, τίκτω, λέγω, φέρω, si capiantur
- Active, sunt paroxytona: ut, μητροκτόνος *matricida*, θεολόγος *theologus*.
- Passive, sunt proparoxyt. ut, μητρόκτονος *a matre occisus*.

5. Pronomina simplicia masculina[9], si
- sint hyperdissyllaba, sunt proparoxytona: ut, σφέτερος, *suus*.
- non sint hyperdissyllaba, sunt oxytona: ut, ἐγὼ, σὺ, αὐτός.

* Excipe δεῖνα, ἐκεῖνος, pro quo κεῖνος, Ion. τῆνος, Dor. οὗτος.

Nota, composita sequuntur tonum simplicium: ut, οὗτος, τοιοῦτος· αὐτὸν, σεαυτόν.

6. Adjectiva in κος aptitudinem vel potentiam significantia, sunt oxytona: ut, κριτικὸς, φυλακτικός.

7. Composita a βάλλω, πολέω, χέω, cum
- Præpositione, sunt proparoxytona: ut, ἀμφίβολος[10], πρόχοος.
- Alia dictione, sunt paroxytona: ut, ἐκηβόλος[11], οἰνοχόος.

8. Dissyllaba
- Interrogativa primam notant: ut, ποῖος, *qualis*.
- Indefinita ultimam: ut, ποιὸς, *qualiscunque*, ποσὸς, *quantuscunque*: sed πόσος, *quantus*?

Adjectiva verbalia in έος, ut et participia præteriti passivi sunt paroxytona: ut, λεκτέος, γραπτέος, γεγραμμένος.

9 Et neutra: ut, σφέτερον αὐτῶ.
10 Περίπολος.
11 Ὀνειροπόλος.

Nota de Participiis.

Æoles retrahunt accentum particip.	βεβλημένος, Æol. Aphær. βλήμενος, τετυφὼς Æol. τετύφων.

Compoſitio tonum participiorum non variat: ut, εἰμὶ, ὢν, παρών· ſic ἐλθὼν, εἰσελθών.

De tonis feminini et neutrius generis Adjectivorum omnium trium terminationum in recto singulari.

Regula.

In Adjectivis (ut et Participiis et Pronominibus) tonus feminin. et neutrius generis, quoad fieri poteſt, ſequitur tonum maſculini: ut, καλὸς, καλὴ, καλόν· θεὶς, θεῖσα, θέν· πᾶς, πᾶσα, πᾶν· θῆλυς, θήλεια, θῆλυ· ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ· σπουδαῖος, σπουδαία, σπουδαῖον· ἅγιος, ἁγία, ἅγιον.

* Excipe duntaxat ἐλαχὺς, et λιγὺς, quæ in feminino accentum retrahunt in antepenultimam: ut, ἐλάχεια et λίγεια, et unum χαρίεις, χάριεν.

Nota, adjectiva feminina in recto ſingulari a maſculinis	Pariſyllabicis, ultimam producunt: ut, ἅγιος, ἁγία· præter πότνια, et δῖα.
	Impariſyllabicis, ultimam corripiunt: ut, πᾶσα, θεῖσα.

Adjectiva maſculina paroxytona in ων	Impariſyllabica, retrahunt tonum: ut, ὁ καὶ ἡ ἀμείνων, καὶ τὸ ἄμεινον.
	Diſſyllaba, penultimæ locum ſervant: ut, ὁ καὶ ἡ πλείων, καὶ τὸ πλεῖον.

Adjectiva paroxyt. in ης in neutro ſunt proparoxytona: ut, ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, καὶ τὸ αὔταρκες. oxytona ſervant tonum.

CAPUT IV.

DE TONIS OBLIQUORUM PARISYLLABICORUM.

IN tribus prioribus declinationibus ſimplicium tonus in recto Oxytonus, in	Genitivo et Dativo eſt Periſpom. ubique: ut, ποιητὴς, ποιητοῦ. ὁδὸς, ὁδοῦ, ὁδῶν, ὁδοῖς. καλὸς, καλοῦ.
	Reliquis caſibus manet, ὁδὸν, ὁδούς.

Tonus in recto:

- Paroxytonus, penultimæ locum tenet: ut, τύχη, τύχης, τύχην· χώρα, χώρας, χῶραι.
  - * Sed μία cum compofitis in genitivo et dativo fingulari ubique eft perifpomenon: ut, μιᾶς, μιᾷ· μηδεμιᾶς, μηδεμιᾷ· οὐδεμιᾶς, οὐδεμιᾷ.
  - Nota, adjectiva in recto plurali feminina fequuntur tonum mafculini: ut, ἅγιοι, ἅγιαι, ἅγια. σπουδαῖοι, σπουδαῖαι, σπουδαῖα.
- Proparoxytona juxta regulam fextam, cap. ii.
- Properifpomena juxta regulam nonam, cap. ii.

Ad præcedentem regulam nota generaliter.

1. Omnis genitivus pluralis in prima et fecunda declinatione circumflectitur in ultima:

- Subftantiva omnia, ut Αἰνείας, Αἰνειῶν. μοῦσα, μουσῶν. τιμὴ, τιμῶν. Excipe χλούνων. χρήστων. ἐτησίων. Ἀφύων.
- Adjectiva duntaxat:
  - Parifyllabica oxytona omnia cujufcunque generis: ut, καλὸς, καλῶν· καλὴ, καλῶν [12].
  - Imparifyllabica feminina: ut, ἡδὺς, ἡδέων· fed ἡδεῖα, ἡδειῶν. fic τυπτοῦσα, τυπτουσῶν.

Nota fecundo.

2. α finale in prima et fecunda declinatione in duali, et dativo fingulari producitur: ut, ἡ χώρα, τῇ χώρᾳ, τὰ χώρα. Sed in vocativo fecundæ declinationis fequitur tonum recti: ut, ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα· ἡ χώρα, ὦ χώρα.

ας finale in prima et fecunda declinatione in fingulari et plurali numero communiter producitur: ut, ἡ χώρα, τὰς χώρας. Dorice corripitur: ut, τὰς χῶρας, τὰς μοῦσας.

αν finale in:
- prima producitur: ut, τὸν Αἰνείαν.
- fecunda fequitur quantitatem recti: ut, ἡ χώρα, τὴν χώραν· μοῦσα, μοῦσαν.

Nota fpecialiter ad paroxytona.

3. Quatuor paroxytona primæ declinationis, ut δεσπότης, μητιέτης, ἀκακήτης, εὐρυόπης, in vocativo fingulari fiunt proparoxytona: ut, ὦ δέσποτα, μητίετα, quibus addi poteft οἰκοδεσπότης, ὦ οἰκοδέσποτα.

12 Nam excipiuntur gravitona feminina fecundæ, a mafculinis tertiæ deducta: ut, ἁγία, ἁγίων, προτέρα, προτέρων. Sic pronomen αὕτη, τούτων.

Hæc et similia nomina:
- Appellativa formant vocativum in α brevem: ut, ὦ βιβλιοπῶλα· κυνώπης, ὦ κυνῶπα.
- Propria α vocativi producunt: ut, ὦ Αἰνεία, ὦ Θωμᾶ.

Regula quartæ declinationis ſimplicium.

Tonus in recto ſingulari in obliquis hujus declinationis idem eſt, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, etc.

Sed ſi rectus oxytonus, genitivus pluralis et dativi omnes ſunt periſpomena: ut, ὁ λαγὼς, *lepus*, τῷ λαγῷ, τοῖν λαγῷν, τῶν λαγῶν, τοῖς λαγῷς.

Regula de caſibus obliquis pariſyllabicis non contractis primæ declinationis contractorum.

Nomina ſubſtantiva et adjectiva polyſyllaba in ης in recto, in vocativo fiunt proparoxytona: ut, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, vocativo ὦ ἄληθες, αὐτάρκης, vocativo ὦ αὔταρκες· ὁ Ἡρακλῆς, ὦ Ἥρακλες, *Hercules*. Sic de tonis pariſyllabicis. Excipio duntaxat vocativ. quintæ declinationis, de quo in ſequente capite.

CAPUT V.

DECLINATIO QUINTA.

POLYSYLLABA hujus, aut cujuſcunque declinationis impariſyllabica, quoad tonum in obliquis, innoteſcunt per regulam 5, 6, 10. cap. 2.

Monoſyllaba in recto, in genit. et dat. ſing. et dativo plurali ſunt oxytona: ut, χεὶρ, χειρὸς, χειρὶ, χερσί· πᾶς, παντὸς, παντί· εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, cum compoſitis: ut, οὐδεὶς, et μηδεὶς, οὐδενὸς, μηδενὸς, οὐδενὶ, μηδενί.

* Sed penultima dativi pluralis:
- in compoſitis ab εἷς acuitur; ut, οὐδέσι, μηδέσι.
- τοῦ πᾶς, *omnis*, circumflectitur: ut, πᾶσι.

Monoſyllaba in recto:
- In accuſativ. ſingul. nomin. accuſat. et vocat. dual. et plurali penultim.:
  - longam circumflectunt: χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.
  - brevem acuunt: ut, ποῦς, πόδα, πόδες, πόδας.
- In genitivo duali et plurali ſunt periſpomena: ut, χεὶρ, χειροῖν, χειρῶν· ποῦς, ποδοῖν, ποδῶν.

* Excipe duntaxat δμὼς, τρὼς, θὼς, φὼς et φῷς; κρὰς, δᾲς, λᾶς, παῖς, ſimul et οὖς, quæ in genitivo plurali contra re-

gulam ſunt paroxytona: ut, τρώων, πάντων, παίδων, φώτων, et unum ὁ φῶς, in duali τοῖν φώτοιν, ſic Canin.

Nota ad præcedentes regulas.

Τίς interrogativum, et pronomen δεῖς, ut et participia monoſyllaba ubique penultimam notant: ut, τίς τίνος τίνι τίνα· θεὶς θέντος θέντα· στὰς στάντος στάντι στάντα· δεῖς δεῖνος δεῖνι δεῖνα.

Regula.

Nomina hujus declinationis Metatheſin paſſa, et ſyncopata omnia, et hæc vox γυνὴ, quoad tonum in obliquis imitantur monoſyllaba: ut, ἀνὴρ ἀνδρὸς ἄνδρα· κύων κυνὸς κύνα· γυνὴ γυναικὸς γυναικὶ γυναῖκα· γόνυ γόνυος γόνος· δόρυ δόρυος δουρός.

Nota, ας finale { communiter corripitur: ut, τιτᾶνας. Dorice producitur: ut, τοὺς τιτάνας.

De tonis obliquorum impariſyllabicorum obiter.

Paroxytona hyperdiſſyllaba in ων in vocativo ſing. ſunt proparox. ut, ἀμείνων, ὦ ἄμεινον, Ἀγαμέμνων, ὦ Ἀγάμεμνον.

* Excipe duntaxat Λακεδαίμων, Παλαίμων, Μαχάων, Ἱκετάων, Ἀρετάων, quæ penult. vocativi ſingularis circumflectunt: ut, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον, Μαχᾶον, etc. Quibus adde compoſita a φρὴν, quoties penultim. vocativi producunt: ut, ταλαίφρων, ὦ ταλαῖφρον· at ταλάϊφρον.

Hæc oxytona πατὴρ, γαστὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, γυνὴ, et tria paroxytona, δημήτηρ, εἰνάτηρ, θυγάτηρ, in vocativo ſingulari tonum retrahunt: ὦ πάτερ, γάστερ, ἄνερ, δᾶερ, σῶτερ, γύνη, δήμητερ, εἴνατερ, θύγατερ.

CAPUT VI.

ACCENTUUM RATIO IN CONTRACTIONE.

IN contractione ex gravi et acuto fit acutus: ut, ποιεόμεθα, ποιούμεθα.

Ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιέομαι, ποιοῦμαι.

Nota, in verborum contractione verum eſt.

* In nominibus excipe duntaxat
  - Nom. et vocat. dual. ſecundæ et tertiæ declinat. ſimpl. ut, τὼ νόω νῶ, μνάα μνᾶ.
  - Genit. plur. εὐηθέων, συνηθέων, ἀσυνηθέων, τριηρέων, quæ tonum retrahunt: ut, εὐήθων, τριήρων, ab εὐήθης et τριήρης, etc.
  - Accuſativum ſingul. quartæ declinationis contract. ſi terminatio recti ſit ώ· ut, ἡ λητώ, τὴν λητόα λητώ[13].

Syllaba tono affecta, in quam non cadit contractio, vendicat tonum: ut, τίμαε, τίμα, τείχεος, τείχους.

* Excipe duntaxat quædam adjectiva in εος proparoxytona materiam aut colorem ſignificantia, quæ promovendo accentum, poſt contractionem fiunt periſpom. ut, χρύσεος, *aureus*, χρυσοῦς· ἀργύρεος, *argenteus*, ἀργυροῦς· χάλκεος, χαλκοῦς· ſic ἔρεος, πορφύρεος, κεράμεος. Quibus adde ἀδελφίδεος, θυγατρίδεος, quæ εος in οῦς contractum mutant.

Contracta omnino producuntur: ut, ὁ καὶ ἡ νῆστις, ſed τοὺς καὶ τὰς νήστιας, νῆστις· ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, ſed τοὺς καὶ τὰς ἀδάκρυας, ἀδάκρυς.

CAPUT VII.

DE TONIS VERBORUM COMPOSITORUM ET SIMPLICIUM, CUJUSCUNQUE VOCIS, MODI, NUMERI, AUT PERSONÆ, JUXTA SEQUENTES SEX TABELLAS.

Tabella modi Infinitivi.

Verba in Indicat.
- periſpom.
  - in voce activa, manent in Infinitivo: ut, σπερῶ, σπερεῖν· τυπῶ, τυπεῖν, et Aoriſt. β. ut, ἔτυπον, τυπεῖν.
- proparox.
  - in voce paſſiva et media, manent in Infinitivo: ut, τύπτομαι, τύπτεσθαι, τυπήσομαι, τυπήσεσθαι. * Quibus adde aoriſt. α. mediæ vocis: ut, ἐτυψάμην, τύψασθαι.

Reliqua tempora modi infinitivi cujuſcunque vocis habent tonum in penultima: ut, ποιῆσαι, τυπῆναι, τετυφέναι, ἱέναι, εἶναι, θεῖναι.

Regula.

Idem eſt tonus modi infinitivi in verbis ſimplicibus, et compoſitis: ut, ἔχειν, παρέχειν· ἐλθεῖν, εἰσελθεῖν· εἶναι, παρεῖναι.

13 Nam, ſi rectus terminatur in ὼς, circumflectitur: ut, τὴν αἰδόα, αἰδῶ.

Tabella modi Infinitivi extra communem Dialectum.

Communiter tonus in ultima, si
- numerus syllabarum servetur, manet: ut, τυπεῖν, Dor. τυπέν· ποιεῖν, Æol. ποιῆν, ποιᾶς.
- paulum augeatur, erit in penultima: ut, τυπεῖν, τυπέμεν.

Communiter tonus in penultima, si
- numerus syllabarum non augeatur, manet: ut, τύπτειν, Dor. τύπτεν, Æol. τύπτην· sic τυπῆναι, Ion. τυπῆμεν et τυπέμεν· δοῦναι, Ion. δόμεν.
- augeatur syllaba, est proparox.

Finita in άμεναι, έμεναι, ήμεναι, et όμεναι, cujuscunque dialecti, sunt proparoxyt. ut, δοῦναι, δόμεναι, θεῖναι, θέμεναι.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum secundæ personæ singularis Imperativi, et primæ in reliquis modis cujuscunque vocis aut temporis.

Verba monosyllaba
- Brevia, sunt oxytona: ut, θές, *pone.* δός, *da.*
- Longa circumflectuntur: ut, θῶ, δῶ, ἦν.

Dissyllaba ultima
- Brevi, habent tonum in penult. ut, τύπτε, σῶσαι. * Sed εὑρὲ, ἐλθὲ, *veni,* εἰπὲ, *dic,* Attice sunt oxyt.[14]
- Longa vel sunt
  - paroxytona: ut, τύπτω,
  - perispomena: ut, τυποῦ, τυπῶ.

Polysyll. ultima
- Brevi sunt proparox. ut, τέτυφα, ἔχθαιρε, ἵστασο, ἤκουσα. * Sed tempora optativi modi activi ab Indicat. perispom. ut, τυπῶ, τυποῖμι, σπερῶ, σπεροῖμι.
- Longa vel
  - parox. ut, λαμβάνω.
  - perisp. ut, ἀκοοῦ.

Regula.

Aoristus secundus mediæ vocis in secunda persona sing. Imperativi modi est perispom. ut, τυποῦ, σπαροῦ. Præter unum τράπου.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum in reliquis personis, cujuscunque numeri, temporis, aut vocis, per tonum primi singularis.

Tonus perispom. in prima persona, in reliquis personis si numerus syllabarum
- servetur, manet: ut, θῶ, θῇς τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
- paulum augeatur, ut in regula decima, cap. 2.

14 Addunt λαβὲ, ἰδέ.

Properiſpom. in prima, in reliquis perſonis ſi numerus ſyllabarum.	augeatur, fit juxta regulam nonam cap. 2.		
	non augeatur, ult.	brevi, manet: ut, τυποῦμαι, τυπεῖται.	
		longa, erit parox.	
	minuatur, fit periſpom. ut, τυποῦμαι, τυπῇ.		

Paroxyt. in prima, in reliquis perſonis ſi ſyllab. numerus	augeatur, fit juxta regulam quintam cap. 2.		
	non augeatur, ultima	brevi	In polyſyll. erit proparox. ut, τύπτοιο.
			In diſſyll. erit properiſp. ut, πταίμην, πταῖο.
		longa, manet: ut, τύπτας.	

Proparoxyt. in prima ſingulari, in reliquis perſonis ejuſdem temporis ſi numerus ſyllabarum	augeatur, fit juxta regulam ſext. cap. 2.		
	non augeatur.	ult. brevi, manet: ut, τύπτομαι, τύπτεται.	
		ultima longa, erit paroxyt. ut, τύπηθι, τυπήτω, τυπήτων.	
	minuatur, erit paroxytona: ut, τύπτομαι, τύπτῃ.		

Nota ad paroxyt. in præcedente tabella.

Paroxyt. in αίμην, et αίμην, duntaxat in verbis in μι, ſi numerus ſyllabarum	augeatur, fit juxta regulam quintam cap. 2.	
	non augeatur ult.	brevi, properiſp. ut, ἱσταίμην, ἱσταῖο· θείμην, θεῖο.
		longa, manent.

Quibus addi poſſunt futur. α. in quinta, et futur. β. in reliquis conjugationibus Barytonorum in voce media, et modo optativo, ut, σπεροίμην, σπεροῖο, σπεροῖτο· τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.

Reliqua autem in αίμην et οίμην ſequuntur tonum parox. ſicut in tabella: ut, τυψαίμην, τύψαιο· τυπησοίμην, τυπήσοιο.

Tabella verborum compoſitorum duntaxat in ſecunda perſona ſing. modi imperativi.

Monoſyllaba poſt compoſitionem ſunt paroxytona: ut, ἕς, ἄφες, *remitte:* δὸς, ἀπόδος, *redde.*

Diſſyllaba, ultima.	brevi, poſt compoſitionem ſunt proparoxytona: ut, ἐλθὲ, εἴσελθε. μάθε, κατάμαθε· τεῖνον, ἔκτεινον. Item polyſyllaba: ut ἔγειρον, συνέγειρον.
	longa, ſervant tonum: ut, αἱροῦ, ἀφαιροῦ.

* Hæc duo tamen excipiuntur, λαθοῦ, ἐπιλάθου, *oblivi-ſcere:* ἱκοῦ, ἐφίκου, *veni.*

Tabella verborum compositorum in prima persona singulari per omnes modos.

Monosyllaba simplicia	post compositionem, ultima	longa, servant tonum simplicium: ut, δῶ, ἀποδῶ. præter unum σχῶ, κατάσχω.
Dissyllaba simplicia		longa, servant tonum simplicium: ut, σταθῶ, κατασταθῶ.
		brevi, sunt proparox. ut, εἰμὶ, ἄπειμι.
Hyperdissyllaba simplicia		brevi, servant tonum: ut, ὤρυξα, ἐξώρυξα.

* Excipiuntur a dissyllabis aorist. et præterita dissyllaba properispomena: ut, εἶδον, εἷλκον, εἶχον, ἧκα, quæ in compositione servant tonum simplicium: ut, κατεῖδον, κατεῖχον, συνῆκα.

1. Nota, nisi servata vocali præpositionis, tum quidem sunt proparoxytona: ut, ὑπόσχον, ὑπόσαξα.

2. Nota, οἶδα, et κεῖμαι in compositione retrahunt tonum: ut, κάτοιδα, σύνοιδα, πρόκειμαι.

Regula.

Dissyllaba simplicia in μην, a diphthongo vel vocali longa incipientia, post compositionem, modo non augeantur in principio, ultima brevi sunt properispom. ut, καθῆμην, καθῆσο, καθῆτο, ab ἧμαι *sedeo*: at ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Sic ἐνώρμην, ἐνῶρσο, ἐνῶρτο, ab ὄρομαι *concitor*. Tonus in reliquis personis sequitur tonum simplicium, ut in simplicium tabulis declaravimus.

Nota obiter de ultimis verborum syllabis.

Cujuscunque modi, personæ, temporis, aut numeri, (nisi in contractis)	in α, ε, ο, ι, finita, corripiuntur: ut, ἔτυψα, τύπτουσι, ἐτύπτετο.
	in ας, αν, ον, et ιν finita, corripiuntur: ut, ἔτυψας, ἔτυψαν, ἔτυπτον, τύπτουσιν.

In υν et υς finita, producuntur: ut, ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς.

CAPUT VIII.

REGULÆ ADVERBIORUM ET PRÆPOSITIONUM.

ADVERBIA a genitivo adjectivorum orta, sequuntur tonum originis: ut, σοφῶς a σοφῶν.

* Excipe duntaxat αὐτάρκως *sufficienter*, ab αὐταρκῶν, et κακοήθως a κακοηθῶν.

Adjectiva adverbiafcentia fervant tonum originis: ut, ἡδὺ, *fuaviter*, τάχιστα, *celeriter*.

Adverbia interrogativa	monofyllaba circumfleɑ̃. ut, πῶς; *quomodo?* diffyllaba parox. ut, πότε; *quando?*

Præpofitiones omnes, modo tonum habeant, funt oxyt.

Præpofitiones fuo cafui immediate poftpofitæ, retrahunt tonum: ut, εἰρήνης πέρι [15].

* Excipe ἀνὰ et διὰ, ut differant a Δία, *Jovem*, ἄνα, *o rex* [16].

Adverbia in	δα et ζε funt proparoxytona: ut, θύραζε. præter unum χαμάζε. δην funt paroxytona: ut, κρύβδην. δον et στι funt oxytona: ut [17], ἑλληνιστί.

CAPUT IX.

DE DICTIONIBUS ENCLITICIS.

ENCLITICA dictio eft quæ proprium accentum inclinat, id eft, transfert in præcedentis dictionis finalem fyllabam in eadem claufula, modo fit capax, eam acuens: ut, σῶμά μου.

Dictiones encliticæ.

In Nominibus τὶς *quidam*, per omnes cafus: item τεῦ, Dor. τοῦ, τῷ. Attic. pro τινὸς, τινί. fic τεω et τεων, cum articulo fubjunctivo ὃ· ut, ὅτεω, ὅτεων. Sed τίς interrogativum non inclinat.

In pronominibus, μοῦ μοὶ μέ· σοῦ σοὶ σέ· οὗ οἱ ἕ· σφὲ σφίσι σφᾶς, extra communem dialectum: fing. σέο, σεῦ, τεῦ, τοὶ, τὶν, τὺ, εὗ, μὶν, νίν· dual. σφωὲ, σφώ· plural. σφὶ, σφὶν, σφέας, σφὲ, μὶν, νίν· poft præpofitiones tamen et ἕνεκα et ἢ non inclinant.

In verbis, εἰμὶ, εἱς [18], ἐστὶ, dual. ἐστὸν, ἐστὸν, plur. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσὶ, Poet. et Dor. ἐσσὶ, et ἐντί· φημὶ, φησὶ, dual. φατὸν, φατὸν, plur. φαμὲν, φατὲ, φασί.

In adverbiis, ποῖ, πῶ, ποθὶ, ποτὲ, πῆ. Dor. πόκα, πᾶ, πῶς, ποῦ, Ion. κῶς, κοῦ, fi non interrogent.

In conjunctionibus, τὲ, κὲ, Dor. κὰ, κέν. expletivæ innumeræ, νὺ, νὺν, θὴν, θὲν, πὲρ, τοὶ, ῥὰ, γέ.

15 Retrahunt eædem tonum fuum, quando pro verbis ponuntur: ut μέτα, πάρα, πέρι, ἔπι, pro μέτεστι, πάρεστι, περίεστι, ἔπεστι.

16 Διὰ tantum excipit H. Stephanus ad Corinth. p. 60. utrum de ἀνὰ dubitaverit, nefcio. Illud addit: *fi ob eam tantum rationem rejiceretur* διὰ, *quod cum accufativo* Δία *poffet coincidere, itidem* πάρα pro παρὰ *rejici poffet et* μέτα *pro* μετὰ, *pro* πάρεστι *et* μέτεστι.

17 Παραστάδόν.

18 Secundæ perfonæ fingularis inclinatæ exemplum defidero.

Inclinant post
- Proparoxytona: ut, ἄνθρωπός τις.
- Paroxyt. trochaica -υ: φύλλά τε. λάμπέ τε. ἄνδρά μοι.
- Properispom. σῶμά μου.
- Dictionem nudam, οὔ, οὔτι.

Amittunt post
- Oxytona: ut, Θεός μου, Θεόν τινα.
- Par-ox.
  - Pyrrichia υ υ λόγος τε
  - Spondaica - - χώρα τε
  - Iambica υ - λόγῳ τε
  - duntaxat monosyllaba. Dissyl. retinent: ut, λόγον τινά[19].
- Perispomena: ut, ὁρῶ σε.

Verbum ἐστι
- habet acutum in prima, quoties est initium orationis[20], vel inmediate postponitur his particulis, οὐκ, ὡς, εἰ, καὶ, ἀλλ' et τοῦτ' pro τοῦτο· ut, οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἔστι, τοῦτ' ἔστι.
- amittit accentum post
  - Oxytona: ut, καλός ἐστι.
  - Perispom. ut, ἑρμῆς ἐστι.
- inclinat accentum post
  - Proparox. ut, ἄνθρωπός ἐστι.
  - Properispom. ut, σῶμά ἐστι.
- retinet post paroxyt. ut, λόγος ἐστὶ, χώρα ἐστί.

Nota, dictio polysyllaba finalis a duplici consona, non est capax inclinationis: ut, φοῖνιξ ἐστί.

Δὲ, θὲ, et οὖν peculiarem habent inclinationem.

Δὲ inclinat
- quando articulo præpositivo junctum ponitur pro demonstrativo pronomine: ut, ὅδε et ὅδ', *id*[21], οὗτος, *hic et ille*: sic ἥδε, τοῦδε, τόνδε, ubique per obliquos.
- quod accusativis nominum secundæ vel tertiæ declinationis adjungitur, vel vice præpositionis εἰς fungitur: ut, οἰκόνδε, *domum*, ἀγορήνδε, *ad forum*.

Δὲ ad τοῖος, τόσος, τηλίκος, *tantus*, τῆμος, *tum*, ἔνθα, *hic*, ἔνθεν, *illic*, ὑφὲν junctum facit, ut sint quasi oxyt. ut, τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθάδε, ἐνθένδε. Sic in obliquis se

19 Quia linguæ natura tonum antepenultimæ præmissum non patitur, siquidem enclitica cum præcedenti voce ita coalescit, ut, quantum ad tonum, pro una voce habeatur.

20 Vel etiam in media oratione, ubi per Anaphoram aliud ἔστι orationis alteram partem incipit. Ita apud Platonem de Rep. lib. ii. p. 368. in fin. Δικαιοσύνη φαμὲν ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνός; ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως. Similiter apud Pausaniam in Achaicis p. 420. Δυμαίοις δὲ ἔστι μὲν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον· ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν σφίσι. Vel quoties synalœpham patitur: ut, πᾶσα ψυχὴ ἔστ' ἀθάνατος. Item in ἔστιν ὅτι, ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπου et similibus in media sententia.

21 Ita invenio; nec dubium quin Auctor dederit *id est*.

habent more oxytonorum: ut, ποιοῦδε, τοσοῦδε, τημοῦδε, τηλικοῦδε, ſic ubique.

Nota, δε in δι verſum, Attici utcunque acuunt: ut, τοιοσδί· τοιαδί· ἐνθαδί· ὅδε at ὁδί.

Θὲ inclinat in compoſitione cum { ει, ut εἴθε. / αι, ut αἴθε. }

οὖν inclinat in compoſitione cum οὐκ, quoties negat, et non interrogat: οὔκουν, *non*; at οὐκοῦν; *num?* non inclinat.

Regula.

Nulla dictio duplici, niſi ſequente enclitica, notatur accentu, γεγραμμένος, ἄνθρωπός τις.

Omnis dictio ſua natura aliquo notatur accentu, niſi viginti ſequentia vocabula.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, (ἁ Dor. pro ἡ τά.) * niſi δὲ juncta, ὅδε ut ſupra, vel pro οὗτος, αὕτη, οὗτοι, αὗται uſurpantur. Hom. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ὃ, id eſt, οὗτος, *hic venit*, etc.

Nota, ὅ acutitonum quatuor ſignificat;
- *hoc*, ſic eſt neutrum genus articuli præpoſitivi, per Aphær. pro τό.
- *quod*, ſic eſt neutrum genus articuli ſubjunctivi.
- *qui*, ſic eſt maſculinum articuli ſubjunctivi per Apocop. pro ὅς.
- *quia*, ſic conjunctio pro ὅτι per Apocopen.

Nullo accentu notantur
- Præpoſitiones εἰς, ἐς, ἐν, εἰν, ἐκ, ἐξ.
- Conjunctiones, εἰ, Dor. αἰ.
- Adverbia, οὐκ, οὐ, οὐχ, ὡς, *ut*, πoι, *alicubi*.

Nota, Adverbia hæc puncto immediate præpoſita plerumque acuuntur, πῶς γὰρ οὔ; ſic in Iliad. Γ. ὄρνιθες ὥς.

Item ἐξ in fine membri aut periodi, et ὥς pro οὕτως, *ſic*, tono pinguntur: ut, ὣς εἰπὼν ὤτρυνε, Hom. *ſic locutus* etc.

Synencliticæ dictiones omnes, excepta ultima, acuuntur: ut, τίς σέ μοί φησί ποτε. ubi μοί poſt σέ inclinat, etc.

Nota, cum multæ dictiones encliticæ ſimul conveniunt, dicuntur ſynencliticæ, ut ſupra in exemplis.

Nota: Inclinatio poſt Apoſtrophum.

Dictio utcunque oxytona ſi patiatur Apoſtrophum, ſequente enclitica, rejicit tonum in ſuum locum: ut, καί τινά ἐστι, καί τιν' ἐστί· δεινά ἐστι, δείν' ἐστί· πάντά ἐστι, πάντ' ἐστί· πρᾶγμά ἐστι, πρᾶγμ' ἐστί· οὔγέ ἐστι, οὔγ' ἐστί.

* Præter ἀλλ' et τοῦτ'· ut, ἀλλ' ἔστι, τοῦτ' ἔστι.

In aliis dictionibus apoſtrophus non variat accentum: ut, χώρα ἐστὶ, χώρ' ἐστί.

Nota ad encliticas non inclinantes.

Encliticæ dictiones ſervant tonum poſt dictionem inclinationis capacem, præcipue vero Pronomina, idque quoties ſumuntur emphatice, ἤκουσα σοῦ, *audivi te*, te non alium: ſed in hiſce minutiis non faceſſo negotium tironibus: hæc itaque dedita opera omiſſa facimus.

CAPUT X.

ACCENTUUM RATIO INTER FIGURAS DICTIONIS.

Proſtheſis.

VERBORUM tonus poſt Proſtheſin mutatur et retrahitur: ut, εἶπα, ἔειπα, *dixi*: κλῦθι, κέκλυθι.

Modo patiatur lex accentuum, unde ἤτην, *erant duo*, ἐήτην, non ἔητην, ſalva lege quinta: ſic ἥνδανον. ἐήνδανον, non ἔηνδανον, ſalva lege quarta.

Oxytona poſt Proſtheſin ſervant tonum: ut, ταγὼν, τεταγὼν· ὀρτὴ, ἑορτή.

Aphæreſis.

Dictio per Aphæreſin facta monoſyll. { longa circumflectitur: ut, ἔβη, βῆ. * præter unum ἔχρη, χρή. brevis acuitur: ut, ἔβαν, βάν.

Dictio polyſyllaba tonum per Aphæreſin ablatum transfert in proximam ſyllabam[22]: ut, ἔθηκε, θῆκε. ἔδωκα, δῶκα. ἔτυψε, τύψε. βέβληται, βλῆται.

Syncope.

Accentus ſuper diphthongum, quæ non tota per Syncopen tollitur, ſervat ſuam ſedem: ut, κρείσσων Sync. κρέσσων. ἐγείρεται· Sync. ἐγέρεται.

Nota, mutatur tonus pro ſyllabarum quantitate: ut, εὐρεῖα, εὐρέα; non εὐρεα, ſalva lege ſecunda.

Tonus ſupra vocalem non ſyncopatum { in diſſyllabis manet: ut, ἤλυθον, ἦλθον· παραπιθὼν, παρπιθών. in proparoxytonis retrahitur: ut, ἐκοσμήθησαν, κόσμηθεν.

Epentheſis.

Tonus, Epentheſi facta, ſervat ſuam vocalem vel diphthongum, quam prius habuit: ut, ἀγεῖν, ἀγαγεῖν.

22 Ita tamen, ut, poſtulante natura Syllabæ, tonus mutetur: nam ſi longa eſt natura, protractus tonus acutus tranſit in circumflexum, quum ultima natura brevis eſt: ut ἔθηκε, θῆκε. ἔδωκα, δῶκα. βέβληται, βλῆται. At, penultima brevi aut poſitione longa, manet acutus: ut, ἔτυψε, τύψε· ἔφατο, φάτο· ἔλαβε, λάβε.

Nota, si fieri potest juxta leges accentuum: unde ἦγον, ᾖδα, Attica Epenth. ἤγαγον, ἀωδα, mutatur toni species, salva lege prima.

Apocope.

Voces per Apocopen factæ monosyllabæ sunt vel	Perispom. ut, δῶ pro δῶμα. Acutitonæ, ut ῥὰ pro ῥάδιον, πὰρ pro παρά.

Nota, tonus supra vocalem Apocopen passam mutatur et retrahitur pro syllabarum quantitate: ut, βριθὺ, βρῖ· παρὰ, πάρ.

Regula.

Tonus supra vocalem non Apocopen passam, manet: ut, δάκρυον, δάκρυ· ποσειδῶνα, ποσειδῶ· οὔτασε, οὖτα, salva lege prima.

Regula.

Particula σθα Æolica Paragoge addita non mutat dictionis tonum: ut, ἦς, *eras*, ἦσθα· κλαίοις, κλαίοισθα· at οἶδα, οἴδασθα, salva lege prima. Sic ἴδειρας, ἰδείρασθα, salva lege quarta.

Dictio Apocopen passa, si una cum voce sequente in unum coalescit, tonum suum amittit: ut, ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα· κατὰ τοῦτο, καττοῦτο· sic τοῦτ' ἔστι, τουτέστι.

Nota obiter, cum multæ dictiones in unam coalescunt, omnes, excepta ultima, tonos amittunt: ut, τοπαραπολὺ, seorsim τὸ παρὰ πολύ.

Accentuum ratio in dictionibus syllabicis θι, θεν, σε, φι, φιν, *Paragogice additis.*

Hæ dictiones nominibus appositæ, non mutant tonum a sua vocali, aut vocalis sede:

θι, θεν, { οὐρανὸς, οὐρανόθι· ἀρχὴ, ἀρχῆθεν· ποῦ, πόθεν· πᾶν, πάντοθεν· ἄνω, ἄνωθεν.

σε, φι, φιν, { οὐρανὸς, οὐρανόσε. ἀγέλη, ἀγέληφι· ἐξ εὐνῆς, ἐξ εὐνῆφι. στῆθος, στήθεσφιν· ἄκανθα, ἀκάνθαφιν.

Nota ad φι et φιν, ο ante φι vel φιν, semper vendicat tonum: ut, πόντος, ποντόφι.

In his, et similibus, id quod toties inculcavimus, accentum variari tum quoad speciem, tum sedem pro syllabarum quantitate et numero juxta leges et regulas, nemo non norit.

CAPUT XI.

TABELLA ÆOL. ION. DOR. DIALECTI IN TRIBUS PRIORIBUS DECLINATIONIBUS SIMPLICIUM PER TONUM COMMUNEM IN ULTIMA.

Communiter obliquus par, Æol. Ion. Dor. factus impar habet tonum in penult.	ποιητὴς,	Com. οῦ, ῇ, ὴν, ῶν, αῖς, άς.
		Ion. έου, έα, έων, ῇσι, έας.
		Æol. ᾶο. άων, αῖσι Dor.
	τιμὴ,	Com. — ῶν, αῖς.
		Ion. — έων, ῇσι.
		Æol. — άων, αῖσι.
	ὁδὸς,	Com. οῦ, — οῖς.
		Ion. οῖο. — οῖσι.

Regula.

Utcunque ſe habet rectus, genit. pluralis Æol. in prima, ut et Æol. et Ion. in ſecunda declinatione ſemper eſt paroxyt. ut, Αἰνείας, Αἰνειάων· μοῦσα, μουσέων, et μουσάων. Sic τράπεζα, τιμὴ, in έων, et άων. Sed genitivus Æol. ſing. Ion. ſing. et plur. innoteſcit per tonum communem, ut in tabella.

Per tonum communem in penultima.

Communiter obliquus par, Æol. Ion. Dor. factus impar, habet tonum in antepenult.	Αἰνείας	Com. νείου, νείαν, νείαις, νειῶν.
		Æol. νείαο.
		Ion. νέεω, νέεα, νέῃσι, νέεων.
	μοῦσα	Com. — μούσαις.
		Ion. — μούσῃσι.
	λόγος	Com. λόγου, — λόγοις.
		Ion. λόγοιο, — λόγοισι.

Nota, pariſyllaba ſequuntur tonum communem, ut Com. μουσῶν, Dor. μουσᾶν.

Nota, adjectiva per omnia quoad tonum ſequuntur ductum ſubſtantivorum: ut, καλὸς, καλοῦ, Ion. καλοῖο· ἡμέτερος, ἡμετέρου, ἡμετέροιο.

Reg. obiter.

'Ιῶτα Atticum finale vendicat tonum oxyt. utcunque: ut, οὗτος, οὑτοσί· τουτωί· νυνί[23]: τοιαδί· ταυτί.

Reg. de Dat. duali Poet. cujuſcunque declinationis.

Dativus in οῖν communiter periſpom. Poetice erit properiſpom. ut, ὁδὸς, ὁδοῖιν, Poet. ὁδοῖν· χεροῖν, χεροῖιν.

23 Νυνί olim legebatur.

Reg. de Dat. plur. Poet. cujuſcunque declinationis.

Dativus pluralis Poet. in εσι vel εσσι, fit proparoxyt. ut, ἔπος, ἔπεος, ἐπέεσσι· τρὼς, τρωὸς, τρώεσι.

Reg. de Caſu Attico cujuſcunque declinationis.

Caſus Attici habent accentum in antepenult. quamvis ultima ſit longa: ut, πόλις, πόλεως· πέλεκυς, πελέκεως· μενέλεως, μενέλεω. * Niſi recte ſit oxytonus: ut, βασιλεὺς, βασιλέως.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.

HERMANNI

ADNOTATIONES.

1. VID. H. Steph. de dial. Att. pag. 17. ad art. 21. 1.
Ib. Fisch. ad Well. iii. 259. seq. Sic διὰ ταύτης apud 2.
Suid. in ἀναλαβεῖν explicat Wakefieldius ad Eur. Ion. 438.

2. Nomen per ellipsin omittitur semper, si articulus 3.
masculini vel feminini generis est, non semper, si neutrius. Omittitur, quum grammatici dicunt, τὸ ποιῶ, scil. ῥῆμα; τὸ καλῶς, scil. ἐπίῤῥημα, et in similibus. Plerumque vero aliquod nomen ad articulum neutrius generis subintelligere ineptum foret, quia neutrum ob hanc ipsam caussam adhibetur, quod res aut non habet nomen, aut nomen non statim succurrit. Τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ' ἄγει δάκρυ. Τὸ μὲν, ὅτι - τὸ δὲ, ὅτι - . Sic etiam in nominibus: οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. *Triste lupus stabulis.* Ridiculum foret hic supplere *negotium*. *Hoc totum philosophari.* Idem in τί. Quia dicitur τί χρῆμα λεύσσω, ex eo non consequitur τί λεύσσω intellecto χρῆμα dici. Nam ne cogitatur quidem. Alia res in masculinis et femininis, quæ quia certum genus indicant, non possunt non ad certum nomen referri.

4. Plurima de formula ὃ μὲν - ὃ δὲ congessit Fischerus ad 4.
Well. i. p. 326, 329. seqq. Satis habemus, hæc, quæ rariora sunt, afferre. Ὁ μὲν interdum omittitur; Euripides in Oreste v. 1489. νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἳ δ' ἔμελλον οἳ δ' ἔκειντο. Vid. ibi Musgr. et ad Iph. Taur. 1361. Οἳ μὲν, οἳ δὲ, Athenienses et Spartani, quæ nomina latent in præcedente Ἀθῆναι et Σπάρτη, invenitur apud Herodotum vii. 133. Alio modo Homerus Odyss. A. 115. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθὼν, μνηστήρων, τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη - τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι.

5. Steph. de dial. Att. p. 184. Reizius de accent. in- 5.
clin. p. 13. præter hos locos affert Isocratem in Paneg. c. 37. τάς τε πόλεις τὰς Ἑλληνίδας οὕτω κυρίως παρείληφεν, ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν, ἐν δὲ ταῖς ἀκροπόλεις τειχίζειν. Adde ibidem c. 41. εἰς μὲν τοὺς ὑβρίζοντες, τοῖς δὲ δουλεύοντες. Et mox, πρὸς μὲν τοὺς φίλους - πρὸς δ' ἐχθρούς.

6. 6. Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα pro ipſo Platone recentiorum eſt. Epici poetæ hac formula numquam utuntur, niſi quum comites et ſocios intelligunt. Ita in Heſiodi Homerique locis, ut cuique, qui eos diligenter inſpexerit, patebit. In Herodoti loco i. 62. vera videtur lectio ἀπικνέεται et ἔθετο· ſed delenda interpunctio poſt Πεισίστρατον· οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος ἤϊσαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐς τωυτὸ συνιόντες, ἀπικνέεται (ὁ Πεισίστρατος) ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθετο τὰ ὅπλα.

7. 7. Dubitationem hanc refutavit Fiſcherus ad Well. i. p. 345.

8. Ib. In Thucydidis loco ὡς τὸν δῆμον καταλύουσι legendum. Articuli uſus ne Græcus quidem foret. Ἐν τοῖς πρώτῃ autem aliud eſt, et infra explicabitur.

9. 8. Xenophontis locus non aptus, in quo τὰ νῦν eſt *nunc*. Articulus natura pronomen eſt, et ſic plerumque apud Homerum. Formulas, in quibus Attici eo ſic utuntur, enumeravit Reizius de accent. inclin. p. 9. ſeqq. Sunt ea hæc: 1) poſt præpoſitionem: ἐν τοῖς Plato Euthyd. p. 281, 19. ed. Baſ. pr. διὰ τὸ, Thucyd. vii. 71. 2) τὸν καὶ τὸν, τὰ καὶ τά. Lyſias pro Eratoſth. cæde p. 27. Demoſth. c. Mid. p. 560. Id tantum fit in articulis a littera τ incipientibus. 3) οἱ μὲν, οἱ δέ. Articulus enim pronominis loco adhibitus, accentu notandus, ut voluit Reizius. 4) πρὸ τοῦ vel προτοῦ. ὁ πρὸ τοῦ χρόνος. Demoſth. adv. Lept. p. 496. 5) ſequente articulo poſtpoſitivo τὰ, ἐξ ὧν σύγκειται. Ariſtot. Top. vi. 13. §. 14. 6) in formula ἐν τοῖς μάλιστα et ſimilibus, de quibus infra. 7) etiam ſine præpoſitione, Wolfio ad Reizium p. 10. monente: σὺ τὸ γιγνώσκεις, ὅτι. Plato Cratyl. p. 434 E. τὸ δὲ ἄρα οὐ τοῦτο ἦν. Idem in Sympoſ. xx. 7.

10. 9. Demoſth. Ol. 3. pr. πέπεισμαι τοῦθ' ἱκανὸν προλαβεῖν ἡμῖν εἶναι τὴν πρώτην. Ponitur χάριν etiam ante genitivum. Eurip. Androm. 1228. χάριν τῶν σῶν πάρος νυμφευμάτων. Perictyone apud Stob. p. 487, 51. χάριν εὐπρεπίης. Thom. M. p. 195. Schol. Lucian. t. i. p. 535. Abreſch. Auct. Diluc. Thuc. p. 420. Dicitur etiam addito articulo τὴν σὴν χάριν, ut in Androm. Eurip. 221. et πατρῴαν χάριν, i. e. πατρὸς χάριν apud eumdem in Heracl. 242. ubi v. Muſgr. Etiam δίκην et τρόπον ante genitivum collocantur. Æſchylus Agam. 49. τρόπον αἰγυπιῶν. et 241. δίκαν χιμαίρας. Herodot. vii. 69. τρόπον λόγχης. Eodem modo adhibetur χρέος, *in commodum*. Eurip. Hecub. 882. σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. Quod in Leonidæ Tarentini epigr. 66. Brunckius edidit, μνήμην Εὐβούλοιο πίνωμεν, legendum eſt μνήμης. Vid. Jacobs.

11. Ib. Non poteſt dici hic articulus ſubintelligi. Magnum

enim discrimen additi et omissi articuli est. Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου significat aut hunc fuisse Sophronisco unicum, aut illum esse, cui pater fuerit Sophroniscus, quo ab aliis Socratibus distinguatur. Σωκράτης Σωφρονίσκου dicitur, qui Sophroniscum, non alium, habeat patrem. Quare hæc formula in foro et negotiis civilibus usitata est.

9. Τὸ hic non pro ὃ ponitur, sed nominativus vel accu- 12.
sativus est, ex ellipsi pendens: τὸ δὲ μιαρώτατόν ἐστι τοῦτο· τὸ δὲ μιαρώτατον εἰργάσατο.

11. Explicando rem obscuriorem reddidit. Τὸ μέν τι - τὸ 13.
δέ τι semper significat *partim quodammodo*, *partim aliquid*, *partim aliquantisper*, vel quidquid τὶ significare potest.

Ib. Τὰ μὲν - τὰ δέ. Herodot. iii. 80. Pindar. Pyth. ii. 14.
19. Soph. Trach. 534. τὰ μὲν - τέλος δὲ Herodot. iii. 85. Multimodis Pindarus hanc constructionem variat: Nem. ix. 102. πολλὰ μὲν, τὰ δέ. Ol. xii. 7. πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω. Nem. ii. 29. παρὰ μὲν - τὰ δέ. iii. 75. τὰ μὲν λεόντεσσιν ἔπρασσε φόνον, κάπρους τ' ἔναιρε, *nunc leones*, *nunc apros occidebat*. viii. 51. τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ, ἄλλων τε μόχθων ἐν ἀμέραις. Pyth. xi. 70. τὰ μὲν ἐν ἅρμασι, Πυθοῖ τε γυμνοί. ii. 56. τὸ μὲν, ὅτι - ὅτι τε. Isthm. iii. 18. τάδε, *aliquoties*, non præcedente τὰ μέν. Ol. ii. 132. τὰ μὲν χερσόθεν, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. Sed in Hom. Iliad. Z. 147.

Φύλλα, τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει,

τὰ pro ἃ dictum.

Ib. Τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, Herodot. iii. 106. ix. 27. τοῦτο 15.
μὲν, sine τοῦτο δὲ, Soph. Ajace 670. Herodot. ii. 99. iii. 106, 108. vii. 21. τοῦτο δὲ sine τοῦτο μὲν idem v. 45. viii. 60. τοῦτο μὲν - ἡ δὲ αὖ ἔσοδος idem vii. 176. τοῦτο μὲν idem vi. 125. cui in sequentis capitis initio μέτα δὲ respondet. τὸ μὲν - τοῦτο δὲ idem viii. 102. τοῦτο μὲν - εἶτα Sophocles Phil. 1345.

12. Addendum τὸ εἰρημένον. Æschylus Agam. 1632. 16.

Γνώσει γέρων ὢν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
Τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον.

Sic ibi legendum. Nam in his formulis εἰρημένον et similia articulo carere non possunt. Male vulgo τῷ τηλικούτῳ.

Ib. Nisi fallor semper sequente negatione μὴ, μή τινα, 17.
μηδένα. Sic Sophocles in Philoct. 197. Heliodorus Æthiop. p. 456. Dionys. Hal. p. 12. l. 33. Huds. Basilius laudatus Casaubono ad Athen. p. 75.

13. Omisso articulo Sophocles in Antigona 567. ἀλλ' 18.
ΗΔΕ μὲν - τοι μὴ λέγε. De iis, quæ mox memorantur, vide Fischerum ad Well. i. 328.

Ib. Intelligitur in hac formula, *quam malum*, *stultum est*, 19.
vel simile quid. Etsi autem plerumque δὲ additur, non est

illud tamen neceſſarium. Sophocles Philoct. 234. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ. Ariſtophanes in Nub. 816. τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί. Xenoph. Cyrop. ii. 2, 1. τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Τὸ δὲ ſequente negatione μὴ vel μηδὲ, Ariſtoph. in Nub. 269. in Ran. 741.

20. 13. Omiſſio articuli cum infinitivo præpoſitioni juncto ne Græca quidem: v. Valk. ad Phœn. p. 732, 760. Recte Stephanus correxit ἐπὶ τὸ τὰ τεταγμένα ἄγειν. Male putant articulum una cum præpoſitione omiſſum in ſimilibus, ut hoc Thucydidis eſt i. 50. πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο φονεύειν διεκπλέοντες μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν. Herodotus ix. 33. παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾷν Ὀλυμπιάδα. Multa ibi attulit ſimilia Abreſchius Diluc. Thuc. p. 53. et ad Cattieri Gazoph. p. 34. In his enim ὥστε intelligitur. Atque hæc formula maxime ex antiquo ſermone ſervata. Sic Homerus, δῶκε ξεινήϊον εἶναι, λεῖπε φορῆναι, et alia innumera. Sed omittitur articulus nonnunquam a poetis, ubi infinitivus ſubſtantivi munere fungitur, quod fieri negabat Brunckius ad Anacreontem p. 117. At ſic Anacreon ii. φύσις ἔδωκε τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι. xxiii. ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ, λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ. Æſchylus Agam. 188. καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. Item genitivus omiſſus ab Euripide in Phœniſſis ver. 603.

Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν,

i. e. τοῦ θανεῖν, vel μὴ θανεῖν. Sic etiam Sophocles in Œd. T. 1457. ex emendatione Marklandi, θνήσκειν ἐσώθην. Eurip. Alc. 11. ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην, quod idem in Herc. Fur. 197. ſic dicit: τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν. Errant vero qui apud Æſchylum in Agam. 798. πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι ſic intelligunt, τὸ δοκεῖν προτίουσι τοῦ εἶναι. Hic enim omitti articulus non poterat, ſed τὸ δοκεῖν εἶναι eſt *ſpecies ſinceritatis*. Addit articulum Sophocles in Philocteta 1241.

Ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν,

cujus articuli hæc vis eſt, ut inde oppoſitio clarius pateat: τὸ μὲν λέγειν οὐδεὶς κωλύει, τὸ δὲ δρᾶν κωλύσει. Ibidem v. 1252.

Ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

Dicere hæc tibi licet; facturum non cenſeo. Verſus obſcurus eſt: Excidit enim alius ante hunc, Ulyſſis verba continens, quod non obſervarunt critici. In Antigona 1105. τὸ δρᾶν ἀνάγκῃ, *facto opus eſt.*

21. 14. Etiam apud alios, ut ſæpius apud Gregor. Cor. de dial. v. c. p. 24. Vide hujus præfationem. Addendus ὁ μεταφραστὴς, de quo v. Kœn. ad Greg. Cor. p. 23.

22. 15. Τοῦ et τῷ pro τὶς non eſt omnino articulus, ſed alia

pronominis τὶς forma. Id quod clare docet Ionica lingua, τέο et τεῦ pro τοῦ, quum illud est τινὸς vel τίνος, et τέῳ pro τινὶ vel τίνι dicens. Ac vereor omnino ut satis certa exempla aliorum casuum, quam genitivi et dativi singularis apud Atticos inveniri queant. In Æliano recte videntur quidam scribere τινῶν, in Xenophonte τοὺς a plerisque libris merito abest. Alia haud minus dubia exempla habet Fischerus ad Wellerum ii. p. 221. Quod si tamen præter illos, quos dixi, casus alii adhibiti fuerunt, eos non nisi genitivum et dativum pluralem τῶν et τοῖς fuisse credibile est, quandoquidem hi et in Ionica dialecto sunt, τέων et τέοισι, et in pronomine ὅτου, ὅτων et ὅτοις. Accusativus et nominativus ab utroque numero abest, ὃ vel ὅς, οἳ vel τοὶ, τὸν, τοὺς, neque ὅτος, ὅτον, ὅτοι, ὅτους dicitur. In Sophoclis Electra v. 1191. quæ legitur interrogatio, τοῖς τοῦ; in ea τοῦ tantum pro τίνος dictum. Præcedit enim, ὅθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος, et sequitur responsio τοῖς πατρός.

16. Corruptis locis nihil probatur. Non magis ἢ ξὺν τοῖς ἢ πολλῇ ὅπλοις, quam τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς dici potest. In Arriano verborum ordo mutandus videtur; in Pausaniæ loco, qui est in v. 14, 5. τοῖς Ἡρακλέους interpretis cujuspiam additamentum esse præcedentia ostendunt. Locus ita scribendus: μετὰ τοῦτο πεποίηται μὲν Ἡρακλεῖ βωμὸς ἐπίκλησιν παραστάτῃ· πεποίηται δὲ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς Ἐπιμήδει καὶ Ἴδᾳ καὶ Παιοναίῳ καὶ Ἰάσῳ. Nam etiam τὲ post Παιοναίῳ delendum. Similis interpretum adnotatio, τοῦ Διὸς, sublata in eodem scriptore v. 10, 2. 23.

17. Fallitur et Devarius et Hoogeveenus. Ὁ δεῖνα simul utrumque, et certam personam, et incertam, significat; certam, quod non aliquis de multis, sive ille hic sive alius sit, sed quidam, quem nominatim memorare possis, intelligitur; incertam, quia nomen aut non novimus, aut reticemus, aut non recordamur, aut quodlibet esse posse innuimus. Rem exemplis illustrabo. Primum ὁ δεῖνα vocatur, cujus nomen non novimus. Δέχου τοῦτον σὺ, πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα, Lucianus in Cataplo 13. t. i. p. 635. Intelligitur sane certa persona, Cyniscus, sed Mercurius hujus nomen æque ignorat, atque Megapenthis: id quod patet e cap. 3. et 4. p. 623, 59. 624, 67. 625, 95. Secundo, cujus nomen consulto reticemus. Lucianus in Bis accusato cap. 23. t. ii. p. 822, 51. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικόν. Vid. ibi scholiasten. Noluit enim nomen rei nimis vile, τριόβολον, adhibere. Tertio, quum nomen non recordamur. Sic Mnesilochus apud Aristophanem in Thesmophoriazusis muliebri ornatu latens, quum interrogatur, 24.

quis ei maritus ſit, quaſi nomen nunc non recordetur, reſpondet v. 620.

Τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

et mox, τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα· et paullo poſt ἡ δεῖν' ἔμοιγε (συσκηνήτριά ἐστιν.) Quarto denique, quum quodlibet nomen adhiberi poſſe indicamus. Cujuſmodi ſunt exempla e Demoſthene petita. Sic quod Græci ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα dicunt, Latine dici ſolet *Caius et Sempronius*.

25. 17. Exempla habet Fiſcherus ad Well. i. pag. 340, ſeq. Minime vero articulus id, quod Latinum *nam*, in interrogatione ſignificat. *Quidnam* Græce eſt τί γάρ; Τὸ τί autem Latine dicitur *quid illud?* Nimirum articulus ubi pronominibus interrogativis additur, ſemper refertur ad aliquid, quod præceſſit in verbis ejus, quem interrogamus. Non poteſt incipi colloquium ſic, τὸ τί ἐστι τοῦτο; ſed dicendum, τί τοῦτ' ἐστίν; Quod ſi τὸ τί dicitur, neceſſe eſt ut alter aliquid dixerit, quod quid ſit, interrogamus. Trygæus in Ariſtophanis Pace v. 696. quum dixiſſet de Sophocle a Mercurio interrogatus,

Εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν,

porro quærit Mercurius, τὸ τί; Cavendum autem ne quis putet articulum in hac formula pronominis τοῦτο fungi munere, quaſi dicas τοῦτο, ὃ εἶπας, τί; ut in Latino ſermone, *quid illud?* id eſt, *illud, quod dixiſti, quid eſt.* Ac videatur fortaſſe hæc opinio eo confirmari, quod etiam τὰ τί occurrant, ut in Pace Ariſtophanis v. 693. e Mercurio, qui dixerat,

Οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σοῦ,

Trygæus quærit τὰ τί; Verum obſtant tritiſſima illa, τὸ ποῖον τοῦτο, τὰ ποῖα ταῦτα, in quibus τοῦτο et ταῦτα prorſus ſuperflua forent, ſi idem ſignificaretur articulo τὸ et τά. Quamobrem iſtum articuli uſum ſic explicandum arbitror. Is, qui interrogat, audiendi ſtudio id, quod alterum dicere vult, occupaturus ipſe orationem inchoat, quam ab illo abſolvi vult; ipſe autem quia eam abſolvere non poteſt, addit pronomen interrogativum. Sic in iis, quæ attuli exemplis. Unus dixerat, πάσχει θαυμαστόν. Alter id, quod prior addere debebat, τὸ γίγνεσθαι Σιμωνίδης, occupaturus, τὸ dicit, ſed quia rem ipſam addere non poteſt, τί adhibet, et dicit τὸ τί; In altero exemplo unus exclamat, οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σοῦ. Illa, quæ hic οἷα dixerat, alter cognoſcere cupiens adhibet articulum pluralis numeri, τά, qui congruat cum iſto οἷα, ita ut, dum quaſi pro altero loqui incipit, eum ad reſponſionem excitet. Sed quia rem ipſe non novit, addit τί, quod dici poterat etiam τίνα; Cla-

rius etiam hoc patet ex iis locis, in quibus præcedentia verba nihil continent, ad quod articulus iste per constructionem grammaticam referri possit. Nam in hujusmodi exemplis sequi debet aliquod nomen in ipsa interrogatione, quod cum articulo queat conjungi, ut quum Prometheus Æschyli v. 248. dixisset,

Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον,

interrogat chorus,

Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;

id est, τὸ φάρμακον τῆσδε νόσου ποῖον εὑρών. *Remedium, quod huic morbo adhibuisti, quale fuit?* Si diceret, ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου, id Latine diceretur, *quale invenisti huic morbo remedium?*

17. Sæpe ista scribuntur conjunctim τοπροσωτέρω pro τὸ 26.
προσωτέρω. Wessel. ad Herodot. p. 53. Multa exempla habet Dukerus in præf. ad Thucyd. fol. * * * * 2. Sic etiam pluralis, τὰ κράτιστα, τὰ πλέω. Exempla vide ibidem. Τὸ λοιπὸν dicitur et τοῦ λοιποῦ, hoc discrimine, quod τὸ λοιπὸν continuum et perpetuum tempus significat, ut apud Xenoph. Cyrop. viii. 5, 24. ἢν μὲν οὖν καὶ τὸ λοιπὸν οὕτω γιγνώσκητε, πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ἀλλήλοις ἔσεσθε; *quod si posthac perpetuo hanc mentem servabitis*; τοῦ λοιποῦ autem repetitionem ejusdem facti reliquo tempore indicat, ut apud Aristophanem in Pace v. 1084.

Οὔ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ.

Conf. Herodot. i. 11. vi. 12. Xenoph. Cyrop. iv. 4, 10. 5, 6. Quare τὸ λοιπὸν dici potest pro τοῦ λοιποῦ, ut in loco Thucydidis, τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι, quia ut ipsum tempus non intelligatur continuum, actionis tamen repetitio perpetua neque interrumpenda significatur. Contra τοῦ λοιποῦ non potest dici pro τὸ λοιπόν. Sic apud Herodotum vi. 12. τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας τὰς νέας ἔχεσκε ἐπ' ἀγκυρέων, non poterat dici τοῦ λοιποῦ τῆς ἡμέρας, quia hic nulla est facti repetitio. Præterea vero τὸ λοιπὸν sæpe etiam significat *cæterum*.

18. Τῷ poetis hoc significatu usitatum omnibus. Vid. 27.
Musgr. ad Eurip. Hel. 1489. Valcken. ad fr. Callim. p. 82. Sic etiam τό. Iliad. Γ. 176. τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. Eodem modo ᾧ et ὃ adhibentur. Eurip. Hecub. 13. ὃ καί με γῆς ὑπεξέπεμψε. Valcken. ad Phœn. p. 52.

20. Ὅς in his loquutionibus non est articulus relativus, 28.
sed pronomen. Antiquitus enim duplex forma erat pronominis, ὃ, τοῦ, et ὅς, οὗ. Utraque promiscue pro articulo relativo usurpari solebat, ut ex Homero constat. Recentior usus ὅς, οὗ, servavit articulo relativo, sed in quibusdam formulis antiqua significatio obtinuit. Exemplis adde Moschi epitaph. Bion. 77, 78. Rhinto ap. Cic. ad Att. i. 20. De-

mosth. pro Cor. 248. 277, 20. 282. 289. Alexand. Ætol. epigr. I. Antip. Sidon. 15. Alphei ep. 2. Leonid. Alex. 20. 21. M. Argent. 27. Dionys. Hal. ii. p. 113. Wakef. Silv. Crit. v. p. 56. Argentarii epigr. editum ab Huschkio in Anal. crit. p. 247.

Articuli subjunctivi notanda est ea constructio, qua in oratione bimembri alterum membrum alium articuli casum intelligi postulat, quam qui in priore membro. Odyss. B. 114.

ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ, ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ,

id est, καὶ ὅστις ἀνδάνει αὐτῇ. Ibid. ver. 54.

Δοίη δ', ᾧ κ' ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.

Odyss. Υ. 341.

ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλῃ, πότι δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσιν.

Ibi δίδωσι conjunctivus est.

Rhianus i. 9.

Ὅς δέ κεν εὐόχθῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ.

Sed de hac formula qui exempla attulit Ruhnkenius ad Hom. h. Cer. 151. non animadvertit, alia exempla, quæ ibi attulit, non esse repetitione articuli illustranda. Sunt ea hæc: h. Cer. 151.

Ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
Δήμου τε προὔχουσιν.

Hymn. Hom. in Minervam.

Ἣ σὺν Ἄρηϊ μέλει πολεμήϊα ἔργα,
Καί τ' ἐρρύσατο λαόν.

h. in Mercur. 165.

Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπάς.

Pausan. Phoc. 14. οἷς γε οὐκ ἀρχεῖα, οὐ γυμνάσιόν ἐστιν, οὐ θέατρον, οὐκ ἀγορὰν ἔχουσιν. His adde Iliad. Γ. 235.

Οὕς κεν εὖ γνοίην, καί τ' οὔνομα μυθησαίμην.

Obiter observamus, male in Homero legi καὶ τοὔνομα, i. e. καὶ τὸ ὄνομα, quod ex Homerici sermonis consuetudine est καί τε οὔνομα.

Odyss. X. 444.

καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

Simonides xcviii. 11.

Οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν.

Oraculum apud Herodot. i, 47.

Ἣ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸν δ' ἐπιέσται.

Herodotus viii. 106. τὴν Χῖοι μὲν νέμονται, Ἀταρνεὺς δὲ καλέεται. Diod. Sic. i. 34. ἣν ἐπενόησε μὲν Ἀρχιμήδης, ὀνομάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος κοχλίας. In his enim omnibus non ar-

ticulum subjunctivum, sed pronomen intelligendum esse ex aliis locis clare cognoscitur. Iliad. A. 78.

ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.

Sic maluit dicere, quum posset καὶ ᾧ. Odyss. A. 70.

Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσιν Κυκλώπεσσι, Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη.

Et ver. 161.

Ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει,

scilicet αὐτά.

Articulus subjunctivus sæpe, ut apud Latinos, genus habet sequentis nominis. Herodotus v. 108. τὴν ἄκρην, αἳ καλεῦνται Κληΐδες τῆς Κύπρου. In eodem Schaeferus recte edidit ii. 129. θυγατέρα,—τὸ μοῦνόν οἱ εἶναι ἐν τοῖσιν οἰκίοισι τέκνον. et vii. 54. Περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι. Diod. Sic. iv. 59. quod habet, κορύνῃ, ἥτις ἦν αὐτῷ ὅπλον ἀμυντήριον, in eo melius alii ὅπερ legere videntur. Vide Eurip. Med. 14. ubi male Musgravius conjicit ὅπερ; Androm. 864. Hel. 289. Fisch. ad Well. p. 341.

Articulus subjunctivus interdum aliud genus habet ac nomen, ad quod refertur, si nomen intelligi potest ejusdem generis, quo est articulus. Hom. Od. M. 74. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, scil. νέφος. Vid. Gregor. Corinth. p. 38. ibique Kœn. et Steph. de Dial. Att. p. 131—134.

Notanda denique loquutio, ὧν ὃ μὲν αὐτῶν, et similia, in quibus αὐτῶν abundat. Callim. epigr. 44.

Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασαν· ὧν ὃ μὲν αὐτῶν
Εἷλκεν, ὃ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.

Menandri epigr.

Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὃ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὃ δ' ἀφροσύνας.

Sophocles Philoct. 315.

οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ
Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ τυχεῖν,

ubi fuit, qui οἷα legere pro οἷς vellet, memorante et probante censore Hecubæ Porsonianæ in *Monthly Review* 1799. Februar. p. 203. Conf. Jacobs. ad anthol. i. 2. p. 257. Ὧν ὃ μὲν αὐτῶν restituendum Nonno Dionys. i. v. 187.

20. Plerumque in hac loquutione ὅστις adhibetur, οὐδεὶς ὅστις οὐ. Eurip. Hel. 932. Herodot. iii. 72. v. 97. Interdum etiam ὃς simpliciter. Sophocles Œd. T. 372. ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα. Origo formulæ sane fuit οὐδείς ἐστιν, ὃς οὐ. In argumento Athenæi: ἐν οἷς οὐκ ἔσθ' οὗ τινὸς τῶν καλλίστων οὐκ ἐμνημόνευσεν. Sed postea obtinuit ut 29.

pronomen negativum eodem caſu adhiberetur, quem in pronomine relativo verbum exigeret: Plato prope finem Phædonis: οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων. Herodotus vii. 145. τὰ δὲ Γέλωνος πρήγματα μεγάλα ἐλέγετο εἶναι, οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω. Falluntur, qui horum ultima corrupta putant. At, niſi fallor, aut καὶ addendum ante οὐδαμῶν, aut, quod magis probabile videtur, μεγάλα delendum, quo quis ultima verba explicare voluerat. Adde Lucian. Dial. deor. ii. 1. ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, quem locum male tentavit Abreſch. diluc. Thuc. p. 320. Idem Abreſchius ibidem ex Agathia exempla affert, in quibus inverſa ſtructura ὅστις οὐδεὶς eſt.

30. 21. Formulam ἔπραξεν ἃ ἔπραξεν, et ſimiles, adhibent ii, qui rem clarius exponere aut nolunt, aut nequeunt. Quare alienum eſt exemplum ex Ariſtophanis Acharnenſibus, in quo ἅπερ λέγει ſpectat ad ea, quæ alter modo dixerat. Alterum Ariſtophanis exemplum, laudatum etiam a Suida in ἥκειν, corruptum videtur. Nam in quo legitur loco hæc ſententia requiritur, ἀλλ' οὖν ἥκεις, οἷ γ' ἥκεις, *pervenies, quo pervenies*, i. e. *nolo tibi dicere, in quæ mala incides.* Æſchylus Choeph. 778.

Μέλει θεοῖσιν, ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι.

31. 22. Ὅστε poetæ non dicunt pro ὅστις, ſed pro ὅς, qui mos inde ducit originem, quod antiquiſſimis temporibus ὅς ſignificabat οὗτος, ut, ſi *qui* dicendum erat, ὅστε dici neceſſe eſſet, i. e. *et is.*

32. Ib. Abreſchii locus alienus eſt. Ὅστις nunquam eſt *aliquis*, ſed *quiſquis, quilibet, quicumque.* Antoninus Liberalis v. et xli. καθ' ἥντινα πρόφασιν, *quodam prætextu, quiſquis ille fuerit.* Ex quo patet, pleonaſtice loquutum eſſe Callimachum. Nam νεῖμον πόλιν ἥντινα nihil eſt aliud, niſi, quod ſtatim addit, ἥντινα λῇς.

33. 23. Ἀνθ' ὅτου Euripides Hec. 1131. 1136. Alceſt. 247. Iph. Taur. 926. ἀνθ' ὧν Æſchylus Prom. 31. Herodot. iii. 140. Diodorus Sic. iv. 80. Lucian. Dial. Mort. xxii. 1. vide Jacobs. ad Anthol. i. 2. p. 70. Duplex, quam Zeunius memorat, ſignificatio ad unam redit. Nam ἀνθ' ὧν aut nulla cum ellipſi dicitur, et ſignificat *quare*, aut dicitur pro ἀντὶ τούτων, ὧν, vel quidquid quoque in loco ad explicationem adhiberi poſſit; ac tum ſignificat *propterea quod.* Theocritus epigr. xvii.

ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε.

Eodem modo δι' ὧν ſcholiaſtes Euripidis ad Alceſt. 708. quem locum tractavit Marklandus ad Iphig. p. 346. et Ulpian. ad Demoſth. p. 243. A.

23. Imperitissime Synesii locum vertit Zeunius. Hoc 34.
dicit Synesius: *solem videbat homo eam ob caussam, quod Gennadium accusasset.* Itaque non Thomas M. temere ἐφ' ᾧ cum præterito junctum per διότι explicat, sed Zeunius temere hanc explicationem improbat.

25. Non hæc est elegantia, pronomen relativum cum 35.
verbis ex eo pendentibus antecedere, sed sermonis ratio et vis nunc hanc nunc alteram structuram exigit. Nam sive præcedat, sive sequatur, utrumque membrum, eo, quo collocatum est, ordine servato, in rectam orationem mutari possit necesse est: φιλήσω τινά· καὶ οὗτος αὐτός ἐστι. Aliud foret, αὐτός ἐστι· καὶ φιλήσω αὐτόν. Nam posterius membrum addit aliquid, quo clarius describatur prius membrum. Quare qui dicit, αὐτός ἐστι· καὶ φιλήσω αὐτὸν, is jam priore membro, quem dicat, indicat, posteriore autem eum accuratius describit: id quod hic fieri non poterat. At, inquiet aliquis, perinde est, utrum dicatur, ὃν ἂν φιλήσω, οὗτός ἐστιν, an, οὗτός ἐστιν, ὃν ἂν φιλήσω. Verum non est perinde, si non rem, sed rationem, qua cogitatur, spectemus. Prius est: *osculabor aliquem: isque ille est.* Alterum: *certus quidam est: eumque osculabor.* Intelligi hoc potest ex iis formulis, in quibus aut non licet, aut ægre commutare ordinem membrorum:

> Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.
> *Sunt, quos curriculo pulverem Olympicum*
> *Collegisse juvat.*

Non dicitur ὅταν ὀλώλῃ Ἴλιος, ἔσσεται ἦμαρ, nec, *quos pulvis Olympicus juvat, sunt.* Patet id fieri propterea, quod ita, ut solent hæc dici, recte se habet ordo membrorum, posteriore membro explicante prius. *Erit quidam dies: eo cadet Troja. Sunt quidam homines: eos juvat pulvis Olympicus.* Quod si ordinem invertas, alterum membrum superfluum et ineptum erit: *cadet aliquando Troja: tum erit aliquis dies.* At sponte intelligitur, aliquando quod fiat, fieri aliquo die. *Juvat quosdam pulvis Olympicus: ii sunt.* At, si quid eos juvat, necesse est ut sint, nec juvaret eos quidquam, si non essent. Contra hujusmodi quoque exempla recte mutabunt ordinem membrorum, si alterum membrum dubitationem continet, veluti: *qui hoc facere ausit, nemo est.* Id est: *potest hoc aliquis audere; potest etiam non audere: nunc nemo audet.*

Hoc vero ut idioma afferri debebat, quod cum pronomine relativo jungunt nomen, quod in altero membro poni debebat. Hemsterhusius ad Xenoph. Ephes. p. 161. ὅτῳ ἔδοκει ταῦτα θεῷ ἠμέλει· *pro* θεὸς ἠμέλει, *quæ sunt Atticæ venustatis.* Occurrunt hæc non apud solos Atticos, sed apud

omnes Græcos. Exempla vide ap. Valck. ad Herodot. p. 574. Lennep. ad Phal. p. 27. 29. Coray ad Theophr. 268. Fischer. ad Weller. iii. p. 340, seq.

36. 27. In Thucydidis loco ἐπίστανται verbum est, quo oratio regitur: sed καὶ ante ἐν οἷς delendum videtur: ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες, τὸ δ' εὐτυχὲς, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης, ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. *Sciunt enim, se inde a pueris varia usos fortuna, optimum autem esse, si cui vel finis honestissimus, uti his nunc, vel luctus, ut vobis, contigerit, quibus rebus pariter et beatum reddi vitæ spatium et finiri decet.*

37. 29. Non mirum, quod scholiastes Aristophanis ad Aves v. 1513. πηνίκ' ἄττα neque Atticum esse, neque omnino recte dici contendit, quia ἄττα cum πηνίκα conjunctum neque τινὰ neque ἅτινα significet. Nimirum ἄττα proprie significat ἅτινα, et ubi hanc vim manifesto habet, scribitur cum spiritu aspero, ut, ἅττα ποτὲ διελέχθη; ubi autem occultior est, cum leni. Ejusmodi sunt omnia exempla, in quibus pro τινὰ adhibitum putant. Εἰπέ μοι, ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, i. e. ὁποῖά ἐστι, ἅσσα ἕστο. Sic ποῖ' ἄττα, πόσ' ἄττα. Οἰκτρὰ ἄττα, i. e. οἰκτρὰ ἅτινά ἐστι. Ἔλεγεν ἄττα, i. e. ἔλεγεν, ἅτινα ἔλεγεν, eo modo, de quo dictum est supra in adnot. 30. Sed hæc loquendi ratio quum sic jam usitata esset, ut ad propriam verborum vim non attenderetur, unde spiritus mutatio orta, cœpit etiam iis vocabulis addi ἄττα, quibus recte addi non poterat, cujusmodi est πηνίκ' ἄττα, quod dicendum erat πηνίκα, ὅτε.

38. 31. Alia antiptoseos exempla vide in Brunckii nota ad Sophoclis Electram v. 480.

39. 33. Λεγόμενον in Thucydide est nominativus absolutus, et intelligendum αὐτήν. Cæterum vid. Clark. ad Odyss. M. 75.

40. 37. Ad τὰ τῶν φίλων non potest intelligi ὄντα. Id intelligere liceret ad dativum τοῖς φίλοις. Nam cum genitivo conjunctum personas distingui et sibi invicem opponi postulat, non autem, ut in hoc exemplo fieri debet, conjungi patitur. Recte dicitur, τὰ τῶν σῶν φίλων ὄντα καὶ σά ἐστι, quia hic distinguuntur et separantur personæ; non potest autem dici, τὰ ἐμοῦ καὶ σοῦ ὄντα κοινὰ ἀμφοῖν.

41. 41. Conf. Fischer. ad Well. iii. p. 269.

42. Ib. Conf. Ernest. ad Callim. t. i. p. 138. Brunck. ad Soph. Œd. Tyr. 85. Abresch. ad Æsch. vol. ii. p. 71.

43. 42. Conf. Valcken. ad Eurip. Phœn. pag. 101, seqq. Brunck. ad Æsch. Pers. 120. ad S. c. Theb. 683.

44. 43. V. Markland. ad Eurip. Suppl. v. 305. Wesseling.

ad Diod. Sic. v. 54. xi. 20. 68. Herodotus iv. 110. *ἱπποφορβίῳ - ἐπὶ τούτων*, ſcilicet *ἵππων*. vii. 2. *τὰς Ἀθήνας, οἷ.* vii. 161. *ἁπάσης*, ſcilicet *ἡγεμονίης*. vii. 197. *νέες Ἑλληνίδες - οὗτοι*, i. e. Græci. viii. 116. *ἅρμα - νεμομένας*, ſcilicet *ἵππους*. V. Porſonum ad Hecub. 22. Fiſcher. præfat. ad Welleri gramm. p. ix, ſeq. et in animadv. ad Well. iii. p. 268. 306, ſeq. Valcken. ad Phœn. p. 9. ad Hippol. v. 526. Jungerm. ad Lucian. t. i. p. 235. a. Hemſterh. ad eumdem t. i. p. 400. Gregor. Cor. p. 37, ſeqq. et ibi Kœn. Brunck. ad Æſch. Perſ. 13. ad Soph. Œd. Tyr. 267. ad Eur. Phœn. 1767.

44. P. 1480. l. 27. Hoogeveenius ſcripſerat, *ob vitæ frugalitatem ſervaverunt*. Correxit Reizius. 45.

Ib. Etiam cum articulo. Vide Fiſcher. ad Well. iii. p. 222. 46.

45. Conf. Fiſcher. ad Well. iii. p. 345. Weſſeling. ad Diod. Sic. i. 4. p. 8. et ad Herodot. vii. 16. p. 517. cujus verba, *οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύσματι πειθόμενος*, recte monuit Schaeferus non huc pertinere. Οἱ enim non debet de Artabano, qui facere aliquid jubetur, ſed de Xerxe, jubente aliquid facere Artabanum, intelligi. Porro Muſgrav. ad Eurip. Suppl. 1157. Idem et Heath. ad Herc. fur. 788. Brunck. ad Phœniſſ. 85. ad Sophocl. Antig. 787. Porti Lex. Ion. v. *ὀνόματα*. Ita Plautus Trinum. ii. 1, 20. *celatum indagator*. 47.

46. Τὰ *ἡρωϊκά*, Athenæus p. 19. A. *μετὰ τὰ τυραννικά*, Ariſtot. Polit. v. 3. 48.

47. Conſtructionis hujus ſive in adjectivis, ſive in participiis, ſive in articulis exempla vide apud Muſgrav. ad Eurip. Oreſt. 270. Markland. ad Suppl. v. 45. 237. 272. 918. 1141. Weſſel. ad Diod. Sic. ii. 39. iii. 36. xi. 25. Fiſcher. ad Well. i. p. 371. iii. p. 274. 306. 314. 317. ſeq. Kœn. ad Greg. Cor. p. 29. 49.

Ib. Contra Clarkium diſputavit Brunckius ad Soph. Electr. 977. Res ita ſe habet. Ubi de una muliere maſculinum genus adhibetur, ſemper plurali numero utuntur, et viciſſim, ubi pluralem de muliere adhibent, maſculinum genus uſurpant. Vide Daweſ. in Miſc. crit. p. 310. Brunck. ad Soph. Electr. 399. 977. ad Antig. 926. 986. ad Eurip. Medeam 316. Porſonum ad Hecub. 515. Itidem ubi de viro et femina loquuntur, ut *ἀδελφά*· vid. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. iii. 1, 7. Maſculinum ſingularis numeri adhibetur, ubi de choro feminarum ſermo eſt, v. Dorvill. ad Charit. p. 292. ed. Lipſ. vel ubi univerſe aliquis intelligitur, ſeu vir, ſeu femina ſit, licet femina nunc innuatur: 50.

v. Heath. ad Eur. Med. 805. ut in Ione Euripidis de se Creüsa v. 973.

Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς ὤν, ὑπερδραμῶ;

v. Valcken. Diatr. p. 175. Aliud est, idque notabile masculum de Sphinge, quo latro quidam indicatur: v. Valcken. ad Phœn. pag. 305. Contra ubi de pluribus mulieribus sermo est, ita ut viri non debeant intelligi, femininum genus adhibetur. Euripides in Medea v. 386.

ᾗ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα.

51. 47. Adde Scalig. ad Phrynich. p. 84. Markl. ad Suppl. v. 140. Brunck. ad Soph. Œd. Col. 1600. ad Electr. 977. ad Aristoph. Lysistr. 323. Fischer. ad Well. i. p. 315, seq. 365. 379. ii. 160. iii. 308.

52. 48. Sophocles in Philoct. 86.

Ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.

Ubi non debebam τῶν in σῶν mutare ad Hecubam Eurip. p. 126.

53. 49. Herodotus ii. 148. ἦσαν μέν νυν καὶ αἱ πυραμίδες λόγου μέζονες. Ἀριθμοῦ κρεῖττον· v. Spanhem. ad Joseph. ii. p. 413. a. Κρεῖσσον ἢ λόγοισιν habet Euripides in Iphig. Taur. 844. ubi λέξαι intelligi vult Musgravius, ut in Supplicibus v. 844. κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ. Thucyd. ii. 64. de pestilentia: πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρεῖσσον γεγενημένον.

54. 50. Ita Ælianus Hist. Anim. i. 54. ἀσπίδος ἀκούω μόνου δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον. De comparativo κρείσσων, *graviorem*, *molestiorem* significante vide Musgravium ad Eurip. Troad. 204. et Thomam M. p. 603.

55. 51. Sic Euripides in Troad. 787.

τὰ δὲ τοιάδε χρὴ
Κηρυκεύειν, ὅστις ἄνοικτος,
Καὶ ἀναιδείας τῆς ὑμετέρας,
Γνώμης μᾶλλον, φίλος ἐστίν.

Talia nunciare decet eum, qui immisericors est, vestræque impudentiæ, quam sapientiæ, studiosior. Si dixisset, ἀναιδείας μᾶλλον φίλος, ἢ γνώμης, genitivus γνώμης e φίλος penderet. Nunc a μᾶλλον regitur, ut etiam sic dicere potuerit, ἀναιδείαν τὴν ὑμετέραν μᾶλλον γνώμης φιλῶν. Sophocles in Antig. 74.

ἐπεὶ πλείων χρόνος
Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.

i. e. τοῦ, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε. In Philoct. 682.

οὐδ' ἐσίδον μοίρᾳ
Τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν.

i. e. ἢ τόνδε. Herodotus ii. 134. πυραμίδα δὲ καὶ οὗτος ἀπελίπετο πολλὸν ἐλάσσω τοῦ πατρός. i. e. τῆς τοῦ πατρός. Diod. Sic. iii. 35. ὁ δὲ λεγόμενος παρ' Αἰθίοψι κροκόττας μεμιγμένην ἔχει φύσιν κυνὸς καὶ λύκου, τὴν δὲ ἀγριότητα φοβερωτέραν ἀμφοτέρων. i. e. τῆς ἀμφοτέρων. In Euripidis Bacchis v. 1090. quae leguntur,

Ἦξαν πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες
Ποδῶν ἔχουσαι συντόνοις δρομήμασιν,

ad superiorum exemplorum similitudinem accommodata sunt emendatione Musgravii οὐχ ἥσσονα, quam probarunt alii. Equidem vereor, ut recte. Videtur enim constructio haec esse : ὠκύτητα ποδῶν ἔχουσαι συντόνοις δρομήμασιν, οὐχ ἥσσονες πελείας, *velocitatem pedum citato cursu dirigentes, non secus quam columbae.*

52. Omnino frequentissime in libris veteribus superlativum et comparativum permutantur, ut apud Herodotum ii. 22. 144. 156. vii. 16. 2. 223. viii. 137. ix. 115. Cujus rei saepe haec caussa fuit, quod terminationes τερος et τατος per compendia litterarum ambigua scribebantur. Conf. H. Stephan. de dial. Att. p. 41. Valck. ad Phoeniss. p. 666. Quamquam etiam ipsorum scriptorum inconstans usus est in hoc genere : v. Reisk. ad Lysiam vol. ii. p. 161. et quae dixi ad Hecubam Eurip. 1200. Caeterum comparativi pro superlativo positi exempla attulerunt Stephanus de dial. Att. pag. 40. et Fischerus in praefat. ad Weller. gramm. p. 10. et in animadv. ad eamdem ii. p. 149. 56.

Ib. De superlativo comparativi locum obtinente v. Davis. ad Justin. M. p. 441. Wesseling. ad Herodot. vii. 16. p. 517. Clark. ad Odyss. Λ. 481. Fischer. praefat. ad Welleri gramm. p. xi. Sic μάλιστα pro μᾶλλον, de quo Musgrav. ad Eurip. Iph. Aul. 1603. Sed ubi superlativum pro comparativo adhibetur, necessario addi debet aut genitivus, aut ἤ. Quamobrem recte Marklandus in Supplicibus Euripidis v. 1076. 57.

Οὐκ ἄν τιν' εὕροις ἄλλον ἀθλιώτερον

praefert lectioni codicum omnium ἀθλιώτατον. Non item nobis videtur necessaria emendatio Valckenarii ad Phoenissas p. 537, seq. in Euripidis Andromacha v. 6. Ibi enim quum libri habeant,

Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ
Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε,

scribendum censet,

Νῦν δ', ἄτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή,

deleto sequente versu. Vulgatam defendit Heathius.

Ib. Absolutum comparativi loco apud Herodotum est 58.
ix. 26. οὕτω ὦν ὑμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας ἤπερ Ἀθη-

ναίους. Vide ibi Wesselingium. Comparativum autem pro absoluto apud Euripidem in Alcest. 981.

> Τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι,
> Κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι.

Quod Hesychius *κρεῖττον* interpretatur. Vide ad h. l. Musgravium, et Kœnium ad Gregor. p. 46. Reizius p. 54. de inclinatione accentus: *utimur sane vulgo comparativis pro absolutis. Verum qui talia comparativa primi usurparunt, ii utique comparationem fecerunt, sed rem comparatam subintellexerunt: deinde consuetudo retinuit formam, oblita est rei comparatæ.*

59. 53. Vid. Fischer. ad Well. ii. p. 148.

60. Ib. Vid. Fischerus ad Well. ii. p. 143.

De comparativis tria alia observanda. Primum ea minuendi vim interdum habere, ut apud Latinos. Herodotus iii. 145. Μαιανδρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος. Disputavit de hoc significatu Stephanus ad lib. de dialectis p. 39, seq.

Deinde ut Latini *subtilius quam verius*, et alia similia dicere solent, ita etiam Græci loquuntur. Euripides in Medea 490. πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα. Herodotus iii. 65. ἐποίησα ταχύτερα ἢ σοφώτερα. vii. 194. γνοὺς ὡς ταχύτερα αὐτὸς ἢ σοφώτερα ἐργασμένος εἴη. Diodorus Sic. i. 29. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τούτοις παραπλήσια λέγοντες (φιλοτιμότερον ἤπερ ἀληθινώτερον, ὥς γέ μοι φαίνεται) τῆς ἀποικίας ταύτης ἀμφισβητοῦσι διὰ τὴν δόξαν τῆς πόλεως.

Denique μᾶλλον interdum additur comparativis, ut apud Euripidem in Hecuba 377.

> Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος
> Ἢ ζῶν.

Vide Thom. M. p. 596. ibique interpretes.

61. 55. Vid. ibi Wetsten. Alia exempla attulit Wakefieldius ad Sophoclis Trach. 165. Cæterum notandum has formas etiam interdum ibi adhiberi, ubi solus ordo spectatur, ut apud Euripidem in Hecuba v. 32.

> Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος.

Vide ibi Porsonum et quos censor Hecubæ Porsonianæ in *Monthly Review* 1799. *Januar.* p. 89. laudat, Valckenarium ad Hippol. 274. Thucyd. v. 75. vii. 51. Thomas M. p. 761. προτέρα ἐπὶ τάξεως· προτεραία δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης. Conf. ibi interpp. Discrimen hoc est: προτέρα, τρίτη ἡμέρα dicuntur prior et tertia ex aliquo dierum numero, quibus res diversæ gestæ sunt; προτεραία autem et τριταία prior et tertia ex aliquo numero dierum, quibus eadem res continuis gesta vel gerenda est. Recentiores tamen etiam formam

αἴος pro altera adhibuiſſe videntur. Agathias in prooœmio
Anthologiæ v. 129. (in Jacobſii prolegom. ad Anth. p. 58.)

Ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη
Εἰς ὀάρους ἐλέγοιο παρατρέψειε πορείην.

Quo intelligit librum ſextum.

56. Theocritus ii. 119. 62.

Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός.

Plato de legg. iii. p. 695. ἐλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν
αὐτὴν ἕβδομος. Diodor. ii. p. 577. ἀλύων ὅπου τύχοι δεύτερος
καὶ τρίτος.

57. Adde de numeralibus, ſi cum præpoſitione ἐπὶ com- 63.
ponuntur, unum ſignificari et ejus quotam partem nume-
rus cum ἐπὶ compoſitus indicat, ut ἐπίτριτος, i. e. unus et
ejus tertia pars, ἐπόγδοος, unus et ejus octava pars, id quod
Cicero de univerſo cap. 7. e Platonis Timæo p. 313. *ſeſ-
quitertium* et *ſeſquioctavum* numerum vocat. Ea verba, *ſeſ-
quitertius* et *ſeſquioctavus*, ſi quidem recte Platonem intel-
lexit Cicero, male intelliguntur ab aliis de tertio et dimi-
dio, octavo et dimidio, ab aliis de ſecundo et dimidio, ſep-
timo et dimidio. Quæ de Græcis ἐπίτριτος et ἐπόγδοος, et
de Latinis, quæ attuli, vocabulis Ilgenius tradidit in diſ-
quiſ. de ſcoliorum poeſi p. 103. ſeqq. parum accurate tra-
dita ſunt. Epitritum pedem quem Græci nominant, is
conſtat ſecundum metricorum doctrinam e duobus pedibus
ſpondeo et iambo vel trochæo, ſive præcedat ſpondeus, ſive
ſequatur. Nunc iambus vel trochæus e tribus moris con-
ſtat. Spondeus ergo τούτου ἐπίτριτός ἐστιν, ut loquuntur, id
eſt, hunc integrum et ejus tertiam partem, ſive quatuor
moras complectitur. Nam ſi tres moras ponimus $= 1$:
quatuor moræ erunt $= 1\frac{1}{3}$.

58. Ὦ 'γαθὲ non ſignificat *age* ſed amica compellatio 64.
eſt, quæ tum maxime adhiberi ſolet, quum aliquem leni-
ter admonere volumus. Continet enim plerumque tectam
reprehenſionem, ut Latinorum *o bone*. Quod ſi aliis,
quam his verbis, Latine reddere quis velit, *quæſo*, *obſecro*,
amabo, adhibenda ſunt, quæ pariter ſunt indignantis cum
quadam benevolentia. Græci etiam ὦ βέλτιστε dicunt.
Rem declarabit locus Platonis ab Hoogeveenio allatus:
ὁρᾷς, ὦ βέλτιστε Καλλίκλεις, ὡς οὐ ταυτὰ σύ τ' ἐμοῦ κατηγορεῖς
καὶ ἐγὼ σοῦ. σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ φῂς ἀεὶ ταυτὰ λέγειν, καὶ μέμφῃ μοι·
ἐγὼ δὲ σοῦ τοὐναντίον, ὅτι οὐδέποτε ταυτὰ λέγεις περὶ τῶν αὐτῶν,
ἀλλὰ ποτὲ μὲν τοὺς βελτίους τε καὶ κρείττους τοὺς ἰσχυροτέρους
ὡρίζου, αὖθις δὲ τοὺς φρονιμωτέρους· νῦν δ' αὖ ἕτερόν τι ἥκεις ἔχων·
ἀνδρειότεροί τινες ὑπὸ σοῦ λέγονται οἱ κρείττους καὶ οἱ βελτίους. ἀλλ',
ὦ 'γαθὲ, εἰπὼν ἀπαλλάγηθι τίνας ποτὲ λέγεις τοὺς βελτίους τε καὶ
κρείττους, καὶ εἰς ὅ τι.

65. 58. Non tam *aliis de cauſſis*, quam *aliis in rebus*. Verba Platonis hæc ſunt: τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν ἐνθάδε, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοί εἰσιν. Nam ſi diceret *aliis de cauſſis*, ſequi deberet καὶ ὅτι. Herodotus ix. 25. ὁ γὰρ χῶρος ἐφαίνετο πολλῷ ἐὼν ἐπιτηδεώτερος σφι ἐνστρατοπεδεύεσθαι ὁ Πλαταϊκὸς τοῦ Ἐρυθραίου, τά τε ἄλλα, καὶ εὐυδρότερος. Hic ſi τά τε ἄλλα eſſet *aliis de cauſſis*, pergere debebat aut καὶ ὅτι εὐυδρότερος, aut καὶ εὐυδρότερος ἐών. Nunc ſenſus hic eſt: *regio Platæenſis quum aliis rebus aptior videbatur ad caſtrametandum Erythræenſi, tum aqua abundantior.*

66. 59. De nomine ἀνὴρ duo rariora obſervanda ſunt. Primum ἀνὴρ interdum pro homine dici ſingulari numero: nam de plurali ἄνδρες res notiſſima. Sophocles in Œd. Colon. 566.

ἐπεὶ
Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
Οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

Sic etiam intelligi debet in Ajace v. 77. Alterum ἄνδρας ſic dici, ut terra continens intelligatur, cui opponuntur inſulæ vel mare. Hom. hymn. Apoll. 142.

Ἄλλοτε δ' ἂν νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.

Pindarus Olymp. vi. 15. ἀκίνδυνοι τ' ἀρεταὶ οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις τίμιαι.

67. 62. Inepte vertit Hoogeveenius. Dicere debebat: *omnino ne ſemel quidem audiviſſe vellem.* Soph. Antig. 92.

Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

Et in Electra v. 439. Herodot. i. 9. ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτω. i. 193. τὰ γὰρ δὴ ἄλλα δένδρεα οὐδὲ πειρᾶται ἀρχὴν φέρειν. Æſchines in Cteſiph. p. 509. (70.) ἀρχὴν δέ γε, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε οὐδ' ἂν ὠνομάζετε τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Idem Æſchines in eadem oratione ſexies dixit etiam ἄρδην *plane, prorſus.* Herodot. iv. 25. τοῦτο οὐκ ἐνδέκομαι τὴν ἀρχήν. Thucyd. vi. 56. λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν. Xenoph. Œc. ii. 11. ᾧ τὴν ἀρχὴν οὐδὲν πώποτ' ἐγένετο τούτων. Et viii. 2. ἀλυποτέρα αὕτη ἡ ἔνδεια, τὸ μὴ δύνασθαι ζητοῦντά τι λαβεῖν, ἢ τὴν ἀρχὴν μηδὲ ζητεῖν. Idem Symp. i. 15. ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι. Lucian. Symp. 812. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν παρεῖσθαι ἠξίου. Et in Διαλέξει πρὸς Ἡσίοδον, pr. θάτερον δὲ — οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παρέδωκας. Plato Lyſ. 265, 32. πῶς οὖν οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῖν φίλοι ἔσονται τὴν ἀρχήν. Hæc exempla Reizius congeſſit.

68. 65. Conf. Abreſch. Auctar. Diluc. Thuc. p. 222. Sic θυμοῦ βίᾳ *invito animo* Eurip. in Alceſt. 832.

69. 66. Vid. Fiſcher. ad Well. iii. 313. Diodor. Sic. xi. 27. πᾶσιν ἐγένοντο καταφανεῖς, ὡς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀμφισβη-

τήσοντες τῆς κατὰ θάλατταν ἡγεμονίας: ubi Schaeferus deleri ὡς malit.

70. Ἀπὸ τῶν περὶ Μαραθῶνα ἔργων Dion. Halic. Ant. R. 70.
v. p. 291.

72. Exempla ubivis obvia, ut apud Herodotum i. 80. 71.
ubi etiam ἡ κάμηλος de agmine camelorum dicitur. Ita ἡ βοῦς grex boum: v. Thom. M. p. 169.

Ib. V. Fischer. ad Well. iii. p. 237. Quod mox tradi- 72.
tur, ἱππογνώμων in Æschyli Agamemnone legi, falsum est. Imperite etiam mox Hoogevenius in nota 7. verba Triclinii τοῦ μὲν ἑνὸς παράδειγμα interpretatur *bujus unum exemplum babemus*, quæ vertenda erant, *alterius exemplum babemus*.

74. Βουθερὴς est quem boves depascunt. 73.

80. De significationibus nominis Λόγος v. Niceph. Gre- 74.
goræ technol. gramm. p. 344. quam addidi libro de emendanda rat. Gr. gramm.

82. Λόγος de prosa oratione sæpius adhibetur, ut apud 75.
Aristot. de poet. i. 19. ubi λόγῳ ψιλομετρίᾳ, et iii. 26. ubi ἔμμετρα opponuntur. Idem etiam vocatur λόγοι ψιλοὶ, quibus metricam orationem opponunt Aristoteles de poet. i. 7. Rhetor. iii. 2. Plato de legg. ii. p. 93. ed. Bip. Hinc λόγιοι oppositi ἀοιδοῖς, prosæ orationis scriptores. Pindar. Pyth. i. 183. Nem. vi. 51. Sed in eodem carmine v. 75. λογίους intelligit omnino scriptores.

83. Aristot. de poet. ii. 24. Eth. Nicom. i. 5. Magn. 76.
Mor. i. 4. et 5.

86. Sophocles Œd. Tyr. v. 1509. 77.

Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.

89. Scribere debebat Vigerus οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα. Ex- 78.
empla adscripsit Reizius hæc: Plato in Socr. Apol. 7. extr. quod postea etiam Hoogevenius attulit. et §. 13. τούτῳ οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν πώποτε ἐμέλησεν. et §. 10. ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος. et §. 6. ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν.

95. Immo ineptum est κατὰ intelligere, quod absente ar- 79.
ticulo nullo pacto potest intelligi. Loquendi modus οἷός τε λέγειν inde ortus, quod, quum proprie dici deberet, τοιοῦτος, ὥστε λέγειν, id brevius dicebatur omisso ὥστε, οἷος λέγειν. Τὲ autem mansit ex antiquiore sermone, qui ὅς τε et alia pro ὃς usurpabat, quoniam tum ὃς non erat *qui*, sed *is*. 80.

Ib. Omnino quæ exempla de οὐδὲν οἷον *nibil vetat* significantibus afferunt, ejusmodi sunt, ut rectius verti videantur *præstat*. V. Devar. in οἷον. Sic etiam in Aristoph. Avib. 966. quamvis scholiastes per οὐδὲν κωλῦον ἐστὶν explicet, *præstat* dicere videtur:

Ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.

Vigerus quod habet exemplum ipſe finxit. Nec poteſt intelligi, quo pacto illa ſignificatio, *nihil vetat*, his vocabulis acceſſerit, quam credibile eſt ſic potius exprimi debuiſſe οὐδὲν οἷον μὴ, i. e. οὐδὲν τοιοῦτον, οἷον μή. Nam οὐδὲν οἷον, *præſtat*, eſt οὐδὲν τοιοῦτον, οἷον.

81. 95. Immo et Budæus ita ut Vigerus interpretatur: nec alia mens Devario. Sed in eo Devarius reprehendit Budæum, ut ego arbitror, minus recte, quod Budæus hunc idiotiſmum communem linguæ Græcæ, Gallicæ, atque Italicæ ſic reddit, *Nihil melius quam*—. Reizius.

82. Ib. *Nihil vetat*, eſt οὐδὲν χεῖρον. Schol. Ariſtoph. Nub. 96. et 144. Reizius. Ed. meæ ad v. 97. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὑπομνησθῆναι καὶ Εὐπόλιδος: et ad v. 145. ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων, παραδείγματος ἕνεκα, χεῖρον οὐδὲν μνημονεῦσαι.

83. Ib. De οὐχ οἷον v. Weſſeling. ad Diod. Sic. iii. 18.

84. 96. Sic etiam ἃ δή. Sophocles in Ajace v. 1042.

Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
Γελῶν, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

85. 97. Diſtinguitur a τρόπῳ ab Herodoto vi. 128. διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης, καὶ τῆς ὀργῆς, καὶ παιδεύσιός τε καὶ τρόπου. ὀργὴν videtur dicere ſtudiorum acrimoniam, τρόπον autem mores. Vide Hoogevenii notam 70.

86. 99. Homeri exemplum non quadrat. Ὅσον τάχιστα Eurip. Troad. 295.

87. 100. Ita etiam ὡς. Eurip. Iph. Aul. 943.

Θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη.

Vid. Brunck. ad Ariſtoph. Lyſ. 1148. Athenæus p. 224. B. παῖδες πλῆθος ὅσον ἰχθύων φέροντες. Vid. Caſ. ad eum p. 395.

88. 101. Ellipſis in his eſt particulæ ὥστε. Περιέμενε χρόνον τοσοῦτον, ὥστε καταστῆσαι.

89. Ib. Hanc interpretationem refellit Devarius in οὐχ ὅσον. Reizius. Vid. Hoogeven. de partic. præf. p. 3. et p. 964. ſeq. Conſtructio verborum videtur talis eſſe, ac ſi dixiſſet προέχειν οὐ τοσοῦτον, ὥστε λανθάνειν, i. e. *magis eminuiſſe, quam ut lateret.*

90. 102. Antiquus ſermo ὅσον τε uſurpabat, ut apud Homerum et Herodotum, v. c. iv. 122. ὡς εὗρον τοὺς Πέρσας ὅσον τε τριῶν ἡμερέων ὁδὸν ἀπέχοντας ἀπὸ τοῦ Ἴστρου.

91. Ib. Plato epigr. 3.

Νῦν ὁ τὸ μηδὲν Ἄλεξις ὅσον μόνον εἶφ' ὅτι καλὸς
Ὦπται, καὶ πάντη πᾶς τις ἐπιστρέφεται.

Vix dixeram pulchrum eſſe Alexin, quum omnes in eum oculos conjiciunt. Dioſcorides epigr. 4.

Ἐξέφυγον, Διόδωρε, τὸ σὸν βάρος· ἀλλ' ὅσον εἶπα,
Οὐκ ἔφυγον τὸν ἐμὸν δαίμονα πικρότατον.

Effugi te. At vix dixeram, quum non effugisse me sensi. Attulit ad h. l. Jacobsius p. 369. Theocrit. xxv. 73. ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων. i. 45. τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν.

102. De his Dorvill. ad Chariton. p. 602. seq. ed. Lipf. 92.

104. Adde ὅσον ὅσον. Aristoph. Vesp. 213. 93.

Τί οὐκ ἀνεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;

Quidni requiescimus aliquantillum? Proprie *quantum quantum gutta est.* Arrian. Ind. f. 29. ὀλίγοι δὲ αὐτῶν σπείρουσιν ὅσον ὅσον τῆς χώρης. Adhibetur de re parva. Epist. ad Hebr. x. 37. conf. Wakef. Silv. Crit. vol. v. p. 146. seq.

106. Equidem non dubito, quin in Herodoti loco scribendum sit τὰ πάντα. Nam omissio articuli longe aliam affert significationem. Atque ipse Herodotus alibi addit articulum ut ix. 70. Æschyl. Perf. 337. ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα νεῶν. Τὰ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, *in universum* cxx, quum simpliciter summam omnium indicamus. Sed πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν aut significat *tota* cxx, quum de numero, qui est cxx, nihil detrahendum esse dicimus, ut Μοῦσαι ἐννέα πᾶσαι, i. e. *omnes Musæ, nulla exclusa.* Sic potest aliquis dici ἔτη πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν εὐδαιμονῆσαι, *per omnes* cxx *annos felix fuisse,* sed *vixisse* dicendus est τὰ πάντα ἔτη ρκ', *integros* cxx. Aut significat *de diversis rerum generibus ex unoquoque genere centena et vicena.* Herodotus i. 50. κτήνεά τε γὰρ τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσε: *mactavit ter millenas bostias e quoque genere animantium, quibus sacra fieri solent.* Hoc genus dicendi illustrarunt Wesselingius et Valckenarius ad Herodot. iv. 87. 94.

107. De hac loquutione v. Brunck. ad Soph. Electr. 301. Philoctet. 927. 95.

Adde VII. πᾶς pro ὅλος. Herodotus ix. 70. τὴν φάτνην τῶν ἵππων ἐοῦσαν χαλκέην πᾶσαν.

VIII. Διὰ παντὸς, *semper,* Ajac. 705.

Ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.

Herodotus i. 122.

IX. Ἐς τὸ πᾶν omnino. Æschylus Choeph. 682. 939. Eumen. 84.

X. Πάντα εἶναί τινι, et ἅπαντα, *tanti ab aliquo fieri, ut ei omnium instar sis.* Nos *einem alles seyn.* Exempla attulit Berglerus p. 236. ad Alciphron. ii. 3. in quo quod legitur, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα, in eo nescio an corrigendum sit αὐτῇ. Herodotus iii. 157. πάντα δὴ ἦν ἐν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος. Vid. ibi Wessel. Idem vii. 156. ubi v. Valcken. Sed neque Valckenarius nec Berglerus debebant afferre Herodot. i. 122. ἦν τέ οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Hic enim qui additus est articulus, facit, ut longe aliam vim habeat hic locus, quam superiores. Ἦν οἱ ἐν τῷ λόγῳ πάν-

τα ἡ Κυνᾷ, ſignificaret, *verbis* (non item animo) *cariſſima erat Cyno*. Sed addito articulo hoc dicitur, *omne ſermonum argumentum erat ei Cyno*.

. XI. Πᾶς interdum pro παντοδαπὸς, παντοῖος, adhibetur. Homerus οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Sic voluit Valckenarius intelligi Herodotum vii. 56. ὦ Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος Πέρσῃ καὶ οὔνομα ἀντὶ Διὸς Ξέρξεα θέμενος ἀνάστατον τὴν Ἑλλάδα ἐθέλεις ποιῆσαι, ἄγων πάντας ἀνθρώπους. Verum neque Herodotus hoc voluit, cujus locum iſta interpretatio redderet languidiſſimum, (intelligit ille orbem terrarum, Græcia excepta) nec reliquorum exemplorum, quæ ibi Valckenarius attulit, ea vis eſt.

XII. Τὸ πᾶν Pindarus Olymp. ii. 153. *vulgus* appellat. ἐς δὲ τὸ πᾶν ἑρμηνέων χατίζει. *Carmina mea*, inquit, *ad vulgus interprete indigent*.

96. 108. Οἱ πολλοὶ non ſolum vulgus, ſed etiam *pleroſque* ſignificat. Xenophon. Anab. v. 6, 19. τῶν δὲ στρατιωτῶν, ἐπεὶ ἤκουσαν, τοῖς μὲν ἐδόκει βέλτιστον εἶναι καταμεῖναι, τοῖς δὲ πολλοῖς οὔ. Apud Sophoclem in Œd. Tyr. 845. quæ leguntur,

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος,

hunc ſenſum habent, *non poteſt unus numero par eſſe iis, qui plures fuiſſe dicuntur*. Quare etſi poterat Sophocles dicere εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος, non videtur tamen neceſſarium eſſe, ut id cum Brunckio reponatur.

97. 110. V. Hemſterh. ad Lucian. t. i. p. 147. Brunck. ad Eurip. Oreſt. 1251. Hecub. 784.

98. 112. Inſanire credas Hoogevenum. Σωμάτων φυλακὴ, *cuſtodia corporum et vitæ* eſt, non σῶμα *ſalus*.

99. Ib. Ἑκάστους κατὰ σῶμα: *ſingulos viritim*. Æſch. c. Cteſ. 405. ſeq. Reizius. Sic Pindarus Pyth. viii. 116. Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν σωμάτεσσι, κακὰ φρονέων: *infeſtus impetum feciſti in quatuor luctatores*. Æſchylus in Prometh. 865. quum dicit, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεὸς, hoc videtur intelligi velle: *probibebit Danài filios deus, quo minus virginibus cognatis potiantur*. Tragici σῶμα ſimpliciter de perſona adhibent, ut δέμας quoque. Eurip. in Medea v. 24. σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι, *ſe ipſam permittens dolori*.

100. Ib. Adde σῶμα de cadavere vel mortuo homine apud Homerum ſemper dici, tum etiam apud alios, ut ap. Pindar. Olymp. ix. 52. Nem. ix. 55. De cadaveribus ferarum adhibet Homerus Iliad. Γ. 23. Σ. 161. de mactatis hoſtiis Ψ. 169.

101. 113. *Tandem* numquam verti debet τέλος, ſed eſt *denique*.

102. Ib. Etiam ἐς τέλος, *denique*. Xenoph. Œc. xvii. 10. Reizius.

113. Ita et διὰ τέλος. Xenoph. Œc. xvii. 10. REIZIUS. 103.

114. Vide ad h. l. Larcher. vi. p. 120. 104.

Ib. Vide quæ ſupra diximus nota 25. 105.

Ib. Lucian. de Sacrif. 13. t. i. p. 536. ὁ δ' ἱερεὺς ἕστηκεν 106.
ἡμαγμένος—καὶ τί γὰρ οὐχ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν.

115. T. i. p. 391. Fallitur in illo loco Jenſius, ὅτι ante 107.
ἀνεμνήσθην reponendum putans. Latini pariter ut Græci dicunt: *quid aliud quam recordabar?*

Ib. In Oreſte Euripidis, quum Tyndareus ver. 481. di- 108.
xiſſet,

Μενέλαε, προσφθέγξει νιν, ἀνόσιον κάρα;

reſpondet Menelaus:

Τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος.

Non hic cum Reiſkio ſcribendum τί γὰρ οὔ; Nam τί γὰρ quum dicit, ſignificat, *itane cenſes?* Cæterum τίς vel τί interrogativum Brunckius ad Soph. Antig. 605. et ad Philoct. 1393. 33. cum conjunctivo et optativo ſic putat adhiberi, ut a conjunctivo ἂν neceſſario abſit, ab optativo non poſſit abeſſe. Non omnino recte. Τί cum conjunctivo eſt deliberantis utrum faciat aliquid necne, ut τί φῶ; i. e. *quid dicam, hoccine an illud?* Τί cum optativo et ἂν eſt dubitantis, an aliquid fieri nequeat, ut in Philoct. l. l. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν; Ac poetæ interdum ἂν omittunt. Æſchylus in Choeph. 313. τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ', ἄγκαθεν οὐρίσας ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί; *quid potero dicere aut facere?* Ibidem v. 392. ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; *quis poteſt dicere, quanta viri ſit audacia?* Sophocles in Antig. 604. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχοι; ſic ibi, non κατάσχῃ, legendum. *Tuam, Jupiter, vim quæ mortalium ſuperbia poteſt cobibere?* Contra in Theocr. xv. 51. ſcribendum τί γενώμεθα; *quid faciamus?* non γενοίμεθα. Etiam in Luciani Dial. meretr. ix. p. 303. 81. ſcribe τί γένωμαι; pro τίς γένωμαι.

116. Vide Zeun. ad Cyropæd. iii. 2, 27. Quod ibi le- 109.
gitur, ἄλλου τοῦ, ἔφη, ὦ Χαλδαῖοι, ἢ τούτου ἕνεκα, εἰρήνης νῦν ἐπιθυμεῖτε, ὅτι νομίζετε ἀσφαλέστερον ἂν δύνασθαι ζῆν, id vereor ut ſatis de more dictum ſit. Quare prætulerim cod. Guelf. et ed. Junt. lectionem ἄλλο τι.

Ib. Cf. Wolf. et Baſt. ad Platonis Sympoſ. xxi. 11. Ἄλ- 110.
λο τι quum ſine ἢ adhibetur, interrogationem habent ſola verba ἄλλο τι; reliqua non ſunt in interrogatione. Prorſus ſimilis Germanorum loquutio eſt *nicht wahr?* quod quum adhibetur, interrogationem continet ſic, ut reliqua ſine interrogatione proferantur: quare hæc duo vocabula et in initio et in fine collocari poſſunt.

111. 117. Τὶς etiam ſine genitivo omittitur. Sophocles in Œd. Tyr. 314.

ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

Cf. v. 517. 612. in Ajace 154. in Electr. 1323.

112. 118. Xenoph. Mem. S. i. 4, 14, ὅταν τι ποιήσωσι, νομιεῖς αὐτοὺς σοῦ φροντίζειν; Ita Ern. in ed. prima, et interpretatur, *ſi quid illuſtre dii fecerint*, improbatque Steph. lectionem, ὅταν τί ποιήσωσιν. Poſtea locum ita corrigendum putavit, ὅταν τί ποιήσαντες—. Sed recte intercedit Hindenburgius, allato præter alia exempla hoc gemino Plat. Alc. 1. ὅταν οὖν περὶ τίνος βουλεύωνται; cf. Phædon. §. 54. REIZIUS. Theocrit. xi. 79.

Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.

Ita intelligi poteſt Eurip. Phœn. 1674.

Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.

Nam ibi τὶς non eſſe minuendi cauſſa additum, nexus docet. Niſi ſcripſit Euripides,

Γενναιότης τις, μωρία δ' ἔνεστί σοι.

113. 119. Sophocles Œd. Tyr. 1475. λέγω τι; Idem in Trach. 865. τί φημι; ubi τὶ eſt indefinitum: quod interdum a poetis in principio collocari docui in parte i. de emendanda rat. Græcæ gramm. p. 95.

114. Ib. Vid. Abreſch. ad Æſch. lib. iii. p. 83. et Brunck. ad Sophocl. Aj. 245. Sic ſæpe τὶς pro ἐγὼ adhibetur. Ποῖ τις τρέψεται, *quo confugiam?* Ariſtoph. in Theſm. 603. Abſurde in Sophoclis Philoctetа legitur v. 298.

Οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Nam etſi de ſe cogitat Philoctetes, non poteſt tamen ſententiam, quæ univerſe de quacunque domo intelligenda eſt, ſic proferre, ut ſimul de ſola ſua domo intelligatur. Scripſit haud dubie, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν τινά. Ultimi verbi explicatio ἐμὲ in textum venit.

Adde τίς pro ποῖος dici. Sophocles in Trachin. 311. τίς ποτ' εἶ νεανίδων: ἄνανδρος ἢ τεκοῦσα; Vid. Valckenar. ad fragm. Callimachi p. 23.

Denique τὶς ironice dicitur, quum quis aliquem nominare non vult. Sophocles in Ajace v. 1138.

Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι.

Hoc dictum cuidam, i. e. tibi, *malum inveniet*. Vid. ibi Brunck. Adde Lucian. dial. meretr. 3. p. 285, 61.

115. 120. Herodotus vi. 137. ἑωυτοὺς δὲ γενέσθαι τοσούτῳ ἐκείνων ἄνδρας ἀμείνονας, ὅσῳ, παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι τοὺς Πελασγοὺς, ἐπεί σφεας ἔλαβον ἐπιβουλεύοντας, οὐκ ἐθελῆσαι.

121. Adde πρὸς χάριν cum genitivo, quod idem eſt atque 116.
χάριν, vel ἕνεκα. Sophocles in Trach. 178.

Εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ
Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων.

Idem in Antig. 30. πρὸς χάριν βορᾶς, ubi vid. Brunck.

Demoſth. in Panath. t. i. p. 243. αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπελθοῦσαι διέφθειραν ἐκ χειρός. Diod. Sic. xi. 7. συστάδην γὰρ οὔσης τῆς μάχης, καὶ τῶν πληγῶν ἐκ χειρὸς γινομένων. Similiter ἐς χεῖρας. Sophocles Trach. 441.

Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται
Πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.

v. Œd. Col. 975.

Χεὶρ ſæpe de poteſtate adhibetur: unde οἱ ὑπὸ χεῖρα ſunt ſubditi: (Tho. Mag. p. 896.) Utrumque cognoſcere licet e Sophoclis Electr. 1090.

Ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ
Καὶ πλούτῳ τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.

Superes mihi tantum potentia et opibus inimicos, quantum nunc iis ſubjectus es.

Ib. V. Weſſeling. addenda ad Diod. Sic. t. i. p. 277. 117.
Muſgrav. ad Eurip. Bacch. 738. qui dicit χεροῖν δίχαν.

123. Spanhem. ad Callim. h. Dian. 100. ubi Callima- 118.
chus, σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος. Conf. Fiſcher. ad Well. iii. p. 288, ſeq.

Ib. Male cedit Vigero exemplorum inventio. Ἄρχοντος 119.
hic non poteſt articulum habere: quem ſi habet, rex diceretur hujus principis, i. e. ſui ipſius exemplar ac ſpecimen.

129. Sic etiam pluralis ἡμῖν et ὑμῖν adhibetur. Sopho- 120.
cles in Ajace ver. 216.

Μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἧμιν ὁ κλεινὸς
Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Et in Œd. Tyr. 1401.

Οἷ' ἔργα δράσας ὕμιν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
Ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις;

Ib. Eurip. Androm. 660. προνοίᾳ τῇ σῇ. V. Muſgrav. ad 121.
Androm. v. 982. Sic Xenoph. Cyrop. viii. 3, 32. ἐμὴ δωρεὰ dicit, *donum mihi datum.* Vid. ibi Zeun.

130. Conferri poterit Nicephorus Gregoras §. 148. edi- 122.
tus poſt librum de emendanda rat. Gr. gramm. p. 341. ſ.

Ib. Herodotus vii. 19. θέλων αὐτὸς ἕκαστος τὰ προκείμενα 123.
δῶρα λαβεῖν. viii. 124. αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι. Αὖθ' ἕκαστα, non αὐθέκαστα, in antiquis codd. ſcribi obſervat Brunckius ad Prometh. Æſchyli 958.

133. Adde αὐτάγγελος, *qui ipſe nunciat aliquid,* de quo 124.

verbo v. Niceph. Gregor. §. 62. et Ammon. p. 2. ibique Valckenar. Item *αὐθέντης* vel *αὐτοέντης*, quod eamdem vim habet atque *αὐτόχειρ*. Sophocles in Œd. Tyr. 106.

Τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

125. 133. Plutarch. Inſtitut. Lacon. 34. *Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν. Archilochum, quum Lacedæmonem veniſſet, continuo expulerunt.*

126. 134. V. Jenſium ad Lucian. t. i. p. 296.

127. 138. V. Hoogeveen. præfat. ad doctrin. particul. p. 9.

128. 139. Egregie fallitur. Locus Platonis pertinet ad eum, quem ſecundum pronominis uſum numerat. *Τοῦτο* enim *ἡμῖν ὀνομάσθω* eſt *eo, quodcumque ei nomen aptum eſt, nobis nuncupatus eſto.* Et in Cicerone *hoc* ablativus eſt, qui refertur ad *vocabulo*. Simillimus Æſchyli locus eſt in Agamemnone ver. 168.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστὶν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
Τοῦτό νιν προσεννέπω.

Jupiter, quicumque is eſt, ſi hoc ei gratum eſt nomen, eo eum invoco.

129. 141. V. Abreſch. ad Æſchylum lib. i. p. 86. Brunck. ad Eurip. Bacch. 1041. ad Oreſt. 296. ad Sophocl. Œd. Col. 74.

130. 142. Sic volunt intelligi *αὔξει* in Sophoclis Trachiniis ver. 117. ſed ibi activum eſt. Intelligitur enim *αἶσα* e ſuperioribus.

131. 143. Non hoc dicit Euripides, *qui deditus eſt voluptati*, ſed, *concedens aliquid voluptati, indulgens ei.* Ac loquitur de uno tantum facto.

132. Ib. Ariſtot. Rhet. i. 15. p. 76. *ἐπιδέδωκεν ἐν τῇ πόλει τὸ ὁμολογεῖν πονηροὺς εἶναι. Increbuit (mos invaluit) in civitate, ut ſe improbos eſſe fateantur.* Quid eſt *ἐπιδεδωκὼς ἑαυτῷ*? Schol. Ariſtoph. Nub. 361. Reizius. Intelligit ſcholiaſtes inflatos, quoniam hi quaſi ſe ipſos augent.

133. Ib. Memoria fallitur. Nam Olynth. i. 14. eſt *τὰ πράγματα ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ τὰ Φιλίππου.* Olynth. autem ii. 9. *πρὸς τοῦτο (καιροῦ) παρέστη Φιλίππῳ τὰ πράγματα.* Et Ol. iii. 7. *εἰς τοῦτο περιστήσεται τὰ πράγματα.* Sed Iſocr. Reizius.

134. 146. Vid. Locella ad Xenoph. Epheſ. p. 239. ubi paſſiva verba, ut ſæpius apud Homerum, adducuntur. Activa et neutra in hoc genere loquendi ab Atticis adhiberi docuit Daweſ. in Miſc. crit. p. 100.

135. Ib. Ita *θνήσκειν, νοσεῖν πρός τινος.* V. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. p. 287. b.

148. Contra Kusterum disputavit etiam Ernestius ad 136.
Iliad. Υ. 310. Conf. etiam Valckenaer. ad Eurip. Phœn. p. 555.

151. Vocatur hoc schema Pindaricum. Plura dedi in 137.
commentatione de metris Pindari ad Olymp. viii.

152. Alia hujus loci ratio est; nam male eum attulit. 138.
Ita scripsit Sophocles:

Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
Μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ,

et reliqua. Itaque verba οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ tamquam in parenthesi addita sunt, nec cohærent cum sequente participio.

Ib. Attici sæpe plurali pro singulari utuntur, ut συγ- 139.
γνωστά, pro συγγνωστόν. V. Valcken. ad Phœniss. p. 363. Brunck. ad Soph. Philoct. 493. 524. Tragici autem inprimis pluralem cum emphasi pro singulari adhibent: v. eumdem ad Eurip. Bacch. 543. ad Sophocl. Œd. Tyr. 366. Antig. 565.

Ib. Verba hæc sunt: 140.

Τί δῆτα τολμαις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν,

in quibus minime activam vim verbum habet, sed adhibitum eodem modo, ut ἔρχεσθαι ὁδὸν, et alia similia. Aptius foret, quod ver. 40. legitur:

Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;

Vid. ibi Brunck.

153. V. Niceph. Gregor. post librum nostrum de emen- 141.
danda rat. Gr. 91. p. 350. sect. 188.

155. Ἡγοῦ, *existimare debes*. Eurip. Iph. Aul. 734. ubi 142.
vid. Markland.

Ib. Rationem hujus formulæ οἶσθ' ὃ δρᾶσον, οἶσθ' ὡς ποί- 143.
ησον eam esse recte dixit Bentleius ad Menandrum p. 107. ac si dicatur δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; ποίησον, οἶσθ' ὥς; Amplius eam rem illustravit Kœnius ad Gregor. p. 7, seq. allato etiam aptissimo Plauti loco in Rudente iii. 5, 18. *tange, sed scin' quomodo?* Vid. Brunck. ad Soph. Œd. Tyr. 543. Porson. ad Hecubam 229. Ejusdem generis est, quod Euripides habet in Iphig. Taur. 1203. οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω, quæ nec Marklandi nec Jacobsii mutatione in Animadvers. p. 85. proposita indigent.

Ib. Vid. Musgrav. ad Eurip. Ion. 1357. Aliud exem- 144.
plum est in Hercule furente v. 792.

156. Negatio sæpissime cum futuro per interrogatio- 145.
nem sic adhibetur, ut aliquid fieri jubeatur. Euripides in Andromacha ver. 1062.

οὐχ ὅσον τάχος

Χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν,
Καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
Πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;

Vid. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. ii. 3, 22. ſive Hoogeveen. de partic. p. 903. Etiam cum præſente. Sophocles Philoctet. 975.

Οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;

V. Eurip. Herc. fur. 1055.

146. 156. Vide de hoc loco ἐπίμετρον.

147. Ib. Fallitur graviſſime, optativum pro indicativo poni poſſe exiſtimans. Optativi propria vis hæc eſt, ut indicet aliquid non *eſſe*, ſed *cogitari* tantum. Itaque qui dicit ἔλεγες, ὅτι Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην ἔπεμψε, credere ſe oſtendit, rem ita eſſe. Verum qui ἔλεγες ὅτι πέμψαι dicit, eo indicat, hanc eſſe cogitationem atque opinionem ejus, qui illud dixerat: qui quidem illud ita poterat dicere, ut et verum eſſet, et falſum. Itaque in ſuperiore exemplo ſi Xenophon dixiſſet, ὃς κατεκρήμνισε, certum indicaſſet hominem, qui Andrios et Corinthios præcipites egerat: quum autem ὃς κατακρημνίσαι dixit, intelligi illum talem voluit, qui id feciſſe putaretur, ſive vere fecerit, ſive non fecerit. Quare id Latine exprimi poteſt ita, *ſi quis*, vel *quicumque*.

148. 157. Conjunctivi propria vis eſt, ut aliquid *fieri poſſe* ſignificet, ita ut non agatur de eo, quod illud fieri poſſe *cogitetur*. Ita οὐκ ἔχω ὅποι τράπωμαι eſt *non habeo, quo confugere poſſum*, quod Latini etiam conjunctivo exprimunt, *non habeo, quo fugiam*. Longe aliud eſt οὐκ ἔχω ὅποι τραποίμην ἄν, i. e. *non habeo, quo me confugere poſſe ſperem*. Illud enim, οὐκ ἔχω ὅποι τραποίμην, ſine ἄν, etſi per modorum ſignificationem recte dici poteſt, non ſolet tamen dici, quia hic optativus conſtructioni præteritorum temporum ſervatur, οὐκ εἶχον, ὅποι τραποίμην. Quamquam Homerus quædam habet hujuſmodi ut Iliad. Σ. 63. ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω. Quoniam enim conjunctivus τράπωμαι de præſente intelligitur, non ſatis recte dicetur, οὐκ εἶχον, ὅποι τράπωμαι, quorum alterum verbum de præterito, alterum de præſente accipiendum eſſet. Contra optativus τραποίμην, quamquam pariter atque conjunctivus præſentis ſignificationem per ſe habet, tamen, quia ad opinionem et cogitationem ejus, de quo ſermo eſt, refertur, commode conjungi poteſt cum præteritis, οὐκ εἶχον ὅποι τραποίμην, quia cogitationem perfugii indicat tum præſentem in animo ejus, de quo ſermo eſt, fuiſſe, quum ille hoc vel illud faceret. Neque vero perinde eſt, utrum dicatur, ἠρώτησε, τί εἴη ἄξιος παθεῖν, i. e. *interrogavit, qua pœna dignus eſſet*, et ἠρώτησε, τί ἂν εἴη ἄξιος παθεῖν, i. e. interrogavit, qua pœna

dignus esse posset, vel *dignus futurus esset*, is, qui nunc nulla dignus est.

157. Τί λέγω, τί φῶ, et similia non sunt conjunctivi pro 149.
indicativis, sed per ellipsin dicuntur, quæ est in omni interrogatione, ut *nescio*, vel *dubito*, vel *dic mihi*. Vide quæ dixi ad Aristoph. Nub. ver. 192. Cæterum de his, βούλει εἴπω vid. Hemsterh. ad Lucian. tom. i. p. 267.

Ib. Ineptissima attulit exempla ad rem confirmandam, 150.
quæ nullis probari exemplis umquam poterit. In Lucæ loco ἔλθῃ pendet ex articulo ὃ ea ratione, quæ nota 148. ad Reg. ix. explicata est, et futura γενήσεται et γνωσθήσεται, ut solet in futuris, pro conjunctivis posita sunt. Joannis autem locus habet οὐ μὴ, quod ubi cum futuro construitur, futurum conjunctivi loco, non, ubi cum conjunctivo, conjunctivus futuri loco ponitur. Est enim ellipsis hujusmodi: *non: cavebitur, ne, qui vincit, lædatur a morte secunda*.

Cæterum de optativo observandum, quod cum particula ἂν conjunctus apud Atticos frequentissime futuri significationem habet, ut μένοιμ' ἄν, *manebo*, ap. Sophocl. in Ajace 88. ubi vid. Brunck.

Conjunctivus autem sæpe dubitandi vim habet, ut in Ione Euripidis ver. 758.

Εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν;

Vid. Valcken. ad Phœn. p. 277. ad Hippol. p. 247. Diatrib. p. 211. ad Herodot. p. 332. Hujus generis est, quod in Oreste Euripidis ver. 778. legitur: ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; *at ergo eam?* Pessime et prorsus contra Græcæ linguæ consuetudinem Brunckius signum interrogationis delevit, et vertit, *sed esto, iverim*.

Item adhortationibus inservit, ut μαχώμεθα, sed non nisi in prima persona pluralis. Nam quæ de secunda et tertia persona exempla reperiuntur, adeo incertæ fidei sunt, ut recte videantur a Porsono ad Eurip. Hecubam 430. in solœcismis numerari. Errarunt in hac re magni viri, Valckenarius, (vide quæ dixi ad Eurip. Hecub. 425.) et Marklandus in explicationibus post Supplices Euripidis p. 249, 250. In Homeri hymno in Apollinem quod legitur ver. 339.

Ἀλλ' ὅγε φέρτερος ᾖ, ὅσσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεύς.

Ita scribi debet,

Ἀλλ' ὅγε φέρτερος εἴη, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεύς.

158. Monstrum hoc dictionis foret. Ita dicit: Ἀκούμε- 151.
νος, ἔφη, τούτου φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκει. Acumenum medicum intelligit. De ipsa constructionis natura vid. Clark. ad Hom. Iliad. A. 170. Dorvill. ad Charit. p. 230. ed.

Lipſ. Lennep. ad Phal. p. 303. Sed quæ perplexe a doctis viris diſputata ſunt, paucis licet clara reddere. Nominativus cum infinitivo tum conjungitur, quum de eodem ſubjecto ſermo eſt, de quo verbum, unde iſta conſtructio pendet, intelligitur. Αὐτὸς ποιῆσαί φημι, *me ipſum feciſſe dico.* Αὐτὸν ποιῆσαί φημι, ſignificat *dico ipſum* (alium) *feciſſe.* Sic quod Vigerus ex Xenophonte exemplum attulit, obſcurum manet, niſi addantur præcedentia: πρὸς δὲ τὸ μετρίως δεῖσθαι πεπαιδευμένος (ἦν) οὕτως, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα. Interdum tamen etiam in hoc genere accuſativum adhibent, ſed non niſi addito pronomine: Herodot. ii. 2. ἐνόμιζον ἑωυτοὺς πρώτους γενέσθαι πάντων ἀνθρώπων, quod etiam ſic dicere poterat, ἐνόμιζον πρῶτοι γενέσθαι πάντων ἀνθρώπων, non autem, ἐνόμιζον πρώτους γενέσθαι, omiſſo ἑωυτοὺς, quod neceſſario de aliis, quam qui hoc putabant, intelligendum fuiſſet.

152. 158. In talibus etiam accuſativum inveniri oſtendit Dorvillius ad Char. p. 269.

153. 159. Sophocl. Electr. 384. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν. REIZIUS. Id eſt τὸ φρονεῖν ἐστὶν ἐν καλῷ.

154. 160. Vid. infra viii. Sect. 10. Reg. 15. Demoſth. de Falſ. Legat. p. 402. ver. 21. Ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν Lucian. Paraſit. 372. οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν Herodot. i. 61. Herodotus varie, nunc ὡς ἐμοὶ δοκέειν, nunc particula ὡς omiſſa, δοκέειν ἐμοὶ, vel ἐμοὶ δοκέειν. Sophocl. Electr. δοκεῖν ἐμοί. (ὡς ἐγὼ δοκέω Herodot. i. 186.) Ariſtoph. Eccleſ. 450. ὅ, τι κἄμ' εἰδέναι, *quod ego ſciam.* Nub. 1254. ὅσον γέ μ' εἰδέναι. Conf. ſupra iii. 9, 8. Pollux præf. ad lib. ix. ὀνομαστικόν τι βιβλίον πεποίηται Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ, οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι, παιδευτικὸν, εἰς δὲ πεῖραν ἐλθεῖν, ὀλίγου λόγου. Plato, σὺν θεῷ εἰπεῖν. Demoſth. c. Lept. 462, 11. οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι. Plato Euth. 2. ἄτοπα, ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι. Demoſth. de Falſ. Leg. p. 355, 28. ἀκοῦσαι μὲν γὰρ οὑτωσὶ, παγκάλως ἔχει. Sophocl. Œd. Tyr. 82. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. 185. τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος; τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, et ſeq. Lucian. Tim. §. 19. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, et opponitur, ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. Lucian. bis accuſ. 322. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες—et 333. οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογα—εἴρηκεν—εἰ δὲ κἀμοῦ ἀκούσεις—. Lucian. περὶ ἀπίστων 467. τέλος δ' εἶναι pro ſimplici τέλος δέ. Plato Lyſ. 265, 52. πῶς δοκεῖ λέγειν; εὖγε, ἔφη ὁ Μενέξενος, ὥσγε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι. Demoſth. c. Ariſtocr. 623, 26. τῷ μὲν ἀκοῦσαι—τῷ δ' ἔργῳ. Ὡς εἰκάσαι Herodot. i. 32. *ut conjicias.* At ap. Thucyd. iv. 36. ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, *ut parvum compares magno.* Ariſtot. Rhet. i. 2. σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, κυριωτάτη πίστις. Dion. Hal. iv. 409. τόγε ἐφ' ἡμῖν εἶναι μέρος—. Ὡς εἰπεῖν Lucian. Tox. 93. REIZIUS.

160. Isocr. Evag. p. 456. τοσούτου δέω πλασάμενος εἰπεῖν τι —p. 474. μικροῦ δεῖν ἔλαθεν αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειον ἐπιστάς.—p. 476. μικροῦ μὲν ἐδέησε Κύπρον ἅπασαν κατασχεῖν. Plato Socr. Apol. pr. ὀλίγου δεῖν ἐμαυτὸν ἐπελαθόμην.—Dem. de Cor. 231, 20. πρὸς τὸ λαβεῖν ὀλίγου δεῖν ἑκόντας ὑμᾶς ἐξαπατωμένους. Reizius. Cæterum Reizius quod Vigerus hic scripsit, *propemodum*, mutavit in *pene*. Idque jure. Nam *pene* est id, quod Græci dicunt ὀλίγου δεῖν, *prope* autem et *propemodum* id, quod nos dicimus *ziemlich*, i. e. *quasi satis*. 155.

161. De ὡς ἐπεικάσαι et ὡς ἀπεικάσαι vid. Wesseling. ad Herodot. ix. 32. Ὡς οἷον εἰπεῖν, *ut exempli caussa*, Epiphanius κατὰ αἱρεσ. i. p. 17. cujus locum attulit Fischerus ad Well. i. 321. 156.

Ib. Non his tantum: v. Herodot. Reizius. Vid. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 189. Hic infinitivus quamvis possit explicari ellipseos ope, ut intelligatur imperativus, quem addidit Homerus in illo: 157.

Μηδὲ σὺ, Πηλείδη, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιβίην,

multo tamen melius ex antiquissima sermonis simplicitate repetetur, ea, quæ quis fieri vellet, infinitivo, ut infantes solent, exprimente.

162. Falluntur qui δεῖν supplent. Nam in his, προαιροῦμαι, ψήφισμα γράφω, et similibus inest jam voluntatis et præcepti significatio. Ejusdemmodi est, quod frequentissime, maxime apud tragicos, occurrit, λέγω pro *jubeo*. 158.

Ib. Undecimo, cum aliquid optatur, subintellecto δὸς, vel γένοιτο, vel εὔχομαι. Vid. Herodot. v. 105. Reizius. Verba sunt: ὦ Ζεῦ ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. 159.

Adde duodecimum usum, qui est admirantis vel indignantis, ut σὲ ταῦτα δρᾶσαι, scilicet *id miror*, vel *indignor*. Additur sæpe articulus. Aristophanes in Nub. 816.

Τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

Et frequentius etiam τὸ δὲ dici solet: ibidem ver. 269.

Τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔχοντα.

Vide Aves ver. 5. 7. Ran. 741.

163. In hoc certe exemplo fallitur, ubi imperfectum necessario adhiberi debebat, quia de re durante et continuata sermo est. 160.

Ib. Vid. Hemsterh. ad Lucian. tom. i. p. 295. Valcken. ad Hippol. p. 167. Brunck. ad Æsch. Prom. 1036. ad Eurip. Med. 1141. ad Hecub. 21. ad Androm. 804. ubi κτείνουσα dicit Euripides de consilio patrandæ cædis, quum proprie κτείνασα debuisset, *postquam interfeceris*. Abresch. ad Xenoph. Ephes. p. 241. Vere Porsonus ad Hecub. 21. 161.

diversa tempora toties permiscent tragici, ut hanc varietatem data opera quæsisse videantur.

162. 164. Vide, quæ de aoristis disputavi in libro ii. de emendanda ratione Græcæ grammaticæ p. 186, seqq. Aoristorum, quæ pro præsente adhiberi dicuntur, duplex ratio est, prior, qua fieri aliquid *solere* indicatur, ut in exemplis a Vigero allatis; altera, qua præteritum vere indicatur, sed ut vix alia lingua exprimi possit, nisi circumscribere velis. Hoc apud tragicos frequentissimum est. Εἶπον, *edictum volo*, Eurip. Med. 272. ὑπεῖπον, *imperatum volo*, Suppl. 1170. ubi v. Markland. et Musgrav. Ἤνεσα Iphig. Aul. 655. Taur. 1023. Ion. 1614. Herc. Fur. 222. id quod ipse Euripides optime explicat in Heraclid. 437. verbis αἰνέσας ἔχω, quæ non videntur cum Valckenario corrigenda esse. Ἐπῄνεσα Sophocl. Aj. 536. Eurip. Orest. 1672. Med. 707. Alcest. 1098. Iphig. Aul. 440. Troad. 53. 713. Herc. Fur. 1235. Παρῄνεσα Sophocl. Philoct. 1434. Eurip. Androm. 1235. Ἔπτυσα Nossis epigr. 1. Ἀπέπτυσα Eurip. Iphig. Aul. 509. 874. Taur. 1161. Troad. 662. Helen. 670. Ὤμωξα Eurip. Med. 791. Electr. 248. Κατῴκτειρα Iphig. Aul. 469. i. e. *misericordia tacta sum.* Ἔκλαυσα Suppl. 1160. Ἐδάκρυσα Bacch. 1370. Κατώμοσα, Orest. 1517. Ἐκάλεσα, κατώμοσα Helen. 354. Ἀπώμοσα Cyclop. 265. Soph. Philoct. 1289. Ξυνῆκα Eurip. Electr. 644. Προσηκάμην τὸ ῥηθὲν, ibid. 622. Ἐδεξάμην τὸ ῥηθὲν, Soph. Electr. 668. Ἠγασάμην Callim. h. Apoll. 16.

163. 165. Falluntur, qui aoristum pro futuro poni posse putant. Vide quæ de hac re dixi in libro ii. de emend. rat. Gr. gramm. p. 189—194. In Epicteti exemplo et præteritum et præsens et futurum adhiberi potuisse in promptu est. Similis est Joannis locus: *qui infidelis est, pro ejecto et neglecto est.*

164. 166. Tragici τί λέξεις adhibent pro τί λέγεις; quo proprie indicari videtur, *quo tandem progrediere, hoc facto initio?* Ita apud Euripidem in Medea, quum chorus Jasoni liberorum mortem nunciasset, hic respondet ver. 1310. οἴμοι τί λέξεις;

165. Ib. Adhibentur hæc de more pro præsentibus, idque jure, quia horum verborum vis propria hæc est, ut initium fieri indicent, φοβοῦμαι, φρίττω, καλῶ, etc. Hinc fit ut plusquamperfecta eorum pro imperfectis non modo possint, verum etiam debeant adhiberi. Ac recte præcipit Thomas M. in ἐδεδοίκειν p. 264. quorum verborum perfecta præsentis significationem habeant, ut δέδια, eorum plusquamperfecta esse imperfectorum instar.

166. 169. V. Steph. de dial. Att. p. 65. Markland. post Sup-

plices Eurip. p. 281. Fischer. præfat. ad Well. gramm. p. xii. seq. Ita κατῳκτίσθην active Euripides dixit in Iphig. Aul. 686.

172. V. Dorv. ad Charit. p. 253. 273. ed. Lipf. et quæ 167.
notavi ad Eurip. Hecub. 1253.

173. Pugnant inter se grammaticorum de hac re præ- 168.
cepta. v. Fischer. ad Well. i. p. 118. 127. Villoif. ad Long. p. 12. Πεινῆν, διψῆν, et pauca alia sine diphthongo in usu fuisse valde credibile est. Ἀγαπᾷν autem et reliqua in ᾷν terminata non dubito quin habuerint diphthongum, quamquam fortasse grammaticorum ætate non satis voce notari solitam. Quam enim rationem afferunt, originem horum infinitivorum ex imperfecto ἠγάπα, ea ineptissima est. Immo ex αειν debebat ᾷν nasci cum diphthongo, cujus manifesta vestigia etiam Æolensium dialectus servavit in infinitivis γελᾶϊς, ὑψόϊς, et similibus.

177. XIII. Ἐπιλαμβάνεσθαι ἐρημίας, *incidere in solitudi-* 169.
nem. Demosth. Ol. iii. 19. προφάσεως, *arripere occasionem*. τῶν τριχῶν, *invadere in capillos*. τῆς ἀτελείας, *consequi immunitatem*. τοῦ λόγου, *reprehendere orationem*. REIZIUS.

Ib. Apud Aristot. τὸ βούλεται sæpe idem est, quod *debet*, 170.
ut interpretatur Victorius et alii. Ut Rhet. ii. 23. ὅλως γὰρ βούλεται ὁ κατηγορῶν βελτίων εἶναι τοῦ φεύγοντος. Polit. i. 4. ἡ δὲ φύσις βούλεται μὲν τοῦτο ποιεῖν πολλάκις, οὐ μέντοι δύναται. REIZIUS. Idem adscripsit verba Platonis in Cratylo, in quibus βούλεται est *significat*: τὸ μὲν τῆς Τηθύος οὐκ ἐννοῶ ὄνομα τί βούλεται.

179. Hoc non est verbi γίγνεσθαι proprium, sed cum 171.
aliis etiam διὰ hoc significatu conjungitur, ut cum εἶναι, ἔρχεσθαι, μολεῖν, χωρεῖν. v. Valcken. ad Phœniss. pag. 177. et 526.

181. Aristot. Polit. viii. 3. §. 15. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι 172.
πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, ὅτι—. REIZIUS.

182. Sophocl. Aj. 589. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ. REIZIUS. 173.
Κτανὰς γένῃ idem in Philoct. 773.

Ib. Aristot. Poet. vii. 26. ἔστι μὲν γὰρ οὕτω γίγνεσθαι τὴν 174.
πρᾶξιν, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότας καὶ γινώσκοντας.

184. Alia exempla vide ap. Fischer. ad Well. i. pag. 175.
343, seq.

187. Aristoph. Nub. 176. REIZIUS. Εἶεν grammatici 176.
etiam explicant ἄγε. Æschylus Choeph. 717.

Εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
Πότε δὴ στομάτων
Δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ;

Ad alteram significationem pertinet formula eorum, qui vocati audire se respondent, εἶέν γ', ἀκούω· quod nos dice-

remus, *ja doch: ich höre.* Æſchylus Choeph. 655. Ariſtoph. Pac. 663.

177. 187. Conf. de his Num. x. et xi. Prolegom. Camerarii ad Herodot. (ap. Olear. 659.) et ſupra p. 17, et ſeq. Dio Caſſius lib. xxvii. p. 142. ver. 68. ed. Reim. εἶναι) *lege,* inquit Reiſkius, ἐστί. *multo creberrima occurrit in libris gr. hæc librariorum ab hoc ad illud aberratio, cujus originem indicavi ad Conſtantini Cephalæ Anthologiam.* Verum nonnumquam et male putant εἶναι delendum eſſe. Ut ap. Thucyd. vi. 12. καὶ ταῦτα ὑπὲρ ὑμῶν δίκαιον ἐνθάδε εἶναι ἀναλοῦν. Dukerus uncinis incluſit: Baverus omittendum ait eſſe: Camerarius in ed. ſua Thucyd. non habet, neſcio utrum codices, an judicium ſecutus. Verum tot codices id habent, et ſcholiaſtes agnoſcit, ut potius interpretatio quærenda quam exſilium decernendum ſit. Quidni ergo accipias eo loco ut alibi pro ἐξεῖναι? Poſſis et ſuſpicari ἐνθάδε εἶναι dici ut ἑκὼν εἶναι, τὴν πρώτην εἶναι, τὸ νῦν εἶναι.—Herodot. iv. 33. τὰς ὀνομάζουσι Δήλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην. Xenoph. Apol. Socr. §. 13. μάντεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. Legit Henr. Steph. τοὺς προσημαίνοντας τὰ μέλλοντα εἶναι. Leuncl. τοὺς προσημαίνοντας ἃ δεῖ εἶναι. Æmilius Portus: τοὺς προσημαίνοντάς τι εἶναι. Sed recte Bachius exemplis oſtendit, *Xenophontem* et *Platonem* ita locutos eſſe, ut dicerent ὀνομάζειν τι εἶναί τι, et imitatos eſſe id genus loquendi ſcriptores inferioris Latinitatis. Ita et Herodot. ii. 44. ἱρὸν Ἡρακλέος, ἐπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι. Idem ii. 145. Πὰν μὲν ἀρχαιότατος, καὶ τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν· Ἡρακλῆς δὲ τῶν δευτέρων τῶν δυώδεκα λεγομένων εἶναι. Semel ſine verbo εἶναι; iterum cum eo verbo. Etſi alii codices et in priori membro verbum εἶναι adjungunt.—Iſæus de Pyrrhi heredit. pag. 34. τῆς θυγατρὸς ἀποφανθείσης εἶναι. *Hoc idem eſt,* inquit Reiſkius, *ac ſi planius atque incomtius dixiſſet,* τῆς κόρης περὶ ἧς ἀπεφαίνετο ὅτι Πύῤῥου θυγάτηρ ἐστί.—Antiph. de Herodis cæde pag. 711. τὴν προτέραν (δίκην) ἐξεῖναι ἐξελθεῖν. *Immo vero,* inquit Reiſk. ἐξῆν.—Plat. Theæt. p. 76. A. εἴτε τις εἶναί τι ὀνομάζει.—Herod. iii. 95. pr. εἶναι. Legendum eſt aut εἶεν, aut ut Reiſk. vult, ἐστί. Et iv. 5. ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον ἁπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφέτερον. Etiam hic εἶναι pro ἐστί. aut cum Pauwio pro ὡς legendum οἱ. Non enim quadrant ea exempla, quæ a Porto in ὡς et a Steph. de Dial. p. 138. allata obvertit Weſſ. conſuetudinis Herodoteæ ponendi infinitivi poſt ὡς, ἐπειδὴ, &c. iv. 76. ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τίμνεω—εἶναι αὐτὸν (τὸν Ἀνάχαρσιν)—Valla verbatim reddit. Subintelligere poſſis λέγουσι. Quid ſi pro ὡς, ἀτόνῳ, legas ὧς, ὀξύτονον? Poterit hoc defendi, ſi non, ut Weſſ. ponit, etiam ἐπειδὴ, ſed tan-

tum ὡς in tali forma occurrit. iv. 85. ὡς δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν τὸν Ἑλλήσποντον οἰκεόντων Ἑλλήνων καὶ Πόντου, τὸν Ζάμολξιν τοῦτον ἐόντα ἄνθρωπον, δουλεῦσαι ἐν Σάμῳ—Æſch. c. Cteſ. pag. 399. lin. ult. προαιτῶν ἀρχὰς ἁπάσας εἶναι, ἃς ὁ δῆμος χειροτονεῖ. Pro εἶναι, οἶμαι conjicit H. Steph. item Scaliger, ſi non eſt lectio cod. Bern.—Longus Paſtoral. lib. i. pag. 14, 9. καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι. Notat ibi Villoiſon pag. 41. *de hoc* εἶναι, *quod, ut et* ἔχειν, *in talibus eleganter* πλεονάζει, *conf. I. F. Reizium, qui et hunc ipſum Longi locum profert, ad Lucian. tom.* iii. *pag.* 167. *et præcipue Berglerum ad Alciphr. pag.* 9. *ubi confert hunc Hom. verſum Iliad.* Λ. 20. δῶκε ξεινήϊον εἶναι, *et Theocr. Id.* vii. *ver.* 129. ξεινήϊον ὤπασεν εἶναι, *quod ſic expreſſit Virg. Eſſe ſui dederat monumentum et pignus amoris.* Dio Chryſoſt. or. 3. de Regno pag. 129. ed. Reiſk. οὐ γὰρ οὕτως αἰσχρὸν εἶναι τοῖς βασιλεῦσιν.—Ubi Reiſk. εἶναι *poteſt,* inquit, *defendi, ut aptum e* γενόμικεν. *melius tamen convenit* ἐστὶ, *quod ſuadeo ſuffici. Sæpiſſime* ἐστὶ *et* εἶναι *in libris inter ſe permutantur a librariis, ideo quod novis Græcis* εἶναι *perinde* 3. *ſing. præſ. ind. atque infinitivus eſt, ab* εἰμί. Barbaro-græcis εἶναι ſemper eſt 3. ſing. præſ. ind. et uumquam infinitivus, quo in omnibus verbis carent. Reizius. Vid. Thom. M. 290, ſeq. H. Steph. de dial. pag. 26. Valcken. ad Herodot. vii. 164. Brunck. ad Soph. Œd. Col. 1189.

188. Hunc l. Corinthius §. 29. laudat: παρέλκειν τὸ εἶναι ap. Att. Καί τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι, ἐσώθης. Lyſ. in Agor. 481. Τὸ ἐπὶ τούτοις εἶναι, ἐν τοῖς δεινοτάτοις κινδύνοις καθεστήκατε. Lyſ. in Ergocl. 825. Ubi Reiſk. male ſtatuit ellipſin præpoſ. κατὰ vel διά. Εἰ δὲ μὴ κατέσχον, οὐδὲν ἧττον, τό γ' ἐπ' ἐκείνοις, πεποιῆσθαι. Lyſ. c. Simonem 160. Ita pro ἐκείνων Markl. et Reiſk. Aut lege τό γ' ἐπ' ἐκείνοις ὄν.—Ὦ Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχειν, τό γε νῦν εἶναι. Lucian. 767. [ὥστε ἀήττητος ἡ πόλις κατ' ἐμέ. Demoſth. 309, 6. 16.] Τὸ σύμπαν εἶναι pro κατὰ τὸ σύμπαν, Herodot. vii. 143.—Τὴν πρώτην εἶναι. (Simile τόγε ἀληθὲς εἰπεῖν. Demoſth. ep. ad Ph. conf. ſupra pag. 160. ὃς θεομαχεῖ τὰ κατ' ἐμέ. Eurip. Bacch. ver. 45.) Lucian. bis accuſ. 322. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς—Σχολὴ ἡμῖν τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, τοὺς ἐθέλοντας φίλους τούτους εὖ ποιεῖν, *quod hunc attinet.* Xenoph. Cyr. Exp. i. p. 260. Leuncl. Ὀπισθοφυλακοῦμεν δὲ ἡμεῖς οἱ νεώτατοι, ἐγώ τε καὶ Τιμασίων, τὸ νῦν εἶναι. Xenoph. Cyr. Exp. iii. pag. 305. Τὸ νῦν ἔχον i. reg. 6. ſupra. Reizius. 178.

187. Xenoph. Cyr. Exp. ii. pag. 281. οὐ γάρ ποτε ἑκών γε βουλήσεται ἡμᾶς ἐλθόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπαγγεῖλαι—p. 303. ἐπιδεῖξαι τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι ἑκόντες πένονται.—v. pag. 354. οἱ δὲ ἑκόντες προσεχώρουν.—Luc. Dom. 595. ἑαυτὸν ἑκὼν φέρων ἀπέ- 179.

βαλε.—Demosth. 244, 10. καὶ οὐδὲν ἑκὼν παραλείψω. REIZIUS.

180. 188. Sic etiam καλεῖσθαι. Pindarus Pyth. iii. 118.

Ἤ τινα Λατοΐδα κε-
κλημένον ἢ πατέρος.

Aliquem aut Apollinis aut Jovis filium. In Rheso ver. 298.

Τίς ὁ στρατηγός; καὶ τίνος κεκλημένος;

Sophocles in Electra ver. 365.

νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
Τῆς μητρός.

181. 190. V. Kœn. ad Greg. Cor. pag. 173. Wesseling. ad Herodot. i. 90. pag. 46. ad iv. 120. pag. 334. Valcken. ad viii. 101. pag. 666.

182. 194. Interdum cum acerbitate dicitur, ut apud Latinos *scilicet*. Euripides in Hecuba ver. 766. quum Hecuba interrogata esset, ecquos alios peperisset liberos, eam respondentem facit:

Ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.

Frustra scilicet hunc, quem vides. Et Agamemnon in Iphigen. Aul. 460. de Iphigenia morti destinata:

τί παρθένον;
Ἅδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα.

Quid virginem? quam Orcus scilicet mox uxorem ducet.

183. 197. Copiosissime hunc loquendi modum illustravit Valckenarius ad Phœniss. pag. 267, seqq. Formula ἔχω περάνας significat proprie *sum in ea conditione, quæ est ejus, qui perfecit aliquid.* Quare in tali loquutione simul et tempus illud spectatur, quod est in participio, et hoc, quod est in verbo ἔχειν. Nunc prout alterum magis minusve respicitur, ita in vertendo exprimi debet: ut ἔχει περάνας, *patravit*, ἔχω θαυμάσας, *admiror*: (proprie, *in admirationem conjectus sum.*) Eadem res est, si alia tempora verbi ἔχειν adhibentur. Euripides in Cyclope ver. 406.

Ἄλλοι δ', ὅπως ὄρνιθες, ἐν μυχοῖς πέτρας
Πτήξαντες εἶχον, αἷμα δ' οὐκ ἐνῆν χροΐ.

184. 198. Sic φθόνον ἔχειν, *facere invidiam*: Æschylus Prom. 865. μομφὴν ἔχειν τινὶ, idem significat apud Pindarum Isthm. v. 61.

185. Ib. In hoc exemplo ἔχειν non dicitur pro πελάζειν vel simili verbo, sed proprie est *consistere, cursum inhibere,* ut apud nos *halten*.

185. b. 204. In Plutarcho ἀπέκρυψαν *occultarunt*, non *clam* significat. Id si voluisset, dixisset ἀπεκρύψαντο, ut Xenophon.

186. 210. Νικᾶν etiam est simpliciter excellere: Hom. Iliad. Σ. 252. ὁ μὲν μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα. Dicitur

etiam νίκην νικᾷν. Hom. Odyſſ. Λ. 544. εἵνεκα νίκης, ἥν μὲν
ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος. Denique notandum eſt dici νικᾷν
ἄεθλα, Ὀλύμπια, quod Latini quoque imitantur. Ennius:

Sicut fortis equus, ſpatio qui ſæpe ſupremo
Vicit Olympia, nunc ſenio confectu' quieſcit.

Ejuſmodi eſt Homericum πάντα (ἄεθλα) ἐνίκα ῥηϊδίως, Iliad.
Δ. 389. et Pindari νικῶν δρόμον Olymp. iv. 34. xiii. 42.

210. Νομίζων ἱπποτροφίας ἐν Πανελλάνων νόμῳ dixit Pinda- 187.
rus Iſthm. ii. 55. ἀργυροστερῆ βίον νομίζων de latrone Æſchy-
lus in Choeph. 1003. (999. ubi v. Abreſch.) Idem vero
verbum male legitur in eadem fabula ver. 799. ubi ſic et
metro et ſcholiaſta indicante ſcribendum:

Οἵ τ' ἔσω δωμάτων
Πλουτογαθῆ μυχὸν ὁρίζετε.

Schol. ἡνιοχεῖτε, διοικεῖτε. Cæterum obſervandum νομίζειν in
Homero non occurrere.

211. Adde οἶδα adhiberi periphraſtice. Antipater Theſ- 188.
ſalon. xxvi.

Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον· ἀνίκα δειλὰν
Οἶσθα φυγὰν, τελέθεις οὔτ' ἐμὸς, οὔτε Λάκων.

i. e. *ubi fugiſti*. Et pro *ſolere*. Ariſtænet. i. epiſt. 17. ῥανὶς
γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν.
V. Barth. ad Claudian. p. 892. et Abreſch. ad Ariſtænet.
p. 336. Et μανθάνειν. Caſaub. ad Athen. p. 718.

213. Λέγω habet vim intendendi, h. e. augendi, vel mi- 189.
nuendi ejus, quod dicas. Demoſth. Olynth. i. extr. μηδενὸς
ὄντος ἐν αὐτῇ πολεμίου λέγω. Reizius.

Porro ſupplet ellipſin membri ex antecedentibus repe-
tendi. Xenoph. Mem. S. i. 6, 5. ἢ ὡς ἥδιω σοι ἃ σὺ παρα-
σκευάζῃ ὄντα, ἢ ἐμοὶ λέγω, pro ἃ ἐγὼ παρασκευάζομαι. Rei-
zius. In poſteriore adnotatione falli videtur V. D. Bene
enim hunc locum correxit Erneſtius ita, ἢ ἐμοὶ, ἃ ἐγώ.

215. Obſervat Thomas M. pag. 269. εἴθ' ὤφελε, non εἴθ' 190.
ἔμελλε dici. Idque vere. Nam εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶ-
σθαι σκάφος apud Eurip. Med. 1. eſt *utinam ne Argo tranſi-
iſſet per Symplegadas:* quod ſi dixiſſet εἴθ' ἔμελλεν, hic ſen-
ſus exſiſteret, *utinam ne tranſitura fuiſſet.* Ac recte qui-
dem hoc quoque diceretur, ſed ſpectat non ad id, quod
factum eſt, verum ad id quod futurum erat. Si quis dicit
εἴθ' ὤφελον παρεῖναι, optat ut affuerit, et dolet, quod non
affuerit: ſin dicit, εἴθ' ἔμελλον παρεῖναι, optat ut fuerit affu-
turus, neque affuerit, v. c. ibi, ubi exſpectari ſe cupiebat.
Idem dici poſſet ſic, εἴθ' ὤφελον παραγενήσεσθαι. Omnino
autem obſervandum eſt, ὤφελον non niſi tum adhiberi,
quum quis optat, ut fuerit aliquid, vel ſit, vel futurum ſit,
quod non fuit, aut eſt, aut futurum eſt. Ut ὤφελον θανεῖν,

utinam mortuus essem: at non sum mortuus: ὤφελον μὴ ζῆν, *utinam ne viverem*: at vivo: μὴ γὰρ ὤφελον ἀθάνατος ἔσεσθαι, *utinam ne futurus sim immortalis*: at futurus sum. Sponte patet exempla futuri cum hoc verbo conjuncti non posse non rarissima esse, quia futura plerumque incertum est eventurane sint, an non sint eventura. Eadem vis est cujusvis indicativi præteriti cum iis particulis conjuncti, quæ optandi vim habent: ut εἴθ' ἐξῆν, *utinam liceret*: at non licet. Contra si quis optat ea, quæ possunt evenire, non potest ὤφελον adhibere, sed uti debet optativo. Quo non hoc significare volo, optativus ubi ad optandum adhibeatur, semper indicari illud, quod optatur, posse fieri. Immo etiam optativus, maxime de præsente re, sic adhibetur, ut ea neque esse, nec futura esse intelligatur. Sed notabile est, optativum solum, sine aliqua particula, de iis tantum rebus adhiberi, quas vere optamus fieri, quia fieri eas posse credimus: ut γένοιτό τίσαι τοὺς ἐχθρούς. Eadem vis est optativi, additas habentis particulas εἰ γάρ, vel εἰ simplex, ut in Sophoclis Œd. Tyr. 863. vel ὡς, vel πῶς ἄν. Verum ubicumque εἴθε vel αἴθε additur optativo, significatur optari ut sit aliquid nunc, quod non est, aut ut futurum sit, quod non est futurum. Hom. Odyss. Υ. 61.

Ἄρτεμι, πότνια θεά, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ἤδη
Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν· ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Optat enim, quæ futura esse non est credibile. Sic etiam explicandi loci in Odyss. Η. 331. Ξ. 440. Σ. 201. Eadem vis est particulæ εἴθε cum infinitivo. Antipater Thessalon. epigr. XXXV.

Εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις,
Ἢ Λητοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένῃ.

Utinam adhuc ventis agitata vagarer, quam Latonæ starem erranti obstetrix. Loquitur Delus insula. Sic etiam Crinagoras in epigr. XX. Interest tamen sæpe aliquid, utrum εἴθε cum optativo, an ὤφελεν adhibeas. Nam etiam si ὤφελεν in re præsenti aut futura adhibeas, tamen, quia hoc verbum præteriti temporis significationem habet, fieri non potest, quin eo indicetur jam factum aliquid esse, quo id, quod quis esse vel fieri optat, non possit esse vel fieri, ut in exemplis supra allatis: ὤφελον μὴ ζῆν proprie *non debebam vivere*: at factum est, ut vivam: μὴ γὰρ ὤφελον ἀθάνατος ἔσεσθαι, *non debebam immortalis futurus esse*: at hac conditione natus sum, ut sim futurus immortalis. Id per se non est in optativo cum εἴθε conjuncto, qui hoc tantum

indicat, non esse probabile, ut sit aut fiat, quod quis esse vel fieri optat. Ut in loco Homeri, quem attuli, Penelope optat ea, quæ ut possint fieri, non sit tamen probabile eventura esse. Quod si hæc optaret, ut impetratura, εἰ γὰρ vel aliam adhibuisset particulam.

Cæterum de ὤφελον et ὄφελον v. Fischer. ad Well. iii. p. 147, seq. interpp. ad Mœrin p. 285, seq. Probabiliter Ilgenius in scolio, quod in ejus editione est xliv. correxit,

> Ὤφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
> Μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
> Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι.

ita ut ὤφελε construatur cum accusativo, et infinitivo, sed quem ad hujus structuræ probationem adhibuit Euripidis locum ex Iph. Aul. 1291. in eo errasse Musgravium docuit Brunckius ad Androm. 293. Melius comparavit Lucianum, allatum jam a Musgravio de dea Syra 25. ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτ' ἐμὲ ἰδέεσθαι ὤφελε.

Reizius adscripsit Sophoclis locum ex Œd. Col. 539.

> ἐδεξάμην
> Δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
> Ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι.

Videtur putasse, ἐπωφέλησα idem esse, quod ὤφελον: eaque etiam Schneideri sententia est in lexico v. ὤφελον. Vereor vero, ne ita non potuerit dici. Immo sensus hic est: *donum accepi, quod non merui miser ab urbe accipere*. Ad ἐπωφέλησα enim intelligendum τὴν πόλιν, ut sit perinde ac si dixisset, ἐπωφέλησα τὴν πόλιν, ὥστε μήποτε αὐτῆς ἐξελέσθαι τοῦτο τὸ δῶρον.

216. Simile exemplum attulit Marklandus ad Eurip. 191.
Suppl. 796. ex Arrian. Diss. ii. 18. ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη.

217. Clare Euripides in Rheso 780. 192.

> Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται.

Sic sæpissime εἰσέρχεσθαι usurpatur. Euripides in Iphig. Aul. 1374.

> Οἷα δ' εἰσῆλθέν μ' ἄκουσον, μῆτερ, ἐννοουμένην.

Ib. Vicina huic significatio est, ubi παρίστασθαι adhibe- 193.
tur de re, quæ in alicujus potestate sita est. Euripides in Androm. 231.

> Δέσποιν', ὅσον σοι ῥαδίως παρίσταται,
> Τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις.

Hera, quantum a te impetrare potes, tantum cum hac colloquere.

220. Τί παθὼν, pro quo libri MSS. sæpe perperam ha- 194.
bent τί μαθὼν, sæpe sic adhibetur, ut verti possit *cur*. Aristoph. in Nub. 400. de Jove:

'Αλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον 'Αθηνῶν,
Καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπιορκεῖ.

et ver. 1510.

Τί γὰρ παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον;

195. 228. Ποιῶ sequente infinitivo est *fingo, pono, sumo*. Xenoph. Anab. v. p. 555. ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν.—Porro ποιῆσαι cum infinitivo est *cogere, impellere*, &c. Xenoph. Hell. vi. καὶ ἐποίησαν 'Αγησίλαον ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. Isocr. de pace, 317. καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν. Et Thom. Mag. in arg. Nub. Aristoph.—Ibid. p. 344. et 346. *Efficere ut.* REIZIUS.

196. 229. Πράσσειν τινί τι est *aliquid alicui comparare, conciliare, einem etwas verschaffen.* Sophocles in Ajace 445. de armis Achilleis:

Νῦν δ' αὔτ' 'Ατρεῖδαι φωτὶ παντούργῳ φρένας
Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

Nunc autem ea arma Atridæ fraudulento homini comparaverunt, me contempto.

197. 232. Τίθεσθαι sæpe est *facere sibi*, si quis proprie vim verbi exprimere velit, ut τίθεσθαι μνήμην τινὸς, *facere sibi alicujus memoriam*, i. e. *memorem esse*. Θέμενος ἄγναμπτον νόον, *animum habens obstinatum*, apud Æschylum in Prometheo ver. 163.

198. 239. Undecimo cum participio. Herodot. iv. 61. ἢν μὲν τύχωσι ἔχοντες. REIZIUS. V. Wesseling. ad Herodot. viii. 102. Dicitur etiam mutatis verborum modis, ut apud Sophoclem in Œd. Col. 1490. ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην, i. e. ἥνπερ ὑποσχόμενος τυγχάνω. Affert ibi Brunckius Eustathium ad Iliad. Δ. pag. 505. et Kœn. ad Gregor. Cor. pag. 35. Sic etiam κυρῶν. Sophocles in Philoct. 371. ex emendatione Brunckii, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν. Observandum autem est, raro occurrere participium τυγχάνων cum alio conjunctum participio. Aristoteles poet. i. 7. εἴθ' ἑνί τινι γένει χρωμένη τῶν μέτρων τυγχάνουσα. Vide infra not. 201.

Cum accusativo τυγχάνειν, *metam attingere*, conjungit Homerus Iliad. E. 582. χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον. Et ubi *consequi* significat. Sophocles in Œd. Col. 1106. αἰτεῖς, ἃ τεύξει. vid. ibid. ver. 1168. Antig. 778. Philoct. 509. Eurip. Phœn. 999. Quare non mirandum, si utrumque casum, genitivum et accusativum, adhibuit Euripides in Herc. fur. 57.

Τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία.
Ἧς μή ποθ', ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοὶ,
Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

245. Quamquam bene explicavit Hoogevenus primam verbi στέλλειν notionem, non tamen eodem modo ei ceſſit compoſiti ὑποστέλλειν explanatio. Id proprie nauticum vocabulum eſt, et ſignificat *demittere*, *contrahere vela*. Inde medium ὑποστέλλεσθαι quaſi *ſe contrahere*, *demittere*, *ſubmittere*. Vide quæ de ὑποστέλλειν attuli ad Euripidis Hecubam pag. 165. 199.

249. Φέρε ſequente infinitivo eſt *fac*, *pone*, *finge*. Nil frequentius apud Apollonium Alexandrinum. Ut i. 3. φέρε ἐκλεῖψαι τὸ ὄνομα ἢ τὸ ῥῆμα. i. 30. φέρε πλείονας Ἑνὸς ἀγροῦ ἐπικρατεῖν. Reizius. 200.

251. Etiam participium φθάσας cum alio participio junctum invenitur, ut ſupra nota 198. in τυγχάνων obſervabatur. Herodotus vi. 65. φθάσας αὐτὸς τὴν Πέρκαλον ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα. 201.

252. Herodian. i. 17, 16. συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν. Male Politianus: *conſtituunt aut faciendum ſibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Verte: *conſtituunt occupare, aliquid facere, antequam opprimantur*. Reizius. Hinc patet falſum eſſe, quod de optativo et ἂν dicit Hoogevenus. Nec ſane poteſt intelligi, quomodo optativus et particula ἂν poſſit hanc vim huic verbo conciliare, niſi in eo per ſe ineſſet. V. Eurip. Androm. 991. Oreſt. 1219. ſ. Neque vero hoc verum eſt, eum optativum per pluſquamperfectum ſubjunctivi vertendum eſſe, quod Græce foret ἐφθητε γὰρ ἄν, ſed reddi debet aut per ſubjunctivum imperfecti, aut per futurum, *poſſetis* vel *poteritis capi*. 202.

203.

Ib. Confer omnino Marklandum ad Supplices Eurip. pag. 207, et ſeq. Muſgrav. ad Suppl. ver. 1218. ibidemque Heathium. Nec ſolum οὐκ adhibetur in hac formula, ſed alia etiam idem ſignificantia vocabula. Euripides in Medea ver. 1169.

καὶ μόλις φθάνει
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν,
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε. 204.

253. Alia exempla vide ap. Eurip. in Oreſte ver. 934. 939. Alceſt. 665. Troad. 456. Neque vero optativo et particula ἂν opus eſt in his, ut exempla docent ab H. Stephano in Theſauro vol. iv. pag. 135. allata: v. c. Iſocratis περὶ ζεύγους: τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἔφθησαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι. At non ſatis habere debebant, ſignificationem afferre: decebat etiam oſtendere, quomodo ea in hoc verbo ineſſe poſſet. Nam ſi φθάνω eſt *occupo*, poterit ſane οὐκ ἂν φθάνοις

λέγων dici per interrogationem, *non ocius dices?* verum non poterit οὐκ ἂν φθάνοις ἀποθνήσκων sine interrogatione significare *morieris*, quod patet, si quidem ista hujus verbi vis est, dici potius debere sine negatione φθάνοις ἂν ἀποθνήσκων. Neque vero contendere licet, ista omnia exempla, in quibus οὐ φθάνω verti possit *non cesso*, interrogationem continere, qua fiat, ut contraria sit loquutionis vis, quam verbi. Nam ut hoc in quibusdam exemplis, quamquam ne in his quidem commode, fieri possit, in aliis per collocationem verborum manifesto non potest, ut in Heraclidis Euripidis ver. 720.

Ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὁρᾷς πανευχίαν.
Φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.

i. e. *non cessabis hæc arma induere.* Et apud Platonem in Symposio xxxi. 7. ἀλλὰ μέντοι, φάναι, τά γε ἀληθῆ παρίημι καὶ κελεύω λέγειν. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. *At vera quidem, dixisse eum, sino et jubeo dicere. Non omittam id facere, respondisse Alcibiadem.* Repone in his significationem occupandi, et videbis contrarium dici. *Ne occupa hæc arma induere. Non occupabo vera dicere.* Quid hoc est aliud, quam, *ne indue hæc arma*; *non dicam vera.* Quæ quum ita sint, quis dubitet, quin longe alia debeat verbi φθάνω significatio esse, quam *occupare?* Scilicet φθάνω proprie est *cesso, desino.* Hinc reliquæ significationes facillime derivantur. Φθάσας ἐποίησε, *desiit facere*, quum alius idem faceret, vel facere vellet, i. e. prior fecit. Simile est participium ἀνύσας, de quo dixit Vigerus infra vi. 2, 2. Φθάνει ποιῶν, *desinit facere*, quum alius incipit. Οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες, καὶ τοιαύταις νόσοις ἐλήφθημεν: *non desieramus Troezenem venire, quum his morbis corriperemur.* Homerus Iliad. I. 505.

Ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας
Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.

Ate ita currit, ut quoque in loco, in quem eam sequantur Preces, desierit ibi currere, quum illæ adveniunt. Qui modus loquendi postquam adeo usitatus esse cœpit, ut magis jam universa sententiæ vis in quoque loco, quam propria verbi significatio spectaretur, factum est, ut φθάνω etiam sine participio cum accusativo construeretur. Homerus Iliad. Φ. 261.

τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

Aqua, inquit, per rivulos derivata etiam prævertit derivantem. Proprie hoc ita dixisset, φθάνει κατειβόμενον, ἢ τὸν ἄγοντα αὐτὸ ἄγειν. Deinde vero cessandi desistendique signi-

ficatio aperte ineſt in loquutione illa, οὐ φθάνω. Ea duobus maxime modis adhibetur, primum ut ſit, *non ceſſat*, i. e. *perpetuo fit*. Euripides in Oreſte ver. 933.

εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
Ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
Θνήσκοντες.

Si licebit mulieribus impune occidere maritos, non ceſſabunt cædes. Et mox ver. 938.

εἰ δὲ δὴ κατακτανεῖτέ με,
Ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν·
Ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.

Quod ſi me ſupplicio afficietis, lex diſſolvetur, nec deficient cædes: nam hujus audaciæ nulla erit raritas. Alter modus hic eſt, ut ſit, *non omittere aliquid facere*, i. e. *quam maxime agere*. Ejuſmodi eſt illud ſupra commemoratum,

Φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.

Ne omittas hæc arma induere, i. e. *ſtrenue*, vel *quam primum ea induas*. Et Platonis illud, οὐκ ἂν φθάνοιμι τὰ ἀληθῆ λέγων· *quam maxime dicam, quæ vera ſunt.* Ex his patet, quo pacto οὐκ ἂν φθάνοις, ſive illud per interrogationem dicatur, ſive ſine interrogatione, ad extremum eodem redire poſſit. Ut quod in Oreſte eſt ver. 1551.

Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
Ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι.

Id male cum interrogatione dictum accipitur, quum ſit extra interrogationem, ut in Troadibus ver. 456.

Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν,

et apud Herodotum vii. 162. Nam ſi interrogatio eſſet, dixiſſet οὐκ ἄν. Senſus autem eſt: *quam maxime occludite fores.* Id igitur etiam ſic poterat dici: οὐ φθάνοιτ' ἂν κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς; *non curabitis ut occluſæ ſint fores?* ſenſu ad extremum eodem, ſed vi verborum diverſa. Nam οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε ſine interrogatione eſt, *ne omittite fores occludere*; οὐ φθάνοιτ' ἂν cum interrogatione eſt, *non effectum dabitis, ut ſint occluſæ fores?* Hoc poſtremum etiam dici poſſet ita, φθάνοιτ' ἂν συμπεραίνοντες κλῇθρα μοχλοῖς, ſine interrogatione. Atque ita demum clarum eſt, quo pacto ſenſus idem exiſtat, ſive addatur negatio, ſive omittatur; quum additur, *ne omittite occludere fores*; quum omittitur, *omittite occluſas*, quod Græci etiam per imperativum aoriſti exprimunt, συμπεράνατε, Latine *occluſeritis*. Cæterum obſervandum eſt φθάνειν epicorum dialecto α habere longam, Atticorum brevem.

254. Quarto conſtruitur ſimpliciter cum adverbio. Demoſthenes, οὕτω ταῦτα πέφυκε. Reizius. 205.

Φύω ſenſu activo, *a natura habere*, dicit Herodotus ii. 68.

γλῶσσαν δὲ μοῦνον θηρίων οὐκ ἔφυσε, ſcil. crocodilus. Reizius. Sic φρένας φύειν dixit Sophocles in Electra 1463. et in Œdipo Col. 804. idemque ſimiliter μέγα σῶμα γεννᾷν in Ajace 1077. *magno corpore a natura præditum eſſe.*

206. 254. Non debebat dicere, præcedere ἐᾷν. Nam etiam ſequitur, et ſæpiſſime. Ariſtoph. in Pluto 1186.

Τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
Χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

Hac ſignificatione ſæpe dicitur χαιρέτω, Latinis *valeat*, i. e. *pereat licet*. Χαιρέτω πόλις apud Eurip. in Phœn. 926. Et χαίρειν λέγω. Eurip. in Hippol. 113.

Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

Et χαίρειν κελεύω. Ariſtoph. Ach. 200.

Χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας.

207. Ib. Non accurate de hac re diſputavit. Obſervat Valckenarius ad Herodotum vii. 236. eum ibi quum diceret τρόποισι τούτοισι χρεώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι, non potuiſſe dicere χαίροντες χρῶνται. Itaque male apud Athenæum iv. p. 169. F. legi χαίροντες ὀνομάζουσι, quod ſcribi debeat χαίρουσιν ὀνομάζοντες, ut apud Pollucem x. 106. Verum cauſſam non explicavit. Res ita ſe habet. Χαίρειν quatuor ſignificat, primum *lætari*; deinde *gaudere*, i. e. *aliquid lubentius facere*, quod etiam *amare* et *ſolere* dicitur; tertio *non habere, quod doleas*, i. e. *a damno* vel *pœna immunem eſſe*; denique *contentum eſſe*. Quod ſi prima ex his ſignificatio locum habet, quæ eſt *lætandi*, ut apud Euripidem in Medea 1130.

Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε,

i. e. *quæ quum regios lares injuria affeceris, talia læto animo et ſine horrore audire poſſis:* nihil obſtat quo minus etiam participium adhiberi queat. Ut hic dicere poterat Euripides χαίρουσ' ἀκούεις, quemadmodum Homerus, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων, et alia. Secunda ſignificatio autem ubi obtinet, quæ eſt *lubentius faciendi, amandi aliquid facere*, non poteſt participium adhiberi. Ut non poteſt dici χαίροντες ὀνομάζουσι, ſed dicendum eſt χαίρουσιν ὀνομάζοντες. Tertia ſignificatio, quæ eſt *damno* vel *pœna carendi*, ut plerumque participium habet hujus verbi, ita etiam inverſa ratione adhiberi poteſt. Afferam exempla utriuſque loquutionis. Sophocles in Œd. Tyr. 363.

Ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

In Antigona 758.

Ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι,
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.

In Philoctета 1299.

'Αλλ' οὔ τι χαίρων, ἥν τόδ' ὀρθώθῃ βέλος.

Herodotus ix. 106. Ἴωνας οὐδεμίην ἐλπίδα ἔχον χαίροντας πρὸς τῶν Περσέων ἀπαλλάξειν· *nullo pacto sperabant fore, ut Ionas tutos a Persis relinquerent.* Participium futuri habet Aristophanes in Vespis ver. 186.

Οὔτις, μὰ τὸν Δί', οὔ τι χαιρήσων γ' ἔσει.

Sophocles id etiam per γεγηθὼς expressit in Œd. Tyr. 368.

Ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

Idemque quod οὐ χαίρων est, κλαίων sæpe dicitur, ut in eadem fabula ver. 41.

Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὼ ξυνθεὶς τάδε,
'Αγηλατήσειν.

Et sæpius apud comicos. Sed verbum χαίρειν, non participium, adhibuit Aristophanes in Pluto ver. 64.

Οὔτοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.

et in Equitibus ver. 235.

Οὔτοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσετον,
'Οτίη 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.

Quarta denique significatio est *contentum esse.* Sophocles in Ajace 113.

Χαίρειν, 'Αθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
Κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην.

Observandum præterea χαίρων ἴθι esse *i et vale.*

'Αλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
Κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

Vid. Eurip. Phœn. 928. Alcest. 816.

255. More suo Zeunius inepte loquitur. Ut εἰς possit 208.
intelligi, non poterit tamen πρὸς vel ἐπί. Ὕβρει χρῆσθαι πρὸς ἅπαντας, est *insolentius se efferre adversus omnes.* Quis ibi præpositionem omittat? Deinde ne ἐπί τι quidem χρῆσθαί τινι idem est ac τὶ χρῆσθαι. Ut χρῆσθαί τινι παντοῖα ἐπὶ τὸν πόλεμον, *alicujus ope ad bellum plurimis in rebus uti.*

Ib. Nisi omnis Græcitatis expers fuisset Zeunius, neque 209.
attulisset hæc verba sic, neque vertisset. Verba sunt hæc: μήτε, ὃ ἔλεγες ἐν τῷ δικαστηρίῳ δυσχερές σοι γενέσθω, ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ἐξελθὼν ὅ τι χρῷο σεαυτῷ: *neque hoc tibi difficile erit, quod in judicio dicebas, te, si urbe egressus esses, non habiturum, quo te verteres.* Pergit autem non de victu quærendo, sed de amicis, ad quos Socrates possit devertere: πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοσε, ὅποι ἂν ἀφίκῃ, ἀγαπήσουσί σε· ἂν δὲ βούλῃ εἰς Θετταλίαν ἰέναι, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἵ σε περὶ πολλοῦ ποιήσονται καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται. In præsente si dixisset οὐκ ἔχεις, sequi debebat ὅ τι χρᾷ vel χρήσει σαυτῷ.

256. Isocrates Panathen. 503. παρέδωκαν αὐτῷ πάντας 210.
χρῆσθαι τοῦθ' ὅ, τι ἂν αὐτὸς βούληται. REIZIUS. Hic dici

magis debebat βούλοιτο, quod in constructione præteriti temporis usitatius est.

211. 258. Adde χωρεῖν de fama, rumore, esse *manare*. Euripides in Hecuba, 114.

> Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων
> Στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
> Τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν,

Deinde *procedere* est, *ulterius ire*. Æschylus in Persis 382. *καὶ νὺξ ἐχώρει, et procedebat nox.*

212. 259. Non tam ponitur accusativus pro genitivo, quam intelligi videtur νομίζων, λέγων, vel simile quid. Euripides in Phœn. 1469.

> Ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
> Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
> Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
> Οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
> Οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.

Vide ibi Valck. Nam ut in ultimis versibus necessario tale quid subintelligendum est, ita quidni idem fiat in prioribus, atque in omnibus similibus locis?

213. 260. Vid. Kœn. ad Gregor. Cor. pag. 15, 69, et 317. Dawes. Misc. pag. 125. Brunck. ad Aristoph. Plut. 277. Fisch. ad Well. iii. pag. 389, seq. Neque vero hæc participia accusativo casu, sed nominativo magis adhibita videntur: v. Fischer. ad Well. iii. pag. 392. Accusativum male H. Steph. de dial. pag. 22, seq. ejusmodi exemplis defendit, in quibus ὡς præcedit, de qua re dictum in præcedente nota. Adde his exemplis Aristid. pro Cim. t. iii. pag. 251. παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι. Herodot. vii. 164. παρεὸν κατασχέσθαι, οὐκ ἐθέλησε. Eurip. Med. 448. Alcest. 285. Iph. T. 1088. Heracl. 178, 507. Ἐξὸν, Iphig. Taur. 688. Heracl. 7. Hel. 1174. Herc. fur. 940. Plato in Sympos. xii. 7. ubi v. Bast. Chariton. in fine libri iv. ubi Schæferus trimetrum antea non animadversum latere vidit:

> Ἐξὸν καθεύδειν τήν τ' ἐρωμένην ἔχειν,

Δοκῆσαν Markland. ad Eurip. Suppl. 129. Ἧκον καλῶς Eurip. Alcest. 292. Ἀρξάμενοι Wesseling. ad Herodot. pag. 244. Εἰρημένον Aristoph. Lysistr. 13. et ibi Kuster. Χρεὼν Thucydides iii. 96. Τόδε καλῶς κτάμενον: vide infra not. 230.

214. 261. Vereor ut δυνατὸν sic simpliciter positum idonea auctoritate firmari possit. Immo scripsit Plato δυνατὸν ὄν.

215. 263. Incredibilis est Zeunii inscitia, juxta ac Fischeri, quorum neuter vidit in his locis omnibus aut adesse verbum, unde participium pendeat, aut e superioribus intelligendum esse, aut denique locum corrigi debere. Videa-

mus. Plato in Euthyphr. 12. πάλιν εἰπὲ ἐξ ἀρχῆς, τί ποτε ὂν τὸ ὅσιον εἴτε φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, εἴτε ὅ τι δὴ πάσχει. In Phædone 19. ἦ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ, ὅ ἐστιν ἴσον; πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. πόθεν λαβόντες αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην; nimirum ἐπιστάμεθα αὐτό. Ibidem 21. ἀναμιμνήσκονται ἄρα ποτὲ ἃ ἔμαθον; ἀνάγκη. πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην; scilicet ἀναμιμνήσκονται. Xenoph. in Symp. iv. 53. αἰσθάνομαι γάρ τινας ἐπιβουλεύοντας διαφθεῖραι αὐτόν. καὶ ὁ Σωκράτης ἀκούσας, Ἡράκλεις, ἔφη, τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι ὑπὸ τοῦ σοῦ παιδὸς, ὥστε ἀποκτεῖναι αὐτὸν βούλεσθαι; scilicet ἐπιβουλεύουσι διαφθεῖραι αὐτόν. Restat locus Platonis in Euthyphr. 18. Ibi sane deest verbum quod intelligi possit, nisi quis e cod. Tub. velit τυγχάνει οὖσα recipere, quod non placet. Immo, nisi egregie fallor, ita scripsit Plato: φράσον δή μοι, τίς ἡ ὠφέλεια, ἡ τοῖς θεοῖς οὖσα ἀπὸ τῶν δώρων, ὧν παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν.

266. Ex his exemplis nullum, nisi postremum aptum est 216.
ad ea, quæ Vigerus dicit, probanda. Alia collegit Brunck. ad Sophocl. Electr. 480.

Ib. Vid. Brunck. ad Æsch. Prom. 217. ad Apoll. Rhod. 217.
i. 356. ad Aristoph. Lysistr. 179. Kœn. ad Greg. Cor. pag. 33.

267. Maxime commemoratione indigent ea verba, quæ 218.
cum nominativo participii conjunguntur, ita ut participium de eadem persona intelligatur, de qua verbum, ut in Isocratis loco. De re ipsa exposui in lib. ii. de emend. rat. Gr. Gramm. pag. 146. Exempla verborum hæc sint. Ἀγγέλλειν, Theodoridas epigr. 18. Ἀγνοεῖν Phalaris pag. 308. ubi v. Lennep. Αἰδεῖσθαι Soph. Aj. 507. Αἰσχύνεσθαι id. Antigon. 540. Ἀνέχεσθαι Eurip. Med. 38. Ἀρνεῖσθαι idem Alcest. 1161. Αὐχεῖν idem ib. 678. coll. Valck. ad Phœn. 1715. Δεικνύναι Orest. 800. Med. 548. Δηλοῦν Soph. Aj. 472. v. ibi Brunck. Διαδέξασθαι Herodot. viii. 118. Ἐκμανθάνειν Eurip. Bacch. 39. Ἐνδέξασθαι idem ibidem 47. Ἐννοεῖσθαι Eurip. Hippol. 435. Ἐξανέχεσθαι idem in Med. 74. Ἐπείγεσθαι Herodot. viii. 2. quod mox cap. 3. cum infinitivo conjungitur. Ἐπιλανθάνεσθαι Eurip. Bacch. 184. Κατέχειν: memoria tenere v. Casaub. ad Athen. i. 5. pag. 19. Μανθάνειν Lucian. dial. deor. xvi. 2. tom. i. pag. 244. Herodot. iii. 1. Ὁμολογεῖν in sententiis gnomicorum ver. 438. miro modo occurrit:

Ἑαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὤν.

Πειρᾶσθαι, Herodot. i. 77. v. ibi Wesseling. Ποιεῖσθαι μέγα Herodot. ix. 111. v. ibi Valckenar. Ποιεῖσθαι λόγον ἐλάσσω idem vii. 156. Ποιεῖσθαι περὶ πλείστου Diod. Sic. i. 51. Ὑπομένειν Herodot. vii. 101. Φαίνειν σημεῖα Sophocles E-

lectr. 24. Interdum tamen in his etiam accusativus cum pronomine adhibetur: Lucianus dial. deor. xvii. 1. tom. i. pag. 446. *συνὰς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν.* Sed accusativus sine pronomine de eadem persona, de qua verbum, adhibetur ibi, ubi verbi infinitivus cum accusativo nominis construitur: ut ap. Eurip. in Bacchis 39.

> Δεῖ γὰρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν, κεἰ μὴ θέλει,
> Ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων.

Hic enim non e verbo pendet accusativus participii, sed e nomine, ad quod refertur. Nisi enim δεῖ adhibuisset, debebat dicere πόλις ἐκμαθήσει ἀτέλεστος οὖσα. Cæterum vide notam 220.

219. 268. Virgilius Æn. ii. 391.

> *sic fatus, deinde comantem*
> *Androgei galeam, clipeique insigne decorum*
> *Induitur.*

Εἶτα interdum etiam ante participium collocatur, ita ut sensu tamen posterius habendum sit. Aristophanes in Nub. 857.

> εἶτα τῷ πατρὶ
> Πιθόμενος ἐξάμαρτε.

Id est, πιθόμενος τῷ πατρὶ, εἶτα ἐξάμαρτε. Vide quæ ibi notavi. Quibus adde Aristoph. in Pluto ver. 1004.

> Ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ.

et ver. 1148.

> Ἔπειτ', ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς;

Maxime etiam notabile est, quod ad Nubes Aristophanis ver. 180. observavi, ut εἶτα, ita etiam copulam τὲ adhiberi. Æschylus in Agam. 97.

> Τούτων λέξασ', ὅ τι καὶ δυνατὸν,
> Καὶ θέμις αἰνεῖν,
> Παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης.

Et in Choeph. 554.

> Ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον
> Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ
> Θανόντες.

Talia sæpius apud Æschylum reperiuntur. In aliis scriptoribus vereor ut frequentia exempla occurrant. Quamquam Sophocles videtur καὶ sic adhibuisse, et quidem ante participium, in Electra 1481.

> Καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι.

Fortasse in Pausania ix. 10. quem locum Hoogeveenus infra pag. 273. a. affert, scribendum Κάδμου—σπείραντος, ἄνδρας τε ἀπὸ ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Nam δὲ ferri non potest. Eodem modo in Aristoph. Pluto 277. legendum,

'Εν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σοῦ δικάζειν,
Σὺ τ' οὐ βαδίζεις;

non σὺ δ' οὐ βαδίζεις.

268. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. pag. 93. ad Hippol. pag. 211. ad Herodot. pag. 194. Brunck. ad Eurip. Bacch. 184. 220.

Ib. Vera lectio in Euripide est, ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος. Non enim participii loco adjectivum adhiberi potest. Erravit in hac re etiam Ilgenius ad Hom. hymn. Merc. 97. 220. b.

269. Et συγγινώσκω, quod Herodotus etiam cum infinitivo conjungit. Confer de hoc verbo Valckenarium ad Herod. iv. 43. pag. 299. De σύνοιδα autem Fischerum ad Well. iii. pag. 324. 221.

Ib. Non modo non Græcum hoc est, sed ne potest quidem omnino sensum præbere. Nam τὰ γενόμενα quum dicitur, participium substantivi naturam induit, nec potest amplius verbi loco esse. Perinde enim est, ac si dicas τὰ πράγματα. Nunc quid hoc sibi vellet, καὶ ταῦτα τὰ πράγματα? Patet delendum esse articulum. 222.

271. Vid. Valckenar. ad Phœn. pag. 289. ad Herodot. pag. 642. l. 82. Markland. ad Supplices Eurip. 542, 772. qui ad ver. 154. exempla affert participii præsentis cum his verbis conjuncti. Contra cum futuris participia præsentis conjungi solere docuit Huschkius in Analectis pag. 104. ut ap. Hom. Od. O. 213. 223.

'Αλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται.

Participii præsentis pro præterito exempla attulit Abresch. ad Æsch. vol. ii. pag. 32.

Ib. Exstant de aoristis cum futuro junctis disputationes duæ, prior Hemsterhusii in Misc. Obss. vol. iv. pag. 286. altera in Misc. Obss. novis iii. 2, seq. Equidem mihi nunquam persuadebo, perinde esse, utrum futurum an aoristus adhibeatur, immo sua cuique tempori vis ubique manet, qua recte observata, judicare licebit, utri tempori locus sit. Videamus nunc locos a Zeunio allatos. In Lycurgo si σώσαντας legitur, sensus est hic: *mox deos invocabit, ubi eum e periculis servaverint.* Quamquam videndum ne hoc non voluerit dicere orator, qui quidem infra in eadem re futurum adhibuerit. Tum vero sensus erit, *invocabit deos, ut eum servent e periculis.* In Xenophonte ἀντιποιησαμένους non est mutandum, quod significat eos, *qui ne in mentem quidem sibi induxerunt imperare.* In Thucydide vi. 21. ἁμαρτήσαντες, ut recte observat Abreschius pag. 587. vim habet futuri exacti, ut sit *remoti futuri.* In altero Thucydidis loco i. 18. recte jam pridem editum δουλωσόμενος, quemadmodum Thucydides etiam alibi loquitur, ut vi. 83. 224.

extr. viii. 68. Denique in Demoſthene ἐξορχησάμενος recte ſe habet, et explicari debet tamquam ſi ſcripſiſſet καὶ ἐξωρχήσατο. Hoc modo ſæpius loquuti ſunt veteres ſcriptores: quo magis cavendum, ne quis ad correctiones temere confugiat. Herodotus i. 14. Γύγης δὲ τυραννεύσας, ἀπέπεμψεν ἀναθήματα ἐς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα. i. e. *regnum occupavit et miſit.* Diodorus Siculus i. 66. ἐπ' ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα κατὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς ὁμολογίας ἄρξαντες, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν διατηρήσαντες, ἐπεβάλοντο κατασκευάσαι κοινὸν ἁπάντων τάφον. E ſequentibus intelligitur non poſt quindecim annos ſepulchrum exſtructum eſſe, ſed per hoc tempus. ii. 13. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ συχνὸν ἐνδιατρίψασα χρόνον, καὶ πάντων εἰς τρυφὴν ἀνηκόντων ἀπολαύσασα, γῆμαι μὲν νομίμως οὐκ ἠθέλησεν: non poſtquam ibi morata erat et omnibus ſe voluptatibus dederat, ſed per omne hoc tempus, quo iſta faciebat, noluit nubere. Mox ibidem: μετὰ δὲ ταῦτα ἐπ' Ἐκβατάνων τὴν πορείαν ποιησαμένη, παρεγένετο πρὸς ὄρος τὸ Ζαρκαῖον καλούμενον· i. e. ἐποιήσατο καὶ παρεγένετο. xi. 31. καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος πολλοὺς ἀνεῖλε τῶν Ἑλλήνων. Non occidit poſt pugnam, ſed in pugna: ergo γενναίως ἠγωνίσατο, καὶ ἀνεῖλε. xi. 52. οἱ μὲν οὖν τοὺς Ταραντίνους διώξαντες, ὀλίγου διαστήματος ὄντος, πολλοὺς τῶν ἐναντίων ἀνεῖλον· οἱ δὲ τοὺς Ῥηγίνους διώκοντες, ἐπὶ τοσοῦτον ἐφιλοτιμήθησαν, ὥστε συνεισπεσεῖν τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ Ῥήγιον, καὶ τῆς πόλεως κυριεῦσαι. Hic in poſteriore membro de more διώκοντες dicit: nam perſequentes hoſtem irruperunt in oppidum. Verum etiam qui Tarentinos perſequebantur, non quum jam perſequi deſiiſſent, ſed in ipſa fuga eos interemere. Itaque hoc quoque eſt idem atque ἐδίωξαν καὶ ἀνεῖλον. Hoc modo etiam ὑφελόμενος in Herodoti ix. 116. defendi poſſet, pro quo Schaeferus alteram lectionem αἰτήσας recepit. Contra Diodorus Siculus iii. 19. non poterat dicere κατευωχησάμενοι τὰ ληφθέντα, συμφεύγουσι πάλιν εἰς τοὺς προειρημένους αὐλῶνας. Neque enim συνέφυγον ſequitur, ut videri poſſit hoc dicere, κατευωχήσαντο καὶ συνέφυγον, ſed loquitur de re, quæ perpetuo fieri ſolet. Itaque rectiſſime Schaeferus emendavit κατευωχησόμενοι. Ut pateat, quam licenter aoriſtis utantur Græci, adſcribam locum Herodoti e v. 89. καὶ Ἀθηναίοισι ὁρμεωμένοις ἐπ' Αἰγίνης στρατεύεσθαι, ἦλθε μαντήϊον ἐκ Δελφῶν, ἐπισχόντας ἀπὸ τοῦ Αἰγινητέων ἀδικίου τριήκοντα ἔτεα, τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ, Αἰακῷ τέμενος ἀποδέξαντας, ἄρχεσθαι τοῦ πρὸς Αἰγινήτας πολέμου· καί σφι χωρῆσαι τὰ βούλονται· ἢν δὲ αὐτίκα ἐπιστρατεύωνται, πολλὰ μέν σφεας ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ χρόνου πείσεσθαι, πολλὰ δὲ καὶ ποιήσειν· τέλος μέντοι καταστρέψασθαι. *Et Athenienſibus, bellum adverſus Æginam molientibus, datum Delphis oraculum eſt, poſtquam abſtinuiſſent ab injuria triginta annos, trigeſimo primo, ubi Æaco fanum*

dicassent, inferrent Æginetis bellum; ita, quod agerent, effectum habituros. Quod si statim bellum susciperent, multa interea damna passuros, multa etiam illaturos esse, postremo tamen insulam subactam fore.

274. Non pro ἐκεῖνον πληρῶσαι. Nam negligentius lo- 225.
quutus est, et magis repeti debet πιστοὺς εἶναι. Hoc enim vult, milites non esse fidos, quia et imperium vendiderint, neque ille, quæ pollicitus fuerit, impleverit.

Ib. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 308, 354. Ita μηνυθέντος, 226.
quum proditum esset ap. Polyæn. ii. 14, 1.

Ib. Præterea vulgaris opinio est, participium pro verbo 227.
finito adhiberi: in quam rem exempla maximam partem inepta attulerunt Zeunius ad Xenoph. Mem. Socr. ii. 1, 23. et Fischerus ad Well. iii. part. 2. pag. 8. Equidem videor mihi posse contendere, participium, nisi ubi aut casu absoluto ponatur, aut verbum εἰμὶ, (idque plerumque, nisi semper, in præsenti tempore) intelligi possit, numquam adhiberi pro verbo finito, multo minus construi cum conjunctionibus. Casuum absolutorum exempla satis multa ab Hoogeveno supra commemorata sunt. Verbi εἰμὶ subintellecti satis sit unum protulisse exemplum ex Æschyli Eumen. 95.

Ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη.

Sed observandum, hoc in iis maxime participiis fieri, quæ facile cum adjectivo idem significante permutari possunt, conditionemque permanentem, non rem semel et brevi temporis momento factam indicant. Quare quod legebatur in Æschyli Choephoris 642.

Τὸ πᾶν Διὸς
Σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως,

certe suspicionem vel ob participii usum movere poterat; multo magis autem frigida isto loco sententia in offensu esse debebat. At vix dubium est, quin Æschylus scripserit,

Τὸ μὴ θέμις γὰρ οὐ
Λὰξ πεδοῖ πατούμενον
Τὸ πᾶν Διὸς
Σέβας παρεκβάντος οὐ θεμίστως.

Scelus ejus, qui Jovis majestatem impie violavit, non manet neglectum. Restant de exemplis a Zeunio et Fischero allatis tria, quæ sola aliquo modo firmare videantur illorum opinionem. Primum Xenophontis de Venat. v. 32. καταβάλλων γὰρ καὶ παραβάλλων τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, ὁπότερα ἂν λυπῆται, ἀπερειδόμενος. At ibi recte Stephanum γὰρ deleri voluisse, et participia pendere e præcedente τοῦτο ποιεῖ, docere poterat Pollucis ad eum locum allata auctoritas. Al-

ter locus est in Cyrop. viii. 3, 8. ὁ δὲ συμβουλεύσας ἂν ὁπότερος βελτίων εἴη καὶ εἰπών. Ita loqui potuisse Græcum hominem mihi non est credibile. Immo scripsisse Xenophontem arbitror addito ἔφη, quod sæpius excidisse constat, ubi verbum eamdem rem significans adjectum est; ὁ δὲ συμβουλεύσας ὁπότερος ἂν βελτίων εἴη, καὶ εἰπὼν, ἥν μου κατηγορήσῃς, ἔφη, et quæ sequuntur. Denique in Mem. Socr. ii. 1, 23. ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιησάμενος. At tantum abest, ut ἐὰν cum participio construi possit, ut id referatur ad verba omissa, sed repetenda e præcedentibus, ὁρῶ σε ἀπορoῦντα ποίαν ὁδὸν τράπῃ. Ἐὰν οὖν, ἐμὲ φίλην ποιησάμενος, scilicet τράπῃ τὴν ὁδόν. Cætera exempla quivis facile intelliget apta ad rem non esse: nec puto erunt, qui auscultent, ubi ad Cyrop. ii. 4, 23. Zeunius Reizium reprehendit, sus Minervam.

Participium cum genitivo sæpe induere vim substantivi docuit Hemsterhusius ad Thom. M. pag. 183, seq. ut τέχνῃ εὖ εἰδὼς, θαλάττης γεγυμνασμένος. Idemque erudite observat, hoc genus loquendi quum antiquissimis poetis, tum recentioribus sophistis usurpatum esse; parcius eo usos scriptores Atticos. Scilicet evenit in Græco sermone, quod idem in Latino contigisse animadvertimus. Ubi florentissima ætas inclinari cœpit, vetusta et obsoleta in memoriam paullatim revocata sunt, sed ea hoc majorem habentia offensionem, quod neque apto loco adhibebantur, neque reliquis recentioris ætatis vestigiis congruebant.

228. 277. Ληρεῖς ἔχων et similia si semper cum τί, aut alio nomine juncta occurrerent, facile sic expediri possent, ut construeretur τί ἔχων ληρεῖς. Verum etiam simpliciter ληρεῖς ἔχων dicitur, ut in Aristoph. Ran. 512. Lysistr. 945. Quare cum Valckenario ad Phœn. pag. 269. probabimus Gregorii Corinthii sententiam pag. 63. licet repugnet H. Stephanus de dial. Att. pag. 54. ληρεῖς ἔχων pro ἔχεις ληρῶν dici putantis. Atque ad sensum hoc interest inter ληρεῖς et ληρεῖς ἔχων, quod ληρεῖς est *nugaris nunc*, ληρεῖς ἔχων autem *nugator es*. Hinc intelligi potest, cur Hoogeveno moram indicari visum sit ἔχων. Id quod falsum Ruhnkenius ad Timæum pag. 258. e formula ἀπῆλθεν ἔχων colligit. Vellem hujus formulæ exempla attulisset. Nam si locos spectavit, qualis Callimachi est in epigr. xxxviii. de quo Valckenarius ad Callim. pag. 261. ibi ᾤχετ' ἔχουσα est ᾤχε καὶ ἔχει, nisi cum Valckenario legendum ᾤχετ' ἑλοῦσα. Certe tantum abest, ut ἀπῆλθεν ἔχων celeritatem indicare possit, quod visum est Jacobsio ad Lucillii epigr. lx. ut id ne dici quidem omnino pro simplici ἀπῆλθε posse videatur. In Lucillio ἑλὼν scribendum censeo:

Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνὸς,

Καὶ διὰ τῶν θυρίδων ἔνθεν ἀπῆλθεν ἑλών.

Ἀπῆλθε non Proclus, ſed fumus cum Proclo.

Vera eſſe, quæ de voluntatis, ſtudii, impetus ſignificatione tradit Vigerus, cognoſci poterit e copioſa de participio φέρων diſputatione Hemſterhuſii ad Lucian. pag. 349, ſeq. Verum ita tantum hoc participium adhibetur, ut conjunctum ſit cum verbis motum aliquem quacumque ratione ſignificantibus. Unum adſcribam ex Hemſterhuſio Herodoti exemplum viii. 87. de nave: διωκομένη γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς, φέρουσα ἐνέβαλε νηΐ φιλίῃ· *cum impetu aggreſſa eſt amicam navem*. Quæ quum ita ſint, non poterit defendi, quod exſtat in Homeri hymno in Mercur. 52.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.

Sed ſcripſiſſe hic videtur,

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξ' εὑρὼν ἐρατεινὸν ἄθυρμα,

quod ut in vulgatam lectionem abiret, cauſſa fuit recentior pronunciatio. In Polluce v. 48. καὶ γὰρ ἡ Τεγεᾶτις Ἀνύτη Λοκρίδα δόξης ἐμπέπληκεν, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ φέρουσ' ἐπέγραψεν, non minus corrupta arbitror, niſi quis hunc male intellecta elegantia male uſum exiſtimare velit, quod parum veri ſimile videtur. Fortaſſe ſcripſit, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ ὀλοφυρμοὺς ἐπέγραψεν. Ex ejuſdem Pollucis vi. 121. notanda loquutio de homine levi et mutabili, τοῦ φέροντος ἀεὶ πνεύματος, ſcilicet ὤν, qui quavis aura ferri ſe patitur. Cæterum etiam φερόμενος *cum impetu delatus* occurrit ap. Herodot. viii. 91. ὅκως δέ τινες τοὺς Ἀθηναίους διαφύγοιεν, φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας. et ix. 102. διωσάμενοι γὰρ τὰ γέῤῥα οὗτοι φερόμενοι ἐσέπεσον ἀλέες ἐς τοὺς Πέρσας.

286. Potius vertendum: *probe factum, quod periiſti*. Cavendum enim ne quis credat καλῶς ποιῶν ſic dici, ut ſignificetur id, quod jus et æquitas fieri poſtulant. Nec dici poteſt, καλῶς ποιῶν ἐπαινεῖται, *merito laudatur*. Verum indicatur his verbis facere aliquem id, quod aut ſibi ipſi commodum eſt, aut, quod is, qui loquitur, fieri optat et gaudet. 229.

294. Ἀνέδην non ſignificat *univerſim*, ſed proprie eſt *remiſſe*. Vid. Phavorin. in ἀνέδην. Inde naſcuntur hæ ſignificationes, *impune*, *licenter*, *libere*: ſic in Platonis loco, et in Æſchyli Choeph. 806. Euſtathius p. 168, 36. explicat ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως. In Æſchyli loco ἐλευθερίως adnotatio interpretis eſt, quo is ἀνέδην, quod in ἀνιδῶν latet, explicaverat. Locus poetæ ita ſcribendus: 230.

Τόδε καλῶς κτάμενον, ὦ μέγα ναίων
Στόμιον, εὖ δὸς ἀνέδην δόμον ἀνδρὸς
Καί νιν λαμπρὸν ἰδεῖν φιλίοις
Ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.

Hac bene peracta cæde, O qui vastas tenes lacunas, Apollo, da nobis libere atro e velamine ædes viri, ipsumque illustrem lætis adspicere oculis. Deinde *effuse*. Æschylus in Suppl. 15.

Φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον.

Negligenter. Sophocles in Philoct. 1153.

'Αλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
Οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.

Remisse, negligenter, arcetur hic locus, (i. e. *vos ab eo arcemini*) *quem non metuitis amplius.*

231. 297. Adverbium cum verbo jungendum est, nec potest aliter. Participium ὢν autem non nisi tum potest intelligi, quum verbum abest, quocum jungatur adverbium, et additur articulus, ut οἱ ϖάλαι. Itaque in Phalaridis epistola, quæ est 135. ed. Lennep. sensus est, *omnia studiose cognoscere.*

232. 298, 299. Absurdum est fieri contendere, quod fieri non potest. Ἄλλως τε καὶ significat proprie *quum aliter, tum*—. Quia ergo oratio duobus membris constat, numquam potest omitti καὶ, ubi *præsertim* dici debebat. Quamobrem corrigendi sunt loci Isocratis. Aliquanto etiam ineptius mox de hac re disputat Zeunius, qui quum in Xenophontis Mem. Socr. i. 2, 59. καὶ quod ibi legitur ad ἄλλως τε referendum putat, sensu communi se carere ostendit. Nam quis dicat ἐὰν καὶ pro καὶ ἐάν? quis Latine *si atque* pro *atque si?* Immo etiam in Xenophonte scribendum ἄλλως τε κἂν ϖρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι. Juliani exempla nihil probant. Hic recte καὶ omisit, quia ejus loco adhibuit οὐδὲ, in quo inest καί. Accedit quod ἄλλως τε non sequente καὶ longe aliud significat. Est enim *ac præterea.* Sophocles in Œdipo Tyr. 1110.

Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
Ὅνπερ ϖάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδε τ' ἀνδρὶ σύμμετρος.
Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
Ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ.

Cæterum adde ἄλλως τε ϖάντως καί. Æschylus in Eumen. 729.

Ἄλλως τε ϖάντως χὤτε δεόμενος τύχῃ.

233. 300. Ἅμα μὲν—ϖρὸς δέ. Herodot. viii. 51. ἅμα μὲν ὑπ' ἀσθενίης βίου οὐκ ἐγχωρήσαντες ἐς Σαλαμῖνα· ϖρὸς δὲ αὐτοὶ δοκέοντες ἐξευρηκέναι τὸ μαντήϊον.

234. 310. Adde, quod αὖ interdum pro δὲ adhibetur, Hom. Iliad. Λ. 367.

Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.

Et præcedente μὲν, ibid. ver. 108.

Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ,
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.

Nec desunt exempla apud Atticos et prosæ orationis scriptores. Interdum etiam poni videtur pro δὴ, i. e. *igitur*. Hom. Iliad. B. 493.

Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

et 618.

Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν.

310. Nihil minus, quam *similiter*, in hoc loco significatur. Μάλ' αὖ, et μάλ' αὖθις dici solet sic, ut id, quod præcessit, bis intelligi debeat, eoque magis augeatur. οἴ μοι μάλ' αὖθις, *hei me non semel tantum, sed bis miserum*. Ἰδοὺ μάλ' αὖθις, *en vero*, cum vi dicitur, quasi dicas *en, en*. Rem declarat Æschyli locus in Choeph. 876. 235.

Οἴμοι, πανοίμοι δεσπότου τελουμένου
Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

Ib. Αὖθις, *postmodo*. Euripides in Oreste 907. 236.

Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθίς εἰσι χρήσιμοι
Πόλει.

Adde πρῶτα μὲν - αὖτις δὲ apud Herodot. viii. 60, 2. non de tempore, sed in partitione adhibita. Denique etiam αὖθις, ut αὖ, respondet præcedenti μέν. Sophoc. in Antig. 165.

τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη,
Τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,

et quæ sequuntur.

Ib. Etiam apud Atticos interdum pro *rursus*, ut in Aristoph. Lysistr. 66. Hæc quoque particula, ut αὖ et αὖθις, præcedenti μὲν respondet. Homerus Od. X. 5. 237.

Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ,
Εἴσομαι, αἴκε τύχοιμι.

Vid. Iliad. A. 237. Loquuntur ita etiam Attici.

311. Magnum discrimen est inter hæc, τὸ νῦν δεινὸν, τὸ παρὸν δεινὸν, τὸ αὐτίκα δεινόν. Τὸ νῦν δεινὸν significat malum nunc præsens, quum de eo loquimur. Τὸ παρὸν δεινὸν malum aliquo tempore præsens, quandocumque illud tempus sit, et ita quidem, ut non indicetur, utrum mutabile et brevi transiturum, an duraturum sit malum, ut τὸ παρὸν κακὸν θεραπεύειν. Τὸ αὐτίκα, vel τὸ παραυτίκα δεινὸν malum aliquo temporis momento præsens, sed non duraturum, immo cito transiturum. Euripides in Suppl. 414. 238.

Ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψε.

Qui nunc comis est et blandus, mox nocet.

239. 315. Nec Vigerus, nec Zeunius de ἔπειτα satis clare exposuerunt. Proprie est *deinde*. Hinc sæpe pro *tum* usurpatur, sive illud fiat in interrogatione, sive extra interrogationem, sed ita ut ἔπειτα in media oratione, non in initio collocetur. Hom. Iliad. K. 242.

Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;

Si a me ipso comitem eligi vultis, quomodo ego tum Ulyssem prætercam? Posterior versus in Odyss. A. 65. repetitur, ubi eo incipit orationem Jupiter. Verum ἔπειτα refertur ibi ad ea, quæ antea dixerat Minerva. In interrogatione autem si ἔπειτα incipit orationem, majorem habet vim, ita ut verti possit *et tamen*. Euripides in Alcest. 822.

Ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε;

Et tamen, quamvis funus efferendum esset, me hospitio excepistis? Nos similiter, *und da nahmt ihr mich auf?* Sic κἄπειτα in Hippolyto ver. 330, 440. Denique interdum est *ergo*, i. e. *quum res ita se habeat*, sed ut non ubique Latino sermone commode exprimi possit. Sic εἰ—ἔπειτα, *si ergo*, nos, *wenn denn*, Iliad. O. 49. Et Ψ. 818.

Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
Νύξε.

Poterat dicere ἔνθ' οὖν· *da traf ihn denn Aias*. Odyss. A. 106.

Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον.

Hic videtur cum contemptu quodam dici; *hi scilicet, ut solebant, ludendo sese oblectabant: diese spielten denn.*

240. Ib. Non legitur in isto loco ἔμπης. Fortasse afferre voluit Odyss. B. 199. ubi eadem leguntur, quæ Iliad. H. 196. Verum in his omnibus locis ἔμπης minime est *omnino, plane, prorsus*, sed *tamen*. Unus ex his locis paullo est obscurior, Odyss. T. 37.

Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι,
Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Ibi ἔμπης mirantis est et dubitantis, ut nos: *scheint mir doch das Haus wie von Feuer zu strahlen*. Usus hic inde nascitur, quod, qui dubitat, primo ambigit utrum sit aliquid, necne: deinde, si altera potior visa est sententia, *tamen ita est* dicit, i. e. *quamquam non putabam initio.*

241. 317. Recte Hoogevenus negat ἐπεὶ posse pro ἔπειτα adhiberi. In Plutarchi loco, quem Reizius addidit, apodosis sequitur paullo post pag. 1145. his verbis, οὐ διεμέλλησεν ὅπῃ τράπηται. In Thucydidis loco, quem idem Reizius at-

tulit, ἐπεὶ pertinet ad præcedentia, et eſt *quandoquidem*. Herodoti locus eſt ii. 32. Eum male intellexit Weſſelingius, ἐπεὶ *poſtquam* eſſe ratus. Immo ſignificat ibi *nam*. Refert Herodotus, quid narraverit Etearchus. Eam narrationem interpellat brevi deſcriptione Libyæ, quæ his finitur: τὰ κατύπερθε θηριώδης ἐστὶ ἡ Λιβύη· τὰ δὲ κατύπερθε τῆς θηριώδεος, ψάμμος τέ ἐστι, καὶ ἄνυδρος δεινῶς, καὶ ἔρημος πάντων. Jam hæc confirmaturus iis, quæ reliqua erant de Etearchi narratione, pergit, nam juvenes, de quibus narraverat Etearchus, talem qualem modo deſcripſerat, inveniſſe Libyam. Ὦν in his verbis fecit difficultatem, quod non ad rem, de qua ſermo eſt, ſpectat, ſed rediri indicat ad narrationem ſupra omiſſam. Nobis hoc ſimiliter exprimere licet: *denn die Jünglinge ſeyen alſo zuerſt durch das bewohnte Land gekommen*.

319. In Platonis loco neque abundat ἐπεὶ, neque apoſiopeſis eſt. Poſtquam dixerat, *demonſtrandum tibi eſt, hujuſmodi civitatem etiam exſtare poſſe*, ſic pergit: ἐπεὶ, (ὅτι γε, εἰ γένοιτο, πάντ᾽ ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει, ᾗ γένοιτο) καὶ ἃ σὺ παραλείπεις, ἐγὼ λέγω· *nam* (*quoniam, ſi eſſent hujuſmodi inſtituta, ab omni parte felix foret civitas, in qua eſſent*) *etiam ea, quæ tu prætermiſiſti, ego commemorabo*. Addi poſſet ad Vigeri obſervationem firmandam Ariſtotelis auctoritas in lib. de poet. iv. 29. ἐπεὶ δὲ οὐ μόνον τελείας ἐστὶ πράξεως ἡ μίμησις, ἀλλὰ καὶ φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν· ταῦτα δὲ γίγνεται μάλιστα τοιαῦτα, ὅταν γένηται παρὰ τὴν δόξαν, καὶ μᾶλλον, ὅταν δι᾽ ἄλληλα. At hic, ut ſæpius in iſto libro, manifeſta lacuna eſt. Excidit enim apodoſis, qua hoc continebatur, debere timenda et miſeranda et præter exſpectationem afferri, et mutuo factorum nexu oriri. 242.

Cæterum particula ἐπεὶ cum aliis conjuncta particulis, has ferme ſignificationes habet: ἐπεί τοι, *nam profecto, denn wahrhaftig*: Eurip. Heracl. 508, 744. ἐπεί γε, *quandoquidem, weil denn*. Euripides Hel. 563.

Ἵστημ᾽, ἐπεί γε τοῦδ᾽ ἐφάπτομαι τόπου.

Ἐπείπερ, *quum ſemel, quando ſemel, weil einmal, weil doch*. Eurip. Hel. 1253. 1675. Ἐπείπέρ γε, *quandoquidem ſemel, weil denn einmal*. Ἐπεί τοί γε, *nam certe quidem, denn wenigſtens doch*. Euripides Suppl. 878.

Τούς τ᾽ ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν,
Ἤχθαιρ᾽· ἐπεί τοί γ᾽ οὐδὲν ἀξία πόλις,
Κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.

320. Niſi omnis Græcitatis expers fuiſſet Zeunius, non cogitaſſet de emendatione. Ἐπειδὴ duobus modis conſtrui poteſt cum optativo, ut aliæ omnes ſimiles particulæ: primo, ſi verba continent cogitationem vel diverſi hominis 243.

ab eo, qui loquitur, vel etiam ipsius loquentis, sed de qua ille, ut de aliena, loquitur, v. c. ἤθελεν εἰσιέναι, ἐπειδὴ ἀνοιχθείη· *volebat intrare, ubi apertæ essent fores.* Id etiam dici potest, ἤθελον, *volebam.* Deinde si significatur non certum tempus, quo aliquid semel factum est, sed repetitio rei fieri solitæ, quod eo fit, quia optativus cogitari aliquod e pluribus factis postulat, non illud certum, sed quodcumque velis. Ita in Platonis loco: ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, ᾔειμεν παρὰ τὸν Σωκράτη, *ubi apertus esset carcer, intraire solebamus ad Socratem.*

244. 320. Hoc quoque falsum. Ἐπὰν iisdem conditionibus adjunctum habet optativum, quibus ἐπειδή. Primum in commemoratione alienæ sententiæ: Homerus Iliad. Ω. 226.

αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.

Et ubi sententia affertur ejus ipsius, qui loquitur: Iliad. T. 205.

ἦτ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν,
Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.

Eodem modo poterit ἐπὰν optativo jungi, ubi repetitio rei fieri solitæ indicanda est, ut si dicas, ἑκάστοτε εἰσῄειμεν, ἐπὰν ἀνοιχθείη ἡ θύρα. In recta autem oratione, ubi unum certum factum indicatur, necessario adhiberi debet conjunctivus, ut Iliad. Ω. 716.

αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

Ubi male legitur vulgo ἀγάγοιμι. Vide de emendanda rat. Gr. gramm. ii. 32. p. 263.

245. Ib. Hæc quoque particula optativo jungitur iisdem conditionibus, quibus superiores. Xenophon Cyrop. i. 3, 18. ὅπως οὖν μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος, ἐπειδὰν οἴκοι εἴης, *vide ne verberibus afficiare, ubi domi eris.* Id dictum quasi ex cogitatione ejus, cui hæc dicuntur.

246. 324. Epicorum maxime est ἢ ἢ adhibere pro εἰ vel πότερον ἢ, quo Attici solent uti.

247. 325. At certis exemplis firmatur hic usus. Vid. Stephan. de dial. p. 28. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 36. et Fischer. ad Well. iii. p. 351.

248. Ib. Præterea notanda conjunctio particularum μέν τε et ἠδέ. Ion Chius epigr. 3.

Ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ.

Orpheus hymn. xiii. 8.

Μήτηρ μέν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.

331. Hæc omnia ſunt falſiſſima. In Luciani loco *μά-* 249.
λιστα ad *ἥξω* pertinet; in Plutarchi loco, qui eſt p. 1172. ſane quidem ad *φάσκων*, ſed hoc ſenſu, *maxime ob banc cauſſam.*

332. Errare eos, qui ſuperlativum *μάλιστα* cum verbis 250.
ἐν τοῖς conjungant, demonſtratum eſt ab Reizio de inclin. accent. p. 17, ſeqq. Nam ita hanc formulam intelligi debere, *ἐν τοῖς τοιούτοις οὖσι, μάλιστα τοιοῦτος* ea docent exempla, in quibus ſuperlativum nomen eſt caſu et genere eo, quo nomen, ad quod refertur: ut apud Thucyd. i. 6. *ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο.* Ac Wolfius vere videtur ad Reizium adnotaſſe *τοῖς* eſſe generis neutrius, quia etiam cum femininis occurrat, ut apud Dionyſ. Halic. de Iſocr. 2. *τὴν διάλεκτον ἀκριβοῦσα (ἡ λέξις Ἰσοκράτους) ἐν τοῖς πάνυ τὴν κοινὴν καὶ συνηθεστάτην.* Neque enim ſuperlativi uſus neceſſarius eſt. Senſus igitur hujus formulæ hic eſt: *in iis, quæ talia ſunt, valde vel maxime talis.*

334. Cap. 181. et ii. 19. *μέχρις οὗ τροπέων τῶν θερινέων·* 251.
uſque ad ſolſtitium æſtivum. Reizius. Mira hæc loquutio ſic explananda videtur, ut orta credatur ex mutatione orationis. Nam *μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων* dicit, qui quum initio vellet dicere *μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργοι εἰσὶ*, mutat orationem et pro ultimis dicit *ὀκτὼ πύργων*, tamquam, quod copioſius dicere voluerat, nunc brevius expreſſurus.

335. Vix dubitari poteſt, quin *μῶν* factum ſit ex *μὴ* et 252.
οὖν. Nihilo minus conjungitur *μῶν* cum *οὖν*. Euripides in Androm. 81.

Μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τίν᾽ ἀγγέλων;

Cæterum *μῶν* et *μὴ*, ut Latinum *num*, reſponderi plerumque poſtulant *non*, nec tamen ſemper. Significant enim plane id, quod nos dicimus *doch nicht*, quo plerumque ſic utimur, ut rem negari, interdum ut eam affirmari velimus. Exemplum utriuſque particulæ, in quo res affirmatur, afferam. Euripides in Hecuba 754.

Τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
Αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.

was verlangſt du? doch nicht frey zu ſeyn? denn das iſt dir leicht. Æſchylus in Suppl. 309.

Μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ;

es geht doch nicht auch die Sage, daſs Zeus ſie geliebt habe? Reſpondet chorus,

Καὶ κρύβδα γ᾽ Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων.

344. Mirum foret, ſi eædem particulæ et *non ſolum*, et 253.
non ſolum non, et *nedum* ſignificarent. Immo per ellipſin hæc intelligenda ſunt, *οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, οὐχ οἷον*, quæ om-

nia idem fignificant. Οὐκ ὅτι eft οὐκ ἐρῶ ὅτι. v. Tyrwhitt. ad Ariftot. poet. p. 128. Οὐχ ὅπως eft οὐκ ἐρῶ ὅπως, *non dicam quomodo.* Οὐχ οἷον eft οὐ τοῖον, οἷον, *non tale, quale.* Phalaris p. 234. οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην - ἀλλ' οὐδὲ θεῷν τῷ δυναστεύοντι, i. e. *non patiar mihi ita perfuaderi, ut perfuadere homo poteft, fed ne ab Jove quidem.* Exempla horum omnium vid. ap. Lennep. ad Phal. p. 235. Jam ex hac explicatione facile poteft intelligi, quomodo et *non folum* et *non folum non* et *nedum* iftis formulis fignificari poffit. Proprie enim neutrum fignificant, fed aliud, in quo alterutrum ineft, prout oppofitio poftulat. Si contraria opponuntur, ineft *non folum non:* οὐχ ὅτι ἔφυγεν, ἀλλ' ἐνίκησε, *non modo non fugit, fed vicit.* Si majus et minus ita opponuntur, ut minus præcedat, ineft *non folum:* οὐχ ὅτι ἔτρεσεν, ἀλλ' ἔφυγεν, *non folum extimuit, fed fugit;* fin ita, ut præcedat majus, ineft nedum, ἔφυγεν, οὐχ ὅπως ἔτρεσεν, *fugit, nedum extimuerit.* Vid. infra p. 371.

254. 345, 346, 347. Non ob intellectam particulam ἂν, fed quum res narratur ut cogitatio alicujus, non fimpliciter ut facta, quemadmodum in fuperiore exemplo, ὅπως αὐτῷ δόκει. Ubi ἂν additur, res fit incertior, ita ut plerumque hoc ἂν per verbum *poffe* exprimi debeat. Cæterum perturbavit hic omnia Zeunius, cujus tanta fuit imperitia, ut perinde effe putaret, utrum conjunctivus, an optativus, an indicativus adhiberetur. Res ita fe habet.

I. *Conjunctivus* adhibetur, ubi de re præfenti fermo eft: οὐκ ἔχω ὅπως εἴπω, *non habeo quomodo dicam.* οὐκ ἔχω ὅπως ἂν εἴπω, *non habeo quomodo poffim dicere.* Lucianus, quem attulit Zeunius, ταῦτά σοι παρεθέμην, ὅπως μάθῃς· *hæc attuli, ut* (nunc fcilicet) *cognofcas.* Quæ de ὅπως dicuntur, intelligenda etiam de ὅπως μή. Perinde enim modorum ratio fe habet, five ὅπως fit *quomodo,* five fit *ut,* finem indicans. Nifi quum eft *ficut,* quod proprie indicativum adjunctum habet, in oratione obliqua autem et conjunctivum et optativum.

II. *Optativus* adhibetur proprie, quum res refertur ut cogitatio alicujus. Idque fieri folet maxime poft præterita tempora, quia tum optativus eo poteft præteritum fignificare, quod indicat cogitationem rei fuiffe præfentem illo tempore quod præceffit. Τοῦτ' ἔπραττον, ὅπως ἀπολοίμεθα. Lucianus in loco allato fi dixiffet, ταῦτά σοι παρεθέμην, ὅπως μάθοις, hoc dixiffet, *hæc attuli, ut cognofceres,* i. e. *hoc habens confilium, ut cognofceres.*

III. *Indicativus futuri* adhibetur fimiliter atque optativus, ad rem indicandam, quæ futura cogitatur eo tempore, quod præceffit. Quare et in conftructione præfen-

tis et futuri et præteriti occurrit. Ἕτοιμοί εἰσιν, ἔσονται, ἦσαν πράττειν, ὅπως ἔσεται.

IV. *Indicativus præteriti* non raro, ut isti volunt, sed necessario adhibetur, quum indicatur consilium, quod quis habuit, nec tamen effectum reddidit. Ἐχρῆν σε Πήγασον ζεῦξαι, ὅπως ἐφαίνου τραγικώτερος, *debebas Pegasum conscendere, ut magis tragicus visus esses*: i. e. *quo facto magis tragicus visus esses*. At non conscendit: quare non est visus magis tragicus.

346. Minime ὅπως significat οὕτως. In Hecuba jam 255.
pridem emendatum, ὁμοῖα, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἕξομαι. In Troadibus δὲ delendum: αἰάζωμεν, μάτηρ ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπάν. *Ejulemus, ut ego avis instar incipiam lugubrem cantum.*

Ib. Cum optativo construitur ὁπόταν proprie, quum 256.
res ut cogitatio alicujus refertur. Ita ὅταν habet Æschylus in Persis 448.

> Ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν,
> Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
> Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν.

Deinde in constructione præteriti, quum res sæpius facta significatur, qui frequentissimus usus optativi est. Ita in Platonis loco.

347. Vereor ne hoc exemplum non sit idoneum. Nam 257.
φθέγξομαι videtur Homerico more correpta vocali pro φθέγξωμαι dictum esse. Sic in Odyss. A. 41.

> Ὀππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης,

pro ἱμείρηται. Eodem modo ὅταν στρέφεται Iliad. M. 41. pro στρέφηται.

348. Immo mutato accentu ὀτὲ μὲν, ὀτὲ δέ. Sic ἔσθ' ὅτε 258.
et ὀτὲ junxit Sophocles in Ajace 56.

> κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
> Δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
> Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπιτνῶν στρατηλατῶν.

Sic τοτὲ μὲν - ἄλλοτε δέ. Apud Xenoph. Mem. S. i. 2, 20.

> Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ μὲν κακὸς, ἄλλοτε δ' ἐσθλός.

In quo versu Stobæus ποτὲ μὲν habet. Sophocles Electr. 739. τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος. Sæpius sequente ἄλλοτε prius ὀτὲ, vel τοτὲ, vel ἄλλοτε omittitur. Sophocles ibidem 752.

> Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
> Σκέλη προφαίνων.

Et in Trachiniis 11. Eurip. Hecub. 28.

350. Ὄφρα, *ut*, ut aliæ idem significantes particulæ cum 259.
conjunctivo fere construitur, si res præsens indicanda est. Σοὶ ἑσπόμεθα, ὄφρα σὺ χαίρῃς· *te sequuti sumus, ut nunc læte-*

ris. Sin res ut cogitatio alicujus refertur, et si præcedit præteritum, optativus adhiberi solet. Atque errat Brunckius ad Apollon. Rhod. i. 17. ὄφρα cum conjunctivo post præteritum solœcum putans, non solœcum autem si addatur ἂν vel κέν. Immo sive addito sive omisso ἂν veteres scriptores, præter Atticos cultiores, conjunctivum post præteritum adhibent, qui debebat, si satis accurate loqui vellent, optativus esse. De ὄφρα κεν attulit Brunckius Apollon. Rhod. i. 852. Omisso κὲν Pindarus Pyth. iv. 160. θήρευσε - ὄφρα ἔραται. Sic etiam Apollonius Rhod. i. 15.

καί οἱ ἄεθλον
Ἔντυε ναυτιλίης πολυκήδεος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἠὲ καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.

Ἠὲ κὲν, quod ibi edidit Brunckius, id vero solœcum est.

260. 351. Male explicavit vim hujus particulæ. Cognata videtur præpositioni περὶ, ita ut proprie significet *circiter*, *ferme*, id quod nos dicimus *immer*, *immerhin*. Λέγει, ἅπερ λέγει, δίκαια πάντα: *was immer er sagt*, *ist gerecht*. Latine *quidquid*. Ἧπερ, εἶχε, *wie er auch war*, *quomodocumque comparatus esset*. Ὥσπερ, *wie auch*, *wie doch*, *wie etwa*. Εἴπερ, *wenn anders*. Ἔνθα περ, *wo immer*. Ὀψέ περ, ἔμπης ἤλυθεν, *immerhin* (i. e. *zwar*) *spät*, *doch kam er*. Σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς ἐλέαιρε, *erbarme dich immer* (*doch*) *der andern*, ubi πὲρ non ad ἄλλους, sed ad ἐλέαιρε pertinet.

261. 359. Grammatici οὔκουν dicunt esse *non igitur*, οὐκοῦν *igitur*. Vid. Ammon. p. 105. Suidam in οὔκουν, Phavorinum in μὴ, in οὔκουν, ubi pro ἀποφατικὸν scribi debet καταφατικὸν, ut in Ammonio, et in οὖν. Hic etiam Photii lex. MS. emendandum, in quo οὐκοῦν, οὐδαμῶς, legitur, quod scribi debebat οὔκουν, οὐδαμῶς.

Verum mirifice perturbatus est hujus particulæ usus, ita ut vix scias, quo te vertas. Librorum auctoritati non multum tribui potest in tanta scripturæ varietate. Nam et sæpissime et facillime permutantur οὔκουν et οὐκοῦν. Grammaticorum autem sententia, ut mox ostendam, parum probabilis est. Hinc factum, ut recentiorum alii in interrogatione οὔκουν, alii οὐκοῦν scribere soleant. Grammaticorum sententia si vera est, mirum est, οὔκουν scribi alio accentu, quam qui inest in his vocabulis, si e disjunctis οὐκ οὖν contrahantur in οὐκοῦν. Contra οὐκοῦν si in interrogatione scribitur, repugnat hoc naturæ interrogationis, quæ peculiarem quemdam habet accentum, eumque in ea voce, qua res dubia continetur: ergo in priore syllaba, quæ continet negationem. Vide quæ de hac re disputavi in lib. i. de emend. rat. Gr. Gr. cap. xix. Porro

οὐκοῦν quomodo, neglecta negatione, significare poteſt *ergo?* Non neglecta, recte poteſt: quia interrogatio de negando contrario probat id, quod huic contrarium eſt: ut δεῖ ἄρα τοῦτο ποιεῖν idem eſt, quod οὔκουν τοῦτο δεῖ ποιεῖν; Quæ quum ita ſint vereor ne deſerenda ſit grammaticorum ſententia, et ſequendum id, quod rei natura pro vero habere jubet.

Erit igitur οὐκοῦν idem quod οὐκ οὖν, i. e. 1) *non ergo.* Euripides in Oreſte 1606.

ΜΕ. Ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; ΟΡ. Εὐδαίμων ἔφυ.
ΜΕ. Οὐκοῦν σύ γ'. ΟΡ. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί.

Men. *Qui autem matrem colit?* Or. *Is felix eſt.* Men. *Non ergo tu quidem.* Or. *Recte dicis: non enim probo malas.* 2) *non ſane.* Sophocles in Ajace 1336.

Κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
Ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδε μοι
Οὐκοῦν ἀτιμάσαιμ' ἄν.

Nam mihi quoque hic infeſtiſſimus in exercitu fuit, ex quo Achilleis armis potitus ſum, attamen, quamvis talem ſe erga me præbuerit, non ſane ego eum contemnam. Vid. Philoct. 872. 907. 1389.

Sequitur οὔκουν particula interrogationibus inſerviens, id quod vel accentus indicat. Nam quum omnino in priorem ſyllabam Græci accentum in interrogatione retrahunt, tum ipſa interrogationis natura poſtulat, ut ea vox acuatur, quæ rem, de qua interrogatur, continet. Ea vox autem eſt οὐκ, quia de eo, an aliquid non ſit, interrogatio eſt. Igitur οὔκουν 1) eſt *nonne ergo?* Euripides in Oreſte ver. 1238. quum antea impenſius invocati eſſent manes Agamemnonis:

Οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;

nonne ergo, bis auditis opprobriis, ſervabis liberos? 2) *nonne?* Sophocles in Ajace 79.

Οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

nonne dulciſſimus riſus eſt, inimicos ridere? Vid. ibid. 1051. Eurip. Oreſt. 1622. Sic etiam ſcribendum in Xenoph. Mem. Socr. i. 4, 5. vide ibi initium ſequentis paragraphi.

Tertia hujus particulæ οὔκουν ſignificatio, quæ *igitur* eſſe putatur, non eſt alia quam *nonne.* Verum ita ſæpe adhibetur, ut commodius *igitur,* quam *nonne* verti poſſit: quamquam in aliis locis ne *igitur* quidem dicere licet. Hæc ſignificationis ambiguitas, arbitror, induxit grammaticos, ut diſcriminis cauſſa οὔκουν, ubi eſt *igitur,* ſcribendum putarent οὐκοῦν, ne acueretur negatio, quam putarent nullam eſſe. Sed erraſſe eos Hoogevenus docuit

in libro de particulis, quamquam non ille ita, ut exhauriret vim Græcismi. Afferam exempla primum. Sophocles in Antigona 91.

Οὔκουν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

Ergo, si non amplius potero, quiescam. Plato in Phædro p. 274. οὔκουν τὸ μὲν τέχνης τε καὶ ἀτεχνίας λόγων πέρι ἱκανῶς ἐχέτω; *ergo de arte et imperitia dicendi satis dictum esto.* Unum addam exemplum ex Hoogeveno, in quo ille se mirifice torquet, Luciani in dial. mort. x. t. i. p. 366. ubi Lampichus, omnem ornatum deponere jussus, οὔκουν, inquit, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν. Explicatio horum exemplorum, et quotquot similia occurrunt, facillima est, si memineris, proprium hunc esse morem Græcis, interrogationem in principio ponere, et reliqua dicere sine interrogatione. Namque uti dicunt οἶσθ' ὃ δρᾶσον, οἶσθ' ὡς γενέσθω, quæ significant δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; γενέσθω, οἶσθ' ὡς; ita iidem dicunt, οὔκουν πεπαύσομαι· οὔκουν ἱκανῶς ἐχέτω· οὔκουν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν· quorum omnium hæc vis est: πεπαύσομαι, οὔκουν; *quiescam: nonne?* ἱκανῶς ἐχέτω, οὔκουν; *satis esto: nonne?* ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, οὔκουν; *at diadema me habere sine: nonne?* Atqui, *nonne* qui dicit, concludit ex præcedentibus. Quæ sæpe perinde est, utrum sic loquatur, an *ergo* dicat. Nec tamen ubique sic est, ut in loco Luciani, ubi *ergo* adhiberi nullo pacto potest.

262. 361. Alienus est Xenophontis locus, in quo μὴ non repetitum est gravioris negationis caussa, sed significat *ne non.* Hoc enim dicit: *si quis metueret, ne is, qui honestus evasisset, bene de se merito non summam gratiam rependeret.* i. e. *ne exiguam rependeret.*

263. Ib. At hic Porsonus in præf. ad Eurip. Hecub. p. 13. aut ἆρ' οὐ scribendum censuit, ut vitaretur anapæstus, aut, quod ego verum arbitror, οὐ delendum.

264. Ib. Fallitur vehementissime. Nemo sic, τί μάτην, interrogaverit. Οὐχ ὑγιαίνεις est *insanis.* Ergo, τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις; *quid temere insanis?*

265. 362. Duplicem vim habent particulæ μὴ οὐ. Primum enim significant *ne non.* Quæ significatio, ut interdum tectior sit, erui tamen potest diligenti negationum in quoque loco comparatione. Sophocles in Trach. 88.

οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

Sic recte Brunckius edidit pro vulgato τὸ μὴ πᾶσαν. Sunt in hoc loco quatuor negationes, quarum binæ sese invicem tollant: οὐδὲν ἐλλείψω, *nihil omittam,* i. e. *omnia faciam:* deinde μὴ οὐ, *ne non,* i. e. *ut.* Perinde igitur est,

utrum dicas, *nihil omittam, ne non omnia rescifcam*, an *omnia faciam, ut rescifcam*. Quod si dixisset, τὸ μὴ, omisso οὐ, sensus foret, *operam dabo, ne rescifcam*. Ibid. ver. 621.

οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
Τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγχος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων.

non deero, ne non hanc cistulam perferam, i. e. *curabo ut recte perferam*. In Œd. Tyr. 1232.

Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
Βαρύστον' εἶναι.

Nihil deest iis, quæ antea experti sumus, ne non sint gravia, i. e. *ea illorum conditio est, ut gravia sint*. In Antig. 935.

Θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι,
Μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.

Nihil te consolor hac fiducia, fore ne non ita decretum sit. Inest hic altera prioris membri negatio in verbo παραμυθοῦμαι. Ibidem ver. 96.

πείσομαι γὰρ οὐ
Τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

Non tantis afficiar malis, ne non honeste moriar, i. e. *nihil me impediet, quominus* (vel *ne non*) honeste *moriar*.

Alter usus harum particularum hic est, in quo οὐ abundare putatur, id quod mihi quidem parum verisimile est. Demosthenes de falsa leg. p. 379. l. 6. αἵ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν, μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ. Vertunt hæc Hoogeveenus et Zeunius ita: *urbes multæ, et quæ ægre capi possunt, nisi tempore et obsidione*. Et recte sane: modo explicassent, quo pacto duæ negationes, sese invicem tollentes, vicem unius sustinere possint. Etenim μὴ μὴ, οὐ οὐ repetitæ sese confirmant: sic etiam οὐ μή. Μὴ οὐ autem semper sese tollunt. Res ita expediri debet. Μὴ non solum negantis est, sed etiam dubitantis, et ob id ipsum suspicantis, aliquid ita esse, uti dicit. Δέδοικα μὴ τοῦτο γένηται: *vereor, ne hoc fiat*, i. e. *suspicor futurum*. Itaque ubi μὴ οὐ significant *nisi*, id sic tantum fieri posse videtur, si μὴ dubitantis locum habeat, repetitis cogitatione iis, quæ præcesserunt. Exemplis res declarabitur. Πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν, μὴ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ simpliciter significat urbes expugnatu difficiles, nisi tempore et obsidione. Πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ eamdem quidem rem exprimit, sed magis dubitanter. Perinde enim est ac si dicas, πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν, ὅρα μὴ οὐ χαλεπαὶ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ: *urbes expugnatu difficiles: vide ne non difficiles, si quis diu eas obsideat*. Οὐκ ἂν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι: i. e. ὅρα μὴ οὐκ ἂν ἀναξιόπιστος (i. e. μὴ ἀξιόπιστος) εἴην λέγων, πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι: *vide ne non sim non dignus fide, cognitus antea*.

Οὐκ ἂν Ἕκτωρ ἀνῃρέθη, μὴ οὐ καὶ Τροίας αὐτῷ συμπεσούσης: i. e. tollentibus se invicem negationibus, ὅρα μὴ ἀνῃρέθη, ἀναγκαίως καὶ Τροίας αὐτῷ συμπεσούσης: *vide ne Hector non potuerit non perire una cum Trojæ exitio.* Addam unum Sophoclis locum in Antigona ver. 33.

Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσιν
Σαφῆ προκηρύξοντα.

Poterat hic dicere etiam τοῖς οὐκ εἰδόσιν, et τοῖς μὴ εἰδόσιν. Sed discrimen hoc est: τοῖς οὐκ εἰδόσιν simpliciter foret *ignaris*; τοῖς μὴ εἰδόσιν, *si qui nesciant*; τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσιν, (i. e. τοῖς ὅρα μὴ οὐκ εἰδόσιν) *si qui forte nesciant.*

266. 364. Μήτιγε, *nedum, multo magis, multo minus.* Non puto recte pro eo dici οὔτιγε, quanquam Herodian. ii. 10, 12. οὐδ' ἂν τῆς βοῆς ὑμῶν ἀνάσχοιντο, οὔτι γε τῆς μάχης. Idem alibi aliter. iii. 13, 14. οἱ δ' οὔτιγε ἐπείθοντο. *At illi haudquaquam* (*nihil quidquam*) *obsequebantur.*—vii. 4, 1. Αἰτίαι μὲν δὴ τοιαῦται οὔτι γε ἄλογοι, *minime leves.* Difficilis locus apud Herodot. iv. 76. Reizius. De discrimine particularum μήτί γε et οὔτί γε infra dicam.

267. 365. Græce imperitissimum esse necesse est, qui putet in μὴ ὅτι intelligi posse λέγω, quod intelligendum est in οὐχ ὅτι: v. Tyrwhitt. ad Aristot. poet. p. 128. Vim particularum οὐ et μὴ non satis intellexerunt grammatici, qui quum dicunt οὐ negantis esse, μὴ vetantis, non primum ponunt harum particularum discrimen, sed derivatum ex eo, quod primum est. Οὐ negat rem ipsam; μὴ cogitationem rei. Hinc fit, ut οὐ absolute adhibeatur, nec pendeat ex alio vel addito vel intellecto verbo, οὐκ ἔστι ταῦτα. Μὴ contra non aliter adhibetur, nisi aut addito, aut intellecto verbo, quo cogitatio, suspicio, voluntas significatur. Μὴ ταῦτα γένηται, scilicet φοβοῦμαι. Μὴ τοῦτο δράσῃς, scilicet ὅρα. Sæpius non tam verbum hujusmodi, quam cogitatio ipsa vel voluntas intelligitur. Μὴ κεῦθε: *noli celare.* Hæc differentia inter μὴ et οὐ, atque omnia ex his composita vocabula diligentissime servatur. Sed occurrunt loci, in quibus hæreas utrum μὴ an οὐ dicendum fuerit. Illa facilia sunt ad discernendum, οὐ τολμήσεις, *non audebis,* de eo, quem scimus non ea esse audacia, ut hoc vel illud faciat: μὴ τολμήσῃς, *ne aude,* de eo, quem putamus adeo audacem esse, ut faciat, quod priorem non facturum scimus.

Quum ergo μὴ semper ad cogitationem alicujus referatur, patet primum, quare cum particulis iis, quæ conditionem aliquam exprimunt, μή, non οὐ, jungatur: εἰ μή, ἐὰν μή, ὅταν μή, ὅτι μή. Nam hæ particulæ natura sua indicant, ponere aliquem aliquid cogitatione. Eodem mo-

do sæpius pronomen relativum ὃς adhibetur, si in eo inesse volumus aliquam conditionem. Epictet. Enchir. 31. τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ μὴ ἔχει αὐτός; Poterat dicere ἃ οὐκ ἔχει αὐτὸς, sed hoc discrimine, quod, si οὐ dixisset, sensus foret, *quæ quis non habet, quomodo ea dare potest alii?* si μὴ, *quomodo quis dare aliquid alii potest, si id ipse non habeat?* Sophocles in Œd. Col. 806.

ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
Δίκαιον, ὅστις μὴ 'ξ ἅπαντος εὖ λέγει.

Ita ibi legendum: abest in libris μή. *Neminem ego novi justum virum, nisi qui omnino æqua dicat.*

Deinde μὴ frequentissime jungitur participiis, quod ubi fit, sensus proprie est, *si quis sit ejusmodi.* Perspicuus in hanc rem Sophoclis locus est in Œd. Col. 1154.

δίδασκέ με,
Ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν, ὧν σὺ πυνθάνει.

Doce me, quasi si nibil istorum sciam. Addam locum ex evangelio Joannis iii. 18. quo usus est Hoogeveenus p. 727. ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων, ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ μὴ πιστεύων est *si quis non credat*; μὴ enim indicat fingi cogitatione aliquem, qui non credat: ὁ οὐ πιστεύων de certo homine intelligendum foret, qui nollet credere. Eamdem rationem adhibuit Hoogeveenus, ut ostenderet, quare ὅτι μὴ, non ὅτι οὐκ, in isto loco scriptum legeretur. Et vere sane, quamquam non ab omni parte. Nam ὅτι οὐ πεπίστευκε significaret, *quod non credidit*, et de certo homine diceretur, qui non credidisset. Verum ὅτι μὴ πεπίστευκε significat, *quia non crediderit*, quod dicitur ut cogitatum ab aliquo, sive is id dicat de eo, qui re vera non crediderit, sive de aliquo, quem fingat non credidisse. Rem declarat locus Luciani in initio dial. Panop. et Galen. ibidem allatus ab Hoogeveeno: εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Vehementer fallitur Hoogevenus, μὴ hic pro οὐ dictum putans, neque id imitandum censens. Immo μὴ adhibitum ad significandam cogitationem Eridis. Quod si οὐκ adhibuisset, caussam, quare Eris indignata esset, nude indicasset, non ut cogitatam ab ea. Particulæ μὴ pro οὐ perperam adhibitæ exemplum in his versibus Nazianzeni est ab Hoogeveeno p. 716. allatis,

Θεοῦ διδόντος μηδὲν ἰσχύει φθόνος,
Καὶ μὴ διδόντος μηδὲν ἰσχύει πόνος,

ubi bis μηδὲν dictum, quod genuina Græcitas οὐδὲν dici postulabat.

De usu particularum μὴ et οὐ in oppositione negationum

et affirmationum Hoogeveenus p. 722, seqq. multa falso tradidit, ut μὴ negare partem, οὐ totum, et quæ sunt reliqua. Omnis ista disputatio ex iis, quæ supra diximus, facile dirimi poterit. Οὐ rem ipsam simpliciter negat, μὴ ut cogitatam. Hæc ut illustrem, pauca ex Hoogeveeni exemplis attulisse satis erit. Φῂς, ἢ οὔ; dicunt Græci, non φῂς, ἢ μή; Cur? Quia non solent dicere, φημὶ μὴ εἶναι τοῦτο, sed οὔ φημι εἶναι. Itaque φῂς, ἢ οὔ; est φῂς, ἢ οὐ φῄς; Aristophanes in Acharn. 900.

Ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

Μὴ dixit, quia ὅτι præcessit, quo caussa cogitata ab aliquo indicatur. Si dixisset simpliciter, ἔστ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή, perperam dixisset: debebat enim dici ἔστ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσι δ' οὔκ. Epictetus in fine Enchir. Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναί με δύνανται, βλάψαι δ' οὔ. Contendit Hoogeveenus, prava ista opinione, quod οὐ totum, μὴ partem neget, in errorem inductus, Epictetum, si dicere voluisset, *alios lædere possunt, me non possunt*, dicere debuisse, ἄλλους μὲν βλάψαι δύνανται, ἐμὲ δὲ μή. Falsum hoc est, si quidquam. Nam quis ita loquatur, οὗτος μὴ δύναται ἐμὲ βλάψαι? Hic quoque dicendum erat, ἄλλους μὲν βλάψαι δύνανται, ἐμὲ δ' οὔ. Si exemplo in re aperta opus est, refellat Hoogeveenum Sophocles in Œd. Col. 836. ubi Creonti εἴργου dicenti respondet chorus,

Σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου.

Ibi ex Hoogeveeni sententia dicendum erat, σοῦ μὲν μή. Ut brevi complectar, in omnibus hujusmodi exemplis μὴ spectat ad rem aliquam cogitatam. Uno utar, Platonis de Rep. vi. p. 486. ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή. Si dixisset καὶ οὔ, intelligeretur κρίνειν, quod absurdum foret. Μὴ autem quum dixerit, hoc indicat: *si judicare vis, quodnam ingenium ad philosophiam aptum, quodnam ineptum esse statuas*.

268. 365. De constructione particulæ μὴ Zeunius, ut solet, sine judicio et discrimine omnia collegit. Grammaticorum observatio, μὴ prohibentis cum imperativo præsentis et conjunctivo aoristi apud Atticos conjungi exemplis comprobatur. Vid. Brunck. ad Lysistr. 1036. Sophocl. Œd. Col. 731. Electr. 71. 1275. Ajac. 191.

Deinde μὴ optantis cum optativo conjungitur. Sophocles in Œd. Col. 864.

μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι.

Porro μή, *ut ne*, ea ratione, quam sæpius jam tetigimus, ab iis, qui accurate loquuntur, maxime a poetis Atticis,

cum *conjunctivo* adhibetur post præsens, ὀκνῶ, μὴ γένηται. Sophocles in Philoct. 493.

Ὃν δὴ παλαιά γ' ἐξότου δέδοιχ' ἐγὼ
Μή μοι βεβήκῃ.

Sic legendum ex codice apud Brunckium, non βεβήκοι. Δέδοικα enim vim præsentis habet. Cum *optativo* post præterita: ἄϋσε, μή μιν ἀποέρσειε. Cum *indicativo* omnium temporum, ubi res significatur quæ revera facta est, fit, futura est. Δείδω μὴ νημερτέα εἶπεν: *puto vera dixisse.* Alia exempla habet Hoogeveenus de partic. p. 708, seq.

365. Μὴ prohibentis cum futuro indicativi magis videtur interrogationem continere. Sophocles in Ajace 75. 269.

Οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

Germanice *doch nicht.* In Trachin. 1183.

Οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;

Μή σοι δοκοῦμεν οὐκ ἀναγκαῖα διεληλυθέναι; *wir scheinen dir doch nicht unnöthiges durchgegangen zu seyn?*

366. Μὴ oblique interrogantis non est dubium quin conjunctivo jungi debeat, ubi de re præsenti, optativo, ubi de præterita sermo est. Verum idem et indicativum adjunctum habet, ubi rem a nobis pro vera haberi indicare volumus. Sophocles in Antig. 1253. 270.

Ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
Κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ.

Sic ibi Brunckius e codd. pro καλύπτῃ. Contra recte in Philocteta ver. 30.

Ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ.

Schaeferus putabat in Lucillii epigr. 115. scribendum esse,

Καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε.

Equidem id magis dicendum fuisse, καὶ μὴ τρωθείη κατεμάνθανεν arbitror: quare non mutaverim, quod ibi legitur,

Κεἰ μὴ τέτρωται κατεμάνθανεν.

Εἰ enim oblique interrogantis jungi indicativo solet.

366. Vide Berglerum ad Alciphr. p. 215. Quædam ego attuli in Obss. criticis p. 5, seq. Hic addam loca a Schaefero notata. Ἀναξιοῦν, Pausan. x. 14. v. ibi Facium. Ἀπαρνεῖσθαι, Sophocl. Aj. 96. Antig. 443. Ἀπαυδᾷν id. Aj. 741. Ἀπείργειν Eurip. Hel. 1575. fragm. Sisyph. i. 10. Ἀπεννέπειν id. Herc. fur. 1298. Ἀπιστεῖν Thucyd. i. 10. Ἀπομνύναι Eurip. Cycl. 265. Ἀφαιρεῖσθαι Sophocl. Philoct. 1303. Eurip. Troad. 1146. Διακωλύειν Herodot. viii. 144. Εἴργειν Eurip. Heracl. 963. et sequente ὥστε μὴ, Electr. 1255. Ἐμποδίζεσθαι, v. Bast. ad Platonis Symp. p. 114. Ἐξευλαβεῖσθαι Eurip. Androm. 645. Ἐπέχειν Soph. Philoct. 349. Ἔχειν, *impedire*, Herodot. ix. 12. Καταρνεῖσθαι 271.

Sophocl. Antig. 442. Κατέχειν, v. Bast. l. l. Μεταβουλεύεσθαι Herodot. vii. 12. v. ibi Wesseling. Ὑπερβάλλεσθαι sequente μὴ et participio, idem ix. 51. v. ibi not. Φεύγειν Eurip. Heracl. 507. Φυλάσσεσθαι Herodot. ix. 78. Nec tamen hic constans est particulæ μὴ usus. Neque enim minus recte omittitur, ut post ἀπείργειν in Sophoclis Ajace ver. 70. et post ἀρνεῖσθαι in Philoct. 118. Eodem modo, uti μὴ, etiam οὐ superfluum adjicitur: v. Bergler. ad Alciphr. l. l.

272. 371. Aristoxenus ap. Stobæum Serm. xcix. p. 542. ὥστε μὴ μόνον μὴ ζητεῖν, ἀλλ', εἰ δυνατὸν, μηδὲ εἰδέναι τὴν τοιαύτην συνουσίαν. De quo loco vid. Jacobsii animadv. p. 295.

273. 376. Sæpe ἀλλὰ sic adhibetur, ut εἰ μὴ, quod debebat præcedere, plane omittatur. Eurip. in Orest. 1561.

Ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
Ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
Ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων.

Ut, si nihil aliud, at certe filiam meam servemus. V. Iphig. in Aul. 1239.

274. Ib. Ἀλλ' οὖν Eurip. Iphig. Aul. 983. Cycl. 643. ἀλλὰ γοῦν Iphig. Aul. 908.

275. 378. Aliud illustre exemplum est apud Herod. ix. 109. Xerxes Artayntæ pallium petenti, quod dare recusat, alia pollicetur: ἀλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε· διδοῖ τὸ φᾶρος. *Verum quid faceret? non enim permovebat: dat pallium.*

276. 379. Ἀλλά τοι, *attamen.* Eurip. Helen. 750.

277. 381. Perobscure de his disputat Zeunius. Ἀλλ' ἢ significat *nisi, præterquam.* Ideoque plerumque post negationem vel interrogationem, in cujus sensu inest negatio, adhibetur. Debet autem ita hoc οὐκ—ἀλλ' ἢ explicari, ut omissum statuatur aliud membrum, per ἢ cum priori conjungendum, quod quare omittatur caussa aperta est. Est enim hæc, quia quid dicas, nescire te sentis. Οὐδὲν Ἀργεῖοι, ἀλλ' ἢ κατεγέλων: i. e. ἀλλ' ἢ κατεγέλων, ἢ οὐκ οἶδ' ὅτι ἐποίουν. *Nihil Argivi faciebant, sed aut ridebant, aut nescio quid fecisse eos dicam.* Id patet idem esse ac si dicas, *nihil Argivi nisi ridebant.* Apud Lucianum in Tyrannicida T. ii. p. 157. tyrannus, ubi filium occisum videt, se ipse interempturus hæc dicit: εἴθε πρῶτός σοι (gladio) ἐνέτυχον· εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον. Zeunii versio cæci est. Hoc dicit: *mortuus essem, sed aut certe ut tyrannus, aut omnino non ut nunc morior*: ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἢ οὐχ ὡς νῦν, vel ἢ οὐκ ἔχω ὅπως.

278. Ib. Non semper hoc significat ἀλλὰ, sed sæpe indicat, satis argumentorum allatum esse. Quare male vertunt

nonnunquam quare, quamobrem, ut apud Euripidem in Iphig. Aul. 903. Hel. 1672.

382. Non hoc ἂν sumitur pro εἰ, sed aliud, contractum ex ἐὰν, et propterea α longam habens. 279.

383. Non pro optativo ponitur indicativus. Brunckius ad Aristophanis Lysistratam ver. 149. observat, quando in protasi verbum in imperfecto ponatur vel aoristo indicativo cum particula εἰ, alterum verbum in apodosi poni etiam in indicativo cum particula ἄν. (Vide eumdem ad Eurip. Hippol. 705.) Contra si in protasi optativus cum εἰ sit, debere etiam ἂν optativo in apodosi jungi existimat. Et hac ex regula emendat Aristophanis locum. Recte sane, si verum est, quod sequitur ibi, παρίοιμεν. At δέλτα dici sine articulo vix poterat. Quare adducor ut non solum καθήμεθα in Aristophanis loco veram lectionem putem, sed etiam πάριμεν, et τὸ δέλτα scribendum censeam. Sed regula Brunckii falsa est. Neque enim perinde est, utrum εἰ cum indicativo, an cum optativo jungas. Quem versum affert ex Ecclesiazusis 407. 280.

Ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον,

rem claram faciet. *Dixissem*, inquit, *si affuissem*. Atqui non affuit: ergo non dixit. Si diceret, ἔγωγ' εἴποιμ' ἄν, εἰ παρείην, id significaret, *dicam fortasse, si adsim*: quo indicat, fieri posse, ut adsit; ergo etiam ut dicat. Ex his consequitur, εἰ cum indicativo præterito dici, si quid factum aut non factum esse indicatur; cum optativo autem, si adhuc ambiguum est, utrum futurum sit, an non. Euripides in Oreste 1132.

Εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
Ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος.

Si dixisset μεθήκαμεν, vel, ut male explicat scholiastes, ἐνεβάλομεν, significaret aut cæsam ab se esse aliquam mulierem, sed minus castam, aut debuisse occidi, sed non esse cæsam. Nunc autem, quum μεθεῖμεν dixit, interficiendam adhuc esse indicat. In altero membro εἴη poterat dicere, sed sic, ut dubitaret, utrum occidenda esset, an non. Ἦν autem quum dicit, certum sibi esse ostendit, si qua honestior sit femina, eam non occidere. Alio modo Brunckii regulam neglexit Euripides in Bacchis 1330.

εἰ δὲ σωφρονεῖν
Ἔγνωτ', ὅτ' οὐκ ἠθέλετε, τὸν Διὸς γόνον
Εὐδαιμονοῖτ' ἂν ξύμμαχον κεκτημένοι.

Ubi certe nulla necessitas cogit, εὐδαιμονεῖτ' ἄν, imperfectum, cum Musgravio et Brunckio reponere. In Apollonii Rhodii i. 196.

τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,

Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον .
Αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσιν,

recte Schaeferus legendum censet εἴ γ' ἔτι.

281. 385. Inepta hæc et sequens observatio. Aoristorum participia cum ἂν conjuncta non possunt non præteriti significationem habere; futuri significationem numquam habebunt. Longe autem ineptissimus Xenophontis locus ad Vigeri opinionem probandam est, qui legitur in Cyrop. i. 6. initio. Ibi vel propter aoristum ἔλησα Græcis non usitatum reponi debet λήσοντα.

282. Ib. Cujusmodi fit, quod hic tradit Vigerus, ipsi loci, quos affert, ostendunt, Xenophontis, si ea, quæ omisit, addantur, Demosthenis, si vel aliqua cum cura inspiciatur. Ἐφησθῆναι Θηβαίοις ὁτιοῦν ἂν παθοῦσι non potest significare, gaudere iis, quæ passuri sint Thebani. Nam passis demum, non antequam passi sint, gauderi posse dicit. Itaque παθοῦσιν est, *quum perpessi fuerint*, quam vim aoristis inesse notissimum est. Cæterum vide præcedentem notam.

283. 386. Videor equidem mihi idem posse contendere, quod Hoogeveenus contendit de particulis p. 96, seqq. sed alia ratione. Παραπληρωματικὸν usum particulæ ἂν recte admittit Hoogeveenus ibi, ubi longior parenthesis intercessit, ita, ut commode ad sensum particula repeti queat. Exemplis ab eo allatis addi poterit aliud e Sophoclis Antigona ver. 466.

ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν,
Κείνοις ἂν ἤλγουν.

In aliis locis, in quibus nihil intercedit, quo repetitio particulæ excusari possit, tantum abest, ut bis posita semel abundet, ut magis insignem quamdam vim et venustatem habere videatur. Sed istiusmodi locis non potest addi Platonis ille in Phædro, quem ex Hoogeveeno p. 103. attulit Zeunius. Hoogeveenus primum ἂν pertinere ad ἐσπούδακε putat: in quo a mente Platonis plane aberravit. Sensus est: *in re seria, ut si agriculturam exerceat, nonne contentus erit, quæ justo tempore severit, si ea octavo mense colligat?* Nam ἂν illud ob locum, quo collocatum est, non potest ad ἐσπούδακεν referri, quia in medio alio foret orationis membro, quam in quo debebat esse. Nec dubium est, quin alterum ἂν delendum sit. Natum enim est e varia lectione, quum in aliis libris esset ante χρώμενος, in aliis post χρώμενος collocatum: utrobique enim poterat. Atque ut brevi complectar, ἂν ita demum videtur repeti posse in eodem membro orationis, (præterquam, ut supra

diximus, poſt parentheſin) ſi alterum ad verbum, alterum ad aliud vocabulum pertinet, quod cum quadam dubitatione dici poteſt. Hujuſmodi vocabula non ſolum particulæ eæ ſunt, quæ limitationem aliquam ſignificationis admittunt, ſed etiam quævis alia vocabula, quibus res aliqua, de qua dubitari poſſit, indicatur. E priori genere ſunt καὶ in κἂν, οὐ, πᾶς, ex altero τίς, ποῖος, et quodcumque ſubſtantivum vel adjectivum. Æſchylus in Agam. 351.

Οὐκ ἄν γ' ἑλόντες αὖθις ἀνθάλοιεν ἄν.

Prius ἂν hic non pertinet ad ἑλόντες; certum enim eſt, victores eſſe; ſed ad αὖθις. Quod ſi abeſſet, ſenſus foret: *victores non poterunt viciſſim vinci.* Nunc addita ad οὐ particula negationem limitat: *non facile viciſſim victores vinci poterunt.* Sed ſi Æſchylus αὖθις omiſiſſet, ad οὐ referenda eſſet particula ἄν: *non facile victores vinci poterunt.* Ut pateat clarius, quo pacto in repetito ἂν alterum cum verbo, alterum cum alio vocabulo dubitationi obnoxio jungatur, non locos undique collectos, ne cupidius, quam ſincerius ſententiam meam firmare videar, ſed e ſolo Sophoclis Œdipo Tyr. afferam. Ibi ver. 139. hæc leguntur:

Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.

Hic prius ἂν ad verbum θέλοι, alterum ad κἀμὲ ſpectat. *hic poterit inſidias ſtruere fortaſſe etiam mihi.* Nos ſimiliter: *dieſer könnte wohl auch mir etwa nachſtellen.* Ver. 339.

Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων;

Hic τοιαῦτ' ἂν κλύων conjungenda ſunt: *quis non iraſcatur, ſi forte talia audierit?* Nos: *wer, der vielleicht ſo etwas hören müſste, würde wohl nicht zornig werden?* Ver. 445.

Κομιζέτω δῆτ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

Hic συθεὶς ἂν eſt, *ſi forte abieris.* Ver. 601.

Ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.

Hic ſecundum ἂν ad verba μετ' ἄλλου δρῶντος refertur. Nos dicimus: *weder ich bin ſo geſinnt, noch würde ich es mit einem andern etwa unternehmen.* Ver. 772.

τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοί;

Hic prius ἂν ad τίνι μείζονι ſpectat: *cui hæc dicam, qui forte potior ſit te?* Ver. 828.

Ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Ita præclare Schaeferus pro ἀνορθοίη ſcribendum vidit. Primum ἂν pertinet ad participium κρίνων τις: *ſi quis forte*

hæc a crudeli deo immissa judicaverit, nonne hic vera dixerit? Ver. 857.

Ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

Hic primum ἂν ad τῇδε referendum est, quod ultima verba, οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον, demonstrant. Ver. 862.

Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἄν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

Prius ἂν pertinet ad οὐδέν: nos similiter diceremus: *denn ich möchte keinesweges etwa etwas thun, das du nicht wolltest.* Ver. 1052.

ἀτὰρ
Ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

Hic prius ἂν cum ἥδε conjungi debet: *aber diess wird am besten diese wohl, Iokaste, sagen können.* Ver. 1438.

Ἔδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

Alterum ἂν patet ad ἴσθι referendum esse: nos: *ich würde es thun, das wisse nun wohl.* Atque hujusmodi vereor ne loca omnia sint, in quibus abundare existimatur ἄν. Quo minus probandam censeo Kœnii emendationem in Aristoph. Thesm. 196. prolatam ad Gregor. Cor. pag. 18. et receptam a Brunckio:

Καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν.

Prius ἂν plane abest in libris veteribus. Equidem scripsisse arbitror Aristophanem,

Καὶ γὰρ οὖν μαινοίμεθ' ἄν.

Nam si quis Kœnii conjecturam exemplo hujusmodi tueri vellet, quale hoc est in Ranis 581.

Οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν,

is tantumdem efficeret, ac si illa exempla ex Œdipo Tyr. quæ commemoravimus, afferret. Nam hic secundum ἂν ad Ἡρακλῆς pertinet: *ich mag nicht etwa Hercules werden.* Suspicatur enim Xanthias, tale quid animo agitare Bacchum, quod satis clarum est ex iis, quæ eo in loco præcedunt. Neque diversum exemplum est, quod Gregorius Corinthius pag. 18. affert, ubi codd. et edd. male ὡς ἐν Ὄρνισιν, quæ verba MS. liber Augustanus omittit. Nam locus in Pace est ver. 646.

ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
Ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθεν.

Hic enim alterum ἂν jungendum est cum ἐξερημωθεῖσα. Nos diceremus: *und Griechenland wurde vielleicht entvölkert, ohne dass ihr es wohl merktet:* vel propius etiam ad Græca verba: *und ihr merktet vielleicht nicht, dass Griechenland wohl entvölkert würde.* Hinc jam clare intelligi poterit, quare in Platonis loco, a quo orsi sumus, duplex ἂν ferri

non possit. Nam qui diceret, τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ, is indicaret et de ea notione, quæ in participio inest, et de ea, quæ inest in substantivo γεωργικὴ τέχνη, dubitationem aliquam esse. Atqui hoc non potest fieri sine quadam cogitationis perversitate. Nam quum χρώμενος per se intelligi nequeat, nisi addatur res, qua quis utatur, ne hæc quidem, χρώμενος ἂν, per se intelligi poterunt. Hæc igitur tum demum clara sunt, si plene dicantur, χρώμενος ἂν τέχνῃ γεωργικῇ. Significant enim, *si quis utatur agricultura.* Quod si dicatur, γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ, id foret, *si quis utatur, et si agricultura is utatur.* Quod juxta ineptum est, ac si quis diceret, γεωργικὸς ἂν ὢν ἄν. Aliud est γεωργικὸς ἂν εἴη ἄν. Nam εἴη ἂν est *erit*, vel *potest esse.* Γεωργικὸς ἂν autem *fortasse agricola.* Horum igitur sensus erit: *fortasse agricola erit*, vel *potest esse.*

388. In iis exemplis, quæ Vigerus Reg. vi. vii. attulit, 284.
non esse ἂν omissum, quivis facile intelliget. Poterit enim in omnibus addi, sed aliqua cum sensus mutatione.

Poetæ vere omittunt interdum ἄν: quare male Eichstaedtius in Quæst. philol. pag. 68. quosdam Homeri locos sollicitavit. Homerus Iliad. B. 340.

Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν.

Pindarus Olymp. iii. extr. κεινὸς εἴην. xi. 21.

τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

Pyth. x. 95.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
Τυχὼν κεν, ἁρπαλέαν
Σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός.

Æschylus Choeph. 314.

τί ῥέξας
Τύχοιμ', ἄγκαθεν οὐρίσας.

590.

Ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι;

Sophocles Electr. 800.

ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
Πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

Antig. 604.

Τεάν, Ζεῦ, τίς ἀνδρῶν
Ὑπερβασία κατάσχοι;

ubi fallitur Brunckius. Eurip. Iph. in Aul. 1210.

Οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν.

Sed in Ajace Sophoclis ver. 921. quod legitur,

Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,

aut nulla, aut alia emendatione indiget, quam Brunckiana, qui ὡς ἂν ἀκμαῖος, repugnante metro, ſcripſit. Dederat fortaſſe Sophocles,

Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαίη, μόλοι.

285. 388. Diverſa exempla colligere, nec quid ſit, quo differant, indicare, id eſt augere etiam inſcitiam eorum, quos docere quis vult. Ὅς ἂν et ſimilia cum conjunctivo conjunguntur, ſi de re incerta ſermo eſt, ita ut poſſit etiam dici, *ſi quis*. Cum optativo eadem conditione conjungi ſolent, ſed ita, ut res indicetur cogitari vel cogitata eſſe ab aliquo. Plato quum dicit, σοφοὺς λέγειν ποιοῦσιν, οἳ ἂν αὐτοῖς δωροφορεῖν ἐθέλωσιν, hoc vult: *dicendi peritos reddunt, ſi quis iis dona afferre velit*. Si dixiſſet, οἳ ἂν αὐτοῖς δωροφορεῖν ἐθέλοιεν, hic ſenſus eſſet: *dicendi peritos reddunt, ſi quem dona ſibi allaturum exiſtimant*. Ita in Homeri loco:

Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.

Noli ſciſcitari, ſi quid ego clam deos agitare videar. Iliad. A. 64.

Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ὅς κ' εἴποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Hinc ſit ut optativus maxime in conſtructione præteriti temporis adhibeatur. Nam etſi per ſe non magis, quam conjunctivus ſignificationem præteriti temporis habet, tamen, quia cogitationem alicujus indicat, fieri non poteſt, quin, ſi de quo homine præteritum tempus ponatur, etiam cogitationem ejus præteriiſſe intelligamus. Odyſſ. B. 30.

Ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;

Id eſt, *accepitne aliquem de exercitu nuncium, et, quum accepiſſet, referre ad nos voluit?* Telemachus mox iiſdem verbis, ſed conjunctivo adhibito, utitur ver. 42.

Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην.

Refert enim hæc ad præſens tempus: *nullum accepi nuncium, quem nunc referre poſſim*. Cum indicativo denique ὅς ἂν conjungitur, ubi de re certa ſermo eſt, ſed cujus vel pars aliqua, vel ratio et modus dubitationem admittunt. Bœotus in Ariſtophanis loco, interrogatus quid afferat, reſpondet,

Ὅσ' ἔστ' ἂν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς.

Id nos diceremus, *was etwa die Bœotier gutes haben*: i. e. *affero ſane, quæ Bœoti utilia habent, ſi modo iſta omnia putantur utilia*. Iliad. P. 240.

Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Id quoque nos per *etwa* ſignificaremus. Nam ſenſus, ſi quis eum accuratius inveſtiget, hic eſt: *certo Trojani Patrocli cadavere potientur, ſive id iſti alia contumelia affecturi ſint, ſive canibus et avibus objecturi.* Vide ſequentem notam.

388. Peſſime hunc locum intellexit. Ἂν cum indica- 286.
tivo cujuſvis temporis conjunctum, ſæpe nihil aliud ſignificat, quam accidere, vel accidiſſe aliquid, non certo quodam tempore, ſed quotieſcumque occaſio ita ferret. Ita et hoc in loco et in iis, qui ſequuntur. Dixit de hac re copioſe Brunckius ad Sophoclis Philoctetam ver. 290. Exempla multa vide ap. Ariſtoph. in Lyſiſtr. 510—518. in Pace 640—647.

389. Immo verte: *ſed nunc petebat, ſi ita occaſio ferret,* 287.
argenti drachmas viginti ad pallium emendum, nunc octo ad calceos; modo tuniculam ſororibus emere jubebat, vel matri, modo tritici expetebat quatuor medimnos. Alibi ἂν cum indicativo ſimpliciter dubitationis indicium eſt, ut in hoc, *οὐκ οἶδ' ἄν,* apud Eurip. in Med. 940. in Alceſt. 48. id eſt, *haud ſatis ſcio.* Nos propius ad Græca dicimus: *ich weiſs eben nicht.*

Ib. Vim particulæ hujus nos quoque cum imperativo 288.
per noſtrum *etwa* exprimimus. Latine, niſi per longiorem ambagem, vix poteſt. Sed ſenſus eſt, *ſi hoc placet, ſi ita vis, ſi ſic mavis.* Aliud diverſæ rationis exemplum particulæ ἂν imperativo junctæ vide ſupra in nota 283.

Ib. Ineptiſſime loquitur. An hoc, obſecro, futurum 289.
eſt, ſi quis dicit, *ſi mortuus eſſem, non viverem.* Immo dicere debebat ἂν, quæ propria eſt hujus particulæ ſignificatio, indicare id, quod poſſit eſſe, etiamſi non ſit. Sed quæri hic poterit, quid ſit, quod aoriſta et imperfecta et pluſquamperfecta, non futura, præſentia, et perfecta uſurpentur de rebus, quas nunc ita eſſe ponimus, uti non ſunt. Idque non ſolum in Græca, ſed in cæteris quoque linguis fieri videmus, ut in rarioribus exemplis numeranda ſint ea, quæ ab hac regula diſcedunt, veluti hoc Ennii:

Ego deum genus eſſe ſemper dixi et dicam cælitum,
Sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus;
Nam ſi curent, *bene bonis* ſit, *male malis: quod nunc abeſt.*

Videtur autem cauſſa hujus rei hæc eſſe. Si rem futuram ponimus, ut, *ſi curabunt dii homines, bene bonis erit,* eo non indicamus, deos non curaturos eſſe humanum genus. Nam id quia futurum eſt, ſcire non poſſumus. Neque enim ad ratiocinationes confugere licet, quia, etiam ſi forte per has id certo cognoſci poſſet, non aliter tamen cognoſceretur, niſi ſi re, quæ aut eſt, aut fuit, tamquam fundamento niterentur. Contra ſi rem præſentem ponimus, ut,

si curant dii homines bene bonis est, eo si vellemus indicare, deos non curare humanum genus, id per se quidem recte fieri posset, quia rem præsentem sensu et experientia percipere licet. Itaque si constat, male bonis esse, non curant. Verum non solet tamen præsens tempus ad hanc rem adhiberi: idque propterea, quia præsenti tempore sæpissime pro futuro utimur. Quod si ista, quæ posuimus, verba de futuro tempore intelligantur, non licebit inde cognoscere, utrum curent dii homines, an non curent. Hinc factum, ut præterita imperfecta vel plusquamperfecta vel aorista in hac re usurparentur. Nam perfecta præsentium naturam sequuntur. Igitur hoc, quod Græci dicunt, *si curabant dii homines, bene bonis erat*, Latini autem, *si curarent, bene esset*, quia de futuro tempore nullo pacto intelligi potest, nunc de præterito, nunc de præsenti dicitur, ac de utroque ita, ut quid sit, quid non sit, sponte pateat, quippe in re, quam sensu et experientia cognitam habere possimus. Euripides in Alcest. ver. 357.

Εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
Ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν
Ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ ἅδου λαβεῖν,
Κατῆλθον ἄν, καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων,
Οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς αὖ Χάρων
Ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.

Qui si dixisset εἴη et κατέλθοιμ' ἂν et σχοίη ἄν, indicasset fieri forsitan posse, ut Orphei voce præditus in Orcum descenderet. Similis locus et ad rem et ad verba est in Iphig. in Aul. 1211, seq. et in Moschi epitaphio Bionis prope finem. Vide supra notam 280.

290. 389. Immo: *si fidem derogem, baud absurde faciam.*

291. 390. Ad sensum, recte. Modo ne tirones in γενόμενον ἂν putent ἂν idem esse, quod in ἂν γένηται, quæ Zeunii, imperitissimi hominis, opinio videtur fuisse. Ἂν γένηται est ἐὰν vel ἢν γένηται, et ἂν ex ἐὰν in syllabam longam contractum est.

Cæterum ἂν pro ἢν vel ἐάν, quod conjunctivo semper jungitur, interdum, sed non satis recte, cum optativo construi auctor est Thomas M. pag. 267. duobus allatis Luciani locis, et uno Thucydidis. At in Luciani Ver. Hist. ii. 29. legitur nunc εἰ, et in βίων πράσ. 11. conjunctivus, qui reponi debet etiam in Aristæneti epist. i. 18. pag. 46. Thucydidis autem locus iii. 44. magnopere vereor, ne ipse quoque Thomæ observationi repugnet. Verba, ut nunc leguntur, hæc sunt: ἤν τε γὰρ ἀποφήνω πάνυ ἀδικοῦντας αὐτούς, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἀποκτεῖναι κελεύσω, εἰ μὴ ξυμφέρον· ἤν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν, εἰ τῇ πόλει μὴ ἀγαθὸν φαίνοιτο. At desideratur in altero membro apodosis, quam non licet

commode intelligere. Multo minus, ut conſtrui optativus
cum ἢν poſſit, intelligi poterit. Quare ſcribendum vide-
tur : ἤν τε καὶ ἔχοντάς τι ξυγγνώμης, εἶεν. Repetendum enim
e ſuperioribus ἀποφήνω. *Si qua*, inquit, *venia dignos oſten-
dero*, *eſto*, i. e. *veniam impetrent*. Cæterum v. Zeunium
pag. 414. Αἴ κεν autem apud Homerum habet interdum
optativum ut Odyſſ. H. 315.

Præterea tenendum, quod vere obſervavit cenſor Hecu-
bæ Porſonianæ in *Monthly Review*, 1799. *Aug*. p. 430. At-
ticos poetas numquam ἂν pro ἐὰν, ſed ſemper ἢν dicere.

390. Ἄρα et ἆρα ſic differunt, ut apud proſæ orationis 292.
ſcriptores et poetas epicos ἄρα in interrogatione adhibea-
tur ; apud cæteros poetas autem, maxime apud ſcenicos,
ἄρα ſcribitur, ſi prior ſyllaba brevis eſt, ἆρα, ſi longa, ſive
interrogationi hæ voces inſerviant, ſive ſignificent *igitur*.
Vide quæ dixi ad Ariſtoph. Nub. 142. Sed ἄρα *forte* ſigni-
ficans, quod nos *etwa* dicimus, vix invenietur ἆρα ſcriptum
et productam habens priorem ſyllabam, cujus rei cauſſa
eſt, quia hæc ſignificatio levius audiri nec magnopere voce
notari accentum poſtulat.

Ib. Nihil horum, ſed eſt *ergo*, *igitur*. 293.

391. Recte vertit *num*. Eſt enim eadem particulæ ἆρα 294.
ratio, quæ Latinæ *num*, ut ibi uſurpetur, ubi reſponſio ex-
ſpectatur negans id, de quo erat interrogatum. Sed præ-
terea obſervandum, id quod Reiſkius etiam notavit ad
Eurip. Alceſt. 341. ἆρα interdum ſic poni, ut affirmans re-
ſponſio ſequi debeat. Euripides ibi,

ἆρά μοι στένειν πάρα ;

et ver. 771.

ἆρα τὸν ξένον
Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον ;

Similis eſt in Latino ſermone particulæ *ne* uſus, ut, *ſumne
ego infelix homo*, et ſimilia apud Plautum multa i. e. *nonne*.

Ib. Inter ἆρ' οὐ et ἆρα μὴ hoc diſcrimen eſt, quod in ἆρ' 295.
οὐ ad verbum idem pertinet negatio, ad quod ἆρα : ut ἆρ'
οὐ χρή. Neque enim dicere licet ἆρα μὴ χρή. In ἆρα μὴ au-
tem μὴ refertur ad aliud verbum, quam ad quod ἆρα. Ut
in Xenophontis loco, ἆρα μὴ διαβάλλεσθαι δόξεις, i. e. ἆρα δό-
ξεις μὴ διαβάλλεσθαι. Diſputavit de hoc loco Hoogeveenus
de particulis pag. 138, ſeq. ſed ſenſum neque ipſe, nec
Devarius aſſequutus eſt, qui ἆρα μὴ pro ἆρα nudo poſitum
putat. Sane poterat Socrates dicere, ἆρα διαβάλλεσθαι δό-
ξεις ὑπ' ἐμοῦ : nam hoc vult reſponderi, οὐ δόξω διαβάλλεσθαι.
Verum ita interrogaret, ſi ſerio loqueretur. At ironice,
ut in omni iſto loco, diſputat, et ſic interrogat Critobu-
lum : *num te non videbor calumniari ?* i. e. *nonne te videbor*

calumniari? Devarius poterat in ſuam ſententiam afferre Sophoclis Antig. 632.

Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
Τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;

Ibi codex Auguſtanus ſupra ſcriptum habet ἐκ παραλλήλου: putavit enim ſcholiaſtes μὴ idem quod ἆρα eſſe. At aut vehementer fallor, aut Sophocles ſcripſit,

Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρά μοι κλύων
Τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;

296. 391. Sane ἄρα hic eſt *ergo*, et in Luciano et Xenophonte ἄρα ſcribi debet. In Ariſtoph. Veſp. 888. autem ἆρα, quamquam eadem ſignificatione: vid. not. 292. Alia ratio eſt hujus loci ver. 234. in quo recte editum ab aliis, Εὐεργίδης ἄρ' ἐστί που 'νταῦθα: interrogatur enim non ubi ſit, ſed an ſit hic alicubi.

297. 393. Intereſt hoc inter γὲ δὴ et γέ τοι, quod δὴ ſententiam per γὲ reſtrictam ſimpliciter confirmat, τοὶ autem eam ſententiam indicat oppoſitam eſſe præcedentibus quodammodo. Hinc γὲ δὴ eſt *ſane quidem, enimvero*. Nos *wenigſtens gewiſs, allerdings, freylich*: γέ τοι autem *certe quidem, wenigstens doch, doch wenigstens*. Ariſtophanis loco, quem ex Hoogeveeno attulit Zeunius, res clara fiet:

οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
Ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.

Annuit quidem certe. Id eſt, *etſi non reſpondet, ita ſibi quoque videri, certe tamen annuit.* Non licebat hic dicere ἐπιμύει γε δὴ, niſi ſic, ut notio verbi ἐπιμύειν non premeretur, ſed id ſimpliciter putaretur aſſenſionem ſignificare. Quod ſi dixiſſet, φησί γε δὴ, id recte poterat: non autem φησί γέ τοι. Neque enim eſſet, quod illi φησὶν in præcedentibus opponeretur. Apud Platonem de Rep. v. pag. 476. d. interroganti, ἕξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν, καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρυπτόμενοι, ὅτι οὐχ ὑγιαίνει, alter reſpondet, δεῖ γέ τοι δή. Et vi. pag. 504. a. altero βασανιστέον dicenti, et quæ ſequuntur, reſpondet alter, πρέπει γέ τοι δή. Uterque ſic loquitur, quoniam indicare vult, niſi id faciant, de quo dicebatur, aut facere poſſint, at fieri tamen omnino debere. Neuter reſpondere poterat ἕξομέν γέ τοι δὴ, βασανιστέον γέ τοι δὴ, ſed debebat, ſi eadem verba repeteret, dicere, ἕξομέν γε δὴ, βασανιστέον γε δή. Sophocles Philoct. 821.

Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
Ἕξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε·
Ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας.

I. e. *ſi non recte conjeci, at ſudor certe facit, ut ita cenſeam.* V. Trachin. 1107, 1212.

Rarum eſt δή γε, ac vix occurret aliter, quam ſic, ut δὴ

arctius junctum sit præcedenti alicui vocabulo: ut apud Eurip. in Heracl. 632.

Πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.

Bis illud δή γε expulimus ex Aristoph. Nub. ver. 677, 783.

394. Γὲ μὴν est *certe vero*, quam significationem in omni- 298.
bus locis, ubi occurrit, habet. Eurip. in Electr. 754.

Μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν.

E longinquo accidit vox, at vero clara.

Ib. Non ornatus caussa: sed γάρ τοι est *nam omnino*. V. 299.
Sophocl. Trach. 1228. Eurip. Heracl. 436, 534, 716, 906. Helen. 92. Herc. fur. 101. Aristoph. Lys. 46.

Ib. Frustra est hæc disputatio. In omni interrogatione 300.
locus est particulæ γὰρ, quia intelligitur semper *nescio*, vel *dic mihi*, vel simile quid. Unde et Latine *quisnam* vel *nam quis*, et Germani *denn* dicunt. Vide quæ dixi ad Aristoph. Nub. 192. Lucianus de sacrificiis 13. tom. i. pag. 136. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; V. Eurip. Herc. fur. 1198.

396. Inepte Wesselingius γὰρ pro *certe* inveniri putat 301.
ad Herodot. i. 124. ubi legitur: ὦ παῖ Καμβύσεω, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορέουσι. Sensus particulæ hic, et si qui similes loci sunt, per ellipsin explicari debet. *Te enim alloquor, quem respiciunt dii.*

402. Immo etiam solum. Soph. Œd. Tyr. 863. Male 302.
Brunckius ad Electram 1416. huc trahit Œd. Col. 644.

406. Perabsurda observatio. Nam si ἂν intelligendum 303.
esset, adderetur certe alicubi. Id quod non fit. In Eurip. Alcest. quidem ver. 700. e cod. Flor. legendum:

Εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσαις ἂν ἀεὶ
Γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ,

pro πείσειας ἄν. Εἰ cum optativo conditionem ita indicat, ut fieri posse vel futurum esse id significetur, de quo est dubitatio: cum indicativo sic, ut utrum sit, an non sit, prorsus incertum relinquatur, nisi quod sæpe indicativus imperfecti, plusquamperfecti, et aoristi rem non esse aut fuisse indicat.

Ib. Εἰ cum conjunctivo Homerus conjungit, ut Iliad. 304.
Α. 340. Ε. 258. Ι. 318. Ο. 16. Odyss. Ε. 221. Η. 204. Π. 138. et scriptores Ionici, tum poetæ lyrici, ut Pindarus Pyth. iv. 473, 488. Nem. vii. 16, 21. ix. 110. Isthm. v. 17. Attici contra εἰ non construunt cum conjunctivo. V. Brunck. ad Aristoph. Plut. 116. Quamquam de ea re dubitat Locella ad Xenoph. Ephes. pag. 185. Sed quum vel in modis verborum, vel in permutandis particulis εἰ et

ἦν sæpe erraverint librarii, facile poterunt loci, qui huic observationi repugnant, emendari. Ut in Xenoph. Anabasi vii. 6, 24. reponi debet optativus. Alium ejusdem scriptoris locum in Mem. Socr. i. 4, 4. correxit H. Stephanus. In Æschyli Choeph. 295.

Κεὶ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἐξεργαστέον,

scribe:

Κεὶ μὴ 'πεποίθη, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.

In Soph. Œd. Tyr. 1062.

σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή,

possit aliquis suspicari legendum esse οὐδ' ἂν εἰ. Sed scribe:

σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἐὰν τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

'Ex natum ex interpretatione: ἐὰν autem codex MS. Augustanus habet. Rectius fortasse in ejusdem fabulæ vers. 189. εἴ τι νὺξ ἀφῇ vulgo et in duobus codd. Augustanis legitur, ut in carmine chorico, in quo lyricorum poetarum sermonem imitari licuit. In Eurip. Iphig. Aul. 1240. scribe: ἦν μή.

305. 406. Corruptus locus nihil probat. Sed cum infinitivo construitur εἰ in oratione obliqua, quum res ex alius mente refertur. Herodotus iii. 105. εἶναι δὲ (repete λέγεται) ταχύτητα οὐδενὶ ἑτέρῳ ὁμοίαν, οὕτω ὥστε εἰ μὴ προλαμβάνειν τῆς ὁδοῦ τοὺς Ἰνδοὺς ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας συλλέγεσθαι, οὐδένα ἂν σφεων ἀποσώζεσθαι. Et cap. 108. λέγουσι δὲ καὶ τόδε Ἀράβιοι, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὀφίων τούτων, εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς οἷόν τι κατὰ ἐχίδνας ἠπιστάμην γίνεσθαι.

306. Ib. Immo hoc in loco chorus dicit, *si quis inter nos fuit sycophanta, eum criminari audes?*

307. 407. Non idem est, utrum καὶ εἰ, an εἰ καὶ dicas. Καὶ εἰ est *etiam si*, et καὶ refertur ad ipsam conditionem, eamque indicat non certam esse: *etiam tum, si*. Quare καὶ εἰ usurpatur de re, quam sumi tantum a nobis ut veram indicamus: ut καὶ εἰ ἀθάνατος ἦν, *etiam si immortalis essem*: non de re, quam esse veram indicamus, ad quod exprimendum adhibetur εἰ καί: εἰ καὶ θνητός εἰμι, *quamquam mortalis sum*. Æschylus in versu supra laudato:

Κεὶ μὴ 'πεποίθη, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.

Etiam si non crederem perpetrandum facinus est, Homerus:

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν.

Contra εἰ καὶ est *etsi*, et καὶ conditioni postpositum, non ad εἰ refertur, neque conditionem ipsam indicat incertam esse. Quare εἰ καί, *quamquam*, rem ita esse, ut dicitur, significat. Sophocles in Œd. Tyr. 302.

Πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως,

Οἷα νόσῳ ξύνεστιν.

Etſi cæcus es, vides tamen quo in malo verſetur civitas. Poteſt hoc etiam omiſſo καὶ dici: εἰ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως. Sed adbibetur etiam εἰ καὶ ſic, ut non ſit *etſi*, ſed *ſi etiam*, id eſt, ut καὶ non cum εἰ, ſed cum aliquo eorum vocabulorum, quæ ſequuntur, conjungi debeat. Exemplum ibidem occurrit ver. 305.

Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν.

Id eſt, *ſi hoc etiam non audiviſti ex his nunciis*, quod non eſt, *quamquam non audiviſti*. Non enim indicat, non audiviſſe, ſed fieri forſitan potuiſſe, ut non audiverit. Nos, qui duplicem vim, quam habet εἰ καὶ, ſimillimis particulis *wenn auch* tribuimus, ita diceremus: *wenn du es auch nicht von dieſen boten weiſst.*

407. De re ipſa v. Markl. poſt Suppl. p. 286. Lennep. 308.
ad Phal. pag. 44, ſeq. Kœnium ad Greg. Cor. pag. 20. Euſtathius quæ loca attulit, rectius leguntur in ſchol. MS. ap. Kœnium l. l. et in Scholiis a Waſſenberghio editis ad Iliad. A. 135. Ariſtophanis locus eſt in Pluto ver. 467. Menander:

εἰ μὲν δή τινα
—πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ·
Μισῶμεν ἀλλήλους.

Plato comicus in Hellade ita corrigendus videtur.

εἰ μὲν σὺ τὴν θάλατταν ἀποδώσεις ἑκών·
Εἰ δὲ μὴ, τὰ πάντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω.

Ut εἰ δὲ μὴ, ita εἰ δ' οὖν dixit Sophocles in Antig. 719.

Γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
Πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ,
Φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
Εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
Καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

Quod ſi mihi quoque juniori ſapere contigit, multo præſtantius eſſe cenſeo, ſi quis ubique quid rectum ſit, intelligat; ſin minus, (non enim ita evenire ſolet) laudabile eſt certe ex iis, qui recte admonent, diſcere.

408. Deſideramus exempla, in quibus εἰ δὲ οὐ legatur. 309.
Nam in quibus legitur in iis οὐ non eſt pro μὴ poſitum, ſed arctiſſime conjungi cum verbo aliquo ſequenti debet, ita ut cum hoc verbo conjunctum unam notionem conſtituat, cujuſmodi eſt οὐκ οἶδα, *neſcio, ignoro.* Vide tale exemplum pag. 430. in nota 75.

410. Multum intereſt inter εἴπερ et εἴγε, falſiſſimumque, 310.
quod hic traditur, quatuor eſſe particulæ εἴπερ ſignificationes, e quibus ultimam commemoraſſe, id eſt hallucinari.

Εἴπερ, quod nos *wenn anders* dicimus, ita ab εἴγε, quod nos dicimus *wenn denn*, differt, quod εἴπερ usurpatur de re, quæ esse sumitur, sed in incerto relinquitur, utrum jure an injuria sumatur; εἴ γε autem de re, quæ jure sumpta creditur. Εἴπερ δοκεῖ σοι, *wenn es anders dir so gefällt*, dicimus ei, de quo non certo scimus, quid ei placeat, aut de quo id nescire simulamus. Εἴγε δοκεῖ σοι, *wenn es dir denn so gefällt*, dicimus ei, de quo scimus, quid ei placeat.

311. 412. Εἴτε in priori membro interdum omittitur. Soph. Œd. Tyr. 517. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν, i. e. εἴτε λόγοις, εἴτ' ἔργοις. Æschylus Choeph. 991.

Μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ.

V. Agamemn. 1416. Pind. Pyth. iv. 138. Dicitur etiam εἰ in priore membro. Æschyl. Eumen. 459.

Σὺ δ', εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην.

Sic etiam ver. 599. Εἰ - εἴτε, *utrum an*. Herodot. iii. 35. Ἐάν τε καὶ pro ἐάν τε, ἐάν τε dixit Sophocles in Antig. 327.

ἐὰν δέ τοι
Ληφθῇ τε καὶ μή.

312. 406, 413. At plurimum differt. Εἰ particula est plane logica, et quæ simpliciter ad cogitationem refertur. Ἐὰν autem ad experientiæ significationem adhibetur. Dicere licet εἰ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοὶ, non, ἐὰν ὦσι βωμοί. Rem comparatione exemplorum illustrabo. Εἰ τοῦτο γίνεται, significat, *sumo hoc fieri; utrum possit fieri, vel futurum sit, necne, nihil curo*. Εἰ τοῦτο γένοιτο, *sumo hoc fieri, et fieri posse vel futurum esse credibile est*. Εἰ τοῦτο ἐγένετο, cum indicativo præteriti, *sumo hoc fieri, sed fieri non potest, vel non est futurum*. Ἐὰν τοῦτο γένηται, *sumo hoc fieri, et potest omnino fieri, sed utrum vere futurum sit, necne, id nescio, verum experientia cognoscam*. Ita ei, qui dixit aliquid, quod non satis intelleximus, respondere possumus: εἰ τοῦτο λέγεις, ἁμαρτάνεις: *si hoc dicis, erras. Utrum dixeris, necne, nihil curo; id ipse videris*. Εἰ τοῦτο λέγοις, ἁμαρτάνοις ἂν, *si hoc dicas, peccaveris: et suspicor te hoc voluisse*. Εἰ τοῦτο ἔλεγες, ἥμαρτες, *si hoc diceres, peccares: at non dicis hoc*. Non etiam dicere licet, ἢν τοῦτο λέγῃς vel λέξῃς. Id enim significabit, *si hoc dixeris, errabis*, et referetur ad experientiam, qua aliquando, utrum quis hoc an aliud dixerit, intellecturi simus. Hinc fit ut ἐὰν et quæ ex hac contractæ sunt particulæ ἢν et ἂν, non nisi de re futura dicantur, i. e. quæ qualis sit, postea experientia docere debeat. Id quod abest a particula εἰ. Eaque etiam vis in ἢν est, ubi id *an* significat. Nam εἰ *an* significans simpliciter dicitur de re, quam nescimus utrum sic an aliter se habeat, ut apud Homerum Iliad. E. 183.

σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν.

Sophocles in Œd. Tyr. 584.

Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.

Hic ἂν ad ἑλέσθαι pertinet. Contra ἢν et quæ idem ſignificant particulæ, ſollicitudinem aliquam et ſpem metumve de eventu indicant. Euripides in Androm. 42.

Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον
Θάσσω τόδ' ἐλθοῦσ', ἤν με κωλύσῃ θανεῖν.

Talia ſunt apud Homerum αἴκε πίθηται, αἴκ' ἐλεήσῃ, et alia. Nos ſimpliciter εἰ, *ob*, ἢν, *obwohl* dicimus.

382, 413. Ambitioſus fuit in colligendis erroribus. Pe- 313.
dem pro capite nominant inſani. In iſtis locis omnibus ſcribendum ἂν, quibus adde ſchol. Lucian. t. i. pag. 530. Corrigendi audaciam, quam crepat, fluctuans lectio librorum inter ἂν et ἐὰν ſatis tuebitur, ut apud Herodot. ii. 92. vi. 36. ix. 109.

414. Dicendum erat certe *tum*. Nam *quum* uſurpatur, 314.
ubi cauſſa indicanda eſt, qua fiat, ut id, de quo in altero membro *tum* dicitur, verum ſit. Atqui nemo robuſto corpore eſt, quia eſt acuto ingenio.

416. Inepta ratio. Ὅς antiquitus non ſignificabat *qui*, 315.
ſed *hic*, οἷος, ὅσος, et quæ ſunt reliqua, idem quod τοῖος, τόσος. Clariſſime hoc patet ex ἔνθα. Itaque antiqui pro ſimplicitate illorum temporum ὅς τε, οἷός τε, ὅσος τε, ἔνθα τε, *et hic*, *et talis*, *et tantus*, *et ibi* pro *qui*, *qualis*, *quantus*, *ubi* dicebant.

Ib. Δέ τε apud tragicos quoque invenitur, ſed neſcio an 316.
corrigi debeat. Æſchylus Choeph. 488.

Ὦ Περσέφασσα, δός δέ τ' εὔμορφον κράτος.

Legi commode poterit δ' ἔτ'. Ita etiam in Eurip. Hel. 517. In Ione autem 1378. Schaeferus recte, ut mihi videtur, ſcribendum cenſet τλήμων δὲ χὴ τεκοῦσα.

417. Alium uſum particulæ τὲ vide ſupra in nota 219. 317.
Obſervandum præterea in interrogationibus ſæpe τὲ ante ἄρα occurrere, ut,

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι,
Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα.

I. e. *et quis*, *et quomodo*. Sic etiam in concluſionibus extra interrogationem. Sophocles in Œd. Col. 1442.

δυστάλαινά τ' ἆρ' ἐγώ,
Ἤν σοῦ στερηθῶ.

In Electra 404.

Χωρήσομαί τ' ἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

I. e. *atque ergo*. Ariſtophanes Nub. 1157.

Βοάσομαί τ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.

Deinde τὲ non semper sequentem habet particulam τὲ vel καὶ, sed etiam δέ. Sophocles in Œd. Col. 367.

Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
Θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν.

318. 417. Nemo præter Zeunium in Euripidis loco putabit καὶ et μὲν inter se opponi. Μέντοι est *tamen*. Quamquam verum est, fieri hoc interdum. Pindarus Pyth. ii. 106.

Πρύτανι, κύριε πολ-
λᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν
Καὶ στρατοῦ.

Et sic etiam τὲ in eodem carmine ver. 60. relatum ad μὲν ver. 56. Vid. Pyth. iv. 443, 445. Nem. viii. 51, 53.

319. 418. Reizius recte in suo exemplo Vigeri interpunctionem sic mutavit, ut post ὡρέων colon poneret, post οὐρανοῦ comma deleret. Versionem sic mutavit: *quod si tempestatum stata ratio mutaretur; et qua cæli parte nunc boreas biemsque consistunt, ibi austri situs esset.* Delevit deinde verba Vigeri: *ubi* τῇ μὲν νῦν *pro* καὶ τῇ μὲν νῦν.

320. Ib. Numquam vacat significatione, sed plane ita quum ab omnibus Græcis, tum maxime ab Atticis usurpatur, ut nos utimur particulis *auch* et *ja*. Indicat enim dubitationem quamdam de ea re, de qua dicitur. Τί χρὴ καὶ λέγειν; *was soll man auch sagen?* Quod multum differt ab hoc, τί χρὴ λέγειν; Nam qui τί χρὴ λέγειν interrogat, is *quid* dici, non *an aliquid* dici debeat, quærit. Sed qui τί χρὴ καὶ λέγειν, is non solum *quid*, sed etiam *an aliquid* dicendum sit, dubitat. Cujus interrogationem plene sic proferemus: *quid dicendum est, si omnino aliquid dicendum est?* Εἴ τι πράσσειν θέλεις est, *si quid vis suscipere*, quibus verbis incertum relinquitur, utrum quis id velit, an non. Εἴ τι καὶ πράσσειν θέλεις, *wenn du ia etwas thun willst*, significat, *vix suscipies aliquid, sed si aliquid tamen suscipere vis.*

321. 419. De ἕτερος et ἄλλος copia exemplorum afferenda erat, quod ne Hoogeveenus quidem fecit in libro de particulis. In Aristotele certe eo facilius scribi poterit ἢ pro καὶ, quo sæpius hæc vocabula in libris MSS. permutari solent.

322. 421. Καὶ *quamvis* participiis jungitur, vel adjectivis, ut καὶ ἀναίτιον apud Homerum. Conf. Valcken. ad Phœn. Eurip. pag. 98, 99.

323. Ib. Non satis apta exempla sunt, quæ attulit Zeunius. Hom. hymn. Apoll. 17.

Κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον.

Ubi Ilgenius attulit Iliad. E. 398.

Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον.

Illud vero frequentissimum est, adjectivum praecedenti πολὺς per καὶ jungi. Æschylus Agam. 63.

Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ.

Septem c. Theb. 340.

πολλὰ γάρ, εὖτ' ἂν πόλις δαμασθῇ,
Ἒ ἒ ἒ, δυστυχῆ τε πράσσει.

Sophocles Trach. 1277.

Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ.

Vid. ad Eurip. Hecub. pag. 162.

421. Κἂν triplex est, primum καὶ ἐν, secundum καὶ ἄν, 324.
quod significat *et fortasse, fortasse etiam*, tertium καὶ ἐάν, quod est, *et si*.

422. Κἂν neque *plane*, neque *quodsi*, neque omnino 325.
quidquam eorum, quae hic afferuntur, significat. Κἂν ἐπεχείρησα, est καὶ ἐπεχείρησα ἄν, *et fortasse aggressus essem*. Κἂν μὴ λέγω, κἂν συμβαίνῃ est καὶ ἐάν, *et si non dicam, et si fiat*. Pudet talia adnotare, sed magis puditum oportuit, qui hoc nos cogunt.

Ib. Κἂν εἰ est καὶ ἂν εἰ, *etinm si forte*. Quare nec Vi- 326.
gerus perspicue loquitur, et Zeunius summum prodit stuporem εἰ abundare existimans. In Platonis loco e Phaedone pag. 71. b. hic sensus, *etiam si forte nomina desint, re ipsa tamen sic erit*. Fuerunt, qui κἂν pro καὶ ἐὰν cum indicativo conjungi posse existimarent, ut Berglerus ad Alciphr. iii. 58. pag. 419. atque ipse quoque de ea re dubitavi ad Aristoph. Nub. 1156. At necessario requirit conjunctivum. In Alciphrone καττύῃς, in Apollonio de syntaxi p. 200, 31. κἂν εἰ scribendum. Quod idem Apollonius pag. 189, 10. scribit, κἂν τὸ εὖ ἐπίῤῥημα ἔγκειται, recte, ut a grammatico, dictum, quia κεῖμαι conjunctivum habere negant. De simili loco Homeri dixi in lib. i. de metris pag. 86. Sed quod apud Apollonium ibidem sequitur, κἂν ἡ χεὶρ συνυπάρχοι, in eo scribendum συνυπάρχῃ, ut paullo ante est, κἂν τὸ μισεῖν ῥῆμα ἐνυπάρχῃ. Caeterum v. Brunck. ad Aristoph. Plut. 216.

Ib. Edd. Vigeri εἰ γὰρ ἀστέρες, et mox in secunda ed. 327.
Batav. κἂν εἰ οἱ μείζους. Scripsi: Οἱ γὰρ ἀστέρες: sed Aristoteles scripserit necesse est κἂν μείζους, omisso εἰ.

Ib. Platonis locus est pag. 97. a. Sed incredibilis Zeu- 328.
nii stupor non dubitavit diversissimos locos Platonis et Demosthenis conjungere. In Platone κἂν est καὶ ἄν, in Demosthene καὶ ἐάν; quare in Platone κἂν ἅψαιο significat *et poteris tangere*; in Demosthene κἂν ᾖ, *si vel hoc, vel illud sit*.

Ib. Sed κἂν tamen non pro καὶ εἰ, verum eadem con- 329.
ditione usurpatur, quam supra de ἐὰν in nota 312. memoravimus.

330. 422. Quis hoc *forte* dicat? Nec *circiter* simpliciter, quod sola particula ἂν exprimeretur, sed καὶ additum indicat, *adeo*, *usque ad*. Κἂν ἑξακισμύριοι, *circiter usque ad* LX. *millia*, quum indicamus numerum majorem, quam exspectari poterat.

331. 423. Ita in Eurip. Suppl. 1114.

Τάδε δὴ παίδων, καὶ δὴ φθιμένων
Ὀστᾶ φέρεται.

Præterea καὶ δὴ sæpe significat, *fac ita esse*. Æschylus Eum. 883.

Καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει.

Fac me accipere: quis mihi bonos concedetur? Vid. Valcken. ad Herodot. vii. 184. p. 591. Markl. ad Suppl. Eurip. p. 129. b. Eurip. Med. 388.

Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις.

332. 423, 424. Καὶ μὴν non est *enimvero*, sed aut *et vero*, *et sane*, ut ap. Hom. Odyss. Λ. 581, 592.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα.

aut *atqui* significat. V. Markl. ad Eurip. Suppl. 1010. Ita Eurip. in Iph. A. 20, 1619. Aristoph. Lysistr. 131, 559. ubi vitiose καὶ μὲν in ed. Brunckii, de quo ipse monuit in addendis pag. 177. Atque hæc significatio est in locis a Vigero allatis omnibus.

333. 424, 425. Minime καίτοι atqui *significat*, sed id quod Latini *quamquam* dicunt, et postponunt. Æschylus in Prometh. 101.

Καίτοι τί φημι;

Quamquam quid loquor? Nos: *doch was rede ich*. Interdum per *verum* verti potest, vel *sed tamen*. Ad hanc unam significationem illæ, quas Vigerus attulit, redeunt.

Καίτοι γε eamdem rem fortius exprimit. Aristophanes in Acharn. 617.

Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνῃ;
Ἀνένευσε· καίτοι γ' ἔστι σώφρων κἀργάτης.

Jamne legati munere functus tu, qui perendie canus es? Abnuit: quamquam maxime modestus et laboris amans est. Ἔνῃ legendum in hoc loco, i. e. *perendie*. Nam, ut hoc obiter addam, ἔνος est *novissimus*, idque de die sic solet dici, ut crastinus intelligatur, perendie futurus novissimus. Inde εἰς ἕνην, *perendie*. Ἕνη καὶ νέα, dies præcedentis mensis novissimus, et primus sequentis. Euripides in Oreste ver. 75.

Προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
Εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.

Καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
Ἐμῆς ἀδελφῆς.

Quamquam ſane fatum doleo Clytæmneſtræ, ſororis meæ.

Καίτοί γε μὴν legitur in Æſchyli Eumen. 936.

Ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ.
Καίτοί γε μὴν σὺ χάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα·
Φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς.

Sed quid iſtæ particulæ quum omnino, tum hoc maxime in loco ſignificent, vix erit, qui poſſit oſtendere. Καί τοι certe ad eam ſententiam relatum, quæ ſecundo verſu continetur, ſequi non poterat præcedentia. At non ita ſcripſit Æſchylus. Lectio ea e Victorii editione in reliquas manavit. Codex Guelf. edd. Ald. et Rob. habent καί τοι μὲν σύ; plane omiſſo γέ. Turnebus verſum aliter et quidem peſſime ſuo arbitratu refinxit. Scribendum:

Καίτοι τὰ μὲν σὺ χάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα,
Φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς.

Jam omnia optime cohærent. *Iram tibi ignoſco: ætate enim provectior es. Quamquam, ut aliarum rerum me ſis multo peritior, at recte ſapere mihi quoque conceſſit Jupiter.*

428. Fallitur. Nam ſi modo res vere inter ſe oppoſitæ ſunt, ita ut μὲν *quamvis* ſit, commode poteſt participium eſſe in priori membro. Sophocles in Trach. 122. etiam adjectivo μὲν ita junxit: 334.

Ὧν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ-
δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.

Quare ſuccenſens tibi, quamvis leniter, contraria tamen dicam. Ἄκοντες μὲν, ἔφερον δέ: v. Irmiſch. Add. ad Herodian. iii. pag. 654. Diverſum eſt, quod in Œd. Col. Sophoclis 522. legitur, ἄκων μέν. Metro enim jubente ſcribi debet:

Ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι, ἄ-
κων μὲν ἔνεγκον, θεὸς ἴστω.

Ib. Conf. Xenoph. Mem. S. iv. 2, 35. πολλοὶ μὲν, πολλοὶ δέ. Id. Ageſ. ii. 7. ὡς ἅπαντα μὲν χαλκὸν, ἅπαντα δὲ φοίνικα φαίνεσθαι. Id. Κύρ. Π. 270, 3. 276, 21. 286, 22. 290, ult. Κύρ. Ἀν. 460, 6. ὁρᾶτε μὲν—ὁρᾶτε δέ—. 465, 3. πολλοὺς μὲν—πολλοὺς δέ. 475, 9. ἅμα μὲν—ἅμα δέ. 479, 480. πολλὴ μὲν—πολλὴ δέ. Mem. S. iii. 8, 10. ἡδὺ μὲν—. REIZIUS. 335.

430. Μὲν ſi dicitur, non ſequente δὲ, aut intelligi poteſt δὲ, aut omittitur illa pars orationis, in quo ſequi debebat δέ. Xenoph. Cyrop. ii. 2, 10. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, ποίους τινὰς χρὴ μᾶλλον εὔχεσθαι, ἢ τοιούτους στρατιώτας ἔχειν. I. e. *equidem neſcio, at alii fortaſſe ſciunt.* Vid. Sophocl. Trach. 6. Non ſatis accurate de hac re diſputat Brunckius ad ver. 846. et ad Electr. 734. 336.

432. Μέντοιγε Suidas negat a quoquam Græcorum dictum 337.

esse. Attulit tamen Hoogeveenus de particulis pag. 699. exempla e Luciani Nigrino 23. et e Cebete pag. 219. At sæpius occurrit et parum differt a simplici μέντοι, *tamen*. Possis *tamen certe* reddere. Herodotus ii. 98. εἴη δ' ἂν καὶ ἄλλος τις Ἄρχανδρος· οὐ μέντοι γε Αἰγύπτιον τὸ οὔνομα. Diodor. Sic. v. 73. ὑπάρξαι μὲν τὸ γένος τοῦτο τῶν δένδρων μετὰ τῆς ἄλλης ἀγρίας ὕλης, τὴν μέντοι γ' ἐπιμέλειαν ταύτης οὐκ εἶναι. Lucian. in encom. muscæ 10. t. iii. pag. 97. φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην. Sed ubi inter γὲ et μέντοι aliud vocabulum intercedit, γὲ ad præcedeus vocabulum pertinet. Ut apud Herodot. viii. 42. ἀνὴρ Σπαρτιήτης, οὐ μέντοι γένεός γε τοῦ βασιληΐου ἐών.

Similis significationis est γὲ μέντοι quod frequentissimo occurrit, i. e. *certe tamen*. Eurip. Alcest. 724. Phereti dicenti,

Οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρὸν,

Admetus respondet:

Θάνῃ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.

Certe tamen, quum morieris, morieris inglorius. Vid. Rhes. 589. Heracl. 593, 637, 1016. Paullo obscurior locus est in Helena ver. 999.

Κτεῖν' εἰ δοκεῖ σοι· δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς,
Μᾶλλόν γε μέντοι τοῖς ἐμοῖς πείθου λόγοις.

Vim particulæ qui volet exprimere, dicere debebit: *quamquam rectius certe meis dictis morem geres.* Ὅμως γε μέντοι, *attamen certe*: Aristoph. Ran. 61. Vesp. 1345.

338. 432. Μέντ' ἂν omnes habet significatus, quos μέντοι simplex; nam ἂν ad verbum pertinet. Sophocles in Ajace 86.

Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.

Alia exempla vide ap. Hoogev. de partic. p. 697, seq.

339. Ib. In Xenophontis loco, Cyrop. ii. 4, 2. quem Zeunius affert, cum cod. Guelf. μὲν pro μέντοι scribendum est. Atque omnino parum accurate Vigerus, Hoogeveenus, et Zeunius de hac particula disputarunt. Μέντοι primo est *sane, enimvero:* quod nos dicimus *freilich*. Ita maxime in responsionibus. Plato in Phædone pag. 93. a. πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία γε ἁρμονίαν κινηθῆναι ἢ φθέγξασθαι, ἤ τι ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσι. Πολλοῦ μέντοι, ἔφη. Et ibidem c. καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; ἀληθῶς μέντοι. Et pag. 94. a. ἁρμονία γὰρ δήπου, παντελῶς αὐτὸ τοῦτο οὖσα ἁρμονία, ἀναρμοστίας οὔποτ' ἂν μετάσχοι. Οὐ μέντοι.

Deinde μέντοι est *tamen*, eaque omnium frequentissima significatio est. Sed interdum illa aliquam obscuritatem habet. Ut in Eurip. Phœn. 910. quum Creon dixisset:

Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν,

Tiresias respondet:

Βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.

Ibi si μέντοι tantummodo ad prius membrum spectaret, inepte poeta usus esset hac particula. Verum formula hæc dicendi βούλεσθαι καὶ οὐ βούλεσθαι, ut aliæ similes, ἀκοῦσαι καὶ οὐκ ἀκοῦσαι, dubitationi indicandæ inserviunt. Itaque μέντοι ad utrumque membrum pertinet, et sensus est: *tamen, quod nunc vis, mox noles.*

Tertio οὐ μέντοι in interrogationibus sic dicitur, ut videatur aliquis rem negare, quo certius ea ab respondente affirmetur. Nos *doch nicht.* Plato in Phædro pag. 229. b. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; λέγεται γάρ, respondet Socrates. Et pag. 261. c. σὺ δ' εἰπὲ ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; οὐκ ἀντιλέγουσι μέντοι; ἢ τί φήσομεν; Τοῦτ' αὐτό, respondet Phædrus. Nos: *sie streiten doch nicht?*

Quarto μέντοι, ut μὲν οὖν, *immo* significat in hoc Xenophontis loco, Cyrop. iii. 3, 18. Ἔτι δέ, εἰ μὲν μείζων τις ἡμῖν κίνδυνος ἔμελλεν εἶναι ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἱρετέον. Νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκεῖνοι ἔσονται, ἐάν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, ἐάν τε εἰς τὴν ἐκείνων ἰόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς· ἴσοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχούμεθα, ἤν τε ἐνθάδε ἐπιόντας αὐτοὺς δεχώμεθα, ἤν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. Πολὺ μέντοι ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρρωμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα, ἢν ἴωμεν ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς, καὶ μὴ ἄκοντες δοκῶμεν ὁρᾶν τοὺς πολεμίους· πολὺ δὲ κἀκεῖνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβηθήσονται, ὅταν ἀκούσωσιν, ὅτι οὐχ ὡς φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι, ἀλλ', ἐπεὶ αἰσθανόμεθα προσιόντας, ἀπαντῶμέν τε αὐτοῖς, ἵν' ὡς τάχιστα συμμίξωμεν, καὶ οὐκ ἀναμένομεν, ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται, ἀλλὰ φθάνοντες ἤδη δῃοῦμεν τὴν ἐκείνων γῆν. In quo loco si quis cum Hoogeveeno et Zeunio μέντοι opponi sequenti δὲ censet, is doceat oportet, quis tum nexus inter hæc et præcedentia sit. Quin omnino μέντοι et δὲ vereor ut umquam ita dicatur, ut μὲν et δὲ inter se opposita sint. Nam quod Hoogeveenus præterea affert p. 689. de particulis e Proclo exemplum, in eo, nisi quis plane sit rudis, μέν τι pro μέν τοι legendum videbit. Frequens hæc lectionis varietas, ut apud Lucian. tom. i. p. 470.

433. Insignis hic stupor est, μέντοι contendere in jure jurando. Ea, in quibus caussa posita est, cur hac particula Plato hic uteretur, ineptus homo omisit. Verba hæc sunt: ὄμνυμι γάρ σοι τινὰ μέντοι, τινὰ θεῶν, εἰ βούλει, τὴν πλάτανον ταυτηνί. *Per hanc*, inquit, *platanum juro, quæ quamvis platanus, aliquis tamen, aliquis deus est.* 340.

Ib. Diversa ratio est horum locorum. Apud Lucianum μέντοι est *tamen.* Sensus enim, si plene exprimatur, hic 341.

est: *quamvis sis stoicus, memento tamen te non indifferentem putare dolorem.* Id recte dicitur Latine *memento vero.* In Aristophane hæc dicuntur mortuo, et μέντοι non tam cum præcedente οὗτος cohæret, quam mortuo respondet, qui etsi non verbis, at gestu tamen miratur, quod vocetur ab aliquo: *heus tu: enimvero te voco.* Nos: *hōre du: freilich meine ich dich.*

342. 433. Μὲν οὖν in continuando sermone cum quadam conclusionis significatione usurpatur, ut apud Latinos *ac quidem.* Πρῶτον μὲν οὖν, *ac primum quidem.* Nihil frequentius apud Aristotelem.

343. 434. Frequentissime: v. Brunck. ind. ad Aristoph. qui fallitur, quod in Eccles. 1102. *certe* significare putat. Ibi quoque est *immo,*

Ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ', ἀνὴρ, καὶ δυστυχής.

344. Ib. Non est *at enim.* Demosthenis locus legitur p. 13. l. 26. ed. Reisk. in quo tantum abest, ut μὲν οὖν significet *at enim,* ut nihil aliud sit quam *ac. Ac dicat fortasse aliquis.* Inest enim in ea particula quædam conclusio, quæ e præcedentibus colligitur, ut si quis Latine dicat: *quod si quis dicat.*

345. 436. At δὲ tum demum sic usurpatur, si longius est prius membrum, ita ut majore quadam vi indigeat apodosis, quo facilius a protasi discernatur. Ita apud Platonem, cujus multa verba omisit Vigerus. Eodem in loco statim sequitur aliud exemplum.

Notandum præterea δὲ repetitum post longiorem parenthesin. Sophocles Electr. 783.

Νῦν δ', (ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
Ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα) νῦν δ' ἕκηλά που
Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν.

Non debebat Brunckius δὲ delere. Æschylus Choeph. 621.

Ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων
Πόνων, (ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
Γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν
Ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
Ἐπ' ἀνδρὶ δάοις ἐπικλυτῷ σέβας
Τίων ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων,
Γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰχμὰν)
Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
Λόγῳ.

Ita hic locus emendandus. *Quandoquidem,* inquit, *invitis*

memoravi mala (intempeſtiva enim pietas foret, ſi neglecta domus coleret inamabile connubium, exſecrabile ædibus, et feminea arte ſtructas viro bellatori, viro apud hoſtes claro inſidias, et imbellem muliebrem haſtam) eminens inter mala celebratur Lemnium. Non autem huc pertinet ejuſdem fabulæ ver. 696. Nam ver. 694. pro νῦν legendum πρὶν γ' e ſcholiaſta.

438. Nos *was ſonſt.* Æſchylus Choeph. 900. 346.

Ποῦ δαὶ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα,
Τὰ Πυθόχρηστα.

442. Neque Hoogeveeni, nec Zeunii explicatio fontem 347. et naturam hujus loquutionis aperit. Non eſt in omnibus formulis ejuſmodi explicatio quærenda, quæ ad omnia exempla illuſtranda commode adhiberi queat, ſed ſæpe origo tantum indicari poteſt, a qua uſus ita nonnumquam deflectit, ut ſenſum formulæ, non conſtructionem retineat. Ὅτι μὴ inde ortum, quod recte dicebatur, οὐδὲν ὅ τι μή. Οὐδὲν ὅ τι μὴ Ἀθῆναι: *nihil quod non ſit Athenæ*, i. e. *omnia Athenæ ſunt*; *præter Athenas nihil eſt*; *nihil eſt niſi Athenæ*. Οὐδὲν ἐποίησεν, ὅ τι μὴ τοῦτο. Et ſic alia. Hoc quum ſatis uſitatum eſſet, ut jam ὅτι μὴ ſimpliciter pro *niſi* acciperetur, mutari cœpit conſtructio. Οὐκ ἦν κρήνη, ὅτι μὴ μία; quod dici debebat, οὐδὲν ἦν ὅ τι μὴ κρήνη μία: *nihil erat, niſi quod erat fons unus*. Eodem modo ὅτι, *quam*, cùm ſuperlativo. Εὐδαίμων ὡς ὅτι μάλιστα proprie et primitus dicebatur, i. e. ὡς ὅ τι μάλιστα εὐδαίμων ἐστι. Inde neglecta propria particulæ vi negligentius dictum, ὅτι ἄριστος, i. e. ἀγαθὸς, ὡς ὅ τι ἄριστον.

443. Ὅτι τί, nihil eſt aliud niſi τί, ὅτι; Et repeti debet 348. aliquid e præcedentibus. Ariſtoph. Nub. 780.

ΣΩ. Ὑθλεῖς, ἄπερρ', οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
ΣΤΡ. Ὁτιὴ τί;

I. e. τί, ὁτιὴ οὐκ ἄν με διδάξαιο ἔτι; *Quid eſt, quod me docere amplius nolis?*

Cæterum ὅτι τί ſemper ſine verbo dicitur: repetitur enim verbum e præcedentibus. Quare ſemper in reſponſionibus uſurpatur.

446. Ἵνα τί dicitur per ellipſin. Plene in conſtructione 349. præſentis temporis, ἵνα τί γένηται; in conſtructione præteriti, ἵνα τί γένοιτο; Cæterum ἵνα τί dicitur nunc ſequente verbo, ut in Ariſtoph. Pace 409.

Ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;

Quid ut fiat, hoc facitis? Nunc repetito e ſuperioribus, ut in Eccleſ. 718.

Ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
Ἁπαξαπάσας. ΒΛ. ἱνατί.

350. 446. Absurdissime de hujus particulæ constructione disputat, qui eam sæpissime cum imperfecto, raro cum præterito indicativo, raro aoristi prioris indicativo, perraro cum indicativo aoristi posterioris construi tradat. Quasi de rariore aut frequentiore usu quæri possit, ubi, quod hoc modo dicis, alio modo dici nequit. Ἵνα, ut omnes particulæ, quæ eamdem vim habent, cum indicativo præteritorum temporum jungitur, quum significatur aliquid, quod futurum fuisset, si quid aliud actum esset, sed nunc non factum est. Ita in Luciani loco, quem Vigerus affert, ἵν' ἀνέσπων. Latine id non licet exprimere, sed vernacule: *damit sie einschlürften.* Utimur enim conjunctivo imperfecti in re præsente, quam non esse ita indicamus, uti foret, si quid aliud accidisset; conjunctivo autem plusquamperfecti in re præterita, cujus eadem est conditio. Sophocles in Œd. Tyr. 1389.

Ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν.

damit ich blind und taub wäre: quo indicat se non esse cæcum et surdum. Et mox,

ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς.

damit ich nie gezeigt hätte, wer ich bin. Quo significat, se id ostendisse. Brunckius et ad hunc locum et ubique in hujus constructionis explicatione fallitur. Sic etiam Vigerus. Nam ἀνασπῷεν Lucianus dicere non poterat. Ut paucis complectar, ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα, conjunctivum regunt in constructione cum præsenti. Λέγω, ἵν' εἰδῇς, *dico, ut scias.* Optativum in constructione cum præteritis, ἔλεξα, ἵν' εἰδείης, *dixi, ut scires.* Sed observandum præterea primum, quod conjunctivus etiam post præteritum poni potest, si res, quæ conjunctivo illo significatur, adhuc durat. Hom. Odyss. Γ. 76.

αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
Θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.

Vide de emendanda rat. Gr. gramm. ii. 21. pag. 212, seq. Deinde quod Attici poetæ, et qui accuratissime scribunt Atticorum, optativum præteritis, conjunctivum præsentibus semper jungunt; non semper, qui negligentius, ut Thucydides, aut qui non usi sunt dialecto Attica. Hi enim etiam post præterita conjunctivo utuntur, non contra solent optativo post præsens. Post præteritum simul et subjunctivo et optativo utitur Herodotus, ut viii. 76. τῶνδε δὲ εἵνεκα ἀνῆγον τὰς νῆας, ἵνα δὴ τοῖσιν Ἕλλησι μηδὲ φυγέειν ἐξῇ, ἀλλ' ἀπολαμφθέντες ἐν τῇ Σαλαμῖνι δοῖεν τίσιν τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ ἀγωνισμάτων. ix. 51. ἐς τοῦτον δὴ τὸν χῶρον ἐβουλεύ-

σαντο μεταναστῆναι, ἵνα καὶ ὕδατι ἔχωσι χρᾶσθαι ἀφθόνῳ, καὶ οἱ ἱππέες σφέας μὴ σινοίατο.

Porro præteritorum indicativus cum his particulis conjungitur, ubi indicatur futurum fuisse aliquid, quod nunc non est, aut quod non erit futurum. Atque imperfecti indicativo utuntur, ubi res significatur duratura fuisse: ut in supra allato Sophoclis exemplo, ἵν' ἦν τυφλὸς, *ut essem cæcus*. Cæcum enim esse, res est durans. Non poterat dicere ἵν' ἐγιγνόμην τυφλὸς, *ut fierem cæcus*, quia fieri res est unius momenti. Contra aoristus sive primus sive secundus ponitur, ubi res significatur ut non durans, sed facta et absoluta: ut si dixisset Sophocles ἵν' ἐγενόμην τυφλὸς, *ut cæcus factus essem*. Et quod mox dicit, ὡς ἔδειξα μήποτε ἔνθεν ἦν γεγώς: *ut nunquam ostendissem*. Non poterat dicere ὡς μήποτ' ἐδείκνυν. Nam semel ostendit, et tum nota res erat, non continuabatur perpetuo hoc ostendere. Eadem, quæ imperfecti, etiam plusquamperfecti ratio est. Sic in Demosthenis loco: ἵνα ἀπηλλάγμεθα, ut *liberati essemus*. Est enim hoc plusquamperfectum. Neque enim perfecti indicativus ullo pacto cum his particulis conjungi potest, ut nec præsentis. Significatio enim perfecti simul præsens continet. Patet hoc, si ita exprimas, ἵνα ἀπηλλαγμένοι ἦμεν: non licet dicere, ἵνα ἀπηλλαγμένοι ἐσμέν.

Cum futuro indicativo particulæ istæ conjunguntur et in constructione cum præteritis et cum præsente.

447. Cum indicativo præsentis, si ἵνα est *ut*, finem et 351.
consilium indicans, numquam conjungitur. Apud Homerum εἴδομεν correpta vocali pro εἴδωμεν, et alia plurima hoc modo dici demonstravi in lib. i. de metris pag. 85. Anacreontei autem odarii ineptus auctor quid scripserit quærere nihil attinet.

Ib. Hic quæ docuit Zeunius eo redeunt, ut ἵνα ostende- 352.
rit cum conjunctivo conjunctum esse per particulam ἂν in Aristoph. Plut. 1152.

Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.

Ad id vero non indigebamus Zeunio. In cæteris exemplis hallucinatur.

448. Sed ita tantum recto casui jungitur ὡς vel ὥστε, si 353.
verbum, e quo pendet particula, de eadem re vel persona intelligitur, de qua nominativus. Xenoph. Mem. i. 2, 1. ἔτι δὲ πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα. Si dixisset ἐπαίδευσέ τις, sequi debebat κεκτημένον.

Ib. Non hi sunt nominativi absoluti, sed casus cohæ- 354.
rens cum verbo. Alter Platonis locus hæc verba habet: καὶ δὴ οὖν μοι ἔδοξεν, ὦ Φαῖδρε, (εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις) δὶς καὶ

τρὶς τὰ αὐτὰ εἰρηκέναι, ὡς οὐ πάνυ εὐπορῶν τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ.

355. 449. De accuſativo multa exempla attulit Fiſcherus ad Wellerum iii. p. 387, ſeqq. Intelligitur in his νομίζων vel ſimile quid.

356. 450. Ὡς γὰρ ἐπετρόπευσε τάχιστα. Herodot. i. 65. ὡς ὄσφραντο τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἵπποι. Id. i. 80. ὡς οἱ Λυδοὶ τάχιστα κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων. i. 141. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. i. 11. pr. ὡς δὲ ἐλύθη τάχιστα. i. 213. Reizius.

357. 451. F. leg. οὕτως ἀφελὴς ὡς ὅτι μάλιστα. Certe quidem recte negat abundare. Non in verbis Dionyſii, ob rationem, quam affert. Non alibi, quod licet ſubintelligere οὕτως, et vertere, *ut quam maxime*. Θυμοειδῆ μὲν δὴ χρὴ πάντα ἄνδρα εἶναι, πρᾶον δὲ ὡς ὅτι μάλιστα. Plat. Reizius.

358. 454. Conf. ſupra ad p. 160. ὡς ἔπος εἰπεῖν. v. Leopard. viii. 21. Plat. Socr. Apol. pr. Reizius.

359. 455. Ὡς pro εἰς ab Atticis de re animata dici ſolere animadvertunt grammatici, ut Thomas M. p. 933. rariſſime autem de re inanimata, ut ὡς Ἄβυδον. Vide interpretes ad Thomam et Brunckium in indice Ariſtophanis v. ὡς.

360. 456. Ἕως pro ὡς, i. e. ὅπως, *ut*, rariſſimum, et vereor ne ſolius Odyſſeæ proprium. In Iliade certe non occurrit. Adde Odyſſ. Τ. 367. Dicitur autem eodem modo, ut ὄφρα. Nam *donec* quum dicitur, ineſt ſignificatio finis cujuſdam.

361. Ib. Diſputat de hoc loco Hoogeveenus de particulis p. 1217. ſed male intellexit. Vertit ita: *Hellenes igitur ſicut ſinguli, quique per oppida ſparſi communi lingua utebantur, ita etiam univerſi poſtea ſic dicti, nihil ante tempora Trojana conjunctis viribus geſſerunt.* At ὡς hic non eſt *quemadmodum*, ſed *ut*, *quippe qui*. Senſus eſt: *illi igitur, ut qui cuncti Hellenes eſſent, ſive quod communi lingua uterentur, ſive quod poſtea ita vocarentur, nihil ante Troica tempora conjunctis viribus geſſere.*

362. 458. Incredibili negligentia Luciani locum et Vigerus et Hoogeveenus inſpexerunt. Ὡς ibi ſine accentu ſcribendum. Pertinet enim ad referendum cautionis argumentum. *Quum canere cœpiſſet non ſane fauſtum navigantibus carmen. Neptunum coegiſſe nubes et mare turbaſſe:* ſequitur deinde apodoſis: χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. Locus eſt tom. i. p. 499.

363. 459. De præpoſitionibus generatim hæc quoque tenenda ſunt. Primum eas ſæpe male ab librariis additas reperiri, de qua re vide Brunck. ad Eurip. Phœn. 828. De-

inde inter se permutatas, ut παρὰ et πρὸ apud Alciphr. ubi v. Bergler. p. 395. Porro interdum geminatur præpositio, verum non temere neque ita ut bis idem significet. Herodotus ii. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι. iv. ἐν δὲ ἁλός τε μέταλλον ἐν αὐτῇ διὰ δέκα ἡμερέων ὁδοῦ, καὶ ἄνθρωποι οἰκέοντες. At in his locis prius ἐν adverbii loco est, et, ut in libro de emendanda ratione Græcæ grammaticæ ostendi, eam ob rem notari accentu debet. Significat autem *simul*. Iliad. Ψ. 709.

Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο.

Hic ἂν pro ἄνα, i. e. ἄνω positum. Odyss. E. 260.

Ἔν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.

Hic ἒν δὲ est adverbii loco, cui explicando addit poeta, ut solet, ἐν αὐτῇ. Contra præpositiones semel tantum ponuntur interdum, et quidem cum secundo nomine conjuncta, ubi simul ad prius nomen referendæ sunt. Callim. h. Apoll. 8.

Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.

ad quem locum v. Ruhnken. in epist. crit. p. 130. Valcken. ad Mosch. ii. 138. ad Callim. p. 178, seq. Horatius iii. Carm. 25.

Quæ nemora aut quos agor in specus?

In Odysseæ A. 93. Schaeferus legendum putabat,

Πέμψω δὲ Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,

ubi nunc est ἐς Σπάρτην. Idem in Callim. fr. 127. Bentl. quod Valckenarius habet p. 288. scribendum conjicit egregie, αὔλια κἂν βοτάνας. Denique interdum etiam semel posita præpositio ad duos diversos casus pertinet. Herodotus iv. 122. πρὸς ἠῶ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος. Videndus ad eum locum Wesselingius.

460. Vide Brunckii indicem ad Aristoph. in v. *præpositiones*. Bos. ad Thom. M. p. 683. Hinc sæpe simplicia verba pro compositis scripsere librarii, et contra. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lys. 408. 1010. 1220. 364.

Ib. Πᾶσαν ἀν' ὀρφνὰν in Rheso 42. est *per totam noctem*. 365.
Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, *quotidie*. Herodot. ii. 130. Ἀνὰ πάντα ἔτεα, *quotannis*, idem viii. 65.

461. Ἀνὰ pro εἰς dici contendit Musgravius ad Rhe- 366.
sum ver. 296. At non nisi tum ita verti potest, quum significatio ei adjuncta est hæc, *in* vel *per*. Ut in Ione Euripidis ver. 1476.

Τίν' ἀνὰ χεῖρα δόμους ἔβα Λοξίου;

et ver. 1515.

Ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον,
Οἰωνῶν γαμφηλαῖς

Φόνευμα, θοίναμά τ', εἰς ἀΐδαν ἐκβάλλει.

Vide Phaniæ epigr. 4. Damagetæ epigr. 9.

367. 462. Ἀνὰ in compositis illustravit Abresch. ad Cattier. p. 65. Habere id significationem interdum particulæ ἄνω ostendit Valckenarius ad Hippolytum p. 303. b. ut ἄν' οἶκ ἔχων.

368. 463. Schaeferus in Libanii epist. 1398. quem locum nec Lennepius, nec Jacobsius ad Anthol. ii. part. 2. p. 330. plane restituerunt, verissime correxit ἀντ' ἔργου.

369. Ib. Ἀντὶ in obtestationibus etiam dicitur. Sophocles Œd. Col. 1326.

> Οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
> Ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι.

Per bosce.

370. 465. Οἱ ἀπὸ παιδείας, *eruditi*, Epitome Athenæi lib. i. init. confer Casaub. ad Athen. i. c. 11. Οἱ ἀπὸ τῶν μεγάλων τιμημάτων. Aristides apud Thom. M. p. 854.

371. 466. Ἀπὸ γνώμης, *ex animo*, Æschylus Eum. 661. Ἀπὸ γνώμης σοφῆς, *sapienti consilio*. Euripides Ion. 1313.

372. Ib. Quasi vero hæc dici caussa finalis possit. Herodotus ii. 64. ἀπὸ τούτου τῷ Ἄρεϊ ταύτην τὴν πληγὴν ἐν τῇ ὁρτῇ νενομικέναι φασί. *Ob eam rem*. Vid. cap. 175.

373. 467. Τὸ ἀπὸ σεῦ, *tuam sententiam*, dicit Herodot. vii. 101. Τὸ ἀπ' ἡμέων, idem quod τὸ ἡμέτερον, idem ix. 1. V. Wesseling. p. 693.

374. Ib. Quid ἀπὸ significet in compositis, docuit Cattier. in Gazoph. et ad eum Abresch. p. 62, seq. 67, 74. Separationem indicare ostendit Valcken. ad Theocr. p. 238. et ad Callim. p. 159, seq.

375. Ib. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 122. et 706. ad Theocr. Adoniaz. p. 203. ad Mœrin p. 401. Kœn. ad Greg. Cor. p. 246. Wyttenbach. ad Ecl. hist. p. 339. Huschk. in Analectis p. 56. et in indice in v. ἀποκλαίειν.

376. 468. Ἀπὸ in nominibus compositis sæpe fungitur loco α privativi, ut ἀπότιμος pro ἄτιμος. V. Toup. ad Longin. p. 367. Kœn. ad Greg. Cor. p. 250. Hujusmodi est etiam ἀπόσιτος, de quo nomine v. Valcken. ad Callim. p. 7.

377. 470. Δι' ἡμέρας, *per totum diem*, non *quotidie*. Et sic reliqua. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 443. Wessel. p. 604. Præterea διὰ cum genitivo etiam de intervallis locorum dicitur. Herodotus vii. 30. ἔπειτα διὰ σταδίων μάλιστά κη πέντε ἀναφαινόμενος. Fluvius, terra occultatus, post stadia v. rursus apparet. vii. 198. ἀπὸ δὲ τούτου διὰ εἴκοσί κου σταδίων ἄλλος ποταμός.

378. 472. Videlicet, quia nominativus de eadem persona in-

telligitur, de qua verbum, quod præcessit. Dicit enim, οὐχ οἷοί τέ εἰσι βασανίζειν, διὰ τὸ μὴ σοφοὶ εἶναι ὥσπερ σύ. Si de aliis loqueretur, quam quos dicit οὐχ οἵους τε βασανίζειν, accusativo uti debebat.

472. De præpositione διὰ in compositis v. Cattier. Gazoph. p. 70. Διὰ in διέχειν, διαφέρειν excellentiæ significationem habet. V. Reisk. animadv. vol. i. ad Dion. Chrysost. p. 153. 379.

Διαγορεύειν ab Isæo sic dictum esse, ut significaret *alia dicere*, et opponeretur verbo συναγορεύειν, docet Harpocration.

Διὰ sæpe compositis verbis certandi significationem addit, ut διαπίνειν, *certare bibendo*. V. Hemsterh. ad Lucian. tom. i. p. 444. a. Valcken. ad Theocriti idyll. x. p. 95. ad Herodot. p. 379. Wyttenb. ad Ecl. hist. p. 379.

476. Εἰς ἅπαξ, ἐς τρὶς non idem est, atque ἅπαξ et τρὶς, 380.
sed significat proprie *usque ad eum numerum*, i. e. non minus quam semel vel ter. Theocritus i. 25.

Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.

Sophocles fragm. inc. 23. de Venere,

Τίν οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;

Quem deorum lucta non ter superat? Nam ter dejicere humi adversarium debebat, qui victor haberi vellet, quam rem quum alii illustrarunt, tum Huschkius in analectis p. 155. non ille memor, Sophoclis versum apud Stobæum legi tit. lxiii. p. 239.

477. Adde εἰσόκε, i. e. εἰς ὅ κε, eadem significatione, 381.
quod aut conjunctivo aut indicativo futuri jungitur. Iliad. Η. 30.

ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν.

Γ. 409.

Εἰσόκέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.

478. Addendus alius usus præpositionis εἰς, quo pro 382.
κατὰ accipitur. Diodorus Sic. v. 58. κατεσκευασμένος εἰς τὸν ἀρχαῖον ῥυθμόν. V. Musgrav. ad Eurip. Iphig. in Tauris 1483. Lucianus in Bis Accus. 6. τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες. Philo Jud. p. 1093. B. διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα, et statim, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. Simile est, quod Euripides habet in Hecuba 1160.

Αἳ δ' οὐκ ἐς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

Ib. V. Cattier. Gazophyl. p. 73. 383.

482. Homeri locum male explicat. Non ille ἐκ πόντοιο 384.
κανάχησι junxit, sed ἐκ πόντου φανείη. Et oratio negligentior est, præpositione magis ad id, quod cogitatur, quam ad

verbi ſignificationem relata. Volebat enim dicere: veluti quum nautæ ignem e mari conſpiciunt.

385. 482. Ἐξ etiam *per* Latine reddi poteſt. Herodotus viii. 80. ἴσθι γὰρ ἐξ ἐμέο τὰ πεποιευμένα ὑπὸ Μήδων. *Scito per me*, i. e. *me auctore facta a Medis eſſe, quæ fecerunt.*

Præterea ἐξ abundat cum nominibus, quibus θεν additum. Is eſt epicorum poetarum uſus, ἐξ οὐρανόθεν, male a Brunckio intruſus in Sophoclis Antigonam ver. 106.

386. 488. Vide quæ dixi ad Eurip. Hecub. 591. Sophocles in Trach. 596.

ὡς σκότῳ
Κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.

387. Ib. Exempla attulit Brunckius ad Soph. Œd. Tyr. 1112. et Tyrwhittus ad Ariſtot. Poet. p. 120. Pindarus in primis amat iſtum particulæ uſum.

388. 489. Illuſtrarunt hoc Valckenarius ad Hippol. 324. ad Herodot. p. 241. Brunck. ad Sophoclis Œd. Col. 247. ad Eurip. Med. 231. V. Ariſtoph. Lyſiſtr. 30, 31.

389. 490. Addimus alia quædam.

Ἐν γένει, *cognatus*. Eurip. Alceſt. 903.

ἐμοί τις ἦν ἐν γένει.

Sophocles Œd. Tyr. 1016.

Ὁθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

Inde *οἱ ἐν γένει cognati.*

Ἐν οἴνῳ, *inter vina, inter pocula.* Illuſtravit hoc Valckenarius ad Callim. fragm. p. 15. et 262.

Ἐν ἑαυτῷ εἶναι, *apud ſe eſſe*, i. e. *recte ſapere.* Sed dubium an rectius dicatur ἐν ἑαυτοῦ εἶναι. Vide Abreſch. ad Æſch. p. 173, ſeq. Dorvill. ad Charit. p. 409. (508. ed. Batav.) Brunck. ad Sophocl. Philoct. 950. ubi is ἐν σαυτοῦ γενοῦ e membranis repoſuit. Nos dicimus, *gebe in dich.* Ariſtoph. Veſp. 642. κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. Non eſt genitivus iſte e præpoſitione explicandus, ut ſuſpicabatur Abreſchius, ſed per ellipſin, ἐν σαυτοῦ οἴκῳ. Ei formulæ illuſtrandæ apte inſeruit noſtrum, *du biſt nicht wohl zu hauſe*, i. e. *inſanis.*

Ἐν *coram, inter.* Diodorus Sic. xi. 12. προτεθείσης δὲ βουλῆς ἐν τοῖς τῶν νεῶν ἡγεμόσι περὶ τῆς ναυμαχίας.

Ἐν κακοῖς pro σὺν κακοῖς dicere videtur Euripides in Alceſt. 771.

ἆρα τὸν ξένον
Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον.

390. Ib. De vi præpoſitionis ἐν in compoſitis v. Cattier. Gazophyl. p. 76.

Sæpe indicat fieri aliquid in loco quodam, ut χωρίον ἐπιτηδες ἐνστρατοπεδεύεσθαι: *locus aptus, in quo caſtra munien-*

tur. V. Wesseling. ad Herodot. p. 538. Abresch. Diluc. Thuc. p. 256.

490. Et similitudinem, veluti ἔνθηρος. De utraque significatione v. interpretes ad Eurip. Troad. 524. Abresch. ad Æsch. p. 314. et in corrigendis p. 659. 391.

Ib. Observandum præterea, verba cum ἐν composita interdum genitivo jungi, ut ἐμβατεύειν πατρίδος apud Sophoclem in Œd. Tyr. 825. ubi v. Brunck. quod eo fit, quia in his præpositio ἐν vim habet præpositionis ἔνδον. 392.

492. Urbs dicitur ἐφ' ἑαυτῆς εἶναι, κεῖσθαι, quæ suis utitur institutis et legibus, neque alienæ dominationi subjecta est. Ita de aliis etiam rebus ἐφ' ἑαυτοῦ, quod iis proprium est, quod seorsim habent. Illustravit hæc Valckenarius ad Herodot. p. 634. Γελᾷν ἐφ' ἑαυτοῦ, quod est apud Xenoph. Cyrop. iv. 2. e libris MSS. ἐφ' ἑαυτῷ scribendum esse docet Wyttenbachius in Selectis Gr. p. 379. contra Zeunium. Etenim est ibi *se deridere*. 393.

494. Vid. Valcken. ad Theocriti id. x. p. 115. Ἐπὶ τῶν δείπνων, *inter cænandum* Diod. Sic. iv. 3. 394.

Præterea ἐπὶ cum genitivo significat *coram*, ut ἐπὶ πολλῶν. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. 213. Inde de judice, coram quo lis agitur. Diod. Sic. xi. 55. ἐπὶ τοῦ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων.

Pro ἐν. Eurip. Electr. 6. ὑψηλῶν δ' ἐπὶ ναῶν τέθεικε.

495. Ἐξ αὐτῶν τῶν γραμμάτων, ἅτε ἡμῖν ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται, ἐφ' οἷς τε νῦν ἔξεστι τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι. Andoc. 25, 1. Αὐτῷ - ἀποσταλήσεσθαι - μνᾶς εἴκοσι - , ἐφ' ᾧ τε βοηθήσειν τοῖς Ἀμφισσεῦσιν—Æsch. c. Ctes. 505. REIZIUS. 395.

496. Ἕτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον, ἀληθινὸν, ἢ ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες. Plat. Soph. p. 105. REIZIUS. 396.

499. Non solum cum iis verbis, quæ *mori* significant, sed etiam cum aliis, ut ζῆν ἐπὶ παισὶν, *vivere liberos habentem*: φεύγειν ἐπὶ τέκνοις, *exsulare relictis liberis*. Illustrarunt hæc Bergler. ad Alciphr. p. 18, seq. Hemsterh. ad Lucian. tom. i. p. 355, seq. Lennep. ad Phal. p. 304. Inde Isæum emendavit Valckenarius ad Herodot. p. 611. 397.

503. Ἐπὶ cum accusativo significat etiam *quod attinet*. Τὸ ἐπ' ἐμὲ, *quod ad me attinet*, *quantum in me est*, *per me*, ut ἔξεστι τὸ ἐπ' ἐμὲ, *per me licet*. Vide Eurip. Hecub. 514. Alcest. 666. Iphig. Aul. 1557. Aliud exemplum e Dione Chrys. attulit Valckenarius ad Herodot. p. 342. 398.

Ἐφ' ἕνα τεταγμένοι dicuntur ab Hesychio in ὄγμος, qui alter juxta alterum stant, nec post se alios habent, quod nos dicimus *einen Mann hoch*.

504. Numquam dativo jungitur κατά. Observatio ducta e male intellectis locis, ut Odyss. K. 238. 399.

κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

et O. 290.

κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν.

At id est, συφεοῖς κατέεργνυ, προτόνοις κατέδησαν.

400. 505. Soficrates ap. schol. Aristoph. ad Aves 521. Cognatum videtur esse εὔχεσθαι θεοῖς καθ' ἑκατόμβης, i. e. *hecatombam vovere diis*: quam loquutionem illustravit Huschkius in Analectis p. 133.

401. 506. Κατὰ in his proprie est *secundum*. Sic Herodot. ix. 53. ἰέναι κατὰ τοὺς ἄλλους, *secundum reliquos ire*, i. e. eadem via.

402. 507. Sic κατὰ μῆνα, *singulis mensibus*. Κατ' ἦμαρ, Soph. Philoct. 798. Eurip. Bacch. 898. Troad. 392. καθ' ἡμέραν, Soph. Electr. 999. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 589. Κατὰ νομοὺς, *in singulis præfecturis*. Valcken. ad Herodot. p. 311.

403. 508. Ἓν καθ' ἓν est *sigillatim*; nos *eins nach dem andern*. Lucillius epigr. 2.

Ἓν καθ' ἓν ἀθροίσας ὀστέον.

404. 509. Κατὰ τριακοσίους, *circiter* ccc. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 457.

405. 510. Κατὰ δὲ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον. *Crœsi autem ætate.* Herod. i. 67. pr. Reizius. Οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, non solum homines nostra ætate viventes, sed etiam homines nostræ conditionis significat. Vid. Lennep. ad Phal. p. 94. Ita Phalaris p. 224. τοὺς καθ' ἡμᾶς τόπους, dicit, i. e. *regiones, in quibus nos vivimus*.

406. 511. Sic καθιππάζεσθαι, quod nos dicimus *umreiten, überreiten*, poetice pro *vincere* dixit Æschylus in Eum. 146. Alia multa vide ap. Hemsterhus. ad Lucian. tom. i. p. 389. Valcken. ad Herodot. p. 473. Abresch. ad Æsch. ii. p. 103.

407. 512. Μεθ' Ἥρας στᾶσα, *a partibus Junonis stans*. Eurip. Helen. 895.

408. 513. Σὺν αὐτῷ γενναίῳ, *per meram generositatem*. σὺν αὐτῷ ἀδίκῳ, *per solam injustitiam*. Xenoph. Agef. iv. 5. Conf. supra cap. iv. not. 39. et ib. not. 44. Sed puto legendum σὺν αὐτῷ τῷ γενναίῳ—Etiam πρὸς δίκης et simpliciter δίκῃ hoc sensu dicitur. Sophocl. El. 1211.

Εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;

Reizius.

409. 514. Eurip. Hipp. 1340, seq.

τούς γε μὴν κακοὺς
Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

Eust. 1217, 54. αὐτῇ πήληκι καὶ αὐταῖς βουλαῖς καὶ αὐτοῖς ἀν-

δρᾶσιν ὤλετο ἡ ναῦς, ἀττικῶς λέγονται. Idem 1284, 52. αὐτοῖς ἅρμασιν ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἅρμασιν, ἀττικῶς πέφρασται. Lucian. de Sacrif. p. 286. κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. REIZIUS. Non Atticorum hoc eſt, ſed omnium Græcorum. In Hom. hymn. Apoll. ſcribe ver. 148. αὐτοῖσιν παίδεσσι.

516. Ἀνὴρ παρ' ἄνδρα στήσεται, in acie, Eurip. Helen. 1081. ubi v. Muſgr. in ſupplem. adnotat. 410.

Ib. Herodian. iii. 11, 17. ὡς μὴ παρ' αὐτὰ κολασθείη, *ne continuo puniretur*. (Nihil poteſt ibi ſubintelligi, niſi τὰ ῥήματα.) REIZIUS. 411.

517. Οὐδὲν παρὰ τοῦτο, formula contemnentis aliquam rem ut parvam. Jo. Chryſ. homil. 12. in ep. ad Rom. Caſaub. ad Perſ. v. 67. vertit, *Quid tum poſtea?* REIZIUS. Παρὰ, *propter*: vide Valcken. ad argum. Phœniſſ. p. xxi. 412.

521. Cum comparativo. Exemplum vide ap. Valcken. ep. ad Röv. p. 51. ad Adoniaz. p. 109. Kœn. ad Greg. Cor. p. 165. Valcken. diatrib. p. 119. Κρατιστεύοντες παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα: Xenoph. Mem. Socr. i. 4, 14. 413.

522. Παρὰ, *excepto*. Ammianus epigr. 9. θηρίον εἶ παρὰ γράμμα: Marcus, detracta littera eſt ἄρκος, i. e. idem quod ἄρκτος. Illuſtravit hunc uſum Valcken. ad Herodot. p. 708. 414.

Ib. Quæ undecimo loco poſuit, partim ad ea pertinent, quæ tertio poſuerat, ut παραφᾶσαι, partim ad ea, quæ octavo, ut παρακρούειν, παραληρεῖν, *aberrare*, partim eo continentur, ut παρὰ ſimilitudinem aliquam indicet. Quem hujus præpoſitionis uſum illuſtravit Lennepius ad Phalarin p. 312, ſeq. 415.

524. Περὶ cum dativo etiam ſignificat *præ*. Περὶ φόβῳ, præ metu. Æſch. Choeph. 33. Id idem v. 543. ἀμφὶ τάρβει dicit. Alia exempla congeſſit Ilgenius ad Hom. hymn. Cer. p. 560. 416.

528. Abundat ſæpe in compoſitis; v. Fiſcher. præfat. ad Well. p. xiii. ut in προδιδάσκειν, de quo Brunckius ad Ariſtoph. Nub. 987. 417.

Ib. Πρὸς ubi *ab* ſignificat, intelligitur ſemper ita, ut ſignificet rem aliquid agere, vi rei aliquid effici: ut πρὸς τοῦ πάθους κινεῖσθαι. 418.

Ib. Vide Hemſterh. ad Lucian. tom. i. p. 254. Kœn. ad Greg. Cor. p. 44. 419.

529. Huc pertinet πρὸς δίκης, ut in Soph. Œd. Tyr. 1014. in Electr. 1211. ubi idem ſequente verſu dicitur δίκῃ. 420.

530. Πρὸς cum genitivo etiam *verſus* ſignificat, ſive de 421.

loco, five de tempore dicatur. Herodotus vii. 55. τὴν ἐπέϱην τῶν γεφυϱέων τὴν πϱὸς τοῦ Πόντου. Euripides in Rheſo ver. 557. πρὸς ἀοῦς, quod Pindarus πρὸς ἀῶ dixit Pyth. ix. 44.

422. 350. Hom. Iliad. A. 338.

τὼ δ᾽ αὐτὼ μάϱτυϱοι ἔστων
Πρός τε θεῶν μακάϱων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων.

Thucyd. i. 71. fin. δρᾷν οὐδὲν ἄδικον, οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πϱὸς ἀνθρώπων. REIZIUS.

423. Ib. Πρὸς χάριν etiam ſimpliciter eſt *gratia, cauſſa alicujus rei*, χάριν τινός. Sophocles in Antig. 30. πρὸς χάριν βορᾶς, *victus gratia*. V. id. in Philoct. 1156.

424. Ib. Aliter Æſchylus in Choeph. 411.

Σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται
Πρὸς ἔπος κλυούσᾳ.

425. 532. Maxime πϱὸς ταῦτα ſic frequenter dicitur, ut ſit *propterea*, ut in Eurip. Iphig. Aul. 1568. 1607. Et πρὸς τάδε, ut in Æſchyli Eumen. 533. Sept. c. Theb. 314.

426. 534. Πρὸς cum accuſativo etiam eſt *præter, ad hoc*. Eurip. in Iphig. Aul. 896.

Δέλτον φχόμην φέρων σοι πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.

Sophocles in Philoct. 292.

Πρὸς τοῦτ᾽ ἂν εἴ μ᾽ ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,

ut recte emendavit verſum Wakefieldius.

427. 535. Sic et Thucyd. i. 141. fin. μέλειν δέ τινι καὶ ἄλλῳ ὑπὲϱ ἑαυτοῦ τι προϊδεῖν, *an ſeiner Stelle*. REIZIUS.

428. Ib. Etiam *per* verti debet ὑπὲρ, ubi de precibus per aliquid factis dicitur. Apollonius Rhodius iii. 701.

Λίσσομ᾽ ὑπὲϱ μακάρων.

V. ibi Brunck. in append. notarum p. 232.

429. Ib. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 31. τῶν ὑπὲρ ἵππους σπαισάντων, i. e. τῶν διαπορθησάντων τὴν οὐσίαν διὰ τὸ ἱπποτρόφους εἶναι. Et ſchol. Ariſtoph. ad Nub. 508. ὑπὲρ τὴν τῶν αἱμάτων ἔκχυσιν ἐπιδιώκειν. REIZIUS.

430. 536. Ὑπὸ *ab* ſignificans ſemper indicat actionem aliquam ejus, a quo quid fieri dicitur.

431. Ib. Immo ſcribe: ἐτελεύτησε ὑπὸ τϱαυμάτων, θεραπευόμενος. Vulneribus periit, non ſtatim, ſed dum curaretur. REIZIUS.

432. 537. Ὑπὸ μάλης, *ſub ala*. Lucian. Ὑποβάλλειν τῆς γῆς. Xenoph. Œc. xix. 8. REIZIUS.

433. 539. Ejuſmodi eſt ὑπάγειν, fere idem quod πϱοάγειν; et ſic alia, in quibus ὑπὸ ſignificare πρὸ putatur, attulit Thomas M. p. 866, ſeq.

INDEX

LOCORUM NOVI TESTAMENTI.

INDEX AUCTORUM

QUORUM LOCA

VEL EMENDANTUR VEL EXPLICANTUR.

B.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

Q.

R.

S.

T.

V.

X.

Z.

INDEX GRÆCUS

VERBORUM SINGULORUM ET JUNCTORUM

MAXIME MEMORABILIUM.

A.

B.

Z.

H.

N.

P.

Σ.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

INDEX LATINUS.

B.

C.

D.

E.

L.

M.

N.

O.

INDEX SCRIPTORUM

IN

HERMANNI ADNOTATIONIBUS EMENDATORUM VEL EXPLICATORUM.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ.

Vigerus p. 193 ſeq. verba Xenophontis Hiſt. Gr. ii. p. 268. ed. H. Steph. Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήτας, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους κατακρημνίσειε, τί εἴη ἄξιος παθεῖν, ἀρξάμενος ἐς Ἕλληνας παρανομεῖν, ἀπέσφαξεν, interpretatur ſic: *Lyſander cum ex Philocle, qui Andrios et Corinthios præcipites egerat, quæſiſſet, qua pœna dignus eſſet* etc. ſimulque diſerte ait, κατακρημνίσειε poſitum eſſe pro indicativi pluſquamperfecto, κατεκεκρημνίκει. Atqui ſententia eſt, *Lyſander cum ex Philocle quæſiſſet, qui Andrios et Corinthios præcipites egiſſet, qua is pœna dignus eſſet* etc. Quodſi Xenophontis, non Lyſandri eſſent hæc verba, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους κατακρημνίσειε, foret ſolœca oratio, quia præcedens articulus poſtpoſitivus non ad verbum, ſed ad Philoclis nomen relatus, optativum adſciſcere non poteſt. *Frider. Volgang. Reizius* in Tract. de temporibus et modis verbi Græci et Latini P. i. pag. 18.

CORRIGENDA.

Pag. 225. not. *pro* Maken *lege* Maten.
253. lin. 16. *pro* obſecrandi *lege* obſecranti.
Ibid. l. 1. not. *pro* Demoſth. ad Macrat. *lege* Demoſth. adv. Macart.
382. l. 8. *pro* ſecundo caſu *lege* ſecundo uſu.
448. not. *pro* ¶. 350. *lege* ¶. 353. *quater.*
470. l. 6. *pro* ſibi venditare *lege* ſibi vindicare.
519. l. 15. *pro* συκοφανθῆναι *lege* συκοφαντηθῆναι.

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIO

DE

PRONOMINE ΑΥΤΟΣ.

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIO

DE

PRONOMINE ΑΥΤΟΣ.

I.

De propria Significatione Pronominis Αὐτός.

In magno illarum rerum numero, quae quod ſatis notae videntur, negligi plerumque, neglectae autem nonnumquam errorem parere ſolent, etiam uſus pronominis *αὐτὸς* eſt. In cujus pronominis praecipuis ſignificationibus explicandis ſi quid operae poſuero, id non ingratum fore ſpero his, qui ſciunt, nec bonum interpretem, nec probabilem criticum talium quaeſtionum tenuitate ſuperſedere poſſe. Atque illud quidem non poteſt obſcurum eſſe, quum nomen *αὐτὸς* ex adverbio *αὖτε* ortum ſit, propriam ejus ſignificationem hanc eſſe, quaſi quis *iteratum* dicat. Hinc apertum eſt, hoc nomen natura ſua pronomen eſſe, quippe quod per ſe intelligi nequeat, niſi referatur ad aliquid, quod ſit cogitatione iterandum. Itaque ſive Graece *αὐτὸς*, ſive Latine *ipſe*, ſive alia lingua aliter dicas, id proprie nihil aliud ſignificat, quam *hic*, *de quo loquor*. Qui autem tali pronomine notionem ejus rei, de qua loquitur, iterat, is facit hoc eo conſilio, ut ſe quam maxime de iſta re loqui oſtendat. Hinc primarius iſtius pronominis uſus in eo verſatur, ut rem ab aliis rebus diſcernendam eſſe indicet. Itaque *ipſe* oppoſitum habet alium. Iſta vero diſcretio tot modis fieri poteſt, ut aliqui eorum paene ſibi repugnent. Ut quod Polyphemus, quum ab Ulyſſe excaecatus eſſet, de patre ſuo Neptuno praedicat Odyſſ. I. 520.

Αὐτὸς δ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος:

quod idem eſt, ac ſi dixiſſet *hic ſolus*. Illud Lucretii vero,

Ipſe Epicurus obit, decurſo lumine vitae,

ſic eſt dictum, ut non ſolus Epicurus, ſed hic pariter cum hominibus omnibus ſignificetur. Atqui hoc quoque in verſu

Epicurus, ut istic Neptunus, ab aliis discernitur, sed alio modo. Hoc enim dicit Lucretius, *quid alios memorem, quum Epicurus obierit?* Persequar nunc, quæ in hoc genere, quod in plurimas partes diffusum est, præcipua reperiuntur, ita quidem, ut in solo Homero consistam, qui quod prima quasi stamina continet, unde omnis contexta est Græcorum oratio, in hujusmodi disputationibus omnibus primum debet locum obtinere.

II.

Αὐτὸς variis Distinctionibus inservit.

Ac primo, quum quis *ipse* dicitur, nunc anima intelligi potest, secluso corpore: cujus quidem generis nullum exstat in Homerica poesi exemplum, sed non prorsus tamen dissimile est illud Odyss. Λ. 601.

Τὸν δὲ μέτ' εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Τέρπεται ἐν θαλίῃς.

Obiter adjicio, quum in primo horum versuum anastrophen in præpositione admisi, id me scientem fecisse, qui mihi videar demonstrare posse, grammaticorum præceptionem, a qua illi Iliad. Σ. 191. ipsi exceptionem statuunt, esse falsam: vide Schol. Ven. ad Iliad. B. 150. Σ. 191, 400. Gazam p. 349. ed. Bas. 1541. Neophytum in commentariis ad Gazam p. 1064. qui nescio unde ex Dionysio periegeta exemplum afferat, quod Homeri est Iliad. Σ. 400. Nunc corpus intelligitur, animæ oppositum, ut in illo:

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων· αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

Sæpe opponitur is, qui *ipse* dicitur, iis rebus, quas ipse habet: Iliad. A. 46.

Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
Αὐτοῦ κινηθέντος.

Od. T. 329. et 332.

Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Π. 387. Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
Αὐτόν τε ζώειν, καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα.

Ita in vexato illo loco, Iliad. Λ. 49. (vide etiam M. 77.)

Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ῥώοντο,

hic sensus est: *equis suis aurigisque relictis, ipsi pedestrem pugnam ciebant.* Iliad. K. 570.

Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
Θῆκ' Ὀδυσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ·
Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

Ψ. 291. Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν· ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.

Sic etiam Z. 40, 42. ubi obſervanda diſtinctio αὐτὼ μὲν, αὐτὸς δὲ, et ver. 25. ubi notanda inverſio, χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε, pro αὐτὸς δὲ χρυσὸν ἔδυνε. Similis inverſio eſt Od. P. 124.

Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.

Sæpe diſtinguuntur ii, quibuſcum aliquis eſſe ſolet: Iliad. E. 460.

Ὣς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ·
Τρωὰς δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών.

Θ. 4. Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον.

T. 302. Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,

ubi Achilles a familiaribus ſuis diſtinguitur. Aut quæ circa ſunt: Od. Γ. 170.

Ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
Νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες,

Chium. Eſt etiam, ubi totum parti opponitur: Iliad. H. 474.

Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν.

Quin per idem pronomen eadem perſona ſibimet ipſi opponitur, ita quidem, ut aliquid alius rei adjumento, aliquid ipſa facere dicatur. Vide Iliad. Θ. 75. P. 48. Interdum paullo obſcurior, ut Od. Z. 328.

τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη.

Preces ejus, inquit, *audivit: ipſi vero non eſt auſa in conſpectum venire*. Iliad. I. 449.

Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν:

ipſe eam amabat, neque ab aliis volebat amari.

III.

Αὐτὸς *ſignificat* vel, adeo, ſtatim. *Indicat caritatem.*
Adverbium αὐτοῦ.

Alia ratio eſt, quum quid propterea, quia vel omnino, vel pro præſenti rerum ſtatu præcipuum habetur, ab aliis rebus diſtinguitur. Iliad. Z. 450.

Ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
Οὔτε κασιγνήτων.

Vide Odyſſ. Ξ. 98. Π. 251, 303. T. 376. Φ. 109. X. 425. Hinc frequentiſſime cum deorum nominibus αὐτὸς jungitur: ut Iliad. B. 309, 827. Δ. 167. E. 51, 338, 433. I. 445. K. 329. M. 27, 234, 236. N. 58, 319. Ξ. 54. O. 610. Π. 690. P. 178, 322. Σ. 371. Φ. 215. Ω. 140, 360. Odyſſ. A. 384. Γ. 76. Δ. 181. Z. 188. Λ. 139. M. 38. N. 323, 387. Ξ. 273, 310,

348, 357. Π. 197. Τ. 396. Υ. 202. Ψ. 185. Ω. 401. hymn. Ven. 152. Ab hac ſignificatione non multum deflectit illa, qua id indicatur, quod ante alias res memorabile accidit, ita ut per *vel* aut *adeo* exprimi poſſit, ut Iliad. Μ. 429. ubi poëta multos vulneratos eſſe dicit διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. Et Β. 597.

Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν.

Hinc uſurpatur etiam, quum quid quaſi de induſtria ſic, neque aliter ſe habet: quod nos *gleich* vel *gerade* dicimus: Iliad. Ν. 614.

Ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν.

Non multum abludit illa ratio, quum hoc pronomen addita præpoſitione σὺν celeritatis ſignificandæ cauſa uſurpatur: Iliad. Ι. 193. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι·

i. e. *ſtatim, ut erat, cum cithara:* vide Schol. ad Σ. 392. Sic etiam Ξ. 498. Od. Ν. 118. Idem quomodo ſine iſta præpoſitione dicatur, oſtendi in diſſertatione de ellipſi et pleonaſmo in Græca lingua p. 164. Exempla apud Homerum inveniuntur Iliad. Θ. 24, 290. Ι. 542. Λ. 699. Υ. 482. Ψ. 8. Odyſſ. Θ. 186. Ξ. 77. Υ. 219. Φ. 54. hymn. Merc. 69, 84. Euripides in Hippolyto ver. 1202.

Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,
Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα·

ſimulatque in curru conſtitit, prehendit habenas. Huc pertinet uſus adverbii αὐτοῦ, quod quum proprie *hoc ipſo* in loco ſignificet, ſæpius tamen de tempore dicitur, ut ſit pæne idem quod αὐτίκα. Nos *auf der Stelle.* Eamdem ſignificationem infra in adverbiis αὔτως et ὧδε videbimus.

Alius apud Homerum uſus nominis αὐτὸς ille eſt, quum ſignificandæ caritatis cauſa aliquis ipſe aliquid feciſſe dicitur: Iliad. Ε. 734. et Θ. 385.

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν.

Ο. 198. οὓς τέκεν αὐτός. Odyſſ. Ξ. 141. καί μ' ἔτρεφον αὐτοί. Et hujus quidem generis exempla exſtant plurima.

IV.

Αὐτὸς ſponte, ſolus, familiariter.

Congeri poſſent plures hujuſmodi diſtinctiones, ſed ſatis habeo duas adjicere, quæ in primis memorabiles ſunt. Quum enim, quæ quis vi aut neceſſitate compulſus facit, non ipſe facere videatur, interdum αὐτὸς idem ſignificat quod αὐτόματος, *ſponte.* Iliad. Ρ. 254. Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω. Sic etiam Ψ. 591. Odyſſ. Δ. 420. Deinde quoniam αὐτὸς ſæpe ſic di-

citur, ut ad communitatem conjunctionemque cum aliis hominibus respiciatur, interdum non multum interest. utrum aliquem ipsum, an solum intelligas, ut Iliad. N. 729.

'Αλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.

Υ. 310. 'Εννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον

Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσῃς.

Odyss. Z. 218.

'Αμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς

"Αλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι.

Φ. 193. ἔπος τί κε μυθησαίμην·

Ἦ αὐτὸς κεύθω;

Ut rem significantius exprimeret, οἶος addidit Odyss. Ξ. 449.

ὅν ῥα συβώτης

Αὐτὸς κτήσατο οἶος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος.

Inde nonnumquam αὐτὸς etiam apertius est *solus*, ut Il. Θ. 99.

Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐών, προμάχοισιν ἐμίχθη.

Φ. 466. ἀλλὰ τάχιστα

Παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.

Odyss. O. 311. κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ

Πλάγξομαι.

Servarunt hanc significationem etiam Attici in formula αὐτοί ἐσμεν, qua utuntur, qui se ut inter amicos et familiares liberius loqui indicant. Vide Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 230. Heusd. Spec. crit. in Plat. p. 30. Heindorf. ad Plat. Parmen. p. 220. Hujus quoque usus prima vestigia apud Homerum reperiuntur. Odyss. H. 237. et T. 104.

Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή.

T. 509. Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή.

Nos *im Vertrauen*. Hinc videri possit Odyss. Ψ. 75. recepta lectio, ἔθελον δὲ σοὶ αὐτῇ

Εἰπέμεν,

cedere debere alteri, αὐτή. At ne in dativo quidem est, quod reprehendi possit. Eodem modo hæc intelligenda sunt, Γ. 19.

Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,

et 327. Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ.

et Ξ. 331. T. 288.

"Ωμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν.

Simili ratione explicandus est locus difficillimus, Od. Θ. 396. ubi quum Alcinous Phæacum principes hortatus esset, ut dona Ulyssi conferrent, de Euryalo, qui iniquum se Ulyssi præbuerat, sic dicit:

Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν

Καὶ δώρῳ.

Hæserunt hic viri docti, quum intelligerent, non de Ulysse ipso, sed de Euryalo ipso debere sermonem esse. Atque acute Stephanus Berglerus scribendum judicavit αὐτός. Verum obstat vulgatæ lectionis sinceritas, munita eo, quod Aristarchus

et Herodianus, ut scholiastes apud Porsonum refert, accentum prioris pronominis inclinabant, probante etiam Apollonio in libro de Syntaxi p. 142, 2. Quod si hoc dici statuemus, *illum familiariter sibi conciliet*, recte stabit antiqua lectio.

V.

Οὐδ' *αὐτὸς post* μὴ, *καὶ* αὐτὸς *post* οὐ. *Explicationis causa additum. Explicatum per Nomen.*

Hæc quidem attuli, ut ostenderem, quam variis distinctionibus inserviret pronomen αὐτός. Nunc quosdam ejus usus pluribus persequar, postquam hæc duo adjecero, unum interdum in constructione hujus pronominis figuram inveniri, quam πρὸς τὸ νοούμενον vocant grammatici. Iliad. Ω. 569.

Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,

ubi constructio postulabat μηδ' αὐτόν; et Od. H. 73.

Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ,

ubi dicendum erat οὐδ' αὐτή. Alterum, ut interdum αὐτὸς explicandi causa post nomen ipsum adjicitur, veluti in hymno Cereris ver. 1.

Δήμητρ' ἠΰκομον, σεμνὴν θεὸν, ἄρχομ' ἀείδειν,
Αὐτὴν, ἠδὲ θύγατρα τανύσφυρον,

(vide etiam v. 493.) ita nonnumquam prægredi αὐτὸς, et nomen explicationis causa subjici: Iliad. A. 143.

ἂν δ' αὐτὴν, Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον,
Βήσομεν.

Ita interpungi postulat usus epicorum hic et alibi, ut Odyss. T. 429. Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην, ἠμὲν κύνες, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ,
Υἱέες Αὐτολύκου.

Hesiodus in Scuto Herc. 192.

Ἐν δὲ καὶ αὐτὸς, ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης.

Ubi tamen verbum medium est inter pronomen et nomen, aut nulla admittenda est interpunctio, aut ante verbum ponenda, ut Iliad. Θ. 442.

Αὐτὸς δὲ, χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἕζετο.

Odyss. E. 230. K. 543.

Αὐτὴ δ', ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη.

Hic quidem ne quis ante νύμφη interpungat, etiam rhythmica observatio obstat, de qua vide Porsonum in Postscripto ad Odyss. B. 77.

VI.

Αὐτὸς, *hic.*

Sed veniendum est ad illos usus pronominis αὐτὸς, de quibus explicatius me dicturum esse promisi. Ac primo observandum est, Græcos, maximeque Homerum, sæpe sic uti isto

pronomine, ut Latino sermone per pronomina *hic* vel *ille* exprimi possit. Nos mira quadam proprietate, quum αὐτὸς simplicis pronominis loco positum per *derselbe* reddamus, aucta tamen vi hujus vocabuli non hoc nomine, sed altero, *er*, *sie*, uti cogimur, ideoque αὐτὸ cum vi quadam positum quomodo Germanice dicamus, non habemus, quum neque *dasselbe* isto significatu dici possit, *es* autem ubique encliticum sit. Sed ut ad Græcos redeam, aliquot istius usus exempla sunt apud Homerum. Iliad. Γ. 282.

Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα·
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν.

Η. 284. Ἰδαῖ', Ἕκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.

Θ. 242. Αὐτοὺς δήπερ ἔασον ὑπεκπροφυγεῖν κακότητα.

Ι. 45. Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Εἰσόκε περ Τροίην ἐκπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
Φευγόντων.

129. (vide etiam 271.)
Ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς,
Ἐξελόμην.

682. Αὐτὸς δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Ξ. 474. αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει.

Φ. 490. δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
Ἐντροπαλιζομένην.

600. Αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς,
Ἔστη πρόσθε ποδῶν.

Odyss. Δ. 444.
Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε.

Ε. 198. Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.

Interdum sic etiam Attici. Æschylus Prom. 440.
Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ.

Vide Heindorfium ad Plat. Lys. p. 4.

VII.

Αὐτὸς omisso Pronomine personali cujuscumque Personæ.

Liberius in hoc genere dominata est lingua Græcorum, quum etiam de prima ac secunda persona nomine αὐτὸς usa est, omisso personæ pronomine: Iliad. Ν. 252.

οὐδέ τοι αὐτὸς
Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι.

Sic etiam Ξ. 276. Τ. 89. Od. Ν. 422. Et pro *me* Iliad. Ω. 503.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον.

Sic etiam 430. *Nos*, Η. 331.
Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς.

Sic O. 296. P. 634. Od. N. 365. Ξ. 415. X. 165. *Tu*, Iliad. N. 448. Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Sic A. 133. X. 8. Ω. 218. Odyff. B. 356. Θ. 443. hymn. Apoll. 190. *Te*, Odyff. Ξ. 389.

Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεαίρων.

Vos, Iliad. P. 332. ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον.
Sic Od. N. 39. hymn. Apoll. 337. Falleretur tamen, qui in hujufmodi locis nomen αὐτὸς fimpliciter pro perfonæ pronomine pofitum putaret. Nam, ut ait Apollonius de fyntaxi p. 145. συνηθέστερόν πως ὁ ποιητὴς ἐλλειπτικός ἐστι τῶν προκειμένων μορίων, ἀρκούμενος διὰ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου τὸ λοιπὸν ἐμφανίσαι. Itaque potius omiffum effe pronomen putandum eft, idque non pauci confirmant loci. Iliad. P. 162.

Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω,

pro καί κέ μιν αὐτόν. Sic quod Iliad. P. 634. eft,

Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,

verfu 712. ita dicitur:

Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην.

Ita Od. B. 374.

Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,
Ἢ αὐτὴν ποθέσαι·

quæ verba quum hic de tertia perfona intelligantur, in quarto libro v. 748. fic traducta funt ad fecundam, ut legatur ἢ σ' αὐτήν: quod quidem, quum neque perfonarum ulla oppofitio fit, et prior locus fuperfluum effe perfonæ pronomen monftret, inclinato accentu ἤ σ' αὐτὴν fcribendum puto.

VIII.

Αὐτὸς reciprocum, et pro eo Pronomen perfonale. Ambo juncta. Μὶν *pro* ἕ.

Sed dicendum eft de hac re explicatius. Ac recte a grammaticis obfervatum eft, ubi pronomen et verbum de eadem perfona intelligantur, pronomen non effe encliticum; itaque quum et σὲ γὰρ ἄζομαι et σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐίσκεις dixerit Homerus, alterum inverti poffe, ἄζομαί σε, alterum non poffe inverti, nec dici recte ἐίσκεις σε παντί. Vide Apollonium p. 143. Quamquam Homerus, liberior in hujufmodi rebus, Iliad. Υ. 361. dixit, οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν. Latini quidem et Germani etiam in hac conftructione enclitico utuntur. Græci vero, quum, quæ hujus gentis fubtilitas eft, fi actio, quæ verbo indicatur, ad eum ipfum rediret, de quo pronomen eft, id, tamquam quod non de more fieret, recto accentu notare confueviffent: factum eft, ut poftea, etiam ubi nulla diftinctione opus effet, alterum pronomen αὐτὸς adjicerent:

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμω·

vel πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ: de qua formula v. Baſtii epiſt. crit. p. 212. ed. Lipſ. Et recentiores quidem ſic ſemper loquuntur. Exſtant autem hujus quoque uſus prima veſtigia apud Homerum, qui quidem quum compoſitis pronominibus, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, ut grammatici adnotarunt, nuſquam utatur, nunc ſolum ponit perſonæ pronomen, ut Iliad. Δ. 497. (et O. 574.) Ἀμφὶ ἓ παπτήνας.

E. 800. Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς·

K. 378. Ζωγρεῖτ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι·

N. 269. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς·

Odyſſ. Θ. 221.

Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι·

(quos locos attigit Apollonius p. 142, 3. 143, 27. 144, 3. 147, 12. 150, 13.) nunc ſolo utitur pronomine αὐτός: atque inde quum utrumque pronomen jungit, non uno id modo facere ſolet. Ac ſolo αὐτὸς utitur in his locis: Iliad. I. 341.

ἐπεὶ ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων
Τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται,

ſuam: v. Apollon. p. 144, 32. Et Odyſſ. Ξ. 51. αὐτοῦ ἐνευναῖον. Iliad. M. 103.

Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
Τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτὸν,

poſt ſe. Sic etiam Γ. 90. Et Odyſſ. B. 125.

μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖται,

ſibi: de quo loco differuit Apollonius p. 146. Deinde Δ. 247.

Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ καταχρύπτων ἤϊσκεν,

ſe. K. 27. αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν,

noſtris. Ω. 269. αὐτὰρ ἔφασκεν
Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ,

ſibi. Ambo autem pronomina ubi junguntur, fere ſemper præcedit pronomen perſonale: ἐμέθεν αὐτῆς Odyſſ. T. 93. σέο αὐτοῦ Λ. 369. ἕο αὐτοῦ Iliad. T. 384. Od. Θ. 210. ἐμοὶ αὐτῷ I. 421. ἑοῖ αὐτῷ Iliad. N. 494. Odyſſ. Δ. 38. οἱ αὐτῷ Iliad. K. 307. Π. 47. Odyſſ. O. 285. Φ. 304. Sic etiam X. 214. collocandus accentus:

Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς
Μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνεμέναι δὲ οἱ αὐτῷ,

diſerte monentibus Apollonio p. 147, 3. et Scholiaſta Ven. ad Iliad. O. 226. Etiam in hymno Apollinis v. 275. recte ſcripſiſſe mihi videor,

Ὣς εἰποῦσ', Ἑκάτου πέπιθεν φρένας, ὄφρα οἱ αὐτῇ
Τιλφούσσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονὶ, μηδ' Ἑκάτοιο.

Deinde ἐμὲ αὐτὸν Iliad. A. 271. ἑὲ αὐτὸν Υ. 171. ἓ αὐτὸν Odyſſ. P. 387.

Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, τρύξοντα ἓ αὐτόν·

Sic enim ſcribendus accentus, ut eodem illo loco monuit Apollonius. Porro ἑ αὐτὴν Iliad. Ξ. 162. P. 551. σφῶν αὐτῶν M. 155. T. 302. σφίσιν αὐτοῖς Od. Δ. 683. eodemque modo ſcribendum in his Υ. 213.

Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
Ἔδμεναι.

ἡμέας αὐτοὺς Iliad. Θ. 529. σφέας αὐτοὺς M. 43, 86. N. 152. Od. M. 225. Ad eamdem loquendi rationem pertinent ἑῷ αὐτοῦ Iliad. K. 204. et alibi ſæpe; νωΐτερον αὐτῶν O. 39. αὐτῶν σφετέρῃσιν Od. A. 7. Mirifice in hoc genere decipi ſe paſſus eſt Buttmannus in quinta ed. Gr. gramm. p. 572. σ' αὐτοῦ Od. Ξ. 185. et σ' αὐτῆς Iliad. Z. 400. per craſin prorſus inauditam pro σέο αὐτοῦ, σέο αὐτῆς dicta putans. Ordine autem inverſo Od. P. 595.

Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω,

recte inclinato accentu, quia pronomen σὲ, ita poſtpoſitum, explicationi tantum inſervit. Similis ratio eſt hujus loci, qui ſolus eſt, in quo μὶν pro ἑ dictum inveniatur, Δ. 244.

Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,

de quo loco vide Apollon. p. 144, 52. 145, 27.

IX.

Ἐγὼ αὐτὸς, αὐτὸς ἐγώ.

Hæc quidem de his locis, in quibus pronomen αὐτὸς reciprocam ſignificationem habet, ejuſdemque perſonæ eſt, cujus verbum. Media quædam ratio inter hanc et illam, quum pronomen alius perſonæ quam verbum eſt, in nominativo obtinet. In hoc genere ſi perſonæ diſtinguuntur, præcedit pronomen perſonale: Iliad. X. 428.

Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

Sic Ψ. 415, 579. Odyſſ. B. 194. Z. 126. Θ. 391. σύ γ' αὐτὴ T. 121. Sin oppoſitio non tam perſonarum eſt, quam quod ipſe aliquis, non cum aliis, aut per alios, aut quocumque modo talia mente concipiantur, aliquid faciat, αὐτὸς priorem locum tenet. Iliad. O. 234.

Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε.

Sic. Π. 239. Ψ. 244. Odyſſ. Θ. 356. Λ. 508. T. 501. Υ. 263. Φ. 113, 207. Ψ. 357. Ω. 321, 445. αὐτὸς ἔγωγε hymn. Merc. 406. αὐτὴ ἐγὼ Od. T. 255. αὐτὴ σὺ Δ. 395. αὐτὸς οὗτος h. Merc. 346.

Alia denique ratio eſt illorum locorum, in quibus pronomen de alia perſona eſt, quam de qua verbum intelligitur. A qua diſputatione ſegregandi ſunt loci, in quibus ſingula pronomina ad alia verba referuntur, ut Iliad. K. 242.

Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,

quem locum attigit Apollonius p. 144, 25. Sed quum utrumque pronomen ad unum verbum refertur, pronomen personale, ubi personarum distinctione opus est, recto accentu præcedit: Iliad E. 63.

αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
Οἷ τ' αὐτῷ·

de quo loco disputat Apollonius pag. 142, 4. 148, seq. O. 226.

Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ·

v. schol. et Apollon. p. 147. Sic ἐμεῦ αὐτῆς Od. T. 93. σεῦ αὐτῆς Iliad. Ξ. 327. σεῖο αὐτῆς Σ. 358. τοῦδ' αὐτοῦ Odyss. Ξ. 161. T. 306. ἐμοὶ αὐτῇ Iliad. X. 451. Od. E. 188. σοὶ αὐτῷ Iliad. Γ. 51. N. 817. O. 231. T. 416. Ψ. 80. Od. O. 514. h. Merc. 458. τῷ αὐτῷ Od. Δ. 107. ἐμὲ αὐτὸν hymn. Ven. 104. σὲ αὐτὸν Iliad. N. 273. Nec dubium videtur, quin etiam Od. K. 284.

οὐδὲ σέ φημι
Αὐτὸν νοστήσειν

scribendum sit. Quum vero aut nulla est personarum distinctio, aut ei distinctioni ipsum nomen αὐτὸς inservit, pronomen encliticum nunc post αὐτὸς collocatur, ut αὐτῷ μοι Iliad. E. 459. αὐτῷ τοι I. 18. Od. X. 345. αὐτῷ οἱ B. 190. αὐτόν με P. 9. αὐτόν σε 81, 494. Ω. 249. αὐτήν μιν Iliad. Λ. 117. nunc etiam priorem locum tenet, ut τοι αὐτῷ Iliad. I. 42. τοι αὐτῇ Od. Z. 35. οἱ αὐτῷ Δ. 65. οἱ αὐτῇ Iliad. I. 324. μ' αὐτὸν Ω. 198. Od. Υ. 315. σε αὐτὸν Iliad. K. 388. Od. I. 406. Cæterum hic illic in hoc genere accentus in dubitationem venit. Sic Iliad. P. 687. scribendum videtur:

Ἤδη μέν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γιγνώσκειν,

non ἤδη μὲν σέ. Neque recte legitur σοι αὐτῷ Iliad. I. 521. Ψ. 342. Ω. 310. Odyss. Δ. 601. E. 178. Z. 39, 60. K. 300. P. 583. quod vel formæ σοὶ indicio, quæ aliter τοὶ esse deberet, σοὶ αὐτῷ scribendum, quemadmodum legitur Iliad. T. 178. Ψ. 80. et ἐμοὶ αὐτῷ N. 73. Falleretur, qui inclinationem accentus Iliad. Ω. 310. Od. E. 187. K. 300. eo tueri vellet, quod in repetitione horum versuum, Iliad. Ω. 292. ὅς τε οἱ αὐτῷ, diserte testantibus grammaticis, et Od. E. 179. K. 344. μή τί μοι αὐτῷ legitur: nam hic oppositio non est in pronomine personali, sed in nomine αὐτὸς, ut sæpius, v. c. Iliad. E. 458.

Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο.

Contrario modo aliquando etiam pronomen personale solum oppositionem continet, ideoque rectum habet accentum, ut Od. T. 196.

Καὶ οἷ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα.

Illud non possum præterire, Schaeferum, virum in rebus

grammaticis accuratiſſimum, graviter tamen erraſſe, quum in Tryphiodoro p. 18. v. 405. ederet:

ὡς ὄφελέν τις
Ἀργείων ἐπὶ σοῖσι γόοις ὀλέσαι μὲ καὶ αὐτὴν,

quaſi umquam μὲ recto accentu dici potuerit: v. eum ad v. 408. Nemo enim huc trahi volet illud temere vexatum ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σὲ, et ſi quæ ſimilia reperiuntur.

X.

Nec Pronomen perſonale, neque αὐτὸς abundare.

Sed hæc duorum pronominum conſociatio monet me, ut errare oſtendam eos, qui alterum horum pronominum nonnumquam abundare apud Homerum putant. Fuerunt quidem jam veteres grammatici in hac opinione, in iiſque Apollonius Dyſcolus, vir excellentis judicii, et nihil non diligenter ponderare ſolutus. Et hic quidem p. 145. ſic cenſet, pronomen perſonale abundare. At neque in his locis, quos ipſe affert, neque in cæteris, quos quis pro hac ſententia afferre poſſit, αὐτὸς ſimplicis pronominis loco eſſe, ſed aliam quamdam vim habere intelligetur, ſi quis accurate hos locos conſiderare volet. Notavi autem hoſce: Iliad. I. 466.

Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ πάρα νύκτας ἴαυον·

cui loco ſimillimus eſt hic, Od. Λ. 371.

Εἴ τινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο.

In utroque loco pronomen encliticum oſtendit, præpoſitionem cum ſolo nomine αὐτῷ conſtruendam eſſe, quaſi dicas, *vigiles mihi circa me ipſum aderant*; *qui tibi comites tecum ipſo profecti erant.* Nam ut in altero loco hæc ſubeſt ſententia, *tu et ipſe in illa expeditione fuiſti, et ſocios tecum habuiſti,* ita in priore loco hoc dicit: *vigiles mihi accubabant, ita ut ipſe in medio eorum eſſem.* Iliad. T. 178.

Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω·

i. e. *tu etiam ultro te facilem præbe.* Eodem modo Od. E. 190.

οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων·

ultro miſericors ſum. Iliad. T. 192.

Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι.

Hic primo adſpectu, quia præceſſit, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς μιμνέτω, μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες, dicendum fuiſſe videbitur σοὶ δὲ ſine αὐτῷ. Verum quum Agamemnon et in principio alloquatur Ulyſſem, et totam orationem ad hunc convertat, recte ſe habere αὐτῷ intelligitur, ut quod relationem ad ſuperiora contineat, hoc modo: *recte dixiſti: itaque tu ipſe dona Achilli apportes, cæteri hic maneant.* Iliad. Φ. 243.

ἡ δ᾽ ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα
Κρημνὸν ἅπαντα δίωσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄζοισιν πυκινοῖσι, γεφύρωσεν δέ μιν αὐτόν.

Ineptiſſima ſunt, quæ ad hunc locum Euſtathius profert p. 1235, 22. Hoc dicit poëta: *arbor eruta et undas Scamandri ramis obtexit, et ipſum tamquam ponte pervium reddidit*. Eodem in libro v. 318. κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας,
Μυρίον·

ſic enim hæc legi atque interpungi ſuadet uſus poëtæ, atque ita etiam Apollonio placuiſſe puto, qui p. 145, 32. ut oſtenderet μὶν abundare, nihil amplius attulit, quam κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν. Ne hic quidem quidquam abundat. Nam hoc dicit: *et arma ejus obruam limo, et ipſum*. Il. X. 82.
Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ᾽ αἴδεο καί μ᾽ ἐλέησον
Αὐτὴν,

et mammæ, quæ te nutriit, et mei ipſius miſerere. Et 346.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὤμ᾽ ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι.

Oraverat Hector, ne canibus ſe prædam fieri ſineret Achilles: itaque hic reſpondet, *utinam ego ipſe te canum more dilaniare poſſem*. Et 351.
Οὐδ᾽ εἴ κέν σ᾽ αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος.

nec ſi multo majorem pro te mercedem offerrent, *nec ſi tuum ipſius pondus auro æquari juberet Priamus*. Ψ. 311.
οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.

Hi, inquit, *qui tecum certaturi ſunt, equos regere non rectius te ipſo callent*. Ω. 472. ἐν δέ μιν αὐτὸν εὗρε. Volebat dicere, *invenit eum, ipſum, et duos ſodales*: ſed negligentius pergit:
ἕταροι δ᾽ ἀπάνευθε καθείατο, τὼ δὲ δύ᾽ οἴω,
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος,
Ποίπνυον παρεόντε·

hæc, non τῷ δὲ δύ᾽ οἴω, uſui poëtæ convenientior lectio eſt. Similis ratio eſt horum, verſu 729.
ἦ γάρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ᾽ ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·

hoc eſt, αὐτὴν, καὶ ἀλόχους, τέκνα τε, et verſu 732.
σὺ δ᾽ αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι,

quia ſequitur: ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει ἀπὸ πύργου. 608.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ᾽ αὐτὴ γείνατο πολλούς.

Hoc in loco interpretationi inſervit αὐτὴ, quia ambiguum eſt ἡ δέ. *Niobe Latonam duos peperiſſe aiebat, ſe ipſam autem multos*. Odyſſ. A. 279.
Σοὶ δ᾽ αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι.

Monuerat Minerva Telemachum, quid procis, quid Penelopa fieri deberet: tum addit, *nunc te ipsum quid facere oporteat, dicam*. Quamquam hoc etiam sic intelligi potest: *tibi soli, ut amico, dicam*: cujus generis supra allata sunt exempla. Deinde 305.

Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,

tu vero et me audi, et ipse prospice. B. 33.

Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος· εἴθε οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ τι φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.

bonus est: ideoque et ipsi bene res succedat. Γ. 49.

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ,

mibi ipsi, qui hæc dico. Δ. 117.

Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι,
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο.

Fallitur Apollonius p. 145, 32. μὶν abundare putans. Sensus est: *deliberabat, utrum exspectaret, dum ille ipse*, i. e. sponte, *patris mentionem faceret, an prius eum interrogaret*. 177.

Οἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ·

respicit ad ante dicta: *urbem ei dedissem earum, quibus ego ipse impero*. 601.

Ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα·

tibi ipsi, qui eos mihi dare volebas. 653.

ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα,
Μέντορα, ἠὲ θεόν· τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐῴκει.

illi ipsi, Mentori, non deo. 667.

ἀλλά οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι,

sic, non ἀλλὰ οἷ αὐτῷ, scribebant veteres grammatici, et recte quidem: v. schol. Ven. ad Iliad. Ω. 292. Apollon. p. 141, 32. Herodianum p. 270. in ed. Ald. a. 1512. Characem fol. 228. b. *bic*, inquit, *prius, quam nobis perniciem paret, ipse pereat*. Deinde pergit:

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω·

ut ei, qui nobis malum machinatur, ipsi insidias struam. E. 178.

Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Eadem verba repetuntur 187. Et hic quidem negari non potest, et αὐτῷ et ἄλλο abundare. Verum quod sæpius in Homerica poesi factum videmus, hi versus ex alio loco, in quo omnia recte se habent, adsciti sunt, K. 299. et 343. Ibi enim id agitur, ut ne Ulysses ipse quoque, ut socii ejus, humana forma exuatur, aliove aliquo afficiatur malo. Z. 277.

Ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ;

Inest hic aliquid malignitatis, quasi Nausicaa sibimet ipsi po-

tius, quam aliis, tam pulcrum hospitem invenerit. Λ. 134. (et Ψ. 281.) θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
'Αβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται,
quia sequitur : ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσσονται.
N. 189. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν,
Παλλὰς 'Αθηναίη, κούρη Διὸς, ὄφρα μιν αὐτὸν
Ἄγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιτο,
Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἀστοί τε φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Negligentius composita oratio hunc sensum habet : *quo neque ipse Ulysses patriam agnosceret, neque, si a Minerva non esset admonitus, agnosceretur ab suis citius, quam par esset.* O. 167.
Φράζεο δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἦ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦε σοὶ αὐτῷ.
tibi ipsi, ante cujus ædes visa est aquila. 371.
ἀλλά μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ,
quia statim additurus est,
'Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκοῦσαι
Οὔτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον.
Π. 170. οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ
Δηρὸν ἄπο σφῶϊν ἔσομαι·
ne ego quidem ipsa diu abero. Denique de illo exemplo, quod ex hymno Merc. 239. proferri posset, exposui in præfatione ad istos hymnos p. 62. sed satis dictum est de prima significatione nominis *αὐτὸς*, ejusque variis usibus.

XI.

Αὐτὸς Pronomen relativum. Ὃς *et* ἵ. *Αὐτὸν encliticum.*

Proximum locum illa tenet significatio, qua hoc pronomen minore cum vi pronunciatum pro pronomine relativo usurpatur, ut sit, quod Latini per *is*, Germani per *derselbe*, vel per enclitica *er*, *sie*, *es*, significant. Nam quum *αὐτὸς*, ut supra ostendimus, proprie indicet hunc, de quo sermo est, facile intelligitur, duobus modis hoc fieri posse, uno, ut hoc significemus, *hic*, *neque alius*, de qua significatione explicatum est; altero, ut simpliciter, omissa exclusione aliarum rerum, eum notemus, de quo reliqua oratio est. Atque hæc quidem significatio nihil habet, quod commemoratione dignum sit, præter hæc duo : primum, non inveniri eam in nominativo : quod non est mirum, quum Græci ita abstinuerint usu pronominis relativi in tertiæ personæ nominativo, ut etiam quæ propria sunt tertiæ personæ pronomina, nominativos ὅς et ἵ prorsus amiserint : quorum ἵ ab Apollonio in Excerptis p. 547. (422. B.) a scholiasta Ven. et Vict. ad Iliad. X. 410. ab

Etym. M. p. 588, 11. 615, 7. a Conſtantino Laſc. de pronominibus, quem jam Maittairius de dialect. p. 262. (196. B.) citavit, commemoratur, non alia tamen auctoritate munitum, quam uno Sophoclis loco ex Amphiarao, qui locus et apud Apollonium et in ſcholiis Vict. apud Heynium ad Hom. vol. viii. p. 332. tam vitioſe ſcriptus legitur, ut, niſi ex melioribus libris, non videatur corrigi poſſe. Sylburgius in indice ad Etym. M. in v. ἳ etiam ἳς addit, idemque facit Heynius ad Hom. vol. vi. p. 629. neſcio quo auctore: quamquam illud video, pro ea forma Latinum *is* afferri poſſe.

Alterum hoc eſt. Accuſativum *αὐτὸν* inclinare accentum contendunt grammatici, Apollonius de ſyntaxi p. 140. quem cum Herodiano hac de re auctorem adhibet ſcholiaſtes Ven. ad Iliad. M. 204. tum Charax fol. 228. et Ælius Dionyſius fol. 233. a. Graviter vero errat Neophytus, qui in commentariis ad quartum librum Theodori Gazæ p. 822, 12. Apollonium ita intellexit, ac ſi is de accuſativo *σφέας* loqueretur. Quæ de accuſativo *αὐτὸν* tradunt grammatici, etiam in accuſativos generis neutrius *αὐτὸ* et *αὐτὰ* quadrant, ut hi quoque caſus inclinaſſe accentum videantur. In Homero quidem Fr. Aug. Wolfius ſemel tantum iſtam inclinationem admiſit, Iliad. M. 204. quæ, ſi ego recte interpretor grammaticos, locum habet etiam Iliad. Γ. 25. O. 43. Σ. 269. Od. Δ. 110. Θ. 347. I. 205. P. 367. Φ. 196. hymn. Merc. 359. Nam quod illi de ſolo iſto loco, qui in duodecimo Iliadis libro eſt, monuerunt, id propterea factum puto, quod hic ſolus locus alium ſenſum præbet, ſi inclinatur accentus, quam ſi non inclinatur. Quamquam dubitari poteſt, an apud Homerum ſaltem nuſquam encliticum ſit *αὐτὸν*, quum is hoc pronomen etiam in initio verſus poſuerit, qui locus inclinationi accentus contrarius eſt. Intelligent periti, cur, quum alii loci deſint, etiam talibus hoc locis probari exiſtimem, in quibus accentus etiam propter alias cauſas inclinationem repellit. Sic igitur Odyſſ. Π. 369.

ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
Αὐτόν.

Iliad. Ξ. 456. *καί μιν ὀΐω*
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.

Et in hymno Apoll. 345.

Οὔτε πότ' ἐς θῶκον πολυδαίδαλον, ὡς τὸ πάρος περ
Αὐτῷ ἐφεζομένη πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς.

Minime omnium autem accentum inclinandum puto in illo ipſo loco, ad quem de ea re præcipiunt grammatici, Iliad M. 204. Verba poetæ hæc ſunt:

Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω.

Ita accentum scribebant grammatici, eo fine, ut pronomen e participio pendere ac de dracone accipiendum esse intelligeretur: *draco vulneravit aquilam, a qua ipse tenebatur:* vide Wolfii præfationem p. 50. At hoc poeta sic opinor dicturus fuisset, κόψεν ἔχοντα ἓ αὐτὸν, quemadmodum loquitur Od. P. 387.

Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, τρύξοντα ἓ αὐτόν.

Quod quum non fecerit, αὐτὸν recto accentu esse, ipsamque aquilam, quæ draconem tenebat, intelligi debere arbitror. Atque ut hic αὐτὸν ἔχοντα dicit, quod recentiores dicturi fuissent αὐτὸν τὸν ἔχοντα, eodem modo loquutus est Od. I. 257.

Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

XII.

Αὐτὸς *idem*.

Venio nunc ad illam significationem nominis αὐτὸς, quæ est *idem*. Atque etsi valde diversa sunt *idem* et *ipse*, quum per nomen *idem* æquiparetur aliquid alii rei, exclusis reliquis rebus; per nomen *ipse* autem æquiparetur sibi, sejunctis aliis: tamen quoniam utriusque nominis opposita, ad quæ plerumque respicitur, *diversus* et *alius*, simillima sunt, obtinuit apud Græcos, ut alius vocabuli penuria αὐτὸς etiam *idem* significaret. Sed illud, quod indicavi discrimen, paullo clarius explicandum est. Quod Horatius dicit, *informes hiemes reducit Juppiter: idem submovet*, hanc vim habet: qui hiemes reducit, Juppiter est; qui eas submovet, Juppiter est: ideoque qui submovet, non est diversus ab eo, qui reducit. Non potuisset dici, *Juppiter idem submovet*, nisi altera præcessisset sententia, *Juppiter reducit hiemes:* quia nomen *idem* indicat hunc, de quo sermo est, comparari cum quopiam alio. Hoc vero, *Juppiter ipse submovet hiemes*, stare per se potest, quia sic Juppiter sibi ipsi comparatur, neque aliud his verbis continetur, quam hoc, *Juppiter, hic, non alius, submovet hiemes*. Sæpe vero nihil refert, utrum *ipse*, an *idem*, eorumque opposita adhibeas. Ut, *eadem via redii, non diversa: illa ipsa via redii, non alia*. Hinc ergo Græci αὐτὸς etiam pro *idem* usurpare cœperunt, et quidem etiam sine pronomine ὁ, cujus omissionem nolim cum Schaefero ad Greg. Cor. p. 303. Ionicam vocare, quum ea potius ad antiquum epicorum sermonem pertineat. Exemplis, quæ attulit Schaeferus ex Iliad. M. 225. et Od. Π. 138. adde Odyss. Θ. 107.

Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι.

K. 158. Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
Ἧκεν.

K. 263. Τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
Φ. 366. αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ.
In hymno Apoll. 179.

Ὦ ἄνα, καὶ Λυκίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν,
Καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔναλον πόλιν ἱμερόεσσαν·
Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις.

Hesiod. Scut. Herc. 35.

Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ·
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.

Sic intelligendum puto etiam hoc, Iliad. O. 724.

Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότε βλάπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Grammatici veteres, ad v. 694. f. respicientes, hæc aliter interpretantur. Alia ex epicis exempla attulit Schaeferus in Melet. crit. p. 65. Sed jam Homerus etiam ὁ αὐτὸς usurpavit, Iliad. Z. 391. Od. H. 55, 326. Π. 334. plane ut nos dicimus *derselbe*. Attici vero, quod equidem sciam, sic semper. Nam si qui forte loci repugnare videantur, hos emendatione indigere vix dubium est. Euripidis versum in Electra 521. emendarunt alii, quum Canterus insolentem formam ταυτῆς pro τῆς αὐτῆς reponendam judicasset, quam defendit Æmilius Portus e Sophoclis Philoct. 852. et ex Aristot. Polit. viii. 1. 172. K. Rhetor. iii. 16. 226. I. At in Aristotele ille aperte vitiosa scriptura se decipi passus est: Sophoclis autem locum jure suspectum habet Schaeferus ad Greg. Cor. p. 303. quamquam conjecturam ejus, εἰ γ' αὐτὰν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, ut in scriptore Attico, probare non ausim. In hac quidem Sophoclis fabula, quæ præ reliquis corrupta ad nos pervenit, non mirer, si gravior corruptela lateat, quam quæ certa emendatione sanari possit. Verum tamen aliquid saltem ad hujus loci explicationem videor mihi conferre posse. Chorus, quum obdormivisset Philoctetes, monet Neoptolemum, ut cum arcu illius aufugiat. Respondet Neoptolemus, arcum nihil prodesse, nisi ipsum Philoctetam secum abducant; hoc enim jussisse deum; ac turpem esse gloriam, rem imperfectam destituisse. Tum chorus, postquam deo relinquendam esse hanc curam dixit, his verbis Neoptolemum monet: οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. Scholia Romana sic habent: οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι· δι' ὃν λέγω. οἷον τὸν Φιλοκτήτην. διὰ μέσου τοῦτο εἴρηκε. εἰ ταυτὰν τούτῳ γνώμαν. εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἴρειν τὸν Φιλοκτήτην ἐντεῦθεν. ἄπορα πυκινοῖσιν. ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. λείπει οὖν ὁ καί. γράφεται, πυκνοῖσιν, ἵν' ᾖ ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἄπορον. Hinc Brunckius suam interpretationem hausit: *scis enim quem loquar; si cum illo sentis, pru-*

dentibus maxime datum perspicere, quo se pacto ex difficultatibus extricent. At hic sensus nullo modo in verbis istis inesse potest, tametsi illud recte monuisse videtur Brunckius, et ὃν et τούτῳ ad Ulyssem spectare. Quæ vero sequuntur, in his ne scholiastæ quidem interpretatio admitti potest, quia, si ἄπορα πυκινοῖς pro ἄπορόν ἐστι πυκινοῖς poëta dixisset, πάθη non potuisset sic nude addere, nedum ut id τὸ πρακτέον significaret. Quodsi dici non potuit ἄπορά ἐστι πυκινοῖς, ἐνιδεῖν πάθη, multo minus ita hæc intelligi potuerunt, ac si scriptum esset, ἔξεστι πυκινοῖς ἐνιδεῖν ἄπορα πάθη. Quæ quum ita sint, adducor, ut duorum vocabulorum sede mutata sic scribendum putem:

Ἀλλ' ὅ τι δύναιο μάκιστον
Κεῖνό μοι νῦν, κεῖνο λάθρα
Ἐξιδοῦ, ὅ τι πράξεις.
Οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι,
Εἰ τούτῳ ταυτὰ γνώμαν ἴσχεις
Μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς συνιδεῖν πάθη.

Chorus Neoptolemum, cunctantem ubi festinato opus erat, ita monet: *vide quid agas, si tibi cum eo, quem nominare nolo, eadem sententia est de malis, quæ inextricabilia imminere prudentes intelligunt.* Hoc est, si sic sentis, ut Ulysses, facile intelliges, nisi statim aut arcum, aut ipsum Philoctetam hinc auferas, mox, illo expergefacto, eam rem plurimum difficultatis habituram esse. Ad constructionem quod attinet, ταυτὰ γνώμαν ἴσχεις ἄπορα συνιδεῖν πάθη dictum est pro ταυτὰ γιγνώσκεις περὶ ἀπόρων συνιδεῖν παθῶν: cujusmodi constructionum exempla, qui tragicorum lectione exercitati sunt, plurima inveniri sciunt. Cæterum συνιδεῖν e scholiis Romanis, cujus lectionis vestigium etiam in scriptura πυκινοῖσιν, invenitur, præferendum duxi. Strophicus autem versus, in quo hiatum jam olim, sed non satis recte explevi, sic est scribendus:

Πολύ τι, πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

Metrum dochmiacum est.

XIII.

Αὐτῆμαρ et similia. Ὑπ' αὐτὸ, ὑπὸ τὸ αὐτό. Ἐν αὐτῷ.

Redeo ad nomen αὐτός. Alii loci, quos Schaeferus eadem pagina et sequente attulit, ut αὐτὸς pro ὁ αὐτὸς ab Atticis eorumque imitatoribus dici ostenderet, alieni sunt ab hac ratione, quum in omnibus hoc nomen *ipse* significet, ut in adverbiis αὐτῆμαρ αὐτοετεὶ, aliisque, quorum nollem mentionem fecisset vir præstantissimus p. 57. quo quidem loco etiam alia quædam exempla affert, quæ quamvis speciosa sint, tantum tamen abest, ut illum sententiam confirment, ut magis contrarium verum esse demonstrent. Ordiar a formula ὑπ' αὐτὸ, quam *sub idem tempus* significare putat Toupius ad Longinum

p. 302. Schaefero non improbante. Plutarchus quidem, quo auctore utitur Toupius, dixit, uti debebat, ὑπὸ τὸ αὐτό. Quid vero hoc ad Longinum? Hic x. 3. quum celebratissimum illud Sapphus carmen attulisset, ita pergit: οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; Mirum vero, doctissimos homines non vidisse, Longinum hic ne addito quidem articulo sic loqui potuisse. Nam sane ὑπὸ τὸ αὐτὸ est *sub idem tempus:* at hoc Græcis Latinisque non de iis rebus, quæ uno eodemque temporis momento fiunt, sed de his usurpatur, quæ circiter in idem tempus incidunt, nec longo intervallo distant. Id vero de his, quæ quis paucis versibus complexus est, ineptissime diceretur. Nimirum Longini loco satius est abstinere, qui, ut aliquot alii in hoc scriptore loci, meliorem codicem desideret. Aliquid tamen in his tenebris ut certum deprehendisse mihi videor. Nam quæ in edd. præcedunt Sapphus verba,

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα,

quis credat aut a poetria sic scripta esse, quum facilius alia omnia in isto carmine, quam quidquam de paupertate dici potuerit, aut Longinum his verbis, quæ minime ad id, de quo agitur, pertinent, finiturum hos versus fuisse, et quidem abrupta media oratione? Ac librorum MSS. lectio, quæ hæc fere est, ἀλλὰ πᾶν τολματὸν ἐπεὶ καὶ πένητα οὐ θαυμάζοις ὡς ὑπ' αὐτὸ, satis mihi videtur prodere, hæc omnia Sapphus verba esse, in quibus quidem de vera lectione nihil nisi ἐπεί κε et participium θαυμάζοισα agnosci potest. Non magis in alio Longini loco, xii. 4. Mori et Weiskii patris interpretationem probo: ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, οἶμαι, πάντῃ νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. Hic illi ἐν αὐτῷ significare putant *in eodem loco.* At hoc a mente scriptoris alienum est. Nec filius Weiskii rem expediit. Mihi quidem videtur difficultas interpunctione tolli posse: πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως, ἐν αὐτῷ καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον: *multum habens et semper permanentem calorem, divisumque alibi aliter, simul etiam per vices augescentem.* Ἐν αὐτῷ, hoc est, *in ipsa illa re*, ἐν τῷ διακληρονομεῖσθαι ἄλλοτ' ἀλλοίως.

XIV.

Κατ' αὐτό. κατὰ τὸ αὐτό.

Venio nunc ad κατ' αὐτὸ, quod quum Toupio ad Suidam t. ii. p. 73. *eodem tempore* significare visum esset, Schaeferus ad Lambert. Bos p. 131. et 340. id ubique, ubi hanc vim haberet, in κατὰ ταυτὸ mutandum censebat. Vellem mansisset

in hac ſententia. Sed in adnotationibus ad Greg. Cor. p. 57. pæne in eo eſt, ut aſſentiatur Toupio. Non attenderunt hi doctiſſimi viri ad diſcrimen, quod inter has formulas ſatis magnum eſt. Nam κατὰ ταυτὸ eſt eodem tempore: Heſychius: κατὰ τὸ αὐτὸ, ὁμοῦ. Exempla attulerunt Toupius ad Longinum p. 302. et Schaeferus ad Lamb. Bos p. 131. Κατ' αὐτὸ vero ſignificat, quod nos *gerade, eben*, Latini nunc *admodum*, nunc *forte*, vel etiam aliis modis dicunt. Sic intelligenda exempla, quæ Toupius ad Suidam attulit: Herodiani i. 12, 7. ἐπέσχε δὲ κατ' αὐτὸ καὶ λιμὸς τὴν πόλιν: *ac forte fames eſſe cœpit in urbe*; *und gerade trat auch Hungerſnoth ein*. Polybii in Excerptis Valeſ. p. 1455. (t. iv. p. 560. ed. Schweigh.) ἐκπορευομένων γάρ ποτε κατ' αὐτὸ πάντων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τοῦ Φαβίου: quæ recte ſane Toupius interpretatur, *egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo*, modo memineris, hoc non eſſe *eodem tempore*, quod dicendum fuiſſet κατὰ ταυτὸ, ut Schweighæuſerus edidit, immerito ob id laudatus a Schaefero, ſed *plane omnibus*: Germanice: *da einmal eben alle aus dem Hauſe gegangen waren*. Strabo t. v. p. 651. (978. D. Almel.) commemoratus a Schaefero ad Gregor. p. 57. ὥστε τὸ ἐπ' εὐθείας μῆκος τῆς Ἰωνίας εἴη ἂν κατ' αὐτὸ ἢ μικρῷ πλέον τῶν ὀκτακοσίων: ſic recte cod. Moſc. pro vulgato κατὰ ταυτὸ, i. e. *ut Ioniæ longitudo admodum* ıↄccc *ſtadia contineat, vel paullo plus*. Quid, obſecro, hic ſibi vellet κατὰ ταυτό? Sed in loco lexici S. Germ. qui in adnotationibus ad Gregor. p. 57. affertur, neque hoc κατ' αὐτὸ, cujus modo exempla vidimus, neque κατὰ ταυτὸ, quæ conjectura eruditiſſimo Baſtio, feſtinantius locum adſpicienti, excidit, quærendum eſt.

XV.

Αὐτὸ μόνον. Αὔτως. Αὕτως.

Similem ſignificationem, ſed diverſam tamen habet αὐτὸ μόνον, de qua vide Valcken. ad fragm. Callim. p. 28. et Baſtii epiſt. crit. p. 135. ed. Lipſ. Sed illud non video a quoquam animadverſum eſſe, eamdem ſignificationem, qua recentiores αὐτὸ μόνον dixerunt, apud Homerum in adverbio αὔτως inveniri. De quo adverbio hoc magis hic explicandum duxi, quod ineptiſſima de eo commenti ſunt grammatici. Et hi quidem duo diſtinguunt adverbia, αὕτως, quod, mirum dictu, a feminino αὕτη, ut οὕτως a maſculino, dictum putant: v. Favorin. in v. αὕτως et οὕτως; et αὔτως, quod Euſtathius p. 235, 5. 407, 42. Æolice, p. 1755, 15. autem Ionice lenem ſpiritum habere dicit, quamquam poſtremo loco addit, ἢ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτός; alii autem grammatici pro ἀέτως dictum opinabantur: v. Etym. M. p. 272, 42. Zonar. p. 349. Favorin. in v. αὔτως. At unum exſtat et ſolum adverbium αὔτως, cujus quidem ſi alia adhuc forma,

αὔτως, uſurpata fuit, eam aut Atticorum propriam fuiſſe crediderim, quos aſpero ſpiritu delectatos eſſe novimus, aut excogitatam eſſe a grammaticis, ex quorum ſubtilibus inventis multa in uſum et conſuetudinem venerunt, non ſecus ac nunc in Germanica lingua puſillorum hominum diſtinctionibus novas verborum formas, v. c. *abnen*, *Abnung*, procudi, et ab imperitis, (ſunt autem patriæ linguæ plerique omnes, qui ea utuntur, imperiti,) uſurpari videmus. Homerus certe ſemper dixit *αὔτως*. Significat autem hoc adverbium numquam, ut Etymologus, Euſtathius, quum alibi, tum maxime p. 545, 29. H. Stephanus, cum eoque alii lexicographi tradunt, idem quod *οὕτως*, *ſic*, ſed *boc ipſo modo*, *ὡσαύτως*, ut Heſychius interpretatur. Nos, *eben ſo*, *gerade ſo*. Quamquam alios etiam habet ſignificatus. De omnibus ordine dicam.

Ac prima ſignificatio eſt, quam modo commemoravi, *boc ipſo modo*. Od. Π. 143. Eumæus, quum Laertem ante Telemachi diſceſſum nec cibo nec potu abſtinuiſſe narraſſet, addit:

Αὐτὰρ νῦν ἐξ οὗ σύγε ᾤχεο νηῒ Πύλονδε,
Οὔπω μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως.

Sic Iliad. Δ. 17. X. 125. Apud Sophoclem in Œd. Tyr. 931. nuncio, dicenti

'Αλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτο,

reſpondet Jocaſta,

Αὔτως δὲ καὶ σύγ', ὦ ξένε.

Inde eſt *ὡσαύτως*, quod Homero ſemper diviſim dicitur, *ὣς δ' αὔτως*, Iliad. Γ. 339. H. 430. I. 195. K. 25. Od. Γ. 64. Z. 166. I. 31. Υ. 238. Φ. 203. 225. X. 114. Ω. 409. Sophocles Trach. 1047.

ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
Αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν.

Jam hoc adverbium aut ad eum ſtatum refertur, qui antehac fuit, aut ad præſentem. Si ad illum, qui antehac, pæne idem ſignificat, quod *adbuc*, nobis *immer nocb*. Iliad Ψ. 267.

Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως.

Adbuc ſplendidum, nec dum fumo ac fuligine obductum. Sic Σ. 338. Ω. 413. Od. N. 336. Υ. 130. Interdum hæc ſignificatio proxime contingit aliam, *fruſtra*, de qua infra dicetur: Iliad. Ψ. 72.

Τῆλέ με εἴργουσιν ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν,
'Αλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.

Sin ad præſentem ſtatum refertur, ſignificat, *ut nunc ſum*, quod nos dicimus *gleicb ſo*. Iliad. E. 255.

'Οκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὔτως
'Αντίον εἶμ' αὐτῶν.

Cui loco non diſſimile eſt illud Iliad. Σ. 392.

Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε·

ubi scholiaſtes: οὕτως, ὡς ἔχεις σχήματος. τοῦτο γὰρ ἂν σπουδαῖον φαίνοιτο, ὡς Ἀχιλλεὺς, αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. In eodem libro N. 198.

Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,

ſic, ut es, ſine armis.

Deflectit hæc ſignificatio in varias partes, pro cujuſque rei ſtatu et conditione. Sic Iliad. I. 598.

τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
Πολλά τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως,

ſic quoque, nihilo minus, i. e. nullis præmiis excitatus. Ψ. 620.

δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις.

quamvis non certaturo, i. e. *gratis*. Nos *auch ſo*, adverbio *ſo* accentum non inclinante, ſed rectum ſervante.

Ex eadem præſentis ſtatus ſignificatione oritur illa, quæ eſt αὐτὸ μόνον, *tantummodo, nihil amplius*. Nos *bloſs*. Odyſſ. Υ. 379.

ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης,

i. e. ἄχθος ἀρούρης, αὔτως: *inutile terræ pondus, hoc ipſum, nihil aliud*. Ξ. 151.

Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ.

Vide Iliad. A. 133. B. 342. K. 50. N. 104. Ξ. 18. P. 633. Od. Z. 143. N. 281. O. 83. P. 303. Inde conjungitur cum adverbiis, μὰψ αὔτως, *nihil aliud quam temere*, Iliad. Υ. 348. Odyſſ. Π. 111. hymn. Merc. 488. cum adjectivis, παῖς νήπιος αὔτως, *nil niſi infans puer*, Iliad. Z. 400. X. 484. Ω. 726. ἄφρονα αὔτως Γ. 220. ἀκλεὲς αὔτως H. 100. ἀνεμώλιον αὔτως Φ. 474. cum verbis, ut Odyſſ. Π. 313.

Δηθὰ γὰρ αὔτως εἴσῃ ἑκάστου πειρητίζων,
Ἔργα μετερχόμενος.

Nam nihil aliud quam diu circumibis, ſingulos explorans. Sic εὔχεσθαι αὔτως, Λ. 388. N. 447. P. 450.

Atqui qui tantummodo gloriatur, is gloriatur *temere et ſine cauſa*. Inde hæc quoque non rara eſt ſignificatio: ut Il. Z. 55.

τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως
Ἀνδρῶν.

Vide P. 143. Odyſſ. Δ. 665. M. 284. Sic etiam unus et alter locorum ſupra allatorum intelligi poteſt, ut Iliad. B. 342.

Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν.

Quoniam vero, quæ fieri tantum, ac nihil amplius, dicuntur, etiam ſic intelligi poſſunt, ut quæ ſine effectu ſint, αὔτως etiam *fruſtra* ſignificat. Iliad. O. 128.

ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί;

Sic 513. Π. 117. Σ. 584.

FINIS.

Digitized by Google